

ஸ்ரீ
பகவத் விஷயம் 726

ஐந்தாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆரூயிரப்படி, ஒன்பத்தினூயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
இருபத்தினூயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களுந்
சீயர்அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

சே. பார்த்த ஸாரதி ஐயங்காராலும்
வீ. நரசிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி.

நோபில் அச்சுக்கூடம்.

அட்சயவ்ரு]

[1926.

திருவாய்மொழி.

ஐந்தாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—கையார்ச்சுக்கரம் : ப்ரவேஸம்.

ஆராயிரப்படி.

(கையார்ச்சுக்கரம்.) இப்படி “எம்பெருமானை ஆர்வாரியுங்கோள்” என்று பிறரைக் குறித்து அருளிச்செய்தருளி; தம்பக்கலுள்ள ப்ராதிகூல்யங்களொன்றும் பாராதே கிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான், ஸ்வஸர்வேஸ்வரத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வகைங்கர்யப்ராப்யத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் தமக்குக் கொடுத்தருளித் தம்மை ஸ்வாநுபவைகதாரக போஷக போக்யராக்கித் தம்பக்கல் நிரதிரய வ்யாமுத்தனாய்க்கொண்டு தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை ப்ரீத்யதிரயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

அஞ்சாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி பாப்ரதிபாடிநார்ஹமம்படி எம்பெருமான் ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரத்தை ஸ்மரித்து அதிலே ஈடுபட்ட ஆழ்வார், விபரீதங்களை அதுஷ்டித்து, பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமாகச் சொல்லுகிற வழிகள் களைக் கண்டும் அறியாதே “புருஷார்த்தங்கள் வேணும்” என்னும் ப்ரதிபத்தியுமின்றிக்கே ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே அமுந்தாநின்றவைத்து ஓடுகிற தசையை உணர்வதும் செய்யாதே அதுக்குமேலே விஷயபரணுமாய் எம்பெருமான்பக்கல் இச்சையுமின்றிக்கே யிருந்துவைத்து; அவன் ஸந்தியிலே அஸத்யபாஷணம் மஹாபாதக ஸமமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞானவனுக்குக்கூட “இவன் நமக்கு ஸ்நேஹி” என்று கருதும்படி பெரும்பொய்களைச் சொல்லுவதும்செய்து, இப்படிகளாலே அத்யந் தம் உபேக்ஷ்யனாயிருந்துள்ள என்னை, இவையொன்றும் பாராதே, விதிசுபத்தியையான கேவலக்ருபையாலே, “தான் ஸர்வஸேஷி” என்னுமிடத்தையும் “தன் திருவடிகளில் அடிமையே பாம்புருஷார்த்தம்” என்னுமிடத்தையும் அறிவித்து, அவ்வடிமையாலல்லது எனக்குச் செல்லாதபடி பண்ணி என்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமுத்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தருளினானென்று ப்ரீதராகிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

முதலிரண்டுபத்தாலே - ப்ராப்யபூதனை ஸேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங் களைச்சொல்லி, அநந்தரம், மூன்றும்பத்தாலும் நாலாம்பத்தாலும் - ப்ராப்தாவான பகவச் சேஷபூதனுடைய ததேகாநுபவத்வத்தையும் ததேகப்ரியத்வத்தையுஞ் சொல்லி; ஆக, நாலுபத்தாலும் - ஸித்தரூபமான பராவராத்ம யாதாத்மயத்தை அருளிச்செய்தாராய்; அநந்தரம், அஞ்சாம்பத்தாலும் ஆறும்பத்தாலும் - ஸித்தோபாயபூதனை ஸர்வரவிஷயத்தில் சேதரனுக்கு ஸாத்யமான உபாயஸ்ஸீகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதில், இந்த அஞ்சாம்பத்தில் - ஸித்தமான உபாயஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயத்தை நிரூபிக்கிறது. எங்ஙனையென்னில்;—மேற்சொன்ன ததேகப்ரியத்வத்தாலே “பகவத்கைங்கர்யமே உத்தேஸ்யம்” என்று பிறர்க்கு

உபதேசிக்கும்படி தமக்கு அவ்விஷயத்தில் பிறந்த ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்து, “இதுக்கடி அவனுடைய உபாயபாவம்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து, உபாயபூதனுடைய க்ருபாபாவஸ்யத்தையும், அதடியாக ஆஸ்ரிதரை பாகவதரையிட்டுத் திருத்திக்கொள்ளும் ஆகாரத்தையும், திருந்தி னுர்க்கு நிரதிசயப்ரேமத்தை யுண்டாக்கி ப்ராப்யத்வரையை ஜநிப்பிக்கும்படியையும், ப்ராப்ய லாபதசையில் ஆர்த்திபிறந்தார்பக்கல் அவனுடைய ரக்ஷகத்வ ஸாமர்த்த்யத்தையும், அப்ராப்ய வ்யஸந்தோடே ஹார்த்தமான அநுபவம் நடக்கையாலே ப்ரீத்யப்ரீதிகளை ஸமமாக உண்டாக்கும்படியையும், ஆர்த்தயதிசயத்தாலே அதுகரிக்கும்படி அவன் இவனுக்கு அஹம்பாவவிஷயமாம் படியையும், இப்படி ஆர்த்திபிறந்தால் அகிஞ்சந்ராணுர்க்குத் தன் உபாயபாவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்படியையும், ‘போகாகாங்கக்ஷ யுடையார்க்கு அவ்வுபாயத்தில் ப்ரதிபத்திவிஸேஷகரத்வத்தையும், பரிபூர்ணாநுபவப்ராவண்யம் பிறந்தால் ப்ரதிபந்நமான உபாயத்தில் விஸ்வாஸஜகத்வத்தையும், அதிசயிதஸக்தியான உபாயவிஷயத்தில் அபிரிவிஷ்ட்ராணுர்க்கு அந்த விஸ்வாஸத்தை யாவத்ப்ராப்தி அநுவர்த்திப்பிக்கும்படியையும் அருளிச்செய்து, நிரபாயோபாயபூதனுடைய யாதாத்மயத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அருளுகிறார்.

அதில், முதல் திருவாய்மொழியில் - உபாயபூதனை ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாவஸ்யத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக; க்ருத்ரிமாநுகல்யவான்கள்பக்கவிலும் ஸர்வ ஸூலபனை ஈஸ்வரனுடைய க்ருபை அவ்யபிசரிதை என்னுமிடத்தையும், அந்த க்ருபாபாவஸ்யத்தாலே அஹ்ருதயோக்தியே பற்றாசாக அவன் அபிரிவிஷ்ட்ராய் மேல்விழும்படியையும், ஆஸ்ரிதருடைய கீர்நதையையும் போக்கித் தன்னை யநுபவிப்பிக்கும்படியையும், அநுபவப்ரதிபத்தக தோஷநிவர்த்தகத்வத்தையும், தோஷரூபஸாரீராதிகள் நிவர்த்தகனுக்கு விதேயமென்னுமிடத்தையும், தோஷரூப ப்ரக்ருதியோடேகூட இருக்கச்செய்தேயும் அந்ததோஷம் நெஞ்சிற்படாதபடி விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அநுபவிப்பிக்கும்படியையும், போக்தாவின் நிகர்ஷம்பாராதே ப்ரேமத்தை ஜநிப்பித்துத் தானும் மேல்விழுந்தநுபவிக்கும் என்னுமிடத்தையும், அநுபவிக்குமளவில் ஸர்வவிதபந்துவாய் புஜிப்பிக்கும்படியையும், இப்பந்தத்தோடே அஸாதாரணகாரசிஹ்நவிஸிஷ்ட்ராய் அநுபவிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், அந்த ஆகாரத்தை அழியமாரியும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் புண்ணும்படியையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி உபாயபூதனை ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாவஸ்யத்தை அநுபவிக்கிறார்.

இருபத்தினுலாயிரப்படி.

அஞ்சாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராயிருக்க, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக ஸ்வவிஷயத்திலே ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு, “இந்தநன்மை நமக்கு உண்டாகைக்கு ஹேதுவென்?” என்று பார்த்தார்; தம்மைப் பார்த்தவிடத்து, விபரீதாசரணமேயாய், பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாகச் சொல்லுகிற வழிகள் கனாக்கண்டும் அறியாதே அதுக்குமேலே அம்ருதமிருக்க நஞ்சைத் தின்பாரைப்போலே விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய், இப்படியிருக்கிற தசையையும் உணரவறியாதே உபேக்ஷயனை என்னை இவையொன்றும் பாராதே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தன் ஸேஷித்வத்தையும் என் ஸேஷத்வத்தையும் அறிவித்துத் தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி, இப்படி என் பக்கவிலே வ்யாமுக்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தருளிநானென்று ப்ரீதராகிறார். “சித்ருஹாவெந” என்கிற ஸ்லோகத்திலே எம்பார் “ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஓர் அஜ்ஞாநமும் விஸ்மருதியும் ஸர்வஸக்திக்கு ஓராஸக்தியு முண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னையாஸ்ரயித்தால்,

முன்பு புத்திபூர்வம்பண்ணின குற்றத்தில் விஸ்மருதி, ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாக வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், இவனைவிடவேண்டுமளவில் அஸக்தி, இப்படியிருக்கைக்கு அடி.ஸ்வாபாவிகமான குடல்தொடக்கு.

௪௫ முப்பத்தாறாயிரப்படி.

நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் பகிற க்லேசத்தை யறுஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குவோம்” என்று பகவத்பரத்வத்தை உபதேசித்தார் - கீழ்; இரண்கிடட்டம் தன்னிலே சேரக்கிடக்க அதிலேயொன்று பொன்னுயிருக்குமாபோலே அவர்களிலே ஒருவராயிருக்கிற தாம், அவர்களையும் திருத்தும்படி தமக்குப்பிறந்த நன்மைக்கு “அடியேன்?” என்றுபார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தானத்தனையென்கிறார். “அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்து, புத்திபூர்வம் விரும்புவது ஸப்தாதி விஷயங்களுையையாய், தன்பக்கல் எனக்குள்ளது அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமேயாயிருக்க; நான் புத்திபூர்வம் பண்ணிப் போந்த ப்ராதிகூல்யங்களை விஸ்மரித்து, ஜ்ஞாநம்பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாக வந்தவற்றில் அஜ்ஞாநம், என்னை இவ்வளவாக விஷயீகரித்தான்; பிறரையும் நான்திருத்தவல்லேனும்படி பண்ணினான்” என்று தாம்பெற்றபேற்றின் கனத்தைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார். பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநத்தைத் தம்நெஞ்சிலே படுத்திப்படியையும், அதுக்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு நன்மை தமக்கினிற்கே யிருந்தபடியையும், அநாதிகாலம் தாம் விபரீதங்களையே அநுஷ்டித்துப் போந்தபடியையும், புருஷார்த்தோபாயமாகச் சொல்லுகிறவற்றில் தாம் ஒன்றும் களுக்கண்டறியாதேயிருக்கிறபடியையும், (இழந்து நோவுபடாநிற்கச்செய்தே) “புருஷார்த்தம்வேணும்” என்னும் ப்ரதிபத்தியுயின்றிக்கே யிருந்தபடியையும் ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாண வொண்ணாதபடி ஆழ்ந்து நோவுபடா நிற்கச்செய்தே “நோவுபடாநின்றோம்” என்று அறிவிக்கவும்மாட்டாதே உணர்த்தி யற்றிருக்கிறபடியையும், அம்ருதமிருக்க விஷத்தை விரும்புவாரைப்போலே ஆராவமுதைவிட்டு இன்னமுதெனத்தோன்றின ஸப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பிப்போந்தபடியையும், அதுக்குமேலே அவன்பக்கல் இச்சையின்றிக்கே யிருக்க அவனையுந்நார் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சொல்லிப்போந்தபடிகளையும் அநுஸந்தித்து; இப்படி ஸர்வபரகாரத்தாலும் தண்ணியேனாயிருக்கிற என்னை, அவையொன்றும்பாராதே, “தான்

கையார்ச்சக்கரம் ப்ரவேஸம் - வருத்தவர்த்திவ்யயான ஸங்கதி - நண்ணுதார் இத்யாதிவாக்யத்வயேந. உபதேசித்தாரென்றது - திருந்தினவர்களுக்குமேலே மங்களாசாஸனம்பண்ணுகையாலே, உபதேசித்துத் திருத்தினா ரென்றபடி. கிடட்டம் - பீச்சாங்கட்டி. திருத்தும்படி - ஒன்றுந்தவிலே. பார்த்து என்ற வந்ததாம், அதுக்குஹேது ஒன்றும் தம்பக்கல் காணாமையாலே யென்று கூட்டுவது. “விதிவாய்க்கின்ற” என்றத்தைப் பற்ற - நிர்ஹேதுக இத்யாதி. “நிர்ஹேதுகம்” என்றால் ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம்வாராதோ? ஸஹேதுகமானாலோ வெண்ண - அநாதிகாலம் இத்யாதி. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - தன்பக்கல் எனக்கு இத்யாதி. “அவனென்னுகியொழிந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - நான்புத்திபூர்வம் இத்யாதி. விஸ்மரித்து என்றதுக்கு ஹேது - மேலே “வ்யாமுத்தனய” என்றதிலே கண்டுகொள்வது. ப்ராமாதிகமாக இத்யாதிக்கு - “காப்பாரார்” என்றதின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸ்பஷ்டம். “மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற - தாம்பெற்றபேற்றின் இத்யாதி. பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும் உட்கொண்டு விஸ்தரிக்கிறார் - பகவத்பரத்வ இத்யாதி. “கையார்ச்சக்கரத்து” “அம்மானுழிப்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தை இத்யாதி. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - அதுக்தறுப்பாய் இத்யாதி. “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தைப்பற்ற - அநாதிகாலம் இத்யாதி. “நின்கண் நெருங்கவைத்தே எனதாவியை நீக்கவில்லென்” என்றத்தைப்பற்ற - புருஷார்த்தோபாயம் இத்யாதி. “சாவாய்போல்” என்றத்தைப்பற்ற - புருஷார்த்தம் வேணும் இத்யாதி. “அலநீர்க்கடலு ளழுந்தும்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. “உள்ளன மற்றளவா” இத்யாதியைப்பற்ற - அம்ருதமிருக்க இத்யாதி. இன்னமுதெனத்தோன்றின - இனிய அம்ருத மென்னும்படி போக்யமாய் ப்ரகாஸித்த. “போனாய்மருது” இத்யாதியைப்பற்ற - அதுக்தமேலே இத்யாதி. தான் ஸர்வஸேவியென்றது - “அம்மானுழிப்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற. “உய்த்தொழிந்தேன்” என்றத்தைப்

ஸ்ர்வஸேஷி” என்னு மிடத்தையும் “தன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” என்னு மிடத்தையும் என்நெஞ்சிலேபடுத்தி என்பக்கலிலே வ்யாழுக்தனாய் என்நோடேவந்து கலந்தா னென்று தாம்பெற்றபேற்றைச்சோல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கையார்சக்கரத்து என்கருமாணிக்கமேயென்றேன்று
பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயாடி
மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்
ஐயோகண்ணபிரான் அறையோவினிப்போனாலே.

ஆ.—ஸ்வசரணயுகள ஸ்நேஹ கந்தாஹிதனாய், ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணனாயிருந்து வைத்து, ஸ்வவிஸ்ஸேஷத்தில் ஆத்மதாரண கூடமால்லாதாரைப்போலே கையார்சக்கரத்து என் கருமாணிக்கமே யென்றென்று நான்சொல்ல, என்னுடைய இந்த அதிதுஸ்ஸஹமான ப்ராதி கூல்யத்தை ஒன்றும்பாராதே என்னை மெய்யாக ஸ்வாதுபவைக போகனாக்கி என்நோடே கலந்தருளிணன். எம்பெருமானுடைய நிரவதிககாருண்ய ஸமுத்ரம் கரையுடைந்து பெருகப் பூக்கால் எம்பெருமான் தன்னாலும் தடுக்கமுடியாதாகாதே. அவன் ஸர்வஸக்தனல்லனோ, அவ னால் முடியாததுண்டோ வென்னில்; வல்லனாகில் போவதிறே யென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நான் அத்தயந்தம் அந்பபரனாயிருந்துவைத்தே தன் ஸௌந்தர் யாதிகளில் ஈடுபட்டார் சொல்லும் சொல்லைப் பொய்யேசொல்ல, பரமபக்தர்கள் பெறும்பேற்றை ஸ்வக்ருபையாலே அவன் எனக்குத் தந்தருளினானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கையாரென்று தொடங்கி]-நான் பாஹ்யவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணனாய் அதுக்கு மேலே கையிலே பூர்ணமான திருவாழியையும் வடிவழகையுங் காட்டி என்னை யகப்படுத்தினவனே னன்று பலகாலும் பெரும்பொய்யைச் சொல்லி. [விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்] - உன்க்ருபை பெரு கப்பூக்கால் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாது. [ஐயோ கண்ணபிரான் அறையோவினிப்போனாலே] - எம்பெருமான் “எனக்கும் அரியது, உண்டோ” என்று அருளிச்செய்ய, அதுகாஹஸீலனாய் என் பொய்யிலே யகப்பட்ட நீ இனிவல்லையாகில் போய்க்காண யென்கிறார். ஐயோவென்றது-களிப் பாலே.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருத்ரிமமான அதுகூலோக்திகளைப் பண்ண, ஸர்வஸுலபனான வனுடைய தப்பவொண்ணாத க்ருபாவைபவத்தாலே அக்ருத்ரிமப்ரேமபார் பெறும்பேற்றைப் பெற்றேன் என்கிறார்.

கை-திருக்கையோடு, ஆர்-பொருந்தின, சக்கரம் - திருவாழியை யுடையவனாய், (அச் சேர்த்தியோடே), என் கருமாணிக்கமே - நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமான வடிவை எனக்கு அதுபாவ்யமாக்கினவனே, என்றென்று - என்று என்று பாரமார்த்திக ப்ரேமயுக்தரைப்போலே பலகாலும், பொய்யே - அந்தப்ரீதியின்றி யிருக்கச்செய்தே, கைம்மை - (எதிரியும் ஸத்யபுத்தி

பற்ற - தன்திருவடிகளில் இய்யாதி. “அடியேனொடுபொனான்” “என்னைமுற்றவுந்தானானான்” என்றத்தைப் பற்ற - வ்யாழுக்தனாய் என்றது. மே “அநாதிகாலம்” இய்யாதி வாக்யத்திலே, ப்ராதி கூல்யங்களை விஸ்மரித் தென்றது - விஸ்மரியாவிட்டால் “அடியேனொடுபொனான்” என்னக்கூடாமையாலே வித்த மென்றபடி.

பண்ணும்படி) க்ருத்ரிமோக்தியை, சொல்லி-பண்ணி, (உக்திவிருத்தமாம்படி), புறமேபுறமே - பாஹ்யவிஷயங்களிலே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றி, ஆடி - ஸர்வதா ஸஞ்சரித்துவைத்து, மெய்யே - பாரமார்த்திகப்ரேமயுக்தர் பெற்றபேற்றை, பெற்றொழிந்தேன் - பெற்றுவிட்டேன்; விதி-(இதுக்கு ஹேதுவாய், பொய்யையும் மெய்யாக நீ ப்ரதிபத்திபண்ணும்படி பண்ணக்கடவதாய், நீ “அல்லேன்” என்னிலும் தவிரவொண்ணாதபடி ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே விதிஸப்தவாச்சையான) உன்னுடைய க்ருபை, வாய்க்கின்று - (பலோந்முக்யாகிற) இது, ஆர்-ஆராலே, காப்பார் - விலக்கலாம்? (அதுக்கடி யென்னென்னில்), - கண்ணன் - ஸர்வ ஸுலபனாய்க்கொண்டு, பிரான்-எனக்கு உபகரித்த நீ, (உன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே ஸக்தனென்னு), இனி-க்ருபை பலித்த பின்பு, போனாலே - கால்வாங்கிப் போகலாமோ? ஐயோ - ஐயோ, அறையோ - வல்லையாகில் போய்க்காண். ஐயோவென்றது - அது காண்போமென்கிற ஹர்ஷோக்தி. அறையோவென்றது-அதடியான கர்வோக்தி.

இ.—முதற்பாட்டில், என்பக்கலுள்ள அஹ்ருதயமான உக்தியை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு பரபக்தி யுக்தர் பெறும் பேற்றைத் தன் க்ருபையாலே எனக்குத் தந்தருளினான் என்கிறார்.

[கையார் சக்கரத்து] - வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் கையிலே திருவாழியைப் பிடித்தால், வேறொரபரணம் வேண்டாதிருக்கை. “சூஹரணஸூஹரணஸு” [என்கருமாணிக்கமே] - நீலாத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவை எனக்கு முற்றாட்டாகத் தந்தவனே! புறம்பு ஆத்மகுணத்திலும் போகவேண்டுவதில்லை. “ஹ்நாநாஸு” என்கிற பொதுவையும் அழித்தது. [என்று என்று] - மெய்யே நல்லராயிருப்பார் சொல்லும் வார்த்தை இது, இது அந்ய பரரான நமக்குக் குற்றமாகக் கடவதிறே. ஒருகால் சொல்லி அதுஸாபித்துவிட்டேனோ? இது தான் பொல்லாவார்த்தையோ, ‘ஸூநாநாஸு’ என்றும் ‘ஸூநொயவயதிஸொஹஸு’ என்றும் சொல்லாநின்றதே என்ன, [பொய்யேகைம்மைசொல்லி] - நல்லவார்த்தையிறே நாமும் மெய்யாகப்பெற்றோமாகில் பொய்யென்றும், கைம்மையென்றும் - பர்யாயம்; இரட்டிப்பால் - மிகுதியாய், பெரும்பொய் என்கை. அதாகிறது - அகவாய் அறியாதாரைப் பகட்டுகையன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனும் “மெய்” என்றிருக்கும்படி சொல்லுகை. அகவாயில் நினைவொழியச் சொல்லக்கூடாதென்றிருக்குமிதே அவன். [புறமே புறமேயாடி] - பொய்யும் மெய்யுமாய்த் தான் கலந்துசொன்னதோ? பாஹ்யவிஷயங்களிலே அவகாஹித்து, வீப்ஸையாலே-அவைதன்னிலும் ஒன்றிலே துவக்குண்டால், புறம்பு கால்வாங்கமாட்டாதிருக்கை. ஆடியென்று - அவற்றிலே நடையாடி யென்றுமாம். இதுதான்-ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்புள்ள காலத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாதல், இவ்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ப்ரேமம் “பெறுகிறபேற்றுக்குப் போராது” என்றிருக்கையாலே சொல்லுகிறாதல். மயர்வறமதிரஸமருளப்பெற்றபின்பு காலதர்யவர்த்திகளும் கரதலாமலகவத் விஸாதமாயிறே யிருப்பது. பரமபக்திபர்யந்தமாக உண்டானாலும். பேற்றைப் பார்த்தால், “முதலடியிட்டதில்லை” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. உம்முடையபடி இது வாகில் பேறு இருந்தபடி யென்? என்ன-[மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்]-பேற்றில் ஒருபுரையில்கை; என்னால் வருமதிறே புரையுள்ளது; அவனால் வருமது புரையில்கையென்கை. [பெற்றொழிந்தேன்] - பேற்றில் இனிச்செய்யலாவதில்லை. பேறு என்னளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நிழலாம்படியாகப் பெற்றேன். [விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்] - விதியென்று பகவத்க்ருபை. கர்மபாதந்த்ரனுக்குக் கர்மம் அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதவோபாதி; அவனுக்கும், க்ருபா பாதந்த்ரனாகையாலே க்ருபைபண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே, விதியென்கிறது. பகவத்க்ருபை கரைபுரளப் பூக்கால் நிவாரகருண்டோ? காப்பதெது? என்னுதே காப்பாராரென்

கிறது - பலபோக்தாவான இவனாலும், க்ருபாஜநகையான அவளாலும் ஒண்ணுதென்கை. ஸ்வதந்த்ரான அவனாலும் ஒண்ணுது, ஸ்வாதந்த்ரயத்திலும் விஞ்சியிறே க்ருபை இருப்பது. இவனால் க்ருபையை விஞ்சக் குற்றஞ்செய்யவொண்ணுது. அவனால் ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலே குற்றங்கண்டு கைவிடவொண்ணுது. நிரங்குசமான ஸ்வாதந்த்ரயத்தையுடைய நம்மால் தடுக்கத் தட்டென்? என்ன, [ஐயோ] - ஸ்வாதந்த்ரயத்தை நினைத்தோ? க்ருபையவிஞ்சிக் கால்வாங்கிக்காண், இனி யென்கிறார். “ஐயோ” என்றது-ஹர்ஷத்தாலே. க்ருபையின்கீழ் குற்றங்காண ஜ்ஞாமயில்லை; விட சுக்தியில்லை. [கண்ணபிரான்]-ஒரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்டதசையில் அந்த பந்தத்தைத் தப்பிவிடகறியாதே சுக்தியுமின்றிக்கே யிருந்த நீயோ போகப்புகுகிறாய்! கண்ணபிரானென்று ஸம்புத்தி. இனிப்போனால் அறையோவறை. அதுகூறாஹிலேனா உனக்கு, “மெய்” என்று பேரிடலாவதொரு பொய் என்பக்கவிலே உண்டானபின்பு போகலாமோ? மிதரபாவம்பெற்றால் “நத்யஜெயஸ்” என்னும் உனக்குப் போகலாமோ? ஸுகீவ மஹாராஜரைப்போலே அறை கூவுகிறார்.

௪௫.—முதற்பாட்டு. என்பக்கவுள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தியாயிருக்க, இத்தை ஸஹ்ருதயமாகக்கொண்டு விரும்பி, “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னும்படியான பேற்றைப் பண்ணித்தந்தா னென்கிறார்.

[கையார்ச்சக்கரத்து] - வேறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்மேம்படியான கையிலே திருவாய்யைத் தரித்தானாயிற்று. இதுதான் ஆபரணமுமாய் வினைத்தலையில் ஆயுதமுமாயிறே யிருப்பது. ஒருகைக்குப் படையாயிருக்குமிறே. “கூரராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்” என்று அங்குலர்க்கு ஆசைப்படுகைக்கு உடலாய், ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்கைக்கும் உடலாயாயிற்று இருப்பது. [கையார்ச்சக்கரத் தென்கருமாணிக்கமே] - அத்தென்பது - சாரியைச்சோல். இப்படி - வருமிடமெங்கும் கண்டுகொள்வது. [என்கருமாணிக்கமே] - கையுந்திருவாய்யுமான அழகை அநுஸந்தித்தால் அடைவே ஸ்ரீ பாஞ்சஜஸ்தத்தை அநுஸந்திக்கவல்லரல்லரே, அநந்தரம் வடிவழகிலே கால்தாழ்ந்தார். படிபடந்து அவ்வருகு போமலரல்லரே. ஸ்ராமஹாமாய் கீலரத்தநம்போலே பெருவிலையான வடிவழகை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவனே. [என்று என்று] - இத்தை ஒருகால் சோல்லித்தான் விட்டேனோ. பகவத்விஷயத்தி லுட்புக்கதெல்லாம் குற்றமாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று, “போ

முதற்பாட்டு - கையார் இப்பாதி. அஹ்ருதயமான உக்தியென்றது - “பொய்யே கைம்மைசொல்ல” என்றத்தையுடைய ஸஹ்ருதயமாக வென்றது - “பொய்யேகைம்மை” என்ற த்விருத்தியாலே - பெரும்பொய்யாய், ஸர்வேஸ்வரனும் மெய்யாகக் கொள்ளுகையாலே. பேற்றைப் பண்ணித்தந்தா னென்றது - “மெய்யே பெற்றொழித்தேன்” என்கையாலே அர்த்தாத்வித்தம்.

“ஆர்-கை-சக்கரத்து” என்று அவ்வித்து அர்த்தம் - வேறுப்புறத்திலே இப்பாதி. “ஆர் - கை” - அழகிய கை. ஆர் - அழகு. வேறுப் புறத்திலே - ஒன்றமில்லாதவிடத்திலே. ஆயுதமான திருவாயிக்கு ஆர்ஷகத்தவமுண்டோவென்ன - இதுதான் இப்பாதி. இப்போது “ஆர் - சக்கரம்” என்று அவ்விப்பது. படைபெற்று - ஆபரணத்தாக்கும், ஸேனையாக்கும், ஆயுதத்தாக்கும் பேர். இது - சாதி; கை - ஹஸ்தமும், யுத்தமும். “உபயாகாமுமுண்டு” என்னுதற்குப் ப்ரயாணகதமுகே விவரணம் - கூரராழி இப்பாதி. கூர்மையிக்க திருவாய்யையும் வெஞ்சத் ஸ்ரீ பாஞ்சஜஸ்தத்தையும் எந்திவாராய் இப்பாதி. துணிக்கை - சேதிக்கை. சாரியைச் சொல் - கார்த்தக்யான ஸிப்தம். திருவாய்யிபாழ்வாரினை அநுஸந்தித்தவந்தரம் ஸ்ரீ பாஞ்சஜஸ்தத்தை அநுஸந்தியாதொழிவானென்? என்ன, கையுந்திருவாய்யும் இப்பாதி. வல்லரல்லரே என்றது “சக்கரத்தண்ணலே” என்னத் தாமுலவராகையாலே பென்றபடி. வடிவழகிலே கால்தாழ்ந்தாரென்றது - திருவாய்யில் னெனத்தய்தாங்கம் கீழேபோக விசையாலே பென்றபடி. சாதி - படிபடந்து இப்பாதி. படி - திருமேனியும், வாசற்படியும். “என்கருமாணிக்கமே” என்றதற்கு அர்த்தம் - ஸ்ராமஹாமாய் இப்பாதி. கருமையாலே - குளித்தியை லக்ஷித்த - ஸ்ராமஹாமாய் என்றது. முற்றாட்டாக்கின - பூர்ணபோஜகரகின. அவனைப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கிறது கல்வதனோ? என்ன - பகவத்விஷயத்தில் இப்பாதி. போகாதென்று-ப்போய் போகாதென்று.

ராத்” என்றிருக்கையாலே. இது பொல்லாதா யிருந்ததில்லை! என்ன; - அறகிதிநே, பாவபந்தத் தோடே சோன்னேனாகில்; [பொய்யேகைம்மைசொல்லி] - பொய்யென்றும், கைம்மையென்றும், இரண்டும் - பர்யாயமான சொல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - பிறரைப்பகட்டுகையன்றிக்கே ஸர் வஜ்ஞனம் “இதுமெய்” என்றுப்ரமிக்கும்படி பெரும்பொய்யையன்றே சொல்லிற்றென்கை. பொய் யும் மெய்யுமாகக் கலந்தத்தையே தான் சொல்லப்பெற்றதோ? [புறமேபுறமேயாடி] - இப்போது, புறமென்கிறது - ஸப்தாதிவியங்களை. “பகவத்வியதத்தில் அவகாஷித்தது போராத்” என்று இத்தை “பொய்” என்ன நிர்கச்செய்தேயும், ஸப்தாதிகள் புறம்பாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு; “பாவியேனப் பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்னுமவரிநே. ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலேயாயிற்று விஷயங்கள்தோறும் தனித்தனியே கால்தாழ்ந்தபடி. இதுதான் எப்போதை நிலையப்பற்றச் சொல்லுகிற ரென்னில்; - காலத்யத்திலு முள்ளதும் ஸம காலத்திற்போலே தோற்றுகையாலே, பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிற ரென்னவுமாம். மயர் வறாதிநலம் பெற்றபின்பும் தமக்கு விஷயாநுபுமாகப் போராமையாலே சொல்லுகிறாராகவுமாம். ‘இதுவாகில் உம்முடையநிலை பேறிருந்தபடியென்’ என்ன [மெய்யே]-என்பக்கலுள்ளது பொய்யே யானற்போலே, அவனடியாக வந்ததாகையாலே மெய்யேயாயிருக்கிறே. பேற்றில் கண்ணழிவு சொல்லலாவதில்லை. [பெற்றொழிந்தேன்] - பரமபதத்தேற்போராவும் இப்பேற்றை அசையிட் டிருக்கமுத்தனை. இனி இதற்காட்டில் ஏற்றம் செய்யலாவதில்லை. “ஹேதுவில்லை” என்ன நின் றீர், பேறு கனத்திருந்தது; இதுக்கு அடியென் பின்னை? என்ன. - [விதிவாய்ச்சின்று]-பகவத்க்ருபை கரைபுரளப் பெருகாநின்றால் நம்மாற்செய்யலாவதுண்டோ? விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. கேசவன்தமார்க்கு இப்பாலெல்லாம் இவர், விதியென்கிறது - பகவத்க்ருபையை. அதுக்கடி - அவ னைத் தப்புவாண்ணதபடி யிருக்கையாலே. [வாய்க்கின்று] - பகவத்க்ருபை ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்ய மாகிற கரைபுரளப்பெருகிவந்து கிட்டாநின்றள்ளவிடத்தில். [காப்பாரார்] - இதுக்கு நிவாரகராவா ருண்டோ? காப்பதேது? என்னதே, ஆரென்கிறது இரண்சேதநராலே காக்கப்போமோ? பரதந்த்ர னை இவனாவும் தகையவொண்ணது. ஸ்வதந்த்ரனை அவனாவும் தகையவொண்ணது;

பகட்டுகை - வஞ்சிக்கை. “பொய்யே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - பொய்யும்மெய்யும் இத்யாதி. “பகவத் விஷயாவகாஷணம்போராத்” என்று ஸ்வதேஷாநுஸந்தானம் பண்ணாநிக, “புறமேபுறமே” என்பானென்? என்ன - பகவத்வியதத்தில் இத்யாதி. “இவர்க்கு” என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பாவியேனை இத்யாதி. இதுக்கடி - இவர் ப்ரக்ருதியென்ற கருத்து. பாவியான என்னை, அப்பலாரமான பல விஷயங்களை யுங்காட்டி நீ முடிக்க நினைக்கிறாயோ? இப்பர்த்தே. “புறமேபுறமே” என்கிற அவதாரணங்களுடேகூட வீப் லைக்கு அர்த்தம் - ஜாதி இத்யாதி. இதுதான் இப்போது இல்லையே யென்னுமத்தை ஸங்கித்து, இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. போராமையாலே - ப்ரேமம்போராமையாலே. இத்தால் - வாஸ்தவம் அன்றென்றபடி. “மெய்யே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - என்பக்கல் இத்யாதி பவிதம். பேற்றில் இத்யாதி. பூதநிர்த்தேசமாக - “பெற்றொழிந்தேன்” என்பானென்? பரமபதாதிகள் வேண்டாவோ? என்ன - பரமபதத்து இத்யாதி. ஹேதுவில்லையென்றது - “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்னையாலே. வாய்க்கின்று- கிட்டமிடத்தில். இப்பாலெல்லாம் என்றது - “என்றுமொன்றாகி” என்கிறபாட்டைப்பற்ற. பகவத்க்ருபையை- “விதி” என்கைக்கு ஹேதுவேது? என்ன - அதுக்கடி இத்யாதி. “காப்பாரார்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம், கர்மவிபரிஷ்டனையும் ஸ்வாதந்தர்யவிபரிஷ்டனையுமிருக்கிற சேதநேஸ்வரர்களாலே தகையப்போகாதென்று - முந்தி னது; இரண்டாவது - அதுக்கு க்ருஷிபண்ணினவர்கள் இத்தைக்காப்பரோவென்று; சேதநவநிர்த்தேசத்துக்கு பாவம் - காப்பதேது இத்யாதி. கர்மம் ப்ரதிபந்தகமாகையாலே - காப்பதேது என்னதே என்றபடி. “இரண்டு சேதநர்” என்றதின் விவரணம் - பாதந்த்ரானை இத்யாதி. பரதந்த்ரானை - கர்மபரதந்த்ரானை, ஸ்வதந்த்ரானை- “கர்மானுருணமாகவே நிரவநிக்கக்கடவேன்” என்னும் ஸ்வதந்த்ரானை என்றபடி. பூர்வவாக்யவிவரணம் -

பல போக்தாவான இவனாலும் தகையவோண்ணுது. பலப்ரதாதாவான அவனாலும் தகைய வோண்ணுது. [காப்பாரார்] - க்ருபாஜநகையான அவள் காக்கவோ? க்ருபா பரதந்த்ரண னீ காக்கவோ? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ? “**வித்ருவாவெந**” (மித்ரபாவேந) என்கிற ஸ்லோகத்திலே, எம்பார், “ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஒரு அஜ்ஞாநமும் விஸ்ம்ருதியும், ஸர்வஸக்திக்கு ஒரு அஸக்தியு முண்டு” என்று அருளிச்சேய்வார். ஒருவன் தன்னையாஸ்ரயித்தால், முன்பு புத்தி பூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்ம்ருதிபண்ணி, ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், அவனைவிடவேண்டிவருமளவிலே அஸக்தி; இப்படி இருக்கைக்கு அடி - ஸ்வாபாவிகமான குடல்தோடக்கு. “ஆர்” என்பானென்? ஸ்வதந்த்ரண என்குல் தகையத்தட்டென்? என்ன - [ஐயோ] - ஆமாகில் செய்துபார்த்துக்காணும். ஐயோ வென்கிறது - ஹர்ஷாதிஸயத்தாலே சொல்லுகிற பாசரம். [கண்ணபிரான்] - உபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனே! ஒருதாயுடைய மெய்க்குப் போகமாட்டாத நீயோ என்னுடைய போய்க்குப் போகப்புதுகிறாய், ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்ட தகையிலே அந்த பந்தத்தைத் தப்ப விரகறியாதே ஸக்தியுமின்றிக்கே யிருந்த நீயோ போகப்புதுகிறாய்? (ஆர்ஜவமானகட்டவிழ்க்கமாட்டாதவன். க்ருத்ரிமமான பந்தத்தை அவிழ்க்கமாட்டா நென்றபடி.) [அறையோவினிப்போனாலே] - இனிப்போனாயாகில் அறையோவறை. என்பக்கலிலே, “மெய்”

ப்ர:—(காப்பாரார்)—யஃகாணெ (கஅ) கஸ்யபுஷாந ப்ருகாரணெ ஸுஸ்ரீ வா ஶீநுபுதி ராஜே, “ஜோவி து விவக்ஷாஸ்திகாவித்ரூகி விஷ்ஷணு: | ஸுதஜிஹாதி ததவஃ ஸவஜிஸ்ரயஸி ஸ்ரீதெ: || ௨ || வித்ருவாவெந ஸுப்ராஹ் நத்யஜெயம் கயஸநாஷொஷொ யஷுவி தஸ்யஸுராத்நாஷெதஷுவித்யு: || ௩ ||”

பலபோக்தா இய்யாதி. ஆஃ, இத்தால்-அவனுடைய க்ருபையை அண்டைகொண்டு சொல்லிற்று. அன்றிக்கே இதுக்கு க்ருஷி பண்ணினவர்கள் தகைவர்களோ? என்று தாப்பர்யம் - க்ருபாஜநகையான இய்யாதி. “**ந கஸிஹாவராயுகி**” என்று - க்ருபா ஜநகையான அவள் காக்கவோ? “**தாமரையானாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்**” என்று - க்ருபாபாதந்த்ரண நீ காக்கவோ “**க்யவயாவயபுவாயஸ**” என்று - க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ? என்றபடி. இப்போது க்ருபாபரதந்த்ரண யிருந்தானையாகிலும், ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வஸக்தியன்றே; அபராத்ருகுணமாகத் தக்கார்யமும் ஒருகால் பிறவாதோ? என்ன-மித்ரபாவேந இய்யாதி. “**ஷொஷொயஷுவி**” என்கையாலே - அஜ்ஞாநமும் விஸ்ம்ருதியும். “**கயஸந நத்யஜெயம்**” என்கையாலே - அஸக்தியும். “**ஷொஷொயஷுவி**” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒருவன் தன்னே இய்யாதி. ஆஸ்ரயித்தால் - அஹ்ருதயமாக ஆஸ்ரயித்தால் என்றபடி. “**ஷொஷொயஷுவி**” என்றதுக்கு பாவம் - விஸ்ம்ருதியும் அஜ்ஞாநமுமாகி, அஜ்ஞாநத்துக்குத் தாப்பர்யம்-ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் இய்யாதி. “**நத்யஜெயம்**” என்றதுக்கு பாவம் - அவனைவிடவேண்டி இய்யாதி. இப்படியிருக்கைக்கடி இய்யாதி - இப்படி அர்த்தங்கொள்ளுகிறது, இப்படி யிருக்கைக்கடி ஸ்வாபாவிகமான குடற்றொடக்கென்கையாலே என்றபடி. இத்தால் - ஸ்வாபாவிகமான நாராயணத்வ பாயுத்தமான ஸம்பந்தம் உண்டாகையாலே, ஸர்வஜ்ஞன்வாதிரிபந்தமான தோஷதர்ஸநாதிகள் ஆஸ்ரீதவிஷயத்தில் ஈஸ்வரனுக்குக் கூடாதென்றதாயிற்று. “**ஐயோ**” என்கிற இது - விஷாதத்திலேயன்றே? என்ன - ஐயோவென்கிறது இய்யாதி. “**கண்ணபிரான்**” என்றதுக்கு பாவம் - ஒருதாயுடைய இய்யாதி; ஒருதாயுடையமெய் இய்யாதிவாக்யம் - ஸந்தித்தம். ஆனாலும், ஒருதாயினுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமடியான ஸ்நேஹத்துக்கு விட்டுப்போகாதநீயோ என் அஹ்ருதயோக்திக்கு விட்டுப்போகப்புதுகிறு கொன்றபடி. தாயுடைய மெய்யாவது - “**யஜிஸநோஷிமயக்ஷு**” முதலானது. ஆர்ஜவமான - ருஜுவான. “**இனி**” என்றதுக்கு பாவம் - என்பக்கலிலே இய்யாதி. மெய்யென்று பேரிடலாவதென்றது - ஈஸ்வரன்னைவாலே யென்றபடி.

என்று பேரிடலாவதொரு பொய்பெற்றின்பு போனாயாகில் அறையோவறை. பகவத்க்ருபையை அண்டைகொண்டு ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தை அறைகூவுகிறார். கண்ணபிரானேன்று ஸம்புத்தியாகவு மாம்; அன்றிக்கே, பரோக்ஷநிர்த்தேஸமாய், கண்ணபிரானானவன் இனிப்போனானாகில் அறையோ வறை யென்னுதல்.

(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

போனும்மாமருதின் நடுவே என்பொல்லாமணியே
தேனையின்னமுதே என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்லத்
தானேலேம்பெருமான் அவனென்னுகியொழிந்தான்
வானேமானிலமே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளனவே.

ஆ.—(போனும்.) தந்திறத்திலே ப்ரேமகந்தரஹிதனா யிருந்துவைத்து, நிரதி
ஸயப்ரேமயுக்தர் சொல்லும் பாசுரங்களை நான் சொல்ல, ஸர்வேஸ்வரான தான், அத்யந்த
நிஹீதரான என்னுள்ளே ஸபரிகரமாக வந்து புருந்தருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்பக்கல் ஸ்நேஹஹீநனாயிருந்து வைத்து அஸ்த்தானே
பயஸங்கிகள் சொல்லும் சொல்லை நான் சொல்ல, ஸர்வேஸ்வரான தான் ஸவிபூதிகளைய்கொண்டு
என்னுள்ளே புருந்தருளினு நென்கிறார்.

[பொல்லாமணியே] - பிறர் கண்ணெச்சில் படாமைக்குச் சொல்லுகிறது. துனையா
மணி யென்றுமாம். கூத்து - பொய்.

ப.—அநந்தரம், அஹ்ருதயமான ப்ரேமோக்தியே பற்றாசாக ஸவிபூதிகளான ஸர்
வேஸ்வரன் என்பக்கலிலே அபிரிவிஷ்டனானு நென்கிறார்.

மா - மஹாகாயங்களாய் அஸுராவிஷ்டங்களாய்க்கொண்டு நலிகைக்குத் தன்னில்தான்
செறிந்த, மருதின் - மருதுகளின், நடுவே - நடுவே, போனும் - போனவனே! (அவற்றை
நிரஸித்து அவ்வருகுபட்டபோதை ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே), பொல்லா-தொனையாத, என்மணியே-
(ரத்நம்போலே அவிசுலபதேஜஸஸை யுடையையாய்க்கொண்டு), எனக்கு தர்ஸநீயானவனே!
தேனே - தேன்போலே ரஸிப்பிக்கும் வடிவில் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவனே! இன்அமுதே-
(விரோதிபலத்தை நினைத்து ஸத்தை யழிந்த என்னை) உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் அம்ருதமானவனே! என்
றென்றே - என்றென்று தனித்தனியே, சில - (பாரமார்த்திக ப்ரேமத்தாலே) சொல்லுவன சில,
கூற்று - பாசுரத்தை, சொல்ல - பாவித்துப் பலகாலஞ் சொல்ல, எம் - எனக்கு, பெருமான் -
ஸ்வாமியான, அவன் - அவன், தானேல் - தான் செய்தபடியாகில், என் - என் அபிமானத்துக்
குள்ளே, ஆகியொழிந்தான் - ஆம்படியாய் விட்டான்; வான் - ஆகாசம், மானிலம் - பூமிமுத
லான பூதபஞ்சகங்களும் தத்கார்யமான லீலாவிபூதியும், மற்றும் - அபரிச்சிந்ந மாஹாத்மயத்தை

அறையோவென்றது - ஜயித்தவன்சொல்லும் வார்த்தை. இந்த ஸப்தம் - நிவேதனவாசி. ஸ்வதந்த்ரானவனை
இப்படி நிவேதிப்பது எத்தைக்கொண்டு என்ன, பகவத்க்ருபையை இத்யாதி. பரோக்ஷநிர்த்தேஸமாவது -
முன்னிலையன்றிக்கே சொல்லுகை. நான் உன்னை ஜயித்தேனென்று—“அறையோவறை” என்று! அறைகூறுகிற
ரொன்றபடி. கையாரச்காத்து என் கருமாணிக்கமே - கண்ணபிரானே - என்றென்று பொய்யே என்று
தொடங்கி, காப்பாரார், இனிப்போனால் - ஐயோ - அறையோ என்று அங்வயம்.

(க)

யுடைய நித்யவிபூதியும், முற்றும் - எல்லாம், என் - எனக்கு, உள்ளன - உள்ளே யிருந்து நடத் தும்படி யாயிற்று.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அஸ்தானேபயஸங்கிகள் சொல்லும் வார்த்தையை நான் அஹ்ருதயமாகச்சொல்ல, ஸர்வஜ்ஞனான அவன் அத்தை மெய்யாகக்கொண்டு தன் விபூதியோடே நானிட்ட வழக்கானுனென்கிறார்.

[போனாய்] - யமளார்ஜுநங்கள் நடுவே போனபோது யஸோதைப்பிராட்டி ப்ரேபத் தாலே சொன்னவார்த்தையை, ப்ரேமகந்தமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் சொன்னேன். [போனாய்]- கைகழிந்தது, இனி பாதிக்ரியையிலலை. பலாதுபவமே யென்றிருக்கிறார். பூதகாலமாயிருக்க, இவர்க்கு வர்த்தமான காலம்போலே இருக்கிறது; ஈஸ்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞானவையாத்யம் இவர்க்கு வயிறேறித்தலுக்கு உறுப்பாயிற்று. நவியவந்தவைதானே நவியப்பற்றாமை, தானே சென்று புக்கானென்கிறார். [மாமருது] - மஹாஸூரர்கள் வடிவுக்குத் தகுதியாக ஆவிர்ப்ப வித்த மருதுகள். இவன் மொளக்தயத்தை யறிந்து பணைத்தவை யென்றமாம். அவ்வருகே சாய்ந்தவை, இப்பெரிய வடிவோடே உள்ளே சாய்ந்தனவாகில் என்னுக்கடவ தென்கிறார். [நடுவே - போனாய்] - இருவரும் க்ருதஸங்கேதர்களாயிருக்க, ஒன்றிலே துளைகண்டு போனாற் போலையாயிற்றுப் போயிற்று. புணர் மருதமிதே. மொளக்தயத்தாலே ஓரருகு ஒதுங்க அறியானே. “யஸிஷாஜ-பு-நயொஜி-பு-யெஜிமாஜி” என்று ருஷி வயிறுபிடிக்கிறான்; இவர் “மாமருதின் நடுவே - போனாய்” என்கிறார். [என் பொல்லாமணியே] - “ததது கூடகூடா ஸஸூலஸாகண்ட-நததூரூ கசிவெகூண்ட” - இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிழுகிற ஓசையைக்கேட்டு அபூர்வதர்ஸனத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணுந் தானுமா யிருக்கிறபடி. “புணர்மருதமிந்நடந்தபொற்குன்றினை” என்னுக்கடவதிதே. “அழகிது என்னில் - நாட்டில் அழகோபாதியாம்” என்று, வ்யாவ்ருத்திதோற்ற, [பொல்லாமணியே] - என்னுதல்; பொல்லாவென்று - நாட்டார் கண்டு கண்ணெச்சிற்படாமைக்குக் கரிகிறுகிற ரென்னுதல். “கண்ணெச்சிற் கரிதாகச்சொல்லியது” என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினான். துளையா மணி; அதுபுக்தமாயிருக்கும் மணியென்றுமாம். பொல்லல் - துளைத்தல். இதுவும்-யஸோ தைப்பிராட்டி ஸர்வஜ்ஞதையாய்கின்று சொன்ன வார்த்தை. [தேனே] - வந்து எடுத்துக்கொண்ட போதை ஸ்பர்ஸத்தாலும் முக்தஜல்பித்தாலும் கொண்டாடிச் சொன்ன வார்த்தை. [இன்ன முதே] - அப்போதை போக்யதையாலே சொன்ன வார்த்தை. நிரதிஸய போக்யமாய், போன உயிரை மீட்கவற்றாயிருக்கை. [என்றென்றே] - ஒருகால் சொல்லி அதுதபித்து மீண்டேனோ. [கூத்து] - சிலருடைய செயலை வேறேசிலர் அதுகரிக்கை. ப்ரேமபரவஸையானவன் சொல்லக் கேட்ட வார்த்தையை அஹ்ருதயமாக நான்சொல்ல, [தானேஸ்தியாதி] - தானாகில், இத்தலையி லுள்ளதெல்லாம் அறியவல்ல ஸாமர்த்யத்தை யுடையனாயிருக்க, அஹ்ருதயமான உக்தியையும் ஸம்பந்தத்தையுங் கொண்டு நானிட்ட வழக்கானுன். என்னையுடையவன் நானிட்டவழக்கானுன். உடையவன் தன்னுடைமையான எனக்கு உடைமையானுன்; அதரோத்தரமாயிற்று. அவன் விபூதி செய்ததென்? என்னில், [வானேயித்யாதி] - “யவெஸ்யுதெ தஸ்ய தஜநபு” என்கிற படியே, விபூதியும் நானிட்டவழக்காயிற்று. ஸவிபூதிகளாய்க்கொண்டு உள்ளே புகுந்தான். [வானே மாதிலமே] - பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [மற்றும்] - அவற்றின் கார்யமான அண்டங்களும். [மற்றும்] - நித்யவிபூதியும். [என்னுள்ளனவே] - நித்யஸூரிகள் செல் லாமை பார்த்து அங்கேயிராதே, லீலாவிபூதி அழிந்தபடி பார்த்து இங்கேபுகுந்தான். உபயவிபூ தியிலுமுள்ள நிரவாஹம் என்பக்கலிலே இருந்து பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது.

[போனாமா மருதிநடுவே] - அப்போது கண்ணீர் யசோதைப் பிராட்டியானவள், யமளார்ஜுபங்கங்களின் நடுவே அவன்போனபடியைக்கண்டு பாவபந்தம் தோற்றச் சோன்ன பாசரத்தை அதில்லாத நான் சொன்னேன். ‘பூதகாலத்திலே’ என்று தோற்றுக்கிறதில்லையாயிற்று இவர்க்கு ஜ்ஞாநவஸத்தயத்தாலே. ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணிக்கொடுத்த ஜ்ஞாநவஸத்தயம் வயிற்றெரிகைக்கு உடலாய்விட்டதித்தனை. [மாமருதிநடுவே] - பெரிய வடிவுகளையுடைய அஸுரர்களிறே அவையாய் நிற்கிறார்கள். இவனுடைய மேளத்தயத்தை யறிந்து, பேருத்துத் தடித்து தர்ஸநீயமான வேஷத்தோடேயாயிற்று இருவரும் க்ருதஸங்கேதராய் ஒருவிவரமற நின்றுபடி. ஒன்றிலே வெளிகண்டு போனும்போலே யாயிற்றுப் போனபடி. “**யஜௌராநுக்யோஜெயஜுஜாஜ**” (யமளார்ஜுநயோர்மத்யே ஜகாம்) என்ற ஆபத்தையாயிற்றுச் சொல்லுகிறது. [என்போல்லாமணியே] - “**ததஃ கடகடாஸஸ்வஸாகண்டுகததூரஃ ஜாஜகஜெருக்ஷணஃ**” (ததஃ கடகடாஸப்தஸமாகர்ணநதத்பரஃ-ஜகாமகமலேக்ஷணஃ) என்கிறபடியே, இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்துவிழுகிற ஓசைகேட்டு அபூர்வதர்ஸநத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணும் தானுமாயிருக்கிறபடி. “புணர்மருதமிறநடந்த பொறுதன்றின” என்னக்கடவதிறே. அழகிது என்னில்-நாட்டில் அழகோபாதியாமென்று, வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற-பொல்லாமணியே யென்கிறாராதல் ; நாட்டார்கண்டு கண்ணைச்சில் படாமமைக்குக் கரிபூசுகிற ரென்னுதல். பொல்லல்-தோளைத்தல். பொல்லாமணி-

அப்போது - மருதின் நடுவே போனபோது, சொன்னபாசரம் - “போனாய்” இத்யாதி. அதில்லாத நான் சொன்னேன் என்றது - “சிலகத்துச்சொல்ல” என்றத்தைப்பற்ற, யசோதைப்பிராட்டி ஸந்நிஹிதையாய்க் கண்டவளாகையாலே “போனாய்” என்னலாம், காலவ்யவதானந்தாலே அஸந்நிஹிதரான இவர் “போனாய்” என்று அவன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - பூதகாலந்தீலே இத்யாதி. அப்படி வ்யஸ்த மானால் அநுபலிக்கலாமே யென்ன - ஸ்ரீவேஸ்வரன் இத்தாதி. இத்தால் - ஜ்ஞானவையத்தத்தாலே ஸமகாலம் போலே தோற்றியயிற்றெரிகைக்கு உடலான ஆகாரம் தமக்கு உண்டாயிருக்கவும், ஸ்வணைசயத்தாலே தமக்குப் பேரம மில்லையாக அருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. வயிற்றெரிகை - க்லேஸிக்கை. “போனாய்” என்ற - வயிற்றெரிகைக்கு, அது பயஹேதுவாவான் என்? என்ன - பெரியவடிவு இத்யாதி. அஸுரர்கள் மருதகளாய் நிராகிந்து எதுக்கென்ன - இவனுடைய இத்யாதி. அதாவது - “இவன்மேல்விழுவன்” என்னுமத்தாலே என்றபடி. பெருத்து, தடித்து - உயர்ந்து, ஸ்தூலித்து. “மருது” என்கிற ஏகவசந தாத்தர்யம் - ஒன்றிலே இத்யாதி. நடுவேபோகை பயஹேதுவோ? என்ன - யஜே இத்யாதி. “வ்யூராயாயிசு தவ்யூரம் ஸகஷ்டாரண உபநிவஸ்துயஜேஹுஜ்ஜுமநயொரிப்யெஜ்ஜமாநிகைவெக்ஷணம்” நடுவே ஒருமலோகம்விட்டு மேலே ‘தத: சுடசுடாஸஸஸரிகணபுநததூர: | சூஜமாநிவ ஜஜநொடிஷுஸெயிஷமாஜுரிகா||’

தொனையாமணி; அறுபுத்தமாயிருக்கும் மணி யென்றுமாம். இதுவும் - யசோதைப்பிராட்டி ஸந் ஹிதையாய்நின்று சோன்ன வார்த்தை. [தேனே] - வந்து எடுத்துக்கொண்டபோதை ஸ்பர்ஸத் தாலும் முக்தஜல்பத்தாலும், கொண்டாடிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. [இன்னமுதே] - அப்போதையில் போக்யதையாலே சோன்ன வார்த்தை. நிரதிஸயபோக்யமாய், போனையிற மீட்கவற்றா யிருக்கை. “அமுதேன்றும் தேனேன்றும் ஆழியானேன்றும்” என்று சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக போக்யமாயிருக்கை. [என்றேன்றே] - ஒருகால் சொல்லி “தப்பச்சேய்தோம்” என்று மீளத் தான்பெற்றதோ. [சிலகூத்துச்சொல்ல] - ஒருவன் நினைவையும் செயலையும் வேறொருவன் செய்யு மது - கூத்தாவது. பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி இவற்றிலே ஈபேட்சேச்சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடர் அதில்லாத நான் சொல்லிற்று. [தானேலெம்பெருமான்] - தானாகில், ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ நியந்தாவா யிருப்பானொருவன். அகவாயறியாதானொருவனல்லன், அறிந்தால் உபேக்ஷிக்கமாட் டாதா னொருவனல்லன். [அவன்] - அப்படி ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஸக்தியானவன். [என்னாகி யொழிந்தான்] - நானிட்டவழக்கானான். என்னையுடையவன் நானிட்ட வழக்கானான். உடையவன்தான் உடைமையானான், அதரோத்தரமாயிற்று. அவன் விபுதி செய்ததென்? என்னில், — “யவெவூதெ தவூ தகமடி” (யஸ்வதேதஸ்யதத்தநம்) என்கிறபடியே விபுதியையும் நானிட்ட வழக்காக்கினான். ஸவிபுதிகளுக்கொண்டு என்னுள்ளே புருந்தான்; [வானேமா

வனே! பொல்லாமைக்கு - வைலக்ஷண்யமும், ஆரோபிதமான மாலிந்யமும், தொனையாமையுமாக மூன்று அர்த் தம். அப்போது தாஸநீயதை எதென்ன, தத இத்யாதி. “ஸரோகணபுநதஹுரூ” என்றது - “சூஜ மாரிவ ஜஜமஃ” என்று வ்ராஜஜநத்துக்கு விசேஷணமானாலும், ஸப்தஸ்ரவண கௌதூஹலம் இவனுக்கும் உண்டென்று கருத்து. அப்போதையில் ஸ்ப்ருஹணீயதைக்கு ப்ரமாணந்தரம் - புணீமருதம் இத்யாதி. தன் னிலே பொருந்தி நிற்கிற மருதுகள் முறிந்துவிழும்படிபடந்து, பொற்குன்றுபோலே ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை யித்யர்த்தம். திருமொழி-இரண்டாம்பத்த - அஞ்சாந்திருமொழி - முதற்பாட்டு, “பாராயதுண்டு” இத்யாதி. கண்ணேக்சில் - த்ருஷ்டி. ஸ்பர்ஸத்தாலுமென்றது - “மணியே” என்றதுக்கு - ஸ்ரமஹாதையை அர்த்தந் தாதயா விவக்ஷித்து. அப்போதையில் போக்யதையாவது - அவன் வடிவை அறுபவிக்கிறபோதையில் போக் யதை யென்றபடி. “தேனே, அமுதே” என்றதுக்கு பாவம் - நிரதிஸய இத்யாதி. “இன்னமுதே” என்ற துக்கு பாவம் - போனவுயிரை இத்யாதி. ஸப்ரமாணகமாக விவரணம் - அமுதேன்றும் இத்யாதி. நித்யபோக்ய மாள அம்ருதமென்றும், ஸர்வரஸஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிஸயபோக்யமான திருவாழியையுடையவ னென்றும் இத்யர்த்தம். இரண்டாந்திருவந்தாதி-எண்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. “கூத்து” என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் - ஒருவன் இத்யாதி. நினைவையும் செயலையும் என்றது - சொலவுக்கும் உபலக்ஷணம். இவற்றிலே - யமளார் ஜுநமத்ய ப்ரவேசாதிகளிலே. தானாகிலென்றது - தானாலென்றபடி. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வநியந்த்ருத்வங்கள் ஸர்வவ்ஸவாயானவனுக்கே யுள்ளதொன்றாகையாலே, ஸ்வாமியாசியான “எம்பெருமான்” என்ற ஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வநியந்தாவாயென்கிறார். இந்த இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜனம் - அகவாய் இத்யாதி. “அவனென்னாகியொழிந்தான்” என்று தொடக்கி மேலுக்கெல்லாம் நாலு தாற்பர்யம், அதாவது - நானிட்ட வழக்கானான் என்று தொடக்கி, விபுதியையும் நானிட்டவழக்காக்கினான் என்னுள்ளும் ஒருதாற்பர்யம். இரண்டாவது - ஸவிபுதிகளும் என்று தொடக்கி, என்னுள்ளவெ என்னுள்ளவாக. மூன்றாவது - உபய விபுதி என்று தொடக்கி. நாலாவது - அன்றிக்கே வானேயித்யாதி உபயவிபுத்யைஸ்வர்யமும் இத்யாதி. “வானேமாரிலமே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளவெ” என்றதுக்கு நாலர்த்தம். முந்தினது - ஸவிபுதிகளையக் கொண்டு எனக்குப் பாதந்த்ரானான என்றது; அன்றிக்கே, ஸவிபுதிகளையக் கொண்டு என்னுள்ளே இருந்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, உபயவிபுதி நிர்வாஹமும் என்பக்கவிலே இருந்துபண்ணுமென்னுதல்; அன்றிக்கே, உபயவிபுதியிலும் பண்ணுகிற ஆதரத்தை என்னிடத்திலே பண்ணினு நென்னுதல். “எம்பெருமான்” என் றத்தைக்கூட்டி “அவன்” என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் - அப்படிஸர்வஜ்ஞனும் இத்யாதி. “எம்பெருமான்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து பாவம் - என்னையுடையவன் இத்யாதி. பலிதம் - உடையவன் இத்யாதி. ஸவிபுதி களும் - என்ற இரண்டாமர்த்தத்திலே, “என்னாகியொழிந்தான்” என்னுள்ளே புருந்தான்; “மற்றுமுற்று

நிலமே] - பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [மற்றும் - தத்தகார்யமான அண்டங்களும், முற்
றும்] - நித்யவியூதியும், [என்னுள்ளனவே] - உபயவியூதி நிர்வாஹமும் என்பக்கலிலே யிருந்து
பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது. அன்றிக்கே, [வானேயித்யாதி] - உபயவியூதி ஐஸ்வர்யமும் என்
பக்கலிலேயாய்விட்டது என்றுமாம். விஷயப்ரவணானவன், தானுகந்தவிஷயமே எல்லா ஐஸ்
வர்யமாக நினைத்திருக்குமாபோலே. “உன்னுகமுற்று மகத்தடக்கி” என்கிறபடியே. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

உள்ளனமற்றுளவாப் புறமேசிலமாயஞ்சோல்லி
வள்ளல்மணிவண்ணனே யென்றென்றேயுன்னையும்வஞ்சிக்கும்
கள்ளமனந்தவிரந்தே யுன்னைக்கண்டுகொண்டியந்தொழிந்தேன்
வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாய் இனியுன்னைவிட்டென்கொள்வனே.

ஆ.—(உள்ளன.) அந்தக்கரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச்செய்தே,
ஸர்வஜ்ஞனான நீயுங்கூட “மெய்” என்றிருக்கும்படி, வள்ளல்மணிவண்ணனே என்றென்று
புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி வஞ்சிக்க, நான் இப்போது உன்னுடைய ப்ராஸாதத்தாலே அந்தக்
கள்ளமனத்தவிரந்து அக்ருத்ரிமிநிரவதிபக்தியுத்தராய் உன்னைக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன். வெள
ளத்தனைக்கிடந்தாய், இனி நான் ஆத்மாந்தமாக, உன்னையல்லது மற்றொரு ப்ராப்யம் வேண்டே
னென்கிறார்.

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், ஹ்ருதயம் அந்யபரபாயிருக்க, வாங்மாத்ரத்தாலே உன்னைப்
பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறொரு புருஷார்த்தத்தை ஆசைப்படே நென்கிறார்.

[உள்ளனவென்று தொடங்கி] - அந்தக்கரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச்
செய்தே “பாமோதாரனே, நிரதிஸய போக்யபாணவனே” என்றாற்போலே புறப்பூச்சாகச்
சில பெயர்களைச் சொல்லி ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும் வஞ்சிக்கும்படியான கள்ளமனம் தவிரந்து
உன்னைக் காணப்பெற்று க்ருதார்த்தனானேன். [வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாய்] - என்பக்கலுண்
டான வ்யாமோஹத்தாலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு வந்து திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்
தருளினவனே !

மென்னுள்ளன” வியூதியும் என்னுள்ளே புருந்தது என்றபடி. கீழையுங்கூட்டி பாவம் - உபய இத்யாதி.
நாலாமர்த்தத்துக்கு - “அந்தாமத்தன்புசெய்து” என்கிறபடியே, அவற்றிலுண்டான ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே
பண்ணினு நென்றபடி. உபயவியூத்யைஸ்வர்யமும் இவருடைய திருவுள்ளமேயாயிருக்கக்கூடுமோ? என்ன,
விஷயப்பாவணன் இத்யாதி. “ஸமஸ்தமும் இவரிடத்திலேயாக அவன் நினைத்திருக்கும்” என்கைக்கு நியாமக
மேது? என்ன - உன்னுகமுற்றும் இத்யாதி. அதாவது - கோவைவாயாளிற்படியே கூடுமென்றபடி. உன்
னுகமுற்றும்மகத்தடக்கி - உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து, பூமாலே, பரிவட்டம், ஆபரணதிகளெல்லாம் என்
னுள்ளையாம்படி பண்ணி இத்யார்த்தம். ஆகம் - உடம்பு. “சூயவனவாயநாகொகெஹாயபூஜாவஸ
தூயா ஸுதஃ | யதெஸுஸ்யிதவணி யவெஸுதெ தஸுதக்யநஸு ||” ஐகி | யதேஸுஸாத்ரோ.
மாமருதிந்நடுவே-போனும், என்பொல்லாமணியே தேனேதொடங்கி, சொல்ல-எம்பெருமான் அவன்-தானேன் -
என்னுகியொழிந்தான் இத்யாராய் அந்வயம்

ப.—அந்தரம், ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும் வஞ்சிக்கும்நெஞ்சில் க்ருத்ரிமஸ்வபாவம் தீர்ந்து காணப்பெற்றேன்; இப்படி உபகாரகனான உன்னையொழிய அபாஸ்ரயமுண்டோ? என்கிறார்.

உள்ளன - அந்தர்க்கதங்கள், மற்று - உன்னையொழிந்த ப்ராக்ருத விஷயங்களாய், உளவா - நடக்க, புறமே - கண்டாதுபரியாம்படி புறம்பே, வள்ளல் - உதாரனானவனே! மணி வண்ணனே - விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனே! என்றென்று - என்றுஎன்று பலகாலும், சில-சில, மாயம் - மித்யோக்திகளை, சொல்லி - பண்ணி, உன்னையும் - ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும், வஞ்சிக்கும்-விப்ரலம்பிக்கும்படி, கள்ளம்-க்ருத்ரிமஸ்வபாவமான, மனம்-நெஞ்சு, தவிர்த்து-தவிர்த்து, உன்னை-(ஆதுகூல்ய பாவணீய பற்றசாக அங்கீகரிக்கும்) உன்னை, கண்டுகொண்டு - அபரோக்ஷித்து அதுபவிக்கப்பெற்று, உய்த்தொழிந்தேன் - அஸத்த்கல்பனான நான் உஜ்ஜீவித்துவிட்டேன்; (இப்படி என்னைத்திருத்துகைக்காக), வெள்ளம் - க்ஷீராரணவத்திலே, அணைக் கிடந்தாய் - கண்வளர்த்தருளினவனே! இனி-உன்க்ருஷி பவித்தபின்பு, உன்னை - (நித்யாவஸரப்ரதீக்ஷணாய் நிரதிஸயபோக்யனான) உன்னை, விட்டு-விட்டு, என் - நஸ்வரமாய் துராராதமான எத்தை, கொள்வன் - கைக்கொள்ளுவேன்?

இ. -மூன்றும்பாட்டில், “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றும், “சிலகூத்துச் சொல்ல” என்றும் சொன்ன வார்த்தையை விவரியாநின்றுகொண்டு இப்படி வாங்க்மாத்தரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறென்றை ஆசைப்படே நென்கிறார்.

[உள்ளன] - உள்ளுள்ளன. [மற்றுளவா] - வேறே சிலவுளவாக. அந்தர்க்காணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கை. [புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி] - புறப்பூச்சாகச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லி, இத்தால் - “கூத்துச்சொல்ல” என்றத்தைச் சொல்லிற்று. கீழே, கூத்தென்கிறது - பிறருடைய வ்யாபாரத்தைத் தான் அதுகரிக்கும் அளவாயிற்று; இங்கு - “பிநஸுநு அஹஸுநுஸு” என்கிறபடியே க்ருத்ரிமத்தைச் சொன்னே நென்கிறார். சொல்லுகிறவைதான் எவை? என்னில், [வள்ளலித்யாதி] - பரமோதாரனே! பெருவிலையான நீலரத்நம்.பீரலே ஸ்ராக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித்தவனே! [என்றென்றே] - அவுத்தயா சொல்லாநிற்கச்செய்தே, “ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறார்” என்று தோற்றும்படியாகப் பலகாலும் சொல்லி. [உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்] - ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் “மெய்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மநஸ்ஸை. [தவிர்த்தே] - அஹ்ருதயமாக இழிந்தாரையும் மேல் விழும்படி கொண்டு முழுகும் விஷயமிதே. [உன்னை] - மித்யாவமடியாக “நத்யஜேயம்” என்னும் உன்னை ப்ராப்தனாய் நிரதிஸய போக்யனான உன்னை. [கண்டுகொண்டு] - நிதியெடுத்தாற்போலே லபித்து; [உய்த்தொழிந்தேன்] - “கஸநெவ” என்னும்படி யிருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் [வெள்ளத்தணைக் கிடந்தாய்] - பரமபதத்தைவிட்டு, க்ஷீராப்தியிலே என்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷணயக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளுகிறவனே! [இனி] - ஸத்ருஸமான பரமபதத்தைவிட்டு, விஸத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அவஸரப்ரதீக்ஷணயனபின்பு. [உன்னைவிட்டு] - நான் விட்டவன்றும் என்னைவிட மாட்டாத உன்னையொழிய. [என்கொள்வனே] - பச்சைகொண்டு பலவேளையிலே நிஷ்ப்ரயோஜனமான விஷயங்களைப் பற்றவோ? ஆரதிக்குமிடத்தில் துராராதனைப் பற்றவோ?

௩௫.—பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றும், “சிலகூத்துச்சொல்ல” என்றும் சொன்னவார்த்தையை விவரியாநிற்குகொண்டு, இப்படி வாங்மாத்ரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னைகயாழிய வேறென்றை ஆசைப்படே னென்கிறார்.

[உள்ளன] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளன. [மற்றுளவா] - வேறேசிலஉளவாக. அந்தக்ரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்க [புறமேசிலமாயம்சொல்லி] - புறப்பூச்சாகச் சில பொய்களைச் சொல்லி. இத்தாலே “கூத்துச்சொல்ல” என்றவிடத்தைச் சொல்லிற்று. [வள்ளல்மணிவண்ணனே] - பரமோதாரனே! பெருவிலையுனை ரத்நம்போலே ஸ்லாக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித்தவனே! [என்றென்றே] - அபுத்த்யா சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் “ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறான்” என்று தோம்றும்படியாகப் பலகாலும் - சொல்லி. [உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்] - உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்து அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியான நீயும் “மேய்” என்று கருதும்படி உன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மநஸ்ஸை. [தவிர்ந்தே] - அஹ்ருதயமாக இழிந்தாரையும், மேல்விழும்படி கொண்டு முழுகும் விஷயமிறே. [உன்னை] - * மித்ரபாவமேயடியாக “**மத்யஜேயம்**” (நத்யஜேயம்) என்னும் உன்னை. ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை. * [கண்டுகொண்டு] - “ஒருபடி காணவல்லோமே!” என்ற நான், நிதியேதேதாற்போலே லிபித்து. [உய்ந்தொழிந்தேன்] - “**சுவநெவ**” (அஸந்நேவ) என்னும் படி இருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். **ஐவ்ஷ்டாதவ்யுனி**யிறே. இனி, நீர்செய்யப்பார்த்த

ப்ர:—(கண்டுகொண்டுந்தொழிந்தேன்)—**மாநொவய(௩-௧௦) ஸயுவிஷ்யாயா**
“**சுயயத ஸுஸிஸ்யேதம் ததாயா உவஜீவனி ஸுஷுணாஃவெநநவெநெவா சுஸுனிநவி**
வெனெக்யதெவாஸ்யேதம் ஐவ்ஷ்டாதவ்யுனி”

மூன்றும்பாட்டு - உள்ளன இத்யாதி. வாங்மாத்ரத்தாலே யென்றது - “சிலமாயஞ்சொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற. உன்னைப்பெற்றநான் என்றது - “உன்னைக் கண்டுகொண்டுந்தொழிந்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற. உன்னையொழிய வென்றது - “உன்னைவிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. வேறென்றைஆசைப்படே னென்றது - “என்கொள்வன்” என்றத்தைப்பற்ற. பொய்யேகைம்மைசொல்லியென்றும் என்றது - “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தை விவகரித்து. இத்தைதவிவரிக்கிறது - “உள்ளனமற்றுளவா” என்று. ஆக, “புறமேபுறமேயாடி” என்றத்தை விவரிக்கிறது - “உள்ளனமற்றுளவா” என்றென்றபடி. “புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி” என்றது - “கூத்துச்சொல்ல” என்றத்தை விவரிக்கிறது.

உள்ளன - உள்ளேயிருக்கின்றனவென்று விவகரித்து, ஹ்ருதயத்திலுள்ளன என்கிறார். தாத்பர்யம்-அந்தக்ரணம் இத்யாதி. புறப்பூச்சு - மேற்பூச்சு. கீழ்ச்சொன்னது எத்தை அநுவதிக்கிறதென்ன - இத்தாலே இத்யாதி. “வள்ளல்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பாமோதாரனே என்று. பதத்வயத்தையுங்கூட்டி பாவம் - பெருவிலையுனை இத்யாதி. லீபஸைக்கு பாவம் - அபுத்த்யா இத்யாதி. “உன்னையும்” என்கிற அபிஸர்த்தத்துக்கு பாவம் - உள்ளுவார் இத்யாதி. அநுஸந்திப்பார் அநுஸந்திக்குமெல்லாவற்றையும் கூடவிருந்து, அறிதி - அறியாநிற்குமவனே இத்யர்த்தம். திருமலை முப்பத்தாறாம்பாட்டு, “உள்ளத்தேயுறையும்” இத்யாதி. பகட்டும்-வஞ்சிக்கும். அஹ்ருதயோக்திமாத்ரத்தாலே நெஞ்சில் க்ருத்ரிமத்தைத் தவிரக்கூடுமோவென்ன-அஹ்ருதயமாக இத்யாதி “வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாய்-உன்னை” என்றுகூட்டி பாவம் - மித்ரபாவம் இத்யாதி. “உன்னை” என்றதுக்கு, “எம்பெருமான்” “மணிவண்ணன்” என்றத்தைக்கடாக்ரித்து பாவாந்தரம் - ப்ராப்தனுமாய் இத்யாதி. “உள்ளனமற்றுளவா” என்று கீழேயிருக்க, ஒருபடிகாணவல்லோமே என்ற இது கூடுமபடியென்? என்ன;—“கள்ளமனந்தவிர்ந்தே” என்று - விஷயவைவலக்ஷணயம் ஈடுபடுத்தினபின்பு அப்படியிருக்கக் குறையில்லையென்றபடி. ஒருபடியென்றது - சாடு. கண்டால் உஜ்ஜீவநமாய் இருக்குமோ? என்ன, **ஐவ்ஷ்டாதவ்யுனி**

ததுஎது? என்ன,—[வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய்] - பரமபதத்தைவிட்டுக் கழிப்பதிலே இவ்வேலையிலே, என்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக அவஸர்ப்ரதீக்ஷனையுக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [இனி]-உனக்கு ஸத்ருஸமான பரமபதத்தைவிட்டு, விஸத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினின்பு. [உன்னேவிட்டு] - நான்விட்ட அன்றும் என்னேவிடமாட்டாதே யிருக்கிற உன்னையோழிய. [என்கொள்வனே] - பச்சைக்கொண்டு, பல வேளையிலே நிஷ்பலங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைப் பற்றவோ; ஆராதிக்குமிடத்தில் துராராதராய் வருந்தி ஆராதித்தாவும் கிடைப்பதொன் றில்லாதவர்களைப் பற்றவோ? (க)

நான்காம்பாட்டு.

என்கொள்வனானேவிட்டென்னும் வாசகங்கள்சொல்லியும்
வன்கள்வனேன்மனத்தைவலித்துக் கண்ணநீர்கரந்து
நின்கண்ணருங்கவைத்தே எனதாவியைக்கீழ்க்கில்லேன்
என்கண்மலினமறுத்து என்னக்கூவியருளாய்கண்ணனே!

ஆ.—(என்கொள்வன்.)- த்வத்ப்ராப்த்யபேகைஷ யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், த்வத் குணாநுஸந்தாரத்தாலே சிதிலமகஸ்சகஷ்ரூபி ஸர்வகரணானுகையாலே, அவற்றை நிலைகிறுத்துத் த்வதேகப்ரவணமாக்கிவைக்க நான் க்ஷமனாகிறிலேன். ஆனபின்பு, நீயே உன்னுடைய நிர்வதிகக்ருபையாலே என்னை இப்போது த்வதிர ஸகலவிஷயவிமுக ஸர்வகரணாய் த்வதேகதாரகனாய் த்வத்விஸ்லேஷாஸஹிஷ்ணுவாம்படி பண்ணி யருளினாய். இனி இந்த ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கி உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளா யென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், இதுக்கு முன்பெல்லாம் உன்பக்கல் இப்படி பொய்யனாயிற்றது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே யானபின்பு, இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[என்கொள்வனானேவிட்டென்கிறபாட்டுக்கு] - பரமைகாந்திகளைப்போலே உன்னைத்தவிர மற்றொன்றாலும் கார்யமில்லையென்று சொல்லாநின்றவைத்தும் பகவதீயமான ஆத்மாவை அபஹரித்தவன் கள்வனானுகையாலே விஷயங்களினின்றும் மரஸஸை நிவர்த்திப்பித்து அத்தைப் பெருமையாலே ப்ரவ்ருத்தமான கண்ணநீரையும் மாற்றி மரஸஸை உன்பக்கலிலே செறியும்படி பண்ணி என்னுடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுக்கமாட்டுகிறிலேன் ஆனபின்பு

இத்யாதி. வேலை யென்றது - சாடு; அலையும், காலமும். “வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய்” என்றத்தைக்கூட்டி பாவம் - உனக்கு இத்யாதி. “வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய் - உன்னேவிட்டு” என்றுகூட்டி பாவம் - நான்விட்ட வன்றும் இத்யாதி. “மணிவண்ணனே” என்றதுக்கு ப்ரதிசேஷத்தேவர பாவம் - பச்சைக்கொண்டு இத்யாதி. பச்சை - காணிக்கை. விஷயங்கள் - ஸத்ரீவிஷயங்கள். “வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய்” என்றதுக்கு ப்ரதிசேஷத்தேவர பாவந்தாம் - ஆராதிக்கும் இத்யாதி. இந்த இரண்டாலும் பலித்தது - ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் நீடேயாயிருக்க ப்ராப்யாந்தரங்களையும் ப்ராபகாந்தரங்களையும் பற்றவோ? என்றபடி. துராராதர்-தேவதாந்தரங்கள். “மடுவெடுவா சுபூஷி மவிவடுவா தடுவா துபூஷி” இதிச்சாந்தோக்யே மதுவிய்யாயாம். உள்ளன மற்றனவாப் புறமே - வள்ளம்மணிவண்ணனே என்றென்றே - சிலமாயம் சொல்லி - உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந்தொடங்கி, காமேண அந்வயம். (க)

என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீயே போக்கி உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்தருளாய் க்ருஷ்ணனே !

அத்வா, கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமேயாய் பாஹ்யகரண யோக்யமன்றிக்கே ஒழிந்தவாமே, 'அதுக்கடி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்' என்று அநுஸந்தித்து, உன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுக்கக்கூடான உபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ண, உன்பக்கலுண்டான ப்ரேமாதிரியாயத்தாலே நான் கூடமனுகிறிலேன்; நீயே இத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

[என்கொள்வனென்று தொடங்கி]-இதாவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து உன்னைக் கண்டல்லது யரிக்கமாட்டாதபடி அபேகைகூவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும், வன்கள்வனேன் - நினைத்தபடி கிடையாமையாலே மஹாபாபியேனென்கிறார். [மனத்தையென்று தொடங்கி] - உன் குணங்களை நினைக்கையாலே ஸிதிலமான காரணங்களை நிலைநிறுத்தி உன்னை ஆப்ராயித்து என் ஆத்மாவை ப்ரக்ருதியோடு பிரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.—அநந்தாம், இந்த விப்ரஸம்போக்த்யாதிமுலமான தோஷத்தைப்போக்கி அங்கீகரிக்கவேணு மென்கிறார்.

(அநந்யப்ரயோஜநர் சொல்லுமாபோலே), உன்னை-(ப்ரமப்ரயோஜநபூதனை) உன்னை, விட்டு - விட்டு, என்-என்னப்ரயோஜநத்தை, கொள்வன் - கொள்வேன்? என்னும் - என்கிற, வாசகங்கள் - பாசுரங்களை, சொல்லியும் - பலபடியாகச் சொல்லுவதும்செய்து, வல் - அநாதி ஸித்தமாக ஆத்மாவை அபஹரித்த, கள்வனேன் - க்ருத்ரிமனான நான், மனத்தை - (விஷயாந் தாங்களிலேபோன) நெஞ்சை, வலித்து - வரவலித்து, கண்ணரீர் - (அவற்றின் இழவால் பிறக்கும்) கண்ணரீரையும், கார்த்து - (வாஸநாநிவ்ருத்தியாலே) மாற்றி, மனத்தை - அந்தநெஞ்சை, நின்கண்-(நிரதிரியபோக்பனான) உன்னிடத்திலே, நெருங்கவைத்து - நெருங்கவைத்து, எனது ஆவியை - என் ஆத்மாவை, நீக்க கில்லேன் - ஸம்ஸாரத்தில்கின்றும் விடுவிக்க மாட்டுகிறிலேன்; (இதுக்குஹதுவான), என்கண் - என்னுடைய, மலினம் - அவித்யாதி தோஷத்தை, அறுத்து - போக்கி, என்னை-அப்ரக்தனான என்னை, கண்ணனே - ஸோகித்தாரை "ஐரோ-உஃ" என்னும் க்ருஷ்ணனே! கூவியருளாய் - (உன்பக்கலிலே) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். *

(அன்றியே), வன்-அநாதிஸித்தமாக, கள்வனேன்-க்ருத்ரிமனான நான், உன்னை-உன்னை, விட்டு-ஒழிய, என்-வேறு என்னப்ரயோஜநம்? கொள்வன் - கொள்வேன், என்னும்-என்று, வாசகங்கள் சொல்லியும் - செல்லாமைதோன்றச் சொல்வதும்செய்து, மனத்தை - உன்னைப் பெறுமையாலே ஸிதிலமாகிற நெஞ்சை, வலித்து - யோகயோக்யமாம்படி சிக்கெனப்பண்ணி, கண்ணரீர் - அநுபவ அலாபத்தாலேவந்த கண்ணரீரையும், கார்த்து-மாற்றி, (யாராணதிமுகத்தாலே), நின்கண்-உன்பக்கலிலே, நெருங்க - ஸமாதிபர்யந்தமாம்படி சிக்கென, வைத்து - வைத்து, எனது ஆவியை - என் ஆத்மாவை, நீக்க - உபாஸநமுகத்தாலே முக்தமாம்படி பண்ணிக்கொள்ள, கில்லேன்;- மாட்டுகிறிலேன்; என்கண் மலினமறுத்து என்னைக்கூவியருளாய் - நீயேபண்ணித்தந்தருளவேணு மென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "பொய்யே கைம்மைசொல்லி," "சிலகூத்துச்சொல்ல," "புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி" என்று இவ்விஷயத்திலே பொய்சொல்லிப் போருகைக்கு நிபந்தநம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே யானபின்பு, இத்தைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

[என்கொள்வன்இத்யாதி]-பரமைகாந்திகளைப்போலே, “உன்னைவிட்டு என்ன பாயோ ஜநத்தைக்கொள்வன்?” என்றுசொல்லாநின்றுவைத்து, [வன்கள்வனேன்] - களவாவது-பாத்ரவ்யாபஹாரம். வலிய களவாவது - “வொரெணா தாவஹாரிணா” என்கிறபடியே, பகவச் சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரிக்கை. த்ரவ்யங்களில் தலையான வஸ்து ஆத்மவஸ்து, உடையவன் ஸர்வாதிகன். அகவாய் இப்படி யிருக்கையாலே, உக்திமாத்ரமான ஆறுகூல்யங் கொண்டு என் விரோதியைப் போக்க க்ஷமனல்லே நென்கிறார் மேல்; [மனத்தைவலித்து]-விஷயங்களினின்றும் மறஸ்ஸை நிவர்த்திப்பித்து. நான் இந்தரிய ஜயம்பண்ண நினைக்கையாவது-அவை என்னை மேலிடுகை. “உழி யாணி பூரோயீதி ஹரணி பூஸஹம் உஹம்”. [கண்ணநீர் கார்து] - விஷயாநுபவத்தால் வந்த கண்ணநீரை மாற்றி. விஷயப்ராவண்யம் ஸாஸ்த்ரோப தேஸத்தால் போமோ? உன் போக்யதையைக் காட்டினாலன்றோ அந்தக்கண்ணநீர் மாறுவது. [நின்கண்ணெருங்கவைத்தே] - மறஸ்ஸை உன்பக்கவிலே செறியும்படிபண்ணி, இதுவும் என்னாற் செய்யலாவதொன்றன்று, உன் வடிவைக்காட்டி. மறஸ்ஸைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். உபாஸாஹ்மபுஷிவி தூவஹாரியான வடிவே வேண்டாவோ விஷயங்களில் துவக்கறுக்கைக்கும் உன் பக்கல் ப்ரவணமாக்குகைக்கும். [எனதாவியை நீக்ககில்லேன்] - என் ஸாரீரத்தினின்றும் என் ஆத்மாவைப் பிரிக்கமாட்டுகிறிலேன். ஆனபின்பு, நீயே செய்தருளவேணும். [என்கண் மலின மறுத்து] - மலினம்-மாலிந்யம். அதாகிறது - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். என்னுடைய ப்ரக்ருதிஸம் பந்தத்தை நீயே போக்கி. [என்னைக் கூடியருளாய்] - அக்ஷமனான என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கண்ணனே] - தன்பக்கல் அஸக்தியை அநுஸந்தித்து போகித்தவனை, “ஹோஸாஹம்” என்றிலையோ!

அதவா, “கண்டுகொண்டுபிந்தொழிந்தேன்” என்றவிடம் - ஜ்ஞாநாநுஸந்தாந மாத்ரமாய், வ்யாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகைத் திறந்து அது கைவாராமையாலே “இதுக்கடி ப்ரக்ருதிஸம் பந்தம்” என்று பார்த்து, இந்த விரோதியைப் போக்குகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ண உன் பக்கல் ப்ரேமாதியஸத்தாலே மாட்டுகிறிலேன்; நீயே இத்தை அறுத்துத்தந்தருளவேணும் மென்கிறார்.

[என்கொள்வன் இத்யாதி] - ஸ்வரூப ப்ராப்தனான உன்னையொழிய, அகர்த்தவேறுதான் விஷயங்களை விரும்புவேனோ என்று, ஸ்வரூபாநுபுபமான அபேகைநயைப்பண்ணி நிற்கச்செய்தேயும், [வன்கள்வனேன்] - அபேகைத்தபோதே கிடையாமையாலே, மஹாபாபியே நென்கிறார். [மனத்தைஇத்யாதி] - குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஸிதிலமான மறஸ்ஸைத் திண்ணி தாகப்பண்ணி, இழவால்வந்த கண்ணநீரையும் மாற்றி, இப்படி நீயென்றால் உடைகுலைப்படாத படி உன்பக்கவிலே நெருங்கும்படி சேர்த்து, ப்ராணயத்தஸ்த்திதியான என்னுடைய ஸாரீரத்தினின்றும் என் ஆத்மாவைப் பிரிக்க க்ஷமனாகிறிலேன். மொழி விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து, உன்திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும். [கண்ணனே] - உன்னையொழியச் சொல்லாதார்க்கு வந்து முகங்காட்டி அவர்கள் விரோதியைப் போக்குமவனல்லையோ? “வாரி தூணாய ஸாய-உநாஹம்”. அஜ்ஞரோடு பக்திபரவஸரோடு வாசியில்லையிறே உபாயாந் தராநுஷ்டாநத்துக்கு அக்ஷமாராகைக்கும், ஈஸ்வரனே கடவனாகைக்கும்.

நு.டு.—நாலாம் பாட்டு. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றும், “சிலகூத்துச்சொல்லி” என்றும், “உள்ளனமற்றளவாப்புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி” என்றும்-பகவத்விஷயத்திலேயும் பொய்

நாலாம்பாட்டு - என்கொள்வன் இத்யாதி. “பெற்றொழிந்தேன்” “கண்டுகொண்டொழிந்தேன்” என்று - கீழும்மேலும் ப்ரதிபாதிருக்க, இப்பாட்டிலும் மேலிப்பாட்டிலும் - துஃகமாயிருக்கைக்கு அடியென்

சோல்லிப்போந்தே னென்றார்; ‘இப்படி போய்யனாகைக்கு நீபந்தனமேது’ என்று பார்த்தார்; ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாயிருந்தது; ‘மெய்யேபெற்றெழிந்தேன்,’ ‘கண்டுகோண்டேந்தோழிந்தேன்’ என்றவற்றை மறந்தார்; இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவற்றில் நின்று மீட்டு உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படிபண்ணி, தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப்பிரிய அநுஸந்திக்கைக்கு ஸுக்ஷ்மனாகிறிலேன், நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

அன்றிக்கே, “ ‘கண்டுகோண்டேந்தோழிந்தேன்’ என்றார்; அது - ஜ்ஞாநாவஸந்தாநமான காட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்கு அநந்தரம் வாய்மைய ஸம்ஸலேஷாபேசைகூப்பிற்று கையைநீட்டினார், கைக்குள் அகப்படக்கண்டிலர், அத்தாலேதளர்ந்து; இதுக்குஅடி - தேஹஸம்பந்தமாயிருந்தது, இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடாயிருப்பதோரு ஸாதநாநுஷ்டாநஸுக்ஷ்மனாகிறிலேன் பக்தி பாரவஸ்யத்தாலே; ஆனபின்பு நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன்திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருளவேணு மென்கிறார்” என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. க்ரமத்திலேவரும் பக்தி தமக்கு உண்டாக நினைத்திராரிறே.

[என்கொள்வனுனை விட்டென்னும்]-பரமைகாந்திகளைப்போலே, உன்னையோழியநான் எத்தைக்கொள்வன்? என்று இங்ஙனே வாயாலே சோல்லாநிற்கச்சேய்தேயும். [வன்கள்வனேன்] - களவாவது - பரத்ரவ்யாபஹாரம். வலியகளவாவது - “வொரெணா தூவஹாரிணா” (சோரேணத்மாபஹாரிணா) என்கிறபடியே, பகவதீயமான ஆத்மவஸ்துவையன்றே “நான், என்னது” என்றிருந்தது. விறகுகளவு கண்டாரளவல்லவிறே ரத்நாபஹாரம் பண்ணினாரளவிலே தோஷம். த்ரவ்யங்களை உபாதாநம் பண்ணுகிறவிடத்திலே ஆத்மவஸ்துவை ப்ரதாநமாகச் சோன்றார்களிறே. த்ரவ்யம் விலகுகுணமாவது, உடையவன் ஸர்வேஸ்வரனாவது, இனிச் சோல்ல

ப்ர: (வன்கள்வனேன்)—உஜ்ஜாமவவஹுணுக் கவாரிஸெ யுதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸநதஜாத; “யொந்யா ஸனாநிதாநிந்யா ப்ரதிவஹுதெ. கி. தெந நக்யுதா வரவொ வொரெணா தூவஹாரிணா||௩௪||”.

என்ன, த்வேதாபரிஹரித்தார்கள் ஆசர்யர்க னென்கிறார் - போய்யே இய்யாதி. ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாயிருந்ததென்றது - “மலினம்” என்றத்தைப்பற்ற. எப்படியாகிலும் “பல விர்த்தியுண்டாயிற்று” என்றோயெனின், மெய்யேபெற்றெழிந்தேன் இய்யாதி. மறந்தாரென்றது - அர்த்தவித்தம். அவற்றில்நின்றும் மீட்டென்றது - “வலித்து” என்றத்தைப்பற்ற. “நின்கண்ணெருங்க” இய்யாதியைப்பற்ற - உன்பக்கலிலே இய்யாதி. என்விரோதியைப் போக்கி யென்றது - “அறுத்து” என்றத்தைப்பற்ற. “கவியருளாய்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்திருவடிகளிலே இய்யாதி. பட்டர் நிர்வஹித்துக்கு - அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்தரென்ற அர்த்தம் ஸூசிதம்.

பூர்வர்கள் நிர்வஹித்துக்கு - பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபந்தரென்ற அர்த்தம் ஸூசிதம். அகப்படக்கண்டிலர் என்றது - “வன்கள்வனேன்” என்றத்தைப்பற்ற அர்த்தவித்தம். தளர்ந்தென்றது - “மனத்தை வலித்துக் கண்ணீர்காந்து” என்கையாலே அர்த்தவித்தம். “எனதாவையீக்ககில்லென்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸாதநாநுஷ்டாந இய்யாதி. பக்திபாரவஸ்யத்தாலே யென்றது - “மனத்தைவலித்து” என்கையாலே அர்த்தவித்தம். தம்முடைய இந்த பக்தி, ஸாதநமாகாதோ, ‘ஸாதநாநுஷ்டாந ஸுக்ஷ்மனாகிறிலேன்’ என்பானென்? என்ன, க்ரமத்திலே இய்யாதி. க்ரமத்திலேவரும் பக்தி - க்ரமஜ்ஞாநங்களை யறுஷ்டித்து அந்த அடைவிலேவரும் பக்தி. இங்கே - “வஸ்தூபுள ஸக்ஷிவாவ” இய்யாத்யநுஸந்தேயம்.

“வாசகங்கள்சொல்லியும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - வாயாலே இய்யாதி. ஆத்மாபஹாரம் க்ரூரமோ? என்ன, விறகு இய்யாதி. அப்படி இவ்வாத்மவஸ்து ஸ்லாக்யமே? என்ன - தீரவ்யங்களை இய்யாதி. பாதாநமாக என்றது - “சூதாநிஸுஜமதொமிதெயுபரிமணாநிஷ்டா. ஸிஹதிபுக்ளவஸுஹிணி ஸுருபவஹவாநுஹாரி” என்றத்தைப்பற்ற. சோன்றார்களிறே - பாசாநதிக னென்றபடி. த்ரவ்ய

வேண்டாவிடே. [மனத்தைவலித்து]-இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மகஸ்ஸை அவற்றினின் றும் மீட்டு. மனத்தை மீட்டென்னாதே, வலித்தேன்கிறது - அவற்றிலே நெஞ்சுபட்ட உறுதியை நினைத்து. நான் இந்திரியஜயம்பண்ண நினைக்கையாவது - அவை என்னைமேலிகேக. “ஐந்தி யாணிபூராயீ நிஹாணிபூஸஹம்” (இந்திரியாணிப்ரமாதீநிஹரந்திப்ரஸபம்மகம்). [கண் ணநீர்கரந்து] - அவற்றினுடைய அலாபத்தாலே பாய்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. [நின்கண்நெருங்க வைத்தே] - அம்மகஸ்ஸை உன்பக்கலிலே கோண்டுபோந்து மூட்டி நிரந்தரமாக அறுஸந்தித்து. [எனதாவியைநீக்ககில்லேன்] - இத்தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப் பிரிய அறுஸந்திக்க சுஷ்மனா கிறிலேன். [என்கண்மலினமறுத்து] - இதுக்கு அடி என்னிடத்திலுண்டான மாலிந்யமிடே. மலி னம் - மாலிந்யம். அதாவது - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். மெய்யனாய்க் கேட்டேனென்கிறார். † (மெய்- ஸரீரம்) அத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கண் ணனே] - ஸோகநிவர்த்தகனன்றோ நீ, எனக்குச் செய்தருளவேண்வேது - அழகிய வடிவைக்காட்டி “ஸோஸஹம்” என்னுமத்தையன்றோ. அவ்வடிவைக்கண்டால் ‡ “மற்றென்றினைக்காணு” என்னும்படியாயிற்றே யிருப்பது.

அதவா, [என்கொள்வன் இத்யாதி] - ஸ்வரூபாநுரூபமான பாசுரத்தை வாயாலே சொல்லிநிற்கச்செய்தேயும். [வன்கள்வனென்] - உத்தேசியவஸ்துவைக் கடுக லபிக்கப்பெறுத

ப்ர:—(மனத்தைவலித்து)—ஸ்ரீஹவதீதாஸுஅதீத்யே, “விஷயாவநிவதயுக்தெ நிராஹாரஸ்யுஷ்ஹிநம் | ரஸவஜ்ஜம் ரஸொபஸ்ய வரூபஸ்யாநிவதயுக்தெ || ௩௯ || யததொஹுவிசுளஞ்செய வுரூஷஸ்ய விவஸித: | ஐந்தியாணிபூராயீநி ஹாணி பூஸஹம் || ௪௦ || தாநிஸவபூணிஸம்பயி யுக்தசூலீதஜீதர: | வஸொஹிபஸ்யேந்திரி யா ணிதஸ்யபூஷாபூஷிஷிதா || ௪௧ ||”.

ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தாலும், உடையவன் வைலக்ஷண்யத்தாலும் தோஷாதிஸமுண்டென்கிறார் - நீர்வயம் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “தூணகாஷாபஹரணெ யொஷாஷ:வரிகீரித: | ஸூணபூர தாவஹாரெவிதாவாநெவஹவெதய: | ஸூவாகஷபூஷாஹரணெ யொஷாஷ:வரிகீரித: | ஹொத்ரி யஸூவஹாரெவிதாவாநெவஹவெதய: | சூதவஸூபதொநவ பூரெதூஸஸூ வரூவாஸாந | தஸூபூதாவஹாரணெஷாஷஸ்யாநொநவிஷுதெ” இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் கண்டுகொள்வது. யொந்யூபாலஹோதூநந்யூபூஷிவஷுதெ | கிம் நெ ந ந க்ய தம் வா வ்வொரெணா தாவஹாரிணா” இதுத்யோகபர்வணி ஏகசத்வாரிம்ஸே ந்ருதராஷ்டரம் ப்ரதி ஸநத் ஸுஜாத: வலிகைக - இழுக்கை. “வலித்து” என்கிற பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - மனத்தை இத்யாதி. உறுதி - தார்ட்யம். இந்திரியஜயம் பண்ணுகை அரிதோ? என்ன - நான் இந்திரியஜயம் இத்யாதி. உத்தார்த்தே ப்ரமாணம் - ஐந்தியாணி இத்யாதி. தோஸுத்விதீயே, “யததொஹுவிசுளஞ்செய வுரூஷஸ்ய விவஸித:” இதி பூர்வார்த்தம். “கரந்து” - மாற்றி. அதாவது - “அலாபத்தால்வந்த ஸோகம் த்யாஜ்யம்” என்று விட்டென்றபடி. சாடு - மெய்யனாய் இத்யாதி. மெய்யன் - ஸத்யவான், ஸரீரவானும், உன் திருவடி களிலே இப்பாதிக்கு ப்ரதீகம் - “கூவியருளாய்” என்கிறது. “கண்ணனே” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம்; கண்ணனென்று - க்ருஷ்ணனாய், சோகநிவர்த்தகன் என்று - ப்ரதமார்த்தம். இரண்டாமர்த்தம் - எனக்குச் செய்தருள இத்யாதி. இப்போது, கண்ணனென்றது - கண்ணுக்கு விஷயமானவன் என்றபடி. வடிவைக் காட்டினால் போருமோ? என்ன - அவ்வடிவை இத்யாதி. மற்றென்றினைக்காணவே - எனக்கு நிரதிஸயபோக் யனுவலனைக் கண்டகண்கள் வேறொரு பரவ்யூஹ விபவாட்ச்சைகளைக் காணவே இத்தயர்த்தம்.

ஸ்வரூபாநுரூபமான என்றது - “என்கொள்வனுண்ணைவிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற. வாயாலே சொல்லி நிற்க என்றது - “வாசகங்கள்சொல்லியும்” என்றத்தைப்பற்ற. பக்திபாரஸ்யத்தாலே ஸாதநாநுஷ

† குண்டலிதக்கர்த்தம் க்வாசித்தம்.

‡ அமலஹதிபிரான்-கக.

இன்னுப்பாலே 'மஹாபாபி' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறார். [மனத்தை வலித்து இத்த்யாதி]-பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ஸிதிலமாகிற மனஸஸைத் திண்ணிதாக்கி "தனதேஹிலோண்கண்ணநீர் கொண்டாள்" என்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. [நின்கண் நெருங்கவைத்தே] - * "காலாழும் நெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே, உன்னைக்கிட்டினவாறே உடைகுலைப்புகிற மனஸஸைத் தரித்து நின்று உன்னை அநுஸந்திக்குப்படிபண்ணி, இஸ்ஸார்த்தினின்றும் ஆத்மாவைப் பிரிய அநுஸந்திக்க ஈகமனாகிறிலேன். "இவன், தான் தன் விரோதியைப்போக்கி க்ரமத்திலே வந்துகிட்டேகிறான்" என்று ஆறியிராதே, நீனைத்தகாரியம் தலைக்கட்டவல்ல நீயே என் விரோதியைப்போக்கி என்னை யழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கண்ணனே]-"பக்தி உபாயமன்று" என்று ஸோகித்தவனுக்கு நல் விரகு சொல்லிக்கொடுத்தவனன்றோ நீ. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்ணபிரானை விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை
நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டேத்
திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால்
புண்ணைமறையவரிந்து என்னைப்போரவைத்தாய்புறமே.

ஆ.—(கண்ணபிரானை.) ஸ்ரீ வைகுண்டநிலயமாய் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து ஸர்வபோக்யமும்படிவந்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான உன்னைக் கண்டு வைத்தும் உன் திருவடிகளைப் பராபிக்கப்பெறுகிறிலேன். என்றானென்னில்; நடுவேயோரு டம்பிலிட்டேப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால் திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் புண்ணைமறையவரிந்து என்னைப்போரவைத்தாய்புறமே, அதினாலே யென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், மலினமாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமென்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணபிரானையென்று தொடங்கி] - அயர்வறு மமரர்களுக்கு போக்யனாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி எனக்கு போக்யனான உன்னைப் பெற்று வைத்தே பெறுதார் கணக்கானேன். [நடுவேயென்று தொடங்கி] - பெறுதொழுகிறது என்?

டாஸ்யோக்யதை இல்லாமையைச்சொல்லுகிறவர், "வன்கள்வனேன்" என்பானென்? என்ன - உத்தேஸ்யவல் துவை இத்த்யாதி. இன்னுப்பு - வெறுப்பு. சொல்லுகிறார் - "வன்கள்வனேன்" என்று என்றபடி. பக்தி பாரவஸ்யத்தாலே யென்றது - அர்த்தவரித்தம். தனதேஹில் இத்த்யாதி - தன்னுடைய ஒப்பில்லாத அழகிய கண்களிலே நீர் கொண்டாள் இத்த்யர்த்தம். காலாழும் இத்த்யாதி - கால் தமொரூபினிறது, நெஞ்சு சிதிலமாகா நின்றது, கண்கள் சுழலாநின்றது இத்த்யர்த்தம். உடைகுலை - சைதில்யம். "எனதாவியை நீக்ககில்லேன்" என்றத்தைப்பற்ற - இஸ்ஸாரீதத்தில் நின்று இத்த்யாதி. "கண்ணன்" என்றதுக்கு - நிர்வாஹகன் என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நீனைத்தகாரியம் இத்த்யாதி. "கண்ணன்" என்று - க்ருஷ்ணனைச் சொல்லுகிறதாக்கி, தாற்பர்யார்த்தம் - பக்தி இத்த்யாதி. இந்த த்விதீயயோஜனையில், "கண்ணன்" என்று - நிர்வாஹகனென்னுதல், க்ருஷ்ணனென்னுதல் என்று அர்த்தத்தவயம். உன்னைவிட்டு - என்கொன்வன் - என்னும் வாசகங்கள் இத்த்யாத்யவ்யம் க்ரமேண.

(சு)

என்னில், - திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தார்க்குப் பாக்ருதியோடு இருக்கைக்கு ஹேது வின்றியே இருக்கச்செய்த ஒரு ஹேயமான ஸரீரத்திலே என்னைப் பரவோஸரிப்பித்து அவித்யா கர்மாதிகளாலே த்ருடமாகக்கட்டி ஸரீரத்திலேதோஷம் தெரியாதபடியாகப்பண்ணி உன்னைக் காண வொண்ணாத நிலத்திலே என்னைப் போரவைத்தாய்.

ப.—அநந்தரம், கீழ் தோஷரூபமாகச்சொன்ன பாக்ருத்யாதிகளிலே ஹந்தித்தாய் நீயன்றோவென்று, சிவர்த்யம் அவனுக்கு விபேயமானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து, பிரானை - (“பிரானேஹ்” என்று) உபாயோபதேஸத்தைப்பண்ணி உபகரித்து, (ஆஸ்ரயித்தவர்களை), விண்ணோர் - நித்யஸூரிகளுக்கும் தர்ஸனமான, கருமாணிக்கத்தை-விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அநுபவிப்பித்து, அமுதை - நித்யபோக்யமான உன்னை, நண்ணியும்-நீ தந்த ஜ்ஞாநமுகத்தாலே கிட்டியிருக்கச்செய்தேயும், (போமாலாபத்தாலே), நண்ணகில்லேன் - கிட்டாதார்க்கணக்கானேன்; (அதுக்கடி), நடுவே - (நிர்வாணமயமான ஆத்மாவோடும் ஸ்வதன்ஸம்பந்தமற்று ஹேயப்ரத்யநீகனை உன்னோடும் துவக்கற்று, இருவரையும் அகற்றுக்கைக்கு) நடுவேபுகுந்தது, ஓர்-ஓர், உடம்பில் - உடம்பிலே, இட்டு-ஸம்ஸர்க்கப்பித்து, பல-பலவகையாய், செய் - காயிகபயந்தமாக அநுஷ்டித்தமான, வினை - கர்மங்களாகிற, வல் கயிற்றால் - ப்ரபல பாஸங்களாலே, திண்ணம் - த்ருடமாம்படி, அழுந்த - தூர்விவேசமாக, கட்டி-கட்டி, புண்ணை-ஆந்தரத்தோஷத்தை, மறைய-காணவொண்ணாத படி, விரிந்து-நிரந்தரமாகச் சூழ்ந்து, என்னை - (இக்கட்டு அவிழ்க்கைக்கு அசுத்தனாய் அப்ராப்த னை) என்னை, புறமே-உனக்குப்புறம்பான விஷயப்ரகார ஸம்ஸாரத்திலே, போர-போர, வைத் தாய்-இட்டுவைத்தாய். நீ நினைத்தால் விடுவிக்கலாமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழ் “மலினம்” என்றது - பாக்ருதியை யென்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்து, அதிலேயிட்டு என்னை நோவுபட விட்டிருந்தா யென்கிறார்.

[விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தை - கண்ணபிரானை-அமுதை]-நித்யஸூரிகளுக்குப் பரம போக்யமான உடம்பு படைத்தவனை, அவர்கள் நித்யானுபவம் பண்ணுகிறக்கச்செய்தே நித்யா ஸ்வமான வடிவிறே. [கண்ணபிரானை] - அவ்வடிவை க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து எனக்கு உபகரித்தவனை. [அமுதை] - போன உயிரை மீட்கவற்றாய் நிரதியாயபோக்யமான வடிவை என்னை அநுபவிப்பித்தான். [நண்ணியும் நண்ணகில்லேன்] - கிட்டியும் கிட்டாதார் கணக் கானேன். பெறுகச்சொல்லுகிறது - ஜ்ஞாநலாபத்தை; பெறுமையாகிறது - ஜ்ஞாநாகுலமான ப்ராப்தியில்லாமை. அதின்றிக்கேயொழுகிறது என்? என்னில்;—அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே நீ வைக்கையாலே யென்கிறார்;—[நடுவேயோருடம்பிலிட்டு] - ஸரீரஸம்பந்தம் அநாதியாயிருக்க, “நடுவே” என்பானேன்? என்னில்;—இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுபவந்தி யல்லாமையாலும், கர்மோபாதிகமாய்கையாலும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே விடக்காண்கையாலும், முத்துக்கு மாலிந்யம் அநாதியாயிருக்க, ஒருநாளிலே கடைந்து தெளியக்காண்கையாலே “ஸ்வ ரூபாதிரேகி” என்று தோற்றுமாபோலே. பகவதர்ஹமான வஸ்துவுக்கு மாம்ஸாஸுநம்மயமான அசித்தோடு என்ன சேர்த்தியுண்டு. பெருமானோடே அநுபவிக்கப்பாரித்த பிராட்டி முன்பே ராவணன் தோற்றினாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு ஸரீரஸம்பந்தம். ஸம்ஸர்க்கமொழிய, ஆஸ்ரயத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை யென்கை. [திண்ணமித்யாதி] - பல வாய்ச் செயப்பட்டு வலிதான பாபமாகிற பாஸத்தாலே த்ருடமாக நெருங்கக்கட்டி. [புண்ணை மறையவிரிந்து] - ஸரீரத்திலேதோஷம் தெரியாதபடிப்பண்ணி. அகவாயைப் பார்த்தால் காக்கை நோக்கும்படியாயிருக்க, தோவின் கைப்பாணிப்புறத்தால் வந்தவழுமூட்சியைப் பார்த்து

ஸ்ப்ருஹை பண்ணும்படியிதே பண்ணிவைத்தது. [என்னை] - ஸ்வராக்ஷணத்தில் அப்ராப்தஸ்ய அஸக்தஸ்யிருக்கிற என்னை. [புறமே - போரவைத்தாய்] - அநுபவத்திலே பாரித்திருக்கிற பிராட்டியை அஸோகவநிகையிலே வைத்தாற்போலே, இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பு. ஸ்வகர்மத்தால் வந்தத்தை அவன் குற்றமாக்குவானென்? என்னில்;—ப்ராஜை தானே கிணற்றிலே விழுந்தாலும், “மாதா நோக்கிறிலன்” என்னுமத்தைக்கொண்டு “அவள் தன்ளி னாள்” என்னக்கடவதிறே. ஸ்வரூப பாரதந்த்யத், காபாதி கர்மமும் அவனைக்குறித்து “பொறுத்தோம்” என்னக் கழிகிறதிறே.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நீர் “மலினம்” என்கிறது எத்தையென்ன, இன்னதென் கிறார்.

விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தை - கண்ணபிராணை - அமுதை. [விண்ணோர் கருமாணிக் கத்தை என்று தொடங்கி] - “ததிவ்ராவொவிவந்யுவொஜாமுவாண்டவஸிநுதே” (தத்விப்ராஸோலிபந்யவொஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸநிந்ததே) என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநு பாவ்யமான வடிவழகை எனக்கு உபகரிக்கைக்காக க்ருஷ்ணனாபவந்து அவதரித்தவன. [அமுதை]-இப்படி அவதரித்துத் தன்னுடைய போக்யதையையாயிற்று இவரை அநுபவிப்பித்தது. [நண்ணியும் இத்யாதி] - பெற்றவைத்தே பெறுதார்கணக்கானேன். இவர் நண்ணினாராகச் சொல்லுகிறது - பிறந்த ஜ்ஞாநலாபத்தை; நண்ணப்பெறுததாகச் சொல்லுகிறது—ஸாரீரஸம்பந்தத் தோடேயிருக்கிற இருப்பை. [நடுவேயோருடம்பிலிட்டு] - ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அநாதியா யிருக்கச்செய்தேயும், நடுவேயோருடம்பு என்கிறார்-அது ஒளபாதிசமாய்த் தோற்றுகையாலே. சலகில் கிடந்தமுத்துக்கும் பொன்னுக்கும் அழக்கேறினநாள் அறிவாரில்லை, பின்பு கழியக்காண்கையாலே “இது வந்தேறி” என்று தோற்றுகின்றதிறே; அப்படியே பகவத்ஸமாஸ்ரணத்தாலே கழியக்காண் கையாலே “இதுவந்தேறி” என்று தோற்றுகிறே. ராஜபுத்ரன் வழிபோகாநிற்கச்செய்தே வேடர்

ப்ரா:—(விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை)—ஃஹெஹெ, “ததிவ்ராவொவிவந்யுவொஜாமுவாண்டவஸிநுதே” (தத்விப்ராஸோலிபந்யவொஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸநிந்ததே) என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநு பாவ்யமான வடிவழகை எனக்கு உபகரிக்கைக்காக க்ருஷ்ணனாபவந்து அவதரித்தவன. [அமுதை]-இப்படி அவதரித்துத் தன்னுடைய போக்யதையையாயிற்று இவரை அநுபவிப்பித்தது. [நண்ணியும் இத்யாதி] - பெற்றவைத்தே பெறுதார்கணக்கானேன். இவர் நண்ணினாராகச் சொல்லுகிறது - பிறந்த ஜ்ஞாநலாபத்தை; நண்ணப்பெறுததாகச் சொல்லுகிறது—ஸாரீரஸம்பந்தத் தோடேயிருக்கிற இருப்பை. [நடுவேயோருடம்பிலிட்டு] - ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அநாதியா யிருக்கச்செய்தேயும், நடுவேயோருடம்பு என்கிறார்-அது ஒளபாதிசமாய்த் தோற்றுகையாலே. சலகில் கிடந்தமுத்துக்கும் பொன்னுக்கும் அழக்கேறினநாள் அறிவாரில்லை, பின்பு கழியக்காண்கையாலே “இது வந்தேறி” என்று தோற்றுகின்றதிறே; அப்படியே பகவத்ஸமாஸ்ரணத்தாலே கழியக்காண் கையாலே “இதுவந்தேறி” என்று தோற்றுகிறே. ராஜபுத்ரன் வழிபோகாநிற்கச்செய்தே வேடர்

அஞ்சாம்பாட்டு - கண்ணபிராணை இத்யாதி. இன்னது என்றது - “நடுவேயோருடம்பில்” இத்யாதி யைப்பற்ற.

விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தைக் கண்ணபிராணை யமுதை-என்று அந்வயித்தது-நித்யஸூரிகளுக்கு என்று தொடங்கி, அநுபவிப்பித்தது என்னுடனவும் அருளிச்செய்கிற அந்தத் சேருகைக்காக பாட்டுக்கெல்லாம் அந்வயம் அருளிச்செய்கைக்காக - விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தையென்று தொடங்கி யென்றது. கண்ண பிராணை - அமுதாயிருக்கிற உன்னை நண்ணியும் நண்ணுகில்லென், நடுவேயோருடம்பிலிட்டு - பலசெய்வினை வன்கயிற்றால் - திண்ணமழந்தக்கட்டி - புண்ணைமறைபவரிந்து என்னை - புறமே - போரவைத்தாய் இத்யாவய இதிலேஷ்டஃ. விவ்ராஸு:—வெயாவிலுந், விவ்ராஸு:—வூ—அசித்ஸமாஸ்ரணத்தாலே கழியக்காண் கையாலே “இது வந்தேறி” என்று தோற்றுகின்றதிறே; அப்படியே பகவத்ஸமாஸ்ரணத்தாலே கழியக்காண் கையாலே “இதுவந்தேறி” என்று தோற்றுகிறே. ராஜபுத்ரன் வழிபோகாநிற்கச்செய்தே வேடர்

கையிலே அகப்பட்டேத் தன்னை வேடனாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணுமாபோலே இருப்பதொன்றிறே, சேதநன் தேஹத்திலே அஹம்புத்திபண்ணி “**செவ்வொஹம்**” (தேவோஹம்) என்றிருக்கும் இருப்பு. [திண்ணமழுந்தக்கட்டி] - அவித்யாதிகளாலே த்ருடமாக நெருங்கக்கட்டி. [பலசேய்வினை இத்யாதி] - தான் பலவாய்ச்செய்யப்பட்டிருந்துள்ள வினையாகிற வலிய பாசங்களாலே த்ருடமாய்ப்படி வந்தித்து. [புண்ணைமறையவரிந்து] - தோலைமேலிக் கைப்பாணியிட்டு மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணின இத்தனையொழிய, அகவாய் புறவாயாயிற்றுக்கில் காக்கைநோக்கப் பணிபோருமத்தனையிறே. [என்னை] - ஸ்வரகூஷணத்திலே அஸக்தனாய் அப்ராப்தனுமாயிருக்கிற என்னை. [போரவைத்தாய்புறமே] - ஏகாந்தபோகத்துக்காகப் போந்த பிராட்டி அஸோகவரிகையிலே யிருந்தாற் போலே தோற்றுகின்றதாயிற்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு தேஹத்திலேயிருக்கிற இருப்பு. [புறமே] - உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே - வைத்தாய். போரவைத்தாய் என்று - அவன்செய்தானாகச் சொல்லுகிறிறே, தம்முடைய ஸ்வரூபத்தோபாதி “**கர்மமும் அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரம்**” என்றிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே. (ரு)

ஆரூம்பாட்டு.

புறமறக்கட்டிக்கொண்டு இருவல்வினையார்துமைக்கும் முறை முறையாக்கைபுகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன் நிறமுடைநால்தடந்தோள் செய்யவாய்செய்யதாமரைக்கண் அறமுயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னையே.

ஆ.—(புறமற.) தம்முடைய இந்த தேஹஸம்பந்த ப்ரதிபந்தகம் போயிற்றதென்று தோற்றுப்படி தமக்கு எம்பெருமான் தன்னையுள்ளபடியே காட்டியருள, அப்படியேகண்டு ப்ரீதராய் அந்தப்ரீத்யதிஸயத்தாலே தாம் கண்டபடியைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஆரூம்பாட்டில், இவர்க்குப் ப்ரக்ருத்யநுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநம் விஸ்நுருதமாய்ப்படி எம்பெருமான் திருவழகைக்காட்டக்கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

[புறமறவென்று தொடங்கி] - வந்தமறுத்துவிட வொண்ணாதபடி வந்தித்து புண்பாபகர்மங்கள் நலிகைக்கிடாக பர்யாயேணவரும் ஸரீரப்ரவேசத்தை “**தவிர்ந்தது**” என்று தோற்றுப்படி. [அறமுயலாழி] - ஆஸ்ரிதபரித்ராணமாகிற பரம தர்மத்திலே முயலாகின்றதுள்ள திருவாழி.

இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்தையுங்கூட்டி ஸப்தார்த்தம் - தான்பலவாய் இத்யாதி. புண்ணை - மாம்ஸாஸ்ருக்பூயங்களை. இஸ்ஸரீரம் புண்ணையிருக்குமோ? என்ன - தோலைமேலி இத்யாதி. மேலி - போர்த்து. கைப்பாணி - மணியாஸகம். மெழுக்குவாசி - பூச்சவாசி. காக்கைநோக்க - காக்கைகுத்தாமல்பார்க்க. காக்கைநோக்க வென்கிறவிடத்திலே - “**யஜ்நாஜோஸ்யகாபஸ்யயஜ்நாஸுஜ வரிஹுபவெசு** | டிணரோடியவொகொயம் ஸாநுக்காகாஸாவாராயெசு” என்றது அநுஸந்தேயம். பணிபோரும் - க்ருஷிபோரும். ஸர்வரும் இத்தையுள்ளாக விரும்பாநிற்க, புறமேயென்பானென்? என்ன - ஏகாந்தபோக இத்யாதி. ஸ்வரூபஜ்ஞாமென்றது - “**நண்ணியும்**” என்றத்தைப்பற்ற. தேஹத்திலேயிருக்கிற இருப்பு என்றது - “**உடம்பிவிட்டு**” என்றத்தைப்பற்ற. ஸப்தார்த்தம் - உன்குணங்கள் இத்யாதி. ஸ்வகர்மாநுருணமாக வந்தத்தை அவன் செய்தானாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - போரவைத்தாய் இத்யாதி. (ரு)

ப.—அந்தரம், இத்தோஷத்தோடே யிருக்கச்செய்தே அது நெஞ்சிற்படாதபடி அவன் ப்ரகாஸிப்பித்த விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அதுபவிக்கப்பெற்றே ஁ன்கிறார்.

புறம் - புறம்பு ஒருதலை, அற-தெரியாதபடி, கட்டிக்கொண்டு - வந்தித்துக்கொண்டு, இரு - (புண்யபாபருபமான) இருவகையையுடைய, வல்-ப்ரபலமான, வினையார் - கர்மத்தினர், குமைக்கும் - பீடிக்கைக்கு ஸ்த்தலமாய், முறைமுறை - தேவாதிர்மவிரிஷ்டமான, ஆக்கை - ஸரீரத்திலே, புகல் - பஹுப்ரகாரமான ப்ரவேஸத்தை, ஒழிய-தவிரும்படியாக, நிறம்-தர்ஸநீயமான வேஷத்தை, உடை-உடைத்தாய், நால்-நாலுவதையாய், தடம் - சுற்றுடைத்தான, தோள்-தோள்களையும், செய்ய-சிவந்த, வாய்-திருப்பவளத்தையும், செய்ய-சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-கண்களையும், அறம்-ரக்ஷணதர்மத்தில், முயல் - உத்யுக்தமான, ஆழி-திருவாழியை யுடைத்தாகையாலே, அம்-போழுகுடைய, கை-திருக்கையையு முடைத்தாய், கரு-ஸ்யாமளமான, மேனி-வடிவையுடைய, அம்மான்-தன்னை - ஸோஷியானவனை, கண்டுகொண்டொழிந்தேன்-என் இழுவெல்லாம் தீரும்படி அபரோக்ஷித்து அதுபவித்துவிட்டேன். ஆந்தரமான விக்ரஹாநுபவப்ரீதி “இனி ஸரீரஸம்பந்தம் நமக்கில்லை” என்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பித்ததென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இவர்க்கு ப்ரக்ருத்யநுஸந்தாரத்தால் வந்த வ்யஸம் விஸ்மருதமாம்படி அவன் வடிவழகைக்காட்டக் கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

[புறமறக்கட்டிக்கொண்டு]-புச்சம் உள்ளே யகப்படும்படி பந்தித்துக்கொண்டு, சிலரால் தலைகண்டவிழ்க்க வொண்ணாதிருக்கை. “ஃஃரியாஹுரத்யா” என்று-கர்மாநுகுணமாக ஸர்வஸக்தி பிணைத்த பிணையைச் சிலரால் அவிழ்க்கவொண்ணுமோ? [இரு வல் வினையார்] - பெரிதாய் வலிதான கர்மங்கள். வினையாரென்கிறது - அவற்றாலே நெருக்குண்கிறபடியைக் கண்டு சொல்லுகிறதாதல், அவைதான் பலவகையாகையாலே பஹுவசநமாதல். [குமைக்கும் முறைமுறையாக்கை புகலொழிய] - திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் நுழையும் கூழாத்ரபதார்த்தம்போலே, தேவாதி ஸரீரங்கள்தோறும் புக்கு அஹம்புத்திபண்ணி நோவுபடுகிறதிறே ஜ்ஞாநாந்தலக்ஷணமான வஸ்து. புண்யம் தேவஸரீரத்திலே புகவிட்டு நலியும், பாபம் திரியக்ஸ்த்தாவரங்களிலே புகவிடும்; புண்யபாபங்களிரண்டும் மறுஷ்யஸரீரத்திலே புகவிடும்; இப்படி அடைவடைவே அஸ்த்திரமான ஸரீரத்திலே அஹம்புத்திபண்ணி நோவுபடுகிறதுதவிர. “தவிர்த்து” என்று தோற்றும்படி. [கண்டுகொண்டொழிந்தேன்]-உத்தேஸ்யநுனஉன்னைக் கண்டுஅதுபவிக்கப்பெற்றேன். ஸரீரப்ரவேஸம் தவிர்த்தேன். அவனுடம்பைக் கண்டவாநீர தம்முடம்பை மறக்கும்படியிறே அவ்வடிவில் வைலக்ஷண்ய மிருப்பது. [நிறமுடையித்யாதி] - வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி அழகிய நிறத்தைபுடைத்தாய், ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹங்களாய், கல்பகதருபணைத்தாற்போலே நாலாய், “வாஹுஹாயாஃவஷஸு” என்று ஸகல லோகாபாஸ்யமான தோள். [செய்வவாய்] - “ஸவிஸாலஸவிதாயாஸம் லிஸாணம் ஃஃவ வஜ்ஜஸு” என்று - முகமாகிறது முறுவலெடுத்துவைக்கக் கொள்கலமாயிற்று. [செய்வவாய்]-தோளே அண்டைகொண்டார்க்கு “ஃஃயஸவபூஸுஹுதெஷ்யாஃஃ” என்னும் வாய். [செய்வதாமரைக்கண்] - “நாஃஃ கஃஃவசுதாஃஃ” என்கிறபடியே இதுக்கடியான ப்ராப்தியெல்லாந் தோற்றும்படி விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணும் கண். [அறமுயலாழியங்கை] - “ஃஃஃஃஃஃ ஹ யீஃஃ” என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனிலுங்காட்டில் ஆஸ்ரிதரக்ஷண தர்மத்திலே உத்யுக்தமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [கருமேனி]- அத்திருவாழிக்குப் பரபாகமாய் ஸ்ராமஹரமான திருமேனியை யுடையவன். [அம்மான்-தன்னையே] - அவை யடங்க

“என்னது” என்னலரம்படியான பார்ப்பி இருக்கிறபடி. ஆக்கைபுகலொழிய - கருமெனியம்மான் தன்னை - கண்டுகொண்டொழிந்தேன். “நீயெதொயடிபுலா” என்னும்படியிறே ஹ்ருத யத்திலே யிருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவனுடம்பை மறப்பித்தாற்போலே, இப்போது அவனுடம்பு இவ்வுடம்பை மறப்பித்தது.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. “போரவைத்தாய்புறமே” என்று - இவர் நொந்தவாறே, “இவ ருடைய இழவை மறப்பித்து உளராக்கி நடத்தவேணும்” என்றுபார்த்துத் தன்வடிவழகைக்காட்டி, அவ்வடிவழகைக் கண்டவாறே தம் உடம்பை மறந்து பீர்தராய், கண்டுகொண்டே னென்கிறார். இவரை மெய்ம்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன்வடிவு.

[புறமறக்கட்டிக்கொண்டு] - பீணத்தவிடமறிந்து இவனால் அவிழ்த்துக்கொள்ளவொண் டைபடியாக, புச்சந்தோற்றதபடி உள்முடியாக முடிந்து. “**உலையாடினாதுயா**” (மமமா யாதூரத்யயா) - ஸர்வஸக்தியான நான் பீணத்தபீண ஒருவரால் அவிழ்க்க ஒண்ணது என்றானிறே. [இருவல்வினையார் இத்யாதி] - இருவகைப்பட்ட மஹாபாபம் தகர்க்கும். * (வினையார் என்கிறது - அவற்றால் நெருக்குண்கிறபடியைக்கண்டு சொல்லிற்றதல்; அவைதாம் பலவகையாகையாலே - பஹுவசகமாதல்.) [குமைக்கும் முறைமுறையாக்கை] - புண்பத்துக்கென்னு தேவஸரீரத்தை ப்ரவேஸியா, பாபத்துக்கென்னு திரியகாதிஸரீரத்தை ப்ரவேஸியா, உபயத்தாலுமென்னு மறுஷ்ய ஸரீரத்தை ப்ரவேஸியாப் படும்பாட்டுக்கு ஒரு முடிவில்லையிறே. திறந்துகிடந்த வாசல்தோறும் நுழைந்து திரியும் பதார்த்தம்போலே, கர்மாநுதணமாக தேவாதி ஸரீரங்கள்தோறும் ப்ரவேஸித்துத் திரியும். [புகலொழிய] - புகைதவிர. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான வஸ்துவிறே உபசயாத்தமக மாய் அஸ்த்திரமான ஸரீரத்திலே அகப்பட்டு நோவுபுகேறது, அதுதவிர. [கண்டுகொண்டொழிந் தேன்] - உத்தேஸ்யவஸ்துவைக் கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன். ஸரீரப்ரவேஸம் தவிர்ந்தேன். [நிறமுடை இத்யாதி]—“**லவபுலுவிஷணலுஷாஹபூ**” (ஸர்வபூஷணபூஷாஹபூ) என் கிறபடியே ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாய், நாலாய், சுற்றுடைத்தான திருத்தோள்களை யுடையனாய்;

ப்ர:—(புறமறக்கட்டிக்கொண்டு)—**லவபுலுதாலு ஸபூஷெ, ‘(மெடிவீஷெஷா’**
உத்யாதி||கச||

ஆறும்பாட்டு - புறமு இத்தாதி. “நிறமுடைநால்தடந்தோன்” இத்தாதியாலே - வடிவழகைக் காட்டுகையாலே, இவருடைய இழவை மறப்பித்து இத்தாதி அர்த்தவரித்தம். வடிவழகை யென்றது - “நிற முடை” இத்தாதியைப்பற்ற காட்டவென்றது - “கண்டுகொண்டு” என்னையாலே அர்த்தவரித்தம். உடம்பை மறந்து என்றது - தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தபடியாக வந்த துஃகத்தை மறத்தென்றபடி. நடுபாடு - இவரை இத்தாதி. மெய்யென்றது - சாடு; ஸரீரமும், ஸத்யமும். மெய்ம்மறக்கப்பண்ணிற்று - ஸரீர மடியாகவந்த துஃகத்தை மறக்கப்பண்ணிற்று.

ஸப்தார்த்தம் - புச்சந்தோற்றதபடி இத்தாதி. புறம் - புச்சம். அப்படி அவிழ்த்துக்கொள்ள வொண்ணதோ? என்ன - உலையா இத்தாதி. உத்தப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் - ஸர்வஸக்தியான இத்தாதி. “வினையார்” என்ற பஹுவசகம் - நிந்தாயாம். “குமைக்கும்” என்றது - ஆக்கைக்கு விசேஷணமாகையாலே, புதிக்கைக்கு விஷயமான வென்றபடி. தகர்க்கும் - பாதிக்கும். இருவல்வினையும் தகர்க்கிறதோ? என்ன - புண்பத்துக்கென்னு இத்தாதி. “முறைமுறை” என்றதுக்கு பாவம் - திறந்து இத்தாதி. பதார்த்தம் - ஸ்வா. ஆக்கை - ஸரீரம். புகலொழிய - புகைதவிர. தேவாதி ஸரீரபரிஹம் ஸுகரூபமன்றோ, தவிருகிறதென்? என்ன-ஜ்ஞாநாநந்த இத்தாதி. உபசயம்-வ்ருத்தி. இதுஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “கண்டு கொண்டொழிந்தேன்” என்றது-முழுச்சொல்லாய், கண்டேனென்றபடி. இவ்விடத்திலே, நிறமென்று-அழகு. லவபுலுவிஷணலுஷாஹபூ லவபுலுவிஷணாநி லுவிஷயிதம் ஸஹபூ: என்றபடி.

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்,

“ஸவிதூஸஸிதாயாராணிஸூரணாஃவவஹுஜ” (ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முகபங்கஜம்) என்கிறபடியே - “முறுவலேடுத்தகலம்” என்னும்படி திருமுகத்தைச் சேவ்வி பெறுத்தாநின்றள்ள ஸ்மிதத்தையும், இழவுமறக்கும்படி குளிரக்கடாக்கிற திருக்கண்களையு முடையனாய்; தன்னிலும் ஆஸ்ரிதாக்கணமாகிற பரமதர்மத்திலே முயலாநின்றள்ள திருவாழியை யுடைய அழகியதிருக்கையையும், அதுக்குத்தப்பிலும் தப்பவொண்ணாத குளிர்தவடிவழகையும், “இதேல்லாம்எனக்கு” என்று அநுபவிக்கும்படியான ப்ராப்தியையுமுடையவனை - காணப்பெற் றேன். “நீயுதொயடிவஹுஜ” (நீலதோயதமத்யஸ்த்தா) என்கிறபடியே ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவ்வுடம்பை மறப்பித்தாற்போலே, இப்போது அவ்வுடம்பு இவ் வுடம்பை மறப்பித்தது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

அம்மானாழிப்பிரான் அவனெவ்விடத்தான்யானார்
எம்மாவாயிவர்க்கும் விதிவாய்க்கின்றவாய்க்குங்கண்டிர்
கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று கைதழைப்புகலிட்டே
மெய்ம்மாலாயொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே.

ஆ.—(அம்மான்.) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அத்யந்தநிஹீநனாய், கைம்மாதுன்பொழித் தாயென்று பொய்யே தொழுது அலற்றுகையாகிற ப்ராதிகூல்யயுக்தனுமா யிருந் க என்னை, ஸர்வப்ரகாரேணாபி நிரஸ்தஸமாப்யதிகனயிருந்த தான் தன்னுடைய நிரவதிககாருண்யத்தாலே ஸ்வவிஷய நிரதிஸய அக்ருத்ரிம பக்தியுக்தனாக்கித் தானும் நிரதிஸய அபிநிவேஸயுக்தனாய்க் கொண்டு என்னுள்ளே வந்து புகுந்தருளினு னென்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், தாம்பெற்ற பேற்றாலே விஸ்மிதரான ஆழ்வார், எத்தனை யேனும் பாபிகளுக்கும் எம்பெருமான் க்ருபையுண்டாகக் கிடையாததில்லை யென்கிறார்.

[அம்மானென்று தொடங்கி] - திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனான ஸர்வேஸ் வரன் எத்தனையேனுமளவுடைபார்க்கும் சென்று கிட்டவொண்ணாத விலகாணன்; நான் அதி

ப்ர:—வஹுஜெஸொகஸா ஸகூ - ிராமஜெநவெவாயாஃ தஜ்ஜஷ்டஹவஹுஜிவ வணடிகெ, “பூஹ்வவாஹுஜாயாஜிதாஜொராஸுஹுஜஹஸுஜ | ஸவிதூஸஸிதாயாரா னிஸூரணாஃவவஹுஜஜ||௨||”

“தடம்”-சுற்றுடைமை;அதாவது-வர்த்துலதை. “ஸிதாயாராஜ” என்றதுக்கு அர்த்தம்-முறுவலேடுத்தகலம் என்று. “பூஹ்வவாஹுஜாயாஜிதாஜொராஸுஹுஜஹஸுஜ|ஸவிதூஸஸிதாயாராணிஸூரணாஃவவஹுஜஜ” இது பஞ்சமேம்ஸே ஸப்ததஸே. “செய்யவாய்” என்கையாலே-முறுவலை லக்ஷிக்கிறது. “ஸிதாயாராஜ” என்கையாலே - போக்யதையில் வந்தால் ஸ்மிதமே போக்யமாய், அதுக்கு ஆதாரமாயிருக் கிறது முகமென்றபடி. இழவு - கீழிற்பாட்டைக் கடாக்கித்து. அறவென்று - மிகுதிக்கும், தர்மத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் - தன்னிலும் இத்தாதி. ஆனால் இவர் கண் டாரோ? என்ன - நீயுதொயடி இத்தாதி. “ஆக்கைபுகஸொழிய” என்றது - ஸரீராவ்ருத்தியைப்பற்றுவோ? என்ன - முன்பு இத்தாதி. இருவல்லினையார் - புறமறக் கட்டிக் கொண்டு - குமைக்கும் - ஆக்கையிலே - முறைமுறை - புகஸொழிய - நிறமுடை என்று தொடங்கி, கண்டுகொண்டொழிந்தேன் இத்தய்வயடி. (சு)

கூடாந். [கைம்மாவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீக்ஷேத்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தியை நீக்கினாற் போலே என்துக்கதைப் போக்கவேணுமென்று தலையிலே கையைவைத்து அஹ்ருதயமாகக் கூப்பிட்டே அக்ருத்ரிம பக்தியுத்தனேன்; என்னை இப்படியாக்கின அவன்தானும் என்னை யல்லது அறியானான். ஆனபின்பு எத்தனையேனும் பாபிகள்மேலும் எம்பெருமானுடைய க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையின்றிக்கே பெருகுங்கிடிகோள்.

ப.—அநந்தரம், தன்க்ருபாதிசயத்தாலே, எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டர்க்கும் ஸ்வ விஷயத்தில் ஆசையைப்பிறப்பித்துத் தானும் விரும்புமென்று, ஸ்வலாபமுகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஆழி-கையுந்திருவாழியுமாய், பிரான்-ஆஸ்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கும் மஹோபகாரக னான, அம்மான் - நிருபாதிக ஸ்வாமியான, அவன் - அவன், எவ்விடத்தான் - (அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநரான ஸூரிகளும் அளவிட்டு அநுபவிக்கவொண்ணாதபடி) எந்நிலத்திலே நிற்கிறான்? யான் - (இவ்விஷயத்திலே க்ருத்ரிமோக்தபாதிகளைப்பண்ணும் நிக்ருஷ்டனான) நான், ஆர் - எவ்வளவாயிருப்பானெனுவான்? (இப்படியிருக்க), கைம்மா - (உன்திருவடிகளிலே ஆராதந்திலே உத்யுத்தமான) ஆனையினுடைய ஜந்மாத்பகர்ஷம்பாராதே, துன்புக்லேஸத்தை, ஒழித்தாய் - போக்கினவனே! என்று-என்று, கை-கை, தலை-தலையிலேயாம்படி, பூசலிட்ட-ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிட்டே, மெய்ம்மால் - பாரமார்த்திக ப்ரேமத்தையுடையேன், ஆயொழிந்தேன் - ஆய்விட் டேன்; எம்-என்தன்மைபாராதே இப்படி திருத்தின, பிரான் - உபகாரகனாவனும், என் மேலான் - எப்பக்கவிலே அபிநிவிஷ்டனான; (ஆதலால்), எ-எத்தனையேனும், மா பாவியர்க் கும் - மஹா பாபிகளாயிருப்பார்க்கும், விதி - தப்பவொண்ணாத பகவத்க்ருபாருபவீதியானது, வாய்க்கின்று - பலோந்முகமாமளவில், வாய்க்குங்கண்டிர் - பலித்தேவிடுங்கிடிகோள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் க்ருபையாலே தாம்பெற்ற பேற்றைக்கண்டு விஸ்மித ரானவர், எத்தனையேனும் அயோக்யர்க்கும் க்ருபையுண்டாக இழக்கவேண்டாகிடென்கிறார்.

[அம்மானாழிப்பிரான்]-கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை நித்யஸூரிகளை யநுபவிப் பித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். [அவனெவ்விடத்தான்]-அவனெவ்வளவிலுள்ளான்; நித்யநுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுக்கும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி அவ்வரு கானவன். [யானார்] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகானவன். உபயவிபூதியும் இருவர்க்கும் நடுவே. நீர் கண்டபடி என்? என்னில்,—[எம்மா இத்யாதி]-எல்லாவகையாலும் மஹாபாபத் தைப் பண்ணினவர்கள் பக்கவிலும் பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் தகையின்றியிலே பெருகுங்கிடிகோள். பகவத்க்ருபை ஏறிப் பாயப்புக்கால் “கரையிலே நின்றோம்” என் னத் தப்பவிரகில்லை. [கைம்மா இத்யாதி] - “ஜந்மமும் வருத்தமும் ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே பூர்வ ஜந்மவாஸனையேயான ஆனையினுடைய துக்கத்தைப்போக்குகைக்கு அரைகுலையத்தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே வந்து தோன்றினாற்போலே, என் துக்கத்தைப் போக்கவேணும்” என்று கையைத் தலையிலேவைத்து அஹ்ருதயமாகக் கூப்பிட்டே அக்ருத்ரிம பக்தியுத்தனேன். கைதலை பூசல் - தலையிலே வைத்தகை மாறுதென்றுமாம். ஆனைக்கு உதவினதும் தங்களுக்கு உதவிற் றாக உபகார ஸ்ம்ருதியாலே அஞ்ஜலி பண்ணிச் சொல்லுமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்லியே, அந்தப்பொய்ம்மால் போய் மெய்ம்மாலாய் நின்றேன். அவன் செய்ததென்?என்னில்,—[எம்பிரானு மென்மேலானே]-நான் மெய்சொன்ன அன்றோடு பொய்சொன்ன அன்றோடு வாகியற எனக்கு உபகாரகனாய் போந்தவன், என்னை இப்படியாக்கின தானும் தன் பேராக மேல்விழுந்தான். க்ருஷி யும் தன்னதேயாய்விட்டது. மெய்ம்மாலாயொழிந்தேன் - எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டிர்.

௪௫.—எழாம்பாட்டு. அவன் க்ருபையாலே தாம் பெற்றபேற்றைக்கண்டு விஸ்மிதராய் பகவத்க்ருபை நடையாடாநிற்க, சிலர்க்கு “நான் அயோக்யன்” என்று இழக்க வேண்டாகிழுகோ ளென்கிறார்.

[அம்மான்] - ஸர்வேஸ்வரன். [ஆழிப்பிரான்] - கையும் திருவாழியுமான அழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். [அவனெவ்விடத்தான்] - அவனெவ்வளவிலுள்ளார் பரிமாறுமவன். [யானார்] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகா யிருந்தேன் நான். பிள்ளையமுதனார், “அம்மானுழிப்பிரான்” என்றமேலேகாட்டி, “யானார்” என்று குறையச்சொல்லிக் காட்டுவர். [எம்மாபாவியர்க்கும் இத்யாதி] - எல்லாவழியாலும் மஹா பாபத்தைப்பண்ணினவர்கள் பக்கலிலும் பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையிலேகிழுகோள். பகவத்க்ருபை பெருகப்புக்கால் “கரையிலேநின்றோம்” என்றோத் தப்பவிரகில்லை. நீர் கிட்டினபடி யேன்? என்னில், - [கைம்மா இத்யாதி] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களோன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனையானது பூர்வஜந்மவாஸநையாலே, முட்பாய்ந்தவாறே “அம்மே” என்பாரைப்போலே, நோவு பட்டவாறே திருவடிகளை ஸ்மிரக்க, ஸர்வாதிகளுன தன்மேன்மைபாராதே மலேன்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து ரக்ஷித்த நீர்மையை அநுஸந்தித்து, “இதோரு உபகாரமிருக்கும் படியே!” என்று அந்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸ்நேஹிகள் சொல்லும் பாசரத்தை பாவபந்தமில் லாத நான் சொன்னேன். [கைதலைபூசலிட்டே] - தலையிலே கையைவைத்து, வாயாலேகூப்பிட்டுடன்னுதல்; மாறாதே அஞ்சலிபண்ணி என்னுதல். தலையிலேவைத்த கை மாறாதே யென்று மாம். ஆனைக்கு உதவினது தங்களுக்கு உதவிற்றேன்றிருக்கும் பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநர், அந்த

எழாம்பாட்டு. அம்மான் இத்யாதி. க்ருபையாலே யென்றது - “விதிவாய்க்கின்று” என்றத்தைப் பற்ற. தாம்பெற்றபேற்றை யென்றது - “என்மேலானே” என்றத்தைப்பற்ற. கண்டு விஸ்மிதராய் என்றது - அர்த்தவலித்தம். “எம்மாபாவியர்க்கும்” இத்யாதியைப்பற்ற - பகவத்க்ருபை இத்யாதி.

கையுந்திருவாழியுமான அழகென்றது - “ஆழி” என்றதுக்கு லக்ஷ்யார்த்தம். “ஆழிப்பிரான்” என்றவிடத்தில், ஸூரிகளேவ்யவ்வம் சொன்ன இது - “அவன் எவ்விடத்தான்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸூரிகளாக ஸப்தம் இங்கிலையேயாகிலும், “எவ்விடத்தான்” என்று - பரமபதஞ் சொல்லுகையாலே, ஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்து என்னக் குறையிலே. “பிரான்” என்றத்தால் சொல்லுகிற உபகாரம்—காட்சி இத்யாதி. “எவ் விடத்தான்” என்றதுக்கு - லக்ஷணயா, ஸூரிகளுக்காராத்யனென்று அர்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார் - எவ்வளவில் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸ்வாதம்-பிள்ளையமுதனார் இத்யாதி. வாய்க்கின்று- வாய்க்கப்புக்கால். பகவத்க்ருபை பள்ளமடையான அபாபிகளிடத்திலேயன்றோ பாவஹிக்கிறது, மேட்டமடையான ஸதோஷராயிருக்கிற நம்மளவும் வருமோ? என்ன—பகவத்க்ருபை இத்யாதி. கர்மமாகிற கரையிலே நின்றால் தப்பவிரகில்லை யென்றபடி. நீர்கிட்டினபடியென் என்றது - பகவத்க்ருபை எங்கும் பெருகுகிற படியை யறிந்தபடியென்? என்னிலென்றபடி. திரயக்கானவன் திருவடிகளை ஸ்மிரக்கக்கூடுமோ? வென்ன பூர்வஜந்ம இத்யாதி. “அவனெவ்விடத்தான்” என்றத்தைப்பற்ற-ஸர்வாதிகளுன இத்யாதி. “சுதஹி த” இத்யாதியைப்பற்ற—அரைகுலைய இத்யாதி. ஸ்நேஹிகள் - அநுஸந்தித்து - சொல்லும் என்று அந்வயம் “துன்பொழித்தாய்” இத்யாதியைப்பற்ற—இதோரு உபகாரம் இத்யாதி. “கைதலைபூசலிட்டே” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு, பூசலிடுகையாவது - கூப்பிடுகை; த்வித்யார்த்தத்துக்கு—பூசலிடுகை-கூட்டுகையாய், தலையிலே கையுங்கையுங்கூட்டி அஞ்சலிபண்ணி யென்றபடி; ந்ருத்யார்த்தத்துக்கு—“இட்டே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு—மாறாதே யென்று அர்த்தமாய், பூசலிடுகையாவது-கூட்டுகையாய், தீகதேதோன்றக் கையைத் தலையிலே கூட்டிவைத்தென்றபடி. இப்படி த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்தது - முதல்கூப்பிடாய், பின்பு அதுவும் மாட்டாதே அஞ்சலியாய், அதுவும் மாட்டாதே தலையிலே கையைவைக்கையாகிற அர்த்தக்ரமத்தைப்பற்ற- இரண்டாமர்த்தத்துக்கும், மாறாதேயென்றது - ஏவகாரார்த்தம். “கைம்மாதுன்பொழித்தாய்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, “மெய்ம்மால்” என்றதுக்கு பாவம் - ஆனைக்கு இத்யாதி. பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநர் - நித்ய

உபகாரத்துக்குத்தோற்று உபகாரஸ்மருதியாலே அஞ்சலிபண்ணிச் சொல்லும்பாசுரத்தை, அஹ்ருதயமாகச் சொல்லி அது நெஞ்சிலே ஊற்றிநுந்து போய்ம்மால்போய் மெய்ம்மாலாய்விழுந்தது: அவள் உம்மளவில் செய்ததென் ? என்ன,—[எம்பிரானுமென்மேலானே] - (நான் மெய்சொன்னவன்றோடு போய்சொன்னவன்றோடு வாசியற) என்றுமொக்க மெய்ம்மாலாய்ப் போருகிறவன் விமோ. எனக்கு உபகாரகனாவனும், கலியர் சோறுகண்டாற்போலே என்பக்கலிலேவந்து மேல்விழுந்தான். இது இருந்தபடியால் - [எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டீர்] - எவ்வளவு மஹாபாபத்தைப்பண்ணினார்க்கும், பகவத்க்ருபை பெருகாநின்றள்ள விடத்தில் தப்பவிரகில்லைகிடீர். பூசலிகை - ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிகைக்கும், ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்திக்கிறதுக்கும் பேர். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும் ஏவித்தோழும்
மாலார்வந்தினநாள் அடியேன்மனத்தேமன்னினர்
சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்சேல்வமும்நன்மக்களும்
மேலாத்தாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே.

ஆ.—(மேலாத்தேவர்களும்) நிய வித்த புருஷர்களாலும், கர்மபூமியிலே வர்த்தமாராய் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருந்துவைத்து ஸ்வாதுபவைகபோகரான திவ்யபுருஷர்களாலும் அபிவந்தயமாநான எம்பெருமான் இனநாள் அடியேன்மனத்தே மன்னினான். இனி ஸர்வகாலமும் எனக்கு, சேலேய்கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் மற்றுமெல்லாம் ஆவான் அவன் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தனக்கு விலக்ஷணபோக்தாக்க ஞாண்டாயிருக்கச் செய்தே, என்னுள்ளே இப்போது புகுந்தான், எனக்கினி ஸர்வவிதபோகமும் எம்பெருமானே யென்கிறார். [மேலாத்தேவரென்று தொடங்கி] அயர்வதும் அமரர்களும் பூமியிலே வைக்ஷணவர்களும் அநய் ப்ரயோஜநராய்த் தொழும்படியான பெருமையுடையவர் இப்போது என்னையல்ல தறியாதே, என்மநஸ்ஸிலேவந்து செறிந்தார். [சேலேயென்று தொடங்கி] இனி ஹொமெடுகளான ஸ்திரீகளும் அதுக்குறப்பான அபரிமிதஸம்பத்தும் குணவான்களான புத்ராதிகளும் பரிவுடைய தாயும் தந்தையும் மற்றுமெல்லாமாவார் அவரே.

ப.—அநந்தரம், உபயவிபூநிராதனான மேன்மையையுடையவன் என்நெஞ்சில் வந்து புகுந்து தன் ஸர்வவிதபந்துத்வத்தையும் அதுபவிப்பியாநின்றான் என்கிறார்.

மேலாம் - ஸர்வப்ரகாரோத்க்ருஷ்டரான, தேவர்களும் - ஸூரிகளும், நிலம் - இவ்விபூதியில், தேவரும் - பகவதஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளாலே உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவான பாகவதரும், மேவி - அநந்யப்ரயோஜநத்வாதிகளாலே ஒருநீராகப் பொருந்தி, தொழும் - அதுபவிக்கும்படி

ஸூரிகள். அஹ்ருதயமாக என்றது - முதற்பாட்டைக் கடக்கித்து. மால் - ஸ்நேஹம். மேலுக்கு அவதாரிகை - அவன் இய்யாதி. “எம்பிரானுமென்மேலானே” என்றதற்கு பாவம் - என்றுமொக்க இய்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - எனக்கு இய்யாதி. “என்மேலான்” என்றத்தை - ஹேதுவாகக்கொண்டு, “எம்மாபாவியர்க்கும்” இய்யாதியை உபஸம்ஹரிக்கிறார்-இதுஇருந்தபடியால் இய்யாதி. இது என்பக்கல் ப்ராவண்யம். அம்மான் இய்யாரப்ய, யானார், கைம்மாதன்பொழித்தாய் இய்யாரப்ய, என்மேலானே, ஆகையாலே - எம்மாபாவியர்க்கும் இய்யாரப்ய அந்வயி.

யான, மாலார் - ஸர்வாதிகரானவர், (தம்முடைய மேன்மை நிற்கச்செய்தே), இனநாள் - இப்போது, வந்து - என்பக்கலிலே அபிமுகராய்வந்து, அடியேன் - ஸர்வகாலமும் தமக்கு சேஷபூதனான என்னுடைய ஸம்பந்தமே பற்றுசாக, மனத்தே - நெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னினார் - ப்ரதிஷ்டிதரானார்; இனி-இனிமேற்பட்டு, (ஒளபாதிகபந்துக்கள்போலன்றியே), சேலேய்கண்ணியரும் - விலக்ஷணத்ருஷ்டிகளான ஸ்த்ரீகளும், பெரும் - அதிஸயிதமான, செல்வமும் - ஐஸ்வர்யமும், நல் - குணதிகரான, மக்களும்-புத்ரர்களும், மேலாய்-ப்ரியஹிதங்ஸளால் மேற்பட்ட, தாய்தந்தையும்-மாதாபிதாக்களும், அவரே - அவரே, ஆவார் - ஆகிரிநிபர். இவ்வீவாவிய்யஸித்தி ஂளாற்பிறக்கும் ப்ரீதி, தம்மை அதுபவித்துப் பிறக்கும்படி யாகாரின்றாரென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உபயவிபூதி யுக்தனானவன் விபூதியைவிட்டு என்னுள்ளே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாய் நின்றான். நானும் என் விபூதியெல்லாம் அவனையாகப் பற்றினேனென்கிறார்.

[மேலாம்இத்யாதி]-நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஒரு நீராகச் சேர்ந்து அடிமைசெய்யும் ஸர்வாதிகனானவன் வந்து. காட்டில் திரயக்குக்களோடு இளையபெருமாளோடு வாசியற அடிமைகொண்டாற்போலே, விலக்கடியுண்டான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிறவர்களோடு நிலவரான நித்யஸூரிகளோடு வாசியற அடிமைகொள்ளும் ஏற்றத்தை யுடையவனென்கை. [இனநாள்] - இப்போது. பூர்வக்ஷணத்தில் அறியாதேயிருக்க, இங்ஙனே பவித்துக்கொடு நிற்கக்கண்டேன். [அடியேன்மனத்தே மன்னினார்]-ஸம்பந்தமடியாக மநஸ்ஸிலே செறிந்தார். இனி நீர் செய்யப்பார்த்த தென்? என்ன, -[சேலேய் கண்ணியரும்] - போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளும் அதுக்குறுப்பான நிரவதிகஸம்பத்தும். குணவான்களான, புத்ரர்களும், பரிவுடையதாயும் தந்தையும் ஆவாரவரே. க்லேசுகரமான அவ்வீவாபந்துக்களாலே க்லேஸப்படவேண்டா. “ஐதாவிதா ஸ்ராதா”, “ஐஹந்தாவக்”.

௩௩.—எட்டாம்பாட்டு. உபயவிபூதிநாதனானவன் என்பக்கலிலே மேல்விழுந்து என்னை விடாதே ஹ்ருதயத்திலே புதுந்திருந்தான்; நானும் இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டு, அவனையே எல்லாவற்றவமுறையுமாகப் பற்றப் பார்த்தே னென்கிறார்.

[மேலாத்தேவர்களும்] - நித்யஸூரிகளும். [நிலத்தேவரும்] - பூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும். [மேவித்தோழம்மாலார்] - இளையபெருமானும், இடக்கைவலக்கையறியாத குரங்குகளும் ஒக்க அடிமைசெய்தாற்போலே. இரண்டிலிபூதியிலுள்ளாரும் ஒரு மிடறாகச் சேர்ந்து அடிமை செய்யும் ஸர்வாதிகனானவன். [வந்து] - தானிருந்தவிடத்தே நான் செல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, நானிருந்தவிடத்திலே தானேவந்து. [இனநாள்] - இப்போது. பூர்வக்ஷணத்தில் அறியாதிருக்க, இங்ஙனே விடிந்துகொண்டு நிற்கக் கண்டேன். இப்படி வருகைக்கு அடியேன்? என்னில், - [அடி

எட்டாம்பாட்டு - மேலாத்தேவர்களும் இத்யாதி. உபயவிபூதிநாதன் என்றது - “மேலாத்தேவர்கள்” இத்யாதியைப்பற்ற. என்பக்கலிலே-புதுந்திருந்தான் என்றது - “அடியேன் மனத்தே மன்னினார்” என்றதைப்பற்ற. நானும்இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டென்றது - அர்த்தவரித்தம். “சேலேய்கண்ணியரும்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவனையேஎல்லாவற்றவு இத்யாதி. உறவுமுறை - ப்ராப்தஸம்பந்தம்.

மேலாத்தேவர்களும் - மேலானதேவர்களும். மேவி - அந்யோந்யம் ஸஹ்ருதயராய். மால் - பெருமை. நித்யஸூரிகளோடொக்க ஸம்ஸாரிகளும் தொழுதமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இளையபெருமானும் இத்யாதி. கீழ் இரண்டுபத்தையங்கூட்டி ஸப்தார்த்தம் - இரண்டிலிபூதி இத்யாதி. “இனநாள்” என்றதை - க்ஷணபரமாக்கி, இப்போது என்கிறார். இதுக்குபாவம்-பூர்வக்ஷணத்தில்இத்யாதி(மனத்துள்ளான்)இத்யாதிக்கு

யேன்] - விடவொண்ணாத ப்ராப்தியை யிட்டு வந்தான். வந்துசெய்ததென்? என்னில்,—[மனத்தே மன்னினார்] - “மனத்துள்ளான் மாகடல்நீருள்ளான் மலரான் தனத்துள்ளான்” என்கிறபடியே - பரமயோகிகள் நெஞ்சிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்திலுமிருக்கக் கடவ அவன், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னெஞ்சிலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாயிருந்தான். இனி நீர்செய்யப்பார்த்த தென்? என்ன,—இனி எனக்கு ஒரு செயலுண்டோ? இவனை யொழிய வேன்கிறார், [சேலேய் இத்யாதி]-தங்கள் நோக்காலே துவக்கவல்ல ஸ்த்ரீகளும், நிரவதிக ஸம்பத் தும், குணதிகரான புத்ரர்களும், தந்தாமையழிய மாறியாகிலும் ப்ரஜையை நோக்கும் மாதாபிதாக்களுமெல்லாம் இனி அவரே எனக்காகப் பற்றப்பார்த்தே என்கிறார். [அவரேயினியாவாரே] - க்லேஸகரமான அவ்வோ ஸம்பந்தங்களாலே க்லேஸப்பட்டவேண்டா. “**ரோதாவிதா**” (மாதாபிதா) “**சுஹந்தாவசு**” (அஹந்தாவத்).

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும்
நாவாய்ப்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான்துளங்கத்
தேவார்கோலத்தோடும் திருச்சக்கரம்சங்கினோடும்
ஆவாரவேன்றருள்செய்து அடியேனோமோனே.

ஆ.—(ஆவாரார்) - ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய்ப்போல் பிறவிக்கடலுள்ளே அத்தியயீயமும்படி நின்று நான்நடுங்க, எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிக காருண்யத்தாலே யாவா நென்று அருள்செய்து, தன்னுடைய ஸர்வலோகேஸ்வரத்வ ஸைசகரமான நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தோடும் திருவாழி திருச்சங்கு தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யாயுதங்களோடுங் கூடவந்து, அவர்களோடு கலந்தருளுமாபோலே அடியேனோடும் கலந்தருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் நான் பட்டக்கேசமெல்லாம் நீங்கும்படி தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே அப்ராக்குதமான வடிவேலோடேவந்து என்னோடே ஸம்ஸலே ஷித்தா நென்கிறார்.

ப்ர.—(சேலேய்கண்ணியரும் இத்யாதி)—ஸுவாரொவநிஷ்டி || சு || “**ரோதாவிதா ஸாதா**” உத்யாதி. சுயொய்யாகாணொ || ௫ || ராஜிநாமஜி வுந்ராமதெந ஸுஜெண டுஸராயம் ப்ரத்யுக்ஷம் உக்ஷணவநம் “**சுஹந்தாவநுஹாராஜெ**” உத்யாதி || ௩ ||

அர்த்தம் - பாமயோகிகள் இத்யாதி. “மனத்தேமன்னினார்” என்றதற்கு ஸப்தார்த்தம் நித்யஸம்ஸாரி இத்யாதி “மனத்துள்ளான்” இத்யாதி பாசரம், மூன்றாந்திருவந்தாதி மூன்றாம்பாட்டு. “சேலேய்கண்ணியரும்” இத்யாதி விஸேஷணத்துக்குபாவம் - த்யாகத்தினுடைய தெள்கடயம் சொல்லுகை. சேல் - மதஸ்யம். ஏய்கை - ஒப்பு துவக்கவல்ல - ஈடுபடுத்தவல்ல. புத்ராதிகளை அழியமாறி ஜீவிக்கும் மாதாபிதாக்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மேலாத்தாயித்தனை யென்று. ஆவார் - ஆகிறவர்கள்; இதுக்குபாவம் எல்லாம் என்றது. பலிதம் - எனக்காக இத்யாதி. “அவரே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - க்லேஸகரமான இத்யாதி. அவனுடைய ஸர்வலிதபத்து. த்வத்திலே ப்ரமாணம் - மாதாபிதா இத்யாதி. “**ரோதாவிதா ஸாதா**” நிவாலஸாரணஸுஹிசு” இத்யாதி ஸுபாலோபநிஷ்டி. இப்படியிருந்த பேருண்டோ என்ன, சுஹந்தாவது இத்யாதி., சுஹந்தாவநு ஹாராஜெவித்யுக்ஷமெனாவதுக்ஷயெ ! ஸாதாவத்யாவஸுஸு விதாவஜிராவவஸு” அடிதொடங்கி, தந்தையும் - ஆவார் - இனி - அவரே இத்யவ்யஸு தந்தையும் - இனி, (அவரே - ஆவாரோ அவரையாகாநிற்பொன்று உரையில் அர்த்தம்.

(அ)

கூ-பா. ஆவாரார் துணையென்று — வ்யாக்யாநங்கள்.

ந.ந.

[ஆவாரென்று தொடங்கி]-க்ஷுபிதமான கடலின் நடுவே அழுந்துகிற நாவாய் போலே ஸம்ஸாரஸமுத்தரத்தின் நடுவே அகப்பட்டு நின்று சக்ஷகராவார் ஆரென்று நான் நடுங்க. [தேவாரென்று தொடங்கி] - அறவிலக்ஷணமான ஒப்பனையோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் கூடவந்து தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னோடே ஸம்ஸாரேஷித்தான்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வவித பந்துவானவன் தன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடேகூட என்னோடே கலந்தா நென்கிறார்.

துணை-துணை, ஆவார் - ஆவார், ஆர்-ஆர், என்று - சொல்லி, அலை-அலைகிற, நீர்-நீரையுடைத்தான், கடலுள் - கடலிலே, அழுந்தும் - அழுந்துகிற, நாவாய்போல்-நாவாய்போலே, பிறவிக்கடலுள் - ஸம்ஸாரஸமுத்தரமத்யத்திலே, நின்று-நின்று, நான் - (கரையேறிக்கொள்ள மாட்டாத) நான், துளங்க-நடுங்க, (அவ்விழவிலே), தேவு - திவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளால், ஆர்-பூர்ணமான, கோலத்தொடும் - வடிவோடும், திருச்சக்கரம் சங்கிதனோடும் - அவ்வடிவுக்கு சோபாவஹமான திவ்யாயுதங்களோடுங்கூட, ஆஆ என்று-ஐயோ ஐயோ என்று, அருள்செய்து - க்ருபைபண்ணி, அடியேனோடும் - தன்னுடைமையான வென்னுடனே, ஆனான்-கூடினான். கீழ், “விதி” என்று சொல்லிப் போந்தத்தை இங்கே “அருள்” என்று வெளியாக்கினாயிற்று. தேவு - அழகு; திவ்யமாய், அப்ராக்ருதமென்றபடி.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட க்லேஸமெல்லார் தீரும்படி தன் க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்.

[ஆவாரார் துணையென்று] - இத்தஸையில் நமக்குத் துணையாவாராரென்று. [அலைநீர்இத்யாதி]-க்ஷுபிதமான கடலுக்குள்ளே யழுந்துகிற நாவாய்போலே ஸம்ஸாரார் ணவத்திலே நின்று நான்துளங்க. நாவாயென்று- அதில் நிற்கிறவர்களைச் சொல்லுகிறது; உஹாஃ க்ரொஸ்சி இதிவத். கேவலம் நாவாயைச் சொன்னபோது, கரையிலே நின்றார், “இதுக்குத்துணையாவாரார்” என்கிறார்களாகக்கடவது. அப்போது-தனக்கு ஓடுகிற தஸையை யுணரமாட்டாதவளவைச் சொல்லுகிறது. நாவாய் “ஆவாரார் துணை” என்கையாவது - “வ்யூஷிபு, க்ஷுபாஸாயு:” என்றற்போலே யாகக்கடவது; நடுங்குகையாவது-அசைந்துவருகை.இந்நடுக்கத்தில் அவன் செய்ததென்னென்ன— [தேவாரித்யாதி]-அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தோடும், அவ்வடிவுக்குச்சேர்ந்த திவ்யாயுதங்களோடும். “ஆழ்வார்களைச்சேர்த்துக்கொண்டாற்போலே என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டான்” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். எம்பெருமானார் “கூராராழிவெண்சங்கேத்தி - வாராய் என்று இவர் உகந்தபடியே வந்தான்” என்றருளிச்செய்வார். அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநமே யாகிலும் பூவேளைக்காரரைப்போலே ஆழ்வார்களையொழியக் காணமாட்டார். [ஆவா வென்றருள் செய்து] - ஐயோ! ஐயோ! என்று தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையைப் பண்ணி. *கேசவன்தம் தொடங்கி, க்ருபையை - விதிசுபத்தாலே சொல்லிப் போந்தவர், இப்பாட்டிலே “அருள்” என்று வெளியீடுகிறார். [அடியேனோடுமானானே]-ஸ்வரூபாநுரூபமாக சோஷியாய்வந்து கலந்தான்.

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பலசொல்லியென்? நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட க்லேஸமெல்லாந் தீரும்படி தன்க்ருபையாலே அப்ராக்குதமான வடிவோடேவந்து கலந்தா னென்கிறார்.

[ஆவாரார்துணையென்று] - துணையாவாராரென்று. [அலைநீர்த்யாதி] - கூடிபித மான கடலுக்குள்ளே அழுந்துகிற நாவாய்போலே, ஸம்ஸாராரணவத்திலே நின்று நான் நடுங்க. நாவாய்போல் என்கிறவிடத்தில் - நாவாய்மாத்ரத்தை நினைத்தபோது, ஆவாரார் துணையென்றவிடம் - கரையில் நின்றார் வார்த்தையாகக்கடவது. அதுக்குக்கருத்து - நோவுபடாநிற்க உணர்த்தியற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே, உணர்ச்சொருபாணி போலே தத்ர ஸ்த்தரான புருஷர்களைச் சொல்லிற் றகவுமாம். நடுங்குகையாவது - அசைந்துவருகை. இங்கேக்கத்தில் அவன் செய்ததென்? என்னில்—[தேவாரித்யாதி] - †(தேவு-அழகு; திவ்ய மாய், அப்ராக்குதமென்றபடி.) அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடும், அவ்வடி வுக்குச்சேர்ந்த திவ்யாயுதங்களோடுங்கூடவந்து, ஐயோ ஐயோ என்று என்பக்கலிலே க்ருபை யைப்பண்ணி, என்னோடேவந்து கலந்தான். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திரு மாலையாண்டான் பணிக்கும்படி — “(திருச்சக்கரம்சங்கினோடும் - அடியேனோடுமொனான் என்று) கையில் ஆழ்வார்களோடு பொருந்தினற்போலே என்னோடேவந்து கலந்தானென் கிறார்” என்று. அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இங்ஙனையாகவக்கும் - ‘கூரா

ஒன்பதாம்பாட்டு-ஆவாரார் இத்த்யாதி. நாலாம்பாட்டும் அஞ்சாம்பாட்டும் தவிரக் கீழ்ப்பாட் டெல்லாம் - தம்மோடேகலந்தமை சொல்லுகையாலே - பலசொல்லி யென் என்றது. “பிறவிக் கடலுள்ளின்று நான்துளங்க” என்றத்தைப்பற்ற-நான் ஸம்ஸாரத்தில் இத்த்யாதி. தீரும்படி என்றது - அர்த்தவிர்த்தம். தன்க்ருபையாலே யென்றது—“அருள்செய்து” என்றத்தைப்பற்ற. “தேவார்கோலம்” என்றத்தைப்பற்ற - அப்ராக்குத இத்த்யாதி. கலந்தானென்றது - “அடியேனொடுமொனான்” என்றத் தைப்பற்ற.

“அலைநீர்க்கடலுள்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-கூடிபிதமான கடலுக்குள்ளே யென்று. அழுந் துகிற-அழிநாநிற்கிற. “நாவாய்போல்” என்கிற பதத்துக்கு-நெளமாத்ரமாக வித்தவக்கரித்து, அசேதந மான நாவாய்க்கு, “துணையாவாரார்” என்னும் நினைவு கூடுமோவென்னல்- நாவாய்போல் இத்த்யாதி. நாவாயைத்ருஷ்டாந்தமாகக்கிணுக்கு பாவம்-அதுக்கு இத்த்யாதி. அதுக்குக்கருத்து என்றது - கரையிலுள் ளார் “இதுக்கு ரக்ஷகரார்” என்று நோவுபடவேண்டும்படி அசேதநமான நாவாய்போலென்றதுக்குக் கருத்தென்றபடி. கரையிலே நின்றார் வார்த்தையாம் பக்ஷத்தில் - தன்னுடைய அவஸ்த்தையைத் தான் சொல்லமாட்டேனென்று கருத்து. நாவாயிலிருக்கிற மறுஷ்யரைச் சொல்லும்போது - தமக்குஜ்ஞாந முண்டாய் “நமக்கு உபாயமாரோ” என்று துக்கப்படுகிறாரென்று கருத்து. முந்தினபக்ஷத்தில், அசேதநத் துக்குத் துளக்கமேதென்ன, நடுங்குகை இத்த்யாதி. மற்றைப்பக்ஷத்தில், மாநஸசலந்தைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே கோக்காவருளிச்செய்கிறார்—அப்ராக்குத இத்த்யாதி. “தேவு - கோலத்தொடும்-ஆர்-திருச்சக்கரம் சங்கினோடுவந்து, ஆவாவென்றருள்செய்து அடியேனொடுமொனான்” என்று அவ்வயித்து, அப்ராக்குத இத்த்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. “கோலம்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸம்ஸ்த்தாந மென்று. “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - சேர்ந்த என்று. வந்து என்றது - அத்தாஹாரஸ்ப்யம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் ஸப்தநிர்வாஹம் - தேவார்கோலத்தோடும்- அதா வது - அப்ராக்குதமாய் அழகிதான திருமேனியோடே; திருச்சக்கரத்தோடும் சங்கினோடும் அடியே னோடுமொனான்—அதாவது - திருவாழியோடும் ஸ்ரீபாஞ்சஜம்பத்தோடும் பொருந்தினற்போலே, அப்ராக்குதவிக்காஹத்தோடே என்னோடேவந்து கலந்தானென்று. “அடியேனோடும்” என்றசுஸப்தத் தாலே - கையில் ஆழ்வார்களோடு சேர்ந்தாற்போலே என்னோடேசேர்ந்தா னென்றபடி. அத்தை -

† குண்டலிதக்கார்த்தம் க்வாசிக்கம்.

ராழிவேண்சங்கேந்தி-வாராய்' என்றயிற்று இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது, ஆசைப்பட்டபடியே திவ்யாயுதங்களோடேவந்து கலந்தா னென்கிறார்” என்று அருளிச்செய்தருளும்படி. இவர் தாம் பூவேளைக்காரரைப்போலே, இவைகாணாதபோது கைமேலே முடிவாரோருவிறே. [அருள்செய்து அடியேனோமோனானே] - * கேசவன்தமர்தொடங்கி, லோபத்தாலே, க்ருபையை-விதிஸ்ப்தத்தாலே சொல்லிப்போந்தவர், இப்பாட்டிலே “அருள்” என்று வெளியீடுகிறார். [அடியேனோமோனானே]- ஸ்வரூபாங்குபமாக சேஷியாயே வந்துகலந்தான்.

பத்தாம் பாட்டு.

ஆனாளுடையானேன்று அஃதேகோண்கேந்துவந்து
தானேயின்னருள்செய்து என்னைமுற்றவுந்தானானே
மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க்குறளாய்க்
காளுரேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங்கார்வண்ணனே.

ஆ.—(ஆனாளுடையானேன்று.) தான் என்னோடேபண்ணின ஸம்ப்லேஷத்தை அநுஸந்தித்தவித்தனையுமேகொண்டு உகந்துவந்து தானே இன்னருள்செய்து, இதுக்கு முன்பு என்னோடு ஒன்றும் ஸம்ப்லேஷியாதானுய்க்கொண்டு என்னை வேறு படக்காணவொண்ணாததொருபடி ஸம்ப்லேஷித்து, இதுக்கு முன்பு தான் பண்ணியருளின ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் எனக்கு போக்யமாகக் காட்டியருளினான். ஆதலால், இதற்குமுன்பு தான் பண்ணியருளின இந்தத் திருவவதாரங்களெல்லாம் என்பக்கலுள்ள அபிசிவேஸத்தாலே; வேறுமெனக்காகப்பண்ண எண்ணினதுக்கும் முடிவுண்டோவென்கிறார்.

“ திருச்சக்காமங்கிலெடும்” என்றத்தை - த்ருஷ்டாந்தமாக யோஜித்த ஆளவந்தார். நிர்வாஹத்தை. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், “அடியேனெடும்” என்றசரஸ்பத்தத்துக்கு-அதிஹேயானானே என்னோடும் என்றபடி. ஆர் - திருச்சக்காமென்று - திருமேனிக்குத் தகுதியான வென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில், ஆர்கோலம் - அழகியதிருமேனி; “கோலத்தொடும்” என்ற சரஸ்பதம் அவ்யயம்; கோலத்தோடேயென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே ஹேத்வந்தரம் - இவர்தாம் இத்யாதி. பூவேளைக்காராவது - ராஜாக்களுக்கு தத்தக்காலங்களிலே பூவிடாவிடில் குத்திக்கொண்டு முடியுமவர்கள். இவை - கைமேலே - காணாதபோது - முடிவாரோருவிறே என்று ப்ரக்ருதார்த்தம் கண்டு கொள்வது; கைமேலேமுடிவார்-யுத்தத்திலே முடிவாரென்று சாடுவுக்கு அர்த்தம். “அருள்செய்து” என்கிறவிடத்தில் விதிஸ்ப்தமில்லாமற் போவானென்? என்கிற சங்காபரிஹாரார்த்தம் புநிப்ரதீகக்ரஹணம் - அருள்செய்து இத்யாதி. கேசவன்தமர் தொடங்கி என்றது - “மதுகுதனை” என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி யென்றபடி. தொடங்கியென்றது - “என்றுமொன்று” “கையாரசக்கரம்” “அம்மாநாழிப் பிரான்” என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. லோபத்தாலே - “க்ருபையைவெளியிடவொண்ணாது” என்கிற லோபத்தாலே. “அருள்செய்து” என்கிற ல்யபந்தத்துக்கு - “அடியேனெடுமோனானே” என்கிற பதத்தோடு ஏகவாக்யதை தோற்றுக்கைக்காக, அருள்செய்துஅடியேனெடுமோனானே என்றகீழே சொல்லிற்று; இப்போது, “அடியேனெடுமோனானே” என்கிறமாதார்த்தத்துக்கு - “அடியேன்” என்கிறதினாலே ப்ரதிகோடித்வேகோபஸ்த்திதமாயிருக்கிற சேஷித்வ விஸிஷ்டனாய்வந்து கலந்தானென்று அர்த்தவிஸேஷம் சொல்லுகைக்காக புநிப்ரதீகக்ரஹணம்-அடியேனெடுமோனானே என்று. உரையவ்யயம் க்ரமத்திலே.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்பக்கல்பண்ணின் மஹோபகாரத்தை நான் சிறிது அறுஸந்திக்க, இந்த க்ருதஜ்ஞதையே பற்றரசாக வந்து என்னோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி யருளிஞன் என்கிறார்.

[தானே இன்னருள் என்று தொடங்கி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன் பேறுகக்கொண்டு என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து எனக்கு எல்லா போகமுமானான். என்னை முற்றவும்தானானான் என்கிறது - என்னை உள்தும் புறம்பும் ஓரிடமொழியாமே வ்யாபித்தான் என்றுமாம். [மீனாய் என்று மேலுக்கு] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக மத்ஸ்யகூர்மாத்ரி அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணிப் பின்னையும் என்பக்கலுள்ள அபிரி வேஸாதிரயத்தாலே கற்கியாகக்கடவ பரமோதாரான்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அஸாதாரணவிக்ரஹ விஸிஷ்டனானவன் தன்னுடைய ஸர்வாவதாரங்களையும் அதுபவிப்பித்துக்கொண்டு என்பக்கலிலே கலந்தானென்கிறார்.

(ஜகத்சக்ஷணூர்த்தமாக), மீன்-மத்ஸ்யமும், ஆய், ஆமையும் - கூர்மமும், ஆய், நரசிங்கமும் - நரசிம்ஹமும், ஆய், குறள் - வாமநனும், ஆய், கானரேனமும்-வநவாஹமும், ஆய்-ஆய்; இன்னம்-இன்னமும், கற்கி-கல்கியும், ஆய்-ஆவதான், கார்-காளமேகம் போலேஸ்யாமளமான, வண்ணன் - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை யுடையவன், (என்னை), ஆள்-அடிமையாக, உடையான் - உடையன், ஆனான்-ஆனான், என்று-என்கிற, அஃதே-அந்த உக்திமாத்ரமே, கொண்டு - பற்றரசாகக்கொண்டு, உகந்து - அதிபிரீதனாய், வந்து-வந்து, தானே-அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத்தானே, இன்-நிரதிரயபோக்யையான, அருள்-க்ருபையை, செய்து-பண்ணி, என்னை-என்னைப்பற்ற, தான்-தான், முற்றவும் - ஸகலாவதார விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு, ஆனான்-ஸம்ஸ்லேஷித்தான். அவ்வவதாரவைலக்ஷணயங்களை யறுபவிப்பித்தானென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத் தன் பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தை அறுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதையே பற்றரசாக வந்து என்னோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணினான் என்கிறார்.

[ஆனானுடையான்] - என்னை அடிமை கொள்வானானான் என்கிற இந்த உக்தியையே குவாலாகக் கொண்டு. இப்படி சொல்லுகைக்குத் தான்பண்ணின் க்ருஷியை மறந்தான். என்னுடைய உக்திமாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்தான். பலம் புஜிக்கிற நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. [வந்து] - தான் இருந்தவிடத்தே நான் செல்லுகையன்றிக்கே, நான் இருந்தவிடத்தே தான் வந்து. அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேறுக க்ருபைபண்ணி. [என்னை முற்றவும்தானானான்] - உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறிக்கலந்தான் என்னுதல், “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்” என்கிற படியே ஸர்வவித பந்துவுமானான் என்னுதல். [மீனாய்] - ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக ஜலசாஸஜாதியானான். [ஆமையுமாய்] - யாரணூர்த்தமாகக் கூர்மரூபியானான். [நரசிங்கமுமாய்] - சடக்கென விரோதியைப் போக்குகைக்கு இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து பிறந்தான். [குறளாய்] - கொடுத்து வளர்ந்தகையைக்கொண்டு அர்த்தியானான். [கானரேனமுமாய்] - ஸம்ஸாராண்வத்தினின்றும் எடுக்கைக்கு வராஹரூபத்தைக்

கொண்டான். [காளுரேனம்] - மதுஷ்யர் நடையாடாத காட்டிலே மிகவும் வர்த்திக்கும் வராஹம். என் கார்யம் சமைந்தபின்பும், 'ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்கு என் வருகிறதோ' என்று கொண்டு அஃதை மீண்டிலன். மேல்வரும் விரோதத்தைப் போக்குகைக்கு இன்னமும் கற்கியாக விருந்தான். நான் தன்னைத் தப்புகைக்காக பிறந்தவனாவும் போரும் அவன் ரக்ஷிக்கைக்காகப் பிறந்தபிறவி. நான் கர்மத்தாலே பிறந்தவையடங்க அதுக்ரஹத்தாலே பிறந்தான். [கார்வண்ணே] - வார்ஷுக வலாஹகம்போலே இருக்கிறானித்தனை, வர்ஷித்தானாயிருக்கிறிலன்.

௩௮.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தை யறுத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தையநுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதையேபற்றசாக வந்து, என்னோடே நிரவதிகஸம்ஸலேஷத்தைப்பண்ணினானென்கிறார்.

[ஆளுளுடையான்] - என்னை அடிமைகொள்வானானென்று, அறியாதே இங்ஙனே ஒருவார்த்தை சொன்னேன்; இந்த உக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு. இப்படி சொல்லுகைக்குத் தான் பண்ணின க்ருஷியையடைய மறந்தான், இந்தவுக்தியையே குவாலாகரினேத்தான். [உகந்து] - பலபோக்தாவான நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. [வந்து] - அதுவும் மாறுபட்டது. [தானேஇன்னருள்செய்து] - நான் அர்த்தியாதிருக்கத்தானே தன்பேறாக க்ருபையைப்பண்ணி. [என்னைமுற்றவும்தானான] - உள்னோடுபுறம்போடு வாசியறக் கலந்தானென்னுதல், எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமானானென்னுதல். * ஆகமுற்ற

ப்ர:—(ஆளுளுடையான்இத்யாதி) — (காளுரேனம்) — சூரணுகாணெ ழஷ்டி ஂஸெ ராவண்ஂஷ்டி ரோஸீஂ: “வனகவஸ்யரொயஂ” உத்யாதி || ௧௪ || “ஈப்யஸ்யுததகொராரொவொஂஂஂ உஂவொஂஂஂ || ௧௫ ||”

பத்தாம்பாட்டு-ஆளுன் இத்யாதி. அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தை யறுத்தென்றது - கீழிற்பாட்டைக் கடக்கித்தது. “ஆளுடையான் - ஆளுன்” என்றத்தைப்பற்ற-தன்பக்கலிலே யித்யாதி, க்ருதஜ்ஞதையென்னுமனவும், பற்றசாக - ஹேதுவாக. “என்னைமுற்றவுந் தானான” என்றத்தைப்பற்ற-என்னோடே இத்யாதி.

என்னையென்றது - அர்த்தவரித்தம். “ஆளுடையான் - ஆளுன்-என்று” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அடிமைகொள்வானானென்று என்று. அறியாதேஇத்யாதி - அர்த்தவரித்தம். “அஃதே கொண்டு” என்றத்தைப்பற்ற - இந்தவுக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு என்றது. “அஃதே” என்கிறவவ தாரணத்துக்கு஽ாவம் - இப்படி சொல்லுகைக்கு இத்யாதி. க்ருஷியென்றது - “மீனாமைபுமாய்” என்கிற அவதாரங்களைப்பற்ற. “கொண்டு” என்றதுக்கு ஽ாவம் - இந்தவுக்தியை இத்யாதி. துவால்-அதிகம். உகப்பும் - என்கிற சஸப்தத்தாலே - க்ருஷியும் தன்னதென்றபடி. அதுவும் மாறுபட்டு-உகப்புமாறுபுறம்போலே யென்றபடி. “தானே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - நான்அர்த்தியாதிருக்க இத்யாதி. “இன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்பேறாக வென்றது. “என்னைமுற்றவும்தானான” என்றதுக்கு அர்த்ததாயம்.—முந்தின அர்த்தத்திலே, என்னையென்றது - என்னோடேயென்றபடியாய், முற்றவுமென்றது - எல்லாவிதத்திலுமென்றாய், உள்னோடு புறம்போடு வாசியறத் தான் என்னோடு கலந்தானென்றபடி த்விதீயார்த்தத்தில், என்னையென்றது-எனக்கென்றபடியாய், முற்றவுமென்று-ஸர்வ விதபோக்யமுமென்றாய், தான்எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமுமானானென்றபடி. த்ருதீயார்த்தம்-என்னைத் தனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமுமாகக்கொண்டானென்று. அதுக்கு ப்ரமாணம்-ஆகமுற்றும் இத்யாதி. இந்த ப்ரமாணமே-மூன்றாமர்த்தஸூசகம். இந்தவுக்திமாத்ரத்தையே கொண்டு தன்பேறாக விரும்பக்கூடுயோ

ந.அ திருவாய்மொழி—நு.ப.க.தி. கையார்ச்சக்கரம்.

மகத்தடக்கினன். [மீனாயித்யாதி]-ஸர்வவிஸஜாதீயனாதான் ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக ஜல
சுரஸஜாதீயனாதான், தாரணர்த்தமாகக் கூர்மஸூபியானான், சடக்கென விரோதியைப்போக்
குறைக்காக இரண்வேடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்துபிறந்தான், கோடுத்து வளர்ந்தகை
யைக்கொண்டு அர்த்தியானான், ஸம்ஸாராரணவத்திலின்றும் என்னையெக்கைக்கு வராஹ
ரூபத்தைக்கொண்டான். [காலரேனம்]-காட்டங்கக்கோலஞ்செய்தான். “ஸோலயது
ஹிணா காரணயு” (ஸோபயந்தண்டகாரணயம்) என்கிறபடியே - காட்டங்க மயிற்கழுத்
துச் சாயலாக்கும்படியான வடிவையுடையவனென்னுதல், மறுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத காட்
டிலேவர்த்திக்குமென்னுதல். [கற்கியாமின்னம்]-என்காரியம் சமைந்தபின்பும், “ஸம்ஸாரத்
திலின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்குஎனவருகிறதோ” என்று கொண்டகுதைமாறு
கிறிலன். மேல்வரும் விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும் இன்னம் கற்கியாகவிருந்தான். நான்
தப்புகைக்குப் பிறந்தபிறவிகளோபாதிபோரும் அவன் என்னை ரக்ஷிக்கைக்காகப் பிறந்த
பிறவி. நான் கர்மத்தாலே பிறந்த பிறவியடையத் தானும் அங்குரஹத்தாலே பிறந்தான்.
[கார்வண்ணனே] - வர்ஷாகவலாஹகம்போலே யிருக்கிறுனத்தனை. வர்ஷத்தானாயிருக்
கிறிலன். வண்ணம் - ஸ்வபாவம். மீனாயென்று தோடங்கி, என்னைமுற்றவும் தானு
னென்று அந்வயம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

கார்வண்ணன்கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை
வர்வளவொண்கழனிக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அடிக்கீழ்ப்புதுவார்போலிந்தே.

ஆ.—(கார்வண்ணன்.)*நீலமேகநிபனாய் புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷணனாய்
ஆஸ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆர்வண்

வென்ன, என்னைப்பெறுகைக்கு அநாதிகாலம் எதிர்குழல்புக்குத் திரிந்தபின்பு கிமுதவென்கிறார்-மீனாயி
இத்யாதி.“ஜநகஜெபுஜெபிஷ்ய” இத்யாதி ப்ரமாணங்களைப்பற்ற - ஸர்வவிஸஜாதீயனான வென்
றது. ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக - வேதோபதேசமுதேந ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநார்த்தமாக. “காணர்”
என்றதுக்கு அர்த்தம்வயம்.—முந்தினது - காட்டிலே ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே பரந்து வ்யாபித்திருக்கிற ஏன
மென்று; இரண்டாவது - காட்டிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஏனமென்றபடி. ஆரீதல் - பொருந்து
தல். சட்வர்த்தத்தோன்றுகைக்காக-காட்டங்கக்கோலஞ்செய்தான் என்றது. கோலம் - அழகும்,
வராஹமும். சாயல் - நிறம். கொண்டகுதை-கொண்ட உத்யோகம். ஸுப்தார்த்தம் - மேல்வரும்
இத்யாதி. விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும்-என்ற சகாரம் - கீழே-விரோதியைப்போக்குகைக்காக
என்றத்தோடே-ஸமுச்சயம். அநேகாவதார கதந்ததுக்கு ஹ்ருதயம் நான் தப்புகைக்குஇத்யாதி. இருவர்
பிறவிக்கும் ஹேதுவேதனை- நான்கர்மத்தாலே இத்யாதி. “கார்வண்ணன்” என்கிறவிடத்திலே,
வண்ணமென்று - ஸ்வபாவமாதல், நிறமாதல்; இரண்டும் - வர்ஷாகவலாஹகம் என்றத்தைப்பற்ற.
கார் - வர்ஷாகவலாஹகம். பலிதம் - வர்ஷத்தானாயிருக்கிறிலன் என்றது. வர்ஷத்த மேகம்போலே
யிருக்கிறிலன் இத்யர்த்தம். மீனாயித்யாரப்ய, கார்வண்ணன் - ஆளுடைபான் - ஆனான் - என்றமேதே
கொண்டித்யாரப்ய, முற்றவுந்தானானான் இத்யந்வயம். (க0)

ணத்தாலுரைப்பார் பகவச்சேஷதைகரதிகளாய்க் கொண்டு அவன் திருவடிகளின்கீழே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லார் நிரவதிக வைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய ராய்க்கொண்டு எம்பெருமான் திருவடிக்கீழே புகுவரென்கிறார்.

[கார்வண்ணனென்று தொடங்கி] - காளமேகம்போலே ஸ்ராமஹரமான திரு நிறத்தையுடையனாய் உத்புல்லபுண்டரீக தடாகம்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாகையாலே ஸ்லாக்யனான க்ருஷ்ணனை, ஏர்களின் ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதாயிருக்கிற வயலோடுகூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த சீரிதான படியையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதி பூர்வகமாகச் சொல்லுமவர்கள். கவிஞருக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையு முடைய ஒள்ளியதமிழ் என்றுமாம்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஆவிர்ப் பூதஸ்வரூபகுண ஸம்பத்விஸிஷ்டராய்க்கொண்டு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ப்ராபிப்பார்க ளென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், (ஆஸ்ரிதர்க்குஉபகரிக்கும்), கார் - காளமேகம்போலேஸ்ராமஹரமான, வண்ணன் - வடிவையும், கமலம் - தாமரைபோலே, தடம்-பெருத்த, கண்ணன்தன்னை - கண்களையுமுடையவனை, ஏர்-ஏர்களின், வளம் - மிகுதியையுடைத்தாய், ஒண் - ஸ்லாக்யமான, கழனி - கழனியை யுடைத்தான, குருகூர்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சட்கோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன- அருளிச்செய்த, சீர்-சீரும், வண்ணம் - சந்தமுமுடைத்தாய், ஒண்-அர்த்தப்ரகாசகமாகையாலே நல்ல, தமிழ்கள் - த்ராமிடரூபமாயிருக்கிற, இவை - இவை, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், ஆர்வண்ணத்தால் - “கவயொய்யணி” என்கிறபடியே) அம்ருதபாகம் பண்ணுவாரைப்போலே, உரைப் பார்-சொல்ல வல்லவர்கள், பொலிந்து - ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபகுணபிவ்ருத்தியை யுடையராய்க்கொண்டு, அடிக்கீழ் - அந்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை, புகுவார் - ப்ராபிப் பார்கள். ஆர்வண்ணத்தா லுரைப்பாரென்று - ஸ்வச்சந்தத்தாலே உரைக்குமவர்களார், அவர்கள் அடிக்கீழ்ப்புகுவார்க ளென்றுமாம். இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை யப்யஸிக்க வல்லார் இங்கே நிரவதிகவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக்கீழே புகக்கடவரென்கிறார்.

[கார்வண்ணனிய்யாதி]-உபகாரச்ரீலாளை க்ருஷ்ணனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. தாழின்று அவ்வடிவை என்னை அதுபவிப்பித்தவன்.[ஏர்வளமிய்யாதி]-ஏர்களின் ஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய் அழகிதான வயலோடுகூடின திருநகரி. வளமென்று - அழகுக்கும், மிகுதிக்கும் பேர். இங்கு மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. [சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்]-சீரையுடைத்தான தமிழென்னுதல், கவிஞருக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையு முடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீராகிறது - பாவிலேகதேசம். வண்ணமாகிறது - தூங்கலோசையென்றும், வண்ணவோசையென்றுஞ் சொல்லக்கடவது. [ஆர்வண்ணத்தா

லுரைப்பார்] - ஸாதாமாகச் சொல்லுமவர்கள். ஆருதல் - பருகுதல். அம்ருதபாநம் போலே யிருக்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்னக்கடவதினே. [பொலிந்தே - அடிக்கீழ்ப்புகுவார்] - அத்யவஸாயமாத்ரமாய் ருசியின்றிக்கே யிருக்கப் போய்ப்புகுகையன் றிக்கே, இங்கே வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுநாளதுபவித்து, தாய் நிழலிலே யொதுங் கினுற்போலே போய்அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

ரூ.டு.—நிகமத்தில்-இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார், நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக்கீழே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கார்வண்ணன்] - காளமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [கண்ணபிரான்] - க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து அவ்வடிவை என்னை அறுபலிப்பித்தவன். [கமலத்தடங்கண்ணன்தன்னை] - உத்புல்லபுண்டரீக தடாகம்போலே குளிர்ந்து செவ் வியை யுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவனை. வடிவெல்லாம் கண்ணயிருக்கிறபடி. “நிறமுடைநாற்றாட்தோள்” என்று - கீழே தமக்குக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ணின வடி வைச் சொன்னபடி. இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை அறுஸந்தித்து அஞ்சினபோது, ஸ்ரமஹர மான வடிவைக் காட்டித் தன்னை முழுக்கக்கொடுத்துத் திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி நின்றநிலை. [எர்வளவொண்கழனி] - எரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதான வயலோடேகூடின திருநகரி. வளமென்று - மிதிதிக்கும், அழகுக்கும் பேர். இங்கு மிதி தியைச் சொல்லுகிறது. [சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்] - சீரிதான ப்ரகாரத்தையுடைத்தான அழகிய தமிழென்னுதல், கலிக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தையுமுடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீரென்று-பாலிலேகதேசம். வண்ணம் - ஓசை. [ஆர்வண்ணத்தால்]- பூர்ணமாகவேன்னுதல். ஆர்தல் - பருகுதலாய், “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிற படியே பருகுவாரைப்போலேயென்னுதல்;அபிரிவிஷ்டராய்உரைப்பாரென்கை. [பொலிந்தே-

நிகமம் - கார்வண்ணன் இய்யாதி. “உரைப்பார்” என்றத்தைப்பற்ற-அப்யஸிக்கவல்லார் என்றது. “பொலிந்து” என்றத்தைப்பற்ற - நாவதிகஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய் என்றது. “அடிக்கீழ்ப்புகுவார்” என்றத்தைப்பற்ற-அவன் திருவடிக்கீழே இய்யாதி.

வடிவு என்றது - “கார்வண்ணன்” என்றது - பஹுவரீஹி யாகையாலே. கமலத்தடம் - கமலங்களையுடைத்தான தடாகம். “தடம்” என்றதுக்கு - வீஸ்த்ருதமென்றாக்கி, அர்த்தாந்தரம் - வடிவெல்லாம் இய்யாதி. அதாவது - கமலம் போலேயாய்ப் பெருத்த கண்ணையுடையவ னென்றபடி. அதர் - “கூபயா வரயா காரிஷ்யோணெ ஸகலாஜ்ஞ கியஸவதுதொகுகிடுகெடுகு” இய்யாதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்லோகோநுஸந்தேயம். இப்போது வடிவழகையும் கண்ணழகையும் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - நிறமுடை இய்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை இத் யாதி. முழுக்கக்கொடுத்து என்றது - “பிரான்” என்றத்தைப் பற்ற. திருநகரி - ஆழ்வார் அருளிச் செய்த வென்று கூட்டிக்கொள்வது சீரிதான ப்ரகாரமென்றது - வக்த்ருப்ரபந்த ப்ரதிபாத்ய வைல கூண்யங்களை. இரண்டாமர்த்தத்தில், சீர்களையும் வண்ணத்தையுமுடைய ஒண்தமிழென்கை. பாவி லேகதேசமென்றது - எழுத்து, அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை, நிரை, இத்தனையுங்கூடினது - ஒருபா; இதில் ஏகதேச மென்றபடி. இவையாயிரத்துளிப்பத்துமென்று கூட்டிக்கொள்வது. ஆர்வண் ணத்தால் - ஆதரபூர்த்தி ப்ரகாரத்தோடே யென்று த்விதீயார்த்தம். தொண்டர்க்கு இய்யாதி- ஆஸ்ரிதர்க்கு அம்ருதபாநம் பண்ணுகைக்கு ஸூக்திமாலிகளைச் சொன்னே னித்யார்த்தம். பருகுவாரைப் போலே உரைக்கையாவதேதென்ன - அபிரிவிஷ்டராய் இய்யாதி. பொலிந்து - இங்கே ஸ்ரீவைஷ்

அடிக்கீழ்ப்புதுவார்] - விஸ்ரம்பமாத்ரமேயாய் ருசியின்றிக்கேயிருக்கப் போய்ப்புதுகையன் ழிக்கே, எம்பெருமானாரைப்போலே நூறுண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே யிருந்து, பின்பு தாய்நிழலிலே யொதுங்குவாரைப்போலே அவன் திருவடிகளிலே புதப்பெறுவர். (கக)

ணவஸ்ரீ ஸம்ருத்தராயிருந்து “பொலிந்தே” என்றதுக்கு பாவம் - விஸ்ரம்பம் இதுயாதி. விஸ்ரம்ப மாத்ரமேயாயென்றது - “பேறுதப்பாது” என்று விஸ்வாஸமாத்ரமேயா யென்றபடி. கண்ணபிரான் - கார்வண்ணன் - கமலத்தடம் தொடங்கி, உரைப்பார் - பொலிந்தே - அடிக்கீழ்ப்புதுவார்தீயந்வயி.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—சூரேஜிஸிஸுதகஸ்ய து வஹஸி ஸ்ய பெருபு:ஸுஃபஹிதவொயந ஶீக்ஷாண: । ஸதாவிரொயிஸஹுஸ்ய ஶிரா சூஹதா ஸுளரொ: சுபெவவஹதீதி ஸஸம்ஸஹுபு: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி:—உக்ருஸாயதரகாஸ வ ஜநவஸதயா ராக்ஷணாஹுஸுஹாவா ஹுக்ஷா தாத்ரதாநாஹிதநுதயா ஸ்ரீ ம ஜெஹாவநாயுநாநாவஸுக்ஷயொமாவிலிஸவிதயாவ்யாஜிராசூரவிவாஷா தா ருணாயநவ்யதிஃகஸிஹுஸிஹெவதாரிஸுபுநு: சுதாபு: ॥

திருவாய்மொழி } கையாருப்சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கேயிருக்கப்
நூற்றந்தாதி. } பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு—மெய்யான
பேற்றையுபகரித்த போருளின் தன்மைதனைப்
போற்றினனேமாறன்பொலிந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானுந்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பொலிகபொலிக: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—*ஒன்றுந்தேவில்தம்முடைய உபதேசத்தாலே வைஷ்ணவிக்ருதரான ஜநங்களைக் கண்டு நிரதிஸயஹர்ஷயுக்தராய், அந்தஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவர்களைத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், * ஒன்றுந்தேவில் - தாம் பகவத் பரத்வத்தை உபபாதிக்கக்கேட்கையாலே லோகத்தில் சேதநர்க்குப் பிறந்த வைஷ்ணவ ஸ்ரீயைக் கண்டு அவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஸாத்விகராயிருப்பாரெல்லாம் விஸ்த்ருதராயும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளாரெல்லாம் ஸங்குசிடராயும், உத்தம தர்மங்களெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தமாயும், இப்படி க்ருதயுக ஸமமாயிற்றென்றும், காலதர்மாத்மி காராதிகளுடைய வுத்தமத்வம் பகவத்ஸப்ரஸத்தாலே யென்றும், பகவத்ஸப்ரஸஹீந மாகில் இவையெல்லாம் ஹேயமென்றும் உபபாதித்து; தம் வாயாலே பகவத்பரத்வத் தைக்கேட்டு அதில் துணியமாட்டாதாரைத் துணிவித்து முடிக்கிறார். * “ஒன்றுந்தேவு கேட்டுத் திருநாட்டினின்றும் திருவாய்மொழி யநுபவிக்கவந்த நித்யஸூரிகளைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—இரண்டார் திருவாய்மொழியில், கீழே - பகவத்க்ருபாபாரவஸ்யத்தை அதுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டரான ஆழ்வாருடைய ப்ரீதியை அநுபவிக்கைக்கு, பகவத்குண நுபவவித்தராய் ஸூரிஸமரான பாகவதர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் துரிதமெல்லாம் நீங்கும்படி ப்ரேமபரவஸராய்த் திரண்டுவந்தபடியைக்கண்டு, “ஈஸ்வரன் இவர்களுையிட்டு ஜகத்தைத் திருத்த நினைத்தானாக்கூடும்” என்று திருவுள்ளப்பற்றி; அவனுடைய நிர்நிசயமாஹா த்மயத்தையும், மாஹாத்மயப்ரகாஸகமான ஸ்ரீயஃபதித்வாதி சிஹ்நத்தையும், ஆஸ்ரி தோபகாரகமான விக்ரஹாதியோகத்தையும், உபகாரார்த்தமான ஸமுத்ரஸாயித்வத்தையும், அதுக்குமுடியான ஸ்ரீவைகுண்டவாஸத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமான ஆயுத வத்தையையும், அவதாரதசையிலுண்டான அதிஸாயிதாதிக்யத்தையும், ஆதிக்யலக்ஷண மான ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அப்ரஸ்யதஸ்வபாவத்தையும், அதி ஸாயிதஸீலவத்தையையு மதுஸந்தித்து, “இவ்வோ ஸ்வபாவங்களில் வித்தரான பாகவதர் இங்கே ஸந்திஹிதராகப்பெறுவதே!” என்று ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, இவர்களை பதுவர்த்தித்து ஸூத்தஸ்வபாவராய் இவர்களுடொக்க நீங்களும பகவத்விஷ யத்தை பநுபவிக்கப் பாருங்கோடுஎன்று லௌகிககரைக்குறித்து உபதேஸரித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டார் திருவாய்மொழியில், “ஒன்றுந்தேவில் பரத்வோப தேஸத்தாலே திருந்தினவர்களுடைய வைஷ்ணவஸ்ரீ, நித்யஸூரிகளும் இங்கேவந்து கண்டு அநுபவிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, “இஸ்ஸமுதாயத்தைக்கண்டு மங்களா ஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். “ஆழ்வாருடைய வைஷ்ணவஸ்ரீயை பநுபவிக்கைக்கு நித்யஸூரிகளும் இங்கேவர, அவர்களுக்கு மங்களா ஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று - நித்யஸூரிகள் பக்கவிலே ப்ராதர்யந்தோற்ற அரு ளிச்செய்வார் ஆளவந்தார். இவருடைய பரத்வோபதேஸத்தாலே “ஸுதூதஜ்ஞாய தெஜ்ஞாந்ய” என்று ஸாத்விகர் விஸ்த்ருதராயும், ராஜஸரும் தாமஸரும் அஜ்ஞாநத் தாலும் அநவதாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயும், ஸாத்விகபரிக்ரஹத்தாலே வைஷ்ணவத்ரம்ம் அபிவ்ருத்தமாயும், இதரதர்மங்கள் அபிபூதமாயும், இப்படி க்ருதபுக ஸமமாயிற்றென்றும்; தேஸகாலதர்மாதிகாரிகள் “ஸுவெபுஷா க்ஷிப்யேதாணாஸுதரோவெஷுவொவியி” என்கிறபடியே பகவத்ப்ரஸத்தாலே நன்றும், அல்லாதபோது ஹீநமென்றும் சொல்லி, தம்முடைய உபதேஸத்தாலே திருத்த யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தி, ஒருபடியா லும் திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்து முடிக்கிறார். “கூபா து யிகூவபாஸ்யந்ய” என்னுமளவுகண்டு மீளவேணுமிதே திருந்தாதார்க்கு. *வீற்றிருந்தேமுலகில் - எம்பெரு மானுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார்; இதில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களா ஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

ரு.—இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலே யாண்டான். பணிக்கும்படி—“ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயைக் காண்கைக்கூக நித்யஸூரிகள் இங்கேவர, அவர்களைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்” என்று. *நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே-ஸம்ஸாரிகள் பகேற க்லேஸத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்குப்

பொலிகபொலிக ப்ரவேஸே. இத்திருவாய்மொழிக்கு த்வேதாஸங்கதி—இத்திருவாய்மொழி யை இத்தியாலும், நண்ணுதார் இத்தியாலும். ஒன்றுந்தேவுக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் கேரே ஸங்கதி; கேரே கையார்ச்சகம் - ப்ராஸங்கிதம். ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையென்றது -

பரிஹாரமாக, *ஒன்றுத்தேவிலே - பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸாரபரமபதவிபாகமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப் பைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று, இங்குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந் தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க அத் தாலே திருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளார் அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிஹரித்ததாகையாலே உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிற படியையும், அதுக்கு விருத்ததர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப்போருகிறபடியையும், தேசகாலங்கள் அதிகாரிகளாங்கங்கள் என்கிற வற்றுக்குண்டான நன்மைகள், “ஸுவெஷாம் கிலு யஜ்ஞாணாஜுதஜோவெஷுவெவாவியி:” (ஸர்வேஷாம் கிலு தர்மானா முத்தமோவை ஷ்ணவோவிதி) என்கிறபடியே - பகவத்ப்ரஸத்தாலேயாயிருக்கிறபடியையும், அது இல் லையாகில் எல்லாநன்மைகளு முண்டானாலும் அவையடையத் தண்ணிதாயிருக்கிறபடியை யும் சோல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்தும், திருந்து

ப்ர:—(பொலிகபொலிக)—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸம்ருத்தியை யென்றபடி. நித்யஸூரி கள் இங்கே வரவென்று - “தேவர்கள் தாமும் புகுந்து” “நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்” என்னுமவற் றைப் பற்ற. இங்குள்ளார்பக்கலிலே ப்ராதாந்யமாவது - மங்களாஸாஸநவிஷயத்வம். பாட்டு ப்ரமே யங்களை உட்கொண்டு விவரணம் - தாம் பகவத் இத்யாதி. ஸாத்விகரடைய என்றது - “கடல் வண்ணன் பூதங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. “மலியப்புகுந்து” என்றத்தைப்பற்ற - விஸ்த்ருதராய் என் றது. அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும்-ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ளார் என்று அநவயிப்பது. ஸங்குசிதராய் என்றது - “உள்ளீரே” என்றத்தைப் பற்ற. ஸாத்விகர் பரிஹரித்ததாகையாலே என்றதுக்கு மூலம் - “மேவித்தொழும் அடியாரும் பகவரும் மிக்கதுலகே” என்றது. உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே - என்றவிடத்திலே - “ஐவெஷுவெஷு துலாவாடிநுதி விஷயெ . லாவவஸ்யாநுரொயாவஸெ வெணவாவவெபெவிஹதிவிரஹிதெநாவலிக்ஷுபு ஹாணாஸி | நாவொவஜ்ஞம் ப்ரவ்யுதம் வஹுஹிர்வாபவிதம் யாஜுநெய ப்ரவெ வெஷுவாநுஷுபுதீநெநுரிடிவிவததி: சுஸுநநுஸுநுநம்” என்கிற ஸ்லோகம்

அநுஸந்தேயம், வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமா யென்றது - “பெரியகதியுதம்பற்றி” என்றத்தைப் பற்ற. “திரியுங்கலியுதமீங்கி” என்றத்தைப்பற்ற - அதுகீத விருத்ததர்மங்கள் இத்யாதி; “சமயத்தை யெல்லாமெடுத்துக்களைவன” என்றத்தைப் பற்றவாதல், தேசகாலங்கள் என்றது - “மண்மேல், கலியும்கெடும்” என்றத்தைப்பற்ற. இந்த இரண்டும் - அதிகாரியங்களுக்கு உபலக்ஷணம். பகவத ப்ரஸத்தாலேயென்ன வேண்டியிருக்க, பகவத்ப்ரஸத்தாலேயென்றது - பகவதர்களுக்கு பகவா லோண்டான அவிநாபாவஸம்பந்தத்தைப்பற்றவென்று கருத்து. ஸுவெஷாமிதி - “ஸுவெஷாம் கிலுயஜ்ஞாணாஜுதஜோவெஷுவெவாவியி: | ரக்ஷதெ ஹவாநிஷுஹுக்ஷாநாத ஸரீரவக்” இதிமோக்ஷதர்மே. ஸர்வேஷாம் தர்மானாம் மத்யே வைஷ்ணவோவிதிருத்தமே, பகவார் விஷ்ணுர்ப்பத்தாநாத்யஸரீரவதரக்ஷதே இத்யந்வய:; விதி: தர்ம:; இது உத்தமமானபடியென்? என்ன; ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை “ஜ்ஞாநீக்ஷாநெதவெதிதி” என்று - தனக்குதாரகமாகக்

சுசு

திருவாய்மொழி--நு-ப. ௨-தி. பொலிகபொலிக.

கைக்கு யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தியும், திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்தும், இப்படி பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்றுவல்லுயிர்ச்சாபம்
நலியும்நரகமும்நைந்த நமனுக்கிங்கியாதோன்றும்மில்லை
கலியுங்கேடுங்கண்டுகோண்மின் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல்
மலியப்புருந்திசைபாடி ஆடியுழிதரக்கண்டோம்.

ஆ.—(பொலிக.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாபங்களும் போய், தத்பல பூமியான நரகங்களும் தத்பலயாதநரஹிதங்களாய், தத்பலாநுபவப்ரயோஜகனான யமனும் ஸ்வகர்த்தவ்யரஹிதனாய், இனிமேலும் ரௌரவாதிரகயாதநாஸ்பதமான அவைஷ்ணவ ஜந்துக்கள் உளவாகாதபடியாகவும், எம்பெருமானுடைய அபரிமித காம்பிரியௌதார்யாதி கல்பாணகுணாநுபவ லப்தஸத்தாகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்தஜகத்தெல்லாம் நிறையுடையபடி வந்து புகுந்து, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவ சேஷ்டிதங்களைப் பாடி பாடி வர்த்திக்கக் காணப்பெற்றோம்; இந்த ஸம்ருத்தி நித்யஸித்தையாகவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்தியைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிகவென்று தொடங்கி] - ஆத்மாக்களை மிகவும் நலியக்கடவ பாபம் போயிற்று; கர்மாநுகுணமாக நலியக்கடவ நரகம் கோப்புக்குலைந்தன; ஸம்ஸாரத்தில் யமனுக்கு ஒருஸாத்தியம் இல்லாதபடியாயிற்று; கலியுகந்தான் முதலிலே நஸரிக்கும்; இத்தைக்கண்டு கொள்ளுங்கோள்; எம்பெருமானுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இஜ்ஜகத்தெல்லாம் நிறையுடையபடி வந்து புகுந்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைப்பாடி ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம்; இஸ்ஸம்பத்து மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாகவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிர்வதிக மாஹாத்மயயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரானாலே லப்தஸத்தாகரான பாகவதருடைய ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்.

கடல் - ரத்நாகரமாய் தர்ஸநியமான கடல்போலே, வண்ணன் - குணவைவலக்ஷண்யத்தாலும் ரூபவைவலக்ஷண்யத்தாலும் அபரிச்சிந்நமாஹாத்மயான ஸர்வேஸ்வரானாலே, பூதங்கள் - (லப்தஸ்வரூபஸத்தாகரான) பாகவதரானவர்கள், மண்மேல் - (பகவத்குணங்

கொள்ளுகையாலே. பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் தேசகாலங்களுக்கு நன்மையுண்டென்று சொல்லுகையாலே, இந்த ஸம்பந்தமில்லாதபோது எல்லாம் வ்யர்த்தமாமென்று அருளிச்செய்தது - இத்திருவாய்மொழியிலே உக்தமன்றிக்கேயிருந்தாலும், ப்ரதிகோடித்தவென அர்த்தாத் வரித்தம். “தொழுதுதொழுது நின்றூர்த்தம்” என்றத்தைப்பற்ற - கிருவடிகளிலே விழுந்தும்என்றது. திருத்தியும், உபேக்ஷித்துமென்றது - “தொழுதுய்மினீரே,” “உய்யும்வகையிலே” என்றத்தைப்பற்ற.

களுக்கு மேட்டுமடையான) பூமியிலே, மலிய - ஸம்ருத்தமாம்படி, புருந்து - வந்துபுருந்து, (பகவத்குணங்களை), இசை - இசையிலே, பாடி - பாடி, ஆடி - (ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே) ஸஸம்பரமந்ருத்தம்பண்ணி, உழிதர - எங்கும்வ்யாபரிக்க, கண்டோம் - கண்டோம்; (ஆதலால்), வல்லுயிர்ச்சாபம் - ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியாய் அதுபவவிநாயமாய் ப்ரபலமான அவித்யாதிருபமானசாபமானது, போயிற்று - நஸித்துப்போயிற்று; (அவித்யாகர்மாதிகள் போகையாலே), நலியும் - தத்பலமாய் நலியும்; நரகமும் - நரகங்களும், நைந்த - சிதிலமாயிற்றின; (ஆதலால்), நமனுக்கு - தந்நிர்வாஹகளுன யமனுக்கு, இங்கு-இந்தவிபூதியில், யாது - நிர்வாஹ்யமாயிருப்பதேதேனும், ஒன்றும் - ஒரு அம்சமும், இல்லை - இல்லை; கலியும் - இதுக்கெல்லாம் அடியான காலதோஷமும், கெடும் - நசியாநிற்கும்; கண்டுகொண்மின் - “இது ‘கௌ கௌ தயும தஸு’ என்கிறபடியே கார்த்தயுகதர்மவ்ருத்திகளான பாகவதஸந்நிதியாலே வந்தது” என்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷித்துக் கொள்ளுங்கோள்; பொலிக பொலிக பொலிக-இது ஸம்ருத்தமாகவேணும், த்நிராவ்ருத்தி-“ஸாணிஸாணிஸாணி” என்கிற ஸ்ருதிச்சாயையாலே, பூதஸப்தம் நபும்ஸகமாகையாலே அஃறிணை.

இ.—முதற்பாட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிக] - ஸம்ருத்தமாயிகெ. முக்காலருளிச்செய்கிறது - வைதிகமான மங்களாஸாஸநமும் “ஸாணிஸாணிஸாணி” என்று முக்கால்சொல்லுகையாலே. [போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்]-உயிரினுடைய வலியபாபமானது போயிற்று. பாபமாகிறது-அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள்; இத்தை - ஸாபமென்கிறது, அதுபவித்தாலல்லது போகாமையாலும், ஆகந்துகமாகையாலும். கர்மம் போகையாலே, கர்மாநுகுணமாக அதுபவிப்பிக்கும் நரகமும் கோப்புக்குலைந்து கட்டழிந்துபோயிற்று. சிறைகிடப்பாரில்லாமைபாலே சிறைக்கூடம் பேணவேண்டாவிதே. கர்மமும் கர்மாதுபவ ஸ்த்தாநமும் போகையாலே, அதுக்கு நிர்வாஹகளுன யமனுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸாத்யமொன்று மில்லாதபடியாயிற்று. ‘நமன்தமாலாராயப்பட்டறியார்’, ‘வூவா ருஷதேவீக்ஷுவாஸஹவூ’ அவன்முத்தப்ராப்யபூமியிலே யாராயில் ஆராயுமித்தனை; இங்கு ஓவகாஸமில்லை யென்கை. அபாபான தர்மபுத்ரனுக்கு ஒரு பாபலேஸத்தாலே நரகதர்ஸநம் பண்ணவேண்டிற்று, அதுவுமில்லையிறே இவர்களுக்கு. [கலியும்கெடும்] - அதுக்கெல்லாம் அடியான காலதோஷமும் போயிற்றதே. கலிக்கடைத்தகாலமாயிருக்க, போகையாவதென்னென்னில் - [கண்டு கொண்மின்] - அதுபூதார்த்தத்திலும் ஸம்ஸயமுண்டோ. இவையடங்கப்போகைக்கு அடியென்? என்ன - [கடல்வண்ணன்இத்யாதி] - பாகவத ஸஞ்சாரமில்லாமையினாலே காலதோஷமுண்டாகிறது, அவர்கள் ஸஞ்சாரமுண்டாகையாலே கலி துர்ப்பலமாயிற்று. [கடல்வண்ணன் பூதங்கள்] - பூதங்களென்கிறது - “பூஸத்தாயாம்” என்று தாதுவாகையாலே, அவன் ஸத்தையே ஸத்தையாயுகையாலே. அவன் வடிவழகை யதுபவித்து அத்தாலே லப்தஸத்தாகராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [மண்மேல்] - அழகுக்குத் தோற்றிருப்பார் உள்ளது பரமபதத்திலேயாயிருக்க, அதுக்கு ஸம்பாவநையில்லாத பூமியிலே. அவர்களுக்குஅளவென்?என்னில்-[மலியப்புருந்து]-“அடியார்கள் குழாங்கள்” என்னும்படிநெருங்கப்புகுந்து. [இசைபாடியாடி]-“வளததாஜமாயஹாவெ” என்னும்படியே

பாடி இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாதே ஆடி. [உழிதரக்கண்டோம்] - ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம். போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த, நமனுக்கிங்கியாதொன்று மில்லை, கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின் - பொலிக பொலிக பொலிக.

நு.௫.—முதற்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

[பொலிக பொலிக பொலிக] - ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாகவேணும். “ஸாணிஸாணிஸாணி:” என்று வைதிகமான மங்களாஸாஸநங்கள் முக்கால் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்றே. “முற்பட பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணி, பின்னை பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டாவோ? பெரியாழ்வாரைப்போலே” என்ன, “அப்படியே யன்றே செய்தது, வீற்றிருந்தேழுலகிலே - பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார் கண்டேரே; பின்னை இதிலே - பாகவதஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். பரமசார்யரான இவரைப் பின்சென்ற ரித்தனைகாணும் பெரியாழ்வாரும். [போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்] - உயிரினுடைய வலிய ஸாபம் போயிற்றது. ஸாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நசரியாமையாலே, பாபத்தை - ஸாபமென்கிறது. ஆத்மாவைப் பற்றிக்கிடக்கிற அவித்யாதிகள் போயிற்றது. [நலியும்நரகமும்நைந்த] - கர்மாங்குலமாக சேதநரைக்கொண்டேபோய் நலியக்கடவதான நரகங்களும் ஸிதிலமாயிற்றின. நரகாநுபவத்துக்கு ஆளில்லாமையாலே, நரகங்களும் கட்டிமேய்க்கை தவிரந்து கோப்புக்குலைந்தது. அவ்விடங்களுக்கு அதிகாரிகளா யிருக்கும்வர்கள் செய்ததென்? என்னில், - [நமனுக்கிங்கியாதொன்றமில்லை] - யமனும் இனிப்பரமபதத்திலே போய் ஆராயில் ஆராயுமத்தனை; தனக்கு அடைத்த இந்நிலத்தில் ஆராயலாவதொன்றில்லை. [யாதொன்றமில்லை] - தர்மபுத்ரனுக்கும் ஒருகால் நரகதர்ஸநம் பண்ணவேண்டிற்றிறே, அதுக்கும் ஆளில்லை. இவையெல்லா முண்டாவது க்ருதயுகத்திலேயன்றே, கலியுகத்

முதற்பாட்டு - பொலிகபொலிக இத்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்தியை என்றது - “கடல்வண்ணன்பூதங்கள்” இத்தபாதிபைப்பற்ற. “பொலிகபொலிகபொலிக” என்றத்தைப்பற்ற, மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார் என்றது.

பெரியாழ்வாரைப்போலேயென்ன, நம்பின்னையென்று கூட்டிக்கொள்வது. வீற்றிருந்தேழுலகிலே “போற்றி” என்று - பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணினார் என்றபடி. பெரியாழ்வாரைப்போலேயென்று - பின்பு அவதரித்த பெரியாழ்வாரைப் பூர்விகரான நம்மாழ்வாருக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன; அங்ஙனல்ல, பெரியாழ்வாரே நம்மாழ்வாரைப் பின்சென்ற ரென்கிறார் - பரமசார்யரான இத்யாதி. பாபத்துக்கு - ஸாபஸப்தவாச்சயத்வங்கூடுமோ? என்ன, லக்ஷணயா கூடுமென்கைக்காக, ஸக்யஸம்பந்தத்தை யுபபாதிக்கிறார் - ஸாபோபஹதரை இத்யாதி. ஜாத்யேகவசநமாக்கி, ஸாபத்துக்கு - அவித்யாதிகளாக அர்த்தாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - ஆத்மாவை இத்யாதி. “உயிர் - வல் - சாபம் - போயிற்று” - ஆத்மாவைப்பற்றிக்கிடக்கிற வலிய அவித்யாகர்மாதிரூப ஸாபமானது ஸரித்துப் போயிற்றென்று ஸப்தார்த்தம். “நரகம்” என்றத்தை - ஜாத்யேகவசநமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - நரகங்களும் என்று. பாபம்போனமாத்ரத்தாலே நரகங்களுக்கு ஸ்வரூபேணைசைதில்யங்கூடுமோ? என்ன நரகாநுபவத்துக்கு இத்யாதி. கட்டிமேய்க்கை - பரிபாலநம். கோப்பு - கட்டு, ஸவரணை யென்றபடி. “இங்கு” என்றதுக்கு பாதிகோடித்வேநோபஸ்திதமானத்தை அருளிச் செய்கிறார் - யமனும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நமக்கு இத்யாதி. அதுக்கும் - தர்மபுத்ரனைப்போலே

திலே யுண்டாமோ பின்னை? என்னில்,—[கலியும்கேடும்] - அந்தக்கலிகால்மும் ஈழித்துப் போம். கீழ்ச்சோல்லிக்கோண்டு போந்தவற்றை - பூதகாலபரமாக்கி, கலியும்கேடுமென்ற இத்தை - பவிஷ்யத்தாக்கி ஈர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே, இவையுமெல்லாம் போயிற் றின, அதுவும் ஈழித்ததேன்றே யிருக்க அமையுமென்று, இங்ஙனே ஏகரீதியாகச்சோல்லவு மாம். கலிக்கடைத்த காலமாயிருக்கச்செய்தே - கேடுமாவதென்? என்னில்,—[கண்டு கோண்மின்] - அநுபவத்தாலே யறியுமதுக்கு உபதேசம் வேணுமோ? ஈர் “இது ஈழிக் கும்” என்று சொல்லுகிறது என்கோண்டு? என்னில்,—[கடல்வண்ணன் இத்தயாதி] - பாக வதஸஞ்சார மில்லாமையிறே இப்பால்லாங்கு உண்டாகைக்கு அடி, அதுஉண்டானபின்பு இது ஈழிக்குமோ. “**நதசூஸனாரிஷ்டணி**”. [கடல்வண்ணன்பூதங்கள்] - பூதங்க ளென்கிறது - (“**ஹிவஸூதாயாம்**” என்று தாதுவாகையாலே), அவன் ஸத்தையே ஸத் தையாய் அறுகையாலே. அவனுடைய ஈர்மஹரமான வடிவழகை அநுஸந்தித்து அத் தாலே தங்கள்ஸத்தையாம்படி யிருக்குமவர்கள். அவனழகிலே தோற்றிருப்பாருள்ளது ஈீதயவிபூதியிலேயன்றோ? என்னில், - [மண்மேல்] - இங்கேயென்று படியெடுத்துக்காட்டு கிறார். பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டமடையான ஸம்ஸாரத்திலே, மருபூமியில் தண்ணீர் போலே எங்கேனும் ஒருவரிருவர்உண்டாமத்தனையன்றோ? என்ன,—[மலியப்புருந்து] “**அடி யார்கள் குழாங்கள்**” என்கிறபடியே, நெருங்கப்பூருந்து. [இசைபாடி இத்தயாதி] - பரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாவேது, உடம்புஇருந்தவிடத்திலிராதே ஆடுவதாய்க்கோண்டு, யமாதிகள் தலைமேலே அடியிட்டே சஞ்சரிக்கக்கண்டோம். உழிதருகை - ஈர்ப்பயமாக எங்கும் ஸஞ் சரிக்கை. (கடல்வண்ணனென்றதொடங்கி, உழிதரக்கண்டோம்) - போயிற்று வல்லு யிர்ச்சாபம், ஈலியும் ஈரகமும் ஈந்த, ஈமனுக்கு இங்குயாதோன்று ஈில்லை, கலியுங்கேடுங் கண்டுகோண்மின் - பொலிக பொலிக பொலிக.

(க)

ஒருகால் ஈரகதர்ஸநம்பண்ணுகைக்கும். “கலியுங்கேடும்” என்றதுக்கு - பவிஷ்யத்காலபரமாக வும், பூதகாலபரமாகவும் யோஜநாத்வயம். பவிஷ்யத்கால பரமானபோது, “கேடும்” - போம், போகப்புகுதி தென்றபடி. பூதகாலபரமானபோது, “கேடும்” - கெட்டதென்றபடி. ஏகரீதி யாக - “போயிற்று, ஈந்த” என்கிற பதங்களோடே ஏகரீதியாக. பாகவதசஞ்சார முண் டானால் பொல்லாங்குகள் போமோவென்ன-பாகவதசஞ்சாரம் இத்தயாதி. “**யசூவாஷ்டாக்ஷரஸம் விரிஜாஜிஹாஹாமொஜிஹீயதே | நதசூஸனாரிஷ்டணிவ்யூயிஹி டுக்ஷதஸ்வராஃ**”. வ்யாதிதர்ப்பிக்ஷதஸ்கராஃ என்றது - திருமந்தரத்தில் த்ருதீயபதோக்தமான பகவதேகபோகத்வ விரோ தியான விஷயப்ராவண்யத்தையும், மத்யம பதோக்தமான பகவதேகோபாயத்வ விரோதியான ஸ்வரக்ஷ ணேஸ்வாந்வயமடியாக வருகிற உபாயதர்ப்பிக்ஷத்தையு, ப்ரதமபதோக்தமான பகவதந்யாஹஸேஷத்வ விரோதியான ஆத்மாபஹாரமாகிற தஸ்ஸரத்தையும் சொல்லுகிறது. யத்வா, நாட்டில் விளைகிற வ்யாத்யாதி களைச் சொல்லவுமாம். இங்கே - “மஹாத்மாக்களுண்டாயிருக்கச்செய்தே வ்யாதிதர்ப்பிக்ஷதஸ்கரங்க ளுண்டாகைக்கு அடியெது” என்ன, “**சுவ-ஹிஜாயசூவ-ஹிஜிஜெ வ-ஹிஜாயசூவ ரிபிதாஃ | தசூத்ரணீவியபுகுஹே ஹிஹிஹி ரிணஹ்யஸு**” என்று அருளிச்செய் வர். “பூதங்கள்” என்கிறவிடத்திலே - “**ஹிவஸூதாயாஸு**” என்றதிலே நோக்கு. படி - பூமி, மாதிரியும். “மண்மேல்” என்றத்தையு கூட்டிக்கொண்டு “மலியப்புருந்து” என்றதுக்கு அவதாரிகை- பகவதநுபவத்துக்கு இத்தயாதி. கடல்வண்ணன் பூதங்கள் தொடங்கி, கண்டோம், போயிற்று வல் லுயிர்ச் சாபம் தொடங்கி, கண்டுகோண்மின், பொலிகபொலிகபொலிக இத்தயவ்யம்.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்டோங்கண்டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்
தொண்டரெல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றூர்த்தும்
வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள்மண்மேல்
பண்தான்பாடிநின்றாடிப் பரந்துதிரிகின்றனவே.

ஆ.—(கண்டோம்). கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம், கண்ணுக்கினியன
கண்டோம், தொண்டரெல்லீரும்வாரீர், தொழுதுதொழுது நின்றூர்த்தும். அது என்?
என்னில்:— வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள் மண்மேல் பண்தான்பாடி
நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்ட ஆழ்வார்
அதுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோள், இஸ்ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்க என்கிறார்.

[கண்ணுக்கினியன கண்டோம்] - கொடுவுலகங்கண்டு முன்பட்டநோயெல்லாம்
தீர்க்கண்ணுக்கு இனிய வைஷ்ணவர்களைக் கண்டோம். [தொண்டர்] - சபலமுடையீர்.
[வண்டாரென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீயப்பதியினுடைய போக்யதையிலே ஈடுபட்டிருக்கும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவத்கதைக்கு அடைவில்லாத ஸம்ஸாரத்தில் பகவத்குணாநுஸங்
தாநபலாத்காரத்தாலே பண்களைப் பாடிக்கொண்டு எங்கும்பரந்து திரியாநின்றார்கள்.

ப.—அநந்தரம், பாத்வப்ரகாஸகமான ஸ்ரீயப்பதித்வாதிகளையுடைய ஸர்
வேஸ்வரன்குணங்களிலே வித்தரான பாசவதரைக் கண்டுகந்து, மங்களாஸாஸநம்பண்ண
வாருங்கோ ளென்று அநுகூலவர்க்கத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்.

வண்டு - வண்டுகளாலே, ஆர் - பூர்ணமாய், தன் அம் - செவ்வியையுடைத்
தான, துழாயான் - திருத்துழாய்மாலையைய யுடையனாய், மா - அவ்வழகையநுபவிக்கிற
லக்ஷ்மிக்கு, தவன்-வல்லபனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, பூதங்கள் - சேஷபூதரானவர்கள்,
மண்மேல் - (இந்தபோக்யதைக்கு நிலவரில்லாத) பூமியின்மேல், (அநுபவபரவஸராகக்
கொண்டு), பண்தான் - பண்மிகும்படி, நின்று-நின்று, பாடி-பாடி, ஆடி-(ப்ரேமபார
வஸ்யத்தாலே) ஆடி, பரந்து - எங்கும்பரந்து, திரிகின்றன - வ்யாபரியாநின்றார்கள்,
கண்ணுக்கு - நம்கண்ணுக்கு, இனியன-போக்யமான ஸம்ருத்திகளை, கண்டோம் -
காணப்பெற்றோம்; கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்-ஒருகால்கண்டு விடுகையன்றியே,
“கஹிஷ்டாடி” என்று தீராவ்ருத்திபோலே, நிரந்தராநுபவம் பண்ணப்பெற்றோம்;
தொழுதுதொழுது-இந்த ப்ரீதிபரவசராய்க்கொண்டு நிரந்தராநுபவம் பண்ணப்பெற்றோம்,
நின்று, ஆர்த்தும் - ஸஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம்; தொண்டர்-பகவத்பாகவத
விஷயத்தில் அநுகூலரானவர்களே! (இப்போகத்தையிழுவாதே), எல்லீரும் - எல்லாரும்,
வாரீர் - வாருங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்கைக்கு
அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோள் என்கிறார்.

[கண்டோம்] - காணப்பெற்றோம். ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆவர்த்திக்கிறார். [கண்ணுக்கினியன கண்டோம்] - “காணிலுமுருப்பொலார்”, “கொடுவுலகங்காட்டேல்” என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பாகவதர்களைக் கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றோம். “சூஹாடிஸீத நெஞ்சாஃ பூஷகீக்யதமாகுவாநு! ஸஹாவரமணாவிலெஹாஹிஷ்டயஸ வுஹிஷிஃ.” [தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்] - “பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே” என்னும் பாகவதவிஷயத்தில் சபலரெல்லாரும் திரளுங்கோள். திரண்டு செய்யப்படுகிறதென்? என்ன, - [தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம்] - மங்களாஸாஸநம்பண்ண வாருங்கோள். வீபஸையாலே அநுதானே ப்ரயோஜமாயிருக்கை. [வண்டார் இத்யாதி] - தோள்மாலே யழகையும், பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி யழகையும் ஸாகமாகவிருக்கும் புநீவைஷ்ணவர்கள். [வண்டார் தண்ணந்துழாய்] - வண்டுகள் படிக்கிற திருத்துழாய். [மண்மேல்] - “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே” என்னும் தேசமொழிய, இதுக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலே. [பண்தான் இத்யாதி] - பகவதநுபவத்தால் வந்த ப்ரீதியாலே, பரப்ரேரிதராயன்றிக்கே தானே பண்களைப் பாடியாடி. [பரந்துதிரிகின்றனவே] - “ஸுஹ-ஹாரிஷிமஹ்யு” என்று இருந்தவிடத்தே சென்று அநுபவிக்கும்வர்களை நாமிருந்தவிடத்தே அநுபவிக்கப்பெற்றோம். கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்.

நடு.—இரண்டாம் பாட்டு. இவ்வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்கைக்கு அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோ ளென்கிறார்.

[கண்டோம் இத்யாதி] - காணப்பெற்றோம். ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே - பலகாலும் சொல்லுகிறார். [கண்ணுக்கினியனகண்டோம்] - “கொடுவுலகங்காட்டேல்” என்று - அலாகவதரைக்கண்ட இன்னாப்புத்தீர, லாகவத ஸமுதாயத்தைக் காணப்பெற்றோம். [தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்] - லாகவதவிஷயத்தில் சபலராய், “பேராள்ளப்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றிருப்பாரடையத் திரளுங்கோள். “வாருங்கோள்” என்கிறது என்ன ப்ரயோஜனத்துக்கென்னில், — [தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தம்] - ப்ரயோஜனத்துக்கு ப்ரயோஜனம் தேடவேண்டுமோ? கைமேலே ப்ரயோஜனமன்றோ. வீபஸையாலே அநுதானே ப்ரயோஜமாயிருக்கிறது. ஆர்த்தம்-ஆர்த்தம்கோள்வோம். ஸஹர்ஷகோலாஹலம்

இரண்டாம்பாட்டு - கண்டோம் இத்யாதி. இவ்வைஷ்ணவஸம்ருத்தியை என்றது - “மாதவன் பூதங்கள்” இத்யாதியைப்பற்ற. “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” என்றத்தைப்பற்ற-அநுபவிக்கைக்கு இத்யாதி.

இனியன - இனியவஸ்துக்களை. கொடுவுலகங்காட்டேல் - க்லேஸோத்தரமான ஜகத்தை எனக்குக் காட்டாதொழியவேணும். இன்னாப்பு - வெறுப்பு. பாகவதஸமுதாயமென்றது - “இனியன” என்ற பஹுவசநத்தைப்பற்ற. “தொண்டிரீ” என்று - பாகவதபத்தரை விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார்-பாகவதவிஷயத்தில் சபலராய் என்று. பேராள்ள இத்யாதி - ஸர்வாதிகனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணுகிற மஹான்களைக் கண்காலமும் பிரியக்ஷமனல்லென் இத்யர்த்தம். என்ன ப்ரயோஜனத்துக்கென்னில் என்றதுக்கு உத்தரம் - “தொழுது” என்று. அதாவது - வேறொரு ப்ரயோஜனார்த்தமாக வன்று அழைக்கிறது, உத்தேஸ்யமான பாகவதர்களைத் தொழுகைக்காக வென்றபடி. ஆனால், பாகவதர்களைத் தொழுகைதானும் ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவாகவுங் கூடுமே, அதுக்காகவோ அழைக்கிறதென்னில்; அதுக்கு உத்தரம் - “தொழுது தொழுது” என்கிற வீபஸை. இந்த வீபஸைக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார்-ப்ரயோஜனத்துக்கு இத்யாதி. கைமேலே யென்றது - சாடு; அஞ்சலியும், ஹஸ்தகதமும். “ஆர்த்தம்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸஹர்ஷகோலாஹலம் இத்யாதி. வண்டார்-

† பெரியதிருமொழி-சு, எ, ச.

பண்ணுவோம். [வண்டார் இத்யாதி]-வண்கேள் மாறாதபடியானசேவ்வித்துழாய்மாலையை யுடையனாய், ஸ்ரீயு:பதியாகையாலேவந்த ஏற்றத்தையுடையனாயிருக்கிறவனுடைய ஸ்ரீயு: பதிவத்திலும் ஓப்பனையிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே” என்னும்தேசமொழிய, விருத்தமான பூமியிலே, பரப்ரேரிதராயன்றிக்கே தங்கள் ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு, பண்மிகும்படிநின்ற தாங்களேபாடி, அது இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி, பரந்துதிரிகின்றன. கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம் தோண்டிரெல்லீரும் வாரீர் தோழுதுதோழுது நின்றார்த்தம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

திரியுங்கலியுகம்நீங்கித் தேவர்கள் தாமும்புகுந்து
பேரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரின்பவேள்ளம்பெருகக்
கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல்
இரியப்புகுந்திசைபாடி எங்குமிடங்கொண்டனவே.

ஆ.—(திரியும்.) வைஷ்ணவதர்ம விபர்பயவேறுதுவான கலியுகம் நீங்கி, ஸர்வகாலமும் கலியுகாத்ரய வ்யவஹிதமாய்க்கொண்டு கேவல க்ருதயுகமேயாய்ச் செல்லும் படியாகவும், *அயர்வறுமமரர்களும் புகுந்து பேரின்பவெள்ளம் பெருகும்படியாகவும், கரியமுகில்வண்ண நெம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல் இரியப்புகுந்து இசை பாடி எங்கும் இடங்கொண்டன; இவர்களைத் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம், தொண்டிரெல்லீரும் வாரீர் ரென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், *அயர்வறுமமரர்களுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி. ஸம்ஸாரமடைய வைஷ்ணவர்களே யாயிற் றென்கிறார்.

[திரியுமென்று தொடங்கி] - ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவத்தைவிட்டு அந்யதாவாகக்கடவதான கலியுகம் நீங்குவதும் செய்து விலகஷணரான அயர்வறுமமரர்களும் வந்துபுகுந்து கேவல வைஷ்ணவ தர்மமே நடையாடக்கடவதாய் யுகாந்தர வ்யவ தாநமின்றிக்கேயிருக்கும் க்ருதயுகம்வந்து ப்ரவேசித்து பகவதநுபவத்தாலே நிரதிஸ்யா நந்தம் பெருகும்படி. [கரியமுகில்வண்ண நெம்மானென்று தொடங்கி] - காளமேக நிப மானவடிவழகாலே என்னைத்தோற்பித்து அடிமைகொண்ட கடல்வண்ணனழகிலே என்னைப்போலே தோற்று அடிமையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெல்லாம் ஆரவாரப்படும் படி புகுந்து இசை பாடி எங்கும் தங்களுக்கு ஸ்த்தானமாகக் கொண்டார்கள்.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான வடிவையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளில் வித்தரான பாகவதர், இந்த விபூதிஸூரிகளுக்கும் நிலமாம் படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் அவஷ்டம்பித்தார்க ளென்கிறார்.

ஆர்தல் - பொருந்துதலாகையாலே மாறாதபடியானவென்றது. “பண்தான்பாடி” என்றதுக்கு பாவம் - பாப்ரேரிதராய் இத்யாதி. பண்தான் - தானென்றது - தாமென்றபடியாய், தாங்களே பண்பாடியென்று பொருள். வண்டார்தண்ணந்துழாயான் என்றுதொடங்கி, கண்டோம் கண்டோம் இத்யாதிக்ரு முன்னே கூட்டிக்கொள்வது; (ஆர்த்தம்) இத்யங்கிய இதிஸேஷம்.

திரியும் - சேதநருடைய ஸ்வபாவங்கள் அதரோத்தரமாம்படியான, கலியுகம்-கலியுகம், நீங்கி - கடக்கப்போய், தேவர்கள் - (அஸ்கவிதஜ்ஞாநௌஜ்வல்யத்தையுடைய) ஸூரிகளும், தாமும் - ஸ்வயமேவ, புகுந்து - ப்ரவேசித்து, பெரிய - (யுகாந்தரவிச்சேத மில்லாதபடி) ஏகாகரமாய்வளர்ந்த, கித்யுகம் - க்ருத்யுகமானது, பற்றி - கைக்கொண்டு, பேரின்பவெள்ளம் - பகவதநுபவஜநிதமான அபரிச்சிந்நாநந்த ஸாகரம், பெருக - மேன் மேலும் பெருகும்படியாக, கரிய - ஸ்யாமளமான, முகில் - மேகம்போலே அநுபாவ்ய மான, வண்ணன் - வடிவை யுடையனாய்க் கொண்டு, எம்மான் - எனக்கு ஸ்வாமியாய், கடல்வண்ணன் - அநவதிககுண ஸாகரான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பூதங்கள் - ஸ்வபாவங் களிலே வித்தரான பாகவதர், மண்மேல் - இப்பூமியிலே, இரிய - ப்ரீதிகோலாஹலம் பிறக்கும்படி, புகுந்து - ப்ரவேசித்து, (ஹர்ஷத்தாலே), இசை-கீதங்களை, பாடி - பாடிக்கொண்டு, எங்கும் - ஸர்வப்ரதேஸங்களும், இடம் கொண்டன - தங்களுக்கிடமாம்படி கைக்கொண்டார்கள். தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம் - வாரீரென்று அந்வபம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், *அயர்வதமமமார்களுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி ஸம்ஸாரமடைய வைவண்ணவர்களே யாயிற் றென்கிறார்.

[திரியும் கலியுகம் நீங்கி] - “ஹிஷ்யுத்யரொதாஸூ” என்கிறபடியே, பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வபாவம் மாறாடியிருக்கும் கலிஸ்வபாவம் போய், கூடாத தேவதைகள் பராகவும் பரதேவதை அபரனாகவும் கடவதாயிற் றே இக்கால மிருப்பது. [தேவர்கள் தாமும் புகுந்து] - தேவர்களென்கிறது - ஆக்கரான இந்த்ராதிகளையன்று, இவர்களுடைய லோகத்தைக் கண்டால் ஸங்கைபண்ணும் நித்யஸூரிகளும் புகுந்தார்கள். “வாஸுடெவெஸெநொயவ்யூ-தஸூனாராயொநெஸெருயடெவெஹு க்ஷாடிகுஹஸூ” என்னக்கடவதிற் றே. [பெரியகித்யுகம்பற்றி] - யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே பொரு போகியான க்ருத்யுகம் ப்ரவேசித்து, கேவலம் வைவண்ணவ தர்மமே நடையாடக்கடவ காலமாகை. [பேரின்பவெள்ளம் பெருக] - பண்டே பெரிதான ஆந்த ஸமுத்தரம், அதுக்குமேலே பெருகும்படி. அநந்தக்லேஸ பாஜநமான தேசத்திலே *அந்தமில்பேரின்ப முண்டாம்படியாயிற்று. [கரிய இத்தயாதி] - காளமேகநிபஸ்யாமளமான வடிவழகாலே . என்னை அடிமைகொண்டாற்போலே, அவ்வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைவண்ணவர்கள். [மண்மேலிரியப்புகுந்து]-பரமபதத்திற்போலே பூமியெல்லாம் ஆரவாரப்படும்படிபுகுந்து, பகவதநுபவஜநித ப்ரீதியாலே பாடி, எங்கும் தங்களுக்கு ஸத்தாநமாகக் கொண்டார்கள். பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கு இடமில்லாதபடி ஸிஷ்யர்களும் ப்ரஸிஷ்யர்களுமாய் வ்யாபித் தார்கள். “பூரகாரஸ்வாநஸீக்யுத்யூ” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்குஇடமில்லையாயிற்று.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி ஸம் ஸாரமடைய ஸ்ரீவைவண்ணவர்களேயாயிற்று என்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு - திரியும் இத்தயாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்துஎன்றது - “தேவர்கள் தாமும்புகுந்து” என்றத்தைப்பற்ற. “எங்குமிடங்கொண்டன” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரம் இத்தயாதி.

[திரியும் கலியுகம் நீங்கி] - “ ஹவிஷ்யத்யுயரொதூரடி ” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் மாறாமேபடியான கலிகாலமானது கழிந்தது. மத்வரஸ்வபாவமான காலமென்றுமாம். [தேவர்கள்தாமும்புகுந்து] - இவ்வருகில் ஆக்கரான இந்த்ராதிசுரன் என்கிறக்கே, அவர்கள் மந்தமும் பொறுக்கமாட்டாதே சர்த்திபண்ணும் நித்யஸூரிகளுமகப்பட “இவ்விடம் ஸம்ஸாரம்” என்று பாராதே புகுந்து. [பெரியகிதயுகம்பற்றி] - கலிகாலாதிகளால் வ்யவஹிதமல்லாத ஒருபோகியான க்ருதயுகத்தையுடைத்தாய். அன்றிக்கே,

ப்ர:—(திரியும் கலியுகம்)— ஹிமாவராதெ ரொக்ஷயெஜிவிவகாரிஸெய்யாயெ ஸ்ரீ ஜிஜ்ஞாஸுமஸ்ய ஹவாந, “தத: கலியுமெ ப்ராபெ வதயெய்யுமவரயெ । வுமெநாநாஜிமநிவகுமகாரொஹயிஷ்யாஜி ரோநவாந தத: வஸூஜி விஷ்ணுஜிஸுணா: காஷாயவாவிந: தெஷாஜிவ தரொயஜி உஹமொகெவராக்ரவ தெஷா உதவ ஹக்ஷம் வ ஹவீஹதி காஷவசுவிப்ராஸுமெஜிஷா டாஸ்யுஜி ரிபி வுமகஸுராமதெ । சுபுதொயாஸுதொரெவா: சுபுஸஸ்யாவஸுநர । சுபுக்ஷிராஸுதொமாவசுபு வீரயாஸு வ்ராஹணா: । நிவகுதயஜி ஸாய்யாய

“திரியும்” என்றதுக்கு—“பாஸ்திரிந்தது” என்றத்போலே, பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறாமே கலியுகமென்கிற முந்தின அர்த்தத்தை ப்ராமண்பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார், ஹவிஷ்யதி இத்யாதி. மஹாபாரதே மோக்ஷதர்மே த்வீசத்வாரிம்ஸே பகவான், “தத: கலியுமெ ப்ராபெ வதயெய்யுமவரயெ । வுமெநாநாஜிமநிவகுமகாரொஹயிஷ்யாஜி ரோநவாந ” இத்யாராய, “விப்ராஸுமெஜிஷா டாஸ்யுஜி ரிபி வுமகஸுராமதெ । சுபுதொயாஸுதொ ரெவா சுபுஸஸ்யாவஸுநர । சுபுக்ஷிராஸுதொமாவசுபு வீரயாஸு வ்ராஹணா: । நிவகுதயஜி ஸாய்யாய விணோடகவிவஜிதா: । சுநய்யாயெஷு யீயநெ வ்ராஹணாஸுளவஜிதா: । சுநிவொக்ரூஸு லீடனி மாரூவகுஜி ப்ரணஸுதி । வ்ராஹணாஸுவயெஜிஷா ப்ரவாணி ந டக்ஷிணா: । தபுபிஜா: ப்ரவய்யாணி காலயெஜிண வொடிதா: । ந ஸுணணி விதா: வுக்ராமஸுஷாநஸுஹொராரா: । நவகுதாமகெக்ரூணி ஹவிஷ்யத்யுயரொதூரடி”இதி. மத்வராவது - போவதுவருவதாகை. “தாமம்” என்ற சஸப்த்தத்துக்கு பாவம் - இவ்வருகில் இத்யாதி. “தாமம்” என்ற சஸப்த்தம் - ப்ராதர்யத்திலேயாய், அப்படி ப்ரவித்தரானவர்களு மென்றபடி. ஆக்கரான - ஸ்ருஜ்யரான. சர்த்திபண்ணும் என்றது - ஹேயதையைப்பற்ற. புகுந்து - புகுரலாம்படி. “பெரியகிதயுகம்” என்றதுக்கு அர்த்தம்வயம்.—முந்தினது - கலிகாலாதிகளால் இத்யாதி; கலிகாலாதிகளால் என்றது - கலித்ரோதாத்வரபார்களா லென்றபடி. க்ருதயுகத்தையுடைத்தாயென்றது - உடையரா யென்றபடி. “பற்றி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - உடைத்தாய் என்றது. யுகாந்தரவ்யவஹிதமல்லாத - க்ருதயுகமென்று சொன்னது - “பெரிய” என்று தைர்க்யம் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம். “பற்றி” என்கிறவிது - பூதங்களுக்கு வ்ஸேஷணம். வ்யவஹிதமல்லாத - க்ருதயுகமென்றது அபூதமென்று கருத்து. இந்த முதல்பகூத்திலே அந்வயம்; தேவர்கள் தாமும்புகுரலாம்படியாகவும் - பெரின்பவெள்ளம் பெருகலாம்படியாகவும் - திரியும் கலியுகம் நீங்கி - பெரியகிதயுகத்தையுடையரான கரியமுகிவண்ண நெம்மான் கடல்வண்ணப்பூதங்கள் மண்மே விரியப் புகுந் திசைபாடி யெங்கு மிடங்கொண்டனவென்று, “பெரியகிதயுகம்” என்றதுக்கு இரண்டாமர்த்தம் - அன்றிக்கே ஆப்பான்

ஆப்பான் “ஆதிஸ்ருஷ்டியில் க்ருதயுகத்தைக்காண்சோல்வகிறது” என்பராம். [பேரின்ப வெள்ளம்பெருக] - *அந்தமில்பேரின்பவெள்ளம் இங்கே யுண்டாம்படி. [பேரியகிதயுகம் பற்றிப் பேரின்பவெள்ளம்பெருக] - ஆதி க்ருதயுகத்தைப்பற்றி நடுவுள்ள காலதோஷங்கள் தேரியாதபடி பேரின்பவெள்ளம் பெருகிற்று. “கிண்ணகம்இத்தைப்பற்றிப் பெருகிற்று” என்னக்கடவதிறே. [பற்றி] - கலியைப்போகப்பற்றி, க்ருதயுகத்தைப் புதரப்பற்றியென்று மாம். [கரியஇத்யாதி] - “**உெவ்யஸூரீ**” என்கிற வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டாற்போலே எழுதிக்கொள்ளும் ஸ்ரமஹரமான வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [மண்மேலியப்புதந்து] - பேரிய ஆரவாரத்தோடே ஸஞ்சரிக்க லாவது நியத்யுதியேயே. ஸம்ஸாரத்திலே ஆரவாரத்தோடே புதந்து. [இசைபாடி] - பகவதநுபவஜநித ப்ரீதியாலே பாடி. [எங்குமிடங்கொண்டனவே] - எங்கும் தங்களுக்கு

விண்ணாடி கவிவஜிதாஃ! சுமய்யாயெவ்யயெனெ வ்ராஹணாஸுளவவஜிதாஃ! சுயி
ஹொத்ராஸு வீதனி மாராவொஜாபுணஸூதி! வ்ராஹணாஸுளவயெனெவ்
புரானி ந டிக்ஷிணாஃ! ததூஜாஃ ப்ரஹ்யாபானி காயபெருண வொடிதாஃ!
நஸுணனி விதாஃவா த்ராநஸுஷாநஸஹொடிராஃ! நஸுத்ராநகஹொத்ராணி
ஹவிஷ்யத்யுரொத்ராடி”.

(கரியமுகில் வண்ணன்) — ஸ்ரீ உெய்யாயுகாணெ || அந || ராஜிஷு
க்ஷயா வித்ருகூடம் ப்ரதிமஹதாம் வெளராணாம் உெநாரயம், “**உெவ்யஸூரீ**
உெவ்யாஹாம் விராஸக்தம் உபுஷதம் | சுஷாபுக்ஷாஉெவ்யாஹாம் ஜமதஸூக
நாஸநடி||அ||”.

இத்யாதி. இப்போது, பெரியவென்று - ஸ்லாக்யமாய், யுகாந்தர ஸம்ஸர்க்க தோஷயின்றிக்கே ஸ்லாக்ய
மான ஆதித்ருஷ்டியில் க்ருதயுக மென்றபடி. இப்போது, “பற்றி” என்றது - தொடங்கி யென்றபடி.
இந்தப் பக்ஷத்தி லந்வயம்; திரியும் கலியுகம் நீங்கி - பெரியகிதயுகந்தொடங்கிப் பேரின்பவெள்ளம்
பெருகலாம்படியாகவும் - தேவர்கள்தாமும் புருரலாம்படியாகவும் - கரியமுகில்வண்ண னென்று
தொடங்கி மேலெல்லாம் யதாஃரமம். தாத்பர்யம் - அந்தமில் இத்யாதி. ஆப்பான் நிர்வாஹத்திலே,
கீழையுங்கூட்டி ஸப்தார்த்தம் - ஆதிக்ருதயுகத்தை இத்யாதி. தவதீயார்த்தத்தில், “பற்றி” என்றால் -
தொடங்கியென்று காட்டுமோ வென்ன, கிண்ணகம் இத்யாதி. “கலியுகம்நீங்கி” என்றத்தையுங்
கூட்டி, “பற்றி” என்றதுக்கு மூன்றாமர்த்தம் - கலியைப்போகப்பற்றி இத்யாதி. போகப்பற்றி
யென்றது - போயென்றபடியாய், “கலியுகம்நீங்கி” என்றத்தை விவரிக்கிறது. புதரப்பற்றி யென்
றது - வந்தென்றபடி. அதாவது - கலியுகம்போய் க்ருதயுகம்வந்தென்று மூன்றாமர்த்தம். ஆக, “பற்றி”
என்றதுக்கு - உடையாராயென்றும், தொடங்கியென்றும், வந்தென்றும் அர்த்ததீர்யந் கண்டுகொள்வது.
போகப்பற்றி, புதரப்பற்றியென்று - முழுச்சொல்லு. ஸ்ரமஹரத்வம் - ஸ்யாமத்வம். திருமேனிக்கு
த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே மேகமானாலும் ஸமுத்ரமானாலு மொன்றே யமைந்திருக்க,
“முகில்வண்ணன்” என்றும், “கடல்வண்ணன்” என்றும் இரண்டையும் சொல்லுவானென் ? என்கிற
ஸங்கையிலே, முந்தினத்தை - த்ருஷ்டாந்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - **உெவ்யஸூரீ** இத்யாதி.
எழுதிக்கொள்ளும் - அவர்களை எழுதிக்கொள்ளு மென்றபடி. இரிய - ஆரவாரித்து. “மண்மேல்”
என்றதுக்கு பாவம்-பேரிய ஆரவாரத்தோடே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி.
“எங்கும்” என்றதுக்கு பாவம் - பாஹ்ய இத்யாதி. “கொண்டன” என்ற பஹுவசநத்துக்குத் தாத்

௫௪ திருவாய்மொழி—௫-ப. ௨-தி. பொலிக பொலிக.

ஸ்த்தாநமாகக் கொண்டார்கள். வாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கு இடமில்லாதபடி ஸிஷ்யர்களும் ப்ரஸிஷ்யர்களுமாய் வ்யாபித்தார்கள். “பூராகாரவாநரீக்யதழ்” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு இடமில்லாதபடி யாயிற்று. (௩)

ப்ர:—(எங்குமிடங்கொண்டனவே)—யுககாணே || சக || ஸ்ரீவாழீகிஃ,
“தெஷாநிக்ஷௌ ஹிணீஸதம் ஸரீவெக்ஷ்யவநளகஸாழ் | உஜாநீவநிவிஷாநாஃ
ஸாமரம் வாலிவததாழ் || கூடு || ராக்ஷஸாலிஸயம் ஜமஸூராவம் ஜமஸூராவரொ
கவரொஸரொகிஷாஜஷாஜஷாஜெவாவவெஷிரெ || கூசு || க்யக்ஷஸம் ஹி கவிவி
வயூவம் பூராகாரவரிவானாழ் | ஐபுஸாபிராக்ஷஸாஜீநாஃ பூராகாரம் வாநரீ
க்யதழ் || கூள ||

நான்காம் பாட்டு.

இடங்கொள்சமயத்தையெல்லாம் எடுத்துக்களவனபோலே
தடங்கடற்பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்க்
கிடந்துமிருந்துமெழுந்துங் கீதம்பலபலபாடி
நடந்தும்பறந்துங்குனித்தும் நாடகஞ்செய்கின்றனவே.

ஆ.—(இடங்கொள்.) ஸர்வஜகத்தையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிற வேத
பாஹ்ய ஸமயங்களையெல்லா மெடுத்துக்களவனபோலே, ஜகத்தெல்லாம் தடங்கடல்
பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய், பரமபுருஷநிரவதிக கல்யாணகுணம்ருத
பாநத்தாலே மத்தராய்க் கிடந்துமிருந்துமெழுந்தும் கீதம்பலபலபாடி நடந்தும் பறந்தும்
குனித்தும் இங்ஙனே தர்ஸநீயமான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணினின்றார் - இவர்களைத்
தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தம், தொண்டரெல்லீரும் வாரீ ரென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அவிசால்யமான பாஹ்ய ஸமயங்கள் எல்லாவற்றையும்
வேரோடே பறிப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய் பகவத்குணாபவஜநித
ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பாடியும் ஆடியும் களித்துத் திரியாநின்றார்க ளென்கிறார்.

[தடங்கடற்பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்] - ஆஸ்ரிதாநகர்
ஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளின மஹாகுணத்தையுடையவ
னுக்கேபற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாய். நாடகம் - மனோஹாரிசேஷ்டிதம்.

பர்யம் - ஸிஷ்யர்களும் இத்யாதி. வ்யாபித்ததற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பூராகாரம் இத்யாதி. “க்யக்ஷஸம்
ஹி கவிவிவயூவம் பூராகாரவரிவானாழ் | ஐபுஸாபிராக்ஷஸாஜீநாஃ பூராகா
ரம் வாநரீக்யதழ்” இதி யுத்தகாண்டே. “நெவ்யஸூரீம் நெவ்யஸூரீம் வ்யூரஸூரீம்
ஐபுஸூரீம் | கௌரூக்யூரீம் நெவ்யஸூரீம் ஜமகஸூரூகநாஸூரீம்” இத்யயோத்யா காண்டே
பௌரஜமனோரதே. எங்குமிடங்கொண்டன - தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தம் - தொண்டரெல்லீரும்
வாரீரென்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயம். (௩)

ப. — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதோபகாரகஞ்ஞ அர்ணவஸாயியி னுடையகுணத்திலே வித்தரானவர்கள், பாஹ்யஸமயங்களை உத்பாடநம்பண் னுவாரைப்போலே அநேகவிதமான ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களைச் செய்யாநின்றார்க ளென்கிறார்.

இடங்கொள் - (வைதிகஸங்கோசம்பிறக்கும்படி) ஸர்வப்ரதேசத்திலுமவஷ்டம் பிக்கக்கடவதான, சமயத்தை-பௌத்தார்ஹதாதிபாஹ்யஸமயங்களை, எல்லாம்-எல்லாம்- (ஸவாசநமாக), எடுத்து - உத்பாடநம்பண்ணி, களைவனபோலே-போகடுவாரைப்போலே, தடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - டகஸிலே, பள்ளி - (ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந் தருளுகிற, பெருமான் தன்னுடை - ஸர்வாதிகன் குணங்களிலே ஈடுபட்ட, பூதங்களை - பாகவதர்கள் தாங்களே, ஆய்-லோகமெல்லாமாய், (அவ்வோப்ரதேசங்களிலே,) கிடந்தும்- கிடந்தும், இருந்தும் - இருந்தும், எழுந்தும்-நின்றும், (பகவத்குணசேஷ்டித ப்ரகாஸகங் களான), பலபல - பலபல, கீதம் - கீதங்களை, பாடி - பாடிக்கொண்டு, நடந்தும் - தர்ஸ நீயமாம்படி ஸஞ்சரித்தும், பறந்தும் - ஹர்ஷத்தாலே தரையிலே கால்படாதபடி மேற் கிளம்பியும், குனித்தும் - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும், இப்படி, நாடகம் - நாடகங்கள், செய்கின்றன - செய்யாநின்றார்கள். இப்பாட்டும் - கீழோடே அந்விதம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவிசால்யமான பாஹ்யஸமயங்களை வேரோடே யறுப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத்குணபவஜநிதஹர்ஷத் தாலே களித்துத் திரியாநின்றார்க ளென்கிறார்.

[இடங்கொள் இத்யாதி] - பயிர்தேயும்படி களைவளருமாபோலே ஸாத்விகர்க்கு அவகாஸமில்லாதபடி எங்கும் வ்யாபிக்கும் பாஹ்யஸமயங்களைஎயல்லாம் பறித்துப்போகடு மாபோலே. போலே யென்கிறது - இதுதான் ஸ்வயமுத்தேதஸ்யமன்றிக்கே, பகவதனு பவத்தோடே ஸ்வைராஸஞ்சாரம் பண்ணத் தானேநித்துப்போமித்தனை; அல்லது பகவத் விபூதிக்கு மங்களாஸாலநம் பண்ணுகிறவர்கள் அத்தை யழிக்கத்தேடுகிறார்களன்றே. [தடங்கடலித்யாதி] - ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண் வளர்ந்தருளின மஹாகுணத்துக்கே அற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேயாய். “பாலாழிநீகிடக் கும் பண்பையாங்கேட்டேயும் காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்றிருக்குமவர்கள். [கிடந்துமித்யாதி] - ஒரோப்ரதேசங்களிலே கிடந்தும், ஒரோவிடங்களிலே யிருந்தும், ஒரோவிடங்களிலே நின்றும், பகவதனுபவ ஜநிதஹர்ஷத்தாலே பலபாட்டுக்களைப்பாடியும் மனோஹாரியாம்படி யுலாவியும், கால்தரையில் பாவாதபடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும். [நாடகம்செய்கின்றனவே] - இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லா ராடினாற்போலேயிருக் கிறது. எம்பெருமானுடைய ஸ்திதிமநஸபநாதிகளை நாம் கொண்டாடுமாபோலேயும், ஆளவந்தார் நடையை ராஜா கொண்டாடினாற்போலேயும் இவர் கொண்டாடுகிறபடி.

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. அவிசால்யமான பாஹ்யஸமயங்களை வேரோடே அறுப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத்குணபவஜநிதஹர்ஷத் தாலே களித்துத்திரியாநின்றார்க ளென்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு - இடங்கொள் இத்யாதி “இடங்கொள்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவிசால்ய மான இத்யாதி.

[இடங்கோள் இத்யாதி] - பயிர்தேயும்படி களை வளருமாபோலே, ஸாத்தவிக ரோதுங்கும்படி வளருகிற வாஹ்யஸமயங்களையெல்லாம் பறித்துப்போகவோரைப்போலே. “போலே” என்பானென்? என்னில்:—ஸாத்தவிகர்க்கு “பிறரைநலியவேணும்” என்றொருஅபி ஸந்தியில்லையிறே; நெற்செய்யப்படுதேயுமாபோலே, இவர்களுன்றவூன்ற அவை தன்ன டையே தேயுமத்தன. [தடங்கடல்பள்ளிப்பெருமான்] - *தாளுந்தோளும் முடிகளும் பரப்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற அழகையனுஸந்தித்து, †“பாலாழிநீகிடக்குப் பண்பை யாங்கேட்டேயும் காலாழும் நஞ்சுழியும் கண்கழலும்” என்று, அதிலே ஈபேட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களேயாய். [கிடந்தும் இத்யாதி] - தங்களுக்கு இஷ்டஸர்வசேஷித விஷயமாம்படி பூமி யைக் கைக்கொண்டு. ஓரோப்ரதேசங்களிலே கிடந்தும், ஓரோப்ரதேசங்களிலே யிருந்தும், ஓரோவிடங்களிலே நின்றும், பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்தாலே பலபலபாட்டுக்களைப்பாடி யும், மனோஹாரியாம்படி உலாவியும், கால்தரையிலேபாவாதபடி ஸஸம்ப்ரமங்குத்தம் பண்ணியும். [நாடகஞ்செய்கின்றனவே]- இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லா ராடினாற் போலேயிருக்கை. “எம்பெருமானாருடைய ஸ்த்திதி கமநஸயநாதிகளை நாம் கொண் டாமோபோலேயும், ஆளவந்தார்நடையை ராஜா கொண்டாடினாற்போலேயும் இவர் கொண்டாகிறபடி” என்று அருளிச்செய்வார். இங்கும் கீழே அங்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே ஷக்கின்றதிவ்வுலகத்து
வைகுந்தன்பூதங்களேயாய் மாயத்தினுலேங்கும்மன்னி
ஐயமொன்றில்லையரக்க ரகரர்பிறந்தீருள்ளீரேல்
உய்யும்வகையில்தோண்டிர் ஊழிபெயர்த்திடுங்கொன்றே.

ஆ.—(செய்கின்றது.) என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறுற்போலே யிரா நின்றது. என்?என்னில் - இந்த லோகத்திலெங்கும் ஆஸ்சர்யமாம்படி வைகுந்தன் பூதங்களேயாய், எங்கும் அவர்களே மன்னுக்கையாலே அவைஷ்ணவரான உங்களுக்கு உய்யும் வகையின்றியே, அதத்விஷயப்ரவணரான நீங்களெல்லாரும் உபஸம்ஹ்ருதாய், ஸ்ருஷ்டிபெருமாபோலே யிருந்தது; இது நிஸ்ஸம்ஸய மென்கிறார்.

தேயும்படி. - ஷயிக்கும்படி. களைகை - போக்குகை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாஹ்யநிர்ஸ நம்பண்ணினார்களோ, “களைவனபோலே” என்பானென்? என்ன-போலே இப்பாதி. நெற்செய்ய - பிணையடிக்க. புல்தேயும் - களங்களிலிருக்கிற புல்தேயும். “தடங்கடல்பள்ளிப்பெருமான் தன்னு டைப்பூதங்கள்” என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - “பாலாழி” என்கிற பாட்டின்அர்த்தம் உபஸத் திதமாக அத்தையும்கூட்டி பாவம் - தாளுந் இப்பாதி. “பாலாழி” இப்பாதிக்கு அர்த்தம் அஸக்ருல் லிதிதம். இவர்கள் வ்யாபாரத்தை “நாடகம்” என்கிறதென்? என்ன- இவர்கள்வ்யாபாரம் இப்பாதி. வல்லாரி-கூத்துவல்லார். “அவர்களுடைய ஸ்த்திதி கமநாதிகள் இவர்க்கு ஆகர்ஷகங்கள்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தங்கள் - எம்பெருமானார் இப்பாதி. அருளிச்செய்வார் - நஞ்சுயிரிதி ஸேஷ்ட. நாடகம்செய் கின்றன - நின்றார்த்தம் - வாரீரென்று கீழோடே அங்வயம். (ச)

† பெரியதிருவந்தாதி-௩௪.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அஸுரராக்ஷஸரான உங்களை முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றதென்று தொடங்கி] - செய்கிறபடி பார்த்தோமுக்கு இங்ஙனே யாம்போலே யிராநின்றது. [இவ்வுலகத்தென்று தொடங்கி]-என்னென்னில்;- இவ்வுலகத்திலெங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய் தங்களுடைய இச்சாறுகுணமாக எங்கும்விடாதே வர்த்தித்து. [ஐயமொன்றில்லை] - ஒரு ஸம்ஸயம் இல்லை. [அரக்கரென்று தொடங்கி]-ராக்ஷஸரும் அஸுரருமாய்ப் பிறந்து வர்த்திக்கிறீர் உள்ளிராகில் ஹேபரான ரீங்கள் பிழைக்கைக்கு உபாயம் இல்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மன்னுகையாலே யுகந்தானே உங்களை முடித்துப்போரு மென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரதிகுலரான அஸுர ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளைக் குறித்து, ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய குணதுஸந்தார வித்தரான பாகவதர் உங்களை நிரஸித்துப் போகடுவர்கள், உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை யென்கிறார்.

செய்கின்றது - இவர்கள் செய்கிற வ்யாபாரம், என்கண்ணுக்கு - என்கண்ணுக்கு, ஒன்றேயொக்கின்றது-அதிசயிதமாயிருப்பதொன்றுபோலேயிராநின்றது, (ஏதென்னில்), இவ்வுலகத்து - (ப்ரதிகுலப்ரகரமான) இந்தலோகத்திலே, வைகுந்தன் - பரமபத நிலயனுடைய, பூதங்களே - குணதுபவவித்தரான பாகவதர்தாங்களே, ஆய் - ஆய், மாயத்தினால் - ஆப்சர்யவ்ருத்திகளாலே, எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், மன்னி - நிரந்தரவாஸம்பண்ணி, அரக்கரசுரர் - ராக்ஷஸியாயும் ஆஸுரியாயுமுள்ள ப்ரக்ருதிகளோடே, பிறந்தீர் - பிறந்தவர்கள், உள்ளிரோல் - உண்டாகில், தொண்டர் - இதரவிஷய சபலரானவர்களே, கொன்று-உங்களைநிரஸித்து, (கவி க்ருதயுகமாம்படி), ஊழி-காலத்தை, பெயர்த்திடும்-பேதிக்கும்படியாயிராநின்றது; (ஆதலால்உங்களுக்கு), உய்யும் - உஜ்ஜீவிக்கும், வகை - ப்ரகாரம், இல்லை-இல்லை; (இதில்), ஐயம் - ஸந்தேஹம், ஒன்று - ஒன்றும், இல்லை - இல்லை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வைஷ்ணவர்கள் அஸுரராக்ஷஸரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் முடிப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றது இத்யாதி] - செய்கின்றது-செய்கிறபடி. என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறாப்போலே யிராநின்றது. அதேதென்னில்,—[இவ்வுலகத்து] - பகவத்குணத்துக்கு மேட்டுமடையான தேசத்திலே. [வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்] - “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு” என்றும், “கண்ணன் விண்ணுர்தொழுவே சரிகின்றன சங்கம்” என்றும் ஆசைப்படும் வைஷ்ணவர்களேயாய். [மாயத்தினால்]-“ஸாயாவயுமஐத்ராநடி” என்கிறபடியாலே, இச்சையாலே. [எங்கும் மன்னி] - எங்கும் வர்த்தித்து. [ஐயமொன்றில்லை] - ஸம்ஸயமொன்றுமில்லை. [அரக்கர் இத்யாதி] - அஸுரராக்ஷஸரான ரீங்கள் மதுஷ்யவேஷத்தைக்கொண்டு பிறந்துகலந்து திரிகிறீருள்ளிராகில். ஸுகஸாரணர்களைப்போலே கடற்கரையிலே யொற்றுப்பார்க்கவந்தார் குரக்குவடிவைக்கொண்டு. [உய்யும் வகையில்லை] - உஜ்ஜீவிக்கும் விரகில்லை. பகவத்வயதிரித்த விஷயங்களிலே ஸக்தரான ரீங்கள். [ஊழிபெயர்த்திடுங்கொன்றே] - வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்களைக்கொன்று கல்பத்தையும் போக்குமென்னுதல், ஊழிதானே உங்களையும்கொன்று தானும் பேருமென்

௫௮ திருவாய்மொழி--௫-ப. ௨-தி. பொலிகபொலிக.

னுதல். வைஷ்ணவஸாராம் காலதோஷத்தையும்போக்கி விரோதிகளையும் நஸிப்பிக்கு மென்கை. அரக்கரசுரர் - தொண்டர் - பிறந்திருள்ளீரோல் உய்யும்வகையில்லை, வைகுந்தன் பூதங்கள் - கொன்று ஊழிபெயர்த்திடும் - ஐயமொன்றில்லை.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஸுரராகுஸரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பார்க ளென்கிறார்.

[செய்கின்றது இத்தாதி]-செய்கிறபடி பார்த்தேனுக்கு, என் கண்ணுக்கொன்று போலே இராகின்றது. என்போலே இராகின்றதென்றால்;—வகவத்துணங்களுக்கு மேட்டு மடையான ஸம்ஸாரத்திலே, நித்யவியூதியிலிருப்புக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாய். [மாயத்திலால் எங்கும்மன்னி] - “**ராயாவயு நஃஜிதா மடி**” (மாயாவயுநம் ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே, இச்சாபர்யாயமான ஜ்ஞாநத்தாலே. இச்சையாலே எங்கும் புதுந் திருந்து. [ஐயமொன்றில்லை] - “இங்கேயிருந்தே அவ்விருப்புக்குத் தோற்றிருப்பார்கள்” என்ற தில் ஒரு ஸம்ஸாயமில்லை. “பேர்த்திடும்” என்னுமதில் ஒரு ஸம்ஸாயமில்லை யென்றுமாம். [அரக்கர் இத்தாதி] - ராகுஸராயும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயு மிருப்பார் மநுஷ்யஸாரத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, ஸ்ரீ வானரஸேனையின் நடுவே சுகஸாரணர்கள் புதுந்தாற்போலே புதுரப்பார்த்தாருண்டாகில் உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை. “வாழாட்பட்டு நின்றிருள்ளீரேல்” என்று - தேடவேண்டாதே, எல்லாரும் வாழாட்பட்டு, அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேலென்று - தேடவேண்டம்படியாயிற்று * ஒன்றுந்தேவுங்கேட்டு ஸம்ஸாரம்

அஞ்சாம்பாட்டு - செய்கின்றது இத்தாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றது - “வைகுந்தன் பூதங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. அஸுரராகுஸரான உங்களையும் முடித்தென்றது - “அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரோல் உய்யும்வகையிலைகொன்றே” என்றத்தைப்பற்ற. யுகத்தையும் பேர்ப்பார்களென்றது - “ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றத்தைப்பற்ற. யுகத்தை - கலியுகத்தை.

செய்கிறபடி-ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் செய்கிறபடி. பார்த்தேனுக்கு என் கண்ணுக்கு என்றது - பார்த்திருக்கிற என்னுடைய கண்ணுக்கென்றபடி. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ‘**வலிபலு - கஹகூடா**’ என்கிற விடத்திலே - வலித்தமாயிருக்கிற அநந்தினுடைய கூடங்களென்று, அந்நஸப்தத்துக்கு லுப்தஷஷ்டியாக அர்த்தம் சொன்னாற்போலே, இங்கேயுந் கண்டுகொள்வது. யத்வா, “**பண்டேனமாய்**” என்கிற பாட்டிலே “**கண்டேனுக்கு**” என்கிற பாகுரத்துக்கு அர்த்தம் - கண்டமாத்ரத்திலே என்று சொன்னாற்போலே, பார்த்தேனுக்கு என்கிறதற்கும் - பார்த்தமாத்ரத்திலே யென்று அர்த்தங்கண்டுகொள்வது. ஒன்றுபோலேயிராகின்ற தென்றது - “ஒன்றையொக்கின்றது” என்றத்தைப் பற்ற. என்போலே இராகின்றதென்றால் என்றது - “ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றத்தோடே அந்வயம். “ஊழிபெயர்த்திடும்” என்றதுக்கு - ஊழியையும் பேர்ப்பார்கன்போலே இராகின்றார்களென்று அர்த்தமனபோது, என்போலேயிராகின்றதென்றால் என்றது - என்போலேயிராகின்றார்களென்று லென்றபடி. என்போலேயிராகின்றதென்றால் என்ற அநந்தாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உங்களையுந் கொன்று யுகத்தையும் பேர்ப்பார்கன்போலே இராகின்ற தென்று கண்டுகொள்வது. நித்யவியூதியிலிருப்பென்றது - “வைகுந்தன்” என்றத்தைப்பற்ற. இச்சாபர்யாயம் என்றதுக்கு நிகண்டு - ராயா இத்தாதி. இச்சையாலே - “எங்கும் வ்யாபித்துத் திருத்தவேணும்” என்கிற இச்சையாலே. ஐயம் - ஸம்ஸாயம். “இவ்வுலகத்து வைகுந்தன் பூதங்கள்” இத்தாதிபதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, “ஒர் ஐயம் இல்லை” என்றவயித்து ஸப்தார்த்தம் - இங்கே இத்தாதி. அஸுரராகுஸர்கள் ஸந்நிவிரதராயிருக்கிறார்களோ “அரக்கரசுரர் பிறந்தீர்” என்கைக்கு என்ன - ராகுஸராயும் இத்தாதி. ராகுஸராயும் - ராகுஸப்ரக்ருதிகளாயும். “உள்ளீரோல்” என்று யதிர்த்தார்த்த கடிதமாகச் சொல்லுவானென், அத்தனை அபூர்வமோ என்னவாழாள்

திருந்தின்படி. [தொண்டர்] - ஸௌவாஸ்யவருத்தி (ஸௌவாஸ்யவருத்தி) என்கிற இதர விஷயங்களிலே தொண்டேட்டிருக்க உங்களைக் கல்பந்தானே ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு தானும் பேருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்களையும் கொன்று ஊழியையும் பேர்ப்ப ரேன்றுமாம். † (அரக்கரசர் - தொண்டர்-பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையில்லை, வைகுந்தன்பூதங்கள் - கொன்று - ஊழிபெயர்த்தீமே - ஐயமொன்றில்லை. இது வாக்யார்த்தத்துக்குச் சேரும்). (ஞ)

ஆறும்பாட்டு.

கொன்றுயிருண்ணும்விசாதி பகைபசிதீயனவேல்லாம்
நின்றவ்வுலகிற்கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்
நன்றிசைபாடியுந்துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார்
சென்றுதொழுதுயம்மின்தொண்டர் சிந்தையைச்செந்நிறுத்தியே.

ஆ.—(கொன்று.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வவாதா பரிஹாரார்த்தமாக ஸங்கசக்ரகதா ஸார்ங்காதி திவ்யாயுதோபேத பரமபுருஷ கைங்கர்யைக் ஸ்வரூபமான ஸ்ரீவைஷ்ணவஜநங்கள் இந்தலோகத்திலே போந்து, நன்றிசைபாடியும் துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார். நீங்களும் இந்ததேவதைகளைவிட்டு அநந்ய ப்ரயோஜனாயக்கொண்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸகலதுக்கங்களையும் போக்கு கைக்காக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை லோகமெங்கும் பாடியாடிப்பரந்தார், நீங்களும் இதர தேவதா பாத்வஸங்கையைத்தவிர்ந்து அவனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி] - கொன்று ப்ரானஹாநி பண்ணக்கடவதான வ்யாதிடொடக்கமானவை நின்று.[கடிவான்]-கடிகைக்காக.[நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்]- ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். துள்ளியாடுகை - ஸஸம்ப்ரமமாக ஆடுகை.

ப.—அநந்தரம், ஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷ ணார்த்தமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடியாரானவர்கள் ஜகத்தெங்கும்

இத்யாதி. நிரதிரச ஸுகருபமான அடிமைப்பட்டுநின்றபேருண்டாகி வித்யர்த்தம் திருப்பல்லாண்டு(ந.). கொண்டு - இதரவிஷயசாபல்யமென்றர்த்தம், ஸௌவா இத்யாதி. “ஊழி” - கல்பம் - கலியுகம். செய் கின்றதென் கண்ணுக்கென்று தொடங்கி, எங்கும் மன்னிநின்றார்கள், ஐயமொன்றில்லை, தொண்டரான - அரக்கரசர் பிறந்திருள்ளீரேல் உய்யும்வகையில்லை, ஊழியானது - உங்களுடையகொன்று - தானும்பேர்த்திடுமென்று ப்ரதமயோஜனைக்கு அந்வயம். செய்கின்றதென் கண்ணுக்கென்று தொடங்கி எங்கும் மன்னிநின்றார்கள். ஐயமொன்றில்லை, தொண்டரான- அரக்கரசர்தொடங்கி, உய்யும்வகையில்லை, உங்களையுங்கொன்று - ஊழியையும் பேர்த்திடுமென்று இரண்டாமயோஜனைக்கு அந்வயம். அர்த்த பேதமொழிய அந்வயத்தில் அதீவ பேதமில்லை. (ஞ)

பரந்தார்கள்; அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று கீழ்ச்சொன்னவர்களை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

கொன்று - ஸரீரத்தைமுடித்து, உயிர் - ப்ராணனை, உண்ணும் - க்ரஸிக்கக் கடவ, விசாதி - வ்யாதியும், பகை - பகையும், பசி - பசியும்முதலான, தீயன - க்ரூரஸ்வ பாவங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், இ-இந்த, உலகில் - லோகத்திலே, நின்று - நின்று, கடிவான் - கடிகைக்காக, நேமி - சக்ராயுதனை, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தமர் - அடியாராய்க்கொண்டு, போந்தார் - போந்தவர்கள், நன்று-விஸக்ஷணமான, இசை- இசைகளை, பாடியும் - பாடியும், துள்ளி - ஸஸம்ப்ரமமாகக் கிளர்ந்து, ஆடியும் - ஆடியும், ஞாலம் - பூமியெங்கும், பரந்தார் - பரந்தார்கள்; தொண்டர் - (தேவதார்தாங்களையும் விஷயாத்ரங்களையும் உத்தேஸ்யமாகவும் போக்யமாகவும் நினைத்து) சபலரானவர்களே! சிந்தையை - உங்கள் அந்யபரமான நெஞ்சை, (ப்ராப்தமான பாகவதவிஷயத்திலே), செம்- செவ்விதாக, நிறுத்தி - நிறுத்தி, சென்று-(அவர்கள் பரிஸரத்திலே) சென்று, தொழுது- ஸோஷத்வாதுருபவருத்தியைப்பண்ணி, உய்ம்மின் - பிழைக்கும்படி பாருங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸகலருடைய துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பரந்தார்கள், அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[கொன்றுஇத்யாதி] - கையுந்திருவாய்யுமான அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், கடிவான் போந்தாரானவர்கள் - அதுக்காக லோகத்திலே பூமியிலே பரந்தார்கள். “யத்ராஷ்டாக்ஷராவஸஸிஷோபிஹாஸாமொபிஹிபதெ” - இத்யாதி. [நன்று இத்யாதி] - பகவதபவஜநித ஹர்ஷத்தாலே நன்றான இசையைப் பாடியும். துள்ளியாகை - ஸஸம்ப்ரமமாக ஆடுகை. [சென்று இத்யாதி.] - சென்று அவர்களைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று பணிக்கும் திருமாலையாண்டான், அவர்களோடே சென்று ஸர்வேஸ்வரனைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று அருளிச்செய்வர் எம்பெரு மாளார். [தொண்டர்] - தேவதார்தாங்களிலே பரத்வஸங்கைப்பண்ணி அவ்வோவிடங் களிலே தொண்டுபட்டிருந்தவர்கள். திருத்துகைக்கு யோக்யதையுண்டானவர்கள். “கஜேஸ்ராஸ்ரூபாநஸஸஸ்யாநாலிநஸூகி | நாயம்வொகொவஸிநவரொநஸு வம்ஸஸயாநஸு”. தேவதார்தாங்களிலும் ப்ரயோஜகார்தாங்களிலும் போன நெஞ்சை வகுத்த விஷயத்திலே அநந்யப்ரயோஜகமாக்கி. “யத்ராஷ்டாக்ஷராவஸஸிஷ” - என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸகல துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பரந்தார்கள்; அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு - கொன்றுயிர் இத்யாதி. ஸகலதுக்கங்களையு பென்றது - “கொன்று” இத்யாதியைப்பற்ற. போக்குகைக்காக என்றது - “கடிவான்” என்றதைப்பற்ற. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றது - “நேமிப்பிரான் தமர்” என்றத்துக்கு எம்பெருமாளை நிர்வாஹத்தைப்பற்ற. லோக மடங்கப் பரந்தார்க ளென்றது - “ஞாலம்பரந்தார்” என்றதைப்பற்ற. “சென்றுதொழுதுய்ம்மின்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவர்களோடே இத்யாதி.

[கொன்றுயிர் இத்யாதி] - தேஹவிஸ்ஸேஷத்தைப் பிறப்பித்து ப்ராணன்களை அபஹரிக்கக்கடவதான வ்யாதி. அன்றிக்கே, ப்ராணனை விஸ்ஸேஷப்பித்து ஸரீரத்தை முடிக்கும் வ்யாதியென்னுதல். உயிரென்று - இப்போது, ஸரீரம். அப்படி செய்யும் பகையும் பசியும். இப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? தண்ணியவையெல்லாம், —[நின்றிவ்வுலகில்கடிவான்] - விடாதே நின்று போக்குகைக்காக. [நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் வந்தார்கள். போந்தநேமிப்பிரான் தமர் [நன்று இத்யாதி] - நன்றான இசைபாடியும், ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும், இப்படி பூமியடையப் பரந்தார்கள். [சேன்றதொழுதுயம்மின்] - அவர்கள்பாடே சேன்று அவர்களைத்தொழுது உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோ ளென்னுதல்; அவர்களோடே சேன்று ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோ ளென்னுதல். [தொண்டர்] - அப்ராப்த விஷயத்தில் தொண்டேட்டிருக்கிற நீங்கள். திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடைய நீங்கள். அதுசெய்யுமிடத்தில் [சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே] - தொழுதுவந்தரம் “**ஹேஹிஹேஹி**” (தேஹிமேததாமிதே) என்னுதே தொழுங்கோள்.

(சு)

ஏழாம்பாட்டு.

நிறுத்திநும்முள்ளத்துக்கோள்ளும் தேய்வங்களும்மையுய்யக்கோள்
மறுத்துமவனோடேகண்டிர் மார்க்கண்டேயனுங்கரியே
கறுத்தமனமொன்றும்வேண்டா கண்ணனல்லால்தேய்வமில்ல
இறுப்பதெல்லாம் அவன்முர்த்தியாயவர்க்கேயிறுமினே.

முந்தின அர்த்தத்துக்கு, உயிரென்று - ப்ராணன், கொன்றென்றதுக்கு - தேஹத்தை யென்று அபாஹரிப்பது. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, உயிரென்று-ஸரீரம், ப்ராணனையென்று அபாஹரிப்பது. முந்தினவர்த்தத்திலே - கொல்லுமைக்கும் உண்கைக்கும் ப்ராணன்கள் விஷயம்; த்விதீயார்த்தத்துக்கு - ஸரீரம் விஷயம். இப்போது - இரண்டாமர்த்தம் சொல்லுகிறபோது. “கொன்றுயிருண்ணும்” என்றதை - பகை பசிக்கும் வஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - அப்படி இத்யாதி. தண்ணியவையெல்லாம் என்றது - “தீயனவெல்லாம்” என்றதைப்பற்றி. “விசாதிபகைபசி” என்றதை - “**வ்யாபிஹிஹிஹிஹிஹி**” என்றத்தோடே யோஜித்தம் அருளிச்செய்வார். விடாதே என்கிறதுக்குக் கீழே - இவ்வுலகில் என்று அவ்வித்துக்கொள்வது. விடாதே யென்றது - அர்த்தவித்தம். நேமிப்பிரான்தமர் - ஆளவந்தார் நிரவாஹத்திலே, நித்யஸூரிகள்; எம்பெருமானார் நிரவாஹத்திலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். போந்தநேமிப்பிரான்தமர் - செய்ததென்னென்னில் என்று அபாஹரிப்பது. போந்த - வந்த. திருமாலையாண்டான் நிரவாஹம் - அவர்கள்பாடே இத்யாதி. அவர்கள் - நித்யஸூரிகள். பாடேசேன்று - ஸமீபத்திலே போய். எம்பெருமானார் நிரவாஹம் - அவர்களோடேசேன்று இத்யாதி. விவரணம்-திருந்துகைக்கு இத்யாதி. அதாவது - அப்ராப்த விஷயத்திலேயாகிலும் ஸேஷத்தத்துக்கு இசைகையாலே, திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடைய நீங்களென்ற படி. அது - ஆஸ்ரயணம். செந்நிறுத்தி - செவ்வையாக நிறுத்தி. சிந்தைக்குச் செவ்வையாவது - அகஸ்ய ப்ராயோஜந்தையென்று விவகசித்து அருளிச்செய்கிறார்-தொழுது இத்யாதி. தொண்டர், கொன்றுயிருண்ணுமென்று தொடங்கி, தீயனவெல்லாம் - இவ்வுலகில் - நின்று - கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார்; போந்த நேமிப்பிரான்தமர், நன்றிசைபாடியுத்தொடங்கி, பரந்தார்; அவர்களோடே மின்சென்று - சிந்தையைச்செந்நிறுத்தி - தொழுதுயம்மின் இத்யவ்யய:

(சு)

ஆ.—(நிறுத்தி.) மற்று, நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவதைகள் எங்களுக்கு ரக்ஷகராகமாட்டாரோவென்னில்; - உங்களாலே ஸமாஸ்ரிதைகளான தேவதைகள், உங்களை எம்பெருமான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாமத்தனை; இப்பொருளில் மார்க்கண்டேயனும் ஸாக்ஷி. ஆகையால், நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரன், இதிலொன்றும் ஸம்ஸரிக்க வேண்டா. ஆதலால் அவனை யாஸ்ரயியுங்கோள். அக்ரீந்த் ராதிதேவதைகளையும் ஆராத்யதயா ஸாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிபாதின்றனவிதே யென்னில்; - அப்படியன்று ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறது. எங்ஙனெயென்னில்; - அக்ரீந்த் ராதி ஸமஸ்ததேவதாந்த்ரயாமிதயா ஸரீரிபூதனை பரமபுருஷனை ஸர்வகர்மஸமாராத்யனென்றது. ஆனபின்பு, நித்யநைமித்திககர்மயரூப ஸர்வகர்மங்களாலும் அக்ரீந்த்ராதி ஸமஸ்ததேவதாந்த்ரயாமியான பரமபுருஷனை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், உங்கள் தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பது அவன் ப்ரஸாதத்தாலே யானபின்பு அவர்களை “அவனுக்கு ஸேஷபூதர்” என்று புத்திபண்ணி, தத்ஸமாராத புத்யா அவர்களை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தியென்று தொடங்க] - உங்கள் ஹ்ருதயங்களிலே நீங்கள் நிறுத்திக் கொள்ளுகிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிக்கும்போது தாங்களாக ரக்ஷிக்க ஸ்ஷமரல்லாமை மீளவும் அவன் ப்ரஸாதங்கொண்டேரக்ஷிப்பது; இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸ்ரீமார்க்கண்டேய பகவான் ஸாக்ஷி. [கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா] ஸம்ஸரிக்கவேண்டா. [இறுப்பதென்றுமேலுக்கு] - இந்த்ராதி தேவதைகளை ஸரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு அந்தராத்யதயா நின்றான் ஸர்வேஸ்வரனென்று புத்திபண்ணி அத்தேவதாமுகமாகப் பண்ணும் நித்யநைமித்திககர்மங்களை தத்ஸமாராதபுத்யா பண்ணுங்கோள்.

ப.—அந்தரம், தேவதாந்தரபரரானுரைக்குறித்து; அவனையொழிய இவர்களுக்கு ரக்ஷணஸக்தியில்லை, ஸர்வஸுலபனை க்ருஷ்ணனே பரதேவதை, ஆனபின்பு, தேவதாந்தரவிஷயமான நித்யநைமித்திகாதிதர்மங்களை, அவர்களுடைய பகவச்சரீரத்வ புத்தியைப்பண்ணி அநுஷ்டிக்கும்படி பாருங்கோ ளென்கிறார்.

தும் - உங்கள், உள்ளத்து - நெஞ்சுக்குள்ளே, நிறுத்தி - ஸுபாஸ்ரயமல் லாமையாலேவலியப்பிடித்து நிறுத்தி, கொள்ளும் - கொள்ளும், தெய்வங்கள் - தெய்வங்கள், உம்மை - உங்களை, உய்யக்கொளும் - உஜ்ஜிவிப்பித்துக்கொள்வதும், அவனோடே - தங்களுக்கும் பலப்ரதத்வஸக்தி கொடுத்தவன்தன்னோடே, மறுத்து - மீண்டு சென்று கிட்டிக்கிடர், (இது), மார்க்கண்டேயனும் - மார்க்கண்டேயனும், கரி - ஸாக்ஷியாக, கண்டர் - கண்டிகோள், (ஆகையாலே), கறுத்த - (இதரதேவதாபரத்வப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி)மலிநமான, மனம்-நெஞ்சு, ஒன்றும் - ஒருபடியாலும், வேண்டா - வேண்டுவதில்லை; (“யொயொயாஃயாஃதநுஃஹக்” என்கிறபடியே), கண்ணன்ல்லால் - (தேவதாந்தரங்களுக்கு ஸரீரியான) க்ருஷ்ணனையொழிய, தெய்வம் - பரதேவதை, இல்லை - இல்லை, (ஆனபின்பு), இறுப்பது-ஸாஸ்த்ரமாய்க் கர்த்தவ்யமான நித்யநைமித்திகங்களை, எல்லாம் - எல்லாம், அவன் - அந்தக்ருஷ்ணனுக்கு, மூர்த்தியாயவர்க்கே - ஸரீரங்களான அந்ததேவதைகளை விஷயீகரித்து, இறுமின் - ஸர்வயஜ்ஞநாமபோக்தாவான அந்தக்ருஷ்ணன் பர்யந்தமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். இதிலே - பாகவதோத்கர்ஷணேதுவான ப்ரம்மம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நெடுநாளாய் ரயித்தவர்களை பலம்கிட்டுவதற்கு முன்பே விடவோவென்னில்; அவர்கள் பலம் தருவதும் அவனைக் கொண்டாயிற்று, ஆன பின்பு “அவர்கள் அவனுக்கு ஸரீரபூதர்” என்று புத்திபண்ணி பகவத்ஸமாஸ்ரயண புத்யா ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தி இத்த்யாதி] - உங்கள் நெஞ்சிலே நீங்கள் நிறுத்திக்கொள்ளுகிற தேவதைகள், த்யேயவஸ்துக்களை நிறுத்துகையும் த்யாதாவுக்கே ஹமென்கை. “சுஜ்ஜுஷ்டிரா சூஃ வுரூவொ ஸ்யுகூதூநிசிக்ஷி” என்கிறவன் அவஸரப்ரதீக்ஷஸ்ய நிந்திறதன்றே; யுத்த்யாபாஸங்களாலும் வசநாபாஸங்களாலும் பொரிபுறந்தடவி நிறுத்துகை. [உம்மையுய்யக்கொள்]-உங்களை உய்யக்கொள்ளுமிடத்தில். ரக்ஷிக்கும்போது தாங்கள் அக்ஷமராகையாலே; “பேணிலும் வரந்தர மிதிக்கிலாதேவரை”, “திருவில்லாத தேவரை”; [மறுத்துமவனோடே கண்டிர்]-மீண்டுமவனோடே சேர்த்து அவன் ப்ரஸாதத் தாலே கிடர். நீங்கள் அவர்களை யாஸ்ரயித்தாலும் பலம்தருவான் அவனை; “ஹஸிதே”; “நவரி வாஹந ஸாரிஷ்யூபேதெ ஸவெபுஸூரஹரிட”. இவர்களை யாஸ்ரயிக்க, வேறேயொருவன் பலம் தருமதென்கே கண்டோமென்னில், [மார்க்கண்டேயனும் கரியே]-பூநீமார்க்கண்டேயபகவான் ஸாக்ஷி. [கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா] - இதரதேவதைகள்பக்கல் பரத்வபுத்தியாகிற தண்ணிய நெஞ்சு ஒன்றும் உங்களுக்குவேண்டா. “சுஜ்ஜுஷ்டிராசூயாநஸூ ஸம்ஸயாதா. [கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை] - “ஸவெபு ஷெவா ஷெவகீபு சூ வநவ” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனை யொழிப ஆஸ்ரயணியரில்லை. அவனுக்கு ப்ரகாரபூதராய்க் கொண்டு உளராயித்தனை அல்லாததேவதைகள்; பொய்யொய்யாந்தநுஹஸிதே”. [இருப்பதெல்லாம்] - “தேவதாராதநம்” என்று தோற்றுகிற நித்யநைமித்திக கர்மமெல்லாம். [அவன்முர்த்தியாயவர்க்கே யிறுமினே] - “இவர்கள் அவனுக்கு ஸரீரபூதரானவர்கள், அந்தராத்மா ஸர்வேஸ்வரன்” என்று புத்திபண்ணி தத்ஸமாராதந புத்யா பண்ணுங்கோள். தன் திருவடிகளைப் பிடித்தார்க்குத் தானே பலங்கொடுக்கக்கடவனாயிருக்குமிதே அவன்.

௩௩.—ஏழாம்பாட்டு. நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக்குப் பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயித்துப் போந்தோம்; அதின்முடிவுகண்டு பின்னை ஹகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணுகிறோமென்ன; நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன்பக்கலிலே கொண்டு சேன்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று, ஆனபின்பு, அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பேறில் அழகிது; அதுவும் மாட்டிகோளாகில், நீங்கள் அவர்களுக்கு இகேறிவற்றை “இவர்கள் அவனுக்குத்தன

ஏழாம்பாட்டு - நிறுத்தி இத்த்யாதி. “அவனோடேகண்டிர்” என்கையாலே உத்தரப்ரத்யுத் தாமாக அருளிச்செய்கிறார் - நாங்கள் இத்த்யாதி. இந்த ஸங்காபரிஹாரம் “ஒடியோடி” என்கிற பாட்டிலும் சொல்லிற்றே யென்னில்; அங்கே - அவர்களுையாஸ்ரயித்தால் பலமில்லை யென்றது, இங்கு - தேவதைகள் ஸர்வரண்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்ப்பார்களென்கிறதாயாலே புநருத்தியில்லை. “நிறுத்தி” இத்த்யாதியைப்பற்ற, நீங்கள்ஆஸ்ரயிக்கிற இத்த்யாதி. அவனையொய்யாஸ்யிக்கப்பெறில் அழகிதென்றது - சீழிற்பாட்டில் “சென்றுதொழுதுயின்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து. இடுகிறவற்றை யென்றது - “இறுப்பதெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற. அவனுக்குத்தனபூதர் என்றது - “அவன்

பூதர், இவர்கள் முகத்தாலே நாம் லகவத்ஸ்மாராதநம்பண்ணுகிறோம் ” என்று புத்திபண்ணியாகிலும் இடப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

[நிறுத்தி] - த்யேயவஸ்துவை ஸ்த்திதிப்பிக்கையும்த்யாகம் பண்ணுகிறவனுக்கே லாரமாயிற்று. ஆஸ்ரயிக்கிற இவன் எடுத்துநிறுத்த, நிற்கிறவையிறே அவை. [நும்முள்ளத் துக்கொள்ளும் தெய்வங்கள்] - உந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொள்ளுகிற தேவதைகள். [உள்ளத்துக்கொள்ளும்] - “புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பார்கள் ” என்று தாங்களறிந்த தாக உபாஸிக்கும்த்தனை. [உம்மையும்க்கொள்] - உந்தாமை உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண்டார்களாகிறபடி. [மறுத்துமீத்யாதி] - நீங்கள் “அவனிலும் இவர்கள் ஆஸ்ரயணியர்” என்றுபற்ற, இவர்கள் உங்களை அவன்பக்கலிலே கொண்டோபாய்க்கிடுகோள் ரகஷிப்பது. என்றும் ரகஷணதர்மம் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே, “**நஹிவாது நஸாஸ்யபூஜேதே ஸவெபுஸாஹஸிஸு**” (நஹிபாலநஸாமர்த்யம்ருதேஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்) என்கிறபடியே வேறுசிலரை யாஸ்ரயிக்க, அவன் பலப்ரதனாகயாவதென்? என்ன, [மார்க்கண்டேயனும் கரியே] - கரியேன்று-ஸாக்ஷிக்குப் பேர். இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாக்ஷி பூநீமார்க்கண்டேயன். அவன் நெருநாள் தேவனையாஸ்ரயிக்க, அவனைப்பார்த்து, “நெருநாள் நீ நம்மையாஸ்ரயித் தாய், இவ்வாஸ்ரயணம் பாழேபோகவொண்ணாது, உன்ளுே என்ளுே வாசியில்லை, உனக்கொருபுகல்காட்டித்தரப்போரு ” என்று ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே கொண்டோசென்று, அவன் அபேக்ஷித்ததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுத்தான்; ஆனபின்பு, இதில் ஸாக்ஷி அவனை. [கறுத்தமனமொன்றும்கண்டா] - கூடாத்தேவதைகள் பக்கலிலே பரத்வ ப்ரதி புத்திபண்ணியிருக்கும் தண்ணியநெஞ்சு உங்களுக்கு வேண்டா. [கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை] - “**ஸவெபுஜேவாஜேவகீ வுசு வனவ**” (ஸர்வேதேவா தேவகீ புத்ர ஏவ) என்கிறபடியே, அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு தேவதை

ப்ர:—(கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை) — **ஜீஹாராதே வாலுஜேவ ஜீஹாத்யாய்யாபெ ஸ்ஷு: , “ஜேராதீஷி ஸுகூணி யயாமி லொகெசுபொ லொகாலொகவாலாலஸ்யீவ । சூபொஸ்யஸாஹுதயஸ வண ஸவெபு ஜேவாஜேவகீ வுசு வனவாநா”**.

மூர்த்தியாய் ” என்றத்தைப்பற்ற. இடப்பாருங்கோள் என்றது - “இறுமின் ” என்றத்தைப்பற்ற.

இவன் ஸ்த்திதிப்பிக்கவேணுமோ? ஸ்வயமாக நிற்கமாட்டார்களாவென்ன, - த்யேயவஸ்துவை இத்தாதி. விவரணம் - ஆஸ்ரயிக்கிற இத்தாதி. அடுத்து என்று பாடமானபோது - பலாங்கரித் தென்றபடி. நிறுத்த-ஸ்த்திதிப்பிக்க. “உள்ளத்து ” என்றதுக்குபாவம்-புறம்பே இத்தாதி. உய்யகீ கொள்-ரகஷிப்பது. மறுத்தும்-பின்னையும். ரகஷணதர்மமந்ததேவதைகளுக்கில்லையாவென்ன என்றும் இத்தாதி. உத்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் நஹி இத்தாதி. இதம் ப்ரமாணம் பூர்வமேவ விதிதம். அது எப் படியென்ன - அவன்நெருநாள் இத்தாதி. ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே - இத்தாதிக்குப் ப்ரமாணம் - “**கஹம்கெஜநகொவஸுஹுஷீகெஸுஷிதாமாஸு: । சூயு:பூஜாதாவளராரண: கிஸ்யபுமெநாவஸவபுலெ**” இத்தாதிகள் கண்டுகொள்வது. ருத்ரானியுபாவித்த மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆயுப்ரதாதா காராயணனென்கையாலே - அவன்கொடுப்பித்ததுவித்தம். “கண்ணனல்லால் - இல்லை ” என்று தேவதந்தரங்களினுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம்பண்ணுகிறாரோ வென்ன- ஸவெபுஜேவா இத்தாதி. “**ஜேராதீஷி ஸுகூணி யயாமி லொகெசுபொ லொகா**

யில்லை; “யொயொயாய்யா.தநுஹகூ” (யோயோயாய்யாந்தநும்பக்த) என்கிற படியே-அவனுக்குத் தநுபூதராயுளராகி லாமித்தனை. [இறுப்பது இத்யாதி]-ஆனபின்பு, நீங்கள் அவ்வவதேவதைகளுக்குக் கொடுக்கும் ஸமாராதநத்ரவ்யங்களை யெல்லாம் “இவர்கள் அவனுக்கு ஸரீரபூதர்” என்று புத்திபண்ணி, அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பாருங்கோள். இறுப்பதெல்லாம் - “தேவதாந்தராய” என்று தோற்றுகிற நித்யநைமித்திக கர்மங்களை யெல்லாம், அவன்மூர்த்தியாயவர்க்கே - அவனுக்கு ஸரீரபூதரான அவர்களுக்கே. “அந்தராத்மா ஸர்வேஸ்வரன்” என்று புத்திபண்ணி தத்ஸமாராதந புத்த்யா பண்ணுங்கோள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்குந்தன்மூர்த்தி
நிறத்தினுன்தேய்வங்களாக அத்தேய்வநாயகன்தானே
மறுத்திருமார்வனவன்தன் பூதங்கள்கீதங்கள்பாடி
வேறுப்பின்றிஞாலத்துமிக்கார் மேவித்தோழுதுயம்மினீரே.

ஆ.—(இறுக்கும்) கேவலேந்த்ராதிகளையே ஸ்வகர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதபூத்ரபஸ்வாதிபலங்களை அவர்கள் பக்கவிலே பெற்றன்றோ எல்லாரும் புஜிக்கிறதென்னில்;— இந்த்ராதிகளையெல்லாரும் ஸ்வாதிகாராதுருணகர்மங்களாலே யாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப் பெற்று அதுபவிக்கும்படி அந்த ஸர்வேஸ்வரனான பரமபுருஷன் தானே ஸ்வஸரீரபூதரான அந்த இந்த்ராதிகளை, ஸ்வகர்மஸமாராத்யராய் ஸமாராதகாபிலஷித பலப்ரதாந ஸமர்த்தராம்படி பண்ணியருளினான்; ஆதலால், அவனே ஸர்வேஸ்வரன். இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாகையாலும், பகவதேகபோகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே இந்த லோகம் பூர்ணமாகையாலும், நீங்களும் எம்பெருமானையே அந்நப்பரயோஜநராய்க் கொண்டு ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ப்ர:—ஸ்ரீஹவஜீதாஸு ஸவதெ ஹவாநு, “யொயொயாய்யா.தநுஹகூஸூக்யாபிபூதாநி | தஸுதஸுதாநா ப்ரஹ்ம தாநெவ விடிபாடி ஹபூ” || ௨௬ ||

யொகவாநாஸூயீவ | துயொய்யஸூஹுதயஸூவஹஸவெபுடெவாபெடிவகீவாது வனவ” இதி பாரதேபீஷ்டம். தேவதைகள் தத்ப்ராதந்த்ராகளென்றதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் யொய இத்யாதி. “யொயொயாய்யா.தநுஹகூஸூக்யாபிபூதாநி | தஸுதஸுதாநா ப்ரஹ்ம தாநெவவிடிபாடிஹபூ” இதி யீதாயாஸவதெ. இறுப்பது-கொடுப்பது. தும்முள் எத்து - நிறத்தி - கொள்ளும் தெய்வங்களும் உம்மை உய்யக்கொள் - மறுத்தும்வனோடேகண்டிர், மார்க்கண்டேயனுங்கரியே இத்த்யாரப்யாவ்யம். அவனோடே - அவன்பக்கவிலே; கொண்டுபோய் இத்த்யாஹார: அவன்மூர்த்தியா யவர்க்கே - அவனுக்கு ஸரீரபூதரானவர்களுக்கே. (எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களை யாப்ரயித்து அபேக்ஷிதங்களைப் பெற்றூரில்லையோவென்னில், அந்த தேவதைகள் ஆப்ரயிதரபேக்ஷிதங்கள் கொடுக்கவல்ல ராம்படி பண்ணினான் எம்பெருமானே; அவனை யாப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ னென்கிறார்.

[இறுக்குமென்று தொடங்கி] - பிந்ருசிகளான அதிகாரிகள் ஸ்வவர்ணஸ்வாப்ரமோசித கர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப்பெற்று அநுபவிக்கும்படி ஸ்வஸாரீரபூதமான தேவதைகளை ஸர்வேஸ்வரன்தானே ஸமாராத்யராகவும் ஆராதகர்க்கும் அபிமதபலங்களைக் கொடுக்க வல்லராம்படியும் பண்ணினான். [மறுத்திருமார்வ னென்று தொடங்கி] - அவனழகுக்குத் தோற்று அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்கள் இகழாதே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு பூமியிலே திரண்டார்கள்; அவர்களைப்போலே நீங்களும் எம்பெருமானே அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வதேவதாநாயகனாய் ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாவான க்ருஷ்ணனுடைய ஸேஷபூதரானவர்கள் லோகத்திலே அதிகராய் வர்த்தியாநின்றார்கள், அவர்களை யாப்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ னென்கிறார்.

இறுக்கும் - கர்த்தவ்யமாய், இறை - கடமையான நித்யநைமித்திகங்களை, இறுத்து - ஸமர்ப்பித்து, உண்ண - உஜ்ஜீவிக்கக்கூக, எவ்வுலகுக்கும் - நாநாருசிகளான ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், தன் - தன்னுடைய, மூர்த்தி - ஸாரீரபேதங்களை, தெய்வங்களாக - தத்தக்கர்மாராத்யதேவதைகளாக, நிறுத்தினான் - நிறுத்தினவன், அத்தெய்வநாயகன் தானே - ஸர்வதேவதாநாயகனான க்ருஷ்ணன்தானே, (ஆகையால்), மறு - அந்த ஸர்வாதி கத்வஸூசகமான ஸ்ரீவத்ஸத்தை, திருமார்வன் - திருமார்பிலுடையனான, அவன்தன் - அவனுக்கு, பூதங்கள் - ஸேஷபூதரான பாகவதர்கள், கீதங்கள் - நாநாகீதங்களை, பாடி - பாடி, ஞாலத்து - ஸாம்ஸாரிகதோஷத்தாலுண்டான, வெறுப்பு இன்றி - விஷாதம் இல் லாதபடி; மிக்கார் - ஸர்வோத்தக்ருஷ்டராய் வர்த்தியாநின்றார்கள்; நீர் - நீங்கள், மேவி - அவர்களைக்கிட்டி, தொழுது - தொழுது, உய் மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களை யாப்ரயித்து அபேக்ஷிதங்கள் பெற்றூரில்லையோவென்ன;—ரஜஸ்தமஃப்ரகராயிருக்குமவர்களுக்கு ஆப்ரயணீயராக வும், அபேக்ஷிதப்ரதராகவும் தேவதைகளைப் பண்ணினான் ஸர்வேஸ்வரனே; ஆனபின்பு, அவனையாப்ரயியுங்கோ னென்கிறார்.

[இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண] - ஸ்வவர்ண ஸ்வாப்ரமோசித கர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதங்களைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்க. [எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக] - பிந்ருசிகளான அதிகாரிகளை யுடைத்தான ஸர்வலோகங் களுக்கும், தன் ஸாரீரபூதரான தேவதைகளை ஸமாராத்யராக நிறுத்தினான். “*ஐரோஹி*” என்றிருப்பார் தலைவணங்குகைக்காக நிறுத்தினான். [அத்தெய்வநாயகன் தானே]-ஆப்ரயிக்கிறவர்களோடு ஆப்ரயணீயரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகன் அவன்தானே. சேதநருடைய குணநுபமாக ஆராத்யராகவும், அபிமதபலப்ரதராம் படியாகவும் பண்ணினான். [மறுத்திருமார்வன்] - மறுவையும் திருவையும் மார்விலே யுடையவனென்னுதல், ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்விலேயுடையவனென்னுதல். [அவன் தன் பூதங்கள்] - அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலழகிலே தோற்றுத் தாங்கள் உளராயிருக்கும்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், பகவதநுபவஹர்ஷத்தாலே பாடி, “ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தோம்” என்னும் வெறுப்பின்றிக்கே பூமியிலே திரண்டார்கள்; நீங்கள் அவர்களோடேகூட அந்நயப் பரயோஜனராய்த் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்னுதல், அவரைத் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்னுதல்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள சேதநர் குணநு குணமாக ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இதரதேவதைகளை லோகமடங்கப் பரப்பிவைத்தான்; அவனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோக மடங்கப் பரந்தார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[இறுக்குமிய்யாதி] - செய்தபயிருக்குக்கடமையிறுக்குமாபோலே, உந்தாமுடைய புண்யபாபாநுபமாக அவ்வவதேவதைகளுக்குக் கோடுக்கும் த்ரவ்யங்களைக்கொடுத்து ஜீவிக்கைக்காக, எல்லாலோகங்களிலும், தனக்குத் தறுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி னான்; இவ்வருகுள்ளாரோடு அத்தேவதைகளோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நியாமகலா யிருக்கிற தானே. ராஜாக்கள் ஊர்தோறும் கூறுசெய்வார்களை வைக்குமாபோலே. [மறுத் திருமார்வன்] - ஸ்ரீவத்ஸத்தையும் பிராட்டியையுமுடைய மார்வனென்னுதல், ஸ்ரீவத் ஸத்தையுடைத்தான திருமார்வையுடையவனென்னுதல். [அவனித்யாதி] - அவனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே கீதங்களைப்பாடி, “ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கவேண்டாநின்றதே!” என்கிற வெறுப்பின் றிக்கே பூமியெங்கும் பரந்தார்கள். [மேவித்தொழுதுயம்மினீரே] - ஆனபின்பு, நீங்கள் அவர்களைச் சேன்றுஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்னுதல், அந்த ஸத்வநிஷ்ட்டரானவர்க

எட்டாம்பாட்டு - இறுக்கும் இய்யாதி. கீழ்ச்சொன்னபடியே, பலப்ரதாஸத்தருமன்றிக்கே, பகவத்ப்ரகாரமான ஆகாரத்தாலே யொழிய ஸ்வதனவ அநுபாஸ்யருமாயிருக்க, இந்த தேவதைகளை ஈஸ் வரன்தான் ஸ்ருஷ்டிப்பானென்? என்ன - ராஜஸராயும் இய்யாதி. சேதநர்குணநு குணமாக - இத் யாதிக்கு - “யக்ஷரக்ஷாஹ்லிராஜஸாஃ | ப்ரெகாநுஹ்ருதமணாஹ்ருதயஜனெதாஃ லாஜநாஃ” இய்யாதியிலே நோக்கு. பாப்பிவைத்தான் - என்றவநத்தாம், ஆகையாலேயென்று கூட்டிக்கொள்வது. “மறுத்திருமார்வன்” இய்யாதியைப்பற்ற - அஸாதாரண இய்யாதி. “மேவித் தொழுதுயம்மினீர்” என்றத்தைப்பற்ற-அவர்களைப்போலே இய்யாதி.

“இறுக்குமிறையிறுத்து” என்று - நித்ய வநயித்திகாதி ரூபேண அவர்களை யாராதிக்கை யைச் சொல்லுகிறது. கடமை - ருணமும், வரியும். புண்யபாபாநுபமாக என்றது - புண்ய வருத்திக்கும் பாபக்ஷயத்துக்குமாக என்றபடி என்னுதல்; அன்றிக்கே, தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயண ஹேதுவான புண்யபாபாநுணமாகவென்னுதல். “அத்தெய்வநாயகன்” என்றதுக்குபாவம் - இவ் வருதுள்ளார் இய்யாதி. “நிறுத்தினான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இய்யாதி. கூறு செய்வார்கள் - தாந்யாதிகளை விபஜிக்கும் அதிகாரிகள். மணியக்காரரை யென்றபடி. முந்தினவர்த் தத்தில், திருவேன்று - பிராட்டி. த்விதீயார்த்தத்தில், திருவேன்கிறது - மார்வுக்கு விசேஷணம். திருமார்வ நென்றபடி. கீழேயுங்கூட்டி “பூதங்கள்” இய்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம்-அவனுடைய இய்யாதி, வேண்டாநின்றதே - வேண்டியிருந்ததே. வெறுப்பு - குத்தை, “மேவி” என்று - கிட்டியென்னுதல் அந்நயப் பரயோஜனா யென்னுதல். தொழுகை - பாகவதவிஷயமாதல், பகவதவிஷயமாதல். அத்தெய்வ நாயகன் தானே - இறுக்குமென்றுதொடங்கி, தன்மூர்த்தியை - தெய்வங்களாக - நிறுத்தினான்; ஆகையாலே அவர்களைவிட்டு - மறுத்திருவென்று தொடங்கி அவ்வயம். திருமார்வனவந்தன் பூதங்கள் - திரு

ளோடொக்க நீங்களும் அந்நயப்ரயோஜநராய் ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோ ளென்னுதல். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மேவித்தொழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை
நாவிற்கோண்டச்சுதன் தன்னை ஞானவிதிபிழையாமே
பூவிற்புகையும்விளக்குஞ் சாந்தமும்நீரும்மலிந்து
மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும்மிக்கதுலகே.

ஆ.—(மேவித்தொழுது.) பகவத்ஸ்வரூபருபகுணவிபூதி ப்ரதிபாதகமாய் பரிஸுத்தமான ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு பக்திமார்க்கம் தப்பாமே புஷ்பதுப தீபாதுலேபந ஸலிலாத்துபகரணங்களாலே அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெரு மானுக்கு அடிமைசெய்கிற பரிஜநங்களும், பரமபுருஷகுணசேஷிதாதுபவைகபோகரான திவ்யஜநங்களுமேயாயிற்று இந்தலோகம்; நீங்களும் அப்படியே அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பகவத்பரிசர்யைக போகரான வைஷ்ணவர்களும், அதுக்கு ஸ்ரீமான்றிக்கே தத்குணைகதாராகரான வைஷ்ணவர்களுமேயாயிற்று இந்த லோகம்; நீங்களும் அவர்களைப்போலே அந்நயப்ரயோஜநராய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[வேதப்புனிதமென்று தொடங்கி] - வேதத்தில் பகவத்ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளில் ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் விடாத ஸ்வபாவானவனை வேதாந்தங்களில் ப்ரதிபாதிக்கிற பக்திமார்க்கம் தப்பாமே. [பூவில் புகை] - பூவோடுகூடின புகை. மலிவு - மிகுதி. மேவித்தொழுகை - அந்நய ப்ரயோஜ நராய் ஆஸ்ரயிக்கை.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரைக்கைவிடாத அப்ரச்யுதஸ்வபாவனுடைய கைங் கர்யநிஷ்ட்டராலும் குணநிஷ்ட்டராலும் லோகம் மிகுந்தது, அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

வேதம் - வேதத்தில், புனிதம் - ஸ்வரூபகுணதி ப்ரதிபாதகமாகையாலே பரம பாவநங்களான, இருக்கை - ஸ்ரீ புருஷஸூக்தநாராயணாவாகாதி ருக் விஸேஷங்களை, நாவில் - நாவிலே, கொண்டு - உச்சரித்துக்கொண்டு, ஞானவிதி - பக்திபுருஷஞானவிதா நம்பண்ணுகிற ஸாஸ்த்ரமர்யாதை, பிழையாமே - தப்பாதபடி, (ஆராதனோபகரணமான), பூவில் - புஷ்பத்தோடுகூடின, புகையும் - தூபமும், விளக்கும் - தீபமும், சாந்தமும் - சாத்துப்படியும், நீரும் - திருமஞ்சனமும், மலிந்து - பூர்ணமாகவுடையராய்க்கொண்டு, அச்சுதன் தன்னை - அப்ரச்யுதஸ்வபாவான ஸர்வேஸ்வரனை, மேவி - அந்நயப்ரயோஜந

மாற்பையுடையான அவனுக்கு ஸேஷபூதரானவர்க ளென்றபடி. “கடல்வண்ணன் பூதங்கள்” இத்யாதி ஸ்தலங்களிலும் - கடல்வண்ணனுடைய பூதங்களென்று வடிவத்திதற்புருஷனாகக் கண்டுகொள்வது.

ராய்க்கொண்டு, தொழும் - ஸேஷவ்ருத்திமுகத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கும், அடியாரும் - ஸேஷ பூதரையும், பகவரும் - அவனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணநுஸந்தாநவித்தரான முநி களையும், மிக்கது - மிகவுடைத்தாயிற்று, உலகு - லோகம், (ஆனபின்பு), மேவி - அவர் களைக்கிட்டி, தொழுது-தொழுது, நீர் - நீங்கள், உய்ம்பின்கள் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும் குணநிஷ்ட்டரும் பூமியிலே புகுந்து ஸம்ருத்தமாக வர்த்தியாசின்றார்கள், நீங்களும் அவர்களோடொக்க ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[மேவி இத்த்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய்த் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், வேதத்தில் விபூகிவிஷயமாகச் சொன்னவை யன்றிக்கே, பகவத்குணங்களையும் வடிவழ கையும் ப்ரதிபாதிபாதினின்றான் ஸ்ரீ புருஷஸக்தாதிகளை நாக்கிலே கொண்டு. [அச்ச தன்தன்னை] - அஹ்ருதயமாகச்சொன்னத்தை ஸஹ்ருதயமாக நினைத்து “மதுஜெயஸ்” என்னுமவன். அகவாய்பாராதே உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு நமுவவிடாதவனை. [ஞான விதிபிழையாமே] - வேதாந்தங்களில் ப்ரதிபாதிக்கிற பக்திமார்க்கம் தப்பாமே. ஞான மென்று - ஜ்ஞாநவிஸேஷமான பக்தியைச்சொல்லுகிறது. [பூவிற்புகையும்] - பூவோடே கூடின புகையையும், ஸமாராதந த்ரவ்யங்களையும் மிகுத்து. [மேவித்தொழுமடியாரும்] - அநந்யப்ரயோஜநராய்த் தொழும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும். [பகவரும்] - அதுக்குக்ஷமான் றிக்கே குணநுபவம்பண்ணும் குணநிஷ்ட்டருமாகக் கொண்டு லோகமடங்க ஸம்ருத்த மாயிற்று. கிடந்தவிடத்தே கிடந்து குணநுபவம்பண்ணும் ஸ்ரீபரதாழ்வானையும், தொடர்ந்து அடிமைசெய்யும் இளையபெருமானையும்போலே இருக்குமவர்கள். மேவித் தொழுதுய்ம்பினீர்கள்.

௩௩. - ஒன்பதாம்பாட்டு. பகவத்குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெங்கும் பரந்தார்கள், நீங்களும் அவர்களோடொக்க அநந்யப்ர யோஜநராய் ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[மேவி இத்த்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவீக்கப் பாருங்கோள். [வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற்கொண்டு] - வேதத்தில் அவன்விபூதிவிஷய மாகப் பரக்குமவற்றை யன்றிக்கே, அஸாதாரண விக்ரஹத்திலும் குணங்களிலும் ஸ்வரூபத் திலுமாகப் பரந்திருக்கிற ஸ்ரீபுருஷ ஸலக்தாதிகளை நாக்கிலேகொண்டு. [அச்சதன்தன்னை] - இவர்கள் நாவிலேகொண்டு அஹ்ருதயமாகச் சொன்னால் அத்தை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு

ஒன்பதாம்பாட்டு - மேவி இத்த்யாதி. பகவத்குணநிஷ்ட்டரும் என்றது - “பகவரும்” என் றத்தைப்பற்ற. கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும் என்றது - “அடியாரும்” என்றத்தைப்பற்ற. பூமியெங்கும் பாந்தார்கள் என்றது - “மிக்கதுலகு” என்றத்தைப்பற்ற. “மேவித்தொழுது” இத்த்யாதியைப்பற்ற- அநந்யப்ரயோஜநராய் இத்த்யாதி.

புனிதவிருக்கை - பவித்ரமான ருக்குக்களை. பவித்ரவம் - அஸாதாரண விக்ரஹாதி ப்ரதிபாதகமானவற்றுக்கே என்று கருத்து. மேலே “ஞானவிதி” என்று - ஜ்ஞாநவிஸேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகையாலே, “நாவிற்கொண்டு” என்று - அஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகை அடியார்க் கும் பகவர்க்கும் விருத்தமானையாலே, “வேதப்புனிதவிருக்கைநாவிற்கொண்டு” என்றத்தை - “அச்ச தன்தன்னை - மேவித்தொழுதுய்ம்பினீர்கள்” என்று உபதேஸவிஷயமாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஸேஷமாக அந்வயிப்பது. கீழேயுங்கூட்டி, அச்சதஸுபத்தத்துக்கு - மதுவாவயத் தீவ்யுதஃ என்கிற வ்யுத்பத்தி யிலே னோக்காக அர்த்தம்-இவர்கள்நாவிலே இத்த்யாதி. “வகிஸுஜ்ஞாநவிஸேஷஃ” என்றத்தைப்

“நத்யஜெயத்” (நத்யஜேயம்) என்னுமவன். [ஞானவிதிபிழையாமே] - ஞானமென் கிறது - ஐஞானவிசேஷமான பக்தியை. பக்திபலாத்திருதமான க்ரியைகளி லொன்றும் தப் பாமே. [பூவில் இத்யாதி] - பூவோடே கூடினபுகை தொடக்கமான ஸமாராதநோபகரணங் களை மிகுத்துக்கொண்டு அவனைவிடாதே நின்று அடிமைசெய்யுமவர்களும், குணநுஸந்தாநத் துக்கு அவ்வருகொன்றுக்கு கூடிமரன்றிக்கேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு மிக்கது லோகம். (தொடர்ந்தடிமைசெய்யும்) இளையபெருமானையும், (கிடந்தவிடத்தேகிடந்து குணநுபவம் பண்ணும்) ஸ்ரீபரதாழ்வானையும்போலே இருப்பாரேயாயிற்று லோகமடைய; நீங்களும் மேவித்தொழுதாய்ம்மின். (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

மிக்கவுலகுகள்தோறும் மேவிக்கண்ணன் திருமுர்த்தி
நக்கபிரானே அயனுமிந்திரனுமமுதலாகத்
தொக்கவமரர்துழாங்கள் எங்கும்பரந்தனதோண்டி
ஒக்கத்தொழுகின்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே.

ஆ.-(மிக்க.) சதுர்முகபசுபதிஸுதமகப்ரப்ருதி ஸமஸ்ததேவதிகாங்களும் பரம்புருஷஸமாஸ்ரயணத்தாலே லப்தலோகாதிபத்யரானுகள்; ஆனபின்பு, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை யாஸ்ரயிக்க வல்லிக்கோளாகில், இக்கலியுகமொன்று மில்லை யென்கிறார்.

ஒ. - பத்தாம்பாட்டில், நீங்களாராதிக்கிற தேவதைகளும் எம்பெருமானை ஸமாஸ்ரயித்துத் தந்தாமுடைய பதங்களைப்பெற்றது, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை யாஸ்ரயித்துப் பிழையுங்கோ னென்கிறார்.

[மிக்கவென்று தொடங்கி] - பரஹ்மருத்ராதி தேவதாகணங்கள் விலகூண
• மான திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ணனை ஆஸ்ரயித்து ஸம்ருத்தமான லோகங்கள் தோறும் தங்கள் ஐஸ்வர்யங்களால் விஸ்த்ருதமாயின. [ஒக்கவென்று தொடங்கி] - அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிக்க வல்லிக்கோளாகில் கலியுக ப்ரயுக்தமான ஸகல தோஷங்களும் நீங்கும்.

பற்ற-ஐஞானவிசேஷமான இத்யாதி. விஜீயத ஊகிவிஜி: என்கிற வ்யுத்தபத்தியிலே நோக்காகவர்த்தம் ஹகி ஸமாதூத இத்யாதி. அதாவது - விஜீயத ஊகிவிஜி: என்று - ஆராதநுபமான கர்மங் களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “பூவில்” என்றது - த்ருதியையாய், பூவோடே என்றபடி. பகவா: - பகவான்கள். ஐஞானாதிகள் இத்யர்த்தி. அவர்களாகிறார் - குணநிஷ்டர், மிக்கது - ஸம்ருத்தமாயிற்று. லோகம் - மிக்கது என்றவயம். இளையபெருமான் கைங்கர்யநிஷ்டர், ஸ்ரீபரதாழ்வான் குணநிஷ்ட டர். ஞானவிதிபிழையாமே யென்று தொடங்கி, மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும் - உலகு-மிக்கது; அவர்களோடொக்க-வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற்கொண்டச்சுதன் தன்னை - மேவித்தொழுதாய்ம்மினீர் கள் இத்யவ்யயி. கீழிற்பாட்டுக்களிற்போலே, இப்பாட்டிலும் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தொழுதென்ற பகூத்திலே; வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற்கொண்டு - ஞானவிதிபிழையாமே பூவிழ்புகையுந் தொடங்கி, அச்சுதன் தன்னை - மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும் - மிக்கதுலகு; அவர்களை - மேவித்தொழுதாய்ம் மினீர்கள் என்று அந்வயம். (சு)

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வாதிகளை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷபூதரான பாகவதருடைய ஆஸ்ரயணீயதையை ப்ரதிபாதித்து, இப்பாட்டில்-ப்ரயோஜனாதார்த்தமாக தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயிப்பா ரைக்குறித்து; அவனை யாஸ்ரயித்து தேவதைகள் அபிலஷிதபதங்கள் பெற்றவோபாதி நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிப்பதிகளாகில், உங்க ளுடைய புத்திபேதஹேதுவான காலதோஷமில்லை யென்கிறார்.

நக்கன் பிரானோடு - நக்கனான ஈஸ்வரனோடேகூட, அயனும் - ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும் - இந்த்ரனும், முதலாக - முதலாக, தொக்க - திரண்ட, அமரர்குழாங்கள் - தேவதாஸமுஹங்களானவை, கண்ணன் - ஸர்வாபாஸ்ரயபூதனை க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - ஸ்ரீமத்தான, மூர்த்தி - விக்ரஹத்தை, மேவி-ஆஸ்ரயித்து, மிக்க - போக்யபோ கோபகரணதிகளால் ஸம்ருத்தமான, உலகுகள்தோறும் - லோகங்கள்தோறும், எங்கும் - ஸர்வத்ர, பரந்தன - விஸ்தீர்ணமான ஸம்பத்தையுடையாரானார்கள்; தொண்டர் - இதர புருஷார்த்த சபலரானவர்களை! ஒக்க - நீங்களுமவர்களோடொக்க, தொழ - அவனையே தொழ, கிற்றிராகில் - வல்லிகோளாகில், கலியுகம் - (உங்களுக்குத் தேவதாந்தரப்ர வண்யரூபபுத்யபகர்ஷஹேதுவான) கலியுகதோஷம், ஒன்றும் - ஒன்றும், இல்லை-இல்லை. கலியுகத்தில் பகவதர்ச்சநவிமுகராம்படி பாஷண்டோபஹதராயிரே ஜங்க ளிருப்ப தென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீங்களாராதிக்கிற தேவதைகளும் அவனை யாஸ்ர யித்துத் தந்தாமுடைய பதங்களைப் பெற்றது, நீங்களும் அவர்களைப்போலே அவனை யாஸ்ரயித்துப் பிழைபுங்கோ ளென்கிறார்.

[கண்ணன் திருமூர்த்தியை - மேவி] - க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ர ஹத்தைப்பொருந்தி யாஸ்ரயித்து. [நக்கபிரான் இத்யாதி] - பிரானென்று - ஸ்வகோஷ்டி ப்ரஸித்தி. தொக்க-திரண்ட. மிக்க வுலகுகள் - ஸம்ருத்தமான லோகங்கள். ப்ரஹ்மா தொடக்கமாகத் திரண்டதேவதா ஸமுஹங்கள் ஸம்ருத்தமான லோகங்கள் தோறும் தங்களுடைய ஐஸ்வர்யத்தாலே விஸ்த்ருதரானார்கள். [தொண்டர்] - தேவதாந்தரபேஷ பூதரான நீங்கள். நீங்களும் அவர்களைப் போலே ஆஸ்ரயிப்பதிகோளாகில் கலியுக ப்ர யுக்தமான ஸ்கலகோஷங்களும் நீங்கும். தொக்க அமரர்குழாங்கள் - மிக்கவுலகுகள் தோறும் - எங்கும் பரந்தன.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிற இத்தை நீங்களும் செய்திகோளாகில், யுகப்ரயுக்தமான தோஷங்களும் போமென்கிறார்.

[மிக்க-இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்கும் க்ருஷ்ணனுடைய அஸா தாரணவிக்ரஹத்தை ஸாபாஸ்ரயமாகப்பற்றி. [நக்கன் இத்யாதி] - ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மா

பத்தாம்பாட்டு - மிக்க இத்யாதி. “நக்கபிரானோடு” என்று தொடங்கி, “அமரர்குழாங்கள்- கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேவி” என்றத்தைப்பற்ற-நீங்கள்ஆஸ்ரயிக்கிற இத்யாதி. நீங்களும் செய்தி கோளாகில் என்றது - “ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில்” என்றத்தைப்பற்ற. “கலியுகமொன்றுமில்லை” என்றத்தைப்பற்ற - யுகப்ரயுக்தமான இத்யாதி.

“கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேவி” என்றவயிப்பது. மேலுரை - சுபாஸ்ரயத்வேநபற்றுகை. “தொக்க” - திரண்ட. பஹுவசந்தோடேகூட்டி. “எங்கும் பரந்தன” என்றதுக்கு விவரணம் - விபுதி விஸ்தாரத்தையுடையாரானார்கள் என்று “தொண்டரொக்க” இத்யாதியைப்பற்ற - அப்பாப்த இத்

வும் இந்ந்ரணம் இவர்கள் தொடக்கமாகத் திரண்ட தேவதா ஸமுஹங்க ளோங்குமொக்கப் பரந்து விபூதிவிஸ்தாரத்தை யுடையரானார்கள். அப்ராப்த விஷயத்தே தோண்டேட்டேத் திரிகிற நீங்கள் அவர்களோடொக்க ஸர்வேஸ்வர ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணப்பெழில், உங்கள் தோஷம் போகையேயன்றிக்கே யுகப்ரயுகத்தோஷமும் போமென்கிறார். (க௦)

பதினோரம்பாட்டு.

கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள்செய்யும்
மலியஞ்சுடரோளிமுர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன் தன்னைக்
கலிவயல்தேன்னன்குருகூர்க் காரிமாறன்சடகோபன்
ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்குமே.

ஆ.—(கலியுகம்.) ஸ்வாஸ்ரிதர் அபேக்ஷித்தால் கலியுகத்தையே க்ருதயுகமாக்கி யருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, வைஷ்ண வத்வ விரோதி ஸகலவிரோதங்களையும் போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு தேவதாந்தரங்களிலுண் டான பரத்வஜ்ஞானமும் எம்பெருமான் பக்கலுண்டான ப்ரயோஜநாத்ர பரத்வமாகிற மாநஸ்தோஷமும் போமென்கிறார்.

[கலியுகமென்று தொடங்கி] - தன்னுடையார்க்கு கலியுகத்தோஷம் ஒன்றும் தட்டாதபடி அருள்செய்யும் ஸ்வபாவனாய், மிகவும் விலகூண தேஜோரூபமான திரு வடிவை யுடையனாய், அத்யாஸ்சர்யகுண சேஷ்டிதனுன க்ருஷ்ணனை. [கலிவயல்] - ஸம் ருத்தமான வயல். [ஒலிபுகழ்] - வ்யக்தமாக பகவத்குணப்ரதிபாதகமாகை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, அப்யஸித்தவர்கள் நெஞ்சில் ஸகல மாலிந்யமும் அறுக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தன் - தனக்கு, அடியார்க்கு - அஸாதாரணஸேஷபூதரானவர்களுக்கு, கலி யுகம் - கலியுகத்தோஷம், ஒன்றும் - ஒன்றும், இன்றிக்கே - தட்டாதபடி, (ஸ்வவிஷயஜ் ஞாநப்ரேமவ்ருத்திகளை), அருள் - தன்னருளாலே, செய்யும் - கொடுக்கையாலே, மலி யும் - அபிவ்ருத்தமான, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைத்தான, ஒளிமூர்த்தி - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், மாயம் - ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை, பிரான் - அவர்களே யநுபவீப்பிக்குமுபகாரகனான, கண்ணன்தன்னை - க்ருஷ்ணனைப்பற்ற, கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைத்தாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஸ்லாக்ய மான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், காரி - ஜநகவைவலக்ஷணயத்தையும்,

யாதி. தோண்டேட்டு - அடிமைப்பட்டு. உங்கள் தோஷம் போகையே இய்யாதிக்குக் கருத்து - நீங் கள் பாகவதர்களானால் உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே யுகப்ரயுகத்தோஷமும் போமென்கை. யுகப்ரயுகத் தோஷம் - கலியுகப்ரயுகத்தோஷம். தொண்மர், நக்கபிரானென்று தொடங்கி, குழாங்கள் - கண்ணன் திருமூர்த்தி - மேலி - மிக்கவுலகுகள்தோறும் - எங்குப்பாந்தன; ஆகையாலே நீங்களும் - ஒக்கத்தொழ கிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை இய்யவ்யடி. (க௦)

மாறன் - குலவைலக்ஷண்யத்தையுமுடையான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், ஒலி - ஸுப்ராஸித்தமான, புகழ் - பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திருவாய்மொழியில், இப்பத்து - இப்பத்தும், உள்ளத்தை - அப்யஸித்தவர்கள் நெஞ்சை, மாசு - (பாகவதஸாம்யப்ரதிபத்திருபமாயும், அதுக்கடியான பகவதுத்கர்ஷாதி ஸங்கரூபமாயும், தேவதாந்தரபாத்வப்ரதிபத்திருபமாயும், ப்ரயோஜநாந்தரப்ராவண்ய ரூபமாயுமுள்ள) மாசு, அறுக்கும் - அறும்படிபண்ணும். இது அறுசீராகிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு இதுதானே இதா பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபாதைக்கும் அடியான மாநஸ தோஷத்தைப் போக்கு மென்கிறார்.

[கலியுகமித்யாதி] - தன்னடியார்க்குக் கலியுகமொன்றும் தட்டாதபடி அருள் செய்யும். நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பன்றிறே அந்தஃபுரத்துக்கிடுவது. “கௌக்யதயுமொதஸ்ய”, “சுப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாடி”, “ஷோஷையபுவிதஸ்யஸ்யாதஃ”. [மலியும் சுடரோளிமூர்த்தி] - மிகவும் விலக்ஷணதேஜோரூபமான வடிவையுடையவன். அருளாதே அநாதரிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. அருள் செய்தது அவ்வடிவுதானேயாயிற்று. அத்யாஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய க்ருஷ்ணனை. [கலிவயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [ஒலிபுகழ்] - பகவத்குணங்களை வ்யக்தமாகப்ரதிபாதித்த இப்பத்து. [உள்ளத் தைமாசறுக்குமே] - அந்தஃகரணதோஷத்தைப் போக்கும். அதாகிறது—தேவதாந்தரங் களில் பரத்வ ஸங்கை, பகவத்பரத்வத்தில் அதிஸங்கை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷயத்தில் ஸஜா தியபுத்தி, அபாகவதஸம்ஸ்லேஷம், ப்ரயோஜநாந்தரபுத்தி, இப்படிப்பட்ட அந்தஃகரண தோஷங்களை யறுக்கும்.

நாடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குத் தேவதாந்தரங்கள் பக்க லுண்டான பரத்வஸங்கையும், எம்பெருமான்பக்கல் ப்ரயோஜநாந்தரபாதையுமான மாநஸ தோஷம் போ மென்கிறார்.

[கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே] - “கௌக்யதயுமொதஸ்ய” (கலௌக்ருத யுகம்தஸ்ய) என்கிறபடியே, கலிதோஷங்க ளொன்றும் வாராதபடியாகத் தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும். நாட்டுக்கிட்ட வங்க மல்லலிறே அந்தஃபுரத்துக்கிடுவது. [மலியும் சுடரோளி மூர்த்தி] - அருள்செய்யாதோழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. சுடரென்றும், ஒளி யென்றும் - பர்யாயமாய், இரண்டாலும் - மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. மலிதல் - நிறைத

ப்ர:—(கலியுகமொன்று மின்றிக்கே)—“கௌக்யதயுமொதஸ்ய கலிவஸ்ய க்யதயுமொதஸ்ய | யஸ்யவெதலிமொவிநொ ஹுடிபெ யஸ்யநாஸ்யுதஃ”.

நிகமம் - கலியுகம் இத்யாதி. “இப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்கும்” என்றத்தைப்பற்ற-இத் திருவாய்மொழிகற்றர்க்கு இத்யாதி.

கலியில்லாமல் போமேவென்ன, கௌக்ய இத்யாதி. “கௌக்யதயுமொதஸ்ய கலிவஸ்ய க்யதயுமொதஸ்ய | யஸ்யவெதலிமொவிநொ ஹுடிபெ யஸ்யநாஸ்யுதஃ”. ஸர்வர்க் கும் கலியுகமாயிருக்க, அடியார்க்கு அந்ததோஷமொன்றும் வாராதபடி அருள்செய்யும்படி எப்படி யென்ன-நாட்டுக்கீது இத்யாதி. அஃகம் - அர்க்கம். மூவ்யதநமித்யர்த்தஃ. சுடரோளி - மிக்க தேஜஸ் ஸென்றர்த்தமாயிருக்க, “மலியும்” என்றபதம் வ்யர்த்தமன்றே வென்ன, மலிதல் இத்யாதி. அப்போது, “சுடரோளி - மலியும் - மூர்த்தி” என்றவயம். “பிரான்” என்றது - குணசேஷ்டிதங்களை யாஸ்

லாய், மிக்கதேஜஸ்ஸாலே நிறைந்த வடிவென்றபடி. [மாயமித்யாதி] - ஆர்ச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்கோயுடைய க்ருஷ்ணையாயிற்றுக் கலிபாடிற்று. [கலிவயலித்யாதி] - கலியென்று - மிகேக்குக்கும், ஆரவாரத்துக்கும் பேர். இவற்றால் - பூஸாரத்தைச் சொல்லுதல்; நவேது, அறுப்பது, உழுவதாய்ச் செல்லுகிற ஆரவாரத்தைச் சொல்லுதல். இப்படிப்பட்ட வயலையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த, ப்ரஸித்தமான புகழையுடைத்தான ஆயிரத்திலும், இந்தப் பத்தும்; தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் பரத்வஸங்கைபண்ணுதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பக்கல் ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணுதல், “அபாகவதஸஹவாஸம் நன்று” என்றிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷித்தல் செய்கையாகிற மாநஸதோஷங்களைப் போக்கும். (கக)

ரிதர்க்கு அதுபலிப்பிக்கும் உபகாரகனென்றபடி. மிகெக்கு - பூஸாரம். அருளிச்செய்தவென்று அர்த்தவரித்தம். ஒலி - ஸப்தம். அதாவது - ப்ரஸம்ஸையாய், ப்ரவரித்தியைக் காட்டுகிறது. பரத்வஸங்கையும், ஸஜாதீயபுத்தியும், “அபாகவதஸஹவாஸம் நன்று” என்றிருக்கையும், ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷித்தல் செய்கையுமாகிற மாநஸதோஷங்களைப் போக்குமென்றது - “கண்ணனல்லாத்தெய்வமில்லை”, “தொழுதுதொழுதுகின்றார்த்தம்”, “ஊழிபெயர்த்திடென்கொன்றே”, “சிந்தையைச் சென்றிறுத்தியே” இத்தியாதிகள் இத்திருவாய்மொழியிலே யிருக்கையாலே என்று கண்டுகொள்வது. மாசென்று - அழுக்காய், அத்தாலே தோஷம் சொல்லுகிறது. கலிவயல் என்று தொடங்கி, சுடகோபன் - கலியுசுமொன்று மித்யாரப்ய, அருள்செய்யும் - சுடரொளி மலியும் - மூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன்தன்னை, சொன்ன - ஒலிபுகழித்யாரப்ய அந்வயம். சொன்னவென்று - அத்தாஹார்யம். சுடகோபனொலிபுகழாயிரமென்றதற்கு - “ஆழ்வாருடையதாய்ஸுப்ரவரித்தமான பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான வாயிரம்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். உள்ளத்தையாசறுக்கும் - நெஞ்சையாசறுப்படிபண்ணும்.

“கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா” என்று - ப்ரணவோக்த அந்யார்ஹஸேஷத்தவத்தையும், “அவர்களை, சென்றுதொழுதுய்மின்” என்று - நமஸ்ஸினர்த்தமான ததீயஸேஷத்தவத்தையும், “சிந்தையைச் சென்றிறுத்தி” என்று - த்ருதீயபதவித்தமான ஐஸ்வர்ய கைவல்ய வ்யாவ்ருத்தமான புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, “மாசறுக்கும்” என்கிறவிடத்திலே - பதத்யார்த்தமும் சொல்லுகிறது.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—சூக்தோவதேஸ விலவெஸூரிதாவ வுபுநாராஸ்யவெஷவஸஜிஸிஸியூரிமழ் | சூக்தோகயநு கூதிதிததம் கூலிநாவூ யுபுஷூரிஸாஸஜிஷுஷஜிஷுஷூ நிஜிபூத்யெ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தர்யரத்தாவலி:—வாயொயிபூளகாநுள வாரஸதாமலிகாஊதுதள ஞாத்யூலாவெ வெவகூணகெவ வசுபூஹாரண வஸரிதா டெவதா ஸூபவநர்ஷன் | ஸூநாஜிவூரவநெய்யோ ஸகவநியஜிநெ ஸவபூ கஜெஜூலாவெ நிதூராவகெஸுஸுஹகெஸுஜிமடிவஸஜிநெ பூஹகூஷம் ஸா ரிஷ||

திருவாய்மொழி } பொலிகபொலிகவென்று பூமகர்கோன்தொண்டர்
நூற்றந்தாதி. } மலிவுதனைக்கண்டு கந்துவாழ்த்தி—யுலகில்
திருந்தாதார்தம்மைத் திருத்தியமாறன்சொல்
மருந்தாகப்போகும்மனமாசு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முன்றந்திருவாய்மொழி—மாசறுசோதி : ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(மாசறுசோதி.) இப்படி ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யாத் யநவதிக கல்யாண குணவியூஷிதனாயிருந்த எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருதே சிரகாலம் அவஸந்நையிருந்தா ளொருபிராட்டி, தன்னுடைய வ்யஸநத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே “மட லூர்தாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணும்” என்று மநோதித்து மடலூருகையிலே வ்யவஸிதையாயிருந்த விடத்தில், இவளுடைய தோழி யானவள் “நீ ஆசைப்படுகைக்கீடான ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்கள் அவனுக் குண்டோ? உண்டானால்தான் அவனை யுத்திய்ய மடலூருகை யுத்தமோ? இவ்வூரெல் லாம் உண்ணப்பழிசொல்லாதோ?” என்ன;—

ஒ.—முன்றந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் - வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணியும், ஸம்ஸயாநரைத்திருத்தியும் சென்ற லாவவ்ருத்தி பர்யவஸித்தபின்பு எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளிலே தோற் றுப் பழையபடியே பாஹ்பஸம்ஸ்லேஷாபேசைப்பிறந்து அது கைவராமையாலே அவஸந்ந ராய்; எம்பெருமான் மேல்விழவும், தம்மோடே கலந்தால் “அவனுடைய குணங்களுக்கு க்லாபி பிறக்கும்” என்று பார்த்து அகலும் ஸ்வபாவரான ஆழ்வார், தம் ஸ்வரூபத்துக் குப் போராதபடி “வழியல்லாவழியேயாகிலும் எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷிப் போம்” என்று தமக்குப்பிறந்த தஸாவிபாகத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானைப் புணர்ந்து பிரிந்தா ளொரு பிராட்டி தன்னாற்றாமையாலே எல்லாரும் இகழும்படி தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும் பந்துக்களையும் தோழிமாரையும் மற்று முள்ள மர்யாதைகளையும் பாராதே மடலூர்தாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கை யிலே அத்யவஸிக்க, இத்தையறிந்த தோழியானவள் “இதுகாரியமன்று” என்று கற் பிக்க, அவளுக்குத் தன் தஸையை யறிவித்து மடலூருகை தவிரே நென்கிறாள். * ஏறுளுமிறையோனில் - தான்முடியப் பார்த்தாள், இத்திருவாய்மொழியில் - அவன் ஸ்வரூபத்தை யழிக்கப் பார்க்கிறாள்.

ப.—முன்றந்திருவாய்மொழியில்,கீழ் அநுஸந்தித்தபாகவதோத்கர்ஷதேஹது . வான பகவதுத்கர்ஷத்தையும், குணவிக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஆலோகாலாபாதி முகத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷித்து அநுபவிக்கைக்கு ஆசைப் பட்டு அது கிடையாமையாலே, ஆஸாஜநகமான ஆபிரூப்யாதியயத்தையும், அவயவ விஸேஷவைலக்ஷண்யத்தையும், ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகமான பாலசேஷ்டித்தத்தையும், அபிரிதிவேஸாவர்த்தகத்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாஃகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகத்வ ஸ்வ பாவ யோகத்தையும், ஆஸத்திஹேதுவான அர்ணவஸாஸித்வாதிகளையும், அகிலவிரோதி நிவர்த்தநத்தில் அநாயாஸத்தையும்,உத்துங்கதேஸ வாஸித்வத்தையும், அஸாதாரணசிஹ்ந யோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம் விஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் தமக் குப்பிறந்த அபிரிதிவேஸாதியயத்தாலே, “இரண்டு தலைக்கும் அநநுரூபமான ஸ்வப்ரவ் ருத்திவிஸேஷத்தாலேயாகிலும் ப்ராபிக்கக்கடவோம்” என்கிற த்வராதிஸயத்தால் தமக் குப் பிறந்த வ்யவஸாயவிஸேஷத்தை அந்யாபதேஸ முகத்தாலே, நாயகனான ஈஸ்வரனோடு கலந்து பிரிந்தா ளொருநாயகி தத்ப்ராப்த்யபிரிதிவேஸ த்வரையாலே, தன்குடிப்பிறப்புக்கும் பெண்மைக்கும் அநநுரூபமாம்படி. “அவனுடைய மெய்ப்பாட்டை யழித்து மடலூர்

தும் பெறக்கடவோம்” என்கிற அறுதிப்பாட்டைப் பாங்கிக்கு உரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், * நண்ணுதார்முறுவலிப்பவில் ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்கதியை யறுஸந்தித்து * ஒன்றுந்தேவிலே-அவர்களைத் திருத்தி, “இவர்களிலே அந்யதமராயிருந்த நம்மை இவர்களையுந் திருத்தும்படி பண்ணுவதே!” என்று ஈஸ்வரன் பண்ணின உபகாரத்தை யறுஸந்தித்துத் திருந்தினவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணின பாவவருத்திபர்யவலித்து * ஏறாருமிறையோனில் தமக்குப்பிறந்த இழவே தலையெடுத்து ஆற்றாமையாலே, “மடலெடுத்தாகிலும் கிடர்வோம்” என்று துணிகிறாள். * ஏறாருமிறையோனில்-அவன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டேனென்று தன்னை முடிக்கப்பார்த்தாள், அது அவனதாகையாலே முடிந்ததில்லை; இதில் - அத்தலையே பிடித்து அழிக்கத்தொடங்கினாள். அங்கு, “உயிரிற்றாற்குறைவில்” என்று - உயிரை வேண்டா வென்றாள்; இங்கு - உயிருக்குமுயிரை வேண்டே னென்கிறாள். இதில் - அவன் ஸ்வரூபத்தை யழிக்கப்பார்க்கிறாள். அவன்தானே மேல்விழ “தம்மோட்டைக் கலவி அவனுக்கு அவத்யம்” என்று அகன்றவர் தம்மைப்பாராதே “வழியல்லவழியே யாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்போம்” என்று தமக்குப்பிறந்த தஸாவி ஸேஷத்தை அந்யபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். அடியா, “மலியும் சுடரொளி மூர்த்திமாயப் பிரான் கண்ணன்தன்னை” என்று வடிவழகை அறுஸந்தித்தபோதே “பெறவேணும்” என்னும் ஆசைபிறந்து அதுகிடையாதே ஒருபிராட்டி தஸையைப் பார்ப்தராய், அவள் பேச்சாலே தம்முடைய தஸையைப் பேசுகிறா ரென்றுமாம். அவளைப்புணர்ந்து பிரிந்தாளோரு பிராட்டி, தன்னாற்றாமையாலே எல்லாரும் இகழும்படி தன்னுடைய பிறப்பையும் பந்துக்களையும் தோழிமாரையும் மற்றுமுள்ள மர்யகைகளையும் பாராதே, “நாம் மடலூர்ந்தேயாகிலும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்போம்” என்று அத்யவலிக்க, இத்தையறிந்த தோழி “கார்யமன்று” என்று கற்பிக்க, அவளுக்குத் தன் தஸையை யறிவித்து மடலூருகை தவிரே னென்கிறாள்.

நாடு.—“மலியும்சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்தன்னை” என்று - வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்யத்தையும் அறுஸந்தித்து; இப்படி ஸுலபனுமாய், ஆஸ்சர்யமான குணசேஷத்தங்களை யுடையனுமாய், அவையில்லையேயாகிலும் விடவோண்ணாத வடிவழகையு முடையனான இவனை வாவூறய ஸம்ஸ்லேஷாபேகைப் பிறந்து அணைக்கக்கோலிக் கையைநீட்ட, அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க, அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே உபக்ரமிக்கிறார். மடலெடுக்கையாவது - போர்கட்டுப் போரிகோறிக்கை

மாசறுசோதி பாவேஸே. கீழே - தாம் திருத்தத்திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினவர்க்கு, இத்திருவாய்மொழியிலே - மடலெடுக்கும்படியான ஆற்றாமை வருகைக்கு அடி எதென்ன, கீழிற்றிருவாய்மொழியோடே ஸங்கதி - மலியும்சுடரொளி இத்தயாதி. உத்தகுணத்தாயத்தையும் அவரோஹ காமத்தாலே விவரிக்கிறார் - இப்படி ஸுலபனுமாய் இத்தயாதி. அவரோஹகாமமாக அருளிச்செய்தது-இம்மூன்றிலும், “வாஸாஸாஷுஷிவி தூவஹாரிணம்” என்கிற வடிவழகை ஆகர்ஷகமென்னுமிடந்தோற்றுகைக்காகவும், “ரூபவரிஹ்நிகநுக்ரூ” என்கிறபடியே “மாசறுசோதி” என்று - பாதமம் வடிவழகை அருளிச்செய்கையாலே, வடிவழகிலே பரவலிப்பிக்கைக்காவும், கலங்கி என்றவந்தராம், ஒருபிராட்டி தஸையைப் பார்ப்தராயென்று கூட்டிக்கொள்வது. “மடலூர்தம்” என்றதைப்பற்ற - மடலெடுக்கையிலே இத்தயாதி. தூதப்ரேஷ

யோபாதி. “அநீதிசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று பிறரைத்திருத்தினவர், “நீர்செய்யப்பார்க்கிற இது அநீதி, அதைத்தவிரும்” என்று பிறர் திருத்தவும் திருந்தாதபடியானார். பிறரை ஹவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராக்குகைக்குத் திருந்துகிற இவரை, “ஹவத்ப்ராவண்யமாகாது” என்று திருத்தப்பார்த்தால் திருந்தாரிறே.

அன்றிக்கே, * ஏறாளுமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவேன்று அலாபத்தாலே கூப்பிடும் தம்மோடொக்கக் கூப்பிடுகைக்குத் துணைதேடி லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அங்ஸந்தித்தவிடத்து, தாம் ஹவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமாபோலே அவர்கள் இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருக்கிற படியைக்கண்டு, அவர்கள் அநர்த்தத்துக்கு நொந்து அவர்களுக்கு ஹவத்ப்ரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தி, “இவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிற என்னை, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக்துவதே ஸர்வேஸ்வரன்” என்று அவன் தமக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்து, தாம் திருத்தத் திருந்தின ப்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, இப்படி பரஹித்தத்துக்கு வேண்டுவே தேல்லாம் செய்து கையொழிந்தபின்பு பழைய தம்மிழவே தலையேடுத்து, “வழியல்லாவழியேயாகிலும் கிட்மேத்தனை” என்னும்படியான விடாய் பிறந்து மடலெடுக்கையிலே யோருப்பட்டுச் செல்லுகிறது - இந்தத்திருவாய்மொழி. ஓரோ விஷயங்களிலே ஓரோருத்தர்க்கு ஸங்கமுண்டானால் அவ்விஷயங்கள் கிடையாவிட்டால் “அவை இப்போதே பெறவேணும்” என்னும்படியான த்வரைபிறந்தால், பின்னையவை யிருந்தவிடங்களிலே புகைகுழந்து புறப்படவேண்டுமென்படியா யிருப்பதொரு ஸாஹஸத்தைப் பண்ணிப் புறப்படவிடத்து முகத்திலே விழிப்பாரைப்போலே, “அத்தலைக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும் முகத்திலேவிழிக்குமத்தனை” என்று ஸாஹஸத்திலே யோருப்பட்டு, தமக்கு இவ்வளவாகப் பிறந்த தஸையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ஹதிகள் பண்ணாதே மடலெடுக்கிறதென்னென்ன - மடலெடுக்கையாவது இத்தாதி. தூதப்ரேஷணத்தைப்பற்ற நிஷித்தமாய் அவற்றிலும் கார்யகரமாகையாலே மடலெடுக்கிறவான்று கருத்து. தூதப்ரேஷணதிகன்போலன்றிக்கே ஸாஹஸப்ரவ்ருத்தியுமாய், அல்ப பலமுமாயிருக்குமென்றதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம்-போரீகட்டுஎன்று தொடங்கி. “ததுஸ்யஸுஷுஸாஹவெசு” என்றிருக்கிற இவர் அநீதியிலே ப்ரவர்த்திக்கிறதென்? என்ன, எவாபதேஸத்திலே பரிஹாரம் - பிறரை இத்தாதி.

ஏறாளுமிறையோனோடே ஸங்கதியாக ஸங்கத்யந்தரம்-அன்றிக்கே இத்தாதி.கீழிற்றிருவாய்மொழி யோடே ஸங்கதி அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து-“மலியும்சுடரொளிமூர்த்தி, மாயப்பிரான, கண்ணன் தன்னை” என்கிற மூன்றவ்ஸேஷணத்தையும், “மாசுறுசோதி, ஆசுறுசீலனை, ஆதிமூர்த்தியை” என்கிற பதங்களாலே அநுபாஷிக்கையாலே, ஏறாளுமிறையோனோடே அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து - “நாடி, எனைநானாயும்”, “முன்செய்யமாமையிழந்து” இத்தாதினைக் கடாக்ஷித்து.தம்மோடொக்க இத்தாதி-நண்ணாதாரில் ப்ரமேயம், அவர்களுக்கு இத்தாதி - ஒன்றுந்தேவில் ப்ரமேயம். இவர்களிலே இத்தாதி-கையாரசக்கரத்தில் ப்ரமேயம். தாம்திருந்த இத்தாதி-பொலிகவில் ப்ரமேயம். கையொழிந்த பின்பு - திருந்துகிற கார்யமானபின்பு. பழையதமிழேயென்றது - ஏறாளுமிறையோனில் இழவே யென்றபடி. வழியல்லாவழியே யாகிலும் என்றது - அத்தலையாலே பெறுகையன்றிக்கே ஸாதநா த்ருஷ்டாந்தத்தைப் பண்ணியாகிலு மென்றபடி. மடலெடுக்குமது ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திவ்ஸேஷ மென்னு மதுக்கு - “மடலெடுக்கையாவது” இத்தாதி வாக்யத்திலே ஒருத்ருஷ்டாந்தம்அருளிச்செய்து, த்ருஷ்டாந்தாந்தம்-ஓரோவிஷயங்களிலே இத்தாதி. அவை - விஷயங்கள். ஒரு ஸாஹஸத்தைப்பண்ணி யென்றது - அக்ஷிப்ரகேபத்தைப்பண்ணி யென்றபடி. முகத்திலே விழிக்குமத்தனை என்றது - “தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப்பிரானை” என்கிறவிடத்தைக் கடாக்ஷித்து.

“அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் மடலெக்கக்கடவர்கள்” என்று ஒன்றுண்டு தமிழர் சொல்லிப்போருவது. அதாவது - “தூயுஸீயுவயொ வுதுட” (துயஸீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று ஸீலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் அபிஜநத்தாலும் வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் குறைவற்றிருப்பன இரண்டு விஷயமாய், அதுதன்னில் “அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி” என்றற்போலே சொல்லுகிற நாயகலக்ஷணங் கள் நாயகனுக்கும் உண்டாய், “நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு” என்றற்போலே சொல்லுகிற நாயகியுடையலக்ஷணங்கள் நாயகிக்கும் உண்டாய், இப்படி இரண்டுதேலையும் குறைவற்று இவர்கள் தாங்கள் ப்ராப்தயோவநுமாயிருக்க; இவர்களைப் புறம்புகூட்டு வாரின்றிக்கேயிருக்க, யாத்ருச்சிகமாக அவனும் “வேட்டைக்கு” என்று புறப்பட்டு, இவளும் “பூக்கொய்துவினையாட” என்று உத்யாநத்திலே புறப்பட, அவ்விடத்திலே தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண்கலவியுண்டாய், சிலாடியாகவந்த ஸம்ஸ்லேஷ மல்லாமையாலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாகப் பிரிந்து, குணதிகவிஷயமாகையாலே இரண்டுதேலைக்கும் ஆற்றமைவிஞ்சி, ஒருதலையை யொழிய ஒருதலைக்குச் செல்லாமைபிறந்து,

உல்லோகமாகச் செல்லப்போகாதே, மடலெடுக்கை ஸாஸ்தாவீத்தமோவென்ன-அபிமத விஷயத்தை இதுயாதி. ஸமயவலித்தமென்றபடி. “பிரிந்தாற்றமாட்டாதார்” என்கைக்கு, பிரிவு ஸம்ஸ் லேஷபூர்வமன்றோ; அந்த ஸம்ஸ்லேஷம்வருகைக்கு ஹேதுவெது, பிரிவு வருவானென்? பிரிந்தால் ஆற்றமை வருகைக்குத்தான் ஹேதுவேதென்ன - அதாவது இதுயாதி. யாத்ருச்சிகஸம்ஸ்லேஷமாகை யாலே பிரிவு விளைந்தது, குணதிகவிஷயமாகையாலே ஆற்றமை விளைந்த தென்றபடி. ‘தூயுஸீயுவயொ வுதுட’ தூயுஸீயுலெகக்ஷணம் | ராவயொவாஹுதிவெடுவெஹீந்தென்கு யலிவெடுகக்ஷணம்” இது ஸந்தரகாண்டே வரீதாம்த்ருஷ்ட்வா ஹநாமன். இந்தஸ்லோகத்திலே, “லக்ஷணாட” என்கையாலே - வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் என்றது வரித்தம். கீழே - ஸம்ஸ் க்ருதலக்ஷணம் அருளிச்செய்து, த்ராவ்டலக்ஷணம் அருளிச்செய்கிறார்-அறிவுநிறைவு இதுயாதி. அறிவு ஸமீகந்ஜ்ஞாகம். நிறைவு - ஐஸ்வர்யாதிபூர்த்தி. ஓர்ப்பு - நிருபணஸாமர்த்தம். கடைப்பிடி - ஒரு விஷயத்தை ஸ்வீகரித்தால் யாவதாயுவதும் விடாமலிருக்கை. நாண் - லஜ்ஜை. மடம் - மடப்பம். மடப்பமாவது - ஸ்தீர்த்வமும், பவ்யதையும். அச்சம் - பீருதை. பயிர்ப்பு பிடித்ததுவிடாமலிருக்கை. பிரிவில் வைவரண்ய மென்றுமாம். ஸ்வாபதேஸத்திலே, வேட்டைக்குப் புறப்படுகையாவது - ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸநார்த்தமாக அவதரிக்கை; பூக்கொய்து விளையாடுகையாவது - “அற்ப சாரங்களவை சுவைத்ததன்று” என்கிறபடியே விஷயப்பரவணனாகை; உத்யாநமாவது - “பெய்தகாவு” என்கிற லீலாவிபூதி; தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண்கலவியுண்டாயென்றது - யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமடியாகபகவத்கடாக்ஷம் பிறக்கை; தோழிமாராவாஹீ - “தூர்த்தரோடினைந்த” என்கிறபடியே விஷயப்ராவண்யஸஹதாரிகள். கண்கலவி - காந்தர்வவிவாஹம். சிலாடியாகவந்த ஸம்ஸ்லேஷ மல்லாமையாலே யென்றது-“நாஸளவூரூஷகாரெண” இதுயாதியைப்பற்ற. பிரிவோடே வ்யாப்தமாக - பிரிவோடே தலைக்கட்ட. ஸ்வாபதேஸத்திலே, இதுக்குக் கருத்து - ஸ்வாதந்தர்யமடியாகவே கடாக்ஷிக்கையாலே, அந்தக்கடாக்ஷம் அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே, இந்தச்சேதநன் நினைத்த போதாக பலவ்யாப்தமாகாதொழிகை யென்று. குணதிகவிஷயமாகையாலே - பாஸ்பரம் குணதிக விஷயமாகையாலே. இரண்டுதேலைக்கு மென்று தொடங்கி, செல்லாமைபிறந்து என்றதுக்கு - ஆற் றமைவிஞ்சுகை இரண்டுதேலைக்கும் ஸமமானாலும், செல்லாமை யொருதலைக்கே விஞ்சியிருக்குமென்று தாத்தர்யம். ஒருதலைக்கு அத்தனைசெல்லாமை இல்லாமைக்கு ஸூசகம் - “பழிக்கஞ்சிக்கடுதல்” இது யாதி வாக்யம். இனி, மடலெடுக்கும் லக்ஷணமே தென்ன; தத்ப்ரகாரத்தையும் அதுதான் கார்யகரமாம்

இரண்டு தலையையுமறித்தாகிலும் பெறப்பார்க்கை. மடலாருகையாவதுதான் - அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த ஆற்றமையாலே அவ்விஷயத்தை ஒருபடத்திலே யெழுதி, வைத்த கண்வாங்காதே அதைப் பார்த்துக்கொண்டு, பனைமடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு, பிரிந்த போதுதோடங்கி கண்டபோகோபகரணங்களெல்லாம் அக்ரி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊணு முறக்கமு மின்றிக்கே, உடம்பில் துளிகேரேறிட்டுக்கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக்கொண்டு திரியாநின்றால், இத்தர்மஹாரியைக்கண்ட சுஷ்ரீயாதிகள் “கேட்டேன், இவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே இத்தனை லாவபந்தமுண்டாகாதே” என்று, அவர்கள் அவ்விஷயத்திலே கூட்டேல்; இல்லையாகில், இதுவே ஹேதுவாக இரண்டேலையிலுள்ள பந்துக்களும் கைவிட, அலக்குப்போர்போலே ஒருவர்க்கொருவர் புகலாய் அங்ஙனேகூடேல், தோழிமார் கூட்டேல், ஆற்றமைகூட்டேல், அந்தவிஷயந்தான் குணதிகவிஷயமாயிருக்குமாகில் பழிக்கு அஞ்சிக்கூடேல், இவையித்தனையுமில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல்செய்கையாவ தோரு ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திவிசேஷமாயிற்று. இதுதன்னை “கடலன்னகாமத்தராகிலும் மாதர் மடலாரார் மற்றையார்மேல்என்று”-ஆஸ்யத்தளவல்லாதபடி ஆற்றமைகரைபுரண் டாலும் ஸ்தீரீகள் மடலாரக்கடவர்களன்று; நாயகன் தன்னாற்றமையாலே மடலெடுத்து உலகின்மேல் வைத்துச் சொல்லுதல், † (உலகின்மேல்வைத்துச் சொல்லுகையாவது - ஸ்வா பிப்ராயத்தை யறிவியாமல் “ஒருவன்மடலாரப்போகிறான்” என்று அந்யாபதேசே சொல்லுகை.) “நான்வரைபாயப்புகா நின்றேன், மடலெடுக்கப்புகாநின்றேன்” என்று

ப்ரகாரத்தையும் தமிழருடைய ஸமாதியாலே காட்டுகிறார் - மடலாருகையாவதுதான் இத்தாதி. படம் - பலகை. பனைமடல் - பனைமட்டை. துதியாயாகக்கொண்டு என்றதுக்கு - திரியாநின்றால் என் றத்தோடே அவ்வயம். போகோபகரணங்களெல்லாம் அகந்திகல்பமாய் என்றவிடத்திலே-“சாந்தமும் பூணும்”, “திரிகின்றது வடமாருதம்”. யா.தி.ஸுரரணீயாதி, “வாஷப-வடிவமொவாயாபு” இத்தாயதவஸந்தேயம். ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே என்றவிடத்திலே - “நெடிதுயிரீக்கமுண்டறி யாள்” இத்தாதியும், “உண்ணுநாள்லையுறக்கமுந்தாள்லே” இத்தாதியும் அதுஸந்தேயம். உண்டா காதே யென்றது - முழுச்சொல்லாய், உண்டாயிற்றதே யென்றபடி. பந்துக்கள் கைவிடுகை யாவது - “இவள் எங்களைவிட்டுக்கடவாதிருக்க வேண்டியிருக்க, சிலசெயல்களைச் செய்யாநின்றான்; இது நங்குடிக்குச் சேரது” என்று அவர்கள் கைவிட என்றபடி. அலக்குப்போராவது - ஸேவ கர் ஈட்டிகளை யொன்றோடொன்றெதிர்த்தவைக்கை. தோழிமாரீகூட்டுதல் என்றவிடத்திலே - சித்ர லேகா வ்ருத்தாந்தத்தை நினைப்பது. ஆற்றமைகூட்டுதலென்றது - மடலெடுக்கிறவனுக்கு உண்டான ஆற்றமை மடலெடுக்கப்படுகிற விஷயத்துக்கு முண்டாகை. ஆற்றமைகூட்டுதல் என்றவிடத்திலே- “ஹதாடிவஹிவாரிமு” இத்தாதியில் வ்ருத்தாந்தத்தை நினைப்பது. அந்தவிஷயம் - நாய கன் அத்தனைசெல்லாமையிலாத அந்தவிஷயம். பழிக்கஞ்சிக்கூடுதலென்றது - “நமக்காகவிவன் முடியாநின்றான்” என்கிற பழிக்கஞ்சிக்கூடுதலென்றபடி. இம்மடலெடுக்கைதான் தமிழரு டைய வித்தாந்தாநுணுமாக ஸ்தீரீகளுக்குச்சேராதென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது தன்னைக்கடலன்ன இத்தாதி. இக்குறளுக்கு அர்த்தம் - ஆஸ்யத்தளவல்லாத வென்று தொடங்கி, அல்லரீகளென்று என்னுமளவாக, மற்றையார்மேலே யென்று கூட்டிக்கொண்டு, அந்தரம் - ஸ்தீரீகள்மடலார இத்தாதி அதுஸந்திப்பது. கடலன்ன - ஸமுத்ராஸத்ருஸமான, காமத்தராகிலும் - காமத்தையுடையவராகிலும், மாதர்-ஸ்தீரீகள் மடலாரார் - மடலெடார்கள், மற்றையார்மேல் - நாயகன்மேலேயென்று ஸப்தார்த்தம், பின்னை, யார்தான் மடலாரக்கடவர்களென்ன- நாயகன் இத்தாதி. மடலெடுத்து-மடலெடுக்கைக்காக, உலகின்மேல்வைத்துச் சொல்லுகையாவது- “நாயகியைப்பிரிந்தார் மடலெடுப்பர்களோ” என்றும்போலே லோகத்தின்மேலே வைத்துப் ப்ரஸங்

† குண்டலிதகர்த்தம் க்வாசிக்கம். வ்யாக்யாநத்துக்குச்சேரது.

தோழிக்கு வந்து அறிவித்தால், அவள் கூட்டிற்றிலளாகில் பின்பு அவன் இதுசெய்யக்கடவன்; இத்தனையல்லது ஸ்த்ரீகள் மடலெடுக்கக் கடவரல்லார்கள் என்று இங்ஙனே ஒருமர்யாதை கட்டினார்கள் தமிழர்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, பிராட்டிதான் மடலெடுத்ததாக இரானின்றது, தமிழர் “ ஸ்த்ரீகள்மடலூரக்கடவரல்லர் ” என்றுசொன்ன இது பின்னைச்சேர்ப்படி என்? என்னில்; அவர்கள் ஒருதலையிலேதான் அதை யிசைந்தார்களே, அப்படியிசைகைக்கு அடி ஆற்றாமையே, அது இரண்டேலைக்கு மொத்தப்பின்பு ஒருதலையிலொதுக்குவாரார். வரம் பழியவாகிவம் முகங்காட்டிவைத்துக்கொண்டு ஸ்த்ரீக்க வேண்மேம்படியா யிருப்பதொரு விஷயம் புறம்பில்லையே; இங்ஙனையிருப்பார் சிலரைக் கல்பித்துக் கொண்டார்களித்தனையே யிறே. இதுக்கு ஒருமர்யாதை கட்டுகையாவது - ஆசைக்கு ஒரு வரம்பிட்டார்களாயித்தனையே யிறே; அப்போது பின்னை ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும், இல்லையாகில் வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும், ஆகையால் அவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவம் அறிந்திலர்களாயித்தனை.

இவர்தாம் * வளவேழுலகிலே - நாம் அவனோடே கலக்கையாகிற இது அவனுக்கு அவத்யாவஹம், நம்பேற்றுக்காக அவனோடேகலந்து அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதிற்காட்டில் நாம் அகன்ற முடிந்தாகிவம் அத்தலைக்கு அதியுயத்தைப்பண்ணவமையுமென்றிருக்குமத்தோடும் சேராத; இனி * ஏறாருமிறையோனிலே - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மியங்கள் நசித்துப்போக வமையுமென்று சொன்னவத்தோடும் சேராத; ஆக,

கிக்கை. வரைபாயப்புகாநின்றேன் - ப்ருகுபதம்பண்ணப்புகாநின்றேன். இது இங்கேசேரும்படி எங்ஙனையென்று ஸங்கிக்கிறார்-இங்கு இத்தயாதி. பிராட்டி - இத்திருவாய்மொழியில் நாயகி. புருஷர்கள் மடலூருகைக்கு எந்தலேதுவோ, அந்தலேதுவே ஸ்த்ரீகளுக்கும் உண்டாகையாலே ஸ்த்ரீகள் மடலூரத்தட்டில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் - அவர்கள் இத்தயாதி. ஒருதலையிலொதுக்குவாரார் என்கிறவிடத்திலே - “வநீணாஹிமணசுஹாரா: வஹிஸூரவி உதமபுணா | ஸாஹ வஹஸுணம் ஷ்ரோகம் காஸிஸூரஷுமணொஹவெசு” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். கீழே - தமிழர்மர்யாதாப்யுத்தஸங்கையை அந்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்து; அப்யுபகம்ய, அவர்கள் “இவ்வே” என்றதுக்குக் கருத்து இன்னதென்கிறார் - வார்பழிய இத்தயாதி. அன்றிக்கே, பெண்மடல் லோகத்திற்கண்டோமில்லையென்ன - வார்பழிய இத்தயாதி யாதல். வரம்பாவது - ஸ்த்ரீத்வாபிமானாதிகள். விஷயம்புறம்பில்லையே- ஈஸ்வரனைப்போலே இதிரேஷுஷ. ஈஸ்வரனையொழியப் புறம்பில்லையென்றபடி. ஆகையாலே இவன் பகவத்விஷயத்தில் மடலூருகைக்குத் தட்டில்லை. புறம்பு விஷயமுண்டாய். வாஸவத்தாதிகள் மடலெடுக்கிறதாயிருக்கிறதே யென்ன - இங்ஙனே இத்தயாதி. இப்படி கல்பித்துக்கொள்ளுகையாலே, அர்த்தஸ்த்திதியைப் பார்த்தால் ஆண்மடலுமில்லை, பெண்மடலுமில்லை யென்று கருத்து. “ஒருதலையிலொதுக்குவாரார்” என்ற முந்தினபரிஹார விவரணம்- இதுக்கொரு இத்தயாதி. ப்ரேமஸ்வபாவமறியாமையிறே இவ்வயவஸ்த்தைகட்டினதுக்கு நிபந்தனமென்று கருத்து. அப்போது - ராகப்ரப்தமன்றிக்கே, “புருஷர்களே மடலெடுக்கக்கடவர்கள்” என்று வைதமாகக்கல்பித்தபோ தென்றபடி. வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும் என்ற வந்ததாம், இப்படி. நிலாமல் ஸ்த்ரீகள் ப்ரவர்த்திக்கையாலே ஆற்றாமை இரண்டேலைக்கும் ஸமமாகையாலே, ஸ்த்ரீகள் மடலூரத்தட்டில்லை யென்று கொள்வது.

கீழே - மடலெடுக்கை அந்யாபதேஸஸமதிக்குச் சேராதென்று ஸங்கித்துப்பரிஹரித்து, ஸ்வாபதேஸத்திலு மிதுசேராதென்று ஸங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார்-இவர்தாம்என்று தொடங்கி, இதில் எனக்கீது உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டாவென்கிறார் என்கிற வாக்யமளவாக.

வீதராகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது, ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, ஆனால் இது இருந்தபடியென் ? என்னில்; இவற்றுக்கேல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்கிறபோது அருளிச்செய்தருளிநர், இங்குத்தைக்கும் வேண்வேது சொல்லவேணுமிறே. ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஜநகதலத்திலுள்ளார்க்குமே லில்லையிறே ; அக்குடியிலே பிறந்த பிராட்டியானவள், “யாநஸக்யாபுராஹ்மஜ்ஜ” (யாநஸக்யாபுராத்ரஷ்டம்) என்கிறபடியே, பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது + “மன்னனிராமன்பின் வைதேவியேன்றுரைக்கும் அன்னநடையவணங்கு நடந்திலளே” என்கிறபடியே - அவர்பின்னே பிராட்டி புறப்பட்டுப்போகையாலே ஸிஷ்டாசாரமுண்டாயிருந்தது; இனித்தான் * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற இவர் அநுஷ்டிக்கையாலே இதுதானே ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லையிறே, “யஜுஷாஹாதிஸ்ரஷ்ட” (யத்யதாசரதிஸ்ரஷ்ட்ட) என்றும், “ஸயஸ்ப்ரஹ்மணம் கர்மாஹ” (ஸயத்ப்ரமாணம் தருதே) என்றும் ஸத்துக்களுடைய அநுஷ்டாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே. ஆனாலும் காமத்தை நிஷேதியாநின்றதேயென்னில்; அப்ராப்த

ப்ர:—ஸ்ரீ ஶீயொஜ்ஜாகாணெ||நந|| வநவாவாயுமும் மவதா ராஜெணஸஹமவ ஜ்ஞா வீதாயாமுணகயமெ—“யாநஸக்யாபுராஹ்மஜ்ஜ” ஹமெதெ ராகாஸமெரவி | தாஜெவீதாம் வஸ்யுனி ராஜஜாமுகதாஜநா||அ||”.

ஹமவீதாஸு துதீயெ, “யஜுஷாஹாதி ஸ்ரஷ்டஸ்ததெவெதரொஜந: | ஸயஸ்ப்ரஹ்மணம் கர்மாஹ” தொகஸுதநுவததுதெ||உக||”.

ஆகவீதராகராயிருப்பார் என்றவிடத்திலே, ஆக என்றவந்தாம், இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது என்றதை அதுஸந்திப்பது. ஸ்வரூபத்தோடு மென்றது—“வளவேழுலகிலே” இத்தாதி வாக்யத்தாலும், “இனி ஏறுமிறையோனிலே” இத்தாதிவாக்யத்தாலும் சொன்ன ஸேஷத்வபாரதந்த்ய விஸிஷ்ட ஸ்வரூபத்தோடு மென்றபடி. வீதராக இத்தாதி - காமம் வீதராகர்க்கு நிஷித்ததயா த்யாஜ்யமாகையாலே செய்வதொன்றல்ல வென்றபடி. ஜ்ஞாநாதிகர்-ஸிஷ்டர்கள். ஆனால் - இப்படியானால். அருளிச்செய்கிறபோது - அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறபோது. இங்குத்தைக்கும் - மாசறுசோதிக்கும். வேண்வேது - வேண்டினபரிஹாரங்கள். ஸங்காத்யத்தைதும் அவரோஹக்ரமத்தாலே பரிஹரிக்கிறாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில், “ஸிஷ்டாநுஷ்ட்டாநமில்லே” என்ற ஸங்கைக்கு ஸிஷ்டாநுஷ்ட்டாநமுண்டென்று பரிஹரிக்கிறார் - ஜ்ஞாநாதிகாய் இத்தாதி. யாநஸக்யாஹதி. “யாநஸக்யாபுராஹ்மஜ்ஜ” ஹமெதெ ராகாஸமெரவி | தாஜெவீதாம் வஸ்யுனி ராஜஜாமுகதாஜநா||” இத்தயோத்யாகாண்டே ப்ரயாணகாலே. பெரிய திருமடலில் மன்னனிராமன் இத்தாதி. ராஜாவான சக்ரவர்த்திதிருமகன் பின்னே, வைதேவியென்று சொல்லப் படுகிறவளாய் அன்னம்போன்ற நடையையுடையளாய் அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான பிராட்டிபோயிற்றிலனோ இத்தர்ஷ: இவருக்கு ஒருஸிஷ்டாசாரம் வேணுமோ, இவருடைய ஆசாரமே நமக்கு ப்ரமாணதமமன்றேவென்கிறார்-இனித்தான் இத்தாதி. ஜ்ஞாநாதிகர் செய்தது ப்ரமாணமென்றத்தைக் காட்டுகிறார், யஜுஷ இத்தாதி. “யஜுஷாஹாதிஸ்ரஷ்டஸ்ததெவெதரொஜந: | ஸயஸ்ப்ரஹ்மணம் கர்மாஹ” தொகஸுதநுவததுதெ||” இது தோஸு த்ருதீயே. “வீதராகராய்” இத்தாதி த்வீத்யஸங்கையை யதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆனாலும் இத்தாதி. நிஷேதியாநின்றதே என்கிறவிடத்திலே - “ஸாஹொஹாஹவராதலிதிக்ஷா:”, “காஜிநாவணயுநகாரோநு” இத்தாதியைக் கண்டுகொள்வது. அப்ராப்த இதி - பகவத்வ்யதிரித்தவியங்கள் அப்ராப்த

* பெரிய திருமடல்-டுக.

விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிஷேதித்தது, அவை நிலையில்லாமையாலே; லகவத்விஷயத்தில் காமத்தை “நிஷியூவரிதவ்யு” (நிதித்யாஸிதவ்ய) என்று விதியாகின்ற திறே. வேதாந்தவிஹிதையான லக்தியையிறே - இங்கு, காமமென்கிறது. * வளவேமுலகில் - நாம்கிட்டேகை அவனுக்கு அவத்யமென்று அகன்ற இவர், அத்தலையையழித்து முகங்காட்டேவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிற இது இவர் ஸ்வரூபத்தோடே சேருமோ என்னவா? வேண்டா; அங்கு அகலநினைத்ததும் அத்தலைக்கு அவத்ய பரிஹாரத்துக்காகவிறே; தமக்கு ஆற்றுமை கரைபுரண்டிருந்தது, “தன்னையாசைப்பட்டார் பெருதேமுடிய, முகங்காட்டாதேயிருந்தான்” என்கிற அவத்யத்தை பரிஹரிக்கைக்குச் செய்கிறாராகையாலே † (இதுவும் இவர் ஸ்வரூபத்தோடே சேரும்). அங்கு அகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இங்குமேல்விழுகிறது லக்திகார்யம். இத்தனை கலங்கப்பண்ணிற்றில்லையாகில் அத்தலையில் வைலக்ஷணயத்துக்கு நமஸ்காரம். இவர்தாம் இப்படி கலங்கிற்றிலராகில் இவருடைய ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்காரம். அவன் அருளிற்றும் மதிநலமிறே, அதுபடுத்துகிறபாடினே இதேல்லாம்; மதியின் கார்யம் அது, நலத்தின்கார்யம் இது. இனித்தான் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து அது பலியாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரிக்கும் தத்தனையிறே; அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதாகரித்

ப்ர:—வ்யுஹாரணுகெ(சு-ரு)மெடுசூயி ஸ்ராஹணெ, “சூதாவா கரொஹுஷடவ்யு ஸ்ரோதவ்யொ கெவ்யொ நிஷியூவரிதவ்யு”.

தங்களாகையாலும் அஸ்த்திரங்களாகையாலும், தத்விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிஷேதித்த தென்ற படி. “இதரவிஷயத்தில் காமமாகாது, பகவத்விஷயத்தில் காமமாம்” என்னுமதுக்கு நியாமகமே தென்ன - பகவத்விஷயத்தில் இத்தயாதி. “நிஷியூவரிதவ்யு” என்று பக்தியையன்றோ விதிக்கிறதென்ன - வேதாந்தவிஹிதை இத்தயாதி. “இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது” என்ற ப்ரதம ஸங்கையை அறுவதித்து, ஷட்விதமாக பரிஹரிக்கிறதாகத் திருவுள்ளப்பற்றி; ப்ரதமம், மடலெடுக்கை அதிசயாதாயகமென்று பரிஹரிக்கிறார், - வளவேமுலகில் இத்தயாதி. இவர் ஸ்வரூபத்தோடே - அத்தலைக்கு அதிசயாதாயகமான ஸ்வரூபத்தோடே. செய்கிறாராகையாலே என்ற ஹேதுவுக்கு - என்னவும் வேண்டா என்றத்தோடே யவ்யம். த்விதியபரிஹாரம் - அங்கு அகன்றது இத்தயாதி. இத்தால் - பக்திகார்யமான கலக்கத்தாலே, ஸ்வரூபவிரூத்தமானாலும் தவிரப்போகா தென்றபடி. ஆக, முந்தினபரிஹாரம் - அநப்யுகமே; இரண்டாவது - அப்யுகமே. இப்படி அத்தலைக்கு அவத்யத்தை விளைத்தாகிலும் கிட்டப்பார்க்கிற இது கலக்கத்தாலேயிறே, கலங்குகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இத்தனை இத்தயாதி. கலங்கப்பண்ணிற்றில்லையாகில் - அதிமாத்ராவண்யத்தை விளைத்ததில்லையாகில். வைலக்ஷணயத்துக்கு நமஸ்காரம் - வைலக்ஷணயத்துக்கு அவத்யம். ஹேத்வந்தரம்-இவர்தாம் இத்தயாதி. கலங்கிற்றிலராகில் - அதிமாத்ர ப்ரேமயுக்தரல்லராகில். ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்கார மென்றது - அல்லாதார் ப்ரேமத்திற்காட்டில் இவர் ப்ரேமத்துக்கு வாசியில்லாமையாலே, ப்ரேமத்துக்கு அவத்ய மென்றபடி. அதாவது - ஈஸ்வரவைலக்ஷணயத்தாலும், தாம் ப்ரேமஸ்வபாவராகையாலும் கலங்கிறோன்றபடி. “வளவேமுலகிலகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இது பக்திகார்யம்” என்கைக்கு, இவர்க்கு ஜ்ஞாந பக்திக்ஞாண்டோவென்ன, அவனருளிற்றும் இத்தயாதி. “அங்ககன்றது ஜ்ஞாநகார்யம்” இத்தயாதி வாக்ய விவரணம் - மதியின்கார்யம் இத்தயாதி. “வளவேமுலகில் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது” என்ற ஸங்கைக்குத் த்ருதியபரிஹாரம் - இனித்தான் இத்தயாதி. “ததுவ்யுஸாஹவெஸ” என்று இராதி, இப்படி அந்யதாகரிக்கலாமோ வென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்தயாதி. அவன் ஸ்வரூபம் - ரக்ஷத்தவஸ்வரூபம். அவன்ரக்ஷத்தவஸ்வரூபம் இப்போது அந்யதாகரித்த தென்கைக்கு நியாமக

† குண்டலிதகந்தம் வ்யாக்யானவிருத்தம்.

தால் இத்தலைசோல்லவேண்டாவிதே. “இத்தலையில் கர்த்தவ்யமில்லையாகில் அவனுக்கு அஸக்தியில்லையாகில் நடுவுவிளம்பத்துக்கு ஹேதுவேன்?” என்று தோற்றுமிதே. ஆற்றமையையும் ஆவிஷ்கரித்து அம்பும் தோடுக்கவேண்மெப்படியான விஷயத்தை யன்றே இவர்பற்றிற்று. இவர் தமக்கு “மடலெடுக்கக்கடவேன்” என்று துணிந்த துணிவுக்கு மேற்பட அநுஷ்டிக்கவேண்வெதில்லையாயிற்று குணதிகவிஷயமாகையாலே. கடலைப் பெருமாள் ஸரணம்புக்கவிடத்தில் தானாகவந்து முகங் காட்டாமையாலே நாலுமுன்றம்பை விட்டு உடம்பிலே பாதிவேந்திப்பிறே வந்து முகங்காட்டிற்று; இங்கு அதெல்லாம் வேண்டாமையாலே, “**வாவரோநய**” (சாபமானய) என்கிறவோபாதி, “**மடலாருவேன்**” என்று அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். தம்முடைய ஸ்வரூபத்தில் கலக்கம் அநுவர்த்தியாகிற்கச்சேய்தேயும், அவனுடைய குணஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு. * ஏறாருமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டா என்று முடித்துக்கொள்ளப்பார்த்தவிடத்தில், அது தம்கையதன்றிக்கே, அவனுடைய இது அழியாததாயிருந்தது; இனி “அத்தலையே பிடித்து + (அழிப்போம்” என்று,) வேர்ப்பற்றேரே யழிக்கப்பார்க்கிறார்; உண்டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய், இல்லையாம்போதும் ஒன்றாக இல்லையாம்படியிறே வஸ்துஸ்வரூபந்தானிருப்பது. “உயிரினற்குறைவிலம்” என்றார் அங்கு, இங்கு - உயிர்க்கு உயிரினால் குறைவிலம் என்கிறார். * ஏறாருமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும்

ப்ர:—யாஃகாணெ (உக) ஸஃஹு ஸ்ரீகிருஷ்ணா ராஜே, “**வாவரோநய ஸாஸிடுகு ஸாராஸாஸிவிஷ்வாவரோநு** | ஸாமரம் ஸொஷயிஷ்யாசி வஹ்யா யாஹு வஹ்யாஜோ||உஉ||”.

மேதென்ன - இத்தலையில் இத்தயாதி. ஆக, மடலெடுக்கையை அப்புகம்ய பரிஹரித்தார் - கீழெல்லாம்; இதெல்லாம்வேண்வெது இவர் தாம் மடலெடுத்தாலன்றே, “**ஊர்ந்தும்**” என்கையாலே - மடலெடுக்கவேயில்லையே யென்று அகப்புகம்யவாதத்தாலே நாலாம் பரிஹாரம் - ஆற்றமையையும் இத்தயாதி. இவ்வாக்யத்தை - இவர்தமக்குமடலெடுக்க இத்தயாதி வாக்யாநந்தாம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டது. குணதிக விஷயமானால் உத்யோகமாநாமே போருமோ வென்ன-கடலை இத்தயாதி. “**வாவரோநய ஸாஸிடுகு ஸாராஸாஸிவிஷ்வாவரோநு** | ஸாமரம் ஸொஷயிஷ்யாசி வஹ்யா யாஹு வஹ்யாஜோ||” இது யுத்தகாண்டே ஸமுத்ரம் பாதிராமே. மடலெடுக்கும்படிசுலங்கு கிறதையிலே “**குணதிகன்**” என்று குணஜ்ஞாநமுண்டாகக் கூடுமோவென்ன-தம்முடைய இத்தயாதி. கீழே “இனி ஏறாருமிறையோனிலே” இத்தயாதி வாக்யத்தாற் சொன்ன ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஏறாரும் இத்தயாதி. இது - அஞ்சாம்பரிஹாரம். அதாவது - அத்தலையில் விரியோகத்துக்கு உறுப்பல்லாத ஸ்வஸத்தா நாஸத்துக்கு உடலாக அவனையழிக்கப் பார்க்கிறாராகையாலே, பராதிசயகரவ்ருபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமில்லையே யென்று கருத்து. அத்தலையேபிடித்து வேர்ப்பற்றேரேயழிக்க வென்றது - அவனுக்கு நிரூபகமான ரக்ஷணதர்மம் இவர் மடலெடுத்தால் அழியுமாகையாலே, நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்யவதித்தியில்லை யென்னு மத்தைப்பற்ற. அவனையழித்தால் ஸ்வஸத்தை யழியுமோவென்ன - உண்டாம்போதும் இத்தயாதி. ஒன்றாக - ஒன்றும். “ஏறாருமிறையோனில்” இத்தயாதிவாக்யத்தை முகபேதே விரிவிக்கிறார் - உயிரினால் இத்தயாதி. “இனி ஏறாருமிறையோனிலே” இத்தயாதி ஸங்கைக்கு அப்புகம்வாதே பரிஹாரந்தாம் - ஏறாரும் இத்தயாதி. இது - ஆரம்பரிஹாரம். அதாவது - ஸ்வரூபவிருத்தமானாலும், ஆற்றமையின் முத

† குண்டலிதம் வ்யாக்யாந விருத்தம்.

என்னுடைமையும் வேண்டாவென்றார், இதில் - எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டா வென்கிறார். “ராவணன் மாயாஸிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது, இதரஸ்தீர்கள் அஹ்ருதயமாக அமுமாபோலே தன்னாற்றாமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பானென்” என்று பட்டரைச் சிலர்கேட்க, “ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநநித்தம், அத்தலையில் ஸத்தையாயிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே யிருந்தாள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி அத்தலையை அழித்தாகிலும் முகங்காடவேித்துக்கொள்ள வேண்டும் படி தமக்குப் பிறந்த தஸாவிஸேஷத்தை; எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளோரு பிராட்டி ஆற்றாமை மீதூர்ந்திருக்கச் செய்தே இவள் தரித்திருந்த இருப்பைக்கண்டு, தோழியானவள், “முன்புத்தையளவுகளன்றிக்கே இவள் தேறியிருந்தாள், அவன் வாராதிருக்க இவளுக்கித்தனை தேற்றம் உண்டாம்போது, ஸாஹஸங்களிலே துணிந்தாளாகவேணும்” என்றுபார்த்து, “நீசெய்யநீனைக்கிற இது உன்தலைமைக்கும் அவன்தலைமைக்கும், உன் மதிப்புக்கும், † (அவன்மதிப்புக்கும்) உன்பிறப்புக்கும் உன்னுடைய மரியாதைகளுக்கும் போராதுகிடாய்” என்ன; “என்ஸ்வருபத்தை அழித்தாகிலும் † (அவன்ஸ்வருபத்தையழித்தும்) மடலேக்கை தவிரேன்” என்று துணிந்த துணிவைத் தோழிக்கு அறிவிக்க;

குதலாலே ஸ்வருபத்தை அதிகரித்து அவனை யழிக்கப்பார்க்கிறா ரென்றபடி. இத்தால் - ஏறாளுமிறையோனிற்காட்டில் இதுக்கு ஆற்றாமை அதிகமென்று கருத்து. “உண்டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய்” என்கைக்கு, அவன் ஸத்தையடியாக இத்தலையில் ஸத்தையுண்டானமை எங்கே கண்டோமென்ன; ஸம்வாதம் - ராவணன் இத்தாதி. கூப்பிட்டு என்ற வந்தாரம், ஸத்தையோடே யிருந்தா ரென்று கூட்டிக்கொள்வது. முடியாதிருப்பானென் என்றதுக்கு - அவர் ஜீவித்திருந்தமையை தபோவிஸேஷத்தாலே யறிகையாலே முடியாதிருந்தாளோ வென்று தாத்தாயம். ஜீவநநித்தம் - ஜீவிக்கைக்கும் முடிக்கைக்கும் நிமித்தம். ஸத்தையாயிற்று - ஸத்தாதத்தாஹித்யங்களாயிற்று. யத்வா, ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநநித்தம் என்கிறவிடத்திலே - “அவர் ஜீவித்திருக்கிறார்” என்கிற ஜ்ஞாநம் ஜீவநநித்தமன்றென்று இவ்வளவே இவ்விடத்துக்கு அபேக்ஷிதம். அஜ்ஞாநத்தையுள் கூட்டிச் சொன்னது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்னுதல். அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே “எதிர்த்தலையுண்டு” என்கிற ஜ்ஞாநயில்லாமையாலே, ஜ்ஞாநம் ஜீவநநித்தமன்றென்று தாத்தாயம்.

ஆக, ப்ராஸங்கிசுச்சாஸமா தாநங்ஸிளப்பண்ணி, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ராமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார்-இப்படி இத்தாதி தஸாவிஸேஷத்தை-சஸ்வானுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று பார்த்தென்று கூட்டிக்கொள்வது. மீதூர்ந்து - மேலேவ்யாபித்து. தேற்றம் - தெளிவு. “யாமடலூர்ந்தும், யாமடமின்றி” இத்தாதியைப்பற்ற - உன்தலைமைக்கும் என்றது. தலைமை - வைலக்ஷண்யம். “ஆதி ஸூர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்தலைமைக்கும் என்றது. “என்னெநிறைகொண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்மதிப்புக்கும் என்றது. “குதிரியாய்மடலூர்ந்தும்” என்றத்தைப்பற்ற-உன்பிறப்புக்கும் இத்தாதி. “என்னெநிறைகொண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்னுடைய மரியாதைகளுக்கும் போரா தென்று. “யாமடலூர்ந்தும்” என்றத்தைப்பற்ற - என்ஸ்வருபத்தையழித்தாகிலும் என்றது. தோழிக்கு அறிவிக்க என்றதுக்கு-தோழிக்கு அறிவிக்கிற வ்யாஜத்தாலே சஸ்வானுக்கு அறிவிக்கின்ற

† குண்டலித கார்த்தங்களிரண்டும், “அழித்தாகிலும்” என்ற விடத்தில், “அழித்தும்”, என்ற பாடமும், “அறிவிக்க” என்கிற விடத்திலே, “அறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்” என்ற பாடமும் வ்யாக்யாந விரூபங்கள்.

இத்தைக்கேட்டு அஞ்சி, ஸர்வேஸ்வரன், இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாமை வந்து முகங்காட்டித் தானும் ஸத்தைபெற்று இவனையும் தரிப்பித்தானாய்த் தலைக்கட்கேறது. இவர் மடலிலே துணிந்தால் கடுகவந்துமுகங்காட்டிப் பிழைக்கில் பிழைக்குமித்தனைபோக்கி, இல்லையாகில் ஸத்தைகிடக்க விரகில்லையிறே அவனுக்கு; ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்குத் தப்பவொண்ணாதிதே அவனுக்கு. இதுக்குமுன்பு, “அவனாலேபேறு” என்று போந்தாரே யாகிலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகாலீநமா யிருப்பன பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளென்று சிலஉண்டிதே, அவைதவிரவொண்ணாதிதே. இனி, பக்திமானுக்கும் பக்தியுண்டு; ப்ரபந்நனுக்கும் பக்தியுண்டு, ருசியையொழிய ப்ரபத்தி பண்ணக்கூடாதே. பக்திமானுடையபக்தி, வைதமாய்வருமது; ப்ரபந்நனுடையபக்தி, ருசிகார்யமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு ஸாதநரூபமாயிருக்கும், இவனுக்கு தேஹயாத்ராஸேஷமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு பலஸ்ரத்தையிலாதபோது தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே ஒருகாலும் தவிராதாயிருக்கும்.

முதற்பாட்டு.

மாசறுசோதி என்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை
ஆசறசீலனை ஆதிமூர்த்தியைநாடியே
பாசறவெய்தி அறிவிழந்தேனைநாளையம்
ஏசறமூரவர்கவ்வை தோழியென்செய்யுமே ?

அத்யாஹரிப்பது. “இரைக்கும் கருங்கடல்வண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற-முகங்காட்டித் தானும்ஸத்தை பெற்று என்றது. முகங்காட்டாவியில் இவனுக்கு ஸத்தையில்லையாமதொழிய, அவனுக்கு ஸத்தையிலையாமோ வென்ன - இவர்மடலிலே இப்பாதி. அதாவது - பரமப்ரணயியாகையாலே, இவனை தரிப்பியாவியில் அவனுக்கும் ஸத்தை கிடவாதென்றபடி. விரகில்லாமை எப்படியென்ன - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இப்பாதி. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு - அதைப்போலே துர்லங்க்யமானதுக்கு. இத்திருவாய்மொழியில், “மடல்” என்றசொல்லுகிறது - ஸ்வாபதேஸத்திலே, பக்தியையிறே; இது பின்னை அவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கிற இவர்க்கு உண்டாகலாமோவென்ன - இதுக்கு முன்பு இப்பாதி. அதாவது - ஸாதநபக்தியன்று, ஸாத்பபக்தி இவரென்றபடி. இவர்தாம் ஆர்த்தப்ரபந்நராகையாலே, ப்ரபத்தேபூர்வபாவித்வேநவும் பக்தியுண்டென்கிறார் - இனிபக்திமானுக்கும் இப்பாதி. இனிமேல் - பக்திப்ரபத்தி நிஷ்ட்டர்களுடைய பக்திதாரதம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பக்திமானுடைய இத்தயாதியால். வைதமாய் - “நிஷியூலிதவ்யு” என்கிற விதிமூலமாய். ருசிகார்யமாயிருக்கும் - ராகப்ராப்தமாயிருக்கும். விவரணம் - பக்திமானுக்கு இப்பாதி வாக்யத்வமும். அதாவது - வைதமாகையாலே அவனுக்கு ஸாதநரூபமாயிருக்கும், தேஹயாத்ராஸேஷமாகையாலே இவனுக்கு ருசிகார்யமாயிருக்கு மென்றபடி. ஆக, ஸ்வயம்ப்ரயோஜநத்வத்தால் வந்த ஏற்றத்தை அருளிச்செய்து, நித்யத்வத்தாலும் ஏற்ற முண்டென்கிறார் - பக்திமானுக்கு பலஸ்ரத்தை இப்பாதி. அதாவது - ஸாதநரூபமாயிருக்கையாலே பக்தனுக்குத்தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு அநுபவகைங்கர்யரூப தேஹயாத்ராஸேஷமாயிருக்கிற வாகாரத்தாலே கிஞ்சித்காராஸ்ரயமான சேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே தவிராதாயிருக்கு மென்றபடி.

அக்

திருவாய்மொழி -- ரு-ப. ௩ - தி. மாசறுசோதி.

ஆ.—நிரதிரய நிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்ய ஸௌரீல்யாத்யஸங்க்யேய கல்
பாணகுணகணமேஹாததியாயிருந்த பரமபுருஷனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே அறிவழிந்து
எத்தனை காலமுண்டு தோழி; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒருயுக்தாயுக்ததை யுண்டோ? என்னை
ஏகையிலே தீர்ந்திருக்கிற ஊரவர் கவ்வைதா னிப்படி அறிவழிந்திருக்கிற என்னை
எத்தைச் செய்வதென்று தோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி மடலூரத்துணிந்தமையை அறிந்த
தோழி ‘இது அபவாதகம்’ என்று நிஷேதிக்க, ‘நான் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதி
களிலே அகப்பட்டுப் பழிக்கு அஞ்சாததையானேன்’ என்கிறாள்.

[மாசு என்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷஜிதிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்
தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை யுடையனாய், மடலூர்ந்தாகிலும் ஸம்ஸ்லேஷிக்க
வேண்டும்படி அபரிச்சேத்யமான அமுகையுடையனாய், தன் பேரகவந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்
கும் ஸ்வபாவனுமாய்ப் பெருமதிப்பனுமானவனை. [நாடியே என்று தொடங்கி] - நிரந்
தாமாகத் தேடி துக்கப்பட்டு அறிவிழந்து அநேக காலமுண்டு தோழி! ஏகையிலே
துணிந்த ஊரார் சொல்லும்பழி எத்தைச்செய்வது? [பாசறவு] - பந்துக்கள் பக்கல்
பற்றுகையுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், இவளுடைய வ்யவஸாயம் அறிந்த தோழி விலக்க உத்
யோகித்து, “ஊரார் பழிசொல்வார்கான்” என்ன; அவனுடைய ஆபிரூப்யாதிகளிலே
யகப்பட்டுக் கலங்கின என்னை ஊர்ப்பழி என்செய்யு மென்கிறாள்.

மாசு - அழுக்கு, அறு - அற்ற, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய், செய்ய-
சிவந்த, வாய் - வரையையுடைத்தான, என்மணிக்குன்றத்தை - மாணிக்கமலைபோலே
எனக்குபோக்யனுனவனாய், (ப்ரணயித்வத்தால்வந்த தாழ்ச்சியாலே), ஆசு - குற்றம்,
அறு - அற்ற, சீலனை-ரீலத்தையுடையனாய், ஆதி - தான்முற்பாடனுபவந்து அதுபவிப்
பித்த, மூர்த்தியை - ஸ்வாமியானவனை, நாடியே - நிரந்தரமாகத்தேடி, பாசு - மேனி
யிற்ப்பசுமை, அறவெய்தி - அழிந்து, அறிவு - அறிவும், இழந்து - இழந்து, எனை
நாளையம் - எத்தனைகாலத்தினாம், தோழி - தோழி, ஏசு - ஏசுதலிலே, அறும் - அறு
திப்பட்ட, ஊரவர் - ஊரவரது, கவ்வை - ஆரவாரம், என் - எத்தை, செய்யும் -
செய்வது? பாசறவு - நிமழிவு. பாசென்று - ஸ்லேஹமாய், அத்தைமிகவெய்தியென்று
மாம், ஏசுதல் - பழித்தல். கவ்வை - அலர்.

இ.—முதற்பாட்டில், மடலூரத் துணிந்தமையை யறிந்ததோழி, “இது
அபவாதம்” என்று நிஷேதிக்க, நான் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே அகப்பட்டுப்
பழிக்கஞ்சாத தசையானேன் என்கிறாள்.

[மாசறுசோதி] - நான் அவனை மாசறுசோதியாக்கக்கான் புகுகிறது.
விரக்தராய் ஸ்வரூபஜ்ஞராயிருக்கிற இவருட்பட இப்படி மடலெடுக்கும்படியிறே
விஷயவைலக்ஷணம். “ஹக்ரநாடி” என்கிறவடிவை நிலைநிறுத்தப் புகுகிறேன்.
விஸேஷணங்களடைய - மடலெடுக்கைக்கு விஷயமாக்குகிறாள். அழுக்கற்ற அழகை
உடையவனை. அழுக்குக்கு மாசாகிறது - வ்யதிரேகத்தில் மடலெடாதொழிகை.
இவ்வழகு விஸ்லேஷத்தில் மடலிலே மூட்டாதாகில், அல்லாதவிஷயத்தோபாதியா

மென்கை. அவ்வடிவைப் பிரிந்தபோது என் மர்யாதையை நோக்கியிருக்கவோ வென்கிறாள். [என்செய்யவாய்] - கலந்தபோது அகவாயில் ஹர்ஷந்தோற்றமும்படி. ஸ்மிதத்தாதே விக்ருதனாயிருந்தபடி. [என்செய்யவாய் - மாசறுசோதி] - ஸ்மிதமும் வடிவமுகுமாயிற்று என்னை மடலிலே மூட்டிற்று. பண்டுமொரு ஸ்மிதமிதே ஊர்பூசல் விளைத்தது, இவள் கையிலே மடலைக்கொடுத்து ஊர்பூசலாக்கிற்றொரு ஸ்மிதமாயிற்று. “சுவிசாராய” என்று - ஒருத்தரையும் மதியாதவன், என்னை மடலுக்கு கலந்து பெறப் பெறுபெற்றுப்போலே விக்ருதனாயிருக்க, நான் ஸ்திரீவத்தை நோக்கியிருக்கவோ? [மணிக்குன்றத்தை] - கலந்தபோது குளிர்ந்தவொளியை யுடையனாய், பிரிவுப்ரஸக்த மாய்த் தன் செல்லாமையாலே கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றபடி. “சுவிசாராய” என்கிற வடிவும் இப்படி விக்ருதமாயிருக்க. நான் அவிக்ருதையாயிருக்கவோ? [ஆசறுசிலை] - “தன்னுடைய உத்கர்ஷமும் இவள் அபகர்ஷமும் பாராதே கலப்பதே, இதொருநிலவத்தையே” என்று சொல்லும்படி பண்ணக்காண் நான் புகு கிறது. வடிவிலே யகப்பட்ட அளவேயோ, அகவாயில் குணத்திலேயுமன்றோ அகப் பட்டது. குற்றமற்றநிலத்தை யுடையவனை. அதாவது - கலக்கிறபோது தன்பேறாக வந்து கலக்கை. என்பேறாக வந்து கலந்தானே என் ஸ்வரூபத்தை நோக்கியிருக்க. [ஆதிமூர்த்தியை] - என்னைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போந்தவனை. “சிவமா வுரூஷவபுவஜ” என்கிறபடியே, என்பேற்றுக்கு முற்பாடனாயிருக்க, நான் ஆற் றுமையிலும் பிற்பாடையாகவோ. தன் மேன்மைபாராதே என் கிறுமைபாராதே கலந் தவனன்றோ, நான் ஆறியிருக்கவோ? [ஆதிமூர்த்தியை] - அவன் நீர்மை அதுவான லும் உன்மதிப்புக்குப் போராதுகாண் மடலெடுக்கை என்ன; பெருமதிப்பனைக் குறித்து மடலெடுத்தால் அம்மதிப்பு உண்டாமித்தனை யன்றோ. “காரணஞுபெய்ய” என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் மூட்டுகிற விஷயத்திலேயன்றோ நான் மடலெடுக்கிறது. [நாடியேபாசறவெய்தி] - அவன் என்னைப்பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணினானோ பாதி போரும் நான் ஆற்றாமையாலே தேடி க்லைஸப்படுகிற நாள். பாசறவென்று - துக்க மாதல், பந்துக்களோட்டைப்பற்றறுதியாதல். பாசென்று - பசுமையாய், வைவரணயத் தைப்பெற் றென்னவுமாம். [நாடியேபாசறவெய்தி] - நிரந்தரமாகத்தேடி பவித்தது இது வென்கிறாள். ஆனாலும் உன்னறிவுக்குப் போராடுதென்ன - [அறிவிழந்தனை நாளையம்]- அறிவிழந்து அநேகம் காலமுண்டு. நாம் அறிவிழந்து எத்தனைகாலத்தோம். திரயக்குக் களின் காலிலேவிழந்து துது விட்டபோதே போயிற்றில்லையோ அறிவு; *மதியெல்லாம் உள்கலங்கியன்றோ அப்படிசெய்தது; ஆனாலும் ஊரார் சொல்லும் பழிக்கு அஞ்சவேண் டாவோ? என்ன-[ஏசறுமித்யாதி] - அவ்வெல்லை கடந்திலோமோ? என்கிறாள். [ஏசறு மூரவர்] - “ஏசிறவேணும்” என்றிருக்கிறவர்கள். ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிறவர் கள். சுவை - பழி. [தோழியென்செய்யுமே] - இவ்விஷயத்துக்குப் புறம்பானார் சொல்லுமதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லென்று அறியாயோ? அவர்கள்பழி நமக்குப் புறம்பாமித்தனை யன்றோ? நமக்கு இது உபகாரகமன்றோ, பழிபற்றறுக்கிறது. “அல ரெழிலாருயர் நிற்குமதனைப் பலரறியார் பாக்கியத்தால்”. நமக்கு ஸ்மாரகமன்றோ என் கிறாள்.

நடு.—முதற்பாட்டு. “ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்ற தோருவிஷயமாயிற்று அது, நீசேய்யப்புதுகிற இது அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்பை விளைக்கப் புதுகிறாய்கிடாய்” என்று தோழி சொல்ல; நான் அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்புண்டாக்கப் புதுகிறேன்ல்லேன், பழிப்பு அறுக்கப் புதுகிறேன்காணென்கிறாள்.

[மாசறுசோதி] - கலந்துபிரிந்தவள் ஆற்றாமையின்றிக்கே மர்யாதைகளை நோக்கிக்கொண்டிருக்கையாகிறது அத்தலைக்கு அவத்யம்போலே காணும்; பிரிந்தால் இப்படி

முதற்பாட்டு - மாசறு இய்யாதி. மடலெடுக்கைக்குறுப்பாக நாயகிசொல்லுகிற “மாசறு சோதி” இய்யாதி விசேஷணங்கள்-“மடலெடுக்கவொண்ணாது” என்று நிஷேதிக்கிற தோழிக்கும் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே ஹேதுத்தவென விவக்ஷிதங்களென்கிறார்-ஸௌந்தர்யத்தாலும் இய்யாதி. “ஆதி மூர்த்தியை” என்னுமளவும் கடாக்கித்து-ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸீலத்தாலும் மதிப்பாலும் என்றது. மதிப்பாவது - காரணத்தவ்யுத்தமானமேன்மை. நீசேய்யப்புதுகிறவிது - நீசேய்யப்புதுகிறவித்தால். பழிப்பு - அவத்யம். மடலெடுத்தால் ஸௌந்தர்யத்துக்குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “நாயகனைவன் நாயகிபக்கவிலே பரமப்ரணயியாகையாலே, ‘காரிநாபிணநுரீ வுபுஜதிலவமலதாவலுலா லொகடுந’” என்கிற கணக்கிலே தன்ஸௌந்தர்யத்தைத் தானே மேல்விழுந்து ப்ரணயிரியானவ ளுக்கு அநுபவிப்பிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, ப்ரணயிரி மடலெடுக்கும்படி தாழ்த்தபோதே ஸௌந்தர்யம் நிஷ்பலமன்றோ” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமாகை யென்றபடி. ஸீலத்துக்குப் பழிப்புண்டாகையாவது - “நாயகனைவன் நாயகிவிஷயத்திலே தலை தடுமாறு நிற்க வேண்டியிருக்க, இவன் மடலெடுக்கும்படி உபேக்ஷிக்கையாலே, தலை தடுமாறுப் பரிமாறுகிற ஸீலகுண மும் அவனுக்கு ஸங்குசிதம்” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமுண்டாகை. மதிப்புக் குப்-பழிப்புண்டாகையாவது - “தன்னை யாசைப்பட்டு மடலெடுக்கும்படி ஒருவிஷயம் இப்படி நேவு படாநிற்கிறவனவிலும் உபேக்ஷித்தபோதே,ஸ்வவிஷய ப்ராவண்யாதிவித்தப்ரத்தமாகஸர்வவஸ்துக்களையும் உண்டாக்கும்படியான அவன் மேன்மை யென்னன்புது” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே அவத்யமுண்டாகை. பழிப்பு அறுக்கப் புதுகிறேனென்றது - “மாசறு, ஆசறு” என்று விசேஷிக்கை யாலே வித்தம். மடலெடுத்தால் ஸௌந்தர்யத்துக்குப் பழிப்பறும் ப்ரகாரமாவது-“இப்படி ஸ்வப்ரகார விலக்ஷணயான இவளுங்கட மடலெடுத்தபோதே அவனுடைய ஸௌந்தர்யம் அபரிச்சிந்தமன்றோ” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலேயென்றும்; ஸீலத்துக்குப் பழிப்பறும் ப்ரகாரமாவது - நான் “மடலெடுக்க” என்று உபக்ரமித்தபோதே அவன் வந்து முகங்காட்டுகை நிஸ்சிதமாகையாலே “தன்னை யாசைப்பட்டு மடலெடுக்க ஒருப்பட்டபோதே, தன்பெருமைபாராதேவந்துமுகங்காட்டுவதே! இவன் ஸீல மிருந்தபடியென்” என்று நாட்டார் சொல்லுகிறவழியாலே யென்றும்; மதிப்புக்குப் பழிப்பறுகையாவது- “நாரீணமுத்தமையான விவன் மடலெடுக்கும்போதே ஸர்வாதிகவஸ்துவியாகவேணும்” என்று நாட் டார்சொல்லுகிற வழியாலே யென்றும் தாற்பாயம்.

“மாசறுசோதி” என்றதுக்கு - மடலெடுக்கையாலே மாசறுசோதி யென்று அபர பாலித்தேவனவும், மாசறுசோதியாகையாலே மடலெடுக்கிறேனென்று பூர்வபாலித்தேவனவும், இரண்டு தாற்பாயம். அதில் முந்தின தாற்பாயத்தில், மடலெடுக்கையாலே மாசறுசோதியென்று விவக்ஷி த்தபோதே - மடலெடாதொழிகை சோதிக்கு மாசென்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே பலிதத்தை வ்யாய்யாதா அருளிச்செய்கிறார் - கலந்துபிரிந்தவள் இய்யாதி. ஆற்றாமையின்றிக்கே - மடலெ டுக்கும்படியான. வாற்றாமையின்றிக்கே, மர்யாதைகளை-ஸ்நீத்வ மர்யாதைகளை. நோக்கிக்கொண் டிருக்கையாகிறது-“நோக்கிக்கொண்டிருக்கவேணும்” என்று மடலெடா திருக்கையாகிறது. அத்தலைக்கு- ஸௌந்தர்யவிசேஷ்டமான அத்தலைக்கு. அவத்யம் - ஸௌந்தர்யஹாரி. மர்யாதைகளை நோக்கிக்கொண் டிருந்தால் அத்தலைக்கு அவத்ய மாகவேணுமோவென்ன-பிரிந்தால் இய்யாதி. இப்படிப்பண்ணைதவன்று- இப்படிமடலெடுக்கப் பண்ணைதவன்று. பூர்வபாலியான இரண்டாம் தாற்பாயத்தை அருளிச்செய்கிறார்-

[illegible]

வார்த்தைசொல்லுகைக்குத் தன்னோடொப்பதொரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித் திருக்குமவனிறே. “கர்மநிபந்தநமான விகாரமில்லை” என்ற இத்தனைபோக்கி, ஆப்ரித ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களால் வரும் விகாரமில்லை யென்னில் ஒருசேதநோடு கலந்த தன்றிக்கே யொழியுமிறே. அவன்கலந்தபோது பண்ணின ஸ்மிதமன்றே என்னை அவ்யவ ஹிதமான உபாயத்திலே மூட்டிற்று. ஸம்ஸாரி முக்தனானால் அவனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷம்போலேகாணும் இத்தலையைப்பெற்று அவன் ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றநிலை. [என் செய்யவாய் இத்யாதி] - இவளுடனே கலந்தத்தாலுண்டான ப்ரீதியாலே ஸ்மிதம்பண்ணி வடிவிலே வேறுபாடுதோற்ற நின்றநிலையாயிற்று இவனாக் கையும் மடலுமாய்ப்படி தோட்டு விட்டது. † (பண்டும் ஒருஸ்மிதமிறே ஊர்ப்பூசலை விளைத்தது) வாய்க்கரையிலேநின்று மடலேடுக்கிறுளிறே; கழுத்துக்கு மேலேயிறே இவள் மடலேடுக்கப்பார்க்கிறது. [மணிக் குன்றத்தை] - கழுத்துக்குமேலே யன்றிக்கே மெய்யேமடலேடுக்கப் பண்ணிற்றென்கிறாள். என்னோவேந்து கலந்தத்தாலே வடிவில் வைவரண்யம்போய்ப் புகர்த்துக்குளிர்ந்து ‡ (வளர்ந்து) நிலைபெற்றபடியும், பிரிவை ப்ரஸங்கித்துக் கால் வாங்கமாட்டாதே நின்ற நிலையுங்காண் என்னை மடலிலே துணியுப்பண்ணிற்று. மாணிக்கமலைபோலே லோக்ய னானவனை. [ஆசுறசீலனை] - வெறும் வடிவழகுகண்டன்றுகாண் நான் துவக்குண்டது, அகவாயில்சீலத்தையும் கண்கோ ணென்கிறாள். ஆசு - குற்றம். குற்றமற்ற சீலத்தை யுடையவனை. அவன்கலக்கிறபோது என்பேறாகக் கலந்தானாகிலன்றே நானும் பிரிவில் என்பேற்றுக்கு வேண்டுமத்தைச் செய்திருக்கலாவது; அம்மேன்மையுடையவன் இப்படி தாழ்நின்று என்னைப்பெற்றவிது பெறுப்பேறாகத் தான் நினைத்திருக்க, நான் அவனைப்

தநம் இத்யாதி. விஸ்லேஷதஸையிலே ஸ்மிதங்கூடுமோவென்ன-அவன்கலந்த இத்யாதி அவ்யவஹித மான உபாயத்திலே-மடலெடுக்கையிலே, கீழே “விகாரித்ரவ்யம்போலே விக்ருதனாகாநிற்க” என்றத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. சேதநனை விகாரித்ரவ்யமென்றது - ஸ்வ பாவாய்தா ஹவ்ருண்டாகையாலே. “மணிக் குன்றத்தை” என்றத்தையுங்கூட்டி புறே ப்ரதிக்கரஹண பூர்வகமாக ஹவம் - என்செய்யவாய் இத்யாதி. இவளுடனே இத்யாதி -தொட்டுவிட்டது - ஈடுபடுத் திற்று. சாடு-வாய்க்கரையிலே இத்யாதி வாக்யத்வமும். வாய்க்கரை - லீமாஸந்தியென்று சாடு. ப்ரக்ருதம் - திருப்பவளம். நின்று - ஈடுபட்டுகின்று. கழுத்துக்கு மேலேயிறே - கழுத்துக்கு மேலான திருப்பவளத்திலேயிறே யென்று ப்ரக்ருதம்; அஹ்ருதயமாக வென்று சாடு. கழுத்துக்குமேலே யன்றிக்கே இத்யாதியும் சாடு. திருப்பவளமாத்ரமன்றிக்கே யென்று - ப்ரக்ருதம்; அஹ்ருதயமாக வன்றிக்கே யென்று - சாடு. மெய்யே - சரீரமே, ஸத்யமாகவென்றும். “மணிக் குன்றத்தை” என்ற துக்கு ஹவம்- என்னோடே இத்யாதி. வைவரண்யம்போன லொழிய புகர்த்திருக்கை கூடாமையாலே. புகர்த்திருந்தபோதே - வைவரண்யம்போய் என்றது வரித்தம். புகர்த்துக்குளிர்ந்து என்றது-“மணி” என்றத்தைப்பற்ற. “குன்றம்” என்றத்தைப்பற்ற - நிலைபெற்றபடியும் இத்யாதி. தாத்பர்யம் - வெறும்வடிவழகு இத்யாதி. சீலம் - ஸௌஸீல்யம், ஸப்தார்த்தம் - ஆசு இத்யாதி. சீலத்துக்குக் குற்ற மாவது - பார்த்தமாக ஸம்ஸ்லேஷிக்கை. தன்பேறாக ஸம்ஸ்லேஷிக்கை - குற்றமற்றிருக்கை. இது சொல்லுகிறதுக்கு ஹவம் - அவன்கலக்கிறபோது இத்யாதி. யத்வா, சீலத்துக்குக் குற்றமில்லா மையேதென்ன - அவன்கலக்கிறபோது இத்யாதி என்னுதல். என்பேற்றுக்கு வேண்டுமத்தைச்செய் திருக்கலாவதென்றது - என்னுடைய ஸ்தீரீத்வமாகிற பரமலாபத்தைப் பெறுகைக்குறுப்பாக மட லெடாதிருக்கலாவ தென்றபடி. மேல் “ஆதிமூர்த்தி” என்றத்தைக் கடாகழித்துஹவம்- அநீமேன்மை

† குண்டலித க்ரந்தம் ப்ரகழித்தம்.

‡ குண்டலிதம் வ்யாக்யாநதுக்குச் சோது.

பிரிந்து வைத்து, “வரில்போகடேன், கெடில்தேடேன்” என்று கீனைத்திருக்கலாமோ? அவன் தன்குணம் பரிஹரித்துப்போக, என்னைப் பழி பரிஹரித்திருக்கச்சொல்லுகிறாயோ? [ஆதிமூர்த்தியை] - “ஒருகுடியிலே பிறந்த உனக்கு, அவன் தானே வரவிருக்கும்தொழிய நீ பதமுகிறவிது உன்மதிப்பை யறுத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறாய்கிடாய்” என்ன,—நான் மதிப்பை யறுத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறேனல்லேன், மதிப்பையுண்டாக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறேனென்கிறாள்; “காரணம்துயெய்யு:” (காரணம்துத்தேய்யு:) என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் ஒருமிடறசெய்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் ஆசைப்பட்டது, இவ்விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே முடிந்தாலும் அதுதானே மதிப்பாம்படியான விஷயமன்றோ. வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதற்கு முன்பேயும் ஒருபொருளுண்டு இதுக்கு அருளிச்செய்வது - “வடுவடஜ” (பூர்வஜ) என்கிறபடியே நம்மோட்டைக் கலவிக்கு அவன் முற்பாட னாகச் செய்தே, பிரிவில் ஆற்றமைக்கு நான் பிற்பாடையாகவோ. “ஆனாலும், ‘அபிமத விஷயத்தைப்பிரிந்தாள், அநந்தரம் மடவாரந்தாள்’ என்னாமே, ‘சிலநாள் ஆற்றமை யோடே பாடாற்றிக்கிடந்தாள், பின்பு தன்னால் போறுக்கவொண்ணாமையான வளவான வாறே மடலேத்தாள்’ என்னும் வார்த்தை படைக்கவேணுங்காண்” என்ன, [நாடியே பாசறவேய்தி]-இன்றோ, நான் எத்தனைகாலமுண்டு இப்படி க்லேஸப்படுகிறது. அவன் இத்

ப்ர:—(ஆதிமூர்த்தியை)—சுயவடூஸிவாயாடூ, “ந காரணம் காரணாநா யாதா யுர்தாகாரணம்துயெய்யு:”.

(வடுவடஜ—என்கிறபடியே)—ஜிதஞாயாடூ, “ஜிதஞெ வுணரீகாக்க நடுவெ விஸுவாவந | நடுவெவூ ஹுஷீகெஸ ரிஹாபுரூஷவடுவடஜ”.

யுடையவன் இத்தாதி. ‘ஆசறு’ என்றத்தால் பவிதம் - அவன் தன்குணம் இத்தாதி. கீழே, வரில் போகடேன் கெடில் தேடேனென்றது - வந்தால் விட்டுவிடேன் கெட்டால் தேடானென்றபடி. நுணம் பரிஹரித்து-தன்பேராகக் கலந்து ஸிலகுணத்துக்கு அவத்யம் வாராமல் பரிஹரித் தென்றபடி. “ஆதி” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம். முந்தினது - ஜகத்காரணமென்று; த்விதீயம் - தம்முடைய ப்ராவண்யத்துக் கடியென்று. மூர்த்திஸப்தம் - ஸ்வாமி வாசகம். முந்தினவர்த்தம் - ஒருகுடியிலே இத்தாதி. ஒருகுடி - அத்விதீயமான குடி. மதிப்பு-ஆதித்யம். மதிப்பை யுண்டாக்கிக்கொள்ளும் ப்ரகாரமேதென்ன - காரணம்து இத்தாதி. “ஆதி” என்றதி னிரண்டாமர்த்தம் - வ்யாக்யானம் இத்தாதி. வ்யாக்யாநம் - ஒன் பதினாயிரப்படி. அன்றிக்கே, வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதற்குமுன் பென்றது - ப்ராஸங்கிகமாகப் பாட் டெக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யும்போ தென்றபடி. அந்தப்பொருள்தானேதென்ன - வடுவடஜ இத்தாதி. “ஜிதஞெவுணரீகாக்க நடுவெவிஸுவாவந | நடுவெவூ ஹுஷீகெஸ ரிஹாபுரூஷவடுவடஜ” ஜிதந்தேடிண்டரீகாக்க என்று - ப்ரணவோக்தஸேஷத்தவமும், நமஸ்தே என்று - நமஸஸ்ப்தோக்த பாரதந்த்ரயமும், விஸ்வபாவந என்று - நாராயண ஸ்ப்தோக்தகாமணத்வ மும், நமஸ்தேஸ்து என்று - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையும், ஹ்ருஷீகேஸு என்று - கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த் ததாரிவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறது; விஸ்வபாவந என்று - ஜகத்காரணத்வம் சொல்லியிருக்க, பின்னையும் பூர்வஜ என்னும்போது - யஸ்மாத்பூர்வம்ஜாயதேஜகத் ஸபூர்வஜஃ என்று காரணத்வம் சொல்லுகை யன்றிக்கே, சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு முற்பாடலும் க்ருஷிபண்ணுமவென்றேயாகவேணு மென்ற படி. விஸுவாவந என்று-விஸ்வத்தை ஹவிப்பிக்குமவன் - உண்டாக்குமவன். ஜகத்காரண மென்ற படி. பாடாற்றி - பொறுத்து. “எனைநானையம்” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - இன்றோ இத்தாதி. விவ ரணமாதல், “ஆதிமூர்த்தி” என்றதி னிரண்டாமர்த்தத்தைக் கடைக்கித்தாதல் - அவன் இத்தாதி. பட்ட

தலையைப் பெறுகைக்குப் பட்டதெல்லாம் போராதோ நான் அவனைப்பிரிந்துபட்டது. காலமெல்லாம் தேடிக்காணப்பெறுதே துக்கப்பட்டத்திரிந்த தத்தனையாகாதேதான்; சிறைக்கூடத்திலேபிறந்து அங்கேவளருமாபோலே. விஸ்வலோகத்தாலே உந்நேயமித்தனைகாணும் ஸம்ஸ்லேஷம். பகவத்தத்தவமுள்ளவிடமெங்கும் புக்குத்தேடிக் காணப்பெறுமை நசையற்று, பின்பாகாதே மடலேத்தது. [பாசறவெய்தி] - துக்கத்தையுடையேனாய். பாசறவு - துக்கம். பாச என்று - பசுமையாய், அது அறுகையாவது - வைவரண்யமாய், வைவரண்யத்தை பஜித்தேன்னுதல்; அன்றிக்கே, பாசென்று - பாசமாய், அதாவது - பற்றாய், பந்துக்கள்பக்கல் ஸங்க மற்றென்னுதல். [பாசறவெய்தி] - ஸ்நேஹமடைய அவன்பக்கலிலே யெய்தியென்னுதல். எல்லாம்செய்தாலும் இது அறிவுடையார் செய்வதொன்றல்லவென்ன, [அறிவிழந்தேனைநாளாயம்] - அறிவு குடிபோய் எத்தனையோர்காலத்தோம். * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவன்றே போயிற்றில்லையோ நம்முடைய அறிவு. திரயக்கின்காலிலே விழந்து தூதுவிட்டவன்று, அது “ஜ்ஞாநகார்யம்” என்றிருந்தாயோ இன்றிருந்து கற்பிக்கைக்கு; அன்றே * மதியெல்லாமுள்கலங்கிற்றில்லையோ. தன்பக்கலிலே கைவைத்தால் மற்றென்று அறியாதபடி பண்ணும் விஷயமிறே, † “பேரின்பமெல்லாந்துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிறே. “**மொவஜநம்ஸுராநு**” (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்று - ப்ராப்தி ஸமயத்தில் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாதபடி பண்ணுகையே யன்றிக்கே, ஜ்ஞாநம்பிறந்த ஸமயமேபிடித்தும் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாமே பண்ணவல்ல விஷயமன்றே ? தன்னையநுஸந்தித்து லோகயாத்ரையையும் அநுஸந்திக்கும்படியோ அவன்படி. நீ யெல்

ப்ரா:—(மொவஜநம்ஸுராநு என்று ப்ராப்திஸமயத்தில்)-**மொவஜநம்ஸுராநு** (கஉ)
“**வனவஜெவெஷ்ட**” உத்யாஷி “**மொவஜநம்ஸுராநு**”.

தெல்லாம் - பட்டகாலமெல்லாம். “**எனைநாளாயம் - நாடியே - பாசறவெய்தி**” என்று அவ்வித்த லாவம் - காலமெல்லாம் இத்தயாதி. ஸர்வகாலமும் துக்கப்பட்டமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - சிறைக்கூடத் திலே இத்தயாதி. இத்தால் - வ்யஸநாதிசயத்தாலே, ஸர்வகாலமும் துக்கப்பட்டதாய்த் தோற்றுகிற தென்று கருத்து. ஸம்ஸ்லேஷம் ஒருகாலுமில்லையோ வென்ன - விஸ்வலோகத்தாலே இத்தயாதி. உந்நேயம் - அநுமேயம். அவதாரணத்தோடேகூட்டி “**நாடி**” என்றதுக்குலாவம் - பகவத்தத்தவம் இத்தயாதி. பாத்வாதிகளெங்கும் புக்கென்றபடி. “**பாசறவெய்தி**” என்றதுக்கு நாவர்த்தம். அதாவது பாசறவு - துக்கமும், வைவரண்யமும்; எய்தி - ப்ராபித்து. மூன்றாமர்த்தம், —பாச - ஸங்கம், அறவு - நிவ்ருத்தி, பந்துவிஷயாஸக்தி நிவ்ருத்தியை யடைந்தென்றபடி. நாலாமர்த்தம், —பாசத்தை - ஸ்நே ஹத்தை, அற - மிகவும், எய்தி என்று கண்டுகொள்வது. எத்தனையோர்காலத்தோம் - எத்தனை காலங்களை யுடையோமாதோம். அப்படி அநேக காலமுண்டோ வென்ன - மயர்வற இத்தயாதி. போனமைக்கு நியாமகமேதென்ன - திரீயக்கின் இத்தயாதி. தூதுவிட்டவென்றது - அஞ்சிறையமட நாளையிலே. கற்பிக்கைக்கு - “**மடலெடுக்கவேண்டா**” என்று கற்பிக்கைக்கு. தூதுவிட்டது அஜ்ஞாநகார்யமென்றது அவ்விடந்தன்னிலே ஸ்புடமென்கிறார் - அன்றே மதியெல்லாம் இத் தயாதி. மதிகலங்கினால் “**ஆசறுசிலை**” ஆதிமூர்த்தியை” என்னும்படி யென்னென்ன - தன் பக்கலிலே இத்தயாதி. இத்தால் - லௌகிகஜ்ஞாநமில்லையென்ற வித்தனைபோக்கி, பகவத்விஷய ஜ்ஞாநமில்லையென்கிறதென்றென்று கருத்து. உக்கத்துக்கு ப்ராமாணம் - பேரின்பம் இத்தயாதி. அந்த அழகியதோளைத் தொழுதவர்கள், ஓரோமனையிடத்திற் பிறந்தவர்கள் பிறந்து ப்ராபிக்கும் நிரதி ஸயஸுகமெல்லாவற்றையும் பரித்யஜித்தவர்களாவர் கிடிகோ ளித்யர்த்தஜ. தோளமுருதானே மற்றுள்ள இன்பங்களைத் துறக்கும்படி பண்ணுமென்கை. † இரண்டாந்திருவந்தாதி - நார்பத்திரண்டாம்பாட்டு - “**நினைப்பன்**” இத்தயாதி. வ்யதிரித்தவிஷயஜ்ஞாநாவம் ப்ராப்திவஸத்தையிலேயன்றே வென்ன - **மொவஜநம்** இத்தயாதி. அப்படிவிஷயஜ்ஞாநமோவென்ன - தன்னை இத்தயாதி. அவன்படி -

லாம்சொன்னாலும் பழிக்கு அஞ்சவேணுங்கா ணென்ன, [ஏசுறம் இத்தயாதி] - நமக்கு மடலேக்கை குற்றமாகிலன்றே அவர்களுக்கும் பழிசொல்லுகை குற்றமாவது. அறிவுடையார்க்கு வரக்கடவதான பழி, அது வாஸனையோடே குடிபோன நமக்கு வாராதுகாண்; இதுக்கு அஞ்சவேண்டா. இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச்செய்வார்,—“இவனையொருபழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று அதிலேயற்றிருக்கிற வென்னுதல்; ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற. அன்றிக்கே, “பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு பழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று துகுப்பட்டிருக்கிற வென்னுதல். ஏசுற்றிருக்கிற நமக்கு. அதாவது - ஏசுமெல்லையெகடந்தவென்னுதல். [ஊரவர்கவ்வை] - பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார் “இது பழி” என்னிலன்றே பழியாவது; இதுக்குப்பறம் பாய் நின்றவர்கள் சொல்லுமது நமக்குப்பழியோ? [தோழி] - ஸமாநஸுகதுகையான உனக்கு, “இதுபழி” என்று தோற்றிலன்றே எனக்கு மீளவேண்வேது. [என்செய்யுமே] - ஏசுமெல்லையிலே நிற்கிற எனக்கு, இது ஏசாம்படியிருப்பார்க்கொல்லும் வார்த்தைகொண்டே காரியமென்? ஊரார்பழி புகழா மெல்லையிலேயன்றே நாம் நிற்கிறது; அவர்கள் சொல்லுகிற விது நமக்கு அவத்யமோ, யாரகமாமித்தனையன்றே? “அலரோழிலாருயிர்நிற்கும்” என்னக் கடவதிறே. † “அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்டவென்காதல்” என்கிறபடியே, அவர்கள்பழி யாரகமாகவன்றே மடலேக்க விருக்கிறது. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

என்செய்யுமுரவர்கவ்வை தோழியினிநம்மை
என்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்னேநிறைகொண்டான்
முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவேய்தி
என்செய்யவாயுங்கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்தவே.

அவன் வைலகண்ணம். “ஏசுறம்” என்றதுக்கு மூன்றத்தம்,—ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற வென்று முந்தினது; ஏசுறமென்று - முழுச்சொல்லாய், துகுப்பட்டிருக்கிறவென்று இரண்டாவது; ஏசுறகை - துகுப்படுகை. ஏசுகையை - லெளகிகர் சொல்லுகிற நிகதையை, அற்றிருக்கிற - கடந்திருக்கிற வென்று மூன்றாவது; இப்போது, தனக்கு வ்யேஷணம். அதாவது - ஊரார்பழி புகழாம் படியிருக்கிற நமக்கென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்திலே நோக்காக ஹாவம் - நமக்கு இத்தயாதி. மூன்றாமர்த்தத்திலே நோக்காக ஹாவம் - அறிவுடையார்க்கு இத்தயாதி. பழிசொல்லுகை குற்றமாவதென்றது - “ஏசுகையிலேயற்றிருக்கிற ஊரவர்” என்றத்தைப்பற்ற. பூர்வவாக்யவிவரணம் - ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிறவென்றது. இரண்டாமர்த்தம், ஏசுகை - துகுப்படுகை யென்றாக்கி, அத்தை ஸ்வேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே பகவத்விஷயத்திலே இத்தயாதி. ஏசுமெல்லையைக் கடந்திருக்கையாவது - ஏசுகையை மூணியாம விருக்கையென்றபடி. “ஊரவர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - பகவத்விஷயத்திலே இத்தயாதி. “என்செய்யும்” என்றதுக்கு - புகழாமென்று தாத்பர்யம். மூன்றாமர்த்தத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு, “ஊரவர்கவ்வை - என்செய்யும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஏசுமெல்லையிலே இத்தயாதி. இது - மடல். விவரணம் - ஊரார் இத்தயாதி. “என்செய்யும்” என்ற ஸ்வரத்துக்கு - வ்யதிரோகத்திலே நோக்காக தாத்பர்யாந்தரம் - அவர்கள் சொல்லுகிற இத்தயாதி. “பழியாரகம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அலரோழில் இத்தயாதி. அலரோழில் - அபவாத முதிக்கில், ஆருயிர்நிற்கும் - பூர்ணப்ராணன் நிற்குமித்யர்த்தம். அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்ட வென்காதல் - பழியைத்தூற்றினவது ஹேதுவாகக்கொண்ட வென்காத வித்யர்த்தம். மாசுறுசோதி தொடங்கி, எண்ணையம், தோழி - ஏசுமுரவர்கவ்வை - என்செய்யு மித்யந்வயம். (க)

ஆ.—(என்செய்யும்.) எம்பெருமான் தன்னுடைய, அதிஸீதளமாய் ஸர்வ ஸத்வமநோஹரமாய் அருணகமலஸத்ருஸமான அழகிய திருக்கண்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்துப் போனான்; அவனை ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறுமையாலே, தத்ஸம்ஸ்லேஷஜநிதமான ஒளஜ்ஜ்வல்யமுமிழந்து, மேனிமெலிவெய்தி, தத்ஸம்ஸ்லேஷத்தால் புதுக்கணித்த என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த; இனி நம்மை என்செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி யென்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஏதேனும் தசையிலும் 'இங்ஙனென்கை நடல்ல' என்ற தோழியைக் குறித்துத் தரிப்பு அரிதாம்படி ஹ்ருதயத்திலும் ஸரீரத்திலும் பிறந்த ஸாதில்யத்தை அறிவிக்கிறாள்.

[என்செய்யும் என்று தொடங்கி] - ஸம்ஸ்லேஷதசையில் என்பக்கல் மிகவும் ப்ரவணனாய் ஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை நிறையைக் கொண்டான். நிறைபோவதுக்கு முன்பே அழகிய நிறத்தையும் இழந்து உடம்பும் மெலிந்து அவனுக்கு அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணீயமான என்னுடைய சிவந்த வாயும் கறுத்த கண்ணும் விவரணமாயிற்றின. நிறையாகிறது - மநஸ்ஸில் ஒடுகிறது ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடியிருக்கை.

ப.—அநந்தரம், அவன்கண்ணழகாலே என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்து என் வைலக்ஷண்யமடங்க அழிந்திருக்க, ஊரார் என் செய்வ தென்கிறாள்.

செய்ய - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - கண்ணழகையுடைய னாய்க்கொண்டு, என் - எனக்கு பவ்யனானவன், என்னை - என்னை, நிறைகொண்டான் - பூர்த்தியபஹாரம் பண்ணினான்; (ஸ்தரீத்வபூர்த்திபோனபடியாலே), முன் - முன்புதோற்றுகிற, செய்ய - விலக்ஷணமான, மாமை - மாமைநிறமும், இழந்து - இழந்து, மேனி - (அதுக்காராயமான) ஸரீரமும், மெலிவு எய்தி - மெலிவு எய்தி, (அவன்செய்யவாயும் செய்யதாமரைக்கண்ணும் குறியழியாதிருக்க), என் - என், செய்யவாயும் - செய்யவாயும், கருங்கண்ணும் - கருங்கண்ணும், பயப்பு - ஒருவெழுப்பாம்படியான வைவரண்யம், ஊர்ந்த - பார்த்தன; தோழி - தோழி, இனி - இனி, நம்மை - நம்மை, ஊரவர்கவ்வை - ஊரவர்கவ்வை, என்செய்யும் - என்செய்யும். நம்மையென்று - ஸமதுகையான தோழியையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், எல்லா தசையிலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ வென்ன, பழி பரிஹரிக்குமெல்லை கடந்ததுகாணென்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள்.

[தோழி - இனி - என் செய்யுமுரவர் கௌவை] - இனியென்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள். மேலடங்க-'இனி' என்கிற இதன் விவரணம். [தோழி] - இப்படி அவ காஹிப்பதற்கு முன்னே மீட்க வேண்டாவோ? [நம்மை] - நிறத்தில் வேறுபாடு அவ னுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. “வனகௌஃவௌஸௌவகௌமன்”. ‘வாயாலே மடலெடுக்க வேண்டா’ என்கிறுளத்தனை, வைவரண்யம் இருவருக்கும் ஒத்திருக்கும். “யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமாதும் எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ”. ‘எனக்கு அவன் வேணும்’ என்னும் அளவிறே இவனுக்கு உள்ளது. ‘இவள் நோவுபோகவேணும்’ என்றும், ‘இருவரும் சேரவேணும்’ என்றும் இரட்டித்திற அவள் நோய் இருப்பது. “தடாவீஹி ஷஹொத்யபுராரஹுஃ ஷஹவாஸுரோநு” என்று பெருமானிற்காட்டில் ஒளி

மழுங்கினாரீறே மஹாராஜர். இவ்வைவரண்யத்துக்கு அடி சொல்லுகிறது [என் செய்ய இத்தயாதி] - கண்ணிலே 'தவாவூ' என்று சொல்லி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினான். கிட்டினால் "என்னுடையவன்" என்னும்படியிறே இருப்பது. வாத்ஸல்யத் தாலே குதறிச்சிவந்த கண்ணிலே 'ஆத்மாத்மீயங்கள் நீயிட்டவழக்கன்றோ?' என்று சொல்லி என்னை உரிகுறைகொண்டான். "துதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசி" என்னக்கடவதிறே. சொல்வொன்றும் செயலொன்றுமாயிற்று. அவனுக்குப் புண்டரீ காசுத்வம்போலே இவளுக்கு ஸ்திரீத்வம். "என்னை நிறைகொண்டான்" என்று வாய் விடப் பண்ணுகை. இழந்தவை இன்னவை என்கிறாள், மேல்—[முன்செய்யமாமை யிழந்து] - முன்னேயுள்ளமாமை யென்னுதல், நிறைக்குமுன்னே யென்னுதல், முன்னே - காணக்காண வென்னுதல். முன்பு தோன்றினவற்றை வாங்கியிறே கிழிச்சிலையறுப்பது. [செய்யமாமை] - ஸ்ப்ருஹணீயமானமாமை யென்கை; சிவப்பைச் சொல்லுகையன்று தாத்பரிபம். [இழந்து] - அவன் விரும்பினதாகையாலே நிறம், நிதியிழந்தாற்போலே சொல்லுகிறாள். [மேனிமெலிவெய்தி] - வடிவுதான் நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காண சருகாகிறபடி. நிறம் வந்தாலும் அவன்தான் வந்தாலும் ஆஸ்ரயமில்லை யென்கை. [என் செய்யவாயும்] - அவயவியாகத் தேடுகிறேனோ அவயவங்கள்தோறும் அழிந்து வாராநிற்க. அவன் வாய் புலற்றமதாகையாலே - என்னதென்கிறாள். அவன் உகந்த வழியாலே தமக்கு ப்ராப்யமாகலாமிறே. "தொழுது வைத்தேன்". அவன் 'என்னது' என்று சொல்லக்கேட்டிருக்குமே. அத்தாலே, என்னது என்கிறாள். சிவந்த வாயும், கறுத்தகண்ணும் ஒரு வெறுப்பாயிற்று. ப்ரளயகாலத்தில் ஸுக்ஷேத்ரம் போலே ஏகோதகமாய் அழிந்தது. [பயப்பூர்த்தவே] - விஷம் ஊர்த்தாற்போலே வைவரண்யம் வண்டலீட்டுவாராநின்றது. மடலே நிகேஷத்தாயாகிலும் வடிவை மறைக்கலாமோ வென்கை.

௪௫.—இரண்டாம்பாட்டு. "கீழ்நிறுவாய்மொழியில்நின்றும் இத்திருவாய்மொழிக்குப் புகுருகைக்கு வழியிரண்டாயிருக்கும்; * சீலமில்லாச்சிசியனிலே-கூப்பிட்டார்; கூப்பிடச்செய்தேயும் வந்து முகங்காட்டாமையாலே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்கு வேண்டாவென்றார்; இப்படியொழியப் பேறிழவு புறம்பேயாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைக்கண்டு வெறுத்தார்; ஈஸ்வரனும் கைவாங்கின இவர்களை நான்திருத்துவேன்' என்று, பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத்திருத்தினார்; 'இவர்களிலேயொருவனாயிருக்கிற எனக்கு இவ்வாசியுண்டாவதே' என்று, பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடினார்; தாந்திருத்தத்திருந்தின பூரிவைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார்; தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டினவாறே பழைய இழவே தலையெடுத்து, தம் ஆற்றமையாலே மடவார்த்

இரண்டாம்பாட்டு—என்செய்யும் இத்தயாதி. முதற்பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநம் அருளிச் செய்தவந்தாம் மத்யே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி, "ப்ரவேஸமும் பாட்டும் அடியேனுக்கு ப்ரஸாதிக்கவேணும்" என்ன, அவருக்காக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ்நிறுவாய் மொழியில்நின்றும் இத்தயாதி. வேண்டாவென்றார் - ஏறாறுமிறையோனிலே. வெறுத்தார்-நண்ணாதாரிலே. திருத்தினார் - ஒன்றுந்தேவிலே. பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடினார் - கையாச்சக்கரத்திலே. மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார் - பொலிகபொலிகவிலே. தொடங்கின கார்யம் - ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துகை. பழைய இழவே - ஏறாறுமிறையோனிலிழவே. வழியல்லாவுழி - ஸ்வயத்தம். "செய்ய வாய்" என்று -

தாகிலும் பெறப்பார்க்கிற ரேன்னுதல். அன்றிக்கே, கீழே, ‘மலியுஞ்சுடரோளியுமர்த்தி’ என்று - வடிவழகை யறுஸந்தித்து, அந்ததரம் பாஹ்யஸம்ஸலேஷாபேகைஷு பிறந்து அப்போதே பெருமையாலே, வழியல்லாவழியே மடலாரந்தாகிலும் பெறப்பார்க்கிற ரேன்னுதல்.

[மாசறுசோதி இத்யாதி] - + (மடலேதேத்தாகிலும் பெறவேண்டும்படி பழிப்பற்ற வடிவழகை யுடையதாய், என்னோட்டைக்கலவியால் வந்த பரீதிதோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி, அந்தக்கலவியாலே வேறுபட்டுள்ள வடிவையுடையதாய், என்னோடே கலக்கிறவிடத்துத் தன்பேராகக் கலந்தவனுமாய், மடலேதேதுப்பேராதே முடிந்தாலும் ‘இந்த விஷயத்தை யாசைப்பட்டன்றோ மடலேதேத்து’ என்று அதுதன்னைப்பீடாகச் சொல்லலாம்படி மதிப்பனுமாயுள்ளவனை). “[என்செய்யவாய் - மாசறுசோதி - மணிக்குன்றத்தை] - என்று அந் வயிரிடுப்பது, ‘இனி விசேஷணந்தோறும் ஒருபொருள் சொல்லவேணும்’ என்னுமத்தாலே சோன்னோம்” என்று அருளிச்செய்வார். +([நாடியே இத்யாதி] - நெடுநாள் தேடி துக்கப்பட்டு, அறிவுகுடிபோனார் செய்யுமத்தைச் செய்கிறது எத்தனைகாலமுண்டு? “இவ்விஷயத்திலே கைவைத்தார்க்கு ஒரு பழிசோன்னோமாகவேணும்” என்று அதிலேதுணிந்திருக்கிற.)

ஊரவர்க்கல்லாம் பழி நமக்கு என்செய்யப்புகுகிறதென்று நின்றது - கீழ்; இரண்டாம்பாட்டு—இதென்னவார்த்தை சோன்னையானாய், எல்லாம்செய்தாலும் பழிபரிஹரிக்க வேணுங்காணென்ன; நான் ‘பழிபரிஹரிக்கவேண்டா’ என்றேனல்லென், பழிபரிஹரிக்கு மேல்லை கடந்ததுகா ணென்கிறார்.

[என்செய்யும் ஊரவர்கவ்வை தோழி யினிநம்மை யென்று] - தன்வடிவைக் காட்கேறார். இந்த இனிக்குப் பொருள் சொல்லுகிறதாயிற்று - பாட்டில் மேலிற்துறையும். என்செய்ய தாமரைக்கண்ணனென்று தோடங்கி, என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த - என்செய்யும் ஊரவர்கவ்வை தோழி இனி நம்மை என்று அந்வயம். இனி என்னை யென்றோதே, நம்மையென்கிறார் - வாயாலே “மடலாரக் கடவதல்ல” என்று நிஷேதியா நிற்கச்செய்தேயும், உடம்பு வேளுக்கிறமை அவளுக்குத் ஒத்திருக்கையாலே.

அவயவஸோபை, “மாசறுசோதி” என்று - ஸமுதாயஸோபை, “மணிக்குன்றத்தை” என்றது - இரண்டுக்கு மாஸ்யமான விக்ரஹத்தை யென்னு மர்த்தவிஸேஷம் தோற்றுகைக்காக அந்வயித்தது. அந்வயித்தாப்போருமோ, கீழைப்போலே ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்ய வேண்டாவோவென்ன - இனிவிஸேஷணம் இத்யாதி.

வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இரண்டாம்பாட்டுக்கு அவதாரிகை - ஊரவரீ இத்யாதி. எல்லாம் செய்தாலும் - ஆற்றாமையாலே எத்தனைகாலம் பாடாற்றியிருந்தாலும். பரிஹரிக்குமெல்லை - “தது வ்யூஷாஹவெசு” என்றிருக்கை.

“பரிஹரிக்குமெல்லகடந்தது” என்றது என்கொண்டென்ன - என்செய்யுமுபவரீ இத்யாதி. இனியென்று-தன்வடிவைக் காட்டுகிறார் என்றபடி. “இனி” என்றால் - வடிவைக்காட்டின தாமோவென்ன-இந்த இனிக்கு இத்யாதி. அதாவது, மேலே சொல்லுகிறவைவரண்யாதிகளை-“இனி” என்று பராமர்ஸிக்கிறதாகையாலே, அர்த்தாத், “இனி” என்று - வடிவைக்காட்டின தாகலா மென்ற படி. இனிக்கு - “இனி” என்கிறதுக்கு. அந்வயப்பராமர்ஸமுகேந உக்தார்த்தம் விஸதிகரோதி - என்செய்யதாமரைக்கண்ணன் இத்யாதி. “நம்மை” என்றதுக்கு - ஆத்மநிபஹுவசநமாக்கி, தன்வடிவைக்காட்டுகிறார் என்றார் கீழ்; அங்ஙனன்றிக்கே, தோழியையுங் கூட்டிக்கொண்டு - “நம்மை” என்கிறுனென்று விவகரித்து, நிஷேதிக்கிறவனைக் கூட்டிக்கொள்ளுவானென்னென்ன - இனி என்னை இத்யாதி. இப்போது, தன்வடிவை யென்றது - தங்கள்வடிவை யென்று கண்டுகொள்வது. நாயகிக்

† குண்டலிக்ரந்ததவ்யம் க்வாசித்கம்,

* “தோழிமாரும் எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ” என்னக்கடவதிறே. “எனக்கு அவன் வேணும்”, “இவளுக்கு அவன் வேணும்” என்னுமிதுவேயாயிற்று வாசி. இவளிலும் தோழிமார்க்கு ஆற்றுமை விஞ்சியிருக்கும்; அதுக்கடி - நாயகனைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுமையிறே இவளுக்குள்ளது, இவள்கோவுபடக் காண்கையாலும், இவளும் அவனுமாய்ச் சேரவிருக்குமது காணப்பெறுமையாலும் தோழிக்கு இரட்டித்திருக்குமிறே. “ததாலீதித்யாதி” (ததாலீதித்யாதி) - ‘பெருமாளும் பிராட்டியுமான இருப்பிலே பிரிவுவினாந்தது’ என்று இளையபெருமாள் மஹாராஜர்க்கு அறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செவிப்படப்பட, பெருமாள் திருமேனியில் வைவரண்யம் இவருடம்பிலே மாற்றியுற்று. “சுத்யயுத்யுநிஷ்டை” (அத்யர்த்தம் - நிஷ்ப்ரபு) என்று - பிராட்டியைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுமையிறே பெருமாளுக்கு உள்ளது, இவர்தம்முடைய ஆற்றுமையைக் காண்கையாலும், பிராட்டியும் தாமுமாகச் சேரவிருக்கக் காணப்பெறுமையாலும் இவர்க்கு அவ்வளவன்றிக்கே மிக்கிருக்குமிறே. அலிதேயவசநமாயிற்று - அர்த்தஸப்தம். அத்யர்த்தமாவது - அலிதேயமல்லவென்கிறது. †(வாசாமகோசரமேன்றபடி.) [தோழி இனிநம்மை] என்கிறாள் - “வனகம் ஁஁஁ வஸுவணுநள” (ஏகம்துஃகம்ஸுகஞ்ச

பர:—(என்செய்யுமுரவர்கவ்வை தோழியினிநம்மை) — ஸுந்ராகாணே, [௩௫] லீதா஁புதி ஹந-பிராநு, “ததஸுஹாஸஜம் சொகம் ராசிஸூகிஷுகிஷுண: | உக்ஷணாவாநரெநு, ரய ஸுதீ வாய நுவுவெயச: || ௩௫ || ஸுநுஸாவாநரெநு ஸு உக்ஷணெநெநிதம்வவ: | ததாலீநிஷ்டைஹாநுயுத்யுத்யு ராஹுஸு உவாஸுரானு||௩௬||”.

(வனகம்஁஁஁ வஸுவணுநள என்கிற ப்ராப்தியைமுன்னிட்டுக்கொண்டு)—கிஷிநாகாணே வணுநே, “கம் வயஸ்யூலி ஹுநெஜானே ஹெகம் ஁஁஁ வஸுஸுவநள | ஸுதீ வொ ராவவம் வாக்ய தித்யுவாவ ஁ஹுஷுகிஷு”.

கொழிய தோழிக்கு உடம்பு வெளுக்கக்கூடுமோவென்ன - தோழிமாரும் இத்த்யாதி. தோழிமாரும், ஈடுபடுகிற எனக்குமுன்னே, “இவளுக்கு அவன் உதவப் பெற்றதில்லை” என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடாநிற்பர்கள் இத்யர்த்தம். மாய்வர் - ஈடுபடாநிற்பர்கள். உடம்புவெளுக்கிறமை இருவருக்கு மொத்திருந்தால் வாசியேதென்ன - எனக்கு இத்த்யாதி. எனக்கு அவன்வேணும் என்னும் நாயகி, இவளுக்கு அவன்வேணும் என்னும்தோழி என்று கூட்டிக்கொள்வது. “எம்மில்முன்” என்கிறவிடத்தில், “எம்மில்” என்கிற துக்குலாவம்-இவளிலும் இத்த்யாதி. விஞ்சியிருக்கைக்கு அடியேதென்ன-அதுக்கடி இத்த்யாதி. தோழிமார்க்கு இரட்டித்திருக்குமென்றத்துக்கு ஸம்வாதம் - ததாலீசு இத்த்யாதி. “ஸுநுஸாவாநரெநு ஸு உக்ஷணெநெநிதம் வவ: | ததாலீநிஷ்டைஹாநுயுத்யுத்யு

ராஹுஸு உவாஸுரானு” -இதி ஸுந்தாகாண்டே பஞ்சதீர்ஸஸே ‘லீதாம்ப்ராதி ஹநாமான். இஸஸ்ஸலோகத்துக்கு அடியேதொடங்கி அர்த்தம்-பெருமாளும்பிராட்டியும் இத்த்யாதி. மாற்றியுற்று - இங்குமுன்னடையிற் றென்றபடி. இவர்தம்முடைய - பெருமாளுடைய தாமுமாக - பெருமாளுமாக. இவ்வர்த்தத்தை இஸஸப்தம் வசிக்குமோ வென்ன - அலிதேய இத்த்யாதி. அத்யர்த்தம் - வாசாமகோசரமாய்ப்படி. வைவரண்யமாகிறவர்த்தம் வாக்குக்கு அலிஷயமாய்ப்படி யென்றபடி. இவ்விடத்தில், அதி யென்கிறது - நவர்த்தம். அவருடம்பு வெளுக்கிறது தனக்காகவென்று இவள் எப்படியறிந்தாளென்ன-தோழியினிநம்மை இத்த்யாதி. அதாவது-ஸமநஸுகதுக்கை ளாகையாலே, உடம்புவெளுக்க

* திருவாய்மொழி - க, க ரு.

† குண்டலித'கர்த்தம் க்வாசித்தம்.

பார்பதியுண்டென்றபடி. இப்படியொன்றுகிறதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பழியென்று இத்
யாதி. விவரணமாதல். “கூட வயவெல்லாவி ஹுஷோரே ஹோகம் ஹோவ ஸாவ
குமள ! ஸாஹீ வொ ராவவம் வாக்ய லித்யாவா ப்ரஹ்மவசு” இதி கிஷ்கிந்தா
காண்டே பஞ்சமே. “என்செய்ய தாமரைக்கண்ண னெண்ணிறைகொண்டான்” என்றதற்கு
“தான் என்னுடையவன்” என்கிற ஆகாரம் தோற்றம்படி கண்ணிலே குளிரோக்கி என்னை
ஸ்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினானென்றிர்த்தம் விவகித்தது அருளிச்செய்கிறார்-என்னுடைய இத்தாதி.
இந்தவார்த்தத்தில், “நிறை” என்கிறது - நிறையவென்றும், எல்லாவற்றையுமென்றபடி. என்செய்ய
தாமரைக்கண்ணன் - என்னுடைய செய்யதாமரைக்கண்ணன். “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” என்
றது - இப்போது, வாத்ஸல்யகுணபரம். இத்தால் - “நான் உன்னுடையவன்னே” என்று அவன்
கண்ணிலே யறிவித்தமையைக் கொண்டு - என் என்கிறு ளென்றபடி. குதறி - உல்பணமாய்.
கீழ்வாக்யவிவரணம் - எனக்கு இத்தாதி. இருக்கோக்கி - இருக்கும்படி நோக்கி. உரிகூறை
கோண்டு-கூறையையுரிஞ்சிக்கொண்டு. கூறை-புடவை. இத்தால் அவன் தெளராத்மத்தை பலிப்பிச்
செய்தார் - கோலவொன்றும் இத்தாதி. கண்ணிலேநோக்கின வித்தனையன்றே, சொன்னாலேபின்னை
யென்ன - தூதுசேய் இத்தாதி. தூதர்குத்யத்தைப்பண்ணுகிற கண்களைக் கொண்டு ஸ்வாபிப்பா
யத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி யித்யர்த்தம். “நிறை” என்றது - ஸாகல்பவாசியென்றும், “செய்ய
தாமரைக்கண்ணன்” என்றது - வாத்ஸல்யகுணபரமென்றும் அருளிச்செய்து; “செய்யதாமரைக்
கண்ணன்” என்றது - பாத்வபரம் என்று அர்த்தாந்தரம் விவகித்தது, அத்தையே ந்ருஷ்டாந்தமாகி,
“நிறை” என்றதற்கு - அடக்கமென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி புகார்பா
தீககாஹணம் - என்னைநிறைகொண்டான் என்று. அத்தையுபபாதிக்கிறார் - அவனுடைய இத்தாதி.
இத்தால் - இவ்விவகூணவஸ்துவை யபஹரிக்கிறானாகையாலே, தன் வைவகூணயத்தைக் காட்டி
அபஹரித்தா னென்று கருத்து. இப்போது, “என்” என்றது - செய்யதாமரைக்கண்ணனான ஆகா
ரத்தை எனக்குக்காட்டி யென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அவன் இத்தாதி. ஆக, ‘என்’ என்ற
தற்கு - என்னுடையவென்றும், எனக்கென்றும்; “செய்யதாமரைக்கண்ணன்” என்றது - வாத்
ஸல்யகுணபரமென்றும், பாத்வபரமென்றும்; “நிறை” என்றதற்கு - ஸமஸ்தமுமென்றும், அடக்க
மென்றும் அர்த்தத்தையம் கண்டுகொள்வது. விஸ்வெவித்த நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே “என்” என்
றது; அவன் கலந்தபோது “நான் உன்சாக்கன்றே” என்று கண்வழியாலே சொன்னதுகொண்டு

யாயிற்று, இவள் ஈரீனாமுத்தமையாயிருக்கும்படி. [என்] - பிரிவோடேயிருந்து மடவார்ந்து பழிவினையாநிற்கச்செய்தேயும் “என்னுடையவன்” என்னலாம்படி காணும் அவன் கிட்டிலு லிருக்கும்படி. [என்னேநிறைகொண்டான்] - “நூரூயிரம் புருஷோத்தமர்கள் கூடினாலும் தோற்றுப்போமிதுக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லை” என்றாயிற்று இவளுடைய ஸ்திரீத்வாபிமாநந்தா னிருப்பது. [என்செய்ய தாமரைக்கண்ண னென்னை நிறைகொண்டான்] - தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தையடைய அழியமாறி என்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தைக் கொண்டான். தான்தோற்றுப்போலேகாணும் இவளைத் தோற்பித்தது. [என்னை நிறை கொண்டான்] - கடலைத் தறைகண்டான். “என்னேநிறைகொண்டான்” என்று இவள் தான் தோழிக்குச்சொல்லும்படியிறே பண்ணிற்று. தோழிதானும் இவள்வடிவிலே. வேறு பாடுகொண்டு “உற்றநன்னேயிதுதேறினோம்” என்று இவள் அகப்பட்டபடி யறியுமத்தனை போக்கி, இவள்தான் தோழிக்கும் வாய்விட்டுச்சொல்லாதபடியிறே ஸ்திரீத்வந்தா னிருப்பது. “**நெநவராகிணிகிஷ வீசு**” (நைவமாகிஞ்சிதப்ரவீத்) என்னக்கடவதிறே. [நிறைகொண்டான்] - நிறையாகிறது - அடக்கம். அகவாயிலோகேறிவிது பிறர்க்குத்தேரியாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கையிறே. நான் எனக்கு ஒகேறி தசையை உனக்கு

ப்ர:—(**நெநவராகிணிகிஷ வீசு** என்னக்கடவதிறே) — **ஸ்ரீஷ்யொய்யா** காரணே, [௩௮] உஸாஸம் ப்ரதிஸுஷீனா, “**ஜாநகீ து ஷஹாராஜநிஸஸனீபே** விநீ | ஸௌதாவஹதவிதவவிஷிதா விஷிதாஸிதா||௩௯|| சுஷ்ருஷவாஸவயுஷஸநா ராஜவாஸ்யஸஸிநீ | தெந ஸ்வெநாஸுஷீ நெநவராகிணிகிஷ வீசு||௪௦||”.

“என்” என்கிறுளென்று - கீழே அருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே, அவன் கிட்டினபோது தாழ்நின்று பரிமாறினமையப்பற்றச் சொல்லுகிறுளென்று தாத்பர்யாந்தாம் - பிரிவோடே இத்தயாதி. ஸாமான்யேந “நிறைகொண்டான்” என்றாலும் - தன்னுடைய நிறைகொண்டமை வித்திக்குமாயிருக்க, “என்னை” என்று விஸேஷித்து உணர்ச்சிசொன்னதுக்கு லாவம்-நூரூயிரம்இத்தயாதி. இத்தால் - அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்தையும் அதிக்ரமித்திருக்கும் இவளுடைய ஸ்திரீத்வமென்று கருத்து. இப்படி அதிக்ரமித்திருக்குமாகில், நிறைகளென்னக்கடமோவென்ன; கீழிற்பதத்தையும்கூட்டிலாவம்-தன்னுடைய இத்தயாதி. அதாவது - எனக்குத்தாழ்நின்று நிறைகொண்டானென்று கருத்து. அழியமாறி-அழித்து. விவரணம்-தான் இத்தயாதி. தோற்றுப்போலேயென்றது - “ஆத்மாத்மீயங்கள் நீயிட்டவழக்கு” என்றத்தைப்பற்ற. “நூரூயிரம்” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம்-கடலை இத்தயாதி. துகாதிஸ்யத் தாலே இப்படி சொல்லவுக்கடமே, இது வாஸ்தவமென்று இவளறியும்படி எப்படியென்ன - என்னை நிறைகொண்டானென்று இத்தயாதி. இத்தால்-எத்தனை யாற்றையுண்டானாலும் இவ்வார்த்தை சொல்லாத இவள் சொன்னபோதே, இது வாஸ்தவமென்று கருத்து. ஆனால்-இதுக்குமுன்பு தோழிக்குத் தன் தசைசொல்லாளோவென்ன - தோழிதானும் இத்தயாதி. உற்றநன்னேயி இத்தயாதி-உள்ளறப்பெற்ற ஸ்லாக்யமான நோய்இது என்று அறுதியிட்டோ மித்யர்த்தஃ. அப்படி அந்தரங்கர்க்கும் வாய்விட்டுச்சொல்லாதபடிபண்ணுமோ ஸ்திரீத்வமென்ன-நெநவராகிணிகிஷ இத்தயாதி. “**சுஷ்ருஷவாஸவயுஷஸநா ராஜவாஸ்யஸஸிநீ | தெந ஸ்வெநாஸுஷீ நெநவராகிணிகிஷ வீசு**” இத்தயோத்யாகாண்டே தசாதம்ப்ரதி ஸுமந்தஃ. ஸ்திரீத்வமென்றதுக்கு ஸப்தநிர்வாஹம் - நிறையாகிறது அடக்கம் இத்தயாதி. “என்னேநிறைகொண்டானென்று” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் - நான் எனக்கு

வாய்விட்டுச் சொல்லும்படியன்றே பண்ணிற்று. “நிறைகொண்டான்” என்கிற இதினுடைய வ்யாக்யாநமாயிருக்கிறது - மேல். உன்னை அவன் கொண்டதுதான் எனேதென்ன, “நிறைகொண்டான்” என்கிற சொல்லுக்குள் அடங்கினவைதன்னை எண்ணுகிறாள். [முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவெய்தி என் செய்யவாயும் சுருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த - என்செய்யு முரவர்கவ்வை தோழி இனிநம்மை] - நீ “மடலாருவேன்” என்கிற வாயைப் புதைத்தால், என்வடிவு மடலெடுக்கிறவித்தை என்கொண்டு மறைப்பாய்? [முன் இத்யாதி] - இதுக்குமுன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர், - தன்பக்கல் கைவைப்பதற்குமுன்னே - பிறந்தபோதே உண்டான நிறத்தையிழந்தேன்னுதல்; அன்றிக்கே, அல்லாத இழவுகளுக்கு முன்னே நிறத்தையிழந்தேன்னுதல்; முன்பு தோற்றினவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு, பின்பிறே கிழிச்சீரையறுத்துக்கொள்வது; அவன்தானும் முந்துறவிரும்பிற்று இந்நிறத்தைக்காணும்; அங்ஙனன்றிக்கே, முன்னே - காணக்காண நிறத்தை இழந்தேன்னுதல். [செய்யமாமை] - “செய்யமாமை” என்றும் சொல்லாநின்றது, “மணிமாமை” என்றுஞ் சொல்லாநின்றது; இரண்டாலும் - சிவப்பும், கறுப்பும்ல்ல இங்குச்சொல்லுகிறது; இரண்டிலுமொக்க வேறின ப்ரயோஜனம் - ஸ்ப்ருஹண்யதையாயிற்று. [இழந்து] - அவனோடு கலந்துபெற்ற நிறத்தைத் தநமாக நினைத்திருந்தபடியாலே - இழந்தென்கிறாள். [மேனி மெலிவெய்தி] - இனி அவன்வந்தாலும் நிறம்வந்தாலும் தோங்குகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை; ஆஸ்ரயமுண்டானாலுமே தோங்குவது. நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காணச் சருகாகாநின்றதாயிற்று. [என்செய்யவாய் இத்யாதி] - அவயவியாகத் தேகேறேனோ, அவயவங்கள்தோறும் வற்றிவருகிறபடி பாராயோ? [என்செய்யவாயும்சுருங்கண்ணும்] - இப்போது தன்னுடைய அவயவங்களைத் தானே ப்ரஸம்ஸிக்கிறாள்ல்லள்; அவன்வந்து கிட்டின

இத்யாதி. “நிறை” என்றதில் முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக உத்தரபதாவதாரிகை - நிறை கொண்டானென்கிற இதினுடைய இத்யாதி. மற்றைப்பக்கத்தில், அடக்கம் போனபோதே மல்லாதவையும் போய்நென்குள்ளன்று உத்தரபதஸங்கதி யாகக்கடவது. வ்யாக்யாநமாயிருக்கிறது - “லாவல்வாபஹாரம் பண்ணிக்கொண்டுபோனான்” என்றதின் வ்யாக்யாநமாயிருக்கிற தெனற்படி. உத்தரபாத்யுத்தராரூபண கீழ்வாக்யவீவரணம் - உன்னையவன் இத்யாதி. இப்படி அவ்வயித்ததுக்கு பாவமாதல், “மாமை” இத்யாதிக்கெல்லாம் பாவமாதல் - நீமடலாருவேனென்கிற இத்யாதி. புதைத்தால் - மூடினால். இதுகீழ்-“முன்” என்றதுக்கு. முன்றுபடியாவது - அவனோடு கலப்பதற்கு முன்னெயன்னுதல், மேனிமெலிவெய்துகை தொடக்கமான இழவுகளுக்கு முன்னெயன்னுதல், காணக்காணவென்னுதல் என்று. முன்-முன்னே. மேனிமெலிவெய்துகை தொடக்கமான இழவுகளுக்கு முன்னே நிறமிழக்கைக்கு ஹேதுவென்கிற - முன்புதோற்றின இத்யாதி. கிழிச்சீரே - சாளகை. ஹேதவந்தரம் - அவன்தானும் இத்யாதி. அதாவது - தான் முந்தற விரும்பினதாகையாலே முற்பட அபஹரித்தா னென்றபடி. அவன் முந்தற நிறத்தை விரும்புகையாலேயன்றே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மியங்களை வேண்டாவென்கிற - ஏறாருமிறையோனிலே, முந்தற “மணிமாமைகுறைவிலம்” என்றது. இது இருபத்துநாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். ஏறாருமிறையோனிலே மணிமாமையென்றும் சொல்லாநின்றது, இது வ்யாஹதமன்றேவென்னில் என்று ஸங்காவாக்யத்தைப் பூரித்துக்கொள்வது. இங்ங - இவ்வாவிடங்களிலே. போய்என்னுதே, “இழந்து” என்றதுக்கு பாவம் - அவனோடு இத்தயாதி. அவன்வந்தாலும் நிறம்வந்தாலும் என்றதுக்கு பாவம் - அவன்வந்தால் நிறம் வருமே, அந்தநிறத்துக்கு ஆஸ்ரயமில்லையென்றபடி. “முன் - மேனிமெலிவெய்தி” என்று, முன் என்கிறபதத்தை இங்கேயுங் கூட்டிப்பாவம்-நீர்ப்பண்டம் இத்யாதி. நீர்ப்பண்டம் - ஜலமயபதார்த்தம். அவயவியாக - ஸரீரியாக. “செய்யவாயும் சுருங்கண்ணும்” என்று விசேஷணமிட்டு - தன் அவயவங்களைதானே வர்ணிக்கலாமோ வென்ன - இப்போது இத்யாதி. அவனுடைய ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாபத்தி

பர்:—(இங்ஙனன்றாகில், ‘அஞ்சுரஹவெந்புது’ என்ருவழியாலே பற்றுக்குள்ளே)—**உலவறுவெ,** “அஞ்சுரஹவெந்புது” ஸ்ரீகிருஷ்ணர் வடிவம் : வடிவம் : 2-வதிலே அஞ்சுரஹவெந்புது நடுவிலே உலாவுவது.”

கென்றது - அவன்பண்ணும் ஸ்தோத்தர்த்துக்கென்றபடி. விஷயமென்று அறியப்படா எப்படியென்ன-
அத்தைச்சேவியாலே இத்தாதி. “செய்யமாமை, செய்யவாயும், கருங்கண்ணம்” என்கிறவர்ணனை
யால் பவித்தவார்த்தம் - நான் இழந்த இத்தாதி. தானிழந்தக்ராமாவது - மாமை, மேனி, செய்யவாய்,
கண், இவற்றை யிழந்தக்ராம். “என்” என்று - மமகாரந்தோற்றச் சொல்லலாமோவென்ன - அவன்
நனக்கு இத்தாதி. இத்தை - அவயவத்தை. ஸ்வஸ்வமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே யென்றது
“செங்கனிவாய்நுகர்ந்தானே” “மண்ணொக்கமுண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற. உள்ளதென்ன தென்று-
உன்னதாகையாலே என்னது என்று. ஒருதலை - ததியத்வாகாரம். இதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - ஸ்வஸ்வ
நபழம் இத்தாதி. ப்ராப்யாந்தரிக்கதமாயிரே - ப்ராப்யபூதனுக்கு உபயுத்தமாயிரே. ஸ்வஸ்வரூபமும்
இத்தாதிவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்-ப்ராப்யபூதனான ஈஸ்வரனுடைய “மதியம்” என்கிற அபிமானந்தர்
பூதமான வழியாலேயன்றே ஆத்மஸ்வரூபந்தானும் “வெஹ்நாஹ்வெஹ்” இத்தாதிப்பட்டியே
ப்ராப்யமாயிற்று; ஆகையாலே, ஆத்மதர்மான ஜ்ஞாநபத்த்யாதிகளும் அவனுக்கு உறுப்பான வழியாலே
யன்றே ஆதரிக்க ப்ராப்தமென்று. “ஆக்ஷரஸூஹுவெஹ்” “ஆக்ஷரஸூஹுவெஹ்”
“ஐரேகிஆக்ஷரொஹ்” “ஐரேகிஆக்ஷரொஹ்” இதி பகவச்சாஸ்த்ரோ. அல்லாத அவயவங்
களுக்கும் வைவார்ண்யமொத்திருக்க, கண்ணையும் வாயையும் விசேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்ன-
அவனுடைய இத்தாதி. “வாய்ப்புகுசோறு” என்றதுக்கு ப்ரமானம்-சேங்கனிவாய் இத்தாதி. சிவந்த
கனிபோன்ற வாயைபுஜித்தவனை யித்யர்த்தம். மண்ணொக்கமுண்டானே - பிராட்டியுடைய அழகிய
கோக்கை தாசகமாகவுடையவனே யித்யர்த்தம். † முந்தினபாசாரம், திருமொழி மூன்றம்பத்து ஏழாந்
திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு, “பண்டிவன்” இத்தாதி. ‡ பிந்தினபாசாரமும், எட்டாம்பத்து பத்தாந்
திருமொழி முதற்பாட்டு, “வண்டார்” இத்தாதி. “முன்செய்யமாமை” இத்தாதியையும் கூட்டி
பாவம்-கடலும் இத்தாதி. “பயப்பு” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவெருப்பாயிற்று என்றது. வெருப்
பாயிற்றென்றது - வெள்ளமாயிற்றென்று காடு, வெருத்ததென்று ஸுறஜார்த்தம். “ஊர்த” என்ற
துக்கு பாவம் - விஷம் இத்தாதி. பறப்புமறிந்து - இடமில்லாதபடி பறப்பிற்று. அந்வய புர்வமே
வோத்தம்.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஊர்ந்தசகடம் உதைத்தபாதத்தன்பேய்முலை
சார்ந்துகவைத்தசேவ்வாயன் என்னைநிறைகொண்டான்
பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும் அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்
தீர்ந்தவேன்தோழி என்செய்யுமுரவர்கவ்வையே?

ஆ.—(ஊர்ந்தசகடம்.) “ஆகிலும் மடலூருகை நமக்குப் போராது” என்று தோழிசொல்ல, —தன்னுடைய அதிதைவாதிமாநுஷ திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னை நிறைகொண்டான், ஆனபின்பு, பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவன் திறமல்லது மற்றேதேனும் சொல்லிலும் கேளேன். நான் ஏதேனு மொன்றைச் சொன்னால் அதைச் செய்கையிலே எனக்கு முற்படவே ஐணிர்திருக்கக்கடவ நீ என்னை ப்ரதிபந்திக்கலாமோ? நீ ப்ரதிபந்திக்கிறது “ஊரவர் நம்மைப்பழிசொல்லுவார்” என்றிறே, அது தக்குணபராஜிதரான நம்மைச்செய்வதென்? என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், ஏதேனும் சிலவற்றாலே போதுபோக்கி யிருக்கு மத்தனையல்லது அஸத்ருஸங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் நாடு பழி சொல்லாதோ? என்ன,— ‘எனக்கு அவனல்லது செல்லாது, நாட்டார் சொல்லும் பழி என்னை எத்தைச் செய்வது?’ என்கிறாள்.

[பேய்முலை என்று தொடங்கி] - யஸோதைப்பிராட்டி முலையிலே அணையுமா போலே அணைந்து பேய்முலையைச் சுவைப்பதும் செய்து தாய் முகத்தில் சிரிக்குமா போலே முறுவல் செய்கையாலே சிவந்த திருப்பவளத்தையுடையவன் இச்சேஷ்டிதங்களாலே என்னை நிறைகொண்டான். [பேர்ந்தும் என்று தொடங்கி] - போயும் வந்தும் அவன் திறமான சொல்லாலல்லது போது போக்குகைக்கு வேறொரு சொல் உடையேனல்லேன். ‘தீர்ந்த’ என்றதுக்குக் கருத்து - அந்தரங்கையான நீயே நிஷேதிக்கக்கடவையோ? என்று.

ப.—அந்தரம், அவனுடைய விரோதிநிவர்த்தகமான அதிபாலசேஷ்டிதத்திலே அகப்பட்ட என்னை ஊரார் அலர் என்செய்யு மென்கிறாள்.

ஊர்ந்த - நலியநினைந்துஊர்ந்துவந்த, சகடம் - சகடத்தை, உதைத்த - (ஸ்தர்யார்த்தியாயமுதுநிமிர்ந்த அந்யபரவ்யாபாரத்தாலே முறிந்துவிழும்படி) உதைத்த, பாதத்தன் - திருவடிகளையுடையவனாய், (அதுபக்வதசையாம்படி அதிஸாஸவாவஸ்த்தையிலே), பேய்முலை - பேய்முலையை, சார்ந்து - (தாய்முலையோபாதி நெஞ்சு பொருந்திச்) செறிந்து, சுவைத்த - (ப்ராணஸஹிதமாகப் பசையற) உண்ட, செம் - சிவந்த, வாயன் - திருப்பவளத்தையுடையவன், (இப்பருவம்நிரம்பாச்செயலாலே), என் - என், நிறையை - நிரப்பத்தை, கொண்டான்-அபஹரித்தான்; (ஆகையாலே), பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் - மீண்டும் மீண்டும், அவனோடன்றி - அவனோடுசேர்ந்ததன்றி, ஓர் - வேறொரு, சொல் - வார்த்தையை, இலேன் - உடையேனல்லேன், என் - என்னோடொருநெஞ்சாம்படி, தீர்ந்த - அறுதியுடைய, தோழி-தோழி, ஊரவர் - ஊரவருடைய, சுவ்வை-அலர், என்-எத்தை,

செய்யும் - செய்யும்? அவன்கொண்டநிறையை மீள அழைக்குமோ, அவனையொழிப வேறே சிலரை நான் பெற்றிடப்பண்ணுமோ வென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஏதேனுமொரு லோகயாத்ரையாலே போது போக்கி யிருக்கவன்றோ அடுப்பது என்ன, —அவனால்லது எனக்குச் செல்லாதான பின்பு அவ்வெல்லையுழிந்தே நென்கிறாள்.

[ஊர்ந்த இய்யாதி]-பூதனை விஷயமாகவும் ஸகடாஸூரன் விஷயமாகவும் பண்ணின சேஷத்தங்களாலே, அவர்கள் நிரஸநமென்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை யிழந்தேனென்கிறாள். பருவம் நிரம்பிப் ப்ரணயத்திலே தேஸிகனாய்ச் செய்தவையொழிய, பாலசேஷத்தங்களும் தனக்காகச் செய்தானென்றிருக்கிறாள்; “அவதரித்தது தனக்கு” என்றிருக்கையாலும், ஸ்நேஹம் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலும். ஊர் ஸகடமென்று, ஊர்ந்த ஸகடம். அது செய்ததெல்லாம் செய்தற்றது, இவன் மொளக்த்யத்தாலே யகப்பட்டான், திருவடிகளினுடைய அவதாரத்தாலே பிழைத்தானித்தனை. தாயார் ரக்ஷகமாக நிறுத்தின ஸகடம், பாடிக்காப்பாரே களவுகாணாமா போலேயிறே நலிந்தது. [உதைத்த பாதத்தன்] - “ஹந்யாயீட்டபூரூரொரடிஹ” என்று, முலையை நினைத்துச் சீறித் திருவடிகளை நிரித்தான், மேல் விழுந்த ஸகடம் துகளாய்ப் போயிற்று. “இது பக்வதஸை” என்னும்படியிறே பூதனநிரஸநதஸை. [பேய் முலை இய்யாதி] - யஸோதைப்பிராட்டிமடியிலேயணைந்து முலைக்கீழே முழுகிறப்போலே யாயிற்று முலையுண்டது. [சுவைத்த] - “பூரணஸவிகம்பவபவ” என்னுமாபோலே உயிரும் முலையிலே சுரக்கும்படியாயிற்று முலையுண்டது. [செவ்வாயன்]-பிள்ளைகள் தாய் முகத்திலே சிரிக்குமாபோலே ஸ்மிதம்பண்ணின திருவதாரத்தில் பழுப்பையுடையவன். [என்னை நிறைகொண்டான்]-ஒரு செயலாலே இரண்டு ஸ்த்ரீ வதம் பண்ணினான். ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதாரதே நன்றாயிற்றுக்காணும்; அவனை நற்கொலையாகக்கொன்றான், என்னை உயிர்க்கொலையாகக் கொன்றான். நிறை - நிறைவு, அடக்கம் - ஸ்த்ரீத்வம். நிரூபகமான ஸ்த்ரீத்வம் போனால் நிரூப்யமுண்டோ? என்கை. அவன் அப்படிச் செய்தால் லோகயாத்ரையோடே போதுபோக்கினாலோ என்ன, [பேர்ந்தும் இய்யாதி] - போயும் வந்தும் அவன் திறமான சொற்களால்லது வேறு போதுபோக்குகைக்குச் சொல்லுடையே னல்லேன். “அவனை நினை, அவனைமற,” என்று சொல்லுகிற வித்தனையிறே. இத்தையிறே * ஏதுசெய்தால் மறக்கேன் என்கிறது. “நாம் இவ்விஷயத்தில் முட்டப்படும் பாடும் நம்மாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி ப்ரவணையாவதே!” என்று ப்ரீதையானான். [தீர்த்தவென்தோழி] - அந்தரங்கையான நீ, நிஷேதிக்கக் கடவையோ? “அதிற்குறையுண்டோ ஊரார் பழிக்கு அஞ்சியன்றோ நான் விலக்குகிறது” என்ன, ஊரார் பழிகொண்டு கார்யமென்? உன்னெஞ்சில் குறையில்லாமையென்றோ எனக்கு வேண்டிவதென்கிறாள்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. “என்செய்யுமூரவர்கவ்வை” என்றாள்; “எல்லாம்செய்

மூன்றும்பாட்டு - ஊர்ந்தசகடம் இய்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - பழிபரிஹரிக்குமெல்லையுடந்தென்று சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலே மீளவும் “என்செய்யு மூரவர்கவ்வை” என்றதுக்கும்; மடலாருகிற ஸமயத்திலே பழிசொல்லவேண்டி யிருக்க, அவன் பண்ணினவுபகாரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறதற்கும் அதுகுணமாக அவதாரிகை - என்செய்யுமூரவர்கவ்வை என்றாள் இய்யாதி. என்றாள் என்றவநந்தாம், கீழே, மீளவுமிற்பாட்டிலே “என்செய்யுமூரவர்கவ்வை” என்று சொல்லு

தாலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ” என்றிருக்குமிதே இவள்; “இதுபழி” என்று பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனெங்குத்தான், “இதுபழி” என்று மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற நான் எவ்வளவிலே நிற்கிறேன், “இது பழி” என்று சொல்லுவார்கள்தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள், அவர்கள் சொல்லுகிறத் தைச் சொல்லுகிற தோழியான நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறு யென்கிறாள்.

[ஊர்ந்தசகடமுதைத்த பாதத்தன்] - இதுக்கு முன்பெல்லாம்; ஸகடாஸுர நிரஸநம்பண்ணினதும், பூதநா ஸ்தந்யபாநம் பண்ணி அவளை நிரஸித்ததும், “கம்ஸன் வர விட்டவற்றைப் போக்கினது” என்றிருந்தாள் அவள்; “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண் யத்தை விளைக்கக்காகச் செய்தான்” என்றிருக்கிறாளாயிற்று இவள். பருவம்நிரம்பிப் ப்ர ணையியாய் அதில் தேசிகனானபின்பு செய்தவையன்றே இவளுக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ரா வண்யம் மிகுக்கைச் செய்தவையாவது, பால்யத்திலே செய்தவை இவளுக்கு உடலாம் படி யெங்ஙனே? என்னில்,—இவளுக்குத் தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தை விளைக்கை அவ னுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. * “எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்” என்று - அவற்றை யொரியவேயும் பின்பு பண்ணின வ்யாபாரங்களுமெல்லாம் தனக்காகப்பண்ணினான் என் றிருக்கிறாளாயிற்று. [ஊர்ந்தசகடம்] - ஊருகிற ஸகடமல்ல; அது செய்வதெல்லாம் செய் தற்றது, இவன் ஜீவநாத்தருஷ்டத்தாலே தப்பினவித்தனை. இரண்டு ஸகடத்தை இரண்

வானென்னென்ன என்று அதுவாஹரிப்பது. பரிஹரிக்கிறார் - எல்லாம்செய்தாலும் இத்தாதி. எல்லாம் செய்தாலும் - எத்தனை ஆற்றாமைபட்டாலும். இவள்-தோழி. பழிக்கிறஸமயத்திலே உப காரங்களைச் சொல்லுகிறதற்கு விரோதமில்லை. பாத்புத தன்னிடத்திலே அத்தந்த ப்ராவண்யத்தை ஐகிப்பிக்கிறதிலே ஹேதுக்களென்கிறார் - இதுபழியென்று இத்தாதி. இது - “ஊர்ந்தசகடம்” இத் தாதிசையப் பற்ற. அவனெங்குத்தான் - அவன் எத்தனை உபகாரங்களைப் பண்ணினான். “பேர்ந்தம் பெயர்ந்தம்” இத்தாதிசையப்பற்ற - இதுபழியென்று மீளாதபடி இத்தாதி. நான் எவ்வளவிலே நிற் கிறேனென்றது - ஊராப்பழிபுகழாமெல்லையிலே நிற்கிற என் நிலை எது என்றபடி. “ஊரவர்” என்றத்தைப்பற்ற - இதுபழியென்று இத்தாதி. எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள் என்றது - பகவத் விஷயாவகாஹந்தையே “தோஷம்” என்று சொல்லுகிறவர்கள் நிற்கிற நிலை எது என்றபடி. “சீர்தவென்தோழி” என்றத்தைப்பற்ற - அவர்கள் இத்தாதி. நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறு யென் றது - ஸாஸ்கதுக்கையான உன்னிலை எது என்றபடி.

“ஊர்ந்த” என்றுதொடங்கி - அவன் வ்யாபாரங்களைச் சொல்லி, “என்னை நிறைகொண் டான்” என்றதுக்கு லாவம் - இதுகீதுமுன்பெல்லாம் இத்தாதி. இவன் இவ்வ்யாபாரங்களை “ஸ்வார்த்தம்” என்றதோதே - தோழிஇதுக்கு ஹேது அந்யதாவாக நினைத்திருக்கமை அர்த்தாத்வித்தம். இது க்கு முன்பெல்லாம் - நாயகி ஸ்வார்த்தமாகச் சொன்னதுக்கு முன்னெல்லாம். அவள்-தோழி. சட ஸ்த்தஸங்கையை யருவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - பருவம் இத்தாதி. இவளுக்குத் தன்பக்கல் இத்தாதி வாக்கத்துக்கு - அவன் தன் ஸத்தையை நோக்கித் தந்ததே ஹேதுவாக ப்ரவணையாகிறானாகையாலே பால்யாவஸ்த்தையில் வ்யாபாரங்களும் ப்ராவண்ய யோதுவாகலாமென்று கருத்து. ஸத்தாப்ரயுக்தம் - பால்ய யௌவநாத்யவஸ்த்தைகளென்கிற வாசியின்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரயுக்தம். பலிதம் - எந்நின்ற இத்தாதி. அதாவது - அவதாரத்தொடங்கிப் பின்புண்டான வ்யாபாரங்களெல்லாம் ஆஸரித வஸீகா ணார்த்தமா யிருக்குமென்றபடி. அவற்றையொழியவேயும் - ஜம்மங்களை யொழியவேயும், எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய் - ரூபப்ரகார வ்யவஸ்த்திதங்களான ஸகலஜம்மங்களிலு மவதீர்ணனானவனே இத்தாத்தம்.* திருவிருத்தம் முதற்பாட்டு, “பொய்நீநின்ற” இத்தாதி. “ஊர்ந்த” என்ற பூதநிர்த்தேஸுத் துக்கு லாவம் - ஊருகிற இத்தாதி. புறம்பேயிருக்கிற ஸகடம் இவன் ஸயிக்கிறவள்ளே யிருக்கைக்கு ஹேதுவேது, அது ஊருகைக்கு ப்ரஸத்தியேது, அசேதநமானவதுதான் ஊரக்கடமோவென்ன -

டருகுமிழுத்து நடுவே தோட்டிலையிட்டு வளர்த்திப்போனான் தாயார்; பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே, காவலாக வைத்த சுகடமே அஸுராவேஸத்தாலே ஊர்ந்துவந்ததாயிற்று. அசேதநமான சுகடத்திலே அஸுரர்கள் ஆவேஸித்து நலிவதாக ஊர்ந்துவந்தவித்தனையிறே. [உதைத்தபாதத்தன்] - அதுவும் செய்வதெல்லாம் செய்து, இவனும் அகப்பவேதெல்லாம் மகப்பட்டு நின்றான்; திருவடிகளினுடைய அவதானத்தாலே தப்பினவித்தனை. இவனை யடி காத்துத் திரிந்த வித்தனையிறே. [உதைத்தபாதத்தன்] - முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய்த் துகளாய்ப்போன வித்தனையாயிற்று; “ஹ்ருயீபுரூரூரொடிஹ” (ஸ்தந்யார்த்திப்ரருரோதஹ). நமக்குப்புக்கலான திருவடிகள் தானே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமாயிற்று. சுகடாஸுரநிரஸநம் பண்ணினவிது, பருவம் நிரம்பி கம்ஸவதம் பண்ணினத்தோடோக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இதுக்குமுன்பே பூதநையை நிரஸித்தசெயல். சுகடம்வந்து கிட்டினபோது சிலராலே பரிஹரிக்கலாம்; பூதனை தாய் வடிவுகொண்டவென்று நலியப்புக்கால் பரிஹார மில்லையிறே, ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே. [பேய்முலை இத்தயாதி] - பிள்ளைகள் முலையுண்ணப்புக்கால் தாய்மார் முலைக்கீழே முழுசினவாறே பால்சுரக்கும், பிள்ளைப் பாலையுண்டு உபகாரஸம்ருதியாலே

பர்:—(உதைத்த பாதத்தன்)— ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணே, வணுஜெஸெ, [சு] “கடாவிஹ் கட்டஸ்யாய ஸ்யாநொய்யஸுஹிதந: | விஷ்ணுவரணாவாஹிபுஷ்டம் ஹ்ருயீபுரூரூரொடிஹ || தஸ்யவாடிஹ்ருவாஹொரண ஸகடம்வாரிவகிபுத்ய | வியஸகூபி ஹாணகாவிபரீதம் வவாதவொஹ”.

இண்டுஸகடத்தை இத்தயாதி. வளர்த்திப்போனான் - கண்வளர்த்திப்போனான். பாடிகாப்பாரீ - க்ராம ரகசுதர், தலைவாரிகளென்றபடி. அஸுரர்கள் அதிலே யாவேஸித்து வருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அசேதநமான இத்தயாதி. “தானாவேஷத்தோடே வரில் ஆராய்ச்சிப்படம்” என்று, தெரியாதபடி இதிலே யாவேஸித்து வந்தார்களென்று கருத்து. “பாதத்தன்” என்று - பாதத்துக்கு நிரூபகத்வம் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - அதுவும் இத்தயாதி. அடிபாத்து என்றது - சாடி; ப்ரதிபதம். “உதைத்த” என்று-வந்தார்ந்தருமாயிருக்க, “திருவடிகளினுடைய அவதானத்தாலே” என்கிறபடியென்னென்ன - முலைவாடி இத்தயாதி. இத்தால்-அபுத்திபூர்வக வ்யாபாரமென்றபடி. முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறினதுக்கு ப்ரமாணம்-ஹ்ருயீபுரூரூரொடிஹ்ருவாஹொரண ஸகடம்வாரிவகிபுத்ய” இது பஞ்சமேம்ஸே. திருவடிகள் அவனுடைய அநிஷ்டத்தைப் போக்கினமையைச் சொன்ன வித்தால் பவிதம் - நமகீது இத்தயாதி. நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித்தரும் - நமக்கு அநிஷ்டங்களைப் போக்குகிறவனுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கினவழியாலே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - ஸகடாஸுர இத்தயாதி. யத்வா, பூதநாநிரஸநம் முந்தினதாயிருக்க, அத்தை ஸகடாஸுரநிரஸநாத்நாம் சொல்லுவானென்னென்ன - ஸகடாஸுர இத்தயாதி என்னுதல். அதாவது - உத்தரோத்தராதிக்ஷபாதகங்களை நிரவரித்து ஈடுபடுத்தினபடியாலே, ஸகடாபேக்ஷயா அதிக ஷாதகமாயிருக்கிற பூதநா நிரஸநத்தைப் பின்பு அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. பூதனை “அத்யந்த ஷாதகை” என்று தோற்றியிருக்குமனவன்றிக்கே, அவளால் வந்தஷாதகத்வம் அபரிஹார்யமென்கிறார்-ஸகடம் இத்தயாதி. ஈன்றாரே - பெற்றவர்களே. ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற்போலே என்கிற விடத்திலே - “விஷயாவிநயாவாஹிவொஹிநயாவஹா | கிங்கூபிபுஷ்டவாஹொஹொரணா யாஹ்வாரிதரி” என்றது அதுஸந்தேயம். முழுசினவாறே - முட்டினவாறே. “சார்த்த” - முழுசி.

முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணுமாயிற்று; அப்படியே அவளும் தாயாய் வந்து முலை கொடுக்கையாலே இவனும் பிள்ளையாயே முலைக்கீழே முழுசி முலையுண்டு, உபகாரஸ்மருதி யாலே முகத்தைப்பார்த்து அதரத்தில் பழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணியாயிற்று முலையுண்டது. * “மழலைமென்னகையிடையிடையருளா வாயிலேமுலையிருக்கவேன்முகத்தே” என்னக்கடவதிறே. † “உயிரைவற்றவாங்கி யுண்டவாயான்” என்கிறபடியே - முலைப் பாலோடேகூட விரங்கி உயிரையும் சுரக்கும்படியாகவாயிற்று முலையுண்டது. [என்னை நிறைகொண்டான்] - ஒரு வ்யாபாரத்தாலே இரண்டு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணினான். தன்னை ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதார்க்கே நன்றாயிற்று; அவளை நற்கோலை பாகக் கொன்றான், என்னை உயிர்க்கோலையாகக் கொன்றான். அவனுடைய வ்யாபாரங்களிலே யொன்று குறைதல், நான் இழந்தவற்றிலே யொன்று குறைய இழத்தல்செய்யிலன்றோ நீ சொல்லுகிற ஹிதவசநம் கேட்கவல்லேனாவது. ஆகில், இங்ஙனெடுத்த தசைகளுண்டானால் அவ்விஷயத்தை மறந்து லோகயாத்தரையை யங்வேஷித்துப் புறம்பு ஏதேனு மொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்கி யிருக்கவேண்டாவோ, எல்லாம் செய்தாலும் இழக்கலாவதொன்றே நிறையென்ன, — [பெர்ந்தும் பெயர்ந்தும் இத்யாதி] - மறக்கையாவது ஸ்மிரிக்கையிலே யொன்றாகவேணுமே நான் ஆறியிருக்கைக்கு. ‡ “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்னக்கடவதிறே; நாட்டார் அ

பழுப்பு - சிவப்பு. ஸ்மிதம்பண்ணி யுண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - மழலை இத்யாதி. இது * பெருமாள் திருமொழி, ஏழாந்திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, “தழகனே” இத்யாதி. மழலை இத்யாதிக்கு அர்த்தம்-வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, முலை சுரக்கும்படியாக என்முடித்திலே இடையிடையிலே மழலைச் சிரிப்பாகச் சிரியாவென்று. “சுவைத்த” என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-உயிரைவற்ற இத்யாதி. ப்ராணனைப் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக புஜித்தவாயையுடையவன் இத்யர்த்தம். † திருமொழி, (க, ந) முற்றமூத்திலே, (க). “நிறை” என்று - அடக்கமாய், ஸ்த்ரீகளுக்கு அஸாதாரண தர்மமாகையாலே, அத்தைக் கொள்கை - ஸ்த்ரீதவத்தை முடிக்கையென்று பவிப்பது; அத்தை யருளிச் செய்கிறார் - ஒரு வ்யாபாரத்தாலே இத்யாதி. ஒருவ்யாபாரத்தாலே - பேய்முலை சுவைக்கையாலே. “இரண்டு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணினான்” என்கைக்கு, பூதகையை முடித்தாற்போலே தன்னைமுடிக்கவில்லையே; அடக்கத்தைக் கொண்ட வளவன்றோவென்ன - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அவளை இத்யாதி. “ஊர்ந்தஸகடம்” இத்யாதியையுங்கூட்டிக்கொண்டு, “நிறை” என்றதுக்கு - ஸாகல்யபரமாக அர்த்தாந்தரம் - அவ னுடைய இத்யாதி. இழக்கலாவதொன்றே - இழக்கத்தக்கதோவென்றபடி. பெர்ந்தும்பெயர்ந்தும்-போயும்வந்தும்; அதாவது - விஸ்ஸிலைவித்தும் ஸம்ஸிலைவித்தும்; அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்-அவனோடு ஸம்பந்தியாமல் ஒருவார்த்தையுடையே ஸல்லேன் இத்யர்த்தம். அதாவது - ஸம்ஸிலைவித்த போதோடு விஸ்ஸிலைவித்த போதோடு வாசிபற அவனையொழிய எனக்கு ஒரு வார்த்தையிலையென்ற படி. இத்தால்பவிதம் - ஸம்ஸிலைவித்ததையிலும் விஸ்ஸிலைவித்ததையிலும் அவனைமறக்கப்போகாதென்று. மறக்கச் சொல்லுகிறவனைக்குறித்து, “விஸ்ஸிலைவித்ததையிலே மறக்கப்போகாது” என்னும் இவ்வளவே சொல்லவமைத்திருக்க, “பெயர்ந்தும்” என்று - ஸம்ஸிலைவித்ததையிலும் மறக்கப்போகாதென்று சொல்லப் பரஸக்தியெதென்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - மறக்கையாவது இத்யாதி. அதாவது, மறக்கையாகிறது - இதரவிஷய ஸ்மரணமாகையாலே, அதுபூதவிஷயத்தை மறக்கையும் - இதரவிஷயத்தை ஸ்மிரிக்கையிலே யொன்றாகவேணும்; அப்படி இதரவிஷய ஸ்மரணரூபமான விஸ்மரணம் ஸம்ஸிலைவித்ததையில் இல்லாதவேயாதி, விஸ்ஸிலைவித்ததையிலுமில்லையிறே; அது உண்டாகவேணுமே நான் ஆறியிருக்கைக்கென்று - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. அப்படி ஸம்ஸிலைவித்ததையிற்போலே விஸ்ஸிலைவித்ததையிலும் மறக்கப்போகாதோவென்ன; ஸம்வாதம் - ஏதுசெய்தால் இத்யாதி. எத்தைச் செய்தால் மறக்கலாம்; கூடினால்தான் மறக்கலாமோ, மறக்கலாமாகில் கூடித்தான் பார்ப்போமென்ற படி. ‡ திருமொழி - ஒன்பதாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு. “விஸ்ஸிலைவாஸ்த்தையில்

மத விஷயங்களோடு கலந்தபோது அவற்றை நினைத்து, பேரவிருந்தபோது அவற்றை மறந்திருப்பார்கள், கலந்தவிஷயத்தினுடையவும் பிரிந்தவிஷயத்தினுடையவும் தண்மையாலே; இது வோகத்தில் விஸஜாதீயமான விஷயமாகையாலே, பிரிந்தபோது மறக்கலாயிருந்ததில்லை, இனிக் கூடித்தான் பார்ப்போமோ மறக்கலாமாகில் என்கிறாள். கூடினாலும் மறக்கலாமோ? என்னில்,—அது செய்யலாமன்றாயிற்று பிரிந்தபோது மறக்கலாவதென்று வ்யதிரேகோக்தி. [பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும்] - போயும்வந்தும். [அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன்] - “அவனைமற, அவனைநினை” என்றே நீ சொல்லுவது, ஆகையாலே அவனையொழிய எனக்கு வேறொரு சொல்லின்றிக்கே யிருந்தது. இவள் இப்படி சொன்னவாறே, நிஷேதிக்கிற தோழி யுகந்தாள் - “நாம் இவளை அவனோடே சேர்க்கப்படுமோம், அப்படி சேர்ப்பித்தநாமே இவளை மறப்பிக்க யத்ரித்தாலும் மறவாதபடி அவகாஹிப்பதே” என்று உகந்தாள்; இவள், நிஷேதிக்கிற உக்தி யைவிட்டு இவள் நெஞ்சைக் கண்டாள் [தீர்ந்தவென்தோழி] - தாய்மார்சொல்லுகிற ஹித வசந்ததை நீயும் சொல்லுவாகையாலே, “நீயும் அவர்களோடொக்க நிஷேதிக்கிறாய்” என்றிருந் தேன், உன்றினைவு இதுவாகப்பெறுவதே, நீ நீயாம்படியே யிருந்தாய், வரவிரு என்கிறாள்; “ராவணன்வரவிட்டான்” என்று ஸங்கித்திருந்தவள், “பெருமாள்பக்கலினின்றும் வந்தவன்” என்று அறிந்தபின்பு அவனைக்கொண்டாடினாற்போலே; “சுஹபுலெவசக விசுரேஷ்டயாஸவலிஹாவிதாஸ” (அர்ஹஸேசகபிஸ்ரேஷ்டமயாஸமபிபாஷிதம்)-

ப்ர:- (தீர்ந்தவென்தோழி)—ஸுந்ராகாஸண[நக] ஹநுஜிஹே ப்ரதி லீதா, ‘‘சுஹபுலெவசகவிசுரேஷ்ட யாஸவலிஹாவிதாஸ! யஜுவி ப்ரெவிதவெந் ந ராஜெண விஜிதா த்நா ||கௌ|| ப்ரெஷயிஷு திஷுயபுஷெஷா ராஜொஹுபரீக்ஷிதஸு | வராகுஜிவிஜூய திஹாஸம்விசுரேஷ்ட: ||கௌ||’’ (ஸவீஷிஸுஸவரோ ஸு என்கிற அவர்கள்படியாயிருந்ததீ, நீ என்கிறாள்).

மறக்கப்போகாது” என்னுதே, “எதுசெய்தால்மறக்கேன்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - நாட் டாரென்று தொடங்கி, கூடித்தான்பார்ப்போமோ மறக்கலாமாகில் என்னுமளவும். கலந்தவிஷயத் தினுடையவும் பிரிந்தவிஷயத்தினுடையவும் என்றது - கலந்தவிஷயமென்றும் பிரிந்தவிஷயமென்றும் இரண்டில்லாமையாலே, கலந்து பிரிந்தவிஷயத்தினுடைய வென்றபடி. தடஸ்த்தஸங்கையை யது வதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - கூடினாலும் இத்தயாதி. “பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும்” இத்தயாதிக்கு - விலக்ஷண விஷயமாகையாலே ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்திந்தோலே வ்ஸ்ஸலேஷஸமயத்திலும் மறக்கப் போகாதென்று ஒரு தாத்பர்யம் கீழேயருளிச்செய்து, ஸம்ஸ்லேஷதசையோடு வ்ஸ்ஸலேஷதசையோடு வாசியற நீ அவ னுக்கு ஸ்மாரிகையானவழியாலும் அவனைமறக்கப்போகாதென்று தாத்பர்யாந்தரம் - அவனைமற இத் தயாதி. அன்றிக்கே, “ஓர் சொல்லிலேன்” என்னுதே, “அவனோடன்றி” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவமாதல். அதாவது - “கலவியில் அவனை நினை, பிரிவில் அவனை மற” என்றிறே நீ சொல்லுவது; “அவனைமற” என்று சொன்னதும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்குமென்றபடி. விவரணம் - நாயிவளை இத்தயாதி. இவளை - நாயகியை. இவன் - நாயகை. உக்தியைவிட்டு இவள் நெஞ்சைக் கண்டாள் - “அஹ்ருதயோக்தி” என்று தோழி நெஞ்சை யறிந்தாளென்றபடி. தீர்ந்தவென்தோழி - என்கிறா ளென்று கூட்டுவது. நீ நீயாம்படியேயிருந்தாய் என்றது - எனக்கு நாயகன் விஷயத்தில் ப்ராவண் யம் உனக்கு அபிமதமாய்ப்படி யிருக்கையிறே ஸ்வரூபம், ஆகையாலே நீநீயாம்படியே யிருந்தாயென்ற படி. வரவிரு - வந்திரு. முந்தற வெறுத்திருந்தவன், பின்பு ஆறுகூடயத்தை யறிந்து கொண்டாடி னதுக்கு ந்ருஷ்டாந்தம் - ராவணன் இத்தயாதி. கொண்டாடினபடியைக் காட்டுகிறார்-சுஹபுலெவசு இத்தயாதி. “யஜுவிப்ரெவிதவெந்நராஜெணவிஜிதா த்நா” இத்தயுத்தார்த்தம், ஸுந்தா

(五)

ஊரவர்கவ்வையேருவிட்டு அன்னைசொல்நீர்படுத்து
ஈரநெல்வித்திமுளாத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்
பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளவித்த
காரமர்மேனி நங்கண்ணன்தோழிகடியனே ?

ப்ர:—(ஸரோ அாடிஸதத்ராஹ்) என்கிறதும் உன்ேனூடேசொல்லலாயிருந்
தது)—ஸுநாநகாணெ[நாந] ஹநுதினெ ப்ரதிஸீதா, “ஸரோ அாடிஸதத்ராஹம்
நாஸவஸு திவெஸநெ । ஹநாநாநாநாஷாநாநாநாஸவட்காஸெபிஸிநீ”.

(15)

ஆ.—(ஊரவர்கவ்வை.) “இப்படி தன்னைப்பிரிந்து அத்யந்தம் அவஸந்நையா யிருக்கச்செய்தே, தன்னுடைய லோபத்தாலே தன்னை உனக்குக்காட்டித் தாராதேயிருக்கிற அவனை யாசைப்படுகிறதான் என்” என்று தோழிசொல்ல; ப்ரதிபந்தக சாதஸ ஹஸ்ரங்க ஞாநவாயிருக்கச்செய்தே, அவற்றையே வர்த்தகமாகக்கொண்டு தந்திருவடி களிலே நிரவதிகமான அபிநிவேஸத்தை எனக்குவிளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணையே! தோழி லுப்தனென்று சொல்லுகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், இப்படி தன்னைப்பிரிந்து துக்கப்படா நிற்க, வாராத நிர்க்கருணை ‘நீ’ என்செய்ய ஆசைப்படுகிறாய்?’ என்ன, ‘தன்பக்கலிலே எனக்கு அநி மாத்ர ப்ரேமத்தை விளைப்பித்த பரமோபகாரகனையே நீ நிர்க்கருணனென்று சொல்லுவது’ என்று தோழியை கர்ஹிக்கிறார்.

[ஊரவர் என்று தொடங்கி] - ஊரார்சொல்லும் பழியாகிற எருவையிட்டுத் தாயார் சொல்லும் ஹிதவசநமாகிற நீரார்பாய்ச்சி ஸங்கமாகிற நெல்லைவித்தி முளைத்த நெஞ்சாகிற பெரிய செய்யிலே. [பேரமர்காதல் என்று மேலுக்கு] - பெரிதாய்க் கால தத்தவமுள்ளதனையும் கிடையாவிட்டாலும் விடாதகாதலைக் கடல்போலே விளைவித்த வர்ஷுகமான மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையனாய் நாமிட்ட வழக் கான க்ருஷ்ணன்.

ப.—அநந்தரம், தன்பக்கலிலே அபிநிவேஸத்தை வளரும்படி க்ருஷிபண் ணின உபகாரஸீலனை, அதுபகாரகரைப்போலே குறையச்சொல்லக்கடவையோவென்று, தன்னைமீட்கைக்காக அவனை யியற்பழித்ததோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஊரவர் - ஊரார், கவ்வை - அலராகிற, எரு-எருவை, இட்டு-இட்டு, அன்னை-தாயாருடைய, சொல் - நிரந்தரஹிதவசநமாகிற, நீர்-நீரை, படுத்து - நிறுத்தி, ஈரம்-ஆசையாகிற, நெல்-நெல்லை, வித்தி-விரைத்து, முளைத்த - அதுமுளைத்த, நெஞ்சம்-நெஞ்சமாகிற, பெரும்-பெரிய, செய்யுள் - விளை நிலத்துக்குள்ளே, பேர்-மிகவும்பெருத்து, அமர்-ஊர்ப்பூசலையுடைத்தான, காதல்-அபிநிவேஸத்தை, கடல்புரைய - கடல்போலே ஸம்ருத்தமாக, விளைவித்த - பலிக்கும்படிபண்ணின, கார் - வர்ஷுகவலாஹக ஸ்வபா வத்தை, அமர்-உடைத்தான, மேனி-திருமேனியையுடையனாய், நம்-நமக்கு பவ்யனா, கண்ணன்-க்ருஷ்ணன், தோழி - (முன்பு அவன்குணத்தைச்சொல்லி மூட்டின) தோழி! கடியனே-(இன்று அவன், குறைசொல்லி யியற்பழிக்கும்படி) கடியனானோ? பேரமர்-பெரியவமர்த்தியுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “இவளை எத்தைச்சொல்லி மீட்கலாவது” என்று பார்த்து “ஊராரகிடக்க, உன்னோடே கலந்துவைத்து நிர்க்கருணரைப்போலே வாராத அவன்தானோ நன்றாகச் செய்தான்” என்ன; இவர்கள்பழி நமக்கு உத்தேஸ்யமாம்படி ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனைக் குறைசொல்லக் கடவையோ வென்கிறாள்.

[ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு] - ஊரார் சொல்லுகிற பழியை ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டு, ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி பிறந்து இவ்விஷயத்தே கைவைத்தவன்றே பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள். ‘விஜீஷணஸூயபிஷ்டா தா நதாநாக்ஷஸவெஷித’

என்றுளிதே யொருத்தி. நான் மறக்கப்பார்த்தாலும் அவர்கள் ஸ்மரகராய் அவத்யகர ராகாநின்றார்கள். இவர்களாலேயிதே எனக்கு தரித்திருக்கலாயிற்று. [அண்ணைசொல் நீர்படுத்து] - தாயார்சொன்ன ஹிதவசனத்தையே நீராக நினைத்தி. ஊரார் பழிசொல்லப் புக்க பின்பிதே தாய்மாரும் அறிந்தது. எருவாகிறது ஒருகால் இட்டுவிடுமித்தனையிதே, நீர் எப்போதும் வேணும்; அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போதும் சொல்லாநிற்கும் இவன், ஊரார் ஒருகால் சொல்லி விடுமித்தனை. [சுரநெல்வித்தி] - ஸங்கமாகிற நெல்லைவித்தி. ஸங்கத்துக்கும் அவன் அடி யென்றிருக்கிறான், [முனைத்த] - வித்தினாலும், முனைக்கும் போது அவன் வேணுமென்றிருக்கிறான். “சுரீவக்ஷஜயஸு” [நெஞ்சப்பெரும் செய்யுள்] - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே த்ரிபாத்விபூதிஸத்ருஸமாம்படி பண்ணி. [போமர்காதல்]-ஊரார்பழிபும் தாயார்ஹிதவசனமும் கேளாதபடியான காதல். அமர்ந்த காதல் - தர்மயதுபந்தியானகாதல். பெரிதான அமரை விளைத்தகாதல். ஊரார்பூசலாக் கினகாத லென்னவுமாம். ஈரம்-ஸங்கம். காதல்-காமம். “ஸுஜாதஞாயதெகாஜி” [கடல்புரைய விளைவித்த] - “சுஜாதெயொஜெஹாஜி” என்ற கடலொப்பாமித் தனை. கிடையாவிடிலும் விடமாட்டாத காதலென்கை. “கடல்புரைய” என்றார் முதல்; அநந்தரம் “கடலின்மிகப் பெரிதால்” என்றார்; பின்னை, “மண்டிணிஞாலமு மேழ்கட லும் நீள்விகும்பும் சுழிப்பப்பெரிதால்” என்றார்; முடிவிலே, “அதனிற்பெரிய வென்னவா” என்றார்; இதிலே காதல் பெருகினபடி. இதிலே, *பொய்நின்றஞானத்திற்குப் பின்பு இவ்வளவும்வர விளைத்துக்கொண்ட கார்யம். [காரமர்மேனி] - எருவும் நீருமுண்டான லும் வர்ஷம் வேணுமிதே. வர்ஷுக வலாஹகம்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவு. [நங் கண்ணன்] - விருபநாலும் விடவொண்ணாத பவ்யதை. இவ்வடிவும் பவ்யதையு மாயிற்று புறம்புள்ளாரோட்டைத் தொக்கையறுத்ததும், அபரிச்சிந்தமானகாதலை விளைத்ததும். [நங்கண்ணன்] - க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்குக்கையாள்” என்று ப்ராஸித்தயிதே. [தோழிகடியனே] - இவ்விஷயத்திலே மூட்டுகைக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ, இப்படி ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனை “நிர்க்க்ருணன்” என்னக்கடவையோ? அவன் நீர்மைசொல்லிப் பொருந்தவிடுகையும், சூற்றம்சொல்லி மீட்கையும்உனக்கே பரமாவதே! தாய்மார்வார்த்தைபோலே இரானின்றதி உன்வார்த்தையும்!

௩௩.—நாலாம்பாட்டு. “என்செய்யுமுரவர்கவ்வை” என்றாள்; ஊரார்சொல் லும்பழியேயாய், அவன்தான் நமக்கு உடலானாலே அவர்கள் சொல்லும்பழி பொறுத்திருக் கைக்கு; ஆனபின்பு அவன்கடியன்காணென்றாள்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லியாகிலும்

நாலாம்பாட்டு.-ஊரவர் இத்யாதி. “என்செய்யுமுரவர்கவ்வை” என்று கீழிற்பாட்டிற் சொன்னவந்தரம், “கடியனே” என்கிற பிரிநிலையாலே - அவன்கடியனல்லாமையைச் சொல்லு கைக்கு ப்ராஸத்தியெது; அது தோழிசொன்னது கொண்டென்னில், “நீர்ந்தவெந்தோழி” என்று- இவன்ப்ராவண்யம் கண்டுகக்குமவன் “கடியன்” என்று சொல்லுகைக்கடியெது; அவன் முகங்காட்டா திருக்க, “கடியனல்லன்” என்று சொல்லக்கூடுமோ; கடியனல்லாமையை ஸாதிக்கிறவிவன், அவன் முகங்காட்டாதிருக்க, ஊரார்பழிமுதலானவற்றாலே தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த இவ்வளவு மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தெது; என்கிற ஸங்கைகளின்மேலே யருளிச்செய்கிறார் - என்செய்யுமுரவர்கவ்வை என்று இத்த்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் - “அவன் கடியனல்லாமையைச் சொல்லுகைக்கு ப்ராஸத்தியெது” என்கிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம். ஏதேனுமொன்றை இத்த்யாதி வாக்

மீட்கவேணுமே அவளுக்கு, “அவன் நிரீக்கருணன்காண்” என்ன; “கேவாய நீசொல்லும் வார்த்தையேயிது, அவன் நமக்கு என்னதறைசெய்தான்” என்ன, “ஊரவர்பழிசொல்லி வும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டான விடத்திலுர் இத்தையாயில்லந்து முகங்காட்டிற்றிலன் கண்டாயே” என்ன; அவன் இப்போது வந்து முகங்காட்டிற்றிலகிலும், தான் முகங்காட்டாதபோதும் தன்னையொழிய நமக்கு மட்டுன்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவன் செய்தபடி பொல்லாதோ வென்கிறார்.

[ஊரவர் இய்யாதி] - இதேல்லாம் செய்தாய் நீயோ. ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியுண்டான வந்துதொடங்கி ஊரவர் பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள்காணார். “விவீஷணஸூ யஜீதூ” (விவீஷணஸ்துதர்மாத்மா) - என்றார்களிறே தங்களைவிட்டுப்போருவதற்குமுன்னே; இவன் இக்குடியிலுள்ளார்படியல்லன், இவனுக்கு வாசியுண்டு; அந்த வாசிதன்னைச் சொல்லுகிறது ‘தர்மாத்மா’ வென்று. “மறக்குடி யறஞ்செய்யக்கேடும்”

ப்ர:—(விவீஷணஸூ யஜீதூ என்றார்களிறே தங்களைவிட்டுப்போருவதற்கு முன்னே)—சூரணுகாணே, [கள] ராசிம்பூகி ஸூபிபுணவா, “சுஹம் ஸூபிபுணவாநாசி ராக்ஷவீகாரிஸூபிவிணீ ! சுரணு வியராஜீடி டெகாவவபு ஹபூரா || ௨௨ || ராவணெநாநாசிஸூபி ரதா வயீயாநு ராக்ஷவெஸூரா ! வீரொ விஸ்ரவஸு வுபுத்ரா யஜிதெ நொதுராமதஃ || ௨௩ || ப்ரவ்யஜிநிஹூஸவாசு கும் ஹகணெடூரிஹாவதஃ ! விவீஷணஸூயஜீதூ நதூ ராக்ஷவெவபிதஃ || ௨௪ || ப்ரவ்யாதவீயுளவாண ஸூபிதரளவாடிஷணன் !

யத்தாலே - “இவன் ப்ராவண்யங்கண்டுக்குமவன் ‘கடியன்’ என்னக்கடியெது” என்கிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம். அவன்நிரீக்கருணன்காண் என்ன என்றது - “அவன்கடியன்காண்” என்றதின்நிகமநம். நிரீக்கருணனென்றது - “கடியன்” என்கிறத்தோடே பர்யாயம். கேவாய் இய்யாதி வாக்யத்தாலே - உத்தரபாத்த்யுத்தாமுகேன அந்த நிரீக்கருணதையை த்ருடகரிக்கிறார். அவன் இப்போதுவந்து இய்யாதி வாக்யத்தாலே - “அவன் முகங்காட்டாதிருக்கச்செய்தே ‘கடியனல்லன்’ என்று சொல்லக்கூடுமோ, ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த இவ்வளவுமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறவிதத்துக்குக் கருத்தெது” என்கிற ஸங்காத்வயமும் பரிஹ்ருதம். ஏதேனுமொன்றை இய்யாதி வாக்யத்துக்கு - தோழிக்கு இவன் ப்ராவண்யம் கண்டுக்குமது உண்டேயாகிலும், “இவளுடைய அதிமாத்ராவண்யம் ஸத்தையையுமழிக்குமோ” என்கிற அதிஸங்கையாலே சொல்லக்கூடுமென்று கருத்து.

ஊரவர்கவ்வைதொடங்கி, “கடப்புரையவிளைவித்த” என்னுமளவுக்கும் பாவம்-இதேல்லாம் இய்யாதி. விரையாக ரூபித்த ஸங்கத்துக்கு அந்தரபாவியான ஊரவர்பழியை, விரைப்பதற்கு முன்னே இடக்கடவ எருவாக ரூபிக்கலாமோவென்ன - ப்ராதிகூல்ய இய்யாதி. அதாவது - ஸங்க முண்டானது கண்டு பழிசொல்லுகிறதன்று, அவன்பக்கல் அத்வேஷமுண்டானதுகொண்டே பழி சொல்லுகிறார்களென்றபடி. ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியாத்ரத்திலே பழிசொன்னருண்டோ வென்ன-விவீஷணஸூ இய்யாதி. “ப்ரவ்யஜிநி ஹூஸவாசு கும் ஹகணெடூரிஹாவதஃ ! விவீஷணஸூயஜீதூநதூராக்ஷவெவபிதஃ” இய்யாண்யகாண்டே ராமம் ப்ரதி ஸூர்ப்பணகா. இங்கு, தர்மாத்மாவென்று - ஹிம்ஸாதி ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தி மாத்ரம் சொல்லுகிறது. துஸப்தார்த்தம் - இவன்இக்குடியில் இய்யாதி. “தர்பாத்மா-ஸநாதநதர்மமான பெருமானை ஆத்மாவாகவுடையவன்” என்றும் சொல்லுவார்கள். தர்மாத்மாவென்றால் - அதுபழியோவென்ன - மறக்குடி இய்யாதி. மறகீ

என்றதினே; “**மது ராக்ஷவெஷிதஃ**” (நதுராக்ஷஸசேஷ்டிதஃ) - ஜாதிமாத்ரமே இவன்பக்கல் உபஜீவிக்கலாவது. ஊரார்சொல்லுகிற பழியை இவளுடைய ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டான். ஊரார் பழிசொல்லிற்றிலர்களாகில், இவள்தானும் கைவாங்கியிருக் குங்காணும்; இவள் “**மறப்பேன்**” என்னுமன்றும், மறக்கவோண்ணுதபடி ஊரார் ஸ்மாரக கோடியிலே நிற்பர்களாயிற்று. [அன்னை இத்யாதி] - தாயாரும் இதுக்குமுன்பெல்லாம், “**என்மகள்**” என்றே யிருந்தாள், ஊரார் பழிசொல்லப்பிக்க பின்பாயிற்று இவள்அறிகிறது. அன்னைசொல்லுண்டு - தாயாருடைய ஹிதவசனம், அத்தை நீராகப்பாய்ச்சி. எருவாவது - அடியிலே ஒருகாலேயிட்வேதினே, நீர் மாறாமல் பாய்ச்சவேணுமே; ஊரார் ஒருகால் சொல்லிவிடுமீத்தனையே, தாயார் அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போது மொக்க ஹிதஞ் சொல்லாநிற்குமீறே. [ஈரநெல் இத்யாதி] - ஸங்கமாகிறநெல்லே வித்தி. இவள், ஸங்க மிருக்கும்படி வ்யுத்தபத்திபண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலேயாயிற்று; ***“முலையோமுமுமுற்றும் போந்தில - பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகமிவள்பரமே”** என்று - பால்யாத்ப்ரபுதி வேறென்றறியாள். புறம்பே சிலவிஷயங்களிலே ஸங்கமுண்டாய் வீரத்தி பிறக்க வேண்டாவாயிற்று இவளுக்கு. ஸ்வவிஷயஞ்ஞாந்துக்கு உபகாரகமான மூலஸுக்குநமும் அவன்தானே யாயிற்று. [முனைத்த] - எருவுமிட்டு நீரும்பாய்ச்சினா லும் முனைக்கும்போதும் அங்குரஸக்தி யுண்டாம்போதும் அவன் உண்டாக்கவேணுமே;

குடி - கிராதவம்ஸம். அறம்-தர்மம். ஸப்தார்த்தம் - ஊரார் இத்யாதி. பழி எருவானபடி என்னே யென்ன; பயிர் எருவிலே வேறென்றமடோலே ப்ராவண்டவர்த்தகமாகையாலே யென்கிறார் - ஊரார் பழி இத்யாதி. விவரணம் - இவள்மறப்பேன் இத்யாதி. தாய் அறிந்தபின்பு ஊராரறியவேண்டி யிருக்க, ஊரார்பழியைத் தாயாருடைய ஹிதவசனமாகிற நீர் பாய்ச்சுமதுக்குப் பூர்வபாலியான எரு வாக ரூபிக்கலாமோவென்ன - தாயாரும் இத்யாதி. ‘என்மகள்’ என்றேயிருந்தாள் என்றது-“**மாத்ரு குணமன்றோபுத்திரியதம், ஆனபிச்சு, என்னைப்போலே இவளும் மரியாதாதிக்காமப்பண்ணுள்**” என்றே யிருந்தாளென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - அன்னை சொல்லுண்டு இத்யாதி. அன்னைசொல்லே எருவாக வும், ஊரார்பழியை நீராகவும் ரூபியாதொழிவானென்னென்ன - எருவாவது இத்யாதி. அதாவது - அர்த்தஸ்வபாவத்தைப்பற்ற இப்படியே ரூபிக்கவேணுமென்றபடி. ஏதவ்விவரணம்-ஊரார் இத்யாதி. ஸாமான்யேச “**ஈரம்**” என்றறப்போருமோ, இன்னவிஷயத்தில் ஈரமென்று விசேஷிக்கவேண்டாவோ வென்ன - இவள்ஸங்கம் இத்யாதி. வ்யுத்தபத்திபண்ணிற்றும் - பரிசீலனம் பண்ணிற்றும். “**ஈரநெல் வித்திமுனைத்த**” இத்யாதிகள் காரமம்மேனிக்கு விசேஷணமாகையாலே - இவ்விஷயத்திலே வ்யுத் பத்திபண்ணினது ஸ்ப்புடம். உத்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் - முலையோ இத்யாதி. யௌவநஸூசகமான முலையானவை மிகவும் முழுக்கத்தோற்றினவிலே, ஸ்வாமியானவனுடைய மலையோ திருவேங்கட மென்று ஸந்தைசொல்லுவாராப்போலே பலகாலும் அப்யவிக்கிறபாசரம் இவன்மலையிலே கிடப்ப தொன்றே இத்யர்த்தஃ. * திருவிருத்தம் - ஆறுபதாம்பாட்டு. இத்தால் அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்தி - புறம்பே இத்யாதி. பகவத்விஷய ஸங்கத்துக்கடி ஸுக்ருதமாயிருக்க, “**ஈரநெல்வித்தி**” என்று - அவனை ஹேதுவாகச் சொல்லலாமோவென்ன - ஸ்வவிஷய இத்யாதி. இவர்க்கு மூலஸுக்குநமும் அவனையென்றபடி. கீழும் மேலுமெல்லாம் அவன்ருவியை யருளிச்செய்கையாலே, “**முனைத்த**” என்றது - முனைப்பித்தவென்றபடி. ஸாதமுண்டானால் ஸாத்யம் தன்னடையே வித்தியாதோ, இவன் முனைப்பிக்கவேணுமோவென்ன - எருவும் இத்யாதி. அங்குரஸக்தி - அங்குரிப்பிக்கும்ஸக்தி. ‘**ஸாதஸம்பத்தியுண்டானாலும் ஸாத்யவித்தியவனதீனஃ**’ என்றதுக்குப் ப்ரமாணம் - ஸரீராரொர மும் இத்யாதி. “**ஸரீராரொரமுகெடுபயபுமொமாண்டெஸுவாநுஷ்ணிகாநு டுடாகி யூயதாஂவாஂஸாஂபவமுகுபுடொஹரி:**” இதி பாகவதே. “**ஸரீராரொரமுகெடு**

5-15

னதுதன்னையே இவ்வளவாகப் பெருக்கினாயிற்று. பேரிதாய் அமர்ந்த காதலாயிற்று. தர்மயநுபந்தியான காதல். அன்றிக்கே, பேரிய அமரை விளைக்கக்கடவதான காதல். ஊர்ப் பூசலைவிளைத்த காதலிறே. † காமவேள் மன்னுஞ்சிலைவாய் மலர்வாளிகோத்தெய்கிற காதலென்னுதல். ‡ (ஈரம் - ஸங்கம். காதல் - காமம்.) “ஈரம்” என்றதுக்கும், “காதல்” என்றதுக்கும் வாசியென்? என்னில்,—“ ஸுஜாதனயதெகாஜி ” (ஸங்காத்ஸஞ்ஜாய தேகாமஜி) என்று - அதிலே ஓரவஸ்த்தாவியேஷமிறே; பூர்வாவஸ்த்தையைப்பற்றி, மேல் பிறக்கும் அவஸ்த்தாவியேஷந்தான் த்ரவ்யாந்தரமேன்னலாயிறே யிருப்பது. [காரமர் மேனி] - அடியிலே எருவுமிட்டு நீரும்பாய்ச்சினாலும், மேல்வர்ஷியாதாகில் அப்பயிர் தலை குளிரந்திராதிறே; வடிவாலேயாயிற்று வர்ஷித்தது. வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவு. [நங்கண்ணன்] - வெறும்வடிவிற்பசைகண்டு அகப்படுமவளன்று, அகவாயில் தண்ணளியும் உண்டாகவேணுமாயிற்று. க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்கு சோஷபூதன்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. வடிவையும் தந்து தன்னையும் நமக்குத்தந்த க்ருஷ்ணன். [தோழி] - நீதான் ஆராய் இவ்வார்த்தை சோல்லுகிறாய். இவ்விஷயத்திலே இப்படிபொருந்தவிட்ட நீயே மீட்கப்பார்த்தாலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டாம் படி பண்ணினாலேகில், இனி அவன் என்செய்வான். இரண்முகனக்கேபணியோ. “நீர்மையுடையவன்” என்று பொருந்தவினேகையும் உனக்கே பணியாய், “நீர்க்க்ருணன்” என்று அகற்றப்பார்க்கையும் உனக்கே பணியாயோ இருப்பது! முன்பு நீர்மையுடையவனாகச் சோல்லப்பட்டவன், இன்று பழிக்கும்படி கடியனானானே? (ச)

லிலே இத்தாதி. ஸந்தார்த்தம் - பேரிதாய் இத்தாதி. அமரை - யுத்தகார்யமான பூசலை. இது இரண்டாமர்த்தம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு, அமர்ந்தகாதல் - தர்மயநுபந்தியானகாதல். அப்படி இவன் காதல் ஊர்ப்பூசலை விளைக்குமோவென்ன - ஊர்ப்பூசலை இத்தாதி. ஊர்ப்பூசல்-ஊரார்சொல் லுப்பழி. அமரென்று யுத்தமாய், யுத்தத்தை விளைக்கிறகாதலென்று விவகரித்து, மென்றாமர்த்தம்-காம வேள் இத்தாதி. காமத்தைவினைக்கும் மம்மதன் தன்னுடைய பொருந்தின சிலையிடத்துப் புரிப்பபாணக் களைத் தொடுத்தெய்கிற இத்தார்த்தம். எய்கிற காதலென்றது-யுத்தத்தை விளைக்கிற காதலென்றபடி. இது பேரியதிருமடலிலே. ஆக, “அமர்” என்றதுக்கு-பொருந்தியிருக்கையும், யுத்தகார்யமானபூசலும், யுத்தமு மென்று அர்த்ததர்யம். ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸக்தைய நுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார்-காமேன்றதுக்கும் இத்தாதி. ஈரம்-ஸங்கம். காதல் - காமம். ஸங்கத்தினுடைய அவஸ்த்தை காதலானால், “ஸங்கம், காதல்” என்கிற வ்யவஹாரங்கூடுகிற வழி யென்னென்ன - பூர்வாவஸ்த்தையை இத்தாதி. “ யுஜாயதொவிஷ பாநுபுலஸஸுஜஸுஷுபுஜாயதெ || ஸுஜாதனயதெகாஜிகாரிதொயொவி ஜாயதெ ” ஐதி தீதாயா || ஐதிதீயெ || கூஉ || காமர்-மேசத்தோடொத்த. பயிர் தலைதுவிசிந்து- பயிர் தலைசெழித்து. மேகத்ருஷ்டாந்தமாகத் திருமேனியைச்சொன்னதுக்குலாவம்-வடிவாலே இத்தாதி. அகவாயில்தண்ணளியும் - மகஸ்வயில் குளிர்த்தியும். “கண்ணன்” என்றால் தண்ணளிகோற்றுநே. வென்ன - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்தாதி. “நம்-காரமர்மேனி, நம்-கண்ணன்” என்று கூட்டி ஹாள், வடிவையும் இத்தாதி. நீதானாய் இத்தாதி வாக்யாநந்தரத்திலே இரண்முகனக்கேபணியோ தி. யாதி வாக்யத்தை யறுஸந்தித்து, அகந்தரம் “கடியன்” என்றதுக்கு ஹாவமாக - இவ்விஷயத்திரே இத்தாதி வாக்யம் அறுஸந்தேயம். இனி என்செய்வான் - இனி என்ன செய்யவேணும். விவரணம்- நீர்மை இத்தாதி. “கடியனே” என்ற காரம் - பிரிதிலையாய், அன்றே யென்றபடி. காமேணவ்யாதி

† பேரியதிருமடல்-சச.

‡ குண்டலிதகார்த்தம் ப்ரகரித்தம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

கடியன்கொடியன்னெடியமால் உலகங்கொண்ட
அடியன் அறிவருமேனிமாடத்தன் ஆகிலுங்
கொடியவேன்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்குமெல்லே
துடிகொளிடைமடத்தோழி! அன்னையென்செய்யுமே?

ஆ.—(கடியன்.) நீ சொன்னபடியே அவன் லுப்தன், நிர்த்துணன், துஷ்பாபன், வஞ்சகன், தூரவகமஸ்வரூப ஸ்வபாவசேஷத்தன், மற்றும் ஸதஸஹஸ்ரதோஷங்களை யுடையவனாகிலும், கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்கும், என்னே! ஒரு நெஞ்சினுடைய அபிரிவேஸமேயிது என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய; தோழியானவள், “இப்படி அபிரிவேஸரிக்கை ஈடோ, அன்னைமார் பொடியில் செய்வதென்” என்ன; விர ஹாக்கியாலே தக்தராயிருக்கிற நம்மை எத்தைச்செய்வதென்கிறாள்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் சொன்னபடி குணவானன்றிக்கே நீ சொல்லு கிறபடியே நைர்க்ருண்யாதி அநேக தோஷங்களை யுடையனையாகிலும் என்னுடைய நெஞ்சு அவனையல்லது அறியாது என்கிறாள்.

[கடியன் என்று தொடங்கி] - ஸ்வகார்யபரனாய் பிறர் நோவறியாதே ஒரு வர்க்கும் எட்டாதானாய் வஞ்சகனாய் துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவனாய் இருந்தானையாகிலும். [கொடிய என் என்று தொடங்கி] - அதிலோகமான என் நெஞ்சு அவனையல்லது அறியாதேயிருக்கும். [எல்லே] - தோழியைக்குறித்து ஸம்போதந வசநம். [துடிகொள் இடைமடத்தோழி] - ப்ரணயகதைகள் அறிகைக்கு ஈடான வைலக்ஷணயத்தை யுடையையாய்வைத்து என்னை இப்படி நவியலாமோ? என்று கருத்து. [அன்னை என் செய்யுமே] - ‘இவ்ங்னே நீ துணிந்தால் தாயார் பொடியாளோ?’ என்னில்,—அவள் பொடிந்து செய்வதென்?

ப.—அநந்தரம், நீ இயல்பழித்தபடியே குணவீரனாகிலும், என் நெஞ்சு என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின அவனையொழிய அறியாதென்கிறாள்.

கடியன் - (ஸ்வகார்யத்தில் எதிர்த்தலைபாராமல் ஸீகர்ப்ரவ்ருத்திபண்ணும்) கடுமையையுடையனாய், கொடியன் - (அக்காரியம் தலைக்கட்டினால் புரிந்துபாராமல் போம்) கொடியவனாய், நெடிய - (போகப்புக்கால் விலக்கவரிதாம்படி) பெரிய, மால்-மேன்மையை யுடையனாய், உலகம் - லோகமடங்க, கொண்ட - தன்னதேயாம்படி எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றும் ஒட்டாமல் அநந்யார்ஹமாக்கி, அடியன் - காற்கடைக்கொள்ளும் வஞ்சகனாய், அறிவு - (“வஹு, க்ஷுத்ரி நு” என்று) விவேகிக்க, அரு - அரிதூம்படி, மேனி - அழகாலேமயக்கும், மாயத்தனாகிலும் - ஆஸ்சர்யத்தையுடையவனையாகிலும், கொடிய - (லோகமர்யாதையன்றியே, குற்றஞ்சொல்லிமீட்கவரிதாம்படி) கொடிதான், என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சமானது, அவனே - (கீழ்சொன்ன ஸ்வபாவவிஸேஷங்களை யுடைய) அவனே தஞ்சம், என்று - என்று, கிடக்கும் - கிடவாநிற்கும், எல்லே -)தான் முற்பாடனாய் மேல்கிழுகையாலும், புறம்புள்ள உறவில் பற்றறுக்கையாலும்

அதிசயித வ்யாமோஹத்தாலும், அந்நயார்ஹமாம்படி தன்காற்கீழே இட்டுக்கொள்ளுகையாலும், நம்மளவிற்பண்ணின உபகாரம் பரிச்சேதிக்கவரிதான வடிவையுடைய ஆப்சர்யபூதனாகையாலும், இக்குணங்களையுடையவனென்று நினைத்திராநின்றது;) எல்லே! இதொருநெஞ்சின் ஸ்வபாவமிருந்தபடியே! துடி - துடியினழகை, கொள் - கொள்வதான, இடை - இடைபையும், மடம் - மடப்பத்தையுமுடைய, தொழி - தோழி, (நீ இந்த ப்ரணயதாரையில் வாசியறியும் ஆபிரூப்யாத்மகுணங்களை யுடையயாயிருக்க நிஷேதித்தது தாயார் நியமநத்துக்கு அஞ்சியிமே), அன்னை - அவள், என் - எத்தை, செய்யும் - செய்வது. எல்லேயென்பது - என்னேயென்றாய், ஆப்சர்யமாதல். தோழியை, எல்லேயென்று-ஸம்போதித்ததாதல். மால்-பெருமையும் வ்யாமோஹமும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் சொல்லுகிறபடியே குணவானனறிக்கே, நீ சொல்லுகிறபடியே குணவீரனானேன் என் நெஞ்சம் அவனையல்லது அறியாது; உனக்கு அதில் ஒருபலமில்லை என்கிறாள்.

[கடியன்] - அவன் குணஹாசியை உன்னிற்காட்டில்அறிந்த நான் சொல்லக்கேளென்கிறாள். [கடியன்]-ஸ்வகார்யபரன். எதிர்த்தலைபாராதே மேல்விழுந்து சடக்கெனக் கலக்குமவன். [கொடியன்]- எதிர்த்தலையில் நோவுபாராதே பிரியவல்லவன். “மொவ ஐமம் ஸுராநு” என்று வேறென்று தோற்றாத தசையிலே பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்துப் பிரியவல்லவன். [கொடியமால்] - “பிரியப்புகாநின்றான்” என்றுஅறிந்தால் அநலிலவரீயனாய் எட்டப்போகாதவன். மாடுலென்று - பெருமை. நெடுமையால் - அதின் மிகுதி. கைப்புக்குந்தாலும், “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்க அறிதாயிருக்கை. [உலகங்கொண்டவடியன்] - ஸகலலோகங்களையும் தன்கீழே இட்டுக்கொள்ளவல்ல திருவடிகளையுடையவன். கொடுத்தவனுக்கு ஓரடியும் சோஷியாதபடி கொள்ளுமவன். ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணுவாரைப்போலே வந்து, ஸர்வஸ்வபஹாரம்பண்ணும் வஞ்சகன். [அறிவருமேனிமாயத்தன்.] - வடிவைக்கண்டால் “ஸர்வஸ்வதாரம்பண்ண இருக்கிறானே, ஸர்வஸ்வபஹாரம்பண்ண இருக்கிறானே” என்று தெரியாதபடி ஆப்சர்யஸ்வபாவன். “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் உன்னது” என்று சொல்லிவைத்து, இத்தலையிலுள்ள வற்றை ஸர்வஸ்வபஹாரம் பண்ணினவன். [ஆகிலும்] - அங்கனேயாகிலும். [கொடிய என்னெஞ்சம்] - உல்லோகமான நெஞ்சு. குணங்கண்டால் பற்றவும், தோஷங்கண்டால் விடவுமிமே லோகத்திற் கண்டறிவது; தோஷங் காணக்காண மேல்விழும் நெஞ்சு. நீ சொல்லமாட்டாததுவும், ஸிஸுபாலாதிகள் சொல்லுமதுவும் சொல்லமாட்டேனே? அவனை விடுகைக்குறுப்பாமாகில். [அவனென்றே கிடக்கும்]-“இத்தோஷங்களையுடையவனன்றோ என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே மேல்விழாநிற்கும்” என்று பிள்ளான்; “விசேஷணங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே, விசேஷ்யத்திலே யூன்றுகின்றது; என் நெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசியுண்டோ! அறிகிறிலேன்” என்பர் ஜீயர். இத்தால் - குணநிபந்தமன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம், ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. [எல்லே] - ஆப்சர்யமாதல், தோழியை ஸம்போதிக்கிறாளாதல். தன்னைக் கைகடந்தபடியைக் கண்டு முகம் மாறின தோழியை, வாராயென்று கையைப்பிடிக்கிறாள். [துடிகொள்இத்யாதி]-ப்ரணயகதைகள் அறிகைக்கிடான வடிவழகையும் குணத்தையும் உடைய நீ மடலை நிஷேதிக்கக்கடவையோ? [அன்னை என் செய்யுமே] - “நான் விலக்குகிறேனல்லேன், தாயார்

வெறுக்கும்” என்று சொல்லுகிறேனென்ன; உன்வார்த்தை கேளாத நானே தாயார் வார்த்தை கேட்கப்படுகிறேன், அந்நிலை கழிந்ததில்லையோவென்கிறாள்.

நா. — அஞ்சாம்பாட்டு. நீ “அவனுக்கு நீர்மையில்லை, நீர்க்கருணை” என்று யாகிலும், அச்சோலவுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லைகாண், நீ அவனுக்கு குணஹாநி சொல்லுவது என்னை மீட்கைக்காகவிதே, அதுவும் நான் அவனைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச் சொன்னாயானவித்தனை என்கிறாள்.

[கடியன் இய்யாதி] - அவனுக்குக் குணஹாநிசொல்லும்போதும் நானேசொல்ல வேணுங்காண்; நீ முட்டிக்கடக்கநின்றாயித்தனைபோக்கி, அவனைக்கலந்துஉட்புகநின்ற வென்றனைத்தேரியுமோ உனக்குஅவனை; ஆனபின்பு அவைதன்னையும் நான் சொல்லக்கே ளென்கிறாள். [கடியன்] - கூரியன். கருமை - கூர்மை. ஸ்வகார்யபரன். தனக்கு ஒரு கார்ய முண்டானால், எதிர்த்தலையி லளவுபாராதே மேல்விழுந்துவந்து கலக்குமவன். [கொடியன்] - தான் மேல்விழுந்துவந்து கலக்கச்செய்தே “பிரியேன்” என்னவல்லன். ஸம்ஸ் லேஷத்தினுடைய மத்யத்திலே பிரிவைநினைத்தவன் இனிச்செய்யமாட்டாத தொன்றுண்டோ? †“பேதைநினைப்பிரியே னினியென்றகன்றான்” - கலக்கச்செய்தே மற்றென்றை நினைக்கவல்லவனுக்கு இனிச்செய்யவரிய தொன்றுண்டோ? [கொடியமால்] - மாலைன்று - பெருமை. நெருமையால் நினைக்கிறது - அதின்மிகுதியையாய், அறப்பெரியவன். இத்தால் - கைபுக்கிருக்கச்செய்தேயும் அளவிடவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனென்கை. “பிரியநினைக்கிறான்” என்று அறியாநிற்கச்செய்தேயும் ‡“சேன்குன்றம்சென்று

அஞ்சாம்பாட்டு-கடியன் இய்யாதி. கீழே “கடியனே” என்று அந்ப்யுபகம்யவாதத்தாலே கைர்க்கருணபத்தைப் பரிஹரித்து, இங்கே, “கடியன் - ஆகிலும்” என்று அப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரிக்கிறு ளென்கிறார் - நீ அவனுக்கு இய்யாதி. ப்ரயோஜனமில்லாமையைக் காட்டுகிறார் - நீ அவனுக்குக்குண இய்யாதி. “கடியன்” என்ற தோழிசொன்ன மாத்ரத்தை யறுவதியாதே, “கொடியன்” என்றுதொடங்கி அநேககுணஹாநி சொன்னதுக்கு லாவம்-அவனுக்கு இய்யாதி. என்னைப் பற்ற நீயறிந்தபடி யென்னென்ன - நீயுட்டி இய்யாதி. “ஸ்வகார்யபரன்” என்றதுக்கு விவரணம் - தனக்கு இய்யாதி. எதிர்த்தலையிலளவு - எதிர்த்தலையில் மார்டிவம். “கடியன்” என்றத்தோடே “கொடியன்” என்றதும் ஏதார்த்தமாகிலும் - பிரியவருளிச்செய்ததுகொண்டு வெறுப்பிலே தாப்ரயபேதம் - தான்மேல்விழுந்து இய்யாதி. “பிரியேன்” என்றது குணமாமத்தனையொழிய, குணஹாநியன்றேயென்ன - ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய இய்யாதி. அதாவது - “பிரியேன்” என்றதும் பிரிவை நினைத்தாகையாலே, அது குணஹாநியாயித்தனை யென்றபடி. அப்படி கலக்கிறபோது “பிரியேன்” என்று சொல்லுமோவென்ன - பேதைநினை இய்யாதி முக்தையான உன்னை இனிப் பிரியேனென்று வ்யதிரோகமுகத்தாலே பிரிவை ப்ராஸங்கித்து அகன்றானித்யர்த்தஃ. இது “வதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே” என்கிற பாட்டிலே, பூர்வமேவலிகிதம். இப்பாசுரத்துக்கு லாவமாதல், “ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய” இய்யாதி வாக்யவிவரணமாதல் - கலக்கச்செய்தே இய்யாதி. மற்றென்றை - பிரிவை. ‘செய்ய வரிய தொன்றுண்டோ’ என்றதுக்குக் கருத்து-முகக் காட்டாதே யிருந்து முடித்தேவிடுமென்று. தாப்ரயம் - இத்தால் இய்யாதி. அளவிட - தன்மேன்மையைப் பரிச்சேதிக்க. அளவிடவொண்ணாமையை வ்யதிரோக த்ருஷ்டாந்தஸூழிதமாகக் காட்டுகிறார் - பிரியநினைக்கிறான் இய்யாதி. உம்பரிநம்பும்சேன்குன்றம் இய்யாதிக்கு-தேவர்கள் விருப்பம் உயர்ந்த சிகரத்தைச்சென்று கிட்டி யழியாப்பொருள்படைக்கைக்கு அறுதியிட்ட சிக்கனவென்ற

† திருமொழி-க, ந, ந.

‡ திருவிருத்தம்-அ.

பொருள்படைப்பான் கற்றதிண்ணனவு” என்ன வொண்ணாதபடியா யிருக்கை. மேல் விழுந்துவந்து கலவாநிற்கச்செய்தே பிரியநினைத்தால், அத்தை யறியச்செய்தேயும், “நீ பிரிய நினைத்தாய்” என்று மடிபிடித்துக் காற்கட்டி விலக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. [உல கங்கொண்டவடியன்] - பிறருடைமையைத் தனக்காக்க நினைத்தால், பின்னையும் அவர் களுக்கு ஓரடியும் சேஷியாதபடி பண்ணுமவன். அவர்களைப் பின்னை பாதாளத்திலே தள்ளுமவன். * பாதாளங்கலவிருக்கை கொடுக்குமவன். ஒன்றைக்கொள்ளப்பார்த்தால், அவர்களுக்கு ஒன்றும் சேஷியாதபடிகொள்ளந் திருவடிகளையுடையவன். [அறிவரு மேனி] - கிட்டினால், “இத்தலைக்கு ஸர்வஸ்வத்தையும் தரநினைக்கிறோ, ஸர்வஸ்வாப ஹாரம்பண்ண நினைக்கிறோ” என்று அறியவொண்ணாதபடியான வடிவையுடையவன். “என்னுடைய ஆத்மாத்மியங்களடைய நீயிட்டவழக்கு” என்பாரைப்போலே சொல்லியா யிற்று இத்தலையில் ஆத்மாத்மியங்களை யபஹிப்பது தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளிட்டவழக்காக்கி, பின்னையாயிற்று இவளைத்தனக்காக்கிற்று. [மாயத்தன்] - “நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்டவழக்கு” என்ற இவ்வுக்தியை யநுஸந்தித்து அதிலே நெஞ்சு அபஹ்ருதமாயிருக்க, அவ்வளவிலே கண்ணிலே மணலைத்தூவி யகலவல்லவன். [ஆகிலும்] - நீ சொல்லிச்சொல்லமாட்டாதவையும், ஸிஸுப்பாலாதிகள் சொல்லமாட்டாதவையு மேல்லாம் நான்சொல்லவல்லேனிறே அவைவிலேகைக்குறுப்பாகப்பெற்றேனாகில். [கோடிய வென்னெஞ்சம்] - உல்லோகமாய் லோகவிஸஜாதீயமான நெஞ்சு. நாட்டாருக்கு, குணம் பற்றுகைக்குப் பற்றுசாய் தோஷம் விலேகைக்கு உடலாயிறே யிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, குணஹாநிதானே பற்றுகைக்கு உடலாம்படியான என்னெஞ்சம். [அவனென்றேகிடக் கும்] - இதுக்குப் பிள்ளான் பணிக்கும்படி, —“இத்தோஷங்களவனிவன்றே” என்று; அவன் கடியனென்றால், அவன்கடுமை இப்போதே காணவேணும்; கோடியனென்றால்,

மித்தோ மித்யாத்ம. திருவிருத்தம் “காண்கின்றனகளும்” இத்யாதி. “கடியன், கொடியன்” என் கிற பதவ்யத்தில் அர்த்தத்தை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் - மேல் விழுந்து இப்பாதி. அதாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தலைமகனாகச் சொல்லுகிற “காண்கின்றன களும்” என்கிற பாட்டிலே, திருமலை யுத்தேஸ்யமாகப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ‘போ கவொண்ணா’ என்று நிஷேதித்தாற்போலே, பெருமதிப்பனாகையாலே நிஷேதிக்க வொண்ணா தென்று கருத்து. மடிபிடித்து - நிர்ப்பந்தித்து. இது குணமாயிருக்க, குணஹாநிசொல்லுகிற ப்ரா க்ரணத்துக்கு அநுகுணமாக ஹாவம் - பிறருடைமையை இத்தாதி. பாதாளத்திலே தள்ளினாலே வென்ன-பாதாளம் இத்தாதி. *பேரியாழ்வார் திருமொழி (ச,௩,௭.)கலவிருக்கை-ஒலக்கமிருக்கை. இத்தால் பாக்ருதத்துக்கு அநுகுணமாக ஹாவம் - ஒன்றை இத்தாதி. தன்பக்கல் நிறந்தொடக்க மானவை யொன்றும் சேஷியாதபடி யபஹரிக்கையாலே இப்படி சொல்லுகிறுளென்றபடி. அறிவரு மேனி - அறியவரிய ஸ்வபாவத்தை யுடையவன். அர்த்தஸாரமென்றால் அர்த்தஸ்வபாவமென்றபடி போலே, மேனியென்றதும் ஸ்வபாவம். ஸப்தார்த்தம் - கிட்டினால் இத்தாதி. இது என்கொண்டு சொல்லுகிறுளென்ன - என்னுடைய இத்தாதி. விவரணம் - தன்னையும் இத்தாதி. ஆகிலும்- ஈத்ருஸதேஷ முண்டானாலும். பலிதமாதல், “ஆகிலும் - அவனென்றே கிடக்கும்” என்று கூட்டி ஹாவமாதல்-நீசொல்ல இத்தாதி. அவை-தோஷங்கள்-உல்லோகமாயி-உல்லோகமாகையாலே லோக விஸஜாதீயமான நெஞ்சென்றபடி. லோகவிஸஜாதீயத்வம் எப்படியென்ன - நாட்டார் இத்தாதி. பிள்ளான் நிரவாஹத்துக்கு, இத்தோஷங்கள், “அவனென்றேகிடக்கும்” - அவனிவன்றே - அவனு டையவைகளன்றே என்று ஈடுபட்டுக் கிடக்குமென்றபடி. அதாவது - குணம் உபாதேயமாகக் கிடானவேறு, தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கிறபடி. ப்ராப்தசேஷிகதத்வேந, விசேஷணங் களான தோஷங்களும் உத்தேஸ்யமென்று கருத்து. ஈடுபடுகையை யுபபாதிக்கிறார் - அவன் கடிய

அவன்கொளேம இப்போதே காணவேணும்; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால், அவன் துஷ்ப்ராபனென்படியை இப்போதே காணவேணும்; அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றால், அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண, நான் இழந்திருக்கக்காணவேணும்; அவன் துர்ஜ்ஞேயனென்றால், அவன் துர்ஜ்ஞேயதை இப்போதே யறியவேண்டுமென்றும். அன்றிக்கே, [அவனென்றே கிடக்கும்] - என்னெஞ்சுக்கு மாயாவாதநசி உண்டாகிவ மறியேன். அதாவது - விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்தர்யமின்றிக்கே விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருக அறிகிறதில்லை. இத்தால் - அவன்கணநிபந்தநமன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம்; ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. [எல்லே] - என்னே! இதோராஸ்சர்யமிருக்கும்படியே! அன்றிக்கே, “உன்னை மீட்க நினைத்த நான் சொன்னபடியின்றிக்கே யொழிந்தபின்பு, இனி நீ நினைத்தபடி நினைத்திரு” என்று போகப் புக்காள் தோழி; இங்ஙனேவாராய் என்று அவளைக் கையைப்பிடித்து அழைக்கிறாளென்று மாம். இவள் இப்படிசொன்னவாறே, “இது ஒருப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடியென்ப” என்று அவளுக்கு ஒருவிகாரம் பிறந்தது; அத்தைக்கண்டு [துடிக்கொளிடைமடத்தோழி] - என்கிறாள். துடியோடொத்திருந்துள்ள இடையையும், ஆத்மகணத்தையமுடையதோழி! உன்வடிவுக்கும் குணத்துக்கும் என்பக்கவுண்டான லாவபந்தத்துக்கும் ஈடாக வார்த்தை சொல்லப்பாராய். நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையும் சொல்லுகிறேனே, தாய் சொல்லுமதுக்கு அஞ்சிக்காண் நான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன, [அன்னை யென்செய்யுமே] - உன்சொல் கேளாத நான், இனித் தாய்ச்சொல்லோ கேட்கப்புகிறது வாக்யார்த்த தாந்தரே நினைப்பது—*அநஸூயை பிராட்டியைப்பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தா

ப்ர:—(அநஸூயை பிராட்டியைப்பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தா வே காணும்”என்ன இத்தாதி)—சுயொஜ்ஜாகாணென்கை|| “துக்ஷாஜ்ஜாகிஜநவ்லீதெ தாநஜீலிம் உ தாநிமி||உக|| சுவராஜம் வநெராஜம் லிஷ்டாக்ஷிநமமலவரி | நமரா லொ வநலொவா வாவொவாபலிவாஸுஹ||உஉ||யாஸாஹ்ணாஹி யொஹதபா தாவாஹொகாஜிஹொஹபா|| உஹபுஹகாஜிவதொவா யநவாநஜிவாநயந||

னென்றால் இத்தாதி. என்றும் - என்றமாம். இரண்டாம்பகூத்தில், “கடியன்” இத்தாதி விசேஷணம்ஸத்தில் தாத்தர்யமின்றிக்கே, அவனென்றே கிடக்கும்- விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருகறியாதே கிடக்குமென்றபடி. த்வீதியநிர்வாஹம் நஞ்ஜீயாத. மாயாவாதநசியாவது - மாயாவாதிகளைப் போலே விசேஷணம்ஸத்தை யாதறியாதே விசேஷ்யரூபப்ரஹ்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை யாதரிக்கை. உண்டாகிவமறியேன் - உண்டோவறியேன். “எல்லே” என்றது - ஆஸ்சர்யமென்னுதல், வாராயென்னுதல். இதுக்கு அர்த்தம் - இதோராஸ்சர்யம் இத்தாதி. இதோராஸ்சர்யமிருக்கும்படியே யென்றது - தோஷமுண்டாயிருக்கவு மவினைவிடாதே யிருக்கையைப்பற்ற. இவள் இப்படி சொன்னவாறே யென்றது - “அவனென்றேகிடக்கும்” என்று சொன்னவாறே யென்னுதல், “எல்லே” என்று சொன்னவாறே யென்னுதல். ஒருவிகாரம் - ஸரீரத்திலேதுவட்சி. துடி - வாத்யவிசேஷம். “மடம்” - ஆத்மகுணம். அதாவது - பவ்யதை. தாத்தர்யாந்தரம் - உன் வடிவுக்கும் இத்தாதி. உன் வடிவுக்கும் - ப்ரணயகதைகளறியும் உன்வடிவுக்கும். அதாவது - நீயும் உன் நாயகனோடே ஸம்ஸந்தித்த அத்தாலே துவண்ட இடையையுடையையானரே இருக்கிறாயென்றபடி. குணத்துக்கும் - நோவுகண்டால் “ஐயோ” என்றிரங்குகைக்கிடான தயாதிகுணத்துக்கும். “தோழி” என்பற்ற - லாவபந்தத்துக்கும்|என்றது. நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையு மென்றது - குணமுறியாமலும், உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாமையு மென்றபடி. வாக்யார்த்தாதென்றது - மேலே, அநஸூயை இத்தாதி வாக்யங்களாற் சொல்லப்போகிற அர்த்தம்

தாவேகாணும்” என்ன, அந்தரம் பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவித்தலையிட்டிருந்தாள்; “நான் இவர்பக்கல் ப்ரவணையாயிருக்கிற இருப்புக்கடி - பெருமாள்பக்கவண்டான குணத்தாலே, என்றிறே நாட்டார் நினைத்திருப்பது; தைவயோகத்தாலே அவர்க்கு குணமுண்டானதித் தனை போக்கி, குணஹிநருமாய் விருபருமானாலும் நான் அவரை விடமாட்டாதே யிருக்கு மிருப்பைக் காட்டலாயிற்றிறே அவரைக் குணங்களோடு வ்யதிரேகித்து வைக்கப்பெற்ற தாகில்” என்றாளிறே. ஒருவிஷயத்திலே ஹாவபந்தமுறைத்திருப்பார் வார்த்தையாயிற்று இது. “வேம்பின்புழுவேம்பன்றியுண்ணுது” - குணதிகவிஷயத்தில் சோல்வகிற வார்த்தை யாகில், “கருப்பின்புழுகரும்பன்றியுண்ணுது” என்னவேண்டாவோ? என்னில்,—“அவ னுக்கு இந்நன்மைகள் இல்லையேயாகிலும் நான் அவனை விடமாட்டேன்” என்கிற ஹாவபந் தத்தில் உறைப்புத்தோற்றம்படி வ்யதிரேகித்துச் சோல்வகிறதல்லது, குணதிகவிஷயத்தில்

உரு|| ஸ்ரீணாராயணஸுவாவாநாம் பரமே லெஷ்வதம் வகி: || [ககஅ] உத்யுநஸூ யபொக்ஷாவீதாதாம் ப்ரத்யாஹ, “ஸாக்ஷெவஹிஷாஸெஷெஹி சுநஸூயபாந ஸூயபா | ப்ரதிவாஹிஜ்வயொரீதம் ப்ரவக்ஷுஹிவக்ஷு ரெ|| க || மெதகாஸாயு ராயபா யநாங்குநிநுலாஷெஸ | விஜிதஞ்சிராவெத ஷ்யாநாயபா: வகி மபுராமு|| உயபுஷெஷெவெதுதா ரோயெபுஷுதவஜிபுத: | சுமெயபுஷெவ தபுஷுஷ்யாவெஷெயாவெச || ந || கிவாநபெபாமுணஸூவ்யஸூநாக்ஷா ஸொஜிதெஜி ய: | ஸ்ரீராமாநாமாயபிதா தா தபுவதிதபுவசுபி ய: || ச ||”

னை, “நான்பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச்சொன்னாயானவித்தனை” என்கிற அடியில் அவதாரிகா வாக் யத்துக்கு அந்தரே யநஸந்திப்பதென்றபடி. அப்போதைக்கு, “குணஹாரியுண்டானாலும், அது விடுகைக்கு உறுப்பன்றிக்கே பற்றுகைக்குறிப்பு” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - அநஸூயை இப்பாதி என்று வாக்யஸங்கதியாக்கக்கடவது. “ஸ்ரீணாராயணஸுவாவாநாம் பரமே லெஷ்வதம்வகி:” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்திரீகளுக்கு இப்பாதி. இதுத்துக்கருத்து - நீர் அவரழகிலே தோற்றவந்தீ ரித்தனைபோக்கி, “ப்ராபுஸெஷி” என்று வந்தீரன்றிறேமென்று. “ப்ரதிவாஹிஜ்வயொ ரீதம் ப்ரவக்ஷுஹிவக்ஷு ரெ” என்றத்தைப்பற்ற - லஜ்ஜித்துக்கவித்தலையிட்டே என்றது. நாட்டார்நினைத்திருப்பது-நீ நினைத்திருப்பது. அநஸூயை அப்படி நினைத்திருந்தமைக்கு நியாமகம் - “கூவராமம் வமெநராசிம் ஷிஷ்யாக்ஷிநாமவலி” என்றது; திஷ்ட்யா - ஹாக்யவஸேக. ஹாக்யமாவது - ராமஸௌந்தர்யம். பிராட்டியருளிச்செய்த இத்தால் - பெருமாள்பக்கல் தமக்குண் டான ப்ராவண்யம் குணக்குறமன்றிக்கே ஸ்வரூப ப்ரபுத்தமென்றதாயிற்று. “ரோயெபுஷுத வஜிபுத:” என்றத்தைப்பற்ற-குணஹிநருமாய் விருபருமானாலும் என்றது. “கிவாநபெபா முணஸூவ்ய:” என்றதுக்கு பாதிகோடித்தவே ஸாவம் - அவரைக்குணங்களோடு இப்பாதி. உத்தரத்திலே - குணஹிநருமாய் விருபருமானாலும் என்கையாலே - ப்ரஸுந்திலும், இவரழகிலே தோற்றவந்தாயென்னுமது வித்தநிறே. ப்ராப்தவிஷயகதமானாலும் குணஹாரி பற்றுகைக்கு உறுப் பாமோ வென்ன - ஒருவிஷயத்திலே இப்பாதி. இதுவென்றது - வக்ஷ்யமாணப்ரமாணத்தை “குணஹாரி பற்றுகைக்குறிப்பு” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரம்-வேம்பின் இப்பாதி. வேம்புக்கிடே பிறந்த புழுவானது வேம்பன்றியுண்ணுது, அப்படியே ஸேஷபூதனை நான் பின்னும் உன் திரு எல்லது வேறென்றைக்கிட்டேன் இய்யர்த்த: திருமொழி, பதினொராய்ப்பத்து, மாற்றா ஏழாம்பாட்டு. தடஸ்த்தஸங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - குணதிக இப்பாதி. களில்லையேயாகிலும் என்றது - கடன்மல்லக்கிடந்த கரும்பான தான் வேம்பாயிருந்த மென்றபடி. வ்யதிரேகித்துச்சோல்லுகிறது - ஹாக்யதையைமாறாடி விரஸமாகச்

இது உண்டாயிட்டன்றிறே. என் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட்டேன், நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாலும் என்னால் விடப்போகாது. (டு)

ஆ ரு ம் பா ட் டு .

அன்னையென்செய்யிலென்? ஊரென்சொல்லிலென்? தோழிமீர்!
என்னையினியுமக்காசையில்லை யகப்பட்டேன்
முன்னையமரர்முதல்வன் வண்துவராபதி
மன்னன் மணிவண்ணன் வர்கதேவன்வலையுளே.

ஆ.—(அன்னை.) ஸ்வலாவதவ நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக ஸ்வலாவராய் அஸ்கலிதஜ்ஞாநரான ஸேஷஸேஷாஸந வைரதேயாத்யஸங்க்யேய பரமஸூரிகளாலே அநவரகபரிசரிதசரணயுகளானுயிருந்துவைத்து, அதிசூத்ர மதுஷ்யஸஜாதீயதயாஅவ தீர்ணனாய் வண்துவராபதித்திருநகரியிலே ஆஸ்ரிதபரமஸூலபனாய்க்கொண்டு எழுந் தருளியிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனுடைய கல்யாணகுணங்களாகிற வலையுள்ளே யகப்பட்டேன்; இனி என்னை அன்னையென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லிலென்; தோழி மீர், என்னையினியுமக்காசையில்லை யென்கிறான்.

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், “நீ இப்படி துணியில் தாயார் ஜீவியாள், அத்தாலே ஊரார் பழிசொல்லுவார்” என்று தோழிமார் சொல்ல; க்ருஷ்ணனுடைய குணசேஷ்டி தாதிகளிலே நான் அகப்பட்டேன், இனி யார் என்செய்யில் என்? என்கிறான்.

[அகப்பட்டேன் என்று மேலுக்கு] - “இனி ஆசையில்லை யென்கிறதென்?” என்னில்,—முன்னையமரர்முதல்வனாய்வைத்து வண்துவராபதிக்கு மன்னனாய் ஸ்ப்ருஹ ணீயமான திருநிறத்தையுடைய ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனுடைய வீக்ஷிதகுணசேஷ்டி தாதிகளாகிற வலையுள்ளே தப்பவொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன்.

“அடியேன் நான்” என்றதற்கு அர்த்தம் - என்ஸ்வரூபத்தை இத்தாதி. “உன்சேவடியன்றி நய வேன்” என்றதற்கு வ்யதிரேகேணர்த்தம் - நீ நீயன்றிக்கே இத்தாதி. நிரதியபோக்யனான நீ விரஸனாயிருந்தாலு மென்றபடி. எல்லே துடிகொளிடையத்தோழி, கடியன் இத்யாரப்ய, அவ னென்றேகிடக்கும்; அன்னையென்செய்யும் இத்யங்க்யம். அயோத்யாகாண்டே, “த்யுகூஜகூகிஜநம் லீதெ ராநஜூகிஜ ராநிதி । சவரூபம் வநெராரிம் லிஷ்டாக்ஷரிநாமுலலி” இத்யாரப்ய, “ஸீணாராயபுலஸலாவாநாம் வராரிம் லெஷதம் வதி” இத்யங்க்யயோக் தாலீதாதம்ப்ரத்யாஹ, “ஸாக்ஷவரூபகாரெவெஷேஹீ சுநஸூரியாநஸூரியயாபூதி வூஜிவவொரிஜம் பூவக்ஷூபுவகூ ரெ । நெதகாஸ்யபூராயபூயா யநாக்ஷ ரிநாமாஷலெ । விஜிதகூபிராவெத ஷ்யாநாயபூ: வதிமூரூ: । பஜு வெஷலவெஷதயா ரிபாயபூதவஜிபூத: । சுநெதயபூவதபூவலயாவெஷ ஷரியாவெஷ: । கிவநபெபூமணஸூவா ஸாநுகூரொஜிதெஜி ய: ।” இத்தாதி.

(டு)

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஆகர்ஷகமான ஸ்வभावங்களிலே யகப்பட்டேன், என்னை நீங்கள் ஆசையறவமையுமென்று, திரளவந்த தோழிமாரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தோழிமீர் - (ஸமாதஸுகதுகைகளான) தோழிமீர்! முன்னை - ப்ரதமஜரான, அமரர்-நித்யஸூரிகளுக்கு, முதல்வன் - ப்ரதாநனான மேன்மையையுடையனாய், வண்-நிரதிஸயஸம்பத்தையுடைய, துவராபதி - ஸ்ரீமத்த்வரகைக்கு, மன்னன் - நிர்வாஹகனான நீர்மையையுடையனாய், (இரண்டிமில்லாதவன்றும் விடவொண்ணாத), மணி-நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமான, வண்ணன் - ஆபிரஸ்யத்தையுடையனாய், வாசுதேவன் - (அழகில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத அநுரூபமான ஆபிஜாத்யத்தையுடைய) வஸுதேவதநயனானவனுடைய, வலையுளே - (இப்படி நாலுபாடும்கண்ணியான ஆகர்ஷகசேஷ்டிதரூபமான) வலைக்குள்ளே தப்பவொண்ணாதபடி, அகப்பட்டேன் - அகப்பட்டேன்; இனி-ஆனபின்பு, என்னை - (மீட்கவரிய) என்னைப்பற்ற, உமக்கு - (மீட்கநினைத்திருக்கிற) உங்களுக்கு, ஆசை - விதேயையாக ஆசைப்பட்டுவண்ணுது, இல்லை-இல்லை; (ஆகையாலே), அன்னை-தாயார், என்-எது, செய்யில்-செய்யில், என்-என்? ஊர்-ஊர்வார், என்-எது, சொல்லில்-சொல்லில், என் - என்? அவன்செய்யும் ப்ரியத்தோடு அப்ரியத்தோடுவாசியில்லை, அவர்கள் சொல்லும் குணத்தோடு தோஷத்தோடு வாசியில்லையென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தோழிமாரெல்லாரும் வந்து, “நீ இப்படி செய்யில் தாயார் முடியும், அத்தாலே ஊரார் பழிசொல்லுவார்களிடாய்” என்ன, —க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்மிதவிசுஷ்ணுகளிலே யகப்பட்டேன், எல்லார்க்கும் என்பக்கல் நசையறவமையுமென்கிறாள்.

[அன்னைபென்செய்யிலென்]-கீழ் “தாயார்பொறாள்” என்ன, பொறாதே செய்வதென்? என்றது; இதில்-“அவள்என்செய்யும்” என்றுவ்யவஸிதையானான் என்றால், “அவள் ஜீனியாள் கிடாய்” என்ன; ஜீவிக்கிலென், முடியிலென்? என்கிறாள். இப்படி தாயை உபேக்ஷித்தால் ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள் என்ன; ஊரார் பழிசொல்லிலென்? குணகதநம் பண்ணிலென்? “மாராவுகிண்காரிஷுணி”. ஜீவிப்பார்க்கன்றோ இவர்களைக்கொண்டுகார்யமுள்ளது. “எல்லாரையும் உபேக்ஷித்தாலும் எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டாவோ” என்ன- [அகப்பட்டேன்] - என்னைக் கடல்கொண்டது. எனக்காயிருக்கிற உங்களுக்குமாகாதபடி யகப்பட்டேன். என்காரியம் நான்நினைத்தபடியாகிலன்றோ உங்கள் வார்த்தைகேட்டு மீளுவது. [என்னை] - “தாயார் பிழையாள், ஊரார் பழிசொல்லுவார்களிடாய்” என்ன, மீளாதவென்னை. [இனி உமக்காசையில்லை] - இவ்விஷயத்திலே முட்டுகையன்றிக்கே, மீட்கப்பார்க்கில் பின்பு உங்களுக்கு என்பக்கல் நசையில்லை. [முன்னை இத்தியாதி]- பெரியார் சிறியார் என்றின்றிக்கே எல்லாரையும் ஆழப்பண்ணும் கடலிலே யகப்பட்டேன். “யசுரீஷய; ப்ரபுஜாயெ வாராணா:” என்கிற நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிற மேன்மையை யுடையவன். [வண்துவராபதி மன்னன்]- அம்மேன்மையைத் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாத நீர்மையை யுடையவன். “பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்ய” என்று பெண்களுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்திருக்கிற இரூப்பு, நித்யஸூரிகள் ஒலக்கத்துக்கும் அவ்வருகே யொன்றிறே. அது மேன்மைக்கு

முடிசூடியிருக்கிற இருப்பு, இது நீர்மைக்கு முடிசூடியிருக்கிற இருப்பு. நாயகன்பக்கல் பதினொருயிரம்பேர் மடலெடுக்கை தவிரிலன்றோ நான் மடலெடுக்கை தவிருவது. [மணி வண்ணன்] - நீர்மையைத்தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத வடிவமுது. ப்ரணயிசி துவக் குண்பது வடிவமுகிலேயிறே. [வாசுதேவன்] - அதிற்காட்டிலும் ஆபிஜாத்யத்திலே யாயிற்று அகப்பட்டது. “ஸுஷாஷாஸாஸ்யாஹம்ஸகூடஸெந்யூதாவிநஃ”. [வலையுளே - அகப்பட்டேன்] - நோக்கிலும் முறுவலிலும் அகப்பட்டேன். முகப்பில் அதுகூலம்போலே தோற்றி பந்துக்களோட்டைத் தோற்றையறுத்து, வ்யதிரோகத்தில் முடியவொண்ணாதிருக்கை.

ரூ. - ஆறும்பாட்டு. கீழ், “அன்னை என்செய்யும்” என்று - “நீ சேய்கிற இத் தைப் பொருள்கிடாய்” என்ன, - அவள் பொருதே செய்வதென்? என்னுமளவிலே நின்றது. இதில் - நீ இப்படி வ்யவஸிதையானபடியறிந்தால், அவள் ஜீவ்யாஸ்கிடாய் என்ன; அவள் ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்? என்கிறாள்.

[அன்னை யென்செய்யிலென்] - அவள் ஜீவிக்கிலென், முடியிலென் என்கிறாள். “மாரவஃ கிம் காரிஷ்யணி” (குரவ்சிங்கரிஷ்யந்தி) - முடியாதே யிருப்பார்க்கன்றோ இது பரிஹரிக்க வேண்வேது. கையற்றிருக்கு இதுகோண்டு காரியமென். [ஊரென் சோல்லிலென்] - “தாயாருடைய நாசம் ஒருதலையாகவும் மீளாதபடியாய், இவள் நாய

ப்ர:- (அன்னையென்செய்யிலென்) - வணுஜெம்ஸெ(கஅ) சுக்ருதிரெண வஹஸிபுராஃவ்ருதி மஹதஃ க்ருஷ்ணஸு விரஹஸிஹஸிநாமொமாவிகாஃ, “வணஷ்ராவ ஜெணவஹிதஃ ப்ரயாதிக்ருஷ்ணமிவபுணஃ | ரயஜோரஹுமொவிந்ஸுபததாஸிஷு வாரணெஃக|| மாரபுணாஜிம தொவஸ்தஃ கிம் ப்ரவீபநஃ க்ருஷி | மாரவஃ கிம் காரிஷ்யணி டிபாநாஃ விரஹாதிநாஃஉஉ||”

ஆறும்பாட்டு. - அன்னை இய்யாதி. கீழே “அன்னையென்செய்யியே” என்றதுக்கும், “அன்னையென்செய்யிலென்” என்றதுக்கும் பேதந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் அன்னையென் சேய்யும் இய்யாதி. இது - பதாவதாரிகை. தோழிமாரொல்லாரும் வந்து “நீ இப்படிசெய்யில் தாயார்முடியும், அத்தாலே ஊரார்பழிசொல்லுவார்களிடாய்” என்ன; க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷ ணதிகளிலே யகப்பட்டேன், எல்லார்க்கும் என்பக்கல் உசையறவையுமென்கிறுளென்று பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. என்னுமளவிலேநின்றது - கீழ் அன்னையென்செய்யியும் என்று என்று அந்வயிப்பது.

இப்படிசொன்னபேருண்டோ? என்ன - மாரவஃ இய்யாதி. “தாயார் ஜீவிக்கிலென் முடியிலென்” என்கிறதற்கு “மாரவஃ கிம் காரிஷ்யணி” என்கிறவது ப்ரமாணமானபடியென்? என்ன; மாரவஃ கிம் காரிஷ்யணி என்று - குருக்களை அதிலங்கித்தபோதே, அவர்கள் தங்கள் ப்ரவ்ருத்தியடியாக நயித்தாலும் அத்தையும் அநாதரித்திருப்பார்களென்று இப்படி தாத்பர்யம் விவக்ஷிதமாகையாலே, இவ்விடத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் குறையிலலை. “கிம் காரிஷ்யணி” என்றதற்கு ஹாவம் - முடியாதே இய்யாதி. “டிபாநாஃ” என்ற பூதார்த்தத்தற்கு ஹாவம் - கையற்றிருக்க இய்யாதி. “வாசுதேவன்வலையுள் - அகப்பட்டேன், அன்னையென்செய்யிலென்” என்றதையும், “விர

கனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ப்ரவணையானுள்” என்று ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள் கிடாய் என்ன ; [ஊரேன்சொல்லிலேன்] - அவர்கள் பழிசொல்லிலேன், குணகீர்த்தநம் பண்ணிலேன். * “கோல்லை” என்னுதல், “குணம்மிக்கனள்” என்னுதல், இத்தனை யன்றோ அவர்கள் பழிசொல்லுவது. [தோழிமீர் இத்யாதி]- “தாய் என்செய்யிலேன், ஊர் என்சொல்லிலேன்” என்று நீங்கள் மேல்விழுந்து என்னை இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாக்துகை யன்றிக்கே, “தாய் பிழையாள், ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்று இத்தைப் பழியாகச் சொல்லுமளவானின்புங்களது. [என்னை] - † “தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னுயத்தோடனையாள்” என்கிறபடியே, “தாயார் பிழையாள், ஊரார் பழிசொல்லுவார்கள்” என்றால் மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற என்னை. [இனி]- உங்கள்சொல்லும் கேளாதபடி கைகழிந்தபின். [உமக்கு] - “இதுபழி” என்று மீட்கப் பார்க்கிறவளவிலே நிற்கிற உங்களுக்கு. [ஆசையில்லை] - இனி என்பக்கல் உங்களுக்கு நசையறவமையும். [தோழிமீர்] - இதுக்குமுன்பெல்லாம், “தோழி” என்று - உயிர்த் தோழி யொருத்தியையும் பார்த்து வார்த்தைசொல்லிப்போந்தாள்; இப்போது இவளுடைய வ்யவஸாயாதிஸாயத்தைக் கண்டவாறே, “ஆளொருவார்த்தை சொல்லியாகிலும் மீட்க வேணும்” என்று ஆயவெள்ளமெல்லாம் திரண்டது; அத்தாலே - தோழிமீர் ! என்கிறாள். [அகப்பட்டேன்] - “இப்போது ‘ஹிதம்’ என்கிற புத்தியாலே ஒருவார்த்தை சொன்னோமே யாகிலும், ஊரார்க்கும் தாய்மார்த்தும் இவ்வருகே எங்களுக்கு ஒரு வாசீநினைத்திருக்க வேண்டாவோ உனக்கு” என்ன, - அதப்படியே, அதில்துறையிலலை ; என்னைக் கடல் கொண்டது காணுங்கோள், நான் என்செய்வேனென்கிறாள். [முன்னை இத்யாதி] - “சிறியார், பெரியார்” என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஆழப்பண்ணும் கடலிலே

ஊரார் - உயரார் - உயர்வார் - கிண்கரிவடிவா” என்றதவும் - ஏகார்த்தம், பழிசொல்லிலேன் என்னுதே, “என்சொல்லிலேன்” என்றதற்கு ஹாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. இத்தால் - பழி யோபாதி அவர்கள் குணகீர்த்தநமும் அநாதரணியமென்றபடி. “என்சொல்லிலேன்” என்றால் - பழிசொல்லிலேன் குணகீர்த்தநம்பண்ணிலேன் என்று காட்டுமோ? என்ன; ப்ரமாணகதகமுதே உத்தார்த்த விவரணம் - கோல்லை இத்யாதி. வாய்பழிந்தாளென்று மர்ஹிப்பர்களோ, அதிவிலகூண விஷயத்தையறிந்து மேல்விழும்படியான குணதிரயத்தை யுடையவென்று கொண்டாடுவர்களோ இத்தார்த்தம். சொல்லுமளவானின்புங்களது - சொல்லுமளவு - உங்களுது - ஆனபின்பு என்று அவ்யப்பது. அந்தாம், உங்களுக்கு என்பக்கல் ஆசையிலையென்று கூட்டிக்கொள்வது. தாய்வாயில் இத்யாதி-தாயான என்வார்த்தைகேளாள், தந்தோழிமாருடன்சொரளித்தார்த்தம், † திருமொழி அஞ்சாப்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. கீழெல்லாம் “தோழி” என்று - ஒருத்தியைச் சொல்லி, இங்கே - பலரைச்சொல்லுவானென்? என்ன - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. ஆயவெள்ளம் - தோழிஸமூஹம். ஒருவாசீநினைத்திருக்கவேண்டாவோ என்றதற்கு - மீட்கையிலே நசைபண்ண வேண்டா என்னலமோ, அல்லாதாரில் ப்ரியவிஷயமான எங்கள்வார்த்தை கேட்கவேண்டாவோ என்று கருத்து. “வந்துவராபதிமன்னன்” என்றத்தையுக்கட்டி ஹாவம் - சிறியார் இத்யாதி. “முன்னையமார்” என்றத்தைப்பற்ற - பெரியார் என்றது. ஆழப்பண்ணும் - அமிழ்த்தம். இத்தால் - யோக்யதையுடையாரோடு யோக்யதையில்தாரோடு வாசியற ஈடுபடுத்தும் விஷயமென்கை. அப்படி எல்லாரையும் ஆழப்பண்ணுமோ? என்ன - ருடுவளடியது இத்யாதி. “உரு காஞாநமா ராஜிதீவவி யடிஸாநம் | ருடுவளடியதுமடெனெ; வுண்டாம் கூடிவிதாவ

ஹாரிஸன்” இத்தயோத்யாகாண்டே. ஆள்பற்றுத்தே - ஆள்கிடையாதிதே. “பாஹார” என்ற - புமான்களைச் சொல்லுதல், அசித்த்யாவ்ருத்தரான சேதநொல்லாராயுஞ் சொல்லுதல். த்விதீயார்த்தம் இவ்விடத்துக்கு அபேக்ஷிதம். “பாஹார” என்று விஸேஷிப்பானென், ஸ்த்ரீ களை ஈடுபடுத்தாதோ? என்ன - அந்தஸைநீரீயமுழும் இத்தயாதி. வயிரவுருக்த - வயிரத்தைப்போலே கடிநமான ஹ்ருதயத்தையு முருக்கும். வயிரம் - வஜ்ரம். பலிதம் - அபலைகள் இத்தயாதி. வன்னேஞ் சீ - கடிவ்ஹ்ருதயர். ஸ்ரீவேந்த்ரியங்களும் ப்ரதாநமான மஃஸஸைப் பின்செல்லுகையாலே, சித்தத்ருஷ்ட்யபஹாரிணமென்னவேண்டாவோ? என்ன - கண்ணுக்கு இத்தயாதி. அதுக்கு ஹேதுவே தென்ன - நாயீவேறு இத்தயாதி. கரணங்களுக்கு ப்ரதாநமாகையாலே, மஃஸஸை - நாயென்றும், ம்ருதைக்கரணங்கள் மஃஸஸைப் பின்செல்லுகையாலே, அவற்றை - கன்மென்றும் சொல்லுகிற தென்றபடி. இவ்வர்த்தத்துக்கு - “ஈடஹாரிஸன்” என்கிறதிலே நோக்கு. ஸ்ரீப்ரதாழ்வானையும் கைகேயியையும் வேருக்கற்றிதே. பாஹாரணா: என்றது - பாஹாவி நவா: என்றும், பகவத்புவத்திலி கூணந்தோறும் புதியர் என்றபடி. முதல்வனென்றது - நித்யஸூரிகளுக்கு அபூர்வ போக்யவ்ருந்த அவர்களுக்கையெ நிர்வஹிக்குமென்னுதல்; முதல்வனென்றது - அதியென்றும், சூழீயக உத்யாதி: என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலே, நித்யஸப்ருஹாவிஷயமானவன் என்னுதல். முன்னையமார்முதல்வனாயிருந்துவைத்து, வண்துபாரபகியிலே மன்னனா யிருக்கிறுனென்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் - முதுன்மைதோற்ற இத்தயாதி. பெண்களுக்கு உடம்புகொடுக்கையாலே வந்த வேறு

நான் இழிந்தது; பெண்களுக்கு உடம்புகோடுத்திருக்கிற நம் துறையிலேயன்றே நான் இழிந்தது. † “பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்யத் துவரையென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்” என்னக்கடவதிறே. [மன்னன்] - மேன்மை தோற்ற ஓலக்கங்கோடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிடமே நன்றாய்விட்டது நீர்மைதோற்றவிருக்கிற விடத்தில் விழுகிற பிரம்புகளிற்காட்டில். [மணிவண்ணன்] - அவ்விரண்டு மில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாததாயிற்று வடிவழகு. ப்ரணயிநி துவக்குண்பது வடிவழகிலே யிறே. [வாசுதேவன்] - வடிவழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாததாயிற்றுக் குடிப் பிறப்பு. “ஸூஷாடிஸாரயஸூரஹ” (ஸ்ருஷாதஸாரதஸ்யாஹம்) - பிராட்டி, தனக்குப் பேற்றுக்குடலாக நீனைத்திருப்பது “சக்ரவர்த்தி மருமகள்” என்னுரித்தையேகாணும். “ஸூத்ருஸெவநு ப்ரதாவிந:” (ஸூத்ருஸந்யப்ரதாபிந:) - எங்கள்மாமனருண்டாகில் எனக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேண்டுமோ? ஸத்ருக்களும் ஜீவிக்க, ஜீவித்தவரோ அவர். [முன்னையமரர் இத்யாதி] - அவனுடைய நைர்க்கருணயத்தோடு நீர்மையோடு, ஊராருடையபுழியோடு புகழோடு வாசியற்றுற்போலே, அவன்மேன்மையோடு ஸௌலப்பயத்தோடு வாசியற இரண்டும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வலையுள் - அகப்பட்டேன்] - அப்பொதுவானதிலன்றிக்கே, அவன் என்னைக்குறித்து நோக்கினோக்கிலும்

(வாசுதேவன்)—ஸூநாரகாணே [௩௩] ‘காகு’ ஐதி ஹநுரிதா ப்ரஷாஸ்தா தம் ப்ரதாவிந: “புயிவ்யூம் ராஜலிஹாநாம் ஸூஷுஸு விஷிதாந: ! ஸூஷாடிஸாரயஸூரஹம் ஸூத்ருஸெவநு ப்ரதாவிந: ||௧௫|| ஈஹிதாநகஸூரஹம் வெஷெஹஸு ஷீமாந: ! லீதாநாநாநாஹம் ஹாயுராஸு ஷீயுநித: ||௧௬||”

பாட்டையுடையது யிருக்குமதுக்கு ப்ரமாணம் - பதினாறுமாயிரவர் இத்யாதி. துவரை - த்வாரகை. “மன்னன்” என்றது - பெண்களுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையால்வந்த வேறுபாட்டையுடையவன் என்றபடி. வண்துவராபதிமன்னன் - நிரவதிக ஸம்பந்தையுடைய த்வாரகைக்குப் பதியாய். ராஜாவான மேன்மையுடையவனென்னுதல்; வண்துவரையாகிற பதிக்கு - திவ்யதேசத்துக்கு மன்னையிருக்குவனென்னுதல். வண்துவராபதியிலே யிருக்கச்செய்தே மன்னையிருக்கிறென்றது வெறுப்பிலேயாக தாத்பர்யாந்தரம் - மேன்மை தோற்ற இத்யாதி. அவ்விரண்டும் - “முன்னையமரர்முதல்வன், வண்துவராபதிமன்னன்” என்றசொன்ன முதன்மையும், நீர்மையும். அவைகளிலும் வடிவழகு ஆகர்ஷகமோ? என்ன - ப்ரணயிநி இத்யாதி. குடிப்பிறப்பு விடவொண்ணாதிருக்குமோ? என்ன - ஸூஷா இத்யாதி. “புயிவ்யூம் ராஜலிஹாநாம் ஸூஷுஸு விஷிதாந: ! ஸூஷாடிஸாரயஸூரஹம் ஸூத்ருஸெவநு ப்ரதாவிந:” இத் ஸந்தரகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி லீதா. ஸம்பந்தாரந்தரங்களைச் சொல்லாதே, சக்ரவர்த்தி ஸம்பந்தத்தையிட்டுச்சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - பிராட்டி இத்யாதி. தாத்பர்யம் - எங்கள்மாமனா இத்யாதி. தாத்பர்யந்தரத்துக்காக மீளவும் ப்ரதீகோபாதாநம் - மூன்னை இத்யாதி. நீர்மையன்றே ஈடுபடுத்துகைக்குடல், மேன்மை சொல்லுவானென்? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. “கடியன்கொடியன்” இத்யாதியையும், “நங்கண்ணன்தோழிகடியனே” இத்யாதியையும்பற்ற - நைர்க்கருணயத்தோடு நீர்மையோடு என்றது. “ஊரொன்சொல்லிலென்” என்றத்தைப்பற்ற - ஊராருடைய இத்யாதி. அப்பொதுவானதிலன்றிக்கே - ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்பாதிகளிலன்றிக்கே. அப்பொதுவானதென்றது - “வண்

† பெரியாழ்வார்திருமொழி-சு, ௧, ௪.

ஸ்மிதத்திலுமன்றோ நான் அகப்பட்டது. ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமானாயர் வலையாக அபியித்துப்பாடாநிற்க, திருக்கண்களைக் காட்டியருளினார் எம்பெருமானார்; †“கமலக் கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு” என்னக்கடவதிதே. அங்குலம்போலேயிருந்து தப்பாதபடியாகப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கிலே அகப்பட்டேன்.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வலையுளகப்படுத்து என்னென்னஞ்சங்குவிக்கோண்டு
அலைகடற்பள்ளியம்மானை அழிப்பிரான்தன்னைக்
கலைகொளகலல்துல்தோழி! நங்கண்களாற்கண்டு
தலையிலவணங்கவுமாங்கோலோ? தையலார்முன்பே.

ஆ.—(வலையுள்.) இப்படி தன் நிலைமையை மெய்யாகச் சொன்னபின்பு, “இனி இவளால் ஒருசெயலில்லை” என்றுகொண்டு இவளுடைய அக்யவஸாயத்தைக் தோழியிசைந்தபின்பு, அவளைக்குறித்து; தன்னுடைய ஸ்வாநுபநுபகூண சேஷ்டிதங்களாகிற வலையுள்ளே என்னை யகப்படுக்கி, என்னுடைய நெஞ்சைக் கூளிக்கொண்டு, ஆளும் செல்லவொண்ணாதொரு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்க்காநுகுகிற அழிப்பிரான்தன்னை, கலைகொளகலல்துல்தோழி, அவனுக்குக் குணஹாநி சொல்லுகிற இந்தத்தையலார்கண்ணென்திரே நங்கண்களால்கண்டு தலையிலவணங்கவுமாங்கோலோ வென்கிறாள்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனைக் குணஹாநிசொல்லுகிறவர் வாயடங்கும்படி நாம் அவனை வரக்கண்டு, வந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமே என்கிறாள்.

[வலையுள் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டு தானென்றால் என்னிற்காட்டிலும் ப்ராவண்யத்தையுடைய நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளுவதும்செய்து அபிஷேகளுக்குச் செல்லவொண்ணாதபடி அலையெழுகிற கடலுள்ளே கண்வளர்வதும்செய்து கண்டார்க்கு அதிஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. [கலைகொளகலல்துல்

தவராபதிமன்னன்” என்றத்தைப்பற்ற, “வலை” என்றால் ஸ்மித வீக்ஷணத்தினைச் சொல்லுமோ? என்ன - ஆழ்வாரி இத்தாதி. திருக்கண்களைக்காட்டியருளினது - ஸ்மிதத்தாக்கம் உபலக்ஷணம். எம்பெருமானார் அப்படிக்காட்டுகைக்கு நியாமகமேதென்ன - கமலக்கண்ணென்னும் இத்தாதி. கார்த்திகைகமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தி - மேகத்திலே ஸ்ராமஹரமான தாரைபூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களாகிற நெடியபாஸத்திலே யகப்படுத்தி இத்தயர்ச்சி. †நாயகீசியாரி. கிருமொழி, பதினொலாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. “என்னும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அங்குலம்போலேயிருந்து என்றது. “நெடுங்கயிறு” என்றதுக்கு ஹாவம் - தப்பாதபடி இத்தாதி. தோழியிர். முன்னை யமரர் என்று தொடங்கி, வலையுள் - அகப்பட்டேன், அன்னையென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லென், என்னையினியுமக்காசையிலே இத்தயர்ச்சி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு, “பதினொலாயிரவர்” இத்தாதி. பதினொலாயிரம் தேவியார்கள் பரிசுரையபண்ண, த்வாரகையென்று ப்ராவீத்தமாயிருந்துள்ள திருப்படை வீட்டிலே அவர்களுக்கு நாயகராய்க்கொண்டு தம்முடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்றவிரும்ப மணவாளர் என்று அர்த்தம்.

(சு)

தோழி] - அவளுடைய தர்ஸநம் தனக்கு அதுகூலமாகையாலே கொண்டாடி ஸம் போதிக்கிறாள்.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரயணர்த்தமான கதீரார்ணவஸயந்தையுடைய ஸர் வேஸ்வரனை நாட்டார்முன்பே நாம்கண்டு ஆதரிக்கக்கூடுமோவென்று அந்தரங்கையான தோழியைக்குறித்து உரைக்கிறாள்.

என்னை - என்னை, வலையுள் - தன்னுடைய ஆகர்ஷககுணசேஷ்டிதங்களிலே, அகப்படுத்து - அகப்படுத்தி, நல்-(என்னிலும் தன்பக்கல்) நலத்தையுடைய, நெஞ்சம்- நெஞ்சை, கூவிக்கொண்டு - அடியறுத்தழைத்துக்கொண்டவனாய், (அந்தநெஞ்ச தன் பக்கலிலே ப்ரவணமாகக்கடியாக திரைக்குள்ளே கிடப்பாரைப்போலே), அலை-அலை கிற; கடல்-கடலுக்குள்ளே, பள்ளி-ஏகாந்தமாகப் பள்ளிகொள்வானாய், எம்மாளை-அக் கிடையழுகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டஸ்வாமியாய், ஆழி-(அவ்வழுகைக் காத் தூட்டும்) திருவாய்மொழியுடைய, பிரான்தன்னை - மஹோபகாரகனானவனை, கலை-பரி வட்டவுடையழுகை, கொள் - உடைத்தாய், அகல்-விஸ்தீர்ணமான, அல்குல்-அல்குலையுடைய, தோழி-தோழி! (இருவருமொக்க), நம்-நம், கண்களால் - கண்களாலே, கண்டு-கண்டு, தையலார் - பழிசொல்லுகிறதையலார், முன்பே-முன்பே, (அவன்வந்த உபகாரத் தோன்ற), தலையில் - தலையாலே, வணங்கவும்-வணங்கவும், ஆங்கொலோ-ஆகக்கூடுமோ?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்முணஹாநிசொன்னார் வாயடங்கும்படி நாம் அவனைச் கண்டு, வந்த உபகாரத்துக்காக தலையாலே வணங்கவல்லோமோவென்று உயிர்த் தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

[என்னை - வலையுளகப்படுத்து] - தன்னுடைய முணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டு, “இயற்றுவாயெம்மொடு நீ கூடி” என்னும்படி, தானென்றால் என்னிலும் அதிப்ரவணமான நெஞ்சை யழைத்துக்கொண்டு, எட்டவொண்ணாத படி கூடாதுதமான கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினான். [ஆழிப்பிரான் தன்னை] - எட்டாதபடி இருந்தாலும் கையும்திருவாய்யுமான சேர்த்தியழகு விடவொண்ணாதாயிருக்கிறபடி. ஏதேனுமொருபடி கிடையாகிலும் பெறவேண்டுமபடியிருக்கை. [கலை கொள் இய்யாதி] - அவளுடைய தர்ஸநம் தனக்கு அதுகூலமாயிருக்கையாலே கொண்டாடி ஸம்போதிக்கிறாள். கலையையுடைத்தாய் அகன்ற நிதம்பத்தை யுடைய ளாகை. உன்வடிவழகுபோலே யிருக்கவேண்டாவோ வார்த்தை யென்கை. அன்றிக்கே, மடியிலே கிடந்து வார்த்தை சொல்லுகிறாளாகவுமாம். பிரிந்தபோது ஹிதம்சொன்னாளையாகிலும், காணும்போது நாலுகண்ணாலும் காணவேணும்; தனிகாணமாட்டாளாயிற்று. வந்தவுபகாரத்துக்கு நாமும் அவன்பக்கலிலே வணங்கக்கூடவற்றோ. “அவன் தானேவாவிருக்கையன்றிக்கே தான் மேல்விழுந்தான், அவன் வந்திலன்” என்கிற ஸ்திரீகள்முன்னே. அவன்முணஹாநியைச் சொல்லி சேஷபவசனங்களைப் பண்ணுகிறார்முன்னே என்றுமாம். ப்ரணயிநி வணங்கப்பெறுமோ? என்னில்,—ஸிஷ்டாசாரமுண்டு, “களவஸூரொகஸதபூரம் ஸுஷுபெயம்நிநவஸூரி தம் ஶோபெபூஸுவம் ப்ரஹ்மஸிரஸாவாஸிவாடிய”. “தோழியீர், என்னையினியுமக்காசையிலே” என்று-தாய்மாரோபாதி கழித்தான் கீழே; “தீர்த்தவெந்தோழி” என்ற உயிர்த்தோழியாகையாலே இவளை ஸம்போதிக்கிறாள்.

நாடு.—ஏழாம் பாட்டு. அவன் ஸுணஹாரிசோல்வகிற ஸ்த்ரீகள் வாயடங்கும் படி நாம் அவனைவரக்கண்டு, அந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமே யென்கிறாள்.

[வலையுளகப்படுத்தென்னை இத்யாதி] - என்னை, தப்பாதபடி ஸ்மிதவீக்ஷணதி களிலே யடப்படுத்தி. [நன்னெஞ்சம் இத்யாதி] - தானென்றால், + “நெஞ்சேயிறுற்றவா யெம்மொடுக்கடி” என்று - நான் பிற்பாடையாம்படி என்னிற்காட்டிலும் முற்படும் படியான நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே நோடித்துக்கொண்டு. [அலைகடல் பள்ளியம்மாளை] - “பூநீமத்த்வாரகையிலேயிருக்கில், பெண்களுக்கு ஓலக்கங்கோடுத்தவிடம்” என்று ப்ராப்தி சோல்லிக்கொண்டேவரும்” என்று எட்டவொண்ணாதநிலத்திலே பின்னையும் போய்ப் புக்கான். [அலைகடல்] - பெண்பிறந்தார்க்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி கூடிவந்த மான கடலாயிற்று. [அலைகடற்பள்ளியம்மாளை] - மஹாதநம் கைப்பட்டவாறே கட லோடத்தோடங்கினான். [ஆழிப்பிரான் தன்னை] - “புகவொண்ணாத நிலத்திலே புக்கான்” என்று விடவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கையுந்திருவாழியுமான அழகு. கடலோடியாகிலும் பெறவேண்டியாயிற்றிருப்பது. [கலை இத்யாதி] - நல்லபரிவட்டத்தை யுடைத்தான அகன்ற நிதம்ப்பரதேசத்தையுடைய தோழி! உன்வடிவபோலே அங்குலமாயிருக்கவேண் டாவோ உன்வார்த்தையு? அன்றிக்கே, அவள்மடியிலேகிடந்து சோல்வகிறாளாகவு மாம். “தோழியீரென்னையினியுமக்காசையிலை” என்றாள் கீழே; “தோழி நங்கண் களாற்கண்டு” என்று ஸம்போதியானின்றாள் இங்கே, இதுதன்னில் சேர்த்தியென்? என் னில்,—தாய்மார் சோல்வகிற வார்த்தையை இவர்களும் சோல்வகையாலே, “என்னை யினியுமக்காசையிலை” என்றாள்; இதுவெயாயிருப்பாரைவிட்டு, “தீர்ந்தவென்தோழி”

ஏழாம்பாட்டு.—வலையுள் இத்யாதி. “நங்கண்களால்கண்டு தலையில் வணங்கவும்” இத் யாதியைக் கடாகழித்த அவதாரிகை - அவன்துணஹாநி இத்யாதி.

“வலையுளகப்படுத்தி” என்றது - அநுவாதம். “உன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தப்பாத படி யென்று. நெஞ்சுக்கு நன்மையாவதேதென்ன - தானென்றால் - இத்யாதி. தான்-சுஸ்வரன். முற்படும்படியான என்றத்தோடே யங்மயம். நெஞ்சேயிறுற்றவாயெம்மொடுக்கடி - என்னிலும் முற்பட்டுப் பதனுகிற நெஞ்சே! முற்பட்டுக்கிற நீ பிற்பட்ட என்னோடேகூடிக் கார்யத்தை நடத்து இதுபர்த்த. இது + பெரிய திருவந்தாதி, முதற்பாட்டு, “முயற்றி” இத்யாதி. நோடித்துக்கொண்டு - இங்கிதமாக அழைத்துக்கொண்டு. கீழே “வண்துவராபதிமன்னன்” என்றது, இங்கே “அலை கடல்பள்ளியம்மாளை” என்றது, இதுக்குக் கருத்து - பூநீமத் இத்யாதி. பின்னையும்போய்ப்புக்கா னென்றது—“நாமவயபூஜி” என்றத்தை நினைத்து. விசேஷணத்துக்கு லாவம்-பெண் பிறந்தார்க்கு இத்யாதி. கணிசிக்க - அபேகழிக்க. “நன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு” என்றத்தையுங் கூட்டி ஹவாந்தரம்-மஹாதநம் இத்யாதி. கடலோடத்தோடங்கினான் - ஓடவார்த்தத்துக்குத் தொடங் கினானென்று த்வரி; கடலோடியாகிலும் - ஸமுத்தரத்திலே விழுந்தாகிலும்; ஸாஹஸம்பண்ணியாகி லும். கலையின்றிக்கேயிராதே; “கலகொள்” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன-நல்ல இத்யாதி. அதாவது - உடையழகாலே ஹேய்மாயிருக்கிற ஆகாரத்தைப்பற்ற விசேஷிக்கிறதென்றபடி. அல்குல வர்ணித்ததுக்கு லாவம் - உன்வடிவு இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் - அன்றிக்கே அவள் மடியிலே இத்யாதி. அதாவது - அதின்மார்வத்தாலுண்டான ஸௌக்யத்தைக்கண்டு, “இதொரு நிதம்ப்புருந்தபடியே” என்று கொண்டாடுகிறுளென்றபடி. கீழே - உறவறச்சொல்லிவைத்து, பின் னையும் “தோழி” என்று ஸம்போதிக்கக்கூடுமோவென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - தோழியீர் இத்யாதி. இதுவெயாயிருப்பாரை - தாய்மாரினவேநினைவாயிருப்பாரை. ஹிதம்சொல்லுமது

என்னலாம்படி நெஞ்சுகலந்து ஒருநீராயிருக்கிற உயிர்த்தோழியைப் பார்த்து வார்த்தை சோல்லுகிறாள். [நங்கண்களாற்கண்டு] - இப்போது இவள் ஹிதஞ்சொன்னாளேயாகிலும், காணும்போது நாலுகண்ணாலேகாணும் காண்பது; அல்லது இரண்டுகண்ணாலுங் காணவேண்டாள். [தலையில் இத்யாதி] - “பிரிந்தவிடத்தில், தன்னுடைய ஸ்திரீவத் துக்கப்போரும்படி அவன்தானே வரப்பார்த்திருந்திலன், அவனும் வரவதாழ்த்தான்” என்று பழிசொல்லுகிற இவர்கள்முன்பே அவனும்வந்து, அந்த உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகத் தலையாலே வணங்கப்பெறவல்லோமோ? இத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ராஜேந்தர சோழனில் ஸந்தயாஸதஸ்ஸிலே நிர்வஹியாகிற்க, ஆமருவிநீரைமேய்த்தான்நம்பியார் என்று நூறுவயஸ்ஸுபோந்திருப்பாரோருவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்துநின்று, “ஆழ்வான், தலைமகள் தலையாலேவணங்கப்பெறுமோ” என்ன, “பெறும், ஸிஷ்டாசாரமுண்கோணும்; ப்ரீஜநகராஜன்திருமகள் அநுஷ்டித்தாள்காணும் “ஸிரஸா வாலிவாடிய” (ஸிரஸா சாபிவாதய) என்று.” “கூடுகெணவஹிஸம்விலி லாஸ்தாஜநகாடிய” (கம்ம ணைவஹிஸம்ஸித்தி மாஸ்த்திதாஜநகாதய) என்று ஜநகதலத்திலுள்ளார்க்குமேல்லையிறே ஆசாரத்துக்கு. “கௌஸயெஷுதாஜி” (கௌஸல்யேத்யாதி) - நாட்டில் ஸ்திரீகள் ‘இங்கிருக்கும் நாளைக்கு நமக்குரகுகளாய்ப் பின்பு நரகத்தில் புகாதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒருபிள்ளைவேணும்’ என்று நோன்புநோற்றுப் பெறுவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே; எங்கள் மாமியார் தன்னெஞ்சிலுண்டான வகலத்தாலே, ‘லோகத்துக்காக ரகுகளுகவல்லாதோரு பிள்ளையைப் பெறவேணும்’ என்று நோன்புநோற்றுப் பெற்றார்; அவர்நினைவு தப்பவோ, அந்தலோகத்துக்குள் அந்தர்ப்பூதையல்லேனோ நான். இனி, ‘நாட்டில் ஸ்திரீகள் ஸந்த

ப்ர:—(தலையில்வணங்கவுமாற்கொலோ) - ஸுந்ரகாஜெ ஷுத்ரிஸஸ மெஹந-ஓதி: ஷுதிப்யாணகாபெ, “ஷுதிஹியஜாவவொவொஷுண ஸஜிஹாவது: | ஸுத்ரி வொவாவிதெஜஹிஹாபொவாஸஜாமதா: || ௫௪ || உத்யு ஸ்வதிதஹிஸஸ்தாபுநரயாஸவீக: || ௫௫ || கௌஸயுரொகஹத்யாரா ஸு ஷு-வெய-ஜிநஹிநீ | தம்ஜியெஹுஸு-வ-ஷு-ஸிரஸாவாலிவாடிய || ௫௬ ||”.

இவளுக்குண்டே; ஆனபின்பு, “நங்கண்களாற்கண்டு” என்று - அவளுக்கும் காட்சியிலே அவ்வயமுண்டாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - இப்போது இத்யாதி. அதாவது - ஹிதஞ்சொல்லுகை அஹ்ருதயமாய், நாயகவிஷயத்தில் இவளுக்குண்டான ப்ராவண்யம் அபிமதமாகையாலே காட்சியில் இவளுக்கும் அவ்வயமுண்டாகச் சொல்லலா மென்றபடி. நாலுகண்ணாலேயென்கையாலே - புருஷகார புரஸ்ஸரமாக ஸேவிக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாபதேஸம். இத்தால் - * வேதம்வல்லார்களை முன்னிட்டொழிய அவனைக்காணு ரென்றபடி. இரண்டுகண்ணாலும் - கடைக்கண்ணாலும் இடைக்கண்ணாலும். “தலையில்” என்று - பஞ்சமி. “தையலார் முன்பே - தலையில் வணங்கவுமாற்கொலோ” என்று அவ் வயித்து ஹாவம் - பிரிந்தவிடத்தில் இத்யாதி. தலைமகள் வணங்கலாமோ? என்கிற ஸங்கையிலே ஆழ்வான் பரிஹாரத்தையருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி. தலைமகள்-உத்தம நாயகி. பிராட்டி செய்தது ஸிஷ்டாசாரமோ? என்ன - கூடுகெணவஹி இத்யாதி. இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அடியேதொடங்கி அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - கௌஸயுர இத்யாதி. “கௌஸ யுரொகஹத்யாரா ஸு-ஷு-வெய-ஜிநஹிநீ | தம்ஜியெஹுஸு-வ-ஷு-ஸிரஸாவாலிவாடிய” இதி ஸந்தரகாண்டே அஷ்டத்ரிம்ஸே ஹநுமந்தப்ரதி வீதா. “ஜிநஹிநீ-கௌ ஸயுரொகஹத்யாரா-ய-ஸு-ஷு-வெ” என்று அவ்வயித்து ஹாவம் - நாட்டில் இத்யாதி.

தாக்கள் ஸமர்த்தரானபோது ஆதரித்தும், அஸமர்த்தரானபோது உபேக்ஷித்தும் போரக்கட வர்களாயிருப்ப தோன்றண்டு; நீர் எல்லாவவஸ்த்தையிலும் அவரை யாதரித்துப்போருங் கீடர்' என்று அவர் என்னைக்குறித்துச் சொல்லிவிட்டார்; நானும் அப்படியே செய்துபோரா நிற்க, கிண்ணகத்தில் குமிழிக்கீழே சாவிபோமாபோலே, தாம் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் நெகிழ்நின்றது அவர்நினைவு ஸங்குசிதமாகவோ என்று சொன்னேனென்று சொல்லு. “தௌரயெபுஸாவபுஜ” (தம்மமார்த்தேஸுகம்பிருச்ச) - எங்களுடைய ரக்ஷ ணத்துக்கு நாங்கள் ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்வேதொன்றில்லையிறே அதுவும் அவர்நினை வில் உண்டாகையாலே, இனி, க்ரமப்ராப்திபற்றுமையாலுள்ளதிறே இப்போதுபடுகிறது. தாமுளராக எங்களுடையரக்ஷணம் தப்பாதினே; ஆனபின்பு, தம்முடைய உண்மையை ஆஸாஸிக்கையிறே இனி எங்களுக்குள்ளது, அங்குத்தைக்கு ஒரு குறைகளில்லையே யென்று கேட்டேனென்று சொல்லு. “ஸிரஸாஅலிவாடிய” (ஸிரஸாசாபிவாதய)- நாட்டாரளவன்றிக்கே, தாம் விசேஷித்து எங்களைக் கைப்பிடிக்கையாலுண்டான வாசி நாங்கள் பெறுதபின்பு, நாட்டாரோபாதியாகிலும் பெறக் குறையில்லையிறே. இனி நாட் டார் பெறுவது பெறுப்பார்த்தால், அவர்கள் தம்பக்கல் செய்யுமத்தையும் செய்யவேணு மிறே; ஆனபின்பு, நாங்கள் எங்கள் தலையாலே தந்திருவடிகளிலே வணங்கினோமென்று நீ எனக்காக அவர் திருவடிகளிலேவிழு என்றும் அருளிச்செய்தான்.” “இதுதான் ப்ரணய

“உநவலிநீ” என்கிற விந்ப்ரத்யம் - ஸுமாவலேயாக விவக்ஷித்து, நெஞ்சிலுண்டானவகலத்தாலே என்றது. “உநவலிநீ” என்றது - ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணம். மஃஸ்விநியாகையாலே யென்றபடி அவர்நினைவுதப்பவோ - அவர்நினைவுதப்பலாமோ? “உம்மையொழிந்த லோகத்துக்கெல்லாம் பர்த்தா வாகவேணும்” என்று நோன்புகோற்றுப்பெற்றாரென்றாலோ? என்ன; என்பக்கல் அவர் ஸ்நேஹித் திருக்கையாலே அது கூடாதென்கிறான் - இனிநாட்டில் இத்தாதி. நீர் அப்படிசெய்யாமையாலே யானாலோ? என்ன - நானும்அப்படியே இத்தாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். குமிழி - ப்ரவாஹோத்பத்தி ஸ்த்தாநம். என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சொல்லாதே, “ஸாவபுஜ” என்பானென்? என்ன - எங்களுடைய இத்தாதி. “ஸிரஸாஅலிவாடிய” என்ற - தன்பேற் றுக்குடலாக அஞ்சலிபண்ணுமது சேருமோ? என்ன - இனிக்ரமப்ராப்தி இத்தாதி. ஆஸாஸிக்கை - மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகை. எங்களுக்குள்ளது என்றவநந்தம், ஆகையாலே யென்றுகூட்டுவது. “ஸிரஸாஅ” என்ற சஸப்தத்துக்கு ஸாவம் - நாட்டாரளவன்றிக்கே - இத்தாதி இத்தைவிவரிக் கிறது - இனிநாட்டார்பெறுவது இத்தாதி. இத்தால் - பத்நீதவப்ரபுத்தமான ப்ரணயரோஷத்தா லன்றிக்கே, “ஹஸிஷ்யாவாடிய” என்கிறபடியே சேஷத்வாறுகுணமாகச் சொன்னு ளென்றபடி. “உநவலிநீ-களஸய்யோதொகஹதபாராயஸாவபுஜ, தௌரயெபுஜ ஸிரஸாஅலிவாடிய, ஸாவபுஜ” என்று அவ்வயம் விவக்ஷிதம்; இதுக்கு நியாமகம் - “ஸாவபுஜ” என்றதுக்கு அருளிச்செய்த அர்த்தத்துக்கு அநந்தம், “ஸிரஸாஅலிவா டிய” என்றதுக்கு இப்படி அர்த்தமருளிச்செய்கை அநுபபந்மகையால். “தலைமகள் தலையாலே வணங்கும்” என்றதுக்கு - “தீவினைதீர்வரம் வேண்டுகாந்தொழுதென்று வீளப்புவாய்” என்று கம் பனும், “தெய்வம்தொழான் கொழுநன்தொழுதெழுவான்” என்று வன்னுநனும் சொன்னத்தை ஸம் வாதமாகக் கண்டுகொள்வது. “ஸிரஸாஅலிவாடிய” என்றது - ப்ரணயரோஷத்தாலே சொன்னதாகையாலே, இத்தை ஸிஷ்டாசாரமென்னலாமோ? என்ன - இதுதான் இத்தாதி. இத்

ரோஷம் தலையேடுத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ, அபேகைதோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ” என்ன, “கீழ் - திருவடிவந்தபோது ப்ரணயரோஷத்தாலேவந்த சிலிட்டுத் தோற்றச் சொன்னவார்த்தைகளடைய மாறுப்படி குளிர அவன் வார்த்தைசொல்ல, அந்தரம் திருவுள்ளத்திலே ஒருப்ரஸாதம் பிறந்து, ப்ராப்தியில்லாமையால்வந்த அநவாப்தியுங்கிடக்க அருளிச்செய்கிற பாசரம்” என்று அருளிச்செய்தார். (எ)

எ ட் ட ா ம் ப ா ட் டு .

பேய்முலையுண்சேகடம்பாய்ந்து மருதிடை
போய்முதல்சாய்த்துப் புள்வாய்ப்ளந்துகளிறட்ட
தாமுறுவல்தொண்டைவாய்ப்பிரானே எந்நாள்கோலோ ?
யாமுறுகின்றதுதோழி! அண்ணையர்நாணவே.

ஆ.—(பேய்முலை.) பூதநா ஸகட யமளர்ஜூந குவலயாபீட பாப்ருத்யா ஸ்ரிதவிரோதி நிரஸகை ஸ்வலாவனாயிருந்தவனை “குணஹீநன்” என்றுசொல்லுகிற அண்ணையர், “இவனையாகாதே ப்ரணயித்வ வாத்ஸல்யகாருண்யாதி குணரஹிதனென்று சொல்லுவது” என்று லஜ்ஜித்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படி, எந்நாள் கோலோ யாமுறுகின்றது தோழி பென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், மஹேரபகாரகனானவனை ‘குணஹீநன்’ என்று சொல்லுகிற தாய்மார் “இவனையாகாதே ‘நாம்கள் குணஹீநன்’ என்று சொல்லிற்று” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக்காண்பது? என்கிறாள்.

[பேய்முலை என்றுதொடங்கி] - பூதநை தொடக்கமான விரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கி அது பாத்தம் போராமை ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே வெளுத்த திருமுத்தையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடைய திவ்யாஸ்யத்தையுமுடையனாய் இப்படி உபகாரகனானவனை.

ப.—அந்தரம், அநாயாஸேந அகிலவிரோதியையும் நிவர்த்திப்பிக்குமவனை நான்கிட்டுவது என்றோ வென்கிறாள்.

பேய் - பேயின், முலை - முலையை, உண்டு - உண்டு, சகடம் - ஸகடத்தை, பாய்ந்து - பாய்ந்து, மருது - மருதின், இடை - நடுவே, போய் - போய், முதல் - உவர் பறித்து, சாய்த்து-விழவிட்டு, புள் - வகாஸூரனாகிற பக்ஷியின், வாய்-வாயை, பிளந்து - பிளந்து, களிறு - குவலயாபீடத்தை, அட்ட - நிரஸித்தவனாய், (விரோதிகளினுடைய பற்றுசுறுதியாலே ஸாவஜ்ஞமாக ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே), தூ - வெளுத்த, முறுவல் - முறுவலொளியையும், தொண்டை - தொண்டைப்பழம்போலே சிவந்த, வாய் - அதர ஸோபையையும், பிரானே - ஆஸ்ரிதைகளான கோபிமாரை அதுபவித்த உபகாரகனை, தோழி - தோழி! அண்ணையர் - (அவனைக் குற்றஞ்சொன்ன) அண்ணையர், நாண - லஜ்

தால் - கேவலம் ப்ரணயரோஷமடியாகச் சொன்ன வார்த்தையல்லாமையாலே ஸரிஷ்டாசாரமென்று தாற்பர்யம், க்ரமேணவ்யஸி.

ஜிக்கும்படியாக, யாம் - நாம், உறுகின்றது - கிட்டுவது, எந்நாள் கொலோ - என்று யிருக்கிறதோ? நாம் கிட்டினால் அவர்கள் நானுமித்தனை யென்றுகருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மஹோபகாரகனை இவனை “குணஹீநன்” என்கிற தாய்மார், “இவனையோ முணஹீந னென்கிறது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள்.

[பேய்முலை இத்யாதி] - பூதநையுடைய முலைவழியே ப்ராணனை முடித்து, அந்த அவஸாதத்தைத் தப்பி; ரக்ஷயாக நிறுத்தின சுகடந்தானே அஸுராவேஸுத் தாலே மேல்விழு, அத்தை நிரஸித்து; தவழ்ந்துபோகாநிற்க முன்னேகின்ற யமளார்ஜு நங்கள் நடுவேபோய், அவ்வாபத்தைத் தப்பி; தன்னைக்கொண்டு தப்புகையன்றிக்கே அஸுராவீஷ்டமான குருந்தை வேறேடே பறித்து; வகாஸுமான நிரஸித்து; குவலயா பிடத்தை முடித்த. [தூமுறுவல்] - பெருமிடுக்கையுடையவையா யிருக்கச்செய்தேயும் ஒன்றுக்கும் பாத்தம் போராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணினான். வெளுத்த தந்தபங்கி யும், ஆதொண்டைப்பழம்போலையிருக்கிற திருவதரத்தையு முடையனாய், எனக்கு உபகாரகனைவனை; இவன் தலைமைக்கு “பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிற் றருபுணர்ச்சி” என்று தமிழ்சொன்ன வகைபோய், அவன் தன்னை நோக்கினதுக்கு இவன் எழுதிக்கொடுக்கிறாள். மடலையெடுத்து அழிக்க நினைக்கிறவன் “உபகாரகன்” என்பானென்? என்னில்;—அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகையொழிய, அழிக்க நினைக்கிறாளோ. காணுமத்தனையேயாம்படியாகத் தன்னை நோக்கிவைத்தான், நாமென்றேகிட்டுவது. [யாம்] - பேறிருவார்க்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. “சொகஸ்யூஸ்யூ கஜாவாரம் ராவவொயிமலிஷ்யூதி”. [அன்னையர் நாணவே] - அவனுக்கு முணஹாநி சொல்லுகிற தாய்மார் லஜ்ஜிக்கும்படி. இவன்தான் அவனைப்பெற்றுத் தனக்குவரும் லாபமொழிய, “இவனையோ நாம் இப்படி சொல்லிற்று” என்று அவர்கள் லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்துகிறகை யுத்தேஸ்பமென்றிருக்கிறாள்.

நாடு.—எட்டாம்பாட்டு. மஹோபகாரகனை “குணஹீநன்” என்று சொல்லு கிற தாய்மார், “இவனையாகாதே நாம் குணஹீநனென்றது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி. என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள். அவன் தன்ஸத்தையையுண்டாக்கி, நம் ஸத் தையைத்தந்தான்; நாம் அவன்ஸத்தையாலுண்டானபலம் பெறுவதென்றோவென்கிறாள்.

[பேய்முலை இத்யாதி] - பூதநையால்வந்த ஆபத்தைத்தப் தப்பி; உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி, ரக்ஷகமாகவைத்த சுகடம் அஸுராவேஸுத்தாலே யூர்ந்துவர, அத்தை அநாயாஸேந முறித்து; தவழ்ந்துபோகாநிற்க, நிர்விவரமாக வழியிலேகின்ற மருது

எட்டாம்பாட்டு. - பேய்முலை இத்யாதி. “பேய்முலையுண்டு” இத்யாதியைப்பற்ற - மஹோபகாரகனை இத்யாதி. “நாணவே” என்றத்தைப்பற்ற - லஜ்ஜிக்கும்படி. என்றது. அவன் மஹோபகாரகனைப்படியை விவரியாநின்றகொண்டு, கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் - அவன்தன் ஸத்தை இத்யாதி. பலமாவது - உறுகை. அதாவது - கிட்டுகை.

உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி. ரக்ஷகமாகவைத்த - ரக்ஷகமாக வைத்ததாகையாலே உணர்ந்துநோக்கப்போகாதென்றபடி. அநாயாஸேந - ஒருமுத்தன் செய்த வ்யாபாரமாகையாலே, “பாய்ந்து” என்று - போரப்பொலியச்சொன்ன தித்தனைபோக்கி, வஸ்துதடி அநாயாஸேந முறித்தா னென்றபடி. “மருது” என்ற ஏகவசநத்தைப்பற்ற - நிர்விவரமாக என்றது. த்விதீயார்த்தத்துக்கு

களின் நடுவேபோய். [முதல்சாய்த்து] - தான் அவற்றைத் தப்பிப்போனவளவேயன்றிக்கே அவைதன்னை வேரோடே பறித்துவிழவிட்டென்னுதல்; அன்றிக்கே, குருந்தத்தைப் பறித்துப்போகட்டென்னுதல். ^யகாஸுரனை வாயைக்கிழித்து, குவலயாபீடத்தை முடித்த. [தூமுறுவல்தொண்டைவாய்ப்பிரானை] - ப்ரதிபந்தகமாய்வந்தவைதான் ப்ரஸுலமாயிருக்கச்செய்தேயும், தன்வீரத்துக்கு அவை பாத்தம்போராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றபடி. தூய்தானதந்தபங்க்தினயும், தொண்டைபோன்றவதரத்தையு முடையவனை. வெண்முறுவலையும், சிவந்தவதரத்தையுமுடைய உபகாரகனை. இப்போது அவனையழிக்க நினைத்து மடலேடுக்கிறானாகில் அவன் பண்ணினபுகாரத்தைச் சொல்லுவானென்? என்னில், --இதிறே இவள்தான் அவனையழிக்கநினைத்தபடி - அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப்பார்க்கிற வித்தனைபோக்கி, அவனையழிக்கையுத்தேர்யமாய்ச் செய்கிறதன்றிறே. [பிரானை] - “அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் தனக்காகச்செய்தது” என்றிருக்கிறாள். தமிழரது ஒருஸங்கேதமுண்டு, அதாகிறது - “பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி, என்று. பூத்தருபுணர்ச்சியாவது - இவள் ‘உத்யாநவந்திலே பூக்கொய்ய’ என்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பிலெட்டாதேநின்றபுவை இவள் ஆசைப்பட்டால், அதை, தன்னைப்பேணுதே ஏறிப்பறித்துக்கொடுக்க, ‘இவன்தன்னைப்பேணுதே தன்னினைவைத்தலைக்கட்டினான்’ என்று அதுக்குத்தன்னைக்கொடுக்கை. புனல்தருபுணர்ச்சியாவது - புதுப்புனலாடப்போய் நீர்லேயிழிந்து விளையாடாநிற்க, அமிழ்ந்தவதிலின்றி மெடுத்து ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை. களிறுதருபுணர்ச்சியாவது - வீதியிலே நின்ற விளையாடாநிற்க, யானையின்கையிலே யகப்படப்புக, அதின்கையிலின்றும் மீட்டதுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கை” என்றும் ஒருமர்யாதைகட்டினார்கள்; இவளோநோக்கினதுக்காக இவள் தன்னை அவர்களுக்காக்கவிடே சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றிக்கே, இவள் தலைமையிருந்தபடி - அவன் தன்னைத்தப்பவித்த உபகாரத்துக்கு அந்யார்ஹமாக எழுதிக் கொடுக்கிறாள். அங்கு ஓரோவுபகாரத்துக்கிறே அவ்வவர்க்காக்குவது, இங்கு எல்லாவுபகாரங்களையும் பண்ணினால் அவனுக்காக்காதோழியவொண்ணாதிமே. [எந்நாள்கொலோயாமுறுகின்றதுதோழி] - அவன்தன்னை யுளளுக்கிவைத்தான், இனி நாம் அவனைக்கிட்டே

“முதல்” என்று - பூண்டாய், அத்தாலே - குருந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. குருந்தம் - குருக்கத்தி. ^யகாஸுரனை இத்தாத்து - “புள்வாய்பிளந்துகளிறட்ட” என்று ப்ரதீகக் கண்டுகொள்வது. பாத்தம் - பாத்தம், விஷயமென்றபடி. “முறுவல்” என்றதுக்கு - ஸ்மிதமாக அர்த்தமருளிச்செய்து, தந்தபங்க்தியாக அர்த்தாந்தரம் - தூய்தான இத்தாதி. “முறுவல்” என்று - தந்தத்தைச்சொன்னது, “தந்தமும் முறுவலும் தட்டமும்பல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதமார்த்த விவரணம் - வெண்முறுவல் இத்தாதி. இதிறேயென்றது - வக்ஷ்யமாணத்தை. “வக்ஷ்யமாணம்” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - அச்சமுறுத்தி இத்தாதி. இத்தால் - அவன் உபகாரங்களைச் சொல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. அவன் செய்த படிகளைச் சொல்லி, “எந்நாள்கொலோயாமுறுகின்றது” என்றதுக்கு ஹவம் - அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் இத்தாதி. தனக்காகச்செய்தது - எனக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யம் விளைக்காக்கச் செய்தது. அவன்தன்னைநோக்கினத்தையே இவன்தனக்கு உபகாரமாகச் சொல்லுகையாலே வ்யாவ்ருத்திகாட்டுகிறார் - தமிழர் இத்தாதி. புதுப்புனல் - நூதநப்ரவாஹம். இவனோநோக்கினதுக்காக - நாயக்யானவன் தன்னை நோக்கினதுக்காக. இவள் - நாயகி. தலைமை - ஸ்லாக்யதை, இன்னம் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - அங்கு இத்தாதி. “யாம்” என்று - தோழியையுங்கூட்டிச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - சொகஸ்யா இத்தாதி. “சொகஸ்யாஸ்யுகடாவாரம் ராவவொயிம விஷ்ணு” ஹவோநஸ்வரிஸாநொ ஹதநஸஸாமரெயயா” இதி ஸுந்தரகாண்டே

வது என்றோ? [தோழி] - “ஸோகஸ்யாஸ்யுகதாபாரம் ராகவொயிமலிஷுதி” (ஸோகஸ்யாஸ்யுகதாபாரம் ராகவொயிமலிஷுதி) என்றுபோலேகாணும் தோழிதானிருப்பது. இப்போது அவனை ஸ்பர்ஸித்து நம்பரயோஜநம்பெற ஆசைப்படுகிறோமல்லோம், [அன்னையர்நாணவே] - “பிரிந்தவந்தரம் அவன்தானே வருமளவும் ஆழியிருந்திலள், அவன் தான் வரவுதாழ்த்தான்” என்று இரண்டேலைக்கும் பழிசொல்வகிற தாய்மார் முன்பே; “நாம் இத்தலைமட லேக்குமளவாம்படி பிற்பாடராஹோமாகாதே” என்று, “ஹீரொஷா ஹிஜிராதூரா” (ஹீரேஷாஹிமமாதூலா) என்கிறபடியே அவன் லஜ்ஜித்துவந்து நிற்கிற படியைக்கண்டு, “இவனையோ நாம் இவ்வார்த்தைசொல்லிற்றி” என்று அவர்கள் லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிடும்படியாக.

(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

நானும்நிறையுங்கவர்ந்து என்னைநன்னெஞ்சங்குவிக்கோண்டு
சேனையர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான்தன்னை
ஆணையென்தோழி! உலகுதோறலர்தூற்றி ஆம்
கோணைகள்செய்து குதிரியாய்மடவூர்துமே.

ஆ.—(நானும்.) நானும்நிறையுங்கவர்ந்து என்னை நன்னெஞ்சங் கூளிக் கொண்டு, ஒருவர்க்கும் செல்லவாண்ணாத திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற தேவ பிரான்தன்னை அயர்வறுமமரர்களுக்கூடத் தேறாததொருபடி, தோழி, ஆணை, அவனையுலகுதோறலர்தூற்றி, மற்றும் செய்வலாம் மிறுக்குக்களெல்லாம்செய்து குதிரியாய் மடவூர்துமென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னெஞ்சிலே மடவூரவேணுமென்று துணிந்த துணிவை வ்யக்தமாகத் தோழிக்கு வாய்விடுகிறாள்.

பா —(பேய்முலைசித்தயாதி) — (எக்காள்கொலோயாமுறுகின்றதுதோழி) — தகுலவதிஸஸமெய் ஸ்விரஹஜநிதம் ராஜஸ்யு ஸோகவெமம் ஹநுஜிநா வாஹுகா ஊவிதா லீதா:ஸோகஸ்யாஸ்யுகதாபாரம் ராவ்வொயிமலிஷுதி! ஸ்வஜாந: வரிதூரொஹ மதநளஸாமரெ யயா||ரு||”.

சூரண்யுகாணொஹஸரெராஜ:“பூலீஹுஹவொஹொஹீரொஷாஹிஜிராதூரா | யஜீஹுஸொஹவிஹெபு ராவஹெபெராவஹித:||கூ||”

ஸப்தநிரஸே ஹதாமத்தம்பாதிவீதா. இத்தால் - ஸமதுக்கையாகையாலே அவனையுங்கூட்டிச் சொல்லுகிறுளென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிதை - இப்போது இத்தாதி. “பூலீஹுஹவொஹொஹீரொஷாஹிஜிராதூரா | யஜீஹுஸொஹவிஹெபு ராவஹெபெராவஹித:” இத்தாரண்யகாண்டே தஸமே ராப: பேய்முலையுண்டு என்று தொடங்கி, பிரானைத் தோழி, அன்னையர்நாணவே - எக்காள்கொலோ யாமுறுகின்றது இத்தய்வய:.

(அ)

[எனும் நிறையும் என்று தொடங்கி] - லஜ்ஜையையும் அடக்கத்தையும் நிர்ஸோஷமாகப் போக்கி அவ்வழியே தானென்றால் மிகவும் ப்ரவணமான என்னுடைய நெஞ்சையும் தன்பக்கவிலே அழைத்துக்கொண்டு மிகவும் தூரமானதிருநாட்டிலே யிருக்கிற அயர்வறுமமரர்களதிபதியை. [ஆணை என்று தொடங்கி] - வாயால் சிஷேதியா நின்றுவைத்தே, 'இவள் இத்தனையும் செய்துமுடிப்பதுகாண்' என்று உகந்திருக்கிற கோழியை ப்ரீதியாலே எந்தோழி என்று ஸம்போதித்த உன் ஆணையே உலகு தோறும் அவனைப்பழிநூற்றிச் செய்யலாம் மிறக்குக்களெல்லாம்செய்து தடைநில்லாத மடலூரக்கடவேன்.

ப.—அநந்தரம், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி எட்டாமலிருக்கிறவனை, ஸர்வலோகமும் பழிக்கும்படி மடலூரக்கடவேனென்று தோழிக்குத் தன்னெஞ்சை வெளிப்பிடுகிறாள்.

என்னை - என்னை, நாணும்-லஜ்ஜையையும், நிறையும்-பூர்த்தியையும், கவார்த்து-அபஹரித்து, நல் - ஸ்நேஹாக்ரமமான, நெஞ்சம் - நெஞ்சையும், கூவிக்கொண்டு - அழைத்துக்கொண்டு, ("விழுதஃவ்யுஷெஷா ஸவடதஃவ்யுஷெஷா" என்கிற படியே), சேணுயர் - மிகவும் உயர்ந்த, வானத்து - (பரமாகாஸாப்தவாச்யமான) பரம பதத்திலே, இருக்கும் - இருப்பானாய், தேவர்-ஸூரிகளுக்கு, பிரான்தன்னை - (இங்குப் பண்ணின் ப்ரவ்ருத்திகளை ப்ரகாஸிப்பிக்கும்) ஸர்வாதிகளுவனை, என்-எனக்குவிதே பையான, தோழி - தோழி! ஆணை-உன்னுணையே, உலகுதோறு - ஸர்வலோகங்களிலும், அவர்-பழி, நூற்றி-(ப்ரஸித்தமாய்ப்படி)நூற்றி, ஆம்-என்னால் செய்யலாம், கோணைகள்-மிறக்குக்களடங்க, செய்து - செய்து, குகிரி-ஒருவர்க்கடங்காத நாணமற்றபெண், ஆய்-ஆய்க்கொண்டு, மடல் - மடல், ஊர்தும் - ஊரக்கடவேன், குதிரி - நாணப்பெண், கோணை - மிறக்கு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னெஞ்சில் வ்யவஸாயத்தைப் பிறர்க்காக மறைத்துப் போர்தாள் இதுக்குமுன்பு, அத்தைத் தோழிக்கு வாய்விடுகிறாள்.

[நாணும்நிறையுங்கவார்த்து] - அகம்விட்டுப் புறப்படக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற லஜ்ஜையையும், அகவாயிலுள்ளது வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற மடப்பத்தையும் அபஹரித்து. [என்னை] - அவையே நிரூபகமான என்னை, [நன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு] - அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமாய் என்னிலும் தன்பக்கவிலே ப்ரவணமான நெஞ்சையும் அபஹரித்து. [சேணுயர் இத்யாதி] - மிகவும் உயர்ந்த பரமபதத்திலே கொடுபோயிருக்கும். இந்த்ராதிகள் குடியிருப்புப்போலன்றிக்கே ஸர்வாதிகமாயிரே பரமபதமிருப்பது. "இவள் தன் த்வரையாலே, திருப்பாற்கடவிலே கிடக்கில் திரையிலேயடியிட்டு வரக்கடும்" என்று நினைத்து, நம்முடைய த்வரையாலும் சென்று கிட்டவொண்ணாததேஸத்திலே யிருந்தான். [தேவபிரான்] - இங்குநின்றும் கொடுபோன வொடுக்கு மாடுகளை அங்குள்ளார்க்குப் பாரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. "நாம் ஸம்ஸாரத்திலே போய்ப் பெற்றது இது" என்று காட்டுகிறபடி. [தன்னை] - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனை நான் அழிக்கப்புகுகிறபடி பாராய். [ஆணை] - "பகட்டுகிறாளித்தனைபோக்கிச் செய்துமுடிக்கப்புகுகிறாளே" என்று தோழியிருக்க; உன் ஆணை என்கிறாள். [என்தோழி] - "இவள் இத்தனையும் செய்துமுடிப்பதுகாண்" என்கிறதுதோற்ற தோழியிருக்கிறபடியைக்

கண்டு, 'என்தோழி' என்று உகக்கிறாள். "[ஆணை - என்]" - என்று சொல்லுவாரு முண்டு. நீ என் நினைவைப் பின்செல்வாயானால் இனித் தடையென்? என்கிறாள். நீ என்வழியே பொழுதுவாயானால், நிவாரகருண்டோ? [உலகுதோறல்தூற்றி] - ஒரு லோகமாத்ரத்திலே பழிசொல்லிவிடுவேனோ, பரமபதமெல்லையாகப் பழித்துக் கொடு செல்லுகிறேன். அலர் - பழி. என்னை ஊரார் பழிசொல்லும்படி பண்ணினா னாகில், தன்னை லோகமாகப் பழிசொல்லும்படி பண்ணுகிறேன். [ஆங்கோணைகள் செய்து] - என்னுலான மிறுக்குக்கள்செய்து.கோணை-மிறுக்கு. அதாவது-மடல்கொண்டு புறப்பட்டவாறே எதிராவரும், சென்று கும்பிடக்கடவேன். [குதிரியாய்] - குதிரி யென்று - தடையில்லாப்பெண். குதிரியாய் - அடங்காஸ்தீரியாய். குதிரியென்று - ஆப ரணமிட்டுவைக்கும்செப்பாய், இவளுக்கு ஆபரணம் - நாணும்நிறையுமிறே, அவை போகையாலே, கேவலஸரீரமாத்ரமேயாய்ச் செல்லக்கடவேன். குதிரி-குதிரையையுடையவள். பனைமடலைக் குதிரையாகவுடையவ ளென்றுமாம். [மடலூர்துமே] - இரண்டு தலைபையும் நோக்கியிருந்தது அமையும், இனி மடலூர்த்தே விடக்கடவேன். மடலா கிறது - அலிமதவிஷயத்தை ஒருபடத்திலேயெழுதிப் பனைமடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு உடம்பைப்பேணாதே மயிரைவிரித்துக் கண்வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டு திரியாநின் றால், ஹோமோபகரணங்கள் கண்டால் அக்நிகல்பமாயிருக்கக்கடவதாய் இப்படி செல்லா நின்றால்; ராஜாக்கள் கூட்டுதல், ஆற்றாமை கூட்டுதல், இரண்டுதலைவிலுள்ள பந்துக் களும் கைவிட்டு ஒருவர்க்கொருவர் தஞ்சமாய் முடிகைதானே பேராகச்செய்யுமதாயிற்று.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நெஞ்சு விம்மல்பொருமலாகாநிற்கவும், தன் ஸ்தீரீத் வத்தாலே இதுக்குமுன்பு மறைத்துக்கொண்டுபோந்தான்; இனி "அவனையழிக்கப்புகுகிற நாம் ஆர்க்குமறைப்பது" என்று அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

[நாணும்நிறையுங்கவர்ந்து] - ஸத்தாப்ரியுத்தமானத்தையுங் கொண்டான், களவு கலந்தால் வருமத்தையுங்கொண்டான். வாசல்விட்டுப் புறப்படக்கடவதல்லாத லஜ்ஜை யையும் கைக்கொண்டு, அகவாயிலோட்டம் தாய்மார்க்கும் சொல்லக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கும் அடக்கத்தையும் கைக்கொண்டு. [என்னை] - அவையே நிரூபகமான என்னை. [நன்னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு] - பறித்துக்கொண்ட நாணும் நிறையும் தந்தாலும் இட்டு வைக்கைக்குக் கலமில்லாதபடி; அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான, என்னிற்காட்டிலும் தன்பக்கல் லாவஸந்தத்தில் ஊற்றமுடைய நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே நொடித்துக்கொண்டு. "இவற் றைக்கொண்டு இன்னம் கடலிலேகிடக்கில், இவள் த்வரையிருந்தபடியால் திரைமேலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—நாணும்நிறையும் இய்யாதி. கீழெல்லாம் மறைத்துப்போந்தவன், இப் போது "மடலூர்துமே" என்பானென்? என்ன - நெஞ்சு இய்யாதி. விம்மல்பொருமல் - ஆற்றாமை யால் வந்த மனோவிகாரம். அதுதன்னையே - மடல்தன்னையே.

கவர்ந்து - அபஹரித்து. நாணுக்கும் நிறைவுக்கும் பேதமேதென்ன - ஸத்தாப்ரியுத்தம் இய்யாதி. களவாகிறது - அகவாயிலோடுகிறத்தை மறைக்கையாய், அதுள்ளது யெளவநத்திலே யாகையாலே, களவென்று - யெளவநத்தைச்சொல்லி, களவுகலந்தாலென்றது - யெளவநம் குடி புகுந்தாலென்றபடி. கீழ்வாக்யத்தவயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - வாகல் இய்யாதி வாக்யத்தவயத் தாலே. புறப்படக்கடவதல்லாத - புறப்படப்பண்ணக்கடவதல்லாத. "என்னை" - என்னுடைய. நொடித்துக்கொண்டு - இங்கிதமாகவழைத்துக்கொண்டு. கீழே "அலைகடற்பள்ளியம்மான்" என்று வைத்து, இங்கே "சேணுயர்வானத்திருக்கும்" என்கிறதென்? என்ன - இவற்றைக்கொண்டு இய்யாதி.

யடியிட்கே கையும்மடலுமாய் வந்து நிற்கவுங்கூடும்” என்றுபார்த்து, எட்டாநிலத்திலே போய் இருந்தானாயிற்று. [சேணுயர்வானத்திருக்கும்] - சேணென்றும் - உயர்த்தி, உயரேன்றும் - உயர்த்தி; இரண்டாலும்-மிக்க ஒக்கத்தையுடைத்தான, வானத்திலேயிருக்கும். அந்தரஜாதிகளான இந்த்ராதிகள் குடியிருப்பிலன்றிக்கே, பரமபதத்திலே. [தேவபிரான் தன்னை] - இங்கேவந்து கொண்டேபோன நாணும் நிறையுமான ஒக்குமாட்டைப் பாரித்துக்கொண்டு, தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டிருக்கிறபடி. “ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்போய் நான் பெற்றுக்கொண்டேவந்தவை யிவை” என்று தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஓலக்கம் முந்தறமுன்னம் அதுவாகப்பெற்றேமிறே, ப்ரஹ்மாதிக ளோலக்கம்போலே லாலாலாலாதிகளில்வரும் துடிப்பறியாத ஓலக்கமன்றிக்கே. வ்யதிரேகத்தால்வரும் வ்யஸநம் அறியார்களேயாகிலும், அவ்யத்தால்வரும் ரஸம் அறிவர்களிறேமுன்னம். [சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான்தன்னை] - அவன்தானும், “ப்ரளயத்துக்கு அறியாதநிலம்” என்னுமித்தனையுமாயிற்று ஏற்றமாக அவ்விடத்துக்கு நினைத்திருப்பது; -“விரஹப்ரளயம் ஏறிப்பாயாதவிடமில்லை” என்று அறியமாட்டேகிறிலன்; அறிந்தானாகில் கிடந்தவிடத்தே கிடக்குமே! [தன்னை] - பர்கிடாய் அவ்வோலக்கமும் அவனும் அவ்விருப்பும் என் கையிலே படப்புகுகிறபாடு; இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டேவன் என்றிருக்கிறயோ? இப்போது இங்ஙனே ஒரு வாட்ப்பகட்டுச் சொல்லுகிறாயாகில், அதுசேய்து தலைக்கட்ட வல்லையாகப்புகுகிறயோ? என்ன, — [ஆணை] - இவள் இப்போது அவளை இடே கிறுளோ, தோழியாணையிகிறுளோ? என்னில்; — அழிக்கநினைக்கிறவனாணையிடாளே, இனித் தோழியாணையாமத்தனையிறே. இதுக்கு உடன்பட்ட தோழியையொழிய, “வேறு பரதேவதைதயுண்டு” என்று இராளே இவள்தான். “இது உக்திஸாரமேயாய்ப்போகாமே,

மிக்கவோக்கம் என்கிற விசேணத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி - அந்தரஜாதி இத்த்யாதி. இது - சாடு. அந்தரத்திலே - ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற, ஜாதியென்றும்; நிஹிஜாதியென்றும். “தேவபிரான்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகன்பக்கலிலே வெறுப்புத்தோன்ற லாவம் - இங்கேவந்து இத்த்யாதி. ஒடுக்கு மாட்டை - முட்டுக்கோல்கொண்டபஹரித்ததந்தை. “தன்னை” என்றதுக்கு லாவம் - தன்வெற்றி காட்டிக்கொண்டு என்றது. “தேவபிரான்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகன்பக்கல் ஆதரந்தோன்ற லாவாந்தரம் - ஸம்ஸார இத்த்யாதி. அன்றிக்கே, இங்கேவந்து இத்த்யாதிவாக்யம் - “இருக்கும்” என்றதுக்கு லாவமாய், ஸம்ஸார இத்த்யாதிவாக்யம் - “தேவபிரான்” என்றதுக்கு லாவமாதல், கீழ்வாக்ய வ்யவரணமாதல். ஸம்ஸாரமண்டல இத்த்யாதிவாக்யம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்த்யாதிவாக்யாந்தரே அநுஸந்தேயம். அதுவாக - அந்த நித்யஸூரிக ளோலக்கமாக. அதுவாகப்பெற்றேமிறே யென்ற - நித்யஸூரிகளுடைய ஓலக்கத்தைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்த்யாதி ஆதல். லாபத்தால் வரும் துடிப்பாவது - ஈடுபாடு. துடிப்பு - ஈடுபாடும், க்லேஸமும். லாபத்தால் வரும் துடிப்பொழிய, அலாபத்தால்வரும் துடிப்பறிவர்களோ? என்ன - வ்யதிரேகத்தால் இத்த்யாதி. அதாவது - அவ்யபாஸமறிந்தபோதே, “இம்மகளைப்பெற்றதாயர்” இத்த்யாதிப்படியே வ்யதிரேகதுகே மும் பொறுக்கமாட்டார்களென்றபடி. “சேணுயர்வானம்” என்றதுக்கு, “இவற்றைக்கொண்டு” இத்த்யாதிவாக்யத்திலே - ஒருதாத்தியம் அருளிச்செய்து, தாத்தியாந்தரம் - அவன்தானும் இத்த்யாதி. “அறியான்” என்று பெய்யறியவாய்? என்ன - அறிந்தானாகில் இத்த்யாதி. “தேவபிரான்தன்னை” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகள் பக்கலிலும் வெறுப்புத்தோன்ற தாத்தியாந்தரம் - பர்கிடாய் இத்த்யாதி. வாய்ப்பகட்டு - க்ருஹஸௌர்யம். “ஆணை” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவ்யம் - ஆணையாதல், தடையாதல். அழிக்கநினைக்கிறவன் - அழிக்கநினைக்கப்பட்டவன். ஆணையிடும்போது ஒருதேவதையாணை இடவேண்டாவா? என்ன - இதுக்குஉடன்பட்ட இத்த்யாதி. தோற்றவிருந்தாள் என்றவந்தரம்

இவள் இத்தனையுஞ்செய்து தலைக்கட்டப்பெறுவதுகான்” என்று தன்னினைவு தோற்ற விருந்தாள், “என்தோழி” என்று அவளை அணைத்துக்கொள்ளுகிறாள். அன்றிக்கே, “இவ ளது கூடப்புகாரின்றதோ” என்றிருந்தாளாய், அவளைப்பார்த்து, “ஆணையென்” என்கிறு ளென்னுதல். அவன் என்சொல்வழியே வருமாகில், நீ என்கருத்திலே யொழுதுவதியாகில், தாய்மார்தோடக்கமானார் வார்த்தைகொண்டு கார்யமில்லையாயிற்றபின்பு, இனித்தடை யென்? என்றுமாம். அவன் இவள்வழியேவருகையாவது என்? என்னில்,—ஸர்வாதிக ளாகையாலே அழியவிடானே, இவள்தானே இவள்கருத்திலே நடப்பாளொருத்தியே. [ஆணையென்] - தடையென்? ஆணை - தடை. [உலகுதோறலர்தூற்றி] - “அஸாதாரண விபூதியிலுள்ளார்தாம் பிறறறியும்படி இரார்களிறே” என்றிருக்கைக்கு, அவ்வோலக்கத்திலே வந்தாலோ! நான்சொல்லுவது; வழியடையப் படப்புகுகிறபாடு பார்கிடாய் என்கையிலே, லோகங்களெங்கும்புக்கு அழிக்கக்கடவேன். அலர் - பழி. என்னை ஊரார் பழிசொல் லும்படி பண்ணினாலுதல், தன்னை லோகமாகப் பழிசொல்லும்படி பண்ணுகிறேன். [அங் கோணைகள்செய்து] - என்னுலான மிறுக்குக்களையெல்லாம் பண்ணக்கடவேன். கோணை - மிறுக்கு. அதாவது - நான் கையுமடலுமாய்ப் புறப்பட்டவாறே, “நம் குணநிஷ்டர் படி யிதுவன்றே” என்று குணங்கொண்டாடி அதிலே சேலவெழுதக்கடவன்; “அன்று, உன்னைப்பெறுக்கைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக்கடவேன். நான் கையுமடலுமாய்ச் சேன்றவாறே அஞ்சி எதிரேபுறப்பட்டு நிற்கக்கடவன், அப்போதாக அவன்காலிலே குணியக்கடவேன். “ஃணஃபுவுகலிவ” (குணம்ப்ரவருத்தமிய) என்னும்படி தோட்டுவிடக்கடவேன், “ஸிரஸாயாஅதலுஸுவுவவநம் ககூதம் உயா” (ஸிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்குதம்மயா)-என்று புண்படும்படி பண்ணக்கடவேன்.

‘அத்தை அவள்முகவிகாஸத்தாலேயறிந்து’ என்றுகூட்டுவது. “என்” என்கிறபதத்தை - கீழேகூட்டு தல், மேலேகூட்டுதல். அதாவது - “என் - தோழி” என்னுதல், “ஆணை - என்” என்னுதல். இவளது கூடப்புகாரின்றதோ - இவளுடையவுத்தியோகம் கார்யபர்யவஸாயியாகப்புகாரின்றதோ? என், தடையிலேயோ? என்ன - அவனென் இத்தாதி. ஒழுதுவதியாகில் - புகுவதியாகில். தடஸ்த்ர ஸங்காபர்ஹாரமுதேந பூர்வவாக்யவிவரணம் - அவன்இவள் இத்தாதி. ஸர்வாதிகனென்றது - “தேவ பிரான்” என்றத்தைப்பற்றி. அலர்தூற்றி - அபவாதம்சொல்லி. தேவபிரான்ப் பழிசொல்லுகிறு ளாகில், உலகுதோறலர்தூற்றுகிறது எதுக்கென்ன - அஸாதாரண இத்தாதி. அதாவது - தோஷத் தையும் குணவதுபாதேயமாகக்கொள்ளுகிற அவ்விபூதியிலன்றிக்கே, குணத்தையும் தோஷமாகக் கொள்ளுகிற உலகுதோறென்றபடி. தாம் பிறறறியும்படி இரார்களிறேயென்றது - இவன்செய்கிற நீதி தகவளுக்கு அநபிமதமாகிலும், பிறறறியாதபடி அடக்கிக்கொண்டிருப்பார்களிறே என்றபடி. கீழ் வாக்யவிவரணம் - லோகங்கள் இத்தாதி. அழிக்கக்கடவேன் - “குணநிகன்” என்கிற பெருமையை யென்றபடி. அதாவது - மிறுக்காவது. “கோணைகள்” என்கிற பெருமையுடையதாய்-நான் கையு மடலும் இத்தாதிவாக்யத்தவயம், குணநிஷ்டர்ப்படியிதுவன்றே - ஸௌந்தர்யாதி குணநிஷ்டர் கூண்காலஸ்தலேஷம் பொறுக்கமாட்டாதபடியிதுவன்றே? காலிலேகுணநிஷ்டால் அவனுக்கு மிறுக்கா யிருக்குமோ? என்ன - ஃணஃபுவுகலிவ இத்தாதி. தோட்டுவிடகை - நடுபடுத்துகையும், ப்ர ஹரிக்கையும். ப்ரமாணந்தரம் - ஸிரஸா இத்தாதி. “மொலிநெய்யிபுடாநு நுதுஷாபாஃ ஁ருவாவலிநழி ஃணஃபுவுகலிவநெய்யுடாநுபாவஸவபுகி” இத்தயுத்தியோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்சயோக்தம் க்ருஷ்ணவசநம். “ஃணஃபுவுகலிவநெய்யுடாநுபாவஸவபுகி” இத்தயுத்தியோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்சயோக்தம் க்ருஷ்ணவசநம். “ஃணஃபுவுகலிவநெய்யுடாநுபாவஸவபுகி” இத்தயுத்தியோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்சயோக்தம் க்ருஷ்ணவசநம். “ஃணஃபுவுகலிவநெய்யுடாநுபாவஸவபுகி” இத்தயுத்தியோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்சயோக்தம் க்ருஷ்ணவசநம்.

பிள்ளைதலையாலேயிருந்த காரியத்தை மறுத்துப்போந்தோ மென்றிரிதே. நான் இத்தைச் செய்தால், அவர் தம்மனிச்சுழியாமைக்காக, “தம்மோடு அஸாதாரணவந்யமுடையார் தங்கள் ஆதரத்தாலே செய்யக்கடவதொன்றன்றோ இது” என்னக்கடவன்; “அதன்று இது, நான் ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக்கடவேன். “**மித்யாஜ்ஞாவி வுடாஹுஷ்டா:**” (நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா) என்கிறவிதிலே செலவெழுதப் பார்ப்பர் அவர்; “அங்ஙனன்று, உன்னுடம்புபெறுகைக்காகச்செய்கிறேன்” என்னக்கட வேன். [குதிரியாய்] - “குந்திரி” என்கிறவித்தை [குதிரி] என்கிறதாய், அதாகிறது - அடங் காஸ்தீரியாய், தடையிலலாப்பெண் என்றபடியாய், தடையுடையென்றிற்கே என்னு தல்; அன்றிக்கே, குதிரி என்று செப்பாய்; ஸ்தீரீகளுக்கு யநமாகிறது - நாணும் நிறையு மிறே, அது இட்டுவைக்கும் கலமாகுமிறே ஸாரீரம், அவைபோகையாலே கேவல ஸாரீர மாத்ரமேயாய் என்னுதல். பனைமடலைக் குதிரையாகப்பண்ணிக் கையிலேகொள்ளக்கட வது, அத்தையுடையேனாய் என்னுதல். [மடலூர்துமே] - “செய்யக்கடவதாயிற்றிப்பின்பு, இனி, ஒன்றைநினைத்து ஒன்றைச்சொல்லுகிறதென்” என்று பார்த்து அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

(க)

பத்தாம்பாட்டு .

யாமடலூர்ந்தும் எம்மாழியங்கைப்பிரானுடைத்
தாமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டுசூவோம்
யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்
நாமடங்காப்பழிதூற்றி நாடுமிறைக்கவே.

ஆ.—(யாமடலூர்ந்தும்.) யாமடமின்றித் தெருவுதோ றயல்தையலார்நாவுங் கடமடங்காத் பழிகளைத்தூற்றி நாடுமிறைக்க யாம்மடலூர்ந்தாகிலும், எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தாமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோமென்கிறாள்.

ததக்கும் ஈஸ்வரன் செலவெழுதினபடியை த்விவிதமாகக்காட்டுகிறார் - நான்இத்தைச்செய்தால் இத் யாதியாலும், மித்யாஜ்ஞாவிவாடா இயாதியாலும்-(வாரா-டுரி) “**ஃஸூநாநம் மகக்ஷணம் ஹெஷுதஷுஹூதகீவவாவலிநாஸூமித்யாஜ்ஞாவிவாடாஹுஷ்டாநகிஹதெயுவவாடிந:**” இத்தைச்செய்தால் - காலிலேகுனிந்தால். மனிச்சு - பெளருஷம், “**நஹவ்யூ:வராதிஸூஷீ ஸெஷாநஹார ஸாரீரதா:** | **நஹுநஹவ்யூவாவொயம் நஹயொஜநவ-டுவபுக:**” என்றத்தைக்கடாகித்து - அஸாதாரணபந்தமுடையார் இயாதி. தங்கள் ஆதரத்தாலே - “ஸ்வரூப ப்ராப்தமன்றோ” என்கிற தங்கள் ஆதரத்தாலே. **மித்யாஜ்ஞாவிவாடாஹுஷ்டா:** என்கிறவிதிலே யென்றது - ப்ராப்யத்வத்திலே யென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, குதிரி - குத்விதஸ்தீரியாய், அடவாப்பெண் என்றபடி; அன்றிக்கே, ஆபாமிட்டுவைக்கும் செப்பென்னுதல்; குதிரையை யுடையவன் என்னுதல். “மடலூர்துமே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - செய்யக்கடவதாய் இத் யாதி. ஒன்றைநினைத்து - மடலைநனைத்து. ஒன்றைச்சொல்லுகிறதென் - “உலகுதோறலந்தூற்றி” என்றசொல்லுறதென்? அதுதன்னையே - மடலூருகைதன்னையே. காமேணாவ்யம்.

(க)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாகக் கோலிக்கும்படி மடலுர்ந்தாகிலும் நிரதிரயலோக்யனுவனைக் காணக்கடவோமென்கிறான்.

[யாம் என்றுதொடங்கி] - மடலுர்ந்தாகிலும், கையுந்திருவாழியையும்காட்டி நம்மை இப்பாடுபடுத்தினவனுடைய செவ்வித்திருத்துழாய்மலர்கொண்டு சூடுவோம். [யாம் என்று தொடங்கி] - நாம் ஸ்திரீத்வத்தைத் தவிர்த்து அபந்துக்கள்வாயிலும் புறப்படாத குணஹாநியைத் தெருவுதோறும் ப்ரஸித்தமாகச்சொல்லி ஜகத்தும் கோலிக்கும்படியாக.

ப.—அநந்தரம், நிரதிரயலோக்யமான அஸாதாரண சிற்றங்கனையுடையவனை எங்கும்பழிதூற்றி ஜகத்கோலம் பிறக்கும்படி மடலுர்ந்தேயாகிலும் அவன் மாலையைச்சூடுவோ மென்கிறான்.

(அத்யந்தாநிவேஸத்தாலே), யா - ஏதேனுமொருபடியாலும் ஸ்திரீத்வாநுபமான, மடம்-ஒடுக்கம், இன்றி-இன்றியே, (லோகத்தளவில் பர்வவஸியாதே), தெருவுதோறு-தெருவுதோறும் புக்கு, அயல்-அயலாரான, தையலார்-ஸ்திரீகளானவர்கள், நா-நா, மடங்கா - ஓவாதேசொல்லும், பழி-பழியை, தூற்றி-தூற்றி, நாடும்-ஸகலஜகத்தும், இரைக்க - கூலிதமாய்க் கூப்பிடும்படி, யாம் - (மடலுரத்தகாத ஸ்திரீத்வத்தையுடைய) நாம், மடல்-(நமக்குடல்லாத) மடலை, ஊர்ந்தும் - ஊர்ந்தேயாகிலும், ஆழியங்கை - கையுந்திருவாழியுமானவழகை யறுபவிப்பித்து, எம்-நம்மை வஸீகரித்த. பிரானுடை - உபகாரகனுடைய, தூ-செவ்வியாலேதூய்தான, மடல் - இதழையுடைய, தண்-ஸ்ரமஹரமாய், அம்-தர்ஸநீயமான, துழாய் - திருத்துழாய், மலர் - பூந்தாரை, கொண்டு - (“வதிஸுரநிதாலீதா” என்கிற கணக்கிலே கையிலமடல்வாங்குகைக்காக) அவன்தரவாங்கி, சூடுவோம் - நத்தலையிலே சூடக்கடவோம். பன்மை - மடலுரத்துணிந்த மர்வோக்கி. யாமடமென்றது - ஏதேனுமொருமடப்பழுமென்றபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாகக் கோலிக்கும்படி மடலுர்ந்தேயாகிலும், நிரதிரயலோக்யனுவனைக் காணக்கடவோமென்கிறான்.

[யாமடலுர்ந்தும்] - செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்தேயாகிலும், “ததஸ்யஸுஹஸ்யஸு” என்று இருக்கக்கடவ நாம் மடலுர்ந்தேயாகிலும். இங்கு மடலாகநினைக்கிறது;—பெற்றன்றித்தவிராத வுபேயத்வரையும், அதுக்கடியான உபாயவைலகூண்பாதுஸந்தாநமும், “உபாயந்தன்னாலே பேறு” என்கிற துணியும், வேறொன்றை யுபாயமாக நினையாமையும், க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையும், மடலாய்ச்செல்லுகிறது. [எம்மாழியங்கைப்பிரானுடை] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காட்டி இப்படி மடலெடுப்பித்தவனுடைய. [தாமடல் இத்யாதி] - மடலைக்கொடுபுறப்பட்டால், எதிரேவந்து என்கையில் மடலைவாங்கித் தன்னோளில் மாலையைவாங்கி என்னோளிலே யிடிலே அவனுக்கு நிறமுள்ளது; இல்லையாகில், அவன்படும்படியாராய், செவ்வியாலே சூடக்காண் நான் வேண்டியிருக்கிறது, என்னோளில் மலைபாராய் சருகாணபடி. அத் தலையை யழித்தாகிலும் பெறக்கடவோம். [தாமடல்] - செவ்வித்திருத்துழாய். உனக்கு நிரூபகமான ஸ்திரீத்வம் எல்லாவளவிலும் விடாதுகாணென்ன;—[யாமடமின்றி] - லஜ்ஜா சூர்ணயாய். [தெருவுதோறு] - லோகமாகத் திரண்டவிடத்தே சொல்லிவிடேன்,

யல்ல; முதல்தன்னிலே ஸ்த்ரீகள் மடலூரக்கடவதல்லவாக விலக்கிற்று; அதுக்குமேலே, நீயாகிறாய் “**மித்ஞ்ஞாணவஜாஹிதா**” (நித்யம்ப்ராணஸமாஹிதா) என்கிறபடியே, உன்னையழியமாறியும் அவனுக்கு ஹிதகாமையாயிருப்பாளோருத்தி; அவன்தான் உன் பக்கல் வருகைக்கு உன்னிற்காட்டில் த்வரீத்திருக்கிறானேருவன்; க்ரமப்ராப்திபற்றாமல் படுகிறுயித்தனை, நீ ஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுகிற இது உன்ஸ்வரூபத்தோடுசேராது”என்ன; — அதுபார்க்கவொண்ணாதபடிக்கான் எனக்கு அவன்பக்கலுண்டான ப்ராவண்யாதிஸய மென் கிறாள். [யாமடலூர்ந்தும்] - இப்படியிருக்கிற என்ஸ்வரூபத்தை அழியமாறியாகிலும் பெறத்தவிரேன். [மடலூர்ந்தும்] - இத்தைச்செய்தாகிலும். செய்யக்கடவதல்லாதது செய்தாகிலும் பெறக்கடவேன். அஹமர்த்தத்தோடு சேராத செயலைச் செய்தேயாகிலும். ப்ரணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு வாசகஸுப்தமிருக்கிறபடியாயிற்று - யாமென்கிறது. அத் தலையையிட்டிறே இவனை நிரூபிப்பது. [எம்மாழி இத்யாதி] - நாராயணஸப்தார்த்தம். இவனையிட்டிறே அவனைநிரூபிப்பது. [எம் இத்யாதி] - அவன் கையுந்திருவாழியும்போலே யன்றோ நான் கையும்மடலுமாய்ப் புறப்பட்டால் இருப்பது. நான் கையும்மடலுமாய்ப்

ப்ர:—ஸ்ரீஜ்ஞானகாண்டே ஸங்க்ஷெபநாராடி, “ராரிஸ்யுயிதாலாயபூ மித்ஞ்ஞாணவஜாஹிதா | ஜநகஸ்ய கும்பெஜாதாஹ்வரோபெவநிதிபூதா || உக்த || ஸவபுக்ஷணஸம்வஹாநாரீணாஜிம்தூவாயு: | ஸீதாவ்யநுமதாராஜிம்ஸபி நம்ரொஹிணீயபூ||உ௭||”

யத்வா, புஸ்ச ஒருவைஷ்ணவர் எழுந்தருள், அடியேதொடங்கி ப்ரஸாதிக்கிறார் - மடலூர்துமென் றாள் இத்யாதி என்னுதல். விலக்கிற்று - “கடலன்னகாமத்தராகிலும்” இத்யாதியாலே விலக்கிற்று. உன்ஸ்வரூபத்தோடு - அவனுக்கு அதிஸயகரமான உன்ஸ்வரூபத்தோடு. “மலர்கொண்டு ருடுவோம்” என்றத்தைக்கூட்டி, “யாம்” என்றதிலேநோக்காக ஹாவம் - இப்படி இத்யாதி. என்ஸ்வரூபத்தை - ஸ்த்ரீத்வஸ்வரூபத்தை. இது - “யாம்” என்றபதத்துக்கு தாத்பர்யம். ஸப்தார்த்தம் - இத்தைச்செய் தாகிலும் என்றது. இத்தை - நிஷித்தமான மடலூருகையை. “மலர்கொண்டுருடுவோம்” என் றத்தைக்கூட்டி, “மடலூர்ந்தும்” என்றதிலேநோக்காக தாத்பர்யம் - செய்யக்கடவது இத்யாதி. “யாமடலூர்ந்தும்” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸத்திலே ஹாவம் - அஹமர்த்தத்தோடு இத்யாதி. அதா வது - ப்ரணவோத்தமான ஸேஷத்வஸ்வரூபத்துக்குச்சேராத ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைச் செய்தேயாகிலு மென்றபடி. ப்ரணவத்திற்போலே இவ்ரு அஹமர்த்தவாசகமான ஸப்தமேதென்ன - ப்ரணவத்தில் இத்யாதி. ப்ரணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு - ப்ரணவோத்தஸேஷத்வாஸ்யமான அஹமர்த்தத்துக்கு. “ஓஜாரொவிஷுவாவாகு:” என்று - ப்ரணவம் ஈஸ்வரவாசகமன்றோ? என்ன - அத்தலையை இத்யாதி. அதாவது - “ராஜபுருஷன்” என்கிறவிடத்தில் - ராஜாவைவிட்டு புருஷனை நிரூபித்தாற் போலே, ஈஸ்வரானையிட்டு இவனை நிரூபிக்கிறதாய்கையாலே, ஸப்தப்ராதாந்யத்தையிட்டு ஜீவனைச் சொல்லுகிறதென்னலா பென்றபடி. நாராயணஸப்தார்த்தம் என்றதுக்கு தாத்பர்யமேதென்ன - இவனை இத்யாதி. அதாவது - நாரைக்கு அயநமென்று - சேதனையிட்டு அவனைநிரூபித்த வோபாதி, இங்கும் “எம்” என்று - இத்தலையையிட்டு அவனைநிரூபிக்கிறதென்றபடி. “யாமடலூர்ந் தும்” என்றத்தையும் கடாக்கித்து, “ஆழியங்கைப்பிரான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன்கையும் இத் யாதி. கையுந்திருவாழியும்போலே - கையுந்திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டாற்போலே. இவ்வாக்யத் துக்கு ஹாவம்-அவன்கையுந்திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டால் கார்யம் அமோஷமாப்போலே,நான்கையும் மடலுமாய்ப்புறப்பட்டால் கார்யம் அமோஷமாப்படியும் என்று. அன்றிக்கே, அவனுக்குப்போலே தேஜஸ்காமென்றுமாம். “தாமடல்தண்ணந்துழாய்” இத்யாதியைக் கடாக்கித்து, “ஆழியங்கை” என்றதுக்கு ஹாவந்தரம் - நான்கையும் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கிடுகைக்காகத் திருவாழியைச்

புறப்பட்டால், அஞ்சி எதிரேவந்து தன்கையிலாபரணத்தைவாங்கி என்கையிலேயிட்டு, தன் தோளில் மாலையைவாங்கி எந்தோளிலேயிட்டானாகில் குடியிருக்கிறான்; இல்லையாகில் எல்லாங்கூடவில்லையாகிறது. [தாமடல்] - எந்தோளில் மாலையைப்பாராய், நான் செவ்விமாலை சூடவேணுங்காண். விரஹத்தாலே தன்மார்பில் மாலை சருகாயிறேகிடக் கிறது, செவ்விமாலையுள்ளது அவன்பக்கலிலேயிறே. ஒன்றைச்சொல்லுகிறாயாகில் செய்து தலைக்கட்டப்படுகிறாயோ, உன் ஸ்திரீத்வம் உன்னைக்காற்கட்டுங்காண் என்ன,—[யாமட மின்றி] - அதுவோ! ஸ்திரீத்வமில்லாதார்செய்வதை முதலிலே செய்யக்கடவோம். [தேருவு தோறு] - “உலகுதோறலர்தூற்றி” என்றாளே கீழே; அங்ஙன் லோகமாகத்திரண்டத்திலே லோகத்துக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லிவிடுவேனோ, தேருவுகள்தோறும்புக்கு, அறியாதா ரெல்லாரும் அறியும்படி அலர்தூற்றக்கடவேன். “க்ருஹார்ச்சகநகள், அர்ச்சகபராதீநம்” என்றுஒருமூலைகளிலேபுக்கு இருக்கவொட்டுவேனோ. அயல்தையலாருண்டு- அந்நையகளான ஸ்திரீகள்; அவர்கள் நாப்புரளாதபடியான பழிகளையுமெல்லாம் சொல்லி. ஸ்ரீஸூபாலாதி கள்வாயில் கேளாதவையுமெல்லாம் என்வாயிலேகேட்கவிடிறே புகுகிறான். அன்றிக்கே, அவர்கள் நா, மீளாதே உருவப்பழிசோன்னபடியே யிருக்கும்படியான பழிகளைத்தூற்றி யென்றுமாம். அன்றிக்கே, நாம் தங்களுக்கடங்காதே மடல்கொண்டு புறப்பட்டபழிதூற்றி யென்றுமாம். [நாமேரைக்கவே] - அவன் என்னுடைய ஊரவர்கவ்வை பரிஹரித்தில னாகில், நான் தன்னை நாடாக இரைக்கும்படி பண்ணுகிறேன். ஜகத்கேஷாஹம்பிறக்கும்படி பண்ணுகிறேன். “ஒருத்தி ஒருவனைப்படுத்திறே! ஒருவன்முகங்காட்டிற்றிலன்” என் னும்படிபண்ணுகிறேன். தத்வபரமானவாக்யங்களும் உபாலநபரமானவாக்யங்களுமெல் லாம் அறியவிடிறேபுகுகிறது; “ஒருவன் உளனாகில், ஆசைப்பட்டவன் இப்படிபட இருக்கு மோ, ஆனபின்பு நிரீஸ்வரங்காண் ஜகத்து” என்னும்படிபண்ணுகிறேன். அவனோடே

சொல்லுகிறுனென்றபடி. ஆபாணத்தை - திருவாழியை. அன்றிக்கே, “ஆழி” என்று - திருவாழி மோதிரமென்றமாம். எல்லாங்கூட - உபயஸ்வரூபமும். தாமடல் - செவ்வியடையதளம். “தாமடல்” என்கிறவியேஷணத்துக்கு ஹவம் - எந்தோளில் இய்யாதி. தனக்குச்செவ்வியமாலையிலையோ? என்ன - விரஹத்தாலே இய்யாதி. “மடலூர்த்தம்” என்றதையுங்கூட்டி ஹவம் - அதுவோ இத் யாதி. அதுவோவென்றது - ஸ்திரீத்வமோ காற்கட்டுவதென்றபடி. முதலிலே - ஸ்திரீத்வமில்லா தார் என்று அவ்யப்பது. ஸ்திரீத்வமில்லாதார் - ஸ்வதந்தர். கீழே, “உலகுதோறலர்தூற்றி” என்றுசொல்லியிருக்க, மீளவும் “தேருவுதோறலர்தூற்றி” என்றதுக்கு ஹவம் - உலகுதோறு இத் யாதி. அலர்தூற்ற - அபவாதம்சொல்ல. “தேருவுதோறலர்தூற்றி” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - க்ருஹார்ச்சகநகள் இய்யாதி. அர்ச்சாவதாரப்பாவண்யத்தைப்போக்கி நாஸ்திகரம்படிபண்ணக்கட வன் என்றபடி. அயல்தையலார் நாமடங்காப்பழிதூற்றி என்று பாதிகம்கண்டுகொள்வது. நாப் புரளாதபடியான - சொல்லக்கூடும்படியான. “அயற்றையலா” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - ஸ்ரீஸூபாலாதிகள் இய்யாதி. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, “நாமடங்கா” என்றது - நா மீளாதே என் றபடி. ந்ருதீயார்த்தத்துக்கு - “நாம், அடங்கா” என்று பதச்சேதம். அடங்கா - அடங்காதே. தங் களுக்கு - அயல்தையலாரான தங்களுக்கு. இரைக்க - வேரூவிக்க. “நாமடங்கா” என்றதின் முந்தின அர்த்தத்வயத்துக்குச்சேர ஹவம் - அவன்என்னுடைய இய்யாதி. அதாவது - நானும்பழிதூற்றி, நாமேரைக்கும்படிபண்ணுகிறேனென்றபடி. “நாமேரைக்க” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - தத்வபா ரமான இய்யாதி. தத்வபரமானவாக்யங்கள் - “நாராயணவரஹ்” இய்யாதிவாக்யங்கள். உபாலநபரமானவாக்யங்கள் - “மிடிய்யாவிதவ்யு” இய்யாதிகள். வாச்யபூதன் இல்லாமை யாலே அறியவிடிறேபுகுகிறது என்றபடி. அழியும்படி எப்படி? என்ன - ஒருவன் இய்யாதி. வேதம்

கலந்த என்வார்த்தையோழிய, அடியில்லாத வேதஞ்சொன்னவார்த்தையைக் கேட்பர் களோ? ப்ரமேயஸ்ரேஷ்ட்டமானத்தை அழித்தேன், இனி ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட்டமானது தானேநில்லாதினே. “ஆசைப்பட்டார்க்குப் பலம் இதுவானபின்பு இனி உபாஸநத்துக்குப் பலமில்லை” என்று கைவாங்கி ஜகத்தடைய நாஸ்திகரம்படிபண்ணுகிறேன். [நாமேரைக் கவே - யாமடலூர்ந்தும்] - நாட்டார்சொல்லும்பழிதானே யாரகமினே. “ஊரவர்கவ்வை எரு” என்றோ, அதிலேயினே வேருன்றித்தரிப்பது. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரான் தன்னை விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சோன்ன நிரைக்கொளந்தாதி யோராயிரத்துளிப்பத்தும் உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம்முரேல்லாம்.

ஆ.—(இரைக்கும்.) ஓதங்கிளருகிற கடல்போலேயிருந்த திருமேனியை யுடைய கண்ணபிரான்தன்னை விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் நிரைக் கொளந்தாயிரத்துள் இப்பத்தும் உரைக்கவல்லார்க்கு; இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல, தாங்களிருந்ததேசமே தங்களுக்குத் திருநாடென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லாரிருந்த தேசத்திலே எம்பெருமான் தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணும் என்கிறார்.

[இரைக்கும் என்று தொடங்கி] - ஓதங்கிளருகிற கடல்போலேயிருந்த திரு நிறத்தையுடையனாய் தண்ணளியையு முடையனான க்ருஷ்ணனை. [விரைக்கொள்பொழில்] - தாம் வ்யவஸிதரானவாறே ‘எம்பெருமானுடையவரவு அணித்து’ என்று ஸஞ்ஜாதபரி

சொன்னத்தைவிட்டு நம்வார்த்தையைப் ப்ரமாணமாகக்கொள்ளுவர்களோ? என்ன - அவ்னோடேகலந்த இய்யாதி. வாக்யங்களையழிக்கப்போமோ? என்ன - ப்ரமேயஸ்ரேஷ்ட்டம் இய்யாதி. அதாவது - அந் தரங்கையான நான் இப்படி ப்ரமேயமானவஸ்துவை அழிக்கையாலே, தத்ப்ரதிபாதமான ப்ரமாணம் அப்ரமாணமாயேவிடுமென்று கருத்து. உபாஸநபரவாக்யங்களை அழிக்கும்படி எப்படி? என்ன - ஆசைப்பட்டார்க்கு இய்யாதி. “நாடுமிரைக்கவே” என்றதுக்கு - ஈஸ்வரவ்யயமாகப்பழிசொல்லு வர்களென்றுசொல்லி, நாயகிவ்யயமாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - நாட்டாரீ இய்யாதி. “நாடுமிரைக்கவே” என்ற அவயாரணத்துக்கு ஹாவமாதல் - நாட்டாரீ இய்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு - “அயல்தையலார் நாம டங்காப்பழி என்னைத்தாற்றவும், நாமுமென்னையிரைக்கவும், அதுவே யாரகமாக - மடலூர்ந்தும்” என்று அந்வயமுக்கே தாத்பர்யமாகக்கண்டுகொள்வது. நாட்டார்பழி யாரகமோ? என்ன - ஊரவர் இய்யாதி. யாமடலின்றி - நாம் ஸ்த்ரீத்வாநுருபமான ஒடுக்கமின்றிக்கே என்று ஸப்தார்த்தம். ஸஞ்ஜாஸூன்யராய் என்றபடி. “நாடுஸூஉயிதாலாயபூ நித்யுபாணஸலாஹிதா” இய்யாதி ஸக்ஷேபே. உத்தார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தத்தையநுஸந்திக்கை அந்வயம். (40)

† ‘குருகூர்ச்சடகோபன்’ என்று உரைக்குப்பாடம்.

‡ ‘சொன்னிரை’ என்றும் “அந்தாதியாயிரத்துள்” என்றும் ஆரூயிரப்படிக்குப் பாடம்.

மளமான திருச்சோலை. [நிரைக்கொளந்தாதி] - ஸுஸங்கதமான அர்த்தஸப்தங்களை யுடைத்தாகை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவல்லவர்களிருந்த தேசமே பாமபதமாமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இரைக்கும் - அலையெறிந்திரைக்கிற, கருங்கடல் - கருங்கடல்போலே அலிவ் ருத்தமான, வண்ணன் - வடிவழகையுடையனாய், பிரான் - அவ்வழகை ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுலவிப்பிக்கும் ஸ்வலாவனான, கண்ணன்தன்னை - க்ருஷ்ணனை, விரைக்கொள் - பரிம ளோத்தரமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகூரவர் - திருநகரியிலுள்ளார்க்கு நிர் வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, நிரை - எழுத்தும் அசையும் சீரும் தனையும் அடியும் தொடையும் பாவும் இனமும் இசையும் தாளமும் மற்றுமுள்ள ஸப்தாலங்காரமும், கொள் - உடையதாய், அந்தாதி - அந்தாதியாய், ஓர்-அத்தியாயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியினுள்ளும், இப்பத்தம் - இவை பத்தையும், உரைக்கவல்லார்க்கு - ஸப்தமாத்திரோச்சாரணம் பண்ணுமவர்களுக்கு, தம்-தாந்தாங்களிருந்த, ஊரெல்லாம் - ஊரெல்லாம், வைகுந்தம் - பாமபதமென்னலாம்படி, ஆகும் - ஆகந்தாவஹமாயிருக்கும். இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத் திலே அவன்தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுமென்கிறார்.

[இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன்] - ஸ்ஷுலிதமான கடல்போலேயிருக்கிற வடிவழகையுடையவன். மடலெடுப்பித்தவடிவழகு இருக்கிறபடி. “வாவரோநய” என்ற போது கடல் ஸயத்தாலே வெருவுண்டாப்போலே, இவன் மடலிலேதுணிந்தவாறே ஸர்வாதிகன் கலங்கினபடி யென்றுமாம், இது அநந்தாழ்வான்வார்த்தை. எப்போதும் கடலின் ஸ்வலாவத்தை யுடையவன். [கண்ணபிரான்] - ஸம்ஸ்லேஷதஸையில் தாமதின்னு பரிமாறினபடி. வடிவழகது, ஸ்வலாவமது, மடலூராதொழியப்போமோ? [விரைக்கொள் இத்தாதி] - இவர் வ்யவஸிதரானவாறே “அவன்வரவு அணித்து” என்று சோலை ஸஞ்ஜாதபரிமளமாயிற்று. [நிரைக்கொளந்தாதி] - இவர் ஆற்றாமையாலே முன்னடிதோற்றேயிருந்ததஸையிலே சொல்லச்செய்தேயும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அடியும் தொடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதியும் சேரவிழுந்தபடி. ருஷி, ஸோகவேமத்தாலேசொன்னது ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்லோகமாளுப்போலே, ஹவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணேபேதமாயிற்று. இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல வல்லார்க்கு உத்தேஸ்யபூமி பாமபதமாகக்கடவதென்னுதல். இதுசொன்னவர்களிருந்த விடமே பாமபதமென்னுதல்; அதாகிறது-அவர்களுக்கு இவரைப்போலே மடலெடுக்க வேண்டா, அவன்தானே மடலெடுத்து இவர்களிருந்தவிடத்தே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறது.

நாடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத்தே அவன்தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறார்.

நிகமம் - இரைக்கும் இத்தாதி. “நிரைக்கொளந்தாதி” இத்தாதியைப்பற்ற - இத்திருவாய் மொழி இத்தாதி.

[இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்] - அந்தாழ்வான் பணித்தாலாக நஞ்சீயர் வந்து பட்டருக்கு, “**‘வரவரமய’**” (சாபமாநய) என்றபோது கடல் கீழ்மண்கோண்டு மேல்மண்ணேறிந்தாழ்போலேயாயிற்று, இவள் ‘மடலார்வன்’ என்ற துணியைக்கேட்டு அவன்தன் ஸர்வாதிகத்வம் கலங்கினபடி” என்று அருளிச்செய்தார். வண்ணனென்றவிது - ஸ்வலாவபரமானபோதைக்காகிறது. [கடல்வண்ணன்] - மடலார்ந்தாகிலும் பேறவேண் டும்படியான வடிவழகைச்சோல்வகிறது. ஒதங்கிளர்ந்தகடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [கண்ணபிரான்தன்னை] - அவ்வடிவை, அவதரித்து எனக்கு உப கரித்த க்ருஷ்ணனை. வடிவழகிது, ஸ்வலாவமிது. [விரைக்கோள்போழில்] - இவர் கையும் மடலுமாய்ப்புறப்பட்டவாறே, ஊர் ஸஞ்ஜாதபரிமளமானபடி, “அவன்வரவணித்து” என்று. [நிரைக்கோளந்தாதி] - இவர் முன்னடிதோற்றாதே மடலுரச்செய்தேயும், ப்ரபந்தமானது, எழுத்தும் சோல்லும் பொருளும் அடியும் தோடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதி யும் சேரவிழ்ந்தபடி. “**‘சொகஸ்யோகஸ்யவரமத’**” (சோகஸ்ய்ஸோகத்வமாகத) என்று ஸோகவே-^உத்தாலே சோல்லச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மாவின்ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷ ணேபேதமானாற்போலே; இவர்முன்னடிதோற்றாதபடி கலங்கிச்சோல்லச்செய்தேயும், லகவத் ப்ரஸாதமடியாகப்பிறந்த ப்ரபந்தமாகையாலே லக்ஷணங்கள் சேரவிழத் தட்டில்லையிறே. [உரைக்கவல்லார்க்கு] - மடலேக்கேவெண்டா, இப்பாகுரமாத்ரத்தைச் சோல்லவமையும். [வைகுந்தமாகுந் தம்முரெல்லாம்] - அவர்களுக்கு உத்தேஸ்யபூமி பரமபதமாம். அன்றிக்கே, இவர்களுக்கு நாடறியமடலேத்துக்கொண்டு புறப்படவேண்டாதே, இவர்களிருந்தவிடங் களிலே அவன் தானேவந்து நித்யஸம்ஸ்லேஷ்த்தைப்பண்ணுகையாலே, அவர்களிருந்த

வண்ணம் - ஸ்வலாவயாதல், வடிவாதல். கீழே “நாமிரைக்கவே - யாமடலார்ந்தம்” என்றவந்தாம், “இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - அந்தாழ் வான் இத்தாதி. அந்தாழ்வான்நிர்வாஹத்திலே, வண்ணம் - ஸ்வலாவம். “கண்ணபிரான்” என் றது - க்ஷுலிதமானகடல்போலே கலங்கினஸ்வபாவத்தையுடையவனும்வந்து கண்ணுக்குவிஷயமான உபகாரகனென்றபடி. வந்து - திருநாராயணபுரத்திலின்றும்வந்து. ஆகிறது - அந்தாழ்வான் நிர் வாஹமென்றபடி. “இரைக்கும்” என்றது - லக்ஷணயா, க்ஷுலிதமென்றபடி. பட்டநிர்வாஹம் - மடலார்ந்தாகிலும் இத்தாதி. வண்ணம் - வடிவு. இப்போது “இரைக்கும்” என்ற விஸேஷணத் துக்கு லாவம் - ஒதங்கிளர்ந்த இத்தாதி. ஒதம் - திரை. இத்தப்பகூத்தில், “இரைக்கும்” இத்தா திக்கு - வடிவழகிது, ஆஸ்ரிதஸ்வயதாஸ்வபாவமிது, எவ்வனே நான் மடலுராதொழிவதென்றபடி. “இரைக்கும்கருங்கடல்வண்ணன்” என்று - “மாசுறசோதி” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “கண் ணபிரான்” என்று - “ஆசுறசேவனை” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன பதவ்யார்த்தநிகம னம்-வடிவழகு இத்தாதி. ஸ்வபாவமிது என்றவந்தாம், மடலுராதொழியப்போமோ என்றுகூட்டி நிர்வஹிப்பது. நிர்வாஹகரான இவர் லோவுபடாநிர்க, ஊரில் ஸம்ருத்திக்கு அடியேதென்ன - இவர் இத்தாதி. நிரைக்கோள் - லக்ஷணஸம்ருத்தியையுடைத்தான. நிரையென்று - டுருக்காய், லக்ஷண ஸஞ்ஜஹமென்றபடி. முன்னடிதோற்றாதே மடலுரச்செய்தே சொன்னது லக்ஷணேபேதமாகக் கூடுமோ? என்ன - சொகஸ்யோகஸ்யம் இத்தாதி. “ஸோகஸ்யோஸுதாஸிபுயபு: வாஸெஷீபுதொஹிஷிபுணா | லொநு-வ்யாஹாணாஹு-புயஸ்யோகஸ்யோகஸ்யோ மத:ஸு||” உதி வாலகாணெ லிதீயெழுந்தினை அர்த்தத்துக்கு, “உரைக்கவல்லாரான - எல்லார்தமக்கும் - ஊர்-வைகுந்தமாகும்” என்று ஸப்தநிர்வாஹமாதல்; ஊர் - உத்தேஸ்யபூமி. “வைகுந்தம் - எல்லாம் - தம்மூர்-ஆகும்” என்று ஸப்தநிர்வாஹமாதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “தடி

விடந்தானே பரமபதமாம். அவன்ஸந்தியுள்ளவிடம் ஸ்ரீவைகுண்டமாகக் குறையிலலை யிறே. இப்பாஸுரமாத்ரத்துக்கு இதுகூடுமோ? என்னவொண்ணைது; இதில்சொல்லுகிற லகவத்துணங்களைப் பார்த்தால், “ இந்த உத்திதானும் மிகை ” என்னலாம்படியிருக்கும்; இதுகூடாதாகில், பரிபூர்ணஸமாச்ரயணத்துக்கும் பலமில்லையாம்; இங்ஙனன்றாகில் புரு ஷோத்தமன் இதரஸஜாதீயனானமே. (கக)

முமரல்லாம் - வைகுந்தமாகும்” என்று ஸப்தார்த்தநிர்வாகமும். இவர்களிருந்தவிடத்தை வைகுந்தமாகச் சொல்லலாமோ? என்ன-அவன்ஸந்நிதி இத்தயாதி. மடலெடுக்கவேண்டும்படி தூல்பமான பலம் இப்பாசரமாத்ரத்தால் பெறலாமோ? என்ன-இப்பாசரம் இத்தயாதி. “ஸஷுபிதூரூபிநாவிநு:” என்கையாலே, பலமுண்டென்றபடி. பகவத்குணங்களாவன - “ஆசுநுசீலனே”, “வாசுதேவன்” இத்தயாதிகளிற்சொல்லுகிற குணங்கள். இது கூடாதாகில் - பகவத்குணதிச்யத்தாலே பலவித்தி கூடாதாகில். பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணமாவது - பரமபக்தியுத்தராய் ஆஸ்ரயிக்கை. பலமில்லையாமென்றது - பலகௌரவத்தைப்பார்த்தால் பரிபூர்ணஸமாஸ்ரயணமும் அத்த்யந்தவிஸத்த்ருஸமாயையாலே, அதுக்கும் பலமில்லையென்றபடி. “அவந்தான் இவ்வளவை வ்யாஜமாக்கி மஹாபலத்தைக்கொடுக்கும்” என்று சொல்லலாமோ? என்ன - இங்ஙன இத்தயாதி. கர்மேணைவய: (கஉ)

தர்வீடோபநிஷத்ஸங்கதி:—வடுவடாநுஸம்ஹிதகெநொஹாஸஸா
 ரிசெடுதெடி ஸம்ஸூஷனெனாமஹுடிபஸதமாவலிஃ । மாவெஸயதகிவி சுதபூதி
 பெஷதஃஹா தாபபூடிஸாஸுவரிமுஹுஸிஸிஸுதீயெ॥

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி: — “ஜெஹதி ரகுவாஜக
தாத்ரவிஜநயநாநிஷதவிபம்ஸகதாநெவளவய்யாபேஷகாமிதஸரஸதயொத்ய
ஷ்டஸ்ஸஹ்யயொமாசு | ரக்ஷாயா ஸாவயாநா துஹதநுதயா ஸொவகாரா
ஸவதாசுஸாநாந் ப்ரேகாதிநேகம் ஜநயதிஹவாநித்யவாஜீஹாரி:”.

மாசுதரேசாதிக்கண்ணன்வந்துகலவாமையால்
ஆசைமிகுந்துபழிக்கஞ்சாமல் ஏசுநவே
மண்ணில்மடவூராமாறனெருமித்தான்
உளங்கெடுத்தான்பிறத்தவர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சேயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—ஊரேல்லாம்: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(ஊரேல்லாந்துஞ்சி.) இப்படி மடலூருகையிலே அத்யவஸித்திருந்த பிராட்டி மடலூரகூடமையல்லாதபடி அத்யந்தம் அவஸந்நையாய்;

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்பிராட்டி தன்னெளவெய்தத்தாலே மடலூரவும் மாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அதுக்குமேலே ராத்ரியும்வந்து சராசரங்களடைய உறங்கி பந்துக்களெல்லாம் இவளார்த்திபொறுக்கமாட்டாதே பரவஸாராய் நித்திரிக்குற தஸையிலே தனிப்பட்டுக் கலங்கி; அநேககல்பமாய் மஹாந்தகாரமாய்த் தனக்குப் பிழைக்கைக்கு அவகாசம் தாராதிருந்துள்ள ராத்ரியையும், தன்வயஸநத்துக்கு ஹேதுவான கொடிய கர்மத்தையும், ஏவம்விதமான தஸைகளிலே உதவக்கடவனுன புருஷோத்தமனையும், அவனுடைய தாக்ஷிண்யாதி குணங்களையும், இவற்றையெல்லாம் பலகாலும் சொல்லி; இத்தஸையில் தன்னை 'ஐயோ!' என்று க்ருபைபண்ணியாதல், 'இதுயுத்தமன்று' என்று பொடிந்தாதல் முகங்காட்டுவா ரொருவரையும் பெறாதே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மிகவும் ப்ரலாபித்து முடியப்படுகிறவள்; ஜகத்ரகூடாசிந்தாத்மிகையான யோகநித்ரையைப் பண்ணியிருக்கிறவன் நான் இப்படி அவஸந்நையாக என்னை உபேக்ஷியானென்று யரிக்கிறான்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழில், கீழ்-தம்முடைய அதுபவாஹிவிவேசத்தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுபுமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலேயாகிலும் அவனைப் பெறுவதாக உத்யோகித்த இவர், அதுவையோக்யமானகாலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஹிதனாயிருக்கையாலே அத்யந்தஆர்த்தராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி கூடமல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய், விளம்பகூடமல்லாமையாலே, இவ்வவஸத்தை யிலே அவன் முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான; அகிலஜகத்ரகூடாந்ரத்தப்ரவ்ருத்தியையும், ஆஹிநுப்ப்ரகாஸகமான லவ்யதையையும், அநிஷ்டநிராஸகத்வத்தையும், அலிஷ்ட லாபத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோபாதியாலுண்டான அத்யந்தஈப்தியையும், உபகாரகவிக்காஹயோகத்தையும், ஸத்திரபரிகாஸுணமணவத்தையையும், ஆகாங்கூடாஜகமான அஸாதாரணசிஹந்தையும், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஆயுதமெடுத்துக் காரியங்கொள்ளு மாகாரத்தையும், அதிஸயித ஐஸ்வர்யத்தையும், அநந்தபாஹ்மாக்கும் அபதாநவிஸேஷத் தையும் அநுஸந்தித்து; "ஏவம்வித ஸ்வபாவனுன ஈஸ்வரன் இவ்வவஸத்தையில்வந்து ஸம்ஸலேஷித்து ரக்ஷிக்கிறிலன், முடிக்கைக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி பராதீநமான இவ் வாத்த்மாவை ரக்ஷிக்கும்விரகென்?" என்று, காலவிளம்பம்பொருமல் ஆர்த்தராய்க் கூப் பிட்டப்ரகாரத்தை; அலிமதநாயகனுன ஈஸ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு ரெடுமைக்கிரங்கிக்கப்பிட்ட நாயகிபாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "நாமுமிரைக்கவே - யாமடலூர்தும்" என்று பெரிய த்வரையிறே கீழ்ச்சென்றது; மடலெடுக்கைதான் அவனைப்பெறுகையோ பாதி தேட்டமாய்ப்படி வலஹாநிபிறந்து, இவ்வளவிலே ராத்ரிவந்து கைக்கொண்டு, அதுதான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே மத்யராத்ரியாய், சராசரங்களடைய உறங்கி, ஹிதம் சொல்லும் பந்துக்களும் இவளார்த்திபொருக்கமாட்டாமை பரவஸாராய்விழுந்து, உசாத் துணையுமின்றிக்கே தனிப்பட்டு; வ்யஸநத்துக்கடியான தன்னுடைய பாபத்தையும், இஸ்

ஸமயத்திலும் முடியவொண்ணாதபாதந்தீர்த்தையும் அநுஸந்தித்து; “விஷ்ணுடா
காநவிறெலிகுபரிவஸஸ்யுவாவெஸுமிராஷஸஸ்யு” என்று - இத்தனைவிஷந்தரு
வாராயுங் காண்கிறிலேன், விஷம்போலேநின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே
முடியும்படி ஒருபஸ்தார்த்தருவாராயுங் காண்கிறிலேன், அவரைப்பிரித்து உயிர்க்கொலை
யாக்கும் ராவணக்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்கும் பரிகரத்தைத்தருவார் சிலதார்பிகரைக்
கிடைக்குமோவென்னும்தசையாய்; ப்ரளயபத்தசையிலே யுதவும் புருஷோத்தமனு
டைய குணங்களை யநுஸந்தித்து, “அவையும் எனக்கு கார்யமாகாதொழிவதே!” என்று
வேண்டியுத்தரப்பதிலே யொருப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே முடிவுதேட்டமானதசை
யிலே, ஈஸ்வரன் “ஐமதரக்ஷணூர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடவிலே யோகசித்தரைபண்ண
நின்றோம்” என்று தன்னுடைய ரக்ஷணோத்தயோகத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, நம்முடைய ரக்ஷ
ணத்திலே உத்புத்தனானபின்பு இனியொருதட்டில்லையென்று அவன்குணஜ்ஞாததாலே
யரித்துத்தலைக்கட்டுகிறது.

௫௫.—“நாமுரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்று - பெரியதொரு த்வராரஸ
மாயிறே கீழ்ச்சென்றது, மடலூரப்பெறுகைதான் அவனைப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாம்
படி வலஹாநிபிக்கது; இனித்தான், மடலூரும்போது அலிமதவிஷயத்தைப்படத்திலேஎழுத
வேணுமே, அதுக்கு அவகாசமில்லாதபடி †“ஆழிகோண்டன்றிரவிமறைப்ப” என்கிறபடியே
ஆதித்யனை மறைத்தானாதல், தைவயோகத்தால் அஸ்தமித்ததாதல் செய்து ராத்ரியாய், அது
தான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே சராசரங்களடங்கும்படி மத்யராத்ரமாய்; பழிசொல்லுவா
ரோடு, அங்குலராய் ஹிதஞ்சோல்லி விலக்குவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்குகை
யாலே ஒருவுசாத்தனையுமின்றிக்கே, இவ்வளவிலே, ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே யுதவும்
ஸ்வஹாவனுமாய் ஸர்வரக்ஷகனான புருஷோத்தமனுடையகுணங்களை அநுஸந்திக்க, அவை
தான் பிரிவிலே அநுஸந்திக்கையாலே மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உறுப்பாய், * வேண்டியுத்தர

ஊரெல்லாம்துஞ்சி ப்ரவேஸே, வர்த்திய்யமானத்தோடே ஸங்கதிக்காக வருத்தகீர்த்தநம் -
நாமுரைக்கவே இத்தயாதி. கீழ்ச்சென்றது என்றவந்தாம், ‘இப்படி த்வரையதிரயித்தால் பின்னை
மடலூராதொழிவானென்? என்னில்’ என்று வாக்யத்தைக்கூட்டி நிர்வஹிப்பது. மடலூராதொழிந்த
துக்கு ஹேத்வந்தாம் - இனித்தான் இத்தயாதி. ஆழிகோண்டு இத்தயாதி. அரசர்கள் காத்துக்கொண்டு
நின்றவன்று, திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்க இத்தயாத்தஃ. †பெரியாழ்வார்திருமொழி,
நாலாம்பத்து, முதல்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, “நாழிகைகூறிட்டு” இத்தயாதி. ஆதித்யனைமறைத்தா
னாதல் - “இவன்மடலெடுத்தால் தனக்கு அவத்யமாம்” என்னுமத்தாலே ஆதித்யனைமறைத்தானாதல்.
*மாசுமசோதிப்ரவேஸுத்திலே “அச்சமுறத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப்பார்க்கிறார்” என்கை
யாலும், *மானேய்கோக்குப்ரவேஸுத்திலே “அவனுக்கு அவத்யமென்று மடலெடுக்கைதவிர்ந்தான்”
என்று அருளிச்செய்கையாலும் - மடலெடாமைக்கு அவையும் ஹேதுவாகக்கண்டுகொள்வது. “நள்
ளிருளாய்” என்றத்தைப்பற்ற - மத்யராத்ரமாய் என்றது. இருளென்று - ஸம்ஸாரமாகிற களராத்
ரியைச்சொல்லுகிறது; விடிவாவது - பகவத்ஸம்ஸலேஷலாலும், “மத்யராத்ரமாய்” என்றதுக்கு
விவக்ஷிதம் - பழிசொல்லுவாரோடு இத்தயாதி. “ஊரெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - பழிசொல்லுவா
ரோடு என்றது. “அன்னையருந்தோழியரும்” என்றத்தைப்பற்ற - அதுகூலராய்ஹிதஞ்சோல்லி
இத்தயாதி. “பாரெல்லாமுண்ட” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இத்தயாதி.
“மண்ணளந்த” இத்தயாதியைப்பற்ற - ஸர்வரக்ஷகனான இத்தயாதி. குணங்களையநுஸந்திக்க -
“குணம்பாடி - ஆவிகாத்திருப்பேனே” என்கிறபடியே குணங்களையநுஸந்திக்க என்றபடி. வேண்

நாதிகளிலே யொருப்பட்டாரோபாதி முடிந்து பிழைக்கவேண்மோளவாய், அதுதன்னைப் பெறுகை மடலூரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்; † (விட்டது) “விஷஸ்யதாதா” (விஷஸ்யதாதா) - இத்தனை நற்சரக்குத்தரும் உதாரரை இவ்வூரில்கிடைக்குமோ? “செ” (மே) - உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பவவிக்குமோ? “ஸஸ்யவா” (ஸஸ்த்ரஸ்ய வா) - விஷம்போலே சிறிதுபோதுகின்ற கொல்லுமதன்றியே கசேமுடிக்கும் ஸஸ்த்ரத்தைத் தான் தருவாருண்டோ? “வெஸுநிராக்ஷவஸ்ய” (வேஸ்மநிராக்ஷஸ்ய) - பிரித்து வைத்து உயிர்க்கொலையாக நலிகிறவனுடைய ஊரிலே, நற்கொலைக்குப் பரிகரமானத்தைத் தான் தருவாருண்டோ? இப்படிமுடிக்கை தேட்டமாய்படியிருக்கிறவளவிலே, “நாம் ஸர்வ ரக்ஷகராகையாலே எல்லாருடையரக்ஷணத்துக்குமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து சாய்ந் தோம், உம்முடையரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராயிருந்தோம், க்ரமப்பராப்திபற்றுமைப் பதமாகிற வித்தனை” என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகில், நம்முடையரக்ஷணத் திலே உத்யுக்தனாகில், க்ரமப்பராப்திபற்றுமல் பதமாகிறோமித்தனை, நம்மோபாதியாலுள்ள ரக்ஷணம் நமக்குளித்தியாதோவென்று அவன்குணஜ்ஞாந்தாலேயிரித்தாராய்ச்செல்லுகிறது. ‡(கீழ் - தம்முடைய அநுஹவாவிநிவேஸத்தாலே ஸத்வரராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தியிலேயாகிலும் அவனைப்பெறுவதாக உத்யோகித்த இவர், அநுஹவையோக்கமான காலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஹிதனாகையாலே அத்யந்தம் ஆர்த் தராய் ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்ஷமரல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய், விளம்பாக்ஷமராகையாலே, இவ்வவஸ்தைதிலே அவன்வந்து ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான குணங்களை ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, அவிமதநாயகனான ஈஸ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு நேமைக்கிரங்கிக் கூப்பிட்ட நாயகிபாகரத்தாலே யுருளிச்செய்கிறார்.)

ப்ர:—(ஊரெல்லாந்துஞ்சி ப்ரவேசே) ஸுந்ராகாணே, கஷ்டாவிஸஸவ மெடி, “ஸாஜீவிதக்ஷிபூஜைமந்திரஜெயம் விஷெணஸஸெண சரிதெநவாவி। விஷ வ்யுதாதா நஹிநெஸிகஸரிவஸஸ்யாவெஸுநிராக்ஷவஸ்ய” உதீவதேவீஷைமாயா விஷவ்ய வீதாயவெணுமூயநம் மூவீக்யாஉதீயவெணுமூயநெநஸீவ ஜைம் மரிஷ்யாபி யரிஷ்யேஹம்॥ சொகாணுபெ ஸாவைமாயாவிவிஷுஸவ்யாதநாராஜி கைமஸாணீ । பூவெவசாநா வரிஸுஷ்வகாநமொதே வுவிதகோஸஸாடி॥”

யுதீயநாத இதி - ஆதிஸப்தேந - விஷபக்ஷணம். “மாயுய்வகையறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற - அதுதன்னைப்பெறுகை இய்யாதி. அதுதன்னை - முடிக்கைதன்னை. “வேண்யுதீயநாதிகளிலே யொருப்பட்டாரோபாதி” என்கைக்கு, அப்படியிராட்டி முடியத்தேடினோ? என்ன - விஷவ்யு தாதா இய்யாதி. “ஸாஜீவிதக்ஷிபூஜைமந்திரஜெயம் விஷெணஸஸெண சரிதெந வாவி। விஷவ்யுதாதாநஹிநெஸிகஸரிவஸஸ்யாவெஸுநிராக்ஷவஸ்ய” உதீ ஸு ந்ராகாணேஷ்டாவிஸஸவமெடி. உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பவவிக்குமோ என்றது - உதாவுண்டாகிலும் பாயியான எனக்குத் தாரார் என்னுதல், எனக்குப்பலியாது என்னுதல். “மட லூரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்” என்றவாக்யத்தோடே - இப்படிமுடிக்கை தேட்டமாய்படியிருக் கிற இய்யாதிலாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. “யொருசெய்தபெருமானே” என்றத்தைப்பற்ற - நாம்ஸர்வரக்ஷ கராகையாலே இய்யாதி. நம்மோபாதியாலுள்ள என்றவிடத்திலே, ஒபாதியென்று - அம்சம். நம்முடைய அம்சத்துக்குண்டான ரக்ஷணமென்றபடி.

† குண்டலித அக்ஷரங்கள் வ்யாக்யானோத்தரவ்ய விருத்தம். ‡ குண்டலித க்ரந்தம் க்வாசித்தம்.

மு த ற் ப ா ட் டி .

ஊரெல்லாந்துஞ்சி உலகெல்லாம்நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாந்தேறி ஓர்நீளிரவாய்நீண்டதால்
பாரெல்லாமுண்ட நம்பாம்பணையான்வாரானால்
ஆரெல்லேவல்வினையேன் ஆவிகாப்பாரினியே.

ஆ.—ஸர்வஜந்துக்களும் ப்ராஸுப்தமாய் ஸர்வலோகமும் அந்நகரபரிபூரித
மாம்படி ஒருநீளிரவுவந்து எங்கும்முடிசிறதில்லை. இந்தத்தகையில் அந்தப்பரமகாருணிக
னான பாம்பணையான் வாராதொழிந்தான், இனிநான் எங்கனெ யரிக்கும்படியென்கிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ராத்ரியாகிற இம்மஹாபத்தும் செல்லாநிற்க, ஆபத்
ஸகனான எம்பெருமான் வருகிறிலன், இனி எனக்கு ரக்ஷகராவாருண்டோ? என்கிறான்.

[ஊரெல்லாம் என்று தொடங்கி] - ஊரெல்லாம் உறங்குகையாலே சிலருடன்
போதுபோக்கப்பெறுமையாலும் லோகமெல்லாம் மஹாந்யகாரமாகையாலே ஒன்றைக்
கண்டு காலக்ஷேபம் பண்ணப்பெறுமையாலும் ஜலதத்வமும் ஒவியடங்கி ஸ்ராவணேந்த்
ரியத்துக்கு விஷயமில்லாமையாலும் ஹ்ருதயம் தனிமைப்பட்டு ஆற்றமை மிகுகையால்
பண்டுபோலே நீளிராவாகாதே, எல்லாராத்ரிகளும் ஒரு நெடியராத்ரியாய் அதுக்கு ஓர்
அவஸநம் காணப்பெறுகிறதில்லை. எல்லார்க்கும் ஆபத்ஸகனாய் ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ
ஸ்வயாவனவன் இத்தகையயில் வந்து தோற்றுகிறிலன். [ஆர்எல்லே என்றதொடங்கி]-
ஏவம்விதனவனும்கூட வாராதொழிக்கைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னு
டைய ப்ராணனை. எல்லே என்று - தோழியுடைய ஸந்திதியிலே அவளைச்சொல்லும்
சொல்லேச் சொல்லுகிறான். நம் என்றும், எம்என்றும் பலபாட்டிற்கொல்லுகிறது -
ஸம்ஸ்லேஷதையயில் அவன் தனக்குக் கைவந்தபடியை நினைத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், ஜகத்தெல்லாம் இருளாம்படி ஏகராத்ரியாய் நீண்டது,
ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்து ரக்ஷிக்கிறிலன், இனி இவ்வாத்மாவை ரக்ஷிப்பாரா
ரென்கிறான்.

(பழிசொல்லும் அயலாரோடு, ஹிதஞ்சொல்லும் தாய்மாரோடு, மைதுக்கை
ளாய், உசாத்துணையான தோழிமாரோடு வாகியற, ஒருமுகத்தில்தரியாதபடி), ஊர் -
ஊராக, எல்லாம் - எல்லாரும், துஞ்சி - உறங்கி, (புறம்பே ஒருபதார்த்ததர்ஸநத்தாலே
பரியாதபடி), உலகெல்லாம் - லோகமடைய, நள் - செறிந்த, இருளாய் - இருளாய்,
நீர் - நீரென்றுபேர்பெற்றவை, எல்லாம் - எல்லாம், தேறி - (ஜலசாஸத்தவங்களினுடைய
கோலாஹமில்லாமையாலே) அலையடங்கித்தெளிந்து, (ஒருஸுபத்தர்ஸவணமில்லாதபடி
யாய்), ஓர் - அஹோராத்ரவிபாகமற்று ஏகாகாரமாய், நீள் - வளர்ந்த, இரவாய் - ராத்ரியே
யாய், நீண்டது - ஓரவதிகாணவொண்ணாதபடி நீண்டுவிட்டது; (இவ்வளவில்), பார் -
ப்ரளயாபத்தியையானபூமியை, எல்லாம் - எல்லாம், உண்ட - வாழ்ந்திலேவைத்து ரக்ஷித்த
வனாய், பாம்பு - ஸேஷபூதனான திருவநந்தாழ்வானை, அணையான் - படுக்கையாகக்
கொண்டு வடிவுகொடுத்துரக்ஷிக்கையாலே, நம் - நமக்குத் தஞ்சமானவன், வாரான் -
வந்துமுகங்காட்டி ரக்ஷிக்கிறிலன், எல்லே - என்னே! இனி - ரக்ஷகன் உதவாத

பின்பு, வல் - (அதுவாவிராயமல்லாத) வலிய, வினையென் - பாபத்தையுடையேனை என்னுடைய, ஆவி - ஆத்மாவை, காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? உறங்குகிற ஊரார் காக்கவோ, ஓரிருள்விழுங்கின லோகம்காக்கவோ, ஜடமானஜலதத்வம்காக்கவோ, ஸ்ரீதகமான தீர்க்கராத்ரிகாக்கவோ என்றுகருத்து. எல்லே - என்னையென்று விஷாதஸூசகம்.

இ— முதற்பாட்டில், ப்ரளயாபத்ஸகனுவன், என்னை விரகப்ரளயங் கொள்ள, வந்து உதவிறிலன்; இனி ஸத்தையை நோக்குவாரார்? என்கிறான்.

[ஊரெல்லாந்துஞ்சி] - சிலருடன் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி ஊராகவுறங்கிற்று. உணர்ந்திருப்பார்களும் உறங்குவார்களும்ன்றிக்கே, இருந்ததேகுடியாக வுறங்கிற்று. இவள்பிறந்த ஊராகையாலே இவள்தஸையை யதுஸந்தித்து ஸோகத்தாலே சோர்ந்து கிடந்தபடி. நாராயணத்தின்றுபோலே ஒன்றிரண்டுபோராகிலும் உணர்ந்திருக்கப் பெற்றதோ? பழிசொல்லுவாருமின்றிக்கே ஹிதஞ்சொல்லுவாருமின்றிக்கே உசாத்துணையுமின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. புறம்புபோய் ஒன்றைக்கண்டு யரித்தாலோ? என்னில்,— [உலகெல்லாந்நள்ளிருளாய்] - ப்ரளயங்கோத்தார்போலே, பதார்த்தங்களடைய இருள்மறைத்தது. நள்ளிருள் - செறிந்த இருளென்னுதல், நடுஇருளென்னுதல், ஸகல பதார்த்தங்களும் ஒடுங்கினால் ராத்ரிக்கு அஸாதாரணமான ஒலீயென்னுதல். பதார்த்ததர்ஸணம்பண்ணியும் டுரிக்கவொண்ணாதபடியாயிற்றென்கை. [ரீரெல்லாதேறி] - ஜலசரஸத்வங்களும் த்வரியடங்கி, ஸ்ராவணேந்தரியத்துக்கு முதலிலே விஷயமில்லையென்கை. ஆக, மூன்றுபதத்தாலும் வாகிந்தரியத்துக்கும் சகூஷஸ்ஸுக்கும் ஸ்ராவணத்துக்கும் விஷயமில்லையென்கை. பகலில்வந்தால் இந்தரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே பாஸிபாய்ந்து ஆற்றாமைமட்டஞ்செய்யும், அங்ஙனுமொன்றின்றிக்கே ஸர்வேந்தரியங்களுக்கும் பிரிந்தவிஷயமொன்றுமேயாய் ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்குமிதே. [தூர்நீரவாய் நீண்டதால்] - பகல்விரவின இரவின்றிக்கே இரவேயாகை. மதுஷ்யராத்ரியிற்காட்டில் தேவர்களுடையராத்ரி நீண்டிருக்குமிதே, அதுக்கும் ஓரவதியுண்டு. அங்ஙனும் ஓரவதி காண்கிறிலோம். [பாரெல்லாமுண்ட] - ப்ரளயாபத்தில் தாம்பாராதே எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவன். ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்தவாபத்துப் போருமாயிற்று இவளுக்குவந்தது. ப்ரளயங்கொள்ளப்புக ஜகத்து மடலெடுக்கப்புகமாட்டாமையன்றே ரக்ஷித்தது, தந்தாமால் பரிஹரிக்கவொண்ணாத ஆபத்துக்களில் உதவுமவனன்றோ? அன்று ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்க ரக்ஷித்தான், இன்று இரந்ததே குற்றம். [நம்பாம்பணையான்] - “உடம்பிலேயணைய வேணும்” என்பார்க்கு உடம்புகொடுக்குமவன். ஸம்ஸாரிகளுக்குச் செய்யுமதும் பெற்றிலேன், அந்நயப்ரயோஜனர்க்குச் செய்யுமதும் பெற்றிலேன். ஸாமார்யரக்ஷணமு மில்லையாயிற்று, விஸேஷணரக்ஷணமு மில்லையாயிற்று. [நம்] - ஸம்ஸ்லேஷதஸையில் கையாளாய்த் தாழின்று பரிமாறினபடி. அத்தாலே, கூப்பிடுகைக்குவேண்டுமது பண்ணிப்போனானித்தனை. [வாராணஸ்] - வருகிறிலன். வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டா, உடம்பிலேயணைக்கவேண்டா, வந்து முகங்காட்டவமையும். ‘ஓஷ்டவஸவஹிநஸூராகஸிபநஷ்டாநி ராவஸஃ | தஸீஸபுஸ்யுஸொகஸ்யு ஸஃஸுஷுஹிவஹாஸுஸா’”. [ஆவிக்காப்பார் - ஆர்] - ப்ரளயத்தின்கையிலேயகப்பட்டாரைப்போலே இந்தராத்ரியின்கையிலே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணுவோ? “எம்மில்முன்னவனுக்கு மாய்வுராலோ” என்று எனக்குமுன்னே தளருகிற தோழிகாக்கவோ? ஹிதம்சொல்லுகிற தாயார் காக்கவோ?

பழிசொல்லுகிற ஊரார் காக்கவோ? [எல்லே] - என்னை. ஆப்சர்யத்திலேயாதல்; தோழிஸந்தி யின்றிக்கேயிருக்க, வாஸனையாலே அவளை ஸம்போதிக்கிறானாதல். [வல்வினையேன்] - ஆபத்தகராய் ஆபரிதஸம்ஸ்லேஷஸ்வ்வாவனவன் - உதவாதபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். [வல்வினையேனாவி] - விராஹத்துக்குச் சினை யாத ஆவி. பிரிவேஹேதுவாக நூறேபிராயமென்னும் ஆவி. [இனி-ஆர்] - ஆபத்துக் களிலே உதவிப்போருமவன் உதவாதபின்பு, ஸாப்யுக் என்னைநோக்கவோ?

நாடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரளயாபத்திலே வந்து உதவினவன் என்னை விராஹ ப்ரளயங்கோக்க வந்து உதவாதபின்பு, இனி நான்ஜீவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று தன்ஜீவந்திலே நசையறுகிறாள்.

[ஊரெல்லாந்துஞ்சி] - ஊரவர்கவ்வை யாராகமாக மடலாரவிருந்தோம், இனி ஆர்ப்பழி யாராகமாக நாம் மடலாருவது. சிலர் உறங்கச் சிலர் உணர்ந்திருக்கையன்றிக்கே, எல்லாருமொக்க உறங்கிற்று. திருவடிசெல்லுகிறகூணத்திலே ராகுஷஸிகளாடைய உறங்கி னும்போலே, பழிசொல்லுவாரடங்க உறங்கிற்றாயிற்று. அன்றிக்கே, இவள்பிறந்தவூராகையாலே இவள்தகையைக்கண்டு போகித்து, கோகாசாயந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க உறங்கிபடியைச்சொல்லிற்றகவுறாம். நாற்பாசத்தினன்றானால் ஒரு நீலாம்பவான்மஹா ராஜர், திருவடிதோடக்கமாணர்காணுணர்ந்திருந்தமையுண்டிறே; இங்க அங்ஙனாபொருவர் இல்லையாயிற்று. ஆக, பழிசொல்லுவாரோடு ஹிதஞ்சொல்லுவாரோடு உசாத்தினையாவா ரோவோசியற, எல்லாருமொக்க உறங்கிற்றென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - பழி சொல்லியலைப்பாருங்கூட இல்லாதபடி எல்லாருங்கூட உறங்குகையாலே, சிலருடன் உசாலிக்காலகேசுப்பம்பண்ணவொண்ணதபடியான தகைபிறந்தபடி சொல்லுகிறது. ஊரெல் லாம் உறங்கிற்றுகில், புறம்பே லோகத்திலேபோயாகிலும் உசாத்தினையாவாருண்டாகில் பார்த்தாலோ? என்ன,—[உலகெல்லாம்பள்ளிருளாய்] - ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே லோக மடைய இருளேயாயிற்று. நள்ளென்று - நவோதல், சேறிவாதல். நவோன இருளென்னு தல், சேறிவான இருளென்னுதல். அன்றிக்கே, எல்லாப்பதார்த்தங்களினுடையவும் ஒலி யடங்கினால் ராத்ரிதனக்கென்னவே யொருத்வரியுண்டு, அத்தைச்சொல்லுகிறதாதல். ஆக, சகசுர்விஷயமாவதொன்று மில்லாதபடியாயிற்றென்கை. [நீரெல்லாந்தேறி] - ஜலசா ஸத்வங்களடைய ஆழவிழிந்து, அங்குள்ளத்வரியும் அடங்கிற்று. ஊரெல்லாந்துஞ்சி

முதற்பாட்டு.—ஊரெல்லாம் இத்தாதி. “பாரெல்லாம்” இத்தாதியைக்கடாகித்து - ப்ர ளயாபத்திலே இத்தாதி.

ஊரெல்லாந்துஞ்சினால் தனக்குவந்ததென்கை - ஊரவர் இத்தாதி. “எல்லாம்” என்ற துக்கு அர்த்தம் - சிலருறங்கி இத்தாதி. ப்ரதிகூலரடைய உறங்கினதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - திருவடி இத்தாதி. அன்றிக்கே, “ஊரெல்லாம்” என்ற - தாய்மார் தோழிமார் தடஸ்த்தரெல்லாரையும் சொல்லுகிறதென்று விவகரித்து, எல்லாருமொக்க அவியேஷண உறங்கக்கூடுமோ? என்ன - அன்றிக்கே இவள்பிறந்த இத்தாதி. ஸோகம் அதியுயித்தால் உறங்கக்கூடாதாகையாலே, கோகா சாயந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க மோஹித்துக்கிடக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. ஆக, ப்ரதிகூலரெல்லாம் உறங்கியென்று முந்தின அர்த்தம், தாய்மார்தோழிமார் தடஸ்த்தரெல்லாரும் உறங்கியென்று த்விதீயார்த்தம். த்விதீயார்த்தத்தில், “எல்லாந்துஞ்சி” என்றத்தாலே ஒருவ்யாவ் ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் - நாகபாச இத்தாதி. நாகபாசத்தினன்று - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினன்று உத்தார்த்தத்வயநிகமம் - ஆகப்பழி இத்தாதி. உசாவுகை - சொல்லுகை. விவரணம் - நவோன

என்கையாலே - சிலர்வார்த்தைகேட்டுப் போதுபோக்குமதில்லையென்கை. உலகெல்லா
மென்று - கண்ணுக்கிலக்காமதொன்றில்லாமையாலே ஒன்றைக்கண்ணுபோதுபோக்குமதில்லா
யென்கை. நீரெல்லாம்தேறி என்கையாலே - முதலிலே ஸ்ரவணேந்திரியத்துக்கு விஷய
மில்லையென்கை. இவைதான் - ஸர்வேந்திரியவ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது.
பகலில்வந்தால் இந்திரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே பல்லிபற்றுகையாலே ஆற்றுமை
அரையாறுபட்டிருக்கும், ராதிரியில் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் பிரிந்தவிஷயமொன்றுமே
இலக்காகையாலே ஆற்றுமைகரைபுரண்டிருக்கும். [ஓர்நீளிரவாய்நீண்டதால்] - பண்டும்
ராதிரிகொளிறக்கச்சேய்தே பகலும் இரவுமாய்வருமிறே, பகல்விவாதராதிரியாய். [நீண்ட
தால்] - மறுஷயர்களுடைய ராதிரியிற்காட்டில் தேவர்களுடையராதிரி நீண்டிருக்குமானாலும்
அதுக்கு அவத்யுணை, அங்ஙனுமொரு அவதியில்லையாயிருந்தது. [பாரெல்லாமுண்ட] -
ப்ரளயாபத்தில் தரமவையாதே எல்லாரையுமொக்கரக்ஷித்தவன். ப்ரளயாபத்திலகப்பட்
டாரெல்லார்க்கும் உண்டான ஆபத்து இவ்ளொருத்திக்கும் உண்டுபோலேகாணும். ப்ர
ளயத்தில், சிலாமடல்கேகப்புக்கு அதுவும்மாட்டாத தசையுண்டாயன்றிறே உதவிற்று.
தந்தாமால் பரிஹரித்துக்கொள்ளவொண்ணாதபடியான ஆபத்துவந்தால் உதவுமவன். [நம்
பாட்பண்ணையான்] - உகந்தாககு உடம்புகாடுகமவன். தருவநந்தாழ்வானைப் பகுகை
யாகவுடையவன். ஆக, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரஹந்தர் படியுமில்லையாயிற்று, ஸம்ஸாரிகள்
படியுமில்லையாயிற்றே! நமக்கெனக்ருள். நீத்யஸுலோகனை நீத்யாநுலவம்பண்ணுவிக்கும்;
ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபேக்ஷையின்றிக்கே இருக்கச்சேய்தேயும், தான அறிந்ததாக ஆபந்நான
வாறேவந்து ஆபந்நவாரணமபண்ணும், தனஞ்ஞட்டை ஸமபந்தத்தாலே. [நம்] - ஸம்ஸ்
லேஷித்து, கூப்பினைக்குவேண்டுவது கோடுதபடியாலே - நம் என்கிறான். [வாராணஸ்] -
வயிறறலேவைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டா, உடம்போடே யணையவேண்டா, வந்துமுகங்காட்ட
வமையுங்கிடார். “**ஐயுஷ்டவனவஹி நஸ்யோகசுவ நஷு. கிராவவஃ | ததவஃ**

இத்யாதி. நடுவென்று - ஸாராயஸத்தைச்சொல்லுகிறது. சிலர்வார்த்தைகேட்டு என்றவந்தாம்,
‘அதுக்குத் தானும் பாத்யுத்தரஞ்சொல்ல’ என்றுகூட்டுவது; இதுக்கு ந்யாமம் - “சிலருடனுசர்வ”
என்ற கீழே அருள்செய்கையாலே. இத்தால் - வாதிந்திரியத்துக்கு விஷயமில்லையென்றபடி. ஸர்
வேந்திரியவ்ருத்திகளுக்கும் - ஸர்வேந்திரியவ்ருத்திவிஷயபதார்த்தங்களுக்கும். ஸ்ஸ்லேஷதிகம் தவா
ராதிரிஹாகமநஸமாநாயிருக்க, ராதிரியில் துக்கம் அதுஸயிக்கக்கே குறைதுவேதென்ன - பகலில்
வந்தால் இத்யாதி. பல்லிபற்றுகை - பாலிபாய்கை. பல்லிபற்றிறுபோலே ஸ்வஸ்வவியுங்களை
விடாதே பற்றுகை. “ஓர்” என்றதுக்கு ஹவம் - பண்டும் இத்யாதி. பண்டும் ராதிரிகொளிறக்க
என்றது - “சேட்பட்டயாமங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. பகலுமிரவுமாய் என்றது - “சுடர்கொளி
ராகப்பகல்” என்றத்தைப்பற்ற. விரவாத - கூடாத. “நீளிரவாய்” என்னவமைந்திருக்க, “நீண்ட
தால்” என்றுவ்யஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - மறுஷயர்களுடைய இத்யாதி. “எல்லாம்” என்றதுக்கு
ஹவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. “வஹு-ஓநாபிநாஹு ஹொநாயு” என்று எல்லார்க
கும்வந்த ஆபத்தரக்ஷித்தோம், உமக்கொருவர்க்காகச் செய்யப்போமோ? என்ன; இதுக்குப்பரிஹார
ருபேண வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - ப்ரளயாபத்திலகப்பிட்டாரி இத்யாதி. “பார்” என்ற அசேதந
ஸமதிக்கு ஹவம் - ப்ரளயத்தில் இத்யாதி. இத்தால்பவிதம் - தந்தாமால் இத்யாதி. இவ்வஸே
ஷணத்தவயத்துக்கும் ஹவம் - ஆக இத்யாதி. அவர்கள்பக்கல் இவன் செய்கிறதேதென்ன - நீத்ய
ஸுலோகனை இத்யாதி. இத்தசையிலும் முகங்காட்டாநிருக்க, “நம்” என்பானென்? என்ன - ஸம்ஸ்
லேஷித்து இத்யாதி. கூப்பினைக்குவேண்டுவதென்றது - ப்ராவண்யம். முகங்காட்டினவாறே
துக்கம்போமோ? என்ன - ஐயுஷ்டவனவஹி இத்யாதி. “ஐயுஷ்டவனவஹி நஸ்யோகசுவ நஷு

வயுறொகவயுறவயுறவிவலாஹாரஃ” (தருஷ்டஏவஹி நஸ்போக மபநேஷ்ய திராகவஃ - தமஸ்ஸர்வஸ்யலோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவபாஸ்கரஃ). [இனி] - இவ்வளவில். [ஆவிகாப்பார் - ஆர்] - ப்ரளயாபத்தில் அகப்பட்டாரோபாதி ஆபந்நையாயிருக்கிற நான் ரக்ஷிக்கவோ, “எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வராலோ” என்கிறபடியே - ‘இவளுக்கு அவன் வேணும்’ என்று என்பேற்றுக்கு எனக்குமுன்னே நோவுபடுகிற தோழி ரக்ஷிக்கவோ, ஹிதஞ்சோல்லுகிறதாயார் ரக்ஷிக்கவோ, பழிசோல்லுகிறஊரார் ரக்ஷிக்கவோ? [எல்லே] - ஆஸ்சாயத்திலேயாதல், தோழியை ஸம்போதிக்கிறாளாதல். மேலே “அன்னையரும்தோழியரும்” என்று - அவர்களும் உறங்கினார்களென்னுந்நிற்கச்செய்தேயும், தன் ஆபத்தே செப்பேடாக “இவ்வளவில் அவன் உணர்ந்திருக்க ஸம்பாவனையுண்டு” என்றுபார்த்து - எல்லே என்கிறாள். [வல்வீனையேன்] - ஸர்வரக்ஷகனுமாய், உடம்போடணைந்தாரைப்பிரியாதவனுமாயிருக்கிற அவன் வந்து உதவாதபடியாயிருக்கிற மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். [வல்வீனையேனாவி] - பிரிவே ஹேதுவாக நூறேபிராயமாயிருக்கிற என்னுடைய ஆவியை. “பிரிவுக்குச்சீனாயாத இது இனிமுடியப்படுகிறதோ” என்றிருக்கிறாள். ரக்ஷகனானவன் வந்திலன், எனக்குமுன்னே தோழி நோவுபட்டுக்கிடந்தால், இனிவாயகர் ரக்ஷகராகவோ.

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆவிகாப்பாரினியார்? ஆழ்கடல்மண்விண்முடி
மாவிகாரமாய் ஓர்வல்லிரவாய்நீண்டதால்
காவிசேர்வண்ணன் என்கண்ணனும்வாரானால்
பாவியேன்றெஞ்சமே! நீயும்பாங்கல்லையே.

ஆ.—(ஆவிகாப்பார்.) ஆழ்கடல்மண்விண்முடி மாவிகாரமாய் ஓர் வல்லிரவாய்நீண்டது, காவிசேர்வண்ணன் என்கண்ணனும் வருகிறிலன், பாவியேன்றெஞ்சமே, நீயும் எனக்குத்துணையன்றியே போனாய், ஆவிகாப்பாரினியார் என்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், இத்தஸையிலே க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், மஹாபாபியான என்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே, நெஞ்சே, நீயும் பாங்கன்றியே ஒழியாநின்றாய் என்கிறாள்.

ஷுக்ரி ராவவஃ। தலீஹவயுறவயுறவிவலாஹாரஃ||கா|| உத்யொபாஜாகாணே [அந] விசுக்ருபுடபுதிஹதாஃ வளராணாஃநெநாரயஃ. எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வர் - அவன்விஷயமாக ஈடுபடுகிற எனக்கு முன்னே, “இவளுக்கு அவனுதவப் பெறுதலில்லை” என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபட்டாநின்பர்க ளித்யர்த்தஃ. “அன்னையரும்தோழியரும்-துஞ்சுவரால்” என்றிருக்க, தோழியை ஸம்போதிக்கக்கூடுமோ? என்ன - மேலேஅன்னையரும் இத்தயாதி. செப்பேடு - தாம்பரஸாஸநம். “வல்வீனையேன்” என்றதற்குத்தாத்பர்யாந்தரம் - பிரிவே ஹேதுவாக இத்தயாதி. வல்வீனையேனாகையாலே நூறேபிராயமாயிருக்கிறவேன்னுடைய என்றபடி. “நூறேபிராயமாய்” என்று நிர்ஸயிக்கிறது எப்படியென்ன - பிரிவுக்கு இத்தயாத். சீனையாத - இனையாத. “இனி” என்றதற்கு ஹாவம் - ரக்ஷகனானவன் இத்தயாதி. வாயகர்-பழிசொல்லுவார்கள். ஊரெல்லாம் என்றுதொடங்கி வாரானால், எல்லே, இனி - வல்வீனையேனாவிசாப்பார் - ஆர் என்று அந்வயம்.

[ஆழ்கடல் என்று தொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமான கடலையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் அடையமறைத்து அவ்வளவன்றிக்கே மஹாவிகாரத்தையுடைத்தாய் நூறுயிரம் ஆதித்யர்கள் வந்தாலும் ஷேதிக்கவொண்ணாதது ஒருராத்ரிவந்து தனக்கு அவ ஸாமில்லாதபடியாயிற்று. [காவிசேர்வண்ணன்] - காவியோலையிருக்கிற நிறத்தை யுடையவன்.

ப.—அந்தரம், தன்னுடைய ஆலிருப்பத்தை ப்ரகாசிப்பித்து ஆஸ்தி வவ்யானை க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன்; நெஞ்சே, நீயும் விதேயமாயிருக்கிறிலை, இனி ப்ராணாக்ஷணம்பண்ணுவாரார் என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஆழ்-ஆழ்ந்த, கடல் - கடலையும், மண்-பூமியையும், வின்-ஆகாசத்தையும், மூடி-மூடி, (அவ்வளவில்நில்லாதே அகிலலோகத்தையும் விளாக்கொலைகொள்ளும்படி), மா-பெரிய, விகாரமாய் - விகாரத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு, வல்-(அநேகம் ஆதித்யர்களாலும் பேதிக்கவரிதான்) சிக்கெனவையுடைத்தான், ஓரிவாய் - தமாமயராத்ரியே யாய், நீண்டது - முடிவறவளர்ந்தது; காவி - நெய்தலோடு, சேர்-சேர்ந்த, வண்ணன் - நிறத்தையுடையனாய், என்-அந்நிறம் எனக்கு ஸ்வம்மாம்படிபவ்யானை, கண்ணனும் - க்ருஷ்ணனும், வாரான் - இவ்வளவில்வருகிறிலன்; பாவியேன் - (பவ்யனும் அபவ்யனும் படியான) பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, நெஞ்சமே - நெஞ்சமே! (அவனைப் போலே), நீயும்-நீயும், பாங்கல்லை - அதுகவித்திருக்கிறிலை; இனி-அக்ஷணான அவனும் உதவாதே உசாத்துணையான நீயும் உதவாதபின்பு, ஆவி-ப்ராணனை, காப்பார்-காப்பார், ஆர்-ஆர்? ஒருவருயில்லையென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இத்தசையில் உதவக்கடவ க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நெஞ்சே, நீயும் அவ்வயமாகாசின்றியென்கிறான்.

[இனி-ஆவிகாப்பார்-ஆர்] - உதவுமவன் உதவுகிறிலன், நெஞ்சம் பாங்காகிற தில்லை, இனி காப்பார்-ஆர்? [ஆழ்கடல்இத்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான கடலையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் மறைத்து, அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே மஹாதான விகாரத்தை உடைத்தாய், நித்யவிபூதியையும் கணிசிக்கிறுப்போலே யிராநின்றது. ஸ்ரீ விஸ்வரூபங்காட்டினுப்போலே. ஸர்வஸக்திசெய்யுமத்தையும் செய்யாநின்றது. அத்வித்ய மாய் அதிப்ரபலமான ராத்ரியாய் முடிவுகாணப்போகிறதில்லை. நூறுயிரமாதித்யர்களாலும் ஷேதிக்கப்போகாத ப்ராஸல்யம். இருளுக்கும ராத்ரிக்கும் வாசி தெரிவிக்கமாட்டா மையாலே - இருளே ராத்ரியென்கிறான். [காவிச்சர்வண்ணன்] - 'ஹ்ருஷ்ரவ்யவத்ரா ஹ்' என்கிற நிறத்தையுடையவன் - இருளோடு செறிந்த நிறமாகையாலே, இருளோடே செறிந்து வரலாங்கிடர். கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்டர்க்ருதிகள் கண்படாதபடி இருளிலே வந்து அவதரித்தவன். அன்று தாமஸர்க்ருதிகளைப்போக்க வந்தவனுக்கு, இன்று இந்ததம்ஸஸைப் போக்கலாகாதோ. [என்கண்ணன்] - முன்பு ராத்ரிகளிலே வந்து உதவுமவன். [பாவியேன்னெஞ்சமே] - அவனும் என்னுடையவனாயிதே யுதவா தொழிந்தது, ஆபத்துக்கு உதவாதவனாயன்றே, அது உனக்குமொக்குமின்றே. என்கண்ணன் என்னலாம்படியிதே அவன்வ்யதை. வ்யயானாடங்க அவ்வயராம் பாபத்தைப் பண்ணினேன். [நீயும்பாங்கல்லையே] - சோஷியாய் ஸ்வதந்த்ரானுவன் செய்யுமத்தை, பாரதந்த்ரயம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற நீயும் செய்யவேணுமோ. "ப்ரணயித்வத்தை விட் டேன்" என்னலாம், ஸ்வதந்த்ரானுகையாலே; உனக்கு அங்ஙன் இருப்பதொன்றுண்டோ?

[ஆவிகாப்பாளினியார்] - உதவுமவன் உதவிற்றிலன், நெஞ்சம் பாங்குகற்றிக்கே யொழிந்தது, இனிரசுகிரார். கண்ணனும்வாரான் - நெஞ்சமே! நீயும்பாங்கல்லை - ஆவி காப்பாளினியார். [ஆழ்கடல் இதயாதி] - வ்யாபகபதார்த்தங்களை வ்யாப்யங்களிலே யொன்றமுறைத்தது. அபரிச்சேத்யமானகடல், எல்லாப்பதார்த்தங்களுக்கும் இடங்கொடுக்கக்கடவபூமி, அதுக்கும் அவகாசப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசம், இவற்றையடையமுறைத்து. [மாவிகாஹமாய்] - பின்னையும் அவ்வளவில் பர்யவளிப்பதாயிருக்கிறதில்லை, மஹாலிகா ரத்தையுடைத்தாய் நிதயவிபூதியையும் கணிசிக்கிறப்போலேயிராநின்றது. வைஸ்வருப் யங்காட்டின ஸர்வஸக்தி செயவதேல்லாம் செய்யாநின்றது. [ஓர்வல்லிரவாய்] - ராத்ரீக் கும் இருளுக்கும்வாசி புத்திபண்ணியிராமையாலே - இருளை ராத்ரீயென்கிறான். [ஓர்வல் லீரவாய்] - தருவாழியையிட்டேத் துண்டித்து உதவவரிலும் வரவோண்ணுதபடி சேறிந் திருக்கை. [நீண்டதால்] - ஒருமுடிவுகாணவோண்ணுது. [காவீசேர்வண்ணன்] - “ஹுமேதவரவகுரஸு” (புல்லேந்தீவரபத்தாராம்) என்கிற நிறத்தையுடையவன். இருளோடு ஒருகோவையானநிறம், *இருளன்னமாமேனியிறே. கறுப்பு உடுத்த வசுவா ரோபாதி வரலாங்கிடார். [என்கண்ணன்] - கமஸன் கரவலாகவைத்த துஷ்ப்ரக் ருதிகள் கண்படாத்தபடி, இருள்லேவந்து உதவினவன். † நள்ளிருட்கண்வந்த வேந்தை பெருமானிறே. [வாராலால்] - தாமஸப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கவருமவன், தமஸ்ஸு

அவ்வயமுடிகேதாநம்பம் - உத்ஷுவவன் இத்தபதி. தாந்பாயாதருணமாகப் பதாவ்யவ
கூட்டுகிறார் - கண்ணனும் இத்தபதி. வ்யாபகபதார்த்தங்களாவன - பூதங்கள், வ்யாப்யங்களிலே
மொன்று என்றது - ப்ருதவீகாயதவேக வ்யாப்யமான தபஸ்ஸென்றபடி. “தஜிஸு-டுதஜிஸு”
“ஆழ்” என்றது - இவ்வடத்தில், அபரிச்சேத்யமென்றபடி. கணிசிக்கிறப்போலே - ஸ்வாநீந
மாகக அபேக்ஷிக்கிறப்போலே. வ்யாப்யமானது வ்யாபகங்களை வ்யாபித்ததுக்கு த்ருஷ்டாகநம் -
வைஸ்வரூப்யம் இத்தபதி. அதாவது - அர்ஜுனனுக்கு க்ருஷ்ணன் வைஸ்வரூப்யங்காட்டினபோது
எங்கும் வ்யாபித்தாப்போலே, இதுவும் எங்கும் வ்யாபித்ததென்றபடி. இப்படிசெய்கிறது இருளாகை
யாலே, “ஓர்வல்லிருள்” என்னவேண்டாமோ? என்ன - ஈர்திரீக்தம் இத்தபதி. “வல்” என்றதுக்கு
விவம்-நிருவாழியை இத்தபதி. காவீ-கருநெய்தல். “மூ-டுமூர்வாவகு” என உத-உப-
உமா-ஊ-ஹீ-கூ-கு-பூ-ஸ்ரீ-வத்வகூலம்-ஜாத-த-த-ஷ-வா-நக-உ-ந-உ-வி-அ”’ உத்வண்
டுசி-டுசு-த-த-யெ. பலிதம் - இருளோடு இத்தபதி. இதுக்குப்ராணம் - இருளின்ன இத்தபதி.
இருளோடெடுத்த ஸ்லாக்யமானவடிவையுடைய இத்தபந்தி. *பேர்யநிருவந்தாத், இருபத்தாரும்
பாட்டு, “யானுமென்னெஞ்சும்” இத்தபத். இப்படிசொல்லுகிறதுக்கு விவம் - கறுப்புடுத்து இத்
பதி. வ்ஸ்வேஷித்தவனை “என்” என்கிறதென்? என்ன - கம்ஸன் இத்தபதி. அப்படி இருளிலே
வந்து உதவிலானோ? என்ன - நள்ளிருட்கண் இத்தபதி. செறிந்த இருளிலேவந்துதோன்றின என்
னுடையகுலகாதானவர் இத்தபந்தி. நிதிருமோழி, வழாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு,

தன்னையே நிரஸிக்கவந்தாலாகாதோ? வந்தானாகில் அப்போதே விடியுமே இவளுக் கு, † பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேனிறே. [பாவிபேன்நெஞ்சமே] - உனக் கும் அவனோடொத்த ப்ராப்தியேயிறே. அவன் உதவும் ஸ்வலாவனல்லாமையன்றே உதவாவிட்டது, என்னோட்டை ஸம்பந்தமிறே - என்மார்விலேயனைக்கையிறே அவன் உதவாதோழிகிறது, அது உனக்குமொக்குமிறே. [நீயும்பாங்கல்லையே] - ஓராகாரத்தாலே ஸாஜாத்யமுண்டானால் வேறோராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தியுண்டானால் லாகாதோ, ஸ்வதந்த் ராய் பரதந்த்ரணை அவனோபாதியாகவேணுமோ பரதந்த்ரயமேஸ்வரூபமான நீயும். அவ னுக்கு ப்ரணயித்வம் தவிர்ந்ததென்றால் ஸ்வாதந்த்ரயமேஜீவிக்கும், உனக்கு அங்ஙனென் றில்லையே. இருவர் ஸ்வயராயிருந்தால், அவர்களிலே ஒருவன் அஸ்வயனாகாட்டில் மற்ற றையவனும் அவ்வயனாகவேணுமோ. “என்கண்ணனும்வாரானால்,” “என்னெஞ்சமே” என்று ஒக்கச்சோல்லலாயிருக்கிறதிறே. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

நீயும்பாங்கல்லையகாண் நெஞ்சமே! நீளிரவும்
ஒயும்பொழுதின்றி ஊழியாய்நீண்டதால்
காயங்கடுஞ்சில என்காதுத்தன்வாரானால்
மாயும்வகையறியேன் வல்வினையேன்பெண்பிறந்தே.

ஆ — (நீயும்.) மடநெஞ்சமே! நீயும் துணைபன்றியேபொய்யை, நீளிரவும்ஒயும் பொழுதின்றி ஊழியாய்நீளாநின்றது, ப்ராதிகூலஹஸ்வலாவமான ப்ரதீபாரங்கத்திருவில லையுடைய என்காதுத்தன்வாகுகிறிலன், வாரானொழிந்தால்தான் முடியலாமிறே. ‘முடிவன்’ என்றால் முடியவொண்ணாகபடி பாபத்தினால் ப்ராதிகூலாயப்பிறந்தேனென்கிறான்.

“தந்தைகாலில்” இய்யாதி. தாமஸபாக்கீதிகள் - கம்ஸாதிகள். வந்தால்பலமேதென்ன - வந்தா னாகில் இய்யாதி. அதுக்குநியாமகசேசென்ன - பகற்கண்டேன் இய்யாதி. இரவுகலசாதபகலாய்ச் செல்லும்படியானதொரு கல்வடிவைக்கண்டேன், ஒருகாலத்திலும் போக்கவாத்திற் றிக்கேயிருக்கிற உபயவிபூதியுத்தனை நாராயணனாகிற ஆசித்யனைக்கண்டே னித்யந்ததே. அஜ்ஞாநம்நீக்கி அறிவு பிறந்து ஸவிபூதிகளை எம்பெருமானைக்கண்டேனென்றகருத்து. † இரண்டாந்திருவந்தாதி. எண்பத் தோரம்பாட்டு. “என்கண்ணன்” “பாவிபேன்நெஞ்சம்” என்றதுக்கு ஹவம் - உனக்கும் இய்யாதி. ஸம்பந்தமேதென்ன - என்மார்விலே இய்யாதி. கீழே, “நீயும்” என்றசுலப்த்தத்துக்கு - ஸமுச்சய மாக அருளிச்செய்து, வ்யாவ்ருத்திபரமாகத் தாத்பர்யந்தாம் - ஓராகாரத்தாலே இய்யாதி. அதா வது - மார்பிலேயனைத்த ஆகாரத்தாலே ஒத்திருந்தாலும். என்னை விஸ்வவிபாதிருந்த ஆகாரத் தாலே வ்யாவ்ருத்தமானாலாகாதோ? என்றபடி. சுலப்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யந்தாம் - ஸ்வதந்த்ரானாய் இய்யாதி. பரதந்த்ரணைகான், ஸ்வதந்த்ரானாய் பரதந்த்ரணைவனைப்போலேயிருந்தால் வரும் அநந்த் மேதென்ன - அவனுக்கு இய்யாதி. “ஓராகாரத்தாலே” இய்யாதிவாச்யவிவாணம் - இருவர் இய்யாதி. இருவரும் ஸ்வயரொன்றதோ? என்ன - என்கண்ணனும் இய்யாதி. ஆழ்கடல் இய்யாரப்ப, நீயும் பாங்கல்லையே, இனி! - ஆவிகாப்பார்! - ஆ! இய்யவ்யய.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸகலதுக்கங்களையும் கெடுத்த உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்வலாவண காகுத்ஸ்த்தனும் வருகிறிலன், பரதந்தரையாகையாலே முடியவும் விரகு பெறுகிறிலெனென்று இன்னதாகிறான்.

[நீளிரவு என்றுதொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமாம்படி வளர்ந்த ராத்ரி கல்பமாய் வந்துதோற்றி ஒன்றும் குறைந்துகாட்டாதே நெடுகிற்று. ப்ரதிகூலரை டிஹிக்கும் ஸ்வலாவமாய் உர்ஸநமாத்ரத்திலே ஸயாவஹமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுடையனான சக்ர வர்த்திதிருமகனும் வருகிறிலன்.

ப.—அநந்தரம், அசிஷ்டநிவர்த்தகஸீலனை சக்ரவர்த்திதிருமகன் வருகிறிலன், பராதிகூலையாகையாலே முடியவிரகறிகிறிலெனென்று நெஞ்சைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

நெஞ்சமே - நெஞ்சமே! நீயும் - ஸர்வகார்யத்துக்கும் ப்ரதானகாரணமான நீயும், பாங்கல்லை - விதேயமாயிருக்கிறிலை; நீள்-பண்டேநீண்டவருகிற, இரவும்-ராத்ரியும், ஒயும்பொழுது - ஒயுங்காலம், இன்றி-இன்றியே, ஊழிபாய் - கல்பமாய்க்கொண்டு, நீண்டது - வளர்ந்தவிட்டது; காயும் - ஆஸரிதவிரோதிகளைச்சுட்டுப் போகடுவதான, கடு-கடிய, கிலை - ஸ்ரீஸார்ங்கக்கையுடையனான, என்காகுத்தன் - பரோபகாரஸீலமான குடியிலேயிறந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன், வாரான் - ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்கு உதவினாப்போலேவந்து உதவுகிறிலன்; வல்வினையேன் - (அவன் உதவாமைக்கடியான) ப்ரஸபபபத்தையுடையநான், பெண்-(முடியும்போதும் ஸ்வாதந்த்ரயமில்லாத) பெண்ணாய், பிறந்து - பிறந்து, மாயும்வகை - முடியும்பாகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன்.

இ—மூன்றும்பாட்டில், ஸகலதுக்கங்களையும்போக்கும் காகுத்ஸ்த்தன் வருகிறிலன், பரதந்தரையாகையாலே முடியும்விரகு அறிகிறிலெனென்கிறான்.

[நீயும்இத்யாதி]-“கேவலவ” என்கிறபடியே உன்னையொழிய ஒருகார்யம்செய்ய வொண்ணாதபடிப் ப்ரதானமான நீயும் பாங்காகிறிலை. முதலிலேநெடிதானராத்ரியும், முடிவுகாணவொண்ணாதே-வளராரின்றிலும் குறைந்துவரலாமிறே அங்கனேசெய்யாதே, நிலைபெறுகிறதில்லை.அவ்வளவன்றிக்கே,“ராத்ரி”என்கிற பேரைப்பொகட்டு,“கூலூ”என்கிற பேரையுடைத்தாய்; அவ்வளவிலும் தலைக்கட்டாதே நெடுகாநின்றது. [காயும்கடுஞ்சிலை] - ப்ரதிபக்ஷத்தை உக்யுமாக்குவதாய், பெருமாள்கண்பார்க்கிலும் கண்பாராதஸிலை. “சுவஷ்டஹுரீமஹநஃ”, வில்லையணைக்கவே பணிபோரும்படியிறேயிருப்பது. [என்காகுத்தன்] - பிராட்டிக்கு உதவினது தனக்கு உதவிறென்றிருக்கிறான். ஒருநாள் ஓராபத்திலே யுதவினார்க்குப் பின்பு உதவலாகாதே? “தயாதற்குமகன்தன்னையன்றி மற்றிலென்தஞ்சமாகவே”என்னக்கடவதிறே. கீழே “கண்ணனும் வாரானால்” என்றான், “அஹஷித்தக்ஷத்திரியபுத்ரனல்லேன்” என்று அவன் வரத்தவிர்த்தாலும், முடிசூடிநோக்கிப்போந்தகுடியிலே பிறந்தார்க்கு வரவேண்டாவோ. “சினத்தினால்தென்னிலங்கைக்கோமானைச்செற்ற மனதுக்கினியானே” என்றார்களிறே பெண்கள். இருந்தவிடத்தே சென்று விரோதியைப்போக்கினவன் வருகிறிலன். “சுலியாதாஸூஹதபூவ” என்னக்கடவதிறே. [மாயும்வகையறியேன்]- அஹிமதர் வாராவிட்டால் முடியுமையிறே ப்ரியம், அதுக்கு விரகறிகிறிலேன், “காஹுஹிஹுஹிஹு” என்றானிறே பிராட்டி. [வல்

வினையேன்] - அவன்வாராமைக்கடியானபாபத்தைப் பண்ணினேன். முடியவும் அரிதான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபம் மரணஹேதவன்றிக்கே ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவாயிருக்குமாகாதே, ஜீவிக்கை தேட்டமானபோது அரிதாம், முடிகையும் தேட்டமான போது அரிதாம், அசிஷ்டாவஹம் பாபமித்தனையிறே. [பெண்பிறந்தே] - முடிகையும் ஜீவிக்கையும் ஸ்வாதீநமல்லாதஜந்மத்தே பிறந்தேன். எல்லாவளவிலும் அவனைநோக்க வேண்டும் ஜந்மமிறே. முடியும்போது, ஆண்பிள்ளையுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான சக்ரவர்த்தி போல்வார் வேணுமாகாதே.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸகலதுக்கங்களையும்போக்கும் ஸ்வலாவனான காகுத் ஸ்த்தனும் வருகிறிலன், பரதந்த்ரையாகையாலே முடியவும் விரகழிகிறிலே என்கிறார்.

[நீயும்பாங்கல்லைகாண் நெஞ்சமே] - கங்கைக்கு அக்கரைப்பட்டவன்று, இளைய பெருமானாப்பார்த்து, “பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ” என்றாரிறே, “வநவாஸம் இவரையொழியவும் தலைக்கட்டலாம்” என்று ப்ரமித்து; அப்படியே இவரும் தந்திருவுள்ள ததைப்பார்த்து, “நீயும்பாங்கல்லைகாண்” என்கிறார். “உநவாவ” (மநவா) என்கிற படியே - நெஞ்சைக்கொண்டேயிறே எல்லாம்பெறவிருக்கிறது, ஆயிருக்கச்செய்தேயும், இன்னாப்பாலே சோல்வுகிறார். [நீளிரவு இத்யாதி] - முதலிலே நெடிதான ராத்ரியானது; அதுக்குமேலே, ஒருமுடிவுகாணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. அடிகாணவொண்ணாத படியுமாய், முடிவுக்கும் ஒரேல்லைகாணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. முடிவுகாண வொண்ணாதிருக்கச்செய்தேயும் அடியற்றிருப்பனவுண்டிறே, இது அப்படியிருக்கிறதில்லை. [ஓயும்பொழுதின்றி] - நின்றவிடத்தில் நின்றும் கால்வாங்கக்கடவதன்றிக்கே. [உனழியாய்] - “சாத்தன், கூத்தன்” என்றாற்போலே சிலபேராய், அவர்கள் தாங்கள் ஜீவிக்கப்புக்க

மூன்றும்பாட்டு.—நீயும் இத்யாதி. “காயும்கடும்கிலே” இத்யாதியைப்பற்ற - ஸகலஇத்யாதி.

புஸ்ச “நீயும்பாங்கல்லைகாண்” என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக லாவம் - கங்கைக்கு இத் யாதி. பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ என்றாரிறே யென்றது - “சுயொக்ஷாதிதவனவகஸம் காலெபுவிஸுலகஸுண | சுஹுமெகொமழிஷுராஜி லீதயாஸஹுணுக்ரஹ || கசுசு ||” (சுயொக்ஷா)காணெ, (நாடு) என்றத்தைப்பற்ற. பாங்கல்லைகாண் - பாங்கன் நிக்கேயொழிந்தாய் காணென்றபடியாய், இத்தால் - உன்னைக்கொண்டு கார்யயில்லையென்று உபேகழிக்கிறுனென்றபடி. “பாங்கல்லைகாண்” என்கிறதென், மநஸஸையொழிய ஒருகார்யமுண்டோ? என்ன - உநவாவ இத்யாதி. “உநவாவஉஷாணாஃ காரணாவாஸுமெரிகுஷபொஃ | வஸாயவிஷயா ஸஹிஸுமெசுநிவிஷயம் || உஅ ||” உஅ ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணெ, ஷடுஷம் ஸெ, ஸஹுமெ. இன்னாப்பு - வெறப்பு. பாங்கன் நிக்கே யொழிகையாவது - வேறென்றை யறஸத்தித்து ஸரிக்கமாட்டாமை. “நீன்” என்றும், “ஓயும்பொழுதின்றி” என்றும் விஸேஷித்ததுக்கு லாவம் - முதலிலே இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அடிகாண இத்யாதி. ஆனால், “ஓயும்பொழு தின்றி” என்று - முடிவில்லாமைசொன்னபோதே, அடிகாணவொண்ணாமையும் வித்தமன்றே, “நீளிரவு” என்றுவிஸேஷிக்கவேணுமோ? என்ன - முடிவுகாண இத்யாதி. அதாவது - ஓயும் ஸாவாவத்துக்கு முடிவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் அடியுண்டாயிருக்குமிறே, அத்தைப்பற்ற விஸே ஷிக்கிறதென்றபடி. அடியற்றிருப்பன - அடியுண்டாயிருப்பன. “நீளிரவு” என்று - அடிகாண வொண்ணாதென்றபோதே, முடிவுகாணவொண்ணாமையும் வித்தமன்றே, “ஓயும்பொழுதின்றி” என்றவிஸேஷிக்கவேணுமோ? என்ன; ப்ராஹ்மாவவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தம் விஸேஷிக்கவேணுமென்று

கண்டு கொள்வது. ஓயுடை - முடிடை. ராத்ரியானது - ராத்ரி என்கிற பேரானது. அதுதனக்கீழ் - அந்தக்கல்பந்தனக்கும். ஒருத்தியுடைய நெடிதான ராத்ரியென்றது - நெடிதான விஸ்வேஷ வ்யஸந மென்றபடி. காயாநீற்பதாய் - உவியாரிந்தபதாய். கண்பார்க்கிலும் - தையபண்ணிலும். சாங்க மென்றது - சாடு; வில்லும், பகூபாதமும். க்ருஷ்ணனன்றோ பெண்களுக்குத்தஞ்சம், பெருமான் தஞ்சமாயிருப்பரோ? என்ன; பெண்களுடைய கார்யம் தன்பேராகச் செய்யும்வராகையாலே தஞ்சமென் றிருர் - சினத்தினால் இத்தாதி. கோபத்தாலே, அழகியவர்களுக்கு அதிபருனராவனளை நிரவித்த மனத்துக்கிரியானை இதி பாசார்த்தம். எடுத்தபாசார்த்துக்கு லாவம் - பிராட்டியுடைய இத்தாதி. “காகுத்தன்” என்றதுக்கு லாவம் - கீழேகண்ணனும் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - கதுதல் தீது இத்தாதி. “ஊழியாய்நீண்டதால், காகுத்தன்வாரானால்” என்று கூட்டிலாவமாதல், தாத்ந்யாந்தரமாதல் - எந்நி கள் இத்தாதி. தான் எடுத்துவிட்டுப்பொருமவனோ? என்ன - கூலியாதா இத்தாதி. “கூலியாதா

புலகதூர வஸநாநயவிஸாராஃ । சுப்யுஷ்யஸூஸாஹாநே சுஹெரவி
ஸாராஸாஹேஃ ॥ உகா ॥ உத்யொயுகாஹே (க). பொ - யுத்தம்பண்ண. தூசி -
யுத்தம். தூசியுமணியும்-தூசியிலணியும். அணி - இடவணி, வவவணி. பேரணி-பின்னணி. அன்றிக்
கே,தூசியும் பின்னணியு மணியுமென்னுதல். தூசி-யுத்தமும், முன்னணியும். அணியாவது-ய்யுறும்.
வநுத்து - விஹித்து. கீழ்வாக்யவிவரணம் - பாபமானது இய்யாதி. புண்யமே ஜீவகலோது

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம், ப்ரகதிப்தம்.

வொழிய, பாரம் ஜீவநஹேதுவாமோ? என்ன - ஜீவிக்கைதேட்டமானபோது இத்த்யாதி. “வல்வீனையேனாகையாலே - மாயும்வகையறியேன்” என்றுகூட்டி லாவம் அருளிச்செய்து, “பெண் பிறத்தே - மாயும்வகையறியேன்” என்றுகூட்டி லாவம் - பாதந்த்ராஜம்மத்திலே இத்த்யாதி. “பெண் பிறத்தே - மாயும்வகையறியேன் - வல்வீனையேன்” என்றுகூட்டி லாவாந்தரம் - பிறுக்காக இத்த்யாதி. அப்படி ஸந்த்ராஜம்ம் பாரபலமோ? என்ன - வாவாநாடு இத்த்யாதி. அதாவது - பாரபலமாய் பாடஹேதுவுமாய் இருக்குமென்றபடி. “நாஸாநாஸாகாரஃகூடாய் சூஸாவரிவஹாகாரஃ । வ்யாய்நாஸாகாரஸூயம் வாவாநாஸாகாரஸூயம்”^{ஸூ}இதி ஹோவாநாதே. பாதந்த்ராஜம்மத்திலே பிறத்தார்க்கு நினைத்தபோதாக முடியப்போகாதென்றதாக்கு ஸம்வாதம் - நவாஸூ இத்த்யாதி. “நவாஸூரீதாநவீதாநவாநூ ஸூ^{ஸூ}ஹாஸூரிஷெடாஸூரிஸாஸஸோவா । தாவஸூ^{ஸூ} ஹம்^{ஸூ}ஓதஜீவீஷெய்யாவதவூ^{ஸூ}தீஸூணூயா^{ஸூ}வியஸூ^{ஸூ}||^{ஸூ}||” இதி ஸாநூரகாணே(நூ) ஹம்^{ஸூ}ஓதே^{ஸூ}கிவீதா. இந்தஸ்ஸோகத்திலே, “தாவஸூ^{ஸூ}ஜீவீஷெய்யூ” என்று-ஜீவகாவயிசொன்னதாக்கு அதகுணமாக ஸ்லோகாவதாரிகை - பிராட்டி இத்த்யாதி. நகூரூ^{ஸூ} ஹஸூ^{ஸூ}ஜா^{ஸூ}மீதே ராஸூ^{ஸூ}கஸூ^{ஸூ}தொவநூ^{ஸூ} । தெநகூ^{ஸூ}யா^{ஸூ}நாநயதூ^{ஸூ}யா^{ஸூ}” என்கிற ஸ்லோக தாத்பர்யம்-நேவரீ^{ஸூ} இத்த்யாதி. பின்னையுந்தான் என்றது - வார்த்தைப்பாடு, முழுச்சொல். பலதலைத் திருக்கையாலே - ஹஸூ^{ஸூ}முகமாகையாலே. எல்லாம்செய்தாலும் என்றது - எண்ணப்பிரிந்த இவ்

அவர்பக்கலுண்டான சிவிட்து இவ்வளவும் ஏறிப்பாய்ந்து, அவர்வரவிடவந்தவனன்றோ நியும் என்றாளிறே. [வல்வினையேன்பெண்பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன்] - ஸ்வேச்சா தீந்மான மரணமாம்போது ஆண்பிறந்த சக்ரவர்த்தி லீஷ்மாதிகளாகவேணுமாகாதே; ஜ்ஞாந வான்களாதல் ஸ்வதந்த்ரராதல் செய்யவேணும், அறிவிலிகளான பெண்பிறந்தார்க்கு நினைத்தபடி முடியப்போமோ.

(௩)

தான்காம் பாட்டு.

பெண்பிறந்தாரேய்தும் பேருந்துயர்காண்கிலேனென்று
ஒண்கடரோன் வாராதோளித்தான் இம்மண்ணளந்த
கண்பெரியசேவ்வாய் எங்காரேறுவாரானால்
எண்பெரியசிந்தைநோய் தீர்ப்பாராரேனையே?

ஆ.—(பெண்பிறந்தார்.) நான்படுகிற இந்தமஹாதுக்கத்தைக் காண்கையில் முழிகையே நன்மென்றுபார்த்து ஆதிதயன்வாராதே, தன்னைக்கொண்டு முடிந்தான்; இந்தத்தசையில் தன்னுடைய காரணம் ஸௌரீல்யஸௌந்தர்யாதி குணங்களாலே என்னைத்தோற்பித்து எனக்குப் பரமஹோக்யனாயிருந்தவன் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் அளவிறந்தசிந்தைநோய்தீர்ப்பார் ஆர் என்னை யென்கிறான்.

ஒ.—நாலம்பாட்டில், கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸநப் படாநிற்க, எல்லாருடைய ஆபத்துக்களையும் போக்குவானான திருவுலகளந்தருளின எம் பேருமான் வருகிறிலன். என்னுடைய நிரவதிக சிந்தாவ்யஸநத்தைப் போக்குவார் ஆர்? என்கிறான்.

[பெண்பிறந்தார் என்றுதொடங்கி] - நான்படுகிற மஹாதுக்கத்தைப் பெண்ணாய்ப்பிறந்தார் படும் மஹாதுகம் இனி நான் காணமாட்டேனென்று தான்வரில் நமக்கு ஆய்வாஸகரமான ஒளியையுடைய ஆதிதயன் வாராதே ஒளித்தான். [இம்மண் என்று தொடங்கி] - குணகுண நிரூபணம்பண்ணாதே எல்லாருடைய ஆபத்துக்களையும்போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வலாவனாய் நிரதிஸயஸௌந்தர்யயுக்தனாய் ஜகத்தினுடைய ஆபந்நிவாரணத் தாலே மேநாணித்திருக்கிறவன்.

ப.—அநந்தரம், அபேக்ஷித்தபூமியை யளந்துகொண்ட ப்ரீதியாலே புதுக் கணித்த அவயவாதிஸோபையாலே செருக்கான த்ரிவிக்ரமன் வருகிறிலன், அபரிச் சிந்தமான என்னுடைய சிந்தாரோகத்தைத்தீர்ப்பார் ஆர்? என்கிறான்.

வளவும்தாழ்த்தாலும் என்றபடி. எத்தனைநாட்டுசென்றுகிற மென்றுமாம். அவரைக்கண்டுபிறைநாள் என்றது - அவருடைய அநாதாகர்ப்பமானவ்ருத்தியாலே என்னையுபேக்ஷிக்கைக்குடலான அவருடைய மாஸவ்யாபாரத்தையறிந்த பிறைநாளென்றபடி. ஜ்ஞாநவான்கள் - லீஷ்மாதிகள். ஸ்வதந்த்ரரீ - சக்ரவர்த்தி. அறிவிலிகளான - அறிவிலிகளாய் பரதந்த்ரர்களான இத்யர்த்தி. நீளிரவு இத்யாராய் வாரானால், நெஞ்சமே, நீயும் பாங்கல்லகான், வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே - மாயும்வகையறியேன் இத்யந்வயி.

(௩)

(பரதந்த்ரைகளாய் ம்ருதுஸ்வபாவைகளான), பெண்-பெண்ணாய், பிறந்தார்-பிறந்தார், எய்தும்-ப்ராபிக்கிற, பெருந்துயர் - துஸ்ஸஹமானமஹாதுக்கத்தை, காண்கிலேன் - காணமாட்டுகிறிலேன், என்று - என்று, ஒண்-உதயகாலத்திலே தர்ஸநியமான, சுடரோன் - தேஜஸ்ஸையுடைய ஆதித்யன், ('வீஷ்ணுவேஷ்வராயு:') என்று ஈஸ்வராநுவிதாநம்பண்ணிவரும் காலத்திலும்), வாராது-வாராதே, ஒளித்தான் - (ஆராய்ந்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி) ஒளித்துப்போனான் ; இ-இந்த, மண்-பூமியை, அளந்த-தனக்கேயாம்படி அளந்துகொண்டப்ரீதியாலே, பெரிய-பரந்த, கண்-திருக்கண்களையும், செம்-சிவந்த, வாய் - திருவதாரத்தையுமுடையனாய், எம்-(அந்தபூமியைப்போலே இவ்வவயவஸோபையாலே) எம்போல்வாரையும் அந்நயார்ஹமாக்கி, (அத்தாலே), கார்-காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமான வடிவையுடையவனாய், ஏறு-(நினைத்ததுமுடித்தப்ரீதியாலே) ருஷபம்போலேசெருக்கனாயிருக்கிற த்ரிவிக்ரமன், வாரான் - வருகியிலன் ; எண்-நினைவுக்கு, பெரிய - (அவ்வருகேவிஞ்சி அவாந்மநஸ்கோசரமான) பெரிய, சிந்தைநோய் - மனோரதவ்யாதியை, எண்ணை-எண்ணை, திர்ப்பார் - தவிர்ப்பார், ஆர்-ஆர்?

இ.—நாலரம்பாட்டில், கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத வ்யஸகம் செல்லாநிற்க, வரையாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநன் வருகிறிலன், என்னுடைய சிந்தாவ்ய யையைப் போக்குவாராரென்கிறாள்.

[பெண்பிறந்தார்] - பாதந்தரைகளாய் மருதுப் பருதிகளாய்ப்பிறந்த ஸ்த்ரீகள். [எய்தும்பெருந்துயர்] - அதுவிடிலும் மஹாதுக்கம். பாதந்தர்யத்தாலே முடியவும் மாட்டாதே, மார்ஜிவத்தாலே க்லேஸமும் பொருக்கமாட்டாதொழிகை. [காண்கிலேனென்று] - இந்த துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டேனென்று. ஸர்வராஷ்டுகன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி, ரக்ஷணமாத்ரத்திலேயல்வயித்தவர்கள் பொறுக்கவல்லர்களோ; வகுத்தவன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி, அந்நயர் பொறுக்கவல்லர்களோ; “உஜதபூபிஷ்டு வரிஷமரொவாஸுஷாத்தொலி” என்று புருஷோத்தமன் பொறுக்குமித்தனைபோக்கி புருஷர்கள் பொறுக்கவல்லர்களோ. [ஒண்கடரோன்] - தோற்றத்திலே துக்கநிலிருத்தியைப் பண்ணுவான். [வாராது] - ஈஸ்வராஜ்ஞையாலே இருந்தவிடத்திலிராதவனும் தோற்றுவிடிலன். [ஒளித்தான்] - ஈஸ்வரபடர் காணவொண்ணாதபடி மறைத்தான். “இத்தர்மஹாநிகாண்பதில், ஈஸ்வராஜ்ஞாதிலங்கநத்தால்வந்தது அநுபவிக்கவமையும்” என்றிருந்தான். [இம்மண்ணளந்த] - இப்பூமிக்கு என்ன ஆபத்துண்டாய் அளந்தான். இப்பூமி மஹாபஸிகையிலகப்பட்டதெல்லாம் இவன் விரஹத்தின்கையிலே அகப்பட்டாளாயிற்று. பூமியை வரையாதேயளந்தவன். [கண்பெரியசெவ்வாய்] - மஹாபஸியாலே நெருக்குண்ட பூமிபின்க்லேஸம்போகக் குளிரநோக்கின கண்ணிற்பரப்பையுடையனாய், அதின்க்லேஸம் போனதினுண்டான ப்ரீதியாலே பண்ணின ஸ்மித்தத்தாலே சிவந்த அதரத்தையுடையவன். பிறப்பரயோஜநத்துக்கு இரங்குவான் தன்பரயோஜநத்தை விட்டுவைப்பதே. [எங்காரோது] - பூமிபின்க்லேஸம்போனது தன்பெறென்னுமிடம் நிறத்திலேதோற்றி, “இதுகைப்பட்டது” என்று மேறணித்திருந்தவன். [வாராநாஸ்] - இரக்கவேண்டா, அளக்கவேண்டா, வடிவழகைக்காட்டவமையும். [எண்பெரியசின்தை நோய்] - வேதங்களுக்கு நிலமல்லாத உகவத்திஷயத்தை யுள்ளபடிபேசினார், தம்முடைய சிந்தாவ்பன¹³ தம்முடையஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமாயிற்று. “சுவரியிஷ்டு” என்னும

தேரும்போயிற்று” என்னக்கடவதிறே. வரவுக்கு ஸூசகமும் காணவொண்ணாதபடி மறைந்தது; “வொவிரெணுநடூகூதெ” (ஸோபிரேணுந்நலக்ஷயதே), † “சுழன் நிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும்போய்மறைந்தான்” என்னுமாபோலே. [இம்மண்ணளந்த] - இப்பூமிக்கு என்னதுயருண்டாய் அளந்துகொண்டான். பூமிக்கு மஹாபலியா லுண்டான இடமளவோ எனக்கு ராத்ரியாலுண்டான இடர். வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவன். [கண்பெரியசேவ்வாய் இத்யாதி] - க்ருபையால் பெரியனாய் பூமியை யளந்து, பூமியிலுள்ளார் விடாய்போம்படி குளிரக்கடாக்ஷித்து, அத்தாலுண்டான பீர்திப்ர கர்ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே சிவந்த அதரத்தையுடையவனாய். [எம்] - ஸர்வ விஷயமாகப்பண்ணும் ரக்ஷணத்தையே ஸ்வலாவமாக வுடையவனுமாய். [கார்] - இவற்றைரக்ஷிக்கையால் தன்னிறம் பெற்றிருப்பானுமாய். [ஏறு] - “அதுதன்பேறு” என்னுமிடந்தோற்ற மேனாணித்திருக்குமவனும் வருகிறிலன். எம் என்று - ஸர்வரக்ஷக னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்திலே தானும் அந்யதமையாகையாலே சொல்லுகிறார். என் என்று பாடமானபோது - பண்டு எண்டுனோடே கலந்தத்தாலே தன்னிறம்பெற்று மேனாணித்திருந்தவ னென்கை. [வாரானால்] - இரக்கவேண்டா, அளக்கவேண்டா, வடிவைக்காட்டவமை யும். [எண்பெரியசிந்தைநோய்] - “யஸ்யூதததவ்யூதத” (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்) என்கிறபடியே - வேதாந்தங்கள், நிலமன்று என்று மீண்ட ஹகவத்விஷயத்தை, இத்தனைபோதும் பேசினார்; தம்முடைய சிந்தாவ்யயை மயர்வறமதீநலமருளப்பெற்ற ஜ்ஞா நத்துக்கும் அவிஷயமாயிராநின்றது. “எண்பெரியது” என்னுமித்தனை, “இவ்வளவு”

ப்ர:—ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரண வணுஜெஸெஷாடிஸெமொவ்யூ: கசு௭ ரு:சு௭ ருஹுடிஸ்ரீவ்னெபுரயதெஹயாநு । வனவராதடாஸுயொஷிதூகூ வாசஸ்யுநஜாயதெ ॥ ௩௦ ॥ வனஷகூஷுரயஸெஷாடிஸெஸுரு ரெணுநிடிஸீக்ஷு தாடி । டிஸீஸுருதொஹரிஸெபுநஸொவிரெணுநடூகூதெ ॥ ௩௧ ॥

(எண்பெரியசிந்தைநோய்) — கெனொவநிஷடி [௨] “யஸ்யூதததவ்யூதத” (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்) என்கிறபடியே - வேதாந்தங்கள், நிலமன்று என்று மீண்ட ஹகவத்விஷயத்தை, இத்தனைபோதும் பேசினார்; தம்முடைய சிந்தாவ்யயை மயர்வறமதீநலமருளப்பெற்ற ஜ்ஞா நத்துக்கும் அவிஷயமாயிராநின்றது. “எண்பெரியது” என்னுமித்தனை, “இவ்வளவு”

லாவாந்தாம் - வாவுக்கு இத்யாதி. ஸூசகம் - ராதிகன். ஸூசகமும் காணவொண்ணாதபடிமறைந்த துக்கு ப்ரமாணவ்யயம் - ஸொவிரிஇத்யாதி. “வனஷகூஷுரயஸெஷாடிஸெஸுரு ரெணுநிடி ஸீக்ஷுதாடி” டிஸீஸுருதொஹரிஸெபுநஸொவிரெணுநடூகூதெ” உதிவணு ஜெஸெ, கஷாடிஸெமொவ்யூ: சுழன்றிலங்கு இத்யாதி - சுழன்றவருவாளுப் ப்ரகாஸத்தைப் பண்ணுகிற ஆதித்யனாவன் தேரோடும்போய்மறைந்தான் இத்யர்த்தம். † திருமொழி, ஒன்பதாம்பத்தி, லாலாந்திருமொழி, ஆறம்பாட்டு. “இ” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - இப்பூமிக்கு இத்யாதி. அதுவென், மஹாபலியாலே துயரில்லையோ? என்ன - பூமிக்கு இத்யாதி. “மண்ணளந்த” என்ற துக்கு ஹவம் - வரையாதே இத்யாதி. “கண்” என்று - க்ருபையாய், க்ருபையாலே பெரியவ னென்னுதல்; பெரியகண்ணை யுடையவனென்னுதல். இவ்விரண்டையும் தந்தோண அருளிச்செய் கிறார் - க்ருபையால் இத்யாதி. “எம்” என்ற அஸ்மச்சப்தம் - ரக்ஷணப்ரவர்த்தியைச் சொல்லுகிற தாய், அத்தால்பலிதம் - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. “கார், ஏறு” என்கிற இரண்டிபதங்களுக்கும் ஹவம் - தன்னிறம் இத்யாதி. எண்பெரிய - எண்ணுக்கப்படாத. யஸ்யூதததவ்யூதத உதி - யஸ்யூ ததததிதிதிதத, தவ்யூதத; யஸ்யூதததிதிதிதத, ஸநவெஷெதுந்யூ: இத்தனைபோதும்

என்னப்போகாது. பிரிந்தவிஷயத்துக்கு அநுரூபமாய்றே சிந்தாவ்யயைதான் இருப்பது, அதுக்கு ஓரவதியில்லையே. “தடிபூராவீஹாஹுஃவ” (ததப்ராப்திமஹாதுஃக). [சிந்தைநோய்தீர்ப்பாரார்] - சிந்தாவ்யயைபோயித்தனையேவேண்வேது, அவனைமறக்கவுமையும். †“ஏதுசெய்தால்மறக்கேன்” என்னுமவர்களிறே இவர்கள்தான், அவனை மறக்கவுமாம் நினைக்கவுமாம், வ்யஸநம்போயித்தனையேவேண்வேது. இப்போது மறக்கவும் அமையும் என்றது-மறக்கை உத்தேசம்மாய்ச்சொன்னவார்த்தையன்றே; ஓகேற வ்யஸநாதிசயத்தைச்சொன்னபடியிறே. அலாபதசையில் ஸ்ம்ருதிதான் மிகவும் ஆற்றுமைக்கு உடலாயிருக்குமிறே, ‡“கண்ணன்நாமமேகுழறிக்கொன்றிர்,” †“காட்டேன்மின்னும்முரு என்னுயிரிக்கதுகாலன்” என்னக்கடவதிறே. [என்னையே] - இவ்வயக்தியொன்றுக்குமேயுள்ளதோரு வ்யஸநமாயிற்று. நாட்டார் ஸ்மரித்து துக்கிவ்ருத்திபண்ணிக்கொண்டு போகாநின்றார்களிறே, அதுசெய்யலாமிறே ஸாதநபுத்த்யா இழிந்தார்க்கு, “நிபியூராவீதவூ” (நிதித்யாஸிதவ்யூ) என்று - ஸ்ம்ருதிதனையே வியாயாநின்றதிறே; அவனுடையபடியிலே இழிந்தார்க்கிறே இதுள்ளது. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆரென்னையாராய்வார் அன்னையருந்தோழியரும்
நீரென்னையென்னுதே நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்
காரன்னமேனி நங்கண்ணனும்வாரானால்
பேரென்னையாயதால் வல்வினையென்பின்னிறே.

ஆ.—(ஆரென்னையார்) அன்னையருந்தோழியரும் நீரென்னையென்னுதே நீளிரவுந்துஞ்சுவரால், ஆரென்னையாராய்வார்; ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் எனக்குத் துணையாயிருப்பேசினுரென்றது - “இம்மண்ணளந்த” இத்தாயியாலே பேசினுரென்றபடி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - பிரிந்தவிஷயத்துக்கு இத்தாதி. அதுக்கு - ஸர்வபரகாரவிஷ்ணுமான பகவத்விஷயத்துக்கு. “விஷ்ணுரூபமாயிருக்கும்வ்யயை” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தடிபூராவீ இத்தாதி. “தவிதவிஹாஹாஹுஃ கண்ணவாணுவயாதா. தடிபூராவீஹாஹுஃவ விவீநாஸௌவாதகா. வினுவனீ” உத்யாதி, வணுஜெஸெசுபொடெஸ. சிந்தாவ்யயை மறந்தாலொழியத் தீராதேயென்ன - சிந்தாவ்யயை இத்தாதி. “மறக்கையுத்தேஸ்யம்” என்றிருப்பார்களோ? என்ன - ஏதுசெய்தால் இத்தாதி. ஏததைச்செய்தால் மறக்கலாம் இத்தயர்த்த. திருமொழி. இதுக்குலாவம் - அவனைமறக்கவுமாம் இத்தாதி. வ்யாக்யானத்தில் இப்படி இல்லாவிட்டாலும் இவ்விடத்தில் இப்படி கொள்ளவேணும். “கூடுகையுத்தேஸ்யம்” என்னுமதொழிய, “மறக்கையுத்தேஸ்யம்” என்னலாமோ? என்ன - இப்போது இத்தாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு விவரணமாகவுமாம் - அவனைமறக்கவுமாம் இத்தாதிவாக்யம். மறக்கை தேட்டமாகைக்கு, ஸ்ம்ருதிதான் அப்படி துஃசுரூபமாயிருக்குமோ? என்ன - அலாபதசையில் இத்தாதி. “அலாபதசையில் ஸ்ம்ருதி ஆற்றுமைக்குடல்” என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - கண்ணன் இத்தாதி. க்ருஷ்ணனுடையதிருநாமத்தை அநக்ஷாமதாரமாகச் சொல்லி முடித்துவிட்டிகோள். காட்டாதேகிடிக்கோள் உக்கள்லடிவை, என்ப்ராணனுக்கு அந்தவடிவு ம்ருத்யுவாயிருக்கும் இத்தயர்த்த. அவதாரணர்த்தம் - இவ்வயக்தி இத்தாதி. அல்லாதார்க்கில்லையோ? என்ன - நாட்டார் இத்தாதி. நனக்கும் அப்படி செய்யவொண்ணாதோ? என்ன - அதுசெய்யலாமிறே இத்தாதி. ஸ்ம்ருதிக்கு ஸாதநவ்முண்டோ? என்ன - நிபியூராவீதவூ இதி. அதுசெய்யலாமிறே இத்தாதிவாக்யஸேஷம் - அவனுடைய இத்தாதி. அதாவது - ப்ராப்யபுத்த்யா இழிந்தார்க்கு யரித்திருக்கப்போகாதென்றபடி. படியிலேஇழிந்தார்க்கு - விக்ரஹத்திலே இழிந்தார்க்கு. விக்ரஹரூபவம்பண்ணுமவர்களுக்கென்றபடி. இதுள்ளது - ஸ்ம்ருதி, வ்யஸநத்துக்குடலாமாகாரமுன்னது. காமேணுவ்யய. (ச)

கக்கடவ காரன்னமேனி நங்கண்ணனும் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் இவ்வயஸநத் துக்கு ஆராயமான என்பேர் முடியப்பெறலாமிறே, நான்முடிந்தபின்பும் என்னுடைய பேரானது முடிகிறதில்லையென்கிறான்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், துர்த்தையிலே உதவக்கடவரான அன்னையரும் தோழியரும் ஆராய்கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது வந்து உதவக்கடவ க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். நான்போய் ஸப்தாவஸேஷயானேன் என்கிறான்.

[அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னையென்னுதே நீரிரவும் தஞ்சுவரால்]- நான் அவஸநநபானால் உதவக்கடவ நீங்களும் 'நீ என்பட்டாய்?' என்னுதே நான் சுடுபடுகிற இராவெல்லாம் கிடந்து உறங்காநின்றிகோள். [நீர் என்னே] - 'உன்னுடைய நீர்மைஎன்?' என்று வினவாதே உறங்காநின்றார்கள் என்றுமாம். [கார் என்றதொடங்கி]- வர்ஷுகமான மேகம்போலே ஸ்ராமஹரமான திருநிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் முடிந்தபின்பும் என்பேர் என்னை முடிந்தேனாக வொட்டுகிறதில்லை.

ப.—அநந்தரம், உபகாரசீலமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனும்வருகிறிலன், நான் நாமாவஸேஷயானேன், என்னையாராய்வார் ஆர் என்கிறான்.

அன்னையரும் - (பரிவராய்வந்து ஆராயும்) தாய்மாரும், தோழியரும் - (ஸௌ ஹார்த்தத்தாலே ஆராயும்) தோழியாரும், நீர் - இவள்நீர்மை, என்னே - ஏதாயிருக்கிறது, என்னுதே - என்றுநிரூபியாதே, நீர் - தீர்க்கையான, இரவும் - ராக்ரிமுழுக்க, தஞ்சுவர் - உறங்காநின்றார்கள்; (அவர்கள் ஆராயாதவளவிலும் ஆராயக்கடவனும்), காரன்ன - (அதிஸயிதோபகாரசீலமான) காளமேகம்போலேயிருக்கிற, மேனி - திருமேனியையுடையனாய், நம் - நமக்குவ்யனான, கண்ணனும் - க்ருஷ்ணனும், வாரான் - வந்து ஆராய்கிறிலன்; வல்வினையேன் - (ப்ராப்தராய் ஆராய்வாரும் ஆராயாமையுடைய)ப்ரபல பாபத்தையுடையேனான எனக்கு, பின் - பின்பு, நின்று - நின்று, பேர் - நாமமாத்ரம், என்னை - என்னை, மாயாது - முடியவொட்டுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), என்னை - என்னை, ஆராய்வார் - ஆராய்வார், ஆர் - ஆர்? ஒருவருமில்லையென்றபடி. "அத்யந்தாவஸாதம் பிறந்தவளவிலும் இன்னுள்கிடந்தாள்" என்கிற நாமமாத்ரமே ஸத்வாவஸாதசகமென்று கருத்து. (வல்வினையேன்பின்னின்று - ஆரென்னையாராய்வார்) என்று அந்வயிக்கவுமாம். நீரென்னையென்னுதேயென்று - நீர்என்செய்தீரென்னுதேயென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆபத்திலுதவும் அன்னையரும்தோழியரும் ஆராய்கிறிலர், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் ஸப்தாவஸேஷயாகாநின்றே நென்கிறான்.

[ஆரென்னையாராய்வார்] - தன்னைநலிந்த ராக்ஷஸிகளையுங்கூட "அஞ்சாதே" என்று ஆராய்ந்தாளிறே "ஆரென்னையாராய்வார்" என்கிறான். [அன்னையரும் தோழியரும்] - இவளுடைய அவஸாதாதிஸயம், தாய்மாரோடு தோழியாரோடுவாசியறச் சொல்லும்படியாய்விட்டது. என்நினைவேநினைவாயிருப்பார்க்கும், நிரேஷதிப்பார்க்கும் வாசியற்றது. [நீரென்னே இப்பாதி] - அன்னையரும் தோழியருமான நீங்கள், என்னையென்னுதே - என்பட்டாயென்னுதே யென்னுதல்; அன்றியே, [நீர்] - இதொரு நீர்மையே-அவனுக்குத் தன்னையொழியச் செல்லுவதாயிருக்க, அவனையொழியத் தனக்குச் செல்

லாதபடியாயிருக்கிற இதொருஸ்வ்வமே! [என்னை] - இதோராச்சர்யமென்னுதல். [நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்] - நெடியராதிரியெல்லாம், எனக்கு உறங்காதொழிதை ஸ்வ்வாவமாயிருக்கிறப்போலே அவர்களுக்கும் உறங்குகையே ஸ்வ்வாவமாயிற்று. ப்ரதமயோஜனையில், துஞ்சதிரென்னுமர்த்தத்தைக் காட்டக்கடவது. [காரன்ன] - வர்ஷுகமான மேகம்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். “தாலாபா விராஹிசு” என்று, ஒருநீர்ச்சாவியிலே வர்ஷித்தாப்போலே தோற்றமவனும் வருகிறிலன். [நங்கண்ணனும்] - பெண்களுக்கேயுதவுமவனும் வருகிறிலன். [பேரென்னை மாயாதால்] - கார்யத்தாலே நான்முடியச்செய்தேயும், “இன்னாள், இன்னாள்” என்கிற பேர் என்னை முடிந்தேனாக வொட்டுகிறதில்லை. அவனோடொத்ததீ யினுவும், அவன் வாராதவோபாதி இதுவும்போகிறதில்லை. இத்தால் - சென்றற்றநிலையைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தாவஸேஷையானேனென்றபடி. [வல்வினையேன்] - முடிக்கேட்டமானவளவிலும் முடியப்பெறுதபபத்தைப் பண்ணினேன். [பின்னின்றே]-நான்முடிந்தபின்பும் பின்னே நின்று பேர் என்னை முடிந்தேனாகவொட்டுகிறதில்லை. “நாபிராஹிபெவ்யாகுரவாணி” என்கிறபடியே ஒக்கவந்தால், ஒக்கப்போகலாகாதோ?

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆபத்தில் உதவும் அன்னையரும்தோழியரும் ஆராய் கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் ஸப்தாவஸேஷையானேனென்கிறேன்.

[ஆரென்னையாராய்வார்] - “ஊவீ நாராவணஸ்யா ஹம் ஹேஷுயாஹீ ஹ ஊவயுதா” (தாலீநாம்ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாஹீஹதூர்பலா) - திருவடிசென்ற ராகுஸிகளை நலியப்புக; இவர்கள் ராவணன்சோறுண்டு அவனுக்குப் பரதந்தரைகளாகையாலே என்னை நலிந்தார்களாகில், தங்களாலேவந்ததொன்றன்றாகில், அதுதனக்கு நாமும் “பொறுத்தோம்” என்று, நேர்த்தரவுகோடுத்தபின்பு இனி இவற்றை நலிகிறதென்? என்ன; “ராவணனும்பட்டானாகில் நம்மை நெடுநாள் நலிந்துபோந்த இப்பெண்பயல்களை இப்போது பொறுக்கவேண்டுகிறதென்?” என்ன,—“ஊவயுதா” (தூர்வலா)-“சிலர்

ப்ர—(ஆரென்னையாராய்வார்)—யுஃகாணெ [ககக] ஹநுரிஹுபுதி லீதா, “பூவவ்யுஹுஹயொமம் ஹெயததிநிபரிதது ஊவீநாராவணஸ்யா ஹம் ஹேஷுயாஹீஹஊவயுதா||சு||சு||ஹுஹாராவணெநெதாராகுஸ்யாராஹீதஜி யநு | ஹதெதலிஹகூயபுஹாஸஜபுநவாநரொதஜிசக||”

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆரென்னை இத்தாதி. “அன்னையரும்தோழியரும்” இத்தாதியைப் பற்ற - ஆபத்திலுதவும் இத்தாதி.

வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - ஊவீநாஹம் என்றுதொடங்கி, ஆரென்னையாராய்வார் என் கிறுளிறே என்னுமளவும், “பூவவ்யுஹுஹயொமம் ஹெயததிநிபரிதது ஊவீநா ராவணஸ்யாஹம் ஹேஷுயாஹீஹஊவயுதா” உதி யுஃகாணெ ஹநுரிஹுபுதி லீதா, “ஹேஷுயாஹீ” என்றதக்கு அர்த்தம்-அதுதனக்கு நாமும் பொறுத்தோம் என்று. நேர்த்தரவு கொடுத்தபின்பென்றது - “ஹவெயஸரணஹிவஃ” என்றத்தைப்பற்ற, நேர்த்தரவு - செல்லச் சீட்டு. ராவணனும்பட்டானாகில் என்றதக்கு - ராவணனாலே தேவரீருக்கு நலிவுவாராமலிருக்கைக் காக முன்பு இவர்களை நலியாமல்விட்டதென்று தாத்தியம். பொறுக்கவேண்டுகிறதென்? என்ன -

பேரலே, உறக்கம் துறந்தவர்கள் - தோழிமார்; நிஷேதக்குமவர்கள் - தாய்மார். கீழ்வாய்க்கவ்விரணம் - எள்ளினவே இதுயாதி. மூந்தின அர்த்தத்துக்கு, அன்னையரும் தோழியருமான நீங்கள், என்னே யென்றோதே - என்பட்டாய்! என்னோதே, நீளிரவுத்துஞ்சுதிராலென்றபடி. துஞ்சுதிராலென்று - மத யமபுருஷன். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, அன்னையரும் தோழியருமானவர்கள்; நீர் - இடொருநீர்மையே, என்னே - இடொரு நல்லஸ்வபாவமிருக்கும்படியே! என்னோதே நீளிரவும் துஞ்சுவரென்றபடி. துஞ் சுவரென்று - பாதமபுருஷன். மூந்தின அர்த்தத்தில், “நீ” என்றதற்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு. த்விதீ

வும்தஞ்சுவரால்] - “துஞ்சுவரால் என்னுமிது - துஞ்சுதிரால் என்னும் அர்த்தம்பெற்றங்கி
கிடக்கிறது” என்று சொல்லுவாருமுண்டு. அன்னையரும் தோழியருமான நீங்கள்,
என்னேயென்னுதே - என்பட்டாய் என்னுதே யென்னுதல். அன்றிக்கே, அன்னையரும்
தோழியரும், நீரென்னேயென்னுதே - இதோநீர்மை இருக்கும்படியே! என்னே! என்
னுதே. அவன் தன்னைப் போகட்டுப்போய் வேறுசிலவற்றாலே போதுபோக்கித் தன்னை
நீனையாதே யிருக்கச்செய்தேயும், தான் அவனையொழியப் போதுபோக்கமாட்டாதேயிருப்
பதே! இதோநீர்மையே! என்னே-இதேன்ன ஆர்ச்சர்யம், என்னுதே - இப்படி சொல்
லாதே. “நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப் பின்னீர்பேதையார் நட்பு.” [நீரளவும்துஞ்
சுவரால்] - எனக்கு உறங்காமையே ஸ்வபாவமாய்ப்படி, நெடிதானராத்ரியெல்லாம் அவர்
களுக்கு உறங்குகையே ஸ்வபாவமாய்விட்டது. [காரன்னமேனி] - ஒருநீர்ச்சாவியிலே
ஒருபாட்டம் வர்ஷித்தாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனுமாய், “தாலா
ஜாவிரலாசி” (தாலாமாவிரபூத்) என்கிறபடியே முன்பு உதவிப்போந்தவனும் வருகிற
லன். “தாலாம்” என்கிறது - அவர்கள் பூர்வாவஸ்தையைப் பற்றவிறே. [நங்கண்ண
னும்வாரானால்] - பெண்களுக்கே உதவிப்போந்தவனும் வருகிறிலன். [பேரென்னையா
தால்] - அவனோடு ஒவ்வாநின்றதீ! பேரும். அவன்வருகிறிலன், இதுபோகிறதில்லை. நான்
கார்யத்திலே முடிந்தேனாயிருக்கச்செய்தேயும் “இன்னாள், இன்னாள்” என்கிற இப்போர்
என்னை முடிந்தேனாகவோட்டுகிறதில்லை. ஆழ்வாருடையதிருநாமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க
ளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானாப்போலே இவர்தமக்கும் ஸத்தாஹேதுவானபடி. அடியுடைய
பேராகையாலே ஸர்வர்க்கும் ஸாரகமாயிருக்குமே. இதனுடைய அடியுடைமையிறே எல்
லாரும் ஸிரஸாவஹிக்கிறது. [பேரென்னையாதால்]-ஸத்தாவஸேஷையானேனென்றபடி.
[வல்லினையேன்] - நான் முடியச்செய்தேயும் என்னைமுடிந்தேனாகாதபடி பண்ணும்படி
யான பேரைப்படைக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். [பின்னின்று] -
நான் முடியச்செய்தேயும் இப்போனது எனக்குப்பின்னும் நின்று முடிந்தேனாகவோட்டுகிற

யார்த்தத்துக்கு - “துஞ்சுவரால்” என்ற பரோக்ஷநிர்த்தேஸ ஸ்வாரச்யமுண்டு. விவரணம் - அவன்
தன்னை இத்தாதி. “நீர்” என்று - நீர்மையைச்சொல்லுமோ? என்ன - நிறைநீர் இத்தாதி. நீரவர்
கேண்மை - பிறைநிறைநீர், பேதையார் நட்பு மதிப் பின் நீர் என்று அந்வயி. இதுக்கு அர்த்தம் -
நல்லஸ்வபாவத்தையுடையவர்களோட்டை ஸ்நேஹம், பூர்வபக்ஷத்தில் பாதமாசந்த்ரனுடைய நிறைகிற
ஸ்வஹாவம்போன்றது; - அறிவிவிகளோட்டை ஸ்நேஹம், பூர்ணசந்த்ரனுடைய பின்புண்டான ஸ்வ
ஹாவம்போன்றது. அதாவது - க்ஷயிஷ்ணுவென்றபடி. கேண்மையும், நட்பும் - ஸ்நேஹம். பேதை
யார் - அறிவிவிகள். நீர், நீர்மை - ஸ்வஹாவம். பிறை - கலாமாத்ரசந்த்ரன். மதி - பூர்ணசந்த்ரன்.
‘நம்’ என்றதுக்கு அர்த்தம் - தாலாஜாவிரலாசி இத்தாதி. “தாலாஜாவிரலாசி” ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க

வாஹுஜி: । வீதாஹாரயாஸஸிஸாக்ஷாநநயிநயி: ॥௨॥ உதிஸ்ரீஹாமவதெ

ஹாஸி (௩௨). அவன் உதவும்படி அவர்களுக்கு ஆர்த்தியுண்டோ? என்ன - தாலாஜா என்கிறது
இத்தாதி. அவனோடொக்கையாவதேதென்ன - அவன்வருகிறிலன் இத்தாதி. வருகிறிலன் - வாராமே
பாதிக்கிறான். இதுபோகிறதில்லை - போகாமேபாதிக்கிறது. இதுபோகாதேசெய்கிறதுதானே
தென்ன - நான்கார்யத்திலே இத்தாதி. இன்னாள் - இப்படிப்பட்டவள். ஸ்வாபதேஸம் - ஆழ்வா
ருடைய இத்தாதி. தம்முடையதிருநாமம், அல்லாதார்க்கொழிய தமக்கும் ஸத்தாஹேதுவாகைக்கு
ஹேதுவேதென்ன - அடியுடைய இத்தாதி. அடியுடையவென்று - ஹார்யமுடையவென்றாசுடு
இதினுடைய - ஆழ்வார்திருநாமத்தினுடைய. தான்போனால் பேர்நிற்கவொண்ணாதோ? என்ன -

தில்லை. வருகிறபோது ஒக்கவந்தால், போகிறபோதும் ஒக்கப்போகவேண்டாவோ. “நாரீரூபெவ்வுகரவாணி” (நாமரூபேவ்யாகரவாணி), “நாரீரூபவணுவூ தாநா” (நாமரூபஞ்சபூதாநாம்) என்று ஒக்கச்சொல்லக்கடவதிறே. முற்படவந்தார்க்கு முற்படப் போகவேண்டியிருக்க, பிற்படவும்போகலாகாதோ? (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

பின்னிற்காதல்நோய் நெஞ்சம்பெரிதமோல்
முன்னின்றிராவூழி கண்டபுதையடிமுற்றல்
மன்னின்றசக்கரத்து எம்மாயவனும்வாரானால்
இந்நின்றநீளாவி காப்பாராரிவ்விடத்தே.

ஆ.—(பின்னின்ற.) முடிந்தபின்பும் செல்லுகிற விஸ்வேஷ வ்யஸநமொன் றம் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை, இந்த ராத்ரியானயுகமானது அவன்வரிலும் அவனைக் கரணவொண்ணுதபடி என்கண்ணைமறைத்துக்கொண்டு நில்லாநின்றது, இவ்வந்ருகாரமெல் லாம் போம்படி நிரதியாயதிப்பதியுத்தமான திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டு அவன்வருகிறிலன், இந்ததசையில் இந்நின்றநீளாவி காப்பாராரென்கிறான்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், விரஹவ்யஸநம் செல்லாநிற்க, ராத்ரியமாய் ரக்ஷக னான எம்பெருமான் வாராதொழிந்தால் முடியப்பெறுகிருக்கிற என்னை ரக்ஷிப்பார் ஆர்? என்கிறான்.

[பின்னின்ற என்று தொடங்கி] - விடாதேதொடர்கிற காதலாகிற வ்யாதி நெஞ்சை மிகவும்நோவுபடுத்தாநின்றது, ராத்ரியாகிற கல்பம் முன்னேநின்று பதார்த்தங் களும் தோற்றாதபடி கண்ணை மறையாநின்றது. [மன்னின்றசக்கரத்து எம்மாயவனும் வாரானால்] - ஆர்த்தத்ராணுர்த்தமாக எப்போதும் கைகமலாநேமியானாய் அத்யாப்சர்ய பூதான க்ருஷ்ணன் வருகிறிலன். ஜயத்தாவதத்தினன்று, தேஜோரூபமான திருவாழி

ப்ர.—(பேரென்னைமாயாதால்)— மாரொழைவுஷஷபூவாங்கெ [ந] ஹனாஹிரிவாஸொவதாசுநெநீவெநாந்நாநுபூவிஸூநாரீரூபெவ்வுகரவாணி.

ஸ்ரீவிஷ்ணுரானெ பூயஜெஸெவணுஜெ, “நாரீரூபவணுவூ தாநா” கூதூநாநுபூவணுநடி. வெஷஸெவணுணவாடிவெவாடிநாநகார ஸோகூநடி”

வருகிறபோது இய்யாதி. வருகிறபோது ஒக்கவந்ததோ? என்ன - நாரீரூபெ இய்யாதி. ‘பின் னின்றே’ என்றதுக்குவாவம் - முற்பட இய்யாதி. அன்னையரும் இத்யாப்ய, வாரானால், வல்வினை யேன் பின்னின்றே - பேரென்னைமாயாதால், ஆரென்னையாராய்வார் இத்யவ்யடி. (௫)

யைக்கொண்டு பகலை இரவாக்கின அத்யாச்சர்யபூதனை க்ருஷ்ணன், திருவாழியை யிட்டு இரவைப் பகலாக்கிக்கொண்டு தோற்றுகிறிலன் என்றுகருத்து. [நீளாவிசாப்பார் ஆர்]- துர்த்தசையிலும் முடியாதே என்னை நோவுபடுத்தாநின்றான் இவ்வுயிராகிற பகையைப் போக்குவார் ஆர்? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அபிரிவேஸமும் ராத்ரியும் நலியாநிற்க, ஸ்த்திரமான ரக்ஷ னோபகரணத்தையுடையவன் வருகிறிலன், என்னுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷிப்பாராரென் கிறான்.

பின்-பின்னொடர்ந்து, நின்ற-விடாமல்நடக்கிற, காதல் - அபிரிவேஸமாகிற, நோய் - நோயானது, நெஞ்சம் - (தனக்குப்பிறப்பிடமான) நெஞ்சை, பெரிது - மிகவும், அடும்-அழியாநின்றது; முன்-முன்னே, நின்ற - நின்ற, இரா-ராத்ரியாகிற, ஊழி- கல்பமானது, கண்-கண்ணானது, புதைய-புதையும்படி, முடிந்து - மறைத்தது; (இப்படி பின்னும் முன்னும் விரோதியானவளவில்), மன்னின்ற - (ஆஸ்ரிதருடைய வினையைக் கடிக்கைக்கு) நித்யஸந்திஹிதமான, சக்கரம் - திருவாழியையுடையனும், எம்மாயவனும் - ஆச்சர்யகுணசேஷடிதங்களாலே தன்னை என்போல்வார்க்கு ஸ்வம்மாக்கின க்ருஷ்ண னும், வாரான் - வருகிறிலன்; நின்ற - நிரந்தரதுகாதுபவம்பண்ணினராலும் அதுக் கினையாதிருக்கிற, என்-என்னுடைய, நீர்-நித்யமான, இ-இந்த, ஆவி-ஆத்மவஸ்துவை, இவ்விடத்து - இவ்வவஸ்த்தையில், காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர்-ஆர். இந்நின்றவென்று பாடமாய் - இந்தநித்யமான ஆத்மவஸ்துவை யென்றுமாம். நித்யத்வமும் துக்காதுபவத் துக்கு உறுப்பாயிற்றென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விரஹவ்யஸநம்செல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷகனை வனும் வாராதொழிந்தால், முடியப்பெறாதபராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறான்.

[பின்நின்றகாதல்நோய்] - புக்கவிடம்புக்குப் பின்னாட்டிக்கொண்டுதிரிகிற ப்ரோ மவ்யாதியானது. இதுக்கு இடைந்தால் வேறு ஒதுங்கிழவிலையாயிராநின்றது. [நெஞ் சம்பெரிதமால்] - நெஞ்சை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. வோதகம் வோத்யத்தளவன் மென்கை. அகநிபோல், தனக்கு ஆஸ்ரயமான நெஞ்சை தக்யமாக்காநின்றது. [முன் னின்ற இத்யாதி] - பதார்த்தங்கள் தோற்றாதபடி முன்னேநின்ற ராத்ரியாகிறகல்பம் கண்ணைமறையாநின்றது. ப்ரோமவ்யாதியும் ராத்ரியும் முன்புப்பின்புமாய் க்ருதஸங்கே தங்களாய் நலிகிறபடி. உட்கண்ணுமழிந்து புறக்கண்ணுமழிந்தது. க்ராஹகமுமாய் ப்ரகாஸகமுமான கண்ணை, க்ராஹ்யமானவிருள் மறையாநின்றது. [மன்னின்ற சக்கரம்]- ஆர்த்தத்ராணார்த்தமாக எப்போதும் கைகழலாநேமியான யிருக்கிறவன். இவ்விருள் போக்குகைக்கு ஆயுதமெடுக்கவேண்டா வென்கை. [எம்மாயவனும்] - ஐயத்தாவதத்தி னன்று, ப்ரகாஸத்ரவ்யமான திருவாழியைக்கொண்டு தமஸ்ஸை யழைக்குமவன். நிவர்த் தகத்தைக்கொண்டு நிவர்த்தத்தை யழைக்குமவனுக்கு, அத்தைக்கொண்டு நிவர்த்தயத் தைப் போக்கத்தட்டில்லையிறே. எம்மென்று - க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தமக்குண்டான அஸாதாரண்யத்தைச் சொல்லுகிறார். [வாரானால்] - ப்ரதிஜ்ஞையையழித்து விருத் தத்தை யதுஷ்டிக்கவேண்டா, வந்து வடிவைக்காட்டவமையுமென்கை. வருகைக்கு இச்சையில்லாமைபோக்கி, “வருவோம்” என்றால் அருமையிலையிறே. [இந்நின்ற நீளாவி] - இப்படியே முடியாதே நோவுபடுத்தாநின்றான் உயிராகிற ஸத்ருவைப் போக்

சுவாரார்? முடியுமளவிலும் ஸுமேபிராயமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவைப்போக்கி ரக்ஷிப்பாரார்? “சுஹெஷ்யாயஜிஷ்யாயபு” என்கிறவசனத்தைக்கொண்டு தன்னை முடியாததொன்றாகினைத்து நலியாநின்றது. “பிரிவிலும்முடியாத என்னுயிர்ப்பகையைநீக்கி, என்னை நோக்குவாரார்” என்று ஒருதமிழன் இட்டுவைத்தான். [இவ்விடத்தே] - ஸர்வரக்ஷகனும் உதவாததையுடையே.

௭௫.—ஆறும்பாட்டு. விரஹவ்யஸநமும் செல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷக னுனவனும் வாராதோழிந்தால் முடியப்பெறுத ப்ராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறாள்.

[பின்னின்றகாதல்நோய்] - புக்கவிடம்புக்கு வடிம்பிட்டேநலிகிற ப்ரேமவ்யாதி யானது. இடைந்தோதுங்கைக்கு ஒரு நிழலில்லாதபடியிருக்கை. [நெஞ்சம்பெரிதமால்] - நெஞ்சை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. நெருப்பானது சுருணையேவெவப் பண்ணி, பின்னையிறே புறம்பேபோய்ச்சுவேது; அப்படியே, தான்கிடக்குமிடத்தை மிகவும் நலியாநின்றதாயிற்று. [முன்னின்ற இத்தயாதி] - ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் தன்னிலே ஸங்கேதித்துவந்தாற்போலே இராநின்றது. “நான் பின்னிட்டுவருகிறேன், நீ முன்னே தப்பாமே சூழ்ந்துகொள்” என்றுவருவாரைப்போலே வந்தது. எதிரிகள் எளிய ராணல் அவர்கையில் வில்லைப்பறிப்பது கேஷிப்பதாய்க்கொண்டு பரிஹிப்பாரைப் போலே, இத்தலையில் எளிமைகண்டு ராத்ரியாகிறவூழி, முன்னேநின்று கண்ணைமறையா நின்றது. உட்கண்ணைக் காதல் மறையாநின்றது, கட்கண்ணை ராத்ரி மறைத்தது. [கண் புதையமுடிற்றால்]-க்ராஹகமுமாய் ப்ரகாஸகமுமாயிருக்கிற சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, க்ராஹயு மான இருள்வந்து மூடாநின்றது. அன்றிக்கே, இருளோடொத்த நிறத்தையுடையவன் வந்து முன்னேநின்றாலும் காணவொண்ணாதபடி, இராவாகிறவூழி கண்ணைமறையா நின்றதென்னவுமாம். [மன்னின்ற இத்தயாதி] - “எப்போதும் கைகழலாநேமியான்” என்

ஆறும்பாட்டு.—பின்னின்ற இத்தயாதி. “பின்னின்ற” இத்தயாதியைப்பற்ற - விரஹவ்யஸநம் இத்தயாதி.

“பின்னின்ற” என்றது - போனவிடமெங்கும் பின்தொடர்ந்துநிற்கிறவென்னுதல், எனக் குப்பின்னேநின்றவென்னுதல். முந்தினது - புக்கவிடம் இத்தயாதி. அதாவது - ஹிம்விலக்கைக்காகப் பின்னே அநுவிதாநம்பண்ணினவென்றபடி. த்விதீயார்த்தம் - நான்பின்னிட்டுவருகிறேன் இத்தயாதி வாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது. வடிம்பிட்டே - அடிமேலடியிட்டே. “நின்ற” என்றதுக்குலாவம் - இடைந்து இத்தயாதி. இடைந்து - விலங்கி. நோயானால் ஸரீரத்திலேபற்றிப் பின்பன்றோ நெஞ்சை யடுவதென்ன - நெருப்பானது இத்தயாதி. “பின்னின்றகாதல்” இத்தயாதியையுங்கூட்டி ஹாவம் - ப்ரேமவ்யாதியும் இத்தயாதி. ஸங்கேதமெப்படியென்ன; விவரணம் - நான்பின்னிட்டு இத்தயாதி. இப்போது, “பின்னின்ற” என்றதுக்கு - எனக்குப்பின்னேநின்ற என்று த்விதீயார்த்தம் கண்டு கொள்வது. க்ராஹகமான சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, க்ராஹயமான இருள் மறைக்கும்படியென்? என்ன; ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - எதிரிகள் இத்தயாதி. இத்தலையில் எளிமைகண்டு - நாய களைப்பிரிந்து ஸோச்சையாயிருக்கிற படியைக்கண்டு. இருளுக்கும் ராத்ரிக்குமுண்டான ப்ரத்யஸாததி யாலே - ராத்ரியாகிறவூழி என்கிறது. “நெஞ்சம்பெரிதமால், கண்புதையமுடிற்றால்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - உட்கண்ணை இத்தயாதி. உட்கண்ணை - நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணை. கண்புதைய - கண் மறைய, “கண்புதையமுடிற்றால்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம். முந்தினது - க்ராஹகமுமாய் இத்தயாதி. அதாவது - இதரவிஷயங்களைக்கண்டு யூரிக்கவொண்ணாதபடி. கண்ணைமறைத்ததென்றபடி. த்விதீ யார்த்தம் - அன்றிக்கே இத்தயாதி. அவன்வந்துமுன்னேநின்றாலும் தெரியாதபடி மறைத்ததென்றபடி. எப்போதும்கைகழலாநேமியான் - ஸர்வகாலமும் கைவிட்டுநீங்காத திருவாழியையுடையவன் இத்

கிறபடியே, ஆஸரிதர்க்கு விரோதிகளுண்டானபோதாக ஆயுதமெக்கப்பார்த்திராதே, எப்போதுமொக்கக் கையிலேவிடாதேகோண்டிருக்குமாயிற்று. [எம்மாயவனும்] - ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தையிட்டேத் தமஸ்ஸை அழைக்கவல்ல ஆஸ்சர்யபூதன். நிவர்த்தகத்தையிட்டே நிவர்த்தயத்தை அழைக்குமவனுக்கு, நிவர்த்தகத்தையிட்டே நிவர்த்தயத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத் தட்டேண்டோ? [வாரானால்] - இங்கு ஸங்கல்பம் அழியவேண்டா, வருவதாகநினைக்க வமையும். “ஸஹவாஜ்யாத்ஜாயயா” (ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா). வருவதாக இச்சிக்க வமையும். “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமெக்கையும், ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தையிட்டேத் தமஸ்ஸைப் போக்கக்கடவதென்கிற மர்யாதையைக் குலைக்கையுமாகிற இவைவேண்டா, தான்வரவமையும்; நிவர்த்தக ஸ்வபாவத்தாலே நிவர்த்தயம் தன்னடையேபோம். [இந்நின்றநீளாவிகாப்பாரார்] - முடியவேண்டுமெளவிலே நுறேபிராயமாயிருக்கிற இவ்வாத்ம வஸ்துவை முடித்துநோக்குவாரார். “சுஹெஜ்யாயஜிஹெஜ்யாயடி” (அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்) என்கிற வசந்ததைக்கோண்டு நின்று வழக்குப்பேசாநின்றதாயிற்று ஆத்ம

(இங்கு ஸங்கல்பமழியவேண்டா வருவதாகநினைக்கவமையும்) — ஸுமத்தீதா ஸுஹதாஸ்யே, “சுஹஜிவிஸஹ்யயாத்ஜாயயா” தாஸ்யாஸுரொவிஸது | ஸுஹஜிவிஸாஸ்யஸஹவாஜ்யாத்ஜாயயா||”

(இந்நின்றநீளாவி) — தனெசுவலிதீயே, “சுஹெஜ்யாயஜிஹெஜ்யாய ஜிஹெஜ்யாயஸொஷ்யவனவ | நித்யஸவ்யுதஸாணுரவொயம்ஸநாதநஃ||உச||”

யர்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி, கடைசிப்பாட்டு, “இப்போதும்” இத்யாதி. “மன்னின்றசக்கரத்து - எம்மாயவன்” என்றுகூட்டிஹாவம் - ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தை இத்யாதி. தமஸ்ஸையழைத்தது - ஜயத்ராத வதத்தினன்று. இத்தேச்செசொல்லி, “வாரானால்” என்றதுக்குஹாவம் - நிவர்த்தகத்தையிட்டே இத்யாதி. மன்னின்ற - எப்போதும் பொருத்தியிருக்கிற. “மன்னின்றசக்கரத்தேம்மாயவன்” என்றதுக்கு - “ப்ரகாஸ்த்ரவ்யத்தை” இப்பாதிவாக்யத்தாலே ஒருஹாவம் அருளிச்செய்து, ஸ்வஹேநிர விக்கைக்காக, “ஆயுதமேடேன்” என்றவைத்து ஆயுதமெக்கும் ஆஸ்சர்யபூதனென்று விவகரித்து, “வாரானால்” என்றதுக்குஹாவம் - இங்கு ஸங்கல்பம் இத்யாதி. ஸங்கல்பமழியவேண்டா - ஸங்கல்பத்தையுமழித்து ஆயுதமெக்கையாகிற யத்தமும் வேண்டாவென்றபடி. நினைக்கவமையுமென்றது - வருகைக்குத் தன்இச்சையையொழிய வேறொரு ஆயாஸமில்லாமையாலே. “இச்சையடியாக அவன் வரும்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸஹவாஜ்யாத்ஜாயயா என்று. “ஸுஹஜிவிஸாஸ்யஸஹவாஜ்யாத்ஜாயயா” உதிதீதாஸுஹதாஸ்யே. வருவதாக நினைக்கவமையும்” என்றதின் விவரணம் - வருவதாக இச்சிக்கவமையும் என்றது. “மன்னின்றசக்கரம்” என்றதுக்குச்சொன்ன ஹாவத்தவ்யத்தையும் நிகரிக்கிறார் - ஆயுதமேடேனென்று இத்யாதி. வாவமையுமோ, இருளைப்போக்க வேண்டாவோ? என்ன - நிவர்த்தகஸ்வபாவத்தாலே இத்யாதி. “இவ்விடத்தே” என்றதுக்கு அர்த்தம் - முடியவேண்டும் இத்யாதி. “இவ்விடத்தே” என்றது - இவ்வவஸ்த்தையிலேயென்றாய், முடியவேண்டுமெளவிலே என்றபடி. நுறேபிராயமென்றது - “நீள்” என்றத்தைப்பற்ற. “நீளாவியாய்க்கொண்டு - நின்ற” என்றதின் பலிதம் - சுஹெஜ்யாயம் இத்யாதி. “சுஹெஜ்யாயஜிஹெஜ்யாயஸொஷ்யவனவ | நித்யஸவ்யுதஸாணுரவொயம்ஸநாதநஃ” உதிதீதாஸுஹதாஸ்யே. “நீள்-நின்ற-இ-ஆவி” என்று அவ்யப்பது. நித்யமாய்நின்ற இவ்வாத்மவஸ்துவையென்றபடி. “நீளாவிகாப்பாரார்” என்னுமது - இத்தைமுடித்துநோக்குவாரார் என்

வஸ்து. இத்தைமுடித்து நம்மைநோக்குவார் ஆர்? என்கிறதென்று இப்படி முறுகச்சொன்னதுதன்னை, ஒருதமிழன் இஸ்ஸப்தத்துக்குத் தாத்தார்யமாக இட்வேவக்கிறுன் “பிரிவிலும் முடியாத என்னுயிர்ப்பகையைநீக்கி, என்னைநோக்குவாரார்” என்று. [இவ்விடத்தே] - ஸர்வரக்ஷகனுனவனுமுதவாத இவ்வவஸ்த்தையில் இனிமுடிந்துபிழைக்கையிறேஸுகம்.

ஏழாம் பாட்டு.

காப்பாராரிவ்விடத்துக் கங்கிருளின் நுண்துளியாய்ச்
சேட்பாலதூழியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்த்
தூப்பாலவேண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றனால்
தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காளென்செய்கேனே?

ஆ.—(காப்பாரார்.) மஹாந்யுகார வர்ஷோபேதையாய் முடிவில்லாததொரு யுகமாய்க்கொண்டு செல்லாநின்ற ராத்ரியில், தூப்பாலவேண்சங்குசக்கரத்தன் தோன்று தொழிந்தான், காப்பாராரிவ்விடத்து, தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்கள் என்செய்கேனென்று தன்னுடைய நிவாதிக வ்யஸநத்தாலே கூப்பிடுகிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ராத்ரியாகிற யுகம் செல்லாநிற்கவும் எம்பெருமான் வந்துதோற்றுகொழிந்தவாறே அநிமிஷராகையாலே உறவுமுறையாரைப்போலே இவ்வவஸ்த்தையில் உறங்காதே நீர்மையை யுடையருமாகையாலே “தெய்வங்கள் என்செய்கேன்” என்று தன் செயலறுதியாலே சொல்லுகிறான்.

[கங்கிருள் என்று தொடங்கி] - ராத்ரி இருளும் சிறுதுளியுமாய் நெடுமை ஸ்வஹாவமான கல்பமாய் முடிவின்னிக்கே செல்லுகிற இக்காலத்தில். மருங்குலே ‘மருங்கு’ என்றற்போலே கங்குலே ‘கங்கு’ என்கிறது. [தூப்பால என்றுதொடங்கி] - நிர்மலமாய் வெளுத்திருந்துள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் ஏந்தி இவ்வந்யுகாரமெல்லாம் போம்படி வந்துதோன்றுகிறிலன். [தீப்பாலவல்வினையேன்] - அவன் அங்கிகரி யாதபடி பண்ணவற்றான மஹாபாபத்தையுடையேன்.

ப.—அநந்தரம், தார்ஸநாகாங்க்ஷாஜநகமான அஸாதாரண சிஹந்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்துதோன்றுகிறிலன், இந்தமஹாந்யுகாரமான ராத்ரியில் என்செய்கேனென்று, உறங்காததைவங்களைநோக்கிக் கூப்பிடுகிறான்.

இவ்விடத்து - (ரக்ஷகனுதவாத) இந்தஅவஸ்த்தையில், காப்பார் - ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? கங்கு - எல்லைநிலமாகச்செறிந்த, இருள் - இருளையும், நுண் - நுண்ணிதான், துளி - பனித்துளியையும், ஆய் - உடைத்தாய், சேண் - அதிதூரமான, பாலது - ஸ்வபாவத்தையுடைய, ஊழியாய் - கல்பமாய்க்கொண்டு, செல்கின்ற - செல்லாநிற்கிற, கங்குல்

னும் அர்த்தத்தைக்காட்டுமோ? என்ன; நீளாவியைக்காக்கையாவது - முடித்துநோக்குகையென்று அர்த்தாத்வித்தமென்றவிவக்ஷித்து, இதுக்கு ஸம்வாதங்காட்டுகிறார் - இத்தைமுடித்து இத்தாதி. உயிர்ப்பகை - ஜீவிக்கையாகிறஸத்ரு. இப்படியாகிலும் ஆத்மாவைமுடிக்கத்தேகிறதென்னென்ன - ஸர்வரக்ஷகன் இத்தாதி. காமேணைவ்யடி. (சு)

க௭ அ திருவாய்மொழி—௫ - ப. ச - தி. ஊரெல்லாம்.

வாய் - ராத்ரியிடத்து, தூ - அழுக்கற்ற, பால - ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய், வெண் - வெளுத்த, சங்கு - பூநீபாஞ்சஜந்யத்தையும், சக்கரத்தன் - திருவாழியையு முடையனா னவன், தோன்றான் - ("பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர்நாயிற்றேடுபான்மதியேந்தி" என்கிற படியே சந்த்ராதித்யர்களைக் கொண்டுவருமாபோலேவந்து) தோன்றுகிறிலன்; தீ - அக்நி போலே, பால - ஊறுகஸ்வபாவமாய், வல் - ப்ரஹ்மமான, வினையேன் - பாபத்தையுடை யேனான நான், தெய்வங்கள் - (என்துகங்கண்டு இமைகொட்டாமல் பார்த்திருக்கிற) தேவதைகள் ! என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன் ? ரக்ஷயமான என்னால் ரக்ஷித் துக்கொள்ளவொண்ணாதென்று கருத்து. கங்கு - எல்லேநிலம். தூய்மை - அழுக்கறுதி. பாலென்று - ஸ்வஹாவம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ராத்ரியாகிறயுகம் செல்லாநிற்க, அவன் வந்து தோற்ற தொழிகையாலே, அநிமிஷராகையாலே யுறங்காததேவதைகளைக்குறித்து, நான் என் செய்கேனென்கிறான்.

[காப்பாராவில்விடத்து] - ரக்ஷகன் உதவாததஸையில் இனி ஸ்ரீயுகர் நோக் கவோ, நாம் நோக்கிக்கொள்ளவோ? அவனத்தை "எனக்கு" என்கையோபாதிபிறே, அவனுடையரக்ஷணத்தை நாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை. [கங்கிருளினுள்ளே] - நுண் ணெளி-சிறுதுளி. தடித்தவிருளையும் சிறுதுளியையுமுடைத்தாய். [சேட்பால இத்யாதி]- நெடுமையே ஸ்வஹாவமாயிருக்கிற கல்பமாய்க்கொண்டு முடிவின்றிக்கே செல்லுகிற ராத்ரி யில். அதவா, மருங்குலை-"மருங்கு" என்னுமாபோலே, கங்குலை-"கங்கு" என்று குறைத் தாய், ராத்ரியில் இருளென்றுமாம்; அப்போது, கங்குல்வாயென்று - காலபரமாய், இக் காலத்திலே யென்னக்கடவது; "ஸஹராசூழ், டிஸராசூழ்" என்னுமாப்போலே. [தூப்பால இத்யாதி] - இவ்விருளைப்போக்குகைக்கு சந்த்ராதித்யர்கள் சேரவுகித்தாற் போலே கையுமாழ்வார்களுமாய்வந்து தோன்றுகிறிலன். "சந்திரமண்டலம்போல்தாமோ தரன்கையில்" என்றும், "மேருவிற்செஞ்சுடரோந்திருமால் திருக்கைதிருச்சக்கரமொக் கும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அவ்விருளைப்போக்கும்போது இவர்கள் வேணு மென்கை. தூ-தூய்மை. பால-ஸ்வஹாவமாக உடைத்தாகை. ரக்ஷணபரிகரங்களை யுரித்து ரக்ஷணத்திலே டீக்ஷித்திருக்கிறவனும் வருகிறிலன். [தீப்பாலவல்வினையேன்]-தீமையே ஸ்வஹாவமாகவுடைத்தாய், போக்கப்போகாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ரக்ஷ கனும் அநாதரிக்கும்படி பண்ணின பாபமென்கை. [தெய்வங்களென்செய்கேனே] - தேவதைகளுக்கும் இவனுக்கும் அநிமிஷத்தவத்தாலே ஒருஸாய்முண்டு. அவர்கள் பிறப்பே அநிமிஷர், இவள் விரஹத்தாலே அநிமிஷை. தோழிமாரும் உறங்குகிறஸமயத்திலே இவர்கள் உணர்ந்திருக்கையாலே, தன்ஆர்த்திபொருக்கமாட்டாமை யுறங்காதிருக்கிறார்க ளாகக்கொண்டு, "இவர்களிற்காட்டில் நமக்கு வேறு உறவுண்டோ" என்று, என் செய்கேனென்று - தன்செயலறதியை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிறான்.

௭௫.—ஏழாம்பாட்டு. ராத்ரியாகிறயுகம் செல்லாநிற்க அவன் வந்து தோற் றுமையாலே, அநிமிஷராகையாலே உறங்காத தேவங்களைக்குறித்து, நான் என்செய்யுறா னென்கிறான்.

நா.த

ஏழாம்பாட்டு.—காப்பாரார் இத்யாதி. "கங்கிருளின் நுண் துளியாய்" இத்யாதியைஇல் பற்ற - ராத்ரியாகிற இத்யாதி.

[காப்பாராவிலிடத்து] - ரக்ஷிகனுவன் உதவாதிருக்க, இவ்வளவில் வாயுத
ராணர் ரக்ஷிகராகவோ. ரக்ஷிகனுவன் வரவுதாழ்த்தாலும் இப்புத்தி பிறவாதிருக்கக்
கடவ இவர் இப்போது “காப்பாரார்” என்று இவ்வார்த்தைசொல்லம்புகாணும் பிறந்த
தலாவியேஷம். ‘‘ஸௌௌஹ்யமூயமாஞ்சுபாஜாம்’’ (ஸ்ரைஸ்துஸங்குலாம்
க்குத்வால்ந்காம்) - திருவிடி, பிராட்டியை; ‘‘பெருமாள்பாடேற இனியேழுந்தருளவைமை
யாதோ?’’ என்ன; ராக்ஷஸஸங்குலையானவித்தை ராமஸ்ரஸங்குலையாக்கிக்கான் நாம்
போவது, வேற்றுமனிசர்க்குத்திலே விழித்துப்போகவோ? ‘‘வரவாராடியம்’’
(பரபுரார்த்தங்) - அவரோடேவிரோதித்து இறுக்குமுன்பு ஜீவித்துப்போந்ததும் ஒருபடை
வேண்டோ? ‘‘உம் மயேஷ்டி’’ (மாம்மயேத்யதி) - ‘‘மயாவிவரமம்மதி’’ (நயமி
பரமாம்கதிம்) என்கிறவர் இரண்வோர்த்தைசொல்வவரோ? ‘‘காகுது’’ (காகுத்
ஸ்த்த) - இந்தராதிகள்விரோதிகளையும் போக்குங் குடியிலே பிறந்தவர் ஸ்வகார்யத்தில்
சோரநிற்பரோ? ‘‘ததஹ்ஸுஷ்டிஸம்வவெஷ’’ (தத்தஸ்யஸ்த்ருஸம்பவேத்)-அவர்க்கு
அருகுபமானவற்றைச்செய்து போகக்கடவநாம், நம்முடைய ஆற்றுமை பரிஹரிக்கைக்காக
அவர்க்கு நிற்கேடானவற்றைச் செய்யவோ? ‘‘ராமமஹிஷையை ஒருராக்ஷஸன்பிரிக்க,
அவர் ஸபித்துப்போனால்’’ என்னுதல், ‘‘ஒருகுரங்குமீட்டது’’ என்னுதல் செய்கையா
கிறவிது, அவர்வில்வலிக்கு வசையாங்காண்; அவர்வம்ஸத்துக்குக் கொத்தையாங்காண்.
அவர்வியுதத்தில் ராவண்ணச்செய்தத்தை நாமுச்செய்யவோ? ராமயநத்தை ‘‘என்னது’’
என்றரோடு ஒப்பர்களிறே அவருடைய ரக்ஷணத்தைத் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொள்ளு
மவர்கள். ஏதேனும லயவேதுக்களுண்டானாலும் அஞ்சாதேயிருக்கக்கடவ இவர் பிரி

ப்ர:—(காப்பாராவில்விடத்து)—ஸுந்ரகாணெ [நக] ஸீதா, “ஸுநெஸுஸுஸுஸுஸு” ஐதாஜி||௩௦||

“தூப்பாலவெண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றினால் - கங்கினுள்ளி நுண் துளியாய் என்று
தொடங்கி, இவ்விடத்து - காப்பாரா” என்று அம்வயித்து கேட்புத்தோன்ற லாவம் - ராகுகுலுனவன்
இத்தயாதி. ஈடொடாதல், ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகனுயிருக்க “காப்பாரா” என்னலாமோ? என்கிற
ஸ்ரங்கையிலேயாதல் - ராகுகுலுனவன்வா இத்தயாதி, இப்புந்தி - ரக்ஷகாரர் என்கிறபுத்தி.
ரக்ஷகன் வாவுதாழ்த்தாலும் இப்புத்தியிறவாதே, “அவனேரக்ஷகன்” என்று அத்தயவலித்திருந்
தாளோ? என்ன; இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸுரெஸுலு இத்தயாதி, இனியெழுந்தருளவமையாதோ
என்றவிடத்தில், இனி என்றதுக்கு லாவம் - திருவடி ப்ருகூதம்ஸ்ரமாத்ரமாய், “பெருமான் பாடேற
வாரும்” என்ன, “நீ இருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே எப்படிக்கொண்டுபோகிருய்” என்ன, விய்வ
ரூபத்தைக்காட்டி, “இனியெழுந்தருளவமையாதோ” என்ன என்றபடி. “நடுயிடி” என்கைக்கு,
நயிப்பிக்கை நிர்ஸிதமோ? என்ன - நயாதி இத்தயாதி. இது வராவசாய்ஸ்ரலோகம். நயிக்கை தன்ய
ஸத்ருஸ்ரமென்றபோதே - நாம் நம்மைநோக்குகை அவர்க்கு அவத்தயமென்று விவகரித்து லாவம் -
அவர்க்கு அதுருபமானவற்றை இத்தயாதி. நிறக்கேடாம் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - ராமமறியினை
இத்தயாதி. வசையாய் - கொத்தையார். “காசு^{ஸு}” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து சாடு - அவர்
வ்ஸித்துக்கு இத்தயாதி. வம்சமென்று - மூங்கிலாய், யநுஸஸ்செசொல்லுகிறது. “அவர்க்கு அநு
ரூபமான” இத்தயாதி வாக்கியவிராணம் - அவர்விஷயத்தில் இத்தயாதி. ராவண்ணசெயலோபாதி ஸ்வ
ரக்ஷணவ்யம் க்ரூரமோ? என்ன - ராமதந்தத்தை இத்தயாதி. இவ்வார்த்தை செர்லிற்று - “காப்
பாரா” என்கிற இவ்வார்த்தைசெர்லிற்று. லயவேறுதக்களுண்டாளுலும் லயப்படாதிருந்தாளோ?

வாற்றுமைக்கு அஞ்சிபடியிறே இவ்வார்த்தை சோல்லிற்று. “**மஜ்வெதூழி, நாஹாரயதி ஸஞ்ஞாஸு**” (கஜ்வேத்யாதி, நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம்) - ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான ஸ்தீர்த்வம் போயிற்று. “**வாஹுராராஸ்யஸம்ஸரிதா**” [பாஹுராமஸ்யஸம்ஸரிதா] - லயஹேதுக்களுக்கு அஞ்சுவர்களோ கணையத்துக்குள்ளேயிருப்பார். ஆணைத்திரள்கள் ஸிம்ஹத்திரள்களளவல்லவிறே யிது. [காப்பாராரிவ்விடத்து] - “**ரக்ஷயமிவை, ரக்ஷகனிவன்**,” என்று தெளிந்து அறுதியிட்டு, “**அம்ம**” என்று அப்புத்தட்டியிருந்தவளிறே இப்போது “**காப்பாரார்**” என்கிறாள்; பிறந்த ஆற்றுமையின் அதிசயம். அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் ஓர் அச்சாயிறேயிருப்பது, இவர் அல்லலேகிடந்து நோவுபடுகிறாரிறே. அவனுண்டாயிருக்க, முதலிலே, க்லேஸமில்லையிறே ஒருவர்க்கும். [கங்கிருளில்] - கங்கென்று - எல்லையாய், எல்லையான இருளென்னுதல்; [கங்கென்று] - மருங்குலை - “**மருங்கு**” என்னுமாபோலே, கங்குலை - கங்கென்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், கங்குலிலிருளென்னுதல். அப்போது, கங்குல்வாய் என்கிற விடம் - “**ஐஸராசு, ஸஹாராசு**” என்றால் - பத்துநாள், ஏழுநாளென்று காலபரமாகிறவோபாதி, இதுவும் - காலபரமாகிறது. [நுண்துளியாய்] - தடித்தலிருளும், நேரியதுளியுமாய். [சேட்பால இத்யாதி] - மிக்கநேமையை ஸ்வலாவமாகவுடைத்தான கல்பமாய்க்கொண்டுசேல்வகிற, கங்குல்வாய் - ராத்ரியிடத்து. தமிழாசாரியன் என்று தமிழர்க்கு அகஸ்த்யோபாதியாயிருப்பானோருவன், “**சேல்கின்றநாளாகத்து**” என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணிவைத்தான். [தூப்பால இத்யாதி] - இருளைப்போக்கும்போது சந்திராதித்யர்கள்

என்ன-**மஜ்வா** இத்யாதி. “**மஜ்வாலீக்ஷுஸிம்ஹ்வா வ்யாவஹரிகாஸ்ரிதா**” **நாஹாரயதி ஸஞ்ஞாஸம்** **வாஹுராராஸ்யஸம்ஸரிதா** **உருயொஜ்ஜாகாணை** [சு௦] **ஐஸராயம்ஸு** **திஸு** **ஐ** **ஸ்தீர்த்வம்போயிற்று** **ஹ்ருத்வம்போயிற்று** “**வாரிவொவாரி**” என்றததைப்பற்ற-**கணையத்துக்குள்ளே** என்றது. **கணையம்**-கோட்டை. அஞ்சாமைக்குஹேதுவேதென்ன-**ஆணைத்திரள்கள்** இத்யாதி. இது-**பாஹு**-பலம். “**கஜம், வலிம்ஹம்**” என்றது - ஜாத்யேகவசநம். இன்னமும், **ப்ரணவத்திலே** அகாரத்திலேசொல்லுகிற **அவனுடையரக்ஷகத்வத்தையும்**, **மகாரத்திலேசொல்லுகிற தன்னுடையரக்ஷகத்வத்தையும்** அநுஸந்தித்து நிர்ப்பரையாயிருக்குமவன்கிடர் கலங்கினுளென்று ஸ்வாபதேஸத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - **ரக்ஷயமிவை** இத்யாதி. **அம்ம**வென்று சாடு. “**அம்மா**” என்று ஹர்ஷப்ரகாஸகோக்தி; **ஸ்வலாவார்த்தம்** - அகாரவாச்யஞனவனுக்கு **மகாரவாச்யஞன ஆத்மா** **ரக்ஷயமென்று**. **அப்புத்தட்டி** - **தொடை** **தட்டி**; அநுஸந்தித்தென்று **ஸ்வலாவார்த்தம்**. **அதிசயம்** - **அதிசயத்தாலே**. **ஓரகீசாய்** - **ஏகரூபமாய்** என்றசாடு; அச்சிலே அந்தர்ப்பூதமான **அகாரப்ரதிபாத்ய** மாயிறே என்று **ஸ்வலாவார்த்தம்**. **அல்லிலே** - **ராத்ரியிலே** என்றசாடு; ஹல்லான **மகாரவாச்யஸ்வ** **ஸ்வரூபத்தை** அநுஸந்தித்து **நோவுபடுகிறுளென்று** **ஸ்வலாவார்த்தம்**. **அகாராதிகளை** - **அச்சென்றும்**, **ஹாராதிகளை** - **ஹல்லென்றும்** **சொல்லக்கடவதிறே**. **இத்தால்** - **அகாரவாச்யனை** **அநுஸந்தித்து** **நிர்ப்பரையிருக்கவேண்டியிருக்க**; **மகாரவாச்யஞன ஆத்மாவை** **அநுஸந்தித்து**, “**நம்மைநாம் எங்கே** **ரக்ஷித்துக்கொள்ளப்போகிறோம்**” என்று **நோவுபடுகிறுளிறே** என்றபடி. **அவன்** **ரக்ஷகத்வத்தை** **அநுஸந்தித்தால்** **க்லேஸியாமலிருக்கக்கூடுமோ?** என்ன - **அவனுண்டாய்** இத்யாதி. **முதலிலே**-**அவனுண்டாயிருக்க** என்று **அந்வயிப்பது**. **முதலிலே** - **ப்ரணவத்திலே**. **அவனுண்டாயிருக்க** - **அகாரவாச்ய** **ஞன அவன்** **உண்டாயிருக்க**. **எல்லையானவென்றது** - **செறிந்தவென்றபடி**. **தவியார்த்தத்துக்கு**, “**கங்குல்வாய்**” என்றத்தோடு **புநருத்தமன்றோ?** என்ன - **அப்போது** இத்யாதி. **முந்தின அர்த்தத்தில்** **ஸப்தார்த்தம்** - **துடித்த** இத்யாதி. **தவியார்த்தத்தில்**, “**கங்குல்வாய்**” என்றத்தை - **திவஸரூப** **காலபரமாகச்சொன்னதுக்கு** **ஸம்வாதம்** - **தமிழாசாரியன்** இத்யாதி. **மற்றைசந்திராதித்யர்கள்** இவ்

சேரவதித்தாற்போலே யிருக்கிற தீவ்யாயுதங்களை யுடையவன் வருகிறான். அந்தச்சந்திராதித்யர்கள் வேணுங்காணும் இவ்விருளைப்போக்கும்போது.†“ஆங்கத்திகிரிசுடரென்றும்வெண்சங்கம்வானில் பகருமதியென்றும்” என்று சொல்லக்கடவதிறே. பண்டே இவள்கைகண்டு வைத்தவையிறே இவைதான். இருளோடேசிறுபாறு என்று போக்குவானெருவனும், இருளோடேகண்கலந்துகின்ற போக்குவானெருவனு மாயிற்று. [தூப்பாலவெண்சங்கு] - தூய்மையை ஸ்வலாவமாக உடைத்தான வெண்சங்கு. அன்றிக்கே, பாலென்பது-இடமாய், குறைவற்ற இடத்தையுடைத்தாயிருக்கிற. “பெருமுழக்கு” என்னக்கடவதிறே, “ஸுவாபுனெண்பாடிநிலாபுதயாநி” (ஸுபூர்னெண்தரிஸ்ஸுருத்தவரி) என்னக்கடவதிறே. தூய்மையால் - குறைவறுதலைக் காட்டுமோ? என்னில்;—“அவன் இவ்வர்த்தத்தில் தூயன்கான்” என்கையாகிறது - அதில்குறைவற்றிருக்குமென்கையிறே; லக்ஷணையிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, [வெண்சங்கு]-இத்தாலும், தூய்மையாலும் - வெளுப்பின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அப்போது பதாந்தர வ்யவபாநத்தாலே அதுதான் யுக்தமல்ல. [தீப்பாலவல்லினையென்] - தீயஸ்வலாவத்தையுடைத்தாய், பேர்க்கப்பேராதபடி கனவியபாபத்தைப்பண்ணின நான். அதாவது - ரக்ஷணத்திலேக்ஷித்து, ரக்ஷிக்கைக்கு ப்ராப்தராய், அதுக்கென்னக் கருவி பிடித்திருக்கிறவனுங்கூட உதவாதபடியான பாபமிறே. [தேய்வங்காளென்செய்கேனோ] - தேய்வங்காளோடு இவளுக்கு ஒரு ஸாம்யமுண்டு; அவர்கள் பிறப்பே அரிமஷர், இவள்தானே “உண்டோகண்கள்துஞ்சுதல்” என்றிருக்கும். இப்போதுதான் இருளுக்கஞ்சியுமுறங்காள்; தந்தையைக்கண்டதுக்கு அவர்கள் உறங்காதே

விருளைப்போக்கமாட்டார்களோ? என்ன - அந்த இத்தாதி. “அந்தச்சந்திராதித்யர்கள்” என்கைக்கு, தீவ்யாயுதங்களைச் சந்திராதித்யர்களாகச்சொன்ன இடமுண்டோ? என்ன - ஆங்கத்திகிரி இத்தாதி. அவனுடைய திருக்கையிலுண்டான அந்தத்திருவாயிறை ஆதித்யனென்றும், மற்றைத்திருக்கையிலேந்தின் வெளுத்தநிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஆகாசத்திலேவர்த்திக்கிற ஒளியையுடைய சந்திரனென்றும் இத்தயர்த்தம். †பூன்றுந்திருவந்தாதி, அறபத்தேழாம்பாட்டு, “ஆங்குமலரும்” இத்தாதி. இந்தச்சந்திராதித்யர்கள் வந்தால் இருன்போமோ? என்ன - பண்டே இத்தாதி. கைகண்டு என்றது - சாடு; கையிலேகண்டென்றும், அதுபவித்தென்றும். லோகத்தில் சந்திராதித்யர்கள் இருளைப்போக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - இருளோடே இத்தாதி. சிறுபாறென்றுபோக்குகிறவன் - ஆதித்யன். கண்கலந்துபோக்குகிறவன் - சந்திரன். முந்தினவர்த்தம்; தூய்மையென்றது - வெண்ணையாய், வெண்மையே ஸ்வலாவமாகவுடைய வெண்சங்கென்று. அப்போது, வெண்சங்கென்று - சங்குக்கே றுயம். த்விதீயார்த்தத்தில், வெண்சங்கென்றது - வெண்மையையுடைய சங்கென்றபடி. இடமுடைமைசொன்னதுக்கு ப்ரயோஜமேதென்ன - பெருமுழக்கு இத்தாதி. ஸுவாபுனெண்பாடிநிலாபுதயாநி ஸுவாபுனெண்பாடிநிலாபுதயாநி ஸுபூர்னெண்தரிஸ்ஸுருத்தவரி! ஜமதவாதாநி விபலிதீபாரம் ப்ரகபீ யாரோஸயமாதுபெயயா” உதிஞ்ஞானவவபுணி. லக்ஷணை-ஒளபசாரிகப்யோகர். இத்தாலும் - “வெண்” என்கிற விஸேஷணத்தாலும், மூன்றாமர்த்தத்தில், இடமுடைத்தாய் மிக்கவெண்மையையுடைத்தான சங்கென்று ஸப்தநிர்வாஹம். பதாந்தரமாவது - “பால்” என்கிறபதம். “சங்குசக்கரத்தன்” என்றத்தைப்பற்ற - அதாவது ரக்ஷணத்திலே இத்தாதி. கருவி - ஆயுதம். *உன்னித்து மற்றெருதெய்வந்தொழாதவன் “தெய்வங்காளென்செய்கேனோ” என்கிறதென்? என்ன; த்ரேயாபரிஹரிக்கிறார் - தெய்வங்காளோடு இத்தாதி. உண்டோகண்கள்துஞ்சுதல்-கண்ணுறக்கமுண்டோ? அதாவது - பகவதநுபவாபிநிவிஷ்டரானார்க்கு ஜ்ஞானங்கோசம்பிறக்கவிரகில்லே என்றகருத்து. த்விதீயபரிஹாரம் - தந்தையை இத்தாதி. இப்போதுதான் இத்தாதிவாக்யமும் - கீழுக்கேஸேஷம். தோழிமாராப்பற்ற இவர்கள் தஞ்சமாகைக்கு ஹேதுவே

கஅஉ திருவாய்மொழி—ரு-ப. ச - தி. ஊரெல்லாம்.

யிருக்கிறார்களாகக்கொண்டு, அவர்களைத் தஞ்சமாகநினைத்துக் கேட்கிறாள், சிறையறவு போலே. தோழிமாருங்கூட உறங்காநிற்கச்செய்தே அவர்கள் உறங்காதிருக்கையாலே, அவர்களிற்காட்டிலும் இவர்களை அண்ணியவறவாக நினைத்துச்சொல்லுகிறாள். “ஆயும் மருலகுந்துஞ்சிலும்” என்று - தாய்மாரோடொக்க எடுக்கக்கடவதிறே தேவதைகளாயும். ஆர்த்தியிக்கால் “அம்மே! என்செய்வேன்” என்றாற்போலே இருக்கிறதுகாணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

தெய்வங்களேன்செய்கேன்? ஓரிரவேமுழியாய்
மெய்வந்துநின்ற என தாவிமெலிவிக்கும்
கைவந்தசக்கரத்து என்கண்ணனும்வாரானால்
தைவந்ததென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடுமே.

ஆ.—(தெய்வங்கள்.) ஓரிரவு ஏழுமுழியாய் வந்து எனதாவியை மெலிவிக்கும், கருதுமிடம்பொருது கைந்சின்றசக்கரத்து என்கண்ணனும் வருகிறிலன், ஹேமந்தகாலத்தில் அதிலீதளமான தென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடும், தெய்வங்கள், என்செய்கேனென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருராத்திரி அநேகம்யுகமாய் மிகவும்வாதிபாநின்றது; எம்பெருமானும் வருகிறிலன்; அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றது என்கிறாள்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - ‘முடித்தல்லது போகேன்’ என்று வந்து என் ஆத்மாவை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. நினைத்தபடி விபேயமான திருவாழியை யுடையானை க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். துஸ்ஸஹமாம்படி தடவிக்கொண்டுவருகிற குளிர்காற்று அதுபுஷ்ணமான நெருப்பிற்காட்டில் சுடாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதி சிவர்த்தநத்தில் ஆயுதமெடுத்துக் காரியங்கொள்ளும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றது, என் செய்வேனென்று அந்ததைவங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

தெய்வங்கள் - (உணர்த்தியோடேயிருக்கிற) தைவங்கள்! (ஒரு ப்ரவ்ருத்தி கூழையல்லாத நான் என்னுடையர்கூணத்தில்), என்-எத்தை, செய்கேன் - செய்வது? ஓர்-ஒரு, இரவு-ராத்திரி, ஏழு-ஏழு, ஊழியாய்-கல்பமாய்க்கொண்டு, மெய்-புத்திபூர்வகமாக, வந்து - முன்னேவந்து, நின்ற - நின்ற, (விஹக்ஷிஷ்டமான), எனது - என்னுடைய, ஆவி-ப்ராணனை, மெலிவிக்கும் - க்ருஸமாக்காநிற்கும்; கைவந்த - (பகலே “இரவையழைக்க” என்னிலும் நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும்படி) விதேயமான, சக்கரம்-திருவாழியையுடைய, என், -கண்ணனும் - க்ருஷ்ணன், வாரான் - (அத்தைக்கொண்டு, இந்த

தென்ன - தோழிமாருங்கூட இத்யாதி. தோழிமாரிலுங்காட்டில் இவர்கள் அண்ணியவறவோ? என்ன - ஆயும் இத்யாதி. த்ருதீயபரிஹாரம் - ஆர்த்தியிக்கால் இத்யாதி. அதாவது - தன்னிலே ஸோகித்துச்சொல்லுகிறாளென்றபடி. கங்குளில் இத்யாப்ய என்செய்கேனோ, இவ்விடத்து - காப்பாரார் இத்யவ்யஃ.

(எ)

ராத்ரிபோம்படி) வருகிறிலன் ; (அவன்வாராதது அறிந்து), தைவந்த-(நலியவருவாரைப் போலே) தடவுகிற, தண்-குளிரந்த, தென்றல்-தென்றலானது, வெம்-வெவ்விய, சுடரில்-அக்தியிற்காட்டிலும், அடும் - சுடாநின்றது. அக்திபோல என்றுமாம். கைவருகை-நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளலாகை. தைவருதல் - தடவுதல்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ராத்ரியும் வ்யாக்யாமாய் ரக்ஷணம் வாராதிருக்கவுள், குளிரந்ததென்றலானது நலியாநின்றதென்கிறான்.

[தெய்வங்களென்செய்கேன்] - வேறு உறங்காதிருப்பாரில்லாமையாலே, பின்னையும் தன்செயலறுதியாலே சொல்லுகிறான். [ஓரிரவேழுதியாய்] - கீழ்ச்சொன்ன கல்பம் “ஒருராத்ரிமாத்ரம்” என்னும்படி, ஒருராத்ரிதானே அநேககல்பங்களாகாநின்றது. ஸௌலரி ஹோகத்துக்காக பலவடிவுகொண்டாற்போலே, ராத்ரியும் நலிகைக்காக அநேகம்வடிவுகொண்டது. [மெய்வந்துநின்று] - ப்ரஸங்கத்தாலே வந்துநலிகையன் றிக்கே, புத்திபூர்வமே, “முடித்தல்லதுபோகேன்” என்று ஆக்ரஹமுதையாரைப் போலே நின்று. ராவணன் இடம்பார்த்து வந்தாற்போலே, ‘விரஹஉபெஸ’ என்று அறிந்துவந்து நலியாநின்றது. [எனதாவிமெலிவிக்கும்] - நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லாத படி சென்றற்றவுயிரை நலியாநின்றது. [கைவந்தசக்கரத்து] - நினைத்தபடி வி஽்யுபமான திருவாழியையுடைய. லாவஜ்ஞமான பரிகரத்தையுடையவன்கிடர். [என்கண்ணனும்] - ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தன்ப்ரதிஜ்ஞையை யழியமாறுமவன். [வாராணஸ்]-கையில் திருவாழியை யிட்டு இருளைத்துணித்து தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன். [தைவந்ததன் தென்றல்] - குளிரந்தகாலத்திலேவந்த குளிரந்ததென்றல். தைவருகையாவது - தடவுகையாய், காந்த னுடைய ஸபர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமான தென்றலென்றுமாம். [வெஞ்சுடரில்தாண்டமே]-சுடரென்று - லௌகிகாக்நி, வெஞ்சுடரென்று - அதிற்காட்டில் கொடிய நரகாக்நி, அதிற்காட்டிலும் நலியாநின்றது. நரகாக்தியிற்காட்டில் விஸ்வலக்ஷணையில் அதுகூல ஸ்பர்ஸம் கொடியதாயிதேயிருப்பது. அத்யுஷ்ணமான நெருப்பிற்காட்டில் சுடாநின்ற தென்கை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஏகராத்ரி அநேகபுகமாய் மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றதென்கிறான்.

[தெய்வங்களென்செய்கேன்] - மற்றும் உறங்காதிருப்பாருண்டாகிலிறே அவர் களைப்பார்த்துச்சொல்லுவது. [ஓரிரவேழுதியாய்] - கீழ், “ஊழியாய்” என்றவிடம் - ராத்ரிமாத்ரமாய்நின்று நலிந்ததென்னும்படி, இது அநேககல்பமாய் நலியாநின்றது. ஸௌலரி, ஹோகத்துக்கு அநேகம் வடிவுகொண்டாற்போலே, இது ஷாதிக்கைக்கு அநேகம் வடிவு கொள்ளாநின்றது. [மெய்வந்துநின்று] - ராவணன் இடம்பார்த்துவந்தாற்போலே விரஹ தசையறிந்து நலியாநின்றது. ஈஸ்வரன்மர்யாதை குலைக்கவொண்ணாமை வந்தமாத்ரமன்

எட்டாம்பாட்டு.—தெய்வங்கள் இத்தாதி. “ஓரிரவேழுதியாய்” இத்தாதிபைப்பற்ற - ஏகராத்ரி இத்தாதி.

மீளவும் “தெய்வங்கள்” என்கிறதென்? என்ன - மற்றும் இத்தாதி. அநேககல்பமாய் நலிந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌபரி இத்தாதி. “வந்துநின்று” என்றதுக்குலாவம் - ராவணன் இத்தாதி. அதாவது - ராவணன் இடம்பார்த்து வந்தாற்போலே, “விரஹதசை” என்று அறிந்து வந்து நலியாநின்றதென்றபடி. “மெய்வந்து” என்றதுக்குலாவம் - ஈஸ்வரன் இத்தாதி, ஈஸ்வரன்

றிக்கே, தனக்கே ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே மெய்யேமுன்னேவந்துநின்று. [எனதாவி மெலிவிக்கும்] - போனவுயிரை மீளக்கோடுத்து நலியவற்றாயிற்று. “சேன்றற்றது” என்னும்படியிருக்கிற என்னுடைய ஆவியையுண்டாக்கி நலியாநின்றது; மோர்க்குழம்புகோடுத்துத்தேற்றி, விநேகங்கட்டி நலிவாரைப்போலே. [கைவந்தசக்கரத்து] - இவ்வயஸநத்தைப் பரிஹரிக்கைக்குப் பரிகரமில்லாமல்தான் இருக்கிறானோ? அழையாதிருக்கச் செய்தேயும் நினைவறிந்து கையிலேவந்திருக்கும் திருவாழியையுடையவன். அறவியேயமானபரிகரத்தையுடையவனென்றபடி. லாவஜ்ஞமாய்க் கார்பஞ்செய்யும் பரிகரத்தையுடையவன். “லாவஜ்ஞேக” (பாவஜ்ஞேக) - பூநீபர்ணசாஸைமைக்கும்போது இனாயபெருமாள்; ருஷிகளுக்கு ஓலக்கங்கோத்திருக்குமிடம் பண்ணும்படியும், அக்ரிசாஸைமைக்குமிடமும், இவையிறே பெருமாள் அருளிச்செய்வது; பிராட்டியுந்தாமும் ஏகாந்தமாக இருக்கும்படிகள் இவருடன் தாம் அருளிச்செய்யாரே, அவையடையக் கருத்தறிந்து செய்வாராயிற்று. அவர் *தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபேசினால், இவரும் சேவிகண்ணுகக்கேட்டே சமைத்து மித்தனை. “கூதஜ்ஞேக” (கூதஜ்ஞேக) - வருந்தி இவர்களைவைப் பின்சேன்றமாத்ர மன்றிக்கே; அறுபதியிரமாண்டு மலநீன்று பிள்ளைபெற்றசக்ரவர்த்தி, பெருமானுக்குப் பொருந்துமிடம்பார்த்து மாளிகைசமைத்து முன்பு செய்துபோந்த கட்டளைகளறிந்து, அப்படியே செய்தாராயிற்று. “யஜ்ஞேக” (தர்மஜ்ஞேக) - இதுதான் “தம்பியாயிருந்து இப்படிசெய்தார்” என்று குணமாகையன்றிக்கே, “இதுகர்த்தவ்யம்” என்றுசெய்தார். “உஜ்ஜீவநஹேதுவான அநுஷ்டேய, ர்மமிது” என்று செய்தார். “கூயாவாஞ்ஞேக” (தவ்யாபுத்தரேண) - போனஐயர்க்கு நிரயநில்தாரகர் நீரேயிறே. “நாம் உள்ளதனையும் இவருடையரகஷணம் இப்படி செல்லுகிறது, நமக்குப்பின்பு இவர்க்கு ரகஷகரார், என்

பர:—(கைவந்தசக்கரத்து)—கூரணுகாணே [கரு] வணவடிபெசு உகூணெந நிதிபுதாதிதிநொஹராஹ வணபுஸாஅநா ஸுஷ்டா க்ஞகிஹுபெடா ராசி, “லாவஜ்ஞேககூதஜ்ஞேக யஜ்ஞேகவகூண | கூயாவாஞ்ஞேகயஜ்ஞா தூநஸவ்யுதவிதாசி||உகூ||”

மர்யாதை - ஈஸ்வரன்கட்டினமர்யாதை. “பேரென்னையாதால்” என்று - சென்றற்றதாகச்சொல்லியிருக்க, “மெலிவிக்கும்” என்கைக்கு ஆஸ்ரயமுண்டோ? என்ன - போனவுயிரை இத்தாதி. “சக்கரத்து” என்றதுக்குலாவம் - இவ்வயஸநத்தை இத்தாதி. “கைவந்த” என்றதுக்கு - லாவஜ்ஞமாய்க் கையிலேவந்த என்னுதல்; “கைவந்த” என்று - முழுச்சொல்லாய், விபேயமான என்னுதல். இவ்வர்த்தவ்யத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - அழையாதிருக்க இத்தாதியாலும்அறவியேயமான இத்தாதியாலும். முந்தினஅர்த்தவிவரணம் - லாவஜ்ஞமாய் இத்தாதி. அப்படி அவன்பரிகரத்தில் லாவஜ்ஞமாய்க் கார்யம்செய்தபேருண்டோ? என்ன - லாவஜ்ஞேக இத்தாதி. “லாவஜ்ஞேககூதஜ்ஞேக யஜ்ஞேகவகூண | கூயாவாஞ்ஞேகயஜ்ஞாதூ நஸவ்யுதவிதாசி||உகூ||”கூரணுகாணே, உகூணநிதிபுதவணபுஸாஅநா ஸுஷ்டா க்ஞகிஹுபெடா ராசி. அவர் அருளிச்செய்யாதிருக்க, லாவமறிந்துசெய்யும்படி எப்படி? என்ன - அவர் இத்தாதி. சேவிகண்ணுக - கண்ணெவியாக. ஸேஷாவதாரத்தவந்த என்றபடி. கூதஜ்ஞேகாநாநிதி. கூதஜ்ஞேக என்றவிவகூறித்துலாவம் - வருந்தி இத்தாதி. விவரணம் - உஜ்ஜீவந இத்தாதி. சக்ரவர்த்திக்கு நிரயமாவதேதென்ன - நாம்உள்ளதனையும் இத்தாதி. “கைவந்த” என்றதுக்கு - அறவியேயமான இத்

செய்யக்கடவது” என்று இதுவேயாயிற்று அவர்க்கு எப்போதும் நெஞ்சுறால் ; அவர் செய்யு மவற்றை நீர் செய்கையாலே அவர்க்கு துக்கரிவர்த்தகர் நீரேயிதே. “யஜுரதா” (தர்மாத்மா) - ஐயருமோருவரே ! தான் பரமஹார்மிக்கிடர்; தாம் இருந்தநாளும் நமக்கு வேண்டும் ரக்ஷணங்கள்பண்ணி, தாம்போனநாளைக்கும் தண்ணீர்ப்பந்தல்வைப்பாரோ பாதி உம்மைவைத்துப்போவதே ! “ஈசுவர துஷிதாஜ” (நஸம்வருத்தபிதாமம) - நாம் ஐயரை இழந்திலோமிதே, நீர் இழந்தீராகிலித்தனையிதே. “ராஜஸூக்ஷிணோ வாஹு:” (ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹு:) என்கிறபடியே விடேயமாய்க் காரியஞ்செய்யும் பரிகரத்தையுடையவர். [கண்ணன்] - ஸ்ரீ ஸ்ரீஷம்மைரத் தோடருகிறபோது கையிலேவந் திருந்ததிதே திருவாழி. ஸ்ரீ ஸ்ரீஷம்ர் நெமேப்போது பொருதபடியாலே அர்ஜுநன் இளைத் தான், அவன் இளைத்தவாறே ஸர்வேஸ்வரன் தன்ப்ரதிஜ்ஞையை மறந்தான், தேரில்நின்றும் குதித்துத் திருவாழியைக்கொண்டு தோடர்ந்தான், வந்துகொன்றருளிர் என்கிறான். “ஹஹேஹி துஷி” (ஏஹ்யேஹித்தயாதி) - என்றும் ஆணைமறுத்தாலும் சேதமில்லை! இச்சீறிச்சிவர்த கண்ணழகை அஹ்லவிக்கப்பெற்றால். “புலஹு” (ப்ரஸஹ்ய) - தேவர்க்கும் வீரத்துக்கும் தோலேன், என்கையி லாயுதத்தைப்போகடச்சோல்லித் தலையை யறுத்தருளிர். “ஹோகநாய” (லோகநாத) - வீரத்துக்குத்தோலேனாகிலும் முதன்மைக் குத் தோற்பனிதே. [என்கண்ணன்] - ஆஸ்ரிதர்க்காக ப்ரதிஜ்ஞையை அழியமாறுமவ னிதே. ஆஸ்ரிதரிலே ஒருவர்க்குச் செய்தது எல்லார்க்குமாயிருக்குமே. “ஆஸ்ரிதர்க்காக ப்ரதிஜ்ஞையையழியமாறு” என்னுரிது தஞ்சமாகவிறே இவனைப்பற்றுகிரர் பற்றுகிறது. தனக்கென்னவும் சிலரியதமாயிருக்குமாகில் இவனைப்பற்றுவார்க்குப் பலமில்லை. [தைவந்த

ப்ர:-யுககாணெ[உஅ] ராவணஹ்ருதிசுகஸஹ்ருதாரா, “வஸஷாஸு
 உக்ஷணொநாஜிஸா தாபாணஸஜிஸி ய:। நபயயஹ்ருதகஸுஸுஸாஸவிஸா
 ரஜி:॥உச॥ சுஜிஷ்டுஹ்ருதபாஜெதாவிசு ரஹொஸுவிபாநு வத்। ராஜிஸுஹ்ருத
 ஹொவாஹ்ருதிஸுஸாஹொவஹிஸுஸா:॥உரு॥”

யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கும் இனையபெருமானை உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார் - ராசிஸூ இத் யாதி. அப்படி திருவாழிதான் நினைவறிந்து கைவந்தவிடமுண்டோ? என்ன - ஸ்ரீலீஷ்மரை இத் யாதி. “ஹூத்ராஹூஜிவதுநெது” என்றத்தைப்பற்ற - என்றும் இத்தாதி. ஆணை மறுக்கையாவது - “ஆயதமெடேன்” என்ற க்ருஷ்ணனை எடுப்பித்து சேஷியினுடைய பாதிக்ஞையை யழிக்கை. சேதமில்லை - ஹாநியில்லை. “கூரிஷீஃபுஹூஜியொஜெதா விசுரொனொ ஹூஜிரோநு வயீ | ராசிஸூஷகூநிணொவொஹூ நிஃதுஃபுரொனொவஹிஸாநு” இதி யாஜகாரொனொராவணஃபுதிஸாஃ. “வனஹூஹிஹூஜிஹூஜிவதுநெது நஹொஹூதெதெஷ்வராவுஜெய | பூஸஹூஜோவாதயமொகநாய நயொதூரி ஃபுதிஸாநுஸஹூ” இதி லீஷ்வஹூணி. “என்” என்றதுக்குவாவம் - ஆஸ்ரிதர்க்காக இத்தாதி. ஆஸ்ரிதர்க்காச்செய்தால் தமக்கென்? என்ன - ஆஸ்ரிதரிலே இத்தாதி. பாதிக்ஞாபரி பாவமன்றோ தஞ்சம், அத்தையழியமாறமதுதஞ்சமோ? என்ன - ஆஸ்ரிதர்க்காக இத்தாதி. ஆஸ்ரி தர்க்காகவென்றது - அர்ஜுந ரக்ஷணர்த்தமாக என்னுதல். லீஷ்மனை ஸத்யப்ரதிஜ்ஞைக்குகைக்காக என்னுதல். “ஸூநிமஸிவஹாய” இத்தாத்தயநுஸந்தேயம். இப்படி இராவிட்டால் ஹாநியே தென்ன - துளக்கென்னவும் இத்தாதி. சில என்றது - ஸத்யப்ரதிஜ்ஞாதிகள். “தைவந்த” என்றது -

கஅசு திருவாய்மொழி—நி. ப. ச. தி. ஊரெல்லாம்.

தண்டென்றல்] - குளிர்ந்தகாலத்திலே வந்த குளிர்ந்த தேன்றலென்னுதல்; தைவருகையாவது - தடவுகையாய், காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமாயிராநின்றதாயிற்றுக் குளிர்ந்ததென்றல். “தான்சென்று மண்மகளைத் தைவந்தான்” என்று ப்ரயோகித்தார் களிறே. [வெஞ்சிடரில்தானமே] - வெவ்விய சுடரிற்காட்டில் அமேன்னுதல், சுடர் போலே நலியாநின்றதென்னுதல், லௌகிகாக்கியிற்காட்டில் நரகாக்கிக்குள்ள வாசிபோரு மிறே பிரிந்தஸமயத்தில், அங்குடலபதார்த்தத்துக்கு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வெஞ்சுடரில்தானமோல் வீங்கிருளினுண்துளியாய்
அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்தோன்றாதால்
செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாரானால்
நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்? நின்றருதுகின்றேனே.

ஆ.—(வெஞ்சுடரில்.) வெஞ்சுடரில்தானடாநின்றது வீங்கிருளின் துண்துளியாய்; அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றுகிறதில்லை, செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்செல்வனும் வருகிறிலன், இனி நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரார், முடியப்பெறுதே காலதத்வமெல்லாம் நின்று உருகாநின்றே நென்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ராத்ரியும் மிகவும் வாய்ப்பாகின்றது. வரக்கடவதான ஸூர்யோதயமும் நமக்கென்றவாறே ப்ரார்த்தயமாய்விட்டது, எம்பெருமானே வந்து தோன்றுகிறிலன், நான் நின்று நோவுபடுமித்தனைபோக்கி என்னுடைய வாயைப்பாக்கக் கடவார் யாருண்டோ இனி? என்கிறான்.

[வீங்கிருள் என்றுதொடங்கி] - வீங்காநின்றள்ள இருளையும் துண்துளியையுமுடைத்தாய்க்கொண்டு ராத்ரியானதுதான் நெருப்பிற்காட்டில் நலியாநின்றது. தேர்நாவினே இருளைப்போக்கி நம்முடைய க்லேஸாஹாநியைப் பண்ணவல்ல அழகிய ஒளியோடேகூடின ஆகித்யனுடைய அழகிய தேரும் தோன்றுகிறதில்லை. [செஞ்சுடர் என்று தொடங்கி] - இங்கனே துஸ்ஸஹமானதையோ செல்லாநிற்க, சிவந்த ஒளியையுடைத்தாய்த் தாமரைப்பூப்போலையிருக்கிற அழகியதிருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீயுபதியானவனும் வந்து தோன்றுகிறிலன்.

ப — அநந்தார், அதிஸயிதாந் கூரமான ராத்ரியானது நலியாநின்றது ஆகித்யரதம் தோன்றுகிறதில்லை, இவ்வளவில் அத்யபங்குரைஸ்வரய்விர்ஷ்டனான புண்டரீகாக்ஷன் வருகிறிலன், ஸ்ரீதிஸையாகிற என்னுடைய மனோதுக்கத்தைப்போக்குவாரா ரென்கிறான்.

தைமாஸத்திலேவந்த என்னுதல், தடவிக்கொண்டுவந்த என்னுதல். தைவருகை - தடவுகையாமோ? என்ன; ப்ரயோகம் - தூன்சென்று இய்யாதி. சுடரென்னுதே, “வெஞ்சுடர்” என்றது - நரகாக்கியை. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “வெஞ்சுடரில்” என்று - உபமார்த்தேபஞ்சமீ. முந்தின அர்த்தத்தில், நரகாக்கியிலும் சுடுமோ? என்ன - லௌகிகாக்கி இய்யாதி. வாசிபோருமிறே என்றவந்தாம், ‘நரகாக்கியிற்காட்டில்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. காமேனாவ்யஸு. (அ)

வீங்கு - வீங்கிச்சதைத்த, இருள் - இருளையுடைத்தாய், நுண் - நுண்ணிய தான், துளி - பனித்துளியை, ஆய் - உடைத்தாய்க்கொண்டு, (ப்ரக்ருதமானராத்ரிதான்), வெம் - வெவ்விய, சுடரில் - நெருப்பிற்காட்டில், அடும் - சுடாநின்றது; (இவ்வளவில், தன் தோற்றாவாலே இருளைப்போக்கும்), அம்-அழகிய, சுடர-சுடரையுடைய, வெய்யோன் - உஷ்ணவாதுவான ஆதித்யனுடையதான், அணி-அழகிய, நெடு-உத்துங்கமான, தேர் - தேரானது, தோன்றாது - தோன்றுகிறதில்லை; (இவ்வளவில்), செம் - (அதிசுயிதைஸ்வாயஸூசகமாய்ச்சிவந்த, சுடர்-ஒளியையுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையுடையனான, செல்வனும் - ஸ்ரீமானும், வாரான் - வருகிறிலன்; (ஆகையாலே), நின்று - ஒருபடிப்படநின்று, உருகுகின்றீமன் - உருகாநின்றீமன்; இனி - இனி, நெஞ்சிடர் - என்மனோதுக்கத்தை, தீர்ப்பார் - தீர்ப்பார், ஆர் - ஆர்? வீங்குதல் - தடித்தலாய், செறிதலைச் சொல்லுகிறது. நுண்துளியாய் - நுண்ணியதுளியாய். தான் - வெஞ்சுடரில் - அடாநிற்குமென்றுமாம்.

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், ராத்ரி நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும் "நமக்கு" என்றவாறே ப்ரார்த்யமாய்விட்டது, ரக்ஷகளுனவனும் தோற்றுக்கிறிலன், என்னுடைய மனோதுக்கத்தைப் போக்குவாரானி வேறென்கிறார்.

[வெஞ்சுடரில்தானமொல் வீங்கிருளின் நுண்துளியாய்] - வளர்ந்தவிருளும் சிறுதுளியுமாய், ராத்ரியானது நெருப்பிற்காட்டில் நலியாநின்றது. ராவணன் மாரீச ஸஹாயனய்வந்தாற்போல, ராத்ரி சிறுதுளியை ஸஹகாரமாகக்கொண்டுவந்தது. இரண்டையும் லோகத்துக்கு வர்பகமாகச் சொல்லக்கடவதினே. [அஞ்சுடர இத்தயாதி] - தன்னுடையதோற்றத்திலே இருளைப்போக்கி துக்கிவ்ருத்தியைப்பண்ணவல்ல ஒளி போடேகூடின ஆதித்யனுடைய அழகிதான் உதயஸூசகமான தேரும் தோன்றுகிறதில்லை. [செஞ்சுடர் இத்தயாதி] - இத்தஸையில், புண்டரீகாக்ஷண ஸ்ரீயுப்பதியும் வருகிறிலன். சிவந்த ஒளிபையுடைய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீயுப்பதியும் வருகிறிலன். இந்த துர்த்தஸையிலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு இருவருமாய் வர்ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுகிட்டிறில்லை. ஆதித்யன் உதித்தாலும் ராத்ரி வர ஸம் லாவனையுண்டு, அஸ்தமியாத ஆதித்யன் வருகிறிலன், "பகற்கண்டேன்நாரணனைக்கண்டேன்" என்னக்கடவதினே. [நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - இனி மனோதுக்கத்தைப் போக்குவாரார்? ஆந்தரமான தமஸஸைப் போக்கும்போது அவனேவேண்டாவோ; வாஹ்யதமஸஸையினே ஆதித்யன் போக்குவது. [நின்றுருகுகின்றேனே - நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - விலக்ஷணவிஷயத்தைப்பிரிந்தால் உள்ளதொன்று இது - உருகி யர்மி லோபமும்பிறவாதே, யரிக்கவும்பெறுதே யுருகாநிற்குமித்தனை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ராத்ரியும் நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும் "நமக்கு" என்றவாறே ப்ரார்த்யமாய்விட்டது, ரக்ஷகளுனவனும் தோற்றுக்கிறிலன், என்மனோதுக்கத்தை இனிப்போக்குவார் ஆரென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வெஞ்சுடரில் இத்தயாதி, "வெஞ்சுடரில்" இத்தயாதையெக்கடாக்ஷித்து - ராத்ரியும் இத்தயாதி. இருளுக்கும் ராத்ரிக்கும் அபேதத்தைவக்ஷித்து - ராத்ரியும் நலியாநின்றது என்றது.

[வேஞ்சடரில் இத்யாதி] - ராவணன் மாரீசஸஹாயனாய்க்கொண்டு வந்து தோற்றினாற்போலேயாயிற்று நுண்ணியதுளியோடேசேறிந்த இருள் வந்து தோன்றினபடி. இரண்டும் ஹோகத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருக்கும்மே. “ஒழுதுண்பனி” இத்யாதி - வர்ஷாவில் கைக்குள்ளேயடங்க அணைக்கவேணும். இருள்தானே ஹோகவர்யகமிறே. [வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் - வேஞ்சடரிற்றானமோல்] - வளர்ந்தஇருளும், நுண்ணியபனியும், வேவ்வியசுடரிற்காட்டில் அடாநின்றதேன்னுதல், வேஞ்சடர்போலே அடாநின்றதேன்னுதல். இவற்றில் ப்ரயாநமேது? என்னில்;—அதுவேணுமோ, “வாய்கங்களிரண்டுண்டு” என்னவமையாதோ. இனித்தான் இத்திருவாய்மொழிதன்னில் - ராத்ரி வ்யஸநமிறே சொல்லிப்போருகிறது; ஆனபின்பு, இருளுக்கே ப்ராயாந்யமாக வமையுமிறே. [அஞ்சடர் இத்யாதி] - இளையபெருமாள் அகலநின்றற்போலேயாயிற்று இது. தன்னுடைய தோற்றரவிலே துக்கிவ்ருத்தியுண்டாம்படியான அழகிய சுடரையுடைய ஆதித்யனும் வருகிறான். [தோன்றதால்] - ப்ரளயத்தில் அல்பசேஷமாம்படி நீஞ்சி, “கரையைக்கிட்டினோமோ, கிட்டினோமோ!” என்று பார்ப்பாரைப்போலேகாணும், ராத்ரியெல்லாம் நோவுபட்டு “விடிந்ததோ, விடிந்ததோ” என்று பார்க்கிறபடி. [சேஞ்சடர் இத்யாதி] - “தவ்யயபாகவ்யூரவஸுணரீகஜேவஜகிணீ” (தவ்யயதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவம

ப்ர:—(செஞ்சடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாரானால்)—ஊரெல்லாம்
புயர்ப்புவாங்கெ [சு] “யவனவொனாஅதிதேவிரணயஃவ்ரபுஷாபுஸுதெ
விரணயுஸுதாஹிபுரணுகெஸுபுணவாஹுபுணவஸுவணபு: தவ்யயபாக
வ்யூரவஸு வுணரீகஜேவஜகிணீதவஸ்யாதிதிநாபிவவஸுபுஷு: வாவ்யு
உதித:”

“வேஞ்சடரிற்றானமே” இதி - அதுவாத். ஹோகவர்யகமாகையாலே இருள்வாய்கமா
மத்தனையொழிய, துளி வாய்கமாமோ? என்ன - இரண்டும் இத்யாதி. “துளிஹோகவர்யகம்” என்
றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஒழுது இத்யாதி. ஒழுதுண்பனிக்கொடுங்கியபேடையை யடங்கவஞ்சிறை
கோலித் தழுவுள்ளிருள்தன்மையிற் கடியதோர்கொடுவியையறியேனே - சொரிகிற நுண்ணிய
பனிக்கு ஒடுங்கினபேடையைத் தன்சிறகுக்குள்ளேயடங்கும்படி அழகியசிறகையிட்டுத்தழுவும் நடுவிரு
ளில் தனிமையில் கொடியதாயிருப்பதொரு கடுவியையறியேன் இத்யர்த்தம். நீதிருமொழி, எட்டாம்
பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, “முழுதிவ்வையகம்” இத்யாதி. இதுக்குத்தாற்ப்யார்த்
தம் - வர்ஷாவில் இத்யாதி. ஹோகவர்யகமிறே என்றவநந்தாம், ‘அதுக்குமேலே’ என்று கூட்
டிக்கொள்வது. வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் - வளர்ந்தவிருளும் நுண்ணியதுளியுமாய்க் கூடிச்
கொண்டு இத்யர்த்தம். இன் - சாரியைச்சொல், இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, உபமார்த்தபஞ்சமீ.
இரண்டைச்சொல்லுகையாலே “இவற்றிலே ப்ரயாநமின்னது” என்கைக்காகத் தடஸ்த்தஸங்
கையை அதுவதித்துப்பரிஹரிக்கிரர் - இவற்றில் இத்யாதி. இனித்தானென்றது - வேணுமாகி
லென்றபடி. கீழே “ராவணன் மாரீசஸஹாயனாய்” இத்யாதிக்கு அதுகுணமாக அருளிச்செய்கிரர் -
இளையபெருமாள் இத்யாதி. இது - அணிநெடுந்தேர்தோன்றாதே அகலநின்றது. ஆதித்யன்
மறைந்ததென்னவுமாம், ரதாபேக்யா ஸூரியனுக்கர்த்தம். ப்ராயாந்யமுண்டாகையாலே, தத்ப்ரதா
நத்வேந “அஞ்சடர்” இத்யாதிக்குலாவம் - தன்னுடைய இத்யாதி. வாராதென்னுதே, “தோன்ற
தால்” என்றதுக்குவாஸநை - ப்ரளயத்தில் இத்யாதி. “அஞ்சடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்
தோன்றதால்” என்றவநந்தாம், “செஞ்சடர்த்தாமரைக்கட்செல்வனும்வாரானால்” என்றதுக்குலாவம் -
தவ்யயபாகவ்யூரவஸு இத்யாதி. இயம்புருதிஸ்சாந்தோக்யே. இத்தால்பலித்தலாவம் - ஆதித்ய

கூணீ) என்று ஆதித்யமண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் வருகிறான். ஆதித்யனுடைய வரவுக்கு அருணோதயம்போலே இருப்பதோன்றிறே, அவனுடையவரவுக்கு ஆதித்யனுடைய தோற்றமே. சிவந்தசுடரையுடைய தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய பூரிமானும் வருகிறான். ஆதித்யன்வந்தாலும் இருள்வர ஸம்ஹாவையுண்டிறே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் வருகிறான், அவனுடையப்ரகாஸமும் ப்ராதேஸிகமாயிருக்கும்ிறே, உபயவிபுதிக்கும் ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணுவனிறே இவன். “பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்” என்னக்கடவதிறே. [நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - ஆந்தரமான தமஸ்ஸைப்போக்குவாரார்? வ்யாஹ்யமான தமஸ்ஸைப்போக்குமவனிறே அவன்; ஆந்தரமான தமஸ்ஸாகிறது வயிரம்பற்றின இடிறே; அத்தைப்போக்கும்போது, நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமான வனேவேணுமே. “ஞானமாகிராயிருகி” என்னக்கடவதிறே. [நின்னுருகுகின்றேனே - நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்] - விலக்ஷணவிஷயத்தில் விஸ்வேஷம், உருகிற்றாய் யர்மிலோபம் பிறக்கவுமோட்டாது, யரிக்கவுமோட்டாது, முடியவருகின்படியே நிற்குமித்தனை. “இன்னமோருகால் காணலாமோ” என்னும் நசை முடியவோட்டாது, அப்போதை இழவு ஜீவிக் கவமோட்டாது. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நின்னுருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம்
சென்றருகிநுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்
அன்றொருகால்வையம் அளந்தபிரான்வாரானென்று
ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோவுறங்குமே.

ஆ.—(நின்னு.) நின்னு உருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம் சென்றருகி நுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய், அன்றொருகால் வையம் அளந்தபிரான் வாரானென்றாகிலும் அவன்திறமாக ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோஉறங்குமேயென்கிறான்.

னுடைய இத்தயாதி. அதாவது - ஸ்வமண்டலவர்த்தியான ஈஸ்வரனுடைய வரவுக்கு ஸலிசகமான ஆகாரத்தாலே, ஆதித்யனுடையவரவும் ப்ரார்த்தயமென்றுகருத்து. ஸப்தார்த்தம் - சிவந்த இத்தயாதி. “அஞ்சுடரெவையோன்” இத்தயாத்நந்தரம், “செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்” இத்தயாதியைச்சொன்னதுக்கு - ஆதித்யனில் வ்யாவ்ருத்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யாந்தரம் - ஆதித்யன் வந்தாலும் இத்தயாதி. இன்னம் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி - அவனுடையப்ரகாஸம் இத்தயாதி. உபயவிபுதிக்கும் ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணுமோ? என்ன - பகற்கண்டேன் இத்தயாதி. அதாவது, “நாரணனைக்கண்டேன்” என்று - உபயவிபுதிநாதத்வத்தைச்சொல்லி, “பகற்கண்டேன்” என்கையாலே - உபயவிபுதிக்கும் ப்ரகாஸகனென்றபடி. “வாரானால்” என்றத்தைபுகுட்டி ஹாவம் - ஆந்தரமான இத்தயாதி. ஆதித்யன் இத்தைப்போக்கானே? என்ன - பாலஹ்யமான இத்தயாதி. நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமானவன் - அந்தரங்குகையாலே நிலவனென்றபடி. நிலவன் - தேசிகன். ஆந்தரமான அந்யகாரத்தை இவன்போக்கும் ப்ரகாமேதென்ன - ஞானமாகி இத்தயாதி. அஜ்ஞாநாத் காரத்தைப்போக்கும் ஜ்ஞாநமுமாய், பாலஹ்யாத்நாதத்தைப்போக்கும் ஆதித்யனுமாய் இதி ஸப்தார்த்தம். நீதிருச்சீர்த்தவிருத்தும் தூற்றுப்பதினலாம்பாட்டு, “ஈனமாய்” இத்தயாதி. இத்தால் - “ஞானமாகி” என்றதுக்கு - தான் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுகையாலே இவனுக்கு ஜ்ஞாநத்தைபுண்டாக்கி, ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாகாரத்தைப்போக்குமென்றுகருத்து. வர்த்தமானநிர்த்தேசத்துக்கு ஹாவம் - விலக்ஷண இத்தயாதி. உருகுகிறதென், முடிந்தபிறைத்தாலோ? என்ன - இன்னம் இருகால் இத்தயாதி என்னுதல்; “விலக்ஷணவிஷய” இத்தயாதிவாக்யவீவரணமாதல். காமேணஸ்வயம். (க)

ஒ.--பத்தாம்பாட்டில், இந்தராத்ரியில் என்னுடைய வ்யஸந்தைக் கண்டு வைத்தும், அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே இந்த லோகம் உறங்குவதே ! என்கிறான்.

[நின்று என்றுதொடங்கி] - நிரந்தரமாக உருகுகிற என்னைப்போலே இந்தப் பெரும்பரப்பையுடைய ஆகாசம் தேய்ந்து உருகுகிற சிதுதுளியையுடைய ராத்ரியிலே. [அன்று ஒருகால் என்றுதொடங்கி] - யாத்ருச்சிகமாக அன்றே ஒருகால் பூமியை அளந்தானத்தனை, அது நியதஸ்வஹாவமன்று, அத்யந்ததிர்க்ருணன் என்றாகிலும் ஒருவார்த்தையை ஒருகால் சொல்லாதே.

ப.--அநந்தரம், ராத்ரியிலே நான் ஈடுபடாநிற்க, பூமியை அநந்யார்ஹமாக கின மஹோபகாரகன் விஷயமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகம் உறங்காநின்ற தென்று கூப்பிடுகிறான்.

நின்று - (ஒருகாலொழியாமே) நின்று, உருகுகின்றேனேபோல - உருகாநிற்கிற என்னைப்போலே, நெடு-மஹாவகாஸமான, வானம்-ஆகாசம், சென்று - ஈஷயித்துச் சென்று, உருகும் - உருகுகிற, நுண்-நுண்ணிய, துளி-துளிகளை, ஆய்-உடைத்தாய்க் கொண்டு, செல்கின்ற - (இடைவிடாமல்) செல்லுகிற, கங்குல்வாய்-இரவிடத்து, அன்று- (மஹாபலியபஹரித்த) அன்று, ஒருகால்-ஒருகாலத்திலே, வையம் - பூமியை, அளந்த-அளந்த, பிரான் - லோகோபகாரகன், வாரான் - இன்றுவருகிறானே, என்று - என்றாகிலும், ஒன்று - ஒருவார்த்தையை, ஒருகால்-ஒருகால், சொல்லாது - சொல்லாதே, உலகு-லோகம், உறங்கும் - உறங்காநிற்கும், ஒ - “ஓ ! இதுவென்ன தட்டுத்தான்” என்று வெறுத்துரைத்தபடி. “வாராதொழிவதே” என்று வெறுத்துரைத்ததாகவுமாம்.

இ.--பத்தாம்பாட்டில், இந்தராத்ரியில் என்னுடைய வ்யஸந்தைக்கண்டு வைத்து, அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகமாக வறங்குவதேயென்கிறான்.

[நின்று இத்யாதி]-முடிவின்றிக்கே நிரந்தரமாக உருகுகிற என்னைப்போலே, மஹாதத்வமான ஆகாசம் சென்றற்று நுண்ணுளியாய் உருகிச்செல்லுகிற ராத்ரியிலே, ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அவகாஸபாதாம்பண்ணும் மஹாதத்வம் அழிகிறபடிக்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லை, என்னைச்சொல்லுமித்தனை. அளவுடையாரெல்லாரும் அழிகிறகாலமாகாதே. [அன்றொருகால் இத்யாதி] - “ஒருகாலத்திலே காதாசித்தமாக பூமியை அளந்தானித்தனை, நியதஸ்வஹாவனன்று” என்றாகிலும் சொல்லுகிறரில்லை. இவன்தான், வரையாதே யளந்துகொண்ட மஹாகுணத்தை விஸ்வஸித்தாயிற்று இந்த ராத்ரியிலும் முடியாதேகிடந்தது. “இந்தமஹாகுணத்தையுடையவன் தன்னாலேவந்த வாற்றுகைக்கு உதவாதொழியுமோ” என்று பார்த்திருந்தாய், “வாரான்” என்று சொல்ல வமையும். [பிரான்] - “உபகாரகன்” என்றிறே ப்ரமித்திருக்கிறது, பெருக்காறு வற்றி னாற்போலே அக்காலத்திலே வற்றிற்றென்றாகிலும் சொல்லவமையும். [ஒன்று] - அவன்திறமாக ஒருவார்த்தையு மமையும். “கடியன்கொடியன்” என்று அவன்குணஹாநியைச் சொல்லவுமமையும். [ஒருகால்] - ஒருகால் சொல்லவுமமையும். வாரானென்ற போதே முடியாதார்க்கிறே இருகாற்சொல்லவேண்டுவது. [உலகோவறங்குமே]-“அன்னையரும் தோழியரும்” என்றுஇன்னுதானது லோகமாகச்சொல்லவேண்டும்படியாயிற்று

அதுக்குப்பின் பிறந்த அவஸாதாதிபாயம். “வாராதவனேநல்லன்” என்னும்படியிருந்ததி ஸங்கிஹிதரான லோகத்தார்படி.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. இந்தராத்திரியில் என்னுடைய வ்யஸந்ததைக்கண் டைவத்து அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசோல்லாதே லோகமாகவறங்குவதே! என்கிறான்.

[நின்று இத்யாதி] - பரப்பையுடைத்தான, ஸதஸபதார்த்தங்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசமானது, சென்றற்று நுண்ணியதுளியாய் இற்றுவிழாநின்றது - ஆரைப்போலேயேன்றால், — [நின்று உருகின்றேனேபோல] - ப்ரத்யக்ஷித்தத்தையிறே உபமானமாகச்சோல்லவது. † (மஹாதத்த்வமான ஆகாசம் அழிகிறபடிக்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லை, என்னைச் சோல்லுமித்தனை. அளவுடையாரெல்லாரும அழிகிற காலமாகாதே.) “யஸ்ய ஸாஜநகாதுஜா-ஈபுரெயம்ஹி ததேஜஃ” (யஸ்யஸாஜநகாத்ம ஜா - அப்ரமேயம்ஹித்தேஜஃ) என்று - பேரியவர்களுடைய பேருமையும் தன்ஸம்பந்தத் தாலேயாம்படி யிருக்குமவளிறே. “ஸ்ரியஃபதியாகையாலே ஸர்வாதிகள்” என்னக்கடவ திறே. இப்படிசெல்லுகிற இரவிடத்து. [அன்றொருகால் இத்யாதி] - “பிரிவாற்றமை யிலும் ஜீவிக்கைக்குரிமித்தம் அவனுடைய அடிப்பாடு - வரையாதே எல்லாரையுமோக்க ரக்ஷித்தவன், தன்னாலேவந்த ஆற்றாமையைப் பரிஹரியாதிருக்குமோ’ என்னுமதிறே, அதுவும் அவனுக்கு, புழுக்குறித்தது எழுத்தாற்றப்போலே காதாதிக்கமாகவந்ததோன்று, அது அவனுக்கு நியதஸ்வலாவமன்றுகாண்” என்றுசொல்லுகிறுரில்லை. [அன்றொருகால்] - அன்று அங்ஙனே ஒருகால்செய்தானித்தனை, அவனுக்கு எற்றைக்கும் நியதமாயிருப்பதொரு ஸ்வலாவமன்றுகாண் என்கிறுரில்லை. [பிரான்] - என்னொநிற்கச்செய்தேயிறே [வாரான்]

ப்ர:—(நின்றுருகின்றேனேபோலே)—சூரணுகாணெ [நா] ராவ ண்ஓதிரோநீவஃ “ஈபுரெயம்ஹி ததேஜாயஸ்ய ஸாஜநகாதுஜா | நகூம்ஸுரெயு ஸாஹதயுஃ” ராஜிவாபாபுரயாவநெ||கஅ||

பத்தாம்பாட்டு.—நின்றுருது இத்யாதி. “சென்றுருகி” இத்யாதியைப்பற்ற - இந்தராத்திரியில் இத்யாதி. அவன்திறமாக - அவன்விஷயமாக. ஒருவார்த்தை - எனக்கு ஒருவார்த்தை.

“சென்று” என்றது - சென்றற்று என்றதாய், துக்கித்தென்றபடி. தன்னையொழிய வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷித்தத்தை இத்யாதி. மஹாதத்த்வமான ஆகாசத்துக்கு அணுவான தன்னை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சோல்லலாமோ? என்ன - யஸ்யஸா இத்யாதி. “நகூம்ஸுரெயு ஸாஹதயுஃ” ராஜிவாபாபுரயாவநெ” இதுபத்தார்த்தம். சூரணுகாணெ ராவணஓதிரோநீவஃ. உபபாதம் - ஸ்ரியஃபதி இத்யாதி. “வையமனந்தபிரான்” என்றதும், “வாரான்” என்றதும் - பரஸ்பரவிருத்தமாகையாலே, இவையித்தனையும் ஜீவநத்தில் நசையறுக்கைக்கு உடலான லோகோக்தியாகக்கூடாமையாலே, “வையமனந்தபிரான்” என்றத்தை - நாயகியினுடைய அபிப்ராயமாக்கி, “அன்றொருகால்” என்றபதத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, “வாரான்” என்ற லௌகிகோக்திக்கு ஹாவம் - பிரிவாற்றாமையிலும் என்றதொடங்கி அது அவ்னுக்குநியதஸ்வலாவமன்றுகாணென்று சொல்லுகிறுரில்லை என்னுமளவும். அடிப்பாடு - திருவடிகளின்ஸாந்தியம்; அடிப்பாடு - அவகதியும். விவரணம் - வரையாதே இத்யாதி. என்னுமதிறே என்றவந்தரம், ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவென்று அத்தயாஹார்யம். துறித்தது - குறியிட்டது. இப்படிதொகுத்து அருளிச் செய்த தாத்பர்யத்தைப் பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - அன்றொருகால் என்றதொடங்கி, வாராமையேகாண் ஸ்வலாவம் என்கிறுரில்லை என்னுமளவும் எற்றைக்கும் - என்றைக்கும்.

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்தம்.

என்கிறது. “லோகத்தையடைய அளங்கொண்ட உபகாரகனன்றே’ என்று நினைக்கிறாயாகில், பெருக்காறு பெருகிறாற்போலே அது அங்ஙனே ஒருகால் செய்துபோனவித்தனை, வாராமையேகாண் ஸ்வஹாம்” என்கிறாநிலை. [ஒன்று] - “வாரான்” என்னவேண்டா, “வரும்” என்னவுமையும். “இன்னம்வரும்” என்னும் நசைகொண்டு ஜீவிக்க இருப்பார்க்கிறே “வரும்” என்றே சொல்லவேண்வேது. “வரும்” என்னவுமாம், “வாரான்” என்னவுமாம். [ஒருகால்] - ஒருகால்சொன்னால் பின்னையும் ஜீவிப்பார்க்கிறே இருகால் மட்சேசொல்லவேண்வேது. “அவன் இனிவாரான்” என்று அறிந்தபோதே முச்சடங்கு மிறே. [உலகு ஓ ! உறங்குமே] - “அன்னையரும்தோழியரும் உறங்காநின்றார்கள்” என்று இன்னதானத்தை, லோகத்தையடைய இன்னதாம்படிகாணும் அதுக்குப்பின்பு பிறந்த தஸாவிசேஷம். பிரிந்தவனோடொத்தீ ! இந்தலோகம். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

உறங்குவான்போல் யோசுசெய்தபெருமானைச்
சிறந்தபொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி ஆயிரத்துளிப்பத்தால்
இறந்துபோய்வைகுந்தம் சேராவாறெங்ஙனேயோ?

ஆ.—(உறங்குவான்.) ஸ்வாத்தாறுவஹுவித நிரவதிகாந்த மஹிமப்ரஸக்தஸ்
தைமித்யத்தாலே நிஸ்தாங்கமஹார்ணவ ஸத்ருஸானை எம்பெருமானைச்சொல்லி அலற
றின் இத்திருவாய்மொழியில்சொன்ன ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் எங்ஙனே டுரிக்கும்
படி யென்கிறார்.

“பிரான்” என்னுந்நிற்க, “வாரான்” என்னக்கூடுமோ? என்கிற விரோதத்தை அநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - பிரான்என்னுந்நிற்க இய்யாதி. விவரணம் - லோகத்தை இய்யாதி. “வரும்” என்றுசொல்லுவகையே அபேக்ஷிதமாயிருக்க, “வாரான்” என்றும், “ஒன்று” என்றும் - இரண்டையும் சொல்லுவானென்? என்கிறஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - இன்னம்வரும் என்னும் இய்யாதி. கீழே, “ஒன்று” என்றதுக்கு - வருமென்னவுமையும் என்று அர்த்தமருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே, வாரானென்றேன்று - அதாவது - வாரானென்கிற ஒருவார்த்தையை என்று அர்த்தாந்தரத்தைவிவக்ஷித்து, “ஒருகால்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஒருகாற்சொன்னால் இய்யாப்ய, முச்சடங்குமிறே இய்யந்தேந. ஆப்தரையன்றேவெறுப்பது, லோகத்தைவெறுக்கிறதென்? என்ன - அன்னையரும்தோழியரும் இய்யாதி, “ஓ !” என்றதுக்குஹாம் - பிரிந்தவனோடு இய்யாதி. அதாவது - பிரித்தயமாயிருக்கிறதென்றபடி. நின்றருகு இய்யாப்ய, உலகு - உறங்கும், ஓ ! இய்யநவயஃ. நின்றருகுகின்றேனேபோல - ஒருகாலுமொழியாமே நின்ற உருகாநிற்கிற எண்ணப்போலே. நெடுவானம்சென்றுருகி நுண்ணுளியாய்ச்செல்கின்றகங்குல்வாய் - பரப்பையுடைய ஆகாசம் துக்கித்து உருகி நுண்ணியதுளிகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு இடைவிடாமல்செல்லுகிற ராத்ரியிடத்து. சென்று - சென்றற்று; துக்கித்தென்னுதல், கூயித்தென்னுதல். அன்று - மஹாபலியபஹரித்த அன்று. ஒருகால் - ஒருகாலத்திலே. வாரானென்றேன்றேருகாற்சொல்லாது - வாரானென்றும் வருமென்றும் ஒருகாற்சொல்லாதே என்னுதல்; வாரானென்றென்று - வாரானென்கிற ஒருவார்த்தையை, ஒருகாற்சொல்லாதேயென்னுதல் என்று ஸப்தார்த்தம். (க0)

கக-பா. உறங்குவான்போல்—வ்யாக்யாநங்கள்.

ககந்

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச்சென்ற ஆர்த்தியை அதுஸந்தித்தார் எங்ஙனே யரிக்கும்படி? என்கிறார்.

[உறங்குவான் என்றுதொடங்கி] - கண்வளருவான்போலே ஜகத்ரக்ஷாபாய சிந்தை பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. இது - தமக்குத் தரிப்புப்பார்த்தபடி. [சிறந்த பொழில்] - ஸம்ருத்தமான பொழில். நிறம்-பண்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உறங்குவான்போல் - (படுக்கைவாய்ப்புப்பெற்று) உறங்குகிறவன்போலே; (ஏகாந்தஸ்த்தலமான ஸ்ரீரார்ணவத்திலே), யோகு - ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயோகத்தை, செய்த - பண்ணிக்கிடக்கிற, பெருமானை - ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்ற, சிறந்த - ஸம்ருத்தமான, பொழில் - பொழிலாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்-அருளிச்செய்த, நிறம்-பண், கிளர்ந்த - மிஞ்சின, அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தால் - இப்பத்தால், இறந்து - ஸாரீரவிய்லேஷம்பிறந்து, போய் - அர்ச்சிராதியாலேபோய், வைகுந்தம்-பரமபதத்தில், சேராவாறு - புகாதொழிவது, எங்ஙனே - எங்ஙனே? அத்தேசத்திலே புகுகை யறுதியென்று கருத்து. நிறம்-பண், சந்தமாகவுமாம். இது-கவிவிருத்தம், நாலடித்தாழிசையாகவுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பாசுரங்கேட்டார் இவர்தஸையை யதுஸந்தித்தார் பிழையாரென்கிறார். பரமபதஸித்திசொல்லிற்று - முடிந்தால் புகுமிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

[உறங்குவான் இத்யாதி] - “நம்மால்கார்யமில்லாதவிவர்களால் கார்யமென்?” என்று லோகத்தாரைவிட்டு, “இத்தஸையை விளைத்தவன் இவ்வளவிற்கெய்வதென்” என்று அவனை யதுஸந்தித்தார்; ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாறகடலிலே சாய்ந்தருளிப்படியை யதுஸந்தித்து, “இப்போது வாராமையாலே வெறுத்தோமித்தனை, நம் முடையரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கிடக்கிறான் நம்மைக்கைவிடான்” என்று இம்மஹாகுணத்தை யதுஸந்தித்து யரிக்கிறார். கண்வளருகை என்று ஒருபேராய், ஜகத்ரக்ஷணோபாயசிந்தைபண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சிறந்த இத்யாதி] - இவர் குணவிஷ்ணுரத்தாலே யரித்தவாமே, திருநகரியும் யரித்தபடி. விய்லேஷத்தில் “சுவிவ்யக்ஷா?” என்றும், ஸய்ஸ்லேஷத்தில் “சுகாமலிநொவ்யக்ஷா?” என்றும் யிருப்பது. சிறந்தபொழில் - ஸம்ருத்தமானபொழில். [நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி] - பண்ணிலேகிளர்ந்தவந்தாதி. நிறம்-பண். [இப்பத்தால் இத்யாதி] - இப்பத்தை யதுஸந்தித்தால், எங்ஙனே ஸாரீரவிய்லேஷம்பிறந்துபோய் பரமபதம்புகாதொழியும்படி. “பேரென்னைமாயாதால்” என்று - முடிக்கேட்டமாய், அதுதானும்பெறுதே இவர்பட்டக்லேஸத்தைப்படாதே, இப்பாஸுரத்தைக்கேட்டுப் பிழையாரென்கை. லகவத்பாருடைய ஆர்த்தியைக்கண்டால் யரிக்கமாட்டாதொழிகையிறே ஸ்வரூபம். இவருடைய ஹவயந்யமில்லையெய்யாகிலும், இவர்தஸையை யதுஸந்தித்தால் பரமபதம்புகாதொழிய ஸம்வீரவணியில்லையென்கிறது.

நாடு.—நிகமத்தில், இவர்பாசுரங்கேட்டார், இவர்தஸையை யுஸந்தித்தார் பிழையார்களென்கிறார். † (பரமபதஸித்திசோல்லிற்று) முடிந்தார் புகலிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

[உறங்குவான்போல் யோசுசேய்தபெருமானே] - அவன்வரவுதாழ்க்கையாலே “நம்மைமறந்து உறங்குகிறானே” என்றுசொன்னவித்தனை, அவன் உறங்குகிறிலன்; நம் முடையரசுணசிந்தை பண்ணுகிறுனித்தனை. “நிசுரவரிஜா மராயா” (நித்ராஸி ஜாகர்யயா). அந்யபரதையைத்தவிர்ந்து நம்முடையரசுணசிந்தை பண்ணுகிறுனித்தனையல்லது, மறந்து உறங்குகிறுனல்லன். மேல் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், இவ்வளவிலே தன்படிகளை ஸ்மிர்ப்பித்தான். [சிறந்தபொழில்] - அவன் ரசுணசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அருஸந்தித்து இவர்பரித்தவாறே, ஊரும் யரித்தது. விரஹத்தில் “சுவபுஷ்பா” (அபிஸ்ருஷா) என்றும், வரவணித்தானால் “சுகராமுலி மொவபுஷ்பா” (அகாலபலிநோவ்ருஷா) என்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்றே யிருப்பது. [நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி] - பண்ணிலேகிளர்ந்த அந்தாதி. [இப்பத்தால் இயாதி] - இப்பத்தையும் அருஸந்தித்தவர்களுக்கு, லகவத்விரஹத்தில் இவரைப்போலே, “பேரென்னையாதால்” என்று முடிவுதேட்டமாய் நோவுபடுமதுவேண்டா; இத்தை அருஸந்தித்தவர்கள் பிழையார்கள். இப்பாசுரத்தைக் கேட்டு பிழைக்கமாட்டாதவர்கள் புகும்தேசம் பரமபதமாகையாலே சொன்னவித்தனை - இவ்விடம். இத்தால் ஒருபலஞ் சொல்லிற்குகவும் வேணுமிறே, இது என்சொல்லிற்று? என்னில்,—லகவத்வியத்தில்

ப்ர:—(சிறந்தபொழில்குழ்)—சுயொய்யாகாணெ [நுக] டிசாரயம்புதி ஸுஜெ, “விஷயெதெஹாராஜிராஜிவஸநகஸிபுதா! சுவிபுஷ்பா:வரிஜாநா ஸவாஹாஜாநகாரகா:ச”

[ரா-ய-கஉஎ].புதிபுயாணெ, ஸாஅஜம்புதிராஜி, “சுகராமுலி மொவபுஷ்பாஸவபுஷ்பாவி யோஸவா: லவஹாஜாமெஹவஹயொய்யாம்புதி மவத:கக”

நிகமம். - உறங்குவான் இயாதி. “இப்பத்தாலிறந்துபோய்” இயாதியின் முந்தின அர்த்தத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - இவர்பாகாம் இயாதி. இவர்பாசுரங்கேட்டார் இவர்தஸையை அருஸந்திப்பே, ஆகையாலே பிழையாரென்றபடி. ஆனால், பரமபதவித்தியைப் பலமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - முடிந்தார் இயாதி.

இப்போது, “உறங்குவான்போல்” என்று - அவன் உறங்காமையைச்சொல்லுகிறவிது, “பாம்பணையான்” என்று - தம்மைமறந்து உறங்கினானெனத்தோடு வீரோதியாதோ? என்ன - அவன்வரவு இயாதி. விஸ்வேஷதேவதஸையில், “உறங்குவான்போல்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - மேல்உஜ்ஜீவிப்பிக்க இயாதி. ஸ்மிர்ப்பித்தான் - ஆகையாலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. இவ்வாய்ம் - அவன்வரவு இயாதி வாக்யத்துக்குமுன்னே அருஸந்தேயம். இவர் யரித்தவாறே ஊரும் யரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விரஹத்தில் இயாதி. பண்ணிலேகிளர்ந்த - பண்ணிலேசொன்ன. இவ்விடம் - “வைகுந்தம்சேராவாறெங்ஙனையோ” என்றவிடம். பரமபத ப்ராஹ். சொன்னது - அபாதாநமென்று அருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே, முக்யபலம் அதுவாகையாலே சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யாந்தரம் - இத்தாலோருபலம் இயாதி. “எங்ஙனையோ” என்றதுக்கு

அவம் - லகுவத்ப்ரவணரானு இத்தபாதி. “வைகுந்தம்” என்றதுக்குலாவம் - நீளிரவாய் இத்தபாதி. அஸ்தமியாத ஆதித்யனையுடைத்தாகையாலே ஒருஹோகியானபகலென்றபடி. “சுவிவ்யுகூர்” இத்தபாதி, பூர்வமேவலிகிதம். கர்மேணைவ்யடி. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—எங்ஙனையோ : ப்ரவேசம்.

ஆ. - அநுவூதபரமபுருஷகுணஸ்மாணத்துக்குக் கூட ஸ்ஷமையல்லாதபடி ராத்ரியில் மதியெல்லாமுள்கலங்கி அத்தயந்தம் அவஸந்நையாய், ஷிஷந்தவாநே ஸப்தஸம்ஜ்ஞையாய், பண்டுகண்டு அநுவவித்தநம்பியுடைய திருநகரியினுடைய அழகையும், நம்பி தம்முடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநவதிகாதி

கககக திருவாய்மொழி—ரு-ப. ரு - தி. எங்ஙனேயோ.

ஸயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும், திவ்யஹ்ஷண திவ்யாயுதஜிதமான அழகையும் ஸ்மரித்து, அந்த ஸ்மாணஜிதமான ப்ரீதியாலும், தத்ஸம்ஸ்லேஷாலாலதிவந்தநமான அப்ரீதியாலும் விஸிஷ்டையாய் தத்ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக இருந்து நோவுபடுகிற பிராட்டி, “பரமப்ராணயியான எம்பெருமாண்பக்கல் நீ உன்னுடைய அலிதிவேஸந்தோற்ற இருத்தல், அந்தவிஸ்லேஷஜிதமான அவஸாதந்தோற்ற இருத்தல், அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்குறங்குடியிலே போக உத்யோகித்தல்செய்யல், ‘தன்னையுத்திய்ய இவள் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே வாராதொழிவதே, ஒருவனுடைய கொடுமையிருந்தபடியென்?’ என்றுகொண்டு இந்தலோகம் அவன்பக்கலிலே நைர்க்க்ருண்யாதிதோஷத்தை ஸங்கிக்கும், இதுவல்லது நங்குடிக்குப்பழியில்லை; ஆனபின்பு, அவன்தானே ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கண்டு இருக்குமத்தனையல்லது இப்படிபடுகை ஈடல்ல” என்று தன்னைப் பொடித்து தனக்கு முகங்காட்டாதேயிருந்த தன்னுடைய அன்னைமாரைக்குறித்து; நம்பியுடைய, ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயும் அந்யோந்ய ஸம்ஸர்க்கஸித்தமாயும் ஸதாநுஹுயமாநமாயிருக்கச்செய்தே அபூர்வவத்விஸம்யமாடிபாநமுமாயிருந்த நிரவதிக திவ்ய ஸௌந்தர்யமும், திவ்யாவயவ திவ்யஹ்ஷண திவ்யாயுதங்களுமெல்லாம் என்நெஞ்சள்ளும்புகுந்து நிறைந்திருக்கிற இருப்பும், அவற்றில் என்நெஞ்சவிழுந்து அவையல்லது அறியாதே இருக்கிற இருப்பும் உங்களுக்குத் தெரியாமையிறே நீங்கள் என்னைப் பொடிகிறதென்று சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—அஞ்சார்திருவாய்மொழியில், இப்படி ராத்ரியில் அத்யந்தம் அவஸந்நையான பிராட்டி, விடிந்தவாறே, செல்லுகிற வ்யஸநம் சிறிதுநீங்கி, முன்பு அநுஹுதமான நம்பியுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை ஸ்மரிக்கையாலே சிறிதுகரிப்போடேகூட, இப்போது காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே நோவுபடுகிற இவளை, தோழிமாரும் தாய்மாரும் மற்றுமுண்டான உறவுமுறையாரும் “நீ இப்படி வ்யஸநப்படுகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆவிஜாத் யத்துக்கும் போராத” என்று பொடிய, “நம்பியுடைய அழகிலே நான் அகப்பட்டபடி அறியாமையிறே நீங்கள் என்னைப்பொடிகிறது” என்ன, “நாங்களும் நம்பியைக் கண்டு வருகிறோம், எங்களுக்கு இப்படி அவஸாதம் பிறவாதே ஸுகளாயிராநின்றோம், நீ இங்ஙனே படுவானென்?” என்று அவர்கள்கேட்க, “ஸ்நேஹஹீநரான உங்களுக்கு நம்பியுடையவழகும் ஒப்பனையும் திவ்யாவயவங்களின் அழகும் தன்னிச்சேர்த்தியும் தோற்றுமோ? அப்படி அறிகைக்கிடான அறிவையும் ஸ்நேஹத்தையும் அவன் எனக்குத் தந்தருளுகையாலே நான் அறிந்தேன்” என்று அவர்களுக்குச்சொல்லி, இப்படிப்பட்ட நம்பியுடைய அழகிலும் வேண்டற்பாட்டிலும் தான் மிகவும் அவகாஹித்து “இது எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் அவன்பக்கல் பரிவல்லாதார்க்கு அறிய முடியாதிருக்கப்பெற்றேமே!” என்று ப்ரீதையாய் முடிக்கிறாள்.

ப.—அஞ்சார்திருவாய்மொழியில், கீழ் “உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமான்” என்று - அவனுடைய ஆஸ்ரீதஸம்ரக்ஷணசிந்தாயோகத்தை அநுஸந்தித்து ஆஸ்வஸ்தராய், பூர்வாநுஹுதமான, “நல்கியென்னைவிடான்” என்கிறபடியே-தம்மை ஒரு காலும் கைவிடாத நம்பியுடைய வடிவழகு ஸ்நுதிவிஷயமாய் ஆந்தர ப்ரீதியை ஜதிப்பிக்க, ஹாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாலாலத்தாலுண்டான ஆர்த்தியுமொக்க நடக்கச்செய்தே; நம்பியுடைய அஸாயாரண சிஹ்நாவயவ வைலக்ஷண்யத்தையும், அலங்கார ஸோபையையும்,

ஆஸ்ரிதரைக்காத்தாட்டும் ஆபுதபூர்த்தியையும், பரத்வப்ரகாஸகமான பரிஷ்காரப்ரகாரத் தையும், அதிஸாயிதலோக்யமான முகாவயவஸோபையையும், முகாவயவத்தோடுசேர்ந்த ரூபபுஜவைலக்ஷணயத்தையும், தேஜோமயமாய் உத்துங்கமான திவ்யவிக்ரஹ்யோகத்தையும், ஸர்வாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும், அஸங்க்யேயாலாணஸோலாவிஸரிஷ்டமான அதிஸாயிதலோக்யதையையும், அநந்யகோசரமாம்படி ஆந்தரமாகப்ரகாஸிக்கிற அதிஸாயிததேஜோ விஸரிஷ்டமான ப்ராப்யவேஷத்தையும் அதுஸந்தித்து, இந்த ஆந்தரானுவப்ரீதி யோடே அலாபசிவந்தநமான அப்ரீதியும் ஒக்கநடக்கையாலே இவரை ஆஸ்வஸிப்பிப்பதாக உத்யோகித்த ஸுஹ்ருத்துக்களையும் பரிவரையுங்குறித்து ஸ்வதசையை ஆவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்தை; நாயகனைப்பிரிந்த காமியானவள், தத்ஸௌந்தர்யாதி ஸ்மரணத்தாலும் ததலாபார்த்தியாலும் ப்ரீத்யப்ரீதிகள் ஸமமாய்நடக்க, இவள் ஆர்த்தியை மீட்கைக்காக நியமித்த தோழிமரையும் தாய்மரையுங்குறித்து, தான் இவ்விஷயத்தில் அகப்பட்ட படியைச் சொல்லி அவர்களுக்கு மறுத்துரைத்தபடியாயிருக்கையாலே கழற்றெதிர்மறை என்கிற துறையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், “அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால்” என்று வெறுத்த ஆதித்யனும் உதித்து, ராத்ரிவ்யஸநமும் அந்த ஆதித்யோதயத்தாலே சிறிதுநீங்கி, “அன்னையருந்தோழியரும் நீரென்னெயென்னுதே” என்றுசொன்ன ஹிதஞ்சொல்லுகிற அன்னையருந்தோழியரும் உணர்ந்து, ஹிதஞ்சொல்லுவாரும் உசாத்துணையாவாரு முண்டாகையாலும்; ஒன்றைஸ்மரித்து யரிக்கைக்கு “நீயுப்பாங்கல்லைகாண்நெஞ்சமே” என்கிறநெஞ்சமும் பாங்காய், முன்பு அதுஹுதமான நய்யியுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை ஸ்மரிக்கையாலும் சிறிதுதறிப்புண்டாய், அப்போதுகாணப்பெறுத வ்யஸந்தாலே விஷாடிமுண்டாகையாலே ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது; திருவடி வார்த்தைசொன்னவநந்தரம், பிராட்டி “ஈரேதவிஷலஸம்ஸ்ய ஷ்டம் க்வயாவாநாஹாஷித்ய” என்று - பெருமாள் தன்னையல்லது அறியாதேயிருந்தா ரென்ற வார்த்தையாலே ப்ரீதியும், அவர் தளர்ந்தாரென்ற வார்த்தையாலே அப்ரீதியுமாயிருந்தாப்போலே. உகவத்ஸௌந்தர்யாதிகள் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகையாலே ப்ராப்யருசி நலிகிறபடியைக்கண்டு ஷந்துக்கள், “இத்தனை அதிப்ராவுண்யமாகாது, இது உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆலிஜாத்யத்துக்கும் அவன் தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப்பார்க்க, “உங்களுக்கு அலிநிவேஸம்போராமையாலும், நம்பிபடிகள் தோற்றுமையாலும் மீட்கப்பார்க்கிறகோளித்தனை; நான் மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலே, நம்பியுடைய ஒப்பனையழகிலும் வடிவழகிலும் ஆலாணச்சேர்த்தியிலும் வேண்டற்பாட்டிலும் அகப்பட்டேன், உங்கள்ஹிதவசனத்தாலே மீட்கவாண்ணாது” என்று தன்படிகளைச்சொல்லி, எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் பரிவில்லாதார்க்கு அறியமுடியாதா யிருக்கப்பெற்றோமென்று ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது. * மாசறு சோதியில் - ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கினபடி; * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் - த்வரையுங்கூடக்கலங்கி முடிவு தேட்டமானபடி; இதில் - “ரக்ஷகன் அவனே” என்னுந்துணிவு செல்லாதிருக்க, ப்ராப்யருசி நலிகிறது. * ஏழையராவியும் - உருவெளிப்பாடாய் இராநிற்கச்செய்தே, இவ்வளவன்றியே வ்யாயகத்வம் முறுகியிருக்கும்.

நு. — * மாசறுசோதியிலே “நாமேரைக்கவே - யாமடலுர்ந்தும்” என்று - மடலுரப் பாரித்தாள்; பாரித்தபடியே தலைக்கட்டப்பெறுமையாலே “ஊரெல்லாம் தஞ்சி உலகெல்லாந்நள்ளிருளாய், முதலிலே மடலுருகைக்கு விஷயந்தான் இல்லாதபடி பழிசொல்லுவாருங்கூட உறங்கிற்று” என்று வெறுத்தாள்; “அஞ்சுடரவெய்யோன் அணி நெந்தேர்தோன்றாதால்” என்று - ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸூசகமுங்கூட இல்லையாயிற் றென்று வெறுத்தாள்; ‘நீயும்பாங்கல்லேகாண்நெஞ்சமே’ என்று - ஒன்றைஸ்மரித்து யரிக் கைக்கு விரகற்றதென்றும் வெறுத்தாள். * மாசறுசோதியில்-ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத் யவஸாயம் கலங்கினபடி, * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் - அத்த்வரையுங்கூடக் கலங்கினபடி. இதில் - “ரக்ஷகன் அவன்” என்னும்தெளிவும் செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசிநலிகிறபடி. இக் குறைகளெல்லாம் தீரும்படி போதும் விடியப்பெற்று, “அன்னையருந்தோழியும்” என்கிற இழவுதீர, உகப்பாரும் பொடிவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாருமாகப் பெற்றது. அந்தரம் வந்துவர்க்கமடைய உணர்ந்து “தீர்ந்தவெந்தோழி” என்று இவளுடைய துணிவுகண்டு உகப்பாரும், “தோழிமீரென்னையினியுமக்காசையிலே” என்னவென்றும்படி

எங்ஙனேயோ ப்ரவேசே,—கீழில்துக்கமெல்லாம் இதிலே தீர்ந்ததென்கைக்காக, கீழ் துக்க ஹேது மூன்றென்கிறார் - மாசறுசோதி இத்தயாதி வாக்யத்யத்தாலே. தலைக்கட்டப்பெறுமை யாலே என்றவிடத்திலே - தலைக்கட்டப்பெறு தபடி ராத்ரியாய் இருள்வந்து மூடி நின்ற மையாலே என்று அத்தயாஹாரியம். மடலுருகைக்கு விஷயந்தானில்லாதபடி என்றதற்கு - இவர்கள் பழி சொல்லுமது, அவ்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே மடலுருகைக்கு விஷயத்தைக்காட்டிக் கொடுக்குமதொன்றாகையாலே மடலுருகைக்கு விஷயமுண்டு; இவர்கள் பழிசொல்லாதே உறங்கு கையாலே மடலுருகைக்கு விஷயமில்லையென்று தாற்பரியம். ஒன்றைஸ்மரித்து யரிக்கைக்கு வி டுற்றது என்றதற்கு ஹாவம் - மநஸ்ஸு அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாகையாலே வேறென்றை ஸ்மரித்து யரிக்கைக்கு முடலன்றிக்கே, அலாபதசையாகையாலே அவனைஸ்மரித்து யரிக்கைக்குமுட லன்றிக்கே விரகற்றதென்று. ஆக, பழிசொல்லுவாருங்கூட இல்லாதபடி உறங்குகையாலும், ஆதித் யோதயத்துக்கு ஸூசகமுமின்றிக்கே ராத்ரி வ்மஸநமாகையாலும், நெஞ்சு பாங்கல்லாமையாலும் வெறுத்தானென்று துக்கஹேது மூன்று. வெறுத்தாள் என்கிற வாக்யத்துக்கு - “இக்குறைகளெல் லாம்” என்றவாக்யத்தோடே ஸங்கதி. நடுவே ஸ்வாபதேஸம் - மாசறுசோதியில் இத்தயாதி. த்வரையுங்கூடக்கலங்கினபடி என்றதற்கு தாற்பரியம் - மடலெடாதொழிந்தது ராத்ரியில் இருளாலே என்கிறவத்தால், மடலாகிறது - ப்ராப்யத்வரையாகையாலே, இந்த த்வராஜ்ஞாநம் ஸம்ஸருதிகளா ராத்ரியதுஸந்தாநஜநித மஹாவ்யஸந்தாலே தலைமடிந்து, ஸம்ஸாரதுக்கமே மேலிட்டதென்று. “நிறை ந்தவன்பழி நங்குடிக்கிவனென்று அன்னையாணகொடான்” என்று - தாயாராவவஸ்த்தையும், தலை மகளானவவஸ்த்தையும் ஆழ்வார்தமக்கே யுள்ளதொரு அவஸ்த்தையாகையாலே, அத்தைப்பற்ற - இதில் ரக்ஷகன் இத்தயாதி. இதில் ‘ரக்ஷகன் அவன்’ என்னும் தெளிவும் சொல்லாநிற்க ப்ராப்யருசி நலிகிறபடி யென்றது - * மாசறுசோதியிலும் * ஊரெல்லாந்துஞ்சியிலும்போன அத்தவஸாயமும் த்வரையும் இரண்டும் இத்திருவாய்மொழியிலேயுண்டாய்ச் செல்லுகிறதென்றபடி. கீழே * ஊரெல் லாந்துஞ்சியில்வ்மஸந்தத்துக்குச் சொன்ன ஹேதுக்கள் மூன்றும் இத்திருவாய்மொழியிலே போன படியை அருளிச்செய்கிறார் - இக்குறைகளெல்லாம் என்று தொடங்கி, ஸஹகாரியாயிற்று என்னு மளவாக, உகப்பார் - உயிர்த்தோழி. பொடிவார் - தாய்மார். ஹிதஞ்சொல்லுவார் - மற்றைத் தோழிமார். “தோழிமார்களும் அன்னையரும்முனிதீர்” என்று இதுக்குச்சந்தை. உகப்பாரார், பொடிவாரார், ஹிதஞ்சொல்லுவாரார்? என்ன; இத்தைவிவரிக்கிறார் - அந்நீதரம் இத்தயாதி. அந்நீ தரம் - போதுவடிந்தவந்தரம். துணிவுகண்டு உகப்பாரும் என்றவந்தரம், “எங்ஙனேயோவன்னை மீர்காளென்னையுனிவதாரீ” என்று பொடிவாரும் என்று கூட்டிக்கொள்வது. ஹிதஞ்சொல்லி யலைப்பாருண்டாகை துக்கஹேதுவன்றோ, அத்தை அநுகூலமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன -

ஹிதஞ்சோல்லி யலைப்பாருமாகப்பெற்றது; அவ்வழியாலே அவர்கள் தாங்கள் இவ்விஷயத் துக்கு ஸ்மாரகராவார்களிறே. ஆதித்யனும் உதித்து, பதார்த்ததர்ஸனம் பண்ணப்பெறுகையாலே வ்யஸநமும் பாலிபாயப்பெற்றது. இவ்வளவு ஆஸ்வாஸமுண்டானவாறே, நெஞ்ச ஸ்மரித்து யூரிகைக்கு ஸஹகாரியாயிற்று. இப்படி ராத்ரி வ்யஸநம்போம்படி போதுவிடியப் பெறுகையாலே ஒருதரிப்புமுண்டாய், அவனை அநுஸூலிக்கப்பெறுமையாலே ஆற்றாமைக்கு முடலாய் நோவுபட்சேச்செல்லாநிற்க, உணர்ந்த ஹந்துக்களடைய, “நீ இப்படி இவ்விஷ யத்திலே அதிமாத்ரப்ரவணையாகிற இது உனக்குக்குடிப்பழி, உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது, அவன் தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ்சோல்லி மீட்கப்பார்க்க, “இவ ர்கள் உகந்தருளினிலங்களில் வாசியறியார்கள்” என்றிருந்தாளிவள், “நீங்கள் சிலர் காட் டக் கண்டிகோளல்லாமையாலே இவ்விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்தில்கோள்; நான் அங்ங னன்றிக்கே, அவன்தானே மயர்வறமதிநலமருளித் தன்னைக்காட்டக் காண்கையாலே உள்ள படி கண்டேன்; ஆகையாலே, நம்பியுடைய வடிவழகிலும் ஒப்பினையழகிலும் ஆலரணச் சேர்த்தியிலும் வேண்டற்பாட்டிலும், நான் உங்கள் ஹிதவசனத்துக்கு மீளாதபடி அகப்பட் டேன்” என்று இங்ஙனே தன்படிகளைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே; “ஸ்வயத்தந்தால் காண் பார்க்கு அறியவோண்ணாதபடியாகப் பெற்றோமிறே, இவ்வஸ்துதான் உண்டாகப்பெற்றால் நாம் பெற்றபோது பெறுகிறோம், பிறரறியாதோழியப்பெற்றோமிறே” என்னும் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது. ஆக, போதும்விடிந்து ஹிதஞ்சோல்லியலைப்பாரும உண்டாகப்பெறுகையாலே ஒருதரிப்பும், அதுதான் நினைத்தவிடிவாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுதையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அநுஸூலமாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; ஆதித்யனுதித்துப் பதார்த்ததர்ஸனம் பண்ணப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அவனைக்காணப்பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியுமாய்; ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

அவ்வழியாலே இத்யாதி. அவ்வழியாலே - பழிசொல்லுகிறவழியாலே. த்விதீய த்ருதீய வெறுப் புக்களும் தீர்ந்தமையைக்காட்டுகிறார் - ஆதித்யனும் இத்யாதியாலும், இவ்வளவு ஆஸ்வாஸம் இத் யாதியாலும். பாலிபாய்கை - நாகாமுகமாகப் பிரிந்துபோகை. இக்குறைகளெல்லாம் இத்யாதி வாக்யநிகமபூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இப்படி ராத்ரி இத்யாதி. குடிப்பழியென்றது - “நிறைந்தவன்பழி” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராடுதென்றது - “முன்னின்றாய்” என்றத்தைப்பற்ற. அவன் தலைமைக்கும் போராடுதென்றது - “சிறந்ததீர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற. “என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்” என்றத்தைப்பற்ற - நீங்கள் சிலர் இத்யாதியும், நான் அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதியும். வடிவழகிலுமென்றது - “நீலமேனி” என்றத்தைப்பற்ற. ஒப்பினையழகிலுமென்றது - “பூந்தண்மலைத்தண்டொழும்” என்றத்தைப்பற்ற. ஆபரணச்சேர்த்தியிலுமென்றது - “மின்னுநூலங்குண்டலமும்” என்றத்தைப்பற்ற. வேண்டற் பாட்டிலுமென்றது - “பொன்முடியும்” என்றத்தைப்பற்ற. வேண்டற்பாடு - பெருமை. ஸ்வயத்தந்த தால் காண்பார்க்கென்றது - “அறிவரியபிரானே” என்கிறபாட்டில் - தம்மைப்போலே பரிவிலலாமை யாலே ஸ்வயத்தப்ராராகச்சொன்ன வித்தோபாயநிஷ்டைடையாதல், “என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர்” என்கிறபாட்டிற்கொண்ட உபாஸகரையும் ஸ்வரூத ஸ்வீகாரபரையுமாதல். கீழ் வாக்யவிவரணம்-இவ் வஸ்துதான் இத்யாதி. அந்யபதேஸமாவது அப்ரீதிகர்ப்பமாகையாலே, கீழ் மூன்றுவகையாகச் சொன்ன தரிப்பிலே அப்ரீதியுமுண்டென்று, இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதிஸாய்ததை த்ரோடா டர்ஸிப்பிக் கிறார் - ஆக போது இத்யாதி. தான்நினைத்தவிடிவாகப் பெறுமையாலேயென்றது † - என்றபடி. அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே - வருத்ததீர்த்தமுகத்தாலே ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே.

† இங்கே இந்த ப்ரதீகத்துக்கு விவரண வாக்யம் காணவில்லை.

மு த ற் ப ா ட் டி .

எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்! என்னைமுனிவதுநீர்?
நங்கள்கோலத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
சங்கினோடும்நேமியோடும் தாமரைக்கண்களோடும்
செங்கனிவாயோன்றினோடும் செல்கின்றதென்னஞ்சமே.

ஆ.—(எங்ஙனேயோ.) என்னுடையப் ப்ரக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள், என்னுடைய அவஸாதத்துக்கடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னதாக்காதே என்னைப்பொழிகிறபடி எங்ஙனே? நமக்காக நிரதியாய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை நான்கண்டபின், சங்குசக்கரங்களோடும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்மலர்களோடும் சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளமொன்றோடும் மிகவும் பூணாநின்றது என்னுடைய அந்தக்கரணம் என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆழ்வார்களோடேசேர்ந்த திருமுகத்திலழகை அது ஸந்தித்து என் அந்தக்கரணம் அங்கே மிகவும் ப்ரவணமாகாநின்றது என்கிறாள்.

[எங்ஙனேயோ என்றுதொடங்கி] - என்னுடைய ப்ரக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள் என்னுடைய அவஸாதத்துக்கு அடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னதாக்காதே என்னை முனிகிறபடி எங்ஙனே? [நங்கள்கோலத் திருக்குறுங்குடிநம்பியை] - நமக்காக நிரதியாய ஹோக்ய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை. பாட்டுத்தோறும், 'நான்' என்கிறது - சாபலாதியயத்தாலே. நேமி-திருவாழி. [செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளம் ஒன்றோடும் மிகவும் பூணாநின்றது என்னுடைய அந்தக்கரணம்.

ப.—முதற்பாட்டில், நம்பியுடைய அஸாதாரணசிஹ்நமான ஆழ்வார்களிலும், ப்ரஹ்மமான அவயவஸோபையிலும் என்னெஞ்சு ஸக்தமாய் நடவாநின்றதென்கிறாள்.

அன்னைமீர்காள் - அன்னைமீர்கள்! நீர்-(பெற்ற) நீங்கள், ஒ-ப்ரியஞ்செய்யாதே, என்னை - (நல்லதுகண்டுமேல்விழுந்த) என்னை, ஒ-உகக்கப் பார்த்தமாயிருக்க, முனிவது - முனிகிறபடி, எங்ஙனே-எங்ஙனே? நங்கள் - நங்குடிக்கு அஸாயாரணபூதராய், கோலம் - தர்ஸநீயவேஷரான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியில், நம்பியை-கல்யாணகுணபரிபூர்ணரானநம்பியை, நான்-நான், கண்டபின்-அதுபவித்தபின்பு, (அவருடைய ப்ராப்ய லாவத்துக்கு அஸாஹ்மணசிஹ்நமான), சங்கினோடும்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும், நேமியோடும்-திருவாழியோடும், தாமரை-தாமரைபோலே தர்ஸநீயமான, கண்களோடும்-திருக்கண்களோடும், செம்-சிவந்த, கனி-கனிபோலே, ஒன்று-அத்விதீயமாயிருக்கிற, வாயினோடும்-திருவதாரத்தோடும், என்-என், நெஞ்சம்-நெஞ்சு, செல்கின்றது-ஸக்தமாய் நடவாநின்றது. கோலம் - ஊருக்கு விசேஷணமூமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், கையிலாழ்வார்களோடேசேர்ந்த திருமுகத்திலழகிலே என் நெஞ்சு ப்ரவணமாகாநின்றதென்கிறுள்.

[அன்னைமீர்காளென்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ]-இஸ்ஸௌந்தர்யத்தில்முட்டின நீங்களே மீட்கப்பார்க்கிறபடி எங்ஙனேயோ? நீங்கள் கற்பித்தது பலிக்கப்புகவாறே பொடியுமத்தனையோ? [நீர்] - என்பர்க்ருதியறியும் நீங்கள். [என்னைமுனிவது] - என்னுடைய ப்ராவண்யத்துக்கடியான நம்பியுடைய வடிவழகையன்றோ இன்னதாவது. உங்களுயும்மறந்து என்பர்க்ருதியையும்மறந்தால் விஷயத்தையும் மறக்கவேணுமோ. [முனிவது-எங்ஙனேயோ] - கொண்டாடவேண்டும்தனையில் பொடிவதெங்ஙனேயோ? [நங்கள் இத்யாதி] - இக்குடிக்காக முற்றாட்டானநிரதிரயஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலேநின்றருளின நம்பியை. உடையநங்கையார் நம்பியையாஸ்ரயித்தாயிற்று ஆழ்வாரைப் பெற்றது. அநந்தவரதம் அறுஷ்டித்தன்றிறே பெற்றது. “நெடுங்காலமும்கண்ணன்நீன் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற”. [கோலத்திருக்குறுங்குடியென்று] - நகரீலக்ஷணங்களை யுடைத்தென்று ஊரோடேகூட்டவுமாம். [நம்பியை] - கல்யாணகுணபூர்ணனை. குணங்களால்பூர்ணமான விஷயத்தையன்றோ நான் அகப்பட்டது. திருக்குறுங்குடியிலே புகுந்தபின்பாயிற்று பூர்ணனாயிற்று. [நான்] - சாபல்யத்தாலே பூர்ணையான நான். [கண்டபின்]-மீட்கப்பார்க்கில் ஒக்கீவதுடக்கீவண்டாவோ. [சங்கீரனும் இத்யாதி]- ஒருகலத்திலே யுண்பாரைப்போலே, வாகம்ருதஸாரஸ்யத்தையறியும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே ஸாய்முண்டே. ஸ்யாமமானவடிவுக்கு பாலாகமான ஆழ்வார்களோடே யுண்டான சேர்த்தியோடும், இரண்டிலும்வந்து அலையெறிகிற திருக்கண்களோடும். “விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம்” என்கிறவிலை யுண்டாயிருக்கை. சிவந்தகனி போலேயிருந்த முறுவலொன்றிரினும். விசேஷகடாக்ஷத்தாலே ஷைத்தவாவரானால் அது தன்பேறாக முகங்கொடுக்கும்முறுவல், வேறேரழகை நனைக்கீவண்டாத முறுவல். ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்பவர்த்திக்குமாப்போலே, நெஞ்சு அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. [செல்கின்றது] - இன்னமும் தறைகண்டதில்லை. நாங்களும் அவ்வழகை யறுவித்தன்றோ இருக்கிறதென்ன, —[என்னெஞ்சமே] - அவன்தானேகாட்டக்கண்டு அறுவித்த என் நெஞ்சு. உங்கள்வார்த்தைக்கைக்கு நெஞ்சுடையாரையன்றோ ஹிதஞ்சொல்லி மீட்பது.

௩௫.—முதற்பாட்டு. திருக்கையிலாழ்வார்களோடே சேர்ந்த நம்பிதிருமுகத்திலழகிலே, என் அந்தக்ரணம் மிகவும் ப்ரவணமாகாநின்றதென்கிறுள்.

[எங்ஙனேயோ இத்யாதி] - ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினவாறே தந்தாமை மறக்குமித்தனையோ. ஒன்றைப் பரிஹரிக்கப்பார்த்தால் அதினுடைய நிஹநறிந்து பரி

முதற்பாட்டு - எங்ஙனேயோ இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்த அவதாரிகை-திருக்கையில் இத்யாதி. திருக்கையில் இத்யாதிக்குமுன்னே, தாய்மாரானபேர், “நீ இப்படிசெய்கிறது யுத்தமன்று” என்று நிஷேதிக்க அவர்களைக்குறித்தென்று கூட்டிக்கொள்வது.

“அன்னைமீர்கான் - முனிவது - எங்ஙனேயோ” என்று கூட்டிலாவம் - ஹிதஞ்சொல்ல இத்யாதி. இந்த லாவத்துக்கு “அன்னைமீர்கான்” என்றதிலேநோக்கு. தந்தாமை-“பிரானிருந்தமை காட்டிரீ” என்று ப்ராவண்யஜகைகளான தந்தாமையென்றபடி. “என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ” என்கூட்டி, “என்னை” என்றதிலேநோக்காக லாவம் - ஒன்றை இத்யாதி. விவரணம் - என்

ஹரிக்கவேண்டாவோ. என்னுடைய ப்ராவண்யத்தைப் பரிஹரிக்கப்பார்த்தால், எனக்கு இவ்வளவான ப்ராவண்யத்தைவிளைத்த நம்பியுடைய அழகையறிந்து அத்தையன்றோபோடி வது. என்னுடைய நிலைக்கும் உங்களுடைய ஹிதவசநத்துக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. நம்பியுடைய அழகையறிந்து அநுலவித்திருக்கிறீங்கள், அதிலேதுவக்குண்டிருக்கிற என்னை மீட்கப்பார்க்கிறபடி எங்ஙனேயோ? [அன்னைமீர்காள்] - இக்குலயர்மத்துக்கு நான் ஏதே னும் தப்பநின்றதுண்டோ, “பேராளன்பேரோதும் பேரியோரை” என்றும், “யவரேலு மவர்” என்றும் நீங்கள்சோல்லும்வார்த்தைகேட்டு வளர்ந்தவளன்றோ நான். தாந்தாம் செய்யுமத்தை வயிற்றிற்பிறந்தார்செய்தவாறே குற்றமாயித்தனையோ. புத்ரர்களாகவுமாம், ஸிஷ்யர்களாகவுமாம், ஹகவத்விஷயத்தில் ஓரடிவரநின்றவர்கள் ஸ்லாகநீயராமத்தனையன்றோ. கூரத்தாழ்வார் ஓரளவிலே நங்கையார் திருவடிசார்ந்தவாறே, “இன்னமுமோரு விவாஹம்பண்ணுவோமோ” என்று விசாரித்து, “இதுதான் க்ரமத்தாலேவந்து ஆழ்வா னுக்கு விரோயமாய்த் தலைக்கட்டும்; இனித்தான், “சுமாமுருகிவெழு” என்று ஸாஸ்த்ரம் சோல்லாநின்றது; இஸ்ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஷ்டிப்போமோ! ஹகவதபரி சர்யையையப்பண்ணுவோமோ” என்று விமர்சியா, “அஸ்ஸாமாந்யயர்மத்திற்காட்டில் இவ்விசேஷயர்மமே ப்ரஹ்மம்” என்று தவிர்ந்தார். [என்னைமுனிவதுநீர்] - என்னை உங்கள்சொற்களோதபடி பண்ணின நம்பியழகையன்றோ முனிவது. [என்னை] - நம்பி யுடையவழகிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற நீங்கள் விலக்கு கிறபடி எங்ஙனேயோ. [நங்கள் இத்யாதி] - † உங்களையறியாவிட்டால் அவ்விஷயத்தை யும் அறியாதோழியவேணுமோ என்கிறாள். [நங்கள்] - இக்குடிக்காக முற்றாட்டுப்போலே காணும் நம்பியுடையவழகு. ஸர்வேஸ்வரனைநோக்கி அநந்தவ்ரதம் நோற்றுப் பெற்றவர்

னுடைய இத்யாதி. “என்னை - நீர் - முனிவது - எங்ஙனேயோ” என்று கூட்டி ஹாவம் - என்னு டைய நிலைக்கும் இத்யாதி. அதாவது - நான் அதிப்ராவண்யாகையாலே, கரைமேலேநிற்கிற உங்கள் வசனங்கொண்டு காரியமில்லையென்றபடி. “நீர் - என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி ஹாவம் - நம்பியுடைய இத்யாதி. ஆக, “நீர்” என்றதுக்கு இரண்டுஹாவம். இவ்வாக்யங்களெல்லாம் “நங்கள்” என்றத்தையும் கடக்கித்து. “அன்னைமீர்காள், நம்பியைநான்கண்டபின்” என்று கூட்டி ஹாவம் - இக்குலதர்மத்துக்கு இத்யாதி. அதாவது - ஹகவத்விஷயப்ராவண்யம் இக்குலயர்ம மாகையாலே, நான்செய்ததில் தப்புண்டோவென்றபடி, ஹகவத்ப்ராவண்யம் இக்குலயர்மமோ என்ன . பேராளன் இத்யாதி. அதாவது - ஹகவதரை ஸ்லாகிக்கையாலே வித்தமென்றபடி. இத்தால்பலிதம் - தாந்தாம் இத்யாதி. குற்றமாயித்தனையோ - குணமாயித்தனையன்றோ. “முனிவது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி ஹாவம் - புத்ரர்கள் இத்யாதி. “ஹகவத்விஷயத்தில் அவுமாவநங்கொண்டு புத்ரர்கள் ஸ்லாகநீயர்” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - கூரத்தாழ்வார் இத்யாதி. கூரத்தாழ்வார் - ஆழ்வான் திருத்தமப்பரை. “ஹ்மஹாரீமஹ்மஹொவாவாநஹ்மஹொயஹிக்ஷாக்ஷி சுமாமுருகி வெழுது-ஹிநகெகெநாவஹி” உகியபிபுஸாஹ். விம்ஹாவலோகந்யாயேந, “ஒன்றைப் பரி ஹரிக்கப்பார்த்தால்” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - என்னையுங்கள் இத்யாதி. “நம்பியுடையவழகை” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - நம்பியுடையவழகிலே இத்யாதி. உங்களை - வடகரான உங்களை. “கோ லத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை” என்றத்தைப்பற்ற - அவ்விஷயத்தையும் என்றது. “நங்கள்” என்றதின் தாத்பர்யம் - இக்குடிக்காக இத்யாதி. முற்றாட்டு - கெஹோமம். பூர்ணஹாரமென்று ஸப்தத்துக்குஅர்த்தம். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி. அநந்தவ்ரதம்நோற்

† இவ்விடத்தில், “உங்களையும் என்னையும் அறியாவிட்டால்” என்று பாடம் க்வசித் காண்கிறது.

களைப்போலன்றிக்கே, நம்பியை ஆஸ்ரயித்தாயிற்று இவரைப்பெற்றது. “உடையநங்கையார் நம்பியையாஸ்ரயித்து ஆழ்வாரைத் திருவயிறுவாய்த்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. * நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீள்மலர்ப்பாதம் பரவியிறே பெற்றது. கோலமென்கிற இது - நகரத்துக்குவேண்டும் அலங்காரங்களை உடைத்தாயிருக்குமென்று, திருக்குறுங்குடிக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, நம்பிதம்முடைய ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுதல். [நம்பியை] - கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணமானவிஷயத்திலே அகப்பட்டிருக்கிற என்னை எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கிறபடி. [நம்பியைநான்] - அகப்படுத்துகைக்கு ஸௌந்தர்யரீலாதிகளால் அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறப்போலே யாயிற்று அகப்படுகைக்குச் சாபலத்தால் இத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. [கண்டபின்] - நீங்களும் இவ்விஷயத்தைக் கண்டன்றே ஹிதஞ்சொல்லுகிறது. [கண்டபின்] - மதேஜலே ஸேதுபந்தமன்றே நீங்கள்செய்கிறது. காண்பதற்குமுன்னே மீட்டிகோளல்லிகோளே, இனிமீட்கப்போமோ? மீட்கப்போகாமல் இப்போதுவந்ததென்? என்ன; கைமேலே ஒருமுகத்தாலே தான் அகப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறார் [சங்கு இத்யாதி] - நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லுவதுதான் நெஞ்சுடையார்க்கன்றே. [சங்கினோடும்] - “செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுக்கருமன்னம்போல்” என்கிறபடியே, ஸ்யாமமானதிருமேனிக்குப்பரலாகமான வேளுத்தநிறத்தையுடைத்தான பூரீபாஞ்ச ஐநயத்தோடும்; இக்கைக்கு இது ஆஹரணமானால், வேறென்றுவேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியிருக்கிற நேமியோடும். [தாமரைக்கண்களோடும்] - கண்காணக்கைவிட்டுப்போயிற்றுக்காணும். விகாஸாதிகளாலே தாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்களோடும். [செங்கனிவாய்] - கண்டபோது, நான் உன்சரக்கன்றே - “தவாவூ” (தவாஸ்மி) என்றமுறுவலோடும். [ஒன்றினோடும்] - ஸம்ஸாரயாத்ரையை முக்தன் மறக்கு

றுப்பெற்றவர்கள் - தேவகீட்பாருதிகள். ப்ரஸித்திமாத்தாமன்றிக்கே இவருத்தியுமுண்டென்கிறார் - நெடுங்காலமும் இத்தபதி. அநேககாலமும் க்ருஷ்ணனுடைய நிர்திஸ்யலோக்யமான திருவடித்தாமரைகளை ஆஸ்ரயித்துப்பெற்ற இத்தய்த்தி. * திருவிருத்தத்தில், (ருஎ) “கொடுங்காற்சிலையர்” இத்தயதி. “கண்ணன்குறுங்குடி” என்று - அங்குநிற்கிறவன் க்ருஷ்ணனாகையாலே, இது ப்ரமாணமாகக் குறையிலே. “நம்பியைநான்கண்டபின் - என்னை - எங்ஙனே - முனிவது” என்றிகூட்டி லாவம் - கல்யாணகுணங்களால் இத்தயதி. ஸமபிவ்யாஹாரதாத்தப்யம் - அகப்படுத்துகைக்கு இத்தயதி. “கண்ட” என்றதுக்கு லாவம் - நீங்களும் இத்தயதி. விஷயவைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டிருந்தும் மீட்கப்பார்க்கிறது யுத்தமோ? என்றபடி. “பின்” என்றதுக்குலாவம் - மதேஜலே இத்தயதி. விவரணம் - காண்பதற்கு இத்தயதி. கைமேலே, ஒருமுகத்தாலே என்றது - சாடு. கைமேலே - திருக்கைகள்மேலேயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடையசேர்த்தியழகிலே என்று ஸ்வலாவார்த்தம்; ப்ரத்யக்ஷமாக என்று சாட்வார்த்தம். ஒருமுகத்தாலே - தாமரைக்கண்கள், செங்கனிவாய், இவைகளுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே இதி ஸ்வலாவார்த்தம்; கைமுகமாக என்று சாட்வார்த்தம். “செங்கின்றதென்னெஞ்சம்” என்றத்தைப்பற்ற - நீங்கள் இத்தயதி. செங்கமலம் இத்தயதி - செந்தாமரையினுடைய அப்போதலர்ந்த செவ்விய மலரின்மேலே மதுபாநம்பண்ணும் அன்னம்போல் இத்தய்த்தி. \$ நாயக்கியார் திருமொழி, “கரீப்பூம்நாறுமோ” என்கிறதிருமொழி, ஏழாம்பாட்டு. சாடு - கண்காண இத்தயதி. கண்காண என்று - ப்ரத்யக்ஷமாக என்றுசாடு, கண்களைக்காண என்று ஸ்வலாவார்த்தம். கைவிட்டு - திருக்கைகளைவிட்டு என்று ஸ்வலாவார்த்தம்; விட்டுப்போயிற்று என்று சாடு. முறுவலோடும் - “தவாவூ” என்றபோதுண்டான முறுவலோடும். ஸ்மிதத்தாலல்லது அதரத்தில் பழுப்புத்தெரியாததுகொண்டு, முறுவல் என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று. “ஒன்றினோடும்” என்றத்தை - * செங்

மோபாதி, இவ்வருகுண்டானவற்றோடு அவ்வருகுள்ளவற்றோடு வாசியற எல்லாவற்றையும் மறக்கப்பண்ணவற்றான திருவதரத்தோடும். அன்றிக்கே, ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, நெஞ்சு அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. ஸர்வேஸ்வரனோடு ஸாம்யம்பெற்றதாகிலும் தேரிகிறதில்லை. அவன் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே ஆகாஸ வ்யாப்திபோலன்றிக்கே பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமாபோலே, இதுவும் அழகுகள் தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாநின்றது. [செல்கின்றது] - இன்னமும் தறைகண்டதில்லை. நாங்களுமெல்லாம் நம்பியுடைய அழகை, அநுலவித்திருக்கிறோமன்றோ, எங்கள்சொல்லு மறுக்கலாகாதுகாண் என்ன; உங்கள்சொல்லை மறுத்தேனையாகிலும் நம்பியுடையதிருமுகம் மறுக்கவொண்ணாதேன்கிறாள். எங்களுக்கு இப்படியிராதோழிவானென்? என்ன,—[என்னெஞ்சமே] - உங்களைப்போலன்றிக்கே, அவன்தானேகாட்டப்பெறுகையாலே முழக்க அநுலவித்த என்னெஞ்சானது.

[எங்ஙனேயோ இத்யாதி] - ஹேதுவான நம்பியுடைய அழகைப்போடியாதே, என்னைப்போடியக்கூடினபடி எங்ஙனேயோ? ப்ராவண்யமே ஸ்வலாவமாம்படி வளர்த்து வைத்து, இப்போதாகப்போடிகிறபடி எங்ஙனேயோ? முன்பு நீங்கள் கற்பித்துப்போந்து, அதுபலிக்கப்படுக்கவாறே போடியுமத்தனையோ? [கோலம்] - உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு மீளாதபடியான ஸௌந்தர்யத்தையுடையவர். [திருக்குறங்குடிநம்பியை] - பரத்வத்தில் முதன்மையிலேயோ அகப்பட்டது மீளுகைக்கு. [நம்பியை] - குணத்தில் ஆபுர்த்தியுண்டாய்த்தான் மீளுகிறதோ. [நான்கண்டபின்] - இவ்விஷயத்தில் சாபலமில்லாமல் மீளுகிறேனோ. [சங்கினேமே] - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே விசேஷித்து ஒரு ப்ராப்தியுண்டோகாணும் இவளுக்கு, வாகம்ருதச்சவடறிந்திருக்கையாலே; ஒருகலத்திலே ஜீவிப்பாரைப்போலே. (க)

கனிவாய்மாத்ரத்தோடே அவ்வயித்துவாவம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. இவ்வருகுண்டானவை - சங்கும் நேமியும். அவ்வருகுள்ளவை - அதரத்துக்குமேலாயுள்ள தாமரைக்கண்கள். “ஒன்றிலேமே” என்றத்தை - * சங்குமுதலானவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரத்யேகம் அவ்வயித்துவாவந்தரம் - அன்றிக்கேஜாதி இத்யாதி. அணுவானநெஞ்சுக்கு அழகுசுந்தோறும் வ்யாப்திகூடமோ? என்ன - ஸர்வேஸ்வரனோடு இத்யாதி. ஸாம்யத்தை விவரிக்கிறார் - அவன் வ்யாபியாநிற்க இத்யாதி. வர்த்தமாநார்த்தம் - இன்னமும் தறைகண்டதில்லை என்று. “தாமரைக்கண்கள், செங்கனிவாய்” என்றதுக்கு ப்ரத்யேகம் தாத்தர்யமருளிச்செய்து, ஸமுதாயேந ரஸோக்தியாகவாவம் - நாங்களுமெல்லாம் இத்யாதி.

புரஸ்ச ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு ப்ராஸாதிக்கிறார்-எங்ஙனேயோ இத்யாதி. “என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி வாவம் - ஹேதுவான இத்யாதி. ஹேதுவான - ப்ராவண்ய ஹேதுவான. “அன்னைமீர்கான் - நீர் - என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ” என்றுகூட்டி வாவம் - ப்ராவண்யமே இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - முன்பு இத்யாதி. “நீர்” என்றதுக்குவாவமாதல். அல்லாதவற்றுக்கு முன்னே * சங்கைச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே இத்யாதி. நங்கன்கோலம் இத்யாரப்ய, என்னெஞ்சம் - செல்கின்றது, அன்னைமீர்கான், நீர் - என்னைமுனிவது - எங்ஙனேயோ இத்யந்வயி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்னெஞ்சினுல்நோக்கிக்காணீர் என்னைமுனியாதே
தென்னன்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
மின்னாநூலுங்குண்டலமும் மார்பில்திருமறவும்
மன்னுபூணும்நான்துதோளும் வந்தேங்கும்நின்றிடுமே.

ஆ.—(என்னெஞ்சினுல்.) “நம்பிதிருவழகை நாங்கள் அதுபவித்தோ மல்
லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க நீ இங்ஙனே படுகிறதென்?” என்று அவர்கள் பொடிய;
என்னை நீங்கள்பொடியாதே, உங்களுக்குக் காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹ
யுக்தமான நெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அதுஸந்தித்தறியுங்கோள். தென்னாட்டுச்
சோலைகுழந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், மின்னாநூலுள்ள திருவஜ்ஜோ
பவீதமும் திருக்குண்டலங்களும் திருமார்பில்திருமறவும் திருவுடம்போடுபொருந்தின
திருவணிகலங்களும் திருத்தோளமும் சுற்றும்வந்துஎன்னைநெருக்காநின்றன என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமார்பிலும் திருத்தோளிலுமுண்டான
ஸ்வாவாஸகமான அழகும் திருவணிகலங்களின் அழகும் சுற்றும்வந்து நின்று
என்னை நெருக்காநின்றன என்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினுல்என்றுதொடங்கி]—‘நம்பிதிருவழகை நாங்கள் அதுபவித்தோ
மல்லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க, நீ இங்ஙனே படுகிறதென்?’ என்று அவர்கள்பொடிய,
என்னை, நீங்கள் பொடியாதே உங்களுக்குக்காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹ
யுக்தமான நெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அதுஸந்தித்து அறியுங்கோள். [தென்
என்றுதொடங்கி] - தென்னாட்டுச்சோலைகுழந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்.
[மின்னாநூல்] - மின்னாநூலுள்ள திருவஜ்ஜோபவீதம். [மன்னுபூண்]-திருவுடம்போடு
பொருந்தின திருவணிகலங்கள்.

ப.—அநந்தம், நம்பியுடைய ஒப்பனையழகும் தோளும் ஸர்வதேசத்திலும்
வந்துநின்று அதுபவவிஷயமாகாநின்றது என்கிறாள்.

என்னை-என்னை, முனியாதே - நியமித்துவார்த்தைசொல்லாதே, என்னெஞ்சி
னுல் - (அதுபவித்தாலும் குறியழியாத உங்கள் நெஞ்சுபோலன்றியே பாவயுக்தமான)
என்னெஞ்சாலே, நோக்கி - அதுபவித்து, காணீர் - பாரிகோள்; தென் - தெற்குத்திக்
கிலே, நன்-நன்றான, சோலை - சோலையையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்
குடியில், நம்பியை - நம்பியை, (அவனருளடியாக), நான்-நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு,
மின்னும் - (வடிவுக்குப்பரபாகமாய் ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ) ப்ரகாஸகமான, நூலும் - திருவஜ்
ஜோபவீதமும், குண்டலமும் - (இருபாடுமில்ங்குகிற) திருமகரகுண்டலங்களும், மார்
பில் - (விலக்ஷணமான) திருமார்பில், திரு-கழற்றாத ஆபரணமான, மறவும் - ஸ்ரீவத்ஸ
மும், மன்னு - எப்போதும்கழற்றாத, பூணும் - ஆபரணவர்க்கமும், (சதுர்வர்க்கப்
ரதமான), நான்கு-நாலு, தோளும்-திருத்தோள்களும், எங்கும்-நான்போனவிடமெங்கும்
வந்து-வந்து, நின்றிடும் - நில்லாநின்றன.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், நம்பியுடைய தோளமும் ஆபரணபூதியும் ஸர்வ
தோதிக்கமாக நனியாநின்றன என்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினால் இத்தயாதி] - “நாங்களும் நம்பியையறுபவித்தே ஸ்த்ரீத்வம் கெடாமலிருக்கிறிலோமோ, எங்களுடைய ஹிதவசநம் கேளாதே மறுமாற்றம் சொல்லுகை போராதுகாண்” என்ன, —என்றெஞ்சுபோலே அதிப்ரவணமான நெஞ்சையுடைய ராய் அறுபவித்து அறியுங்கோள் என்னைப் பொடியாதே. என்னெஞ்சையுடைய ராய்க் காணப்பெறுமன்று “பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே” என்று உங்களை நீங்களே பொடிவுகிகோள். என் நெஞ்சை இரவலாக வாங்கிக் காணமாட்டிகோளோ? என்னைப் பொடியாதே. “சோபாநஸெவ”. [தென்னன்சோலை] - தெற்குத்திக்கிலே யாய் நன்றான சோலை யென்னுதல், * தென்னன்கொண்டாடும் சோலையென்னுதல். நம்பியழகுக்குமுன்னே சோலையழகு வந்து வடிம்பிடுகிறபடி. [சோலைத்திருக்குறுங்குடி] - நம்பிக்கு ஆபாணம்போலேயாயிற்று ஊருக்குச் சோலை. [நான்கண்டபின்] - சோலையிலும் ஒப்பனையிலும் ஆழங்காற்படும் நான். [மின்னுதாலும்] - மேகத்திலே மின்னி னைப்போலேயிருக்கிற திருவஜ்ஜேரூபவிதமும். பார்த மின்திரள் சுழித்தாற்போலே யிருக்கிற திருமகரகுண்டலமும், வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் திருமார் விலே கழற்றிச்சாத்தவேண்டாதபடியான ஸ்ரீவதஸமும், நாய்ச்சிமாரோடு கலக்கும் போது கழற்றவேண்டாத ஆபாணங்களும். [மன்னுபூண்] - திருவுடம்போடு பொருந்தின திருவணிகலன்கள். கல்பகதரு பனைத்தாற்போலேயாய், ஸவபூஷாபூஷணபூஷார் ஹங்களான திருத்தோள்களும். [வந்தெங்கும் நின்றிடுமே] - உங்கள்ஹிதவசனங்களைக் கேட்டு அகலநினைத்தாலும் அங்கேயங்கே நில்லாநின்றது. “வ்யுக்ஷேவ்யுக்ஷேவபஸ்யூதி” என்கிறது உகப்பார்க்கும் ஒத்தது.

௭௮.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்பியுடையதோளழகும் ஆலாணஸ்ரீயும் ஸர்வ தோமுகமாகநின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[என்னெஞ்சினால் இத்தயாதி] - நாங்களும் நம்பியை அநுஸூவித்தே ஸ்த்ரீத்வம் கெடாமலிருக்கிறிலோமோவேன்ன, —[என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணார்] - நீங்கள் என்னைப் பொடியாதே உங்களுையோடிந்துகொள்ளும்படி, என் நெஞ்சை இரவலாகவாங்கிப்பார்க்க வல்லிகோளோ. † ([என்னை]) “இவளையாகாதே நாம் இத்தனை சோல்லிற்று” என்று பிள்ளை உங்களை நீங்களே பொடிந்துகொள்ளுவதிகோள். [முனியாதே] - “†சுணபுரம் கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே” என்னக்கடவதாயிருக்க, நம்

இரண்டாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சினால் இத்தயாதி. “மின்னுதாலும்” இத்தயாதையக்சடா கூறித்து வ்யுத்தரமமாக அவதாரிகை - நம்பியுடைய இத்தயாதி. “எங்கும்நின்றிடுமே” என்றது - உரு வெளிப்பாடாகையாலே, அது வ்யாபகமானமையைப்பற்ற - நலியாநின்றதென்கிறாள் என்றது.

உன் நெஞ்சினால் கண்டவாசியெதென்ன - நீங்கள்என்னை இத்தயாதி. கீழ்வாக்யவிவா ணம் - இவளையாகாதே இத்தயாதி. “என்னைமுனியாதே” என்றதாக்கு - என்னைக்கொண்டாடும் படியென்றாய், அத்தால்பலித்தது - உங்களைமுனிந்துகொள்ளும்படியென்றாக்கி, அத்தை ப்ரமாண கதநமுகே அருளிச்செய்கிறார் - சுணபுரம் இத்தயாதி. திருக்கண்ணபுரத்தைக் கைதொழுகிற பெண் பிள்ளையை, தன்வயிற்றிற்பிறந்தவள் என்று எண்ணப்பெறுவார்களோ; “தன்வயிற்றிற்பிறந்தான்” என்கிற அர்த்தத்தைக்கொண்டு நியமிக்கப்பெறுவார்களோ? என்றபடி. †திருமொழி, எட்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, ஒன்பதாப்பாட்டு, “முள்ளையிறேந்தில” இத்தயாதி. “என்னெஞ்சினால்

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம். வ்யாக்யாந விருத்தம்.

வயிற்றிழ்ந்த இதவே ஹேதுவாக, இவள்கின்றநிலைபாராதே நாம் பொடிந்தோமித்தனை யாகாதே” என்று பின்னையும் உங்களை நீங்களே பொடிந்துகொள்ளுவிட்கோள். [என் னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணார்] - “**ஹதுஸாஹுபெஷ்ஜிஹாபு-மது**” (பக்த்யா ஸாஸ்த் ராத்வேதம்ஜநாந்தநம்) - என்கிறபடியே, ஸஞ்ஜயனைநோக்கி ந்ருதராஷ்ட்ரன், நீயும்நானு மொக்க ஸாஸ்த்ரவாஸநைகள் பண்ணிப்போந்தோம், இங்ஙனே இருக்கச்செய்தே எனக்கு உன்பக்கலியேகேட்டு அறியவேண்டேப்படி உனக்கு இவ்வர்த்தத்தில் வைஸத்யமுண்டான படி எங்ஙனே ? என்ன, — எனக்கு வாசிகேளாய், “**காராமலெவெ**” (மாயாம் நஸேவே) - நான் வஞ்சகங்கள் செய்துபோரேன். ராஜாவானவனுக்கு ஒரு தாழ்ச்சியும் தனக்கொரு உத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறானாகையாலே - **ஹதுஸே** என்கிறான். “**மவ்ய யரபஜேகாவஸே**” (ந்ருதாதர்மமாசரே) - நான் ஒருநாளும் உலயர்மங்களாஷ்ட்டி யேன். “**ஸாஹவாவமகதி**” (ஸாத்தபாவம்கத) - நீனையும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பன். “**ஹதுஸ**” (பக்த்யா) - வரியடைவேகற்று அவனை அறிந்தவ னல்லேன், பக்திலஹக்ருத ஸாஸ்த்ரத்தாலே அவனை அறிந்தவன் என்றானிறே. “**காவி ஜாகாவிகேஸவது**” (நாபிஜாநாஸிகேஸவம்) - என்று தந்தாமுக்கென்னவும் ஒரு கைம் முதலுடையார்க்கு அவனை அறியப்போகாதேன்றதிறே. அப்படியே நீங்களும் என் னெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அறியப்பாருங்கோள். [தென்னன் இத்தயாதி] - நம்பி

ப்ர:—(என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்) - கீமாவாரதே, உன்கொ [சுஅ] யுதராவட்டிவினாடி, “கோயாமலெவெவென நவ்யயாயகீகோவரெ । ஸாஜாவம் மதொவகதாஸாஸாஅவதிஜநாடிபடி ॥ ௫ ॥ ”

தடுக்குவ [சூஅ] தம்புதிவட, “விடிாராஜன்தெவிடிா தேவிடிா
நவீயதெ ! விடிாஹீநவனோயுடுவா நாலிஜாநாலிகெஸவம் || ௨ ||”

[illegible]

யுடையவடிவுக்கு ஆலரணம்போலேயாயிற்று ஊருக்குச் சோலை. தெற்குத்திக்கிலேயாய் நன்றானசோலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, * “தென்னன்கொண்டாடும்” என்னுமாபோலே யாதல். [நான்கண்டபின்] - ஆலரணச்சேர்த்தியையும் சோலைவாசியையும் அறிந்த நான்கண்டபின். [மின்னுநிலும் இத்யாதி] - மேகத்தில் மின்னிற்றோலேயிருக்கிற திரு யஜ்ஞோபவீதமும், [தூண்டலமும்] - பரந்த மின் ஓரிடத்திலே சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருமகரதூண்டலமும், வேறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்மப்படியிருக்கிற திருமார் பிலே கிடக்கிற புநீவத்ஸமும், [மன்னுபூணம்] - நாய்ச்சிமாரோடு கலக்கும்போதும் கழற்றவேண்டாதபடியிருக்கிற ஆலரணங்களும். அதாவது - அத்யந்த ஸுகஸ்பர்ஸமாயிருக்கை. [நான்குதோளும்] - ஆலரணத்துக்காலரணமாய்க் கல்பகதருபனைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலும். “ ஸுவபுலபிஷணஹிஷாஹுடா: ” (ஸ்ரவ பூஷணபூஷாஹா) என்கிறபடியே. [வந்தெங்கும்நின்றோமே] - “உங்கள்ஹிதவசநத் தின்படியே செய்யவேணும்” என்று நான் கடக்கநிற்கவும், அங்கேயும் பலவகையாக வாராநின்றது. * “ வுக்ஷெவ்யக்ஷெவபஸ்யாதி ” (வ்ருக்ஷெவ்ருக்ஷெசபஸ்யாமி)

ப்ர:—(நான்குதோளும்)—கிஷ்டியாகாணே [ந] வஸ்வாதீரோ, ராசி மக்ஷணளபு. சி ஹந-பிராநு, “சூயதாஸுஸுவதாஸு வாமஹ: வரிவொவ ரோ: | ஸுவபுலபிஷணஹிஷாஹுடா: கிரியபு நவில-பிஷிதா: கசுபா:”

சூரணுகாணே [நக] ராவணபு. சிராநீய: , “ வுக்ஷெவ்யக்ஷெ வபஸ்யாதி வீரகூஷாஜிநாம்பரம் | மூஹீதயநுஷாஸா: வாமஹஸிவான

யாதி. தென்னன்கொண்டாடும் - தக்பிணதிக்குக்கு பாயுநன மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியாலே கொண்டாடப்பட்டவென்றபடி. *பெரியாழ்வார்த்திமொழி, நாலாம்பத்து இரண்டாந்நிருமொழி, எழும்பாட்டு, “மன்னீர்மறுக” இத்யாதி. கீழும்மேலும்கடாக்ஷித்த “நான்” என்றபதத்துக்கு ஹாவம்-ஆபாணச்சேர்த்தி இத்யாதி. “மன்னு” என்றதற்குஹாவம் - நாய்ச்சிமாரோடு இத்யாதி. மன்னு பூணம் - நித்யமாகப்பொருந்தின ஆலரணவர்க்கமும். “எப்போதும்கழற்றாத ஆலரணவர்க்கமும்” என்று உரை. அத்யந்த ஸுகஸ்பர்ஸமாயிருக்கை என்கிறவிடத்திலே - “ஸுவபுலபிஷணஹிஷாஹுடா: கிரியபு நவில-பிஷிதா: கசுபா:” என்றபடி. பலவகையாக - ஹவ்வருப்பாக. “வுக்ஷெவ்யக்ஷெவபஸ்யாதி” என்கிறவிடத்திலே - ஹயத்திலே தோன்றினபடி, இங்கு - ப்ராவண்யத்தாலே தோன்றினபடி. பலம்-ஹாயை. “வுக்ஷெவ்யக்ஷெவபஸ்யாதிவீரகூஷா ஜிநாம்பரம் | மூஹீதயநுஷாஸா: வாமஹஸிவானகஸ்ய” உதாரணுகாணே; ராவணபு. சிராநீய: . தென்னன்கொண்டாடும் இத்யாப்யவந்தெங்கும்நின்றிடம், ஆகையால் - என்ன முனியாதே - என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர் இத்யந்த்ய: . ஸ்வாபதேஸத்திலே, “அன்னீமீர்” என்று - உபாயாத்யவஸாயநிஷ்ட்டரைச் சொல்லுகிறதாயாலே, “அறிவரியபிரானே” என்கிற விடத்தின்போலே த்வராநிஷ்ட்டராய் மங்களாஸாஸநபரான தம்முடையநினைவாலே அவர்களை அஜ்ஞ ராகநினைத்து - “என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர்” என்கிறாதல்; இவ்வர்த்தம் - “அறிவரிய பிரானே” என்கிறவிடத்திலே ஸ்பஷ்டம். அன்றிக்கே, “அறிவரியபிரானே” என்கிறபாட்டிலே - உபாயாத்யவஸாயநிஷ்ட்டரைச்சொல்லி; இங்கே, “என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீர்” என்று - உபா

உக௦ திருவாய்மொழி—நி-ப. நு - தி. எங்ஙனேயோ.

போலே, உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் மலமொன்றாய்விட்டது. நான் எங்கே ஒதுங்
குவேன், சோல்லிக்காணிகோள். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நின்றிடுந்திசைக்கும்நையுமென்று அன்னையரும்முனிதிர்
குன்றமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
வென்றிவில்லும்தண்டும்வாளுந் சக்கரமும்சங்கமும்
நின்றதோன்றிக்கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்காவே.

ஆ.—(நின்றிடும்.) நம்பியுடைய ஸௌர்யாதிகளிலே அகப்பட்டமையறிந்த
தாய்மாரான நீங்களும் 'ஸ்தப்யையாகாநின்றான், அறிவுகெடாநின்றான், ஸிதிலையாகா
நின்றான்' என்று பொடியாநின்றிகோள். குன்றம்போலே நெடுமாடங்களையுடைய திருக்
குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், வெற்றியைக்கொடுக்கும் வில்லுமுதலான திவ்யாயுத
வர்க்கம் புறம்புள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றனவென்கிறான்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், நம்பியுடைய ஸ்ரீஸார்ங்கம்தொடக்கமான திவ்யாயுத
வர்க்கம் புறம்பும் உள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றன என்கிறான்.

[நின்றிடும்திசைக்கும்நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர்] - நம்பியுடைய
ஸௌர்யாதிகளிலே அகப்பட்டமை அறிந்த தாய்மாரான நீங்களும் 'ஸ்தப்யையாகாநின்
றான், அறிவுகெடாநின்றான், ஸிதிலையாகாநின்றான்' என்று பொடியாநின்றிகோள். [வென்
றியில்] - வென்றியைக்கொடுக்கும் வில்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வழகைக்காத்தாட்டும் ஆயுதவர்க்கம் வஹிரந்திப்பகா
ஸித்தும் போகிறதில்லையென்கிறான்.

நின்றிடும் - (ஒருவ்யாபாரகூமையன்றியே) ஸ்தப்யையாய் நில்லாநிற்கும்,
திசைக்கும் - (சொல்லிற்றறியாதபடி) அறிவழியாநிற்கும், நையும் - (ஆந்தராதுஸந்தாநத்
தாலே) ஸிதிலையாகாநிற்கும், என்று - என்கொண்டு, அன்னையரும் - பெற்றதாய்மாராய்
அடியிலே இப்பரியத்திலே ப்ரவர்த்திப்பித்தநீங்களும், முனிதிர் - அப்ரியவசநங்களைப்
பண்ணுகின்றிகோள்; குன்றம் - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களையுடைத்
தான், திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - ("தஞ்ஜயா"
என்கிறபடியே வீரவேஷம்கண்டுகக்கும்) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின், வென்றி-
வென்றியையுடையவான், வில்லும் - வில்லும், தண்டும்-கதையும், வாளுந் - வாளுந்,

சுபு||கசு|| சுவிராஜஸஹஸ்ரணி வீதஃபஸ்யாஸிராவண | ராஜஹுததிரிஷஸவ
ரணயோ ப்ரகிஷாகிதே||கரு||"

ஸகரையும் ஸ்வதஸ்வீகாரபாரையும் சொல்லுகிறதாதல். ஆக, "அன்னைமீர்" என்றதற்கு - "அறி
வரிபுரானை" என்கிறவிடத்திலும் இவ்விடத்திலுமாக ஸ்வாபதேஸம் தவ்விதமாகக்கண்டுகொள்வது.

சக்கரமும் - சக்ரமும், சங்கமும் = சங்கமும், நின்று - ஒருபடிப்படநின்று, கண்ணுள் - என்கண்ணுக்குள்ளே, தோன்றி - தோன்றி, நீங்கா - போகிறனவில்லை; (இப்படிபுற வாயளவன்றிய), நெஞ்சுள்ளும் - நெஞ்சுக்குள்ளே, நீங்கா-நீங்குகிறனவில்லை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நம்பியுடைய திவ்யாயுதவர்க்கம் உள்ளும்புறம்பு மொக்க தோற்றுகின்ற தென்கிறுள்.

[நின்றுமும் இத்தாதி] - “உம்ஹிஹம்ஸரொடிபு” என்று ராமசாங்க ளாலே உகவாதார் படுமத்தை முவபேதத்தாலே திவ்யாயுதங்கள் படுத்தாநின்றது; ஸ்தம்பையாக்குவது, அறிவுகொடுப்பது, ஸைதில்யத்தை விளைப்பதாகாநின்றது. ஸ்தம்பையாகாநின்றது, அறிவுகொடுக்கின்றது, ஸிதிலையாகாநின்றது என்று குற்றமாக நினைத்துப் பொடியாநின்றிகோள். சில ஸ்தம்பநத்தைப் பண்ணும், சில உள்ளறிவைப் போக்கும், சில அறிவுகொடுத்து ஸைதில்யத்தை விளைக்கும். [அன்னையரும்முனிதிர்]- இந்த ஸைதில்யத்துக்கு அடியான நீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். இந்தவழகில் உங்களுக்கு அந்வயமில்லையாய் பொடிகிறிகோளோ? ஊராயத்தான் சொல்லுகிறிகோளோ? இக்குடிக்காகவுள்ள ப்ராவண்யம் என்னளவிலே வந்தவாறே குறையாமோ? [குன்றம் இத்தாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலையிருக்கிற மாடங்களுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை. [நான்] - ஆயுதச்சேர்த்தியிலே ஆழங்காற்படும் நான். வீர பத்திகள் தோற்குமகிறே. [வென்றிவிலும்] - ஆயுதகோடியிலும் ஆவரணகோடியிலும் முதலிடலாயிறே யிருப்பது. வென்றிகொள்ளும் விலும். அல்லாதவற்றுக்கும் வென்றியென்கிறது உபலக்ஷணம். உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியில்லை வெற்றி கொள்ளுகைக்கு. அதுகூலரை ஆவரணமாய் அழிக்கும், ப்ரதிகூலரை ஆயுதமாய் அழிக்கும், ஆகாரத்வயத்தாலும் வெற்றியே ஸ்வலாவமாயிருக்கை. “ஸகூலாவநிஷெவா பெஹிஹிவாஸகூலாஸநெ”. [நின்றுதோன்றிக்கண்ணுள்நீங்கா] - மறக்கவொண்ணாதபடி இடைவிடாதே ப்ரத்யக்ஷித்து என்கண்வட்டத்தை விடுகிறனவில்லை. [நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே] - கண்முகப்பே நின்று நலியப்புக்கவாறே கண்ணைப் புதைத்தாள், அகவாயிலும் வந்து ப்ரகாஸிக்கப்புக்கது, உயாகாரத்தாலும் அதுவவிக்கவல்லன் காணும் இவள்.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. நம்பியுடைய திவ்யாயுதவர்க்கம் உள்ளும் புறம்பு மொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றதென்கிறுள்.

[நின்றுமும்] - “உம்ஹிஹம்ஸரொடிபு” (சிந்தம்பிநம்ஸனார்த்தம்)- என்று ராமசாங்கள் ஒன்றுசெய்தது மற்றையது செய்யாதாப்போலையாயிற்று, நம்பியுடைய வழகுகளும். ஒன்று ஸ்தம்பநத்தைப்பண்ணும், ஒன்று அறிவைக்குடிபோக்கும், ஒன்று

மூன்றும்பாட்டு-நின்றுமும் இத்தாதி. “வென்றிவிலும்” இத்தாதியைப்பற்ற-நம்பியுடைய திவ்யாயுத இத்தாதி. திவ்யாயுதவர்க்கம்-திவ்யாயுதங்களினுடைய சேர்த்தியழகு.

அழகுகளுமென்றது - ஆயுதங்களினுடைய சேர்த்தியால் வந்த அழகுகளுமென்றபடி. அழகுகளும் என்றவந்தாதிலே, ‘முகபேதத்தாலே படுத்தாநின்றது’ என்றகூட்டி நிர்வஹிப்பது. “உம்ஹிஹம்ஸரொடிபு” ஸ்வஹம்ஸஸுவீயிதழ். வலாராரெணடிபுஸாநடி ராஸீஸீவகாரிணடி || உஉ || ” உதி யாஹிகாணெ || கூச || 3-புவவநிராஸநெ. முகபேதத்தாலேபடுத்தம் ப்ரகாரங்களைக்காட்டுகிறார் - ஒன்றுஸ்தம்பநத்தை இத்தாதி. அறிவுகுடி

வாவலிநாம் | ஸ்ரீஷீர்ணாம் ரக்ஷணாயந்ராய வயஸ்யந்திரக்ஷவாம் || ௧௦ || வனதநிதிதும்வ
வநம் டிண்கா ஈதி விநுதம் | ப்ரஹ்மிதஸூம் ஸஹஸ்ராத்ரா யுதவாண ஸாரா
ஸநம் || ௧௧ || ததஸூம் ப்ரஹ்மிதம் டிபுஷ்டாதிதிநாகுலம் || ௧௨ || க்ஷயுதந்திநயஞ்ஞா
நெவஹவெஹிநெயஸம் || ௧௩ || நஹிநெரொமதெவீரமதிநம் டிண்காநுபுதி
காரணந்தருவக்ஷாதிவடிஞ்ஞாநுதிபதாம் || ௧௪ || க்ஷம்ஹிவாணயநம்ஷாணி
ஸுநாத்ராவஹவநம் || ௧௫ || ஈதாரஸுததாரஸுதிவீதா வஹஸுபு
ரெண “விதிஸுதவாஸவஸார” ஈதுவாஹ.

கூடலாடி” என்று பெருமாள் உத்தரம் சொல்லுகையாலே, பிராட்டிக்கு இப்படி கருத்தென்று விரித்தம். ஸாங்கும் - பக்ஷபாதமும், வில்லும். பாணயிநி, சாத்ருநிரஸவேதாவான ஆயுதங்களைச் சொல்லுவா னென்? என்ன - தீவ்யாயுதங்களுக்கு இத்தயாதி. அழகுக்கு உடலாகையாலே சொல்லுகிறாளென்றபடி. மெய்க்கோட்டு - எண்ணிக்கைகொடுக்கை. இராண்டிடத்திலும் அங்வுடமுண் டென்றபடி. அது அறியும்படி எங்ஙனே ? என்ன - வினைத்தலையில் இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - உகப் பாரோடு இத்தயாதி. ஸாமான்யேந வெற்றியைச் சொல்லுகையாலே - உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற என்றது. இப்படி உலையகோடியையும் வெல்வதைக்கு அடியான ளெளந்தர்யாயுதத்தவங் களாகிற ஆகாரத்தவம் திவ்யாயுதங்களுக்குண்டுடாவென்ன - ஸகூ வாவநிவெ இத்தயாதி. “ஸகூ வாவநிவெவாவெ முஹிக்வாஸகூ நாஸகெ | ஸ்ரீஜௌநாவிவஸ்வஹவ்யவ லபெருவலி கூ ரிள || கூர் || உதி கிவிநாபாகாணெ துதீயெ ஹந-டுரோடு. எடுத்த ப்ரமானத் துக்கு அர்த்தம் - அநுகூலர்க்கு இத்தயாதி. “வென்றி ” என்றது - ஸர்வதிவ்யாயுதங்களுக்கும் வ்ஸேஷணமென்கிருார் - அதின்ஸ்பபாவத்தை இத்தயாதி. “கண்ணுள்ளீங்காதே - நின்று - தோன்றி ” என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-கண்வட்டத்தை இத்தயாதி. கீழே “வந்தெங்கும்நின்றிமம்” என்றத்துக்கும், இங்கே “கண்ணுள்ளீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்கா” என்றத்துக்கும் வாசியேதென்ன • கீழ்வந்தேங்கும் இத்தயாதி. அதாவது - “வந்தெங்கும்” என்றது - புறம்பெங்குமென்றபடி. இத் தால் பலிதமேதென்ன - நம்பியுடைய இத்தயாதி. விவரணம் - அவ்வழகு இத்தயாதி. அவர் கையும் வில்லுமாய் நின்றநிலையைக்கண்டவாரே என்கிறவிடத்திலே - ஸுதீகண்டநாஸுநாஜூகம்

நம்பியுடையவழகுக்கு உள்ளதேல்லாம் உண்டாயிற்று இவளுக்கும், அவ்வழகு எங்குமோக்க நலிகிறுப்போலேயாயிற்று இவளும் கட்கண்ணனும் உட்கண்ணனும் அநுவிக்கிறபடியும்.

நான்காம் பாட்டு.

நீங்கநீல்லாகண்ணநீர்களேன்று அன்னையரும்முனிதீர்
தேன்கொள்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
பூந்தண்மாலேத்தண்டுழாயும் பொன்முடியும்வடிவும்
பாங்குதோன்றும்பட்டுமநாணும் பாவியேன்பக்கத்தவே.

ஆ.—(நீங்கநீல்லா) “நம்பியைப்பிரிந்தால் பிரிக்கமாட்டாள்” என்று அறிந்த தாய்மாரானநீங்களும், கண்ணநீர்மாறுகிறதில்லையென்று பொடியாநின்றிடுகோள். தேன் கொள்சொரியாநின்ற திருச்சோலையையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், தர்ஸநியமாய்க் குளிர்ந்திருந்த திருத்தோள்மாலையும் நிரதிரையடிப்பதியுத்தமான திருவலி ஷேகமும் திருவுடம்பும் திருவரைக்குத்தகுதியாய்த் தோற்றுகிற பட்டும் விடுநாணும், கண்டுவைத்து அநுவிக்கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பார்வ்வத்திலே நின்று என்னை நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருத்தோள்மலை திருப்பரிவட்டம் முதலானவை யெல்லாம் என் பார்வ்வத்திலேநின்று என்னை நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[நீங்கநீல்லாகண்ணநீர்களேன்று அன்னையரும்முனிதீர்] - ‘நம்பியைப் பிரிந்தால் பிரிக்கமாட்டாள்’ என்று அறிந்த தாய்மாரான நீங்களும் ‘கண்ணநீர் மாறுகிற தில்லை’ என்று பொடியாநின்றிடுகோள். வடிவு - திருவுடம்பு. [பாங்குதோன்றும்பட்டு] - திருவரைக்குத்தகுதியாய்த் தோற்றுகிற பட்டு. நாண் - விடுநாண். கண்டுவைத்து அநுவிக்கப்பெறாத இன்னப்பாலே ‘பாவியேன்’ என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், பரத்வப்ரகாஸகமான நம்பியுடைய வேஷவைவலக்ஷணமாய் நனது என்பார்வ்வஸ்த்தமாகாநின்றதென்கிறாள்.

கண்ணநீர்கள் - (இவள்) கண்ணநீர்கள், நீங்க-பேர, நில்லா - நிற்கிறனவில்லை, என்று-என்று, அன்னையரும் - மூட்டினநீங்களும், முனிதீர் - முனியாநின்றிடுகோள்; தேன் - தேனை, கொள் - உடைத்தான, சோலை - சோலைகளையுடைத்தான, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அவர்மேன்மைகண்டு உகக்கும்) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு, பூ-அநுவியமாய், தண்-ஸ்ரமஹரமான, மலை-மாலா ரூபமாயுள்ள, தண்டுழாயும் - செவ்வித்திருத்துழாயும், பொன் - ஆயிராஜ்யஸூசகமாய் ஸ்ப்ருஹணியமான, முடியும் - முடியும், வடிவும் - (அம்மலைக்கும் முடிக்கும் தகுதியான) வடிவும், பாங்கு - (திருவரைக்குப்) பாங்காய், தோன்றும் - தோன்றுகிற, பட்டு-பட்டுப்பரிவட்டமும், நாணும் - (மேலாஹரணமான) விடுநாணும், பாவியேன் - (உள்ளே

பு. ஸ்ரீ. த. ரா. வ. ௩௩-௩௦ | ஹுஷ்யாவஸிஸ்யாவாஹதபூராரிஷிஷ விக் ” இத்தயா ண்யகாண்டத்திலே ஒன்பதாம்ஸர்கத்தில் ஸ்லோகங்களதுஸந்தேயங்கள். காமேணுவ்யஃ. (௩)

ப்ரகாஸியாநிற்க, கிட்டியநுஹிவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, பக்கத்த - பார்வாவஸ்த்தங்களாகாநின்றன. 'தேன்கொள்சோலை' என்று பாடமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஈக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனிமாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்வாவத்திலேநின்று என்னையுடையாநின்றனவென்கிறார்.

[நீங்கநில்லாகண்ணநீர்கள்] - அவன்நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்லை யென்னுதல்; பேரநிற்கிறதில்லையென்னுதல். மாற்றநில்லாவென்னுதல்; அப்போது, நீக்கவென்று - வல்லொற்றுகக்கடவது. [அன்னையரும்முனிதிர்] - இவ்விஷயத்திலில்லையானால் ஆந்தாஸ்ருஷியில்லையோ. [தேன்கொள்சோலை] - தேன்மாறாதசோலை. அச்சோலையில் தேனைமாற்றவல்லிகோளோ என்கண்ணநீரைமாற்றுகைக்கு. இவள்கண்ணநீர்க்கு ஸஹ்யம் ஹோக்யதையாயிற்று. [நான்] - ஸ்வாஹாவிகமான மேன்மையிலே ஈடுபட்டநான். [பூந்தண் இய்யாதி] - தர்ஸநீயமாய்க் குளிர்ந்த திருத்தமுழாய்மாலையும். உபயவிபூதிஈக்ஷணத்துக்காக 'முதலி' என்று தோன்றும்படி இட்டதனிமாலையும். ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவலிஷேகமும். "உபயவிவ-ஓ-கி-நாயன்" என்று கோட்சொல்லுகிற முடியென்கை. [வடிவும்] - அந்தமுடிக்குத்தகுதியான விக்ரஹமும். திருவரைக்குத் தகுதியான பட்டும். [நான்] - விடுநான். [பாவியேன்] - உருவெளிப்பாடாய்ச்செல்லாநிற்க, அநுஹிவிக்கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணினேன். அதுபவத்துக்கு விஷயமாகா தொழிந்தால் உன்னுடையதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ. [பக்கத்தவே] - ஆயிராஜ்யஸ-ஓசகமானமுடியும் தனிமாலையும், இவைதான் மிகையென்னும் வடிவும், அதுக்குத்தகுதியான திருப்பிதாம்பரமும் பக்கம்விட்டுப்போகிறதில்லை, அணைக்க எட்டுகிறது மில்லையென்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஈக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனிமாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்வாவத்திலே நின்று என்னையுடையாநின்றனவென்கிறார்.

[நீங்கநில்லாகண்ணநீர்கள்] - அவன்நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்லை. அன்றிக்கே, நீங்கநில்லா - பேரநில்லாவென்னுதல். "நீக்கநில்லா" என்கிறத்தை - மெலித்து, [நீங்கநில்லா] - என்றுகிடக்கிறதாய், மாற்றநிற்கிறனவில்லை யென்னுதல். [அன்னையரும்முனிதிர்]-உங்கள்கண்களால் ஆந்தாஸ்ருஷியும் பாய்ந்தறியாதோ. [தேன்கொள் இய்யாதி]-அச்சோலையில் தேனை வற்றப்பண்ணமாட்டிகோளோ நான் என்கண்ணநீரைமாற்ற. இக்கண்ணநீர்க்கு ஸஹ்யம் அவ்வூரில் ஹோக்யதையோலேகாணும். [நான்கண்டபின்] - அவனுடைய ஸ்வாஹாவிகமான மேன்மையையறியும் நான் கண்டபின். [பூந்தண் இத்

நாலாம்பாட்டு. - நீங்க இய்யாதி. "பூந்தண்மலை" இய்யாதியைப்பற்ற வ்யுத்தரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஈக்ஷணத்துக்கு இய்யாதி.

தவியார்த்தத்துக்கு, "நீங்கநில்லா" என்று - முழுச்சொல்லாய், நீங்குகிறனவில்லையென்ற படி. த்ருதியார்த்தத்துக்கு, நீக்கவென்றது - தாய்மார் நீக்கவென்றபடி. நீக்க - துடைக்க. உங்கள் கண்களால் இய்யாதிக்கு - தாய்மாரான உங்கள்கண்களால் ஹவதநுபவஹிதமான ஆந்தாஸ்ருஷியும் பாய்ந்தறியாதோ என்னை இப்படி சொல்லுகைக்கு என்றபடி. இப்படி சொன்னதுக்கு பலித்தவாவம்-இக்கண்ணநீர்க்கு இய்யாதி. இத்தால் - "சோலையில் மதுவைத் தானும்நானும் கூடவிரிந்து மது பாம்பண்ணவேண்டியிருக்க, அதனை நான் இழந்திருப்பதே" என்னும் ஆற்றமையாலே கண்ணநீர் பாய்கிறதென்று கருத்து. ஸஹ்யம் - உத்பத்திஸ்த்தாநமான ஸஹ்யபர்வதம். "பூந்தண்மலை" இய்யாதி மேலையுங்கடாஹித்து "நான்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான இய்யாதி.

(g)

பக்கம்நோக்கிநிற்கும்நையுமேன்று அன்னையரும்முனிதிர்
தக்ககீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
தொக்கசோதித்தோண்டைவாயும் நீண்டபுருவங்களும்
தக்கதாமரைக்கண்ணும் பாவிவேளவியின்மேலனவே.

ஓ. — அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்குறுங்குடிக்குக் கீர்த்தி தகுதியானாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியாயிருக்கிற திருப்பவளம் முதலான திருமுகத்திலழகுகளானவை என் உயிர்நிலையிலே நவியாநின்றன என்கிறார்.

[பக்கம்நோக்கித் திரும்பும் நாயும் என்று அன்னையரும் முனிதீர்] - தன் தலையை அநுஸந்தித்து “ஸ்ரீவதா அருகே வரக்கூடும்” என்று வரஸம்பாவையுள்ள பார்வ்வத்திலே

(♭)

பார்த்துநில்லாதின்றாள்; பின்னை அங்ஙன் நிற்கமாட்டாதே ஸியுபிலையாகாதின்றாள் என்று என்னோடே பழகியிருக்கிற தாய்மாரான ரீங்கனும், பொடியாதின்றிறிகோள். [தொக்க சோகித்தொண்டைவாயும்] - திரண்ட சோகியையுடைத்தாய்ச் சிவந்திருக்கிற வாயும். தொண்டை - ஆதொண்டைப்பழம். [தக்கதாமரைக்கண்ணும்] - புருவத்துக்குத்தகுதி யாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களும். [பாவிபேன்] - அவனழகை நினைத்தால் நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ப.—அந்தரம், நம்பியுடைய முகாவயவஸோபையான துளன் ஆத்மகதமாய்த்
தோற்றுகின்றதென்கிறாள்.

பக்கம்-(அவன்வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள) பார்ஸுவத்தை, நோக்கி-நோக்கி, நிற்கும் - நிற்கும், நையும் - (வரக்காணைமையாலே) ஸ்ரீகுலையாகாநிற்கும், என்று - என்று இப்படி, அன்னையரும் - (ஸ்நேஹத்தைப்பிறப்பித்த) நீங்களும், முனிதிர் - (ஸ்நேஹமதவிருகைக்காக) முனிந்து வார்த்தைசொல்லாநின்றிகோள்; தக்க - (பூர்த்திக்குத்) தகுதியான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (அவருடைய கீர்த்தியிலே யகப்பட்ட) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு, தொக்க - திரண்ட, சோதி - ஜ்யோதிஸ்யையுடைத்தான, தொண்டை - தொண்டைப் பழம்போலையிருக்கிற, வாயும் - திருவதாரமும், நீண்ட - நீண்ட, புருவங்களும் - திருப்புருவங்களும், தக்க - (அப்புருவத்துக்குத்)தகுதியான நீட்சியையுடைத்தாய், தாமரை - தாமரைபோலே தர்ஸநீயமான, கண்ணும் - திருக்கண்களும், பாவினேன் - நினைத்தபடி அநுபவிக்கப்பெறாத பாபத்தையுடையேனான் என்னுடைய, ஆவியின்மேலன் - ஆத்மமதமாகா நின்றது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பிதிருமுகத்திலழகு
கள் என்னை உயிர்திலையிலே நலியாதின்றனவென்கிறாள்.

[பக்கம்நோக்கிந்திரும்] - தன்தையேயெப்போடா வரலம்வாவறையுள்ள பார்வத்தையே பார்த்து நில்லாதின்றான். "நெடுஷாபஸ்ஸுதிராக்ஷவெஸூ நெஹீ ஸுஷ்வமஜ்ஞசூகாது வணக்ஷஸுஷ்யாந-௮௩ ராஜிவேநாநுவஸூதி". [சையும்]-
வர்க்காணமையாலே அங்ஙன் இருக்கவும்மாட்டாதே ஸியூலையாகாதிற்கும். [என்று
அண்ணையரும் இத்யாதி] - "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண்ன்புசெய்வித்துவைத்த
படியை யறிந்த நீங்களும் பொடியானின்றிகோள். "வாயுராசுப்ருஹுகிஸுஸிஸ்டு"
என்னும்படியிறே யிருப்பது. [தக்க இத்யாதி] - சொன்னசொன்ன ஏற்றமெல்லாம்
தகும்படியான கீர்த்தியையுடைய. [நான்] - அந்தகீர்த்தியே யாரகமாயிருக்கிற நான்.
[தொக்கசோதி] - திரண்டசோதி. [தொண்டை] - ஆதொண்டைப்படும். உபமானத்தை
ஸிஷித்துக்கொண்டு இழியவேண்டும்படியான திருவதாம். தேஜஸ்தத்தவங்களைத் திரட்டி
றைப்போலேயிருக்கிற ஆதொண்டைப்படும் இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாயித்தனை. உபமாந
ரஹிதமாய் நீண்டபுருவங்களும். அப்புருவத்துக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலே
யிருக்கிற திருக்கண்களும். [பாஷியேன்] - அவனழகை யறுஸந்தித்தால் பரியப்படுகை
யன்றிக்கே நோபுபடும்படியான பரபத்தைப்பண்ணினேன். [ஆஷியின்மேலணவே] -
தோற்புரையிலே போகையன்றிக்கே, உயிர்நிலையிலேநின்ற நலியாநின்றது. உள்ளு
வெளிச்சிற்குற்றுப்போலே புறம்புமாகப்பெற்றோமாகிறிலோம்.

ரடு — அஞ்சாம்பாட்டு. ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பியுடைய திருமுகத்தி லழகுள் என் உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றனவேன்கிறுள்.

[பக்கம்நோக்கிற்கும்] - அவன்வருகைக்கு ஸம்ஸாவநையுள்ள பார்ஸ்வத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்குமாயிற்று; “**நெஷாவஸூகிராக்ஷெஸூநெரோஹுஷ்வமஹ ஓரோநு** ! **வனக்ஷுஹுஷ்யாந-ரு-ந-ராசிரெவாந-வஸூகி**” (நெஷாபர்ஸயதிராக்ஷஸ் யோநெமாந்புஷ்பபலத்ருமாந் - ஏகஸ்த்தஹ்ருதயாநூநம் ராமவேவாநுபர்ஸயதி). “**நெ ஷாவஸூகீத்யாதி**” (நெஷாபர்ஸயதி இத்த்யாதி) - ராக்ஷஸீதர்ஸநத்தோடு புஷ்பமலத்ரும தர்ஸநத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதகாணும் இவளுக்கு. “**வனக்ஷெஸூத்யாதி**” (ஏகஸ்த்த இத்த்யாதி) - அருகிருந்தவர்களையும் பாராளாயிற்று. அத்திக்கில் வந்து தோற்றமுமையாலே நையும். [என்று அன்னையரும் முனிதிர்] - “**அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு சேய்வித்தபடியை அறியும் நீங்களும் முனியாநின்றீர்களே**”. “**வாஸூசுபுஷ்யதிலு ஹிஸு**” (பால்யாத் ப்ரப்ருதிஸுஸ்நித்தே) என்னும்படியிறே இவள்தன்படி. [தக்க இத் யாதி] - சொன்னசொன்னபடியெல்லாம் தகும்படியிருக்கிற கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங் குடி நம்பியை. [நான்கண்டபின்] - அக்கீர்த்தியே ஜீவநமாக இருக்கும் நான் கண்டபின். [தொக்கசோதித்தொண்டைவாயும்] - சோதிதொக்கதொண்டைபோலேயிருக்கிற திருவதர மும். ***“கோலந்திரள்பவளக்கொழுந்துண்டம்”** என்னுமாபோலே, தேஜஸ்தத்வம் திரண் டாற்போலேயிருக்கிற தொண்டைபோன்றவாயும். தொண்டையென்பது-கோவை. இத்தை அதரத்துக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கடவதிறே. [நீண்டபுருவங்களும்] - உபமாநாஹிதமாய், தனக்கு ஓரவதியில்லாமையாலே தன்னினேற்றமே சொல்லும்படியிருக்கிற திருப்புருவங் களும். [தக்கதாமரைக்கண்ணும்] - அதினுடைய நெமைக்கு அவுயில்லாதாப்போலே

ப்ர:—வாஅகாணெ[கஅ] வாஸூகி, “வாஸூசுபுஷ்யதிலுஹிஸு வஸூகிராக்ஷெஸூவஸூகி ராசிரெவாந-வஸூகி”

அஞ்சாம்பாட்டு.—பக்கம் இத்த்யாதி. உத்தார்த்தத்தைத் கடாஷித்து அவதாரிகை - ஒன் றுக்கொன்று இத்த்யாதி. உயிர்நிலையிலே - மர்மஸ்ததாநத்திலே.

ஸம்ஸாவநை - யோக்யதை. அப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபெருண்டோ? என்ன - நெஷா இத்த்யாதி. “**நெஷாவஸூகிராக்ஷெஸூநெரோஹுஷ்வமஹ ஓரோநு** ! **வனக்ஷுஹுஷ்யாந-ரு-ந-ராசிரெவாந-வஸூகி**” உகி ஸுநாநாகாணெ (கக) **ஹுஷ்யாந-ரு-ந-ராசிரெவாந-வஸூகி** என்றது-ஆர்ஷம்; ராக்ஷஸீ என்றபடி. க்ருராக்ஷஸிகளோடே லோக்ய மான புஷ்பாதினை ஸஹபடித்ததுக்குபாவம் - ராக்ஷஸீதர்ஸநத்தோடு இத்த்யாதி. அதாவது - தானும் பெருமானாகூட புஷ்பாபசயம்பண்ணுகிறதுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு ப்ரதிகூலங்ளாகையாலே இவையும்வாதகமென்றபடி. “**ராசிரெவ**” என்கிற அவதாரணத்துக்குலாவம்- அருகிருந்தவர்களையும் இத்த்யாதி. “**அன்னையரும்**” என்ற சஸப்த்தத்துக்குலாவம்- அறியாக்காலத்துள்ளே இத்த்யாதி. வொல் யத்திலேயே அடிமையிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குவித்த இத்த்யார்த்தம். த்ருஷ்டாந்ததநமுகேந உத்தார்த்தவீவரணம்-வாஸூசுபுஷ்யதி இத்த்யாதி. கீர்த்தயஇதி,கீர்த்தி என்று-ஸதுதியைச்சொல்லு கிறது. தொக்க - திரண்ட. கோலந்திரள்பவளக்கொழுந்துண்டம் என்றதற்கு - ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய ஸாரஸ்யாதிகள் திரண்டதொரு பவளத்தினுடைய கொழுந்தான துண்ட மென்று ஸப்தார்த்தம். “**தொக்கசோதித்தொண்டைவாய்**” என்றற்போலே, இதுக்கு உபமானம் சொல்லாமைக்குலாவம் - உபமாநாஹிதமாய் இத்த்யாதி. இதுக்கு உபமாநமுண்டாகச்சொல்லாமோ?

அபரிச்சேத்யமாய், அப்பருவங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். தாமரையை ஒருபோலியாகச்சோல்லில் சோல்லலாமத்தனை. [பாவியேனாவியின்மேலனவே] - உயிர் நிலையிலே நலியா நின்றன. [பாவியேன்] - அகவாயில் வெளிச்சிறப்பழகிது, அப்படியே புறம்பேயும் தோற்றப்பெறுகிறதில்லை, பாவியேன். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

மேலும்வன்பழிநங்குடிக்கிவளென்று அன்னைகாணகோடாள்
சோலைசூழ்தண்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
கோலநீள்கொடிமுக்கும் தாமரைக்கண்ணும்கனிவாயும்
நீலமேனியும்நான்குதோளும் என்னெஞ்சம்நிறைந்தனவே.

ஆ.—(மேலும்வன்பழி.) இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலைநிற்கும் பழியை விளைக்குமிவளென்று, தாயார் நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், கோலம் கொழுந்துவிட்டதொரு கொடிபோலேயிருக்கிற திருமுகக்குமுதலான திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என்னெஞ்சம்நிறையப் புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[மேலும்வன்பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னைகாணகோடாள்] - இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலைநிற்கும்பழியை விளைக்கும் இவளென்று தாயார் நங்குடி நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். [கோலநீள்கொடிமுக்கு] - கோலம்கொழுந்துவிட்டதொருகொடிபோலேயிருக்கிற திருமுகக்கு.

ப.—அநந்தரம், முகசோபையோடேகூடின ரூபஹைவலக்ஷணம் என் நெஞ்சிலே பூர்ணமாயிற்றென்கிறாள்.

நங்குடிக்கு - (அவன்வாக்காணவருக்கும்) நங்குடிக்கு, இவள் - (தான்காணத்வரிக்கிற) இவள், மேலும்-(இன்றையளவன்றியே) உள்ளதனையும், வன்-(கழிக்கவரிய) சிக்கென்ற, பழி-பழிதான் ஒருவடிவாயிருக்கிறவளாயிருக்கும், என்ற - என்று, அன்னை-தாயாரானவள், காண-நம்பியைக்காண, கொடாள் - இடந்தருகிறவள்; சோலை - சோலை, சூழ்-சூழ்ந்து, தண்-ஸ்ராமஹரமான, திருக்குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியில், நம்பியை-நம்பியை, நான் - (பழிபுகழாம்படியான பாவவன்யத்தையுடைய) நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு, கோலம் - அலரிருபமாய், நீள்-நீண்ட, கொடி - கம்பகக்கொடிபோலேயிருக்கிற, முக்கும்-திருமுகக்கும், தாமரை - (அதினுடையபூவென்னலாம்படியாய்த்) தாமரை

என்ன - தாமரையை இத்தாதி. இது "தாமரை" என்ற எவ்வகத்துக்கு ஹைவலத். ஒருபோலியாக - ஒரு பாகாரத்துக்குப் போலியாகவென்றபடி. நலியாநின்றன - ஆகையாலே பாபி என்றபடி. அழகுகள் ஈடுபடுத்தவை நல்லதன்றோ? என்ன - அகவாயில் இத்தாதி. வெளிச்சிறப்பு - பாகாரம். தக்ககீர்த்தி இத்தார்ப்பய, ஆவியின்மேலனவே, பக்கம் நோக்கிநிற்கும் கையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்; பாவியேன் இத்தய்வயஃ. காமேனாவையோவா. (ரு)

போலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக்கண்களும், கனி - (அதின் கனியென்னும்படி) பழுத்த, வாயும் - திருவதாமும், நீலம் - (அதுக்குப்பாஹாகமாய்) நீலசித்தத்தையுடைய, மேனியும்- திருமேனியும், (பச்சிலைமாய்ப்பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற), நான்கு - நாலு, தோளும் - திருத்தோள்களும், என்-என், நெஞ்சம் - நெஞ்சிலே, நிறைந்தன - நிறைந்தன.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நம்பியினுடைய திருமுகத்தில் அவயவஸோபைகள் என் நெஞ்சநிறையப் புகுந்து நலியாநின்றன வென்கிறாள்.

[மேலும் வன்பழி] - இப்போதன்றியே, இக்குடியுள்ளவளவும் ப்ரவலமான பழி. [நங்குடிக்கு] - “தத்துவஸுஹஸுவெசு” என்றிருக்கும் நங்குடிக்கு. [இவன்-வன்பழி] - பழியைவிளைப்பிக்குமிவளென்கை. தாயார் நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். நாட்டார் செய்யுமத்தை நோன்புநோற்றுப்பெற்ற தான் செய்யா நின்றாள். ஸ்ரமஹரமான சோலைசூழ்ந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்] - பழி புகழாம் படியவலாஹித்த நான். [கோலநீள் இத்யாதி] - அழகுமிக்க கொடிபோலேயிருக்கிற மூக்கும். அழகுக்கொழுந்துவிட்டதொரு கொடிபோலேயிருக்கை [தாமரைக்கண்ணும்]- அக்கொடி பூத்தாற்போலேயாய் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களும். [கனிவாயும்] - அது ஒருவலத்தை யுண்டாக்கினாற்போலேயாய், கனிபோலேயிருக்கிற திருவதாமும். [நீலமேனியும்] - இவற்றுக்குப் பாஹாகமாய், தாமரையிலேபோலேயிருக்கிற திருமேனியும். [நான்குதோளும்]-கல்பகதருபணைத்தாற்போலே மஹாஹரமாய், அவ்வழகைக் காத்தாட்டக்கடவ தோள்களும். [என் நெஞ்சம் நிறைந்தனவே] - ஹிதவசநங் கேட்கைக்கு நெஞ்சில் இடமில்லை.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. நம்பியுடைய திவ்யாவயவஸோபைகள் என்னெஞ்சநிறையப்புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

[மேலும் இத்யாதி]-இப்போது சிலர் நாலுவார்த்தைசொல்லிவிடுகையன்றிக்கே, மேலும் இக்குடிக்கு உருவநிலைநின்றபழியை விளைக்குமவள் இவளென்று. [அன்னைகாண கொடாள்]-தன்னோடு ஸாம்யமுடையார் சொல்லுகையன்றிக்கே, அடியிலே என்னைப்பெறுகைக்கு நோன்புநோற்றுப்பெற்ற இவளும் இப்படி சொல்லாநின்றாள். [சோலை இத்யாதி]- ஸ்ரமஹரமான சோலையாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்கண்டபின்]- பழி புகழாம்படி இவ்விஷயத்திலே அவலாஹித்த நான் கண்டபின். “பழி” என்று அச்சமுறுத்தி மீட்கவொண்ணாதபடி அவலாஹித்த நான் கண்டபின். [கோலநீள் இத்யாதி]-அழகுமிக்க கொடிபோலேயிருக்கிற திருமூக்கும், அதின்படியேயாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். அக்கொடி பூத்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. [கனிவாயும்]- அது ஒருவலத்தையுண்டாக்கினாற்போலேயிருக்கிற கனிவாயும், அத்தாமரையின் இலைபோ

ஆறும்பாட்டு.-மேலும் இத்யாதி. “கோலநீள்கொடிமூக்கு” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நம்பியுடைய திவ்யாவயவ இத்யாதி.

வன்பழி - வலியபழியை விளைக்கும். கீழெல்லாம் “அன்னைமீர்காள்” என்று - வஹுவசநமாகச்சொல்லி, இங்கே “அன்னை” என்று - ஏகவசநமாகச்சொன்னதுக்குறாவும் - தன்னோடுஇத்யாதி. ஸாம்யமுடையாரென்றது - வளர்த்த தாய்மாரை. “காணக்கொடாள்” - * உட்கண்ணை நெஞ்சாலும் காணக்கொட்டாள். “பழி” என்று சொன்னால் மீளவொண்ணாதோ? என்ன - பழிபுகழாம்படி. இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிலாசம்-பழிஎன்று அச்சம் இத்யாதி. கோலம்-அழகு. அதின்படியேயாயிருக்கிறவென்றது - “கோலநீள் - தாமரைக்கண்” என்றபடி. ஆறுபூர்விக்கு ரஸோக்தியாகுறாவும் - அக்

லே நீலமாயிருக்கிற திருமேனியும்; ஒருபெருவெள்ளம்போலேயாயிற்றுத் திருமேனி, அத்தை நீஞ்சுக்கைக்குச் சிலதெப்பங்கள் போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள்நாலும். [என்னெஞ்சம் நிறந்தனவே]-உங்களுடைய ஹிதவசநத்துக்கெல்லாம் என்னெஞ்சில் இடமில்லை. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

நிறைந்தவன்பழிநங்குடிக்கிவளென்று அன்னைகாணகோடாள்
சிறந்தகீர்த்தித்திருக்குறங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
நிறைந்தசோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியோடும்
நிறைந்தேன்னுள்ளோநின்றொழிந்தான் நேமியங்கையுளதே.

ஆ.—(நிறைந்த.) ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத வன்பழியை நங்குடிக்கு விளைக்குமிவள் என்று அன்னை காணகோடாள். சிறந்தகீர்த்தித் திருக்குறங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த லோக்யதை மிக்கு விலக்ஷணமான திருமேனியும்கூட, அல்லாதவழிகற்காட்டில் கையுந்திருவாழியுமான அழகு என் நெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனியில் அழகு வெள்ளம் என்னுடைய நெஞ்சிலே வேர்விழுந்தது என்கிறாள்.

[நிறைந்தவன்பழி] - ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத பழி. [நீண்டபொன்மேனி] - லோக்யதைமிக்கு விலக்ஷணமான திருமேனி. [நேமிஅழகைஉளதே] - அல்லாத அழகிற்காட்டில் கையுந்திருவாழியுமான அழகே ஹ்ருதயத்தை வருத்தாநின்றது என்கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயதேஜோவிரிஷ்டமாய் உத்துங்கமான ஸ்ப்ருஹணீய விக்ரஹத்தோடே நம்பி என் நெஞ்சுக்குள்ளே கையுந்திருவாழியுமாய் நின்றொன்கிறாள்.

நம்-நம்முடைய, குடிக்கு - குடிக்கு, இவள்-இவள், நிறைந்த - பூர்ணமாய், வன்-ப்ரபலமான, பழி-பழி, என்று - என்று, அன்னை - தாயார், காண-காண, கோடாள் - இடங்கொடுக்கிறாள்; சிறந்த - சிறப்பையுடைத்தான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறங்குடிநம்பியை - திருக்குறங்குடிநம்பியை, நான் - (அக்கீர்த்தியையுத்துக்கப்பட்டு) நான், கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு, நிறைந்த - பூர்ணமான, சோதிவெள்ளம் - தேஜோராசியாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்டு, நீண்ட - உத்துங்கமாய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, மேனியோடும் - வடிவோடேகூட, என்னுள்ளே - என் நெஞ்சுக்குள்ளே, நிறைந்து - நிறைந்து, நின்றொழிந்தான் - நின்றவிட்டான்; நேமி-(அஸாயாரணசிஹ்ரமான) திருவாழியும், ஆம்-அழகிய, கை-திருக்கையிலே, உளது - உண்டாயிருந்தது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனியில் அழகு வெள்ளம் என் நெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள்.

கோடி இத்தாதி. இவ்விடத்திலே “விலஸதிநாலாகுலவதூரீ-மெவாஜநிலயஸு” இத்தயாத்யநுஸந்தேயம். எங்குடிக்கு - மேலும்வன்பழி இத்தயார்ப்ப, காமேணாவயஃ. (சு)

[நிறைந்தவன்பழி] - அதிமாத்தரமாய் ஒருத்தரால் மீட்கப்போகாத லகவத்ப்ரா வண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நங்குடிக்கிவள்] - “வகுத்தவிஷயமேயாகிலும் நாம் மேல்விழுந்துபெறுகை அவத்யம்” என்றிருக்கும்குடி. இங்கு, தாயார்வார்த்தையும் மகள்வார்த்தையும், இரண்டும் இவ்வாழ்வார்வார்த்தையிதே; “பழி” என்று பரிஹரிக் கிறவள் - உபாயத்திற் கொத்தையறுக்கிறாள், பழிபாராதே மேல்விழுகிறவள் - உபேயத் திற் கொத்தையறுக்கிறாள். தாயார் பூர்வார்ப்பதை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாள், மகள் உத்தரார் யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாள். உபேயருசியாலே செய்கிறவற்றிலே உபாயபுத்திபண்ணிக் தவிருகை அர்த்தமன்று, அவற்றில் கர்த்தவ்யபுத்திபண்ணி யறுஷ்ட்டிக்கையும் அர்த்த மன்று; ப்ராப்யருசியடியாய்த் தவிரலாவ தொன்றமில்லை, உபாயபுத்தியா த்ருணச்சேதமும் மிகை. பிள்ளைகள்விவாஹார்த்தமாக ஆழ்வான்ப்ராதிபத்தியை யறுஸந்திப்பது. த்ருஷ்டத்தோடு அத்ருஷ்டத்தோடு வாசியென். [சிறந்தகீர்த்தி] - நம்பிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகீர்த்தி. [நான்] - அந்தகீர்த்தியோபாகி அவனுக்குச்சிறந்தான். “பலஸூலா ஜநகாதுஜா - சுபுரெயெஹிததெஜ:”. [நிறைந்த இத்யாதி] - அபரிச்சிந்தமான தேஜஸ்ஸினுள்ளே உந்நேயமாம்படியாயிற்று திருமேனியிருப்பது. இத்தேஜஸ்ஸி னுள்ளே, வடிவுதான் அபரிச்சேத்யமான ஹோக்யதையையுடைத்தாய் நித்யஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கை. இந்தவிக்கரஹத்தோடே நெஞ்சுநிறையும்படி நின்றான். அவன்நிறை வைக் குறைக்கின்றோ என்பழியைக்குறைப்பது. [நேமியங்கையுளதே] - அல்லாத அழகுக்களெல்லாவற்றிலும் மிகுதியாயாயிற்று கையுந்திருவாழியு மிருப்பது. வெறும்புறத் திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டுமடியானகையிலே திருவாழியுமானால் மீட்கப்போமோ?

ஈடு - ஏழாம் பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனியீ லழகுவேள்ளம் என்னெஞ் சிலே வேர்விழுந்த தென்கிறாள்.

[நிறைந்த இத்யாதி] - ஆண்டாள் ஒருநாள் லட்டரையும் கீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்தராணர்கள், பேசாதே இருக்கிறதென்?” என்ன,— “ஆகில், நாளைப் பெருமாள்பாடேபோனவாறே வரக்காட்டு” என்ன, அவர்களையுங்கொண்டு திருமுன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு, “ஒன்றுசொல்லுவாய்போலே இருந்தாயீ!” என்று திருவுள்ளமாக, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்தராணர்கள்” என்று சொல் லாநின்றார்கள்” என்ன, “நாமே ஸத்ருஸமானவிடத்திலே ஸம்பந்தித்துத்தருகிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, பிறறைநாள் மன்னியைக்கொண்டுவந்து நீர்வார்த்தார்கள். ஆக, “அத்தலையாலே வருமதோழிய, தாந்தாம் ஒன்றை ஆசைப்படுகையுங்கூடப் பழி”

ஏழாம்பாட்டு - நிறைந்த இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - நம்பி யுடைய இத்யாதி. என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்தது என்றது - “என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்” என்றத்ததைப்பற்ற.

வன்பழி - வலிய பழியை விளைக்கும். இங்கு, பழியாகச் சொல்லுகிறது - ஸ்வாபதேஸத் திலே, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிவாகமற அவன்கை பார்த்திருக்கையொழிய ஸ்வயந்நமென்று விவகித்து, ஸ்வயந்நம் பழியென்னுமதுக்கு ஐதிற்யம் - ஆண்டாள் இத்யாதி. இத்தால் - ஈஸ்வரனையொழிய த்ருஷ்டார்த்தமாகவும் தானாக ஒரு ப்ரவ்ருத்திபண்ணுகை ஸ்வரூபவிருத்தமென்ற தோற்றகை யாலே, அத்ருஷ்டார்த்தமான ஸ்வயந்நம் ஸ்வரூபவிரோதித்வேக அவத்யாவஹமென்னுமது கிம்புநர்ந்யாயவரித்த மென்றபடி. மன்னியை - கன்னியை. இத்தால், ப்ராபந்நனுக்கு த்ருஷ்ட டார்த்தமான ஸ்வயந்நமும் பழியென்றபோதே - ஸ்வயந்நரூபமான உபாயாந்தரங்கள் பழியென்னு

மத்தை வலித்தவத்கரித்து, அதுக்குப் பரமணம் - சரியு இத்தாதி. “சரியுவா தகலீ தலு^{ஸ்} வலவடவா வெநலாருத ! விசு^{க்}காநு^{ஸ்}லாரொ^{ஸ்} நாராயணவரொலவ” உதி சிவாலாரதெ ஸ்ரீ விஷ்ணுவரெ^{ஸ்} யசு^{ஸ்}வா^{ஸ்} கு^{ஸ்}வ^{ஸ்}தி யசு^{ஸ்}வெவதா. பாதகஸப்தம் - நிஷித்தாநுஷ்டம் டாநத்தைச் சொல்லுமதொழிய, உபாயாந்தரத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன - தர்மபுத்தான் இத்தாதி. அதாவது - ஒளசித்தயத்தாலே, பாதகஸப்தம் - இவ்விடத்தில், உபாயாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதென்ற படி. அபுஸப்தம் - பாஸ்பரமாய், பாதகலீதோயு - பாதகலீதஸ்சேத் இத்தயர்ந்தம். தடவந்போய். ஆலாஸமானபெயர். கீழேசெய்துபோந்தலை - ராஜஸூயாதிகள். கீழ்ச்செய்துபோந்த ராஜஸூயாதி கள் பாதகஸமாயத் தோற்றுகைக்கடியெதென்ன - ஹநங்கா இத்தாதி. “வி” என்கிற உபஸர்க் கார்த்தம் - உபஸப்தோ^{ஸ்}ட்டு இத்தாதி. அதாவது; “வி” என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே - ஸ்வாஸநத் யாகம் சொல்லுகிறதென்றபடி. * நாராயண ஸப்தார்த்தம் - உடையவனே என்றது. இது தத்புருஷ னில் அர்த்தம். ஸ்வரக்ஷணர்த்தமான யந்தத்தை - “பழி” என்றதாகில்; ஆழ்வார்க்கு ஸ்வரக்ஷ ணர்த்தமான வ்யாபாரமில்லையே, ஆண்பின்பு இப்போது ஸ்வாபதேஸத்திலே “நிறைந்தவன்பழி” என்றது எத்தையென்ன - இப்போது இத்தாதி. தடஸ்த்த ஸங்கையை யறவதிக்கிறார் - பழியென்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிற திருத்தாயார் இத்தாதி. அவஸ்த்தாவியேஷங்களிநே என்றவஹந்தாம், ‘இவ்வுலையாவஸ்த்தாநுணப்ரமாணமெது, இவ்வுலையாகாரமும் ஒருவர்க்கே கூடுமபடிதான் என்னவே’ என்று அத்தாஹரிப்பது. இதுக்குப் பரிஹாரம் - சாமஸ்ஸோகத்துகீது இத்தாதி. கீழ்ளவற்றை - கீழ்ச்சொன்ன உபாயாந்தரங்களை. அநுஹாஷித்தாந்போலே - அநுஹாஷித்த நிஷேதித்த பூர்வார்யம் போலே. சாமஸ்ஸோகத்தில் நிஷ்கர்ஷம்போலே யென்றது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஆதவாங்கிகமாகை யாலே, உபேயநிஷ்கர்ஷத்திலே ஸோக்கான சாமஸ்ஸோகத்தில் உத்தாராயம்போலே யென்ற படி. ஆக, இவ்வவஸ்த்தாவ்யயத்துக்கும் ஸாதகப்ரமாணம் - சாமஸ்ஸோகத்தில் பூர்வோத்தாராய் ங்கனென்றும், இவ்வவஸ்த்தாவ்யயமும் அத்தயஸையவ்ராஸாவஸ்த்தாபேதத்தாலே கூடுமென்றும் கண்டுகொள்வது. கீழ்வாக்யவ்யயமலிதம் - பழியென்று இத்தாதி வாக்யவ்யயமும். உபாயத்தில் கொத்தையறுக்கிறதென்றது - லித்தோபாயம் சேதஸ்பர்வருத்தியில் ஒன்றையும் ஸஹியாமையாலே,

ப்ர:—மாநெடுஞ் [அ-கஉ] “வனவநெடுவெழுலாடொலு^உவ^உ நீரா த^உமையவா^உன^உ திர^உவஸ^உவ^உடு^உவ^உநா^உடு^உவ^உண^உஅ^உதி^உவ^உடு^உத^உ”.

ஸ்வராக்ஷணத்த ப்ரவ்ருத்தி வித்தோபாயத்துக்கு அவத்யமாகையாலே, ஸ்வராக்ஷணத்தில் நிவ்ருத்தி - உபாயாம்ஸத்தில் கொத்தையை அறுக்கிறது. உபேயத்தில் கொத்தையைக்கிறதென்றது - “கைங்க்யம் பெற்றபோது பெறுகிறோம்” என்று ஆறியிருக்கிற இது உபேயமான கைங்க்யத்துக்குக் கெடுத்த யாகையாலே, தத்விர்த்த்யார்த்தமான ப்ரவ்ருத்திக்கடியான ப்ராவண்யம் உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிற தென்றபடி. ஆக, உபாயத்தினுடைய ஸாரபேக்ஷயத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியெல்லாம் கொத்தையாயிருக்கும்; உபேயவைவ்ரக்ஷண்யத்தைப் பார்த்தால் த்வரியாதே ஆறியிருக்கை கொத்தையாயிருக்கும்; ஆகையால் இரண்டு கொத்தையையும் அறுக்கிறதென்று ஹலிதார்த்தம். கோத்தை - அவத்யம். “பழியென்றமீளேன்” என்கிறவிது உபேயத்தில் கொத்தையை அறுத்தாலும், வித்தோபாயத்தினுடைய ஸாரபேக்ஷயத்துக்கு ஹஞ்சகமன்றோ? என்ன - ஸ்வநுபாய இத்தாதி. ஸ்வநுபாயம்அந்வயித்தத்தில் - ஸ்வநுபார்த்தர்க்கதமாய் அந்வயித்த பரஹத்தயாதிகளில். மீதுதியாய்க்கடிவது - த்யாஜ்யமாய்க்கடிவது. என்றபடிஎன்றது - “பழியென்றமீளேன்” என்றதுக்கு அபிப்ராயமென்ற படி. பரஹத்தயாதிகள் ஸ்வநுபார்த்தர்க்கதவ்களோ? என்ன - ப்ரமாணசதநமுநேக உத்தார்த்தவ்வரணம் - வெவ்நாருடுவெண் இத்தாதி. வெவ்நாருடுவெண் - ஸாஸாபாரணாகாரண. ஸ்வாஸதாரணகாராவது - அபஹதபாப்மத்தவாதிகள், ஸேஷத்வ பாரதத்த்யாதிகள், பரஹத்தயாதிகளென்ற படி. கீழே, “உபாயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது, உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது” என்று சொன்ன ஆகாரத்வமும் மற்றும் வித்தோபாயநிஷ்ட்டராயிருப்பார்க்கும் ஸபாஹமாகையாலே, அவர்கள் அதுஷ்ட்டிருக்கிற நித்யநைமித்திகரூபமான கர்த்தவ்யாப்ஸங்களில் இவ்வுபாயகாராநுருணமாக அவர்களுக்கு உண்டாம் ப்ரதிபத்திவிசேஷவகளைக் காட்டுகிறார் - உபாயாம்ஸத்தில் இத்தாதி. உபாயாம்ஸத்தில் வந்தாலென்றது - உபாயாதிகாரமாகிற ஆகாரத்தைப் பார்த்தால் என்றபடி. உபேயத்தைப்பார்த்தால் - உபேயாதிகாரத்தைப் பார்த்தால். இப்படி உபேயாதிகாரத்தைப் பார்த்தால் கர்த்தவ்யங்களில் த்யாஜ்யாம்ஸ யில்லையாகையாலே, காஸ்தித்யபுத்த்யாதிகளால் விடுமது அப்ராமாணிகமென்று அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு உபேயாதிகாராநுருணமாக ஸிஷ்ட்டாநுஷ்ட்டாநத்தையும் காட்டுகிறார் - பதமய இத்தாதி, யாத்ரையிருக்கும்படியிறே இது என்னுமளவாக. உபாயவிரோதியான ஆகாரத்வாலேவிட்டேன் என்னுமதுவும் வார்த்தையல்ல என்றவகத்தாத்திலே; கர்த்தவ்யாம்ஸத்தில் சோம்பாதிருந்தாலும், “உபாயாங்கதயா ஆஸ்ரமகர்மம் ஸாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே இது நமக்குக் கர்த்தவ்யம்” என்கிற புத்தியாலே அநுஷ்ட்டிக்குமதுவும் வார்த்தையல்ல, என்கிற இதுவும் கண்டு

லௌகிகரோபாதி கர்த்தவ்யமடைய அநுஷ்டீயாநிற்கச்செய்தே அவற்றில் உபாயபுத்தி பண்ணதேபோரும் நம்முதலிகளுடைய யாத்ரையிருக்கும்படியிறே இது. ஆக, “இது பழி” என்று பரிஹரிக்கப்பார்க்கிறவிடம் - பூர்வார்ப்பத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி; “இது பழி” என்று மீளாதோழிகிறவிடம் - உத்தரார்ப்பத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி. [சிறந்த இத்யாதி] - தகுதியாயிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை. [நான்கண்ட பின்]-அக்கீர்த்தியோபாதி அங்குத்தைக்குச் சிறந்த நான்கண்டபின். “யஸ்ய ஸாஜநகா தஜா - சுபுரெயம்ஹிததேஜஃ” (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்கிறபடியே, அவனுக்கு அக்கீர்த்தியோபாதி, தன்னோட்டை ஸம்பந்தமும் ஏற்றமும்படி இருக்குமவளிறே. [நிறைந்த இத்யாதி] - ஸங்காதரங்கமத்யே வர்த்திப்பாரைப்போலே தேஜஸ்தரங்கமத்யேயாயிற்று இருப்பது. தேஜஸின் நடுவே வடிவு உந்நேயமாயாயிற்று இருப்பது. அவ்வடிவுதான் எவ்வளவுபோருமென்னில், — அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்லாக்ய மாயிருக்கும். [நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றோழிந்தான்] - ஒருநாள் ஜீயர் கோவி லுக்கு எழுந்தருளாநிற்க, வழியிலே பிள்ளானைக்கண்டு, “ஸ்வரஹுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ உள்ளது, விக்ரஹவ்யாப்தியுமுண்டோ?” என்றுகேட்க, “ஸ்வவிஷய மாக ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயுள்ளது; உபாஸகவிஷயத்தில், அவர்களப்பக்கல் அநுக்ரஹத் தாலே, அவர்கள் ஸாஹச்யமாக ஸாவித்த விக்ரஹத்தோடே எழுந்தருளியிருக்கும்; இனி ஸ்வரூபவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம் - ஸாமான்யவிஷயமாகிறது, விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம் - விசேஷவிஷயமாகிறது” என்று பணித்தானும். [நேரி யங்கையுளதே] - வடிவழகெல்லாம் ஒருதட்டும், கையுந்திருவாழியுமான அழகு ஒருதட்டே மாயாயிற்று இருப்பது. அவன்கையில் திருவாழிபிடித்திலனாகில் நான் பழிபரிஹரித்து மீளேனோ? அவன்கையில் திருவாழியிருக்க, என்னாலே பழிக்கஞ்சி மீளப்போமோ? [நிறைந்தென்னுள்ளேநின்றோழிந்தான்] - உங்கள் ஹிதவசநம் கேட்கைக்கு உள் அவகாச மில்லாதபடி நிறைந்துநின்றான். [நின்றோழிந்தான்] - இனி ஸந்தவ்யமில்லையாம்படி அவன் வந்து உள்ளேநிற்க, எனக்கு இனி ஸந்தவ்யமுண்டோ. அவனை என் உள்ளினின்றும்

சூரணிகாணெ [நா] ராஜீயஃ, “சுபுரெயம்ஹிததேஜாஸ்ய ஸாஜநகாதஜா : நகாஸ்யேயஸாஹதஜாஃ ராஜிவாஹாஸ்யாஹதஜாஃ”

கொள்வது. ஆனால் த்பாகப்ரகாரம் ஏதென்ன - லௌகிகரோபாதி இத்யாதி. சாமஸ்ஸோகத் துக்குக் கீழுள்ளவற்றை இத்யாதி வாச்யந்தொடங்கிச் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்புடமாகக் காட்டா நின்றகொண்டு நிகமிக்கிறார் - ஆகஇது இத்யாதி. சிறந்த - அதிஸயகரியான. தானும் அக்கீர்த்தியோ பாதி அதிஸயகரியோ? என்ன - யஸ்யஸா இத்யாதி. ஆனால் வடிவை க்ரஹிக்கும்படி என்னென்ன - தேஜஸின்நடுவே இத்யாதி. “நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றோழிந் தான்” என்ற விக்ரஹவ்யாப்தி ப்ரஸங்கத்திலே ஐகியமம் - ஒருநாள் இத்யாதி. ஸ்வரூபவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணம் - “சுதவபுஹிஸு” இத்யாதி. விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணம் - “நீலதொ படி” இத்யாதி, “பெஷாஜிநீவாஸ்யாஹிததேஜாஸ்யாஹிததேஜா” இத்யாதி. திரு மேனியிலே திருவாழியும் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, தனித்துச் சொல்லுவானென்? என்ன-வடிவழகெல் லாம் இத்யாதி. இத்தால் தாத்பர்யம் - அவன்கையில் இத்யாதி. வ்யதிரேகமுக்கே சொன்னத்தை அந்வயமுக்கே விவரிக்கிறார் - அவன்கையில் இத்யாதி. அவன் வந்து உள்ளேநிற்க கந்தவ்யமுண் டோ என்கையாலே - உள்ளில்நின்றும் போந்தானாகில் கந்தவ்யமுண்டென்று பலிக்கையாலே; அந் தையும், கந்தவ்யமுண்டோ என்றதின் கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இத்யாதி. “நிறை

புறப்படச் சொல்லமாட்டிகோளோ நான் என் பழியைப் பரிஹரிக்க. வேறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்மேகையிலே திருவாழியுமானால் மீளப்போமோ. அவனுடைய நிறைவைக்குறைக்கவோ, என்பழிநிறைவைக் குறைக்கவோ. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கையுள்ளன் முகம்வைக்கும் நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்
மைகொள்மாடத்திருக்குறங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
செய்யதாமரைக்கண்ணுமல்குவும் சிற்றிடையும்வடிவும்
மோய்யநீள் குழல்தாழ்ந்ததோள்களும் பாவிவேன் முன்னிற் குமே.

ஆ.—(கையுள்.) கைதொடப்பொறுத ஸுகுமாரமான முகத்தை, விஷண்ணையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையாமென்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரான நீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். நம்பியுடைய திருமேனியில் நீலவண்ணமான தேஜஸ்ஸாலே மைகொள்மாடமான திருக்குறங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், செய்யதாமரைக்கண்ணும் அகன்ற நிதம்பமும் சிறுத்த இடையும் நிருபமமான வடிவும் அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களும், இவற்றையெழுவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடையமுன்னே நின்று நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களோடு அடின, மற்ற முண்டான திவ்யாங்கங்களிலே அழகுகள் என்முன்னேநின்று நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[கையுள் நன்முகம் வைக்கும் நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்] - கை தொடப்பொறுத ஸுகுமாரமான முகத்தை விஷண்ணையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையாம் என்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரான நீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். [மைகொள்மாடம்] - நம்பியுடைய திருமேனியில் நீலமானதேஜஸ்ஸாலே கறுத்த மாடம். பழைமையாலே கறுத்தமாட மென்னவுமாம். [பாவிவேன்] - இவ்வழகை அது விவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ப.—அநந்தரம், நம்பியுடைய ஸர்வாவயவஸோபைகளும் என்முன்னே நில்லாநின்றனவென்கிறாள்.

(ஆற்றாமையாலே), கையுள் - கையுள்ளே, நல் - அழகிய, முகம் - முகத்தை, வைக்கும் - வையாநிற்கும், நையும் - (அதற்குமேலே) ஸிதிலையாகாநிற்கும், என்று - என்று, அன்னையரும் - இஃஸைதில்யத்துக்கு க்ருஷிபண்ணின நீங்களும், முனிதிர் - முனியாநின்றிகோள்: (நம்பியுடைய நிழலீட்டாலே), மை - கருகினநிறத்தை, கொள் - உடைத்தாய், மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, திருக்குறங்குடிநம்பியை - திருக்குறங்குடிநம்பியை, நான் - (கைவேப்பர்குதியான) நான், கண்டபின் - கண்டபின், செய்ய -

த்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான், நிறைந்தவன்பழி ” என்கிற இரண்டையுங்கட்டி ஹாவம் - அவனுடைய இப்பாதி. நக்குடிக்கு இவன் - நிறைந்தவன்பழி - என்று அன்னை காணகொடாள் இப்பாரப்ப, காமேணுவயர். (எ)

சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும் - திருக்கண்களும், அல்குலும் - (அநுபாவ்யமான) கடி ப்ரதேஸமும், சிறு - (முஷ்டிக்ராஹ்யமாம்படி) சிறுகின, இடையும் - இடையும், வடிவும் - (இவ்வவயவஸோபைக்கு ஆஸ்ராயமான) வடிவும், மொய் - செறிவை, †கொள் - உடைத்தாய், நீள் - நீண்ட, குழல் - குழல்கள், தாழ்ந்த - தாழ்ந்த, தோள்களும் - ஸூஜஸிகாங்களும், பாஷியேன் - (அபிதிவேஸாநுரூபமாக அநுபவிக்கப் பெறாத) பாபத்தையுடையேனான் என்னுடைய, முன் - முன்னே, நிற்கும் - நில்லா நின்றன.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸார்வத்ரிகமான அங்கஸோவை என்முன்னேநின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[கையுள்நன்முகம்வைக்கும்] - கைதொடப்பொருத ஸுகுமாரமான முகத்தை, ஆற்றாமையாலே கையுள்ளவைக்கும். [நையும்] - தன்கைபட்டநோவு பொருமை நோவு படும். [அண்ணையரும்முனிதீர்] - தாய்மாரானநீங்கள் இப்படிசெய்யா ஊரவர்கவ்வையை நாம் இன்னதாசிறதென்? காந்தகாஸ்பர்ஸமொழியத் தன்கைபடவும் பொருது முகம். இத்தால் - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நையும்] - அவ்வளவுமன்றிக்கே மிகவும் அவஸந்நையாம். [மைகொள்மாடம்] - பழைமையாலே கறுத்தமாடமென்னுதல், நம்பியுடையதிழனீட்டாலே கறுத்தமாடமென்னுதல். “ஸொஹயநுண்காரண்யூ” - [நான்] - மாடத்திற்பழைமைபோலே நைவுக்குப்பழையான நான். “நைவாயவெம்மேபோல்” என்னக்கடவதிறே. அந்நயார்ஹமாக்கும் கண்ணும், அதுக்குத்தோற்றார் இளைப்பாறும் அல்குலும், கீழையும்மேலையுங்கொண்டறியும் படி உந்நேயமான இடையும், இவற்றுக்கு ஆஸ்ராயமானவடிவும், தர்ஸநீயமாய்க் கண்டால் மறக்கப்போகாத குழல்கள்வந்து அலையறியாநிற்பதாய் அணைக்கப்பாங்கான தோளும். மொய் - அழகு. [பாஷியேன்] - முன்னேநில்லாநிற்க அநுவயயோக்யமல்லாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். கண்வட்டத்திலே தோற்றாநிற்க, அணைக்க எட்டாநிருக்கிறதிறே.

௭௫.—எட்டாம்பாட்டு. ஸார்வத்ரிகமான அங்கஸோவை என்முன்னேநின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[கையுள்நன்முகம்வைக்கும்]-அவனைப்பிரிகையால்வந்த தளர்த்தியாலே கையிலே முகத்தை வையாநின்றாள். இத்தனை ஸாஹஸத்திலே துணியும்படியாவதே இவள். தன்முகத்தில்வாசி தான் அறியாதொழியவேணுமோ. “ஹஜிந்யஸூகஸூலிசி” (புஜ

எட்டாம்பாட்டு.—கையுள் இத்தாதி. உத்தார்த்தத்தைக்கடாகழித்து அவதாரிகை - ஸார்வத்ரிகமான இத்தாதி. ஸார்வத்ரிகம் - ஸர்வாங்கவ்யாபி.

இத்தனை ஸாஹஸத்திலே என்றது - தன்கையுங்கூடப்பொருத ஸௌகுமார்யத்தைப்பற்ற. “நன்முகம்” என்று வஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - தன்முகத்தில் இத்தாதி. ஸ்வபதேஸத்திலே, தன்முகத்தில் வாசியாவது - அந்யஸ்பர்ஸாஸஹதாநுபமான வாசியென்றபடி. இத்தால் - ஹவதபேக்ஷயா அந்யையான தன்கையும் பொருது என்றபடி. “தன்கையுங்கூடப்பொருது” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஹஜிந்யஸூ இத்தாதி. “உவயாயஹஜிந்யஸூ ஹொகநாயஸூஸூத்யூக்யூ கயம்நாஹொவயாஸூரூஹி ஹஜிந்யஸூகஸூலிசி || ௧௭ || ” உதி ஸுநாநகாஸே

† ‘மொய்கொள்ளீன்’ என்றுபாடம் உரைக்கு ஸ்வாஸம்.

உஉஅ திருவாய்மொழி—நு - ப. நு-தி. எங்ஙனேயோ.

மந்யஸ்யகஸ்யசித்) என்னக்கடவதிநே. காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸமேயாயிற்றுப் பொறுப் பது. இத்தால் - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதிநே - நமஸ்சுப்தார்த்தமாகிறது. இதினுடைய ஸங்க்ரஹரூபமான உகாரத்திலேயும் இது உண்டாயிருக்கச்செய்தே இங்கேயும் சொல்லும்போது - இதுவே அர்த்தமாகவேணு மிநே. [நையும்] - தன்கையுங்கூடப் பொருமையாலே நையும். [என்று அன்னையரும் முனிதிர்] - ஊரவர்கவ்வைக்கு நான்வெறுக்கிறதென். [மைகொள்மாடம்] - பழைய மையாலேயாதல், உள்நுநிற்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல். “சொலையநுணகார ணு” (சொலையந்தண்டகாரண்யம்) என்னுமாபோலே. [நாண்கண்டபின்] - அம் மாடத்தோபாதி நைவுக்குப்பழையேனான நான் கண்டபின். “நைவாயவேம்மேபோல்” என்னக்கடவதிநே. [செய்யதாமரைக்கண்ணம்] - அந்நயார்ஹமாக்கும் கண்ணம். [அல்குவம்]-அந்நோக்குக்குத்தோற்றார் தரித்து இளைப்பாறும் அல்குவம். [சிற்றிடையும்] - இரண்டும் ஏகஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே உந்நேயமான இடையும். [வடிவும்] - என்னே மீளவொட்டாத வடிவும். மெய்யே மீளவொட்கேறதில்லைகாணும் இவளை. [மொய்ய இத்யாதி] - தர்ஸநீயமாய், கண்டார்க்கு ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருக் குழலானவை தாழ்ந்து, அனைக்கைக்கு யோக்யமான திருத்தோள்களும். [பாவியேன் முன்னிற்குமே] - அந்நவயோக்யமல்லாதது முன் நிற்கையாகிறது க்லேஸாதிஸயத்துக்கு உடலாயிருப்பதொன்றிநே. “முன்னிற்கும்” என்னுந்நிகச்செய்தேயிநே “பாவியேன்” என்கிறது. கண்ணுக்குத் தோற்றுகச்செய்தே ஆனைக்குக்குதிரைவையாநின்றது. (அ)

[உக] ராவணஹ்ருதி வரீதா. ஆனால் பொறுப்பதென்ன - காந்தனுடைய இத்யாதி. “தன்கையுங்கூடப்பொறுது” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் - “நன்முகம்” என்றத்தால். ஏவம்பூதமான பாரதந்தர்யத்துக்கு ப்ரமாணம் - அதிநே இத்யாதி. இது நமஸ்சுப்தார்த்தமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - இதினுடைய இத்யாதி. அதாவது; ஏதத்ஸங்க்ரஹமான உகாரத்திலேயும் - அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதிதமாயிருக்க, மீளவும் “நம” என்னும்போது - ஸ்வஸேஷத்வ நிவ்ருத்திருபமாய், தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யமே நமஸ்சுப்த ப்ரதிபாதிதமாகவேணுமிநே யென்றபடி. இது - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லையென்கிற ஆகாரம். இங்கேயும் - நமஸ்விலேயும். இதுவே - தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யமே. சுஸப்தார்த்தம் - ஊரவர் இத்யாதி. பழையமையாலேயாதல் என்றத் தைக் கடாக்கித்து - அம்மாடத்தோபாதி இத்யாதி. நைவுக்குப் பழையனோ? என்ன - நைவாய இத்யாதி. “வணகவஸ்யபரோயநீ ஸிலீகநகரோயா | சொலையநுணகாரணு ஓவெந வெநதெஜஸா||கசுது||” ஐதி ஸூரணுகாணு [நஅ] ராஸீவஃ. அந்நயார்ஹமாக்கும் கண் ணம் என்றது - “ஐதந்தெவாணுரீகாக்க” என்றத்தைப்பற்ற. இரண்டும் ஏகஸந்தர்ப்பமா யிருக்கையாலே - கீழுமேலும் ஏகஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே. மெய் - சாடு; விக்ரஹமும், ஸத் யமும். நீட்சிக்கு அர்த்தம் - கண்டார்க்கு இத்யாதி. நீட்சியாவது - மநஸ்விலே ஸர்வகாலமும் வர்த்திக்கை. முன்னேநிற்கை நல்லதன்றோ? என்ன - அநுபவ இத்யாதி. அநுபவயோக்யமல்லா மைக்கு நியாமகமேதென்ன - முன்னிற்கும் இத்யாதி. அதாவது - முன்னே நிற்கச்செய்தேயும் அநு பவயோக்யமல்லாமையாலிநே பாவியேன் என்கிறதென்றபடி. அநுபவயோக்யமல்லாததுக்கு த்ருஷ்ட டார்த்தம் - கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஆனைக்குக்குதிரை வையாநின்றது - பிடிக்கொடுக்குமாபோலே யிருந்து பிடிக்கொடாதிருந்ததென்றபடி. க்ரமேணத்வயஃ. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முன்னின்றயென்றுதோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்
மன்னுமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
சென்னிணீண்முடியாதியாய உலப்பிலணிகலத்தன்
கன்னல்பாலமுதாகிவந்து என்னெஞ்சங்கழியானே.

ஆ.—(முன்னின்றயென்று.) ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடிவர்த்திக்கும் ஸ்தரீத்வத்தை யுடையவளான நீ, கண்காணநிற்பதே! என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரளநின்று நலியாநின்றீர்கள். நித்யமாய்ச் செல்லுகிற மாடங்களை யுடைய திருக்குறுங் குடிநம்பியை நான் கண்டபின், சென்னிணீண்முடியாதியாய் முடிவில்லாத திவ்ய-ஓஷண ல-ஓஷயங்களுடைய சேர்த்தியாலே, கண்டசர்க்கரையும்பாலும் கலந்தாற்போலே நிரதிசய லோக்யனாய் என்றெஞ்சில் புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருகூணமும் என் றுருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அழகெல்லாவற்றோடுங்கூட நம்பிவந்து என்றெஞ்சி லே புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருகூணமும் என்றெஞ்சைவிட்டுப் போ றிலன் என்கிறாள்.

[முன் நின்றயென்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்]-ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி வர்த்திக்கும் ஸ்தரீத்வத்தையுடையவளான நீ கண்காண நிற்பதே! என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரளநின்று நலியாநின்றீர்கள். [மன்னுகை] - கால முள்ளதனையும் செல்லுகை. உலப்பில்லாமை - முடிவில்லாமை. [கன்னல் என்றுதொடங்கி]- இப்பூஷண-ஓஷயங்களுடைய சேர்த்தியாலே கண்டசர்க்கரையும் பாலும் கலந்தாற் போலே நிரதிசயலோக்யனாய் என் றுருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலன்.

ப.—அநந்தரம், நம்பி அஸங்க்யேயாபரண ஸோபாவிஸிஷ்டத்வத்தாலே அதிசயிதபோக்யனாய்க்கொண்டு என்றெஞ்சவிட்டுப் போகிறிலென்கிறாள்.

(அஸ-ஓர்யம் பஸ்பையாய்க்கொண்டு வளர்ந்த நீ, மதுஷயர்காண) முன்-முன் னே, நின்றாய்-நின்றாய், என்று-என்று, தோழிமார்களும் - (ஸமாநதஃகைகளான) தோழி மாரும், அன்னையரும் - (ஹிதபரைகளான) தாய்மாரும், முனிதிர்- முனியாநின்றீர்கள்; மன்னும் - ஸுஸ்த்திரமான, மாடம் - மாடங்களை யுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை, நான் - (ஸ்தரீத்வம்பேணுமல் புறம்பு புறப்படும்படியான) நான், கண்டபின் - கண்டபின்பு, சென்னி - உத்தமாங்கத்தில், நீள் - (ஆபிராஜ்யஸூசகமாய்) ஒங்கிய, முடி - திருவபிஷேகம், ஆதியாய் - முதலாய், உலப்பில் - அஸங்க்யேயமாய், அணி - அணியப்பட்ட, கலத்தன் - ஆபரணங்களை யுடையவன், கன்னல் - கன்னலும், பால் - பாலும், அமுது - அமுதமும்போலே, ஆகி - நிரதிசயலோக்யனாய்க்கொண்டு, வந்து - வந்து, என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சை, கழியான் - விட்டுப்போகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நம்பி, லோக்யதையெல்லாவற்றோடுங்கூட என் றெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலென்கிறாள்.

[முன்னின்றயென்று] - ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி வர்த்திக்கும் ஸ்தரீ த்வத்தையுடையவளாயிற்று இவள்; “யாதஸக்யாவாராஜ்யஷ்டாம் ஹிதெதராகா

ஸமெரவி” என்னும்படி இருக்குமவனிடே. துணையாவாரோடு பொடிவாரோடு வாசியறப் பொடியத் தொடங்கிற்று. [மன்னுமாடம்] - ப்ரளயாந்தஸ்யுரமான மாடமென்று தோற்றும்படியிருக்கை. “நஹாவயதிலாமஃ”. [நான்] - லஜ்ஜைபைக்கைவிட்ட நான். [சென்னி நீண்டு. இப்பாதி] - சென்னியில் ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவகிலேஷக்கந்தோடக்கமான அஸங்க்யாத திவ்யாவாணத்தையுடையவன். [கன்னல்பாலமுதாதி] - ஹரிஷ்யணஹிஷ்யங்களுடைய சேர்த்தியால் கண்டசர்க்கரையும் சேலப்பாலங் கலந்தாற் போலேயாய். [வந்தென்னெஞ்சுங்கழியானே] - வந்து என் நெஞ்சினின்றும் போகிறிலன். முன் நிறுத்திருநாற் தவிர்க்கமாட்டாதே முன்னே நின்றேனென்று என்னைப்பொடிய மத்தனையோ. எனக்கு மறக்கை தேட்டம், முடியாமை இருக்கிறேனிடத்தனை.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பி, ஹோக்யதைகளெல்லாவற்றோடுங்கூட என்
நெஞ்சிலே புதந்து விடுகிறீலனென்கிறாள்.

[முன்னின்றயென்று] - தோழிமார்முன்புங்கூட நின்றறியாள்போலேகாணும் இவள்தான். “யாநஸக்யாபுராத்தரஷ்டம் பூததராகாஸகைரபி” என்னும்படியிருக்கும்வளிநே இவள்தான். இவள்துணிவைக்கண்டவாநே, உகப்பாரோடு, போடிவாரோவோசியறப் போடியத்தோடங்கிற்று. [மன்னுமாதம்] - “வாஸுதேவமூரஹம்செவகம் நவரவயதிவாமிந” (வாஸுதேவக்ருஹம்த்வேகம்நப்ஸாவயதிஸாகர) என்கிறபடியே, ப்ரளயாதிகளிலுங்கூட அழியாதென்றிருக்கிறாள். [நான்கண்டபின்] - பிற்காலியாதபடியான நான். லஜ்ஜை குடிபோன நான். [சேன்னிஇத்யாதி] - தலையான முடிதோடக்கமான முடிவில்லாத ஆலரணங்ககையுடையவன். சேன்னியிலுண்டான ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத் தோடக்கமான எண்ணிறந்த திவ்யாலரணங்ககை யுடையவன். [அணிகலன்] - சேர்த்தி

ஒன்பதாம்பாட்டு.— முன்னின்று இத்தாதி, “கண்ணல்பாலமுதாதி” இத்தாதினைக் கடைசித்து அவதாரிகை - நம்பிபோக்யதை இத்தாதி.

இப்போது, “முன்னின்றாய்” என்கையாலே - பூர்வம் இவர்கள்முன் நின்றறியாளென்ற படி. ஒருவர்முன்பும் நின்றறியாமைக்குப் ப்ரமாணம் - யாநஸக்யா இத்தயதி. “யாநஸக்யாவா ராஜ்யஷ்டாம் ஹந்தெதொகாஸாநெமரவி। தாஜிஷ்வீதாஃவஸ்யுனி ராஜிஜாமத மதாஜநாஃ॥அ॥” உத்யொயாஜாகாணௌ(௩௩) வநப்யபாணகாநெ. இவளுகப்பைப் பின்செல்லுகிற தோழியார்களும் தாய்மாரோடொக்கப் பொடியலாமோ? என்ன - இவள்துணிவை இத்தயதி. அதாவது - “குகிரோ துபாவண்யஸ்தாஹாமிகரபி” என்னுமத்தாலே பொடிகிறு னென்றபடி. மன்னுை - பொருந்துகையாய், அதாவது - எவ்வகாலத்தோடும் பொருந்துகையென்று விவகசித்த அருளிச்செய்கிறார் - வாலுஸுடெவவமுஹம் இத்தயதி. “வூவயாரோஸதாஸாநி ந்யாஃ ஷாரகாணுமொடியி; வாலுஸுடெவவமுஹம்ஸெகம் நூவாயதிஸாநாஃ॥ கூ॥” உதி ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணெ வணுமெஸெஷ்டிம்ஸெ. “முன்னின்றாய்” என்றத் தைக்கடாகசித்த - பிற்காலியாத இத்தயதி. விவரணம் - லஜ்ஜை இத்தயதி. “சென்னி” என்ற துக்கு அர்த்தாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - சென்னியில் இத்தயதி. அர்த்தாந்தரமானபோது, முன் தினவர்த்தம்; “சென்னி” என்று - தலையாய், சென்னியானமுடி - தலையானமுடி. ஸ்ரேஷ்ட்டமான முடியென்று. சென்னியிலுண்டான இதி த்விதீயார்த்தி. அணிகலத்தன் - அணியப்பட்ட - சாத்தப் பட்ட, திருவாபரணங்களையுடையவன், கலத்தன் என்றதே, “அணியப்பட்ட” என்று விசேஷித்

யிருக்கிறபடி. [கன்னல்பாலமுதாதி]-ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [வந்து இத்யாதி] - வந்து என்நெஞ்சினின்றும் போகிறிலன். முன்னேறித்தினவனைப் பொடியமாட்டார்கள்; “பெற்றோம், பிழைத்தோம்” என்று, “முன்னின்றாய்” என்று என்னைப் பொடியு மித்தனை காணும் இவர்கள்வல்லது. எனக்கு மறக்காதேட்டம், முடியாமை யிருக்கிறேனத்தனை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கழியமிக்கதோர்காதலளிவளென்று அன்னகாணகோடாள்
வழுவில்கீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
குழுமித்தேவர்குழாங்கள் கைதொழச்சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே
எழுவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளேமும் ஆர்க்குமறிவரிதே.

ஆ.—(கழிய.) லோகத்தில் தங்களுக்கு அஹிமதரைப் பிரிந்தால் நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்ப்பாநின்றதென்று தாயாரானவள் நம்பியை அதுஸந்திக்க வொட்டுகிறிலன். பூர்ணமான கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்டபின்; அயர்வறு மமர்களுடைய ஸமுஹங்கள் திரண்டது விவிக்க, அழகுபெள்ளத்தின் நடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற விலக்ஷணமான நம்பியுடைய திருமேனி என்நெஞ்சிலே பாகாஸிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் ஸோசாமன் மென்கிறான்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனி என்நெஞ்சிலே பாகாஸிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் ஸோசாமன்று என்கிறான்.

[கழிய என்றுதொடங்கி] - லோகத்தில் தங்களுக்கு அஹிமதரைப் பிரிந்தால் நாட்செல்லநாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்ப்பாநின்றது என்று தாயாரானவள் நம்பியை அதுஸந்திக்க வொட்டுகிறிலன். [வழுவில்கீர்த்தி] - பூர்ணமான கீர்த்தி. [குழுமித்தேவர் என்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமர்களுடைய ஸமுஹங்கள் திரண்டு அதுவிவிக்க அழகுபெள்ளத்தின்நடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற விலக்ஷணமான திருவடிவு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே விகஸியாநின்றது. ஒருருவென்று - அது கிட்டினவாறே “இன்னொன்றறிவேன்” என்னுமாபோலே கலங்கி நிலையிடவொண்ணாமை.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிஹோக்யமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான ப்ராப்ய விக்ரஹமானது அநந்தரகோசராமம்படி என் அகவாயிலே பாகாஸியாநின்றதென்கிறான்.

ததுக்கு லாவம் - அணிகலன். சேர்த்தியிருக்கிறபடி பென்று. யதவா, “கன்னல்பாலமுதாதி” என்கிற துக்கு அவதாரிகையாதல் - சேர்த்தியிருக்கிறபடி என்றது. அவதாரிகையானபோது, பூஷ்யபூஷணங்களின்சேர்த்தி, கன்னலும் பாலும் கலந்தாற்போலே போக்யமாயிருக்கிறதென்றபடி. முன்னே நிறுத்தினவனை - தான் என்நெஞ்சுக்குள்ளேயிருந்து உங்கள்முன்னே நிறுத்தினவனை. “என்னெஞ்சங்கழியானே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு லாவம் - எனக்குமறக்காத இத்யாதி. முடியாமை - கிடையாமை. காமேணுவயஃ.

இவள் - இவள், கழிய - கைகழிய, மிக்கதோர் - விஞ்சின, காதலன் - காதலையுடையவளானான், என்று - என்று, அன்னை - அன்னையானவள், காண் - (நம்பியைக்) காண், கொடாள் - இடந்தருகிறில், (ஆஸ்ரிதரை அந்நியாஹாக்கும்), வழுவில் - அவிசலமான, கீர்த்தி - கீர்த்தியையுடைய, திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடி நம்பியை, என் - (அபிசிவஸாதிரபத்தையுடைய)நான், கண்டபின் - கண்டபின், தேவர்குழாங்கள் - ஸுரிஸங்கங்களானவை, குழுமி - பாஸ்பரம் ஸங்கீபவித்து, கை தொழ - ஸேஷவருத்திபண்ணி அதுபவிக்கும்படி, சோகிவெள்ளத்தினுள்ளே - தேஜோ ராஸிமத்யத்திலே, எழுவது - உச்சரிதமாய்த் தோற்றுகிற, ஓர் - அத்விதியமான, உரு - ப்ராப்யசிக்ரஹமானது, (அப்படியே), என் - என், நெஞ்சன் - நெஞ்சக்குள்ளே, எழும் - தோன்றாநின்றது; (இது), ஆர்க்கும் - எத்தனையேனும் அறிவுடையாக்கும், அறிவு - (ஸ்வயதநத்தால்) அறிய, அரிது - அரிது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸிக்கிற படி ஒருவர்க்கும் ஸோசரமன்றென்கிறான்.

[கழியமிக்கதோர்காதல்] - அளவற விஞ்சின காதலென்னுதல், நாள்கழியக் கழிய விஞ்சினகாதலென்னுதல். “ஸோகஸூகியுகாடுமநமவதாஹு_உவமவ_உகி_உ ஶீவா_உ வஸூ_உதஃகா_உனா_உஶஹ_உந_உஹ_உநிவய_உடுதே”. [அன்னையாணகொடாள்] - தாயார் நம்பியை நினைக்கவும் விட்டுக்கொடாள். “ஒருவிஷயத்திலே ப்ரவணையாகக் காணவல்லேனே” என்றிருந்தவள், நெஞ்சையும் காவலிடாநின்றாள். க்ருஷிபண்ணினவள்தானே நிஷேபிக் கிறதா_உய்மிலோபம் வருமளவாகையாலே. [வழுவில்கீர்த்தி] - குறைவற்றகீர்த்தி. [நான்]-கீர்த்திபோலே ப்ருதக்ஸூகியில்லாதநான். [குழுமி இத்தயாதி] - நித்யஸூரிசுருடைய ஸமுஹங்கள் திரண்டு அதுவிக்க. கண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே திரள்திரளாக வாயிற்று இழிவது. [சோகி இத்தயாதி] - அழகு_உவெள்ளத்தின்மேலே உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற அத்விதியமான விக்ரஹம். “இன்றிரன்றறியேன்” என்கிறபடியே நித்யா பூர்வமாயிருக்கும் வடிவு. “தெஜஸா_உராஸி_உஶீ_உஶி_உத_உத_உ”. [என்னெஞ்சுள்ளேமும்]-அத்திரளோடே அவ்வடிவு என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸியாநின்றது. அது நாங்கள் காண்கிறிலோம்! என்ன,—[ஆர்க்குமறிவரிதே] - ஸ்வயதநத்தாலே காண்பார்க்கும் அறியவொண்ணது, த்வரையில்லாதார்க்கும் அறியவொண்ணது. எனக்கு மறக்கவொண்ணது ப்ரபோலே பிறர்க்கு நினைக்கவொண்ணது.

ரு.—பத்தாம்பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸிக்கிற படி ஒருவர்க்கும் ஸோசரமன்றென்கிறான்.

[கழியமிக்கதோர் காதலளிவள்] - இதர விஸஜாதீயமான காதல்; அன்றிக்கே, நாள்கழியக்கழியப் பெருகிவருகிற காதலென்னுதல்; “ஸோகஸூகியுகாடும_உ நமவதா_உ ஹு_உவமவ_உகி_உ | ஶீவா_உவஸூ_உதஃகா_உனா_உ ஶஹ_உந_உஹ_உநிவய_உடுதே” (ஸோகஸூகில

பத்தாம்பாட்டு.—கழிய இத்தயாதி. நாலாம்பதத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - நம்பியுடைய திருமேனி இத்தயாதி.

முந்தின அர்த்தம் - லோகத்தைக்கடந்த மிகுதியானகாதலென்று. அதாவது - இதரவிஸஜாதீயமான காதல் என்றபடி. “நாள்கழியக்கழியப் பெருகிவரும்” என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸோகஸூ இத்தயாதி. “ஸோகஸூகியுகாடும_உ நமவதா_உ ஹு_உவமவ_உகி_உ | ஶீவா_உவஸூ_உதஃகா_உனா_உ ஶஹ_உந_உஹ_உநிவய_உடுதே”

காலேநகச்சதாஹ்யபகச்சதி- மமசாபர்யதங்காந்தாமஹந்யஹநிவர்த்ததே) - நாட்டார் அவி மதவிஷயத்தைப்பிரிந்தநாள் ஒருபடியாய், பின்பொருபடியாய், பின்னைத் தானே மறந்து போகாநிற்பார்கள் ; எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே, நாள்செல்லச்செல்ல சோகம் பெருகிவாரா நின்றது. [அன்னைகாண்கோடாள்] - “இவளொருவிஷயத்திலே காதல்பண்ணக் கண்டேனாகவல்லேனே” என்றிருக்கு மவளும் காணவேண்டுகிறீர்கள். ஆனால் இப்போது இங்ஙனப் படுகிறதென் ? என்னில், — யர்மிலோபம்வரும்படி ப்ரவணையாக வொட்டாளே, “ஆஸ்ரயமுண்டாய் மேல் நடக்கவேணும்” என்றிருக்குமே. காண்கையாகிறது - அநுஸந்திக்கை. † “நெஞ்சென்னுமுட்கண்” என்னக்கடவதிறே. நெஞ்சையுங்கூட வாய்கட்டா நின்றாள். [வழுவில் இத்யாதி] - குறைவற்ற கீர்த்தியையுடைய. [நான்] - அக்கீர்த்திக்குப் பிரித்து ஸ்மிதியில்லாதாப்போலே, அவனையொழியத் தனித்து ஸ்மிதியில்லாத நான். [கண்டபின்] - இவர்க்கு இப்போது காட்சியாவதுதான் ஏதென்னில், — அடியில் * பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி * முனியேநான்முகனளவும்செல்ல ஏகவாக்யமிதே, நடுவுள்ளவை அநுஸந்திக்காரங்களால் பிறக்கிற விசேஷங்களிறே. [குழமி இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுடைய திரளானவை, கிண்ணகத்தில் இழிவாணைப்போலே கைகோத்துக்கொண்டு இழியும்படி. [சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு] - “தேஜஸாநாஸிஉஜி-புதடி” (தேஜஸாம்ராஸிமூர்ஜிதம்) தேஜஸ்ஸின் நடுவே உந்நேயமாயாயிற்று வடிவிலிருப்பது. [என்னெஞ்சுள்ளெழும்] - நித்யஸூரிகள் நடுவே தோன்றுமாபோலே என் நெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாசியானின்றது. † (அது நாங்கள் காண்கிறிலோம்! என்ன) [ஆர்க்குமறிவரிதே] - † (ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கும் அறியவொண்ணாது, த்வரையில்லாதார்க்கும் அறியவொண்ணாது.) எனக்கு மறக்கவொண்ணாதாப்போலேயாயிற்று ஸ்வயத்நத்தாலறிவார்க்கும் அறியவொண்ணாதிருக்கிறபடியும்.

(க௦)

ப்ர:—(சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு)—ஸ்ரீவிஷ்ணுவாஸாநென வ்யபெரிஸெ நவநே, “தௌஷ்டாபெததாபெவாஸாஸுஜவகூ உதாயாபு | சுவாபுவபு ராபுவஸௌஸாநெனஜஸாநாஸிஉஜி-புதடி”

காணாஸிஹந்யஹநிவயபுதெதாபு”உதி ய-பகாணெவணுநே ராஜி: “ஜிவ” என்ற சகாரம் துஸப்தார்த்தமாக்கி - எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே என்கிறது. இங்ஙனப் படுகிறதென்? என்னில்- காதல் மிக்கால் காணவொட்டாமல் படுகிறதென்? என்னில். “காண” என்கிற இதுக்கு அநுஸந்திக்கை அர்த்தமானால், நினைக்கவொட்டாளென்னுமல், “காண்கோடாள்” என்பானென்? என்ன - நெஞ்சேன்னும் இத்யாதி. நெஞ்சாகிற ஆந்தரத்ருஷ்டி இத்யர்த்தஜி. † பேரிய திருவந்தாதி, இருபத்தெட்டாம்பாட்டு, “அன்றே நங்கண்காணும்” இத்யாதி. ஏகவாக்யமிதே - மாநாநுபவமென்று ஏகவாக்யமிதே. ஆனால் “பெற்றொழிந்தேன்” “கண்டுகொண்டெந்தொழிந்தேன்” என்று சொன்னதுக்கு ஸ்வயமேதென்ன - நடுவுள்ளவை இத்யாதி. “தேவர்குழாங்கள் - குழிமி” இத்யந்வயஜி. குழமி-ஸவ்ஹிபவீத்து. எழுவது - உந்நேயம். “என்னெஞ்சுள்ளெழும் ஆர்க்கும் அறிவரிதே” என்றதுக்கு, அவதாரிசையிற்சொன்ன அர்த்தமன்றிக்கே அர்த்தாந்தரம் - எனக்கு மறக்க இத்யாதி. இவன் - கழியமிக்க இத்யாரப்ய, தேவர்குழாங்கள் - குழிமி - கைதொழ இத்யாரப்யாந்வயஜி.

(௧0)

† குண்டலிதகர்த்தங்களிரண்டும் க்வாசித்கம். வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராது.

பதினோராம் பாட்டு.

அறிவரியபிரானே ஆழியங்கையனையேயலற்றி
நறியநன்மலர்நாடி நன்குநுகர்ச்சடகோபன்சொன்ன
குறிகோளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்
அறியக்கற்றுவல்லார்வைட்டணவர் ஆழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே.

ஆ.—(அறிவரிய.) கையும்திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை அவ்வுபகார ஜநித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாவஸாராய் அலற்றி, மிகவும் பரிமளத்தையுடைய செவ்விப் பூவைக்கொண்டு, நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கீடான ப்ரஹாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, லகவத்திவ்யலாஞ்சநங்ஷயமான ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும், ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிற்காட்டிலும் பாத்வமுள்ளது நம்பிக்கலிலே யென்று உபபாதித்த இத்திருவாய்மொழியை வ்யக்தமாக அப்யஸித்தவர்கள் ஸப்ஸாரத்திலிருந்துவைத்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தவர்கள் ஸப்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே வைஷ்ணவர்கள் என்கிறார்.

[அறிவரிய என்றதொடங்கி] - கையும்திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும் † தெரியாதபடியாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை அவ்வுபகாரஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பாவஸாராய் அலற்றி. [நறிய என்றதொடங்கி] - மிகவும் பரிமளத்தையுடைய செவ்விப்பூவாகக்கொண்டு நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கீடான ப்ரஹாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அவனுடைய திவ்யலாஞ்சநங்களை அநுஸந்தித்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும், ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிலும் பாத்வமுள்ளது நம்பிக்கலிலே என்று உபபாதித்த இத்திருவாய் மொழியை வ்யக்தமாகக் கற்றிருக்குமவர்கள்.

ப.—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்குலகவச்சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபலாபம் ஹலமாகவருளிச்செய்கிறார்.

(ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தால் அறிய நினைத்திருப்பார்க்கு), அறிவு - அறிய, அரிய - ஒண்ணுதபடியான, பிரானே - ஸ்வாமியாய், ஆழி-(அதுக்குஸூசமான) திருவாழியை, அம்-அழகிய, கையனை - திருக்கையிலேயுடையவனை, அலற்றி - (ப்ரேமபாவஸ்யந்தோற்றுப்படி) அலற்றி, நறிய - பரிமளோத்தரமாய், நல்-ஸ்ஸாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்களைப்போலே, நாடி - ஆராய்ந்து, நன் - அநுபவயோக்யமான ஜ்ஞாநாதிவைலக்ஷண்யத்தையுடையாய், குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், குறி-ஆயுதாவயவாபரணரூப சிஹ்நங்களை, கொள் - உடைய, திருக்குறுங்குடியதன்மேல்,— இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், அறிய - ஜ்ஞாநப்ரகாஸம்பிறக்கும்படி, கற்று - அப்யஸித்து, வல்லார் -

† 'அறியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற' என்றும் பாடங்காண்கிறது.

அர்த்தாநுஸந்தாரம் பண்ணவல்லவர்கள், ஆழ் - அபாயமான, கடல் - கடல்குழந்த, ஞாலத்துள்ளே - பூமிக்குள்ளே, வைட்டணவர் - பகவதஸாதாரணஸம்பந்தாநுபவ தத் பராயக்கொண்டு வர்த்திப்பர்கள். நன்குருகரென்று - ஊரழகாகவுமாம். இது - அறுசீ ராகிரியவிருத்தம்.

இ.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியப்பணிப்பார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

[அறிவரியபிரானே] - ஸ்வயத்தந்தாலே அறியுமவர்களால் அறியவொண்ண தொழியப்பெற்றேமே யென்கிறார். இக்குடியிலுள்ளார் ஸ்வயத்தந்தால் அறியுமவர்களோ? என்னில்,—“இவளாலேமீளலாம்” என்று மீட்கப்பார்த்தபோதே, “தந்தாமாலே பெறவுமாம்” என்றிருந்தார்களாமிறே. [ஆழியங்கையனையேயலற்றி] - கையுந் திருவாழியுமான அழகையே சொல்லியாயிற்று இதிற்குப்பிட்டது. முதலிலே “சங்கி னோடும்நேமியோடும்” என்னு, “வில்லும்தண்டும்தொழும்சக்கரமும்” என்னு, “நேமியங் கையுளதே” என்னு, இதுவேயாயிற்று எல்லாவற்றோடும் சேர்த்து அநுவித்தது. [நறியநன்மலர்நாடி] - பரிமளிதமான செவ்விப்பூவாகப் பாட்டுக்களைத்தேடிக்கொண்டு. “சொன்மலைகள்” என்றும், “அடிசூட்டலாகுமந்தாமமே” என்றும் சொல்லக்கடவ திறே. [நன்குருகர்ச்சடகோபன்] - இவ்வூரில் ஜம்மாயிற்று இவர்க்கு இப்பராவண் யத்தை விளைத்தது. நம்பியுடையவழகை முட்டக்காணவல்ல ஆழ்வாரென்றுமாம். [சொன்னகுறிகொளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும்] - அழகை மெய்க்காட்டுக்கொண்டுசொன்ன இப்பத்தென்னுதல், திவ்யலாஞ்சரங்களைச் சொன்ன இப்பத்தென்னுதல். [அறியக் கற்றுவல்லார்] - பரமபதத்திலும் அவதாரங்களிலும் திருக்குறுங்குடிநிலையிலே அழகா லும் ஸீலத்தாலுமுண்டான ஏற்றமறிந்து கற்கவல்லவர்கள். குணபிடியமிறே வஸ்து வுக்கு ஏற்றப். வ்யத்தமாகக்கற்கவல்லார்களென்றுமாம். [ஆழ்கட ஞாலத்துள்ளேவைட்ட ணவர்] - மருவாமியான ஸம்ஸாரத்திலே, உகந்தருளினநிலத்தி லேற்றமறியுமவர்கள் நித்யஸூரிகளோடொப்பார்கள்.

நா.— நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத் திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

[அறிவரியபிரானே] - நாம் பெறுதல் இழத்தல் செய்கிறோம், ஸ்வயத்தநஸாத்யமன் றிக்கே யொழியப்பெற்றேமே முன்னம். வஸ்துதான் உண்டானால் நினைத்தபோது பெற்று அநுவிக்கலாமிறே. இவர்கள் பின்னை ஸ்வயத்தந்தாலே அறியுமவர்களோ? என்னில்,— ஆகவேணுமிறே, “மீளலாம்”†என்றிருந்தபோதே, “தந்தாமாலே யறியவுமாம்” என்றிருந் தார்களாமிறே. [ஆழியங்கையனையே யலற்றி] - “சங்கினோடும் நேமியோடும்” என்று

நிகமம்.— அறிவரிய இய்யாதி. நாலாம்பாதத்தைக்கடக்கித்து - அவதாரிகை.

தாம் பெறுதிருக்கவும், அறிவரியஞானமையைக்கொண்டு - “பிரான்” என்கிறதென்? என்ன - நாம்பெறுதல் இய்யாதி. ஸ்வயத்த நஸாத்யமனல்லாததுகொண்டு தனக்குலாபமேதென்ன - வஸ்துதான் இய்யாதி. இத்தால் - ஸ்வயத்தநஸாத்யமனன்றிக்கே யொழிந்தால் வஸ்துஸத்வாவதத்துக்கு அழிவில்லாமையாலே, நினைத்தபோது அநுபவிக்கலாமென்றபடி. இவர்களென்றது - தாய்மாராகச் சொல்லப்படுகிற அத்தவஸாயநிஷ்டை. மீளலாம் - மீட்கலாம். கைவிடாமலென்றது - சாடு; கையைவிடுகையும், விச்சேதிக்கையும். “ஆழியங்கையனையே” என்று - அவயரிக்கிறதென், “சங்கி

† ‘என்றிருந்தாப்போலே’ என்று பாடாந்தரம்.

உங்க சிருவாய்மொழி—ரு-ப. ரு-தி. எங்ஙனேயோ.

தோடங்கின்படியே தலைக்கட்கீறார். அவனைக்கைவிடாமல் அநுலவிக்கவல்லார் இவரைப் போலில்லை. கையுந்திருவாழியுமானவழகை அல்லாதவழகுகளோடே சேர்த்து அநுலவித்த வித்தனை - இதுக்குமுன்பெல்லாம்; கையுந்திருவாழியுமான அழகையாயிற்று உருவச்சால் லிக் கூப்பிட்டது - இதில். [நறியநன்மலர்நாடி]-பரிமளத்தையுடைத்தாய் நன்றாயிருக்கிற புஷ்பங்களானவற்றைத் தேடிக்கொண்டு. “அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்” என்னக்கடவதிறே. [நன்குருகூர்ச்சட்கோபன்] - இக்காதவண்டாகைக்கடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. [குறி கொள் இத்யாதி] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, நம்பியுடையவழகை மெய்க்காட்டுக் கொண்ட இப்பத்தும் திருக்குறுங்குடிவிஷயம். தீவ்யாயுதங்களும் தீவ்யாஹுணங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டான நம்பியுடையவழகைத் திரளச்சோன்ன பத்தும். † (தீவ்ய லாஞ்சநங்களைக்கொண்டு சோன்ன பத்தென்னவுமாம்.) இத்தை [அறியக்கற்றவல்லார்]- கற்றறியவல்லார். அறிந்து கற்கையாவது - “புரிவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள் நடுவே யிருக்கிற இருப்பிலுங்காட்டில், திருக்குறுங்குடியில் நிற்கிற நிலையிலே குணங்கையுள்ளது” என்னுமிடத்தை யறிந்து அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். வஸ்துவுக்கு குணத்தாலேயே உத்தர ஷம்; அந்தகுணங்கையுமெங்கேயுண்டு, அங்கேயே ஏற்றம். [ஆழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே - வைட்டணவர்]-மருபுமியான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகளோடொக்கச் சோல்லலாம்படி யாவர்கள் உகந்தருளினநிலங்களில் வாசியறியுமவர்கள். (கக)

“சேடும் நேமயோடும்” இத்த்யாதி யாவே - மற்றையாழ்வார்களோடவைச் சேர்த்தியழகையும் இத்திரு வாய்மொழியில் அநுபலககவிலையோ? என்ன - கையுந்திருவாழியுமான இத்த்யாதி. சேர்த்து - காதசித்தமாகச் சேர்த்து. இதுக்குமுன்பெல்லாம் - இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல்லாமென்னு தல், இப்பாட்டுக்கு முன்பெல்லாமென்னுதல். உருவ - அவ்சித்தமாக. புஷ்பங்களானவற்றை புஷ்பங்கள்போலேயிருக்கிற ஸுஸுப்தங்களை. பாட்டுக்கள் மாலையிருக்குமோ? என்ன - அடிசூட்ட லாகும் இத்த்யாதி. அந்தாமம் - அடிசூட்டலாகுமென்று - அழகியமாலையை ஸமர்ப்பித்தால் எத்தனை யுகப்பண்டு, அத்தனையுகப்பண்டு இத்திருவாய்மொழியை யநுஸந்தித்தால் ஈஸ்வானுக்கு என்றபடி. இத்தால் - “அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்” என்றதுக்கு - அவ்விடத்தில் அருளிச்செய்த அர்த்தமன் றிக்கே, இப்படியும் ஓரர்த்தம் விவக்ஷிதமென்று கண்டுகொள்வது. நன்மைக்கு அர்த்தம் - இக்கா நல் இத்த்யாதி. குறிக்கொள் என்றது - குறியென்று - மெய்க்காட்டாய், அழகை மெய்க்காட்டுக் கொண்ட என்றபடி. மெய்க்காட்டுக்கொண்ட - விஸதமாக அறிவித்த. “குறி” என்று - ஆயுதா பாணரூப சிஹ்நாய், அவற்றினுடைய சேர்த்தியால்வந்த அழகைச்சொன்ன இப்பத்தென்று அர்த் தார்த்தம் - தீவ்யாயுதங்களும் இத்த்யாதி. ஆக, “குறிக்கொள் - இவைபத்தும்” என்றதுக்கு - மெய்க் காட்டுக்கொண்ட இவைபத்தமென்றும், ஆயுதாதி லாஞ்சநங்கனையுடைய இவைபத்தென்றும் அர்த்த த்வயம். இவைபத்தும் லாஞ்சநங்கனையுடைத்தாகையாவது - ப்ரதிபாத்தயா வுடைத்தாகையென்ற படி. தப்பாதிபாதக மித்யார்த்தம். குணதீக்யம் - ஸௌலப்பாதி குணதீக்யம். குணதீக்யமேயோ உத்தரவுதேவது, மேன்மையேண்டாவோ? என்ன - வஸ்துவுக்கு இத்த்யாதி. அறியக்கற்றவல்லார் - ஜ்ஞாநப்ரகாசம்பிறக்கும்படி அப்யஸித்து அர்த்தாநுஸந்தாநம்பண்ண வவ்வர்களென்று ஸுப்தார்த்தம். கற்றறியவல்லார் என்று வாக்யமிருந்ததாகில், அர்த்தார்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது. காமேணவ்யம்.

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி: - தாஷுக்ஷோஹமஹநெஸகிவாவநா

யாஹுஹிஹமரொரவயவாஹுணாஹிஹுஷா | ப்ரதிக்ஷதஸுஷாஹுஹிஹவாவி தஸுஷீதாஸுஹாஹிஹாஹுஷதவணுதெஸ: ||

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:—ஸஜ்ஜெயபுஜஸுஞ
சூழிவிருவிவதயாஸாஜுபுஜெவஸுஜஸுஜா விஜெவாஜெவஸுநாலா
வததிநிரவயிஜெவாதிருஜெவஸிஜெவதபுஜா நெசூவாஜெவாஸெவாஹாண
ஸுஷஸ்யாஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸுஜெவஸு
ஹாதிவெத்யுயாயி||

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

{ எங்கனேநீர்முனிவது என்னையினிதம்பியமுது
இங்கனேதோன்றுகின்றதன்முன்னே - அங்கன்
உருவெளிப்பாடாவுரைத்ததமிழ்மாரன்
கருதுமவர்க்கன்பக்கடல்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீபர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஆருந்திருவாய்மொழி— கடல்ஞாலம் : ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(கடல்ஞாலம்.) இப்படி எம்பெருமானைப்பிரிந்த வ்யஸநமேயிக்கு அந்த
வ்யஸநாதியயத்தாலே ஆத்யாரணக்ஷமையன்றிக்கே யிருந்த பிராட்டி, ஆத்யார
ணர்த்தமாக “ஸ்ரீகோபிகளைப்போலே வண்துவரைப்பெருமாளுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்
களையும், மற்றும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் அநுகரித்துயரிப்போம்” என்று
அதிலேயொருப்பட, இவன்படியைக்கண்ட திருத்தாயார், “இவள்சொல்லுகிற பாசாங்
கள் ஆஸ்சர்யமாயிராநின்றன, இவன்பக்கல் எம்பெருமான் ஆவேஸித்தானாகாதே, இவ
ளுடைய அதிலோகமான பாவ்ருத்திகள் ‘இன்னபடி’ என்று அத்யவஸிக்க முடிகிற
தில்லை” என்று, வினவவந்தவர்களைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் சென்ற வ்யஸ
நமே தலையெடுத்து ஆத்யாரணம் பண்ணமுடியாமையாலே “ஸ்ரீகோபிகளைப்போலே
க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதாதிகளையும் மற்றும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி திவ்யவ்யாபாரங்களை
யும் அநுகரித்து யரிப்பேன்” என்று அதிலே உபக்ரான்தையான இவள்தையை அநு
ஸந்தித்து, “இவள் தனக்கு யாரணர்த்தமாக அநுகரிக்கிறாள்” என்று தன்கலக்கத்தாலே
துணியமாட்டாதே, “இந்த விகாரம் மந்த்ரௌஷதாதிகளால் பிறந்ததோ? தனக்குத்தானே
பிறந்ததோ?” என்று இப்புடைகளாலே பலஸங்கைகளைப் பண்ணி யீதாசர்யனான க்ருஷ்
ணனோட்டை வசநவ்யக்தி ஸாயர்ம்யத்தாலும் அவனுடைய ஜ்ஞாநமுத்ரா நிரீக்ஷணதி
களோடு உண்டான ஸாயர்ம்யத்தாலுமாக “எம்பெருமான் இவன்பக்கலிலே ஆவேசிக்கை
யாலே அவனுடைய பேச்சைப் பேசுகிறப்போலே யிருந்தது, இவளுடைய அதிலோக
மான பாவ்ருத்திகள் இன்னபடி யென்று அத்யவஸிக்க முடிகிறதில்லை” என்று வினவ
வந்தவர்களை நோக்கித் திருத்தாயார் சொல்லுகிறாள். இடைப்பெண்களைப்போலே சேஷ்
டாநுகரணக்ஷமை யல்லாமையாலே ஸ்ரீகீதையில் விஸ்த்யத்யாயப்படியே ப்ராசர்யேண
அநுகரிக்கிறாள்.

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஆந்தராதுவவப்ரீதி நடக்கச்செய்தே வொஹ்யஸம்ஸலேஷாலபத்தாலே அப்ரீதியும்கலந்து நடந்தவிது, ஸ்வநாப்ரகர்ஷத் தாலே அலாபநிபந்தநமான ஆர்த்தியே விஞ்சும்படி அதிசயிதாபிரிவேஸம்பிறந்து, பக வத்தாதாத்யப்ராதிபத்தி பிறக்கும்படி ஸ்வநைமுதிர்; ஸர்வநிர்வாஹகளுன ஸர்வேஸ் வானுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், தத்ப்ராதிபாதகமான வித்யாஸ்த்தலங் களும், ஜகத்துக்கு ப்ராநகாரணபூதமான மஹாபூதங்களும், ஸகலக்ரியைகளும், ஜகத் விஷயாக்ஷணவ்யாபாரங்களும், அவதாரசேஷடிதங்களும், ஜகத்தினுண்டான ஸமஸ்த ஹந்துவர்க்கமும், ப்ராஹ்மாதிகளான தேவர்ஷிவர்க்கமும், புண்யபாபரூபகர்மங்களும், ஸ்வர்க்கநாகாதிரூபமலங்களும் நானிட்டவழக்கென்று, அநுகாரரூபோக்தியைப்பண்ணும் படி இவர்க்கு அந்நவாவநைபிறந்தபடிக்கண்ட பரிவரானவர்கள், ஜிஜ்ஞாஸுக்களான பார்ஸ்வஸ்த்தர்க்கு இவர்படியை அறிவித்தப்காரத்தை; பிரிவாற்றாமையால்வந்த ஸ்வநையாலே க்ருஷ்ணாகாரம்பண்ணின கோபிமாலைப்போலே, நாயகளுன ஈஸ்வர னுடைய ப்ரகாரங்களை அநுகரிக்கிற நாயகியுடைய ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களை நற்று யானவள் வினவினார்க்குரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் சென்றது, இதில் - அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து, ஸ்மரித்து யரித்ததுவும்போய், ஆத்மபாரணம் பண்ணமுடியாமையாலே அநுகரித்து யரித்த ஸ்ரீ லோபிமாலைப்போலே அநுகாரமாய்ச் செல்லுகிற இவள்தஸையைக்கண்ட திருத்தாயார், “இவ்விதாரம் மந்த்ரொளஷதாதி களாலே வந்ததோ, ஆற்றாமையாலே அநுகரித்து யரிக்கிறாளோ” என்று ஸங்கித்து, அவ ளோட்டை வசநவ்யக்திஸாயர்மயத்தாலும் ஜ்ஞாநமுத்ராரீக்ஷணாதிஸாயர்மயத்தாலும், “ஈஸ்வரன் இவள்பக்கிலே ஆவேஸித்தாப்போலே யிராநின்றது” என்று; இவள் ப்ர வ்ருத்திகளை “இன்னபடி” என்று அப்யவஸிக்கமாட்டாமையாலே, வினவவந்தவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். இடைப்பெண்களைப்போலே சேஷ்டாநுகார மில்லாமையாலே, உக்த்யநுகாரமாய்ச் செல்லுகிறது; மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலே, அநுகாரம் அவர்களைப்போலே அவதாரத்தளவிலேயாய் ப்ராத்தேஸிகமன்றிக்கே ஸவிஷ்ணுதிக னானவனை யநுகரிக்கையாய், விஷ்ணுத்தயத்யாயத்திற்சொன்னபடியே ப்ராசுர்யேண அநுகரிக்கிறாள். கீழில்திருவாய்மொழியில் - விக்ரஹவைலக்ஷணயம் சொல்லிற்று, இதில் - அதுக்குள்ளான ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கிறாள், தேஹாத்மாஸிமாநம் முற்றினால் வேறென்றுதோற்றதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவ்வளவும்கெல்லத் தன்னை யநுஸந் தித்த ஸ்வநாப்ரகர்ஷத்தாலே ‘சுஹம்ஸுஹவம்ஸுஹயுஸு’, ‘தஜ்வஹாவரோவஹஃ’, “தஜ்வஹவதுஹம்ஸவது” என்கிறபடியே அவன்பாசுரமேயாயிருக்கத்தட்டில்லை.

ஈ.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிறேசென்றது; இரண்டு மாய்க்கலந்து சென்றால் ப்ரீதியே தலையெடுக்கவுமாமிறே, லாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்தது; கீழ் உருவெளிப்பாட்டாலே அவனை ஸ்மரித்துயரித்த அம்ஸமும்போய்,

கடல்ஞாலம் பாவேஸே, வ்ருத்தகதநபூர்வகமாக வர்த்திஷ்யமாணஸங்கதி - கீழில்திருவாய் மொழியில் இத்தயாதி. தலையெடுக்கவுமாமிறே என்றவந்தாம், ‘அதுசெய்யாதே’ என்றுகூட்டு வது. தலையெடுத்தது என்றவந்தாம், ‘ஆகையாலே’ என்றுகூட்டுவது. அநுகாரப்ரகாரமேதென்ன- ஓரோ இத்தயாதி. இங்கு, அநுகாரமாவது - அவன்சொல்லும் வார்த்தையை யநுகரிக்கையென்று ஸாப்தமாயிருந்ததேயாகிலும், இந்தஸப்தாநுகாரம் - தத்பூர்வஹாநியான ஜ்ஞாநமுத்ராரீக்ஷணயது

அலாஹத்தால்வரும் துவட்சியேயாயிற்று; இப்படி துவண்ட இவள் பிரிவாற்றும்மையாலே அவளை யறுகரித்து யரிக்கப்பார்க்கிறாள். ஒரோ அர்த்தோபந்யாஸங்கள் பண்ணவிருப்பா ரைப்போலே ஜ்ஞாநமுத்தரையுந்தானுமாய் துதோபநிஷதாசார்யனைப்போலே யிருந்தாள்; இத்தைக்கண்ட திருத்தாயார், “இது ஏதேனும் மணிமந்த்ரௌஷதாதிகளாலேவந்த விகா ரமோ?” என்று ஸங்கித்து, அங்ஙனொருபுடைகள் காணாமையாலே “அதல்ல” என்று அறிந்தாள்; இனி, “அவனைப்பிரிகையாலேவந்த ஆற்றும்மையாலே அறுகரித்து யரிக்கி ருள்” என்று தெளியமாட்டிற்றிலன் தன்கலக்கத்தாலே; இவ்வளவிலேபுகுந்து “இது தான் என்?” என்று வினவப்புகுந்த ஸங்கித்துக்களைப்பார்த்து திருத்தாயார்; அவனோடே வசந வ்யக்தி ஸாப்யம்யத்தாலும் ஜ்ஞாநமுத்தராகிரீக்ஷணதிகளிருந்தபடியாலும், ஸர்வேஸ்வரன் இவள்பக்கலிலே ஆவேஸித்தானாகவேணுமென்று சொல்லுகிறாள், “அறுகரித்து யரிக்கிறாள்” என்று அறியமாட்டாமையாலே. பிரிவாற்றும்மையுண்டானால் அறுகரித்துயரிக்கக்கடவதிறே, க்ருஷ்ணனை அறுகரித்தார்களிறே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்; “கூடுஷ ஹமேஷுவ விதம்வ்ரஜாஜ்ஜொக்யதாந்தி” (க்ருஷ்ணேஹமேஷலலிதம்வ்ரஜாம்யாலோக்ய தாமக்தி) - நான் க்ருஷ்ணன், இங்ஙனேநடக்கப்புகாநின்றேன் நடைச்சக்கரவத்துப்பிடிக்க வேண்டுமபடியாக; கண்படைத்தாரடையக் கண்டுகொள்ளுங்கொள் என்றாளிறே. “ஊஷகாலீயதிஷாசு” (துஷ்டகாலீயதிஷ்டாந்தர) - ஒருத்தி காளியனய்க்கிடக்க,

ப்ர:—கடல்ஞாலம் புவெஸெ. (க்ருஷ்ணனை அறுகரித்தார்களிறே திருவாய்ப் பாடியில்பெண்கள்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணெ வணுமெஸெ[௧௩] “மொவ்யுஷ் வுஷு ஸ: கூடுஷவெஷாஸாயததிருதய: । கூடுஷெஸஹதெகூடுஷெ வெருவ்யுஷு வநாஹாஸு ॥௨௪॥ கூடுஷெ நிவடிஹுடியாஜததிருதய: வரஸுரம் ॥௨௫॥ கூடுஷெ ஹமேஷுவவிதம் வ்ரஜாஜ்ஜொக்யதாந்தி: । கூடுஷெ லீகிஷுஷஸு ஶிவீதிநிபுஸ ஶிதாஸு ॥௨௬॥ ஊஷகாலீயதிஷாசு கூடுஷெ ஹிவதிவாவரா । வாமுஷாவெஸா ஸுஷுஷு லீவாவஸுஷாவெ ॥௨௭॥ கூடுஷெ லீகிஷெமொவா நிஸுஷெ ஸீயதாதிஹ । கூடுஷெ ஹயெநாசு யுதொமொவடிநொயிரா ॥௨௮॥ யெநு கொயிரியாக்ஷிவொவிவாஹுயெயா । மாவொஸு லீகிஷெவாநுரூ கூடுஷெ லீவாமுகாரிணீ ॥௨௯॥”

காரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்றவிவகிதம். அறுகரிக்கிறாளென்று தெளியவொண்ணுதோ? என்ன- இனி அவனை இத்யாதி. தெளியமாட்டான் என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - *தனைக்கும் தன் தன்மையறி வரியானைப்போலே, ஸ்வவைவஸுவம் தமக்கும் தெரியாது என்றபடி. இது எழும்பாட்டிலே வ்யத்தம். பந்துக்களையென்றது - “உற்றீர்கட்கு” என்றத்தைப்பற்ற. அவனோடே வசநவ்யக்தி ஸாப்யம்யத் தாலும் - அவனுடைய உக்திகளைச் சொல்லுகையால்வந்த ஸாப்யம்யத்தாலும். வசநவ்யக்தி - வசந ஸாரம். வசனென்றபடி. அறுகரித்து யரிக்கவேணுமோ? என்ன - பிரிவாற்றும் இத்தாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - க்ருஷ்ணனை இத்யாதி. “கூடுஷெ நிவடிஹுடியாஜததிருதய: வரஸுரம் । கூடுஷெ ஹமேஷுவவிதம்வ்ரஜாஜ்ஜொக்யதாந்தி: । கூடுஷெ லீகிஷுஷஸு ஶிவீதிநிபுஸ ஶிதாஸு । ஊஷகாலீயதிஷாசு கூடுஷெ ஹிவதிவாவரா”

ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாய் ஏறி ஆடினாளிறே. “ப்ரதிகூலனா காளியனா லாகாதோ க்ருஷ்ணனாகத்தன்னை அநுகரிக்கிற பேண்ணின்கால்போடி படப்பேறில்” என்றிருந்தாள்; க்ருஷ்ணனானவள்தானும் இவளை “காளியன்” என்றே நினைத்துக் கண்ணற்றத் துகைத் தாளிறே அநுகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே. அவர்கள் ஓரவதாரத்திலே அநுலவிக்கையாலே அங்குள்ளசேஷ்டிதங்களை அநுகரித்தார்கள், இவள் மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவளாகையாலே உலயவிபூதியுத்தனை அநுகரிக்கிறாள். இங்கு - கால், நடைதாராமையாலே அங்குப் போலே காயிகமான அநுகாரமல்ல, வாசிகமாத்ரத்தாலேயாயிற்று அநுகரிக்கிறது. ஆக, “பிறப்பே பரதந்த்ரஜம்மத்திலே பிறந்தவள் பிறப்பே ஸ்வதந்த்ரானவன் வார்த்தையும் சொல்லாநின்றாள், ஸ்தீர்த்வத்துக்கு எல்லையான இவள் புருஷோத்தமன்சொல்லும் வார்த்தையையும் சொல்லாநின்றாள்; அறிவுக்குவிஷயம் வ்யவஸ்தீதமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லாநின்றாள்” என்றுகொண்டு; இவள்செய்கிறபடிகளைத் திருத்தாயார், வினவப்புருந்தவர்களுக்குச் சொல்வகிறாள்.

கீழில்திருவாய்மொழியில் - உருவேளிப்பாட்டாலே அநுலவித்தது விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையிறே, அதுவேயிறே ஸாஹாஸ்ரயம்,†(தேஹாத்மாஹிமாம் முற்றினால் வேறென்றுதோற்றதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவனளவும்செல்லத் தன்னையநுஸந்தித்த லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்தானாகப்பேசுகிறாள்.) அத்தையிறே லாலித்தது. லாவநாப்ர

ஊதாழிவணுடுமெமொவ்யு: நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கையாவது - “நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தான்” என்று விருதுபிடிக்கை. விரோதியான காளியனாலாகாமோ? என்ன - ப்ரதிகூலனா இத்தியாதி. க்ருஷ்ணனானவன் துகைக்கலாமோ? என்ன - க்ருஷ்ணனாவன் இத்தியாதி. ஆனால் அவர்களைப்போலே ஓரவதாரத்தை அநுகரியாதே பரத்வத்தை அநுகரிப்பானென்? என்ன - அவர்கள் இத்தியாதி. உபயவிபூதியுத்தனெயென்றது - “கந்தல்மலர்மங்கைக்கும்” இத்தியாதியைக் கடாக்ஷித்தது. இன்னமும் ஓராகாரத்தாலே வ்யாவருத்தி - இங்கு கால் இத்தியாதி. “அவனோட்டை வசநவ்யத்தி” இத்தியாதிவாக்யவிவரணம் - ஆகப்பிறப்பே இத்தியாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஸ்தீர்த்வத்துக்கு இத்தியாதி. விஷயம் வ்யவஸ்தீதமாயிருக்க - “ஸர்வேஸ்வரணே ஸர்வநிரவாஹகன்” என்றறிவுக்கு விஷயம் வ்யவஸ்தீதமாயிருக்க. ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையாவது - “சுஹாக்ஷு த்ஸுஜமதஃபுலவஃ” இத்தியாதிகள்.

ஸ்வாபதேஸம் - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்தியாதி. உருவேளிப்பாட்டாலேயதுப வித்தது விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையிறே என்றவநந்தரத்திலே, அதுவேயிறே ஸாஹாஸ்ரயம் என்கிறத்தைச்சொல்வி; அந்தரம், இதில் - இந்த ஸாஹாஸ்ரயமான விக்ரஹத்துக்குமுள்ளான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்று ஒருவாக்யம் அத்யாஹரித்து, அத்தையிறே பாவித்தது என்றதொடங்கிச் சொல்லிக்கொள்வது. அதுவேயிறே - விக்ரஹபேயிறே. ஸாஹாஸ்ரயம் - த்யேயவஸ்து. அத்தை - ஸ்வரூபத்தை. அத்தை லாலித்தால் அவன்சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவேணுமோ? என்ன; தேஹாத்மாபிமானிக்கும் தேஹாத்மாபிமாம் முற்றினால் வேறென்று தோற்றதாப்போலே, ப்ரகாரியளவும் செல்லத் தன்னையநுஸந்திக்கும் படி லாவணை முற்றினால் அவன்சொல்லும்வார்த்தையும் சொல்லலாமென்கிறார் - லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே இத்தியாதி. “தஜாவலாவராவணஸூராவளவாராவதநா | லவதஜுவெஜீவெஜுஸத வ்யூஜாவநக்யதொலவெசு” உதிஷ்டெஹெமொவாணிக்யுபூதிகெஸியஜெ. “தஜா

† குண்டலிதம் க்வாதித்கம். வ்யாக்யாரத்துக்குச்சோது.

5-31

என்றதே. அந்தலாவம்வந்தால் அப்படியே சொல்லாயிருக்குமே. ஆக, “இப்படி பிரிவாற் றுமையாலே அவனையங்கரித்து யரிக்கிறாள்” என்று அறியமாட்டாதே, “ஸர்வேஸ்வரன் ஆவேஸித்தான்போலே இராரின்றது” என்று, திருத்தாயார் லினவவந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

மு த ற் ப ா ட் டி .

கடல்ஞாலஞ்செய்தேனும்யானேயென்னும் கடல்ஞாலமாவே னும்யானேயென்னும், கடல்ஞாலங்கொண்டேனும்யானேயென்னும் கடல்ஞாலங்கீண்டேனும் யானேயென்னும். கடல்ஞாலமுண்டேனும் யானேயென்னும் கடல்ஞாலத்தீசன்வந்தேறக்கொலோ? கடல்ஞாலத் தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? கடல்ஞாலத்தேன்மகள்கற்கின்றவே.

ஆ.—கடலோடேகூடின ஜகத்தை ஸஹாயந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித் தேனும் நானென்னும். இஜ்ஜகத்து மடூதம்மகம், ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்த மில்லையென்னும். இத்தை மஹாஸூரியபஹரிக்க, நான் அளந்துகொண்டேனென்னும்.

வநாநூகஸிநதெதாவூ திரிகு உதிவொனாராடினாரம்பாவிஸகிஸிஸா னாரம்பாவிஸகி” உத்யாதி. சுயஸிபுடும்பெவதாஹெநஸாஜாதெவிபூவாவாதி ஸபடிஸுபெந ஸநெஹாசு டெவா சுபுஹநு-கொஹவாநிதீதி. கிஸிஷாடிவபெ வதாரிதூம், உதவாரிகாரணஹித உதி பூஸூலிபூயம். சுஹபெக சூஸிதி. காரணகூபூகூ, பூயஸிஸாவதாபூரிவஹிஷூரிவெதி. ஸவபூதலாவஉசூம். சுஹ யஸுவெநொசூம் ஸவபூதலாவம் வுகிரெகெனொவபாடியதி. நானூஉதி. உதிஃ. ஹெதா. டிஷுகிரிசூலாவாதித்யபூம். சுயஸவபூதலாவ வுபபெஸு கிம் வாரிதகூசு. உத வாரிதகூகூலிசிகூபாயம்; வாரிதபூவெஸ நிவநுந உத்யாஹ. லொனாராதிதி. ஸூலிநு வாரிதாநுபூவெஸஸு டிஷூனாலி பூயெனொசூம். டிஸூலானாதிதி. சுதூஸவபூதலாவநுஸந்யதொ ருஹ ஸூஸூசிஸூவாரிதா. ஸஉதிவாரிபூஸுதெ. சுனாராசு. சுஹபிபாஹெ ரனார தூநொஸூகூஹாராபுவாஹுகாரணவபூசு, சுனாபூ. ஜீவாதாநடூ, ஸஃ-வர ரிதா, பூவிஸகி; டிக்ஷொவஹகூஷாஹூர வெதநாநாநிதாபூ. ஜீவபூ, ஸஃ- வாரிதா, பூவிஸகிதிதடிநுபூவெஸுகெனொசூஉதி. யதா, ஸஉதி. வரொ கூரூபெவெ ருஹவெவாஹுதெ. ஸஃ. ருஹம், சுனாராசு. டெஹெழிபாஹெ ரனாரஜீவாசு, சுனாபூ. வாரிதாநடூ, பூவிஸகி. “ஹூஹூ” உதிவாவ நயா வாரிதாநுபூகெஷூணாமஹு. வனகூஹிதஉத்யபூஉதிவா. ருதான்தன் வைபவத்தைப் பாக்ககின்ற பேசினென்றது - “டெவாஹெவெஸுமபூனொகமிநு” இத் யாதியைப்பற்ற. ஆனாலும் தன்னைப்பெருக்கச்சொல்லாமோ? என்ன - அந்தலாவம் இய்யாதி. நிகமகம் - ஆகஇப்படி இய்யாதி.

ப்ரளயார்ணவத்திலே அமுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நானென்னும். பூமிதான் “ப்ரளயம் வாராகின்றது” என்று அறியாதிருக்க, நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேனென்னும். இவன்பக்கல் கடல்ஞாலத்தீசன் வந்து ஆவேசித்தானே? இந்தஹ்மியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலெனச்சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச்சொல்ல உபாயமுண்டோ வென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்மகள் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிக் வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் என்னுகின்றாள்; இது, எம்பெருமான் தன்பக்கல் ஆவேசிக்க, சொல்லுகிறப்போலே யிருந்தது என்கிறாள்.

[கடல்ஞாலம் என்றுதொடங்கி] - கடலோடுகூடின ஜகத்தை ஸஹாயந்தாநிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித்தேனும் நான் என்னும். இஜ்ஜகத்து மஹாத்மகம், ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொருபதார்த்தமில்லை என்னும். இத்தை மஹாவலி அபஹரிக்க, சிலர் உபாயோபதேசம்பண்ணாதேயிருக்க, நான் அளந்துகொண்டேன் என்னும். ப்ரளயார்ணவத்திலே அமுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நான் என்னும். பூமிதான் “ப்ரளயம் வாராகின்றது” என்று அறியாதிருக்க நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேன் என்னும். [கடல் என்றுதொடங்கி] - இப்பூமியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலெனச்சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச் சொல்ல உபாயமுண்டோ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் நானே செய்தேனென்று ஸர்வேஸ்வரானிஷ்டையானப்போலே சொல்லுகின்றாள் என்கிறாள்.

கடல் - கடல்குழந்த, ஞாலம் - ஜகத்தை, (ஸஹாயந்தாநிரபேக்ஷமாக), செய்தேனும் - ஸ்ருஷ்டித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னுகிற்கும்; கடல்ஞாலமாவேனும் - (இத்தை ஸ்ருஷ்ட்யந்தாம் அறுப்ரவேசித்து “வஸுதூதூவஸு” என்கிற படியே) தத்தச் சப்தவாச்சயதயா ததாத்மகனாய் நிற்பேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கடல்ஞாலம் - இத்தை, கொண்டேனும் - (மஹாவலிஅவிமாநிக்க, அர்த்தியாய் இரந்து) அளந்துகொண்டேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; (அவாந்தாப்ரளயத்திலே வராஹவேஷத்தைக்கொண்டு), கடல்ஞாலம் - இத்தை, கீண்டேனும் - கீண்டெடுத்தேனும், யானேயென்னும் - யானேயென்னும்; (மஹாப்ரளயத்திலே “சுதா வராவரமு ஹணாஸு” என்கிறபடியே), கடல்ஞாலம் - இத்தை, உண்டேனும் - உபஸம்ஹரித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கடல்ஞாலத்தீசன் - ஸகல ஜகந்நியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரன், வந்து - வந்து, ஏற - இவளை ஆவேசிக்க, கொலோ - கூடுமோ? கடல்ஞாலத்தீர்க்கு - அவிஸேஷஜ்ஞாய் ஸம்ஸாரவர்த்திகளான உங்களுக்கு, கடல்ஞாலத்து - இத்தேஹத்திலேயிருந்துவைத்து, என்மகள் - (அப்ராக்ருதஸ்வஹாவையான) என்மகள், கற்கின்ற - அப்யஸிக்கிறவையுள்ள, இவை - இந்த அநிஸயிதாகாரங்களை, என் - என்னாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். உண்டேனென்று - வடாளஸாயி வ்யாபாரமாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவள் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் பண்ணினேன் நானே என்னுகின்றாள், அவன் தன்பக்கலிலே யாவேசிக்கச் சொல்லுகிறப்போலே யிருந்ததென்கிறாள்.

[கடல்ஞாலம்செய்தேனும் யானேயென்னும்] - கடலோடுகூடின ஜகத்தை ஸஹாயந்தரநிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித்தேன் என்னும். “சுஹம்சுசுஸஸுஜமதஃ ப்ரஹவஃ” என்னுகின்றான். [யானே] - என்கிற அவயாரணத்தாலே - த்ரிவிபகாரணமுமாகை. “ததாடிஸிபுதவநாநளஸுஷிஸம் ஹாரகாரகாள்” என்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் கரணகோடியிலேயாமித்தனை. [ஆவேனும்] - இத்தையுண்டாக்கி, வஸ்துத்வநாமஸூக்த்வங்களுக்காக அதுப்ரவேஸிக்கையாலே இஜ்ஜகத்துமீர்த்தமகம். ஸாமாநாயிகரணம் - அதுப்ரவேஸக்ருதம். “ததநுப்ரவிஸுஸவதுவாஹவஃ”. ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொருபதார்த்த மில்லையென்கை. [கொண்டேனும்] - இத்தை மஹாவேனி அபஹரிக்க, அவன்பக்களிலே ஒளதார்யகுணம்கிடக்கையாலே உபாயத்தாலே அர்த்தியாய் என்னைத்தாமுவிட்டு அளந்துகொண்டேனும்யானே யென்னும். [கிண்டேனும்] - அபஹாரமாத்ரமேயன்றிக்கே ப்ரளயார்ணவநிமக்கையான பூமியை, அபேக்ஷாதிரபேக்ஷமாக மஹாவராஹமாயெடுத்தேனும்யானே யென்னும். [உண்டேனும்] - பூமியளவேயன்றிக்கே ஸகலலோகங்களையும் ப்ரளயங்கொள்ளப்புக, “ப்ரளயம்வாராநின்றது” என்றும் அறியாதேயிருக்க, நானேயறிந்துநோக்கினே நென்னும். [யானே] - அர்ப்பிப்பாரின்றிக்கே யிருக்க, நானேவயிற்றிலேவைத்துநோக்கினே நென்னும். [சசன்] - ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸகலாந்தர்பாமியாய் ஸர்வாபத்ஸபநானவன் வந்து ஆவேஸித்தானே, அறிகுறிலேன், “உன்னைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கவா, நீ ஸம்ஸாயியாநின்றாய்” என்ன, — இவ்விஷயத்தில் என்னையும் புதியதுண்ணாதே நித்யஸம்ஸாரிகளான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவதென்கிறான். [கடல்ஞாலத்தென்மகள்] - ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து நித்யஸூரிகள் யாத்ரையாய்ச் செல்லுகிற என்மகள்படியை.

சுடு.—முதற்பாட்டு. என்மகள், ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்னுகின்றான்; எம்பெருமான் தன்பக்கலிலே ஆவேஸித்துச் சொல்லுகிறுன்போலே இராகின்றதென்கிறான்.

[கடல்ஞாலம் இத்தாதி] - “சுஹம்சுசுஸஸுஜமதஃ ப்ரஹவஃ” என்னுகின்றான். கடலோடுகூடின ஜகத்திலே ஸகலபதார்த்தங்களும், கண்ணுக்கிட ஒரு துரும் பில்லாதபடி அழிந்து, “ஹபேவ” (ஸதேவ) என்கிறபடியே-தனக்கென்ன ஒரு நாமருபங்களில்லாதபடி அழிந்தவன்று, இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னுகின்றான். ஸூக்ஷ்மசித்தித்வஸிஷ்டப்ரஹ்மமே காரணமாய், அதுதானே ஸ்த்தூலாவஸ்த்தையைவஜ்ஜிக்கையிறே கார்யமாகிறது. விஸிஷ்டமே காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே புறம்பு ஒரு காரணமில்லாமையாலே, தானே உபாசாநமும் நிமித்தமும் ஸஹகாரியுமாயிறே யிருப்பது. இப்படி

முதற்பாட்டு.—கடல்ஞாலம் இத்தாதி. பாட்டுெல்லாம்கடாகழித்து அவநாரிகை - என்மகள் இத்தாதி.

ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே அப்யயத்தையுங்கட்டி யருளிச்செய்கிறார் - கடலோடு இத்தாதி. கண்ணுக்கிட ஒருதரும்பென்றது - இளநீர்க்குழம்பிடுகிற துரும்பைச்சொல்லுதல், அஞ்சகமெழுதுகிற தூரியக்கோலைச்சொல்லுதல். “யானே” என்ற அவயாரணர்த்தம் - ஸூக்ஷ்ம இத்தாதி. யத்வா, த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாகக்கூடுமோ? என்ன - ஸூக்ஷ்ம இத்தாதி என்னுதல். த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானாலும், பரிணாமம் விஸேஷணம்ஸத்திலே யென்னுமிடந்தோற்ற - ஸூக்ஷ்மசித்தித்வஸிஷ்டப்ரஹ்மமே காரணமாய் என்றது. விவரணம் - விஸிஷ்டமே இத்தாதி. ஸூக்ஷ்மசித்தித்வஸிஷ்டவேஷேணோபாநாத்வம், ஸங்கல்பவிஸிஷ்டவேஷேண நிமித்தத்வம், ஜ்ஞா

தீர்விதகாரணமும் தானேயாய் இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னுந்நின்றேன். அவயாரணத்தாலே - காரணத்தாரிஷேதம் பண்ணினபடி. [கடல்ஞாலமாவேணும்]-“ததூஷ்டா ததேவாநுபூவிஸசு ததநுபூவிஸு ஸஜதூஜாஹவசு” (ததஸ்ருஷ்ட்வாதேவாநுபூவிஸத் ததநுபூவிஸ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே இவற்றை உண்டாக்கி, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வநாமலாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஸித்து, இவற்றைச் சொல்லும் சப்தங்கள் தன்னளவும்வரும்படி இவையாய் நிற்கிறேன் நான் என்னுந்நின்றேன். வாசகமாயாதல் வோயகமாயாதல் அவனைக் காட்டக்கடவதிறே; தோற்றுகிற இத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அபர்யவஸாநவ்ருத்தியாலே அவனளவும் வருதல், இஸ்ஸங்வயாதந்தனக்கே வாசகமாயாதல் இருக்குமிறே. [ஸஜதூஜாஹவசு] (ஸச்சத்யச்சாபவத்)- என்கிற விது ஸ்வருபைக்கமல்ல, அநுப்ரவேஸக்ருதம் என்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்றிறே [ததநுபூவிஸு] (ததநுபூவிஸ்ய) என்று. [கடல் இத்யாதி]-இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, “மேவளளது தானே நடக்கிறது” என்று விகேகயன்றிக்கே, இவற்றை அடியோத்திக்கொண்டுசென்று ரக்ஷிக்கும்படி. மஹாவலிபோல்வார், பருந்திறுஞ்சிறுநற்போலே இத்தையபஹரித்து “என்னது” என்னுமன்று, இத்தை எல்லெந்நந்து மீட்டுக்கொண்டேன் நான் என்னுந்நின்றேன். [யானே] - “ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் இவன்முன்பு நிலலார்களிறே” என்னுமத்தாலே, “ராஜ்யத்தை வாங்கித்தரவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தமாத்ரமேயிறே இந்ந்ரன்பக்கல் உள்ளது; அவனுடைய ஓளதார்யத்துக்கீடாகத் தன்னை அர்த்தியாக்கி, அவன்தரும் விரகறிந்து வாங்கினை தானேயிறே. [கடல் இத்யாதி] - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் இத்தை அழிக்கையன்றிக்கே, பூமிக்கு ரக்ஷகமாகவைத்த கடல்தானே இத்தையழிக்க, அண்டபித்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த இத்தை இடந்தேதேதேனும் நான் என்னுந்நின்றேன். அமிழ்ந்துகிடக்கிற பூமி,

பர:- (ஆவேணும்) - தெதூரீபகெ [சு] “ஸொகாபித வஹுஸ்யாஹுஜாபெபெதி ஸதபொதவ்யுத ஸதவஸஸா ஐஹஸவபுஸ்யஜத படிஹ்கிணு ததூஷ்டா ததேவாநுபூவிஸசு ததநுபூவிஸு ஸஜதூஜாஹவசு”

ஸக்த்யாதி விஸிஷ்டவேஷேணஸஹகாரித்வம். அவயாரணர்த்தத்தை முக்தகண்டமாக அருளிச்செய்கிறார் - அவதாரணத்தாலே இத்யாதி. அடியிலே - ஸஹக்ஷுதஸ்யு. “ஸஹக்ஷுதஸ்யு ஜதூஜாஹவஃபூஹயஸ்யா | ததூவாநாநாநுதிணிடிவியநஞயா || ௧ ||” என்றமீதாஸுஸபதெ. “ஆவேணும்” என்றஆனப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - ததூஷ்டா இத்யாதி. தன்னளவும்வரும்படி யெப்படியென்ன - வாசகமாய் இத்யாதி. இத்தை வ்யுத்தகரயமாக விவரிக்கிறார் - தோற்றுகிற இத்யாதி. வாசகமாயாத லென்றது-அஸ்மந்மதாநுஸாரேண. வோயகமாயாதலென்றது - ப்ராஹாகரம்தாநுஸாரேண. ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாகையாவது - “வரம்” என்றால் - ஒன்றக்கு ப்ராநாயமின்றிக்கே ஸகலவ்ருக்ஷங்களுக்கும் ஸாதாரணமாகிருப்போலே, “தேவதத்தன்” என்றால், இஸ்ஸப்தம் - சிதசிதீஸ்வரவாசகமாயிருக்கே. வோயகமாகையாவது-ப்ரதமம்தோற்றுகிற அசித்தைச் சொல்லி, ததபிமானான சேதநினைச்சொல்லி, ததந்தர்யாயினான ஈஸ்வரனைச்சொல்லுகை. ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாகிறதென், ஸ்வருபைக்கம் சொன்னாலோ? என்ன - ஸஜதூஜா இத்யாதி. “ததநுபூவிஸு” என்றது - இவ்விடத்தில் அநுவாதமன்றிக்கே சிதசிவ்நாசிஸப்தம் ஸ்வபர்யந்தமாகைக்காக நின்றநிலையைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “யானே” என்கிறதென், இந்ந்ரன் அர்த்திக்க வில்லையோ? என்ன - ஆஸுர இத்யாதி. அவயாரணர்த்தம் - அமிழ்ந்துகிடக்கிற இத்யாதி.

“என்னை எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தமை இல்லையிறே; தானேயிறே செய்தான். [உண்டேனும்]-சிலர் இருக்கச் சிலர் அழிகையன்றிக்கே, ஸ்ரஷ்டாக்களோடு ஸம்ஹர்த்தாக்களோடு வாசியற எல்லாரையுமொக்கப் ப்ரளயங்கொள்ளப்புக, இத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தேன் நான் என்னுந்நீன்றான். “அப்போதுவேறுசிலர் ரக்ஷித்தார்கள்” என்கைக்கு மற்றொருவர் உண்டாகைக்கு ஸம்பாவனையுமில்லை. [ஈசன்]-ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வாபத்ஸகனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே, அறிகிறிலேன். “உன்னைக்கேட்டு அறுதியிட வந்தோம், நீயும் ஒக்க விசாரியாநின்றாய்! நாங்கள் பின்னை நிர்ணயிக்கும்படி என்? (நாங்கள் தெரியும்படி என்?) நாங்கள் தெளியும்படி நீயே சொல்லாய்” என்ன,—[கடல்ஞாலத்தீர்க்கு] - “வைகுந்தத்தமரர்” என்னுமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரிகளாய், லகவத்விஷயம் புதியது உண்டறியாதே போருகிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவேன். கொலோ என்றவிடம் - ஸம்ஸயோக்தியல்ல, காணுங்கோளென்று நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறான். [கடல் இத்யாதி] - இதுதான் நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தை; ஆக, நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தையை ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து என்மகள் சொல்லுகிற இதுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு

கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலனேயென்னும் கற்குங்கல்வியாவேனும் யானேயென்னும், கற்குங்கல் விசேய்வேனும் யானேயென்னும் கற்குங்கல்விதீர்ப்பேனும் யானேயென்னும், கற்குங்கல்விச்சாரமும் யானேயென்னும் கற்குங்கல்விநாதன்வந்தேறக்கோலோ? கற்குங்கல்வியீர்க்கிவையென் சொல்லுகேன்? கற்குங்கல்வியென்மகள்காண்கின்றவே.

ஆ.—(கற்குங்கல்வி.) நான்கற்ற வித்யைகளுக்கு ஒருமுடிவிலையென்னும். எல்லாரும் விரும்பிக் கற்கிற வித்யைகள் நான் இட்டவழக்கென்னும். அவற்றை உண்டாக்கினேன் நானேயென்னும். அவற்றினுடைய தாத்தர்யநிர்ணயம் என்னாலேயென்னும். வித்யாவலம் நானேயென்னும். அப்பயஸிக்கப்படும் ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்தேறினானே? அறிவிலாத உங்களுக்கு, அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் அறுஸந்திக்கிறவற்றைச் சொல்ல விரகுண்டோடுவன்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், ‘ஸர்வவித்யாவேத்யமும் வித்யாப்ரவர்த்தகாநிகளும் நான் இட்டவழக்கு என்னுந்நீன்றான்’ என்கிறான்.

[கற்கும் என்றுதொடங்கி] - நான்கற்ற வித்யாஸ்யலத்துக்கு ஒருமுடிவிலையென்னும்; எல்லாரும் விரும்பிக்கற்கிற வித்யைகள் நான் இட்டவழக்கு என்னும்; அவற்றை

“உண்டேனும்” என்று - ரக்ஷணத்தைச்சொல்லுகிறது, ரக்ஷணம் யாரகமாகையாலே. ஏவகாரார்த்தம் - அப்போது இத்யாதி. வைகுந்தத்தமரர் என்னுமாபோலேயென்றது - பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடைய நித்யஸூரிகளென்று விசேஷித்தாப்போலேயென்றபடி. “கொலோ” என்றதுக்கு - கீழே ஸம்ஸயோக்தியாக அருளிச்செய்து, நிஸ்சயோக்தியாகத் தாத்தர்யார்த்தம் - கொலோவேன்றவிடம் இத்யாதி. இதுதானென்றது - “கடல்ஞாலம்” இத்யாதிபுத்தியை. காமேணாவயடி. (க)

உ-பா. கற்கும்கல்வி—வ்யாக்யாநங்கள்.

உசஎ

யானே உண்டாக்கினேன் என்னும்; அவற்றினுடைய தாத்பர்யநிர்ணயம் என்னுலே என்னும்; வித்யாஹம் நானே என்னும்; அப்யஸிக்கப்படும் ஸகலவித்யாவேத்யனுன ஸர்வேஸ்வரன் வந்தேறினானே? [கற்கும்கல்வி என்றுதொடங்கி] - அறிவில்லாத உங்களுக்கு அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் அறஸந்திக்கிற இவற்றைச் சொல்ல விரகுண்டோ?

ப.—அநந்தரம், ஸகலவேதவியைகளும் தத்பர்வர்த்தநாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்ற ளென்கிறாள்.

கற்கும் - (புஸ்தகநிரீக்ஷணதிகளாலன்றியே ஆசார்யமுகத்தாலே) கற்கப்படும், கல்விக்கு - வேதரூபவியைகளுக்கு, ("கூஹோவெவெவோஃ" என்கிறபடியே), எல்லையே, இலன் - உடையேனல்லேன், என்னும் - என்னும்; கற்கும்கல்வியாவேனும் - அந்தவியைகள் எனக்கு ப்ரகாரமாய்படி சப்தப்ரஹ்மாத்தமகனாய் நிற்பேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கற்கும்கல்வி - அவற்றை, செய்வேனும் - (ஸூப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே யதாரூர்வம்) உண்டாக்குவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கற்கும்கல்வி தீர்ப்பேனும் - ஸம்ஹருதிஸமயத்திலே உபஸம் ஹரித்து என்னெஞ்சிலே இட்டுவைப்பேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கற்கும்கல்விச்சாரமும் - அந்த வித்யாஸாரமான மூலமந்த்ராதிகளும், யானே - நானிட்ட வழக்கு, என்னும் - என்னும்; கற்கும்கல்வி - ஸகல வேதப்ரதிபாத்யனுன, நாதன் - ஸர்வேஸ்வரன், வந்தேற - இவளை ஆவேசித்தானாக, கொலோ - கூடுமோ? கற்கும்கல்வியீர்க்கு - இன்று என்பக்கவிலே இதுகற்கும்படியான உங்களுக்கு, கற்கும்கல்வி - இன்று வார்த்தைகற்கும் பருவமான, என்மகள் - என்பெண்பிள்ளை, காண்கின்ற - தான் கண்டு சொல்லுகிற, இவை - இவற்றை, என்-என்னென்று, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்? "கற்கும்கல்வியென்று - ஸகலவித்யாஸ்த்தாநம்" என்றும் சொல்லுவாருமுள்ள.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வ வித்யாவேதமும் வித்யாப்ரவர்த்தகத்வாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்கிறாள்.

[கற்கும்கல்விக்கெல்லையிலனே யென்னும்] - அல்பகாலத்திலே ஸாந்திபதியோடே நான் கற்ற பாப்புக்கு எல்லையிலே யென்னுநின்ற ளென்னுதல், "யதொவாவொநி வதபுனோ" என்று மீண்டது என்னை யென்னுநின்ற ளென்னுதல்; கற்கும்கல்வியினுடைய எல்லையினுள்ளே நில்லென்னுநின்ற ளென்னுதல். [ஆவேனும்] - வித்யைக்கு நிலமன்றியிருக்குமளவன்றிக்கே, எல்லாரும் அப்யஸிக்கிறவித்யைகள் நானிட்ட வழக்கென்னும். "கூஹோவெவெவோ" என்னக்கடவதிறே. [செய்வேனும்] - அபிகரிக்கக்கடவ வித்யைகளை ஸூப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே யுண்டாக்குவேன்நானே யென்னும். [தீர்ப்பேனும்] - இவற்றினுடைய தாத்பர்யார்த்தநிர்ணயம்பண்ணுவேன்நானே யென்னுநின்ற ளென்னுதல், அத்யாபகரும் அத்யேதாக்களும் இரண்டும்நானேயென்னு மென்னுதல். பாக்கக்கற்றுவைத்தே ஸூத்ரநூதெதக்ஷு என்கிறருமுண்டிறே. தீர்கையாவது - அவற்றின்முடிவுகாண்கை. [சாரம்] - வித்யாஸாரமான ஹம். [கற்கும்கல்விநாதன்] - ஸகலவித்யாவேத்யனுன ஸர்வேஸ்வரன். [கற்கும்கல்வியீர்க்கிவை] - ஹகவத்விஷய மென்றால் இன்றுகற்கவேண்டியிருக்கிற உங்களுக்கு இவற்றைச்சொல்ல விரகுண்டோ?

அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் புக்கு அவுராஹிச்சிற நிலங்களை என் னால் பேசலாயோவிருக்கிறது.

௭௮.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸகலத்தியாவேடிமும் அவ்வித்தியாப்ரவர்த்தகத்
வாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்கிறார்.

[கற்கும் இதயாதி] - அல்பகாலத்துக்குள்ளே ஸாந்தீபரியோடே நான்கற்ற பரப் புக்த ஓர் எஸ்ஸையிலே என்னொகின்றாள். அன்றிக்கே, “யதோவாவொநிவதயுனெ” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற ஸ்ருதிக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிறேன் நான் என்னொகின் றாள். கற்கும்கல்வியினுடைய எஸ்ஸைக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, “வேதாந்த விழுப்பொருளின்மேலிருந்தவிளக்கை” என்கிறபடியே, வேதாந்தவேத்யன் நான் என்னொ கின்றாள் என்னுதல். [ஆவேனும்]-அவற்றுக்கு அவிஷயமானவளவேயோ, அவைதான் என் அயநமன்றோ. “சுவகேவவிஷ்ணு” (த்வமேவவித்யா) என்கிறபடியே. [செய்வேனும்]-அவ் வித்யைகள்தம்மை அவ்வவகாலங்களிலே உண்டாக்குவேனும் நான் என்னொகின்றாள். [கற்குங்கல்விதீர்ப்பேனும்]- அவற்றின் ஸம்ஸயங்களைத் தீர்த்துத் தாட்பார்யிரண்யம் பண் ணுவேனும் நான் என்னொகின்றாள். பரக்கக் கற்றுவைத்தே “ஸூந்யமே தத்வம்” என்கிறார் உண்டிறே. அன்றிக்கே, அத்யேதாக்களும் அத்யாபகரும் நானிட்டவழக்கு என்னொகின்றாள் என்றமாம். தீர்ப்பேனென்னுங்காட்டில் - இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், —தீர்க்

ப்ர:—(கற்குங்கல்விக்கெல்லைபிலினை)—சூநடிவயுரம் [சு] “யதொவாவொ
நிவததுனெ | சபுராவுநிலாஸஹ”.

இரண்டாம்பாட்டு.—கந்தம் இய்யாதி. “கந்தங்கல்வி” என்றதின் த்ருதியார்த்தத்தைப் பற்ற - ஸகலவிய்யாவேதநழம் என்றது.

விவரணம் - கற்குங்கல்வியீனுடைய இத்தாதி. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, எல்லையென்று - வேதாந்தமாய், இல்லென்று - இருப்பிடமாய், வேதாந்தத்தை இருப்பிடமாகவுடையவென்று ஸப் தார்த்தமாய், வேதாந்தவேத்யயென்று பலிக்கிறது. த்வீதீயத்த்ருதீயார்த்தங்களுக்கு, கற்குமென்றது - எல்லாராலுமென்றபடி. த்வீதீயார்த்தத்தை யுபஜீவித்து மேல்பதத்துக்கு அவதாரிகை - அவற்றுக்கு இத்தாதி. “கற்குங்கல்வியாகிறவன் இவனே” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - கூடுவெ இத்தாதி. “கூடுவெவோதாஅவீதாக்கூடுவெ கூடுவெவாஸுஸுமஸுமஸுடுவெ | கூடுவெவிஷ்டாடி விண்கூடுவெகூடுவெவாஸுஸுடுவெவிஷ்டாடிவெ”. அவ்வவகாலங்களிலே-ஸ்ருஷ்டிகாலங்கள் தோறும். ஸம்ஸயமுண்டாயேதீர்க்கவேணுமே, ஸம்ஸயப்ராஸக்தியேதென்ன - பாக்கீக்கற்று இத்தாதி. சூர்யமே தத்த்வமென்றது - ப்ரபஞ்சமீத்யாத்வம் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். இப்படி கொள்ளவேண்டுகிறது - “வேதத்தில் ஸம்ஸயங்கள்தீர்ப்பேன்” என்கிற பதஸ்வாரஸ்பத்துக்காக. “கற்குங்கல்வீதீர்ப்பேன்” என்றதுக்கு ஸ்வாரந்தரம் - அத்யேதாக்கீகனும் இத்தாதி. இவ்வார்த்தத்தை - “அத்யேதாக்கீகனும் அத்யாபகரும் நானிட்டவழக்கு” என்கிறவார்த்தத்தை. “தீர்ப்பேனும்” என்றதுக்கு - பரீஷ்ட்யாசார்யமாய் நிரவஹிக்கிறவனும் நானே யென்று இரண்டாமர்த்தம். ஸாராம்ஸமான ப்ரயோஜகம் - மோக்ஷம். ஒவ்வோக்குழி - வாலரொழுத்திகிறதெவரிக்குழி. அவகாவிக்கிற என்றது - “காண்கின்ற” என்றதுக்கார்த்தம். “கற்கும்” என்றால் - பூதவார்த்தமானார்த்தவாசகமாகையாலே, “கற்குங்கல்வியீர்க்கு, கற்குங்கல்வியென்மகள்” என்கிறவிடத்தில் வார்த்தமானார்த்தவாசகமாயிருக்கிறது. வேதாந்த விழிப்பொருளின்மேல்நூத்தவிளக்கை - வேதாந்தப்ரதிபாத்தயங்களான சீரியவார்த்தங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருந்துள்ள ஸ்வயம்ப்ரகாஸவஸ்துவானவனை. \$ ப்ரியாழ்வார்த்திருமொழி, நாலாம்பத்து, மூன்றாக்கிருமொழி, பதினொரம்பாட்டு, “மாலநூத்சோலையென்னும்” இத்தாதி. கற்குங்கல்விக்கு

கையாகிறது - அவற்றினுடைய எல்லை காண்கையிறே. [சாரமும்] - அவ்வித்யைகளுடைய ஸாராம்ஸமான ப்ரயோஜனமும் நான் என்னுந்ருள். [நாதன்வந்தேறக்கோலோ] - ஸகல வித்யாவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [கற்கும் இத்யாதி]-இப்போது கற்று அறியவேண்டிப்படி, ஹகவத்விஷயத்தில் ஒவ்வோக்குழியிடாதேயிருக்கிற உங்க ளுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. [கற்கும் இத்யாதி] - சொன்னவார்த்தையைச் சொல்லு மித்தனைபோக்கி, தானாக ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டாத அளவாயிருக்கிற இவள் இவ் விஷயத்திலே அவஸாஹிக்கிற எல்லையை, நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

காண்கின்றநிலமெல்லாம்யானேயென்னும் காண்கின்றவிசும் பெல்லாம்யானேயென்னும், காண்கின்றவேந்தீயெல்லாம்யானேயென் னும் காண்கின்றவிக்காற்றெல்லாம்யானேயென்னும், காண்கின்றகட லெல்லாம் யானேயென்னும் காண்கின்றகடல்வண்ணனேறக்கோலோ? காண்கின்ற புலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? காண்கின்றவேன்காரிகை செய்கின்றவே.

ஆ.—(காண்கின்ற.) அபரிச்சேத்யமான ப்ருபிவ்யாதி ஹுதபஞ்சகமும் நானி ட்டவழக்கு என்னுந்ருள். கடல்போலே எப்போதும் தர்ஸரீயமான திருநிறத்தையுடையவன் வந்தேறினானோ? நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாஹித்து என்மகள் பண் ணுகிற சேஷ்டிதங்கள் நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு மேற்பட என்னால் சொல்லவதில்லை யென்குறள்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், 'அபரிச்சேத்யமான ப்ருபிவ்யாதி ஹுதபஞ்சகமும் நான் ட்டவழக்கு என்னுந்ருள்' என்குறள்.

[காண்கின்ற கடல்வண்ணன்] - கடல்போலே எப்போதும் தர்ஸரீயமான திருநிறத்தையுடையவன். [காண்கின்ற என்றுதொடங்கி] - நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு

என்றுதொடங்கி, கற்குங்கல்வியீர்க்கு - கற்குங்கல்வியென்மகள் காண்கின்ற - இவையென்சொல்லு கேன் இத்யந்வயி. கற்குங்கல்விக்கெல்லையில நென்றதுக்கு - நான்கற்றவேதருபவியைகளுக்கு முடி வில்லாதவனென்னுதல்; எல்லாராலும் கற்கப்படுகிற வேதத்தினுடைய எல்லாக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லே நென்னுதல்; எல்லாராலும் கற்கப்படுகிற வேதத்தினுடைய எல்லையை - வேதாந்தத்தை, இல்லாக - இருப்பிடமாக, உடையவனென்னுதல் என்று அர்த்தத்தாயம். த்விதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்கு, கல்விக் கென்றது - கல்வியினுடைய என்றபடி. கல்வி - வித்யை. மேல், "கற்கும்" என்றவற்றுக்கெல்லாம் - எல்லாராலும் கற்கப்படும் என்றே அர்த்தங்கண்டுக்கொள்வது. செய்வேனும் - உண்டாக்குவேனும். சாரம் - ஸாரம்; ஹலமித்யர்த்தி. கல்விநாதன் - வேதபாதிபாத்தியனான ஸர்வேஸ்வரன். ஏறக்கோலோ- வறினானோ? ஆவேசித்தானோ? இத்யர்த்தி. கற்குங்கல்வியீர்க்கு - இன்றுஎன்பக்கவிலே கற்றறியவேண் மிப்படியான உங்களுக்கு. கற்கும்கல்வியென்மகள் - கல்வி - கற்கும் - என்மகள். இன்று வார்த்தை கற்கும் பருவமான என்பெண்பிள்ளை. கல்வி - வார்த்தை, ஜ்ஞாமும். காண்கின்ற - கண்டுசொல்லு கிறவற்றை; அவகாஹித்துச்சொல்லுகிறவற்றை. என்சொல்லுகேன் - என்னென்றுசொல்லுவேன் இத்யர்த்தி. (உ)

மேற்பட என்னுல்சொல்லலாவதில்லை. நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாவித்த என்மகள் பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள். “இப்பாட்டில், ‘காண்கின்ற’ என்கிறனவெல்லாம். ப்ரமாணத்தாலே காணும் காட்சி” என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரமாணஸித்தமான ஜகத்துக்கு ப்ரயாநகாரணமான மஹா ஹுதிதங்கள் நானிட்டவழக்கென்னுமென்கிறாள்.

காண்கின்ற - (ப்ரமாணத்தாலே) காணப்படுவதான, நிலமெல்லாம் - (சரம பூதமான) ப்ருயிவியெல்லாம், யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - அப்படிப்பட்ட, விசம்பு - (ப்ரயமபூதமான) ஆகாசமும், எல்லாம்,—யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - தேஜோபந்நங்களில் ப்ரயாநமாய், வெம் - உஷ்ணஸ்பர்ஸமான, தீ - ஆக்டியும், எல்லாம்,—யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற-தத்பூர்வஹாவியாய், இ-யாகத்வாதிகளாலே ஸந்திவிரிதமான, காற்றெல்லாம் - வாயுக்களும், யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - ததந் தரஹாவியான, கடல் - ஜலதத்வம், எல்லாம் - எல்லாம், யானே - நானே, என்னும் - என்னுநிற்கும்; காண்கின்ற - தர்ஸநீயமாய், கடல் - (அபரிச்சிந்நமான) கடல்போன்ற, வண்ணன் - வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், ஏறக்கொலோ - ஆவேஸித்தானோ? காண்கின்ற - காண்கிற, உலகத்தீர்க்கு - லோகமொழிய அறியாத உங்களுக்கு, காண்கின்ற - ஒருவரும்காணவொண்ணாதவற்றையும் காணும்படியாய் அஹிநுபையான, என் - என், காரிகை - மகள், செய்கின்ற - செய்கிறவற்றை, என் - என்னென்பதாக, சொல்லுகென் - சொல்லுவேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அபரிச்சேத்யமான ப்ருயிவ்யாதி பஞ்சஹுதிதங்களும் நானிட்டவழக்கென்கிறாள்.

[காண்கின்ற] - காணப்புக்கால் கண்டுமுடியவொண்ணாத பரப்பையுடைத்தா யிருக்கை. காண்கையாவது - ஸாஸ்தரத்தாலே காண்கையென்றுமாம். [காண்கின்ற கடல்வண்ணன்] - கடல்போலேதர்ஸநீயமாய் கண்டுமுடியவொண்ணாத ஹோக்யதையை யுடைத்தான திருநிறத்தையுடையவன். [காண்கின்றவுலகத்தீர்க்கு] - நீங்கள்காண்கின்றபடிக்கு மேற்பட உட்புக்கேனுகிலும் என்னுல்பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. கரைவிலேயின்றாரோடு உட்புக்காரோடு வாஸியில்லை. நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாவித்த என்மகள்பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. காரணமான ப்ருயிவ்யாதி ஹுதிதபஞ்சகங்களும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்ற ளென்கிறாள்.

[காண்கின்ற இய்யாதி] - காணப்புக்கால் கண்டதாய்த் தலைக்கட்டமுடியாத படியான பரப்பையுடைத்தான பூமியெல்லாம் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்ற ளென்கிறாள். இப்படி இருக்கிறதான கார்யநுபையான ப்ருயிவியிறே, கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற இது

மூன்றும்பாட்டு.— காண்கின்ற இய்யாதி. கார்யவாஸிஸத்தத்தாலே காரணத்தைலக்ஷிக்கிற தென்ற விவக்ஷித்த அருளிச்செய்கிறார் - காரணமான இய்யாதி.

வர்த்தமானநிர்த்தேஸார்த்தம் - காணப்புக்கால் இய்யாதி. காண்கின்ற - காணப்படாநிற்கிற. “காண்கின்ற” என்ற - ப்ரத்யக்ஷராகச்சொல்லுகையாலே, கார்யப்ருயிவியென்று வித்தம். அப்படிக்கண்டு தலைக்கட்டமுடியாதபடியாயிருக்குமோ? என்ன - இப்படியிருக்கிறது இய்யாதி. அன்

இவ்வளவானால், இதுக்குங்கூடக் காரணமாய்த்தான் ஸாஸ்த்ரங்கோண்டு அறியவேண்டும் படி யிருக்குமது இவ்வளவல்லவிதே. [காண்கின்ற இத்யாதி]-காணப்படுக்கால் கண்டதாய் முடியவொண்ணாதபடியாய், இதுதனக்குங்கூட அவகாஸப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசமும் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நின்றான். [காண்கின்ற இத்யாதி]-அப்படிப்பட்ட தேஜஸ்தத்வமும் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நின்றான். ஸ்பர்ஸங்கோண்டு அறியும்படியிருக்கிறகாற்றும் நானிட்ட வழக்கு என்னுந்நின்றான். [காண்கின்ற] - காண்பார்க்குக் கண்டதாய்த் தலைக்கட்டமுடியாத படியான பரப்பையுடைய கடலெல்லாம் நானிட்டவழக்கு என்னுந்நின்றான். காணப்படுக்கால் கண்டதாய் மீளவொண்ணாதபடியான கடல்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடைய ஸர் வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [காண்கின்ற இத்யாதி] - நீங்களும் என்னோடொக்கக் காணுந்நிற்கோளாகில், உங்களுக்கு நான் என்ன பாசுரமிட்டேச் சொல்லுவது; உங்களோடு என் னோடு வாசியுண்டோ சொல்லவொண்ணாமைக்கு. [காண்கின்ற இத்யாதி] - “யதொவா வொநிவதயுணே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற அபரிச்சேத்யமான விஷயத்தை யுட்புகுப் பேசுகிற என்பெண்பிள்ளைசெய்கிற இத்தை நான் சொல்லுவதென்? (6)

நான்காம் பாட்டு.

செய்கின்றகிதியெல்லாம்யானேயென்னும் * செய்வானின்றன க ளும்யானேயென்னும், செய்துமுன்னிறந்தவும்யானேயென்னும் செய் கைப்பயனுண் பேனும்யானேயென்னும், செய்வார்களைச்சேய்வேனும்யா னேயென்னும் செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கோலோ? செய்யவுலகத்தீர்க் கிவையென்சொல்லுகேன்? செய்யகனிவாயிளமான் திறத்தே.

ஆ.—(செய்கின்ற.) வர்த்தமான க்ரியைகளும், மேல்வருவதான க்ரியை களும், பண்டுசெய்த க்ரியைகளும், க்ரியாஹம் புஜிப்பேனும், க்ரியாகர்த்தாக்களை அவற் றில் ப்ரவர்த்திப்பிப்பேனும் நானென்னும். இவள்கண்ணினழகாலும் அவன் ஆவேசரித் தாற்போலே இரானின்றது. சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயையுடையவளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில் ஆழங்காணமாட்டாதே படுபாடான உங்களுக்கு எத்தைச் சொல்லுவெனென்கிறான்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ‘க்ரியாதிகளெல்லாம் நான் இட்டவழக்கு என்னுந்நி ன்றான்’ என்கிறான்.

றிக்கே, “காண்கின்ற” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்,—கண்ணுக்கு விஷயமான கார்யபூமியென்னுதல், ஸாஸ்த்ராதிகளால் காணப்படுகிற காரணபூமியென்னுதலென்று. அதில் கார்யபூமியை யருளிச்செய் தார் - காணப்படுக்கால் இத்யாதியாலே, காரணமானபூமியை யருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கிறது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஏதத்த்வீதியோஜநாஹிப்ராயேண - அவதாரிகையென்று கண்டுக்கொள் வது என்றமாம். “இக்காற்று” என்றது - யாரகத்வேந ஸந்திஹிதமாகையைப்பற்ற. ஆனாலும், எங் களைப்பற்ற நீ அந்தரங்கையன்றோ, உன்னுலேசொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - உங்களோடு இத் த்யாதி. காண்கின்றவேன்காரிகை - ஸாக்ஷாத்கரித்த என்பெண்பிள்ளை. காரிகை - பெண்பிள்ளை. க்ரமேணவ்யயு.

[செய்கின்றகிதி என்றுதொடங்கி] - வர்த்தமானக்ரீயைகளும் மேல்வருவதான க்ரீயைகளும் பண்டுசெய்தக்ரீயைகளும். [செய்கை என்றுதொடங்கி] - க்ரீயாமலம் ஹஜிப்பேனும் க்ரீயாகர்த்தாக்களை அவற்றில் ப்ரவர்த்திப்பிப்பேனும். [செய்யகமலக் கண்ணன் ஏறக்கொலோ] - இவள்கண்ணினழகாலும் அவன் ஆவேஸித்தாற்போலே யிராநின்றது. [செய்ய உலகத்தீர்க்கு என்றுமேலுக்கு] - ஆழங்காணமாட்டாதே படு பாடரான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயை யுடையளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில். [செய்யகனிவாய்] - அது காராஸத்தால்பிறந்த பெளஷ்கல்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வக்ரீயைகளும் நானிட்டவழக்கென்னு மென்கிறாள்.

செய்கின்ற - செய்யப்படாநிற்கிற, கிதி-(வர்த்தமான) க்ரீயையும், எல்லாம்,— யானேயென்னும்,— செய்வான் - மேற்செய்வதாக, நின்றனகளும் - நிற்கிற (ஹவிஷ்யத்) க்ரீயையும், யானேயென்னும்,—முன்-முன்பு, செய்து-செய்து,இறந்தவும்-கழிந்த (ஹூத்) க்ரீயையும், யானே - நானிட்டவழக்கு, என்னும் - என்னும்; செய்கை - இந்த க்ரீயையி னுடைய, பயன் - மலத்துக்கு, உண்பேனும் - லோக்தாவும், யானே - நானே, என்னும்- என்னும்; செய்வார்களை - இக்க்ரீயைக்கு அறுஷ்ட்டாதாக்களை, செய்வேனும் - உண் டாக்குவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; (இது), செய்ய - சிவந்த, கம லம்-தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணன்-கண்ணையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்,ஏறக்கொலோ- ஆவேஸித்தபடியோ? செய்ய - செவ்வையொழிய அறியாத, உலகத்தீர்க்கு - லோகத் தீர்க்கு, செய்ய - சிவந்த, கனி-கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - அயரத்தையுடையளாய், இளம்-முகத்தமான, மான்-மான்போலே பேதையான இவள், திறத்து - இடையாட்டத்து, இவை - இவை, என் - என்னாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ரீயாதிகளெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுநின்று ளென்கிறாள்.

[செய்கின்றகிதி] - வர்த்தமான காலத்திலுள்ள க்ரீயாஜாதங்கள். [செய்வா நின்றனகள்] - ஹவிஷ்யத்காலத்திலுள்ள க்ரீயாஜாதங்களும். [செய்து முன்னிறந்த வும்] - ஹூதகாலத்திற் செய்தற்றவையும். [செய்கைப்பயனுண்பேனும்] - ஸகலகர்மங் களினுடைய மலலோக்தாவும், “ஈஹம்ஹிவஸய்யஜ்ஞாநாஹொகூ” என்னுநின்றுள். [செய்வார்களைச்செய்வேனும்] - அறுஷ்ட்டாதாக்களை யறுஷ்ட்டிக்கப்பண்ணுவேனும். என்னை ஆஸ்ரயிக்கப்பண்ணுவே நென்னுதல். [செய்யகமலக்கண்ணன்] - இவள்கண்ணி லழகாலும் அவன் ஆவேஸித்தாற்போலே யிராநின்றது. அஸிதேக்ஷணையாகைதவிர்ந்து புண்டரீகாக்ஷன்ஷடவை யுடையளாகாநின்றுள். புண்டரீகாக்ஷனுக்கிறே இப்ரவ்ருத்திக ளுள்ளது. [செய்யஉலகத்தீர்க்கு] - ஆழங்காணமாட்டாதே படுபாடரான உங்களுக்கு, செய்ய - செவ்வையுடைய. [செய்யகனிவாயிளமான் திறத்தே] - சிவந்த கனிபோலே யிருக்கிற வாயையுடையளான வாலையிடையாட்டத்தில். விவரணையாயிருந்துள்ள இவள் அதுகாரத்தாலே, இவளுடைய அயரம் தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடியை, அவிக்குதையா யிருக்கிற நான் எத்தைச்சொல்லுவேன்.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. காலத்யத்திலுமுண்டான கிரியாஜாதமெல்லாம் நா னிட்டவழக்கென்றோரின்ரு ளென்கிறார்.

[செய்கின்ற இத்யாதி] - அதில் வர்த்தமானமான கிரியாஜாதம், செய்யக்கடவதாய் நிற்கிற கிரியாஜாதம், முன்புசெய்தற்ற கிரியாஜாதம், இவையடைய நானிட்டவழக்கு என்னு னின்றார். [செய்கைப்பயனுண்பேனும்] - “சுஹம்ஹிஸுவபுயஜிதா நாமஹோதூவ” (அஹம்ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தாச) என்னுந்நின்றார். கிரியாமலஹோக்தாக்களும் நானி ட்டவழக்கு என்னுந்நின்றார். அன்றிக்கே, செய்கையாகிற கிரியையும், மலஹோக்தாவும் நா னிட்டவழக்கு என்னுந்நின்றார். [செய்வார்களை இத்யாதி] - கிரியாகர்த்தாக்களை இவீத்து அவற்றை அநுஷ்டிப்பிப்பேனும் நானென்னுந்நின்றார். அன்றிக்கே, அவர்கள் இவற்றைக் கொண்டு என்னையாஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேனும் நானென்னுந்நின்றார். [செய்ய] - அஸிதேக்ஷணையான ஆகாரம்போய், புண்டரீகாக்ஷன்படியாய்விட்டது. * மையகண்ணு ளான ஆகாரம்போய், * செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்படியாய்விட்டது. [செய்யவுலகத் தீர்க்கு]-“சோல்லலாம், ஆகாது” என்று அறியாதே, “சோல்லு, சோல்லு” என்று அலைக் கிற படுபாடரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சோல்லுவது. [செய்யகனிவாய்] - அநுகார † (ரஸ) த்தாலே ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்திற்போலேயிருக்கிற இவள், அபரம் செவ்விபெற்றவரும் படி லிக்குதையாய், அதிமுகையாயிருக்கிறபடி நான் எத்தைச்சோல்லுவது. பிரிவில் விவர ணமாகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இவளாயரம் செவ்விபெற்றவருகிறதிறே அநுகாரத்தால்வந்த தரிப்பாலே. சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற அபரத்தையுடையளாய், முக்யமான மான்போலே டேதையான இவளிடையாட்டத்தே. (ச)

நாலாம்பாட்டு.—செய்கின்ற இத்யாதி, “கிதி” என்று - கருதியாய், கிரியையைச்சொல்லு கிறது.

“செய்கின்ற, செய்வானின்றனகளும், செய்துமுன்னிறந்தவும்” என்கிற மூன்றுக்கும் - வர்த்தமானஸிவியத்யத்திலுந் கிரியாஜாதபாதயா வ்யாக்யாநம் - அதில் இத்யாதி. அர்த்தந்தாம் - கிரியா மல இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “செய்கைப்பயன்” என்றது - யாகத்தில் ப்ரயோஜனரூபமான ஹவீஸ்ஸென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மலஹோக்தாக்களென்று - ஸ்வர்க்காதி மலஹோக்தாக்க ளென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்தவயத்திலும் - செய்கையினுடைய மலமென்றபடி. த்ருதீயார்த்தத் துக்கு - செய்கையும் பயனுண்பேனுமென்றபடி. செய்கை - யாகாதிகிரியைகள். த்ருதீயார்த்தத்தில், கிரியையுமென்றது - கிரியாமாத்ரமாதல், “கருமமும்” என்றவிடத்திற்போலே கிரியாநுஷ்டாநாக்க ளாதல். “செய்வார்களைச்செய்வேன்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம்;—செய்வார்களை - காம்யமான ஸ்வர்க் காதி மலஸாதகர்த்தாக்களை, செய்வேனும் - தேவதாந்தரங்களை யாஸ்ரயிப்பிப்பேனும் நானென்னுந்நிற என்று அர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - கிரியாகர்த்தாக்களை இத்யாதி. அன்றிக்கே, செய்வார் களை - மோக்ஷஸாதகமான யஜ்ஞாதிகர்த்தங்களைச் செய்கிறவர்களை, செய்வேனும் - என்னை யாஸ்ரயிப் பிப்பேனுமென்னுந்நிற. இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கேயவர்கள் இத்யாதி. அஸிதேக்ஷண - இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - புண்டரீகாக்ஷணக்கேயிறே இப்ப்ராதிபத்தியுள்ளதென்று கருத்து. விவரணம் - மையகண்ணுள்ள இத்த்யாதி. “செய்யவுலகத்தீர்க்கு” என்றவிடத்தில், செய்யவேன்று - செவ்வையாய், படுபாடரான என்றபடி. படுபாடரீ - க்ருஹீதகரஹிகள். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - சோல்லலாம் இத்த்யாதி. அநுகாரத்தாலே - ஸப்தாநுகாரத்தாலே. அநுகாரத்தாலேயாகவேனுமோ, வாஸ்தவமாகச் சிவந்திருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பிரிவில் இத்யாதி. “சுஹம்ஹிஸுவபுயஜிதா நாம ஹோதூ வபுஸுஹொராவது | நதூரோஹிஜாநனி ததெநாதஸ்யவனிடெ ||உச||” ஐதி யீதா யாநவபெ. செய்கின்ற என்றதொடங்கி, உலகத்தீர்க்கு - செய்யகனிவாயினமான்நிறத்து - இவை மென்சொல்லுகேன் இத்யவ்யயி.

(ச)

† குண்டலிதம் க்வாகிதகம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன் யானே யென்னும் திறம்பாமல் மலையேடுத்தேனே யென்னும், திறம்பாமலசுரரைக்கொன்றேனே யென்னும் திறங்காட்டி அன்று ஐவரைக்காத்தேனே யென்னும், திறம்பாமல்கடல் கடைந்தேனே யென்னும் திறம்பாத கடல்வண்ணனேறக்கோலோ? திறம் பாதவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? திறம்பாதேன்திருமகளெய்தினவே.

ஆ.—(திறம்பாமல்.) ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி இத்தாவை யெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். சலியாதபடி மோவர்த்தநோத்தாணம் பண்ணினேன். தப்பாதபடி கோலி அஸுரரை முடித்தேன். ஒருவர்க்கும் அறிய வொண்ணாத என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து யர்மபுத்ராதிகள் ஐவரையும் காத்தேன். நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேனென்னும். ஒருவர்க்கும் தன் ஸாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஸ்வரன் ஆவேஸித்தானோ? லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் ஐகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிகளை, “கேட்டல்லது போகோம்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுகே நென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ‘ஐகதர்ஷணப்ரமுமான சேஷ்டைகளெல்லாம் பண்ணுவேன் நான் என்னுயின்றாள்’ என்கிறாள்.

[திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்] - ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி இப்பூமியையெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். [திறம்பாமல் மலையேடுத்தேன்] - சலியாதபடி மோவர்த்தநோத்தாணம் பண்ணினேன். [திறம்பாமல் அசுரரைக்கொன்றேன்] - தப்பாதபடிகோலி அஸுரரை முடித்தேன். [திறங்காட்டி அன்று ஐவரைக்காத்தேன்] - இப்படி மோவர்த்தநோத்தாணம்பண்ணி ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாத என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து யர்மபுத்ராதிகள் ஐவரையும் காத்தேன். [திறம்பாமல் கடல்கடைந்தேன்] - நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேன். [திறம்பாதகடல்வண்ணன்] - ஒருவர்க்கும் தன்ஸாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஸ்வரன். [திறம்பாத என்றுமேலுக்கு] - ‘கேட்டல்லது போகோம்’ என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் ஐகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிகள்.

ப.—அநந்தரம், ஐகதர்ஷணாதி வ்யாபாரமெல்லாம் செய்கிறேன் நானே யென்னு மென்கிறாள்.

திறம்பாமல் - ஆஜ்ஞையை அதிலங்கியாதபடி, மண்-ஐகத்தை, காக்கின்றேன் - ரக்ஷிக்கிறேன், யானே - நானே, என்னும்-என்னும்; (மோரக்ஷணர்த்தமாக), திறம்பாமல் - சலியாதபடி, மலை - மலையை, எடுத்தேனே - எடுத்தேனே, என்னும் - என்னும்; திறம்பாமல் - தப்பாதபடி, அசுரரை - (அரிஷ்டயோநாகப்ரபஞ்சிகளான) அஸுரர்களை, கொன்றேனே - கொன்றேனே, என்னும் - என்னும்; திறம் - (விஜயவேறுதவான உபாய) ப்ரகாரங்களை, காட்டி - காட்டிக்கொடுத்து, அன்று - (துர்யோதநாதிகள் எதிரிட்ட) அன்று, ஐவரை - பாண்டவர்கள் ஐவரையும், காத்தேனே - ரக்ஷித்தேனே, என்னும் -

என்னும்; திறம்பாமல் - நினைவு தப்பாதபடி, கடல் - கடலை, கடைந்தேனே - கடைந்தேனே, என்னும் - என்னும்; திறம்பாத - (ஆஸ்ரிதாக்கூணத்தில்) திறம்புதலில்லாத, கடல்வண்ணன் - கடல்வண்ணனானவன், ஏறக்கொலோ - இவனை ஆவேஸித்தபடியோ, (இது). திறம்பாத - “அறியவேணும்” என்கிற நினைவு தப்பாதிருக்கிற, உலகத்திற்கு - லோகத்திற்கு, என் - என்னுடைய, திரு - லக்ஷ்மீஸமாநநபாஷ, மகள் - பெண்பிள்ளை, திறம்பாது - தப்பாதபடி, எய்தின - ப்ராபித்த ஸ்வஹாவங்களை, என் - ஏதாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். திறம்பாதகடலென்று - கரைகடவாத கடலென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஜகத்ரக்ஷணதி சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பண்ணுவேன் நானே யென்னொன்று னென்கிறான்.

[திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்] - ஒருவர்கூற யெழுவருடுக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி, ஹுமியையெல்லாம் ஒரு துணையின்றிக்கே காக்கிறேனென்னும். “வீஷாஸமா த்வாதே” என்கிற ஆஜ்ஞையாலே சிறியத்தைப் பெரியது தின்னாமே நோக்குகிறேன் நானே யென்னும். சலியாதபடி ஸ்வரத்தையெழுந்த எடுத்தேனென்னும். இடையன்மேலாதல் பசுக்கள்மேலாதல் ஒருதுளி விழாதபடி யெடுக்கை. [திறம்பாமலகாரைக்கொன்றேனே யென்னும்]-தப்பாதபடிகோலி அஸுரரைக் கொன்றேனென்னும். மாரீசனை விட்டது ராவணனுக்குப் பார்வையாக. [திறங்காட்டியன்றைவரைக்காதேனே] - லோகத்திலே என்புகளைக்காட்டி, பகலைஇரவாக்கியும், “ஆயுமெமேன்” என்று ஆயுமெடுத்தும் ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தை வெளியிட்டு, “மகாபெஷ் விஜயங்குஷ” என்கிற அர்ஜுனனை “காரிஷேஷ்வரமந்தவ” என்னப்பண்ணி. [திறம்பாமல்கடல்கடைந்தேனேயென்னும்] - திறம்பாமற் கடைகை-தப்பாமல் கடைகை. மந்தரம் கீழேவிழுதல், மேலேகொந்தளித்தல்செய்யாதபடி மஹாதத்தவத்தைக் கலக்கினேன். தன்ஸாஸநத்தை ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஸ்வரன். [திறம்பாதவுலகத்திற்க்கென்சொல்லுகேன்] - “கேட்டல்லது போகோம்” என்றிருக்கிற உங்களுக்கு லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் லபிவத்குணங்களிலே தப்பாதே யகப்பட்டபடிகள். ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடியிறே யகப்பட்டது.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ரக்ஷணப்ரமுஹமான சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பண்ணினேன் நானேன்னொன்று னென்கிறான்.

[திறம்பாமல் இத்யாதி] - ஒருவர்கூற எழுவர் உடாதபடி, “வீஷாஸமா த்வாதே” (வீஷாஸ்மாத்வாதேபவதே) என்கிறபடியே, பூமியை நோக்குகிறேன் நானென்னும். ஒரு பசுவின்மேலாதல் ஒரு இடையன்மேலாதல் ஒரு துளிபடாதபடியோவியுந ஸ்ரியை யூரித்து ரக்ஷித்தேனும் நானேன்னொன்று. அஸுரவர்க்கத்தைத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—திறம்பாமல் இத்யாதி.

“திறம்பாமல் மண்காக்கின்றேன்” என்றவிடத்திலே, திறம்பாமல் என்றதற்கு - ஒருவர் பிழித்தமான ஹயத்தாலே சலியாதபடி என்று அர்த்தம்விவக்ஷித்து - ஒருவர்கூற இத்யாதி. ஒருவர்கூற யெழுவருடுக்கையாவது - ஒருவன்கையிப்புடையை ஒருவன்பறிக்க, அவன்கையிலத்தை வேறொருவன்பறிக்க, இப்படி ஏழுபேராகப் பறித்துடுக்கை. இது-எளியாரை வலியார் வாதிக்கைத் தருஷ்டாந்தம். இப்படி எளியாரை வலியார் வாதியாதபடி ஸ்வஸ்வமர்யாதையிலே நிறுத்தி பூமியை ரக்ஷிக்கிறேனென்றபடி. “திறம்பாமல் மலை, திறம்பாமல் அக்ஷரம்” என்கிற இரண்டிடத்திலும்,

தப்பாதபடி அறுத்துப்போகட்டேனென்னும். [திறங்காட்டி இத்யாதி] - லோகத்திலே என் படிக்களைக் காட்டி; பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுத்தும், சத் ருக்களுடைய உயிர்நிலையைக் காட்டியும் இப்படி அன்று பாண்டவர்களை பகடிபதித்து ரக்ஷித்தேனும் நானென்னுநீன்றுள். “**நகராஜே விஜயங்குல**” (நகராங்குலவிஜயம் க்ருஷ்ண) என்ற அர்ஜுனனை, “**காரிஷ்ண வஜ மந்தவ**” (கரிஷ்ணேவசமந்தவ) என்னப் பண்ணினானிறே. [திறம்பாமற்கடல்] - ஒருதாழிக்கு உட்பட்ட தயிரை ஒன்றும் பிறிகதிர்ப் படாதபடி கடைவாரைப்போலே, ஸமுத்ரமென்கிற மஹாதத்தவத்தின் நடுவே மந்தரத்தை நட்டுக் கடைகிறவிடத்துக் கீழேவிழுதல் மேலேகொந்தளித்தல் செய்யாதபடி கடலைக் கடைந்தேனும் நானென்னும். [திறம்பாத] - தன் ஸாஸநத்தை ஒருவரால் தப்பவொண் னைபடியிருக்கிற அபரிச்சேத்ய ஸ்வலாவண ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே? [திறம்பாத] - “கேட்டல்லது கால்வாங்கோம்” என்று இருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. லக்ஷ்மீஸமைமயான என்மகள், ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கவொண்ணாத படி ப்ராபித்தவற்றை நான் எத்தைச் சொல்லுவது? ஆழங்காலிலே இழிந்தார்படியைக் கரையிலேநின்றாராலே சொல்லப்போமோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

இனவேய்மலையேந்தினேன்யானேயென்னும் இனவேறுகள் செற்றேனும்யானேயென்னும், இனவான்கன்றமேய்த்தேனும் யானே யென்னும் இனவாரிரைகாத்தேனும்யானேயென்னும், இனவாயர்தலவ னும்யானேயென்னும் இனத்தேவர்தலவன்வந்தேறக்கோலோ? இன வேற்கண்ணல்லீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? இனவேற்கண்ணியென் மகளுற்றனவே.

திறம்பாமல் என்றதுக்கு - தப்பாமல் என்று அர்த்தம். திறங்காட்டி - பகடிபாதப்ரகாரங்களைக்காட்டி யென்னுதல்; திறமென்று - ஸமுஹமாய், தத்தவவிவேகந்தொடங்கி ப்ராபத்திபர்யந்தமான அர்த்த ஸமுஹங்களைக்காட்டியென்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அடைவே யருளிச்செய்தாரர் - லோகத் திலே என்படிகளை இத்யாதிவாலும், நகராஜே இத்யாதிவாலும். திறம்பாமல்கடல் - சலியாதபடி ஸமுத்ரத்தை. திறம்பாதகடல்வண்ணன் இத்யாதி - திறம்பாத - அதிக்ரமிக்கப்போகாத. இது - *கடல்வண்ணனுக்கு விசேஷணம். திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கு - சலிபாதவுலகத்தீர்க்கு. திறம்பாது - சலியாமல். எய்தின - ப்ராபித்தன. அவன் ப்ராபித்தத்தை உன்னாலே சொல்லப்போகாதோவென்ன - ஆழங்காலிலே இத்யாதி. திறம்பாமல் இத்யாரப்ய, உலகத்தீர்க்கு - என்நிருமகள் - திறம்பாது - எய்தின - என்சொல்லுகேன் இத்யங்க்ய. லீஷாஸாஅாதவ்வதெ என்றது - இவன் நிமித்த மான ஹயத்தாலே காத்துமுதலானவை ஸ்வஸ்வகார்யஞ் செய்யுமென்றபடி. “**நகராஜே விஜயங் குல நவராஜம்ஸுவாநிவ | கிம்நாராஜே நவராவிடி கிம்நாராஜே ஜீபவிதெநவா | ௩௨ |**” உதி மீதாஸுப்யஸே. “**நவநாராஜேஷுக் குபுஷாசுதவாநாயாஸுத | ஸ்விதொஸிதவாநெஷுக் கரிஷ்ண வஜ மந்தவ | ௩௩ |**” உத்யுஷாடிஸே. (ரு)

ஆ.—(இனவேய்மலை.) திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவார்த்தந கிரியாரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் நானே பண்ணுநின்றேன் என்ன நின்றான். [இனத்தேவர்] - தனித்தனி அநுலுவிக்கமுடியாமையாலே திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ஆவேஸித்தானோ? வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையீராய் அவுறிதராயிருக்கிற உங்களுக்கு, தான்படுகிறபாட்டைப் பிறரைப்படுத்த வல்ல கண்ணழகையுடைய இவளுற்றவிவற்றை என்சொல்லுகேனென்கிறான்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'மோவார்த்தநோத்தரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டி தங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்று இவள் சொல்லாநின்றான்' என்கிறான்.

[இனவேய்மலை]-திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவார்த்தநகிரி. [இன வாயர்தலைவன்] - ஒருநரத்தில் ஆயர்க்கெல்லாம் ப்ரயாநன். [இனத்தேவர்] - தனித்தனி லகவத்குணங்கள் அநுலுவிக்கமுடியாமையாலும், ஒருவரையொருவர் பிரியமாட்டாமையாலும் திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள். [இனவேற்கண் நல்லீர் என்றுதொடங்கி] - வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையீர். கேட்கைக்கு அவுறிதராயிருக்கிறபடி. தான்படுகிறபாட்டைப் பிறரைப்படுத்தவல்ல கண்களையுடைய இவள் உற்ற இவற்றை என் சொல்லுகேன்.

ப.—அநந்தரம், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைச் செய்தேனும் நானேயென்னு கிமன்கிறான்.

இனம் - திரளான, வேய் - மூங்கிலையுடைய, மலை - மோவார்த்தநத்தை, ஏந்தி னேன் - எடுத்தேன், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - திரளவந்த, ஏறு கள் - ஏழு எருத்தையும், செற்றேனும் - கொன்றேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஓரினத்தில், ஆன்கன்று - கன்றகளை, மேய்த்தேனும் - மேய்த்தே னும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - திரள்திரளான, ஆநிரை - பசுக் களை, காத்தேனும் - ஈடித்தேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஒரு தரத்தில், ஆயர் - இடைப்பிள்ளைகளுக்கு, தலைவனும் - நாயகனாயிருப்பேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; இனம் - ஸங்கமான, தேவர் - ஸுபிரிகளுக்கு, தலைவன் - நிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரன், வந்தேறக்கொலோ - ஆவேசித்தபடியோ? இனம் - தன் னில்தான்செறிந்து, வேல்-வேல்போலேயிருக்கிற, கண்-கண்ணழகையுடைய, நல்லீர்க்கு- உங்களுக்கு, வேல் - வேலோடு, இனம் - ஒத்திருக்கிற, கண்ணி - கண்ணையுடைய, என்- என்னுடைய, மகள் - பெண்பிள்ளை, உற்றன - லலித்த, இவை-இந்த ஸ்வபாவங்களை, என் - ஏதென்று, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். இனத்தேவரென்று - ஸாம்யம் பெற்றவரென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நானே என்னுந்ருளென்கிறான்.

[இனவேய்மலை] - திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மோவார்த்தநுரி. மலை யைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தபோது, அணுக்களைக் கவிழ்த்துப்பிடித்தாற்போலே யிருக்கை. திரளான எருதுகளேழையும் ஊட்டியாக நெரித்தேனும்நானே. “வதஸ்யுமதஃவாஸம்” என்று என்னோடொத்தபருவத்திற்கன்றுகள் மேய்த்தேனும் நானே. பருவம்நிரம் பின பகக்களை மேய்த்தேனும்நானே. ப்ரயுமத்தில் ப்ரஹ்மசர்யத்தை யறுஷ்டித்துப்

௨௫௮ திருவாய்மொழி—௫-ப. சு - சி. கடல்ஞாலம்.

பின்பு ஞார்ஹஸ்த்யத்திலே இழியுமாப்போலே. எந்தரத்திலிடைப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தீம்புக்குத்தலைவனும் நானே. [இனத்தேவர்] - பஞ்சவிம்ஸகிவார்ஷிகராயிருக்கையாலே தன்பருவத்தோடொத்த நித்யஸூரிகளென்னுதல், தனியநுஹவிக்கமாட்டாமையாலும் ஒருவரையொருவர் பிரியமாட்டாமையாலும் திரண்டிருக்கிற நித்யஸூரிகளென்னுதல். [இனவேற்கண்ணல்லீர்க்கு] - தன்னிலொத்தவேலொழுங்குபோலையிருக்கிற சண்ணமுகையுடைய உங்களுக்கு. கேட்கையில அவ்ஹிதராயிருக்கிறபடி. [இனவேற்கண்ணியென்மகள்] - தன்கண்ணுக்கிலக்காணர் படும்பாட்டைத் தான்படுகிறவளுற்றவற்றை யென் சொல்லுகேன்.

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. ஞோவர்த்தநோத்தரணம் முதலான கிருஷ்ணசேஷ்டதங்களுள்ளாம் பண்ணினேன் நான் என்னொன்றின்று ளென்கிறுள்.

[இனவேய்மலை] - அணுக்களைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தாற்போலே, திரள்திரளான மூங்கிலையுடைத்தான மலையை அநாயாஸேந ஸ்ரீத்தேன் நான் என்னொன்றின்று. [இனம்] - ஒன்றிரண்டன்றிக்கே மிருத்யுஸத்ருஸமாயிருக்கிற ருஷபங்கள் ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாகநெரித்துப்போகட்டேன் நான் என்னும். [இனவான்கன்று] - “வத்ஸ்ய மதவாஸு” (வத்ஸமத்யகதம் பாலம்) என்கிறபடியே என்னோடொத்தபருவமான கன்றுகளை மேய்த்தேனும் நானேன்னும். [இனவாநிறை] - முன்பு ப்ரஹ்மசர்யமநுஷ்டித்துப் பின்பு ஞார்ஹஸ்த்யயர்மம் அநுஷ்டிப்பாரைப்போலே, ஞால்யத்திலே கன்றுகளைமேய்த்து, பருவம் நிரம்பினபின்பு பசுக்களை மேய்த்தேனும் நானேன்னும். [இனவாயர்] - “தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள்” என்கிறபடியே, என்னோடொத்த பருவத்தில் பிள்ளைகளும் நானுமாய்த் தீம்புசெய்து திரிகிவிடத்தில், அவர்களில் என்றனைத் தீம்பரில்லையென்னும். [இனத்தேவர்] - நைரபேக்ஷயத்துக்குத் தன்னோடொத்திருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளுன ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? அன்றிக்கே, [இனத்தேவர்] - தனியநுஹவிக்கவொண்ணாமையாலே திரள்திரளாயிருக்கிற நித்யஸூரிகளென்னுதல். “அடியார்கள் குழாங்கள்” என்னக்கடவதிறே. [இனவேல்] - வேலொழுங்குபோலே, “இவள்தசை எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்கேறது” என்று கூர்க்கப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. ஏன்றன், சொல்ல அருமையெனி? என்ன, [இனவேற்கண்ணி] - தன்கண்ணுக்கிலக்காணர் பவேதைத் தான் படுகிறபடியைச் சொல்லப்போமோ. ‡ “உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே” என்றிறே இவள்கண்ணுக்கு இலக்காணர் பவேது.

(சு)

ஆறும்பாட்டு.—இனவேய் இய்யாதி.

அணுக்கள் - குடை. இனவேய் - திரளானமூங்கில். “இனவேறுகள்” என்றவிடத்தில், இனமென்றது - ஸத்ருஸமாய், மிருத்யுஸத்ருஸமாயிருக்கிற என்றபடி. ஊட்டியென்று - கழுத்தாய், கழுத்தத் தன்கையிலே யகப்படும்படியாக நெரித்தென்றபடி. ஊட்டி - ஊனும், கழுத்தம். வான்கன்று - பெரியகன்றுகள். இனவாநிறை - திரளானபசுக்கட்டம். நல்லீர்க்கு - விலகூணைகளான உங்களுக்கு. இனவேற்கண் - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய் வேல்போலேயிருக்கிறகண். தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள் - தன்னோடொத்த ஆயிரம்பிள்ளைகளோடே. † பேரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றாம்பத்து. உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே - ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற நீங்கள் உயிரைக்காத்துக்கொள்ளுங்கோள். ‡ திருவிருத்தம், ஆறும்பாட்டு, “தடாவிய” இய்யாதி. “ஸுடிஸு-புதாபுதா க்ருஷ்ணரொடொ ஹநெநமவாஸு | வத்ஸ்ய மதவாஸு மீனொத வடிவ விபாககூ ||” உதி ஸ்ரீவிஷ்ணு வாராணே, வண்பென்ஸெ, ஸவடிஸெ.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

உற்றர்களேனக்கில்லையாருமென்னும் உற்றர்களேனக்கிங்கேல் லாருமென்னும், உற்றர்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும் உற்றர்களை யழிப்பேனும்யானேயென்னும், உற்றர்களுக்குற்றேனும்யானேயென்னும் உற்றரிலிமாயன்வந்தேறக்கோலோ? உற்றீர்கட்கேன்சொல்லிச்சொல்லு கேன்யான்? உற்றேன்னுடைப்பேதையுரைகின்றவே.

ஆ.—(உற்றர்கள்.) இஜ்ஜகத்தில் என்படியை யறிந்து எனக்கு வந்துக்களா யிருப்பார் ஒருவருமில்லை. அவர்கள் அப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, எனக்கு உற வாக நினைத்திராதார் ஒருவருமில்லை. சிலர் என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேன். அநாஸ்ரயிக்குமவர்களில் ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்கு அவர்கள் வேண்டினவற்றைக்கொடுத்து அகற்றுவேன் நான். அநந்யப்ரயோஜநானவர்களுக்கு எல்லா வந்துக்குந்தயம் பண்ணு வேன் நான் என்னும். எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண் னாத அத்யாஸ்சர்யபூதனுவன் ஆவேசித்தானே? ஈடுபட்டு, அத்யந்த வாலையான என் மகள் சொல்லுகிறவற்றை, உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னபாசுரத்தாலே சொல் லுவேன் நான் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'எம்பெருமான் ஆஸ்ரீதவிஷயத்தில் இருக்கும் இருப் பைத் தன்படியாகப் பேசாநின்றாள்' என்கிறாள்.

[உற்றர்கள் எனக்கில்லையாரும்] - இஜ்ஜகத்தில் என்படியறிந்து எனக்கு வந் துக்களாயிருப்பார் ஒருவருமில்லை. [உற்றர்கள் எனக்கு இங்குஎல்லாரும்] - அவர் கள் அப்படியிருந்தமை அறிந்துவைத்தே, நான் எனக்கு உறவாகநினைத்திராதார் ஒருவரு மில்லை. [உற்றர்களைச் செய்வேனும் யானே] - சிலர் என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணு மவன் நான். [உற்றர்களை அழிப்பேனும்யானே] - ஆஸ்ரயிக்குமவர்களில் ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்கு அவர்கள்வேண்டினவற்றைக் கொடுத்து அவர்களை அகற்றுவேன் நான். என் னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி அவர்களை ஈடுபடுத்துவேனும் நான் என்றமாம். [உற்றர்களுக்கு உற்றேனும்] - அநந்யப்ரயோஜநானவர்களுக்கு எல்லாவந்துக்குந்தயம் பண்ணுவேனும். [உற்றரிலிமாயன்] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக் காணவொண்ணாதபடியான அத்யாஸ்சர்யபூதனுவன். [உற்றீர்கள் என்று தொடங்கி] - உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னபாசுரத்தாலே சொல்லுவேன் ஈடுபட்டு அத்யந்தவாலையான என்மகள் சொல்லுகிறேன்.

ப.—அநந்தம், ஜகத்தில் பந்துக்களளவில் அவன்படியெல்லாம் தன்படியாகச் சொல்லாநின்றாள் என்கிறாள்.

உற்றர்கள் - (ஒருபாதிபாலேகிட்டுதல், என்னையுள்ளபடியறிந்துகிட்டுதல் செய் திருக்கும்) பந்துக்கள், எனக்கு - எனக்கு, யாரும் - ஒருவரும், இல்லை - இல்லை, என் னும் - என்னும்; இங்கு - இஜ்ஜகத்தில், (நிருபாதிஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தால், அவர்கள் தாரதம்யம்பாராதே), எல்லாரும் - எல்லாரும், எனக்கு - எனக்கு, உற்றார்கள் - பந்

துக்களாயிருக்கும், என்னும் - என்னும்; உற்றார்களை - அவர்களை எனக்கு உற்றாராம் படி, செய்வேனும் - பண்ணுவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார்களை - பாயோஜநாந்தரத்துக்காகக் கிட்டினவர்களை, அழிப்பேனும் - (அவற்றைக் கொடுத்து) உறவறுத்துவிடுவேனும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார்களுக்கு - அந்நயப்பாயோஜநாய்க் கிட்டினார்க்கு, உற்றேனும் - எல்லாவுறவுமுறையும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; உற்றார் - எத்தனையேனும் அளவுடையாராகிலும் தன்னை முட்டக்கண்டு கிட்டினார், இவ் - இல்லாத, மாயன் - ஆப்சர்யபூதன், வந்தேறக் கொடோ - ஆவேசித்தபடியோ? உற்றீர்கட்கு - பந்துக்களான உங்களுக்கு, என்னுடைப்பை - அதிஷ்டையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை, உற்று - உள்ளுறக்கண்டு, உரைக்கின்ற - சொல்லுகிற வார்த்தைகளை, என் - என்னபாகாரம், சொல்லி - சொல்லி, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்?

இ. - ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலிருந்து மிருப்பைத் தன்படியாகப் பேசாநின்ற னென்கிறான்.

[உற்றார்களெனக்கில்லையாரும்] - ஒருபாதியால்வந்த வந்துக்கள் ஒருவருமில்லையென்னுதல், என்படியையறிந்து எனக்கு ஸ்நேஹிக்கக்கடவார் ஒருவருமில்லையென்னுதல். [உற்றார்களெனக்கில்லையாருமென்னும்] - ‘‘ஃபுகிஷிஸாஸு’’ என் கிறபடியே பார்த்தால், இஜ்ஜகத்திலெல்லாரும் வந்துக்களென்னுதல்; அவர்கள் இப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, நிருபாதிசுவந்துவாய் எல்லார்க்கும் ஸ்நேஹித்திருப்பேனென்னுதல். [உற்றார்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும்] - சிலரென்னையாஸ்ரயிக்கப் பண்ணுவேனும் நானே. [உற்றார்களையழிப்பேனும்யானே] - பாயோஜநாந்தரபாரை பாயோஜநங்களைக்கொடுத்து அகற்றவேனும்நானே யென்னுதல்; அவர்களை, ஸௌந்தர்யாதினைக்காட்டி யழிப்பேனும்நானே யென்னுதல். [உற்றார்களுக்குற்றேனும்] - அந்நயப்பாயோஜநார்க்கு எல்லாவுறவும் நானேயென்னுதல், அந்நயப்பாயோஜநார்க்கு அந்நயப்பாயோஜநையிருப்பேனும் நானேயென்னுதல். [உற்றாரிலிமாயன்] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்ணாதபடியான ஆப்சர்யபூதன். ஸ்வயத்தந்தால் ஒருவார்க்கும் கிட்டவொண்ணாதவன். [உற்றீர்கட்கென்சொல்லிச் சொல்லுகேன்யான்] - ஆனாலும், வந்துக்களான எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? என்னில்,—வந்துக்களாகவமையுமோ, விஷயஞ் சொல்லலாகவேண்டாவோ? உறவுமுறையான உங்களுக்கு, என்னபாகாரத்தைச்சொல்லிச் சொல்லுவேன். பருவம்நிரம்பாத என்பெண் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தைகளை வாய்க்கரையிலே நிற்கிறான் எத்தைச் சொல்லுவது.

ஈடு. - ஏழாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இருக்கிற இருப்பைத் தன்படியாகப் பேசாநின்ற னென்கிறான்.

[உற்றார்கள் எனக்கில்லை யாருமென்னும்] - எனக்கு ஒருபாதியால்வந்த வந்துக்கள் ஒருவருமில்லை யென்னும். அன்றிக்கே, என்னோட்டை ஸம்பந்தமறிந்து எனக்கு ஸ்நே

ஏழாம்பாட்டு.—உற்றீர்கள் இய்யாதி.

உபாதியால் - கர்மமாகிறவபாதியால். தவ் தியார்த்தத்துக்கு - உற்றிருப்பாரென்றும், ஸ்நேஹிப்பாரென்றபடி. ஸம்பந்தமறிந்து ஸ்நேஹியார்களேவென்ன - ஃபுகிஷி இய்யாதி. சீழிற்பதத்

ஹிக்கக்கடவார் ஒருவருமில்லை யென்னுதல், “வ திஃவி ஸ்ரஹ்ய” (பதிமவீஸ்வஸ்ய) என்று இத்தை ஒதிவைத்தே தேவதாந்தரஹ்நமிறே பண்ணுவது. [உற்றார்கள் எனக்கு இங்கேல் லாருமென்னும்] - எனக்கு நிருபாதிகஷ்ந்துக்களால்லாதார் இல்லையென்னும். அவர்கள் இப் படியிருக்கச்செய்தே நிருபாதிகஷ்ந்துவாய் எல்லார்க்கும் ஸ்நேஹித்திருப்பனென்னுதல். [உற் றர்களைச்செய்வேனும் யானேயென்னும்] - அவர்களிலே சிலர் வந்து என்னை ஆஸ்ரயிக்கும் படி பண்ணுகிறேனும் நானென்னும். [உற்றர்களையழிப்பேனும்]-அவர்களுக்கு ப்ரயோஜ னாந்தரங்களிலே ருசியுண்டானால், அந்த ப்ரயோஜனங்களைக் கொடுத்து என்பக்கலினின்றும் அகற்றவேன் நானென்னும். அன்றிக்கே, ஆண்டான்பணித்தானாக இளையபெருமாள், “அவர் களை ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அழிப்பேனும் நானென்னுநீர்நீர்” என்றும் அருளிச்செய்வார். [உற்றர்களுக்கு உற்றேனும் யானேயென்னும்]-என்பக்கல் அந்நியப்ரயோஜனராய்ப் பரிமாறு வார்க்கு என்றனை யந்நியப்ரயோஜநர் இல்லையென்னுதல். அன்றிக்கே, என்னையே ஸர்வவித வந்துவுமாகப் பற்றினவர்களுக்கு, நானும் அவர்களையே ஸர்வவிதவந்துவுமாக இருப்பேன் என்னவுமாம். [உற்றரிலி]-இற்றைக்குமுன்பு ஸ்வயத்தந்தாலே கிட்டினார் ஒருவருமில்லாத படியிருக்கிற ஆஸ்ரயபூதனான ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [உற்றீர்கள் இத் யாதி]-“இங்ஙன்ஸம்ஸயிக்கக்கடவதோ, பந்துக்களுக்குநிர்ஸயித்துச்சொல்லவேணுங்காண்” என்ன, - உறவுமுறையாரா மித்தனையோ வேண்வேது, சொல்லலாய்ச் சொல்லவேண்டா வோ. என்ன பாகரத்தைச் சொல்லிச் சொல்லுவேன்? என்றன், சொல்லவொண்ணமைக்கு வந்ததென்? என்னில், - [உற்று இத்தயாதி] - பருவம்நிரம்பாத என்பெண், மறுபாடுருவத் தைத்துச்சொல்லுகிறவற்றை, கரையிலேநிற்கிற நான் எத்தைச்சொல்லுவது. திருத்தாயாரான தசையும் இவர்தமக்கே யுள்ளதொன்றாகில், இங்குச்சொல்லவொண்ணாதபடி கலங்குகை யாவதென்? என்னில், - “தனக்கும்தன் தன்மையறிவரியான்” என்று - ஈஸ்வரனை, தன்படி தானும் அறியான் என்று சொல்லுமாபோலே; தம்தசை தமக்குங்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன் றென்கிறது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உரைக்கின்ற முக்கட்பிரான்யானேயென்னும் உரைக்கின்ற திசை முகன்யானே யென்னும், உரைக்கின்றவமரநும்யானேயென்னும் உரைக் கின்றவமரர்கோன்யானேயென்னும், உரைக்கின்றமுனிவருமயானேயென் னும் உரைக்கின்றமுகில்வண்ணனேறக்கோலோ? உரைக்கின்றவுலகத் தீர்க்கென் சொல்லுகேன்? உரைக்கின்றவேன்கோமளவொண்கோடிக்கே.

தில் அர்த்தவ்யாநகுணமாக அர்த்தவ்யம் - எனக்குநிருபாதிக இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுகிறேனு மென்றது - “தெஷாஃஸுததயுகாநாஸு” இத் யாதியைப்பற்ற. இளையபெருமாள் - ஆண்டான்பூரிபாதத்திலவர், உற்றர்களுக்குற்றேனும் - அந்நிய ப்ரயோஜனராய்க்கிட்டினார்க்கு உற்றிருப்பேனுமென்னுதல்; உறுதல் - கிட்டிதல். அன்றிக்கே, உறவு முறையார்க்கு உறவுமுறையாயிருப்பேனுமென்னுதல். உற்றரிலி - கிட்டினவர்களில்லாதவன். என் சொல்லிச்சொல்லுகேன் - எந்தபாகரத்தையிட்டி எந்தவர்த்தத்தைச்சொல்லுவேன். மறுபாடுருவ - அப்பாறுருவ. நன்றாக அவகாஹித்தென்றபடி ஸ்வாபதேசத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸந்தை யநு வரித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - திருத்தாயாரான இத்தயாதி. தனக்கும்தன் தன்மையறிவரியான் - ஸ்வ தஸ்-குபூஜ்ஞான தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதவன். உற்றர்கள் - டாரும் - எனக் கிங்கில - என்னும், இங்கெல்லாரும் - எனக்கு - உற்றர்கள் - என்னும் இத்தயாரப்ய, உற்றீர்க்கு - என்னுடைப்பேதை - உற்று - உரைக்கின்ற - என் சொல்லிச்சொல்லுகேன் இத்தயந்வயி. (எ)

ஆ.—(உரைக்கின்ற.) ஜகத்ப்ரயாநராக ஸாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்படுகிற சதூர்முகப்ரமுவரும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்றான். காலதத்த்வமுள்ளதனையும் பேசினாலும் பேசமுடிக்கவொண்ணாத அழகையுடையவன் ஆவேசித்தானே? அதிலோகமான பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து, துக்கஸஹையுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவ்விஸக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை “சொல்லு, சொல்லு” என்று நிரந்தரமாகச்சொல்லுகிற லௌகிகரான உங்களுக்கு ஏதென்று சொல்லுவேன் நானென்கிறான்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ‘ஜகத்ப்ரயாநராக ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்படுகிற சதூர்முகப்ரமுவரும் நான் இட்டவழக்கு என்னுநின்றான்’ என்கிறான்.

[உரைக்கின்றமுகில்வண்ணன்] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் பேசினாலும் பேசமுடிக்கவொண்ணாத அழகையுடையவன். வார்த்தை அருளிச்செய்யும்போதையழகைச் சொல்லிறறாகவுமாம். [உரைக்கின்ற என்று மேலுக்கு] - அதிலோகமான பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து துக்கஸஹையுமன்றிக்கேயிருக்கிற இவ்விஸக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை ‘சொல்லு, சொல்லு’ என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லுகிற லௌகிகரான உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்?

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ப்ரயாநராய் ப்ரஹ்மருத்ராதிசுரான தேவர்களும் ருஷிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னு மென்கிறான்.

உரைக்கின்ற - (“ஸஸிவஃ” என்று ஸீகவத்ப்ரகாரமாகச்) சொல்லப்படுகிற, முக்கண் - த்ரிணைத்ரனாய், பிரான் - ஈஸ்வரனாக ப்ரஸித்தனான ருத்ரன், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னுநிற்கும்; உரைக்கின்ற - (“ஸஸ்பஹா” என்று) சொல்லப்படுகிற, திசைமுகன் - சதூர்முகன், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னும்; (அப்படியே), உரைக்கின்ற - (ஸீகவத்விபூதிதயா, “உக்ஷாடியஃ” என்று) சொல்லப்படுகிற, அமரரும் - தஸப்ரஜாபதிகளான தேவர்களும், யானே - எனக்கு விஹ-திஹ-தர்,என்னும்-என்னும்; உரைக்கின்ற- (“வெஸுதூ” என்று) சொல்லப்பட்ட, அமரர்கோன் - (த்யஸ்த்ரிம்ஸாத்கோடி தேவதாயிபதியான) இந்த்ரனும், யானே - எனக்கு ப்ரகாரபூதன், என்னும் - என்னும்; உரைக்கின்ற - (“பெஷவஜீடணாணாநாந்” இத்தயாதிகளிலே) சொல்லுகிற, முனிவரும் - ருஷிகளும், யானே - நானிட்ட வழக்கு, என்னும் - என்னும்; உரைக்கின்ற - (“நீலதொயடிப்யஸூ” என்று வேதாந்தங்களிலே) சொல்லுகிற, முகில் - காளமேகநிபஸ்யாமமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவன், ஏறக்கொலோ - ஆவேசித்தபடியோ? உரைக்கின்ற - (“சொல்லு, சொல்லு” என்று) உரைக்கின்ற, உலகத்தீர்க்கு - லோகத்தாரான உங்களுக்கு, உரைக்கின்ற - லோகமர்ப்யாதையல்லாத பேச்சை யுடையனாய், என், — கோமளம் - ஸுகுமாரமாய், னுண் - தர்ஸநீயமான, கொடிக்கு - கொடிபோலே ஆஸ்ரயவ்யதிரேகத்தில் தறைப்படும் படியான இவளுக்குண்டான, இவை - இஸ்ஸ்வவாவங்களை, என் - ஏதாக, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஜகத்ப்ரயாநராக ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகிற சதூர்முகர்களும் நானிட்டவழக்கென்னுநின்றான் என்கிறான்.

[உரைக்கின்ற] - வேதத்தில் அர்த்தவாதப்ரதேசங்களிலும் தாமஸபூர்ணங்களிலும் சொல்லுகிறவன். [பிரான்] - ஸ்வகோஷ்டீப்ரஸித்தி. “ஸூக்யாணாம்ஸூக்ய

ரஸாவலி” என்று ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டவ னென்றுமாம். [உரைக்கின்ற திசைமுகன்] - “ஐ ஹணஃவா தூயஜெஷ்யாயஸெஷ்யாய” என்று ருத்ரனுக்குப் ஜநகனாபரஹ்மானானிட்டவழக்கென்னும். [உரைக்கின்றவமரனும்]-ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவராக ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்படுகிற ப்ரஜாபதிகளும் நானிட்டவழக்கென்னும். [உரைக்கின்ற] - “ஐ ஹாடிஷ்யாயஸெஷ்யாய” என்று லக்ஷவத்ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிற வென்றுமாம். [உரைக்கின்றவமரர்கோன்] - “நகிரிநு க்ஷடிதூர” என்று சொல்லப்படுகிறவனென்னுதல், “தெவாநாஸிவா ஸவ” என்று ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிறவனென்னுதல். [உரைக்கின்ற முனிவரும்]-வேதார்த்தத்தைஸ்மரித்து கர்தவ்யாகர்தவ்யங்களைச் சொல்லும் மஹாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னும். [உரைக்கின்றமுகில்வண்ணன்] - “நீதொயடிஷ்யாய” என்று வர்ஷாகவலாஹகம்போலே சொல்லப்படுகிறவனென்னுதல், வார்த்தைசொல்லுகிறபோதையழகைச் சொல்லுதல். [உரைக்கின்றவலகத்திர்க்கு] - “சொல்லவொண்ணுது” என்றறி யாதே “சொல்லு, சொல்லு” என்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு என்சொல்லுகென். [உரைக்கின்றவென்கோமளவொண்கொடிக்கே] - அதிலேகாமான பேச்சையுடையளாய், ஸுதமாரையாகையாலே துக்கஸைஹபன்றிக்கே, “வதிஸம்பொமஸுதஹ்வய” என்று உபகந்ததோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவத்தையுடைய இவளுக்கு ஓடுகிற தசையை. [கோமளவொண்கொடிக்கு] - கொழுந்து விடுகிற அழகையுடைய என்பெண்ணுக்கு.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்ப்ரஹ்மான ப்ரஹ்மாதிகள் நானிட்ட வழக்கு என்னாகின்ற ளென்கிறார்.

[உரைக்கின்ற] - வேதத்திலே லக்ஷவத்விபூதியைப் பரக்கச்சொல்லுகிற இடங்களிலே யாதல், அர்த்தவாதப்ரகரணங்களிலே யாதல், தாமஸபுராணங்களிலே யாதல் சொல்லப்படுமவராய், ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு உபகாரகனை ருத்ரன் நானிட்ட வழக்கு என்னாகின்றார். “ரஸூரணாஸஜ்ஜரஸாவலி” (ருத்ராணம்ஸங்கரஸாஸம்) என்று ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டவனென்றுமாம். [உரைக்கின்றதிசைமுகன்] - “விருவாஷ்யாயஸெஷ்யாய தூயஜெஷ்யாயஸெஷ்யாய” (விருபாஷ்யாய

ப்ர:—(உரைக்கின்ற திசைமுகன்) ஸாஸிவெஷெ [ஹாநோமெ] “ஐ ஹணஃவா தூயஜெஷ்யாயஸெஷ்யாய சுரோவாய கரிபாயிவதபெநடி”

எட்டாம்பாட்டு.—உரைக்கின்ற இத்யாதி.

“உரைக்கின்ற” என்றதுக்கு அர்த்தவ்யம் - பராகச் சொல்லப்படுகிற வென்னுதல், லக்ஷவத்ப்ரகாரபூதனாகச் சொல்லப்படுகிற வென்னுதல். இந்த அர்த்தவ்யத்தையும் அடைவே யருளிச் செய்கிறார் - வேதத்திலே இத்யாதியாலும், ரஸூரணா இத்யாதியாலும், லக்ஷவத்விபூதியைப் பரக்கச்சொல்லுகிற இடங்களாவன - “நஸஹ்வாஸஸிவஸவகெவஸு” இத்யாதிகள். அர்த்தவாத ப்ரகரணங்களாவன - “வஸகவஸவஸுஜாநகித்யாயதஸு” இத்யாதிகள். “ரஸூரணாஸஜ்ஜரஸாவலிவிதெஸாயக்ஷரக்ஷஸாடி | வஸுநாஸ வாவகஸாவலிசெரஸாவலிணாஸிஷ்ட || உசு ||” உதி மீதாஸு, டிஸெ. “ஐ ஹணஃவா தூய உதூஷி - ஸாஸிவெஷெ. “ஐ ஹாடிஷ்யாயஸெஷ்யாய சுரோவாலிஷ்ட || விஷுதயொஹரெ ரொதாஜமதஸுஷ்டிஷ்டதவ || டு ||” உதி ஸ்ரீவிஷுதயொராண (க-உ-உ).

ப்ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜயேஷ்ட்டாய ஸ்ரேஷ்ட்டாய) என்கிறபடியே, அவன்தனக்குங்கூட ஜநகைக ப்ரமாண்ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற சதுர்முகனும் நானிட்டவழக்கென்கிறான். [அமரர்]-ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராய், நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவராக ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப் படுகிற தஸ்ப்ரஜாபதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னும். [உரைக்கின்ற அமரரென்று] - “ஹ ஹாஷஷாஷயஃ” (ப்ரஹ்மதக்ஷாதயஃ) என்று ஹகவத்ப்ரகாரமாகச் சொல்லப் படுகிற என்றுமாம். [உரைக்கின்ற அமரர்கோன்] - “நகிரிஜ் சுவடி-தூரஃ” (நகிரித் த்ரத்வதுத்தரஃ) என்று சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். “ஷெவாநாஜிவ்வாலவஃ” (தேவாநாமஸ்த்ரிவாலவஃ) என்று ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். [முனிவரும்] - வேதார்த்தத்தை ஸ்மரித்து, ஐகத்துக்கு கர்த்தவ்யங்களைச் சொல்லும் மஹாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்னும். [முகில்வண்ணன்] - “நீயுதொயடிபயுஷ்யூ” (நீலதோயதமத்யஸ்த்தா) என்று வர்ஷுஷ வலாஹகமாகச் சொல்லப்படுகிற என்னுதல். வார்த்தை சொல்லுவதாய், கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, மின்னி, முழங்கி, வில்லட்டு வருவதொரு மேகம்போலே வடிவறையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானே! அறிகிறேன். [உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க்கு]-சிலவற்றைச் சொல்லுமித்தனையாய், “சொல்லலாம், சொல்லவொண்ணாது” என்று பாராதே, “சொல்லு, சொல்லு” என்றலைக்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது. [உரைக்கின்ற இத்தயாதி]-அதுவும் சொல்லியொழிவேனிறே வார்த்தை சொல்லிற்றிலளாகில். கோமளமென்கையாலே - லௌகுமார்யத்தைச் சொல்லிற்று. கோடியென்கையாலே - “வதிஸம்யொமஸுமஹம்வயஃ” பதிஸம்யொகஸுலபம்வயஃ) என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்போடே சேராதபோது தறைப்பமே பருவமென்கை.

(அ)

ப்ர:—(உரைக்கின்ற அமரர்கோன்) ஃக்ஷம்ஹிதாயாம் த்யுத்யாஷ்டகெ, “நகிரிஜ் சுவடி-தூரஃ”

நகிரிஜ் சுவடி-தூரஃ. ஃக்ஷம்ஹிதாயாம் த்யுத்யாஷ்டகெ. ஹெறஜ், சுவடி-தூரஃ, கிஃ. சுஸுந, நெத்யுட்யு. “வெஷாநாஸாஜிவெஷாஷிஷெவாநாஜிவ்வாலவஃ | ஹித்யாணாம் ஜெஸூஷி ஹித்யாஷிஷெஷாஜிவ்வாலவஃ || ௨௨ ||” ஹித்யாஷிஷெஷாஜிவ்வாலவஃ. உரைக்கின்றமுனிவரும் - ஸாஸ்த்ரங்களைத் தாந்தாம் சொல்லுகிறமுனிவரும். “உரைக்கின்ற” என்றதுக்கு சொல்லப்படுகிறவென்று கீழெல்லாம் அர்த்தம்; இங்கே, சொல்லுகிறவென்று அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. “உரைக்கின்ற” என்றமாத்ரத்துக்கு அர்த்தம் - வார்த்தைசொல்லுவதாய் இத்தயாதி. கழுத்தே கட்டளையாக - கண்டபர்யந்தமாக. மேகத்தை வர்ணித்துச்சொன்னது - “முகில்” என்கையாலே அர்த்தாத்வித்தம். உரைக்கின்றவலகத்தீர்க்கு - “சொல்லு, சொல்லு” என்றுரைக்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு. உரைக்கின்ற என் கோமளவொண்கொடிக்கு - உல்லோகமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிற, ஸுகுமாரையாய், தர்ஸநீயமான கொடிபோலேயிருக்கிற என்மகளுக்கு. உண்டான ஸ்வலாவங்களைன்று கூட்டுவது. வார்த்தைசொல்லிற்றிலளாகில் - பகவத்பிபூதியைப் பாக்கச் சொல்லிற்றிலளாகில். ஆகையால் ஈத்ருஸவைஹவம் என்னால் சொல்லப்போகா தென்று கருத்து. “வதிஸம்யொமஸுமஹம் வயொஷ்யுஷ்யூவஜெஷிதா || விஞாணபுஷமத்யுஷாராம் நாலஸாஷாஷிஷெஷாஜிவ்வாலவஃ || ௨௨ ||” ஹித்யாஷிஷெஷாஜிவ்வாலவஃ (௨௨) சுஸுநஹித்யாஷிஷெஷாஜிவ்வாலவஃ. உரைக்கின்ற முக்கப்பிரான் இத்தயார்ப்ப, உலகத்தீர்க்கு - உரைக்கின்ற என் கோமளவொண்கொடிக்கு - என்சொல்லுகேன் இத்தயவ்யத. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கொடியவினையாதுமில்னேயென்னும் கொடியவினையாவேனும் யானேயென்னும், கொடியவினைசெய்வேனும்யானேயென்னும் கொடிய வினைதீர்ப்பேனும்யானேயென்னும், கொடியானிலங்கைசெற்றேனேயென்னும் கொடியபுள்ளுடையவனேறக்கோலோ? கொடியவுலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? கொடியேன்கொடியேன்மகள்கோலங்களை.

ஆ.—(கொடியவினை.) கர்மவஸ்யரை நவியுமாபோலே நவியக்கடவதாய், கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கொன்றுமில்லை யென்னும். அவை நானிட்ட வழக்கென்னும். ப்ரதிகுலர்க்குக் கொடிதான பாபத்தை விளைப்பேன் நான் என்னும். அதுகலர்க்குக் கொடிதான வினையைத் தீர்ப்பேனும் நான் என்னும். கொடியானிலங்கையை ஒருபடியழித்தேனென்னும். ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கொடியான பெரியதிருவடியை வாஹமாகவுடையவன் வந்தேறினானே? இப்படி படுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகளை “சொல்லு, சொல்லு” என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுவேனென்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுபமான ஸ்வதுக்திகளைத் தன்னினவாகப் பேசாநின்றான்’ என்கிறான்.

[கொடியவினையாதுமில்னே] - கர்மவஸ்யரை நவியுமாபோலே என்னைநவியக்கடவதாய்க் கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. [கொடியவினையாவேனும்யானே] - அவை நான்இட்டவழக்கு. [கொடியவினைசெய்வேனும்யானே] - ப்ரதிகுலர்க்குக் கொடிதானபாபத்தை விளைப்பேன்நானே. [கொடியவினைதீர்ப்பேனும்யானே] - அதுகலர்க்குக் கொடிதானவினையைத் தீர்ப்பேனும்யானே. [கொடியானிலங்கைசெற்றேனே] - லங்கையை ஒருபடி அழித்தேன். கொடியானென்கிற அம்ஸமத்தனையும் - திருத்தாயார்வார்த்தை. [கொடியபுள்] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கொடியான பெரியதிருவடி. [கொடிய உலகத்தீர் என்றுதொடங்கி] - ‘சொல்லு, சொல்லு’ என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவேன்? இப்படிபடுகைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகள். கோலங்கள் - தர்ஸநீயப்ரவ்ருத்திகளாகவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், க்ருரமான கர்மப்ரகாரங்க ளெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுமென்கிறான்.

கொடிய - (கர்மவஸ்யரான ஸுத்தசேதநரைக்கண்ணற்றுநவியும்) கொடுமையை யுடைத்தான, வினை-கர்மம், யாதும்-ஒன்றும், இலன் - (“நஜோகஜேபாணிவி பிஷி” என்கிறபடியே) எனக்கில்லை, என்னும் - என்னுநிற்கும்; (அந்தக்ருரகர்மமானது என் நிக்ரஹமாகையாலே), கொடியவினை - அது, ஆவேனும் - ஆகிறேனும், யானே - நானே - என்னும் - என்னும்; (“தாநஹம்அிஷத” என்கிற ப்ரதிகுலராளுரை), கொடியவினை - அந்தக் கர்மங்களிலே மூட்டி, செய்வேனும் - செய்விப்பேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கொடியவினை - அந்தக் கர்மத்தை, தீர்ப்பேனும் - (“ஜோக்ஷயிஷ்யாதி” என்று) ஆற்றிதர்க்குப் போக்குவேனும், யானே-நானே, என்னும்-என்னும்; கொடியான்-க்ருரகர்மாவான ராவணனுடைய, இலங்கை - லங்கையை, செற்றேன் - அழித்தேன், என்னும்-என்னும்; கொடிய - (ஆற்றிதவினோதிகளுக்கு) ப்ருத்யஸமனான, புள் - பெரிய திருவடியை, உடையவன் - வாஹமாகவுடையவன், ஏறக்கோலோ-ஆவேஸித்தபடியோ? கொடிய - (“நமக்கு இது நிலமன்று” என்றிராதே அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிற) கொடுமையையுடைய, உலகத்தீர்க்கு - லோகத்தீர்க்கு, கொடியேன்-(இவளை இப்படி விஞ்ருதை

யாகக் காணவைத்த பாபத்தின்) கொடுமையை யுடையேனான், என்-என்னுடைய, கொடி-கொடிபோலே மெல்லியான, மகள்-பெண்பிள்ளையினுடைய, கோலங்கள் - தர்ஸரிய சேஷத்தங்களான, இவை - இவற்றை, என் - என்னென்று, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன். கொடியுள்ளென்று - கொடியிலேயான புள்ளென்றுமாம். கோலங்களென்று - ஒருப்பாடாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுஷமான லகவதுத்திகளை தன்னினவாகப் பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

[கொடியவினையாதுமில்லே] - கர்மவஸ்யரைக் கண்ணற்றுநலியும் கர்மங்கள் எனக்கொன்றுமில்லையென்னும். “கநஸூஹநெந்ராக்ஷிவாகஸீதி”, “நரோக்ஷிபுணரி” உதி”. “நாட்டிற்றிந்துபடாதனபட்டு” என்கிறபடியே - ஐச்சமாய் வருமது தவிர்க்கப்போகாது. [கொடியவினையாலேனும்] - அவை நானிட்டவழக்கென்னும். கர்மமாகிறது என்னுடையதிக்ரஹமன்றே வென்னும். [கொடியவினைசெய்வேனும்] - ப்ரதிகூலர்க்குக் கொடிதான் பாபத்தை விளைப்பேனும் நானே யென்னும். ஆஸ்ரிதர்த்தத்தில் விரோதிகளை பாபங்களிலேழுட்டுகை. “தாநஹம்ஹிஷதக்ஷு - ப்ரநாநுஸம்ஸாரொஷு - நராயபிராநு | க்ஷிவாஜ்யஜ்ஞஸிஸாநாஸாஸீஷ்வெவயொநிஷு”. [கொடியவினை தீர்ப்பேனும்]-ஆஸ்ரிதர்க்கு அவஸ்யம் அதுஹோக்தவ்யமான கர்மத்தைப் போக்குவேனும் நானே என்னும். “சஹம்ஸாஸவபுவாவெஷ்வொரோக்ஷயிஷ்யாதி” என்னுநின்றாள். [கொடியானிலங்கை] என்கிறவிடம் - தாயார்வார்த்தை; அவனாலே ஆவிஷ்டையாயிருக்கிறவிவள் இத்தனைமதித்து வார்த்தைசொல்லாளிறே, “சுரிசுமல்கனிவாய்த்திருவினைப் பிரித்த கொடுமையையுடையவன்” என்றிருக்குமிதே தாயார். [கொடியுள்ளுடையவன்]-ஆஸ்ரிதவிரோதிகளுக்கும்ருத்யவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும்த்வஜமாகவுமுடையவன். [கொடிய உலகத்திற்கு] - “நமக்குசிலமன்று” என்றறியாதே அதிசிரிப்பந்தம் பண்ணுகிற உங்களுக்கு. [கொடியென்கொடியென்மகள்] - இவளே, அதுகரித்து பூரிக் கண்கையான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்மகளுடைய. [கோலங்களே] - தர்ஸரியமான வ்யாபாரங்களென்னுதல், ஒருப்பாடுகளென்னுதல்.

நா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அகர்மவஸ்யத்வப்ரமுஷமான லகவதுத்திகளைத் தன்னினவாகப் பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

[கொடியவினையாதுமில்லையென்னும்] - கர்மவஸ்யரைக் கண்ணற்றுநலியும் கர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றுமில்லையென்னும். “கநஸூஹநெந்ராக்ஷிவாகஸீதி”(அநஸ்நந்நயோ அபிசாகஸீதி), “நரோக்ஷிபுணரி” (நமாம்கர்மானிலிம்பந்தி) என்று அவன்படியைத் தான் சொல்லாநின்றாள். “நாட்டிற்றிந்துபடாதனபட்டு” என்கிறவிடம்-

+ ஸ்காஹிதாயா அபிதீயாஷுக்ஷே, அஸாவணபூஸயாஜாஸவாயாஸாராநம் வுக்ஷாவரிஷ்வஜாதெதபொரந்யுவிவ்ஸவாஷுதநஸூஹநெந்ராக்ஷிவாகஸீதி॥

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கொடிய இத்தாதி. தன்னினவாக - தன்னதுகளாக.

“கொடிய” என்றதுக்குவாவம் - கர்மவஸ்யரை இத்தாதி. கண்ணற்று - நிர்த்தயமாக. கநஸூஹந்யு: இதி, — “அஸாவணபூ” இத்தாதி, ஸ்காஹிதாயாஷு. ஸாவணபூ. சொஹநநதிஸாயநள. சொஹநஜ்ஞாநாவித்யயு: ஸயாஜா - ஸாராநாவஹதவாஷ்க்ஷாதிமுண்கள. ஸவாயா - சொஷசொஷிவாவஸவஸாயாஸுள. அவதாரதசையிலே து:சீத்வமுண்டாகச் சொல்லுகிறதேயென்ன - நாட்டில் இத்தாதி. “காக்ஷிபுணரி” என்று சொல்லிவைத்து. “கொடியவினைசெய்வேன்” என்கிற இது விருத்தமன்றோ? என்ன - ஆஸ்ரித

ஐச்சிகமீறே. [ஆவேனும்] - நான் இவற்றால் ஸ்பர்ஸிக்கப்படாதமாத்ரமேயாய், அவைதான் எனக்குப் புறம்பாயிருக்கிறதோ; அப்பாபமாகிறது - என்னுடைய நிக்ரஹமன்றோவேன்னும். [செய்வேனும்] - ஆஹிதவிரோதிகளுக்குக் கோடியதான பாபத்தை விளைப்பேனும் நானே யென்னும். ஆஹிதவிரோதிகளைப் பாபங்களிலே மூட்டுகை - செய்கையாகிறது. “தாந ஹம்ஹிஷதஃசு ிராநு” (தாநஹம்த்விஷதஃக்ரூரான்). [தீர்ப்பேனும்]-என்னை ஆஸ்ரயித் தவர்களுக்கு அவைவந்துகிட்டாதபடி, “ஸவபாபேயோமோக்ஷயிஷ்யாமி” (ஸர்வபாபேயோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்பேனும் நானென்னும், [கோடியானிலங்கை சேற் றேனேயென்னும்]-இவ்விடத்தில், “கோடியானென்கிறவிடம் - திருத்தாயார் வார்த்தை காண்” என்று அருளிச்செய்வார் ஜீயர், எதிரிகளை இவன் ஒன்றாக மதித்திருந்தானாகாமைக் கு; அவனாலே ஆவிஷ்டையிறே இவன். * சுரிசுழல்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கோடே மையுடையவன் என்னக்கடவதிறே. [கோடியுள்] - ஆஹிதவிரோதிகளுக்கு மருத்யு ஸத் குசுமான பேரியதிசூடையை வாஹநமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? [கோடியவுலகத்தீர்க்கு] - “கேட்கவேணும்” என்று திரண்கேட்க்கிற உலகத்தீர்க்கு என் னுதல்; “ஸக்யம், அஸக்யம்” என்று பாராதே, “சோல்லு, சோல்லு” என்று நிர்ப்பந்தித்து ஸ்வார்த்தபரைகளாயிருக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச் சோல்லுவதுஎன்னுதல். [கோடியேன்] - இவன் அநுகரித்துச்சோல்லுகிற பாசரங்களைக் கேட்கவேண்மப்படியான பாபத்தைப் பண் ணினஎன்மகள் தர்ஸநீயமான ப்ரஸ்ருத்திகளை யென்னுதல், ஒருப்பாகேனை யென்னுதல். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கோலங்கோள்கவர்க்கமும்யானேயென்னும் கோலமில்நரக் மும்யானேயென்னும், கோலந்திகழ்மோக்கமும்யானேயென்னும் கோலங் கோளயிர்களும்யானேயென்னும், கோலங்கோள்தனிமுதல்யானேயென் னும் கோலங்கோள்முகில்வண்ணேறக்கோலோ? கோலங்கோளுலகத் தீர்க்கேன்சோல்லுகேன்? கோலந்திகழ்கோதையென்கூந்தலுக்கே.

விரோதிகளுக்கு இப்பாதி. விவரணம் - ஆஹிதவிரோதிகளை இப்பாதி. செய்வேனும் - செய்வீப் பேனும். அப்படி மூட்டுமோவென்ன - தாநஹம் இப்பாதி. பெண்பிள்ளை ஸர்வேஸ்வரனை அநு கரித்துச்சோல்லுகிறானாகையாலே, இவன்சொன்னதே அவன்சொன்னதாம் என்றுவிவகித்து, எதிர் களை இவன் ஒன்றாகமதித்திருந்தானாகாமைக்கு என்கிறார். அவன் அப்படிகொடியானோ? என்ன - சுரிசுழல் இப்பாதி. அமுகியகுழலையும் கனிந்தவதாத்தையுமுடைய பிராட்டியைப்பிரித்த க்ரௌர யத்தையுடைய இய்யாத்தஃ. * திருமொழி, அஞ்சாம்பத்து, எழாந்திருமொழி, எழாம்பாட்டு. “கொடிய வுலகத்தீர்க்கு” என்றது, “கொடிய” என்றத்தைநீட்டி, கோடியவென்றாய், கோடுதல் - வளைதலாய், திரண்கேட்க்கிற உலகத்தீர்க்கு என்றபடி. அன்றிக்கே, கொடியவென்று - க்ரௌரென்றாய், ஸ்வார்த்த பரதையாகிற க்ரௌரயத்தையுடையவர்க ளென்னுதல். கோலங்கள் - தர்ஸநீயப்ரஸ்ருத்திகளாதல்; கோலுதல் - உத்யோகமாய், ஒருப்பாகுகளென்றபடி. கொடியவினை இய்யார்ப்ய, உலகத்தீர்க்கு - கொடியேன்கொடி என்மகன்கோலங்கள் - இவையென்சோல்லுகேன் இய்யவ்யஃ. “நரோகபூராணி லபிஷி நரேகபூமவெஹ்யஹா | உதிபோயொஹிஜாநா திகபூவிநபுஸவ்யபுதெ || கசு||” உ.திமீதாஸு உதாபெயு. “தாநஹம் ஹிஷதஃசு ிராநு ஸம்ஸாரெஷு ந்ராயபாநு | கூபவாஜிஜஸு ஸம்ஸாநாஸுரீஷ்வவெயாமிஷு || கசு||” உ.திஷுர லஸெ. “ஸவபாபேயாநு” உத்யுஷாடிஸெ. (க)

ஆ.—(கோலங்கொள்.) கலப்பற்ற ஸுகருபமானஸ்வர்க்கமும், ஸுகருபத்த மின்றிக்கே துகமேயானநாகமும், அபரிச்சிந்த ஸுகருபமானமோக்ஷமும், கர்மாதுகுண மாக தேவாதிஸாரீர்பாவேஸம் பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும், விசித்ரகார்யஜநஸக்தி யுத்தையான பாக்ருதியும் நானிட்டவழக்கு என்று சொல்லாநின்றார். ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகைய, வில்லிட்டுமின்னி தர்ஸநீயமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவன் வந்து ஏறினானே? அழகிய மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மக ளுக்குப்பிறந்த அவஸ்த்தைகளை, கேட்கையிலே ஒருப்பாடாநின்றாள் உலகத்தீர்க்கு என்சொல்லுவே நென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நான் இட்டவழக்கு என்றுசொல்லாநின்றார்' என்கிறார்.

[கோலங்கொள்கவர்க்கம்] - கலப்பற்ற ஸுகருபமான ஸ்வர்க்கம். [கோலமில் நாகம்] - ஸுகருபத்தமின்றிக்கே வெறுந்துகமேயான நாகம். [கோலம்திகழ்மோக்கமும்] - அபரிச்சிந்த ஸுகருபமான மோக்ஷமும். [கோலங்கொள்கயிர்களும்] - நாராவேஷமாக எழுதியணிந்து தோற்றுமவர்களைப்போலே, கர்மாதுகுணமாக தேவாதிஸாரீர்பாவேஸம் பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும். ஜ்ஞாநாந்த லக்ஷணமான ஆத்மாக்களென்றுமாம். [கோலங்கொள்தனிமுதல்] - விசித்ரகார்யஜநஸக்தியுத்தையான பாக்ருதி. ஸமஸ்தகல் யாணகுணத்தமகைய, இதெல்லாவற்றுக்கும் அடியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் என்றுமாம். [கோலங்கொள்முகில்வண்ணன்] - வில்லிட்டுமின்னி தர்ஸநீயமான மேகம்போலேயிருக் கிற திருநிறத்தையுடையவன். [கோலங்கொள் என்றுதொடங்கி] - கேட்கையிலே ஒருப்பாடாநின்றிருந்துள்ள உலகத்தீர்க்கு அழகியமாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப்பிறந்த இவ்வவஸ்த்தைகளை என்சொல்லுவேன்?

ப.—அநந்தரம், ஸ்வர்க்கநாகாதிகளான ஸகலஹலங்களும் நானிட்டவழக் கென்று மென்கிறார்.

கோலம் - (தர்ஸநீய) ஷோக்யதையை, கொள் - உடைத்தான, சுவர்க்கமும் - ஸ்வர்க்கமும், யானேயென்னும், —கோலம்-ஒருவைலக்ஷணமும், இல் - இன்றியே, நாக மும் - (துக்கோத்தரமான) நாகமும், யானேயென்னும், —கோலம் - (நிரதிஸயாநந்த) ரூப வைலக்ஷணயத்தாலே, திகழ் - விளங்குவதான, மோக்கமும் - மோக்ஷமும், யானேயென் னும், —கோலம்-இவ்வோபலங்களை, கொள்-பற்றக்கோலும் ஒருப்பாட்டையுடைய, உயிர் களும் - பராணிகளும், யானே - நானே, என்னும் - என்னும்; கோலம் - இவற்றையடை யத் தன்நிலைவிலே நிர்வஹிக்கும் ஒருப்பாட்டை, கொள் - உடைத்தாய், தனி - ஸஹா யார்தர நிரபேக்ஷமான, முதல் - பரமகாரணவஸ்து, யானே - நானே, என்னும் - என்னு நிற்கும்; கோலம் - பசுத்தவடிவும் ஸ்பிரிக்கிறமின்னும் நாராவர்ணமான இந்தரபுதுஸ்ஸு மர்ணகோலத்தை, கொள் - உடைத்தான, முகில் - மேகம்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவன், ஏறக்கொலோ - ஆவேரித்தபடியே; கோலங்கொள்—"கேட்டல்லது போகோம்" என்று ஒருப்படுகிற, உலகத்தீர்க்கு - உங்களுக்கு, கோலம்-அழகு, திகழ் - விளங்குகிற, கோதை - மாலையையுடைய, என்கூந்தலுக்கு - மயிர்முடியையுடையளான என்பெண்பிள்ளைக்கு, என்-என்னபாகாரமாயிருந்தது என்று, சொல்லுகேன் - சொல்லு வேனோ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம்நானிட்ட வழக்கென்னாநின்றார் என்கிறார்.

[கோலங்கொள்கவர்க்கமும்] - ஸுவருபமான ஸ்வர்க்கங்களும். நிலைநிலைமை யாலே முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. [கோலமில்நாகமும்] - ஸுக ருபத்தமின்றிக்கே நிஷ்க்ருஷ்டதுகமேயான நாகமும். [கோலம்திகழ்மோக்கமும்] - நிஷ் க்ருஷ்டஸுகமாய் அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமாகையாலே அபரிச்சிந்தஸுகமான மோக்ஷ மும். [கோலங்கொள்கயிர்களும்] - நாராவேஷமாகவெழுதியணிந்து தோற்றுவாளைப்

போலே தேவாதிசாரீர்பரவேசம்பண்ணுகிற ஆத்மாக்களும். ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மாக்களென்றுமாம். [கோலங்கொள்தனிமுதல்] - விசித்ரகார்யகாரிணியான ப்ரக்ருதியென்னுதல், அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பஜ்ஞாநமென்னுதல், உலயத்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகளுன ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல். [கோலங்கொள்முகிலவண்ணன்] - மின்னி வில்லிட்டு தர்ஸநீயமான் மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். [கோலங்கொளுலகத்தீர்க்கு] - விஷயஸ்வலாவமறியாதே, கேட்கையிலேயொருப்படாநின்ற உங்களுக்கு. [கோலந்திகழ்கோதையென்குந்தலுக்கே] - அழகுவிளங்காநின்றள்ள மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப் பிறந்த அவஸ்த்தைகலோ. தன்மயிர்முடிகண்டார்படுமீட்டைத் தான்படுகிற இவன்படிகள் பேச்சுக்குகிலமோ?

நாதி.—பத்தாம்பாட்டு. ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுநின்று ளென்கிறாள்.

[கோலங்கொள் இத்தயாதி] - ஸுகருபமான ஸ்வர்க்கம். நிலைநிலாமையாலே, முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. “நரகத்தோலேத்திருக்கச்செய்தேவாசலிலே கழஞ்சுசெம்மண் பூசியிருக்குமாபோலேகாண்” என்று அருளிச்செய்வார். [கோலமில்]-ஆபாதப்ரத்தியில் அங்ஙனம் ஒன்றின்றியிலே யிருக்கிற நரகமும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றுள். [மோக்கமும்] - அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷமும் நானிட்டவழக்கு என்னுநின்றுள். “கடல்ஞாலம்செய்தேன்” என்று - ஸ்ருஷ்டிதோடங்கி, மோக்கமும்யானேயென்று - மோக்ஷபர்யந்தமாக ஸ்வகார்யமென்கிறாள். [கோலங்கொள் உயிர்களும்] - நாடகங்கட்டி ஆலோரைப்போலே, தேவனாக, மனுஷ்யனாக; இப்படி நானாவான ஸார்பரீக்ரஹம் பண்ணுகிற ஆத்மாக்கள் என்னுதல்; ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மாக்க ளென்னுதல். [கோலங்கொள்தனிமுதல்] - இதுக்கெல்லாம் காரணமான மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல், ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். விசித்ரகார்யகாரிணியான ப்ரக்ருதியையும், அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகளுன ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல்; [கோலங்கொள்முகிலவண்ணன்]-திருமேனிக்கு மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லும்போது, அலங்கரித்துச் சொல்லவேணுமாயிற்று. மின்னிமுழங்கி வில்லிட்டே வந்து தோற்றினபோதாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லலாவது. [கோலங்கொள் உலகத்தீர்க்கு] -

பத்தாம்பாட்டு.—கோலங்கொள் இத்தயாதி.

கோலங்கொள்சுவர்க்கம் - ஸுகத்தையுடைய ஸ்வர்க்கம். கோலம் - ஸுகம். பரமபதம் போலே ஸுகரூபமோ? என்ன; மேலே “கோலந்திகழ்மோக்கம்” என்று விசேஷிதையாலே அதிலேயென்கிறார் - நிலைநிலாமையாலே இத்தயாதி. நிலைநிலாமையாலே - நிலைநிலாததமாய், துக்கமிஸ்ரமுமான ஸுகத்தையுடைத்தாயாலே. முகப்பில் தர்ஸநீயதை - ஆபாதம் உண்டான தர்ஸநீயதை. “முகப்பில் தர்ஸநீயதையைப்பற்ற” என்றதுக்கு ஆபதஸம்வாதம் - நாகத்தோடு இத்தயாதி. அருளிச்செய்வார் - ஜ்யோன்மபடி. கோலமில் நரகமும் - ஸுகலேஸமுமின்றிக்கேயிருக்கிற நரகமும். கோலந்திகழ்மோக்கமும் - நிரதிஸயாநந்தரூபத்தினால் வைலக்ஷணயத்தாலே விளங்குகிற மோக்ஷமும். அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான வென்றது - தாத்பர்யார்த்தம். அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான என்றத்தோடே, ஸுகைகதநாமாயென்று கூட்டுவது. கோலங்கொளுயிர்களும் - கோலம் - ஸாரீரம். தேவாதிசாரீரங்களுடைய ஆத்மாக்களும். தவ் தியார்த்தத்துக்கு, “கோலம்” என்று - அழகு. ஆத்மவுக்கு அழகாவது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களை ஸ்வரூபமாகவுடையனாக. இதுக்கெல்லாம் - ப்ரத்யக்ஷபாரீத்ருஸ்யமான ஐகத்துக்கெல்லாம். ப்ரக்ருதிக்கும், ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்கும் அழகே தென்ன, விசித்ரகார்யகர்தவமென்கிறார் - விசித்ரா இத்தயாதி. “கோலங்கொள்தனிமுதல்” என்றதுக்கு மூன்றாய்த்தம் - ஸமஸ்தகல்யாணகுண இத்தயாதி. ஆக, “தனிமுதல்” என்று - ப்ரக்ருதியாதல், ஸங்கல்பமாதல், ஸர்வானாதல். ப்ரக்ருதியையும் ஸங்கல்பத்தையும் சொன்னபோது, “கோலம்” என்று - விசித்ரகார்யகர்தவத்தைச் சொல்லுகிறது. “கோலங்கொள்முகிலவண்ணன்” என்கிறவிடத்தில், கோலமென்று - பசுத்தவடிவும் ஸ்பரிக்கிறமின்னும் நானாவண்ணமான யநுஸ்ஸுமான அலங்காரத்தைச் சொல்லுகிறது. கோலங்கொளுலகத்தீர்க்கு - கோலுதலே - ஒருப்பாட்டை, உடைய உலகத்தீர்க்கு

“கேட்கவேணும்” என்று ஒருப்பட்டிருக்கிற உலகத்தீர்க்கு. அன்றிக்கே, மயிரும் உகிரும் பேணி, உடம்புபேணிவந்து அலங்கரித்துநிற்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. [கோலம் இத்தயாதி]-அழகியமாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப் பிறந்த அவஸ்தைகளை. இவள்மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் பகீர்பாட்டைத் தான் பட்டு அங்கரித்துச் சொல்லுகிறவற்றை நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர்கோழுந் துக்குங்கேள்வன்தன்னை, வாய்ந்தவழுதிவளநாடன் மன்னுருகூர்ச்சட கோபன்துற்றேவல்செய்து, ஆய்ந்ததமிழ்மாலையாயிரத்துள் இவையுமொரு பத்தும்வல்லார் உலகில், ஏந்துபெருஞ்செல்வத்தாய்த் திருமாலடியார் களைப்பூசிக்கொற்றார்களே.

ஆ.—(கூந்தல்.) கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர்கோழுந் துக்குப் கேள்வன்தன்னை அநுகாரத்தாலே கிட்டின மன்னுருகூர்ச்சடகோபன் வாசிக்கைக்கர்யமாய் ஆராய்ந்துசொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வல்லவர்கள் லோகத் தில் எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல்வத்தை யுடையராய், ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு ப்ரியமானவருத்தி பண்ணப்பெறுவொன்கிறார்.

ஓ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்ப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வாய்ந்த] - ஸாக்ஷாத்கரித்த. [ஆய்ந்த] - ஆராய்ந்துசொன்ன. [உலகில்ஏந்து பெருஞ்செல்வத்தாய்] - லோகத்தில் எல்லாரும்கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல் வத்தையுடையராய். [திருமால் இத்தயாதி] - இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்பண்ணின அநுகாரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியமாயிருக்கையாலே இதுகற்றாரும் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு ப்ரியமானவருத்திபண்ணப்பெறுவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஸர்வலோக ஸம்பாவரீயராய்க் கொண்டு ஹாகவதகிஞ்சித்தகாரம்பண்ண இட்டுப்பிறந்தார்களென்று மலத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

கூந்தல் - (“வாசஞ்செய்யுங்குழலாள்” என்கிறபடியே விலக்ஷணமான) மயிர் முடியைய யுடையளாய், மலர் - தாமரைப்பூவில்பிறப்பாலே நிரதிரைய போக்யபூதையாய், மங்கைக்கும் - (சித்யபெளவநஸ்வபாவையான) லக்ஷமிக்கும், மண்மடந்தைக்கும் - (இவ ளோடொத்த ரூபவைலக்ஷணப் பத்தையுடைய) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும், குலம் - அலிஜாத ரான, ஆயர் - கோபாலர்க்கு, கொழுந்துக்கும் - (ஸ்ரீரோபூதையான) நப்பின்னைப்பிராட் டிக்கும், கேள்வன்தன்னை - அபிமதனான ஸர்வேஸ்வரனை யுத்தேசித்து, வாய்ந்த - ஹாவ நாபகர்ஷத்தாலே தத்வாவத்தைக் கிட்டியிருப்பாராய், வழுதிவளநாடன் - வழுதிவளநாட் டிக்கு நிர்வாஹகராய், மன்னு - ஸுஸ்த்திரையான, குருகூர்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், குற்றவேல் - அந்தரங்கவருத்தியாக, செய்து - அதுஷ்ட்டித்து, ஆய்ந்த - ஆராய்ந்துசொன்ன, தமிழ் மலை-தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள்-ஆயிரத் துள், இவையுமொருபத்தும்-“இவையுமொருபத்தே!” என்னும்படி விலக்ஷணமான இவை பத்தையும், வல்லார் - (ஹாவவருத்தியோடே) அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உலகில்-லோகத்தி

கென்னுதல்; ஒருப்பாடு - உத்யோகம். அலங்காரத்தையுடைய உலகத்தீர்க்கென்னுதல். கோலம் - அலங்காரம். ஒருப்பட்டிருக்கிற - யதநப்பட்டிருக்கிற. கோதை - மலை. கூந்தல் - மயிர்முடி. “கூந்தலுக்கு” - பிறந்தவவஸ்துக்களை என்று கூட்டுவது. இதுக்குஹாவம் - இவள்மாலையையும் இத்தயாதி. கோலங்கொள் இத்தயாராய், உலகத்தீர்க்கு - கூந்தலுக்கு - என்சொல்லுகேன் இத் தயர்வாய். (க0)

லே, ஏந்து - ஸிரஸா வஹிக்கும்படியான, பெருஞ்செல்வத்தராய் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத் தை யுடையராய்க்கொண்டு, திருமால்-ஸ்ரீபுத்தியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடியார்களை - ஸேஷபூதரான ஹாகவதர்களை, பூசிக்க - ஆராதிக்கைக்கு, நோற்றார்கள் - ஹாக்யம் பண் ணினவர்களாவார்கள். ஏய்ந்தவென்று பாடமாய் - பொருந்தினவென்றுமாம். இது - எண் றோசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை யப்பஸிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூந்தல்இத்யாதி] - “விஷ்ணுர்ஸ்ரீ” என்று-அவனுக்குரிவதிகஸப்பத்தான பிராட்டிக்கும், அந்தஸம்பத்துக்கு வினாபூமியான ஸ்ரீஹிப்பிராட்டிக்கும், வல்லஸை யான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் காந்தனவனை. இத்தால்-ஒரு அவதாரமாத்ரத்தளவன் றிக்கே உபயவிபூதிநாதனை பூர்ணவிஷயத்திலே அநுகரிக்கிறுளென்று தோற்றியிருக் கிறபடி. [வாய்ந்த] - வாய்க்கையாவது - கிட்டுகை. அதாவது - ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. [குற்றேவல்செய்து] - அந்தரங்கவ்ருத்திசெய்து. இவர்பாசுரத்தையே அந்தரங்கவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுகை. இவர்தாம் வாசிகமானவடிமைக்கவ்ருகு ஸ்ஷம ரல்லர். [ஆய்ந்ததமிழ்மலை] - ஆராய்ந்துசொன்ன தமிழ்த்தொடை. [உலகிலேந்து பெருஞ்செல்வத்தராய்] - இந்தலோகத்தில் எல்லாரும்கொண்டாடும்படியான ஸ்ரீவைஷ் ணவஸ்ரீயையுடையராய் லக்ஷ்மீபதிக்கு அடியாரானவர்களை ஆரதிக்கப்பெறுவார்கள். அவர்களுக்கு ஆராதமாகிறது - இவர் அநுகரித்த இப்பாசுரத்தைச்சொல்லுகை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மலைக்சொன்னேன்” என்னக்கடவதிநே. இவர் இவ்வநுகாரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியகாராஹம்போலே, இது கற்றாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியமானவ்ருத்தியைப் பண்ணக்கடவரென்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பஸிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கும் ஹேது பூதையாயிருக்கும் பெரியிராட்டியார், “விஷ்ணுர்ஸ்ரீ” (விஷ்ணுர்ஸ்ரீ) என்கிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸம்பத்தாயிருக்கிற பெரியிராட்டியார். அதுக்கு வினாபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. அதினுடைய விலாபையாயிருக்கும் நப்பின்னைப்பிராட்டி. “ஸ்ரீயா ஸ்ரீயா ஸ்ரீயா” (ஸ்ரீயாஸார்த்தம்ஜகத்பதி). [கேள்வன்தன்னை] - இவர்களுக்குப் பதி யாயுள்ளவனை. இத்தால் - ஒரு அவதாரமாத்ரமன்றிக்கே, உபயவிபூதிநாதனை பூர்ணவிஷ யத்திலே அநுகரிக்கிறுளென்று தோற்றியிருக்கிறபடி. [வாய்ந்த] - வாய்க்கையாவது - கிட்டு கை. கிட்டின. அநுகாரத்தாலே கிட்டினபடியை நினைக்கிறது. [குற்றேவல்செய்து] - ஆழ் வார் அவன் திருவடிகளிலே அந்தரங்கவ்ருத்திகள் பண்ணினபடியாயிற்று இவைதான். வாசி

நிகமம்.—கூந்தல் இத்யாதி. “இவையுமோர்பத்தம்வல்லார் - திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்கள்” என்ற பதத்தைக் கடக்கித்து - அவதாரிகை.

அர்த்தாந்தரம் - விஷ்ணுர்ஸ்ரீ இத்யாதி. பலநுபை - அநுபவநுபை. ஸ்ரீபூமிநீளே களோடே கூடியிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ரீயாவாயுடிக் இத்யாதி. ஸ்ரீயாவாயுடிக் என் றது - பூமிநீளேகளுக்கு முபலக்ஷணம்; “வெகுகுணெதுவரெனெகெஸ்ரீஸஹாபொஜநா டுடிகு. உஹாஹாஹாஹிநீஹாஹாஹா ஸெவிதகு” என்னக்கடவதிநே. “நிநெதுவெ ஷாஜமநாதா விஷ்ணுர்ஸ்ரீ ரநவாயிநீ. யயாலவடமதொவிஷு ஸுயெயெயெயெ. ஷிஜாதரி” உதி பூயெடுஸெ கஷ்டெ. “(யெயெகி)லவடமதொவிஷு, யயா - பக்ஷலாவடு, உயெவி, தயா - தக்ஷலாவெகி விஷு ஸவடமதக்ஷலதஜ்ஜாநர் டிவ்ரூவகஜ்ஜாணமணாநீநாநிநெடிகு. சுயவா, ஹவாநு விஹகெந ஸவட மதகு, சுஸ்யூஸாஸகிவஸாஸ, சுணுகெவி தகு-தகு-ஸஹியாநாஸ ஸவடமத

கமாக அடிமைசெய்தபடி யாயிற்று. அநுகாரம் அடிமையானபடி எங்ஙனே? என்னில்,-- அப்படியாகத் தட்டென், கொள்ளுகிறவன்கருத்தாலே. அவனுக்கப்பேயிறே அடிமையாலும் புருஷார்த்தம். “நம்முடைய விஸ்வலோகத்தில் அநுகரித்துப் பரிக்கவேண்டுமென்ப ஸம்ஸாரத்திலே இப்படியுண்டாவதே” என்று திருவுள்ளம்போர வுக்கும், அது அடிமையாய்த் தலைக் கட்டித்தனை. [ஆய்ந்ததமிழ்மலை] - ஆராய்ந்து சொன்ன தமிழ்த்தொடை ஆயிரத்திலும் இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [உலகிலேந்துபெருஞ்செல்வத்தராய்] - இந்தலோகத்திலே எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய். அன்றிக்கே, “நின்னையேதான்வேண்டி நீர்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையேதான்வேண்டும் செல்வம்” என்கிறபடியே, லோகத்திலே முகந்தெழுபாணையான நிரவதிகஸம்பத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. [திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே] - ஸ்ரீமத்புத்தரர்களை ஆரதிக்கப் பெறுவர்கள். ஸ்ரீமதிபதியடியாரை ஆரதிக்கையாவது - இவர் அநுகாரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பரியகரராற்றப்போலே, இது கற்றார்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பரியகரமானவருத்தி பண்ணப்பெறுவரென்கை. அதாவது - இவர் அநுகரித்த இப்பாசரத்தைச் சொல்லுகை. “தோண்டர்க்கமுதுண்ணச்சோன்மலைகள்சொன்னேன்” என்னக்கடவதிறே. (கக)

கூடுகூடு” உதி ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதீயம். “வெண்குண்டெனதுவரெனொகெ ஸ்ரியாலாயபு ஜமத கீ: | குவெலிஷ்ணுரவிஷ்ணுதா ஹெனெஷ்ணுமவெனெவெண.” உதி செவெ. பரத்யக்ஷமாகக் கிட்டினாரோ? என்ன - அநுகாரத்தாலே இத்தாதி. ஸம்வரணக்கிட்டின படியை இத்தாத்தி. அந்தரங்கவருத்தியேதென்ன - வாசிகமாக இத்தாதி. வாசிகமாக அடிமை செய்தபடியாயிற்று - அநுகார முகத்தாலே வாசிகமாக அடிமைசெய்தபடியாயிற்று. கொள்ளுகிறவன் கருத்தாலே யடிமைபாம்பாசரமேதென்ன - அவனுக்கப்பேயிறே இத்தாதி. இது அவனுக்கு உகப் பாணபடியைக் காட்டுகிறார் - நம்முடைய இத்தாதி. ஏந்து - எல்லாராலும் கொண்டாடப்படுகிற வென்னுதல், முகந்தெழுபாணையாலே உத்தரோத்தரம் அபிவருத்தமாய் வருகிற வென்னுதல். முகந்தெழுபாணையாவது - ஜலத்தைமுகந்து மேலேயெழுகிற ஏற்றப்பாணை. “ஏய்ந்த” என்று பாடமாறலும் - அர்த்தமிதுவே. ஏத்துகை - அங்கீகரிக்கையாய், கொண்டாகுகை. “செல்வம்” என்று - வைஷ்ணவஸ்ரீயாதல், த்ருஷ்டைஸ்வரயமாதல். இப்பாசரத்தைச் சொன்னால் அவர்களுக்கு உகப்பாமோ? என்ன - தோண்டர்க்கு இத்தாதி. நின்னையேதான்வேண்டி இத்தாதி - உன்னையே வேண்டி நிரவதிகஸம்பத்தைக் காற்கடைக்கொண்டவன் தன்னையே அவஸாபரதிக்ஷமாய்ப் பார்த்திருக்கும் ஐஸ்வர்யம்போலே இத்தாத்தி. நின்னையேதானென்று - முழுச்சொல்லாய், உன்னையெயன்றபடி. வேண்டாதான் தன்னையேதானென்றதும் - முழுச்சொல்லு. வேண்டாதவன் தன்னையெயன்றபடி. பெருமாள் திருமொழி, அஞ்சாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—சொகணுதம் வரிஜிவீஷ்டுரிவா விவாநாம் ஸமபூஷிகதபூரநகாராஸெநஸாஸரெ: | தஸ்யுபுஷுதிரவிவாஹரி தாரிபெகிதஜாவஹாலிதநாஸி நிராஹஷெஷ ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தப்யரத்தாவலி:—ஸுஷுபூகாபெஷுஜபு தூலாகவலியகரவதபுககெந ஹிதாஹபூரிகெந கபுதூபிரணவரதயா ஹிவராவாகுதெஸு | செவெஷுஜாபிரணாபெஷு: ஸுஜநவரிததயா ஸஹரூஷெஷு ஹாவாஷுஷு ஜெபூநுதமநாபெஷு: பூஹாநிஸிஹிஷுஜிவெவாபெஷு: 2 ஹவாலி ॥

திருவாய்மொழி } கடல்ஞாலத்திசனைமுன்காணுமல்நொந்தே
நூற்றந்தாதி. } உடனாவனுகரிக்கலுற்றுத்—திடமாக
வாய்ந்தவனுய்த்தான் பேசும்மாறனுரையதனை
ஆய்ந்துரைப்பாராட்செய்யநோற்றார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(நோற்றநோன்பு.) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபசேஷத்த ஸர்வைஸ்வர்போக்திகளை அதுகரித்தத்தினாலும் ஓர் ஆலம்பவ மலஹநான ஆழ்வார், “தன்னை விஸ்வலேஷித்து நான் இப்பாடுபடாரிற்கச்செய்தே என்னை எம்பெருமான் உபேக்ஷித்திருக்கிறது, ஸ்வஸம்ஸ்வலேஷோபாயரூப கர்மயோம ஜ்ஞாநயோம ஹத்தியோமங்க ளில்லாமையாகாதே” என்று பார்த்து;

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், அதுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தவிடத்திலும் அதுவும் மிகவும்ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு வ்யஸநஹேதுவானதஸையிலும் எம்பெருமான் வந்துதோற்றி அருளாவிட்டவாறே, “இவர்தாமே ஜ்ஞாநாத்யுபகரணங்களையுடையர்; அந்தஉபாயங்கள் தலைக்கட்டினவாறே நம்மைவந்து ப்ராபிக்கிறார்” என்று எம்பெருமான் விரைதல்கெட்டிருக்கிறானாகக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு நம்முடையஸ்யிதியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்முடைய அபேக்ஷிதங்களைச்செய்தருளுமென்று பார்த்தருளி, கடற்கரையிலே ஸ்ரீஸூகீரீமஹாராஜர்தொடக்கமான முதலிகளோடும் இளையபெருமானோடும் ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனாய்க்கொண்டு இருந்தருளின சக்ரவர்த்திதிருமகளை ஸ்ராவணோநாபிஷுவுடனே” என்றுதொடங்கி - தன்னுடையஸ்வரூபத்தை அறிவித்து அநயப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுநிவான் ஸாரணம்புக்காற்போலே, தன்னுடைய ரெல்லாரும்ஸேவைபண்ண, பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளின வான்மாமலையை ஸாரணம் புகுகிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழில் அதுகாரம் ப்ராப்தியோடு தலைக்கட்டமாட்டாமையாலே ஆர்த்தியே அதிஸயித்து, லாவநையால் வந்தஅதுகாரத்தாலே அல்பம் ஆஸ்வஸ்தராய் ப்ரவேஸாயம்பிறந்து, இவ்வளவில்; தன்னை லக்ஷிக்கைக்குத் தானே உபாயமான இவன் முகங்காட்டாதொழிந்தது நம்முடைய அதுகாரார்த்தமான லாவநையை உபாஸநமாக நினைத்து, “அதினுடைய சரமதஸையிலே வருகிறோம்” என்று விளம்பித்தானாக அதிஸங்கைபண்ணி, “நம்ஆகஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அபேக்ஷிக்க அவன்ஆவிமுத்யம்பண்ணும்” என்று அறுதியிட்டு; அகஞ்சநரும் ஆசைப்படும்படியான அவனுடைய ஆஸிதஸம்ஸ்வலேஷ ஸ்வலாவத்தையும், அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிஸயிதபரத்வப்ரகாஸங்களான அஸாயாநாகாரங்களையும், ஆஸிதஸம்ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆஸிதவிரோதிகளை அந்தர்ப்பேதம்பண்ணும் ஆகாரத்தையும், ஆஸிதோபகாரத்தால்வந்த ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அகிலஸத்தாஹேதுத்வத்தையும், ஆஸிதவிரோதி அவனிட்டவழக்கென்னுமத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தால்வரும் விஸேஷௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகமான உபாயப்ரகாஸகத்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஏவம்விஸிஷ்டனாரீ, உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு ஹேதுவான உபாயாந்தரங்களில் அகஞ்சநனாய் ஆர்த்தனை எனக்கு உன்திருவடிகளே உபாயமாக உபகரித்த இதற்கு என்னப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன்” என்று அலமரும்படி தமக்குப்பிறந்த ஆஸ்வாஸவிஸேஷத்தை, சிரீவரமங்கையிலே ஆஸநமாக எழுந்தருளியிருக்கிற வான்மாமலையைநோக்கி விண்ணப்பம்செய்கிறார்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - அநுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தவிடத் திலும், அதுவும் ஸ்மாரகமாக்கொண்டு மிகவும்வ்யஸந்வேறுதுவாய், இவ்வளவிலும் அவன் வந்துமுகங்காட்டக்காணாமையாலே, “நம்பக்கல் தன்னையதுவவிக்மைக்குப் பரிகரமான ஜ்ஞாநவக்திகளைத் தன்னைப்பெறுகைக்கு ஸாயநங்கனாககிரினைத்து; நம் ஆற்றுமையை, உபாயந்தரநிஷ்ட்டர் அதுஷ்ட்டானதஸையில் உபாயத்தினுடைய துஷ்கரதையாலே படுவதொரு க்வேஸமுண்டு, அதுவாகவித்தைகிரினைத்து, இவ்வுபாயம் தலைக்கட்டினவாறே நம்மை ப்ராபிக்கிறார்” என்று அவன் ஆறியிருந்தானுக்கொண்டு அவனுக்குத் தன் நிலையை விண்ணப்பம்செய்யவே தம்அபேக்ஷிதம் கிடும் என்றுபார்த்தருளி; தன்பரிகரமடங்கஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடேவீற்றிருந்தருளின் வானமாமலையை, தன்வெறுமையைமுன்னிட்டிக்கொண்டு ஸரணம்புகுகிறார்.

ரடு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - அநுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தார், “அநுகரித்து யரிக்கவேண்டுமடியான கலக்கம் பிறந்தவிடத்திலும் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன், இதுக்குஅடியென்? தன்பக்கல் ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தானேவந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன் நம்பக்கல்ஆறியிருக்கைக்கு நிபந்தநமென்?” என்று பார்த்தார்; “இனி இங்ஙனையாயித்தனை; நம்பர்க்ருதி ஸ்வஹாவத்தாலே, தன்னுலல்லது செல்லாதபடியாயிருப்பதோர் ஆற்றுமை யுண்டாயிருந்தது; நமக்குஅத்தை ‘ஸ்வரூபம்’ என்று அறியாதே ‘உபாயம்’ என்று இருந்தானுகவேணும்” என்று பார்த்து, தங்கையில் ஒன்று இல்லாமையை யறிவித்து அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார். கடற்கரையில் வேளியிலே, மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளோடும், “உக்ஷணம்வாணயுகக்ஷணம்” (லக்ஷமணம்புண்யலக்ஷணம்) என்கிற தம்பியோடுங்கூட எழுந்தருளியிருக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணுமீவான் “ராவணோநாஜிஹுவ-பூத” (ராவணோநாமதுர்வருத்தி) என்று ஸ்வநிகர்

ப்ர.—யுபகாஸு [கஅ] சுலபபுஜாநவகூரணே, “வாநராயிவ கெவபாக்யுஸு—கூவாவ-நாநுஜீக்ஷு ॥௬॥ ாரஷ்டுதயிராநஸு—உக்ஷணம் வாணயுகக்ஷணம் | உதிஹாவாகாகு—தூவாக்யுஸுதயவராகு ॥௭॥”.

தடுசுவ [க௭] “ராவணோநாஜிஹுவ-பூதொராக்ஷலொராக்ஷ லெஸாரம் | தஸ்யாஹிநுஜொஹாதாவிலீஷணஜிஸு—தடு ॥௧௦॥ தெநவீதா ஜநஸ்யாநாஜிதாஹகாஜடாயுஷம் | ருபாவவிவஸாஜீநாராக்ஷவீலிஸு—பாக்ஷிதா ॥௧௧॥”.

நோற்றநோன்பு ப்ரவேஸு-ஸங்கதயர்த்தமாக வருத்தவந்திஷ்யமானகயநம் - கீழில் இத்யாதி. கீழே - அநுகரித்து யரிக்கப்பார்த்தவர், இங்கே “நோற்றநோன்பிலென்” என்று-உபாயஸூத்ரத்தையைச்சொல்லுகைக்கடியேதென்ன; ப்ரஸங்கமருளிச்செய்கிறார் - அநுகரித்து இத்யாதி. ஆற்றுமையுண்டாயிருந்ததென்றது “ஆற்றுகிறின்றிலென்” என்றத்தைப்பற்ற உபாயமென்றிருந்தானுகவேணுமென்று-ஆற்றுமையாவது - ஸ்வேஹமாய், ஸ்வேஹபூர்வமதுத்யாகம் - ஹத்தியாகையாலே, இது உபாயமாகவேணுமென்றிருந்தா னென்றபடி. உபாயமென்றிருந்தானுகவேணும் - என்றதக்கு ரியாமகம் - ப்ரஸகூலஹி ப்ரதிஷெய், ஆகையாலே “நோன்பிலென்” என்றுசொன்னதுவேயென்றுகருத்து. தருஷ்டாந்தகயநமுகேந விஸ்தரஸங்கதி - கடற்கரையில் இத்யாதி. “ஸுவ-நாநுஜீக்ஷு” என்றத்தைப்பற்ற-மஹாராஜருள்ளிட்டமுதலிகளோ

நோற்றநோன்பிலேன் நண்ணறிவிலேன் ஆகிலுமினியுன்னைவிட்
மாற்றகிற்கன்றிலேன் அரவினனையம்மானே! [டொன்று
சேற்றுத்தாமரைசெந்நெலுமேலர் சீர்வரமங்கலநகர்
வீற்றிருந்தவெந்தாய்! உனக்குமிகையல்லேனங்கே.

[நோற்ற என்றுதொடங்கி]-மலவயாப்தமாம்படி அதுவுத்தமான கர்மமாதல், தாத்தருஜ்ஞாநமாதல் உடையேனல்லேன். இவை உண்டானால் உண்டாகக்கடவ ஹத்தி யில்லையென்னுமிது கிம்புநர்நயயலித்தம். ஹத்தியில்லையாக்கிற்று - அத்தை உபாயமாக நினைத்திராமை[இனி என்று தொடங்கி]-அத்யந்தமோக்யான உண்ணவிட்டு இனி ஒரு ஸுஷ்ணமும் யரிக்கமாட்டுகிறிலேன். [அரவினணை என்று தொடங்கி]-அநந்தஸாயியான

மீம் என்றது. நியம்பரிகரத்தோடுமென்றது - “கருளப்புகொடி” என்றத்தைப்பற்ற. திருவந்
தாழ்வான்மேலெய்யென்றது - “அரவினணை” என்றத்தைப்பற்ற. “ஆறெனக்கு” இத்யாதியைப்
பற்ற - புகலற்று இத்யாதி. என்கொண்டு - என்னஸம்பந்தங்கொண்டு. வடிப்பிடப்பார்க்கிறது -
தவரித்து நிர்ப்பந்திக்கிறது. ரக்ஷயவியபேகியாயிருந்தானென்றது - “சீரீவரமங்கலகாவீர
நிருந்த” என்றத்தைப்பற்ற. ரக்ஷகாபேஷை புண்டாயிருந்ததென்றது - “ஆற்றகிற்கின்றிலேன்” என்
றத்தைப்பற்ற. “வாநராயிவெதவடாக்யுஸ்யுக்வாலவடாநுஜீக்யுவி ௦௮௦ஷஃதுய
ரோநவஸு௦௮க்ஷண௦வஸு௦௮க்ஷணஸு” உதி ய-௦௮க்ஷண௦கலபவடாநவக்ஷண௦.
கடுகுதவ, “ராவண௦நாஜீஃவபுதோராக்ஷவலாராக்ஷவெஸுர௦ | தவ்யுஃவ
நுஜெஃவ, தாவலீஃவணுதிஸுத௦”.

ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்துச் சேரானநிலங்களில் செந்நெற்களங்கடுவே தாமரை அலரா நின்றுள்ள சிர்வரமங்கலநகரிலே உன்வேண்டற்பாடுதோற்றம்படி இருந்தநுளின் இருப் பைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! ரக்ஷயவிஷயம் தேட்டமாய்க்கொண்டிருக் கிற உன்னுடைய நீர்மைக்குப் புறம்பு அல்லேன். [உனக்கு மிகையல்லேன் அங்கே]-உன் னுடைய திருவடிகளில் அடிமையொழிய ஒருகூணமும் யரிக்கும்படுகருதியல்லேன். இவ்வாத்மா அடிமைசெய்து க்ருதார்த்தமானால் இத்தால்வந்த ப்ரீதியும் தேவரீருக்கே யென்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னை லலிக்கைக்கு ஸாஸ்த்ரோக்தங்களான உபாயங் கள் எனக்கின்றியிருக்கச்செய்தே, உன்னையொழியச் செல்லாதபடி அலிநிவிஷ்டனான நான், ஆஸ்திதஸம்ஸ்லேஷத்தாலே உபகாரகனாய் அவஸரப்ரதீகஷண உனக்குப் புறம் போவென்கிறார்.

நோற்ற-மலவ்யாப்தமாம்படி அதுஷ்ட்டிதமான, நோன்பு-கர்மயோகம், இலேன் உடையேனல்லேன்; (ஆகையாலே), துண்-ஸுக்ஷ்மரூபமான, அறிவு-ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாந யோகத்தை, இலேன் - உடையேனல்லேன்; (ஆகையாலே), ஆகிலும் - உலபஸாத்யமான லக்தியின் நிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும், இனி-உன்னுடைய குணநுஸந்தாரம் பிறந்தபின்பு, உன்னை-(ரக்ஷணைகரீலனான) உன்னை, விட்டு - ஒழிய, ஒன்றும் - ஒருகூணமும், ஆற்ற- ஆற்ற, கிற்கின்றிலேன்-மாட்டுகிறிலேன்; அரவு-ஆஸ்திதனான ஸேஷனை, அனை - அனை யாகக்கொண்டு அவனுக்குத் திருமேனியை உபகரித்த, அம்மானே - அஸாயாரணஸ்வா மியாய், சேறு-சேற்றுநிலத்து, தாமரை - தாமரையானது, செந்நெலுதி-செந்நெலோடே கலந்து, மலர்-மலரும்படி தர்ஸநீயமான, சிர்வரமங்கலநகர்-சிர்வரமங்கலநகரிலே, வீற்று - ஆஸ்திதஸம்ரக்ஷணத்தில் அவஸரப்ரதீகஷண தோன்றும்படி. வ்யாவ்ருத்தமான, இருந்த- இருப்பாலே, எந்தாய் - எனக்கு உபகாரகனாவனே! அங்கு - அங்கு நீ இருக்கிறிருப் பில், உனக்கு - ரக்ஷணரீலனான உனக்கு, மிகை - ரக்ஷயவடிவிரீலிதன், அல்லேன் - அல்லேன்.

இ.—முதற்பாட்டில், எனக்குப் பேற்றுக்குடலாயிருப்பதொரு கைம்முத லில்லை, இல்லாமையாலே ரக்ஷகாபேகைஷயுண்டு; பூர்ணரான தேவர் ரக்ஷயவிஷயார்பியா யிருந்தீர், ஆகையாலே தேவர் என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[நோற்றநோன்பிலேன்] - நோன்பிலேன் என்னுதே, நோற்ற நோன்பிலே னென்கிறது - மலவ்யாப்தமாம்படி யதுஷ்ட்டிதமா யிருப்பதொரு கர்மமில்லையென் கிறது. என் ஆற்றாமையாலே சிலவுண்டானாலும், சக்ரவர்த்தியுடைய புத்ரகாமேஷ்டி போலேயாதல், ஸ்ரீவஸுதேவருடைய அநந்தவ்ரதம்போலேயாதல் மலவ்யாப்தமா யிருப்பதொரு யர்மமில்லை. “நயஸ-கிஷோஷி” என்கிறவிடத்தில் - யர்மமில்லை என்னுதே, யர்மரிஷ்ட்டையினை என்றற்போலே. [துண்ணறிவிலேன்]-அறிவிலேனென் னுதே, துண்ணறிவிலேனென்று-ஸ்வரூபஜ்ஞாநபூர்வமாக பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத் காரபாயந்தமாக அறியும் அறிவை யுடையேனல்லேன். கர்மமில்லை பென்றபோதே - தத் ஸாத்யமான ஜ்ஞாநமில்லையென் னுமிடம் அர்த்தலித்தமாயிருக்க, “ஜ்ஞாநமில்லை” என்ற தென்? என்னில்,— பூர்வஜம்மத்திலே கர்மத்தையதுஷ்ட்டித்து, தத்மலமான ஜ்ஞாநம்

இந்தஜம்மத்திலே நைஸர்மிசமாகப் பிறக்கலாயிற்றே; அத்தாலே சொல்லிற்று. அன்றிக்கே, புராணங்களிலே தனித்தனியே கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸாடநமாகச்சொல்லுகையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். ஹத்தியில்லே யென்னுதொழிவானென்? என்னில்,— ஹத்தியாகிறது - ஜ்ஞாநவிஸேஷமாகையாலே, ஜ்ஞாநத்தைச்சொன்னபோதே - அதுவும் சொல்லிற்று யிற்று. இவையிலையாகில், முதலில்லாதார் அத்தாலேவரும் மலத்தை இழக்குமித்தனை யன்றோ? என்னில்,— [ஆகிலும்]-இங்ஙனையிருந்ததேயாகிலும், [உன்னைவிட்டொன்று மாற்றுகின்றிலேன்] - ஸாடநாதுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணி மலம்தாழ்ந்தாரைப்போலே பதறுகின்றேன். ஆற்றாமையன்றோ-ஹத்தியாகிறது, ஹத்தியில்லே என்பானென்? என்னில்,— கர்மஜ்ஞாநஹக்ருதையாய் ஸாஸ்த்ரவித்தையானதூற்படித்த ஹத்தியில்லே; அவனை யொழியச்செல்லாமையுண்டென்குறர். அத்தைத் தாம் ஸாடநமாகினைத்திராரிற்றே. [இனி] - என்பக்கலிலே முதலுண்டானவன்று, அது தலைக்கட்டுந்தனையும் ஆறியிருக்க லாம்; அதின்றிக்கே, நீயே உபாயமானபின்பு விளம்பவேறுதுவுண்டாய் ஆறியிருக்கிறேனே. [இனி] - உன்முணங்கனிலே அவமாவறித்தபின்பு ஒருகூஷணமும் ஆறியிருக்க கூடியனாகிறிலேன். உன்பக்கல் உபாயஹாவம் அவறித்தமாய் ஆறியிருக்கிறேனே, என்பக் கல் ஆகிஞ்சந்யம் அவறித்தமாய் ஆறியிருக்கிறேனே. என்ஸத்தைக்கு நான்ஹேதுஹூ தனமன்று, உபாயத்திலும் எனக்கு அபிகாரமுண்டு. ஸ்வரகூஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரபஜ்ஞாநமும், புருஷார்த்தத்தில் ருசியுமே ஹிதாம்ஸத்தில்வேண்டவது; ஆனபின்பு ஆறியிருப்போமோவென்கை. [அறவினை இத்தயாதி]-இதுக்குக்கீழ்-தம்முடைய வெறு மைசொல்லிற்று; இதுக்குமேல் - அவனுடைய உபாயஹாவம் சொல்லுகிறது. அவனைப் பார்த்தாலும் இவர்க்கு இழக்கவேண்டா, தம்முடைய அபிகாரத்தைப்பார்த்தாலும் இழக்கவேண்டா. திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனைவைத்து, விலத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே, ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கப் புருத்திருக்கிறது என்னைவிஷயீகரிக்கைக்காகவன்றோ. அரவை யணையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [சேற் றுத்தாமரை] - வரள்தாமரையுண்டாகையாலே - சேற்றுத்தாமரைபென்று விஸேஷித் துறார். செந்நெற்களுடையலர்ந்த தாமரைகள் செந்நெலுக்குக்கூட நிழற்செய்யாரிற்கு மென்கை. வானமாமலைக்கு ஸத்ருஸமாயிருந்துள்ள ஹோக்யதையைச் சொல்லுகிறது. [சிரீவரமங்கலநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ரகூஷணத்துக்காக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [வீற் றிருந்த] - அஜஹத்ஸ்வஹாவனய்வருகையாலே தன் ஐஸ்வர்யத்தாலுள்ள வேறுபாடெல் லாம் தோற்றவருக்கிறபடி. நீ பரமபதத்திலே யிருந்தாயாகில் நான் ஆறியிரேனே. உன் பூர்த்தியிற் குறைவுண்டாகில்தான் ஆறியிரேனே. [எந்தாய்] - அவ்விருப்பு ஸர்வஸாயா ரணமாயிருக்கச்செய்தே, இவர் தம்மைபடுக்கைக்காக என்றிருக்குறார். [உனக்குமிகை யல்லேனங்கே] - அங்கே வீற்றிருந்த உனக்குமிகையல்லேன். ரகூபவிஷயம் தேட்ட மான உனக்குப் புறம்பல்லேன். உன்திருவடிகளில் அடிமைபொழிய யரிக்கும் ப்ர க்ருதியல்லேன்; ‘‘தவஹாபுஷ்பகூடே’’ என்கிறபடியே இத்தலையிலேபுறல்வந்த உகப்பும் தேவர்க்கே யென்றுமாம். ப்ரீதி உன்பக்கலிலேயானால் இழவும் உன்பக்கலிலே யாகவேண்டாவோ.

[illegible]

[illegible]

வேணுமோ? [உன்னைவிட்டு]-நீயும் என்னைப்போலே இருந்தாயாகில் நான் ஆறியிரேனோ, நானும் சிறிது செய்துவரவேண்டும்படியோ நீ இருக்கிறது. [உன்னைவிட்டு] - ப்ராணனை விட்டுப் ப்ரக்ருதி யறிக்கவற்றோ. [ஒன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன்] - உன்னுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் எனக்கு யாரணத்துக்கு உடலாயிருக்கிறதில்லை. “தத்வஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்று ஆறியிருக்கைக்கும் ஒருவழியுண்டிறே அவளுக்கு, கடலை அணைசெய்யவும் ராவணனை அழியச்செய்யவும் வேண்டாவினே இவர்க்கு. [அரவினணையம்மானே] - சிழ் - தம்முடைய அபூர்த்தி சொல்லிற்று; மேல் - அவனுடைய பூர்த்தி சொல்லுகிறது. [அரவினணை] - உன்னுடைய ஹோமப்ராவண்யம் என்னால் ஆறியிருக்கலா யிருக்கிறதோ? நீ பரமஹோகியாயிருக்க, என்னால் ஆறியிருக்கப்போமோ? அந்தஸாயித்வம் - ஸர்வாயுகித்வத்துக்கு லக்ஷணமினே. அரவை அணையாகவுடைய ஸர்வோவரணே! இன்-சாரியை. [சேற்றுத்தாமரை இத்யாதி] - வேறும் அரவினணை யம்மா னுடையாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. [சேற்றுத்தாம்பரை] - பரமபதத்தையும் விஸ்மரிக்கும்படியான தேசம். சேறுகளிலே தாமரைகளானவை செந்நெல்லாடே, அவற்றுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே அலராநிற்கும். ராஜாக்கள் எடுத்துவிட்டவிடத்தே பரிகரமும் புகுமித்தனையினே. [சிரீவரமங்கலநகர்]-“ஹேவாநாஹபுராயொய்யா” (தேவாநாம்பூரயோத்யா) என்னுமாபோலே. பரமபதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [வீற்றிருந்த] - “அங்கே இருக்கக்கடவ நமக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேண்டாநின்றதே” என்னும் வேறுப்போடன்றிக்கே, தட்டியிலிருந்தவன் முடிசூடினாப்போலே தன் வேறுபாடு தோற்ற விருக்கை. [எந்தாய்] - அங்குத்தையிருப்பு நித்யஸ-ஓரிகளுக்கு ஆளுப்போலே, இவ்விருப்பு எனக்காகவன்றோ இருக்கிறது. சிரீவரமங்கலநகரான - அங்கே -

தத்தைமறந்தென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; உடம்புதெரியாதே மோஹித்தென்று சாடு. மெய்யாக - ஸரீரதயா சேஷமாகவென்றும், ஸத்யமாகவென்றும் அர்த்தத்தவயம். “அரவினணையம்மானே” என்றபதத்தின் - பூர்ணனென்ற முந்தினவர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக, “உன்னை” என்றதும் - பூர்ணனானவுன்னை யென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து ஹாவம் - நீயும் என்னைப்போலே இத்யாதி வாக்க்யதவயம். பரமஹோகியுமாய் சேஷியுமானவனென்ற இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக, ஹோக்யமானவுன்னை யென்று அர்த்தாந்தரம் - ப்ராணனை இத்யாதி. “ஒன்றும்” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் யுரிக்கைக்குடலாயிற்றிலையோ? என்ன - தத்வஸ்ய இத்யாதி. வழியாவது - க்ரமேண விரோபியைப்போக்கவேண்டுகை. த்வரையுண்டாயிருக்கச்செய்தே அவளுக்கு ஆறியிருக்கைக்கும், இவர்க்கு ஆறியிருக்கவொண்ணாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன - கடலை இத்யாதி. “அரவினணையம்மானே” என்றதற்கு - ஹோக்யதையைப்பற்ற ஹாவாந்தரம் - உன்னுடைய இத்யாதி. விவரணம் - நீபரமஹோகி இத்யாதி. “அரவினணையம்மானே” என்றத்தாலே - பூர்த்தியைச்சொல்லும்படி யெங்ஙனே? என்ன-அந்தஸாயித்வம் இத்யாதி. அவ்வுரில் தாமரையையும் செந்நெலையும் வர்ணிக்கிறதற்கு ஹாவம் - பரமபதத்தையும் இத்யாதி. வர்ணித்ததற்குத் தாத்பர்யாந்தரம்-ராஜாக்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வோவரணவந்து அவதரிக்கையாலே, நித்யஸ-ஓரிகளும் தத்ருபேணவந்து அவதரிக்கையாலே அவனோபாதிபுத்தேஸ்யமாய் வர்ணிக்கிறாரென்றபடி. “நகர்” என்றதற்கு ஹாவம்-ஹேவாநாஹ இத்யாதி. தட்டி-சிறைச்சாலை. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, எந்தையாய் ஸந்நிவிதனானவுனக்கு மிகையல்லென் - உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குப் புறம்பல்லெனென்றபடி. த்வித்யார்த்தத்துக்கு, உனக்குப் புறம்பாய்த்தோற்றிற்றுகில், அல்லென் - யுரிபேனென்றபடி.

வீற்றிருந்த எந்தாய்! [உனக்கு மிகையல்லேன்] - நித்யவிஹிதீயிலே நெடுங்கைநீட்டாக இருந்தாயாகில் நான் யரித்திருக்கலாயிற்றே, எனக்காகவந்தவிடத்தே நான் இழக்கவோ, [அங்கே - வீற்றிருந்த - உனக்குமிகையல்லேன்]-ரக்ஷயவிஷயம் தேட்டமான உனக்குப் புறம்பல்லேன். அன்றிக்கே, [உனக்கு மிகையல்லேன்] - “வெய்யபூட்டுநஹவிஷ்டெ” (வைதர்மயம்நேஹவித்யதே) என்று மற்றைப்போதைக்கு நானிரேன். உனக்கு மிகையானபோது அல்லேனாய்விவேன். இத்தால் நமக்கு லாஹமேன்? என்ன:— [அங்கே] - “தவவாயபூட்டுகஹுதெ” (தவசார்த்த ப்ரகல்பதே) என்று. இத்தால் வரும் ப்ரயோஜனமும் தேவரதே. ஸ்தந்யய ப்ரஜையைப் பால்குடித்துவயிறுநிறையக்கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே, சேஷபூதன் ஸ்வரூபம்பெற்று அடிமைசேய்கை சேஷிக்குப் பேறினே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அங்குற்றேனல்லேனிருந்தேனல்லேன் உன்னைக்காணுமவாவில் எங்குற்றேனுமல்லேன் இலங்கைசேற்றவம்மானே [வீழ்ந்து நான் திங்கள்சேர்மணிமாடநீடு சீர்வரமங்கலநகருறை சங்குசக்கரத்தாய் தமிழேனுக்கருளாயே.

ஆ.—(அங்குற்றேனல்லேன்.) உன்திருவடிமலர்களைப்பெற்றேனல்லேன், பெறு கைக்கிடான உபாயம் உடையேனல்லேன், உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நான் இனி மேல் ஒருபாயம் அதுஷ்ட்டிக்க கூழ்மனல்லேன். ஆகிலும் அநோகவநிகையில் பிராட்டியு டைய ப்ரதிவந்தகத்தை அன்றுபோக்கினுப்போலே, அடியேனுடைய ப்ரதிவந்தகத்தையும் நீயே நிர்ஹேதுகமாகப்போக்கி, தமிழேனுக்கு அருளாயென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவடிகளை நான்பெறுமிடத்தில் ப்ரதிவந்தக முண்டென்னில், அத்தையும் நீயே போக்கி உன்கருபையாலே ரக்ஷித்தருளவேணும் என்கிறார்.

[அங்குற்றேன் என்றுதொடங்கி] - ஸாயகமநுஷ்ட்டித்த முக்திப்ராப்தன யிருக்கிறேனல்லேன்; ஸாயகநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுகிறேனல்லேன், உன்னைக்காணவேணு மென்னும் ஆசையாலே வலஹிநயத் தளர்த்து இனி உபாயநுஷ்ட்டாநகூழ்மனம் நெடுங்கை நீட்டாக - அதிதூரமாக. “உனக்குமிகையானால், தரியேன்” என்னுமத்தைத் த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - வெய்யபூட்டு இத்தாயி. இத்தால் - மிகையாய்த்தோற்றதே அடிமைகொண்டவித்தால். “அங்கே” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தாம்-தவஹ இத்தாயி. சகாரி-அவ யாரணே. “இவரை யடிமைகொண்டால் அவன்பேராயிருக்கும்”என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்-ஸ்தந்யயஇத்தாயி. “கூரூஷ்டிரேந-வாராவெய்யபூட்டுநஹவிஷ்டெ” க்ரூதாயெ-பாஹ்ஹவிஷ்டிரேதவவாயபூட்டுகஹுதெ ||உஉ||” உத்யொஜ்யாகாஹே [நக] ராஜிஷ்டி யக்ஷணம். க்ரமேணவ்யம். (க)

லேன். அங்குவரமாட்டேன், என் அலிநிவேஸத்தாலே இங்குநிற்கமாட்டேன், பிறரோடு பொருந்துகிறதில்லை யென்றுமாம். சந்த்ரனுக்குத்தோள்திண்டியான மணிமாடங்களை யுடைத்தான சிரீவரமங்கலமாகிற நகரத்திலே நித்யஸந்நிஹிதனாய் ப்ரதிவந்யகநிராஸத் துக்கு ஈடான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையு முடையையிருக்கிற நீ ராவ ணைப்போக்கினுற்போலே என் ப்ரதிவந்யகங்களையும் போக்கி உன்னைப்பெருதே தனிப்பட்டுக்கிடக்கிற எனக்கு.

ப.—அந்தரம், என்னை அக்கிரிக்கைக்கு ப்ரதிவந்யகமான அநிஷ்டமுண்டா னாலும், அதுக்கு நிவர்த்தகன் நீயாகையாலே, எனக்கு க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

அங்குற்றேன் - நிஷ்பந்நோபாயனாய்க்கொண்டு நீ யிருக்கிற ப்ராப்யஸ்த்தலத்தில் புகுந்தவன், அல்லேன்-அல்லேன்; (“உபாயசூர்யர் ஆறியிருக்கையன்றோவுள்ளது” என்று நிரபேக்ஷனாய்); இங்குற்றேன்-இருந்தவிடத்திலிருக்கிறேன், அல்லேன்-அல்லேன்; உன்னை (நிரத்யயலோக்யனான) உன்னை, காணும்-அதுவாழ்க்கவேணுமென்கிற, அவாவில்-அலி நிவேஸத்திலே, வீழ்ந்து-அகப்பட்டு, நான்-(ஆற்றாமையையுடைய)நான், எங்குற்றேனும்- அந்யபரான லௌகிகர் நிலையிலொன்றிலும், அல்லேன்-அல்லேன்; இலங்கை-(ஆஸ்தி விக்ஷத்தில் ப்ரதிவந்யகமான லங்கையை, செற்ற-அழியச்செய்து ப்ராபித்துக்கொண்ட, அம்மானே-அஸாயாரணஸ்வாமியாய், (பிற்பட்டார்க்கு உதவுகக்காக), திங்கள்-சந்த்ர னோடு, சேர்-சேரும்படி, மணி-மாணிக்யமயமான, மாடம்-மாடங்கள், நீடு-வளர்கிற, சிரீ வரமங்கலநகர் - சிரீவரமங்கலநகரிலே, உறை-நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், சங்குசக்கரத் தாய்-ஆஸ்திவிரோதி நிரஸநகரமாயும் லோக்யமாயுமுள்ள ஆபுதவிஸேஷங்களையுடைய வனே, தமிழேனுக்கு-உன்னையொழியத் துணையில்லாத எனக்கு, அருளாய்-(உன் உப காரஸீலமான) க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “ஆற்றகிற்கின்றிலேன்” என்கிற ஆற்றமை போருமோ, ப்ரதிவந்யக முண்டே? என்னில்; அதையும், பிராட்டியுடைய விரோதியைப் போக்கினுப்போலே தேவரே போக்கி க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார்.

[அங்குற்றேனல்லேன் இத்யாதி.]-ஸாரிநமதுஷ்டித்து முக்தப்ராயனாயிருக் கிறேனல்லேன்; ஸாயநாதுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யொருவனாயிருக்கிறேனல் லேன். மேலும் ஸாயநாதுஷ்ட்டாநம்பண்ண வொண்ணாதபடி ஸளந்தர்யாதிகளிலே ஈடு பட்டு, உன்னைக்காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே வலஹீநனாய்த்தளர்த்து இனி யுபா யாதுஷ்ட்டாநக்ஷமனுமல்லேன். இது பூர்வர்களிரீவாஹம், அயவா, நீயிருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டி உன்னையதுவாழ்க்கிறவனல்லேன், உன்பக்கலில்நிரபேக்ஷராயிருக்கிற ஸம்ஸாரி களிலே யொருவனாயிருக்கிறேனல்லேன்; உன்னையொழிய யரித்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுடையேனல்லேன். அங்குவரமாட்டேன், அலிநிவேஸத்தாலே இங்கு நிற்க மாட்டேன், பிறரோடு பொருத்தமுடையேனல்லே னென்றுமாம். [இலங்கைசெற்றவம் மாணே] - இவ்வளவிற்கு செய்யவடுப்பதென்? என்ன,--“ததூஸ்யஸூஸ்யஸூஸ்யஸூஸ்ய” என்றிருந்தவன்விஷயத்தில் பண்ணினத்தை என்விஷயத்திலே பண்ணவேணும். [அம் மாணே] - ஸர்வஸாயாரணன் ஒருவயக்தியிலே செய்தது எல்லார்க்கும் பொதுவன்றோ?

பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரியோடு வாசியுண்டோ ப்ராப்தியில், “கூயிகிஜிதோவடென்” என்று இன்று ஆசுபித்தவன்பக்கல் பக்தபாதம் மிக்கன்றோ விருப்பது. பிராட்டி, லக்ஷையழித்தல் ராவணையழித்தல் செய்யிலன்றோ என்விரோயினிவ்ருத்தியிலே எனக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. “நகூபாஸுபிபுஷா தீவலஸுலஸூஹ—தஜலா” என்றாள். அவதாரத்திற் பிற்பாடாரானீரேயென்ன,—[திங்கள்சேர் இத்யாதி] - சந்தர்பதத்திலேசெல்லவோங்கின மணிமயமான மாடங்கையுடைத்தான சீரீவரமங்கலநகரிலே, பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி நித்யஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவனே. சந்தரஸ—பிரயங்கனும் வந்து இளைப்பாறும்தேச மென்கை. ஸந்நிதியுண்டானாலும் ஸஹகாரிகள் வேண்டாவோ? என்ன,—[சங்குசக்கரத்தாய்] - *எப்போதும், கைகமலாநேமியானாயன்றோ இருக்கிறது. “யாவபிராநய” என்னவேண்டாவே. லக்ஷிக்கு கர்மஜ்ஞாநஸஹகாரம்போலேயாயிற்று இவனுக்கு திவ்யாயுதங்கள். உபாயம் புஷ்கலமானாலும் அயிகாரிஸம்பத்தியும் வேண்டாவோ? என்ன,—[தமியேனுக்கு] - என்பக்கல் ஸத்தாதிரேகியிருப்பதொன்று மில்லை யென்னுதல், ஆற்றாமையோடே ஒருதுணையின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கு என்னுதல். செய்வேண்டெவதென்? என்ன,—[அருளாயே] - ருசிக்குப்பண்ணின க்ருஷியை விரோயினிவ்ருத்திக்கும் ப்ராப்திக்கும் பண்ணுமித்தனை யென்கிறார்.

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. “ஆற்றேன்” என்றால் பெற்றதென், ப்ரதிவந்யங்கள் இன்னமுண்டே? என்ன;—பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிவந்யங்களைப்போக்கிநாப் போலே அடிமேனுடைய விரோயியையும் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[அங்குற்றேனல்லேன்] - முக்தர் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யுலாவினாப்போலே ஸித்தஸாயநனாயத் திரிகிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - இங்கேயிருந்து ஸாயநா நுஷ்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யோருவனாயிருக்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, [அங்குற்றேனல்லேன்] - “நோபஜநம்ஸாரநிதம்ஸாரம்” (நோபஜநம்ஸாரநிதம்ஸாரம்) என்கிறபடியே, உன்னை யநுலவித்து ஸம்ஸாரத்தை நினையாதிருக்கிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - “மறந்தேனுன்னேமுன்னம்” என்கிறபடியே, உன்னைமறந்து “அவர்தரும் கலவியேகருதி” என்கிறபடியே அதுவே ப்ராப்யமாக இருக்கிறேனல்லேனென்னுதல்.

இரண்டாம்பாட்டு.—அங்குற்றேன் இத்யாதி. “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றதைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை—ஆற்றேன் என்றால் இத்யாதி.

உபாஸகரிலே, ஆரப்தயோகரென்றும் ஆருடயோகரென்றும் த்விவிதராயிருப்பார்கள்; அவர்களில் ஆருடயோகர்படி எனக்கில்லையென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - முக்தர் இத்யாதி. ஸித்தஸாயநனாயென்றது—ஸாயநமெல்லாம் அநுஷ்டித்து, மலாநுலவத்துக்காக அங்கே போகவிருக்கிற ஆருடயோகனாயென்றபடி. ஆரப்தயோகர்படியை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இங்கேயிருந்து இத்யாதி. ஸாயநா நுஷ்டாநம்பண்ணுமவர்களிலே யென்றது - ஸாயநா நுஷ்டாநம்பண்ண ஆரம்பித்த ஆரப்தயோகரிலே யென்றபடி. ஆக, இப்பதத்தவயத்தால் - “நோற்றநோன்பிலென்னுண்ணறிவிலேன்” என்று சொன்ன உபாயருந்யதையை முகவேதேந அநுலாஷிக்கிறாரென்றும்; த்விதீயயோஜனைக்கு, இப்பதத்தவயத்தாலும் - “உன்னைவிட்டொன்று மாற்றுகின்றிலேன்” என்கிறத்தை முகவேதேந அநுலாஷிக்கிறாரென்றும் கண்டுகொள்வது. மறந்தேனுன்னேமுன்னம் - ஸ்பஷ்டோர்த்தம். அவர்தருங்கலவியேகருத - ஸ்தரீகள் தருகிற கலவியையே மனோராயித்து. திருமொழி, “வாடினேன்” இத்யாதி. அதுவே - இதரவிஷயமே, இதர

• யாதனும்பற்றிநீங்குமவிரதத்தை நல்வீசெய்கையாலே அப்படி இருக்கமாட்டாரே. [உன்னைஇத்யாதி]-ஆனால்,மேலொருகாலாகிவம் சிலசெய்யவல்லீரோ? என்னில்;—அது, முன்பே “உன்னைவிட்டொன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்றுசொன்னேனிறே. ஒன்று செய்கைக்கு யோக்யர் ஸக்தரா யிருப்பரன்றே. “உன்னைக்காணவேணும்” என்று ஆசையாலே வலஹீநனய்த்தளர்ந்து இனி உபாயாநுஷ்டாநக்ஷமனல்லேன். இது பூர்வர்கள் நிர்வாஹம். [அங்குற்றேனல்லேன்] - நித்யஸ-ஞரிகளோடொக்க அங்கேயிருக்கிறேனல்லேன். [இங்குற்றேனல்லேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடொக்க இங்கேயுண்டேத்துப் போருகிறேனல்லேன். [உன்னை இத்யாதி] - இங்ஙனையானால், நீவந்து முகங்காட்மேளவும் ஁வோரிடத்தில் நிற்கக் கூடாமனாகிறிலேன். [அவாவில்வீழ்ந்துநான்] - § “ஆசையென்னுங்கடலில்வீழ்ந்திங்கயார்த்தோம்” என்கிறபடியே,அவ்வலிநிவேஸத்திலே விழுந்து கரையேறமாட்டாதே தமோருநின்றேன். † (அங்குவரமாட்டேன், அலிநிவேஸத்தாலே இங்கு நிற்கமாட்டேன்.) [இலங்கைசெற்றவம்மானே] - தந்தலையில் ஒன்றுமில்லா மையைக்கண்டார், ஒன்றுமில்லாதார்பெற்றவிடத்தைப் பார்க்கிறார்; கைம்முதலற்றவன் ஸஞ்சிதமானபந்ததை வாங்கிப்பார்க்குமாபோலே. [இலங்கைசெற்றவம்மானே] - தன்பேரையிருக்கிற

விஷயமே ப்ராப்யமென்றிருந்தாலோ ? என்ன - யாதானும் இத்யாதி. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப்பற்றி ஹைவத்விஷயத்தைவிட்டே போம்படியான இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநனுடைய ஸங்கல்பத்தைப் புநரஸ்வயயில்லாதபடி நன்றாக விடுவிக்கையாலே இத்யர்த்தஃ. *நீநூவிநுத் தும், தொண்ணூற்றஞ்சாம்பாட்டி, “யாதானுமோராகீகை”இத்யாதி. கீழிற்பதத்வயத்தின் முந்தின வர்த்தாநுருணமாக மேலுக்கு அவதாரிகை - ஆனல் இத்யாதி. ஆனலென்றது - ஆருடயோகரும் ஆரப்தயோகரும் அல்லீராகி லென்றபடி. சிலசெய்யவல்லீரோ - ஸாபநா நுஷ்ட்டாரம் பண்ண யோக்யதைதான் உமக்குண்டோ. நம்மைவிட்டு யரிக்கமாட்டீரென்றால், “யோக்யதையில்லை” என்னுமதுக்கு உடலாகவேணுமோ ? என்ன - ஒன்றுசெய்கைகீது இத்யாதி. அதாவது - “காலா மும்” இத்யாதிப்படியே, ஹக்திபாரவஸ்யத்தாலே அஸக்தனை நான் மேலும் ஸாபநா நுஷ்ட்டார நத்துக்கு ஸ்ஷமனல்லேனென்றபடி. கீழிற்பதத்தின் த்வீதீயார்த்தத்துக்குச்சேர “எவ்வுற்றேனு மல்லேன்” என்றதுக்கு - த்வீதீயார்த்தாநுவாத பூர்வகமாக ஁ப்தப்பாபந்நனு மல்லேனென்று அர்த்தார்தம்-நீத்யஸூரிகள இத்யாதி, ஈடிமனுகிறிலேன் இத்யந்தம். நீத்யஸூரிகளிலும் ஸம் ஸாரிகளிலும் கூட்டன்றிக்கே ஆந்தராரானல் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே யரித்திருந்தாலோ ? என்ன - இங்ஙனையானல் இத்யாதி. அதாவது - ஹக்திபாரவஸ்யத்தாலே, “ரோஷிசெய்தபடிகண்டிருக் கிரேம்” என்று ஆறியிருக்க ஸ்ஷமனுகிறிலேனென்றபடி. இத்தால் - ஁ப்தப்பாபந்ந னல்லே னென்றபடி. ஆசையென்னுங்கடலில்வீழ்ந்தீங்கயரீந்தோம் - “உம்மைக்காணவேணும்” என் கிற ஆசையாகிற பெருங்கடலிலே புக்ககப்பட்டு இங்கு அறிவுகெட்டோ மிய்யர்த்தஃ. நீநூமோழி நாலாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டி, “பேசுகின்றது” இத்யாதி. “அங்குற் றேனல்லேனின்குற்றேனல்லேன்” என்றதின் முந்தினவர்த்தாநுருணமாக, “இலங்கைசெற் றவம்மானே” என்றதுக்கு ஸங்கதி - தந்தீலையில் இத்யாதி வாக்யத்வயமும். இத்தால் - உணையே உபாயமாக அத்யவவலித்த பிராட்டிக்கு உதவினாப்போலே, எனக்கு நீயே உதவவேணுமென்கை. கீழ்ச்சொன்னதுக்கு த்ருஷ்டார்தம் - ஸைம்முதலந்நவன் இத்யாதி. த்வீதீயார்த்தத்துக்குச்சேர, “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம் இப் பாட்டின் அவதாரிகையிலே கண்டுகொள்வது. “அம்மானே” என்றதுக்கு ஹாவம்-தன்பேறக இத்யாதி. பிராட்டியோபாதி தமக்கு உதவவேண்டுமபடியான ப்ராப்தியைவிவகித்து - “அம்

† சுண்டலிதம் க்வாசிதகம்.

படி. ஸ்வரூபம் ப்ரகாஸித்தால், அவன்தலையிலே தள்ளிவைக்கவுங்கடவதாய், அவனும் பிராட்டிமாரோடொக்க மேல்விழுந்து விரோபிகளையும்போக்கி அணைக்கைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தியுண்டாய்க்காணு மிருப்பது. அவையெல்லாம் செய்தமையுண்டு, ஆனாலும் அதுக்குப்பிற்பட்டதே? என்ன,—அக்கண்ணழிவு அறுத்து வைத்தாயிறே. [திங்கள்இத்யாதி] - சந்த்ரபதத்திலே செல்லவோங்கி ரத்நமயமான மாடங்கனையுடைய சீரீவரமங்கலநகரிலே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாத்யாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறிலையோ? [திங்கள்சேர் மணிமாடநீடு]-சந்த்ரனோடேசேரும்படி மாணிக்யமயமான மாடங்கள்வளருகிற. நீகை - நீட்சியை யுடைத்தாகை. அது அப்படியேயானாலும் பரிகரமில்லையே? என்ன,—[சங்கு சக்கரத்தாய்] - அங்ஙன் கண்ணழிவுசொல்லலாமோ, ஓரோகைக்குப்படையன்றோ கூட நிற்கிறது என்கிறார். இங்கு, “வாவரோநயஸஸிஞ்சு” (சாபமானயஸௌமித்ரே)என்ன வேண்டும் குறையுண்டோ. பிறர்கைபார்த்திருக்கவேண்டும் குறையுண்டோ இங்கு. பரிகரங்களை யழைத்துக் காரியங்கொள்ளவேண்டும்படியோ உனக்கிருக்கிறது. நீ ஸந்நிஹித னல்லாமையோ, நீ ஸக்தனல்லாமையோ, உனக்குப் பரிகரமில்லாமையோ, பரிகரந்தான் கைகழியின்றோ, எத்தாலேதான் இழக்கிறதென்ன;—அவையெல்லாமப்படியே, இத்தலை இப்படி குறைவற்றாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, அத்தலையும் குறைவறவேணுமே? என்ன,—[தமியேனுக்கு] - இத்தலையும் குறைவற்றதென்கிறார். அங்கே பிரியாதிருக்கிறாற்படியல்லேன், இங்கே பிரியாதிருக்கிறாற்படியல்லேன். இங் குள்ளார்க்கு இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே பிரிவில்லையே. [தமியேனுக்கு] - உன்னை யொழியத் துணையில்லாத எனக்கு. ஸ்வரூபத்தை, “ஸாபநம்” என்று சிலவெழுதிக்கழிக் கில் கழிக்குமித்தனை. நீ உபாயமானாலும் உபாயப்ரதிபத்திப்பண்ணுவார்வேண்டாவோ. [தமியேன்] - பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி. அங்கானால் ஒரு த்ரிஜடையாகிலுமுண்டிறே,

மானே ” என்கிறாரென்று தாத்பர்யாந்தரம் - ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதுகூட - ராமாவதாரத்துக்கு. கண்ணழிவு - குறை. கை - யுத்தமும், கரமும். படை - ஆயுதமும், ஸேனையும். “சங்குசக்கரத் தாய்”என்று நிரூபகமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவம்-இங்கு வாவரோநய இத்யாதி. “ஸஸிஞ்சு”

என்றதுக்கு ஹாவம் - பிறர்கை இத்யாதி. “வாவரோநய” என்றதுக்கு ஹாவம்-பரிகரங்களை இத்யாதி. “திங்கள்சேர்” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யகூடமுன்கேந மேலுக்கு அவதாரிகை - நீ ஸந்நிஹிதன் இத்யாதி. “சீரீவரமங்கலநகருறை” என்றத்தைப்பற்ற - நீ ஸந்நிஹிதனல்லாமையோ என்றது. “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றத்தைப்பற்ற - நீஸக்தனல்லாமையோ என்றது. “சங்குசக்கரத்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற - உனக்குப்பரிகரமில்லாமையோ என்றது. இத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையைப்பற்ற - பரிகரந்தான் கைகழிய நின்றே என்றது. அத்தலையும் குறைவறவேணுமேயென்றது - உமக்கு இச்சையுமுண்டாகவேணுமேயென்றபடி. “அங்குந்றே னல்லேன்” இத்யாதியின் த்விதீயார்த்தாநுகுணமாக, “தமியேன்” என்றதுக்குஹாவம்-அங்கே பிரியாது இத்யாதி. இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிரிவில்லாமையெய்யப்படி? என்ன-இங்குள்ளாரீ க்கு இத்யாதி. “அங்குந்றேனல்லேன்” இத்யாதியின் முந்தினவர்த்தாநுகுணமாக, “தமியேன்” என்றதுக்கு-உபாயருந்யனான எனக்கு என்று அர்த்தாந்தரம் விவகரித்து, “உபாயருந்யன்” என்று சொல்லுவானென், “அவாவில்வீழ்ந்து” என்றவக்தி யுபாயமானாலோ? என்ன - ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. ஸ்வரூபத்தை ஸாபநமென்று சிலவெழுதவொண்ணாதோ? என்ன-நீயுபாயம் இத்யாதி. ஆக, ஸாபநாந்தாரூந்யனென்றபடி. “இலங்கைசெற்றவம்மானே” என்றத்தைக்கடாகித்து, “தமியேன்” என்றதுக்கு - ஸம்ஸாரிகளிலே தமக்கொருதுணையில்லாதவென்று மூன்றாம் ஹாவம் - பிராட்டியில்வ்யாவ்ருத்தி யென்று, தத்விவரணம் - அங்கானால் இத்யாதி. ஆக, “தமி

இங்கு “ஆவாராத்துணை” என்னும்படியிறே தனி. ஆனால் செய்யவேண்வேதேன்? என்ன,—[அருளாயே] - என் வேறுமையும் உன் பௌஷ்கல்யமும் அறிக்கைக்கு, நீ அடியில் தந்வதருள் இன்று குடிபோயிற்றே. அன்று நான் அபேக்ஷியாதிருக்க அருளின நீ, அபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யதையைப் பிறப்பித்துப் போகடவோ. ருச்யுத்பாடிநம்பண்ணுவாரோருவரும், உபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணுவாரோருவருமாயோ இருப்பது. * நின்னருளேபுரிந்திருக்கிற எனக்கு அருளாயாகில் பின்னையார்க்கு வேறு அருள இருக்கிறாய்.

மூன்றாம் பாட்டு.

கருளப்புட்கொடிசக்கரப்படை வானநாடவேங்கார்முகில்வண்ண
பொருளல்லாதவெண்ணப்பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்
தேருள்கொள்ளான்மறைவல்லவர்பலர்வாழ் சிரிவரமங்கலநகர்க்கு
அருள்செய்தங்கிருந்தாய்! அறியேனெருகைம்மாறே.

ஆ.—(கருளப்புள்.) இப்படி நிர்ஹேதுகமாக உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச்செய்தால் ப்ரயோஜனமென்? என்னில்;—ஸ்வாரிசாணவொமஸெஷஸெஷாஸந மர—ஹபு—ஹநாநாவியாநனவாரிஜந வாரிசாரிகாவாரிசாரி தவாணயம் மளைய, ஸாநாநாவிவாவினாசுகிஸஜவக, மஜாலிஸாஜ—பாடிஸஜெயபிஷ்யாய—யொவெதனாய், மித்யுகிரவடிநிரதிஸயகனாணவாரிவொரிமியனாயிருந்தநீ, கூலிஷயஜாநாஹிததயா கவஸு—ஹிதனான என்னை, கூலிஷயஜாநவதயா வஸ்துவாய் த்வத்தைநகர்யைகரதிமுமயிருக்கும்படி பண்ணியருளிற்று என்பக்கல் என்னப்ரயோஜனம் கொள்ளுகைக்காக; ஒரு ப்ரயோஜனாபேக்ஷயால் செய்தருளினாயல்லையிறே, உன்னுடைய நிரதிஸயௌதார்யகாருண்யாதிகளாலே செய்தருளினாயத்தனையிறே, இன்னம் குறையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், உம்மைவிஷயீகரித்தால் ப்ரயோஜனம் என்? என்னில்,—ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணான நீ அத்யந்தநிஹீநனான என்னை விஷயீகரித்துப்பெற்றது ஒருப்ரயோஜனம் கண்டிலேன், வெறும் உன்க்ருபையாலே செய்தருளினாயத்தனை. அப்படியே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணும் என்கிறார்.

யேன்” என்றதுக்கு - பிரிந்திருக்கிற எனக்கென்றும், உபாயகுந்யனான எனக்கென்றும், ஸம்ஸாரிகளில் துணையில்லாத எனக்கென்றும் மூன்றர்த்தம் கண்டுகொள்வது. தமியேனுக்கு - தனியேனுக்கு. “சங்குசக்கரத்தாய்தமியேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “அருளாய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - என்வேறுமையும் இத்யாதி. அதாவது - இப்படியருளின நீ பேற்றுக்கீடாகவும் அருளவேணுமென்றபடி. அடியில்தந்தவருளென்றது - * மயர்வறமநிரலமருளினத்தைப் பற்ற. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அன்றுநான் இத்யாதி. நான் அபேக்ஷியாதிருக்கவென்றது - “மயர்வறமநிரலமருளினன்” என்றவிடத்தில், எனக்கென்னுதத்தைப்பற்ற யோக்யதையைப்பிறப்பித்தால் ப்ராப்தியும் பண்ணித்தரவேணுமோ? என்ன - ருச்யுத்பாடிநம் இத்யாதி. “தமியேனுக்கு அருளாய்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - நின்னருளே இத்யாதி. உன்க்ருபையையே ஆதரித்திருந்தேன். க்ரமேணுவ்யம்.

௨௮௮ திருவாய்மொழி—௫ - ப. எ - தி. நோற்றநோன்பு.

[கருளப்புட்கொடி என்று தொடங்கி] - பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியாழ்வானை ஆயுடமாகவும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்த்தாநமாகவும் உடையையா யிருந்துவைத்து என்பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப்பண்ணி உன்னையறியாமையாலே அவஸ்துவான என்னை அறிவித்து ஒரு சரக்காக்கி அடிமைகொண்டாய். [தெருள்கொள் என்றுதொடங்கி] - அறத்தெரியும்படி நாலுவேதத்தையும் அப்பவலித்தவர்கள் க்ருதார்த்தரம்படி சிரீவரமங்கலநகரிலுள்ளார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளே அதுவலிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஈடாக அங்கே இருந்தாய். இவ்வுபகாரத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரம் நான் செய்தேனாக அறிந்திலேன்.

ப.—அநந்தரம், அதிஸயிதபரத்வஸூசகமான ஆகாரங்களை யுடையையாய்க் கொண்டு என்னையங்கீகரித்து அடிமைகொண்ட உபகாரத்துக்கு நான் ஒருப்ரத்யுபகாரம் செய்தேனாக அறிகிறிலென்கிறார்.

கருளன் - கருடனாகிற, புள் - பசுவியை, கொடி - கொடியாகவும், சக்கரம் - திருவாழியை, படை - ஆயுடமாகவும், வானம் - பரமபதத்தை, நாட - நாடாகவுமுடையையாய், (இப்படி பரம்பராப்பனுவன்னை), கார்முகில் - (எதிர்த்தலையில் தரம்பாராதேயுபகரிக்கும்) காளமேகம்போலே, எம் - எனக்காக்கின, வண்ண - வடிவையுடையையாய், (அவ்வடிவழகாலே), பொருள் - ஒருவஸ்துவென்று, அல்லாத - புத்திபண்ணவொண்ணாதபடி ■ சுலபெவ்வான, என்னை - என்னை, பொருள் - லப்தஸ்வரூபனும்படி, ஆக்கி - அங்கீகரித்து, (அதுக்குமேலே), அடிமை - வாசிகமானகைக்கர்யத்தையும், கொண்டாய் - கொண்டவனாய், (அது முழுக்க நடத்துகைக்காக), தெருள் - ஜ்ஞாநாதிஸயத்தை, கொள் - உடையராய்க்கொண்டு, நால் - நாலுவகைப்பட்ட, மறை - வேதங்களையும், வல்லவர் - (தாங்களினைத்தபடி) நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள், பலர் - பலரும், வாழ் - (ஊகவததுஊகத்தாலே ஸம்பந்நராய்)வர்த்திக்கிற, சிரீவரமங்கலநகர்க்கு - சிரீவரமங்கலநகருக்கு, அருள் - நிரவயிகக்ருபையை, செய்து - பண்ணி, அங்கு - அங்கே, இருந்தாய் - இருக்கிறவனே, (இப்படி இதுக்குமுன்பு நீபண்ணின உபகாரத்துக்கு நான்), ஒரு - ஒரு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம், அறியேன் - பண்ணினேனாகவறிகிறிலேன். ஆண்பின்புமேலும் நீயேயருளவேணுமென்று வாக்யஸேஷமாய், “தமியேனுக்கருளாய்” என்றுகீழோடே யந்வயிக்கிறது. கருளப்புள்ளென்று - “கறையணிமூக்கு” என்னுமாபோலே “சூகெஸாஜாதிதெதாடி” என்கிறபடியே கறுத்த திருமுகமுடையவனென்னவுமாம். தெருள்கொள் நான்மறையென்று - வேதவிஸேஷணமாகவுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஸாஸமஹம்பெய்யொகூரி” என்கிறபடியே, மலம் உம்மதானபின்பு ஸாயநத்திலும் அந்வயம்வேண்டாவோ? என்ன,—இவ்வளவுவர இதுக்குமுன்பு நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபின்பு, மேலும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கருளஇத்யதி] - பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுடமாகவும், பரமபதத்தை ஸ்த்தாநமாகவு முடையையாய்வைத்து. பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியாமல்பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாதல், இவையாயிற்று ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். ஒரோவொன்றேயமைந்திருக்க;

ஸ்வப்ரகாரபரிபூர்ணா யிருக்கிறபடி. [கருளப்புள்] - புள்ளென்று - பக்ஷிஸாமாந்யம். மருடனாகிற புள்ளென்றுவிசேஷிக்கிறது. “ஈடே” என்கிறவித்தை—“ஈளே” என்னுமாப் போலே கருளன்னென்கிறது. கருளென்று - கறுப்பாய், சிற்றமாய், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே சிற்றத்தையுடையவ னென்றுமாம். “கருளுடையபொழில்மருது” என்னக்கடவதிறே. [எங்கார்முசில்வண்ணு]-ஸ்யலவிசேஷம்பாராதே என்பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப்பண்ணினவனே. என்னளவுபாராதே ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகப் பண்ணினபடி. பண்ணின ஓளதார்யமேதென்ன,—[பொருளல்லாதஇத்யாதி]-ஓரறிவின் நிக்கேயிருக்கிறவென்னை. உள்வாசியையறிவித்து ஒருவஸ்துவாக்கி. “சுவஸ்தெவ” என்கிறவென்னை “ஸுஹுரேநு” என்று உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினாய். [அடிமைகொண்டாய்] - “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிற நித்யவலித்தர் செய்யக்கடவ கைக்கர்யத்தை என்னைக்கொண்டாய். உண்டாக்கி னவளவேயன்றிக்கே, ஜீவநமும் இட்டிலையோ. மயர்வறமதநலமருளப்பெற்றவர் இப்படி சொல்லுகையாலே, ஸ்வநிதர்ஷம்சொல்லுகை ஜ்ஞாநகார்யம்; “ஓரோரொஹஸு” என்றிருக்கை அஜ்ஞாநகார்யம். [தெருள்கொள் இத்யாதி] - “வெஹுஹுதெவஹுஷ்டி ஹாஹு” என்கிறபடியே, ஹவத்விஷயமே வேததாத்பர்யமென்று உணர்ந்திருக்குமவர்க ளென்னுதல்; ப்ரதிபாத்யத்தை யுள்ளபடிகாட்டித்தரவல்ல வேதமென்னுதல். [பலர்வாழ்]-நித்யஸூரிகளைப்போலே திரள்திரளாக ஹவத்குணது ஹவம்பண்ணி வர்த்திக்கிறவர்கள், இத்தலையில் ஸாயநமுமில்லை, செய்யலாவதொரு ப்ரத்யுபகாரமுமில்லையென்று ஹவத்குணதுஹமே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். சரீவரமங்கலநகரிலுள்ளார் அர்யிக்கவன் நிக்கே, அவர்கள்பக்கல் தண்ணளியாலே வந்திருந்தவனே. என்னை அடிமைகொள்ளு கைக்காக அங்கேவந்திருந்தாயென்றுமாம். “கைக்கர்யத்தளவும்வரப் புராரிந்துத்தி னோம், அதுக்கு அவிச்சேதமுண்டாம்போது நம்ஸந்நியவேணும்” என்று அங்கேயிருந் தாய். [அறியேனெருகைமாரே] - இவ்வளவு உபகரித்ததுக்கு நான் ஒருப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினேனாக அறிகிறிலேன். ப்ராந்ந்யாயத்தாலே மேலுள்ளதும் நியேசெய்யுமித்தனை யென்கை.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. “அருளாய்” என்றீர், அருளக்கடவோம்; அதில் ஒரு தட்டில்லை; ஆனாலும், “ஸாஸுஹமஹுபொகூரி” (ஸாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோகத்தரி), “கூத-ஸாஸாஸுஹுபொகூரி” (கர்த்தாஸாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்) அன்றோ, அருள்பெரு வார்பக்கல்லேயும் சிறிது உண்டாகவேணுங்காணுமென்ன; இது மேலுற்றைக்கிட்ட மர்

மூன்றும்பாட்டு.—கருளப்புள் இத்யாதி. தம் உபாயசூந்யதையைச்சொல்லி, “நியே ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற ப்ரகரணத்துக்கு “அடிமைகொண்டாய்”, “அறியே நெருகைமாரே” என்கிறவிது சேராதென்கிற ஸங்கையிலே; இது - முன்பு செய்ததுக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரமறியேன் என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்னு மிடந்தோன்ற அவதாரிகை - அநுளா யென்றீர் இத்யாதி. ஸாஸுஹமஹுபொகூரி - வெதநெஹுபொகூரிஸுதிஸாஸுஹு ஸாஸுஹுஹவதி. ஆத்மா கர்த்தாவானால் ஸாஸ்த்ரம் ஸப்ரயோஜநமென்றபடி. கூத-ஸாஸா ஸுஹுபொகூரி - ஸாஸ்த்ரம் - வியிவாக்யம். ஸாஸ்த்ரம், அர்த்தவத்தாம்போது - ப்ரயோஜ நவத்தாம்போது, ஆத்மா கர்த்தாவாக வேணுமென்றபடி. மேலுற்றைக்கிட்ட மர்யாதையோ

யாதையோ! கீழற்றைக்கும் ஏதேனுமுண்டோ; ஆனபின்பு, இத்தலையில் கிஞ்சித்தகரத் தைவிட்டு உன்கருபையாலே செய்தருளாயென்கிறார். இவ்வளவும்வர இதுக்குமுன்பு நீ நிர்வேறுதகமாக விஷயீகரித்தபின்பு, மேலும் நீ செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கருளப்புட்கொடி] - நீமுன்புருளிற்று உன்னையறிந்தோ, என்னையறிந்தோ! [கருளப்புட்கொடி] - இன்னமும் ஒன்று வேண்டுமென்படியோ உன்னுயர்த்தி. பெரியதிரு வடியை த்வஜமாகவுடையனாயிருக்கிறவீருப்பு. * அருளாழிப்புள்ளிறே. [சக்கரப்படை] - அதுவும் வரவேண்டுமென்படியோ இதிருக்கிறது. * அருளார்திருச்சக்கரமிறே. [வானநாட]- ஒன்று எடுக்கவும் ஒன்றுபிடிக்கவும்வேணுமோ, இருப்பிடமேயமையாதோ. பெரியதிரு வடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுடமாகவும், பரமபதத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகவு முடையையாய்வைத்து. பெரியதிருவடியை மேற்கோள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியா மல்பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாதல், இவையாயிற்று ஸர்வாயிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்; இவையோரோன்றே யமைந்திருக்க, ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனா யிருக்கிறபடி. [கருளப்புள்] - புள்ளென்று - பகலிஸாமாந்யமாய், மருடனாகிறபுள்ளென்று விசேஷிக்கிறது. “ஈடே” என்கிறவித்தை - “ஈளே” என்னுமாபோலே - கருளனென் கிறது. அன்றிக்கே, கருளென்று - கறுப்பாய், அது - சீற்றமாய், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே சீற்றத்தையுடையவனென்றுமாம். “கருளுடையபொழில்மருது” என்னக்கடவதிறே. [எங்கார்முகில்வண்ணா] - பெரிய உன்னுயர்த்தி பாராவிட்டால், வர்ஷிக்கிற ஸ்த்தலத் தைத்தான் பார்த்தாயோ. என்பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப்பண்ணினவனே. என்னளவு பாராதே ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகப்பண்ணினபடி. பண்ணினஓளதார்யமேதென்ன,—

வென்றது - “அருள்செய்தங்கிருந்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற. கீழற்றைக்குமென்றது - “பொரு ளல்லாத வெண்ணைப்பொருளாக்கி” என்றத்தைப்பற்ற. ஆனபின்பு - முன்பின்றிக்கே இப்போ துண்டானபின்பு.

“அடிமைகொண்டாய்” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - நீழன்பு இத்யாதி. அறிந்தோ என் கிற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - உன்பெருமையையும் என்சிறுமையையும் பாராதே முன்பு நிர்வேறுதக மாக விஷயீகரித்தாப்போலே, ப்ராப்தியையும் உன்கருபையாலே செய்தருளவேணுமென்று. “கருளப்புட்கொடி” என்றதுக்கு ஹாவம்-இன்னமும் இத்யாதி. அதாவது - மருடத்வஜத்வமே உன்பெருமைக்கு நிரபேக்ஷஸாயுகம், சக்ரயாரணமும் பரமபத நிலயத்வமும் மிகையென்றபடி. ஸப்தார்த்தம்-பெரிய திருவடியை இத்யாதி. கீழ் - மேன்மைக்கு உடலாகவருளிச்செய்து, நீர் மைக்கு உடலாகவருளிச்செய்கிறார்-அருளாழிப்புள்ளிறே, அருளார் திருச்சக்கரமிறே யென்று. ஆக, இவர்கள்சேர்த்தி மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கு முடலாயிருக்கிறபடி. கீழிரண்டையும் பற்ற ரலோகத்தி - ஒன்று எடுக்கவும் இத்யாதி. மேன்மைக்கு உடலாகச்சொன்ன அர்த்தவிவரணம் - பெரிய இத்யாதி. ஒன்றைச்சொல்லவமைந்திருக்க, மூன்றையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம்-இவை இத்யாதி. ஆனால், கருடனென்னவேண்டாவோ? என்ன - ஈடேஎன்கிற இத்யாதி. “கருள்” என்று - கறுப்பைச்சொல்லுமோ? என்ன-கருளுடைய இத்யாதி. சீற்றத்தையுடைத்தாய்ச் சோலை செய்திருக்கிற யமனார்ஜுநங்கனென்றபடி. “பெரியாழ்வார் திருமொழி, நாலாம்பத்து, ஒன்பதார்த்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு. “எம்” என்றதுக்கு ஹாவம்-பெரிய இத்யாதி. விவர ணம்-என்னளவு இத்யாதி. வஸ்துவிலையோ? என்ன- ஸுஸுநெவ இத்யாதி. “பொருளாக்கி”

என்றவந்தரம், “அடிமைகொண்டாய்” என்றதற்கு ஹாவம் - உண்டாக்கின இத்தாதி. “கார் முகில்” இத்தாதிக்கு - மேகம் ஜீவந்தைக்கொடுக்குமிதே யென்று கருத்து. அடிமைகொண்டால் துக்கப்படுவானென்? என்ன - அடிமை இத்தாதி. பெருமக்களுள்ளவர் - நித்யவதித்தரான பெரியோர்கள். “தெருள்கொள் நான்மறைவல்லவர்” என்று - ஜ்ஞாந்தைச்சொல்லி “வாழ்” என்று அறுவவத்தைச்சொல்லுகிறதென், திவ்யதேஸவாஸந்தானே உஜ்ஜீவரஹேதுவன்றோ? என்ன - தீர்த்தங்களிலே இத்தாதி. இங்கே - “மஜ்ஜாபிதீயெ-ஷு-வவஸுனிஜிது” டொடெவாய பெவகூபிலஹாஸுதித்யு; ஹாவொஜ்ஜி தாவஹ நமயௌவஹெதீய-டாமிபுணாயத ஸாஸுஜிபு” என்றது அறுஸந்தேயம். “நகர்க்கு” - நகரிலுள்ளார்க்கு. அவர்க்கு அருள் செய்தால் தமக்கேதென்ன - அங்குள்ளார்க்கு இத்தாதி. “அங்கு” - சிரீவரமங்கலநகரிலே “அருள்செய்து” என்றதற்கு ஹாவம் - சிரீவரமங்கல இத்தாதி. ஷஷ்ட்டிக்குப்பொருளின் ரியே, சிரீவரமங்கலநகரான அங்கே எனக்கருள் செய்கைக்காக இருந்தாயென்று அர்த்தாந்தரம் - என்னையடிமை இத்தாதி. “அடிமைகொண்டாய்” என்று சொல்லியிருக்க, அடிமைகொள்ளு கைக்காக வந்திருக்கையாவதெதென்ன - கைங்கரியத்தளவும் இத்தாதி. ஆகில் செய்யவடப்பதே

என்பக்கலிலேயுண்டென்று சோன்னுயாதல், மேலும் நீயே நிர்வஹித்தாயாதல் செய்ய வேணும். “நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோம்” என்றும்சோல்லலாவதில்லை உன்னால், *பொருளல்லாதவேன்னைப்பொருளாக்கியிறே அடிமைகொண்டது. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மாறுசேர்படைநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காயன்றுமாயப்போர்பண்
நிறுசெய்தவேந்தாய் நிலங்கீண்டவம்மானே! [ணி
தேறுஞானத்தர்வேதவேள்வியருச் சிர்வரமங்கலநகர்
ஏறிவீற்றிருந்தாய் உன்னையெங்கெய்தக்கூவுவனே?

ஆ.—(மாறுசேர்படை.) இப்படி ஸ்வப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகவன்றே ஆழிதஸம்ரக்ஷணம்பண்ணியருளிற்று, ஆனபின்பு அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்குமென் னுமிடத்துக்கு உதாஹாணங்களைக்காட்டி; இப்படியே ரக்ஷியாவிடில் என்னால் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார்.

[மாறு என்றுதொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு எதிரியாய்வந்துசேர்ந்த படை யையுடைய துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் ஸஸைந்யமாகநஸிக்கும்படி தனியரான ஐவர்க் காக ஆஸ்சர்யமாயுத்தங்களைப்பண்ணி ப்ரதிபக்ஷத்தையெல்லாம் பொடியாக்கினவனே. [தேறுஞானத்தர் என்றுதொடங்கி] - அதுசெய்தவன் ‘அஸந்திஹிதனிதே’ என்ன வொண்ணாதபடி தெளிந்த அறிவுடையரானவர்களுடைய வைதிகமாய் அநந்யப்ரபோஜந மான ஸமாராயநங்கள் நிரந்தரமாகச்செல்லாநின்றிருந்துள்ள சிர்வரமங்கலநகரிலே அவர் களோடொக்கக் குடியேறிப் பெறுப்பேறுபெற்று க்ருதார்த்தனாய் இருந்தருளினாய். நீயேவிஷயீகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி, நான்உன்னைப்பெறுகைக்கு ஈடான யத்நம் பண் ணுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ?

ப.—அநந்தரம், ஆழிதஸம்ரக்ஷணை ஸ்வஹாவனுவன்னை என் அபேக்ஷை ஸாயநமாகப்பெறுவதெங்கே யென்கிறார்.

மாறு - ஸத்ருக்களாய்க்கொண்டு, சேர் - சேர்ந்த, படை - ஸேனையையுடைய, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், மங்க - நஸிக்கும்படி, ஓர் - தனியரான, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களைவர்க்கும், ஆய்-ஸஹாயஹதனாய்க்கொண்டு, அன்று-(துர்யோ தநாதிகளாலேபிடிதரான) அன்று, மாயம் - (பகலை இரவாக்கினதுமுதலான) ஆஸ்சர்ய தென்ன-இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதாவது - “அறியேனெருகைமாறு” என்று - கீழ், நீசெய்த துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் அறியேனென்கையாலே, மேலும் நீயேசெய்யவேணுமென்றுகருத்து. “ஹேதுவில்லை” என்கிறதென், நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோமென்ன - நீர்உள்ளீர் இத்யாதி. க்ரமேணாவய; (உ)

சேஷ்டிதங்கையுடைய, போர் - யுத்தத்தை, பண்ணி - பண்ணி, (“எல்லாச்சேனையும்” என்கிறபடியே ஸமஸ்தபரிகரத்தையும்), நீறு-யுனிஸேஷமரம்படி, செய்த - பண்ணின, எந்தாய் - மஜேறாபகாரகரூபம், நிலம் - (அவர்களோபாதி வ்யாபாரஸூமையுமல்லாத) ஹ-மியை, கீண்ட - ப்ரளயாபத்திலே இடந்தெடுத்த, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (அவ்வஸ்த்தைகளுக்குப்பிற்பட்ட என்போல்வார்க்காக), தேறு - (ப்ராப்யப்ராபகவிஷயமாகத்) தெளிந்த, ஞானத்தர் - ஜ்ஞாநத்தையுடையரானவர்களுடைய, வேதம் - வைதிகமான, வேள்வி - ஹவத்ஸமாராயநம், அறு-இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதான, சிரீவரமங்கலநகர் - சிரீவரமங்கலநகரத்திலே, ஏறி - (அவர்களோடொக்க) ஏறி, வீற்று - (அவர்களுக்கு ஆராத்யகைக்கொண்டு) வ்யாவ்ருத்திதோன்ற, இருந்தாய் - இருந்தவனே! உன்னை - (இப்படி அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஸ்வயமேவ ரக்ஷணத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய் அந்நயஸாத்யனான) உன்னை, எங்கு - எங்கே, எய்த - ப்ராபிப்பதாக, கூவுவன் - நான் கூவுவேன்? நீ கூவுதல் வருதல் செய்கையன்றோ அநுருபமென்றுகருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்களைச்சொல்லி, இப்படி ரக்ஷிக்கைக்குக்கடவையான உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என்னாற்செய்யலாவதுண்டோ வென்கிறார்.

[மாறுசேர்ப்படை இத்தபாதி]-எதிரிகளாய்ச்சேர்ந்த படையையுடைய. [நூற்று வர்]-நூற்போயநாதிகள். தங்கள் அளவன்றிக்கே படையடைய “நானெதிர், நானெதிர்” என்று வந்ததிதன்கை. எதிரிகளாய்ச்சேர்ந்து ஸாயுடயான நூற்றுவரென்றுமாம். “சிஷ்டஹ்நவொக்ஷயு” என்கிறபடியே, தனக்கு ஸத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி. [மங்க] - முடிய. [ஓரைவர்] - தனியரான ஐவர். அவர்களுக்குத் தன்னை ஸேஷஹித னைக்கவைத்தபடி. “ஹக்ஷாநாஸு” என்று. [அன்று] - அன்றுசெய்ததும் பாண்டவர்களுக்கன்று, “தானல்லது புகழில்லை” என்று என்னெஞ்சிலே படுகைக்காக உபகரித்தானென்றிருக்கிறார். [மாயப்போர்பண்ணி] - ஆஸ்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், க்ருத்திரிம யுத்தமென்னுதல். பகலையிரவாக்கியும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், ஸத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. [பண்ணி] - முடகோல்மாத்ரமிதேயிவர்கள், தானேசெய்தானென்கை. [நீறுசெய்தவெந்தாய்] - அவர்களையழியச்செய்ததும் தம்பெருகரினைத்திருக்கிறார். [நிலங்கீண்டவம்மானே] - பாண்டவர்களைப்போலே ஓரபேக்ஷையுமின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரளயங்கொண்ட ஹமியை எடுத்தாய். அந்தஹமிக்கு என்னகைம்முதலுண்டா யெடுத்தாய். [அம்மானே] - உன்வஸ்து நோவுபடாமெக்காக எடுத்தாயத்தனையன்றோ? [தேறுஞானத்தர் இத்தபாதி] - “இப்போது அஸந்நிஹிதன்” என்கிற கண்ணழிவுமில்லையென்கிறார். அறத்தெளிந்த ஜ்ஞாநத்தையுடையாரிருக்கை. தங்கள் அநுஷ்டாநம் ஸாயநமென்றிராதவர்கள் வைதிகமாய் அந்நயப்ரயோஜநமான ஸமாராயநங்கள் இடைவிடாதே செல்லாநிற்கை. ஸாயநமாகிலிறே ஒருகாற்செய்துவிட வேண்டுவது. [ஏறிவீற்றிருந்தாய்] - அவர்களோடொக்கக் குடியேறி, அவர்களோட்டை ஸம்யாபத்தியால் வந்த ஐஸ்வர்யத்தையுடையனாகையாலே க்ருதார்த்தனாய் இருந்தாய். [உன்னைபெய்கெய்தக்கூவுவனே] - அந்நயஸாத்யனாயிருந்துள்ள உன்னைப் பெறுகைக்கிடான யத்நம் பண்ணுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ. நீ இங்குவருகைக்குப்பண்ணின யத்நமிதே ப்ராப்திக்கும் என்னாற்பண்ணலாவது.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. “வேறும் உன்க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கவேணும்” என்னின்றீர், நாம் இதுக்குமுன்பு அங்ஙனசெய்தவிடமுண்டோ? என்ன,—ஒன்றிரண்டு உதாஹரணத்தை எடுத்துக்காட்டி; இங்ஙனசெய்ததில்லையோ, எனக்கும் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

[மாறுசேர்படைநூற்றுவர்] - எதிரிகளாய்க்கொண்டு வந்துசேர்ந்தபடையையுடைய நூற்றுவர். அவர்களுக்கு ஸஹகாரிகளாய்வருகையன்றிக்கே, தனித்தனியே ஸத்ருக்களாய்வந்துகிட்கே. †(படை - ஸேனை.) அன்றிக்கே, [மாறுசேர்படைநூற்றுவர்] - மாற்றாராய்ச்சேர்ந்து ஸாயுபரான நூற்றுவரென்றுமாம். † (படை - ஆயுதம்). “அிஷ்ட ன் நவொகூப்யு” (தவிஷதந்நம்நபோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே, தனக்கு ஸத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி. [மங்க] - மாள. விளக்குப்பிணம்போலே காணவொண்ணாதபடி. [ஓரைவர்க்காய்] - இரண்பெகஷமும் ஒத்திருக்க, ஒருதலையிலேநின்றாயோ. உளனான ஒருஸாரயியுங்கூட அப்ரயாநலும்படி தனியரான ஐவர். [ஐவர்க்காய்] - அவர்களுக்குத் தன்னை இஷ்டவிரியோ ஹ்மனாக்கிவைத்தபடி. [அன்று] - யுத்தோந்முகராய்வந்த அன்று. [மாயப்போர்பண்ணி] - ஆஸ்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், வஞ்சகமான யுத்தமென்னுதல்; அதாவது - பகலை இரவாக்கியும், ‘ஆயுதமேடேன்’ என்று ஆயுதமேடுத்தும், ஸத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. [நீறு செய்த] - ஸம்மமாக் கின. “கூறய்நீறய்நிலனாகி” என்றுசொல்லுகிறபடியே. [எந்தாய்] - பாண்டவர்களுக் காக துர்யோபநாதிகளை நிரஸித்ததும் தம்பேறயிருக்கிறபடி. நீர்சொல்லுகிறவையெல் லாமுண்டு, ஆனாலும் அவர்கள் எனக்கு ஸம்யரன்றோ என்ன,—ஆனால் அதுவும்பாராதே யன்றோ நீ ஸ்வயிரயைரக்ஷித்தது [நிலங்கீண்டவம்மானே] - அதுகிடக்கிடவேணுமாகில்,

நாலாம்பாட்டு.—மாறுசேர் இத்யாதி. “ஐவர்க்காய்” இத்யாதியையும், “நிலங்கீண்டவம் மானே” என்றத்தையுங்கடாக்ஷித்து, உத்தரபரத்யுத்தரமாக அவதாரிகை - வேறும் உன்க்ருபையாலே இத்யாதி.

“மாறுசேர்” என்றத்தை - *படைக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தம் - எதிரிகளாய் இத் யாதி. படை - ஸேனை. துர்யோதநாதிகளுக்கு ஸஹாயமாகையாலே இவர்களும் எதிரிகளா யிருக்க, “மாறுசேர்” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம்-அவர்களுக்கு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக் கு“மாறுசேர்”என்றது-தூற்றுவர்க்கு விசேஷணம். படை-ஆயுதம். மாற்றாராய்-க்ருஷ்ணனுக்கு மாற்றாராய். துர்யோதநாதிகள் க்ருஷ்ணனுக்கு மாற்றாரோ? என்ன - அிஷ்ட ன் இத்த்யாதி. “அிஷ்ட ன் நவொகூப்யு”அிஷ்ட ன் நவொகூப்யெஸு ! வாணுவாநுஅிஷ்டெஸுராஜநு ஶிஷ்ரணாஹிபாணுவாஃ” ஐதி ஹாரதெ ஁யெப்யாபநவ்ரதிக்ஷுஷ்டி. விஸக்தப் பிணம் - இருட்டு. தாத்பர்யம் - இரண்பெகஷமும் இத்யாதி. அதாவது - பக்ஷத்வமும் துல்ய ஷலமாயிருக்க, கேவலக்ருபையாலே தாழ்ந்ததலையிலே நின்றயுத்தனையன்றோவென்றபடி. நின் றுயோ - நின்றாயே. நின்றயுத்தனையன்றோவென்றபடி. “ஓரைவர்” என்றதுக்கு - தனியரான ஐவரென்று ஸப்தார்த்தம்விவக்ஷித்து, க்ருஷ்ணனில்லையோ? என்ன - உளனான இத்யாதி. அப்ர யாநலும்படி - யுத்தம்பண்ணப்போகாமையாலே அப்ரயாநலும்படி. “ஆய்” என்றதுக்கர்த்தம் - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - வஞ்சகமாவது. கூறய் இத்யாதிக்கு - முற்பட இருதன் டமாக்கி, பின்னீருக்கி, பின்னீதறையாக்குமென்றபடி. அதுவும் - ஸம்யதையும். “அதுவும் பாராதே” என்றத்தை முவஹேதேநவிவரிக்கிறார் - அதுகிடக்கிட இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

குண்டலிக்ரந்த்வயம் க்வாசித்தம்.

அதுக்கோன்றசோல்லுகிறாய்; இப்ப்ரளயங்கோண்டபூமிக்கு என்னதக்கோர்மையுண்டாய் நீ செய்தது. [நிலங்கீண்ட] - “எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கவும்மாட்டாதே, உபகாரஸ்மிருதியுமின்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்கு உதவற்றிலையோ. இங்கு ஒருதலையேயிறே யுள்ளது. [அம்மானே] - “உடைமையிழக்கவொண்ணாது” என்று வெறும்உன்க்ருபையாலே செய்தவித்தனையன்றே. [தேறுஞானத்தர் இத்யாதி] - அநுஷ்ட்டாநாநுஷ்ட்டாநங்களை விகல்பிக்கலாம்படி. தேளிந்திருக்குமவர்கள். அநுஷ்ட்டாநம் ஸாட்யநமாகாதே. “நிஷித்தாசரணம் நமக்கு ரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமோபாதி, “விஹிதாசரணமும் நமக்குரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமவர்கள். ஆனால் இது அநுஷ்ட்டிக்கிறதேன்? என்னில்; - ஈஸ்வராஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினானுகிறான்; இனித்தான் நிஷித்தாசரணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை வர்யிப்பிக்குமாபோலே, இதுவும் ஸத்த்வவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கோடுக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே; இனித்தான் சேதநனுகையாலே ஒருப்ரவ்ருத்திப்பண்ணியன்றி நில்லானே. “ஸதூதூதூயதெஜாநம்” (ஸத்த்வாத்தஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம்) என்று ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியாயிருக்குமிறே, ஆகையாலே அநுஷ்ட்டேயமாகக்கடவது. [சிரீவரமங்கலநகரேறிவற்றிருந்தாய்] - இவனும் அவர்களிலே யொருவனும் ஒக்கக் குடியேறியிருக்கிறபடி. [வீற்றிருந்தாய்] - “இவர்கள்நவேயிருக்கப்பெற்றேமே” என்று பெறுப்பேறுபெற்றருளியிருக்கிறபடி. [உன்னை] - அந்நயஸாத்தியனானே. [எங்கேய்தக்கூவுவனே] - நீ இவ்விருப்பிருக்கைக்கு நான் அநுஷ்ட்டித்தது ஏதேனும் ஸாட்ய முண்டாகிலன்றே என்ப்ராப்திக்கு நான் ஏதேனும் செய்வது, இவ்வளவாகப் பண்ணின நீ மேலும் உன் க்ருபையாலே செய்தருளவேணும். (சு)

தக்கோர்மை - நன்மை. “நிலம்” என்ற அசேதநஸமாதிக்ருவாவம் - எடுக்கவேணும் இத்யாதி. ஒருதலையேயிறே யுள்ளதென்றது - க்ருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுமான இரண்டதலையிலும் ஸநேஹமுண்டு அங்கு; இங்கு அசேதநமானபூமிக்கு வ்யயதையில்லாமையாலே, வராஹநாயனருடைய ஸநேஹமேயுள்ள தென்றபடி. “தேறுஞானத்தர்” என்றத்தை “வேதவேள்வியறு” என்றதுக்கு ஸேஷமாக்கியருளிச்செய்கிறார் - அநுஷ்ட்டாந இத்யாதி. வேள்வி - பஞ்சமஹாயஜ்ஞம். தெளிந்தஜ்ஞாநத்தைபுடையவர்களுடைய வேதமும் வேள்வியும் மாறாத சிரீவரமங்கலநகரிலே இத்யர்த்தம். ஜ்ஞாநத்துக்குத்தேற்றமாவது - வேதவேள்வியில் உபாயத்வவ்ருத்தி ஸலபாதிருக்கை. விகல்பிக்கலாம்படி - ஸமமாகவிகல்பிக்கலாம்படி. அதாவது - அநுஷ்ட்டாநத்தில் உபாயபுத்திப்பண்ணாதவோபாதி, வக்ஷ்யமாணமான வேதத்திலும் வேள்வியிலும் உபாயபுத்திப்பண்ணாதவர்களென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - அநுஷ்ட்டாநம் இத்யாதி வாக்யத்வமும். அநுஷ்ட்டாநம் - நிஷித்தாசரணம். அநுஷ்ட்டிக்கிறதற்கு அடைவே ஹேதுத்ரயம்-ஈஸ்வராஜ்ஞா இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. இவற்றில், ஈஸ்வராஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுகை ப்ரஹ்மாய், மற்றவிரண்டும் - ஜ்ஞாநயோகநிஷ்ட்டனுக்குச் சொன்னதாகையாலே இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகிறதென்று கண்டுகொள்வது. த்ருதீயஹேதுவில், குர்வத்ருபகரணனுகையாலே ப்ரவ்ருத்திஸீலனையன்றி நில்லானென்றபடி. “நஹிக்ருதிஸ்க்ஷணேவிஜாநுதிஷ்டுதிஸ்க்ஷணே காயபுதெஹுவுஸ்க்ஷணேவிஜாநுதிஷ்டுதிஸ்க்ஷணே” என்னக்கடவதிறே. த்விதீயஹேதுவில், ஸத்த்வவ்ருத்தியுண்டானால் மலமேதென்ன-ஸதூதூதூயதெ இத்யாதி. “ஸதூதூதூயதெஜாநம் ரஜஸொஹொஹவவ | ப்ராஜுரொஹாதிலொஹவ தெகாஸுநொஹவ || கள | உகிதீதாஸு (சு). “ஏறி” என்றதுக்குவாவம் - இவனும் இத்யாதி. “வீற்றிருந்தாய்” என்றதுக்குவாவம் - இவர்களுநவே இத்யாதி. உன்னையெங்கேய்தக்கூவுவனே - உன்னைக்கிட்ட என்னஸாட்யநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணப்புகுகிறெனென்றபடி. கூவுகை - ஸாட்யநாநுஷ்ட்டாநத்தாலே யழைக்கை. க்ரமேணவ்யம். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு ? எவ்வதேவ்வத்துளாயுமாய்நின்று
கைதவங்கள்செய்யுங் கருமேனியம்மானே !

செய்தவேள்வியர்வையத்தேவ்ரருச் சிரீவரமங்கலநகர்
கைதொழுவிருந்தாய் அதுநானுங்கண்டேனே.

ஆ.—(எய்த.) ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ அவர்கள்நடுவே புருந்துவைத்தே உன்
னைக்காட்டிக்கொடாதொழிவது, உன்னை யாசைப்பட்டார்க்கும் அரியையோ, ஆனபின்பு
அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளாய். உம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெறு
கைக்கு உடலானவுபாயத்தை நீர்செய்யலாகாதோ? என்னிஃ, —உன்திருவடிகளைக்கட்டு
கைக்கீடாயிருப்பதோர் உபாயம் என்னாற் செய்யமுடியாது. இனித்தான் செய்பவேண்
டுவதொன்றுண்டோ. மதேகலோகராயிருப்பாரெல்லார்க்கும் கண்ணாலேண்டு அது
ஹிக்கலாம்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே புருந்திருந்தோமிறையென்ன; அதுநானுங்கண்
டேன், எனக்கு அது அமையாதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சிரீவரமங்கையிலே இருந்திருப்பை உமக்குக்
காட்டினோமிறே, என்செய்ய அக்குதார்த்தராகிறீர்? என்ன; அத்தால்போராது
என்கிறார்.

[எய்தக்கூவுதலாவதே எனக்கு]-தம்முடைய நிஸ்ஸாயநத்தை எம்பெருமான்
திருவுள்ளத்தே படுகைக்கு மீளவும்சொன்னார். [எவ்வதேவ்வத்து என்றுதொடங்கி]-
மிகவும் துஸ்ஸாயரான ஸத்ருக்கள் நடுவும் புக்கு நின்று வடிவழகைக்காட்டி வஞ்சித்து
அவர்களுக்கு எட்டாதிருக்குமவனே! நீ வஞ்சகனாய் எட்டாதிருப்பது ஸத்ருக்களுக்
கன்றோ? என்றுகருத்து. [செய்தவேள்வியர் என்றுதொடங்கி] - க்ருதக்ருத்யரான
வைஷ்ணவர்கள் நிரந்தரமாகவர்த்திக்கும் சிரீவரமங்கலநகரிலே அடிமைசெய்ய இருந்தாய்;
அது நானும் கண்டேன்; அத்தால் நிரபேக்ஷமன்று.

ப.—அநந்தரம், ஆழிதவிரோதிகளான ஆஸூரப்ரக்ருதிகளை அந்தர்வேதம்
பண்ணியழிக்கும் ஸ்வலாவனா நீ ஆழிதர்க்கு அதுலாவ்பனாய் வந்திருக்கக்கண்டேன்,
இப்படியிருக்கிற உன்னைப் பெறுகைக்கு நான் ப்ரவர்த்திக்கை அதுரூபமோவென்கிறார்.

எனக்கு - (அந்ந்ரபக்ஷ்யமான ஸ்வரூபத்தையுடையேனா) எனக்கு, எய்த -
(புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு) ஸாயநமாக, கூவுதல் - அபேக்ஷிக்கை, ஆவதே-அதுரூபமோ?
(அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, ஆழிதவிரோதிகளான), எவ்வ - எவ்வகைப்பட்ட, தெவ்வத்
துள் - ஸத்ருக்களாகிற அஸூராவர்க்கத்துக்குள்ளே, ஆயுமாய்-ஹுத்தாதவிக்கரஹபரிக்கா
ஹம்பண்ணிக்கலந்து, நின்று - நின்று, கைதவங்கள் - (வைதிகருசியைக்குலைத்து வொற்றய
ருசியைப்பிறப்பிக்கையாகிற) க்ருத்ரிமங்களை, செய்யும் - செய்யும், கருமேனி - (அவர்
கள்நெஞ்சைக்கலக்கும்) ஸ்யாமளவிக்ரஹத்தைபுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே!
(ப்ரதிக்ஷப்ரஸங்கமில்லாமையாலே), செய்தவேள்வியர் - க்ருதக்ருத்யராய், வையம் -

பூமியிலே, தேவர் - ஜ்ஞாநாத்யைஸ்வர்யத்தாலே ஸ-ஸுரிஸமாநரானவர்கள், அரு - கைவிடாதேவர்த்திக்கிற, சிர்வரமங்கலநகர் - சிர்வரமங்கலநகரிருந்ததேகுடியாக, கைதொழ - சேஷவ்ருத்திபண்ணும்படி, இருந்தாய் - சேஷியாயிருந்தாய்; நானும் - (அவர்களோடொத்த சேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடைய) நானும், அது - அந்தவிருப்பை, கண்டேன் - கண்டேன். ஆனபின்பு என்னிரோயியையும் ஹேலித்து அதுவவிப்பிக்கையும் உனக்கே கர்த்தவ்யமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தையும், சிர்வரமங்கலநகரிவிருப்பையும் உமக்குக்காட்டினோமாகில், “எங்கெய்தக்கூவுவனே” என்று ஒன்றும்பெருநாரைப்போலே கூப்பிடாதின்றிரே? என்ன, —செய்த அம்ஸமறிந்தேன், அத்தால் பர்யாப்தனாகிறிலே நென்கிறார்.

[எய்த இய்யாதி] - தம்முடையவெறுமை திருவுள்ளத்தேபுகைக்குத் தியியவும் சொல்லுகிறார். நீ எனக்குக் கைப்படுமபடியாக நான் ஒரு ஸாயநாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணவென்ப தொன்றுண்டோ? உன்னோபாதி நான் என்னை யறிவனோ, என்னுற் செய்வலாவதுண்டோவென்று கேட்கிறார். [எனக்கு] - இந்தஸர்வஸக்தியைக் கண்டவாறே “தன்கார்யம் தானே செய்துகொள்ளுகிறான்” என்றிருக்கிறாயோ. [எவ்வதெவ் வத்துளாயுமாய்நின்று] - எவ்வகைப்பட்ட ஸத்ருஸமுஹங்கள் தோறும் சென்றுபுக்கு, தெவ்வென்று - ஸத்ருக்கள். தெவ்வென்று - ஸத்ருஸமுஹம். எவ்வ - எவ்வகைப்பட்ட. [கைதவங்கள்செய்யும்] - வுத்தமுனியாய்ப்புக்கு, வேதத்துக்கு அப்ராமான்யத்தை யுபபாதித்து அவர்களுக்கு வைதிகஸ்ரத்தையை யறுத்து உனக்கு அவர்கள் தூரஸ்யரம்படி பண்ணினவனே! [கருமேனி]-அவர்கள் “ஸ-க்யு” என்றிருந்தத்தை யழித்தது வடிவழகைக்காட்டியாயிற்று. [அம்மானே] - ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கச்செய்தே அப்படிசெய்தது ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலேயன்றோ. ஆஸ்ரிதவிர்வோயிகன்பக்கல் செய்யுமத்தை ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலே செய்யவோ, அவர்களுடைய வைதிகஸ்ரத்தையை யழித்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று வித்தஸாயநபரிக்காஹத்தை நெகிழ்த்து ஸாயநத்திலே மூட்டுகிறவிது. [செய்தவேள்வியர்] - க்ருதக்ருத்யரானவர்கள். “விஷ்ணுஷ்டம்ஷ்டாஹணாஸுதூதொபெதெஷா஽ராஜநவபுயஜாஸுபாஷாஃ”. [வையத்தேவர்] - ல-ஸுமியிலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸு-ஸுரிகள்பரிமாற்றமாய் இருக்குமவர்கள். வித்தஸாயநராயிருப்பார்க்கு அதுவத்திலேயிறே யந்வயம். [அரு] - இவர்கள் நிரந்தரமாகவர்த்திக்கும் தேசம். நகர் கைதொழுகையாவது - ஸ்ரீகிருஷ்ணாஸனி போலே. இவர்கள் அதுவர்த்தநமே யாரகமாகவிருந்தாய். [அதுநானுங்கண்டேனே] - அதுவ-விதாம்ஸத்தை இல்லைபென்கிறேனல்லேன், அதுவாய்மாம்ஸ முண்டாகையாலே சொல்லுகிறேன். அடிமைகொள்ளுகிற நீ ஸந்நிஹிதனுமை யறிந்தேன், எனக்கு அத்தாற்போராதா, உன்திருவடிகளில் கைக்கர்யமே யாத்ரையாகப் பெறவேணுமென்று வாக்யஸேஷமாய்த் தலைக்கட்டுகிறது.

வலனாயிருப்பானொருவன் அத்தைத்தள்ளி, “அஞ்சாதேகோள்” என்னவேணுமிறே [எவ்வ இத்தாதி] - அந்நயகதிகளாயிருப்பார்க்கலிலும், அநாஸரிதர்பக்கல்செய்வது செய்யப்புக்க தோ இப்போது. எவ்வகைப்பட்ட ஸத்ருஸமுஹங்களினுள்ளேபுக்கு. [எவ்வ]-எவ்வகைப் பட்ட. தேவ்வரேன்று - ஸத்ருக்கள். தேவ்வமென்று-ஸத்ருஸமுஹம். † “தேவ்வரஞ்ச” என்னக்கடவதிறே. [கைதவங்கள்செய்யும்] - க்ருத்ரிமங்களைச் செய்யும். அதாவது - உ-த்தமுனியாய் அவர்களடுவேபுக்குநின்று அவர்களுக்குண்டான வைதிகஸ்ரத்தையை ப்போக்கினபடி. [கைதவங்கள்செய்யும்படிருமேனியம்மானே]-வசங்களாலும் யுத்திகளா லும் க்ருத்ரிமத்தைப்பண்ணி வைதிகஸ்ரத்தையைப்போக்கி, அவ்வளவிலும்கேளா தார்க்கு வடிவைக்காட்டி வாய்மாஸப்பண்ணினபடி. தன்னுடையவார்த்தைகளாலே அவர்களை ஸவப்ராயசாக்கி, ஒருவனம்புக்கிலக்காம்படி பண்ணிவைத்தான். [அம்மானே]- ஸம்பந்த மொத்திருக்கச்செய்தே, நீ அவர்களை யழியச்செய்தது ஆஸிரிதர்க்காகவன்றோ? “ஒருதைவமுண்டே” என்றிருக்கிறவர்களை யழித்தவோபாதிக்கிடாய் “ஒருதைவமில்லை” என்றிருக்கிற என்னை யொன்றுசெய்யச்சொல்லுகையாவது. ‡ “ஒருமாதேய்வமற்றதைய மோயாமே” என்றிரிறே அவர்களுடைய வைதிகஸ்ரத்தையை அழித்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று ஸிஸாயநபரிக்கரஹத்தையெகிழ்த்து ஸாயநத்திலேமுட்கேற இது. [செய்தவேள்வியர்]-“விடி-ஃகூஷம்-வாஹணாஸுததொயெ தெஷாஃராஜநஸவ-ஃ

ப்ர.—(செய்தவேள்வியர்) சேஹாஹாரதே, “ஸவெபுவெஷாஸவ-ஃவிடிநா ஸராஸாஸவெ-ஃபஜாஸவ-ஃஜ்யஸுஷம் | விடி-ஃகூஷம் வாஹணாஸுத ததொயெ தெஷாஃராஜநஸவ-ஃபஜாஸாஸவ-ஃ”.

மத்தனை” என்கிற ஸோகத்தைத்தள்ளி. வேணுமிறே என்றவந்தரம், ‘ஆகையாலே அவன் விரோபி ரிஸநஸரீவத்தையை யருளிச்செய்கிறார்’ என்றுகூட்டுவது. அவதாரிகையிலே-விரோதி ரிஸநத்துக்கு உறுப்பாக அருளிச்செய்து, அவர்களை வஞ்சித்தாப்போலே என்னையும் வஞ்சித்தா யென்று வெறுப்பாக தாத்தபர்யந்தரம் - அந்நய மநிகளாய் இத்தாதி. அதாவது - அவர்களுக்கு வைதிகஸ்ரத்தையைக் குலைத்தாப்போலே, வித்தஸாயநரிஷ்ட்டனான என்னுடைய அத்தவஸாயத்தையும் குலைக்கக்கடவதோ இப்போதென்றபடி. “தேவ்வர்” என்று - ஸத்ருவாசக மாமோ? என்ன - தேவ்வரஞ்ச இத்தாதி. ஸத்ருக்கள் பயப்படும்படியான. † பெருமாஸ்திருமொழி, பத்தாந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு, “செவ்வரி” இத்தாதி. ஆயுயாய்நின்று-அதுக்குள்ளேயானவ னுய்க்கொண்டுநின்று. வாய்மாஸப்பண்ணி - ஸவப்ராயசாகப்பண்ணி. அவர்களை ஸம்ஹரித்த வன் ருத்ரானன்றோ, இவன்ஸவமாக்கினபடியெப்படி? என்ன - தன்னுடைய இத்தாதி. ஆஸிரிதர்க் கர்கவன்றோ என்றதுக்கு ஹாவம் - அம்மானுய்வைத்தும் ஆஸிரிதபஷ்பாதத்தாலே அவர்களை ரிஸவித்தநீ, ஆஸிரிதனை என்னையும் அழிக்கலாமோவென்று. உம்மை நாம் அழித்தோமோ? என்ன - ஒதுதையும் இத்தாதி. ஒதுதையமில்லை - உன்னையொழிய இதிஸேஷம். “இவனை யொழிய வேறொருதைவமில்லை” என்றிருப்பரோ? என்ன - ஒருமாதேய்வம் இத்தாதி. அவனை யொழிய வேறொருபரதேவதையை யுடையோமோ நாம் என்றபடி. † திருவாசிரியம், ஏழாம்பாட்டு, “நளிரியதி” இத்தாதி. செய்தவேள்வியர் - செய்யப்பட்ட வேள்வியையுடையவரென்றாய் வித்தஸாயநம்பண்ணினவர்களென்று விவகரித்து, செய்தவேள்வியரென்றால் - வித்தோபாய ரிஷ்ட்டரைச்சொல்லுமோ? என்ன; அர்த்தெனசித்தத்தாலே சொல்லுகிறதென்று அதுக்குப்பரமா

யஜூஸூராவாம்” (விதுக்குஷ்ணம்ப்ராஹ்மணஸ்தத்த்வதோயே தேஷாம்ராஜந்ஸர்வ யஜூஸூஸமாப்தாம்) என்றாரிறே. வேறென்றுசெய்யுமவனுக்குக் குறைகிடப்பதும் ஓரம் ஸமுண்டிறே, க்ருதக்ருத்யாரிறே ஸிங்ஸாயநபரிக்கரஹம் பண்ணினவர்கள். [வையத் தேவர்]-ஊஸூரர். அவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும் சிரீவரமங்கலநகரிலே அங்குள்ளவர் கள் அடிமைசெய்ய, அதுவே யாசகமாகவிருந்தாய். ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கை யாகவுடைய நாம் இங்கேவந்து உமக்காக இருக்க, ஒன்றும் செய்திலோமாகச் சொன் னீரே? என்ன,—இருந்தாய், அதில்தட்டில்லை, நான் அநுஹுதாம்ஸுத்தையில்லை செய்கிறேனல்லேன்; அநுஹுதாம்ஸம்போராமல் படுகிறேன். [அதுநானும்கண்டேனே]- தேவர்செய்தருளின அம்ஸம் இவ்வளவுண்டு, அதில்குறையில்லை, எனக்கு அவ்வள வால்போராது. திருவடிகளில் கைங்கர்யமே யாத்ரையாகப்பெறவேணுமென்று வாக்ய ஸேஷமாய்க்கிடக்கிறது. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

ஏனமாய்நிலங்கீண்டவென்னப்பனேகண்ணா! என்றமென்னையா
வானநாயகனே! மணிமாணிக்கங்கடரே! [ளுடை
தேனமாம்பொழிந்தண்சிரீவரமங்கலத்தவர் கைதொழவுறை
வானமாமலையே! அடியேன்தொழுவந்தருளே.

ஆ.—(ஏனமாய்நிலங்கீண்ட.), மற்று உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என்? என்னில்,—அடியேன்தொழுவந்தருளவேணும். அது நிர்ஹேதுகமாகச் செய்யக்கட வதோ? என்னில்,—நிர்ஹேதுகமாகவன்றோ ரஸாதலஸ்த்தமான ஜகத்தை எடுத்தரு ளிற்றும், இதுக்குமுன்பு அடியேன்திறத்தில் செய்தருளினசெயலும்; இன்னம் குறை யும் இப்படியே எனக்குச்செய்தருளாயென்கிறார்.

ஓ.—ஆறம்பாட்டில், ‘வேறு உமக்கு அபேக்ஷிதந்தான் என்?’ என்ன,— ‘நான் ஆசைப்பட்டபடியே அடிமைசெய்யலாம்படி வந்தருளவேணும்’ என்கிறார்.

ணம் - விஷ்ணுக்ஷணம் இய்யாதி. ஹாரதெ, “வவெ-வெஷாவ-விஷாவஸூஸாவஸ வெய்யஜூஸுவ-ஹஜூஸூக்ஷணம்” இதி பூர்வார்த்தம். அர்த்தௌசித்யந்தன்னைக் காட்டுகிற ரென்னுதல், ‘வவ-யஜூ’ இய்யாதிக்கு ஹாவமாதல் - வேறென்று இய்யாதி. “அரு” என்றது - மாருதவென்றாய், நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வென்றபடி. “நானும்” என்ற சஸ்யத்த் துக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை இய்யாதி. எனக்கு - எய்தக்கூவுதலாவதே - அஜ்ஞனாய் அஸத்தனாய் அநந்யாஸ்ய ஸ்வரூபனை எனக்கு, உன்னைக்கிடம்படியாக ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணலாவதுண்டோவென்று ஸப்தார்த்தம், கூவுகை - ஸாயநாநுஷ்டாநத்தாலேயமழக்கை. ஸாயநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகை யென்றபடி, எனக்கு - எய்தக்கூவுதலாவதே, எவ்வதெவ்வத் துள் இய்யார்ப்ய அந்வயம். (௫)

[ஏனமாய் என்றுதொடங்கி] -ப்ரளயபத்தில்நின்றும் ஹுமியை எடுத்தருளி னுற்போலே என்னை ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் எடுத்தருளின மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனே. அயர்வறுமமரர்களோடு ஒக்க என்றும் என்னை விஷயீகரிக்குமவனே. நிரதஸய ஹோக்யனய்க்கொண்டு தேன்மிக்கிருந்துள்ள மாம்பொழிலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான சிரீவரமங்கலத்திலுள்ளார் கைதொழும்படியிருக்கிற வானமாமலையே!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்திதோபகாரகத்வத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலஸ்வஹானானீ, உன்னை நான் அநுஹித்து ஸேஷவ்ருத்தியைப்பண்ணும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஏனமாய் - (ப்ரளயார்ணவத்துக்கு நிலவனும்படி) வராஹவேஷத்தையுடைய னய்க்கொண்டு, நிலம் - பூமியை, கீண்ட - கீண்டெடுத்த அபஹத்தால், என் - எனக்கு, அப்பனை - உபகாரகனய், கண்ணு - (இப்படி ஏகவிஷயமன்றியே ஸர்வவிஷயோபகாரக னான) க்ருஷ்ணனய், (இஸ்ஸௌஸல்பாதிகுணப்ரகாஸத்தாலே), என்றும் - என்று மொக்க, என்னை - என்ஸத்தையழியாமல், ஆளுடை - அடிமைகொண்டு, வானம் - பரம பதஹோகம்போலே வாசிககைங்கர்யங்கொண்ட, நாயகனை - நாயகனய், மணி - வில க்ஷணமான, மாணிக்கம் - மாணிக்கம்போலே, சுடரே - அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸையுடையவனய், தேன - தேனையுடைத்தான, மாம்பொழில் - மாம்பொழிலையுடைத்தாய் தன் - ஸ்ரமஹரமான, சிரீவரமங்கலத்தவர் - சிரீவரமங்கலத்திலுள்ளார், கைதொழ - ஸேஷவ்ருத்திபண்ணும்படியாக, உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுநின்பானய், வானம் - பரம வ்யோமவாலிகளுக்கு அநுஹவ்யமாய், மா - அபரிச்சேத்யமான, மலையே - மலைபோலே ஸுஸ்வத்திரமானவடிவையுடையவனே! அடியேன் - ஸேஷஹுதனான நான், தொழ - ஸேஷவ்ருத்திபண்ணும்படியாக, வந்து - அவ்விருப்புக்குலைந்துவந்து, அருள் - அருள வேணும். வானமாமலையென்று - ஆகாசத்தில்கிடும்படியோங்கின அஞ்ஜரயிரிபோலே யென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அந்தவாக்பஸேஷத்தாற்சொன்ன கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

[ஏனமாய்நிலங்கீண்ட] - ஆபந்ரானூர் அறிவிக்கையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது. ஸக்ஷணமொருதலையானால் உன்னைப்பேணாதவனன்றோ? ப்ரளயங் மதையான ஹுமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இரயாதவடிவைக்கொண்டு ப்ரளயத்தில் நின்றும் கொண்டேறினவனே. [என்னப்பனேகண்ணு]-ப்ரளயங்மதையான ஹுமியை மஹாவராகமாய் எடுத்தாப்போலே, ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை க்ருஷ்ணனய் வந்து எடுத்தாயென்கிறார். [என்றுமென்னையாளுடைவானநாயகனே] - நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவனே. நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுஹிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாப்போலே என்னையும் அடிமைகொண்டவனே யென்றுமாம். என்றுமொக்க என்னைக் குழைசரக்காகநினைத்து என்ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டுபோந்தவனே. நித்யஸூரிகளே யநுஹிப்பிக்க என்றுமொக்க உணர்ந்திருக்கும், இங்கு என்ஸத்தையை நோக்குகைக்காக என்றுமொக்க உணர்ந்திருக்கும். [மணிமாணிக்கச்சுடரே] - நித்யஸூரிகள் அநுஹிக்கக்கடவ வடிவழகைக்கொண்டு எனக்கு அத்வேஷத்தையுண்டாக்கி, அதுவே எனக்கு யாரகமாய்படி உபகரித்தவனே.

மணிமாணிக்கம் - ரத்நஸ்ரேஷ்டம். பெருவிலையான மாணிக்கமென்றபடி. [தேனமாம் பொழில் இத்யாதி] - தேன்மிக்கிருந்துள்ள மாம்பொழிலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான சீரீஸ்ரமங்கலத்துள்ளார் கைதொழும்படியிருக்கிற. [வானமாமலையே]-நித்யஸூரிகள் அது ஹவிக்ரும் அபரிச்சேத்யமான வடிவழகை இவ்வூரிலுள்ளார் அது ஹவிக்ரும்படி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனே. இவ்விருப்பிலே பரமபதத்தில்மேன்மையெல்லாம் இவர்க்குத் தோன்றுகின்றதென்கை. [அடியேன்தொழுவந்தருளே]-அந்நய மதியான நானும் அடிமை செய்யும்படியாக என்முன்னே உலாவிவருளவேணும். ஸந்நிஹிதனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி கண்டேன், என்முன்னேயுலாவிவருளவேணு மென்கிறார்.

௩௦௩.—ஆரம்பாட்டு. அந்தவாக்யஸேஷத்தாற்சோன்ன கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

[ஏனமாய்நிலங்கீண்ட] - ஆபந்நானுரறிவிக்കையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது. ரக்ஷணமொருதலையாலல் உன்னைப்பேணுதவனன்றோ. [ஏனமாய்நிலங்கீண்டவென்னப்பனேகண்ண] - மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்டஹ-ஒமீயையேதேத்தாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னையேதேத்தாய். [ஏனமாய்நிலங்கீண்டவென்னப்பனே]-ப்ரளயங்கதையானஹமிக்கு உதவினது தமக்கு உபகரித்ததாயிருக்கிறபடி. [என்னப்பனேகண்ண] - என்னுடையரக்ஷணத்துக்கு ஏதேனும் முகம்பண்ணவேணுமோ. என்னுடையரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கோலங்கொள்ளவேணுமோ *கண்ணன்கோளீழைவாண்முகமிதே இவர்க்குரக்ஷகம். [என்று மென்னையாளுடைவானநாயகனே] - தனக்கீடானாரோடு இருக்கும்போதும் இவரிடையாட்டமாயிற்று ஆராய்ந்துபோருவது. இவர்ஸத்தையேதோடங்கிக் கைதொட்டுநோக்கிக்கொண்டாயிற்றுப் போந்தது. [மணிமாணிக்கச்சுடரே] - உளரானபின்பு ஓர் ஏற்றம்பண்ணிக் கொடுக்கையன்றிக்கே, அடியேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டுபோந்து, இச்சைபிறந்தவாதே,

ஆரம்பாட்டு.—ஏனமாய் இத்யாதி. “அடியேன்தொழ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து-அந்தவாக்யஸேஷத்தால் இத்யாதி.

“என்னப்பனே” என்றத்தை - “கண்ண” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் இத்யாதி. “என்னப்பனே” என்றத்தைக்கீழேகூட்டி ஹாவாந்தரம் - ப்ரளயங்மதையான இத்யாதி. “என்னப்பனேகண்ண” என்றதுக்கு - வெறுப்பிலேயாக்கி சாடுவாக தாத்பர்யாந்தரம் - என்னுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயமும், முகம் - வேறொருப்ரகாரமும், வராஹமுகமும். கோலம் - வராஹரூபமும், அலங்காரமும். வேறொருமுகங்கொள்ளாமல் ஸ்வஹாவிகமான க்ருஷ்ணன்முகமே போருமோ? என்ன - கண்ணன் இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்காபரணமாய் ஒளியையுடைய முகமிதேயென்றபடி. “வானநாயகனாய்வைத்து - என்னையாளுடை” என்று அவ்வித்து ஹாவம்-தனக்கு இத்யாதி. இடையாட்டம் - கார்யம் “என்றும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - இவர்ஸத்தையே இத்யாதி “என்றுமென்னையாளுடை” என்கிறதிற்சொன்ன அர்த்தத்தையும் அதுவதித்துக்கொண்டு, “மணிமாணிக்கச்சுடரே” என்றதுக்கு ஹாவம்-உளரான இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “மணி” என்று - நீலமணி; ‘மாணிக்கம்’ என்று - பத்மராகம். உபயார்த்தத்துக்கும், “சுடர்” என்று - விக்ரஹம். லக்ஷ்மீஸமேதத்தவாத், ஸ்வஹாவத்ஸ்ரேஷ்ட உஹவதி தேஜஸ்க்ருதவ முப்பத்யதே. முந்தினவர்த்தத்தில்; மாணிக்கமென்று-ஸ்ரேஷ்டம்மாய், மணியென்று - ரத்நமாய், ஸ்ரேஷ்டமான மணிபோலே - இத்தரநீலமணிபோலேயிருக்கிற விக்ரஹமென்றபடி. தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயென்றது - மெலிதார்த்தம். வானத்திலே - ப்ரமபதத்

அவ்வளவிலே நித்யஸூரிகளுக்கு விடும்படியையும் இவர்க்குவிட்டான். [மணிமாணிக் கச்சுடரே] - ரத்நஸ்ரேஷ்ட்டமேன்னுதல், மணியினுடையவும் மாணிக்யத்தினுடையவும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயிருக்கை என்னுமாம். [தேனமம்பொழில் இத்யாதி] - தேனை யுடைத்தான மாம்பொழிலையுடைத்தாகையாலே ஸ்ராமஹரமான சிரீவரமங்கலநகரத்தி லுள்ளார், ஸ்வரூபாநுபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணவிருக்கிற. [வானமாமலையே]- நித்யஸூ-ரிகளை யடிமைகொண்டிருக்கும் வேண்டற்பாடுபோலேகாணும் இங்குள்ளார் அடிமைசெய்ய இருக்கிறவருப்பும். † (வானமாமலையேன்று - ஆகாசத்திலேகிட்டும்படி யோங்கினமலை. இது - திருநாமம்.) [அடியேன்தொழுவந்தருளே] - நான் அடிமைசெய்து வாழும்படிக்கீடாகவந்து தோற்றவேணும். [வந்தருளே] - நான் அடிமைசெய்து வாழும் படிக்கீடாக என்முன்னே நடந்துவரவேணும். அடிமைசெய்கையாவது - “அன்றிவ் வுலகமளந்தாயடிபோற்றி” என்னுமாபோலே, அந்நடையழகுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண் ணுகை. [வந்தருளே] - என்கண்வட்டத்திலே நீ யுலாவின்னு அடிமைகொள்ளவேணும்.

ஏழாம் பாட்டு.

வந்தருளியென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர்கொழுந்தே! உலகுக்
முந்தைத்தாய்தந்தையே! முழுவேழலகுமுண்டாய் [கோர்
செந்தொழில-பர்வதேவள்வியறச் சிரீவரமங்கலநகர்
அந்தமில்புகழாய்! அடியேனையகற்றேலே.

ஆ.—(வந்தருளி.) வானவர்கொழுந்தாய்வைத்து வந்தருளி என்னெஞ்சிடங் கொண்டருளினவனே, உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய்தந்தையே, ஸர்வலோகத்தையும் உன் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தருளினபரமகாருணிகனே, கைங்கர்யைகரத்தவநிருபணீய ஸ்வரூபரான ஜநங்கராலே சுநவாநவபரிவாரிதவாணயுமளனுக்கொண்டு சிரீவர மங்கலநகரிலே பெழுந்தருளியிருந்த அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடையவனே அடியேனையகற்றேலென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபோதே அபேக்ஷித்ததைச் செய்யா தொழிந்தவாறே ‘நம்மைக் கைவிடப்பார்த்தருளினானே?’ என்று நினைத்து, ‘அடியேனை அகற்றுகொழியவேணும்’ என்கிறார்.

திலே, பெரியமலைபோலே அபரிச்சிந்தனையுக்கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே இங்கும்வீற்றிருக்கிறு னென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்-நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. வேண்டப்பாடு - பெருமை அர்த்தாந்தரம் - நான் அடிமை இத்யாதி. யதவா, “வந்தருள்” என்றால் - தோற்றவேணு மென்றுசொல்லுமோ? என்ன - நான் அடிமை இத்யாதி. நடக்கிறபோது செய்கிறவடிமையேது? என்ன - அடிமைசெய்கையாவது இத்யாதி. “என்முன்னே நடந்துவரவேணும்” என்றதின்விவ ரணம் - என்கண்வட்டத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, அடிமைசெய்கையாவது - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையென்று - ஐமேயருளிக்கொண்டு, அவன்நடந்து ஓரிடத்திலேநின்றால், அவ்வினைப்பாற ஸிஸிரோபசாரம் பண்ணுகையென்று, தாத்தாயாந்தரம்-என்கண்வட்டத்திலேஇத்யாதி என்னுதல். க்ரமேணவ்யஃ.

(சு)

[வந்தருளி என்றதொடங்கி] - அயர்வறுமமார்களுக்குத் தலைவனாய்வைத்து நான் அபேக்ஷியாதிருக்க நீயேவந்தருளி என்றெஞ்சை உனக்குஸ்த்தாநமாகக்கொண்டு எல்லார்க்கும் தாயும்தமப்பனும்போலே பரிவனுமாய் எல்லாரையும் ப்ரளயார்ணவத்தே நலிவுபடாமே திருவயிற்றி லேவைத்துப் பரிஹரித்தருளுவதும்செய்து, ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமான ப்ரவ்ருத்திகளையுடையரானவர்களுடைய வைதிகஸமாராதங்கள் ஒழுக்கறாதே செல்லாநின்றிருந்துள்ள சிர்வரமங்கலநகரிலே முடிவில்லாத புகழையுடையபாய்க் கொண்டு இருந்தீர்.

ப.—அநந்தரம், ஸகலஸத்தாஹேதுவான நீ என்னை விஸ்வேஷிப்பித்து ஸத்தையழியாதொழியவேணுமென்கிறார்.

வந்தருளி-(பரமபதக்ஷீராப்திகளைவிட்டு)வந்தருளி,என்-(உன்பக்கல் அபேக்ஷை பற்று விமுகனாய்ப்போந்த) என், நெஞ்ச-நெஞ்சை, இடம்-வாஸஸ்த்தாநமாக, கொண்ட-கொண்டு என்ஸத்தையைநோக்கி, வானவர் - பரமபதவாவிகள்ஸத்தையையும், கொழுந்தே - அலியார்த்திப்பிக்குமவனாய், உலகுக்கு - இந்தலோகத்துக்கு, ஓர் - (ஸத்தாஹேது வாய்க்கொண்டு) அத்விதீயனாய், முந்தை - ப்ரதமஹாவிபான, தாய் - மாதாவும், தந்தையே - பிதாவுமாய், (ப்ரளயார்ணவத்திலமுந்தாதபடி), முழுவேழுவதும் - ஸகலலோகத்தையும், உண்டாய் - அமுதுசெய்து வயிற்றிலேவைத்து ஸத்தையைநோக்கினவனாய், செம் - அந்ந்ரயோஜநமாய் கைக்கர்யருபமாகையாகிற ஆர்ஜவத்தையுடைய, தொழிலவர் - வ்ருத்திவிஸேஷத்தையுடையரானவர்களுடைய, வேதம் - வைதிகமான, வேள்வி - ஹவதாராதம், அறு - மாறாபல்கடக்கிற, சிர்வரமங்கலநகர் - சிர்வரமங்கலநகரிலே, அந்தம் - முடிவு, இவ் - அற்ற, புகழாய் - குணப்ரஸையையுடையனாயிருக்கிறவனே! அடியேனை - (அகற்றினாலும் அகற்றப்போகாதபடி அந்ந்ரயோஜநமான்ஸவருபத்தையுடையேனான்) என்னை, அகற்றேல் - அகற்றுதொழியவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “அடியேன்தொழுவந்தருளே” என்றபோதே “வந்தேன்” என்னக்காணையாலே, “நம்மையுபேக்ஷித்தானே, ‘வந்தருள்’ என்கிறநிலையும் குலைகிறதோ” என்றஞ்சி, என்னை யகற்றுதொழியவேணு மென்கிறார்.

[வந்தருளி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க, வந்தருளி. பரமபதம்கலவிருக்கையா யிருக்க, நான் இருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்தருளி. நித்யஸூரிகள் ஸதாதர்ஸநம்பண்ணிநீர்க, விமுவநானவன்பக்கலிலே வருவதே! யெவ்வுவ்வுலாபெவததெவ்வுவ்வுலாபெவா ரிசார்பெவாஜா. லாராபெவா தபெவாஜா, வ்வுவ்வுலாபெவாஜா, தெ. [என்னெஞ்சிடங் கொண்ட] - நித்யஸூரிகள்நெஞ்சிலேயிருக்குமவன் நித்யஸம்ஸாரிநெஞ்சிலே புகுவதே! “சூவாவஸ்கவஹிஜா” என்கிறபடியே என் அநுமதியை யபேக்ஷித்துக்கொண்டு புகுந்தான். [வானவர்கொழுந்தே] - நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவன், தன்ஸத்தை என்னுலே யென்றிருந்தான். இப்போது என்னை யகற்றப்பார்த்தால், மேல்விழுந்து என் நெஞ்சில்புகுந்து உன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணிற்றென்கை. [உலகுக்கு இத்பாதி] - மாதாபிதாக்கள் ப்ரளயுகளினுடைய ப்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுமாப்போலே, லோகத்துக்காக ப்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுமவன். “ஸூராதாஹத-பாவவநுடஸூவி-தாவஜிராவவ?”

என்றிருப்பார்க்கன்று, லோகத்துக்காக, “ஹ-ஓதா நான்யொவ்யுய்விதா”. அத்விதியனுப்ப பழையனுவன். “தாய், தமப்பன்” என்றுதோற்றி மணற்கொட்டகம்போலே யழிந்து போகாதே, அழியாத தாயும்தமப்பனும். “எம்மானுமெம்மனையுமெண்ணப்பெற்றொழிந்ததற்பின் அம்மானுமம்மனையும் அடியேனுக்காகிநின்ற நன்மானவொண்கடர்” என்னக் கடவதிறே. [முழுவேழுவகுமுண்டாய்] - ஆபத்துவந்தவாறே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கும் தாயைப்போலே நோக்கினவனே. இன்று அகற்றினைத்தால், ஸத்தையைநோக்கிப் போந்ததென்? என்கை. [செந்தொழிலவர்] - தொழிலுக்குச் செவ்வையாவது, —ப்ரயோஜநாதர வுத்தியுமின்றிக்கே, ஸாயநவுத்தியுமின்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. [வேதவேள்வியறு] - வேதவோஷமும் வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும் மாறாதேசெல்லுமை. [அந்தமில்புகழாய்] - பரமபதத்தில் ஸாவயிபோலே புகழ், இங்கேவந்தபின்பாயிற்று புகழ் அந்தமின்றிக்கே யொழிந்தது. “வஹ்வொநுபகஷ்யாணமண்ணாஃவாக்ஷஸனிதே”. பரமபதத்தைவிட்டுவந்து இங்கேயார்ஜித்தபுகழை ஒருவ்யத்திக்காக இழக்கிறதென்னென்கை. [அடியேனையகற்றேலே] - “வரவேணும்” என்கிற நிலையும் போய், அகற்றுகொழியவேணுமென்கிறார். இதனுடைய ரக்ஷணத்தில் உண்னையொழியப் பார்ப்தருண்டாய்த்தான் அகற்றுகிறுபோ. ?

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. “அடியேன்தொழுவந்தருளே” என்கிறசொல்லோடே வரக்காணமையாலே, “உபேக்ஷித்தானே” என்று அஞ்சி, என்னையகற்றுகொழியவேணுமென்கிறார்.

‘வந்தருளி’ இத்யாதிக்கு - “பட்டர், ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாறே நஞ்சீயரைப் பலகாலும் இயல்கேட்டருளுவர், ஒருகோடையிலே திருவீதியிலே நீரைவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல்சொல்லும், என்று ஜீயரையருளிச்செய்து, தாம் இத்தையறுஸந்தித்திருந்து அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல்சொல்லி, ‘யமநியமாதிக்ரமத்தாலே யெயுவஸ்துவை மநநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கையறுத்து அறுஸந்திக்கப் புக்காலும் சுக்கான்பரல்போலேயிருக்கக்கடவ நஞ்சுகள் பதஞ்செய்யும்படி, யார்மிகராயிருப்பார் இவை சில ஈரச்சோற்களைப் போகட்டுப்போவதே’ என்றருளிச்செய்தார்; நஞ்சீயர் இவ்வார்த்தை யுருத்தோறும் அருளிச்செய்வார்” என்றருளிச்செய்வார்.

ப்ர.—(யமநியமாதிக்ரமத்தாலேயெயுவஸ்துவை மநநம்பண்ணி) - யமநியமாதிகளாவன, —யமிநியபிராஸுந பூரணாயாமி பூத்யாஹாரயாரணாயா நலமாயிகள். இதில், யமமாவது - இதரவர்களிலோடுகிற இந்தரியங்களை மடைமாற்றுகைக்காக வுஹ

ஏழாம்பாட்டு.—வந்தருளி இத்யாதி. கீழே, “வரவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்தவர், முகங்காட்டாதவனைச் சொல்லுமாபோலே “அகற்றேலே” என்பானென்? என்ன - அடியேன் தொழ இத்யாதி.

“வந்தருளி” என்று - ஈடுபாடுதோன்ற அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்யாதி. பட்டர் என்றதுக்கு - அருளிச்செய்தார் என்றத்தோடே யங்வயம். ஸந்திதியிலே உபந்யாஸோபபுத்தமான பாசுரங்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகைக்காகக் கேட்டருளுவரென்றபடி. இத்தை - இந்தபாசுரத்தை. சுக்கான்பரல் - சுக்கான்பருக்கை. பதஞ்செய்கை - ம்ருதுவாக்ருகை. யார்மிகர் - ஆழ்வார்கள். ஈரச்சோற்கள் - ஹத்திரஸாபூமானசொற்கள்.

[வந்தருளி] - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க வந்தருளி. த்வீபாந்தரவஸ்துக்களிரண் டிதே ஸங்கதமாகிறது; பரமபதநிலயனானவனும், ஸம்ஸாரத்தை இருப்பிடமாகவுடைய வரும், இவ்விருவருமீதே கூடுகிறார்கள். உத்தேச்யவஸ்து இருந்தவிடத்தேற இவன் தான் போகக்கடவனாயிருக்க, அதுபெறுவிட்டால் இருவரும் பாதிப்பாதிவழிதான் வரப் பெற்றதோ. வந்தருளியென்று - நெஞ்சுளுக்கிச் சொல்லுகிறாரே. ஆப்பான் திருவழுந்து

யயபூஷிஸ்ஸாடஸ்யோயாவரிமுஹஸத்யங்களை ஸேவிக்கை. இதில், ஸ்ரஹ்யபூமா வது - காமுகனன்றிக்கே, ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகிறபடியே ஸூலிஸ்நாநம்பண்ணின ஸ்வ ஹர்யைபக்கவிலே நிரதனுகை. அஹிம்ஸையாவது - தீவித்யப்ரவ்ருத்தியாலும் ஒருவர்க் குத் திங்குசெய்யாதொழிகை. அஸ்தேயமாவது - எம்பெருமானுக்கு ராஜமகேந்த்ரான ஆத்மாவைக் களவுகாணமை. அபரிஃரஹமாவது - ஸம்ஸாரத்திலே “தனக்கொன்று வேணும்” என்று கோலாமை. ஸத்யமாவது - எல்லார்க்கும் ப்ரியமுமாய் ஹிதமுமாய் ஐதமுமாயிருக்கும் வார்த்தை சொல்லுகை. இனி, நியமமாவது - இந்த்ரியங்கள் தன்வஸ மாகைக்காக ஸூய்யஸௌவலனொஷதவொஷுஹப்ராவண்யங்களை யப்பலிக்கை. இதில், ஸ்வாபூயமாவது, —“ஸுஜீத-ப்யெஜ்ஜமஹாய்வெஹ்வாவிஸீரயெசு” என்று இங்ஙனே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுதல், வேதாத்யநம் பண்ணுதல் செய்கை. ஸௌசமாவது - வாஹ்யஸூலியும் ஆந்தரஸூலியுமென்றிரண்டு. வாஹ்யஸூலியா வது - ம்ருஜ்ஜலங்களாலேவரும் ஸரீரஸூலி. ஆந்தரஸூலியாவது - ப்ரயோஜநக் கோலாமை. ஸந்தோஷமாவது - பெற்றதுகொண்டு த்ருப்தனுகை. தபஸ்ஸாவது - காய ஸோஷணரீயமான உபவாஸாதி. ப்ரஹ்மப்ராவண்யமாவது - மஃஸ்ஸை ஹவத்விஷயத் திலே ப்ரவணமாக்குகை. ஹவத்ப்ரப்திகாமபரமானபோது, அஸ்தேயாபரிஃரஹாதிக றுக்கு - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்யமாகக்கொள்ளுவது. ஸ்யதிரித்தப்ரமானபோது, பா ஸ்வாநபஹாரநிஷித்தத்ரவ்யநாநாதிகள் அர்யமாகக்கொள்ளுவது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுரா ணெஷுஷெஹ்ஸெ [எ] யொமொவஷெஸெ வாணிக்யுஷ்யதிசெஸியுஜ், “ஸ்ரஹ் யபூஷிஸ்ஸாடஸ்யோயாவரிமுஹஸத்யங்களை | ஸெவெதயொலீநிஷாரொயொ முதாஹ்ஸெநாநயந ||௩௬|| ஸூய்யஸௌவலனொஷதவாஹ்ஸித்யகாத்வாந | கூலீதயஸ்ரஹ்ணிக்யாவஸூலிநவணம் ||௩௭|| வனதெயரோஸநிபரீவஸூவஸு வசீதிததா | விஸிஷ்டமஹாஃகாரீநிஷாரோணாஹ்விதீதி ||௩௮||” ஆஸநமா

“வானவர்கொழுந்து - வந்தருளி” என்கையாலே - அதிதூரவர்த்தியாயிருக்கிறவன் ஸம்ஸாரியான நான் இருந்தவிடத்தேவந்தானென்று ஈடுபட்டமையும், “கொழுந்து” என்கை யாலே-அவர்களுக்கும் ஆதரணியனாகையாலே, ஸேஷியானவன் ஸேஷஹ்-தனிருந்தவிடத்தே வந்தானென்று ஈடுபட்டமையும் தோற்றுகையாலே, இவ்விரண்டையும் உட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் - த்வீபாந்தரவஸ்துக்கள் இத்யாதி, பாதிவழிதான்வரப்பெற்றதோ என்னுமளவும். விவரணம் - பரமபதநிலயன் இத்யாதி. இப்படி ஈடுபாடாக அருளிச்செய்ததுக்கு ஸப்தமே தென்ன - வந்தருளி இத்யாதி. அதாவது -“ஸூரதொவ்யபூநிண-ப்ய” என்று, தாழ்ந்த ஸ்வரத்தாலே தோற்றுகிறதென்றபடி. நெஞ்சுளுக்கி - ஈடுபட்டு. ஈடுபட்டுக்கு ஸம்வாதாந்தம் - ஆப்பான் இத்யாதி. “நெஞ்சிடங்கொண்ட” என்றதுக்கு ஹாவம் - த்ரவ்யதூண்கள் இத்யாதி,

வது - மநஸ்ஸு இதரவிஷயங்களில் ஓடாமைக்காக 'உபசு-வஜ்ஜாஸநம் கூபிஜ-ஃ'யிடு
ராகு-கூபு-தயா | வீராஸநம்ஸுஸிக்ஷுஷ்டு-வலி-ஹாஸநம் தயா || சூத்ராஸநம்
மொஃவஜ்ஜி-வஜ்ஜாநெ-தா-தி-நா-ரடி' என்று முக்யமாகச்சொல்லுகிற ஆஸநங்களிலே
வந்ததோராஸநத்திலே சலியாதிருக்கை. ப்ராணாயாமமாவது - வ்யாயிவாராதபடி 'வ்யு-
ணோவாநஸூரீநஸூஉகாநொவ்யூநவஸவமி தாமஃகூபிஜுஸூகூரொடெவஉதெதூ-
யநஸூயஃ' [யொமயாஜுவஸூ-ச.] என்கிறவாயுவிஸேஷங்களையும், நாலிஸ்யாநாதிகளான
வாயுஸ்யாநங்களையும், திவ்யாஸூரூவாஸூரூதிகளான தத்த்வாயுகர்மங்களையும் நிர்ந்துரொவ-
கவ-மூரகாதிகளாலே அவற்றை ஜயிக்கை. ப்ரத்யாஹாரமாவது - 'ஸூவாவெநெதி யா-
யெ-ஷ-ஃ-வ்யு-தூ-நஸ-ஃ-யெ- | தஜெ-ஷ-ஷ-நா-தெ-ஷ-ஸூ-ஷ-ஷ-
தெ-ந-த- | திவெ-ஸ-ந-ஹ-ம-வி-பு-தூ-ஹா-ர-ஜ-தி-ஸூ-த-ஸ்' என்று விஷயங்களிலே ஸ்வ-
ஹவப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவ்விஷயங்களினுடைய தோஷங்களைக்காட்டி மீட்டு-
ஹவத்விஷயத்திலே நிவேசரிப்பிக்கை. யாரணையாவது - 'விஷயெஷ-ஃ-வெவொ-மூ-
ஷ-ஸூ-வா-ஷ-ண-ஷ-நா-க் | வாரஜ-தூ-தி-ஸ-ரொ-யொ-ஜ-ந-ஸூ-யா-ர-ணா-ஸூ-தா' "
என்று, விஷயஜோஷதர்ஸநத்தாலேவருகிற வைராக்யத்தாலும், ஸ-ஹாஸ்ரயத்தோடே
பழகுதையாலும் அதினுடையவைவக்கூண்யத்தை ஈடேற்றுகையாலும் மநஸ்ஸை அதில்
நின்றும் கால்பரியாமல் பொருந்திறுத்துகை. யூநாமாவது - அவ்வோவியாவிஸேஷங்-
களிற்சொல்லுகிற மு-ணாதிவிஸிஷ்டவஸ்துவை நிரந்தரமாக யோமுரத்தராயங்கள்மேலி-
டாதபடி யூநம்பண்ணுகை ஸமாயியாவது - 'தஜெ-ஷ-ஷ-தி-ஸ-நா-நஜி-தி-தொ-த-
ஷ-ஃ-கூ-ர-க் | ஸயூ-ர-தூ-வ-ஹா-ஸ-ஃ-ஸூ-ர-யி-யொ-மி-நொ-வி-ஷ-ஃ' என்று யூ-
நாஸூ-ஸ-வ-ஸ-த்தாலே உ-தூ-நா-வ-ஸ-த்தையிலும் இவ்விஷயமொன்றுமே தோன்றும்படி-
பானவித்தவஸத்பம்.

சுருமையும் நெய்தலும் சேர்த்தாப்போலே, என்னோடே பிரியாமல் கலந்தானென்றபடி. இரு வரும் த்ரவ்யமாயிருக்க, த்ரவ்யகுணங்கன்போலே சேர்க்குமோ? என்ன - த்ரவ்யமாயிருக்க இத்தயாதி. ப்ரஹாப்ரஹாவான்களிடத்திலே காணுநின்றோமேயென்றபடி. துணங்க்ளோடொக்க - குணங்கன்போலே. “என்னெஞ்சு” என்கிறவருடைய ஹார்த்தவாவம் - அபவையொழிய இத் யாதி. “வானவர்கொழுந்து” என்றதைக்கடாழித்து, “இடங்கொண்ட” என்றதுக்கு ஈடு பாடாக வாவம் - ஸ்ரீவைதுண்டம் இத்தயாதி. “கொண்ட” என்று - அவனுக்கு ப்ரார்த்தயமாகத் தோற்றுகிறதென்று விவகித்து, இவர்கெஞ்சுபெறுகைக்கு ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ? என்ன -

† குண்டவிதம் க்வாசித்கம்.

விஷயம்வேறேயுண்டு” என்பரே. * “சுவாஸம்ஶ்வஹிஶ்ஶாமி” (ஆவாஸம்த்வஹமிச்சாமி) என்னுந்நீண்டுன். [என்னெஞ்சிடங்கோண்டவானவர்கோழுந்தே] - நித்யஸ-ஞரிகளுக்குத் தலையானவன்கிடர்! நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குத்தலையான என்னெஞ்சுபெறுகைக்குப் ப்ரார்த்திக்கிறான். [உலகுக்கோர்முந்தைத்தாய்தந்தையே] - அங்கு இரண்டேதலையும் கூடிவருமிறே, இங்கு வேறும் ஒருதலையேயாயிருக்கிறபடி. “ஹிதாநாநாபொவ்யயிவிதா” (பூதாநாமயோவ்யயிபிதா) - நாலுநாள் மணற்கோட்டகமிட்டு விளையாமோபோலே அழியும் தாயும் தம்ப்பனுமிறே அவர்கள், ஒருநாளும் அழியாத மாதாபிதாக்களிறே இவர்கள். “ஸவெ-ஷாநெவொகாநாம் விதாஜாதாஹிபவஃ | மஹ்யுதேநஸராணம் ஸராண்யம்-ஸாஸ-ஷ-ஷ-ஹி” (ஸ்வெஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவஃ | கச்சத்வமேநம்ஸராணம் ஸராணயம் புருஷர்ஷபாஃ). “மஹ்யு” (கச்சத்வம்) - ஒருதலையாகாமே நீங்களும் ஆலிமுக்யம்பண்ணப்பாருங்கோள். லோகத்துக்கு அத்வித்யனாய்ப் பழையனான தாயும் தம்ப்பனுமானவன். [முழுவேழலகுமுண்டாய்] - மாதாவானவள் பத்துமாஸம் வயிற்றிலேவைத்து யரிப்பது, “பிறந்துவளர்ந்தால் பின்னை நமக்கு துக்கநிவர்த்தகனும்” என்னும் ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றவிறே; இவன் அங்ஙன்னறிக்கே, “இவைதான் நோவு

ப்ர.—(என்னெஞ்சிடங்கோண்ட) சூரணுகாணெவஹுதே, “ஸவெ-ஷாநெவொகாநாநாபொவ்யயிவிதா” | ஸ்வெஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவஃ | மஹ்யுதேநஸராணம் ஸராண்யம்-ஸாஸ-ஷ-ஷ-ஹி” (ஸ்வெஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவஃ | கச்சத்வமேநம்ஸராணம் ஸராணயம் புருஷர்ஷபாஃ). “மஹ்யு” (கச்சத்வம்) - ஒருதலையாகாமே நீங்களும் ஆலிமுக்யம்பண்ணப்பாருங்கோள். லோகத்துக்கு அத்வித்யனாய்ப் பழையனான தாயும் தம்ப்பனுமானவன். [முழுவேழலகுமுண்டாய்] - மாதாவானவள் பத்துமாஸம் வயிற்றிலேவைத்து யரிப்பது, “பிறந்துவளர்ந்தால் பின்னை நமக்கு துக்கநிவர்த்தகனும்” என்னும் ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றவிறே; இவன் அங்ஙன்னறிக்கே, “இவைதான் நோவு

வந்தாலும் இத்யாதி. அவன் அப்படி ப்ரார்த்தித்தவிடமுண்டோ? என்ன - சுவாஸம் இத்யாதி. “சுவாஸம்ஶ்வஹிஶ்ஶாமி” (ஆவாஸம்த்வஹமிச்சாமி) என்னுந்நீண்டுன். [என்னெஞ்சிடங்கோண்டவானவர்கோழுந்தே] - நித்யஸ-ஞரிகளுக்குத் தலையானவன்கிடர்! நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குத்தலையான என்னெஞ்சுபெறுகைக்குப் ப்ரார்த்திக்கிறான். [உலகுக்கோர்முந்தைத்தாய்தந்தையே] - அங்கு இரண்டேதலையும் கூடிவருமிறே, இங்கு வேறும் ஒருதலையேயாயிருக்கிறபடி. “ஹிதாநாநாபொவ்யயிவிதா” (பூதாநாமயோவ்யயிபிதா) - நாலுநாள் மணற்கோட்டகமிட்டு விளையாமோபோலே அழியும் தாயும் தம்ப்பனுமிறே அவர்கள், ஒருநாளும் அழியாத மாதாபிதாக்களிறே இவர்கள். “ஸவெ-ஷாநெவொகாநாநாபொவ்யயிவிதா” (பூதாநாமயோவ்யயிபிதா) - நாலுநாள் மணற்கோட்டகமிட்டு விளையாமோபோலே அழியும் தாயும் தம்ப்பனுமானவன். [முழுவேழலகுமுண்டாய்] - மாதாவானவள் பத்துமாஸம் வயிற்றிலேவைத்து யரிப்பது, “பிறந்துவளர்ந்தால் பின்னை நமக்கு துக்கநிவர்த்தகனும்” என்னும் ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றவிறே; இவன் அங்ஙன்னறிக்கே, “இவைதான் நோவு

படாதோழியப்பெற்றோமே” என்று இதுதன்பேரையிருக்கும். [சேந்தோழிவளர்]-*“ஹெஹிஹெ ஹஹி” (தேவமிமேததாமி) என்னுதவர்கள். அவனுக்கு ரக்ஷணம்போலேயிறே இவர்களுக்குக் கைங்கர்யம், இங்ஙனன்றாகில் வ்யர்த்தமாமே. அந்நயப்பரையோஜனதையாகிற ஆர்ஜ வத்தையுடைய வ்ருத்திவிசேஷத்தை யுடையவர்களுடைய. [வேதவேள்வியறு] - வேத யோஷமும் வைதிகக்ரியாகோலாலுமும் மாறுதேசெல்லுகை. ப்ராப்யவிரோபியாதல் ப்ராபகவிரோபியாதல் இல்லாமையாலே, நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதியாய்ச் செல்லாநிற்கும். அமிதவிஷயத்தை அணைக்கிறதுக்கு வேறொரு ஹலமுண்டாகி லிறே இதுக்கு வேறொருஹலமுண்டாய் அவ்வளவில் தலைக்கட்டுவது. [சிரீவரமங்கல நகரந்தமில்புகழாய்]-ஹ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருந்தானாகில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே காணும். [அடியேனையகற்றேலே] - தேசாத்தேசாந்தரப்ராப்திபண்ணி நீபடைத்த புகழை; “ஓர் அந்நயமதியைக் கைவிட்டாய்” என்றுபழியாக்கித் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளப்பாராதே கொள்ளாய். [அகற்றேலே] - அரைக்கணம் தாழ்க்கப் பொறுக்கமாட் டாமைச் சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. விளம்பம்பொருதார் சொல்லப்பெறுவர்போலே காணும். [அடியேனை]-இதினுடையரக்ஷணத்திலே உன்னையோழிய ப்ராப்தியுண்டாய்த் தான் அகற்றுகிறயோ.

(எ)

(६)

எட்டாம் பாத்(6).

அகற்றீவைத்தமாயவல்லம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்
அகற்றியென்னையும்நீ அருஞ்சேற்றில்வீழ்த்திகண்டாய்
பகர்க்கதிர்மணிமாடநீ சிர்வரமங்கைவாணனே! என்றும்
புகர்கரியவேந்தாய்: புள்ளின்வாய்ப்பிளந்தானே!

ப்ர — யஜுஷி [கா — க — ப்ர — அ — வம் — அ] “ஷெஹிஷேஷாரிதெதி
ஷெயெஹிதிதெகதெ”.

வில் வ்யாவ்ருத்தி-மாதாவானவள் இத்யாதி. *செம்மைக்கு-அந்நயபரயோஜநத்வமாக அர்த்தம்-
 டெஹிடு இத்யாதி. ஸாயநத்வஹு-பிராஹித்யமாக அர்த்தாந்தரம் - அவனுக்குக்ஷணம் இத்
 யாதி. வ்யாபீதமாமே - அந்நயபரயோஜநத்வ வலிபுஸாயநநிஷ்ட்டைகளுக்கு விருத்தமாமே.
 “அரு” என்று - நித்யமாகச்செல்லுகைக்குஹேதுவேதென்ன - ப்ராப்ய இத்யாதி. அதாவது-
 நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கம்போலே இதுவும் ஈஸ்வரனுக்கு ஹோக்யமாகையாலே நித்யமா
 யிருக்குமென்றபடி. இவனுக்கு அஹிமதவிஷயஸ்பர்ஸம்போலே ஹோக்யமாகையாலே நித்யமா
 யிருக்கிறதென்று ஹேத்வந்தரம் - அஹிமதஇத்யாதி. அவ்வளவில் தலைக்கட்டுவது - மலவித்திய
 னவிலேநிற்பது. இதுக்கு ஹாவம் - ஸ்வைதண்டத்திலே இத்யாதி. “அந்தயில்புகழாய்” என்
 றத்தை - “அகற்றேலே” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - தேஸாதீ இத்யாதி. தம்மைவிட
 மாட்டாதே ஸந்நிஹிதஸ்யிருக்கிறவனே “அகற்றேல்” என்பானென்? என்ன - அநாக்ஷணம்
 இத்யாதி. விவரணம் - விளம்பம் இத்யாதி. சீரீவரமங்கலநகரீந்தயில்புகழாய் - சீரீவரமங்கலந
 கரிலே முழுவற்றபுகழையுடையவனாயிருக்கிறவனே. க்ரமேணவ்ய: (எ)

ஆ.—(அகற்ற.) உம்மை யகற்றினோமோ? என்ன,—தவத்ப்ராப்தி விரோயிதயா பரிஹரிக்ககடவதான ஸப்தாதிவிஷயங்களைக்கையிலே என்னைவிட்டுவைத்தபோதே யகற்றினாயல்லையோ, இப்படி நீ அரியையாவது ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ, அது கூலர்க்கும் அரியையோவென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மை யகற்றினோமோ? என்னில்,—உன் திருவடிகளில் அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதிவிஷயங்கள் பரிமாறுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ? என்கிறார்.

[அகற்ற என்றுதொடங்கி] - அத்யாஸ்சர்யமாய் ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதாயிருக்கிற ஐந்து இந்த்ரியங்களும் நீ வேண்டாதாரை அகற்றவைத்தாயென்னுமிடம் நான் அழகிதாக அறிந்தேன். [அகற்றி என்றுதொடங்கி] - 'உமக்கு வந்தது என்?' என்னில்,—'அவை அபுருஷார்த்த'மென்று அறிந்திருக்கிறென்னையும் உன் திருவடிகளில் வாராதபடிபண்ணி தப்பிப்புறப்படவொண்ணாதபடியிருக்கிற ஸப்தாதிவிஷயங்களினுள்ளே தள்ளுகிறாயென்று அஞ்சாநின்றேன். மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய் உயர்ந்திருந்துள்ள மணிமாடங்களுையுடைய சிரீவரமங்கைக்கு ராஜாவாயுள்ளவனே! [என்றும் என்றுதொடங்கி] - 'சுத்ருக்களுக்கு என்றும் அந்நிலவநீயனாய் அவர்களை முடிக்கும் ஸ்வலாவனாவனே! அப்படியே என்னுடைய ப்ரதிவர்பயகத்தையும் போக்கவேண்டாவோ?

ப.—அநந்தரம், அகலுகைக்கு ஹேதுவான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரம் உனக்கு விடேயமாயிருக்க, அதிலே வைத்தது அகற்ற நினைத்தன்றோ வென்கிறார்.

அகற்ற - (உன்பக்கல்விழுகரை) அகற்றுகைக்காக, நீ வைத்த - நீ உண்டாக்கி வைத்தவையாய், மாயம் - (ஒன்றோடொன்று சேராத) ஆஸ்சர்ய ஸ்வலாவங்களாய், வல் - (ஒருவராலும்) வெல்ல அரிதான, ஐம்புலன்களாமவை - அஞ்சிந்த்ரியங்களாமவற்றை, நன்கு - (உள்ளபடியே) நன்றாக, அறிந்தனன் - அறிந்தேன்; என்னையும் - (இப்படியறிவுபிறந்து அஞ்சியிருக்கிற) என்னையும், அகற்றி - (உன்பக்கலின்றும்) அகற்றி, நீ - அரு - (கால்வாங்கிக் கரையேற) அரிதான, சேற்றில் - (விஷயங்களாகிற) சேற்றிலே, விழ்த்திகண்டாய் - தள்ளுவதென்றஞ்சாநின்றேன்; பகர் - விளங்குகிற, கதிர் - ஒளியையுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களுையுடைய, மாடம் - மாடங்கள், நீடு - ஓங்கியிருக்கிற, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கைக்கு, வாணனே - நிர்வாஹகனாய், (நீ நினையாதார்க்கு), என்றும் - ஒருநாளும், புகற்கு - ப்ரவேசிக்க, அரிய - அரிய, எந்தாய் - என் ஸ்வாமியாய், புள்ளின் - (நீ நினைத்த கோபிமாருக்கு உன்னைக்கிட்கைக்கு விரோயியான) வகாஸாரன், வாய் - வாயை, பிளந்தானே - பிளந்தவனே! இப்படி ஸக்தனாயிருக்க விரோயியைப் போக்காதிருந்தது அகற்ற நினைத்தென்று கருத்து. பகரென்று - விளங்குதல். புகற்கரிய வென்று - புகலுதற்கரிய வென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மையகற்றினோமோ? இங்குவந்து ஸந்நிஹிதனாய் நிற்கிறது உமக்காகவன்றோ? என்ன,—அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதி விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேவைத்தபோதே என்னையகற்றினாயல்லையோ வென்கிறார்.

[அகற்ற இத்த்யாதி] - அத்யாப்சர்யமான செயல்களையுடைத்தாய், ஒருவரால் தப்பவொண்ணாதேயிருக்கிற ஐந்திரியங்களும், நீவேண்டாதாரையகற்றவைத்தாயென்னுமிடம் வ்யக்தமாக அறிந்தேன். மயர்வறமதிரஸமருளப்பெற்றவனாகையாலே அழகிதாக அறிந்தேன். உகவாதாரையன்றே யகற்றுவது, உமக்கென்? என்ன, —[அகற்றியென்னையும்] - “அவை அபுருஷார்யம்” என்று அறிந்த என்னையும், [அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்] - புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே தள்ளுகிறபென்று அஞ்சாநின்றேன். உன்பக்கவிலே ந்யஸ்தஹரண என்னையுமென்றுமாம். நீர் அஞ்சக் கடவீரோ? என்ன; விளம்பஹேதுவின்றிக்கேயிருக்க, விரோயிடக்கையாலே அஞ்சாநின்றேன். [பகர்க்கதிர் இத்த்யாதி]-மிக்கஒளியையுடைய மாணிக்கங்கலையுடைய உயர்ந்த மாடங்கள். பகரென்றும்-புகர்; கதிரென்றும்-புகர். மிக்கபுகரென்றபடி. [பகர்க்கதிர்] - என்று பாடமானபோது - ஆதித்யபதத்தளவும் செல்லவுயர்ந்து ஒளியையுடைய மணி மாடங்கள். [வாணனே] - சீர்வரடங்கைக்கு நிர்வாஹகளுவனே! பரமபதத்தைவிட்டு இங்கேவந்திருக்கிறது ஆஸ்ரிதர்க்கு கைக்கர்பவிரோயியானப்ரக்ருதிஸம்வந்தத்தையறுக்கைக்காகவன்றே வென்கை. உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனே. [புகற்கரிய] - புகலுக்கரிய, [எந்தாய்] - அஸாயாரணயிருக்கிற என்விஷயத்திலும் அத்தைச்செய்யவோ. [புள்ளின்வாய்பிளந்தானே]-உமக்குக்கிட்டக்குறைபென்? என்ன; வகாஸூரனை நிரவரித்தாப்போலே என் ப்ரதிவந்தயகங்களைப் போக்கியருளவேணும்.

நடு. —எட்டாம்பாட்டு. உம்மை யகற்ற ப்ரஸங்கமென், இங்குவந்து ஸந்நிஹதராய் நின்றது உமக்காகவன்றே? என்ன, —அடிமைக்கு விரோயியான ஸப்தாதிகள் நடையாகேறி ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ வென்கிறார்.

[அகற்றநீவைத்த] - ஸர்வஸக்தியான நீ, உன்னையுகவாதாரகன்றுபோம்படிக்கீடாக, “ஜேஜாயாஹு-ஹத்யா” (மமமாயாதூத்யயா) என்கொண்ணவைத்த. [மாயவல்லம்புலன்களாமவை] - ஆப்சர்யமான செயல்களைப் பண்ணக்கடவதாய்த் தப்பவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாகிறவை. உன்னை உகவாதார் அகன்று போம்படிக்கீடாக ஸர்வேஸ்வரான நீ வைத்தவை. நீர் எங்ஙனே இது அறிந்தபடி? என்ன, —[நன்கறிந்தனன்] - மயர்வறமதிரஸம் பெறுகையாலே நான் அழகிதாகவறிந்தேன். உகவாதார் அகன்றுபோகைக்கு வைத்தோமாகில், அதுக்கு உமக்கென்? என்றான் [அகற்றி என்னையும் நீ யருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்] - உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்னையும் உன்பக்கலின்றும் நீ பிரித்து, கால்வாங்கவொண்ணாதபடியான ஸப்

எட்டாம்பாட்டு - அகற்ற இத்த்யாதி. “அகற்றி யென்னையும் நீ” இத்த்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - உம்மையகற்ற இத்த்யாதி. அகற்ற - அகற்றுமைக்கு. ஸந்நிஹதராயென்றது - ஆத்மநி ஷெஹு-வசநமாதல், நீர் ஸந்நிஹதராய்ப்படி நான் இங்குவந்து நின்றதென்னுதல்.

“நீ - அகற்ற - வைத்தமாயவல்லம்புலன்களாமவை” என்று அந்வயித்து அர்த்தம்- ஸர்வஸக்தி இத்த்யாதி. இந்திரியங்கள் தப்பவொண்ணாது என்றதுக்கு - ஜேஜாயாஹு-ஹத்யா என்றதை ப்ரமாணமாகவெடுத்தது - இந்திரியங்களும் ப்ரக்ருதிகார்யமாய் அதுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே. “மாயவல்லம்புலன்களாமவை - அகற்ற நீ வைத்தவை” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - உன்னை யுகவாதார் இத்த்யாதி. இந்த அந்வயத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - நீர் எங்ஙனே இத்த்யாதி. “என்னையும்” என்ற சூப்தத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - உகவாதார் இத்த்யாதி.

தாதிவிஷயங்களிலே தள்ளப்புகாரின்றும். அவன்பக்கலிலே கார்யங்கொள்ள நினைக்கிறவர், நிர்ஹரைச் சொல்லுமாபோலே கோடிதாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்;—“நமக்கே பழியாய்வந்து விளையப்புகாரின்றது” என்று நீர்மையுடையார் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுவார்களென்று பார்த்து இவ்வுடம்போடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமற்றிருக்க, நீ போதுவான இதிலே வைக்கிறது கைவிடப்பார்த்தன்றோ? [பகர்க்கதிர் இத்யாதி] - †(புகரேன்றும், கதிரேன்றும் - புகர்.) மிக்கவொளியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களினோக்கத்தை யுடைத்தான சிரீவரமங்கைக்கு ப்ரயாநனுவனே.†([பகற்கதிர்] என்று பாடமானபோது-ஆதித்யபத்தளவும் செல்ல உயர்ந்து ஒளியையுடைய மணிமாடங்கள், பகல் - ஆதித்யன்.) [என்றும் இத்யாதி] - ‡ (உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண்ணாதபடியா யிருக்குமவனே.) நீ, கிட்டாமல் பண்ணுமதும் அழியச்செய்வதும் உகவாதாரையன்றோ. ‡ (புகற்கரிய - புகலுக்கரிய. [எந்தாய்] - அஸாயாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அதைச்செய்யவோ.) [புள்ளின்வாய் பிளந்தானே] - உமக்குக் கிட்டத்தட்டேன்? என்ன, —வகாஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே, என்பர்க்குநிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளாய் வந்துகிடும்படி யென்கிறார்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்! மருதிடைபோயினாய்! எருதேழடர்த்த என்னுள்ளமாயவனே! கருமாணிக்கக்கடரே!

தேள்ளியார் திருநான்மறைகள்வல்லார் மலிதண்சிரீவரமங்கையார் இருந்தவேந்தாய்! அருளாய்யுமாறெனக்கே.

ஆ.—(புள்ளின்வாய்.) உன்னுடைய அதிமனோஹர திவ்யசேஷ்டதங்களாலும், நிரஸயிகளென்றதாய்தாலும் என்னைத்தோற்பித்து உனக்கடிமையாக்கிபருளின நாம் உம்மை விஷயங்களிலே தள்ளினோமோ? என்ன - இவ்வுடம்போடு இத்யாதி. “பகர்” என்றும், “கதிர்” என்றும் - தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸென்றபடி. “என்றும் புகற்கரிய” இத்யாதிக்கு இரண்டு ஸாவம்,—முந்தினது - நீகிட்டாமல் இத்யாதி. உகவாதாரையன்றோ - ‘அஸாதாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அதைச்செய்யவோ’ என்று கூட்டுவது. த்விதீயதாற்பாயம் - உமக்கு இத்யாதி. இந்தப் பக்ஷத்தில், “என்றும் புகற்கரிய வெந்தாய்” என்று - ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்வயதந்தால் கிட்ட அரியனென்று விவகரித்து; கிட்டவொண்ணாதது ஸ்வயதந்தபார்க்கன்றோ, உமக்குக்கிட்டத்தட்டேன்னென்ன வகாஸுரனை இத்யாதி, என்று கூட்டிக்கொள்வது. பகர்க்கதிர் என்றதொடங்கி, புள்ளின்வாய் பிளந்தானே, அகற்ற இத்யாரப்ய, வீழ்த்திகண்டாய் இத்யவ்யம். (அ)

† ஒரு ஸ்ரீகோஸத்தில், ‘புகர்க்கதிரித்யாதி’ என்று ப்ரதீகமெடுத்து, குண்டலிக்ரந்தங்களிரண்டோடும்சேர்ந்த யபாபக்திஸந்நிவேஸகரந்தமிருக்கிறது. மற்றொரு கோஸத்தில் “[பகற்கதிரித்யாதி] மிக்கவொளியையுடைத்தான மணிமாடங்கள், பகல் - ஆதித்யன்” என்று இவ்வளவுக்ரந்தமே இருக்கிறது.

‡ குண்டலிக்ரந்தவ்யம் க்வாசெத்தம், வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராதது.

வனே, ஸாம்ஸ்கலவேதவிதக்ரேஸராய் த்வச்சரணாவிர்தயுகளே கோபாயராயிருந்த திவ்யஜநங்களாலே ஸம்ருத்தமான சிரீவரமங்கையுள்ளிருந்தவெந்தாய், அருளாய் உய்யுமாறெனக்கென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமைகொண்டு என்னுடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்கைக்காக் சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருந்த நீ என்னுடைய அபேக்ஷிதம் குறையும் செய்த ருளவேணும் என்கிறார்.

[புள்ளின் என்றதொடங்கி] - புள்தொடக்கமான ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் நிரலிப்பதும்செய்து ஒருவர்க்கும் இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியவொண்ணாத மஹாஸ் சர்யங்களைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டருளினவனே! [கருமாணிக்கச்சுடர் என்றதொடங்கி] - நிரதியையோக்யனாய்க்கொண்டு வேதார்த்தவித்துக்களாய் ஆஸ்தித விஷயத்தில் நீ வழிதப்பிப்போகிலும் உன்னைத்திருத்தும்படி தெள்ளியார்பிக்கிருந்துள்ள சிரீவரமங்கையுள் இருந்து என்னை அடிமைகொண்டவனே! என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளி என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்திதவிரோயினிரஸநத்தாலே அத்யுஜ்ஜவலஸ்வலாவனா யிருக்கிறீ, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய் - (ஆஸ்திதருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யழிக்கைக்கு ஸூசகமாக) வகாஸ-ராணநிரலிப்பாலாய், மருதிடைபோயினாய் - (த்வந்த்வதுக்கத்தைப் போக்குகைக்கு ஸூசகமாக) யமளார்ஜுநநிரஸநம்பண்ணுமவனாய், (அவஸ்த்தாஸப்தகங் களையழிக்கைக்கு ஸூசகமாக) ஏழெருது - ஸப்தருஷபங்களையும், அடர்த்த - மர்த்திப் பாலாய், கள்ளம் - (இப்படியொருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடி) கூலமான ஸ்வலாவங் களை, என்-எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த, மாயவனே-ஆஸ்சர்யஹிதனாய், (இந்தவிரோயியை நிரலித்தப்ரீதியாலே), கரு - கறுத்த, மாணிக்கம் - மாணிக்கத்தின், சுடரே - சுடர் போலேயிருக்கிற வடிவழகையுடையனாய், தெள்ளியார் - (அந்ந்ரபக்யமாய்ப்படி தந்தா முடையஸ்வரூபத்தில்) தெளிவையுடையராய், (தெளிவுக்கு ஊற்றும்படி), திரு - ஊகவத் ஸ்வரூபாதிப்ரதிபாதநமாகிற ஸ்ரீயையுடைத்தான, நால் - நாலு, மறைகள் - வேதங்களி னுடைய தாத்பர்யங்களும், வல்லார் - தாங்களிட்டவழக்காம்படியானவர்கள், மலி - நெருங்கிவர்த்திக்கையாலே, தண் - ஸாம்ஸாரிகதாபப்ரஸங்கமில்லாதபடி ஸ்ராமஹரமான, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கையின், உள் - உள்ளே, இருந்த - என்னையதுஹிப்பிக்கைக் காக எழுந்தருளியிருந்த, எந்தாய் - உபகாரகனே! எனக்கு - அந்ந்ரமதியான எனக்கு, உய்யும் - உன் திருவடியடிமையைப்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “அருஞ்சேற்றில்விழ்த்திகண்டாய்” என்று அருக் கிற உய்க்கு நாம் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன; ஸுத்தனாய் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற நீ என்னிரோயியைபோக்கி, உன் திருவடிகளில்லைக்காயத்தைத்தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்] - பாதிகூலங்களை நிரலிக்கும் ஸர்வஸக்தியானவனே. முன்பு தமக்குப்பண்ணின உபகாரங்களைப் பேசி; அப்படியே மேலும் செய்தருளவேணுமென்கிறார். அர்யித்துச் செல்லுவார், முன்புபண்ணின உபகாரங்களை எண்ணுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். வகாஸுரனை யழித்து, யமளார்ஜுநங்களை நிரலித்து, உன்னைத் தந்தாய். எருதுகளேழையும் நிரலித்து நப்பின்னைப்பிராட்டியை யுண்டாக்கினாய். உபாய ஹதனான உன்னை யுண்டாக்கி உபாயபரிஃஹம்பண்ணுவார்க்கு புருஷாகாரஹதையை யும் உண்டாக்கினாய். [என்கள்ளமாயவனே] - ஒருவர்க்குந்தேரியாத ஆஸ்சர்ய சேஷ்டி தங்களை எனக்கு வெளிச்சிறக்கப்பண்ணி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனே. “தொடு வேசெய்திளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்” என்னக்கடவதிநே. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸர்வஸ்வதாரம்பண்ணின நிரதிஸயலோக்யமானவடிவை எனக்குத் தந்தவனே. [தெள்ளியார் இத்யாதி] - தந்தாமுடையாகுணத்தில் தங்களுக்குப் ப்ராப்தியின்றிக்கே, “அவனேகடவன்” என்னும்தெளிவு பிறக்கும்படி வேததாத்ரயம் கைப்பட்டவர்கள். “உருக்ஷணய்யுய பீதகம்” என்னுமாபோலே, ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் நீ வழிதப்பினாலும் உன்னைத் திருத்தும் படி தெள்ளியார்மிக்கிருந்துள்ள தேசம். நெருங்கிவர்த்திக்கிற தேசம். ஆஸ்ரயணவேளையில் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் தெளிவுபோலேயும், அஸோகவநிகையில் பிராட்டிதெளிவுபோலேயும் தெளிந்திருக்கும்வர்கள். [உள்ளிருந்தவெந்தாய்] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக, ஸர்வமதவஸ்து, “புறம்பில்லை” என்னலாம்படி பரிஸமாப்பவர்த்திக்கிறபடி. [எனக்கு உய்யுமாறு - அருளாய்] - சென்றற்ற எனக்கு உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யம் கிட்டும் வகை பண்ணியருளவேணும். கைங்கர்யமென்றும், உய்வகையென்றும், இரண்டில்லை இவர்க்கு. த்வரித்திலராகில் அவன்வைவலக்ஷணயஜ்ஞாந மில்லையாகக்கடவது, இங்கே கால் பாவிற்குகில் ஸம்ஸாரத்தில் தன்மையில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக்கடவது.

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்” என்று அஞ்சுகிற உமக்கு நான்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன, —ஸக்தனாய் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறீர் என் லிரோயியைப்போக்கி, உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[புள்ளின்வாய் பிளந்தாய்] - கலியர் சோறிட்டநாளை எண்ணுமாபோலே, பண்டு உபகரித்தபடிகளைச் சோல்லுகிறார். [புள் இத்யாதி] - ஸகாஸுரநிரஸநம்பண்ணினாய், யமளார்ஜுநங்களைப்போடிபடுத்தினாய், ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாகநேரித்தாய். [என்கள்ளமாயவனே] - ஒருவர்க்குந்தேரியாத ஆஸ்சர்யமான செயல்களையுடையாய், அவையெல்லாம் எனக்குத்தேரியும்படிபண்ணி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனே. [கருமாணிக்கச்சுடரே] - நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ப்ரதிவந்தகங்களைப்போக்கி அவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—புள்ளின்வாய் இத்யாதி. “அருளாய்யுமாறெனக்கு” என்றத்தைக் கடாகுதித்து அவதாரிகை - அருஞ்சேற்றில் இத்யாதி. ஸக்தனெயன்றது - “புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்” என்றத்தைப்பற்ற. ஸந்நிஹிதனெயன்றது—“சிரீவரமங்கையுள்ளிருந்த” என்றத்தைப்பற்ற.

அவதாரிகையிலே - விரோயிரிஸநத்தை ஸக்திமத்தவத்துக்கு உறுப்பாக அருளிச் செய்து, உபகாரபரமாக ஹாவார்தாம்-கலியர் இத்யாதி. “என்” என்றதற்கு ஹாவம்-அவையெல்லாம் இத்யாதி. “என்” என்றத்தை - * கருமாணிக்கச்சுடரினும் கூட்டி ஹாவம் - அவளுக்கீ

ருக்குக்கோத்த உடம்பின்வாசியை எனக்கும் அறிவித்தவனே. [தேள்ளியார் இத்யாதி] - “ராஸ்யவ்யவஸாயஜா அக்ஷணவ்யவயீதஃ” (ராமஸ்யவ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்யச த்மத்) என்கிறபடியே † (ஆனாதவிஷயத்தில் நீ வழிதப்பிலும் உன்னைத்திருத்தும்படி தேள் ளியார் மிக்கிருந்துள்ளதேசம். [தேள்ளியார்]) - தந்தாமுக்கும் சிலவுண்டேயாகிலும், அவற் றைப்போகட்டு அவன்கை பார்த்திருக்குமவர்கள். இவர்கள் சைதந்யத்துக்கு விரியோக மிதுவேயிறே. அஸோகவரிகையில் தனியிருப்பில் பிராட்டி தேளிவுபோலேயும் ஆஸ்ரயண வேளையில் ஸ்ரீவிஷ்ணுந்வான் தேளிவுபோலேயும் தேளிந்திருக்குமவர்கள். “ஸஹ்ரீ வந்தாஸ்யஸாஸ்யக்ஷு” (ஸஹ்ரீவம் தாம்ஸ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷய) என்கிறபடியே - நலியா நின்றாலும் தாழ்முகமே பார்த்துக்கிடக்கும் ப்ரஜையைப்போலே, “வய்யுதாஸு” (வத்ய தாம்) என்கிற மஹாராஜரையும், அவரிலங்கோடிய முதலிகளையும் அழகிதாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். [திருநான்மறைகள்வல்லார்] - நூறுயிரம்வரியேழுதிக்கிடந்தாலும் அவற் றில்போகாதே, தாத்தாயத்தை க்ரஹித்திருக்குமவர்கள். ‡ “மாதவன்பேர்சொல்லுவதே யோத்தின்சுருக்கு” என்றிருக்குமவர்கள். [மலிதன் இத்யாதி] - அவர்கள் நெருங்கிவர்த் திக்கிற ப்ரமஹரமான சிரீவரமங்கையிலே அவர்களோடொக்கவிருக்கிற என்ருதனே. [அருளாய்யபுமாநெனக்கே] - அறச்சேன்றற்றதுகிடாய், உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத் தைத் தந்தருளவேணும். கைங்கர்யமென்றும், உய்கையென்றும் - இரண்டன்று இவர்க்கு. த்வரித்திலராகில் அவன்வைலக்ஷணயத்தில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக்கடவது, இங்கே கால்பா லிற்றுகில் ஸம்ஸாரத்தில் தண்மையில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக்கடவது. (க)

கோத்தே இத்யாதி. “எருதேழடர்த்த - கருமாணிக்கச்சுடர்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - நப்பினை இத்யாதி. “தேள்ளியார்” என்றதுக்கு இரண்டொத்தபர்யம், — முந்தினது - ராஸ்ய இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வவ்யபாரத்தைவிட்டு அவன்கைபார்த்திருக்குமவர்களென்றபடி. ஜ்ஞாநமுண்டா றால் ஸாபுநாறுஷ்ட்டாரம் பண்ணவேண்டாமோ? என்ன—இவர்கள் சைதந்யத்துக்கு இத்யாதி. இரண்டாம்தாத்தபர்யம் - ஸஹ்ரீவ இத்யாதி. அதாவது - அவன்தான் நலியும்போதும் அவன் கையைப்பார்த்திருக்கும்படி தெளிந்தஜ்ஞாநத்தை யுடையவர்களென்றபடி. “ராஸ்யவ்யவஸாய ஜா அக்ஷணவ்யவயீதஃ | நாக்யபுஸ்யக்ஷுதெஹி மஜேவஜவஜாமஜே ||” உதிஸுந்நாகாணு, (சசு). “உவா உவஜஹாபுஜ வுரெணஹதாஹாந | ஸஹ்ரீவந்தாஸ்யஸாஸ்யக்ஷு வஸு வனவலிஷ்ணு ||” உதிபுஸ்யகாணு (க). “தாஸ்ய”

என்றசுஸப்தார்த்தம் - அவரிலங்கோடிய வென்றது. “வஸு” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அழகிதாக வென்றது. “வல்லார்” என்றதுக்கு - தாத்தாயத்தை க்ரஹித்திருக்குமவர்களென்று அர்த்தமரு ளிச்செய்கிறார் - நூறுயிரம் இத்யாதி. ப்ரமாண்கதருமுகே விரணம் - மாதவன்பேர் இத்யாதி. ஸ்ரீயபதியானவனுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லுகையே வேதப்பரப்பெல்லாவற்றலும் ஸம்சேஷ பித்துத் தலைக்கட்டினவர்த்தமென்றபடி. ‡ இரண்டாந்திருவந்தாதி, முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு, “ஓத்தின்போருள்” இத்யாதி. “தேள்ளியார்” இத்யாதிக்கு - தந்தாமுடைய ஸ்வருபத்தில் தெளி வைபுடையராய் ஹவத்ஸ்வருபாதி ப்ரதிபாதநாகிர ஸ்ரீயையுடைய நாலுவேதங்களினுடைய தாத்தாயத்தை க்ரஹித்திருக்குமவர்களே நெருங்குகிற என்று ஸப்தார்த்தம். “எனக்கு” என்கை யாலே - “வஹிவஸு” என்னுமாபோலே அறச்சேன்றற்றதுகிடாய் - என்கிறார். “உய்யுமாறு” என்றால் - கைங்கர்யத்தைச்சொல்லுமோ? என்ன - கைங்கர்யமென்றும் இத்யாதி. க்ரமேணவ்யஃ.

† குண்டலிதம் வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராது; க்வாசித்கமும்.

பத்தாம் பாட்டு.

ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் உனக்கோர்கை
மாறுநானென்றிலேன் எனதாவியுமுனதே
சேறுகொள்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிர்வரமங்கை
நாறுபூந்தண்மோய்முடியாய்! தெய்வநாயகனே!

ஆ.—(ஆறெனக்கு.) ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் உன் திருவடிமலர்களே
யென்றிருக்கும் இவ்வத்யவஸாயத்தை எனக்கு ஸ்வலாவமாம்படி தந்தருளினாய், இதுவே
பமையாதே; இம்மஹோபகாரத்துக்கு உனக்கொரு கைம்மாறு செய்யப்பெறுகிற
லேன். இவ்வாத்மாவைக் கைம்மாறுகத் தந்தாலாகாதோ? என்னில்,—எனதாவியுமுனதே.
ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பரிபூர்ணான உனக்கு என்னுற்செய்யலாவ தொன்றுண்டோ
வென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் 'உன்திருவடிகளே ஸா
ணம்' என்று இருக்கும்படி என்னைப் பண்ணியருளின இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுப
காரம் இல்லை என்கிறார்.

[எனதாவியும் உனதே] - 'உம்முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோ?' என்னில்,—
அதுவும் பண்டேஉன்னது. [சேறுகொள்கரும்பு என்று மேலுக்கு] - அதிஸம்ருத்த
மான சிர்வரமங்கலநகரிலே நின்றருளின நிரதிஸயலோக்யனுமாய் அயர்வறுமமரர்களதி
பதிபானவனே! பரிபூர்ணான உனக்கு அகிஞ்சநான நான் ஒன்றும் தரப்பெற்றிலேன்
என்று கருத்து.

ப.—அநந்தாம், "நம்மைப் பெறுகைக்கு நம் சரணங்களேகாணும் உபாயம்"
என்று ப்ரகாஸிப்பிக்க, இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை வென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்கு, ஆறு - ப்ராப்திக்குவழி, நின்பாதமே - உன்திருவடிகளே,
சரணாக - புகலிடமான உபாயமாக, தந்தொழிந்தாய் - தந்துவிட்டாய், உனக்கு - (இப்
படி யுபகாரகனை) உனக்கு, ஓர் - ஒருபடியாலும், கைமாறு - ப்ரத்யுபகாரமாவது,
நான் - (அகிஞ்சநான) நான், ஒன்று - ஒன்று, இலேன் - இன்றியிலே யிராநின்றேன்,
எனது - என்னுடைய, ஆவியும் - ஆத்மாவும், உனது - (பண்டே) உன்னதாயிராநிந்
தது; சேறு - சேற்றநிலத்திலே, கொள் - இடங்கொள்ளுகிற, கரும்பும் - கரும்பும்,
பெரு - (அதிலும்) பெருக்கவளருகிற, செந்நெலும் - செந்நெலும், மலி - நெருங்கி, தண் -
ஸ்ரமஹரமான, சிர்வரமங்கை - சிர்வரமங்கையிலேயிருப்பானாய், நாறு - பரிமளோத்தர
மாய், பூ - செவ்வியையுடைத்தாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, துழாய் - திருத்துழாயாலே
யலங்கருதமான, முடியாய் - திருமுடியையுடைப்பாய், தெய்வம் - நித்யஸூரிகளுக்கு,
நாயகனே - நிர்வாஹகனானவனே! உன்னுடைய லோக்யநையாலும் ஸேஷிதவத்தாலும்
விவ்விதி பூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கு யோக்யதை யில்லைவென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “அருளாய்யுமாறெனக்கே” என்றார், அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர், ஏதேனும் தசையிலும் “உன்திருவடிகளே ஸரணம்” என்றிருக்கும் படி என்னைப்பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[ஆறெனக்கு இத்யாதி] - “ஆறென்று - உபாயம், சரணென்று - உபேயம். உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணினாய்” என்று பள்ளான் நிர்வஹிக்கும். “இவையிரண்டிலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று ஹட்டர் நிர்வஹிப்பர். எனக்குபாயம் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உவாயாபெய-ஃகுவாவுஃ” என்கையாலே சரணென்று - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயந்தர நிஷ்ட்டரிற்காட்டில் தமக்குள்ள வேறுபாடுசொல்லுகிறார். “நோற்றநோன் பிலேன்” என்று தொடங்கி - உபாயந்தரஸூத்யதையை முன்னிட்டு உபாயநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அத்தையே நிகமிக்கிறது. அவயாரணத்தால் - ஏகபதத்தை நினைக்கிறது. ஸர்வரணப்பற்றின் ஊற்றத்தாலே உபாயந்தரங்களை நெகிழ்கையொழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விடுமென்று அது விஷயந்தரப்ராவண்யஹேதுவாய்; ஔஷ்டயஸேவை பண்ணினானெருவன் ஸர்ப்பத்தின்வாயிலே கைகொடுத்தால் நிர்வாயம், ஔஷ்டயஸ்பர்ஸமில்லாதவன் அத்தைச்செய்தால் மாணஹேதுவாய். இத் தெளிவைப்பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருஸமான ப்ரத்யுபகாரமின்றிக்கே, போலியாயிருப்ப தொரு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநனான் நான் காண்கிறிலேன். உம்மைத் தந்தாலோ? என்ன,—[எனதாஸியுமுனதே] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லையாகில் செய்யலாயிற்று. மயர்வற மதிநலமுருள்பெற்றில்லைபாகில் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினேனாய் நெஞ்சாறல்படாதொழிய லாயிற்று. “உதவிக்கைமாறு”. [சேறுகொள் இத்யாதி] - நீதான் அபூர்ணனானாய்கில் செய்யலாயிற்றே என்கிறார். சேற்றையுடைத்தான் கரும்பும், அதுக்கு நிழற்செய்யும் படியான செந்நெலும் மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரம்பரிஹரமான சிரீவரமங்கை. திருத்துழாய் மாலை ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். [நாறுபூந்தண்டுழாய்முடியாய்] - பரிமளிதமாய் தர்ஸநீயமான திருத்துழாய். நித்யஸூரிகளுக்கு அபிபதியானவனே. ஷேஸமது, ஹோக்ய மது, குறைவற்றவர்கள் ஸாபேஷராயிருக்கிறார், நான் எங்கனே யுபகரிக்கும்படி. நீ குறை வானதால், நான் அகிஞ்சநனன்றிக்கே யொழிதல், நீ உபகரிபாதொழிதல், நான் சேதநனன்றிக்கேயொழிதல்செய்யப்பெற்றதோ.

௪௦.—பத்தாம்பாட்டு. “அருளாய்யுமாறெனக்கு” என்றார், அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர்; ஏதேனும் தசையிலும் “உன்திருவடிகளே ஸரணம்” என்றிருக்கும் படி என்னைப் பண்ணியருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[ஆறெனக்கு இத்யாதி] - “ஆறென்று - வழி. வழியென்று - உபாயம். † “எவ்வாறு நடந்தனை”, “இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய்” என்னக்கடவதிதே. சர

பத்தாம்பாட்டு.—ஆறெனக்கு இத்யாதி. இந்தப்பாட்டிலும்-ஸந்தோஷம்போலே யிருந்ததேயாகிலும், ப்ரகரணோசிதமாக அநவாப்திதோற்ற அவதாரிகை - அருளாய்யுமாறு இத்யாதி. இதுக்கு- “உனக்கோர் கைமாறு நானென்றிலேன்” என்றதிலே நோக்கு.

“ஆறு” என்று - வழியைக்காட்டுமோவென்ன - எவ்வாறு நடந்தனை இத்யாதி. † பெரு மாளதிருமொழி, ஒன்பதார்த்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு “வேவ்வாயென்” இத்யாதி. எவ்வழியாய் நடந்தாய் இத்யாத்தல், இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய் - இந்தப்பொய்கைக்கு எந்தவழி

ணென்று - உபேயம். உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித் தந்தாயே” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். “இவை இரண்டாலும் - உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று ஹட்டர் அருளிச்செய்வார். எனக்கு உபாயம் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உபாயாபேயக்ஷவாஹகம்” (உபாயார்த்தைக் வாசகம்) என்கையாலே, சரணென்றும் - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயாந்தர நிஷ்ட டரிற்காட்டில் தமக்குண்டான வேறுபாடு சொல்லுகிறார். “நோற்றநோன்பிலேன்” என்று தோடங்கி-உபாயாந்தரஸந்நயதையை முன்னிட்டேக்கொண்டு உபாயநிஷ்டர்ஷம்பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அத்தையே நிகழிக்கிறது. அவயாரணத்தாலே - *ஏக பதத்தை நினைக்கிறது. ஈஸ்வரனைப்பற்றின வுற்றத்தாலே உபாயாந்தரங்களை நெகிழுகையோழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விமேன்று அது விஷயாந்தரப்ராவண்யஹேதுவாம்; ஓளஷய ஸேவை பண்ணினானேருவன் ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகோத்தால் அது நிர்வாயம், ஓளஷயஸ்பர்ஸமில்லாதவன் அத்தைச்செய்தால் அது மரணஹேதுவாம். இத்தேளிவைப் பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருஸமான ப்ரத்யுபகாரங்காணாத மாத்ரமன்றிக்கே, போலியாயிருப்பதோடு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநனான் நான் காண்கிறிலேன். என்றிய, உம் முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோவேன்ன, —[எனதாவியுமுனதே] - அதுவும் செய்து நெஞ்சாறல் கேட்டிருப்பனிறே, நீ *மயர்வறமதநல மருளிற்றிலையாகில் ராஜமஹேந்தரன்

வந்தாய் இத்யர்த்தம். நாய்ச்சியார்திருமொழி, மூன்றாந்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு, “இது வேன்” இத்யாதி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்தில், “சரண்” என்று - க்ருஹமாய், அத்தால் - உபேயத்தைச்சொல்லுகிறது. ஹட்டர் நிர்வாஹத்திலே ஸப்த நிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - ஆறு - உபாயம் என்றுதொடங்கி. சரணென்றும் உபாயம் - என்ற வந்தரத்திலே, எனக்குபாயம் இத்யாதி வாக்யத்தைச் சொல்லிக்கொள்வது. “எனக்கு உபாயம் உன்திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித்தந்தாயென்றது - எனக்குபாயந்தருமிடத்தில் வேறென்றைத் தாராதே உன் திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பண்ணித் தந்தாயென்றபடி.” என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்வார்; ஆகையாலே, ஹட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, “எனக்கு - ஆறுதருமிடத்தில் - நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்று ஸப்தநிர்வாஹம். எனக்கு - அகிஞ்சநனான் எனக்கு. “ஆறு, சரண்,” இரண்டும் - உபாயபரமாக ஹட்டர் அருளிச்செய்ததுக்கு நியாமகமேதென்ன; ப்ரகரணத்துக்கு அதுருணமாகையாலே யென்கிறார் - நோற்றநோன்பிலேன் இத்யாதி. ஏகபதத்தை நினைக்கிறது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயஹவத்தைக் கழிக்கிற ஏகபதத்திலர்த்தத்தை நினைக்கிறது. தான் ஸ்வீகரித்த ஸ்வீகாரமும் உபாயமன்றென்றபோதே - உபாயாந்தரஸாங்கத்யாஜ்யத்வம் கிம்புநர்நயாய வரித்தமென்று விவக்ஷித்து; ஆனால், நித்யநைமித்திககர்மங்களை த்யஜிக்கலாமோ? என்ன - ஈஸ்வரனை இத்யாதி. இது - “அத்தாணிச்சேவகத்தில் பொதுவானது நமஸ்கம்” என்கிற உத்தமாதிகாரி விஷயம். இங்கே - “ஹ்யூஹாகாஸெலிஹிதி ஸூஹாஹாதிநிரணூரஸு | நாஸூஸெதிநவொஹெதி கஸு | ஸூநூரஸுவொஹெ” என்றது அநுஸந்தேயம். உத்தார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - ஓளஷதஸேவை இத்யாதி. “ஓர்” என்றதுக்கார்த்தம் - போலியாயிருப்பதோடு என்றது. “உனக்கு” - இத்தேளிவைப்பிறப்பித்தவுனக்கு. போலியாயிருப்பது - ஏகதேச ஸத்ருஸமாயிருப்பது. அத்தயல் பமாயிருப்பது மொன்றில்லையென்றபடி. “ஒருபடியாலும் ப்ரத்யுபகாரமாவது அகிஞ்சநனான் நான் ஒன்றின்றியிலே இரானிறேன்” என்று உரையில்ஸப்தார்த்தம். என்றிய - எதுக்குக்லேஸிக்கிறீர். நெஞ்சாறல் - மனோதுஃகம். * மயர்வறமதநலமருளினால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணப்போகாதோ? என்ன - ராஜமஹேந்தரன் இத்யாதி. அதுவும்செய்து இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு ஹாவம்-அத்யந்தபாரதந்தர்யஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணப்பார்ப்தியில்லை; அப்படி

படியை யேதேது “என்னது” என்று வைத்துப் பெருமானுக்குக் கோடுப்பாரோபாதி களவு வேளிப்புகையிறே ஆத்மஸுமர்ப்பணம் பண்ணுகையாவது. உம்மதான ஆத்மா வைத் தந்தாலோவேன்ன, - [நின்பாதமே! - எனதாலியுமுனதேயென்று] - நின்பாதமே என்கிற விடத்தை - இங்கே யங்வயித்து, ஸபதமாக்கி நிர்வஹிப்பர் ஆப்பான் திருவமுந்தூர றையர். †(அப்போது; ஆறெனக்கு, சரணாக - திருவடிகளாக. எனக்குஉபாயம் திருவடிக ளாக.) [சேறுகோள் இத்யாதி] - மிக்க சேற்றையுடைத்தான கரும்பும், அதுக்கு நிழல் சேய்யும்படியான சேந்நெலும் மிக்குக் குளிர்ந்த சிரீவரமங்கை. [நாமபூர்த்தணோய் முடியாய்] - பரிமளிதமாய் தரிஸநீயமான திருத்துழாய். இதுக்கெல்லாம் முதலியாக வைத்த வளையத்தை யுடையையாய். எத்தனையேனு மளவுடையார்க்கும்நிர்வாஹகளு யிராகின்றாய், ஆனபின்பு நான் உனக்குஎன்ன ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுவது. நீயோ! கனக்க புபகரித்துக்கொண்டு நின்றாய், நான் அஜ்ஞகைப்பெற்றிலேன், இங்ஙனையானாலும் நான் சிலசெய்து தலைக்கட்டினேனாகவொண்ணாதபடி நீ பரிபூர்ணனாய். உபகாரங்கோள் ளாதார் உண்டுதேத்துத் திரியாகின்றார்கள், அறிவுகேடரானவர்கள் “சில ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினோம்” என்றிராகின்றார்கள்; நீ அபூர்ணனாகில் இவையெல்லாம் சிலசெய்ததாக நீனைத்திருக்கலாயிற்றிறே, நீயோ! பூர்ணனாயிருந்தாய்; ஆனபின்பு, ஒன்று செய்து தலைக் கட்டப்போமோ. நித்யஸ-ஞரிகளுக்கதிபதியானவனே. தெய்வம் - தேவர்கள். (௧௦)

ப்ர.—(நின்பாதமேசரணாக) மஹவஹாஸெ, “உவாயெமஹாஹாகிஞ்சூஸூ ஷ்ஸூரணிக்ருய்யு | வத-உதெஸாஹ்ருதெவெஷஉவாயாமெய-கவாஹக:”

யன்றிக்கே, “என்னது” என்று ஸமர்ப்பித்தால் ப்ரத்யவாயம் வருமென்று. ராஜமஹேந்த்ரன்படி யாவது - பெரியபெருமானுடைய திருப்பதக்கம். ஆப்பான் திருவமுந்தூரையர் நிர்வாஹத்தக்கு, “சரண - திருவடிகளை, ஆறுகத்தந்தொழிந்தாய், உனக்கோர்கைமாறு காணொன்றிலேன், நிந் பாதமே - எனதாலியுமுனதே” என்று அங்வயம். “தெய்வநாயகன்” என்றத்தைக்கடாகித்து ஹாவம் - இதுக்கெல்லாம் இத்யாதி. இந்தலியுதிக்கெல்லாமென்றபடி. தெய்வநாயகனென்றது - லீலாவியுதிக்கும் உபலக்ஷணம். தெய்வநாயகனே - நித்யஸ-ஞரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் - நீயோ இத்யாதி. “ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந் தாய்” என்றத்தைப்பற்ற - கனக்கஉபகரித்துக்கொண்டுநின்றாய் என்றது. “எனதாலியுமுனதே” என்றத்தைப்பற்ற-நான் அஜ்ஞகைப்பெற்றிலேன் என்றது. “தெய்வநாயகன்” என்றத்தைப்பற்ற- பரிபூர்ணனாய் என்றது. “நீயோ கனக்க” என்றதொடங்கிக் கீழ்ச்சொன்னவர்த்தத்தை வ்யதி ரேகமுகத்தாலே த்ருமகரிக்கிறார் - உபகாரங்கோள் ளாதார் இத்யாதி. அறிவுகேடரானவர்கள் - மயர்வறமதிரஸமருளப்பெறாத ஸ்வகதஸ்வீகாரபரர். சேறுகொள்கரும்பும் இத்யாப்ய, தெய்வ நாயகனே, எனக்கு - ஆறுதருமிடத்தில் - நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய், உனக்கோர் கைமாறு காணொன்றிலேன், எனதாலியுமுனதே இத்யங்வயம். ஆப்பான் நிர்வாஹத்தில், “சரண்” என்றது - ஸரணமென்றபடியாய், திருவடிகளென்றபடி. “உவாயெமஹாஹாகிஞ்சூ ஷ்ஸூ ஷ்ஸூரணிக்ருய்யு | வத-உதெஸாஹ்ருதெவெஷ உவாயாமெய-கவாஹக:” இதி மஹவஹாஸெ.

(௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

தேய்வநாயகன்காரணன் திரிவிக்கிரமனடியிணைமிசைக்
கொய்கொள்பூம்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
செய்தவாயிரத்துள்ளிவை தண்சிரீவரமங்கைமேயபத்துடன்
வைகல்பாடவல்லார் வானோர்க்காராவமுதே.

ஆ—(தேய்வநாயகன்.) த்ரிவிக்கிரமனாவமுத ஸவெ-ஸ்வரொஸ்வரத்வத்தை யுடையனாயிருந்த நாராயணனுடைய திருவடிகளிலே, கொய்கொள்பூம்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்செய்த ஆயிரத்துள்ளிவை, தண்சிரீவரமங்கைமேயபத்துடன் வைகல்பாடவல்லார் வானோர்க்கு, காலதத்தவமெல்லாம் ஊஜித்தாலும் ஆராதனோக்பரென்கிறார்.

ஒ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாஹிப்ராயமாக இனியராய்க் கொண்டு சொல்லவல்லார் அயர்வறுமமர்களுக்கு என்றும் ஹோக்பராவர் என்கிறார்.

[தேய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன் அடியிணைமிசை] - ஸர்வேஸ்வரனாய் ஆஸ்ரீதவத்ஸலனாய் ஆஸ்ரீதருடைய அபேக்ஷிதங்களைச் செய்துகொடுக்கும் ஸ்வஹாவனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே. [கொய்கொள்பூம்பொழில்குழ் என்றுதொடங்கி]- நித்யவஸந்தமாய் பொழிலோடுகூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தரஹோக்பராவர்களென்று மலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

தேய்வம் - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான, நாயகன் - ஸர்வேஸ்வரனாய், நாரணன் - நிருபாதிசஸம்பந்தயுக்தமான வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய், திரிவிக்கிரமன் - ஸ்வஸேஷவஸ்துவுக்கு அந்பாஹிமானம்வாராதபடி அளந்துகொள்ளுமவன், அடியிணைமிசை - திருவடிகளிலே, கொய்கொள் - கொய்துகொள்ளும்படி ஸம்ருத்தமான, பூ - பூக்களையுடைய, பொழில் - பொழில்களாலே, குழ் - குழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், செய்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத் திருவாய்மொழியினுள்ளே, தண் - ஸ்ராமஹரமான, சிரீவரமங்கை - சிரீவரமங்கையை, மேய - மேவிய, இவை - இவை, பத்து - பத்தையும், உடன் - அர்த்தத்தோடே உடன் பட்டு, பாடவல்லார் - பாடவல்லவர்கள், வானோர்க்கு - பரமபதவாவிகளுக்கு, வைகல் - எப்போதும், ஆரா - ஆராத, அமுத - அம்ருதம்போலே நித்யஹோக்பரமாவர்கள். இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் எழுசீராய், அபலடியும் ஈற்றடியும் நாற்சீரான ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாஹிப்ராயமாகச் சொல்லவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் ஹோக்பராவர் என்கிறார்.

[தேய்வநாயகன் இப்பாதி] - ஸர்வேஸ்வரனாய், ஆஸ்ரீதவத்ஸலனாய், தன்னுடையமெறுகைக்கு அர்யியாய் அபேக்ஷிதம்செய்துகொடுக்கும்வன் திருவடிகளிலே. [கொய்கொள் இப்பாதி] - இவர் உபாயாத்வஸாயத்தாலே யறித்தவாதே, பொழிலும் நித்யவஸந்தமாயிற்று. [செய்தவாயிரத்துள்ளிவை] - 'யஜுரோஷ்யாயணாவெஷாஃ' என்கிறபடியே வேதங்கள் அஹிஜாதமானபடி. வேதம் பரத்தைசுபேரலே, அவதாரம்

போலே திருவாய்மொழி. [உடன் - பாடவல்லார்] - ஸாஷிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள். [வைகலும் - வாணோர்க்காராவமுதே] - ஸர்வகாலமும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்யஹூத ராவர். அதுக்கடி - “உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரன்” என்றிருக்குமது அவர்க ளுக்கு அஹிமதமாகையாலே.

ரூ. - நிஃமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாஷிப்ராயமாகக் கற்குமவர் கள், நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் ஹோக்யராவ ரென்கிறார்.

[தெய்வநாயகன்] - ஸர்வேஸ்வரன். [நாரணன்] - தன்னுடைமை இழக்க விடாத வத்ஸலன். [திரிவிக்கிரமன்] - தன்னையிரந்தார்க்குத் தன்னையழியமாரியும் காரி யம்செய்து தலைக்கட்டிக்கோடுக்குமவன். [அடியிணைமிசை] - திருவடிகளிலே [கோய் கோள்பூம்பொழில் + (குழ்)] - நித்யவஸந்தமானசோலை. + (இவர் உபாயாத்யவஸாயத் தாலே யரித்தவாறே) எப்போதும் கோய்கைக்குப் பக்வமாயிருக்கை. [குருகூர்ச்சடகோ பன்] - ஸ்ரீகீதையில்வ்யாவ்ருத்தி. [சேய்தவாயிரம்] - அர்த்தம் வேதார்த்தமேயாகிலும், வேதம்போலே தான்றோன்றியன். பரத்வம்போலே வேதம், அவதாரம்போலே இதி ஹாஸபுராணங்கள், அர்ச்சாவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. *சேய்தவாயிரமிறே. தமப் பனில்லாதவிழுவீர சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையானப்போலே. † (ஆயிரத்திருவாய்மொழி யினுள்ளே ஸ்ரமஹரமான சீர்வரமங்கையை மேலினபத்தையும்.) [உடன் - பாட வல்லார்] - ஸாஷிப்ராயமாகப் பாடவல்லார். இவர்தம் உபாயசூர்யதையை அஹஸந் யித்துப் பாடவல்லார். [வைகலும் - வாணோர்க்காராவமுதே] - காலதத்தவழிள்ள தனையும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்யஹூதராகப்பெறுவர். தேவஜாதிகள் அம்குதம் பெற்று க்ருதார்த்தராமாபோலே, நித்யஸூரிகள் “இவர்களைப்பெற்றோம்” என்று க்ரு தார்த்தராவர். ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான ஹகவத்ருசீயையுடைய அவர்கள், ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான ஹகவத்ருசீயையுடைய இவரை விரும்பியிருக்கையாலே;

நிசமம். - தெய்வநாயகன் இத்யாதி. “உடன்பாடவல்லார் வாணோர்க்காராவமுதே” என் றத்தைக்கடாக்கித்து - அவதாரிகை.

ஸ்ரீகீதையில் வ்யாவ்ருத்தியென்றது - தத்தவ்யதனுடைய உபதேஸமானகீதையைப்பற்றி, தத்தவதர்ஸி வசநமாகையாலே இதுவிலக்ஷணமென்றபடி. திருவாய்மொழி வேதமாயிருக்க, “சேய் தவாயிரம்” என்னலாமோ? என்ன அர்த்தம் இத்யாதி. அதாவது - ஆப்ததமரான ஆழ்வா பக் கலிலே பிறந்தது, அஸ்மஞ்சகர்த்தருமான வேதத்திற்காட்டிலும் உத்கர்ஷத்துக்கு உடலாயிருக்கு மென்று கருத்து. ஆனால், வேதத்தைப்பற்றி இதுக்கு ஆயிச்யமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி. அர்ச்சாவதாரம்போலேயென்றதுக்கு - ஸர்வாதிகாரமென்று கருத்து. அர்ச்சாவதாரம்போலே என்கிறது எப்படி? என்ன - சேய்தவாயிரமிறே யென்று. கீழ் - வேதார்த்தத்தைச்செய்த ஆயிர மென்றருளிச்செய்து, வேதாவதாரமென்று ஹவார்தரம் - தமப்பனில்லாத இத்யாதி. இத்தால் - வேதத்துக்கும் இவர்பக்கலிலேவந்து பிறந்து நிறம்பெறவேணுமென்றபடி. விவரணம் - இவர் தம் இத்யாதி “அமுது” என்றதிலேநோக்காகக் கீழ்வாக்ய விவரணம் - தேவஜாத் இத் யாதி. வாணோர்க்காராவமுதாதைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ப்ராபகாந்தர இத்யாதி. ப்ராப காந்தரநிரபேக்ஷமான ஹகவத்ருசீயையுடையவர்களைன்றது - ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான ஹகவத்

+ ஒரு கோஸ்தில், இந்த குண்டலிகர்த்தமும், “இருக்கை” என்கிறவிடத்திலே, “இருக்கிறபூக்கையுடைய பொழிலாலேகுழப்பப்பட்ட” என்றும், பாதிகத்தில், “குழ்” என்றும் காண்கிறது. ப்ராயிசமாக மூலகோஸங்களில் “பொழில்குழ்குருகூர்” என்றே பாடம் காண்கிறது.

‡ இத்தவாக்யமிருந்தால் - அந்வயார்த்தப்ரதர்ஸகமாயிருக்கிறது.

௩௨௨ திருவாய்மொழி—௫ - ப. எ - தி. நோற்றநோன்பு.

ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷாய் இத்தை அநுமலிக்கவல்லரானவர்கள் நியஸூரிகளுக்கு ஹோக்யராவர். (கௌ)

ஹத்தியை யுடையவர்களென்றபடி. கொய்கொள்பும்பொழில்கும் குருகர்ச்சடகோபன் - தன் சிரீவரமங்கையே - தெய்வநாயகன்தொடங்கி, அடியிணைமிசை - செய்தவாயிரத்துள்ளிவை - பத்தம் - உடன் - பாடவல்லார் - வைகலும் - வானோர்க்காராவமுதே இத்யந்வயி. கொய்கொள் பும்பொழில்கும்குருகர் - எப்போதும் கொய்துகொள்ளும்படி ஸ்மருத்தமான பூக்களையுடைய தோப்புக்களாலே குழப்பட்ட திருநகரிக்கு நிரவாஹகரான ஆழ்வார் இத்யர்த்தி. தெய்வநாயகன் - நியஸூரிகளுக்கு நிரவாஹகன், அடியிணைமிசை - இரண்டிதிருவடிகளின்மேலே. (கௌ)

த்ரவிடோபநிஷத்தலங்கதி. — வனவஞ்சலொநயிததாவிதி தலுடாவள நாராயணாதிதாஸாயநஸூரிநுதாஸாய | கடுவெகிவெடிதடி வாயயியெ வகிதிடாஸஸவாநயுதி:கிவெவெடுந ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யத்தாவலி. — ஸவடாய்ஸெஸயகாடி ரிடிஸஸாணாதாநகடி கயபொமா ததாஹாயுடிஸெஷாணாதிதயதயா ஹிவ ஸுபுதாநுடிவெடு | ஸவெடிஷாநதாஹாவாதிதாஜநடிநாயஷ-தாடுஷா ணுடிநாநாஸுராவலிஷ-ஸஸஜநயிவெநாடுஷ தாஸாவ-ஹிஷ.

திருவாய்மொழி } நோற்றநோன்பாதிபிலேன் தன்னைவிட்டாற்றகிலேன்
நாற்றந்தாதி. } பேற்றக்குபாயம் உன் தன்பேருளே - சாற்றுகின்றேன்
இக்கென்னிலெபென்னும் எழில்மாறன்சொல்வல்லார்
அங்கமரர்க்காராவமுத.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே: ப்ரவேஸம்

ஆ.—(ஆராவமுதே.) இப்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே அலப்ய மநோரயராய் அப்யந்தமவஸந்தரான ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் எம்பெருமான்திரு வடிமலர்களே” என்றுள்ள திவ்யஜ்ஞாதத்தைப்பெற்ற இந்தலாலத்தை யதஸந்யித்த அதுலே கிஸ்ரார்தராய்த் திருக்குடந்தையிலேபோய்ப்புக்கு, அங்கும் எம்பெருமா னேமி ஸம்ஸலேஷிக்கப்பெறுமையாலே கிடந்த அலற்றுகிறார்.

ஓ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி சிரீவரமங்கலநகரிலேபுக்கு ஸ்வா ஹிஷிதத்தைப் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்தரான ஆழ்வார், தமக்கு ஏதேனும்

தஸைவந்தாலும் எம்பெருமான் திருவடிகளே ஸரணம் என்னும் இஜ்ஜஞாநத்தைப் பெற்றோமென்னும் ப்ரீதியாலே யறித்து; ஸ்ரீ ஹாதாழ்வான், தனக்குப் பெருமானைப் பிரிகையாலேவந்த வ்யஸமும், பெருமாள் திருமுடிசூடியருளப்பெறுமையாலேவந்த வ்யஸமும்; ‘இதுக்கு நிமித்தஹுதன் நான்’ என்று உண்டான லோகாபவாதத்தாலே வந்த வ்யஸமும் எல்லாம் பெருமாள் திருவடிகளிலே செல்லத் திருமென்று மனோரயித்தாற்போலே, ‘திருக்குடந்தையிலே செல்ல நம்மனோரயங்களைல்லாம் பூர்ணமாம்’ என்று ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளிலேவந்துபுகுர; அவரும் திருவாயைத்திறந்து தம்முடைய ஆர்த்ததீர ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்தல், திருக்கண்களாலே நோக்குதல், அக்ருர்ணை அழைத்துத்தழுவினாற்போலே அழைத்துத் தழுவிப்ருளுதல்செய்யாமையாலும், தம்மை ஸம்ஸாரஸ்யராத அதுஸந்யிக்கையாலும் மிகவும் அவஸந்நாயு; எப்போதும் ஹுஜியா நின்றாலும் பர்பாப்திபிரவாத அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை மிகவும் அதுஸந்யியா நின்றகொண்டு ஸ்தநந்யயப்ராஜை ஸ்தந்யார்யியாய் நோவுபட்டுத் தாய்க்காரகீழே செல்ல, அவள் அங்கீகரியாதே உபேக்ஷித்தால் ப்ராஜை கதறுமாபோலே தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெறுமையாலே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், மே . வானமாமலை திருவடிகளிலே அது ஹவத்தை யபேக்ஷித்து, அவர் தந்திருவடிகளில் உபாயஹவத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய், பின்பும் அதுஹவம் வரித்திக்கக்காணாமையாலே அவஸந்நான இவர்க்கு ஆராவமுதாழ்வார் தம்வடிவமுறை ப்ரகாஸிப்பிக்க, “அங்கே தம்மஹிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்” என்றுநினைத்து; ஆராவமுதாழ்வாருடைய நிருபாதிக ஸம் பந்தத்தையும், ஸம்பந்தகார்யமான அவதாரொஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அவரையொழியத் தம்மை அந்யநிரபேக்ஷாக்கிணபடியையும், அவருடைய அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையும், மாஹாத்ம்யப்ரகாஸகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், நித்யஸூரிஸேவ்யமான நிரதிஸயஹோக்யத்தையும், ஹோக்யதாப்ரகாஸகமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், விபரீதமேபலிக்கிலும் விடாதபடியான தம்முடைய அநந்யமுதித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பித்த படியையும், அதுமதியையும்பிறப்பித்து அதுஹவிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், ஆர்த்தாது ஹவவிஷயமான அதிஸயித்ஸாரஸ்யத்தையும் அதுஸந்யித்து, “ஏவம்ப்ரகாஸியரீஷ்ட ரானவர் ஆலோகாலாபாதிகளாலே நம்மை யதுஹவிப்பித்திலரே” என்று வ்யூத்திஸா க்ஷாத்ஸார ஸந்நிஹிதரான அவர்தம்மையேநோக்கி அத்பந்தம் ஆர்த்தராய்க்கப்பிட்டு, எல் லாவஸத்தையிலும் முன்பு ப்ரகாஸிப்பித்த திருவடிகளையல்லது உபாயமில்லையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வானமாமலை திருவடிகளிலே ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாஹிமதம்பெறுமையாலே அவஸந்நானவர், “எல்லாதஸையி லிலும் அவனேயுபாயம்” என்னும் ஜ்ஞாநத்தைப்பெற்றோமே! என்று ப்ரீதராய் யறித் தார்; அத்தாலும் ப்ராபித்தாராகாமையாலே அத்தரிப்புச்செல்லாதத்தத் திருக்குடந்தை யிலேசென்று, “பரமபதம்கலவிருக்கையிருக்க இங்கேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற குறைவாளர் குறைதீர்க்கைக்கானபின்பு நம்மபேக்ஷிதம் செய்யாதொழியக்கூடாது” என்று தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களைல்லாம் மனோரயித்துக்கொண்டு; ஸ்ரீ ஹாதாழ்வான், “தம்ஆர்த்தியெல்லாம் பெருமாள் திருவடிகளிலேசெல்லத் திரும்” என்று மனோரயித்துக்

கொண்டுசென்றுப்போலே, ஆராவமுதாழ்வார்திருவடிகளிலேசெல்ல; “கோழிசூட்டுரெதி வகூழி” என்கிறபடியே வினவுதல்; குளிரநோக்குதல்; அணைத்தல்செய்யாமையாலே, ஸ்தம்பநயப்பாறையு முலையெனினத்து விடாய்த்துத் தாய்பக்கலிலேசெல்ல அவன்முகம் பெறுதே தடுமாறுமாபோலே; திருவடிகளில் ஸம்வந்தத்தையும், ஸந்தியியுண்டா யிருக்கிறபடியையும், கிடையாவிடிலும் விடவொண்ணாத ஹோக்யதையையும்சொல்லி, கேட்டாரடைய நீரம்படி கூப்பிடுகிறார். ஒருகாற்பண்ணினப்பரத்தி ஹலித்ததில்லை பெண்ணு, தவிருமவரல்லர்; மேன்மேலென ஸரணம்புகுமித்தனை. அப்படியிருக்கையா யிற்று - மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது. அங்கு ஸ்ரீஹாதாழ்வானுக்குப் பெருமாள் முகங்காட் டாவிட்டது, தம்பாதிஜ்ஞைதலைக்கட்டுகைக்காக; இங்கு ஆழ்வாருக்கு முகங்காட்டா தொழிந்தது, ப்ரஸங்க்யத்தலைக்கட்டுகைக்காகவும், விடாயைப்பிறப்பித்து முகங்கொடுக் கைக்காகவும்.

ரூ. — சிர்வரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம்போலேவிழுந்து அந்நயமதிகளாய்க்கொண்டு ஸரணம்புக்கார்; இவர் அப்படி பெரியவார்த்தையோடே ஸரணம்புகச்செய்தேயும் வந்துமுகங்காட்டாதிருக்க; கடலிலிழிந்துவார் அங்கே ஒரு மீதப்புப்பெற்று யரிக்குமாபோலே, “இவ்வளவிலும் ‘வேறென்றலேபேறு’ என்றிருத்தல், மற்றொருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவிர்த்தானிறே” என்கொண்டு யரித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் காலநடைத்துபோகைக்கு உடலாயிற்று. என்றான், இங்குத் தம்மபேசுதம் கிட்டா தொழியவும் அங்கேறப்போகவேண்டுவானென்? என்னில்,—“ஒருகால் ப்ரபத்திபண்ணி

ஆராவமுது ப்ரவேஸே,—வ்ருத்தாறுவாதபூர்வமாக வர்த்திவ்யமாணஸங்கதி - சிர்வர இத்யாதி. “நோற்றநோன்பிலேன்” இத்யாதியைப்பற்ற - அந்நயகதிகளாய் இத்யாதி. அந்நய கதிகளாயென்றது - பூஜ்யோக்தி. முகங்காட்டாதிருக்க, திருக்குடந்தைக்குப்போகத் தரிப்புண்டான்படி எப்படி? என்ன - கடலில் இத்யாதி. மீதப்பு - தெப்பம். “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இவ்வளவிலும் இத் யாதி. இங்கே, வேறென்றலேபேறுஎன்றிருத்தல் மற்றொருவர்வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல்செய்யும் என்றிருக்கையாலே, “ஆறெனக்கு” இத்யாதிக்கு - கீழ்ப்புன்றுயோஜனையும்தவிர, இன்னமும் ஒருபொருளுண்டென்று தோற்றுகிறது. அதாவது - எனக்கு உன்பாதமே உபாயமாகவும் ரக்ஷகமாகவும் தந்தாயென்று. “நிற்பாதமே-ஆறுக” என்கையாலே-உபாயாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது; “நிற்பாதமே சரணாக” என்கையாலே - ரக்ஷகாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஆக, “ஆறு” என்று - ஆகிஞ்சந்யமும், “சரண” என்று - அந்நயமதிதவ்மும் ஹலிக்கிறது. இத்தால்-இவ்வளவஸ்தையிலும் ஆகிஞ்சந்யாந்நயகதிதவங்களுக்கு ஒரு ஹாநிவாராதபடி பண்ணினானென்ற படி. ஆக, “சரண” என்றபதத்துக்கு - க்ருஹமும், உபாயமும், திருவடிகளும், ரக்ஷகமுமென்று நாலுயோஜனை. ஆகிஞ்சந்யமாவது - உபாயாந்தராகுந்யதை. அந்நயமதிதவ்மாவது - ரக்ஷகாந்தராகுந்யதை. “உவாயெழுஹாக்ஷிஞ்ரூபஸூஷ்ணரணஜித்யய” என்னக்கடவதிறே. என்றான், இவ்வுத்தியாதிவாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - வஸ்தவவாக்யத்தாலே அங்கிருக்கிறவனும் இவ்வேனையாயிருக்க, இங்கேஹலியாவிட்டால் அங்கேஹலிக்கக்கூடுமோ; அதுக்குமேலே “லக்ருத்தகர்த்தவ்யமாய் அமோவமானப்பரத்தியும் விஹலமாயிற்று” என்றுவிஸ்வாஸமாந்தயத்தாலே ருசியும் நெகிழாதோவென்னிலென்று. இந்தஸங்காதவ்யத்தையும் வ்யுத்தர்மமேண பரிஹரிக்கிறார் - ஒரு கால் இத்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே. வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமிதேயென்றது - ராஜாக்கள் ஆஸா

பம்.—(ஆரவமுதுப்ரவேஸே) சுயொய்யாகா(ண்ணு [க0க]. ‘வெளலிஸூஸலி

வேதத்தாலே கார்யம்செய்யுமாபோலவும், நம்பெருமாள் திருமங்கையாழ்வாரபேக்ஷிதம் கோயிலிலேசெய்யாதே திருக்குறுங்குடியிலே செய்தாப்போலவும் தேசம் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமியே யென்றபடி. காலவேதத்தாலும் கார்யம்செய்யுமென்று ஹேத்வந்தரம் - ஸ்ரீஹாதாழ்வான் இத் யாதி. ஆக, இத்தால் - "இன்னுனை இன்னதேசத்திலே யங்கீகரிக்கக்கடவோம்" என்றும், "இன்னகாலத்திலே யங்கீகரிக்கக்கடவோம்" என்றும் அவனுக்கு இரண்டு வ்யவஸ்த்தையுண்டா கையாலே, இந்தவிரண்டையும் அறிந்திருக்கிற இவர்; இங்குச்செய்திலனாகில் இன்னமொருதேசத் திலே செய்கிறான், இப்போதுசெய்திலனாகில் வேறொருகாலத்திலே செய்கிறானென்று திருக் குடந்தையிலே புக்காரொன்றதாயிற்று. "திருக்குடந்தையிலேபோனால் நம்பபேக்ஷிதங்களுள்ளாம் கிடும்" என்று இவர்பாரித்ததாக்கும், இதைக்குஅவன்கார்யம்செய்யாமையும்உதாஹரணங்காட்டு கிறார் - ஸ்ரீஹாதாழ்வான் ராஜ்யத்துக்கு இத்தாதி. ரிமித்தலுதனானேன் என்றது - "உதூவரெ வாசுதேவரிதிதூராவஸ்துநவபுவெஸெஸரவஸுநநுநவஸு" என்றத்தைப்பற்றி. பரபமாவது-ராஜ்ய யோக்யஸாரீரபிரகரஹம்பண்ணின பாபமென்றபடி. திருக்கண்கலைஅலரவியிழித்து என்றுதொடங்கி,

ளுதல், திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச்சேய்தல், அணைத்தல்செய்யக் கண்டிலர் : ஶோகசூ-௮௮௮ திவக்ஷுதி" (மாமக்ருரேதிவக்ஷுதி) என்றப்போலே ப்ரதி கூலர்சோறுண்வேளர்ந்தவன் மனோரயம்பெற்றானிறே; அப்படியே தம்மையும் கிட்ட வந்து அணைக்கப்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், ஹோக்யதையாலும் ஈபேட்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலும் போரநொந்து, ஸ்தநந்யயப்ரஜை தாய்பக்கலிலேகிட்ட முகம் பெறுவிட்டால் அலமந்து நோவுபமோபோலே அவன்ஸந்நியியிலே தளர்ந்துகிடந்து கூப் பிட்டு, இன்னமெத்தனைத்திருவாசல் தட்டித்திரியக்கடவேன் என்னும் ஆர்த்தியோடே தலைக்கட்கேற்றார்.

முதற் பாட்டு.

ஆராவமுதே' அடியேனுடலம்நின்பாலன்பாயே
நீராயலிந்துகரைய உருக்குகின்றநெமோலே!
சீரார்செந்நெற்கவரிவிசும் செமுநீர்த்திருக்குடந்தை
ஏரர்கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே!

ஆ.—உன்னோடு பிறரோடு வாசியின்றியே எல்லார்க்குமொக்க ஸர்வகாலமும் அநுஹித்தாலும் ஆராதஹோக்யமே, உன்னுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்யாதி கல்பாண குணங்களாலே, அடியேனுடைய அசேதந்மான இந்ததேஹமும்உட, உன்பக்கலுள்ள நிரதஸயாநுராமத்தாலே நீராயுருகும்படிபண்ணிவைத்து எனக்கு அரியையாயிருக்கிற வனே; சீரார்செந்நெற்கவரிவிசும் செமுநீர்த்திருக்குடந்தை ஏரர்கோலந்திகழக்கிடந்தாய், கண்டேன். என்னை உன்திருக்கண்களாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தருளுதல் காண்கிறிலேனென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை நீராக்கா நின்றுள்ள உன்னைக் கண்வளரக்கண்டேனித்தனை, என்னைக்குறித்து சூடுமொகாதாவா திகள்பண்ணியருளக் காண்கிறிலேன் என்கிறார்.

செய்யக்கண்டிலர் என்னுமளவும் - "கிடந்தாய்கண்டேன்" என்கையாலே வித்தம். "ஆஸூரி தார்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்குமவன் நம்கார்யம்செய்யாமையில்லை" என்று அவன் ஸ்வஹாவத் தையநுஸந்தித்து, "கிடைக்கும்" என்று போனீரேயாகிலும், அயோக்யரானஉமக்குக் கிடைக் குமோ? என்ன - ஶோகசூ-௮௮௮ இத்யாதி. "ஆராவமுதே, ஏரர்கோலம்" என்றத்தைப்பற்ற- ஹோக்யதையாலும் என்றது. "செந்தாமரைக்கண்ணு" என்றத்தைப்பற்ற - ஸௌந்தர்யாதிக ளாலும் என்றது. "உணக்காட்டட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேறே" என்றத்தைப்பற்ற - இன் னமெத்தனை இத்யாதி. 'யொநஹோபுயியீவ்யதெஸெவாஸூரிசிஸ்வஸூரிதாடி | வெவாவ சீனெயூஜமத்யுயெ-ஶோகசூ-௮௮௮ திவக்ஷுதி | ௧௨ || உதிஸ்ரீவிஷ்ணு-ஹாராணெவ சூடுமொ [௧௭].

[ஆராவமுதே] - எப்போதும் அதுவியாநின்றாலும் த்ருப்திபிறவாதபடி நிரதிஸயமோக்யமானவனே! [அடியேன். என்றுதொடங்கி] - உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிரயத்தாலே அசேதநமான என்னுடைய ஸரீரமுகூட அத்தயந்த ஸரியிலமாம்படி பண்ணுகிற அலிரிவேஸப்ரகர்ஷத்தையுடையவனே! இப்படி ஸையிலயத்தை எனக்குப் பிறப்பியாநின்றுவைத்து எட்டாதிருக்கிறவனென்றுமாம். [சீரார்செந்நெல் என்றுதொடங்கி] - மிகவும் கனக்கையாலே அசைந்துவருகிற செந்நெற்கதிர்கள் கவரிவிசிறைப்போலேயாய்ப் பெருநீரையுடைய திருக்குடந்தையிலே என் நாயனான நீ, அழகுசமைந்த ஒப்பனை நிறம்பெறும்படி கிடந்தருளினாய். அது காண்பதும் செய்தேன், செழுநீரென்று - அழகியநீரென்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தமடியாக உன்னமகாலே எனக்கு நிரதிஸயமோக்யபூதனாய் என்னை ஸரியிலமும்படி பண்ணிநிற்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளரக்கண்டேனென்கிறார்.

எம்மானே - எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியானவனாய், (அந்தஸம்பந்தமடியாக), ஆர - (நிரந்தராதுவம்பண்ணிநின்றாலும்) த்ருப்திபிறவாத, அமுதே - நியமோக்யவலிதனாய்க்கொண்டு, அடியேன் - (இப்போக்யதைக்குத்தோற்று அடிமைபுகுந்த) என்னுடைய, உடலம் - ஸரீரமானது, நின்பால் - உன்பக்கல், அன்பாயே - + அன்புதானே தனக்குவேஷமாய், (அதடியாக), நீராய் - ஜலமயமாம்படி கட்டுக்குலைந்து, அலைந்து - (ஒருநிலையில்லாதே) வ்யாகுலமாய், கரைய - (ஆஸ்ரயமும்பெறியாதபடி) கரையும்படியாக, உருக்குகின்ற - உருகப்பண்ணுகிற, நெடுமாலே - அபரிச்சிந்த ஹோக்யதா மாஹாதம்பத்தையுடையவனே! சீர் - நனத்தாலே, ஆர் - விஞ்சின, செந்நெல் - செந்நெற்கதிர்கள், கவரிவிசம் - கவரிவிசிறைப்போலேயிருப்பதாய், (அதுக்கடியாக), செழு - ஸம்பந்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, ஏர் - அழகு, ஆர் - விஞ்சின, கோலம் - ஒப்பனையானது, திகழ - விளங்கும்படியாக, கிடந்தாய் - கண்வளர்த்தருளினாய்; கண்டேன் - என்கண்ணாலேகண்டு அதுவாக்கப்பெற்றேன். நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலெனென்று கருத்து. சீரென்று - அழகாகவுமாம்.

இ—முதற்பாட்டில், உன்னமகாலே என்னை நீராக்நின்றான் உன்னைக் கண்வளரக்கண்டேன்; உணர்ந்து குளிரநோக்குதல், அணைத்தல் செய்யக்காண்கிறிலேனென்கிறார்.

[ஆராவமுதே இப்பாதி] - “கிடைத்ததில்லை” என்று ஆறியிருக்கலாம்படியோ உன்வடிவமது. இத்திருவாய்மொழியில் இவருடையவிடாய்க்கெல்லாம் நிதாமிது. அதுவியாநின்றாலும் பர்பாப்திபிறவாதபடி நிரதிஸயமோக்யமான விஷயத்தை இழந்திருக்கவோ, நாட்செல்லநாட்செல்ல விடாயைப்பிறப்பிக்கும் விஷய மென்கை, “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதமே”. தானே தன்னைபதுவாக்கப்பார்த்தாலும், துணைகொண்டிழிபவேண்டியிரேயிருப்பது; “ஸஹவத்யூவிலாஸாக்யா”. ஸர்வாயிகாரமாய் ஸஹஸேவ்யமாய் வற்பவிவர்த்தகமாயிரே இவ்வம்ருதமிருப்பது. லோகஸாரங்கமஹாமுநிகளை இத்தேஸுத்திலே யழைப்பித்த சொல்லிரே. அடியேனென்கிறது -

+ “பரிவுதானே” என்றும் பாடம் காண்கிறது.

“யவ்யூலி” என்கிற வசநத்தாலன்று; ஹோக்யதைக்குத்தோற்றுச் சொல்லுகிறார். [அடியேனுடலம்]-ஜ்ஞாநமணகமான ஆத்மவஸ்து அழியுமளவன்றிக்கே, அசேதநமான ஸரீரத்தளவும் செல்லக் கரைகை. ஆத்மவஸ்து உத்தேஸ்யத்திலே ஈடுபட்டு அழியாமைக்குக் கட்டின கரையாயிற்று ஸரீரம், அதுவும் அழிந்ததென்கை. [நின்பால்] - சேதநாசேதநவிவா மமற அழிக்கவல்ல உன்பக்கவிலே. “சுவிவ்யூக்ஷாஃவாரிஜீநாஃ - உவதவொடிகாநஜி”. [அன்பாயே] - அசித்ரவ்யமன்றியே “ப்ரேமத்தையிட்டுச்செய்தது” என்னலாம்படியிருக்கை. அன்னமயமாயிருக்கையன்றிக்கே, ப்ரேமமயமாயிருக்கை. *காதற்குருகர்ச்சடகோபனிறே. ஸரீரமானது கட்டுக்குலைந்து அன்பாய், அதுதான்போய் நீராபலைந்துகரையும்படி யுருக்கிற்று. [உருக்குகின்ற] - இத்தலையழியாநிற்க அத்தலேமுதலையிட்டதில்லையாயிருக்கை. [நெடுமாலே] - ஸர்வேஸ்வரனென்னுதல், ஹோக்யதையின் மிகுதியைச்சொல்லுதல், வ்யாமோஹாதியயத்தைச்சொல்லுதல். இப்படி ஸையில்யத்தைப் பிறப்பியாநின்றவைத்து எட்டாதிருக்கிறவனென்னுதல், தன்ஹோக்யதையாலே ஸையில்யத்தைப்பிறப்பியாநிற்கையென்னுதல், தன்வ்யாமோஹாதியயத்தைக்காட்டி, ஸையில்யத்தைப் பிறப்பியாநிற்கிறவனென்னுதல். [சீரார் இத்தபாதி] - மிகவும் கணக்கையாலே அசைந்துவருகிற செந்நெற்கதிர்கள் கவரிவிசிறைப்போலேயிருக்கை. கண்வளருகிற விடத்தில் பரிசர்யபண்ணுகிறப்போலேயிருக்கை. ஸேஷவஸ்துவின்வ்யாபாரத்தை, உடையவன் ஸேஷவ்ருத்தியாக நினைத்திருக்கிறபடி. [செழுநீர்] - ஜலஸம்ருத்தியைச் சொல்லுதல், அழகியநீரென்னுதல். கண்வளருகிறவருடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேரும் ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாகை. [ஏரர்கோலம்] - அமுகுமிக்கவொப்பனை. [கோலந்திகழ] - இவ்வொப்பனையழகு நிறம்பெறும்படியாயிற்று கண்வளர்ந்தருளிற்று. அல்லாதார்க்குக் கிடந்தபோது வைரூப்யமுறைத்திருக்கும், இங்கு அழகுறைத்திருக்கும்; “ஸூரியாவொயி தஸூரீராவ”. [கிடந்தாய்கண்டேன்]-கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி கண்டேன். உணர்ந்து குளிரநோக்குதல் அணைத்தல் இன்சொல்லுச்சொல்லுதல் செய்யப்பெற்றிலேன். கண்ணாலேகாணப்பெற்றேன், நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றிலேன். பரிமாற்றம்பெறுகிட்டால் ஆறியிருக்கலாயிற்றிறே ப்ராப்தியில்லையாகில். வடிவழகோபாதியும் லியாநின்றது ஸம்வந்யமும். ஸ்தநந்யபயபாஜை ‘தாய்’ என்றுஅறிந்தால் ‘முலை’ என்னுமாபோலே, ஸம்வந்யஜ்ஞாநமன்றே கூப்பிடப்பண்ணுகிறது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. உன்னழகாலே என்னையுருக்குகிற உன்னைக் கண்வளர்ந்தருளக்கண்டேன், குளிரநோக்குதல், அணைத்தருளுதல் செய்யக்காண்கிறிலேனென்கிறார்.

முதற்பாட்டு - ஆராவமுதே இத்யாதி. “உருக்குகின்றநெடுமாலே” என்றத்தைப்பற்றி உன்னழகாலே இத்யாதி. “கிடந்தாய்கண்டேன்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - கண்வளர்ந்தருளக்கண்டேன் என்றது. தாத்பர்யம் - குளிரநோக்குதல் இத்யாதி.

[ஆராவமுதே] - அநுஹவியாரின்றாலும் க்ரமப்ராப்திபற்றாதவிஷயத்தைப்பிரிந்தார் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. முற்பட தர்ஸநமாய், அநந்தரத்திலே அணுகி, பின்னை ஸ்பர்ஸமாய், இப்படியேயிறே அநுஹவப்ரகாரங்கள்; அத்தனைக்ரமம் பார்த்திருக்கவோண் னாதபடியாயிருக்கை. [ஆராவமுதே]-கடலில்உப்புச்சாறுகுடிப்பார்க்கு, தேவயோநியிலே பிறக்கவேணும், ப்ரஹ்மசர்யமநஷ்ட்டிக்கவேணும், இத்தனைபட்டால் ஸக்ருத்ஸேவ்ய மாயிருக்கும்; இது அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வாபிகாரமுமாய், ஸஹஸேவ்யமுமாய், ப்ரஹ்ம சர்யாதி வைகல்யமுண்டானவையும் தானே பரிஹரிக்கக்கடவதாயிருக்கும். உத்தர ஹ-ஸ்யிலே லோகஸாரங்கமஹாமூரிகள் வர்த்தியாரிற்க, இங்குத்தையானோருவன் அங்கேறச்சேல்ல, “பிள்ளாய், ஐக்ஷணஹ-ஸ்யில் விசேஷமென்?” என்றுகேட்ட, திருவாய்மொழி என்றோரு ப்ரஹ்மதமவதரித்து, ஸிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக்கொண் டாடிக்கொடுபோகாரின்றார்கள்” என்ன, “அதிலே உனக்குப்போவதோரு சந்தைசொல் லிக்காணய்” என்ன, “‘ஆராவமுதே’ என்கிறவித்தனையும் எனக்குப்போம்” என்ன, “நாராயணத்திநாமங்க்கிடக்க, இங்ஙனையுமோரு ரீர்த்தேஸமுண்டாவதே” என்று அத் ருப்தராய், “இச்சொல்லுடையாகேறதேசத்தேறப்போவோம்” என்று அப்போதே புறப்பட் டுப்போந்தார். [ஆராவமுதே] - “ஸஹவதூ” (ஸஹபதந்தா) - ஆழங்காலிலேயிழி வார் ஒருகொம்பைக்கொடியைப்பிடித்து இழியுமாபோலே. “வதூ-ஸஹ” (பந்த்யா- ஸஹ) - கிண்ணகத்திலிழிவார் தேசிகரைக்கைப்பிடித்துக்கொண்டிழியுமாபோலே, பெரு மாள் பெரியபெருமானை யநுஹவிக்கும்போது பிராட்டியைக் கூடக்கொண்டாயிற்றிழிவது. “விஸாலாக்ஷா” (விஸாலாக்ஷ்யா) - இவர்க்குப் பெரியபெருமாள்பக்கலுண்டான ப்ரே மாதிரியத்தைக்கண்டு, தன்னையணக்கும்போதையிற்காட்டிலும் உடம்பெல்லாம் கண் ணைபடி. “நாராயண-ஃவா மஸி” (நாராயணமுபாகமத்) - இவாரிபதியிருக்கிறபடி, இக்கண்ணுக்கிலக்காய் ஆழங்காற்படாதே அவ்வருகுபட்டார். இத்தால் சொல்லிற்று யிற்று - தான் தன்னையநுஹவிக்கும்போதும் கூட்டத்தேடவேண்மேபடியாயிற்று ஆரா மையிருக்கும்படியென்கிறது. [ஆராவமுதே] - இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குண்டான

“ஆராவமுதே” என்றது - அத்ருப்தாம்ருதமென்றபடி. இத்தால்தாபர்யம் - அநுஹவியாநின்றலும் இத்யாதி. “க்ரமப்ராப்தியின்னதென்றும், அதுபற்றாத” என்றத்தையுங்காட்டுகிறார்- முற்பட இத்யாதி. இன்னார்க்கு ஆராவமுதென்னுதல், இன்னபோது ஆராவமுதென்னுதல்செய்யாதே, ஸாமான்யேந “ஆராவமுதே” என்னையாலே-அபிகாராதிரியமமில்லையென்று வ்யாவ்ருத்தி-கடலில் இத்யாதி. இத்திருநாமம் ஹோக்யமென்னுமதுக்கு ஜதிஹ்யம் - உத்தரஹ-ஸ்யிலே இத் த்யாதி. “ஆராவமுதே” என்றதுக்கு - இதினுடைய ஹோக்யதாதிரியம் ஈஸ்வரனுக்கும் தனியே யநுஹவிக்கப்போகாதென்று தாபர்யார்த்தம் - ஸஹவதூ இத்யாதி. “முகவாஸா ஹிதே தாராஸாநா தாநியதாராநஸஃ | ஸஹவதூ விஸாலாக்ஷா நாராயண-ஃவா மஸி || ௧ ||” உத்யொபாஸ்யாகாணே [௬]. இதுக்குஹாவம் - ஆழங்கால் இத்யாதி. கொம்பென் றது - “கொம்புபோற்சேதை” என்றத்தைப் பற்ற. “ஆழங்காலிலே” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - கிண்ணகத்தில் இத்யாதி. ரியதியாவது - ஜிதேந்தரியத்வம். புற்கல்வுகை - புத்தத்திலேதோற் றவன் ஆபுத்ததைப்பொகட்டுப் புல்லைக்கவ்வுவன், அத்தைச்சொல்லுகிறது. அதாவது - தோல் விக்கு ஸூசகமான வ்யாபாரத்தைச்சொல்லுகிறது. “ஸ்வரூபப்பயுக்தமான தாஸ்யமே புத்தேஸ்

ஆற்றமைக்கெல்லாம் ஷீஜம் இப்பதமாயிற்று. [அடியேன்] - *மயர்வறமதிநலமருளப் பேற்ற ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுகிறார்ல்லர், ஹோக்யதைக்குத்தோற்றுப் புற்கவ்வீச்சோல் வுகிறார். “வாரவாநவ்லி” (பரவாநஸ்யி) என்றவர், “முகெணெடி-பாஸ்யூபா மதம்” (குணேந்தாஸ்யமுபாகதம்) என்றுப்போலே. [உடலம்நின்பாலன்பாயே] - சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமானால் தேஹம் அதுக்கு விரோடியாய் நிற்கும்நிலை குலைந்தது. “சுஹஸு” (அஹம்) என்றிருக்கக்கடவ இவர்தாம், அடியேனென்றது - விஷயத்தினுடைய ஹோக்யதாதிஸ்யமிதே; அப்படியே ஸரீரமும் விஷயாய்நமாக அழிந்தபடி. சேஷத்வா காரமான ஆத்மாவைத் தன்வழியேயிழுக்கைதவிரந்து, அதன்வழியே தானொழுகும்படியாயிற்று. ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவாதல், அதுக்குத்தோள்தீண்டியான ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான மகஸ்ஸாத லன்றிக்கே, இவற்றுக்கு அவ்வருகான த்வங்மாம்ஸமே தோஸ்த்திமயமான ஸரீரமும் அழியும்படியாயிற்று. [நின்பாலன்பாயே] - சேதநாசேதந விஹாமமற அழிக்கவல்ல உன்பக்கலிலே, அன்புக்கு ஆஸ்ரயமாகைதவிரந்து அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிராநின்றது. [நிராயலைந்து] - உடலம் அன்பாய், அன்பு தான் நிராயக்கொண்டு அலையாநின்றது. முந்தற ஸ்ரவணமாய், அநந்தரத்தில் மநநமாய், பின்னை ஹாவநையாய், அது ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்க்கொண்டு அவ்வடைவிலே வருகிறதன்றே? விஷயமழிக்க அழிகிறதித்தனையிதே [நிராயலைந்துகரைய] - நீர் தன்பக்கலி வகப்பட்டத்தைக்கரைத்துத் தான் கரையாதிருக்குமாயிற்று; இங்கு அங்ஙனன்று, நீர்தானாயிற்றுக் கரைகிறது. அன்பு நீரானால், நீர்தான் கரையத்தட்டில்லையே. இத்தலையளவுஇது வானால் அத்தலையேய்கிறதென்? என்னில்,—[உருக்குகின்ற] - அழிக்கைக்கடியிட்டலித் தனையாயிற்று. அழிப்பாளானவன் “ஆஹாணுதிகள்” என்றுபாராதே உருக்கியழிக்குமா

ப்ர.—(அடியேன்) குரணுகாணெ [௧௫] .“வாரவாநவ்லிகாநுத

கூயிவஷுபுதகஸ்யிதே | ஸுபுஷுபுரூபிநெசெசுகியதாநிதிநாஹடி “எ||.”

சிஷ்யநாகாணெ [௧௬] “சுஹஸ்யூவரொஹா தாமுகெணெடி-பாஸ்யூபா மதம் | க்யுதஜஸ்யுஷஹுஜஸ்யுஷுணொநாநிநாநிதம் ||௧௭||”.

யம்” என்றிருக்கிறவருக்கு, ஹோக்யதைக்குத்தோற்று - “அடியேன்” என்கிறவிது சேருமோ? என்ன - வாரவாநவ்லி இத்யாதி. விரோடியாய்நிற்கும் நிலைகுலைக்கு ஹேதுவேதென்ன; த்ருஷ்டாந்த பூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் - சுஹஸு என்றிருக்க இத்யாதி. “சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - சேஷத்வாகாரமான இத்யாதி. தானொழுகும்படியாயிற்று என்றவாந்தாம், ‘இதினுடைய ஹோக்யதை’ என்றுசேஷம். விரோடியானஸரீரமும் அழியும் படியாயிற்று என்றொருஹாவமுனிச்செய்து, அசேதநமானஸரீரமும் அழியும்படியாயிற்றென்று தாத்பர்யாந்தாம் - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. அன்பையுடைத்தென்னுதே, “அன்பாயே” என்ற துக்குஹாம் - உன்பக்கலிலே இத்யாதி. அமர்த்தமானவன்பு நீராகக்கடுமோவென்ன; அசேதநமான தேஹம் விஷயவைலக்ஷணத்தாலே அன்பாணப்போலே, அமர்த்தமானவன்பும் நீராயிற் றென்கிறார்-உடலம் இத்யாதி. ஸாஸ்தகம் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே, உடலம்அன்பாய்அன்புநீராய் இப்படி அமர்யாதமாகக்கடுமோ? என்ன - முந்தற ஸ்ரவணமாய் இத்யாதி. நீர்கரையக்கடுமோ? என்ன - அன்புநீரானால் இத்யாதி. வர்த்தமாக நீர்த்தேசத்துக்கு அர்த்தம் - அழிக்கைக்கு இத்யாதி. ஆஹாணம்போலே ஸ்லாக்ஷமான இவர்திருமேனியை யுருக்கலாமோ? என்ன - அழிப்பாளன் இத்யாதி. அழிப்பாளன் - தட்டான். இவர்திருமேனி ஆஹாணமாயிருக்குமோ? என்ன-

போலேகாணும் இவனும் உருக்கியழிக்கிறபடி. *தேசமானவணிகலனு மிவர்கைகூட்புச் செய்கையிறே. ஆழ்வார்க்குள்ளவுடையுருக்கி யழிக்குமித்தனையோ? என்னில்,—[நெமோலே] - எதிர்த்தலையிலழிவுகண்டபின்பிறே இத்தலையிலழிவு. அவனுடைய வ்யாமோ ஹத்தைப்பார்க்கில் இதோன்றும் போராதபடியாயிருக்கும். அவனுடைய அழிவுசோல் லும்போது இனி இவ்வடைலில் வாசகஸுப்தமிட்சேசேசுல்லவொண்ணது, [நெமோல்] என்னி லென்னுமித்தனை. மாலென்று - வ்யாமோஹம். நெமோலென்று - மிக்கவ்யாமோ ஹத்தையுடையனுயிருக்கை. அன்றிக்கே, மாலென்று - பெரியோனென்றபடியாய், அது தானும் ப்ரஹ்மருத்ராதிக்களானவோ? என்னில்,—அல்ல, *மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவனென்கிறது. நெமோலென்று - ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. அவனுடைய பெருமையும் இவரையழிக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே. [சீரார் இத்யாதி] - மிக்ககனத் தையுடைத்தரன் செந்நெந்திரிர்களானவை கண்ணவளர்ந்தருளுகிற அழகைக்கண்டு, பரி சர்யைபண்ணுவாரைப்போலே அசையாநிற்கும். சீர் - கனமும், அழகும் கவரிபோலே விச. கவரி - சாமரம். அன்றிக்கே, செந்நென்குச் சீர்மையாவது - ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற சீர்மையாகிலுமாகிறது. அப்போது “சுகூலே” (அஹம்நம்) என்கிற சீர்மை. [கவரிவிசம்] - “சுகூலவமலிநொவூக்ஷா” (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா) என்னுமா போலே. அறுத்துநடவேண்டாபோலேகாணும். கருத்தறிந்து அடிமைசெய்வாரைப்போலே. ஸேஷவஸ்துவின் வ்யாபாரமடைய ஸேஷி தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்கிறபடி. [செழுநீர்] - கண்ணவளர்ந்தருளுகிற ஸௌகுமாரியத்துக்குப்போரும்படி அழகிதான ஜலஸம் ருத்தியை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. செழுநீர் - பெருநீரென்றுமாம். [ஏரார் கோலம் இத்யாதி] - அழகுசமைந்தவொப்பனை நிறம்பெறும்படி கண்ணவளர்ந்தருளினாய். நாட்டார் உலாலித்திரியும்போது அவயவங்களுள்லுண்டான போல்லாங்குகள் மறைந்து ஒன்றுபோலேயிருக்கும், ஓரிடத்திலே யிருத்தல் கிடத்தல்செய்தவாறே வைருப்பயந்தோற் றிக் கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணதபடியிருப்பார்கள்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸேஷ யாவொயிதஸ்யோ” (ஸமயாபோதிதஸ்யோ) என்று கிடந்தகிடைக்கு ஆலத்தி

ப்ர.—(சீரார்செந்நெல்) பாஸகாணு [கஉ] “சுகூலவமலிநொவூக்ஷா

ஸாவே—வாவிஜய—ஸுவாஹ! ஹவனாஹமே—ஹவனயொய்யூ—வூகிமஹத் ||கஅ||”

தேசமான இத்யாதி. அழிக்குமித்தனையோ - தனக்கு ஒருவிச்சுதியில்லையோ என்றகட்டுவது. *நெமோலேக்கு அர்த்தம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஆனால், “நீராயிலந்துகரைய” என்றப்போ லே வாசகஸுப்தமிட்சே சொல்லாதொழிவானென்? என்ன - அவனுடையஅழிவு இத்யாதி. நீர் மைபோலே மேன்மையும் ஈடுபடுத்தக்கூடுமோ? என்ன - அவனுடையபெருமையும் இத்யாதி. “சீர்” என்று - கனமாய், ஆர்தல் - மிகுதியாய், மிக்ககனத்தையுடைய செந்நென்னுதல்; “சீர்” என்று - அழகாய், அழகுமிக்க செந்நென்னுதல். வர்த்தமானார்த்தம் - சுகூல இத்யாதி. விசாரணம் - அறந்து இத்யாதி. அசேதநமான்செந்நெல் கவரிவிசக்கூடுமோ? என்ன - கருத்தறிந்து இத்யாதி. அதாவது - *சுகூல-கலஹஜிஷாயரான ஸூரிக்குடைய அனந்தரமா கையாலே கூடுமென்றபடி. இவை அசேதநங்களானும் ஸேஷிநினைவாலே யடிமையாகக்கூடு மென்று பரிஹாரார்த்தம் - ஸேஷவஸ்துவின் இத்யாதி. *செழுநீர் - அழகாதல், ஸம்ருத்தியா தல். “கிடந்தாய்கண்டேன்” என்கைக்கு-கிடக்கிறதிலே அப்படியழகுண்டோ? என்ன; நாட் டாரைப்பற்ற வ்யாவ்ருத்தமாயன்றோ கிடையழகிருப்பதென்கிறார்-நாட்டார் இத்யாதி. “ஸ்ரீமான்”

வழிக்கவேண்மேபடியிருக்கை. “இவனுணரில் செய்வதென்” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்மேபடியிருக்கை. [கிடந்தாய்கண்டேன்] - “வஸுவஸுவ” (ஸுகஸுப்தம்) என்கிறபடியே கிடையழகைக் கண்ணிலே காணப்பெற்றேன்; நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றிலேன். † (என்னைப்பற்ற) எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், “என்செய்தாய்” என்னுதல், அனைத்தல்செய்யப்பெறுகிறிலேன். [எம்மானே] - “இதுநம்மது” என்று இரா தோழியப்பெற்றேனாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. வடிவோடொக்க ப்ராப்தியும் என்னை நலியாநின்றது. ப்ராப்தியையிட்டு இப்படி என்னை நலியலாமோ வென்கிறார். (க)

—*—

இரண்டாம் பாட்டு.

எம்மானேயென்வெள்ளைமூர்த்தி! என்னையாள்வானே!
எம்மாவுருவும்வேண்மோற்றால் ஆவாயெழிலேறே!
சேம்மாகமலஞ்செழுநீர்மிசைக்கண்மலரும் திருக்குடந்தை
அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே! என்னுன்செய்கேனே?

ஆ.—(எம்மானே.) எம்பிரானே, சுஸெஷஷெஷெஷு துமீககயூரெண்க தாநிலிவ்யருபனே, அந்தலிவ்யருபமதஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத்தோற்பித்து உனக் கடிமையாக்கினவனே, ஆஸ்திரிதபரித்ராணர்த்தமாக இச்சாதுருண திவ்யருபவியிஷ்டனாய்க் கொண்டு பிறந்தருளுமவனே, நிரதிஸயதீப்தியுத்தனவனே, திருக்குடந்தையில் தாமரைகளெல்லாம் மலராரிற்கச்செய்தே உன்னுடைய திருக்கண்களாகிற தாமரைகள் அலருகின்றனவிலை; நான் என்செய்கேனென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், தந்திரத்தில் செய்தருளின உபகாரத்தையும் ஆஸ்திரிதவிஷயத்தில் செய்தருளும் உபகாரங்களையும் எம்பெருமானுக்கு அறிவித்து, ஏவம் என்றதுக்குவாவம் - இவனுணரில் இத்யாதி. “வாய்ஸெந தகஸெநவவவதிஸூரநயாஸியாஸெயிதஸூரந வஸுவஸுவஃபரானவஃ (௨௪½) :” உதிலுநாநாகாணெ [௩௮]ஹநுஜிஹுவதிவீ தா. “கிடந்தாய்கண்டேன்” என்றதுக்குவாவம் - எழுந்திருத்தல் இத்யாதி. எழுந்திருத்தலித்யாதி - வாக்யஸேஷமாய்க்கிடந்திறது. “எம்மானே” என்கிறதுக்கு இரண்டொவாம், —முந்தினது - இதுநம்மதென்று இத்யாதி. இரண்டாவது - வடிவோடொக்க இத்யாதி. வடிவோடொக்க - வடிவழகுபோலே. “இதுநம்மதென்று” இத்யாதிவாக்யத்தால் மலிதம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. அதாவது - அப்ராப்தமாகில் ஆறியிருக்கலாம், ப்ராப்தமாகையாலே “இப்போதேபெறவேணும்” என்னும்தவரையைப் பிறப்பியாகின்றது; இதறிந்து சீர்மாக உதவவேணுமென்கை. எம்மானே - ஆரவமுதே என்றதொடங்கி க்ரமேணர்வம். “வரவாநவலிகாகுது”, “சுஹிஷ்யாவரோஹாநாமுநெஷாஸூரீவாம தஃ”, “சுகாமவமிநொவூகூஸவெஷாவிஸ்யஸுவாஃ | ஹவணூராமெஷம வஹயொய்யாஸூதிமஹதஃ” உதூரதி, வஹவஹேவாஸக்யூவிதித்யு. (க)

† குண்டலிதம் வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராத; க்வாகிதம்.

ஹதனான நீ என் அபேக்ஷிதம் செய்தருளுகிறிலையென்று அவஸந்நாய், கிங்கத-வ்யுதா
3-வ்யாய்க் கூப்பிகெறுர்.

[எம்மானே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நாயனுமாய் என்னோட்டை ஸம்ஸ
லேஷைகயாரகஸ்வருபனுமாய் விஸ்லேஷதையாலும் நான் அவஸந்நனாகாதபடி உன்
ம-ணங்களாலே என்னை நிர்வஹிப்பதும்செய்து ஆஸிதர்க்கு ஈடாக டேவமதுஷ்யாதி
ஸஜாதீயமாய் அதிஸ்லாக்யமான எல்லாவடிவையுமுடையயாகவல்லையுமாய், ஆஸித
ப்ரித்ராணம்பண்ணப்பெற்றதால் நிரதிஸபதிப்பதியுத்தனுமாய் மேனணித்திருக்குமவனே!
[செம்மாகமலம் என்றுமேலுக்கு] - சிவந்து பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூக்கள் பெரு
நீர்மேலே மலராரின்றுள்ள திருக்குடந்தையிலே அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற
திருக்கண்கள் அலரக்காண்கிறிலேன். நான்செய்வதென்?

ப.—அநந்தரம், ஆஸிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணின நீ, உன்
கண்ணாலே புரட்டிப்பார்க்கிறிலே; நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

எம்மானே - (என்காரியம் நீயிட்டவழக்காம்படி) எனக்குஸ்வாமியாய், என் -
எனக்கு ஸத்த்வோடே புகம்பிறக்கும்படி, வெள்ளை - பரிஸுத்தமான, மூர்த்தி - வடிவை
யுடையாய், (அவ்வடிவமுனைக்காட்டி), என்னை - என்ஸத்தையழியாமல், ஆள்வானே -
அதுவிப்பித்துக்கொண்டுபோருமவனாய், எ - (இப்படி ஆஸிதார்த்தமாக டேவாதிச
ளான) எல்லாவகைகளையுமுடைத்தாய், மா - ஸ்லாக்யமான, உருவும் - அவதாரவிக்ர
ஹங்களை, வேண்டுமாற்றால் - இச்சாப்ரகாரத்தாலே, ஆவாய் - அங்கீகரித்து நிற்குமவ
னாய், எழில் - அவ்வோவிக்ரஹங்களிலுமாகலே * வுஃஸாஃஷுஷிவிதாவஹாரத்தைப்
பண்ணி, ஏறே - செருக்கனாயிருக்குமவனாய்வைத்து, செம் - சிவந்து, மா - பெருத்த,
கமலம் - தாமரைகள், செழு - ஸம்ருத்தமான, நீர்மிசை - ஜலத்தின்மேலே, தண் - எங்கு
மொக்க, மலரும் - மலருகிற, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, அ - அந்த, மா -
விஷ்ணுமான், மலர் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற, தண் - திருக்கண்கள், வளர்கின்
றானே - வளரும்படி கிடக்கிறவனே! நான் - நான், (இதற்கு), என் - என், செய்கேன் -
செய்வேன்? எல்லாத்தாமரையும் மலரச்செய்தே, இவையிரண்டுதாமரை என்னைநோக்கி
மலருகிறதிலையென்று கருத்து. “அம்மாமலரென்றது - அழகியபெரியமலர்” என்றும்
சொல்லுவர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கண்வளரக்கண்டேன், கண்களாலே குளிரநோக்
கக் காண்கிறிலேன் என்று முன்புபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லிக் கூப்பிகெறுர்.

[எம்மானே] - நீ நினைத்தபடியெய்யுதித்தனைபோக்கி என்னுடைய ஹிதத்
துக்கு நான்கடவேனோ. உடையவன் நினைத்தபடியன்றோ உடைமை. [என்வெள்ளை
மூர்த்தி] - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என்னை விஷயிகரித்தவனே! வெளுப்பாலே ஸூசி
யைநினைக்கிறது. மூர்த்தி-ரூபமாய், ஸ்வஹாவத்தை நினைக்கிறது. ஸூசிஸ்வஹாவன், எனக்
குத் தன்பேருகவுபகரித்தவன். [என்னையாள்வானே]-உன்னைப்பிரிந்துமுடியும் டிஸாகளி
லே மூணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிப்பித்துப்போந்தவனே! [எம்மாவுருவும்] [எ-உரு, மா-உரு]
எவ்வுருவுகொண்டால் ஆர்த்தரக்ஷணம்தலைக்கட்டும், அவ்வுருவைக்கொள்ளும்; அதுதான்
அப்ராக்ருத ஷிவ்யஸம்ஸாரமாயிருக்கை. [வேண்டுமாற்றாலாய்] - இச்சையாலே

என்னுதல். ஆஸ்ரிதர்க் கீடாகவென்னுதல். [எழிலேறே] - நித்யஸூரிகள் நடுவிருப்பிற் காட்டில், ஆஸ்ரிதர்கார்யம் செய்யப்பெறுகையாலே நிரதிஸய தீப்தியுத்தனய் மேனணித் திருக்கை. "பலபிறப்பாயொளிவருமுழுநலம்". [செம்மாகமலம்] - சிவந்து பெருத்தகமலம். [செழுநீர்] - ஜலஸம்ருத்தியைச் சொல்லுதல், தர்ஸநீயமென்னுதல். [அம்மாமலர்க் கண்வளர்கின்றனே] - அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் அலரக் காண்கிறிலேன். [அம்மாமலர்] - அவற்றோடு ஸஜாதீயமாயிற்றின இரண்டுபூ அலரக் காண்கிறிலே நென்றுமாம். தம்பக்கல் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணுகை - இவை மலருகையாவதென்றிருக்கிறார். [என்னைச்செய்கேனே] - இவையிரண்டுமலர்ந்தாலல்லது தரியாத நான் என்செய்வேன். இவ்வூரில் புஷ்பங்களடைய மலர்ந்து வண்டுகள் மயுபாநம்பண்ணிக் களிக்கச்செய்தேயும், இவையிரண்டும் மலர்ந்தால் அத்தேனைப்பருகவிருக்கிற நான் பட்டினிவிட்டேபோமித்தனையோ.

௩௩.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ப்ரதிவசநம்பண்ணுமையாலே, "உம்முடையகார்யம் நீரேசெய்யுமித்தனையன்றோ" என்றிருந்தானாகக் கோண்டு, முன்புபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லிக் கூப்பிகேற்றார்.

[எம்மானே] - உடைமையோ! உடையவனே "உடைமையைநிர்வஹிப்பார். "நீயே உன்கார்யம்செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்" என்கைக்கு வேறும் நானேயாயிருந்தேனோ. எம்மானே-என்னுதனே! [எம்மானேயென்வெள்ளாமூர்த்தி] - "வகிவிழாவு", (பதிவீஸ்வஸ்ய), "யஸ்யாவு" (யஸ்யாஸ்யமி) என்கிற ப்ரமாணங்கொண்டறிந்தேனோ.

இரண்டாம்பாட்டு, - எம்மானே இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரி - உப்படி இத்யாதி. உம்முடையகார்யம் நீரே செய்யுமித்தனையன்றோ வென்றது - மலம் உம்மதானபின்பு அதுக்குத்தக்க ஸாயநாறுஷ்ட்டாநமும் நீரே செய்யுமித்தனையன்றோவென்றபடி.

"எம்மானே - என்னுன்செய்கேன்" என்று அந்வயத்தைவிவக்ஷித்து, ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணப்போகாதென்கிறவிடத்திலே ஸ்வாமிதவத்தைச்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜனமே தென்ன - உடைமையோ இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - ஸ்வம்மான என்னைப்பெறுகைக்கு ஸ்வாமியானநீயே ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமத்தனை யென்றிறே, அத்தையருளிச் செய்கிறார் - நீயே இத்யாதி. வேறும்நானேயாயிருந்தேனோ-சேவலம் ஸ்வதந்த்ரஸூயிருந்தேனோ, உமக்கு ஸ்வம்மன்றோவென்றபடி. இவ்விடத்திலே - "யெநாயவனொஹிவவகிவொகெ தெநாதகாய-பாணிலுஜாநஹனோ | காயெயுஷுதெஷாஹவஹிநாயாபெஸ்யுஷ்யாடியொநாரியயாயயாஹோ" என்கிறஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். இது - பாண்டவர்கள் நியித்தமாக ஸாத்யகி நம்பிமூத்தபிராணைப்பார்த்துச்சொன்னது. அதாவது - ஆரண்யபர்வத்திலே யயாதிநியுடைய பெண்ணின்பிள்ளைகள் ஸைப்யன்முதலானார் நாலுபேர்; இவர்கள், யயாதி ஸ்வர்க்கத்திலேயிருந்து விழுந்தபோது தங்கள் ஸுக்ருதங்களைக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றி ஞார்களுென்றுகண்த. "எம்மானே" என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் உபாஸகர் ஸ்வயந்தந்தாலே தங்கன்கார்யம் செய்துகொள்ளவில்லையோ? என்ன,—"எம்மானே" என்கிறவிது - ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்னுபிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - வகிவிழாவு இத்யாதி. யஸ்யாவுநகரணொரி, - யஸ்ய - ஸாஸ்யாஸ்யு, ஓரொஸ்யாவு, தஸ்ய, நானொரி - அதிர்மயிக்கிறேனல்லெனென்றபடி. "வெள்ளை" என்று - வெளுப்பாய், ஸுத்தியைச்சொல்லி, "மூர்த்தி" என்று - ஸ்வரூபமாய், ஸுத்தஸ்வரூபனாகையாலே

பின்னை எங்ஙனே செய்தபடி? என்னில்,—ஸூகஸ்வரூபனாகையாலே, தன்படிகளி லொன்றும் குறையாதபடி எனக்குத் தன்பேறுகத் தானே காட்டக்கண்டேன். சிறிது மயர்வுகிடக்க நீ யருளிஞாயாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. † (முர்த்தி - ரூபமாய், ஸ்வ லாவத்தநீனைக்கிறது. ஸூகஸ்வஹாவனே) [என்னைபாள்வானே] - காட்டேகிறபோது தெரியக்காட்டி, பின்னை என்வழியேயாக்கி என்னைக்கைவிட்டாயோ. * அஞ்சிறையமட நாரை, * மாசறுசோதி தொடக்கமான வ்யஸநங்களையும்போக்கி மூணஜ்ஞாந்தாலே யரிப்பித்துக்கொண்டுபோந்தபடி. [எம்மாவருவும்] - எனக்காசவும் ஆஸ்திரக்காகவும் நீபடும்பாடு அறிவுதியே, எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமானவிக்ரஹம். அதாவது - “ஐ சூ கிஸ்வாஸ்யிஷாய” (ப்ராக்குதிம்ஸ்வாமதிஷ்டாய) என்கிறபடியே அப்ராக்குதலிவ்யஸம் ஸ்யாகமாயிருக்கை. [வேண்மொற்றால்] - “தனக்குவேண்டுருக்கொண்டு” என்கிறபடியே இச்சையாலேயென்னுதல், ஆஸ்திர வேண்மொற்றாலென்னுதல். ‡ “தமருகந்ததேவ்ருவ மல்வருவந்தானே” என்னக்கடவதிறே. [எவ்வுருவும்வேண்மொற்றாலாவாய்] - “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்”, ஆஸ்திரார்த்தமாக நீகோள்ளாதவடிவுண்டோ. [எம்மாவருவும்] - எல்லாவடிவும் அலுன்கொண்டதானாகையாலே ஸ்லாக்யமாயிருக்கிறபடி. அதாவது - “சூவி ஷ-தி-தி” (ஆவிர்ப்பூதம்). என்கிறபடியே அப்ராக்குத லிவ்யஸம்ஸ்வாநத்தை இதர

பா.—தீதாஸுபதயெ-௧, (சுஜெரவிஸஸவ்யபூதாஹி தாநாஸி லொலிஷது | ஐசூகிஸ்வாஸ்யிஷாயஸுஸவாஸ்யிஷாயபா ! ௧! ”.

ஸ்ரீவிஷு-௨-ராரண வஜ்ஜெரெஸ [௩] “தகொலிஷஜமதூபொ யாயாஸு-தமாநுநா | டெவகீவ-திவ-ஸந்யாயாஸிஷ-தி-தி-த-ஹி-த-தா || ௨ || ”

எனக்குத் தன்பேறுக * முயர்வறமதிரலமருளிணென்றிரர் - ஸூகஸ்வரூபன் இத்யாதி. “ஒன்றும் குறையாதபடி” என்றத்தை விவரிக்கெரர் - சிறிது இத்யாதி. “எம்மாவரு” என்ற துக்கு மூன்றுபொருள்,—அதில் முந்தினது; “எம்” என்று - வஹுவசமாய், அதக்கர்த்தம்- ‘எனக்காகவும்’ இத்யாதி. “எ” என்றதுக்கு - எவ்வகையாலும் என்று இரண்டாமர்த்தம் - எவ் வகையாலும் இத்யாதி. எவ்வகையாலுமென்றது - அப்ராக்குதமாகையாலும், இச்சரிவந்தநமா ளகையாலும், பரார்த்தமாகையாலுமென்றபடி. அவதாரவிக்ரஹத்துக்கு வைலக்ஷண்யமுண்டோ? என்ன - அதாவது இத்யாதி. வேண்மொற்றால் - இச்சித்தப்ரகாரத்தாலே இதிஸப்தார்த்தம். தான் இச்சித்தபடியேயென்னுதல், ஆஸ்திர இச்சித்தபடியேயென்னுதல். ஆஸ்திர வேண்டின படியே விக்ரஹத்தைக்கொள்ளுமோ? என்ன - தமருக! தது இத்யாதி. “எ” என்றதுக்கு - எல் லாமானவென்று மூன்றாமர்த்தம் - எவ்வுருவும் இத்யாதி. அதில்ப்ரமாணம் - எந்நின்ற இத்யாதி. ஸகலஜாதிகளிலும் அலுநீர்ணனாவனே இத்யார்த்தம். மாவரு - விலக்ஷணவிக்ரஹம். இது - அர்த்தத்யயத்துக்குமொக்கும். “வேண்மொற்றால் - எம்மாவருவமாவாய்” என்று அர்த்தத்யயத் திலும் அர்வயிப்பது. இச்சித்தபடியே எவ்வுருக்காக விலக்ஷணமான அவதாரவிக்ரஹங்களைபு டையனானவையென்று ப்ராபுமிதார்த்தம், இச்சையாலே எல்லாவகையாலும் விலக்ஷணமான விக்ரஹங்களைபுடையவன் என்று இரண்டாமர்த்தம். அநேகமான விக்ரஹங்களைபுடையவனே யென்று மூன்றாமர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. “வேண்மொற்றால்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து- ஆஸ்திரார்த்தமாக இத்யாதி. “மாவரு” என்றதுக்கர்த்தம் - எல்லாவடிவும் இத்யாதி. இந்த வாக்யம் - திர்யமூதிவிக்ரஹங்கள் ஸ்லாக்யமாயிருக்குமோவென்கிற ஸங்கைக்கு பரிஹாசமாயு

† குண்டலிதம் க்வாதித்தம். ‡ முதல்திருவந்தாதி—௪௪.

ஸஜாதீயமாக்குமித்தனையிறே. “ரூபவநிபுரோஜய” (ரூபமந்யத்தரோமஹத்) என் னுமித்தனையிறே. [வேண்மொற்றாலாவாய்] - கர்மமடியாக இவன் பிறக்குமாபோலையிறே அங்கரஹமடியாக அவன்பிறக்கும்படி. இருவர்க்கும் பிறவியொக்கும். இவனுக்குக் கர்ம ஸூயம்பிறக்க ஐந்தஸூயம்பிறக்கும், இவன்கர்மம் அவன்காலிலே குனியப்போம்; அவ னுக்கு நித்யமாய்ச்செல்லாநிற்கும். இனி அவனுக்குக் கர்மமென்னப்பார்க்கிறது - அங்கர ஹத்தையிறே, அதுதானும் நித்யமிறே அவனுக்கு. இவனுக்கு இவன்தன்னளவிலே பிறக்கவமையும், அவனுக்கு எல்லார்க்குமாகப் பிறக்கவேணுமே. இவனுக்குக் கர்ம மடியாக வந்ததாகையாலே ஸ்வார்த்தமா யிருக்கும்; அவனுக்கு அங்கரஹ மடியாக வந்ததாகையாலே பரார்த்தமாயிருக்கும். * “ஸஹுமிநிபுரோஜய” தானி ஜநாநி தவது” (பஹுமிநிமெவ்யதீதானி ஜநாநி தவச) லிறே. தவது என்கிறது-உன்னுடையபிறவி மெய்யா யிருக்குமாபோலே என்னுடையஜநம்மும் ஐந்தரஜாலிகமன்றுகாண். இப்படியிராதவன்று

தருஷணெஸு [௭]. “ஸுஸாஸூக்யஸுஸுதாநுபயசுபுதிஷி தாநி | ததிஸுரூபவெஸுரூபுரூபவநிபுரோஜய || ௭௦ ||”.

மிருக்கிறது. “அவனுடையவிக்ரஹம் அப்ராக்ருதம்” என்கிறதுக்குப் ப்ரமாணம் - ரூபவநிபுரோஜ இத்தாதி. “ஸுஸாஸூக்யஸுஸுதாநுபயசுபுதிஷி தாநி | ததிஸுரூபவெஸு ரூபுரூபவநிபுரோஜய” உதிஷெஷ. “தெவகீவ-வஸுந்யாயா ராவ ஹ-தி-தாநி” உதிஷெஷ. விஸுரூபவெஸுரூபு-விஸ்வத்திலுண்டான ரூபங்களைப்பற்ற விலக்ஷணமாயிருக்கும். இப்படி அழகாலே விலக்ஷணமாய் உபாஹந்தரவ்யம் ஒன்றாயிருக்குமோ? என்ன, சுந்யூச - வேறாயிருக்கும். அதாவது - அப்ராக்ருதமாயிருக்குமென்ற படி. “ஆவாய்” என்ற வர்த்தமாதத்துக்கு அர்த்தம் - கர்மமடியாக இத்தாதி. ஆனால் இருவர்க்கும் வாசியெதென்ன-இருவர்க்கும் இத்தாதிவாக்யதவயம். கர்மஸூயம்பிறக்கைக்குஹேதுவேதென்ன- இவன்கர்மம் இத்தாதி. நித்யமாகச்செல்லுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இனி அவனுக்கு இத்தாதி. அதுதானும்நித்யமிறே அவனுக்கு - ஆனபின்பு, அங்கரஹத்துக்கு முடிவில்லாமையாலே அங்கரஹ கார்யமான பிறவியும் நித்யமாய்ச்செல்லாநிற்கு மென்றபடி. அதுதானும் என்ற சஸப்தம் - ஸ்வரூப நித்யதவத்தைஸமுச்சயிசுகிறது. நித்யதையாலே வ்யாவ்ருத்தியருளிச்செய்து, பரார்த்ததையாலும் வ்யாவ்ருத்தமென்கிரூர்-இவனுக்கு இவன்தன்னளவிலே இத்தாதி. இந்தஸ்வார்த்தபரார்த்தத்தைக் றுக்குஹேதுவேதென்ன-இவனுக்குகர்மம் இத்தாதி. ஈஸ்வரனுடைய அவதாரங்கள் அஸங்க்யாத் தங்களாயிருக்குமோ? என்ன, -ப்ரமாணம் - ஸஹுமிநி இத்தாதி. “ஸஹுமிநிபுரோஜய” தானி ஜநாநி தவது || ௭௦ || தாநுஹெவதவஸு-நாநி நகூவெவதவஸு || ௭௧ ||” உதிஷீதாயாநுதாநெயு. ஸ்லோகார்த்தம் - தவது இத்தாதி. ஜந்மரஹிதனாயிருக்கிறீ இப்படி அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுகிருயென்றால், இது ஐந்தரஜாலிகமொழியு ஸத்யமாகக் கூடுமோவென்று அர்ஜுநன் ஸங்கிக்க; உன்னுடைய பிறவி எப்படிஸத்யம், அப்படி இதுவும் ஸத்யமென்றபடி. “தவது” என்கிறது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறது. இப்படியிராத வன்று இத்தாதிவாக்யத்துக்குக் கருத்து - அவதாரங்கள் அஸத்யமானால், அவதாரங்களில் உத் தங்களான “ஸுக்ஷுபேஷ” இத்தாதிஸ்லோகங்களும் அஸத்யங்களாகையாலே, அவ்வார்த்தை களை விஸ்வவித்து நிரஹராயிருக்கக்கூடாதென்று. அன்றிக்கே, இப்படி அவன் அங்கரஹத் தாலே அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணாதபோது, இவனுக்கு “அவனோஷகன்” என்று விஸ்வ வீத்து நிரஹராயிருக்கவிரகில்லையென்கிரூர் - இப்படிஇராதவன்று இத்தாதி. ஆவாய் - ஆகிற

இவனுக்கு மார்விலே கைவைத்துநங்கவொண்ணாதே. [எழிலேறே] - இப்படி ஆனாதார்த் தமாகப் பிறவாரின்றால் பழையபுகரீற் குறைந்துவருமோ? என்னில்,—பண்டில்லாத வெழுலுமுண்டாயிருக்கை. கர்மத்தாலேபிறக்கிலேறே நிறக்கேடாவது. *பலபிறப்பாயொளி வருமுழுநலமேறே. “ஸுஉஸ்யோபாநவதிஜாயஜாநம்” (ஸுஉஸ்யோந்பவதிஜாயமாநம்) ஸவ்வ என்கிறதேறே - எல்லார்க்கும் பிறக்கப்பிறக்கப் புகர் அழிந்துவரும், இவனெருவ னுக்கும் பிறவாரின்றால் புகருண்டாகாநிற்குமேறே. தேசமறியப்புகருண்டாய் நெஞ்சுவேறுத் திருக்குமோ? என்னில்,—“பிறக்கப்பெற்றே” என்னும் மேனணிப்பை யுடையரு யிருக்கும். “பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறு” என்கிறபடியே. “வானிளவரசு” என்கிறபடியே அகம்படிவைத்த அரசாயிருக்கும் அங்கு, அச்சேறுப்புத்தீர் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கப்போந்த விடமேறே இது, ஆகையாலே, அங்குநின்றும்போந்து பிறந்தபின்பாயிற்று எழிலேறாயிற்று. அடியறிவார் “ ஹவாஹாராயணொடெவம்” (பவாந்நாராயணேதேவ) என்றால், அது

ப்ர.—(எழிலேறே) யஜுஷி, [கஷ - ௩, ஹ - ௬, சு - ௧] ‘யாவாவஸு வாஸாவாரிவீதசுமாதஸ்யோபாநவதிஜாயஜாநம் | தமயிராஸ்கவயஉஹயநி ஸாயியொஜநஸாடெவயஹம்’.

யாஜகாஸ்தே [௧௨௦] ராவணவயாநகரே, “உத்யுக்ஞொதொகவா நெனெஸஸூரீதொகஸ்யாராவவம் | கஸ்யவீதீதஸ்யோஜாநாநொயஜிஷ்யதாந வரம் || ௧௦½ || சூதாநாநாஷாநெந்யாஜிஷ்யாராயாநதஜி | யொஹாயஸ்யதஸூர ஹம்ஹவாநஸூரீதொநி || ௧௧½ || உதிஸ்யாவாணங்காசுதஸ்யஹாஸ்யஹவிஷாந வரம் | கஸ்யவீத்யுணுநெராயிஸத்யுஸத்யவராசு || ௧௨½ || ஹவாஹாராயணொ டெவஸ்யோஸ்யுநாயுயொவிஹம் | வஸகஸ்யொவராஹஸுஹம்ஹதஹவ்யஸவத ஜிசு || ௧௩½ ||”.

வனே. அதக்கு ஹேதுவேதென்ன - கர்மத்தாலே இத்யாதி. பிறக்கப்பிறக்கப் புகர் அதிஸ யிக்கைக்கு ப்ரமாணம் - பலபிறப்பாய் இத்யாதி. “ஆத்மாவைப்போலல்ல இவன்பிறவி” என்றதுக்கு ப்ரமாணம்- ஸுஉஸ்யோபாந இத்யாதி. இந்தஸ்ருதியிலே - சேதநவ்யாவ்ருத்தி தோன்றுகிறதோ? என்ன - ஸவ்வ இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. “ஏறே” என்கிறபதத்துக்கு அவதாரிகை - தேசமறிய இத்யாதி. மேனணிப்பு - மர்வம். அவதரித்த விடத்தில் வருஷஹம்போலே மேனணித்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - பட்டி இத்யாதி. ஸ்வைர ஸஞ்சாரம்பண்ணி அத்தாலே அத்விதீயமான கறுத்த வருஷஹம்போலே மேனணித்திருக்குமவ னித்யர்த்தம். நாயிச்சியார்தீநமொழி, பதினொளந்திருமொழி, முதற்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம் - வானிளவரசு இத்யாதி. வானிளவரசு-வருஜமந்திரிகள்கேழே வாலராஜாவானவன் வர்த்திக்கு மாபோலே, பரமபதத்துக்கு இவரசாயுள்ளவனித்யர்த்தம். பெரியாழ்வார்தீநமொழி, மூன்றும் பத்து, ஆரந்திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு. அகம்படி - பழையபடியார். கெறுப்பு - ஸங்கோசம். ஸாயை. “இதுவே இஷ்டமாய் மேனணித்திருக்கும்” என்கைக்கு ஹவதுத்தியையருளிச்செய் கிறார் - அடியறிவார் இத்யாதி. துழ்த்துக்கோடுக்கை - ஆணையிட்டிக்கோடுக்கை. “ஹவாஹா ராயணொடெவஸ்யோஸ்யுநாயுயொவிஹம் | வஸகஸ்யொவராஹஸுஹம்ஹதஹவ்யஸவத ஜிசு || ௧௩½ ||”.

அஸஹ்யமாய், “சூதாநஃநாநுஷஃ” (ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) என்றும், “சுஹௌவாஸாநுவாஜாதஃ” (அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ) என்றும் சூழ்த்துக்கோடே கும்படியிறே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடிருக்கும்படி. [செம்மா இத்யாதி]-அவதாரகாலத்தி லுதவாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடியிறே கோயில்களிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளு கிறது. [செம்மாகமலம் இத்யாதி] - பரிமளம் முகத்தேவந்தலையேறிய அதுதானே தோடை குத்தக்கிடந் துறங்குகிறபடி. சிவந்த பெரியகமலங்களானவை, தர்ஸநீயமான நீரையமுக்கி மேலேயலருகிறபோது, கடல்நீர்மானவடிவையும் அங்குத்தை யவயவங்களையும் காட்டா நின்றன. [செம்மாகமலம்] - அரைக்கணத்திலே செவ்விமாறுகிறதாமரை அங்குத்தைக் கொப்பாகாதிதே, வருந்திச்சோல்லும்போதும் இத்தனையேறிட்டுச் சோல்லவேணுங்காணும். [அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றனே]-அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் அலரக் காண்கிறலேன். [அம்மாமலர்] - அவற்றோடே ஸஜாதீயமாயிற்றின இரண்டோ அலரக்காண்கிறலேனென்றுமாம். [என்னான்செய்கேனே] - இவையிரண்டு மலர்ந்தாலல் லது யரியாதிருக்கிற நான் என்செய்கேன். திருக்குடந்தையிலே தாமரைகள் அலர்ந்தால் மயபாநம்பண்ணக்கடவ வண்ணுகள் மயபாநம்பண்ணிக்களியாநின்றன, இத்தாமரை கள் அலர்ந்தால் மயபாநம்பண்ணக்கடவவண்ணே இங்ஙனே பட்டினிகிடந்துபோயித்த னையோ. [என்னான்செய்கேனே]-“இக்கூப்பீடு உருவச்செல்லும்” என்றிருக்கிறயோ, சென் றற்றதுகிடாய். “இவையொழிய மயபாநம்பண்ணேனும்” என்கையிறே இவர்க்கு இங்ஙன் படவேண்டுகிறது. இனி இவையலருகையாவது-விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணுகைகாணும். அவன்கண் விழியாதபோது இவர் கண்விழிக்கமாட்டாரே. (௨)

ப்ர.—ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவஞ்சுரோஸே [௧௩] மொவய-௩௮ நாலாணா நனாரெ, “நாஹௌவாஸாநமநுவ-௩௮ நயகொநாநுஷாநவஃ | சுஹௌவாஸாநுவா ஜாநொநொததவிஷ்ணுநொதாநுயா || ௧௨ ||”.

ஸவதூஜிஃ” ஐதி யுபகாஸ்யைஷா. “சூதாநஃநாநுஷஃ” நாராஸ்யஸா யாதூஜிஃ” இத்யாதி. “நாஹௌவாஸாநமநுவ-௩௮ நயகொநாநுஷாநவஃ | சுஹௌவா ஸாநுவாஜாநொநொததவிஷ்ணுநொதாநுயா” ஐதிவஞ்சுரோஸே, கோயில்களிலே என் கிற ஸஹவசநத்துக்கு-“நாகத்தணைக்குடந்தை” இத்யாத்யதுஸந்தேயம். “செம்மாகமலம்” என்றதுக்கு - ஹோக்யமாயிருக்குமென்று, ஹோக்யதைக்குறுப்பாகஹாவம் - பரிமளம் இத்யாதி. அவன்திருமேனிக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கும் போவியாயிருக்குமென்று உபமாநபரமாக ஹாவா ந்தரம் - சிவந்த இத்யாதி. “செம்மா” என்றவிசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - அரைக்கணத்திலே இத்யாதி. “அம்” என்று - அழகாகவர்த்தம் - அழகிய இத்யாதி. “அ” என்று பூர்வபராமர் ஸியாக்கி அர்த்தாந்தரம் - அவற்றோடே இத்யாதி. “அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றனே, என் - செய்கேன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - திருக்குடந்தையிலே இத்யாதி. “நான்” என்றதுக்குஹாவம் - இக்கூப்பீடு இத்யாதி. அல்லாதபூக்களில் மயபைப்பாநம்பண்ணவொண்ணாதோ இவர்க்கென்ன - இவையொழிய இத்யாதி. “கூபேநுஜிஃ” என்னக்கடவதிறே. சென்றற்றதுகிடாய்-முடி யுமளவாயிற்று கிடாயென்றபடி. ஸ்வாபதேஸம் - இனியிலை இத்யாதி. க்ரமேணவ்யஃ. (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னுன்செய்கேன்யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றும்
உன்னுல்லால்யாவராலும் ஒன்றும்குறைவேண்டேன்
கன்னுர்திள் துழ்குடந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவாணாள்
சென்னுளெந்நாளாந்நாள் உனதாள்பிடித்தேசேலக்கானே.

ஆ.—(என்னுன்செய்கேன்) என்னுளொருசெயலில்லை, நீயல்லது எனக்கு
மற்றொருமதியில்லை, என்னுடைய யத்நத்தாலே உன்திருவடிகளைப் பெறக்கடவகைவோ !
பார்த்தருளுகிறது, உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய
வேறொருபாயத்தால் பெறிலும்வேண்டா; ஆனபின்பு, இனி இவ்வாற்தமா உள்ளகாலமும்
உன் திருவடிகளைப்பிரியாதேயிருக்கும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், இப்படி கூப்பிட்டவிடத்திலும் ஸ்வாவிலவ்விதம்
பெருமையாலே 'நம்முடைய நிர்வாஹம் நாமே செய்துகொள்வோம்' என்று பார்த்தருளி
னாகாதே! என்று நினைத்து; 'என்னுடைய அபேக்ஷிதங்கள் நீயே செய்தருளவேணும்'
என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - உன்திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு என்னுற் செய்ய
லாவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லை; உன்னையொழிய வேறு நிர்வாஹகருண்டாக ஸம்வாவ
னையுமில்லை. என்னை நீயே விஷயீகரிக்கப்பார்த்தருளினாயோ? தானே யத்நம்பண்ணிவரு
கிறுனென்று விடப்பார்த்தருளினாயோ? [உன்னுள்என்றுமேலுக்கு]-நானேயத்நம்பண்ணி
உன்னைப்பெற அமையுமென்று இருக்கிறாயாகில் என்னுடைய யத்நத்தாலேயாதல் ஹேத்
வந்தாங்களாலேயாதல் வரும் ஒன்றால் யரிக்கும் ப்ரக்ருதியல்லேன். 'ஸ்நேஹிகளுக்குஎன்
புகருகிறதோ?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடி செம்பாலேசெய்த திருமதின்குழந்த திருக்கு
டந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! என்னுடைய ஆத்மா உண்டாய்ச்செல்லும்நாள்
எத்தனைநாளுண்டு? அத்தனைநாளும் உன்திருவடிகளைப்பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்
தருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அகிஞ்சந்நாள் நான் உன்னையொழிய வேறொருவராலும்
அபேக்ஷையையுடையேனல்லேன்; இப்படியாக்கின நீயே, யாவதாத்மவாவி உன்திருவடி
களிலே யடிமைகொண்டருளப் பார்க்கவேணுமென்கிறார்.

நான் - (கர்த்துவம் ஸ்வாயீநமல்லாத) நான், (ஸ்வரக்ஷணர்த்தமாக), என் -
என்னப்ரவ்ருத்தியை, செய்கேன் - பண்ணுவேன்; (வேறு, தந்தாங்காரியம் தார்தாமறி
யாத சேதநிலி), களைகண் - ரக்ஷகராவார், யார் - ஆர், என்னை - (அஸக்தனா) என்னை,
என்செய்கின்றும் - (துஸ்ஸகோபாயங்களிலே மூட்டநினைத்திருக்கிறாயோ, உனக்கே ஹ
மாக ஏறிட்டுக்கொள்ள நினைத்திருக்கிறாயோ), என்செய்யவிருக்கிறாய்? உன்னுல்லால் -
(ஸ்வரக்ஷைகனுப்ப்பாப்தனாய் ஸக்தனா) உன்னையொழிய, யாவராலும் - (அரக்ஷகராய்
அப்ராப்தராய் அஸக்தரானவர்கள்) ஆரேனுமொருவராலும், ஒன்று - ஒரு, குறையும் -
குறையும், (நிரம்புபதாக), வேண்டேன் - வேண்டியிரேன்; கண்-சிக்கெனவு, ஆர் - விஞ்சி

யிருக்கிற, மதிள் - மதிள், சூழ் - சூழ்ந்த, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே! அடியேன் - உனக்கடியேனான என், அரு - ஆத்மவஸ்து, வாழ் - உஜ்ஜீவிக்க்கும், நாள் - காலம், செல் - அநுவர்த்திக்கும், நாள் - நாள், எ - எத்தனை, நாள் - நாள், அந்நாள் - அந்நாளெல்லாம், உன் - உன், தாள் - திருவடிகளை, பிடித்தே - அவலம்பித்துக்கொண்டே, செல - நடக்கும்படி, காண் - பார்த்தருளவேணும். கன் - நென்று - தொழிலுமாம். அருவென்று - அணுருபமான ஸ்வரூபம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், இப்படி கூப்பிட்டவிடத்திலும் அலிமதம்பெருமை யாலே, “தானே ஸாயநாதுஷ்டாநம்பண்ணிவருகிறான்” என்று கைவிட்டிருந்தான்” என்று நினைத்து, என்னபேக்ஷிதம் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[என்னான் இத்யாதி] - உன் திருவடிகளைப்பெறுகைக்கு என்னாற் செய்யலாவ தில்லை. எனக்கும்செயலுக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. ஒரு஁ர்வலன் தலையிலே மலையை யெடுத்திடுப்போலே யிருக்கையிறே என்னை ஸாயநாதுஷ்டாநத்திலே மூட்டுகையாவது. ஒருஸர்வஸுத்தி நிர்வஹிக்கும்த்தை நான்செய்யவோ. நீர் ஁ர்வலரானால் வேறேசிலர் நிர் வாஹகரானாலோ? என்ன,—[யாரேகளைகண்] - ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸக்தரானவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ. அமிழ்ந்துவார் அமிழ்ந்துவாரை எடுக்கவோ. என்னளவும் புகுர நில்லாதவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகராகவோ. [என்னையென் செய்கின்றாய்] - நீ உன் னைத்தரப்பார்த்தாயோ, உலாயாந்தரங்களைக்காட்டி யகற்றப் பார்த்தாயோ. “நெறி காட்டி நீக்குதியோ”. [உன்னால்லால் இத்யாதி] - நானும் எனக்குக்கடவனாய், பிறரும் ஸக்தரானவன்றும், உன்னால்வரும் நீயொழிய என்னால்வரும்நீயும் வேண்டா, பிறரால்வரும்நீயும் வேண்டாவென்கை. “கூடுவொவாய஁டுகொடுவ஁”. [கன்னாற் மதிள்] - செம்பாலேசெய்த மதிளென்னுதல்; கன்னென்று - தொழிலாய், தொழில்மிக் கிருந்துள்ள மதிளென்னுதல். “என்புகுருகிறதோ” என்று ஆஸ்ரிதர்க்கு அஞ்சவேண்டா திருக்கை. அவன்ஸக்தியை யநுஸந்தித்துத் தமக்கு அவன் மதிளாக நினைத்திருப்பர், அவன் ஸௌகமார்யத்தைப்பார்த்தால் மங்களாஸாஸநம்பண்ணுமித்தனையிறே. மதிளுக்கு மதிளிகிறார். உபாயம் ஸந்நிஹிதமாய் ஸர்வக்ஷிதமானால் கொள்ளப்புகுகிறகார்யம் என்? என்னில்,—[அடியேன் இத்யாதி] - என்னுத்மாவுண்டாய்ச் செல்லும்நாள் எத்தனை நாளுண்டு, அத்தனைநாளும் உன்திருவடிகளைபே பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருள வேணும். [அடியேனரு] - உனக்கு அநந்யார்ஹஸேஷமான ஆத்மவஸ்து. தாம்நினைத்த பரிமாற்றம் கிட்டாமையாலே, “அதுக்கடியான அயுவஸாயங்குலைகிறதோ” என்று அஞ்சி, அதுகுலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிற ரொன்றுமாம். “உன்னால்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்” என்கிறது குலையாதபடி பார்த்தருளவேணும். அயுவஸாயமிது, ருசியில்வந்தால் பரம஁த்தியுத்தர், விளம்பத்துக்கு அடியென்? என் னில்,—஁த்திவிபாகத்துக்காகவும், இவருடைய ப்ரேமம் வழிந்தசொல்லாலே நாட்டைத் திருத்துகைக்கும்.

ந.டு.—மூன்றும்பாட்டு. இப்படி நசையற்றப்போலே துடித்துக்கிடந்து கூப் பிட்டவிடத்திலும்; குளிரநோக்குதல் வின்வுதல் செய்யாமையாலே, பேறு தம்மதானால் பெறுவார்க்கும் சிலசெய்யவேண்டுமென்று இருந்தானாகக்கொண்டு; நான் என்காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ, நீசெய்து தலைக்கட்டித் தரவேண்டுமென்கிறார்.

[என்னுன்செய்கேன் யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்] - என்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? பிறர்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? நீயேசெய்யக்கடவதாக நீனேத்திருக்கிறாயோ? [என்னுன்செய்கேன்] - “நான்செய்வது எது” என்று கேட்கிறாரல்லர், நான் செய்து தலைக்கட்டுவதாக நீனேத்திருக்கிறவற்றுக்கும் எனக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. [யாரேகளைகண்]-அமிழ்ந்துகிறார் அமிழ்ந்துகிறாரையேடுக்கவோ. *வொய்யக்வொய்யாடி பண்ணுகைக்கும் ஆளல்லாதவர்கள் என்கார்யம்செய்யவோ. [என்னையென்செய்கின்

பர்.—(என்னுன்செய்கேன்) மீ தாவுஸுஸுஜெ, உஜி தாஜிஜ, தபு, ரணாவொ யுக்வொய்யாடி | கயபனுஸூரோமி துஜு துஷு கிவாஜிவ || சு ||”.

மூன்றும்பாட்டு.—என்னுன் இதயாதி. “என்னுன்செய்கேன்”இதயா தியைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - இப்படி இதயாதி. நசையற்றப்போலே - தம்முடையப்ராணனில் நசையற்றப் போலேயென்றபடி.

“என்னுன்செய்கேன்” என்று - தம்முடைய செயலறுதியும், “யாரேகளைகண்” என்று - பிறர் ரக்ஷகரல்லாமையும், “என்னையென்செய்கின்றாய்” என்று - அவனைக்கேட்கிறதுமான இம் மூன்றிலும் இவர்க்குண்டான ஹாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்மேலே இதயாதி. “இவன் தானே ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணுகிறான், நாமென்” என்று என்மேலேயாக்கி முகங்காட்டா திருக்கிறாயோ, அஸஸாயநாறுஷ்ட்டாநத்துக்கு நான் ஸ்ஷமனல்லெனென்கிறவிது - என்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ என்றதுக்கு தாத்பர்யம். “இவன் ஸாயநாறுஷ்ட்டாந ஸ்ஷமனல்லனையாகிலும் பிறர் இவனை ரக்ஷிக்கிறார்கள்” என்று அவர்கள்மேலேயாக்கி முகங்காட்டாதிருக்கிறாயோ, அவர் கள் ரக்ஷிக்கமாட்டார்களென்கிறவிது - பிறர்மேலே விட்டிருக்கிறாயோ என்றதுக்கு தாத்பர்யம். “தன்னிலையும் பிறர்நிலையும் இப்படியானபின்பு நாமேயன்றே உளோம்” என்று நீயே ரக்ஷிக்கப் பார்த்தாயோ என்கிறவிது - நீயேசெய்யக்கடவதாக நீனேத்திருக்கிறாயோ என்றதுக்கு ஹாவம், என்னுன்செய்கேனென்றது - அநுவாதமன்றிக்கே ப்ராஸ்நோக்தியுமன்றிக்கே, ஸ்ஷேபோக்தியாய், அஜ்ஞாய அஸக்தனான நான் என்ன ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவேனென்றபடி. இதைக் காட்டுகிறார் - நான்செய்வது இதயாதி. என்னசேர்த்தியுண்டு என்கிறவிடத்திலே - ஸ்ரீவசநஹு ஷணத்திலே, “என்னுன்செய்கேன் என்கிறவிடத்திலே இம்மூன்றுமுண்டு” என்றருளிச்செய்த அர்த்தத்யாயமும் விவக்ஷிதம். அதாவது - எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்திகண்டு இரங்கக்காணு மையாலே, தன்னைப்பெறுமிடத்தில் சில ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணவேண்டுமென்று இருந்தா னாகக்கொண்டு; உபாயாந்தராறுஷ்ட்டாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞாய அஸக்தனான நான் என்செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தந்தோமே? என்னில்,—நீதந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபபாரதந்த்ர் யத்தை யுணர்ந்து “ஸாயநாறுஷ்ட்டாநம் அப்ராப்தம்” என்றிருக்கிற நான் என்செய்கேன்; ஸ்வ ரூபத்துக்குச்சேராதாகிலும் உன்னைப்பெறலாமாகில் அதுதன்னை அநுஷ்ட்டிக்கலாயிற்றிறே, ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைத்தந்தாயாகில், ஹக்திரூபாபந்ஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையும் அடை வுபட அநுஷ்ட்டிக்க ஸ்ஷமனல்லாதபடி ஹக்திரூபவஸானுனென் என்செய்வேனென்றபடி. நீர் அஸக் தானால், ஸக்தரான தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷகரானாலோ? என்ன - அமிழ்ந்துகிறார் இதயாதி. அதா வது-அஸக்தரென்றபடி. எடுக்கமாட்டாவிட்டால் உசாத்துணையாவர்களோ? என்ன-வொய்யக்வொ யுன்செய்கேன். அதாவது - அஜ்ஞாதயாலும் என்கார்யம் செய்யமாட்டார்களென்றபடி. “என்செய்

“ரோநஜஸூ—ரூ” (மாம்நமஸ்துரு) என்றால் எனக்கு ஸோகம்போகாதுகிடாய் பெறுவது உன்னையேயாகிலும் உன்னாலேபெறுமன்று வேண்வேன், என்னாலும் பிறராலும் பெறும் உன்னையும் வேண்டேன். உன்னால்லால் என்கிறவித்தை - உபேயவிஷயமாக்கி, “உன்னையொழிய மற்றென்றால் எனக்கோரு குறையிலலை” என்றுசொல்லுவாருமுண்டு [யாவராலும்] - யாவையாலுமென்னாதே, யாவராலுமென்கிறது - “உபாயவாவம் ஒருசேதநாலே” என்றிருக்கையாலே. [ஒன்றும்குறைவேண்டேன்] - அல்லாதவற்றுக்கும் அஹிமதஸிபியுண்டேயாகிலும், காலன்கொண்டு மோதிரமிமோபோலே ஸ்வரூபவிரோபியானது எனக்குவேண்டா. கடல்கடத்தப்பெறவிருத்தல், பித்துப்பெறவிருத்தல் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே. அதாவது - இரண்டேலையையும் அழிக்கையிறே. ஒருவராலும் ஒருகுறை நிரம்புவதாகவேண்டியிரேன். [கன்னுர்மதில்கும்துடந்தைக்கிடந்தாய்]-இருவருடைய உபாயம் அரண்செய்து கிடக்கிறபடி. “அவனே உபாயோபேயம்” என்று அறுதியிட்டவர்கள். அத்தலையில் பரிவாரே அவனைக்காக்கைபணியிறே; * செவ்வடி செவ்விதிருக்காப்பிறே. [கன்னுர்மதிள்] - தொழில்மிக்க மதிளென்னுதல், செம்பாலே பெய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். கன்னென்று - தொழிலும், செம்பும், சிக்கெனவும். [அடியேனரு]-உனக்கு அந்நயார்ஹமாய்த்தனக்கு உரித்தல்லாத இவ்வாத்மவஸ்து. [வாணுள்சென்னாளேந்நாள்]-ஜீவித்துக்கொண்டுசெல்லும்நாள் யாதோருநாள். [அந்நாள்]-அவ்வளவும். [உனதாள்

உன்னையும் வேண்டேனென்கிறார் - நீ ரோநஜஸூ—ரூ இத்யாதி. இந்த அர்த்தத்துக்கு “யாவராலும்” என்றது - யாவையாலுமென்றபடி. இரண்டாவது; “என்னுன்செய்கேன்” யாரேகளைகண்” என்கிற பதத்யத்தையும் கடாக்கித்து, உன்னாலேபெறும் உன்னையொழிய உபாயாந்தரங்களாலும், ரக்ஷகாந்தரங்களாலும் பெறும் உன்னையும் வேண்டேனென்கிறார் - பெறுவது உன்னையேயாகிலும் இத்யாதிவாக்யத்யத்தாலே. “யாவராலும்” என்ற சமஸ்தத்தாலே - ரக்ஷகாந்தரங்களால் ஸாபிக்கப்போகாதது ஸாபிக்கப்பெற்றாலுமென்றபடி. மூன்றும்பொருள்; உம்மாலும் பிறராலும் ஸாத்யமல்லாத என்னைவிட்டி, உலயஸாத்யமான ஜஸ்வர்யாதிகளைப் பெற்றுப்போமென்ன - உன்னால்லால் என்கிறவித்தை இத்யாதி. சொல்லுவாருமுண்டு என்கையாலே - முந்தினயோஜநாத்யமே உபாயப்ரகாரணத்துக்குச் சேருமென்றபடி. மூன்றும்யோஜனையில், உன்னையொழிய மற்றென்றாலென்றது - ப்ராப்யனான உன்னையொழிய வேறேர் ஜஸ்வர்யாதிகளாலென்றபடி. அசேதநமான ஜஸ்வர்யாதிகளை - “யாவராலும்” என்றது; “ப்ராப்யம் ஒரு பரமசேதநம்” என்கிற வாஸநையாலே அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்திலே, யாவையாலுமென்று - அசேதநமாகச்சொல்லாதே, “யாவராலும்” என்று சேதநமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன - யாவையாலுமென்னாதே இத்யாதி. பெறுவதநம்மையானால் உபாயாந்தர ரக்ஷகாந்தரங்களாலே நம்மைப்பெற்றால் விரோதமேதென்ன - அல்லாதவற்றுக்கும் இத்யாதி இந்தவாக்யத்துக்கு - “பெறுவதுன்னையேயாகிலும்” என்கிறவாக்யத்தோடேஸங்கதி. காலன்கொண்டு - காலபுருஷதாநம்வாங்கி. அப்படி “என்னாலும் பிறராலும் வருமவனும்வேண்டா” என்றிருந்தபேருண்டோ? என்ன - கடல்கடத்த இத்யாதி. திருவடி கடல்கடத்தவென்றபடி. தான் ஸபித்தென்றபடி. அப்படிசெய்தால் அவனுடைய ரக்ஷகதவத்துக்கும் தன்னுடைய பாரதந்த்யத்துக்கும் சேராதென்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. “கன்னுர்மதில்கும்து” என்றதுக்குவாவம் - இவருடைய இத்யாதி. அரண்செய்துகிடக்கிறபடி - அவிசால்யமாயிருக்கிறபடி. ஸ்வயத்தநிவ்ருத்தரான இவர் அத்தலைக்கு ரக்ஷாதேதிவானென்? என்ன-அவனே உபாய இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - செவ்வடி. இத்யாதி. கன் - செயலும், செம்பும், பொன்னும். ஆர்தல் - மிகுதி. உபாயம் ஸந்நிஹிதமானால் கொள்ளப்படுகிறகார்யமேதென்ன - அடியேனரு இத்யாதி. “உன்னால்லால்” இத்யாதியாலே - நீயே உபாயமென்றால், விரோபி

பிடித்தேசெலக்காணே] - உன்திருவடிகளையேபெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருளவேணும். காற்கூறும் விடாதபடி பார்த்தருளவேணும். “ஒன்றும்குறைவேண்டேன்” என்றவந்தரம் வந்து குறைநிரப்பக்கண்டிலர்; இனி அநுஹம்பெற்றபோதுபெற, “உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்” என்கிற இவ்வய்யுவஸாயம் குலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். அடிவிடில் அய்யுவஸாயம் குலையுமே, அடியேபிடித்து ஜீவித்தவரத்தை விடாரே இப்போதாக, அய்யுவஸாயமிது, ருசியில்வந்தால் பரஹத்தியுத் தர், விளம்பத்துக்கு அடியேன்? என்னில், -ஊத்திவிஹாகத்துக்காகவும், இருவருடைய ப்ரேமம்வழிந்த சொல்லாலே நாட்டைத் திருத்துகைக்காகவும். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லுங்கீர்த்தியாய்!

உலப்பிலானே! எல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி!

நலத்தால்மிக்கார்குடந்தைக்கிடந்தாய்' உன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன்தொழுவனே.

ஆ.—(செலக்காண்கிற்பார்.) கூடுவயிகாதிஸ்யாவஸுஜ்ய கஞ்ஞாணமுண
வெஹாடியியே, ஸர்வாத்மாக்களையும் உன்னழகாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்
ளவல்ல திருவுடம்பை யுடையவனே, நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தாய், உன்னைக்
காண்பான் நான் அலமந்து “ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றியருளிப்போலே
வந்து தோற்றாய்” என்றுகொண்டு ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆழிதர்க்காகத் திருக்
குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னை ‘காணவேணும்’ என்று அலமந்து
காணப்பெறுமையாலே நோவுபடாரின்றே நென்கிறார்.

[செல என்றுதொடங்கி] - எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டப்பரிச்
சேதிக்கவொண்ணாதபடியிருந்துள்ள குணப்ரபையையுடையையாய் அவ்வளவுமன்றிக்
கே உன் முணவில-ஓத்யாதிகளுக்கும் முடிவில்லாதவனே! [எல்லாவுலகுமுடையவொரு
மூர்த்தி] - ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஸேஷமாகவுடைய அத்விதீயனான ஸர்வேஸ்வரனே!
‘ஸர்வாத்மாக்களையும் தன் அழகாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்ளவல்ல விலக்ஷ
ணமான திருவுடம்பையுடையவனே’ என்றும்சொல்லுவர். [நலத்தால்என்றுமேலுக்கு]-
உன்திருவடிகளுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிகளானவர்களைப் பிரியமாட்டாமை அவர்கள்தான்
யைப்போக்கி கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்னுதே “உனதாள்பிடித்தே செல்லும்படி
பார்த்தருளவேணும்” என்பானென்? என்ன - ஒன்றும்குறைவேண்டேன் என்ற இத்தயாதி. ‘உன
தாள்பிடித்தே செலக்காணே’ என்றதுக்கர்த்தம் - காற்கூறும் இத்தயாதி. இது - சாடி, உன
தாள்பிடித்தே செலக்காணையென்றது - உன்திருவடிகளையேபிடித்துச் செல்லும்படி பார்த்தருள
வேணுமென்றபடி. ‘பிடித்தே’ என்ற அவயூரணர்த்தம் - அடிவிடில் இத்தயாதி. கீழ் - “உன்னா
ல்லால்” என்றதின் அர்த்தத்யயாறுகுணமாக அருளிச்செய்து, த்ருதியார்த்தாறுகுணமாக
ஹாவாந்தரம் - அடியேபிடித்து இத்தயாதி. அதாவது - உன்திருவடிகளே ப்ராப்யமாகச் செல்
லும்படி பார்த்தருளவேணுமென்றபடி. க்ரமேணூந்வயி, (௩)

திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! நிரதிஸ்யவோக்யனான உன்னை நினைத்த படி அநுஹிக்கப்பெறுதே அத்யந்தம் அவஸந்நனான நான் காணவேணுமென்று அலமந்து “இவ்வார்த்திக்கு வந்துதோற்றியருளாதொழியான்” என்று பார்த்து வரஸம்ஹாவனையுள்ள ஆகாசத்தைநோக்கி எங்கும் காணாமையாலே அதிஸ்நேஹிகளைப்போலே அழுவதும்செய்வன். க்ருபணரைப்போலே தொழுவதும் செய்வன்.

ப.—அநந்தரம், அபரிச்சிந்ந மாஹாதம்யத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனான உன்னை இந்த அர்ச்சாவதாரதஸ்யிலே நினைத்தபடி கண்டு அநுஹிக்கவாசைப்பட்டு அலமந்து க்லேஸியாநின்றே நென்கிறார்.

செல - மேலேபோக, காண்கிற்பார் - காணவல்ல ஸக்தியையுடையவர்கள், காணுமளவும் - காணவல்லவளவுக்கும், செல்லும் - அவ்வருகேபோம்படியான வைஹவத்தையுடைய, கீர்த்தியாய்-முண்ணவிலுதி ப்ரஸையையுடையவனாய், (அந்தகுணவிஹிதிகளினுடைய கணநைக்கு), உலப்பு - முடிவு, இலானே-இன்றியேயிருக்குமவனாய், எல்லாவுலகும் - ஸர்வலோகத்தையும், உடைய - அடிமையாகவுடைத்தாய், ஒரு - அத்விதீயமான, மூர்த்தி - ப்ராப்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய்வைத்து, நலத்தார்மிக்கார் - உண்பக்கல் ப்ராவண்யம் விஞ்சியிருப்பாருடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (அவர்களுக்கதுஹாவ்யனாய்க்கொண்டு) கண்வளர்ந்தருளினவனே! உன்னை-(இப்படி ஸர்வாயுகனாய் ஸர்வஸூலஹனான) உன்னை, நான் - (அத்யந்தாஹிவிஷ்டனான) நான், காண்பான்-நினைத்தபடி கண்டநுஹிக்கைக்காக, அலப்பாய்-அலமந்து, ஆகாசத்தை-(நீவரஸம் ஹாவனையுள்ள) ஆகாசத்தை, நோக்கி - நோக்கி, அழுவன் - ஹத்திபரவஸாரப்போலே யழுது, தொழுவன் - (ப்ரபத்திபரரைப்போலே) தொழுவதாகாநின்றேன். வாலரைப்போலே யழுவது, பக்வரைப்போலே தொழுவதாகாநின்றேனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம்பெறுமையாலே நோவுபடாநின்றேனென்கிறார்.

[செலக்காண்கிற்பார் இப்பாதி] - அவ்வருகுபடக்காணவல்லவர்கள். எத்தனை யேனும் அளவுடையார் காணிலும் அவர்சட்கு அவ்வளவேபாய், தான் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கும் முணவத்தாப்ரஸையையுடையவனே. “உதிஷ்யாநிவதௌ” [உலப்பிலானே] - இப்படிப்பட்ட முணவிலுதியாதிகளுக்குத் தொகையில்லாதவனே! [எல்லாவுலகுமுடைய இப்பாதி] - ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஸோஷமாகவுடைய அத்விதீயனான ஸர்வேஸ்வரனே! ஸர்வாத்மாக்களையும் எழுதிக்கொள்ளவல்ல அத்விதீயவிக்ரஹத்தையுடையவனே யென்றுமாம். [நலத்தார்மிக்கார்] - க்ரமப்ராப்திபற்றாதபடி ஸநேஹித்திருக்குமவர்கள். [குடந்தைக்கிடந்தாய்] - அவர்களதான திருக்குடந்தையிலே, அவர்களைப்பிரியமாட்டாமையாலே உடம்போடேகண்டு அநுஹிக்கலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [உன்னைக்காண்பான்] - ஆஸ்ரிதவத்ஸலனானஉன்னைக் காண்கைக்காக. அத்தலை இத்தலையாய், நீ என்னைக்காணப்பட்ட வளவன்று, நான் உன்னைக்காண்கைக்குப்பட்டது. [அலப்பாய்] - அலமந்து. [ஆகாசத்தைநோக்கி] - விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே ஆகாசத்தைப்பார்க்கிறது - நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுமையாலே

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனையிருந்துவைத்து ஆனாதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்நிஹிதையிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் கிடையாமையாலே கோஷ்டபாநின்றேனென்கிறார்.

[சேல இத்தயாதி]-உன்னுடைய முணவத்தாப்ரபையடங்கலும் அதியப்புகா
நின்றதுகிடாய். [சேலக்காண்கிற்பார் காணுமளவும் சேல்லும்கீர்த்தியாய்] - எத்தனை
யேனும் அளவுடையாரும் தாங்கள் நின்றவளவுகளைக்கழித்து அவ்வருகேகாணப்புகால்,
அவ்வளவுகளை யுடையனாயிருக்கும். ‘பேசவாரேவ்வளவுபேசவர் அவ்வளவே - வக்
கரனைக்கோன்றான்வடிவு’-தவ்யலிக்ரஹவைலக்ஷணயத்தைப் பேசுமவர்கள் யாதோ
ரளவுசோல்லவர்கள், அவ்வளவாயிருக்குமத்தனை. [உலப்பிலானே]-ஸ்வரூபமுணங்
கள் பருஷபொஹ்யநமல்லாதவளவாய், தான் ஸாவயியாயிருக்குமோ? என்னில்,-[உலப்
பிலானே] - ஸ்வதரி எல்லேகாணவோண்ணதபடியாய் இருக்கை. *தனக்குந்தன் தன்மை

நாலாம்பாட்டு.—சேல இத்யாதி. “எல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி, குடந்தைக் கிடந்தாய், நானலப்பாய் ஆகாசத்தை” இத்யாதியைக்கடாக்வித்து அவதாரிகை-ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி.

“செல” என்றுதொடங்கி, “கீர்த்தியாய்” என்று - கீர்த்தியை வர்ணித்ததுக்குலாவம் - உன்னுடைய இத்தயாதி. “செலக்காண்கிற்பார்” என்றது - முன்புண்டானஜ்ஞாநம் போராதா” என்று அத்தைக்கழித்து மேன்மேலன ஜ்ஞாநாதிசயத்தைஸம்பாதித்துக்கொண்டு காணவல்லார் என்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இத்தயாதி. அவ்வருகே காணப்புகாலென்றது - மேன்மேலன ஜ்ஞாநாதிசயத்தைஸம்பாதித்துக்கொண்டு காணப்புகாலென்றபடி. அவ்வளவுகளை புடையருயிருக்குமென்றது - “காணுமளவும்கெல்லும்” என்றதுக்கர்த்தம். “செலக்காண்கிற்பார்” இத்தயாதிக்கு - மேலேபோகக்காணவல்ல சக்தியையுடையவர்கள் காணவல்லவளவுக்கும் அவ்வருகேபோம்படியான கீர்த்தியையுடையவனென்று நிஷக்ருஷ்டமான ஸப்தார்த்தம். அப்படியகாண்பார் காணுமளவாயிருக்குமோ? என்ன - பேசுவார் இத்தயாதி. மறுபாடுருவப்பேசுகைக்கு சக்தராயிருக்குமவர்கள், தங்கள் ஜ்ஞாஸக்திகளைக்கொண்டு எவ்வளவுபேசவல்லார்கள், அவ்வளவேயாயிருக்கு மத்தனையல்லது, உள்ளபடி கண்டுபேசவொண்ணாது, தந்தவக்காஸாணைமுடித்துப் பொகட்டவனுடையவடி வென்றபடி. மூன்றுநீருவந்தாதி, இருபத்தேராம் பாட்டு, வக்காணை - தந்தவக்காணை, வடிவென்றது - ஸ்வரூபகுணங்களுக்குமுபலக்ஷணம். இந்தப்பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - தீர்வியவிக்ஷாஹ இத்தயாதி. ஸ்வரூபகுணங்கள் இத்தயாதிஸங்காவாக்யத்துக்கு ஹாவம்-ஸமுத்ரம் இச்சேதநாஸ பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதேயிருந்ததேயாகிலும் ஸுராபிவஹி பரிச்சிந்நமாயிருக்குமிதே; அப்படியே ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு பரிச்சேதமுண்டோவென்று, ஸங்கைக்குவதயமுண்டென்றபடி. ஸங்காவாக்யத்திலே, ஸ்வரூபகுணங்கள் - என்றருளிச்செய்கையாலே, “கீர்த்தியாய்” என்கிறவதிதக்குகீத-ஆ-தி-கீதி-ஹி என்று, ஹோக்யதையாலே ஸர்வதாகீர்த்தநீயமான ஸ்வரூபகுணங்களையுடையவனெயென்றும் ஓரார்த்தம் கண்டு கொள்வது. “கீர்த்தி” என்றதுக்கு - மூணவத்தார்பாயெயென்றுமுந்தினவர்த்தம். “எல்லா

யறிவரியானிறே. [எல்லாவலகுமுடையவொருமூர்த்தி] - வடிவழகைக்காட்டி. ஸர்வப்
ராணிகளையும் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ளக்கடவனாய். வடிவகண்டபோதே, “இவனே
இதுக்கெல்லாம்கடவன்” என்று தோற்றம்படியிருக்கும் மூர்த்திஸப்தந்தான் - விக்
ரஹத்துக்கு வாசகமாய், ஐஸ்வர்யத்துக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; அப்போது, ஸகலலோகங்
களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் அத்விதீயனை ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. இத்தால் இவர்க்
குப் பேறு என்? என்னில், —உன்பெருமையை யழிக்கக்கிடாய் புகுகிறுமென்கை; “நீர்
நோவுபடுகிறவிடம் என்னெல்லைக்குளன்று என்னவொண்ணுதே அவனுக்கு. [நலத்தால்
மிக்கார்துடந்தைக்கிடந்தாய்]-நீஸ்வரூபங்களால் விஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அங்கேயிருந்தா
யாகில் நான் ஆறியிரேனே, உன்னுல்லது செல்லாதாருடைய தேசத்தைவிரும்பி விடமாட்
டேதே படுகோடுகிடவாரின்றாய். [நலத்தால்மிக்கார்] - க்ரமப்ராப்திபற்றதபடி ஸ்நேஹித்
திருக்குமவர்கள், நலம்-ஸ்நேஹம். [உன்னைக்காண்பான்நான்]-ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்
கையாயிருக்க, ஆஸீதரை விடமாட்டாதே திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்
னை, அத்தலை இத்தலையாய் நான்காணவாசைப்பட்டு அலமாவாரின்றேன். அத்யகிரிவிஷ்ட
னானான் [உன்னைக்காண்பான்நான்] - காண்கிறேன் நானன்றே, காண்கிறது உன்னை
யன்றே; ஆனபின்பு எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. [உன்னை] - கீழ்ச்சொன்ன ஷோக்யதை
யுடைய உன்னையென்றுமாம் [அலப்பாய்] - அலமந்து. கண்டபோது “கண்டுகொள்ளுகி
றேம்” என்று, சூது சதுரங்கம் பொருது ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. காணப்பெறுமை
யாலேவந்த துடிப்பு. [ஆகாசத்தைநோக்கி] - திருவடியுடைய த்வரி ஒருதிக்கிலையாயிருக்

வுலகுமுடையவொருமூர்த்தி” என்றதுக்கு மூன்றுபொருள்.—அதாவது; மூர்த்தியென்று - விக்
ரஹமாய், அத்தாலே - ஸௌந்தர்யத்தைவிவக்ஷித்து, விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தாலே எல்லாவலங்
களையும் ஸேஷமாகக்கொண்டானென்னுதல்; அன்றிக்கே, மூர்த்தியென்று - விக்ரஹமாய், விக்
ரஹத்தைக்கண்டவாதே “இவனே எல்லாலோகங்களுக்கும்ஸேஷி” என்று தோற்றம்படியிருக்
குமென்னுதல்; இந்தவர்த்தத்தவயத்தையும் அடைவையருளிச்செய்கிறார் - வடிவழகைக்காட்டி இத்
யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “கண்டவாற்றால் தனதே யுலகெனின்றான்”, “ஈடுபவஸ்திரயாவா
ஸ்யா” இத்தாய்யநுஸந்தேயம். * மூர்த்திஸப்தம் - விக்ரஹவாசியோ என்கிறஸங்கையையும்
பரிஹரித்துக்கொண்டு மூன்றாமர்த்தம் - மூர்த்திஸப்தந்தான் இத்தாதி. ஐஸ்வர்யத்துக்கு வாசக
மானபோதைக்கு ஸப்தநிர்வாஹங்காட்டுகிறார் - அப்போது இத்தாதி. அப்போது - ஐஸ்வர்ய
வாசகமானபோதென்றபடி. உம்மைத்தவிரவிட்டால் நம்பெருமை யழிந்ததாகவேணுமோ? என்ன
நீர்நோவுபடுகிற இத்தாதி. - அவனுக்கென்றது - அவ்வுனக்கென்றபடி. பூர்வார்த்தத்தையெல்
லாம் கடாக்கித்துலாவம் - நீ ஸ்வரூபரூப இத்தாதி. படுகாடு - வெட்டி விழுந்த காடு. “உன்னை”
என்றதுக்கு - ஸௌலப்பபரமாகவாவம் - ஸ்ரீவைகுண்டம் இத்தாதி. கலவிருக்கை - நெஞ்சு
பொருந்தியிருக்கை, அஹிமதமான வாஸஸ்த்தாநமென்றபடி. “நான்” என்றத்தையும்கடாக்கித்து
“உன்னை” என்றதுக்கு-ப்ராப்யபரமாகவாவந்தாம் - காண்கிறேன் நான் இத்தாதி. நானன்றே -
* ஆராதகாலையுடைய நானன்றேவென்றபடி. விவரணம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்தாதி. கீழ்ச்
சொன்ன என்றது - “ஒருமூர்த்தி” என்றத்தையாதல் “ஆராவமுதே” என்றத்தையாதல். அலமரு
கிறதென்? என்ன - கண்டபோது இத்தாதி. ஆகையாலே - காணப்பெறுமையாலேவந்ததுடிப்பு
என்றபடி. “ஆகாசத்தைநோக்கி” என்றதுக்கு மூன்றுதாத்தப்யம், - முந்தினது ஆகாசத்தை இத்
யாதி. ஆகாசத்தைநோக்குகைக்கு ஷேதுவேதென்ன - திருவடியுடைய இத்தாதி. உலகத்தாலே

கச்சேய்தே “ஸாதிபுமுகுஜு” (ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்ச) என்று - பிராட்டி எங்குமோக் கப் பார்த்தாளிறே. [உன்னை] என்னுந்ற்கச்சேய்தே, [ஆகாசத்தைநோக்கி] என்பா னென்? என்னில்,—[அலப்பாய்] என்றதிறே, கலக்கத்தின் கார்யமிருக்கிறபடி. விஷயம் ஸந்நிஹிதமா யிருக்கச்சேய்தே ஆகாசத்தைப்பார்க்கிறது, நினைத்த பரிமாற்றம் பெருமை யாலே. “பூநீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினுப்போலே தந்தஸையைப்பார்த்துத் தோற்றுகிறுனே” என்று பார்த்து. “[ஆகாசத்தைநோக்கி] - என்னுடைய நிராலம்வ நதையைப்பார்த்து” என்று ஆண்டான்வார்த்தை. அன்றிக்கே, “மமநாலாகுதொவந்” (ககநாஸக்தலோசந்) என்றுகொண்டு, கண்களிலக்கில் தைக்கமாட்டாதபடியாயிற்றுச் சேன்றற்றபடி. [அழுவன்தொழுவனே]-ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், க்ரு பணர்செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். சபலர்செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், விரக்தர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அழுவன்தொழுவனடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்
தழுவல்வினையால்பக்கநோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்
செழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய் செந்தாமரைக்கண்ணு!
தொழுவனேனையுனதாள் சேரும்வகையேகுழ்கண்டாய்.

ஆ.—(அழுவன்.) அழுதுகாண்பன், தொழுதுகாண்பன், ஆடிக்காண்பன், பாடிக்காண்பன், அலற்றிக்காண்பன், பின்னையும் நீ வரக்காணேன். காணுதொழிந்தவாறே, “இந்தலோகத்தார் உன்பக்கவிலே மூண்டாநியைச் சொல்லாநிற்கிறாரே!” என்று லஜ ஐத்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே, “என்னுடையபாபம்” என்றிருப்பன். செழுவொண்பழ னக்குடந்தைக்கிடந்தாய், செந்தாமரைக்கண்ணு, உன் திருவடிகளைச்சேர்வதொரு விரகு பார்த்தருளாயென்கிறார்.

ப்ர —(ஆகாசத்தைநோக்கி) ஸுந்நாகாணே, [நக] “ஸாதிபுமுகுஜு” உ தயாவயுபஸாநிநீக்ஷாணாத்நிவிஷ்யபுஷிஸு | டிபஸுவிஷ்யாயிவதொரஜாசுஷ்வா தாத்ஜஸுபுரிவொடியஸு || ௧௯ || ”.

யென்றபடி. இரண்டாவது - என்னுடையநிராலம்பநதை இத்யாதி. ஆகாசத்தை - நிராலம்ப நதையை இத்யர்த்தம். அதாவது - அந்நயமுதிதல்மென்று கருத்து; த்ருதியதாத்தர்யம்-அன்றிக்கே மமந இத்யாதி. அதாவது - ஆற்றாமையாலே புரோவர்த்திவிஷயம் தெரியாமையாலே ஆகாசத் தைப்பார்த்தென்றபடி. இலக்கில் - லக்ஷ்யத்தில். ஸ்நேஹிகள் - உபாஸகர். க்ருபணர் - ப்ரபந்நர். க்ரமேணைவ்யம். “தொழுவொணுவிநியஸுவுவொடியஸுபுஷிஸு | விதொவாநு வடிபுஷிஸு மநாலாகுதொவந்” உத்யொபிஷாகாணேகெகெயிவாதாஸு வ ணே டுஷிவொதொடியஸு. “ஸாதிபுமுகுஜு” உத்யாதி *ஆடியாயிலே விவிதி.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னைக் காணவேணுமென்னும் சாபலத்தாலே டப நீய்ப் ப்ருத்திகள் பலவும் பண்ணியும் காணப்பெறுகிறிலேன்; நீயே உன் திருவடிகளை நான் பெறும்வழி பார்க்கவேணுமென்கிறார்.

[அழுவன் என்றதொடங்கி] - அதிவாலரைப்போலே அழுவதும்செய்வன்; பேரறிவாளரைப்போலே தொழுவதும்செய்வன்; சாபலத்தின் மிகுதியாலே என்செய்தால் கிடைக்குமென்று அறியாதே கூத்தாடிப்பார்ப்பன். பரவஸூய்ப் பாடுவதும்செய்து அவ்வளவன்றிக்கே கூப்பிடுவதும்செய்வன். நீ வாராதொழிந்தாலும் என்னைவிடாதேயிருக்கிற அதிமாத்ரஸ்நேஹத்தாலே வரஸம்பாவனையுள்ள தேசத்தைப்பார்த்து வரக்காணுமையாலே என்செய்தோமானோமென்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்திருப்பன். ஊத்தியை 'வினை' என்பாடுனன்? என்னில்,—அநிஷ்டாவஹமாகையாலே. [செழுவொண்பழனம் என்று மேலுக்கு] - பெருத்து அழுகிதான் நீர்நிலத்தையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! அழுகிய கண்களாலே நோக்கி ஹேயனான என்னை உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி பார்த்தருளவேணும். 'செந்தாமரைக்கண்ணு' என்றது, கண்களாலே நோக்க வேணுமென்னுங்கருத்தாலே.

ப.—அநந்தரம், உன் கண்ணழகாலே ஈடுபட்டு நானாவியடிநீய் ப்ருத்திகளைப் பண்ணுகிற நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி பார்த்தருள வேணு மென்கிறார்.

அழுவன் - (கலக்கத்தாலே) அழுவது, தொழுவன் - (தெளிவாலே) தொழுவது, (ப்ரமத்தாலே) ஆடி - ஆடி, காண்பன் - பார்ப்பது, பாடி - (குணபரவஸூயத்தாலே) பாடுவது, அலற்றுவன் - (ஆர்த்ததியாலே) ப்ரலாபித்து அலற்றுவது, ('இவ்வளவஸ்த்தையில் வாராதொழியக்கூடாது' என்றுநினைத்து), தழு - என்னைத்தழவி, (விடாதேயிருக்கிற) வல்வினையால் - காதலாகிறப்ரஹ்மபாபத்தாலே, பக்கம் - (அவன் வரஸம்மாவனையுடைய), பக்கங்களை, நோக்கி - பார்த்து, (அங்குக்காணுமையாலே), நாணி - ('ஸ்வரூபமும் பெற்றிலோம், அஹிமதமும்பெற்றிலோம்' என்று) லஜ்ஜித்து, கவிழ்ந்திருப்பன் - கவிழ்ந்திருப்பன்; செழு - ஸம்ருத்தமாய், ஒண் - தர்ஸநீயமான, பழனம் - நீர் நிலங்களுடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (ஆஸிதார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், (அவர்களுக்கு ரக்ஷகமும் ஹோக்யமுமாய்) செம்-சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண்ணு - திருக்கண்களையுடையவனே! தொழுவனேனை - (அநந்தமதித்தவத்தாலே) அத்யந்தக்ருபணானான என்னை, உன் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, தான் - (ஹோக்யமான) திருவடிகளை, சேரும்வகை - சேரும்படி, (நீயே) சூழ்கண்டாய் - ஒரு நல்விரகு பார்க்கவேணும். தொழுவன் - தண்ணியன். சூழ்ச்சி - விரகு.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சாபலத்தாலே டபநீய்ப் ப்ருத்திகளைப்பண்ணின் விடத்திலும் காணப்பெறுகிறிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்க்கவேணு மென்கிறார்.

[அழுவன்தொழுவன்] - வாலர்செய்வதும் செய்யாரின்றேன்; அறிவுடையார் செய்வதும் செய்யாரின்றேன். [ஆடிக்காண்பன்] - 'என்செய்தால் அஹிமதம்கிடைக்கும்'.

என்று அறியாமையாலே ஆடிப்பார்ப்பன். [பாடியலற்றுவன்] - வாய்விடாத மூம்மீர்பம் குலைந்து கூப்பிடாரின்றேன். ப்ரேமம்வழிந்தசொல் - பாட்டு. அதுதான் அடைவுகெடக் கூப்பிகை - அலற்றுகை. [தழுவல்வினையால்] - உடன்வந்தியாய் ஒருத்தரால் போக்க வொண்ணாத ப்ரேமத்தாலே + “கிட்டாது” என்றாலும் விடாதேயிருக்கிற அதிமாத்ர ப்ராவண்யமென்கை. ஹத்தியை - பாபமென்கிறது, இக்கல்ஸத்துக்கெல்லாம் அடியா கையாலே; அவிஷ்டாவஹமிதே - பாபம். [பக்கம்நோக்கி] - ஆர்த்தியே செப்பேடாக வரஸம்ஹாவனையுள்ள திக்கைப்பார்ப்பன். [நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - வரக்காணாமையாலே, ஆசைக்குவலம் அழுகிதாயிருந்தது என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்திருப்பன். “ஆசைப்பட்டார்க்கு அழுகிதாக உதவினான்” என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத்யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பனென்றுமாம். [செழுமொண்பழனம்] - பெருத்து தர்ஸியமான நீர்நிலங்கள். “ஆசைப்பட்டார்க்கு நெடுங்கைநீட்டாகவொண்ணாது” என்று காண்கைக்கு அண்ணிதாகவந்து கண்வளர்ந்தருளுகை. [செந்தாமரைக்கண்ணா] - ஸந்நியியையன்றிக்கே, ரக்ஷணபரிகரமுடையவனே. என்னுர்த்திதீரநோக்குகைக்கு போக்யதை யுண்டாயிருக்க, இழக்கவோ. அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கை, “சுவமொகூநடிமெநு”. [தொழுவனேனை] - க்ருபணனென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறம்புபுகலற்று உன்னுல்லலது செல்லாதபடியான க்ருபணனான என்னை. ஹாஹ்பங்களிலேப்ரவணனாய் ஹேயனான என்னையென்றுமாம். உன்திருவடிகளிலே சேரும்படி ஒரு விரகுபார்த்தருளவேணும். உன்திருவடிகளைப் பெறவேணும், அது நான் அறியாதபடியியே ஒரு நல்விரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

௩௫ - அஞ்சாம்பாட்டு. “உன்னைக்காணவேணும்” என்னும் சாபலத்தாலே டயநீயப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணினவிடத்திலும் காணப்பெற்றிலேன், உன்திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[அழுவன்தொழுவன்] வாலர்செய்வதையும் செய்யாரின்றேன், வேதாந்தஜ்ஞானமுடையார் செய்வதையும் செய்யாரின்றேன். “மற்றவள்தனருள் நினைந்தேயுமூங் குழவி” என்னக்கடவதிதே. [ஆடிக்காண்பன்] - கலியர் “இத்தனைசோறிகேரேமும், ஆடவல்லையோ” என்றால் ஆமோபோலே, ஆடியும்பார்ப்பன். “என்பட்டால்பெறலாம்” என்றறியாரே. [பாடியலற்றுவன்] - ப்ரேமம்வழிந்தசொல்பாட்டாய், அதுதானும் அடைவுகே

அஞ்சாம்பாட்டு. அழுவன் இத்யாதி “அழுவன் தொழுவன்” இத்யாதியையும், “உனதாள்சேரும்வகையே” இத்யாதியையும்கடாகுதித்து அவதாரிகை-உன்னைக்காண இத்யாதி.

கீழ், காணப்பெறாமையாலே - “அழுவன் தொழுவன்” என்றார்; இங்கு, காணவேணுமென்று - “அழுவன் தொழுவன்” என்கிறார், ஆகையாலே புனருத்தியில்லை. “சுருஷிவாரோ ௨௦௨௫” இத்யாதியைக்கடாகுதித்து; வேதாந்தஜ்ஞானமுடையார் இத்யாதி. வாலர் அழுவர்களோ? என்ன-மற்றவள்தான் இத்யாதி. அந்தத்தாயினுடைய அருளைநினைந்தே யழுகிறகுழந்தையென்றபடி. பெருமாள்திருமொழி, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு - “நருதுயாம்” இத்யாதி கலியர் - ஆமோப்போலே என்று அந்வயம். கலியர் - பசியர். ஆடுவன் என்னுதே, “காண்பன்” என்றதுக்குலாவம் - என்பட்டால் இத்யாதி. அறியாரே - ஆகையாலே-பார்ப்பன்னென்கிறாரென்று கூட்டுவது. “தழுவல்வினையால், காணப்பெறுதே” என்றத்யாஹர்த்தவ்யம். “தழுவல்வினையால் அழுவன்தொழுவன்” என்றுதொடங்கி அந்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் -

டக்கப்பினேகை - அலற்றுக்கை. [தழுவல்வினையால்] - இப்படி பட்டாலும் காணவோண் னாதே உடன்வந்தியானவல்லினை. என்னைத் தழுவலிடாதேநிற்கிற காதலாகிற ப்ரவல பாபத்தாலே. ஹத்தியை - பாபமென்கிறது, அநிஷ்டாவஹம் - பாபமாகையாலே. [பக் கம்நோக்கி] - “ஆர்த்தியேசெப்பேடாகவரும்” என்றிருக்கையாலே, வரஸம்ஹாவையுள்ள திக்கைப்பார்த்து. [நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - அங்கு வந்து தோற்றக்காணமையாலே, “ஆ சைப்பட்டு அழகிதாகவுண்டோம்” என்று லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருப்பன். அன்றிக்கே, [பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன்] - “அருகுநின்றார் இவனைஎன்சொல்லுவார்களோ” என்றதுக்கு லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருப்பனென்றாராகவுமாம். “ஆசைப்பட்டார்க்கு அழகிதாக உதவினான்” என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத்யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பன். [செழுவோண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய்] - பெருத்து அழகிதானநீர்நிலைகளையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளார்தருளுகிறவனே. [சேந்தாமரைக்கண்ணை] - முவாந்தரத் தாலே என்ஜீவநமாய்க்கிடக்கிறயல்லே. கையிலேநிதியுண்டாயிருக்க ஆர்த்தர்க்கிடாதா ரைப்போலே. என்ஜீவநம் ஒருமுகம் செய்துகிடக்கிறதன்றே. [தொழுவனேனை] - க்ரு பண்ணென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறப்புபுகலற்று, உன்னுலல்லது, செல்லாதபடி க்ருபண்ணனவென்னை; ஹாஹயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஹேயனானவென்னை யென்னுதல். [உனதாள் இத்யாதி] - உன் திருவடிகளைக்கிடவேதொருவிரகு, நான் அறியா தபடி நீயேபார்த்தருளவேணும். தம்மாற்றமை பேற்றுக்குடலன்றிக்கே, அது ப்ரக்ருதி யாய், “அவனாலேபேறு” என்றிருக்கிறபடி. [சூழ்கண்டாய்] - அந்நயப்ரயோஜநர்த்தத்தில் கார்யசிந்தையும் அவனதாயிருக்கிறபடி. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

சூழ்கண்டாயென்தொல்லைவினையையறுத்து *உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே தூரக்குழிதூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன்
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய் வாணோர்கோமானே!
யாழினிசையே யமுதே அறிவின்பயனையாயேறே!

ஆ.—(சூழ்கண்டாய்.) என்னுடைய ப்ரதிபம்பங்கத்தைப்போக்கி உன் திருவடிகளைச் சேர்வதொருபாயத்தைச் செய்தருளவேணும்; செய்தருளிடத்தில், நீ இப்படிப்பட்டாலும் இத்யாதி. வல்வினையென்று - ஆழ்வாபிப்ராயத்தாலே, பாபமென்கிறது தத்தவஸ்த்யிதி, ஹத்தியென்றபடி. உடன்வந்தியென்றது, போனபோனவிடமெல்லாம் ஒக்க வருகிறதென்றபடி. அழகிதாகவுண்டோம் - நன்றாக ஹஜித்தோமென்று வெறுப்பு. பழனம் - நீர்நிலங்கள் என்னுடைய ஆர்த்திநீர்க்கைக்கு பரிகரம் உன்வகையிலே யுண்டாயிருக்க, நான் ஆர்த்த னாயிருக்க என்னைக்கடாகுதியாதே யிருக்கிறாயென்னுமத்தை ஸநிதர்ஸநமாகக்காட்டுகிறார் - கை யிலே இத்யாதி. முகாந்தரத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்தோடே ஸம்பந்தம் - என்ஜீவநம் இத்யாதி வாக்யத்துக்கு. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “தொழுவன்” என்றது - தொழும்பெனன்றபடியாய், ஹேயன் என்றபடி. உக்தார்த்ததவயவிவரணம் - புறம்பு இத்யாதி. தொழுகை - கார்ப்பண்ய கார்யமென்றுவிவக்ஷித்து-உன்னுலல்லது செல்லாதபடி க்ருபண்ணனவென்னை என்கிறார். சேரும் வகையைப்பார்த்து, “சூழ்கண்டாய்” என்றதுக்குஹாவம் - நான் அறியாதபடி இத்யாதி. சூழ்ச்சியாவது - புறம்பு ஒருவாறியாதபடிபார்க்கும்விரகு. “அழுவன்தொழுவன்” இத்யாதியான வாற்றமை யுண்டாயிருக்க, “சூழ்கண்டாய்” என்று - நீயேவிரகுபார்த்தருளவேணுமென்கிற தென்? என்ன - தம்மாற்றமை இத்யாதி. ஹலிதம் - அந்நயப்ரயோஜநர் இத்யாதி. சேரும்வகை யேசூழ்கண்டாய் - சேரும்படியே விரகுபார்க்கவேணுமென்று ஸப்தார்த்தம் க்ரமேணவ்யம்” (௫)

† வினையறுத்து என்று பாடாந்தரம்.

செய்தருளுகிற உபாயத்தையறிந்து அதில் அகப்படாதேதப்பிலும், நான் அறியாத தொருபடி செய்தருளவேணுமென்று; அபேக்ஷித்தபடியே செய்தருளக்காணுமையாலே, ஆழித வாத்தலைய ஸௌஸ்ரீல்யஸௌலஹி ஹோக்யதாத்யபரிமித கல்யாண முணமுண யிருந்த உன்திருவடிகளோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷமாகிற மஹாரஸத்தை யறிந்துவைத்தே, துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களாலே இந்தப்ராக்ருதவிஷயங்களையே மூஜித்து இன்னமெத் தண்காலம் உன்திருவடிகளை அகன்றிருக்கக்கடவே னென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஹோக்யதையிலே அகப்பட்டிருந்துள்ள எனக்கு இதாவிஷயங்களோடு சேருகிறதில்லையானபின்பு ரீயே த்வத்ப்ராப்திப்ரதிஹ்ய கங்களையும் போக்கி உண்ணப்பெறுவதொருவிரகு அறியில் அத்தைத்தப்பிலும் நான் அறியாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[உன்னடி என்றுமேலுக்கு] - உன் திருவடிகளில் லாஸ்யரஸம் முறையென்னு மிடம் அறிந்துவைத்து துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கு இரைதேடியிட்டி இன்னம் எத் தண்காள் அகன்று இருக்கக்கடவேன்? [வாழ்தொல்புகழார் என்றுதொடங்கி] - அயர் வறுமமார்க ளதிபதிபா யிருந்துவைத்து ஒருநாளும் விஸ்லேஷ மந்தமின்றிக்கே என்றும் உன்னை மூஜிக்கப்பெற்றார்களென்னும் இந்த ஸ்லாக்யமானபுகழை யுடையவர்கள்தான் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்வதும்செய்து அதுவலிப்பார்க்கு ஒருநாளும் விடவொண் ணாதபடி நிரதிஸயஹோக்யனுமாய் அறிவினுடைய ப்ரயோஜகருபனுமாய் முகக்கொள் ளவொண்ணாதபடி யிருக்குமவனே!

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யனாய் நிரதிஸயஹோக்யனுன ரீ என் விரோ யியையப்போக்கி உன்திருவடிகளிலே சேர்த்துகொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

வாழ் - (வகவததுவவமாகிற) வாழ்ச்சியாலே, தொல் - ஸ்வாஹாவிசுமான, புகழார் - புகழையுடையவர்கள்தான், குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தாய் - (அவர்களுக்கு அதுவாவ்யனாய்க்) கண்வளர்ந்தருளினவனாய், (அப்படியே), வானோர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், கோமானே - (ஹோக்யனாய்க்கொண்டு) நிர்வாஹகனாய், யாழின் - (மிடறுபோலேபோதுசெய்யாத) யாழின், இசையே - இசைபோலே (ஸ்ரவணஹோக்ய னாய்) அமுதே - நித்யஹோக்யமான அம்ருதம்போலே ஸ்துத்பாதிமுகத்தாலே நாக்குக்கு இனியனாய், அறிவின்பயனே - ஜ்ஞாநமலமாகையாலே மநஸ்ஸுக்கு ஹோக்யனாய், (இப் படி ஹாஹ்யாப்பந்தரூப ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் அதுவலியாகின்றாலும்) அரியேறே - லிபிஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே ட்வளாய்க் கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனணித்திருக்குமவ னே, (நான்) உன்-உன், அடி - திருவடிகளை, சேரும் - சேர்ந்து அநந்யார்ஹனையிருக்கும், ஊழ் - பழமையை, கண்டிருந்தே - கண்டிருந்தே, தூரா - துஷ்பூரமான, குழி - தூர ஸையாகிறகுழியை, தூர்த்து - (தூர்விஷயங்களாலே) தூர்த்து, எனை - எத்தனை, நாள் - நாள், அகன்று - அகன்று, இருப்பன் - இருக்கக்கடவேன், (இதுக்கடியான) என் - என் னுடைய, தொல்லைவீணையை-அநாதிபாபத்தை, அறுத்து-அறுத்து, உன்னடிசேரும்படி - ஸ்வரூபப்ராப்தமான உன்திருவடிகளைச்சேரும்படி, சூழ்கண்டாய் - சூழ்ந்தருளவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்ஹோக்யதையிலே யந்வயித்த எனக்கு விச்சேதம் பிறவாதபடி த்வத்ப்ராப்திப்ரதிவ்யகங்களையும் போக்கி, உண்ணப்பெறுவதொருவிரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

† வளாய்க்கொள்ள - சுற்றிக்கொள்ள.

[சூழ்கண்டாய் இத்யாதி] - என்னுடைய ப்ராரப்யகர்மங்களையறுத்து, உன் திருவடிகளைக் கிட்வேதொருவிரகு பார்த்தருளவேணும். க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்ன; அதுக்கு அவயிபென் என்கிறார். [உன்னடிசேரும் இத்யாதி]-உன் திருவடிகளைச்சேரும் முறைமைகண்டுவைத்தே, ஁ஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கு இரைதேடியிட்டு எத்தனை நாள் அகன்றிருக்கக்கடவேன். இப்படி யாறியிருக்கப்பார்த்தால் முறையையறிவித்த தென்? மயர்வறமதிரலமருளிற்றில்லையாகில், நானும் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. “(பெரு)ணை-உதா-உடையென-” என்று ஓர் அவதிபெறிலும் பெற்றத்தோடொக்கும். [வாழ் தொல்புகழார்] - விஸ்வேஷமந்தியமில்லாதபடி. உன்னை யதுபவிக்கையாகிற ஸ்லாக்யமான புகழை யுடையவர்களதான திருக்குடந்தை. பழையதானபுகழென்றமாம். “எனைநாள கன்றிருப்பன்” என்ன வேண்டாதவர்கள். விஷயஸந்திதி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருக்க, அவர்கள் வாழுகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்,—தம்மைப்போலே கூப்பிடாமையாலே “நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றார்கள்” என்றிருக்கிறார். [வானோர்கோமானே] - விஸ்வேஷ யோக்யதையும் இல்லாதவர்களைச்சொல்லுகிறது. அவர்களை நித்யாதுபவம்பண்ணுவிக்கிற வன்சிடர்! இங்கேவந்து ஸுலஹையிருக்கிறான். [பாழினிசை இத்யாதி] - அதுஹவிப்பா ருடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. மிடற்றோசை கர்மாதமுண மாகப்போதுசெய்யும், அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [அமுதே] - ரஸனைக்கு ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. [அறிவின்பயனே] - ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜநரூபமானவிஷயம். மனஸ் ஸுக்கு ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. [அரியேறே] - கண்ணுக்கு முகக்கொள்ளவொண்ணாத ஹோக்யதையையுடையவனே. இங்குள்ளார்க்கும் அங்குள்ளார்க்கும் உன்னை யது ஹவிக்கக்கொடுத்த நிரதிஸபஹோக்யஹிதனாயிருக்க,நான் இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனைகாலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்.

௩௫.—ஆறும்பாட்டு, உன்ஹோக்யதையிலே யங்வயித்த எனக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிவந்யகங்களையும்போக்கி, உன்னைப்பெறுவதொரு விரகு பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்

[சூழ்கண்டாயென்தொல்லைவியையறுத்து] - என்னுடைய ப்ராக்நமான கர்மங்களை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, உன் திருவடிகளை நான்வந்து கிட்வேதொருவழி நீயே பார்த்தருளவேணும். க்ரமத்திலேசெய்கிறோமென்ன; அதுக்கவ்யயென்? என்கிறார். [உன்னடிசேருமூழ்கண்டிருந்தே] - நாட்டாரோபாதி உன்னையறியாதொழியப்பெற்றிலேன். உன் திருவடிகளைக்கிட்மே முறையை அறிந்துகொண்டிருந்தே. [தூராக்முழிதூர்த்து] - ஁ஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டு. [எனைநாளகன்றிருப்பன்] - இன்னமும் எத்தனைநாள் இங்ஙனையிருக்கக்கடவேன். ஸ்ரீஹரதாழ்வான் போல்வார்க்கோ ஒருநாளிட்டே

ஆறும்பாட்டு. - சூழ்கண்டாய் இத்யாதி. “சூழ்கண்டாய்” என்றுதொடங்கி, “உன்னடிசேரும்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்ஹோக்யதையிலே இத்யாதி.

அதுவாதமன்றிக்கே, “உன்னடிசேரும்படி - சூழ்கண்டாய்” என்றும், “உன்னடிசேரும் ஹூழ்கண்டிருந்தே” என்றும், “உன்னடிசேரும்” என்றத்தை - கீழும்மேலும் கூட்டுவது. “ஹூழ்” என்றது - ஸேஷஸேஷிஹாவமுறையென்றபடி. “இருந்தே” என்கிற அவயாரணத்துக்கு அர்த்தம் - நாட்டார் இத்யாதி. “எனைநாளகன்றிருப்பன்” என்கிறதென், நமக்கு “நாளிட்டிக்கொடுக்கவேணும்” என்று நிர்ப்பந்தமுண்டோ? என்ன - ஸ்ரீஹரதாழ்வான் இத்யாதி. “வாழ்”

கோடுக்கலாவது. [வாழ்தொல்புகழார்குடந்தைக்கிடந்தாய்] - “பிரிந்திருக்கும் நாளெவ்வளவு” என்றுகேட்க டேண்டாதவர்கள். அவன் கண்வட்டத்தில்வர்த்தித்து வாழப் பேறுகையால் வந்த ஸ்லாக்மமான புகழையுடையவர்கள். பழையபுகழென்றுமாம். விஷயஸந்நியி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருக்க, அவர்கள் வாழ்கிறபடி எங்கனே? என்றில், —தம்மைப்போலேகூப்பிடாமையாலே நினைத்த பரிமாற்றம் பெற்றார்களென்றிருக்கிறார். [வானோர்கோமானே] - அவர்கள் சிலவர் நாள்களையாடாத தீதசத்திலேவர்த்திக்கிறவர்கள்காணும். [யாழினிசையே] - மிடற்றேசைபோலே கர்மானுபுண்ணமாகப் போது செய்கையன்றிக்கேயிருக்கை. “யாழ்பயில்நூல்நரம்பின்முதிர்கவையே” என்னக்கடவ திறே. [அமுதே] - செவிக்கதுவாய், காக்குக்கொன்று தேடவேண்டாதபடி ஹோக்யமாயிருக்கை. [அறிவன்பயனே] - அறிவின் ப்ரயோஜன ஸ்கம். மநஸ்ஸுக்கு ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. [அரியேறே] - ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால்வந்தமேனாணிப்பை யுடையவனே. கண்ணுக்கு முகக்கொள்ளவொண்ணாதஹோக்யதையுடையவனென்றுமாம். [ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே முகக்கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனாணித்திருக்குமவனே.] இங்துள்ளார்க்கும் அங்துள்ளார்க்கும் உன்னை யநுவலிக்கக்கொடுத்து நிரதியயஹோக்யனாயிருக்க, நான் இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனைகாலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்

எழாம் பாட்டு.

அரியேறேயென்னம்பொற்குடரே செங்கட்கருமுகிலே
எரியேபவளக்குன்றே நால்தோளெந்தாயுனதருளே
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய் குடந்தைத்திருமாலே
தரியேனினியுன்சுணந்தந்து என்சன்மங் களையாயே.

என்றதுக்குஹாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. *வாழ்ச்சியை ஹேதுவாக்கி, “தொல்புகழார்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவன்கண்வட்டத்தில் இத்யாதி. தம்மைப்போலே “எனைநாள்கன்றிருப்பன்” என்றுநாளிட்டுக்கொடுக்க வேண்டாதே, நிரந்தரம் அநுஸூவித்துக்கொண்டிருப்பர்கள் திருக்குடந்தையிலுள்ளவர்களென்றார் - கீழ்; அந்தகாலந்தானுயின்றிக்கே நிரந்தர ஹமவதநுவவம்பண்ணுவர்கள் நித்யஸூரிகளென்கிறார் - மேல் - அவர்கள்சிலவர் இத்யாதி. கண்டத்வரியைச்சொல்லாதே, வீணஸ்வரத்தைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - கர்மானுபுண்ணமாக இத்யாதி. போதுசெய்கையாவது - மொட்டிக்கையாய்; ஸ்லேஷ்மாதிகளாலே அபிஹுதிமாம் தசையுண்டிறே கண்டத்வரிக்கு, அதின்றிக்கேயிருக்கையென்றபடி. அவன் யாழினிசையோ? என்ன - யாழ்பயில் இத்யாதி. செவிக்கதுவாயென்றது - செவிக்கு மூலம் ஹோக்யமாயென்றபடி. ஒருவனே ஸர்வேந்திரியவிஷயமாகச் சொல்லுகையாலே - ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயதையால்வந்த என்கிறது. த்விரியார்த்தத்துக்கு, அப்ரத்ருஷ்யமான அரியேறுபோலே பரிச்சேதித்து அநுவலிக்கவொண்ணாத ஹோக்யதையை யுடையவனென்றபடி. முகக்கொள்ள - பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்க. அரியேறு - விம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே யிருக்குமவனென்னுதல், அரிபோலேயும் ஏறுபோலேயும் இருக்கும்வனென்னுதல். “வாழ்தொல்புகழார்” என்று தொடங்கி, “எனைநாள்கன்றிருப்பன்” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - இங்துள்ளார்க்கும் இத்யாதி. வாழ்தொல்புகழார் இத்யார்ப்ப, அரியேறே என் தொல்லேவினை யறுத்து உன்னடிசேரும்படி - சூழ்கண்டாய்; உன்னடிசேரும் ஹழ்கண்டிருந்தே தூராக்குழிநூர்த்து எனைநாள்கன்றிருப்பன் இத்யந்வயம். (சு)

ஆ.—(அரியேறே.) உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்னழகைக்காட்டி என்னை ஆத்மாந்தடாஸ்யைக ரதிபாகப்பண்ணியருளினாய், இனி உன் திருவடிகளைப்பிரிந்து ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் யரிக்கமாட்டேன் ; ஆனபின்பு, முந்தற உன் திருவடிகளைத்தந்து, பின்னை என்னுடைய ப்ரதிஹர்யகத்தைப் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், வெறும் உன்க்ருபையாலே உன்னுடைய ஸௌந்தர் யாதிகளைக்காட்டி என்னை ஆத்மாந்தமான அடிமையாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணியரு ளினாய்; இனி உன் திருவடிகளையொழியச் செல்லாதானபின்பு திருவடிகளைத்தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[என் என்றதொடங்கி] - அழகியபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியை யுடையையாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்கண்களையும் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையையாய் எரியேய்ந்த பவளக்குன்றுபோலே உஜ்ஜ்வலனுமாய் நாலுதிருத்தோளையும் காட்டி என்னை உனக்கு ஆக்கிக்கொள்வதும்செய்து உன்க்ருபையாலே என்னை ஆத்மாந்த மாக அடிமைகொள்வதும்செய்து அதுக்கடியாகப் பிராட்டியோடேகூடித் திருக்குடந் தையிலேவந்து கண்வளர்த்தருளுகிறவனே !

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி, என்னை யடிமைகொண்டபின்பு, உன் திருவடிகளைத்தந்து, விரோயியைப்போக்கவேணுமென்கிறார்.

அரியேறே - நிராக்ஞஸ் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே மேனாணித்திருப்பானாய், (கேவல ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றியே), அம் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, பொன்-பொன்போலேயிருக்கிற, சுடர் - வடிவிலொளியை, என் - எனக்கு அதுவழிப்பிப்பானாய், (ஆஸ்திவிஷயத்தில் வாத் ஸல்பாம்ருதவர்ஷிபான), செம் - சிவந்த, கண்-திருக்கண்களையுடைத்தாய், கருமுகிலே - முன்புசொன்ன பொன்னொளிக்கு ஆஸ்ரயமான நீலதோபதரிவ விக்ரஹத்தைபுடையனாய், எரியே - (ஆஸ்திவிஷயத்திவிஷயத்தில் “சுலிதஃவாவகொவஸி” என்னும்படி) அக்கிரி போலே சிவந்த, பவளக்குன்றே - பவளக்குன்றென்னலாம்படி உத்துங்கமாய் ஸத்திரமான வடிவையுடையனாய், நால்தோள் - அந்த வடிவோடுசேர்ந்த நாலுதோள்களையுங் காட்டி, எந்தாய் - என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியாய், உனது - உன்னுடைய, அருள் - க்ரு பையை, பிரியா - ஒருகாலும்பிரியாதபடி, (நிரந்தரமாக), அடிமை - வாசிகாதி கைக்கர் யங்களை, (என்னை), கொண்டாய் - கொண்டவனாய், அடிமைக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, திருமாலே - லக்ஷ்மீஸுஹிதனுப்க்கொண்டு ஸந்ரிஹித னாவனே! இனி - (இப்படி உபகாரகனை நீ பிராட்டியோடுகூட ஸந்ரிஹிதனான) மின்பு, தரியேன் - ஆறியிருக்கமாட்டேன். (எனக்கு ப்ராப்யமான), உன் - உன், சாணம் - திருவடிகளை, தந்து - தந்து, என் - என்னுடைய, சன்மம் - ஸரீரஸம்பந்தத்தை, களை யாய் - ஸ்வாஸநமாகப் போக்கவேணும். எரியேயென்று - ஸம்புத்தியாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்க்ருபையாலே உன்வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி, அடிமையாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினபின்பு, திருவடிகளைத்தந்து பின்னை ஸம்ஸா ரத்தை யறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[அரியேறே] - ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸேஷியாகையாலே மேனாணித்திருக்கிறபடி. இத்தலைக்கு வணக்கம் ஸ்வருபமாயிருக்குமாபோலேயிறே. அவ

னுக்கும் இறுமாப்பு ஸ்வரூபமாயிருக்கும்படி. அந்த இறுமாப்பிலே அல்லாதாருடைய
ஸேஷத்வமும் தோற்றியிறேயிருப்பது. [என்னம்பொற்சுடரே] - விலக்ஷணமானபொன்
போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடையவனே! வடிவில்வாசியை எனக்கு அறிவித்த
வனே! அம்மேனாணிப்போபாதி இவ்வடிவும் “ஸ்வாயிதன்” என்னுமிடத்தைக் காட்டு
கிறது. “ரூக்ஷாஹம்”. [செங்கட்கருமுகிலே] - வாத்ஸல்யம்ருத வர்ஷிபான திருக்கண்
களையுடையவனே. [சருமுகில்] - கண்டபோதே ஸகலதாபங்களும்கெடும்படியாயிற்று
வடிவிருப்பது. [எரியேயவளக்குன்றே] - எரியேயந்த பவளக்குன்றே. உகவாதார்க்கு அந
லிவவரீயனாய் அநுகூலர்க்கு ஒளஜ்வல்யத்தாலே ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாயிருக்கை.
[குன்றே] - அபரிஹேத்யனாவனே. [நால்தோளெந்தாய்] - திருவடியகப்பட்டதுறை
யிலேயாயிற்று இவரும் அகப்பட்டது. “சூயதாஸு”. ஹோக்யமுமாய் அபாஸ்யமுமா
யிருக்கிற தோள்களைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. [உனதருள் இத்தயாதி] -
அருளாலேபென்னுதல்; அருளேயந்த - அருளோடேகூடின என்னுதல். நிர்ஹேதுக
க்ருபையாலே என்னை ஆத்மார்த்ததாஸ்யத்திலே ஸ்வீகரித்தாய். கைக்காயங்கொள்ளும்
போது க்ருபைமுன்னாகவேண்டியிருக்கையாலே, அத்தோடேகூடினவடிமையென்றமாய்,
அடிமைகொள்ளுகைக்காகப் பிராட்டியோடேகூடத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்
வளர்த்தருளுகிறவனே. “ஒருதேஸாவிஸேஷத்திலே” என்னவேண்டாதபடி தேஸத்திற்
குறையில்லை, ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே ப்ராப்யத்திற்குறையில்லை. “ஹவாஃஸுஹ டெவ
ஹே” என்ற இளையபெருமானைப்போலே பற்றுகிறார். [தரியேனினி] - மாதாபிதாக்
கள் ஸந்திஹிதரானபின்பு மாதாபிதாக்கள் ஸந்திதியிற் பசிபொறுக்கலாம், ஸந்தியின்
டானால் பசிபொறுக்கப்போகாதிறே. தரியாமை எவ்வளவுபொருமென்ன, —[உன்சரணம்
தந்து என்சன்மங்கலையாயே] - ஜம்ஸம்வந்யமற்று உன்திருவடிகளைப்பெறப்பற்றுது.
முலையைக்கொடுத்து சிகிதவலிப்பாரைப்போலே, திருவடிகளைத் தந்து விரோதியைப்போக்
கவேணும்.

௩௫௭.—ஏழாம்பாட்டு. உன்க்ருபையாலே உன்வைலக்ஷணயத்தைக்காட்டி
அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியாக்கினபின்பு, உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னைஸம்ஸா
ரத்தை யறுக்கவேணுமென்கிறார்.

[அரியேறே] - ஸ்வவ்யதிரித்தங்களுக்கெல்லாம் தானே கடவனாகையால் வந்த
மேனாணிப்பு. [என்னம்பொற்சுடரே] - அம்மேன்மைக்குச் சிறிதுஉள்ளாகப் பார்த்தவாறே
ப்ரகாஸித்துத்தோற்றுகிற தேஜஸ்ஸு விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான
ஒளியை யுடையவனே. அவ்வடிவில் வாசியை எனக்கறிவித்தவனே. [செங்கட்கரும]

ஏழாம்பாட்டு. - அரியேறே இத்தயாதி. “அரியேறே” இத்தயாதியையும், “உனதருளே”
இத்தயாதி மேலெல்லாவற்றையும் கடக்கித்து அவதாரிகை - உன்க்ருபையாலே இத்தயாதி. “அரி
யேறே” இத்தயாதியைப்பற்ற - உன்வைலக்ஷணயத்தை யென்றது.

“அரியேறே” என்றதுக்கு - கீழே - ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால்வந்தமேனாணிப்
பென்று அருளிச்செய்து, இங்கே - ஸர்வநிர்வாஹகனாகையால்வந்த மேனாணிப்பென்கையாலே
புரருத்தியில்லை. “என்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவ்வடிவில் இத்தயாதி. அதுக்கும் அடியான
வென்றது - “அரியேறே” என்றமேன்மைக்கும் அடியானவென்னுதல், “அம்பொற்சுடரே”

கிலே] - அதுக்கும் அடியான திருக்கண்களும் திருமேனியு மிருக்கிறபடி. [எரியேபவளக் குன்றே] - எரி - கேட்டைநகரத்தாரம் நகரத்தாரத்தளவாக ஓங்கின பவளக்குன்றே ஸமு தாயமிருக்கிறபடி. எரியேய்ந்த பவளக்குன்றுபோலேயிருக்கை. அக்கிலம்பமான தேஜஸ் ஸையுடைய பவளக்குன்றே. இத்தால் ஈனைக்கிறது - ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஸ்ப்ருஹ ணீயதையையும். உகவாதார்க்கு அந்நிலவநீயனாய், அநுகூலர்க்கு ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாயிருக்கை. [குன்றே] - அபரிச்சேத்யனானவனே. [நால்தோளேந்தாய்] - கல்பகதரு பனைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களைக்காட்டி என்னை அந்நியார்ஹ மாக எழுதிக்கொண்டவனே. திருவடிதோற்ற துறையிலேயாயிற்று இவரும் தோற்றது. [உனதருள் இத்யாதி] - உன்னுடைய கேவலக்ருபையாலே என்னை ஆத்மாந்தடாஸ் யத்தைக்கொண்டாய். [அருளே] - அருளாலே. [குடந்தைத்திருமாலே] - அடிமைகொள் றுகைக்காகப் பெரியபிராட்டியாரோடேகூடத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தரு ளினவனே. “ஒருதேசவிசேஷத்தே” என்னதபடி தேசத்தில் குறையில்லை, ஸிப்பதி யாகையாலே ப்ராப்யத்திற்குறையில்லை. “ஹவாஹுஸஹவெஹு” (பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா) என்ற இளைய பெருமானைப்போலே பற்றுகிறார் இவரும். [தரியேனினி] - அச்சேர்த்தி கண்டபின்பு என்னால் பிரிந்துயரித்திருக்கப்போகாது. மாதாபிதாக்கள் ஸந் ரிதியுமாய் அவர்கள் ஸ்ரீமான்களுமாய் உதாரருமாயிருக்க, ப்ரஜை பசித்துதரித்துக்கிடக்க வற்றே? யரியாமை எவ்வளவுபோருமென்ன, —[உன்சரணந்தந்து என்சன்மங் களை யாயே] - முகுகோடுத்து சிகித்ப்பாரைப்போலே; முற்படத்திருவடிகளைத்தந்து, பின்னை ஜந்மஸம்வந்யத்தை யறுக்கவேணும். * புண்ணாராக்கையின் புணர்வினையிறே யறுக்கப் புகுகிறது; அதுக்கடியிலே யரிப்பித்துக்கொண்டு, பின்னை யறுக்கவேண்டுமென்கிறார் (எ)

என்ற தேஜஸ்ஸுக்கும் அடியான வென்னுதல். தேஜஸ்ஸுக்கு அடியாகையாவது - ஆஸ்ரயமா யிருக்கை. சிவந்தகண்ணையுடையனாய்க்கறுத்தமுகில்போலே யிருக்கிறவனே என்று ஸப்தார்த் தம். எரிபோலவும் பவளக்குன்றுபோலவுமிருக்கிறவனே என்றபடி. அதாவது; எரியென்று - கேட்டைநகரத்தாரமாய், எரியே - கேட்டைநகரத்தாரம்போலே யிருக்கிறவனே யென்றபடி. கேட் டையை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னத்தால்வல்லிதம் ஸமுதாயமிருக்கிறபடி என்று. ஸமு தாயமென்றது-ஸமுதாயரோஹையென்றபடி. எரிபோலவும் பவளக்குன்றுபோலவும் இருக்கிற ஸமுதாயரோஹையை யுடையவென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, எரிபோலேயிருக்கிற பவளக்குன்றேஎன்று அர்த்தந்தாரம் - எரியேய்ந்த இத்யாதி. இத்தை விவரிக்கிறார் - அக்கிலம்ப மான இத்யாதி. “எரி” என்கையாலே - ஒளஜ்ஜ்வல்யம்; “பவளக்குன்று” என்கையாலே - ஸ்ப்ரு ஹணீயதை. “சூயதாஸு” இத்யாதி ஸ்லோகத்தைக் கடைக்கித்து - திருவடிதோற்ற இத்யாதி. “அருளே” என்ற அவபாரணத்துக்கு அர்த்தம் - கேவலக்ருபையாலே என்று. அருளே யென்றது - அருளாலேயென்றபடி. யரித்திருக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மாதா பிதாக்க ... இத்யாதி. எவ்வளவுபோருமென்னவென்றது - ப்ரக்ருதிஸம்ஸந்யத்தையறுத்துத் திருவடிகளைத்தரப்பற்றுமோ வென்னவென்றபடி. களையாயே - களையவேணும். இது புண்ணே வென்ன - புண்ணாராக்கை இத்யாதி. புண்ணால் நிறைந்த ஸரீரத்தின் ஸம்வந்யத்தையிறே யென் றபடி. அரியேறே இத்யாஸூ, க்ரமேணவ்யம். (எ)

௩௫௮ திருவாய்மொழி—௫ - ப. ௮ - தி. ஆராவமுதே.

எட்டாம் பாட்டு.

களைவாய்துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்
வளைவாய்நேமிப்படையாய் குடந்தைக்கிடந்தாய்மாமாயா
தளராவுடலமேனதாவி சரிந்துபோம்போது
இளையாதுனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே.

ஆ.—(களைவாய்துன்பம்.) களைவாய்துன்பம், களையாதொழிவாய், திருவுள்ள
மானபடி செய்தருளாய்; எனக்கு நீயல்லது மற்றொரு மதியில்லை. அடியேனுடைய
துக்கங்களைப் போக்குகைக்காகவன்றோ திருவாழியை ஏந்திகொண்டிருந் தருளுகிறதும்,
திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளிற்றும். ஆனபின்பு, உடலந்தளர்ந்து என்னாவி சரிந்து
போகா நின்றது, இவ்வாத்மா முடிவதற்குமுன்னே ஈண்ட உன்திருவடிகளிலே வாங்கி
யருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'தரியேன்' என்றபின்பும் எம்பெருமான் வந்து விஷ
யீகரியாவிட்டவாறே அவனை அதுஸந்திக்கவொண்ணாதபடி கலங்கின ஆழ்வார்; 'ரக்ஷி
கிலும் ரக்ஷிக்கிறாய் தவிரிலும் தவிருகிறாய்' அதுநிற்க, என்னை உன்திருவடிகளை நினைக்க
வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணும்; இதுவே எனக்கு இப்போது வேண்டுவது
என்கிறார்.

[களைவாய் என்றுதொடங்கி] - உன்னைவிஸ்வலேஷித்துப் படுகிறதுக்கத்தை
போக்கிலும்போக்கு, தவிரிலும் தவிரு; வேறு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். [வளையாய்
நேமிப்படையாய்] - வளைந்திருந்துள்ள வாயையுடைய திருவாழியாகிற திவ்யாயுத்ததை
ஏந்திற்று ஆழிதருடைய ஆபந்திவாரணர்த்தமாகவன்றோ? [குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா]-
அதுக்குமேலே அத்யாஸ்சர்யமான அழகோடேகூடத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிறது, ஆழிதார்க்கு அணித்தாகவன்றோ? [தளராஉடலம் என்றுமேலுக்கு]-விரஹ
வ்யஸனத்தின்மிகுதயாலே ஸரீரம்தளர்ந்து ப்ராணனும் சரியிலமாய்ப்போகிற இப்போது
தரித்து ஏகாக்ரமாய் உன்திருவடிகளை அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி நீயே பண்ணியருள
வேணும்.

ப.—அநந்தரம், விபரீதமே பலிக்கிலும் வேறொருரக்ஷகரையுடையேனல்
லேன்; இப்படி அந்நயமதியான நான் உன்திருவடிகளை விடாதபடி அதுமதிபண்ண
வேணுமென்கிறார்.

துன்பம்-(உன்னை யதுஹவிக்കப்பெறாத) துக்கத்தை, களைவாய்-போக்குவாய்,
களையாதொழிவாய் - போக்காதொழிவாய்செய், களைகண் - துக்கநிவர்த்தகவஸ்துவை
மற்று - வேறு, இலேன் - உடையேனல்லேன்; (துக்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரமாய்), வளை -
சூழ்ந்த, வாய் - வாயையுடைத்தான, நேமி - திருவாழியை, படையாய் - ஆயுபமாக
வுடையையாய், (ஆழிதார்த்தமாக) குடந்தை-திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்
தருளுகிற, மாமாயா - அத்யாஸ்சர்யஸௌந்தர்யயுக்தனே! (உன்னை அதுஹவிக்കப்
பெறாத ஆர்த்தியாலே) உடலம் - ஸரீரம், தளரா - தளர்ந்து, எனது - என்னுடைய,
ஆவி - ப்ராணனானது, சரிந்து - நிலைகுலைந்து, போம்போது - ஸரீரத்தைவிட்டுப் போம்

படியானபோதாயிற்று. (இவ்வளவில்) இளையாது-சித்தெளர்வல்யம்பிறவாதே, உன் - உன், தான்-திருவடிகளேயே, ஒருங்க-(உபாயமும் உபேயமுமாக) ஒருபடிப்பட, பிடித்து-பிடித்து, போத - போதும்படி, நீயே - நீயே, இசை - அதுமதி பண்ணவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், “தரியேன்” என்றபின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி, அதுவவம்பெற்றிலேனாகிலும் “உன் திருவடிகளே தஞ்சம்” என்றுபிறந்த விஸ்வாஸக்குலைகிறதோவென்று அஞ்சாரின்றேன், இது குலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[களேவாய் என்றுதொடங்கி]-உன்னைப்பிறிந்துபடுகிற உஃவத்தைப் போக்கிலும்போக்கு, தவிரிலும்தவிர, வேறுரகத்தகர யுடையேனல்லேன். நீ உன்கார்யம் செய்யிலும்செய், தவிரிலும்தவிர, என் தலையிற்குறையிலலை. “கூடுவொவாயவாஹுதொடுவவ” என்கிற அம்ஸத்திற்குறையிலலை. “வவபூவாவெவ்வொடுகூயிஷ்ராயி” என்கிற உன்கூறுசெய்யிலும்தவிர, உஃவநிவ்ருத்தி உம்மதானபின்பு,க்ருஷியும் உம்மதாகவேண்டாவோ?என்ன; உஃவியாகைக்குக்ருஷிபண்ணின நான் நிவர்த்தகனாவோ, ஒருணர்வஸத்திக்குறையத்தையான்செய்யவோ. [வளேவாய் இத்யாதி]-பார்த்தகிடமெல்லாம் வாயான திருவாழியை ஆயுயமாகவுடையவனே. *கைகழலாநேமிபாநாயிருக்கிறது என்உஃவநிவ்ருத்திக்கன்றோ. அதுக்குமேலே திருக்குடந்தையிலேவந்து ஆஸ்சரியமான அழகோடே கண்வளர்ந்தருள்கிறது எனக்கு அணித்தாகவன்றோ. ஸத்திவைகல்யம் சொல்லவொண்ணாது, “ஸுலபண்ணு” என்னவொண்ணாது, “ருச்யுத்பாதகனன்று” என்னவொண்ணாது. [தளரா இத்யாதி]-[உடலமானது - தளரா] - ஸரீரமானது கட்டுக்குலையா, என் ப்ராணனும் ஸரீரத்தைவிட்டுப் பெறக்கடவபோதாயிற்று இப்போது. அங்ஙனன்றியே, அந்திமஸ்ம்ருதியை அபேக்ஷிக்கிறானாலோ? என்னில்,—அந்திமஸ்ம்ருதியொழிய விலியில்லாத அயிகாரியல்லாமையாலே அத்தைச்சொல்லுகிறதன்று. இவன்பக்கல் இதில்லாதபோது அவன் “கூஹம்ஸுராயி”என்கையாலே விஸ்வலையஸந்தாலே ஸரீரமும்தளர்ந்து ப்ராணனும் ஸரீரத்தைவிட்டுப்போம்தைஸாயிற்று இப்போதென்கை. [இளையாது இத்யாதி] - அபேக்ஷிதம்பெற்றிலேனேயாகிலும், என்னபேக்ஷிதவிலிக்கு உன் திருவடிகளோப்பற்றினபற்று நெகிழாமற்பண்ணியருளவேணும். “அதுவவம்பெறாமையாலே, அதுக்கடியான உபாயயுவஸாயமும் குலைகிறதோ” என்று அஞ்சி இதுகுலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். ஒருங்க - ஒருபடிப்பட.

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. “தரியேன்” என்றபின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி; அதுவவம்பெற்றிலேனேயாகிலும், “உன் திருவடிகளே தஞ்சம்” என்றுபிறந்த விஸ்வாஸம் “குலைகிறதோ” என்று அஞ்சாரின்றேன்; அது குலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—களேவாய் இத்யாதி. “வ்ருஷகூலுஹிபுதிஷெயஃ” என்கிற வ்யயத்தாலே, இப்போது, “விஸ்வாஸம் குலையாதபடி பண்ணவேணும்” என்கைக்குப் ப்ராஸங்கமேதென்ன - தரியேனென்றபின்பு இத்யாதி. “இளையாதுனதான்” இத்யாதியைப்பற்ற - உன் திருவடிகளே தஞ்சமென்று இத்யாதி.

[களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்] - நீ உன்காரியம் செய்யிலும்செய், தவிரிலும் தவிரு; நான் குறைவற்றேன், 'கூடுவொவாயபயனுகொடுவவ' (த்வமேவோபாய பூதோமேபவ) என்கிற அம்சத்தில்குறையில்லை; 'ஸவ-வா வெஷோரோக்ஷயிஷ்யாதி' (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்னும் உன்கூறு செய்யிலும்செய், தவிரிலும்தவிரு. அப்படி செய்கிறேன் என்னுமையாலே; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கன்றோ இக்கிடையென்கிறார் - மேல். [வளைவாய்நேமிப்படையாய்] - பார்த்தவிடமெங்கும் வாயான திருவாழியை ஆயுடமாக வுடையவனே. களையாதொழிகைக்குச் சொல்லலாம் கண்ணழிவுண்டோ. என்கையில் ஆயுடத்துக்கு வாயல்லாத விடமுண்டோ. அது வாய்படைத்த ப்ரபோஜனம் பெறவேண்டாவோ. 'பரிகரமில்லை' என்ப்போமோ. 'கைகழிந்துபோயிற்று, இனிப் படைதிரட்டவேணும்' என்னும் கண்ணழிவுண்டோ. [நேமிப்படையாய் - களைகண்மற்றிலேன்] - அப்படியிருப்பது என்கையிலோ ராயுமுண்டோ, பிறர்கையிலோராயுமுண்டோ, உன்கையிலாயுடமில்லையோ. [குடந்தைக்கிடந்த மாமாயா] - நீ 'மாம்' என்றதுக்குப்பின்பு இவ்வருளுள்ள ஏற்றமெல்லாம் பாராய். இத்தால்-அவதாரதஸையிலும் அர்ச்சாவதாரம் ஸ-ஹமமென்றபடி. திருக்குடந்தையிலேவந்து ஆஸ்ரயமான அழகோடே கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஆழிதர்க்காகவன்றோ. ஸக்திவைகல்யம் சொல்லவொண்ணாது. 'ஸ-ஹமனன்று' என்னவொண்ணாது, 'ருச்யுத்

ப்ர. - (களைகண்மற்றிலேன்) கூறுவதுபாராய நாரிவொயுகிவொ நாமதிஃ |

கூடுவொவாயபயனுகொடுவவெதிவாய-நாதிஃ | ஸாரணமதிரித்யு-தூவா ஷெவெலிந்யு-ஆகாடி

"துன்பம் - களைவாய், துன்பம் - களையாதொழிவாய்" என்றபடி. குறைவற்றபாசாரத்தை விவரிக்கிறார் - கூடுவ இத்தாதி. அதாவது - சாமஸ்ஸோகபூர்வார்த்தபாதிபாத்யாதிகாரி க்ருத்யத்தில் குறையில்லையென்றபடி. நீயுன்காரியம் இத்தாதியின்விவரணம் - ஸவ-வாவெ ஷு இத்தாதி. கூறு - பாகம், 'குடந்தைக்கிடந்த' என்றதுக்கு அவதாரிகை - அப்படி இத்தாதி. 'நேமிப்படையாய்' என்றதுக்கு ஹவம் - களையாதொழிகை இத்தாதி. கண்ணழிவு - குறை. 'வளைவாய்' என்றதுக்கு ஹவம் - உன்கையில் இத்தாதி. 'களையாதொழிகைக்கு' இத்தாதி விவரணம் - பரிகரம் இத்தாதி. 'படையாய்' என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - கைகழிந்து இத்தாதி. 'மற்றிலேன்' என்றதுக்கு ஹவம் - அப்படி இத்தாதி. 'குடந்தைக்கிடந்த' என்று அர்ச்சாவதாரஸௌலப்பம் சொல்லுகையாலே-நீரோடுஎன்றுக்கு இத்தாதி. இத்தால் - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. ரோடு என்றதுக்கு என்றது - க்ருஷ்ணவதாரஸௌலப்பம் தைப்பற்ற ஏற்றமெல்லாம் - அர்ச்சகபராதிநனயிருக்கிற ஏற்றமெல்லாமென்றபடி, 'குடந்தைக்கிடந்த' என்றத்தோடே - 'ரோராயா' என்றத்தைக்கூட்டி ஹவம் - திருக்குடந்தையிலே இத்தாதி. 'ரோராயா' என்று - அழகால்வந்த ஆஸ்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. மாமாயா - அத்தாய்ர சர்ய ஸௌந்தர்ய புத்தனே இத்தயர்த்தம். 'நேமிப்படையாய்' இத்தாதி பதத்யத்தைபும் கடா கழித்து ஹவம் - ஸக்திவைகல்யம் இத்தாதி. 'தளரா' என்றது - தளர்ந்தென்றபடி, கட்டுக்

பாதகனல்லன்” என்னவொண்ணது. [தளராவுடலம்] - ஸரீரமானது கட்டுக்குலையா. தளரா - தளர. [எனதாவிசரிந்துபோம்போது] - என் ப்ராணனானது முடிந்துபோமள வாயிற்றுக்கிடாய். [போம்போது] - போம்போதாயிற்று. இதுதான் அந்திமஸ்மருதியா னாலோ? அன்னில், — “காஷ்வாஷாணஸந்திஹ” (காஷ்ட்டபாஷாணஸந்திபம்) என்றும், “சுஹம்ஸுராஜி” (அஹம்ஸ்மராமி) என்றும் சொல்லுகிறது இவரறியாரன்றே; இவர்தாம் அவ்வயிகாரிகளுமன்றே. விஸ்வேஷ்வயஸந்தாலே ஸரீரமும் தளர்ந்து, ப்ராணனும் ஸரீ ரத்தைவிட்டுப் போம்தசையாயிற்று இப்போதென்கை. [இளையாது இத்யாதி] - அபேக்ஷிதம் பெற்ற்லேனையாகிலும், என்னபேக்ஷிதம் ஸித்திக்கும்படி உன் திருவடிகளைப் பற்றினபற்று நெகிழாமற்பண்ணியருளவேணும். அநுஹம் கிடையாமையாலே, “அதுக் கடியான உபாயாத்யவஸாயமும் குலைகிறதோ” என்றஞ்சி; இது குலையாமல் பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். ஒருங்க - ஒருபடிப்பட.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இசைவித்தேன்னையுந்தா ளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே
அசைவிமரர்தலைவர்தலைவா ஆதிப்பெருமுர்த்தி!
திசைவில்விகஞ்செழுமா மணிகள்செருந்திருக்குடந்தை
அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே.

அ. — (இசைவித்தது.) “இவ்வாத்மா உனக்கேயடிமை” என்னுமிடத்தை என் னை ஸம்வதிப்பித்து, என்னை கூவூரணாரவிநூயு மஹைஸ்வரெஷ்வரியொடுமகஸுஸ

ப்ர. — (தளராவுடலமித்யாதி) ஸ்ரீவராஹே, “ஹிதேநவலிஸா—ஹஸுஸு ஸரீரெஸகியொநாஸி | யாதாஸூரஜேஷ்விதே தஸு தபூவிஸாரதிவநுஜாஜி | தத ஹம்ஸுயிராணா—காஷ்வாஷாணஸந்திஹ | சுஹம்ஸுராஜிஜகந்தயாஜிவராஜா மகிபு”.

குலையாவென்றது - கட்டுக்குலைந்தென்றபடி. போமளவாயிற்றுக்கிடாய் என்று மிறுக்கி யோஜிக் கிறதன்; இருந்தபடியே, அந்திமஸ்மருதி ப்ரார்த்தனையாகக்கொண்டாலோ வென்று ஸங்கிக் கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. அவ்வதிகாரிகளுமன்றேயென்றது - உபாஸகன்றேயென்றபடி; அவேக்ஷிதங்களான அநுஹவகைங்கர்யங்களை ப்ரார்த்தியாதே. “உனதான்பிடித்தே” என்று - அத்யவஸாயத்தை ப்ரார்த்திக்கிறதென்? என்ன - அநுஹபவங்கிடையாமையாலே இத்யாதி. ஒருபடிப்பட - விச்சேதமில்லாதபடி. எனதாவிசரிந்துபோம்போது - என் ப்ராணனானது நிலை குலந்து முடிந்துபோம்படியானபோதாயிற்று; இவ்வளவில், இளையாது - அத்யவஸாயம் நெகிழா மல், உன்திருவடிகளே உபாயமாக ஒருபடிப்பட பிடித்துப்போகும்படி நீயே யநுமதிபண்ணி யருளவேணுமிதி ஸந்தார்த்தப் போத - போகும்படி. க்ரமேணவ்யம். “சுஹம்ஸுஸுராயாநா ஹயொகிஷுநொமகி | ததேவொவாயஹுதொஜெ ஹவெதிபூயபூநாஜி | ஸாரணாமகிரிதூகூஸாரஜெவெலிநுபூயாஜிதாடி”. “காஷ்வாஷாணஸந்தி ஹ” உத்யாஜி, ஸ்ரீவராஹே.

(அ)

உபேனாக்கினவனே, ஸேஷஸேஷாஸந மர—உபேனாவநாநாவியாலுபய லிவ்ய வரிஜ நவரிவரி தவரணய—மஉனாய்ஸ்வேஸ்வரனாயிருந் தவைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீ யத்வார்த்தமாகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே, காணவாராயென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாயிருந் தவைத்து ஸர்வஸமாஸ்ரயணீ யனாகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளி என்னை அடிமையிலே இசை வித்து அத்தாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணியருளின நீ உன்னைக் கண்ணாலேகாணலாம் படி வரவேணுமென்கிறார்.

[அம்மானே] - பெரியோனே! [அசைவிலமர் என்றுதொடங்கி] - அயர்வறு மமர்களுக்குத் தலைவனான ஸ்ரீஸேனாபதிபாழ்வானுக்குத் தலைவனாய் ஸகலஜகத்துக் கும் காரணவகுதனான ஸர்வேஸ்வரனுமாய் திக்குக்களிலேசெல்ல ஒளிவிடாநின்றள்ள ஸ்லாகப்பமான ரத்நங்கள்சேரும் திருக்குடந்தையிலே வருத்தமின்றிக்கே லோகமெல்லாம் ஆஸ்ரயிருக்கும்படி கிடந்தவனே!

ப.—அந்தரம், என்னை யநுமதியைப் பிறப்பித்து உன்திருவடிகளே ப்ராப்ய மாக அநுமவித்த நீ கிடையழகைக்காட்டினவோபாதி நடையழகு காண வரவேணு மென்கிறார்.

என்னை - (அநாதிகாலம் விழுவனான) என்னை, இசைவித்து - (ஸேஷத்வமா கிஸ்வரூபத்திலே "ஓம்" என்று இசையும்படிபண்ணி, (அதுக்கீடாக), உன்-உன், தாளி ணைக்கீழ் - திருவடிகள் விஷயமான ப்ராப்ய ப்ராபகபுத்தியோடே, இருத்தம் - (அநந்ய பரனாயிருக்கும்படி) பண்ணின, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறப்பித்தார்க்கு ப்ராப்யனாகைக்காக ஹவதநுமவத்துக்கொருகாலும்), அசைவு-அசைவு, இல் - இல்லாத, அமர் - ஸூரிகளுக்கு, தலைவர் - தலைவரான அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸே நர்க்கு, தலைவர் - தலைவனாய், ஆதி - ஸமஸ்தகாரணபூதமாய், பெரு - ஸர்வாதிகமான, மூர்த்தி - ஹிந்துத்துதையுடையனாய், (ஆனந்தர்க்கு அநுமவார்த்தமாக), திசை - திக்குக் கள்தோறும், வில் - ஒளியை, வீசும் - பரப்புகிற, செழு - ஓர்ஸரீயமாய், மா - பெருவிலை யனான, மணிகள் - ரத்நங்கள், சேரும் - சேருகிற, திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையில், அசைவு - டெளர்லப்பயஸங்கையாலேவந்த அலைச்சல், இல் - தீர்த்து, உலகம்-லோகம், பரவ - ஸ்துதிக்கும்படி, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே, (லோகத்துக்குக் கிடையழகு காட்டினவோபாதி), காண-(நான்நடையழகு) காணும்படி, வாராய் - வரவேணும். துபேஸாமரத்திலேயசைகிறலோகம் அழகிலே யசப்பட்டிப் பரவும்படியென்றுமாம். அசைவில்லாத பரமபதமாகவுமாம். இடம்வலங்கொள்ளுகிற திருமேனியசைவிலே லோகம் பரவுமென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீ யனாகைக்காக ஸந்நிவிதனாய், என்னையடிமைபாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணின நீ, கண்ணாலேகாணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார்.

[என்னை - இசைவித்து] - நெடுநாள் விழுவனான என்னையும் அடிமையிலே இசைவித்து, என்னிசைவுக்கு எதிர்சூழல்புக்குத்திரிக உனக்கு அபேக்ஷிதம்செய்யக் குறையென்? நான் அர்யியாதேயிருக்க என்கார்யம்செய்த நீ, இன்று இரக்கச்செய்தே

விளம்பிக்கிறதென்? [உன்தாளிணைக்கீழிருத்தும்] - பாகுபாகு என்றுதிரியாதபடி உன் திருவடிகளே விஷயமாம்படிபண்ணுமவனே என்கை; “நிழலுமடிதாறுமாடோம்” என்கிற படியே - மிதியடியாம்படி ஸ்ரீஸடகோபனாக்கி பெருங்காற்றிற்பூசைபோலே யாதானும் பற்றிநீங்கும்விரதமாயிறே முன்புவர்த்தித்தது. [அம்மானே]-இசைவேதொடங்கி இவர் கார்யம் தானே செய்யவேண்டும் ப்ராப்தி. [அசைவில்இத்யாதி] - இவரை இசைவித்தா கிலும் அறுதல்பிணைக்கத் தான் குறைவானல்லன்கிடர். வருபிஹ்ராஸாதிகளின் நிக்கே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவரான ஸேனைமுதலியார் போல்வார்க்குத் தலைவனான வனே. ஜமத்காரணம-ஞதனான ஸர்வாபிகனே. “காரணஞ-பெய்யு” என்று உபாஸ கர்க்கு ஸாமாஸ்யமானவனென்கை. அங்குள்ளார்க்கு ஹோமஹேதுவாய், இங்குள்ளார் க்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கை.[இசையில்விசம்இத்யாதி]-நித்யஸூரிகளோபாதிஸம்ஸாரி களும் அறுதலிசம்ஸாரி. ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறபடி. திக்குக்களிலேசெல்ல ஒளிபரம்பா ரித்பதாய், ஸ்லாஸுமாய்ப் பெருவியைனான ரத்நங்கள்சேரும் திருக்குடந்தை ஆராவமு தாழ்வாராதல், திருமழிசைப்பிரான்போல்வாராதல் புருஷரத்நங்கள்சேரும் ஊராயிற்று. [அசைவிலுலகம்பரவ] - வருத்தமின்றிக்கே லோகமானது ஆஸ்ரயிக்கவென்னு தல்; நித்யஸூரிகள் நீர்மைக்குத்தோற்று ஏத்தும்படியென்னுதல். இடம்வலங்கொண்ட போதெல்லாம், திருத்திரையெடுத்தாப்போலே லோகமடங்க ஏத்தக்கிடந்தாயென்னுதல். [கிடந்தாய்காணவாராயே] - கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகை அறுதலிசத்தால், நடைபழகை யறுதலிசக்கவெண்டாவோ. அதீந்திரியமானவடிவைக் கண்ணுக்கிலக்காக்கின அருமை யுண்டோ நடக்கையில்.

௩௭.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸர்வோஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஸமாஸ்ரயணீய னுகைக்காக இங்கே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு அடிமையாலல்லது சேல்லாதபடிபண்ணின நீ, கண்ணாலே காணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார்.

[இசைவித்தென்னை] - என்னை இசைவித்து நெடுநாள்விழுவனான என்னை அடிமையிலே இசைவித்து. இசையாத என்னை இசைவித்தவருமைவேணுமோ இசைந் திருந்த நீ கார்யம் செய்கைக்கு. [என்னை] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற என்னை. [உன்தாளிணைக்கீழிருத்தும்] - நித்யஸூரிகளடிமைசெய்கிற உன்திருவடிகளிலே இருத்தினவனே. பாகுபாகு என்று திரியாதபடி தன்திருவடிகளிலே விஷயமாம்படி பண் ணுமவனென்கை. “நிழலுமடிதாறுமாடோம்” என்கிறபடியே மிதியடியாம்படி ஸ்ரீஸட கோபனாக்கி. பெருங்காற்றிற்பூசைபோலே யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதமாயிறே முன்பு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இசைவித்து இத்யாதி. “ஆதிப்பெருமூர்த்தி, உலகம்பரவ, காண வாராய்” இத்யாதிபதங்களைக்கடாகூழித்து அவதாரிகை - ஸர்வோஸ்வரனாய் இத்யாதி. “உலகம் பரவ” என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனுகைக்காக என்றது.

“காணவாராய்” என்றமாத்ரம் சொல்லவமைந்திருக்க, “இசைவித்தென்னை” என்கிற பதப்பரயோகத்துக்கு ஹாவம் - இசையாத இத்யாதி. இசையாத என்னை என்கிறவிடத்திலே - “யாடொட்டி” இத்யாத்யஸந்தேயம். இசைந்திருத்தநீயென்றது - “ஆதிக்குழல்புக்கு” என்கிறத் தைப்பற்ற. “அசைவிலமார்” இத்யாதியைக் கடாகூழித்து ஹாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. அசைவாவது - சலமாய், இல்லென்று - இல்லாமையால், சல்பாவஸாதத்திலே நஸீயாத அமர ரென்றபடி. “அமரர்” என்றபோதே - நித்யத்வம் வித்தமாயிருக்க, “அசைவில்” என்று விசே

வர்த்தித்தது. [அம்மானே] - பேறு இவரதாயிருக்க, அவன் இசைவிக்கவேண்டின ப்ராப்திசொல்லுகிறது. [அசைவிலமரர்தலைவர்தலைவா] - அசைவில்லாத அமரருண்டு - நித்யஸூரிகள், அவர்களுக்குத் தலைவனான ஸ்ரீஸௌநாபதியாழ்வானுடைய கார்யமும் இவன் வாய்மையாயிருக்கிறபடி. அசைவில்லாமை யாவது - ப்ராஹ்மாதிகளுடைய அமரத்வம்போலே யாபேக்ஷிகமன்று. கல்பாவயியன்று என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோ உலிகாஸங்களை யுடையரன்றிக்கே யிருக்கையென்றுமாம். [ஆதிப்பெருமூர்த்தி] - இவ்வரு குள்ளருடையவும் ஸத்தைக்கு ஹேதுஹ-உதனானவனே. ஜகத்காரணஹ-உதனான ஸர்வா யிகனே. மூர்த்தி - ஸ்வாமி. [திசைவில் இத்யாதி] - ஸத்தையைநோக்கி, மேலுள்ள திவர்கள் தாங்களே நிர்வஹித்துக்கொள்ள விருக்கையன்றிக்கே, மேலுள்ளதும் தானே செய்வானாக நினைத்துவந்து கிடக்கிறபடி. திக்குக்களிலே தேஜஸ்ஸ-ஹ பரவாநின்றதாய், தர்ஸநீயமாய், பெருவிலையான ரத்நங்கள் சேராநிற்கிற திருக்குடந்தையிலே. வில் - தேஜஸ்ஸ-ஹ. [அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய்] - லோகமானது வருத்தமற்று ஆஸ்ரயிக்கும்படி கிடந்தாய். டேளர்லப்யஸங்கையால்வந்த அலைச்சல்தீர்ந்து. அன்றிக்கே, அசை வில்லாத லோகமுண்டு - நித்யவிலகி, அங்குள்ளாரும்வந்து ஆஸ்ரயிக்கக்கிடந்தாய். அன் றிக்கே, அசைவுண்டு - இடம்வலங்கொள்ளுகை, அத்தைக்கண்டு லோகமானது பரவும் படிகிடந்தாய். [கிடந்தாய்காணவாராயே] - கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுகண்டு அநுபவித் தேன், இனி நடையழகுண்டு நான்வாழும்படி வரவேணும். [செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை] - “ஆராவமுதாழ்வார், திருமழிசைப்பிரான்போல்வார் புருஷரத்நங்கள் சேரும் திருக்குடந்தை” என்று நிர்வஹிப்பார்கள்.

(க)

வித்ததுக்கு ஹாவம் - அசைவில்லாமையாவது இத்யாதி. அபேக்ஷிகமன்றென்றது - நம்மிற்காட் டில் நாலுநான் சாவாதிருக்கிறத்தையிட்டி - அவர்களை, அமரரென்னுநின்றதிதே; அப்படியன் றென்றபடி. “அசைவில்” என்று - ஸ்வஹாவசலநாஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து; அப்போது, “அமரர்” என்று - ஸ்வரூபம் நித்யமென்றபோதே, தத்ஸ்வஹாவஹ-உதஜ்ஞாநசலநாஹித்யமும் வித்தமன்றே; அப்ரஸக்தநிஷேதம்பண்ணுகிறதென்? என்ன-ஹத்தவ்யா வ்ருத்தயர்த்தமாக வெண்கிரார் - ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. “மூர்த்தி” என்று - ஸ்வாமியாய், ஸர்வ காரணஹ-உதனாய் ஸர்வாதிகளு ஸர்வேஸ்வரென்றபடி. “வில்” என்று - தேஜஸ்ஸ-ஹ. மூந் தினவர்த்தத்துக்கு, “அசைவில்” என்று - வருத்தமற்று என்றபடி. வருத்தமற்றென்றது - “அதிந் ரியனானவனை நாம் எங்கே யாஸ்ரயிக்கப்புகுகிறோம்” என்கிற ப்ராபாஸமின்றிக்கையென்றபடி. த்வித்யார்த்தத்துக்கு, அசைவிலென்று-ஜ்ஞாநஸங்கோஹமில்லாதவென்றபடி. ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்மையை யநுஸந்தித்து நித்யவிலகி-உதியிலுள்ளாரும் வந்து ஆஸ்ரயியாநிற்பர்களென்றபடி. மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, “அசைவில்” என்று - விஷயஸப்தமி. அசைவுவிஷயமாகப் பரவும்படி கிடந்தாயென்றபடி. “செழுமாமணிகள்” என்றது - புருஷரத்ந பரமானபோது, வில்விசையாவது - இவர்களுடைய ஜ்ஞாநப்ரகாஸம் லோகமெங்கும் பரம்பி யிருக்கை. என்னை - இசைவித்து என்னுடைய அந்வயம்.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா மாயாழர்த்தியாய்
ஆராவமுதாய் அடியேனுவியகமேதித்திப்பாய்
தீரவினைகள் தீரவேன்னையாண்டாய் திருக்குடந்தை
ஊராய் உனக்காட்பட்டீம் அடியேனின்னமுழல்வேனோ.

ஆ.—(வாராவருவாய்.) கண்கள் உகக்கும்படிவாராதே என்னெஞ்சுக்குத் தோற்றும்படி வருமவனே, உன்னுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்யநியாயன வடிவைக்காட்டி எனக்கு நிரதிரயலோக்யமானவனே, த்வதேகலோமத்வவிரோயியாய் ஒருவராலும் தீர்க்கவொண்ணாத விரோயிகளைத் தீர்த்தருளினவனே, இப்படி அடியேனை விஷயீகரித் தருளுகக்கிடாகத் திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளினவனே, உனக்காட்பட்டீம் அடியேனின்னமுழல்வேனோ வென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருக்குடந்தையிலேபுகவே நம்முடைய ஸகலஊஃ வங்களும்போய் அஸேஷமநோராயங்களும் பெறலாமென்று புக்க ஆழ்வார் அப்படி பெறுமையாலே, 'இன்னம் எத்தனையிடம் தட்டித்திரியக்கடவேன்?' என்கிறார்.

[வாராவருவாய் வருமென்மாயா] - எனக்குப் புறம்புதோற்றாதே உள்ளது உவிக்கலாம்படியிருக்கிற ஆஸ்சர்யபூதனே! எனக்குப் புறம்பு அது உவிக்கவொண்ணாதபடியான அருவாய்க்கொண்டிருமவனே! என்றுமாம். [மாயா என்றுதொடங்கி] - நித்ய வித்தமான வடிவையுடையையாய் நிரதிரய லோக்யனாய்க்கொண்டு என் ஹருதயத் திலே தித்திக்குமவனே! [தீரா என்றுதொடங்கி] - உன்னை யது உவிக்கைக்கு விரோயியு மாய் ஒருவராலும் தீர்க்கவொண்ணாதேயிருக்கிற வினைகளைத் தவிர்த்து என்னை ஆளுவது ம்செய்து என்னை விஷயீகரிக்கக்காகத் திருக்குடந்தையிலேவந்து புகுந்தருளினவனே!

ப.—அநந்தரம், கண்டு அது உவிக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலேநின்று நிர திரய ஸாரஸ்யத்தை விளைக்கிற உன்னை, அர்ச்சாவதார ஸுலஹைகப்பெற்று அடிமை புகுந்துவைத்து எத்தனைகாலம் அலமரக்கடவேனென்கிறார்.

வாரா-கண்ணிட்டுக்கண்டு அது உவிக்கலாம்படி வடிவழகோடே நடந்துவா ராதே, அருவாய் - அருபியாய்க்கொண்டு, வரும் - என்னகவாயிலேவந்து தோன்றி, என் மாயா - உன் ஆஸ்சர்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பிக்கிறவனாய், (அந்த அநந்தராத்மத் வத்தனவன்றியே), மாயா - அபக்ஷயவிராஸாதிரஹிதமான, மூர்த்தியாய் - நித்யமங்கள் விக்ரஹ யுக்தனாய்க்கொண்டு, ஆரா - அது உவிக்கத் தருப்திபிரவாத, அமுதாய் - அம்ருதம் போலே ஹோகயஹ-ஞானம், அடியேன் - உனக்கு ஸேஷமான என்னுடைய, ஆவி - ப்ரா ணர்யமான, அகம் - லெஞ்சுகளுள்ளே, தித்திப்பாய் - நிரதிரய ஸாரஸ்யத்தை விளைப் பானாய், (இந்த ஆந்தராது உவத்துக்கு அநாதி ப்ரதிவர்ப்யகமாய்), தீரா - ஒருகாலும் தீராத, வினைகள் - பாபங்கள், தீர - நசுக்கும்படியாக, என்னை - என்னை, ஆண்டாய் - வாசிக்கைக்கர்ப்பங்கொண்டு போந்தவனாய், (அவ்வளவில் நில்லாதே கண்டு அது உவிக்க லாம்படி), திருக்குடந்தை - திருக்குடந்தையை, ஊராய் - அஸாராரணதேசமாகவுடை யையாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவனே, உனக்கு - (இப்படி ஸௌலப்ய ஸௌந்தர்ய

விசிவ்ருணை) உனக்கு, ஆட்பட்டும் - அடிமைப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அடியேன் - அந்நாயர்ஹனாய் அந்நயமதியான நான், இன்னம் - இன்னம் மேலுண்டானகாலத்திலும், உழல்வேண்டு - நினைத்தபடி பரிமாறப்பெறாமல் அலமரக்கடவேனோ? இன்னம் எத்தனை உகந்தருளின நிலத்திலே முகங்காட்டி, ஆசைப்பட்டபடி யதுபவிக்கப்பெறுதே க்லேஸிக் கக்கடவேனென்று கருத்து. வாராவருவாயென்று நித்யமான ஆத்மாவுக்கு அந்நாயாமி யாயென்றமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “திருக்குடந்தையிலேசெல்ல நம்மநோரயங்கனெல்லாம் விழிக்கும்” என்றுபுக, அப்படி பெருமையாலே; இன்னமும் எத்தனையிடம் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

[வாரா இத்யாதி] - புறம்பு கண்ணுலேகண்டு அதுவறிக்கவாராதே, மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே அருவாய்க்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கிற ஆச்சர்யவகு தனே, அன்றிக்கே, வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகைக்கு வாராதே அருபியாய் வர்த்திக்கும் ஆச்சரியவகுதனே பென்றுமாம்; “அடியேனவியகமே தித்திப்பாய்” என்று மேலே உண்டாகையாலே, முற்பட்டதுவே நிர்வாஹம். அநாஸ்ரிதர்க்கு அதுவறிக்கவொண்ணாதே ஆஸ்ரிதர்க்கு அதுவறிக்கவாயிருக்குமென்றுமாம். [மாயாமூர்த்தியாய்] - “வல லெகூரூபாபூபாய” என்கிற நித்யமந்முள விக்ரஹத்தை யுடையையாய். நாட் செல்ல நாட்செல்ல பாய்ப்பதிறவாத லோக்யதாப்ரகர்ஷத்தை யுடையையாய். [அடியேன் இத்யாதி] - உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் லோக்யதையை ஆவிஷ்க ரித்து அதுவறிப்பித்தவனே. [திராவினைகள்] - அதுவறிவநாஸ்யமாய். உன்னையொழிய ஒருத்தராற்போக்கவொண்ணாதே த்வததுவவிநோயியான கர்மங்கள் தீர. [என்னையாண்டாய்] - அந்தகர்மங்களைப்போக்கி “அடியேனவியகமே தித்திப்பாய்” என்னும்படி புருா நிறுத்தினவனே. [திருக்குடந்தையுராய்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்குத் திருக் குடந்தையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாவனே. பரவ்யூஹவிலவங்களை வ்பாவர்த்திக்கிறது [ஊராய்] - அவ்வூரைத் தனக்கு நத்தமாகநினைத்திருக்கை, [உணக்காட்பட்டும்] - ஸம் ஸாரிகளை யதுவறிப்பிக்கவந்து கிடக்கிற உணக்காட்பட்டும். பரமபதத்திலிருப்பிலையாதல், அவதாரங்களிலேயாதல் ஆசைப்பட்டேனோ [அடியேன்] - ஆருடையவஸ்து இவ் றுணைபலமந்துதிரிகிறது. இன்னமும் எத்தனை திருப்பதிகள் தட்டித்திரியக்கடவேன்.

ந.நி.—பத்தாம்பாட்டு. “திருக்குடந்தையிலேபுக, நம் மனோரயமெல்லாம் வித்திக்கும்” என்றுசெல்ல, மனோரயித்தபடி தாம் பெருமையாலே; இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

[வாராவருவாய்] - வாராதவருவாய். வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணவாராத அருபித்ரவ்யமாய். [வருமென்மாயா]-[அருவாய் - வருமென்மாயா] என்று, [அரு] என்கிற பதத்தை - இங்கேயுங் கூட்டிக்கொள்வது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே யருவாய்க்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கிற ஆச்சர்யவகுதனே. [மாயாமூர்த்தியாய்] - நித்யமான

பத்தாம்பாட்டு.—வாரா இத்யாதி. “உணக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ” என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - திருக்குடந்தையிலே இத்யாதி.

மேலே, “வருமென்மாயா” என்னுந்நீர்க, “வாராவருவாய்” என்கிறதென்? என்ன - வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதி. அகவாயிலேயருவாய்க்கொண்டு என்றது - அருவென்று - ஆத் மாவாய், அகவாயிலே தாரகனாய்க்கொண்டு என்றபடி. மாயா - நசியாதவென்றபடி. “மாயா”

திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை யுடையையாய். அல்லாதாருடைய தேஹங்களடைய உத்பத்தி
விநாஸங்களை யுடைத்தாயிறேயிருப்பது. [ஆராவமுதாய்]-நிரதியஹோக்யனாய்க்கொண்டு
எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனே. [அடியேனாவியகமேதித்திப்பாய்] - என்
றும் உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் ஹோக்யதைபை யாவிஷ்கரித்து அநு
ஹிப்பித்தவனே. [தீராவினைகள்தீர வென்னையாண்டாய்] - அநுஹவைகவிநாஸ்யமாய்,
உன்னையொழிய ஒருவரால் போக்கவொண்ணாத, த்வாநுஹவிரோபியான கர்மங்களைப்
போக்குவித்து, “அடியேனாவியகமேதித்திப்பாய்” என்னும்படி புதர நிறுத்தினவனே.
“பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகும்துவல்லால்” என்கிறபடியே - * தீர்ப்பாரையாமினி
இல்லினைகள் தொடக்கமானவற்றைப்போக்கி என்னை யடிமைகொண்டாயென்றமாம்.
[திருக்குடந்தையூராய்] - என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலேவந்து
ஸந்நிஹிதனானவனே. பரவ்யுஹலிஹங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நான் கிட்டாத அம்
ஸத்துக்கு நீ கிட்டவந்து கிடக்கிறவனே. ஒருநத்தமில்லாதானேருவனையோ நான் பற்றிற்று.
[உனக்காட்டப்டும்] - ஸம்ஸாரிகளை யநுஹிப்பிக்க வந்துகிடக்கிற உனக்காட்டப்டும்.
[அடியேன்] - ஆருடையவஸ்து இங்ஙன் அலமந்துதிரிகிறது. [இன்னமுழல்வேனோ]-என்
ஸர்வஸரத்தையும் உன் திருவடிகளிலேபோகட்டு, நீசெய்து தலைக்கட்டக்கடவையாக
நினைத்திருக்கிற நான், இன்னம் எத்தனை திருப்பதிகள்புக்குத் தட்டித்திரியக்கடவே
னென்கிறார். (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

உழலையென்பில்பேய்ச்சிமுலையுடு அவளையுயிருண்டான்
கழல்களவையேசரனாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்
குழலின்மலியச்சோன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே.

ஆ.—(உழலை) ஆஸ்திதவிரோயி நிரஸநைகஹோகனாயிருந்த எம்பெருமானு
டைய திருவடிமலர்களையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்,
வண்மெரைப்பெருமாளுடைய திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் இனியவாகச்சொன்ன
ஆயிரத்துளிப்பத்தும் மழலைதீரவல்லார், மானேய்நோக்கியர்க்கு ப்ரிபதம் ஹோக்யராமா
போலே, எம்பெருமானுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்திள், இத்திருவாய்மொழிபத்தும் பழுதறக்கற்கவல்லார் காமநிக
ளுக்குக் காமுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவர் என்கிறார்.

என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - அல்லாதாருடைய இத்யாதி. விஸ்வேஷத்திள் கோவுபடா
நிற்க, “ஆண்டாய்” என்கிறதென்? என்ன - அநுஹவைக இத்யாதி. “தீர” என்றது - தீரப்பண்ணி
யென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு. “வினை” என்று - விஸ்வேஷதூக்ம், விவரணம் - நான்கிட்
டாத இத்யாதி. நான்கிட்டாத அம்ஸத்துக்கு நீ கிட்டவந்து கிடக்கிறவனேயென்றது - நீ இருக்
கிற பரமபதத்தே நான் கிட்டவேண்டுமென்படியிருக்க, நானிருக்கிறவிடத்திலே நீ கிட்டவந்து கிடக்
கிறவனேயென்றபடி. “ஊராய்” என்றதுக்குஹாவம் - ஒருநத்தம் இத்யாதி. தட்டித்திரிகை - ப்ரதி
ஹதபலனுய்த்திரிகை. வாரா வருவாய் தொடங்கி அடைவே யர்வயம், (௧௦)

[உழலை என்றுதொடங்கி] - உழலைபோலேயிருக்கிற எலும்பையுடைய பூதனையுடைய முலைவழியே அவளுடைய ப்ராணனைவாங்கின அவன் திருவடிகளே தம்முடைய இஷ்டங்கள்பூரிக் கைக்கு உபாயமென்று அப்பவலித்த ஆழ்வார். தனக்குத் தத்ப்ராப்தி விரோதியிரஸநம்பண்ணுவானும் அவனையென்று கருத்து. [குழலின்மலிய] - திருக்குழலோசையிலுங்காட்டில் இனிதாக.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை மௌகத்யுந்தீர்த்து அப்பவலிக்க வல்லவர்கள் ஹவதீயர்க்குக் கமரீபராவரென்று மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உழலை - உழலைகோத்தாற்போலேயிருக்கிற, என்பு - எலும்புகளையுடைய, பேய்ச்சி - பேய்ச்சி, முலையூதி - முலையினகவாயாலே, அவனை - அவனை, உயிருண்டாக - ப்ராணபஹாரம்பண்ணின விரோயி ரிரஸநஸ்வலாவனான க்ருஷ்ணனுடையவைவாய், அவை - தமக்கு உபாயமாக முன்பு ப்ராசுரிப்பித்த, கழல்களே - திருவடிகளேயே, சாணாக - அம்மதலித்திக்கு உபாயமாக, கொண்ட - வந்ததிபண்ணிக்கொண்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாரானவர், குழலில் - ஸப்தஸ்வரத்துக்கும் உத்பாதகமான வங்கியத்திலும், மலிய - மிக்கவினிமையை யுடைத்தாம்படி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் - அத்விதீயமர்ன, ஆயிரத்தான் - ஆயிரம் திருவாய்மொழியினுள், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், மழலை - தங்கள்மௌகத்யம், தீர - தீர்த்து, வல்லார் - ஹாவவ்ருத்தியோடே சொல்லவல்லவர்கள், மாணேய் - மான்போலேயிருக்கிற, நோக்கியர்க்கு - நோக்கையுடைய * மதிமுதமடந்தையரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களுக்கு, காமர் - ப்ரஹ்மாலங்காரமுகத்தாலே கமரீபரம்படி யாதரிக்கப்படுவர்கள். மாணேய் நோக்கியர்க்குக் காமுகரைப்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதரணீயரென்று த்ருஷ்டாந்தாஹிப்ராயமாகவும் சொல்லுவர். குழல் - வங்கியம், இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அஹுவலிக்கவல்லார், காமினிகளுக்கு காமுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஷோக்பராவரென்கிறார்.

[உழலை இப்பாதி] - உழலைகோத்தாற்போலேயிருக்கிற எலும்பையுடையளான ஹுதனையுடைய முலைவழியே ப்ராணனைவாங்கினவன். அகவாயில் நீர்மையற்றிருக்குமா போலேயாயிற்று வடிவிலும் பசையற்றிருக்கும்படி. [கழல்கள் இப்பாதி] - விரோயி ரிரஸநஸ்வலனுடைய திருவடிகளே இஷ்டவலிக்கு உபாயம் என்று அப்யுவலித்த ஆழ்வார். விரோயியைப்போக்குவானும் தன்னைத்தருவானும் அவனையென்கை. அவ யாரணத்தாலே - ஸஹகாரிநைரபேக்ஷபம் சொல்லுகிறது. “கவடுவொவாயாபுதி தொடு”, “கோடுகலு”. [குழலின்மலிய] - திருக்குழலோசையுங்காட்டில் இனிதாக. இவர்பேச்சைக்கேட்டால் பகையரும் இரங்கவேண்டும்படியிருக்கை. ஆனால் அவன் இரங்கி முகங்கொடாதொழிவானென்? என்னில்,—“ஸூலஹா தூலுஷுஷு” என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை ஆசைப்பட்டுக்கூப்புகிற இது அவனுக்கு ஆகரஷ்கமாயிருக்கையாலே. [மழலைதீரவல்லார்] - “அமுயன் தொமுயன்” என்ற இவருடைய ஹாவவ்ருத்தியோடே கற்கவல்லவர்கள், மாணேய்நோக்கியர்க்கு காமுகரைப்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஷோக்யராவர். த்ருஷ்டாந்தமல்லாதபோது, “அற்ப சாரங்கள்” “தூராக்குழிதூர்த்து” என்று முன்புசொன்னதற்கும் “பலரீ காட்டிப்படுப்பாயோ”

“கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று மேற்சொல்லப்படுகிற இவர்படிக்கும் சேராது. த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லாதொழிந்தது ஸர்வயா ஸத்ருஸ மாகையாலே.

௩௬.—நிகமத்தில் - இப்பத்தைப் பழுதறக்கற்கவல்லார், காமிரிகளுக்குக் காழுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்.

[உழலையென்பில் இத்யாதி] - உழலை கோத்தாற்போலையிருக்கிற எலும்புகளை யுடைய பூதநைமுலைவழியே அவளுடையவுயிரையுண்டான். [கழல்களவையேசரணைக் கொண்ட] - விரோயிநிரஸநஸீலனுடைய திருவடிகளையே, அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபாயமென்று அத்யவஸித்த ஆழ்வார். விரோயியைப்போக்குவதும் அவனைத்தருவதும் திருவடிகளையென்கை - அவயாரணத்தால். [கழல்களவையே சரணைக் கொண்ட] - பலியாவிட்டாலும் தம்மடிவிடாரீறே யிவர். [குழலில் மலிய] - திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் மிருசி, கேட்டார் நோவுபடும்படியாயிருக்கை. ■ மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள்பாயலிறே அங்கு, ■ மரங்களுமிரங்கும்வகை இங்கு; இனி. நாமிரங்குகிற விது தன்னேற்றமிறையிற்குத்தைக்கு. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும். [மழலைதீரவல்லார்] - இளமைதீரவல்லார். அதாவது - “வரிப்போகடேன், கேடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, இவர்களை ஆற்றாமையோடே சொல்ல வல்லார். “அழுவன்தோழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்” என்றிறே இவராற்றாமை. [காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே]-மாணையெய்ந்த நோக்கையுடைய ஸ்திரீகளுக்குக் காழுகரைப்போலையாவார். ஆவதென்? என்னில், —“தூராக்குழிதூர்த்து என்னாளாகன்றி

நிகமம்.—உழலை இத்யாதி. “மழலைதீரவல்லார்” என்று தொடங்கி மேலேக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தை இத்யாதி. பழுதற - மெளக்த்யந்தீர.

உழலைகோத்தாப்போலே யிருக்கிற எலும்புகளையுடைய என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - அகவாயில்மாத்ரமன்றிக்கே வடிவிலும் ஒருபசையிலுலையென்று, பூதநைமுலையுண்டவன் திருவடிகளை உபாயமாகக்கொண்டதுக்கு ஹாவம் - விரோயிநிரஸந இத்யாதி. அவயாரணத்துக்கு அர்த்தம் - விரோயியை இத்யாதி. கொண்ட - அத்யவஸித்தவென்றபடி. “கொண்ட” என்றதுக்கு ஹாவம்-வலியாவிட்டாலும் இத்யாதி “பூதநையை நிரவித்தவன்” என்று கீழேசொல்லி, “குழலில்மலிய” என்கையாலே, குழலென்கிறவிது - ஸாமான்யமேயாகிலும், க்ருஷ்ணன் திருக்குழலோசையென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்-திருக்குழலோசை இத்யாதி. திருக்குழலோசையைப்பற்ற இதுக்கு ஆயிக்யமெதென்ன; ஸாமன்யகதநமுகேக ஆயிக்யமருளிச்செய்கிறார் - மரங்கள்நின்றும் இத்யாதி வாக்யத்ரயெண. பாஸாஸ்ய ஸ்பஷ்டோர்த்தம். பெரிமாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும்பத்து, ஆரூர் திருமொழி, பத்தாம்பாட்டு, “கருங்கண்டோகை” இத்யாதி. தன்னேற்றமிறையென்றது - “மரங்கள்போல் வலியெஞ்சும்” என்றத்தைப்பற்ற. இளமையாவது - ஓளாஸீர்யம். ஓளதாஸீர்யப்ரகாரோபபாதம் பண்ணுகின்றன்கொண்டு, அதிந்நிக்கே கற்கையாவது - ப்ரமேயுத்தராய்க் கற்கையென்கிறார் - வரில்பொகடேன் இத்யாதி. இவராற்றாமையோடே சொன்னாரோ? என்ன - அழுவன் இத்யாதி. காழுகரைப்போலையாவரென்றது - ஸ்திரீகளுக்குக் காழுகர்ஹோக்யராமாபோலே, ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ஹோக்யராவரென்றபடி. இது அவதாரிகைக்குச் சேர்ந்தவர்த்தம். ஆவதென்னென்னிலென்றது - இருந்தபடியே அர்த்தம் சொல்லாமல் த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுவானென்? என்னிலென்றபடி. ப்ரகரணவிரோயத்தாலே மறுக்கியோஜித்தோமென்று-தூராக்குழி இத்யாதிவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஆனபின்பு, முதல்சொன்

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—மானேய்நோக்கு : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(மானேய்நோக்கு.) திருக்குடந்தையில புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம் கிடையாமையாலே, திருவல்லவாழிலே செல்லத் தம்முடைய மனோரூபங்கள் பூரிக்குமென்று அங்கேபோகப்புகு, வலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நராய் ஆழ்வார், எம்பெருமானோடே விஸ்வலேஷித்த ஒருபிராட்டி தசையையுடையாய்த் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாரொருபிராட்டி, திருவல்லவாழ்க்கு அணித்தாகவிருந்தவூரில், திருச்சோலையும், அங்குத்தைப் பரிமளத்தைக்கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், அங்குத்தைச் சோலைகளிலே மயுபாநமத்தமானவண்டுகளுடைய இனிதான மிடற்றேசைகளும், வைதிகக்கிரியாகோலாஹலங்களும், ஹோமயுமங்களும், மற்றுமுண்டான ஸம்ப்ரமங்களு மெல்லாம் உள்ளபுகப்பெறுதே யிருக்கிற தன்னை மிகவும்நலிய அவற்றாலும்நோவுபட்டு, திருவல்லவாழிலேபுகுப் பரிமாறவாசைப்பட்ட அவளைக் கண்டு “நீநினைக்கிறவிது ஈடல்ல” என்று தோழிமார் நிரோடியாநிற்க, தன் ஆர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றகொண்டு, திருவல்லவாழிலேபுகு நினைத்தபடி பரிமாறவல்லேனென்று அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—திருக்குடந்தையிலேபுக்கவிடத்திலும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம் கிடையாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், ‘இத்தசைக்கும் எம்பெருமான் திருவடிகளே ஸரணம்’ என்றுபற்றிச் சிறிது யூரித்து, ‘திருவல்லவாழிலேசெல்லத் தம்முடைய மனோரூபங்கள் பூரிக்கும்’ என்று அங்கேபுகு, வலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நராய் ஆழ்வார், தம்முடைய தசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விஸ்வலேஷித்துத் திருவல்லவாழ்க்கு அணித்தாக இருக்கிறாரொருபிராட்டி, ஏகதத்விதத்திரிதர்கள் ஸ்வேதத்தளிபத்திற் செல்லப்பெறுதே அங்குத்தைக்கு அணித்தாக இருந்து, அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக்கண்டு படுகிற ஸம்ப்ரமங்களைச் செவியாலேகேட்டு, கண்ணால்காணப்பெறுதே துடிக்குமாபோலே, திருவல்லவாழில் திருச்சோலையும், அங்குத்தைப்பரிமளத்தையும் கொண்டுபுறப்படுகிறதென்றலும், அங்குத்தைத்திருச்சோலைகளில் மயுபாநமத்தமான வண்டுகளுடைய இனிதான மிடற்றேசைகளும், வைதிகக்கிரியாகோலாஹலங்களும், ஹோமயுமங்களும், மற்றுமுண்டானநகர ஸம்ப்ரமங்களு மெல்லாம், உள்புகப்பெறுதேயிருக்கிற தன்னை மிகவும்நலிய, அத்தாலும் மிகவும் நோவுபட்டு, திருவல்லவாழிலேபுகுத் தான் பரிமாற ஆசைப்பட்டபடியைக் கண்டு, ‘நீ நினைக்கிறவிது ஈடல்ல’ என்று தோழிமார் நிரோடியாநிற்க, தன் ஆர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றகொண்டு, ‘திருவல்லவாழிலே நான்நினைத்தபடியேபுகுப் பரிமாறவல்லேனே’ என்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருக்குடந்தையிலே ஆராவமுதாழ்வாரை அநுஸித்தேதேதத் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப்பெறுமையாலே “இன்னமுழல்வேனோ” என்று ஆர்த்தரானவளவிலும் அவனையொழிய எகங்கரில்லாமையாலும், உகந்தருளின திவ்யதேசமொழிய ப்ராப்யமில்லாமையாலும்; நிரதிஸயமோக்யமாய் ஸம்

ருத்தமான திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே முகங்காட்ட, அவனுடைய ஸ்வஹாவணியோஷங்களிலே வித்தராய்; நிருபாதிகோஷித்வத்தையும், தத்ஸித்தமான உபகாரகத்வத்தையும், அந்த உபகாரகத்வத்தினுடைய நைரந்தர்யத்தையும், உபகாரரூபமான நித்யாஸ்ரதிஸம்ஸ்லேஷத்தையும், நித்யநிரதிஸயஹோக்யதையையும், ஆஸ்ரீதோபகாரகமான அர்த்தித்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், வரையாமல் அங்கீகரிக்கும் சீலாதிஸயத்தையும், ஆபிக்யஸூசகமான ஆபியவத்தையையும், அஸாயாரணஸம்பந்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விஸிஷ்டனா ஸர்வேஸ்வரனுடைய அநுஹத்திலே அத்யந்தம் அஹிநிஷ்டராய், அவ்வநுஹத்திக்கு அவன்திருவடியே உபாயமென்கிற விஸ்வாஸத்தையுடையராய்க்கொண்டு; அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற, நிரதிஸய ஸர்வப்ரகாரஹோக்யதையை யுடைத்தான திருவல்லவாழிலே சென்று அநுஹவிக்கக்கூடுமோவென்று ஸுஹ்ருத்துக்களைக்குறித்து அருளிச்செய்த டாகரத்தை; அந்த நாயகனோடு கலந்து பிரிந்தாளொருநாயகி “அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்திலே புகப்பெறுவோமோ” என்று தோழிமாரைக் குறித்துத் தன்னாற்றமைகூறின பாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.— ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், திருக்குடந்தையிலே புக்கவிடத்திலும் தம்மபேக்ஷிதம்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்ராய், “இத்தசையிலும் அவன் திருவடிகளேயுபாயம்” என்று அத்யவஸித்துச் சிறிதுயிரித்து, “உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்திருக்கிறவிறுப்பு ஆஸ்ரீதார்த்தமாக” என்றிருக்கையாலும், தம்க்குப்பேறு உகந்தருளினநிலங்களிலே என்றிருக்கையாலும் திருவல்லவாழிலேபோகப்புக்கு, ஏலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாமையாலே நடுவேநோவுபடுகிற தம்முடையதசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்தாளொருபிராட்டி, தன் ஆற்றாமையாலே புறப்பட்டுத் திருவல்லவாழுக்கு அணித்தாகச்சென்று கால்நடை தாராதேநோவுபடுகிறவனே, தோழி “அவன்தானேவாக்கானுமதொழிய நீபதறுகை ஸ்வரூபமன்று” என்று விளக்க; அல்லுநிர்சோலையும், அதில்பரிமளத்தைக்கொண்டுவருகிற தென்றலும், மயுபாநமத்தமான வண்டுகளினுடைய மிடற்றோசையும், வைதிகக்ரியாகோலாஹஸமும், ஹோமயுமங்களும், நகரஸம்ப்ரமங்களும் அங்கீகரகர்ஷிக்க, ஏகதத்விதத்திரர்கள் ஸ்வேதத்விபவாஸிகள் அநுபவிக்கிற ஆவாரத்தைக்கேட்டுத் தாங்கள் அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே நோவுபட்டாப்போலே நோவுபட்டு, நிவேஷிக்கிற தோழிமார்களுக்குத் தன் ஆர்த்தியை யாவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுவர்த்தியாகின்று கொண்டு, திருவல்லவாழிலேபுக்கு நினைத்தபடிபரிமாறவல்லேனே யென்று அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

ஈடு.— திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே திருவல்லவாழேறப்போக வொருப்பட்டு, தம்மவிமதம் ஸித்தியாதவோபாதி அங்கு முட்டப்போகவுங்கட அரிதாம்படி தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * மாசறுசோதியிலே - இவர்தாம் மடலெடுக்கப்புகு, “அவனுக்கு அவத்

மாணேய்நோக்கு ப்ரவேஸே, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - திருக்குடந்தையிலே இத்தயாதி.

ஸ்வாபதேஸத்திலே ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - மாசறுசோதியிலே இத்தயாதி. அவனுக்கு அவத்யமென்ற - அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு அலத்யமென்று என்றபடி. * ஊரொல்லாம் சூஞ்சி ப்ரவேஸத்திலே - ஆதித்யன் அஸ்தமிக்கையாலே மடலெடுக்கை தவிர்த்தாரென்று அருளிச்

யம்” என்று தவிர்த்தார்; இங்கு-ஆற்றமைதோற்ற, கண்டதிருப்பதிகள்தோறும்புக்கு நுழைந்து திரியாநின்றார்; இதுக்கடியேனும் தெரிகிறதில்லை. அங்கு - அவன்ஸ்வரூபம் பரிஹரித்தார், இங்கு - தம்முடையஸ்வரூபம் நோக்கப்பார்க்கிறார்; அங்கு - வடிவிலே யணையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்; பின்பு இவ்வளவும்வர அவ்வடிவிலே அவயாஹித்தபடியாலே ஆற்றமைமுறுகி, † “கோம்மைமுலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர்துற்றேவல்” என்கிறபடியே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார். இனி இவர்தமக்குத்தான் ஸம்ஸ்லேஷமாவது - மாநஸாநுலவ மென்றிறே ப்ரவேசத்திலே அடியிலே சோல்லிற்று; இங்ஙனையிருக்க, திருவல்லவாழேறப் புறப்பட்டுப்போகையாவதென்? வந்துவரக்கம் நிஷேயிக்கையாவதென்? என்னில்,—அந்த மாநஸாநுலவந்தனக்கு ஒருகலக்கம்வரவமையுமிறே.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறுளோடுபிராட்டி, தன்னுடைய ஆவிஜாத்யாதிகளையும் பாராதே திருவல்லவாழேறப் புறப்பட்டுப்போகப்புக, இத்தையறியும் தோழிமார் வந்து “இதுகார்யமல்ல, நந்தலைமைக்குப் போராதுகாண்” என்று ஹிதஞ்சோல்ல மீட்கப்பாக்க, “இனி நீங்கள் சோல்லுகிறவற்றால் நான்பெற்றதென்; அவ்வூரில் திருச்சோலையும், அங்குண்டான பரிமளத்தைக் கோய்துகொண்டு புறப்படுகிற

செய்தாரேயாகிலும், இங்கு - அவனுக்கு அவத்யம் என்று தவிர்த்தாரென்று அருளிச்செய்கையாலே, இதுவு மொரு ஹேதவாகக் கண்டுகொள்வது. இதுக்கடியேனும் தெரிகிறதில்லை - என்கிற ஸங்கையைத் தவிர பரிஹரிக்கிறார் - அங்கு அவன் இத்தயாதிபாலும், அங்கு வடிவிலே இத்தயாதிபாலும். அவன்ஸ்வரூபம் பரிஹரிக்கையாவது-அவனுடைய நிருபாதிக ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தி,விருத்தமாகையாலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டாரென்றபடி. இங்குத் தம்முடையஸ்வரூபம் நோக்குகையாவது - அநுபவமில்லாதபோது ஸத்தைகிடவாமையாலே, திருப்பதிகள்தோறும் புக்காகிலும் அவனையநுபவித்து ஸத்தையை நோக்கப்பார்க்கிறு ரென்றபடி. இத்தால் - ஸ்வஸத்தையை யுண்டாக்கியே அத்தலையையோக்கவேண்டுகையாலே, ஸ்வஸத்தாவிர்த்தபர்த்தமாகத் திருப்பதிகள்தோறும்புக்கு அநுபவிக்கப்பார்க்கிறுரென்று பரிஹரித்தாராயிற்று. “மாசறுசோதியென்செய்வாய்மணிக்ஞன்றத்தை” என்றதைப்பற்ற - அங்கு வடிவிலே யணையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார் என்றது. ஆசைப்பட்டாரென்றது - ஆசைப்பட்டமாந்ரமாகையாலே “ததூஸ்யஸடிஸ்ஸஹவெஸ” என்றிருக்கலாமென்றபடி. கோம்மைமுலைகளிடர்தீர - கொம்மைமுலை - பெரியமுலை, அதாவது - அநுபவாலாபத்தாலே வீங்கின முலையென்றபடி. இடர்தீர - இவற்றின்சுலேஸத்தீர. கோவிந்தற்கோர்துற்றேவல் - குற்றேவல் - அந்தரங்ககைக்கர்பம், †நாய்ச்சியார்திருமொழி,(கந, கூ.) “அடிசுடுவதென்றுகொலோ” என்றதைப்பற்ற - அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார் என்றது. ப்ரவேசத்திலேயென்றது - மஹாப்ரவேசத்திலேயென்றபடி. புறப்பட்டுப்போகையாவதென் - என்றவந்தாரம், ‘முடியப் போகமாட்டாதே புறச்சோலையிலே விழுந்துகிடக்கையாவதென்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. இரண்டுக்கும் உத்தரம் - அந்த இத்தயாதி. அந்தமாநஸாநுலவந்தனக்கு ஒருகலக்கம் வரவமையுமிறே யென்றது - திருவல்லவாழேறப்போகிறது - மாநஸாநுபவமாய், முடியப் போகமாட்டாமல் புறச்சோலையிலே விழுந்துகிடக்கை - மாநஸாநுபவாபாவத்தால் வந்த கலக்கமென்றபடி. வந்துவரக்கம்நிஷேயிக்கையாவதென் - என்ற ஸங்கைக்கு பரிஹாரம் - ஸம்பந்த ஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாய தஸாயஸிஷ்டராய் நிருபிக்குமளவில், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி, ததேகரக்ஷய ததேகபரதந்தர ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாய்த்தோற்றுகையாலே, ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயதசைகள் வந்துவரக்க மென்கிறதென்றது.

ப்ராஸங்கிகரங்காபரிஹாரம்பண்ணி, அந்தரம் விஸ்தாஸங்கதி - எம்பெருமானோடே இத்தயாதி. ஆவிஜாத்யாதிகளையும் - என்ற சஸப்தத்தாலே - அவனுடைய ரக்ஷகத்வாதிருணங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. இனிநீங்கள்-என்றவிடத்தில், இனியென்றது-வக்யமாணத்தைப்பற்ற. அவ்வூரில் திருச்சோலையும்-இத்தயாதி பஞ்சகமும்-“தேனாச்சோலைகள்”, “தென்றல்மணங்கமமும்”, “பாண்குரல்வண்டு”, “பாடுநல்வேதவொலி”, “மண்ணுய்வண்ணும் தொழுகின்ற” என்றவற்றைப்பற்ற. “மாணையநோக்குநல்

தேன்றலும், அங்கே மயம்பாநம்பண்ணிக்களித்துப் பாடாநின்றள்ள வண்கேளினுடைய இனிதானமிடற்றேசையும், ஊரிலுண்டான வைதிகக்ரியாகோலாஹலங்களுமும், நகரஸம்ப்ரமங்களும், இவையெல்லாம், நீங்கள் என்னேமீட்கநினைக்கிறவோபாதி 'அங்கேபோரு போரு' என்று அழையாநின்றது; ஆனபின்பு நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் பெற்றதேன்" என்று தன்னுர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றகோண்டு; திருவல்ல வாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புகுத்துப் பரிமாறவல்லேனேயென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறுளாயிருக்கிறது. "இதுதான் நான் அநுலலித்தேன்" என்று ஜீயர்அருளிச்செய்வர்பட்டர்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்துப் பின்பொருகால் மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளி மீண்டு பெரியத்வரையோடே 'திருநாளுக்குத்வவேணும்' என்றவர, திருக்கரம்பந்துறையளவிலே வந்த வாறே அசிந்திதமாக ஆறு பெருகிக்கிடக்க; இராத்திரநா ளெழுந்தருளி இங்குண்டான ஸம்பரமங்களெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்துபுரப்பெறுதொழிவதாய்க்கோண்டு "போரநோவுபட்டோம்" என்று அருளிச்செய்வர். ஏகதத்விதத்தீர்தர்கள் ஸ்வேதத்வீபத்தைச்சேன்று கிட்டி, உள்ளுப்புதுகைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே புறம்பேரின்று; அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக்கண்டு பகேற ஸம்பரமத்தைச் செவியாலே கேட்டுகிற்பது, கண்ணால் காணப்போகா தொழிவதாய்க் கிடந்து பட்டாப்போலே † சிடந்து கூப்பிகேரூராயிற்று இவரும்.

முதற் பாட்டு.

மானேய்நோக்குநல்லீர்! வைகலும்வினையேன்மெலிய
வானூர்வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமமும்
தேனார்சோலைகள்குழ் திருவல்லவாமுறையுங்
கோனரை அடியேனடிகூடுவதென்றுகோலோ?

ஆ.—அழகிய நோக்கையுடையீர், தன்னைப் பெறுதே துக்கப்படும்படி மஹா பாபத்தைப்பண்ணின நான் நாடோறும் வ்யஸநபரம்பரைகளாலே மிகவும் அஸந்கையாக, வானூர்வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமமும் தேனார்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்ல வாழிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன் போய்ப் புகுவதென்றோ வென்கிறுள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி, தன்னுடைய அவஸாதத்தைக்கண்டு மிகவும் காதரோக்ஷணைகளாய் 'உன்ஹ்ருதயத்தில் ஓடுகிறதென்?' என்று கேளாநின்றிருந்துள்ள தோழிமாரைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன் போய்ப்புகுவது என்றோ? என்கிறுள்.

லீர்", "நன்னலத்தோழிமீர்கான்" என்றத்தைப்பற்ற - அவர்களை அநுநயியாநின்றுகோண்டு என்றது. அங்குத்தை வ்யாபாரங்களும் செவிப்படாநிற்கக் கிட்டப்பெறாமல் ஸமீபத்திலே நோவுபட்டமைக்குத்ருஷ்டாந்தத்தவயம் - இதுதான் இப்பாதி. இதுதானென்றது - அங்குத்தை ஸம்பரமங்கள் செவிப்படாநிற்க, ஸமீபத்திலே கிட்டப்பெறாமல் நோவுபடுகிற இதுதானென்றபடி. திருக்கரம்பந்துறை - உத்தமர்கோயில் துறை. "கரம்பனுருத்தமனை" என்னக்கடவதிறே. ஏகதத்விதத்தீர்தர்கள் - பரஹ்மாவின் மாநஸபுத்ரான ருஷிகள்.

† 'கிடந்துபடுகிறாயிற்று' என்று பாடாந்தரம்.

[மானேய் என்றுதொடங்கி] - அழகியநோக்கையுடையீர்! தன்னைப்பெறுதே துக்கப்படும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் நாள்தோறும் வ்யஸநபரம்பரைகளிலே மிகவும் அவஸநையாக ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணமாம்படிவளர்ந்து கண்ணுக்கினி தான கமுகிற் பூம்பாளையும மயுவையுடைத்தான மல்லிகையும் கமழ்வதும்செய்து தேன் மிக்கிருந்துள்ள திருச்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியை. மண்ணிதையாய் 'அடியேன்' என்கிறான்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிமித்யயலோக்யமான சோலையையுடைய திருவல்ல வாழிலே யெழுந்தருளிரிந்திருந்ருபாதிகஸ்வாமிதிருவடிகளைக் கிட்டுவதென்றே வென்று தோழிமாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

மான் - மானின்னோக்கோடு, ஏய் - சேர்ந்த, நோக்கு - நோக்கையுடையீர்களாய், நல்லீர் - என்பக்கல் நல்லீர் நிரூபகமாயிருக்கிறவர்களே! வினையேன் - (நினைத்த படி அவனைக்கிட்டிப் பரிமாறவொண்ணாத) பாபத்தையுடையேனான நான், வைகலும் - எப்பொழுதும், மெலிய - மெலியும்படியாக, வான் - ஆகாசமெல்லாம், ஆர் - நிறையும் படியாய், வண் - (தன்னோடு சேர்ந்த மல்லிகைக்கொடிக்குத் தன்னுடம்பைக்கொடுக்கும்) வண்மையையுடைய, கமுகும் - கமுகும், மது - (அத்தோட்டைச்சேர்த்தியாலே) மயு ஸ்யந்தியான, மல்லிகை - மல்லிகையும், கமழும் - பரிமளித்ததாய், தேன் - மயுபரிமளா க்ருஷ்டங்களான வண்டுகளாலே, ஆர் - நிறைந்த, சோலைகள் - சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, கோனரை - நிரூபாதிக ஸோஷியானவரை, அடியேன் - அவருடைய மேன்மைக்குத் தோற்ற) அடியேனான நான், அடி - திருவடிகளிலே, கூடுவது - சேர்வது, என்று கொலோ - என்றாயிருக்கிறதோ? வினையேன்மெலிய என்றவிடம் - வண்கமுகோடே கூட்டவுமாம், திருவல்லவாழறையு மென்றவிடத்தே கூட்டவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழிமாரைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலேநின்றரு ளினவனுடைய திருவடிகளிலே சென்றுகிட்டுவதென்றே வென்கிறான்.

[மானேய்நோக்குநல்லீர்] - மானேய்ந்த நோக்கையும், என்பக்கல் பரிவையு முடையவர்களே! [நல்லீர்]-ரூபவைலக்ஷணயம்சொல்லிற்றாகவுமாம். காரியப்பாட்டாலே விலக்குகிற தங்கள்படியையும், அவ்வூரில்லோக்யதையிலே ப்ரவணையாய் மீளாதபடியான இவள்படியையுங்கண்டு, “என்னாகப்புகுகிறதோ?” என்று காதரேக்ஷணைகளாயிருக்கிற படி. “நான் அவ்வூரிலேபுகும்படி கண்ணுலேகுளிரநோக்கவேணுமென்கிறான்” என்று பிள்ளான்நிர்வஹிக்கும். [வைகலும்வினையேன்மெலிய] - தன்னை விஸ்வலேஷிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான், நாள்தோறும் வ்யஸநபரம்பரையாலே அவஸநந யாக் ஒருநாள்மெலியப்பொறுக்கமாட்டாத ம்ருதுபாக்குநியானவர்களிடர்! நெடுநாள் நோவுபடுகிறான். “உலோலிதகெஸாநாஸ்தவசூகிஸெக்ஷணாஸுஸுவாஹுமூ ஁ஸுஸிதா஁ ஁ஹுஸூலோலிவ்யயிதம்நமஸு” என்று - ஒருராதிரியில் வ்யஸநம் திருவடி பொறுக்கமாட்டிற்றிலனிதே. விலக்ஷணவிஷயத்தைப்பிரிந்தால் ஜீவிக்கவுமொண்ணாது, முடியவுமொண்ணாது. [வானூர்வண்கமுகும்] - ஆகாசாவகாசமடையும்படிவளருகை. [மெலிய-வானூர்வண்கமுகும்] என்னுதல்; [மெலிய-திருவல்லவாழறையும்] என்னுதல், அவ்வூரில், பாமசேதநனோடு அசித்தல்பமானஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லே மெலிவே

நீராகப்பல்குகைக்கு. இவள் மெனியமெனிய அனவ மேலேமேலே பணையாநிற்கை. இவ ளிருந்தசோலை * சுவிவூகூடாஃ, அவன்வர்த்திக்கிறசோலை * சுகாஹஹிமொவூகூடாஃ. [வண்கமுகு] - தர்ஸநீயமானகமுகு. அன்றிக்கே, உடாரமானகமுகு. * குலையார்த்த பழக் காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் தலையார்த்தவிளங்கமுக்கிறே. தன்னோடுசேர்ந்தகொடிக்குத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொடுநிற்கை. கமுகு இறய்த்தல், கொடி தொடர்ந்துகிட்ட வேண்டுமபடியிருத்தல் செய்யாதிருக்கை. [மதுமல்லிகை]-கொடியடங்கப் பரப்புமாறப் பூத்துத் தேன்வெள்ளமிடுகை. [கமழும்] - அதின்பரியளம் இவளிருந்தவிடத்தேவந்து அலையெறியாநிற்கை. [தேனாச்சோலைகள்குழ்]-தேன் வெள்ளமிடுகிற சோலைகள். நித்ய ஹோக்யமான சோலைகள். அவ்வூரில் நிற்கிறவன்றன்னோபாதியும் உத்தேஸ்யமாயிருக்கை அவ்வூரில்ஸ்த்தாவாங்கனும். பாம்பதத்தைவிட்டு ஆஸரிதர் உகந்த தாவ்யத்தை யதிஷ்டித்து இங்கேவந்து அவதரிக்கையாலே, அங்குள்ளாரும் இவனுக்கு அநுருபமாக ஸ்த்தாவாஸரீரமாக வர்த்திக்கிறார்களென்றிதே இவர்கள் நினைத்திருப்பது. உகந்தருநின நிலங்களை விடமாட்டாத அடியார்கள்குழாங்கனும் அவனுக்கீடாக அங்கேவர்த்திக்கிற படி. இவை கால்வாங்காதேநிற்கிறபோதே, அங்குத்தை “நவவாநராவதபுதே” என்கிற ஆகாரமும் ஜீவிக்கிறபடி. [வினையேன்மெனிய-திருவல்லவாமுறையும்கோனாை] - என்னையொழிய ஹோகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே சோலையில ரஸமதுவிவிக்கிறவரை. ஹோகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே தனியேயிருப்பதே. [உறையும்] - அங்குத்தை ஹோக்யதையாலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவரை. ஸோகத்தால்வந்த ஸ்லஹாநியாலே நான்செல்லமாட்டாதிருக்க, ப்ரீதியாலே அவர் வரமாட்டாதிருக்கிறாரிதே. [கோனாையடியேன்] - யீரோதாத்தநாயகர் அவர், அவர்பெருமையிலே தையலிங்கம்மிறந்தவன் நான். கோனாையென்று - நாராயணஸப்தார்த்தம்; அடியேனென்று - ப்ரணவார்த்தம். ப்ரோட்டியானதையையோடு தாமானதையையோடு வாசியற இவர்க்கு ஸேஷத்வம் ஒரு படிப்பட்டிருக்கிறபடி. [அடிகுவது] - “அணைக்கவேணும்” என்னும் ஸ்த்தாநத்திலே [அடிகுவது] என்கிறாரிதே. பிண்டாத்பவஸ்த்தைகளில் ம்ருதாவ்யாறு வ்ருத்திபோலே, இவருடைய லாவவ்ருத்திகளெல்லாவற்றிலும் இவர்க்கு ஸேஷத்வம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். “பெஹீநித்யூவெய்யாபம் பெஹெலவபுல்யூஹாத” என்று - தேவாதிஸாரீரப்ரவேஸம்பண்ணுநிற்க, தேஹியானவன் ஒருபடிப்பட்டிருக்கு மாப்போலையாயிற்று இவரும் ஆணைபோதோடு பெண்ணைபோதோடு வாசியற ஸேஷஹதராயிருக்கிறபடி. [என்றுகொலோ] - “பதினாலாண்டு” என்று அவயிபெற்ற பின்பும் ஆணுமாய் பிதாவுமான சக்ரவர்த்தி ஜீவித்திலன்; ப்ரணயிநியுமாய் அவையுமான நான் எங்ஙனே ஜீவிக்கக்கடவேன். அடிகுவதென்கிறது - சதுர்த்த்யார்த்தம். என்று கொலோவென்கிறது - ப்ராப்யத்வவையாலே வாக்யஸேஷத்தால்வந்த ப்ரார்த்தத்தனை

நடு.—முதற்பாட்டு. தோழிமாறைக்குறித்து, திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவதென்றே வென்கிறாள்.

[மானேய்நோக்குநல்லீர்] - “நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகும்படி உங்கள்

முதற்பாட்டு — மானேய்நோக்கு இய்யாதி. “திருவல்லவா முறையும்கோனாையடியேனடி கூடுவதென்றுகொலோ” என்றத்தையகடாகித்து அவதாரிகை-தோழிமாறா இய்யாதி.

“நோக்கு” என்றத்தை - கடாகூ வாசகமாக்கி, தோழிமாருடைய நோக்கை வர்ணித்ததுக்கு லாவம் - நான் திருவல்லவாழிலே இய்யாதி. “நோக்கு” என்றதுக்கு - நேத்ரவாசகமாக அர்த்

கண்ணுலே குளிரனோக்கிப் ப்ரஸாதிக்கவேண்டுமென்கிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். [மானேய் நோக்கு நல்லீர்] - மாணேயெய்ந்த நோக்கையுடையீராய் எனக்கு நல்ல வர்களே. “பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டும், சோலையழகிலே ஈபேட்டும், நம் முடைய ஹிதவசந்தாலே தளர்ந்துமிருக்கிற இவளுக்கு நம்முடைய நிஷேதவசநம் செலிப்பமோகில், இவள் மோஹிக்கு” என்று நிஷேதகார்யம் தோற்றும்படி காத ரேக்ஷணைகளாய்க்கொண்டிருக்க, [மானேய்நோக்கு நல்லீர்] என்கிறாள். இவள்தனக்கு “அநஸூயவெ” (அநஸூயவே) என்று இவ்வளவேயிறே வெண்வேது. “அநஸூயவெ” (அநஸூயவே) - வைப்பாகவைத்தவையுமெல்லம் சொல்லாநின்றேன்கேள். “அநஸூயவெ” (அநஸூயவே) - அத்தலை குறையற்றபின்பு இனி இத்தலை கிடக்குமோ. [வைகலும்வினேயென்மெலிய] - ஒரு கால் மெலிந்து ஸரித்திருப்பார்க்கன்றோ பிரிவாற்ற லாவது. [வைகலும் - மெலிய] - காலங் கழியக்கழியக் காதல் கழியும்படியிறே விஷயாந்தரங்களை யாதரிப்பார்க்கிருப்பது ; மநநட். பண்ணி, ஹாவநையாய், பின்பு தர்ஸநமாய், ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்பு ஸரீரவியோ கம் பார்த்திருப்பார் படியிறேயிது. “தஸ்ய” (தஸ்ய) - மே; “அஸ்யஸம்வதெ” (அதஸம் பதஸ்யே) என்கிறமேலி லுத்தமனோடே கூடவேணுமே. “தாவதெவவிரா” (தாவதேவசிரம்) - எனக்கு அவ்வளவேகிடாய் விளம்பம், யாவதெவவிரா. “அஸ்யஸம்வதெ” (அதஸம் பதஸ்யே)

ப்ர:—(வைதஸூம்கிணையேன்மெலிய) — மாநொறொஷஷஷவாண்டெ
[கச] “தவ்யுதாவதெவிராயாவனவினொகெயுசயலம்பதெயு”. ததெகுவு[அ-
கஉ] “வனஷலம்பவாநொவா^ஹராதகோ^ஹய வாதெ^ஹராகிராவலம்பதெ^ஹ
வெநாருடுவனா^ஹநிஷிஷதெ^ஹ”.

தார்தாம் - பிரிவாற்றையையாலே இத்தயாதி. சக்ஷணஸப்தம்போலே, “கோக்கு” என்கிறதும் - பார்வைக்கும் கண்ணுக்கும் வாசகமாயிருக்கும். கண்ணுக்கு வாசகமானபோது; மாணாது ஹபத்தாலே கலங்கினகண்ணையுடைத்தாயிருக்குமாபோலே, என் துதிகம் கண்டு கலங்கின கண்ணையுடையவர்க னென்று ஸப்தார்த்தம். பார்வைக்கு வாசகமானபோது; மாணாது ஸ்நேஹமாகத் தன் வயத்துக்களைப் பார்சுக்குமாபோலே, என்னையும் ஸ்நேஹமாக கோக்கவேணுமென்றாகக்கடவது. நிஷேதகார்பம் தோற் றும்படி யென்றது - நிஷேதத்தாலேவந்த வ்யஸம் தோற்றும்படியென்கை. காதேரக்ஷணம் - மான் போல் பார்வை. நிஷேதியாமதே தத்தகார்யம் தோற்றும்படி யிருக்கிறவர்களை, அப்ரதிஷேதமாத்ரத் தாலே “நல்லீர்” என்று கொண்டாடக் கூடுமோ? என்ன - இவள்தனக்கு இத்தயாதி. ஸ்லோகார்த் தம் - ஐடினா இத்தயாதி. “ஐடினா தெமஸுஹிதரீ ப்ரவக்ஷாநி நவஸுபயவெ । ஜோ நஃவிஜோ நவஸுபரிதம் பஜோகவாரொக்யஸெஸுஸாஸகா||” ஐதி யீதாயா நவஸெ.

அந்தக் கால இத்தயாதிவாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - அதிகாரியான நீ குறையற்றபின்பு நான் வெறுமனே யிருப்பனோவென்று. "வைகலம் - மெலிய" என்றதுக்கு பாவம் - ஒருகால் இத்தயாதி. விஷயந தாங்களைப் பிரித்தவர்கள் ஆறியிருக்கவில்லையோ, அப்படி இவரும் யுரித்திருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - காலங்கழிய இத்தயாதி. அதாவது - விஷயந்தாங்கள் அல்பபோக்யங்களாகையாலே அவர் களுக்கு ஆறியிருக்கலாம், அங்ஙனன்றிக்கே நிரதிஸயபோக்ய விஷயத்தை ஆதரிக்கையாலே இவர்க்கு யுரித்திருக்கப்போகா தென்றபடி. பின்னை இவருடைய பத்தியிருக்கும்படி யென்னென்ன - மநநம் இத்தயாதி. இது - இவருடையபத்தி. 'ஸரீரவியோகம்பார்த்திருப்பார்கள்' என்றதுக்குப்ரமாணம் - தஸ்யுபே இத்தயாதி. மே என்று - ஸ்ருதியில்லாதத்தைக் கூட்டுகிறதுக்கு உபபத்தி - சுயஸம்

(அதஸ்பத்ஸ்யே) - அந்தரத்தே ஸம்பந்நகைக்கடவேன். அதாவது - *வாஞ்சூரதி
 ருவாஸாவஹுஇதே.இப்படி ஸரீரவிமோக்ஷம் பார்த்திருப்பார்படியிறேயிது. [வைகலும்
 வினையேன்மெலிய] - தன்னை விஸ்வேஷிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான், நா
 டோறும் வ்யஸநபரம்பரையாலே அவஸந்நையாக. ஒருநாள் மெலியப் போறுக்கமாட்டாத
 ப்ரக்ருதியானவள் கிடர்! நேருநாள் நோவு படுகிறாள். திருவடிகண்டுபோந்தவந்தரம் பிராட்டி
 பட்டதேல்லாம் படுகிறாளாயிற்று இவளுக்கும். ஒரு ராதிரியில் வ்யஸநம் திருவடிபோறுக்கமாட்
 டிற்றிலனிறே; “உஜாஸிதகௌஞாடி” (இமாமஸிதகௌஞாந்தாம்) - *மைவண்ணநறுங்
 குஞ்சியை யுடையவர்க்கும் பேணத்தகும் குழலையுடையவள் கிடர். “ஸதவத்ருநிலெ
 கூணாடி” (ஸதபத்ராநிகௌணம்) - “கௌவத்ருகூ” (கமலபத்ராக்கூ) என்கிறகண்க
 லாலே கண்டுகோண் டிருக்கத்தக்க கருங்கண்ணையுடையவள்கிடர். “ஸுவாஹுடாடி”
 (ஸுகார்ஹாம்) - அவர்மடியிலேயிருக்கத் தகுமவள். “ஃவிதாஃஹுஷா” (தூகிதாம்
 த்ருஷ்ட்வா) - இவ்விருப்பிருக்கத் தகாதவனைக்கண்டு. “உஜாஸிதகௌஞாந்தாம்” (மமாபிவ்ய
 திதம்நஸி) - சோகஹர்ஷங்களுக்கு அழியாத என்னுடையநெஞ்சையும் வருத்திற்றுக்கிடர்.
 இப்படியேகாணும் இவளுக்கும் இருக்கிறபடி. [வினையேன்] - நாள்செல்ல நாள்செல்ல
 ஆசைகழியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். (மெலிய-வானார்வன்கமுத மென்னு
 தல், மெலிய - திருவல்லவாமுறையு மென்னுதல். அவ்வூரில், பரமசேதநேனோ அசித்தகல்ப
 மான ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லை மெலிவே வினைநீராகப் பல்குக்கைக்கு.) [மெலிய] -
 நீர்ப்பண்டமாய் அழிகிறபடி. [வானார் இத்தயாதி] - இத்தலை மெலிய மெலிய அத்தலை மல்கா
 நின்றது. அவ்வூரிற்கோலைக்கு நீர் இத்தலையிஸ் மெலிவுபோலேகாணும். [வானார்] - ஆகாசத்

ஸுநாரகாணெ [கக] ஹந-பிஹு, “உஜாஸிதகௌஞாந்தாம் ஸதவத்ரு
 நிலெகூணாடி | ஸுவாஹுடாஃஃவிதாஃ ஹுஷாஸிதாவிவ்யுயிதாந்தாம்”.

வஞ்சூரதி இத்தயாதி. ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம் - தாவதெவ இத்தயாதி. எவ்வளவென்ன - பாவஹவி
 ரெகெஷு யென்று. அதாவது இத்தயாதிக்கு - லகவத்ப்ராப்தி பூர்வகமாக ஸ்வாஸாயாரண
 காரத்தை யடைகையென்றபடி. “தவ்யுதாவதெவவிருயாவஹவிரெகெஷு சுயஸாவ
 னெ” ஐதிவ, “ஹவஸாவ்ஸாவொஷாஸாஹுராதஃ தாயவரஞ்ஞாதிருவ
 ஸாவஹு ஸ்வநர-பெண்ணாநிஷ்டுதெ” ஐதிவ ஹாநொமெ. இதென்றது-
 மெலிவு. இவள் நான்தோறும் மெலிகிறதுக்கு, மேலே - பிராட்டிமெலிவை த்ருஷ்டாந்திகரிப்பாராக
 உபோத்தாதம் - ஒருநாள்மெலிய இத்தயாதி. திருவடிகண்டுபோந்தவந்தரமென்றது - லங்கையிலே
 போந்து பிராட்டியைக்கண்ட வந்தரமென்றபடி. விஸ்வேஷதசையிலே பிராட்டி பட்டபடிக்கு ப்ரா
 மாணம் - உஜாடி இத்தயாதி. “உஜாஸிதகௌஞாந்தாம் ஸதவத்ருநிலெகூணாடி | ஸுவா
 ஹுடாஃஃவிதாஃஹுஷாஸிதாவிவ்யுயிதாந்தாம்” ஐதி ஸுநாரகாணெ. “கலித
 கௌஞாந்தாம்” என்றதுக்குலாவம் - மைவண்ணம் இத்தயாதி. கறுத்தவண்ணத்தையும் பரிமளத்தையு
 முடைய திருக்குழலை யுடையவர்க்கென்றபடி. *திருநெடுந்தாண்டகம், இருபத்தோரம்பாட்டு. பேணத்
 தகும் - ஆசைப்படத்தகும். ஸதவத்ருநிலம் என்றது - தர்ஸநீயதையைப் பற்றவாதல், நெய்த
 லாதல். மடியிலேயிருக்க என்றவிடத்திலே - “தவாஜ்ஜெஸுஸாவாவிஸு” என்றத்தை நினைப்
 பது. “வினையேன்” என்றதுக்கு தாப்யாந்தரம் - நாள்செல்ல இத்தயாதி. “மெலிய - வானார்”
 என்றுகூட்டியாதல், “மெலிய - கோனார்” என்றுகூட்டியாதல் ஹவம் - இத்தலை இத்தயாதி. அத்தலை

தைக் கண்ணேறியிட்டாற்போலே யிருக்கை. இவளிருக்கிற விடம் * **அவிவரகாஃ** **வாரிஜாநாஃ**, அவனிருக்கிற விடம் * **அகாருவமிதொவரகாஃ**. [வண்கமு கும்] - தர்ஸநீயமாயிருக்கை. \$“குலையார்ந்த பழக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் தலையார்ந்தவிளங்கமுது” என்னுமாபோலேயிருக்கை. [வண்கமுது] - கோடி தோடர வேண்டாதே, தான் கோடிக்கு உடம்புகொடுத்துநிற்கிற ஓளதார்யமென்றுமாம். மெய்யே கொடுக்கிற ஓளதார்யமேயிது. [மதுமல்லிகைகமழும்] - மலட்டுக்கோடியாயிராதே! பூகத்தோடே அணைகையாலே. பரப்பும் பூவாயிருக்கை. மதுவையுடைத்தான மல் லிகைகளின் பரிமளம் இவளிருந்தவிடத்தேவந்து அலையேறிகை. [தேனாரசோலைகள் சூழ்] - இதுக்கு முன்பு சொன்னவையெல்லாம் ஆஸ்ரயமாத்ரமேயாய்த் தேனேயிக் கிருக்கை. வாணர் வண்கமுதுகள் தேன்வெள்ளத்திலே யலைந்து, ப்ரளயகாலத்திலே மார்க்கண்டேயன் பட்டதெல்லாம் படாநின்றது. தேன்வெள்ளமிடுகிற சோலைகள் சூழ்ந்த திருவல்லாவாமுறையும் கோனாரை - இருவருங்கூட மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கவேண்டி யிருக்க, நான் மெலியத் தாமே மதுபாநம்பண்ணி வர்த்திக்கிறவரை. பாலியேன், இவ்வள வில் “**நவாவிஜயமெவ்வதே**”(நசாபிமதுஸேவதே) என்னவெண்டாவோ. இவர் இவ் வாற்றாமையோடேயிருந்து சோலையைக் கவிபாடுகிறது-உள்ளுநிற்கிறவனோடொக்க இவை யும் லோக்யமாயிருக்கையிறே. உபாஸ்யவஸ்து, மநஸ்ஸை ப்ரத்யக்ஷியமாக்கி யநுலவிக்க மாட்டாதார்க்குக் கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொண்டு நிற்கிறுப்போலேகாணும்-இவையும். ப்ரர ப்யனுவனுடைய உபாயலாவத்தில் நிலைபோலே, நித்யப்ராப்யனய்க்கொண்டு அங்கேயிருக் கிறவன், ஆபுநிதர் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு முகங்கொடுத்துக்

யென்றது - தேசத்தையாதல், கோனாரையாதல். “மெலிய - வண்கமுது” என்று கூட்டிலாவம் - அவ் வூரில் இத்தாதி. “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஆகாசத்தை இத்தாதி. கண்ணேறியிட்டாற்போலே- கபளிகித்தாற்போலே. இவற்றை இப்படி வர்ணிக்கைக்கு, தானிருக்கிறவிடம் இப்படி இருக்கவிலை யோ? என்ன - இவளிருக்கிற இத்தாதி. அழகாவதேதென்ன - குலையார்ந்த இத்தாதி. ஒருகுலையிலே நிறைந்த பழக்காயும், ஒருகுலையிலே பசங்காயும், ஒருகுலையிலே நிறைந்த பாளைமுத்தும் தலை நிறைய வுடைய விளங்கமுதுகளையுடைய பெரியசோலைபையுடைய திருநறையூரென்றபடி. சீத்ருமொழி, ஆறும்பத்த, ஒன்பதாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. * வண்மைக்கு அர்த்தாந்தரம் - கோடிதோடர இத்தாதி. சாமி - மெய்யே இத்தாதி. மெய் - ஸரீரமும், ஸத்யமும். மல்லிகையானது மதுவை யுடைத்தாம்போது, புஷ்பஸம்ருத்தியுண்டான லொழியக் கூடாமையாலே யருளிச்செய்கிறார் - மலட் டுக்கோடி இத்தாதி. மதுவை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - பாப்பும்பூவாயிருக்கை யென் றது. “மதுமல்லிகைகமழும்” என்றவைத்து, “தேனாரசோலைகள்” என்ற விஸேஷித்ததுக்கு ஹவம். இதுக்குமுன்பு இத்தாதி. இதுக்குமுன்பு சொன்னவையெல்லாமென்றது - கமுகையும் மல்லிகையையும். “தேனார்” என்றத்தால் பவித்தலாவம் - வாணர்வண்கமுதுகள் இத்தாதி. சோலையென்றது - கமுகஞ்சோலை. “மெலிய” என்றத்தை - “வாணர்” என்றத்தோடே கூட்டி ஒருதாற்பாய்மருளிச் செய்து, இங்கே, “மெலிய - திருவல்லவாமுறையும்” என்று கூட்டி ஹவம் - இருவரும் இத்தாதி. இந்தவாக்யம் - “இத்தலைமெலியமெலிய” இத்தாதிவாக்யவிவரணமாகக் கண்டுகொள்வது. வர்ஸலேஷ வ்யஸந்தாலே நோவுபடுகிறவர் சோலையை வர்ணிப்பானென்? என்ன - இவர் இவ்வாற்றாமை இத் தாதி. அவனோபாதி லோக்யமாயிருக்கையாலே வர்ணிக்கிறாரென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, நித்ய ஸூரிகள் இவையாய்வந்து நிற்கையாலும் இச்சோலையை வர்ணிக்கிறாரென்று ஹவாந்தரம் - உபாஸ்ய வஸ்து இத்தாதி. உபாஸ்யவஸ்து - நிற்கிறுப்போலே என்று அவ்வயம். “கண்ணுக்கிலக்காக்கிக் கொண்டு” என்றதின் விவரணம் - ப்ராப்யன இத்தாதி. ப்ராபத்திக்கடைத்த நிலம் அர்ச்சாவதார மாகையாலே - உபாயலாவத்தில்நிலை என்கிறார். கீழ்வாக்ய விவரணம் - நித்யப்ராப்யன இத்தாதி. நித்யஸூரிகள் இவையாய் நிற்கிறதுக்கு ப்ரமாணமாக, “சுஹிதஸுஹிதாஸூர” இத்தாதி

கொண்டு நிற்கிறுப்போலே, அங்குள்ளாரும் இங்கேபோந்து ஸ்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் திரியக்குக்களாயும் அவனைவிடமாட்டாதே நிற்கிறபடி. நித்யரும் முக்தரும் வத்தரில் ருசியுடையாரும், உகந்தருளின நிலங்களை பற்றியிறே கிடப்பது;† (“**ஊஹு தவஹஜஹ வஹா**” (அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யா?) இத்யாதி). ராமாவதாரத்திலு மோருலக்ஷ்மணாதிகள், வானரத்வங்களை யடைந்தார்கள், விபீஷணாதிகள் பற்றிக்கிடந்தார்கள்; அதுபோலே. அதிலும் நடையாடித் திரிவார்க்குப் போகைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே, அதுவுமில்லையிறே ஸ்தாவரங்களுக்கு. ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே ஒருமரம்வெட்டப்புக, அதை எம் பார்த்தே “அல்லாளப்பெருமானே, ஈஸ்வரவிபூதியை அழிக்கப்பார்த்தாயோ” என்ன, இவர் சொல்லும்வார்த்தைகேட்கைக்காக, “ஈஸ்வரவிபூதியல்லாதவிடமுண்டோ” என்ன, “அவை போலன்றுகாண் இவை; ஸார்வலோகமானாராஜாவும் மஹிஷியுமாக முற்றாட்டாகக் குட நீர்வார்த்துஆக்கும்சோலைபோலே, பெருமானும் பெரியபிராட்டியாருங்கூடக்கைதோட்டாக்கு மவைகாண்” என்று அருளிச்செய்தார். உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேஸ்யமாய்த்தோற்றமிறே. கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் ததீயத்வாகாரத்தாலே ஒருகால் உத்தேஸ்யமாகாநின்றதிறே. ப்ரமாணத்தில் பிறக்கும் ப்ரதிபத்திபோலன்றிறே கண்ணுக்கிலக்கானால் இருப்பது, முக்த ரோபாதி ப்ரத்யக்ஷஸமாநமிறேஆழ்வார்க்கு ததீயத்வாகாரம். ப்ராமாணிகனுக்கு இங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தி யில்லையிறே. நல்லான் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தை யாஸ்ரயித்து நெடுங்காலம்ஸேவித்து, பின்பு அந்திமதசையிலே பட்டர் எழுந்தருளி, “என் நினைத்திருந்தாய்” என்ன, “ஒரு ஸர்வசக்தியுபகரிக்கும்போது இங்ஙனே கணக்கவாகாதே யுபகரிக்கு மது” என்று நினைத்திருந்தேன்” என்ன, “அதுவேன், உன் தேசத்தைவிட்டு வந்துக்களைவிட்டு நெடுந்தூரம் போந்து இங்ஙனே நோவுபட்டேத் திருவடிசேர்க்கிடந்தாயாகில் இங்ஙுபகாரமென்” என்ன, “தேசாந்தரத்திலே யிருந்து அப்ரஸித்தனாய் விழுந்துபோகக்கடவ என்னை இவ்வளவும்

ஸ்வோகத்தைவிவகசித்தது, அதுக்கு அர்த்தம்-நித்யரும் இத்யாதி. ஸுஸுவாஸாஃ. சோக்தாஃ. விஜே ஹாசெஹாஃ- வத்தரில் ருசியுடைய முமுகூக்களென்றபடி. “ஈஸ்வரன் அவதரித்தவிடத்திலே நித்யஸூரிகன்முதலானார் அவதரிப்பார்கள்” என்றதுக்கு அதுஷ்ட்டாநம் காட்டுகிறார். ராமாவதாரத் திலும் இத்யாதி. லக்ஷ்மணாதிகள் - நித்யர். வானரத்வங்களையடைந்தார்கள் - தேவர்கள். விபீஷணாதி கள் - முமுகூக்கள். லக்ஷ்மணாதிகளைப்போலே அவதரியாதே ஸ்தாவரங்களாய் அவதரிப்பானென் ? என்ன - அதிலும்நடையாடி இத்யாதி. நித்யமுத்தாவதாரமாகையாலே உத்தேஸ்யமென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, ஹகவதபிமதமாகையாலும் உத்தேஸ்யமென்று விவகசித்தது, அதுக்கு ஜதிஹயம் - ஜநநாத இத்யாதி. திருமுடிக்குறை - பெருமானுடைய ஸ்ரீரோஹாகப்ரதேஸமான உஹகாவேரீ மத்ய ப்ரதேஸம். அல்லாளப்பெருமானேயென்று - ஜநநாதப்ரஹ்மராயரை ஸம்போதித்தபடி. முற்றாட்டாக - பூர்ணமாக. எல்லார்க்கும் இப்படி ப்ரதிபத்தி பிறவாமைக்கடியெதென்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. ப்ரமாண - முகேந - மெய்யே ப்ரதிபத்திவிளைந்தார்க்கு என்றபடி. “உத்தேஸ்யமாய்த்தோற்றம்” என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கால்வாங்கியல்லது இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தை கைமுதிக ந்யாயத் தாலே வலிப்பிக்கிறார் - கால்வாங்கி இத்யாதி என்னுதல். உத்தேஸ்யமாகாநின்றதிறே - முத்தர்க டென்றபடி. ஆனால் இவர்க்கும் நமக்கும் வாசியேதென்ன - ப்ரமாணத்தில் இத்யாதி. அதாவது - நமக்கு ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும், அது இவருக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோற்றம்; ஆனபின்பு, ப்ரமாணஜ்ஞப்பரோக்ஷ ஜ்ஞாநத்தைப்பற்ற ஸாக்ஷாந்நாரஜ்ஞாநம் வ்யாவ்ருத்தமென்றபடி. ப்ரமாணத் தாலே ப்ரதிபத்தி விளையக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன; ஜதிஹயம் காட்டுவாராக அபிஷ்ட்டிகை - ப்ராமாணிகனுக்கு இத்யாதி. அப்ரஸித்தனாயென்றது - அவஸ்துவாயென்றபடி. “**ஔஸ்யாஸ்யு**”

† குண்டலித்தாந்தம் வ்யாக்யாநத்துக்குச்சேராது; க்வாசிகம்.

அழைப்பித்து, உம்முடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கப்பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து, இத் தேசத்திலே உம்முடைய கண்வட்டத்திலே ஸாரவியோகமுண்டாம்படி பண்ணினானே” என்ன, “ஆனாலும், தானாகவலிமாந்த ஸாரம் போகாநிற்க நீ இங்ஙன் நினைத்திருந்த தென்கொண்டு” என்ன, “ப்ரமாணங்கொண்டு நினைத்திருந்தேன்” என்றான். கண்ணழி வற்ற வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு இங்ஙனையிறையிருப்பது. [தேனாரசோலைகள்கூழ்திருவல்ல வாழறையும்கொனாரை] - இருவராய்க்கொண்டு பரிமாறவேண்டும் தேசத்திலே தனியே நின்றவர்கிடை. [உறையும்] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதோழிகை. [கோனாரையடியேன்] - நாராயண ஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்போலே. அவனைச்சோல் லும்போது தம்மையிட்டல்லது சோல்லப்போகாது; தம்மைச் சோல்லும்போதும் அவனை யிட்டல்லது சோல்லவொண்ணாது. கோனாரையென்றவிடம் - நாராயணஸப்தார்த்தம், அடியேனென்றவிடம் - ப்ரணவார்த்தம். ப்ரணவம் - ஜீவப்ரயாநம், நாராயணஸப்தம் - ஈஸ்வரப்ரயாநம். அடிகூவேதென்கொலோ என்கிறவிடம் - சதுர்த்தயார்த்தம்; என்று கொலோவென்று - ப்ரார்த்தையோடே தலைக்கட்டுகிறதிறே. [கோனாரையடியேன்] - நாயகன் யீரோதாத்தநாயகன், இவள் யையம்மிந்தவள். [அடியேனடிகூவேதென்று கொலோ] - ஸ்வரூபத்துக்கீடாக விவக்தியிலர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறபடி. எல்லாவள விலும் ஸ்வரூபமழியாதிறே. தாமாகவுமாம், பிராட்டிமார்தசையை ப்ராப்தராகவுமாம், அதுக்கும் அவ்வருகே சில அவஸ்தைகளை யுடையராகவுமாம், ஸர்வகாலமும் ஸ்வரூபம் மாறாது; பிண்டத்வ யுடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்த்தார்த்தங்களை லஜித் தாலும் ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லையிறே. தாமானதன்மையில் “அடிதோழி தேழு” என்பர்; பரோபதேஸத்தில் “திண்கழல்சேர்” என்பர்; தூதுவிடப்புக்கால் “திரு வடிக்கீழ்க்குற்றேவல்” என்பர்; பிறரைச் சோல்லப்புக்கால் “தாட்டட்டதண்ணோய்த்தாமம்

ஸளமொடி-ஓ” இத்தாதி ப்ரமாணங்கொண்டு நினைத்திருந்தேன் - என்றபடி. “ஆசார்யாங்கீசர் ரத்தாலே மோகும்” என்று சொல்லுகிற ப்ரமாணந்தானே, “ஸ்வயந்த்ரமூலமானைத்தியாலே மோகும்” என்று சொல்லுகையாலே, நிஸ்சயஜ்ஞாநம் பிறக்கமாட்டாதிறேயென்ன - கண்ணழிவற்ற இத்தாதி. “இருவருக்கூட மதுபாநம்பண்ணிக்களிக்க” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - இருவராய்க்கொண்டு இத் யாதி. நாராயணஸப்தம் - ஈஸ்வரவாசியாய், ப்ரணவம் - சேதநவாசியாயிருக்கையாலே, நாராயணஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்போலே - என்கிறார். ஆனால், ஈஸ்வரவாசகமான நாராயணஸப்தம் - சேதநனையும், சேதநவாசகமான ப்ரணவம் - ஈஸ்வரனையுஞ் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்தேதென்ன? இவை ப்ரதியோகியைவிட்டிராமையாலே யென்கிறார் - அவனைச்சோல்லும்போது இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “நாராயணஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - கோனாரை இத்தாதி. இது சதுர்த்தயார்த்தமானபடி யென்னென்ன - என்கொலோ இத்தாதி. நாயகியிருந்த விடத்தே நாயகன்வந்து மேல்விழுகையொழிய, நாயகி தவரிக்கலாமோ? என்ன - நாயகன் இத்தாதி. ப்ரணவார்த்தம் சொன்னவந்தரம் சதுர்த்தயார்த்தம் சொல்லவானென்? என்ன - ஸ்வரூபத்துக்கு இத் யாதி. ஸேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்கென்றபடி. வல்லமையானவன், அவனை யணையவேணுமென்னுதே, “அடிகூடுவதென்கொலோ” என்பானென்? என்ன - எல்லாவளவிலும் இத்தாதி. விவரணம் - தாமாகவும் இத்தாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிண்டத்வ இத்தாதி. “தாமாகவுமாம்” இத்தாதி வாக்யவிவரணம் - தாமானதன்மையில் இத்தாதி. மாணேய்தோக்கு இத்தாதி க்ரமேணவ்யடி. “மெலிய” என்றத்தை - * வாணர்வண்கமுக்கோடே கூட்டுதல், “உறையுப்கோனர்” என்றத்தோடே கூட்டுதல். அதாவது - மெலியும்படி. வாணர்வண்கமுக்கென்னுதல், மெலியும்படி திருவல்லவாமுறையும் கோனாரையென்னுதல். வண்கமுக்கும் மதுமல்லிகையும் பரிமளியாநிற்கிற, தேனாரசோலை

காழ்ந்ருயே” என்பா; கலங்கி மடலெடுக்கு மளவானுலு” “தலையிலவணங்கவுமாங்
கோலோ” என்பா; பித்தேறிச்சோல்லும்போதும் “கண்ணன்கழல்கள் விரும்புமே” என்னு
தல், “ஏறியித்தினோடு எல்லாவுலகும் கண்ணன்படைப்பு” என்னுதல் சோல்லுமித்தனை.

இரண்டாம் பாகம்.

என்கொல்தோழிமீர்காள்! எம்மைநீர்நலிந்தேன்செய்தீரோ?
பொன்திகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவித்
தேன்றல்மணங்கமழும் திருவல்லவாழ்நகருள்
நின்றபிரான் அடிநீறடியோங்கொண்டுசூலுவதே.

ஆ.—(என்றகோல்.) என்பர்கருதியை யறிந்திருக்கிற நீங்கள் என்னை யாஸ்வஸிப்பீயாதே நலிந்து என்ன பரவ்ருத்தி பண்ணுகிறீர்கள். பொன் திகழ் புன்னை புகழ் புதுமாதவிமேலே யணைந்து தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்லவாழிலே நின்றரு ளின மஹோபகாரகனுடைய பாதரோணுவைச் சூழவிரதன்ரோ வென்கிறாள்.

ஓ. — இரண்டாப்பாட்டில், தன்னுடைய உத்யோகத்தை இசையாதேயிருக்கிற தோழியாரை அறியித்து நான் திருவல்லவாழிலேபுக்கு அவன்பாதரேணுவைச் சூடுவது என்று? என்கிறார்.

[தொழிலாளர்கள் எம்மைநீர்நலிந்து என்செய்தீரோ] - என்பாக்குதியை அறிந்திருக்கிற நீங்கள் என்னை ஆஸ்வஸிப்பியாதே நலிந்து என்னபாவநுத்தி பண்ணுகிறீர்கள்? [புதுமாதவி] - புதியதாக அலர்ந்த குருக்கத்தி. [மீதணயி]-மேலேஅணைந்து. [மணம்கமழும்] - நறநாற்றம்நாறுகிற. [நின்றபிரான்] - இவ்வார்த்திக்கு அணித்தாக வந்துநின்றருளின மஹோபகாரகன்.

ப.—அநந்தரம், திருஷ்யமுகத்தாலே தன்னை நனிகிறவர்கள் தங்கனையே பார்த்து, புஷ்பங்குஷ்ணம்ஸ்ஸலேஷ்த்தாலே தென்றல் பரிமளத்தை பாவலுரிக்கிற திரு வல்லவாழிலே நிற்றி உபகாரகனுடைய பாததூளியை ஸிரஸாவலுரிப்பதென் றென் கிறாள்.

தோழிமீர்காள் - (ஸுமாரஸுததூகைகளான) தோழிமீர்காள்! எம்மை - (என் அறிமதத்துக்கு உங்களைத் துணையாக நினைத்திருக்கிற) எம்மை, நலிந்து - (நிஷேதித்து) நலிந்து, (உங்கள்பேற்றிற்கும் இழுவாய்ப்படி), நீர் - நீங்கள், என் - என்னகாரியம், செய்தீர் - செய்கிறீகோள் ; பொன் - பொன்போலே, திகழ் - விளங்கினதாதுகளை

என்று ஸத்தார்த்தம். “நமோஸாராவவொலு^ததெ^த நவாவிபெலெவதெ^த | வநா^த
வாவிவிரித^தமித^தலகூர^ததிவநூ^தடி” ; உதி ஸாநாசா^தனெ^த லீதா^தபு^தகிரா^த
கி^த. “சுஹிதஸஹஜா^தஸா^தவா^தபு^தஸஸ^தநா^த ; விவா^தபி^ததெ^தவா^தஉ^ததீ^தர^த
யா^த ; விவிரித^தநா^தஜி^தர^தகா^தவா^தஸா^தப^ததெ^த ஸா^தபி^தத^த தி^தவி^தவ^தபு^தபா^தமொ^த
மொ^தநா^தவி^த” உதி ஸா^தநா^தஜி^தவெ^த. (ச)

யுடைத்தாயிருக்கிற, புன்னை - புன்னை, மகிழ் - மகிழ், புது - அலிவமான, மாதவி - குருக்கத்தி, மீது - இவற்றின்மேலிற்பூவோடே, அணவி - அணைந்து, தென்றல் - தென்றலானது, மணம் - பரிமளத்தை, கமழும் - பாப்பாநிற்கிற, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழாகிற, நகரூன் - நகரத்துக்குள்ளே, நின்ற-நின்ற, பிரான் - உபகாரகனுடைய, அடிநீறு - அடிப்பொடியை, அடியோம் - அவன் ஸந்திஹிதனான உபகாரத்துக்கு அடியோமான நாம், கொண்டு - ஸேஷத்வாறு ரூபமாக ஸ்வீகரித்து, குடுவது - ஸிரஸாவஹிப்பது, என்றுகொல் - என்றோ? எம்மையென்று - ஆத்மசிவஹுவசமம். அடியோமென்று - தோழிமரையுங்கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “அதிமாத்ரபாவண்யமாகாது” என்று தன்னை நிஷேயிக்கிறதோழிமார்தங்களுையே, அவன்பாதரேணுவை நாம்குடுவது என்று? என்கிறாள்.

[என்றுகொல்தோழிமீர்காள்] - “அதிமாத்ரபாவண்யமாகாது” என்று நிஷேயிக்கிறவர்களுைய தன்பேற்றுக்கு நாள் அவயியிட்டுத்தருவார்களாகக் கேட்கிறாளிறே. அவர்கள் லோகாபவாதத்தைப்பற்றி நிஷேயிக்கிறார்கள், இவன் தன்பேறு தங்கள்பேறுக நினைத்திருக்கு மைககண்டயத்தாலே கேட்கிறாள். [எம்மைநீர்] - அவ்வூரில்புக்கல்லது யரிக்கமாட்டாத என்னை, எனக்கு ப்ரியமேசெய்துபோந்த நீங்கள். [நலிந்தென்செய்திரோ] - நலிந்து என்னப்பர்வருத்தி பண்ணுகிறிகோள். உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரச் செய்கிறிகோளோ, என்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரச் செய்கிறிகோளோ. [பொன்திகழ் இதயாதி] - பொன்போலே திகழாநின்றள்ள புன்னையென்ன, அகின்படியையுடைத்தான மகிழென்ன, அப்போதலர்ந்த செவ்விக் குருக்கத்தியென்ன, இவற்றின்மேலே யணைந்து பரிமளத்தைக்கொய்துகொண்டு தென்றலானது ஸஞ்சரியாநிற்கை. அவ்வூரில்தென்றல் அங்கே ஆகர்ஷியாநின்றது, நீங்கள் மீட்கப்பாராநின்றிகோள்; தென்றலுக்காவேனோ, உங்களுக்காவேனோ. [எம்மைநீர்நலிந்தென்செய்திரோ] - அவ்வூரில் தென்றலை நலியமாட்டிகோளோ. பொன்திகழ்புன்னையென்ன - சக்ஷாநீர்த்திரியத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [தென்றல்மணங்கமழும்] - ஸ்பர்ஸாந்திரியத்துக்கும் க்ராணேந்திரியத்துக்கும். என்னுடைய ஸர்வேந்திரியங்களும் அங்கே அபஹ்ருதமென்கை. “வடிவஸம்ஸிகவஹு”. [திருவல்லவாழ் இதயாதி] - கலங்காப்பெருநகரத்தைவிட்டு, நமக்குமுகங்காட்டுகைக்கு அணித்தாகவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். [அடிநீறு] - திருவடித்தாமரைகளில் தாதையுதிர்த்து அத்தை ஸிரஸாவஹிப்பதென்றோ வென்றூப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [அடியோங்கொண்டுகுடுவதே] - இப்போது நிஷேயிக்கிறவர்களை, அடியோமென்று - அதுலுவத்திலே கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். குடுவது என்கையாலே - பூச்சூட மயிர்கழுவியிருப்பாளைப்போலே, லோக்யதையைச் சொல்லுகிறது.

எடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நிஷேயிக்கிற தோழிமார்கள் தங்களுையே, அவன்பாதரேணுவை நான் குடுவதென்றென்கிறாள்.

[என்றுகொல்தோழிமீர்காள்] - “அதிமாத்ரபாவண்யமாகாது” என்று நிஷேயிக்

இரண்டாம்பாட்டு.—என்றுகொல் இதயாதி. “அடிநீறுடியோங்கொண்டுகுடுவது - என்று கொல்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நிஷேயிக்கிற இதயாதி.

அதிமாத்ர இதயாதி முதல்வாக்யம் - ஸங்கையிலேயாய், மேலிரண்டுவாக்யமும் - அதுக்கு

கிறவர்களையே, தன்பேற்றுக்கு நாள் அவயியிட்டுத் தருமவர்களாகக் கேட்கிறுளிறே. அவர்கள் லோகாபவாதத்தைப் பற்றி நிஷேதிக்கிறார்கள்; இவள், தன்பேறு தங்கள்பேறுக நினைத் திருக்கு மைககண்டயத்தாலே கேட்கிறாள். தோழிமாரிறே - இவளுடைய லாலாலாமையே றே அவர்களுக்கும் பேறிழவு. [தோழிமீர்காள்] - உங்களுக்கு நான் பெறும்நாள் ஆராய்கையிலே யன்றோ அதிகாரம். [தோழிமீர்காள்] - என்பர்க்குதியை யறியும் உங்களுக்கு என்வழியே போகவேண்டாவோ. [எம்மை] - உங்கள் கையாலும் காலாலும் துகையுண்கிறவென்னே. [நீர்நலிந்து] - என்னுடைய உஜ்ஜீவநம் எண்ணுதையன்றோ உங்களுக்கு யாத்ரை. அவ் வூரிலே புக்கல்லது டிரிக்கமாட்டாத என்னை. எனக்கு ப்ரியமேசெய்துபோந்த நீங்கள். [என் செய்தீரோ] - உங்கள் ப்ரக்ருதிக்கு இதுசேர்ந்தோ, என் ப்ரக்ருதிக்குச் சேர்ந்தோ. [தோழி மீர்காள் எம்மைநீர் நலிந்தேன்செய்தீரோ] - உங்களுக்கு அவஸ்யம்நலியவேண்டினால் தென்றலையன்றோ நலிய வடுப்பது. என்னை மீளவொட்டாதே காற்கட்டாநிற்க, நான் மீளும்படியென். [போன்திகழ் இத்யாதி] - நலிகைக்கு அவை யமையாதோ. கடிநப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் செய்வதை ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாயிருக்கிற நீங்கள் செய்யவோ. [போன்திகழ்புன்னைமகிழ்] - “புன்னைபோன்னேய்தாதுதிர்க்கும்” என்கிறபடியே, போன்னோடோக்க ப்ரகாஸிக்கிற புன்னை, அப்படியேயிருக்கிறமகிழ். [புதுமாதவி] - அப்போதலர்ந்த குருக்கத்தி. [மீதணவித்தென்றல்மணம்கமழும்] - இவற்றின்மேலே தென்றலானது வந்து அணைந்து பரிமளத்தைக் கொண்டு போந்து கமழாநின்றது. [மீதணவி] - “ஆழலிழியில் பூவில்வேக்கைதட்டும்” என்று மேலே ஸ்பர்ஸித்து, அங்குள்ளதெல்லாம் கொண்டுபோந்து கமழாநின்றது. “வடிகெவலாஸஸ்ய வடிகெ?” (பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட) என்னுமாபோலே - பூல்கால்படாமே மேலேழுந்த

ப்ர. — (மீதணவித்தென்றல்மணம் கமழும்) — கிஷ்நிஸாகாஷ்ணோ [க] “வாவா தீரோ, “வடிகெவலாஸஸ்யவடிகெவலாஷ்ணாவிநிஸ்யுதஃ | நிஸாஸஸவவீதாயா வாஅவாயுபிடுநொஹாஸாஸக”

பரிஹாரமாயிருக்கிறது. கேட்கிறுளிறே என்றவந்தரம், இதுக்குக்கருத்தென்னில் என்ற ஸங்கையைப் பூரித்துக்கொள்வது. மேல் - அவர்கள் நிஷேதிக்கிறதுக்கும், இவள்கேட்கிறதுக்கும் வேறுதவையருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் இத்யாதி வாக்யத்தவத்தாலே. லோகாபவாதத்தைப்பற்றி நிஷேதிக்கிறார்களென்றது - “லோகாபவாதம் கண்டமீளுவனோ! இவ்விஷயத்திலேயுறைக்க ப்ரவணையாயிருப்பனோ!” என்று பரிக்ஷார்த்தமாக நிஷேதிக்கிறார்களென்றபடி. அவர்களுக்கு ஐக்கண்டய முண்டோ? என்ன - தோழிமாரிறே என்று. “தோழிமாரிறே” என்றதின்விவரணம் - இவளுடைய இத்யாதி. “தோழிமீர்காள் - என்றுகொல்” என்றுகூட்டிஹாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. “நலித்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்குஹாவம் - என்பர்க்குதியை இத்யாதி. உங்கள் கையாலும் காலாலும் துகையுண்கிறவென்னெயென்றது - உங்கள் ஹிதவசந்தாலும் தென்றலாலும் பொதைப்படுகிறவென்னெயென்றபடி. கால் - காற்று. “தென்றல்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - காலாலும் என்றது. உங்கள் ப்ரக்ருதிக்கென்றது - ப்ரியபரைகளான உங்கள்ப்ரக்ருதிக்கென்றபடி. “எம்மை” என்றதற்கு ஹாவாந்தரம் - உங்களுக்கு அவஸ்யம் இத்யாதி. ப்ரவர்த்திக்கிற உன்னையாமல், தென்றலையென்னென்? என்ன - என்னைமீள இத்யாதி. காற்கட்டாநிற்கவென்றது - சாடு; காற்று வொதியாநிற்கவென்றபடி. வெந்தகமாகாநிற்கவென்று சாடு. அவையென்றது - புன்னையகிழ்மாதலிகளை. அவற்றைக்கொழிய எவ்வுளுக்கு நலியலாகாதோ? என்ன - கடிந் இத்யாதி. கடிநப்ரக்ருதிகளென்றது - மாங்களாகையாலே. புன்னைபோன்னேய்தாதுதிர்க்கும் - புன்னையானது பொன்னையொத்த தாதுகளை யுதிராநிற்கு மிதி ஸ்பந்தர்த்தஃ. திருமொழி. கமழாநின்றது - வ்யாபியாநின்றது. கமழுகை - பரம்புகையும், பரிமளிக்கையும், வ்யாபிக்கையும். வெக்கைதட்டாமல் மேலே ஸ்பர்ஸித்ததுக்குப்ரரணம் - வடிகெவலா

பரிமளத்தைக்கொண்டு போருகை. அத்தலையிலுள்ளதடங்கக் கொண்டு, தந்தாமதோன்றும் கோடாதேபோருகை அந்நிலத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வலாவங்கிடர். [பொன் திகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவித் தென்றல்மணங்கமழும்] - கலம்பகனல்லது சூடப் போறத ஸுகுமாரரைப்போலேகாணும் தென்றலின்ஸ்வலாவம். செருக்கராயிருக்கும் ராஜ புத்ரர்கள் முலைசரிந்தாரை “ஹோகயோக்யைகளன்று” என்று கழிக்குமாபோலே, கழிய அலர்ந்தவற்றைக் கடாக்கியாதே போருகிறபடி. பூவில் பரிமளம் தேவோரைப்போலேகா ணும் இது பரிமளத்தில் கலம்பகன் தேகேறபடி. [தென்றல்மணங்கமழும்] - கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று நலியாமையாலேகாணும் “நோவிலலை” என்றிருக்கிறது. இவர்களுக்கு லாலா லாலம் ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், ஹிதஹுத்திவர்த்திக்கையாலே இவை நெஞ்சிற்படாதிறே. “நீங்கள்தாங்களவ்யத்தில் கூடாவிட்டால் வ்யதிரேகத்திலும் கூடலாகாதோ” என்று கா ணும் இவள்கினைத்திருக்கிறது. இவர்களுக்குப் பேரிழவு ஒத்திருந்தாவும், இவர்கள்இவள்தா கைமாட்டார்களே, இவளுக்கேவருமவையிறே இவையெல்லாம். [பொன்திகழ்புன்னைமகி ழுன்று]-சகுகுபரிந்தரியத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [தென்றல்மணங்கமழும்] - ஸ்பர் ஸோந்தரியத்துக்கும் க்ராணேந்தரியத்துக்கும். [திருவல்லவாழ்கருள்கின்றபிரான்] - அவ னத்தனைவிவையும் செய்தலன். நான் நோவுபடாநிற்க, இவ்வளவிலே ஸுவைதண்டத்திலே யிருக்கை யன்றிக்கே, திருவல்லவாழிலே புருந்து கிட்டவிருக்கு மிதுக்குமேற்பட உபகார முண்டோ. “வெஹுதக” (பஹுவேதத்) என்னுமாபோலேகாணும் இவ்வளவில் ஆஸ்வா ஸம். *வாகாயாணிகாஸூதன* (ஏகாம்தரணிமாஸூதேன)இறே. *வாஹிவாத*

ப்ர:—(திருவல்லவாழ்கருள்கின்றபிரான்)— யுககாணு [ரு], “வெஹு தகாஸாந்ஸு ஸக்யரேதநஜீவிதா” | படிஹம்ஸாஹவாரொரொகாயாணிகாஸூதனாகா”

இத்யாதி. “வெஹுதகாஸாந்ஸுஹுதகாஸகாணுவிதாஸூத: | திருவல்லவவீதாயா வாகிவாயாஸூதநாஹா:” உதீ கிஷிநாகாணு. சேஸாங்கலே மேலே ஸ்பர்ஸித்த வந்தாப்போலே, இத்தென்றலும் மீதணவிவந்ததென்றபடி. “ஸாஸூத:” என்றதற்கு அர்த தம் - மேலேழுந்தபரிமளத்தை என்று. “மணங்கமழும்” என்றதற்குஹாவம் - அத்தலையில் இத் த்யாதி. பல்வருக்ஷங்களைச் சொன்னதற்கு ஹாவம் - கலம்பகன் இத்யாதி. கலம்பகன் - ஸாபுஷ்பங் களால் தொடுத்தது. “புது” என்றதற்கு ஹாவம் - செருக்கராய் இத்யாதி. “புன்னை” இத்யாதியின் “மணங்கமழும்” என்றதற்குஹாவம் - பூவில் இத்யாதி. பரிமளத்தில் கலம்பகன் - காணாபரிமள ஸமுதாயம். எங்களுக்கு கலியக்காண்கிறே மில்லையென்ன - கண்ணுக்கு இத்யாதி. கண்ணுக்குத் தோற்றவிடிலும், க்ராணேந்தரியத்துக்கு விஷயமாய் ஹாதகமாகாதோ? என்ன - இவர்களுக்கு இத் த்யாதி. ஹிதபுத்திவர்த்திக்கையாலே தென்றலால் வந்தஹாத நெஞ்சிற்படாதே யிருக்கிறவர்கள் தனக் குக் கூட்டாவர்களாவென்ன - நீங்கள் இத்யாதி. தென்றல் ஹாதகமாக்கை ஹேத்வந்தாம்-இவர் களுக்குப்பேறு இத்யாதிவாக்யதவ்யம். அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷபாயுத்த ஸூததிகப்பா யாந்யம் இவளுக்கேயாய், இவளையிட்டு வருமவையிறே தோழிமார்க்கென்றபடி. இவையெல்லாமென் றது - ஸூததிகக்ஷணை. விஸ்லேஷித்திருக்கிறவனை - “பிரான்” என்கிறதென்? என்ன; தானிருந்த பூமியிலே அவனிருக்கையால் வந்த ஆஸ்வாஸங்கொண்டென்கிறார் - அவனத்தனை இத்யாதி வாக்யத் வ்யத்தாலே. ஸம்ஸ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்க, இம்மாதார்த்தையுபகாரமாகக் கொள்ளலாமாவென்ன; பெருமான் பிராட்டியைப் பிரிந்திருக்கச்செய்தேயும் தாமிருந்தபூமியிலே அவனிருக்கையடியாக ஆஸ் வலித்தாப்போலேயென்கிறார் - வெஹுதக இத்யாதி. “வெஹுதகாஸாந்ஸுஸக்யரே

(வாஹிவாத) என்று - இவர் கையாலே தோடவேண்டாதபடி இடைச்சுவரான கடல் கிடந்ததேயாகிலும், ஒருபக்கையிலே யிருப்பாரைப்போலே அவளிருந்த பூமியிலே யிருக்கப்பெற்றேமே என்றாரிறே பெருமாள். காலேப்பிடித்து “நீ இப்படி செய்யவேணும்” என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறாரிறே இவருடைய சேல்லானம். [நின்றபிரானடிநீறடியோங்கோண்டுகுவது-என்றுகொல்] - பூவிற்குண்ணம் பெறுவதென்றே. [அடிநீறடியோங்கோண்டுகுவது - என்றுகொலோ] - மயிர்கழவிப் பூச் சூடலிருப்பாரைப்போலேகாணும். [அடியோம்] - இப்போது பிரியநின்றார்களேயாகிலும் அவ்வயத்தில் அநுலவம் இவர்களுக்கு மொத்திருக்கிறபடி. அவன்வந்தாலும் இவருக்குமுன்னே கொண்டாவேது இவர்களுையிறே. [அடியோங்கோண்டுகுவது]-“பாவஹாரணாவி தூரபி” (யாவந்சரணவித்யாதி)-ஸ்ரீபரதாழ்வானை, “பிள்ளாய், உன்னுள்வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது” என்ன; பெருமானும் தமக்குவகுத்த முடிசூடி, நானும் எனக்குவகுத்த முடிசூடி, இருவரும் முறைதப்பாதே கூடுக்கநின்றவன் றென்றான். † (அவன் அவரிற்காட்டில் காற்குறுவிஞ்சப்பெற்றான். “அவர் நாட்டுக்குமுடிசூடுகைக்கு லக்ஷணம் அவர்திருவடிகளிலே, எனக்கு சேஷத்வத்துக்கு லக்ஷணம் எந்தையிலே” என்றான். அவருக்கு அடியிலே வகுத்துக்கிடக்கிறதிறே, இவனைப்போலே தலையோட்டில்போறியன்றே. “மாலடிமுடிமேல் கோலமாம் குலசேகரன்” என்றாரிறே - எனக்கு முடி யிவையல்ல; மாலடி - ஸர்வேஸ்வரன்திருவடி, எனக்குவகுத்த முடி.) “கோலமா மென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னதரைகழல்” என்றிருக்குமவரிறே. (2)

ப்ர:—வனதஹிவாத [டு] “வாஹிவாதபத:காநா தாஸ்யபுஷா ராசிவிஸ்யுஸா | க்யபெமாத்ருஸஸ்யஸபுஸுஞே டுஷிஸிராமஜ:கா”

(அடியோங்கோண்டுகுவதே)—கயோப்யாகாணே [கூஅ] விசூக-பிடிவாரிலுரெஹாத:; “பாவஹாரணாஸூராத: வாயிபுவபுஞ்நாவிதள | ஸிரஸாயாரயிஷ்யாதி நபெஸாணிஹபுவிஷ்யகி||அ||”

தெநஜீவிதம் | படிஹஸாலவாரொரொருகாயரணிராபிதள”, “வாஹிவாதபத:காநாதாஸ்யபுஷாராசிவிஸ்யுஸா | க்யபெமாத்ருஸஸ்யஸபுஸுஞே டுஷிஸிராமஜ:கா” உகியபுகாணே. கஹம், ஸாவாரொரொரு வனகாயரணிராபிதாவிதியச; வனதச, காரியாநஸுபெவஹம் வனதெநஜீவிதம்ஸக்யித்யபு: . “வனதஹிவாத” என்றதென்ன - வனகாயரணி இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம்-வாஹி இத்தாதி. “வாஹிவாத” என்கிறதற்கு ரஸோக்தி - காலேப்பிடித்து இத்தாதி. காலே - காற்றையென்று ஸ்வலாவார்த்தம். இவ்வாய்துக்குலாவம் - இரக்குப்போதும் சேதனையிராவாதே அசேதனத்தையிரக்கிறத தன்னாற்றமை யின்-அதிரயமிதேயென்ற. “அடிநீற” என்றதற்குலாவம்-பூவிற்குண்ணம் இத்தாதி. “அடிநீறடியோங்கோண்டுகுவது - என்றுகொல்” என்றவயம். “குவது” என்றதற்குலாவம் - மயிர்கழவி இத்தாதி. -நிஷேதிக்கிறவர்களுக்கூட்டிக்கொண்டு - “அடியோம்” என்கிறதென்? என்ன - இப்போது இத்தாதி. தோழிமார்க்கு அநுபவமுண்டோ? என்ன - அவன்வந்தாலும் இத்தாதி. இப்படி பார்த்தித்தபேருண்டோ? என்ன - பாவஹாரணா இத்தாதி. இவர்தாம் இப்படியிருப்பரோ? என்ன - கோலமாம் இத்தாதி. தோழியீர்கான் என்றதொடங்கி, குடுவது - என்றுகொலோ என்று அந்வயம் அடியும் நுணியும் கூடியிருக்கிறதற்கு - “விற்பூட்டு” என்று தமிழ்சொல்லுவர்கள். (2)

† குண்டலித்தம் க்வாசிக்கம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

குடுமலர்க்குழலீர் ! துயராட்டியேனமேலியப்
பாடுநல்வேதவொலி பரவைத்திரைபோல் முழங்க
மாயேய்ந்தோமப்புக்கைகமழும் தண்திருவல்லவாழ்
நீடுறைகின்றபிரான்கழல் காண்டுங்கொல்நிச்சலுமே?

ஆ.—(குடுமலர்.) “நாங்களோவுபடி இவன்மிகவும்நோவுபடும” என்று தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிற உங்கள்ஸந்தியும் என்னை நவியாநின்றது. பண்டே துக்கப்படுகிற நான் மெலியும்படி பாடாநின்றுள்ள ஸாமவேதத்வதி கடலில் திரைபோலே முழங்க, பார்வங்களில் யாகங்களிலே உயரவெழாநின்றுள்ள ஹோமயுமம் நாவதும் செய்ய நிரதிராயலோக்யமான திருவல்லவாழிலே, எத்தனையேனும் பிற்பட்டார்க்கும் அதுஹிக்கலாம்படி நித்யமாக வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளை யென்று காணவல்லோமென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், தோழிமாரைக்குறித்து, ‘திருவல்லவாழிலே நின் மருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை என்றுகாணவல்லோமோ?’ என்கிறார்.

[குடுமலர்க்குழலீர்] - நாங்களோவுபட்டுக்காட்டில் பிராட்டி மிகவும் நோவு படுமென்று தங்கள்தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிறவர்களைக்கண்டு உங்களைப்போலே தரித்திருக்கவல்லேனே என்கிறார். ‘எம்பெருமான் சாத்தினபடியேதந்தருளின மலர்களைக் குழல்களிலே சூடியிருக்கிற உங்கள் ஸந்தியும் என்னை நவியாநின்றது’ என்றும் சொல்லுவார். [துயராட்டியேனை என்றுதொடங்கி] - பண்டேதுக்கப்படுகிறநான் மெலியும்படி பாடாநின்றுள்ள ஸாமவேதத்வதி கடலில்திரைமுழங்குமாபோலே முழங்க, பார்வங்களில் யாகங்களிலுண்டாய் உயர எழாநின்றுள்ள ஹோமயுமம் நாவதும் செய்து நிரதிராயலோக்யமான திருவல்லவாழிலே எத்தனையேனும்பிற்பட்டார்க்கும் அதுஹிக்கலாம்படி காலமுள்ளதனையும் வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அந்தாம், வேதவோஷமும் வைதிக க்ரியாபூமமும் மாறாத திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நிரந்தரோபகாரத்தைப் பண்ணுமவன் திருவடிகளை நித்யாதுவம் பண்ணக்கூடுமோ வென்கிறார்.

குடு - குடப்பட்ட, மலர் - மலையுடைத்தான, குழலீர் - மயிர்முடியையுடையோனவர்களே! துயராட்டியேனை - விஸ்வேஷதுக்கிதையானவென்னை, மெலிய - மெலியும்படியாக, பாடு - பாடப்படுவதாய், நல் - (“ஸாஸிவெஷொஸி” என்று அங்குவர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் திருமேனியோபாதிபாம்படி) நன்மையையுடைய, வேதவொலி - ஸாமவேதத்வதியானது, பரவை - ஸமுத்ரத்தினுடைய, திரைபோல் - திரைக்கிளப்பம்போலே, முழங்க - முழங்காநிற்க, மாடு - பரிஸரங்களிலே, உயர்ந்து - யாகங்களிலே கிளம்பி, ஓம்புகை - ஹோமயுமமானது, கமழும் - ஹவிர்க்கந்தத்தைப்பரப்புவதாய், தண் - ஸாமஹாமான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடுறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகன், கழல் - திருவடிகளை, நிச்சலுங்காண்டுங்கொல் - நித்யாதுவம்பண்ணக்கூடுமோ?

[சூடுமலர்க்குழலி] - “நீங்கள் மயிர்முடியும் மாலையுமாயிருக்கக் காணவல்லேனே” என்று பிள்ளான். தாங்கள் நோவுபட்டுக்காட்டில் இவள் மிகவும் நோவுபடுமென்று தரிப்புத்தோற்றவிருக்கிறபடி யென்கை. முன்பு அவன்விரும்பினபோது சூடினபடியே கழித்துக்கொடுப்பது அவர்களுக்காயிற்று, அது ஸ்மாரகமாய் நவியாநின்றதென்கிறாளுள்ளுமாய். [பாடுநல்வேதவொலி] - ஈஸ்வரனைப்பாடுகிற பழம்புணர்ப்பான வேதமென்னுதல், ஸாதத்தையுடைத்தான ஸாமவேதமென்னுதல். [நல்வேதம்] - “உளன்கடர்மிகு கருதியுள்” என்று ப்ரமாணந்தரங்களில் உத்கர்ஷமாதல், “வெடாநாஸாஸிவெடொலி” என்னும் உத்கர்ஷமாதல். [துயராட்டியேனைமெலியப்பாடுநல்வேதவொலி] - பண்டேக்லேஸப்படுகிற என்னை மெலியும்படி பாடாநின்றள்ள ஸாமவேதத்வநி, கடலில்திரை போல்முழங்க. அவ்வூரில்பாஹ்மணர் ஸ்திரீயாதுகரோ! அய்யவேதராணவர்கள் இப்போது ப்ராயணம்பண்ணுகிற தன்னைநலிகைக்கென்றிருக்கிறாள். [மாநியர்ந்து இய்யாதி]-பார்ஸ்வங்களிலே உயரளழாநின்றள்ள ஹோமபூமங்கள் கமழாநின்றது. வேத ப்ராயணம்பண்ணுவாரும், வேதபாதுஷ்ட்டாதாக்களுமாயிருக்கும். [நீடுதைகின்றபிரான்]. அவதாரம்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதியாதே, பிற்பாடர்க்கும் உதவும்படி, ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றபின்பு நாமும் நித்யாதுவம்பண்ணப்பெறவல்லோமோ.

[குமேலர்க்குழலீர்] - “உங்களைச் குமேலர்க்குழலாராக நான் காண்பதென்றே” என்று பிள்ளான். அதாவது - இவள் பூவுக்கிராய்க்க, அவர்கள் பூச்சுடியிரார்களிறே என்று யிற்று அலிப்பராயர். அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தான் வந்து இவள் பக்கல் லாவவந்தமுறைக்க வுறைக்கக் கொண்டாவது இவர்களை யாகையாலே, பெரியதிருநாள்ஸேவித்தார் இரட்டைகள் அழக்கானாலும் மடிசூழையாமை வைக்குமாபோலே, இவர்களும் அவன்கோடேத் தாயிற் செவ்வி யழிந்ததேயாகிலும் மாறாதே வைத்துக்கொண்டிருப்பார்களிறே; அது இவ ளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. தேன்றலுக்குப் பிழைக்கிலும் இவர்களுடைய தர்சனத் துக்குப் பிழைக்கப்போகிறதில்லை. காலொருகையும் மயிரொரு கையுமாகப் பிடித்து நலி கிறதுகாணும். அவன்தான் வந்தாலும் இவளுக்கு முன்னே விரும்புவது இவள்ஸம்பந்தமுடையவர்களையிறே. ‘தஞ்சாவூர்’ (தஞ்சாவூர்) - தந்தாமைப்பேணுமவர்களல்லாமை

குடமெலர்க்குமுலரானமை வர்த்தமாமகமாக ஸப்தமிருக்க, ஹலிஷ்யத்தாக நிர்வஹிப்பானென் ? என்ன - அதாவது இய்யாதி. வர்த்தமாமகமாக அர்த்தார்த்தம் - அங்குமன்னிதிே இய்யாதி. “மலர்க் குழலீ” என்று நிரூபகமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - தென்றலுக்கு இய்யாதி. சாமுக்கு, காலென் மதி - கீழிந்பாட்டிற்சொன்ன தென்றலை. மேலொரும்வாதம் காட்டுவாராக உத்தந்தையநுவதிக்கெரூர் - அவந்தான்வந்தாலும் இய்யாதி. உத்தார்த்தத்திக்கு ப்ரமாணம் - தது இய்யாதி. “தது காஷாயிநொவ்யுஷாநெ வதுவாணீநுவஸுஷுதாநு । ஷுஸுஷுஷிதாநுஷாநிஸுஷுஷு”

யாலே அழுக்குச்சட்டையும்தாங்களுமாயிறே யிருப்பது. “வ்யூகாநு” (வருத்தாந்)-தொண்ணாற்றஞ்சுவயஸ்ஸுக்குமேலாய் வீதரா-சிராயிருப்பாரையிறே அந்திபுரங்களுக்குவைப்பது. “வெசூவாணீநு” (வேதரபாணீந்)-பெருமாள் விற்பிடித்தாப்போலே அவர்கள் பிரம்பு பிடித்தபடி. விற்பிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாரும் பிரம்புபிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாருங்காணும். “ஹ்ருஜூதாநு” (ஸ்வலங்க்ருதாந்.) - பேணுத பரிவட்டங்களையுடையராய் வருத்தருமாயிருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு அலங்காரமாவதென்? என்னில்;-பெருமாள் சக்ரவர்த்தி மானிகையிலே போய்த் திருமஞ்சனம்பண்ணி யமுதுசெய்து மீண்டு தீவ்யாந்திபுரத்திலே எழுந்தருளும்போது, சக்ரவர்த்தியோபாதி, பழையராகையாலும் தங்கள் பரிவாலுமாக இவரை மடியிலே வைத்தனைத்து உச்சியை மோந்துவிடுவார்கள்; அத்தாலே குங்குமக்குழம்பும் கோயிற்சாந்துமாயிருப்பார்கள். பெருமானுடையவும் பிராட்டியுடையவும் ஒப்பனைபேரலன்று இவர்களாப்பனை. அப்படியே இவர்களும் [சூடுமலர்க்குழலீர்] என்னும்படியாயிருக்கிறபடி. [துயராட்டியேனைமெலியப் பாடுநல்வேதவோலி] - எனக்குத் துயரைவிளக்கைக் கீத்தனைபோக்கி, ப்ராஹ்மணர் வேண்டிச் செய்கிறார்களன்றே. ப்ராஹ்மணராகில் யார்மிகராயிருக்கவேண்டாவோ, ஸ்த்ரீவ்யம்பண்ணலாமோ. [துயராட்டியேனை] - நலிவார்க்கு ஆஸ்ரயம் வேண்டாவோ. நலிகைக்குத் தென்றலே யமையாதோ. திருவடி மத்யராத்ரத்திலே சென்று பிராட்டியைக்கண்டு சிலவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்ய, அவள் இவளை “இன்னான்” என்று அறுதியிடமாட்டாதே; “முன்பு ஸ்யாஸிவேஷங்கொண்டு அவர்பக்கல்நின்றும் பிரித்தாய், இப்போது வானரவேஷங்கொண்டு சிலவார்த்தைகளைச்சொல்லி நலியாநின்றாய், இவையெல்லாம் உனக்காகாதுகாண்”, “ஹ்ருஜூதாநு” (ஸந்தாபம்தந்நஸோபநம்) - வாராய், நீயும் உன்னையுகந்தாரைப் பிரிந்து நோவுபடுவதிகிடாய். [மெலியப்பாடும்] - கர்த்தவ்யமானாலும் சிலர்க்கு நலிவானால் தவிரவேண்டாவோ. எல்லா

கூடாநுஸூஸலோகிதாநுநா” உத்யுபொஹ்யாகாணே (கசு). இந்தஸிலோகத்தில், “ஹ்ருஜூதாநு” என்றபதம் இங்குவேண்டுவது. இப்படியிருக்கிறதென்கென்ன - விற்பிடித்து இத்தாதி. தந்திருமானிகையிருக்க, சக்ரவர்த்திமானிகையிலே - அமுதுசெய்து என்கிறதற்கு நியாமமே தென்ன; “ஆடியமுதுசெய்யப்பனுண்டிலன்” இத்தாதி யுண்டென்று கண்டுகொள்வது. “ஸு” என்றதற்கு அர்த்தம் - பெருமானுடைய இத்தாதி. “மெலியப்பாடும்” என்றதற்குஹாவம் - எனக்கு இத்தாதி. “மெலியப்பாடும்” என்றதற்கு ஹார்த்தஹாவம் - ப்ராஹ்மணராகில் இத்தாதி வாக்யதவ்யமும். “துயராட்டியேனை” என்றதற்குஹாவம் - நலிவார்க்கு இத்தாதிவாக்யதவ்யமும். துயர் - து: கம். இரண்டாலும் நலிவிவிடுமதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - திருவடி இத்தாதி. “ஹ்ருஜூதாநு” என்றதற்கு அர்த்தம் - வாராய் இத்தாதி. “ஹ்ருஜூதாநு” (ஸந்தாபம்தந்நஸோபநம்) - வாராய், நீயும் உன்னையுகந்தாரைப் பிரிந்து நோவுபடுவதிகிடாய். [மெலியப்பாடும்] - கர்த்தவ்யமானாலும் சிலர்க்கு நலிவானால் தவிரவேண்டாவோ. எல்லா

கிதவீடமுண்போ? என்ன - முதலவார்த்தை இத்தயாதி. உத்தரவாகமன்றே இவனைச்சொல்லுவது, மற்றுள்ளவிடமெல்லாம் இவனைச்சொல்லாதேயென்ன - அதாவது இத்தயாதி. யத்தமென்றது - யாதொருத்தனுடைய ஸ்வரூபமென்றபடி. பத்தஇதிபதம் - ஸ்வரூபமீத்யர்த்தஃ. “ஸவெவ்யுபெஷா” இத்தயாதி கூவலுஷா. “வெவெஷுஸுவெவெஷுஹவெவெஷு” இத்தயாதி, மீதா யாஷு. “பாடெம்” என்கிற வார்த்தமாகத்துக்கு அர்த்தம் - அவரீகளெல்லாம் இத்தயாதி. இவளுக்கு வேதம் பொதகமாகிறதெப்படியென்ன - இவள்தனக்கு இத்தயாதி. நாயகன் புணர்ப்புகேட்டால் கல்ல தன்றோ, பொயகமாமோ? என்ன - இருவரும் இத்தயாதி. ஈஸ்வரனுக்குத் தன் புணர்ப்பு கேட்கலாமோ? என்ன - அவன்போர் இத்தயாதி. ஆனால் இருவர்புணர்ப்பும் ஸமமாகக்கேட்டுமோ? என்ன - இனித் தான் இத்தயாதி. புணர்ப்பு - ப்ரபந்தம், ஸ்வரத்தோடேகூடப் பாடாநின்றள்ள ஸாமவேதத்தி

(五)

(五)

நான்காம் பாட்டு.

நிச்சலுந்தோழமீர்காள் ! எம்மைநீர்நலிந்தேன்செய்தீரோ ?
பச்சிலைநீள்கமுகும் பலவுந்தெங்கும்வாழைகளும்
மச்சணிமாடங்கள்மீதணவும் தண்திருவல்லவாழ்
நச்சரவினணைமேல் நம்பிரானதுநன்னலமே.

ஆ.—(நிச்சலும்.) பச்சிலைநீள்கமுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும் மச்சணிமாடங்களின்மேலே யணவாரின்ற ஸ்ரமஹாமான திருவல்லவாழிலே நின்றருளின எம்பெருமான், திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அந்நயர்ஹமாக்கிக்கொண்டான், தோழிமாரானநீங்கள் நித்யமாக என்னை யலைத்து என்னப்ரவ்ருத்திபண்ணுகிறீர்களென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், 'இங்குனைமனோராயிடுக்கை ஈடன்று' என்றுநிஷேதிக்கிற தோழிமாரைக்குறித்து, 'என்னுடையநற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடையஜல்பம் வ்யர்த்தம்' என்கிறாள்.

[நிச்சலும் என்றதொடங்கி] - விபரீதமேபவித்துவாராநிற்க, தோழிமாரான நீங்கள் நித்யமாக என்னை அலைத்து என்னப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறீர்களே ? [பலவு] - பலா. [மச்சணிமாடம் என்றதொடங்கி] - பலநிலமான அழகிய மாடங்களின்மேலே அணவாரின்ற ஸ்ரமஹாமான திருவல்லவாழிலே நின்றருளித் திருவநந்தாழ்வானைப் போலே என்னை அந்நயர்ஹமாக்கிக்கொண்டவனதாயிற்று.

ப.—அநந்தரம், சோலைகளோடுகூடிய மாடங்களுையுடைய திருவல்லவாழிலே நித்யாபூதி ஸம்ஸ்லிஷ்டனாய் வர்த்திக்கிற உபகாரகன்பக்கலிலே என்னுடைய ஸ்நேஹமாயிருக்க, நீங்கள் நலிந்து என்னப்ரயோஜநமுண்டென்கிறாள்.

தோழிமீர்காள்-(ப்ரியபரத்வமே ஸ்வரூபமான) தோழிமீர்காள் ! எம்மை - (உங்களஹிமதம் ஹவியாதவவந்த்தையையுடைய) எம்மை, நீர் - (ஜீவத்வாக்யைகளல்லாத) நீங்கள், நிச்சலும்-நிரந்தரமாக, நலிந்து-நிஷேதித்துநலிந்து, என் - என்னகாரியம், செய்தீர்-செய்கிறீர்களே ? பசு-பசுத்த, இலை-இலையையுடைத்தாய், நீள்-நீண்ட, கமுகும்-கமுகும், பச்சிலைநீள்-அப்படிப்பட்ட, பலவும்-பலவும், தெங்கும்-தெங்கும், வாழைகளும்-வாழைகளும், மச்ச-மச்சுக்களின், அணி - நிரையையுடைத்தான, மாடங்கள்-மாடங்களின், மீது-மேலே, அணவும் - (அவ்வோநிலங்களுக்கு நிழல்செய்யும்படி) அணவின், தண்-குளிர்ந்த, திருவல்லவாழ்-திருவல்லவாழிலே, நஞ்சு-(அநாபூதிதர்க்கு அணுகவொன்றாதபடி) நஞ்சையுமிழ்கிற, அரவினணைமேல்-திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை, நம் - நமக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த, பிரானது - மஹோபகாரகனிடத்து, (என்னுடைய), நல்-மிகுந்த, நலம் - நலமானது. நற்சீவனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "இங்குனைமனோராயிடுக்கை ஈடன்று" என்று நிஷேதிக்கிற தோழிமாரைக்குறித்து; என்னுடையநற்சீவன் அவன்பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறாள்.

[நிச்சலுந்தோழிமீர்காள்] - “கழல்காண்மென்கொல்நிச்சலும்” என்று - எனக்கு நியகைங்கரியத்திலுள்ள ருசி போரும் உங்களுக்கு என்னைமீட்கையிலுண்டான ருசி. [தோழிமீர்காள்] - உங்களை யாராகினைத்துத்தான் நிஷேபுக்கிறீர்கள். தாய்மார்செய்யக்கடவதைத் தோழிமாரானநீங்கள் செய்யக்கடவீர்களோ. [எம்மை] - உங்கள்சொற்களாத என்னை. [நீர்]-உங்கள்சொல்லீவியாதிருக்கிற நீங்கள். [நலிந்தென்செய்தீரோ] - அத்தலைக்கு என்னப்பரையோஜநங்கொள்ளுகிறீர்கள். செய்துதலைக்கட்டலாவதி லேயன்றோ ப்ரவர்த்திப்பது. [நிச்சலும் - நலிந்தென்செய்தீரோ] - “மாசறுசோதியெதொடங்கி விலக்கிப்போருகிறீர்கள், என்னப்பரையோஜம்மெற்றிடுகிறீர்கள்” என்று பிள்ளன். [பச்சிலை இப்பாதி] - பசுமைபறாத இலைகையுடைத்தாய் ஒங்கியிருந்துள்ள கழுகுகளும். அவன் ஸந்தியில் வர்த்திப்பார்க்கு பசுமையும் ஒக்கமும் மாறுதிருக்குமென்கை; தனக்கு வைவரண்யமும் உருவுதலுமாயிரே யிருக்கிறது. [பலவு]-பலா. [மச்சணிமாடங்கள்] - பலநிலமான மாடங்களின்மேலே யணவாநிற்கக்கடவதாய். மாளிகைக்கு நிழற்செய்தாப் போலேயிருக்கை. [தண்திருவல்லவாழ்] - ஸ்ரமஹரமானவூர். [நச்சரவு] - ப்ரதி கூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அரணுண்டாயிருக்கை. “தீமுகத்துநாகனை” என்று கிலாய்க்கிறுளாகவுமாம். திருவநந்தாழ்வான்மேலேசாய்ந்த அழகைக்காட்டி. என்னை அந்நயர்ஹமாக்கினவன் பாடது என்னுடைய நற்சீவன். திருவநந்தாழ்வானப்போலே என்னை அந்நயர்ஹமாக்கினவன் நென்றுமாம். அவன்பக்கவிலே நற்சீவனாயிருக்க கேவல ஸரீரத்துக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிற இத்தால் ப்ரையோஜநமென்? அவன்பக்கவிலேசென்று ஹிதஞ்சொல்லுகிறீர்கள்.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. “இங்ஙன் மனோரூபுக்கை ஈடன்று” என்று நிஷேயிக்கிற தோழிமாரைக்குறித்து; என்னுடைய நற்சீவன் அவன்பக்கவது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறாள்.

[நிச்சலுந்தோழிமீர்காள்] - தோழிமார் “உனக்கு இத்தனையாகாதுகாண்” என்று பலகாலும் சொல்லுவார்களே, அது மலியாதிருக்கச்செய்தேயும், இவளேவீழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்துத் திரியவும் சொல்லத்தொடங்கினார்கள்; நீங்கள் நலிகைதவிரி கோளாகில், நாணிருந்தவிடத்தேபோய் நலியுங்கொளென்கிறாள். என்னுடைய நற்சீவனானது அவன்பக்கவிலே யானபின்பு, நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் என்னப்பரையோஜநமுண்டு. எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும்ஆசை நியமாய்ச்செல்லுகிறுப் போலே, உங்களுக்கும் “என்னைமீட்கவேணும்” என்கிற இவ்வலிஸந்தி மாறுதே செல்லுகிறபடி. [தோழிமீர்காள்] - நீங்கள் நீங்களாய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ, தாய்மாராய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ. இத்தனை ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார் உண்டாயிற்றே. ஒன்றுசொல்லுவார்

நாலாம்பாட்டு.—நிச்சலும் இப்பாதி. “ஈம்பிரானதுன்னலம்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை-இங்ஙன் இப்பாதி.

“நிச்சலுந்தோழிமீர்கள் எம்மை நீர்நலிந்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்கு ப்ரஸத்தியருளிச் செய்கிறார் - தோழிமார் என்றதொடங்கி, திரியவும்சொல்லத்தொடங்கினார்கள் என்னுமாவும். “ஈம்பிரானதுன்னலம்” என்றத்தைக்கடாகித்து, “எம்மைநீர்நலிந்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்கு ஹவம் - நீங்கள் இப்பாதி. ஏதத்விவரணம் - என்னுடைய இப்பாதி. “கழல்காண்மென்கொல்நிச்சலுமே” என்றவநந்தாம், “நிச்சலும் - நலிந்து” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹவம் - எனக்கு அவனை இப்பாதி. “தோழிமீர்காள் - நலிந்தென்செய்தீரோ” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹவம் - நீங்கள் இப்பாதி.

தம்மையறிந்தன்றோ சொல்லுவது. [எம்மைநீர்] - உந்தான்மொழியமறியும் என்னுடைய ஜீவநமே எண்ணக்கடவநீங்கள், உங்கள்ஹிதவசநம் நெஞ்சிற்பட்டால் ஜீவியாத என்னை. [நலிந்தேன்செய்தீரோ] - நான்ஜீவிப்பனையோ! உங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்தோ. [நிச்சலும்தோழிமீர் இத்யாதி] - “* மாசறுசோதிதோடங்கி இவ்வளவும்வர ஹிதஞ்சொல்லுகிற நீங்கள் என்னபரியோஜநம் பெற்றீர்களா” என்றுபிள்ளான். [தோழிமீர்காளம்மைநீர் நலிந்தேன்செய்தீரோ] - தாந்தாம் நலிவுபட்டேம் பிறரைநோக்குவார், தாங்களே பிறரை நலியவும்பார்ப்பரோ. [என்செய்தீரோ] - ஒன்றுசெய்வது ஒரு பரியோஜனத்தளவுமன்றோ, லாலாலாலமறிந்தாலும் கைவாங்கவேண்டாவோ. [எம்மைநீர் நலிந்தேன்செய்தீரோ] - ப்ராவண்யத்துக்கு முற்பாடரானால் ப்ராப்திக்கு முற்பாடராகவேண்டாவோ. [பச்சிலை இத்யாதி] - அந்நிலத்திலே யகப்பட்டாரையும் சிலர் மீட்கநினைப்பரோ. ஹிதஞ்சொல்லுவார் பசுமையுள்ளவிடத்தையன்றோ சொல்லுவது, இங்கு விவரணமாயிறே கிடக்கிறது. பிரியாதிருப்பார்க்குப் பசுமைமாறுதிறே. [பலவும்] - பலா. “‘[நீள் - கமுதம்] என்றாப் போலே; பலவும் - தெங்கும், வாழைகளும்’ என்று (பச்சிலைநீள் என்கிறத்தை - ‘அவற்றிலேயும்) உய்ந்தபிள்ளை கூட்டும்படி காணும்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். [மச்சணி மாடங்கள்] - பலநிலங்களையுடைத்தாகையாலே அலங்கருதமான மாடங்கள். [மீதணவும்] - செல்வப்பிள்ளைகளுக்கு அணுக்கனரிட்டாற்போலேகாணும் கவிந்துகொண்டுநிற்கிற படி. [தணிதருவல்லவாழ்] - ஸ்ரமஹரமாம்படி சோலைசெய்தவார். பசுமைமாறுத இலைகளையுடைத்தாய் நீண்டகமுதம், அப்படிப்பட்டபலவும், தெங்கும், வாழைகளும், மச்சுக்களின் நிரையையுடைத்தான மாடங்களின்மேலே, அவ்வோநிலங்களுக்கு நிழல்செய்யும்

ஹைவசநத்துக்குஹாவம் - இத்தனை இத்யாதி. இத்தனையென்றது - இத்தனைபேரென்றபடி. “நீங்கள் நீங்களாய்ச்சொல்லுகிறீர்களோ” என்றதிற்பலிதம் - ஒன்றுசொல்லுவார் இத்யாதி. “எம்மை” என்றது - ஆதரிஹைவசநமாகையாலே - என்னை என்கிறார். என்செய்தீர் - என்னபரியோஜநம் பெற்றீர்களென்றபடி. “என்செய்தீரோ” என்றதுக்குஹாவம் - நான்ஜீவிப்பனையோ இத்யாதி. “நிச்சலும்” இத்யாதிக்கு ஹாவாந்தரம் - மாசறுசோதி இத்யாதி. ஆக, “நிச்சலும்” என்றதுக்கு - இத்தந்திருவாய்மொழியிலே பலகாலும் ஹிதஞ்சொல்லி என்செய்தீராவென்னுதல், * மாசறுசோதி தோடங்கி இவ்வளவும் ஹிதஞ்சொல்லி என்செய்தீராவென்னுதல். “நீர்நலிந்து” என்றதுக்குஹாவம் - தாந்தாம்நலிவுபட்டேம் இத்யாதி. என்னுடைய ஸத்தாநாஸமொழிய வேறொருபரியோஜனமில்லையென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு நான்மீளாதபின்பு. உங்களுக்கு ஒரு பரியோஜனமில்லையென்று ஹாவாந்தரம் - ஒன்றுசெய்வது இத்யாதிவாக்யம். விவரணம் - லாபாலாபம் இத்யாதி. நலியப்ராப்தியில்லையாகில், எதுக்குப்ராப்தியுண்டென்ன - ப்ராவண்யத்துக்கீது இத்யாதி. ப்ராவண்யத்துக்கென்றது - ப்ராவண்யத்தை விளக்கைக்கென்றபடி. “பச்சிலை” என்றதொடங்கி - அவ்வுரை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹாவம் - அந்நிலத்திலே இத்யாதி. “பச்சிலை” என்றதற்கு ஹாவம் - ஹிதஞ்சொல்லுவார் இத்யாதி. இங்குப்பசுமையிலையோ? என்ன - இங்குவிவரணமாய் இத்யாதி. அங்குப்பசுமையுண்டாகைக்கு வேறுவேதென்ன - பிரியாதிருப்பார்க்கு இத்யாதி. ஈஸ்வரனைப் பிரியாதிருக்கிறமாங்களுக்கென்றபடி. பிரியாதிருப்பார்க்கென்றது - பிரிவாவரும் வ்யஸநமின்றிக்கேயிருப்பார்க்கென்றபடி. “பலவும்” என்றது - பலாமரமென்றபடி. உய்ந்தபிள்ளைநிர்வாஹத்துக்கு, * நீதி கமுதக்கு விசேஷணமாறாப்போலே, பலவுமென்று - ஹைவசநமாய், பலவானதெங்கும் பலவானவாழைகளுமென்னுதல்; அன்றிக்கே, பச்சிலைநீளென்றது - * கமுதக்கு விசேஷணமாறாப்போலே, “பச்சிலைநீள் - பலவும், பச்சிலைநீள் - தெங்கும், பச்சிலைநீள் - வாழைகளும்” என்று கூட்டுதலென்றபடி. பலநிலங்களாவது - தளத்தின்மேல்தளம், மச்சை, அணியாக - அலங்காரமாகவுடைத்தான, க்ருஹங்களென்று ஸப்தார்த்தம், மச்சு - மேல்தளம், அணி - அலங்காரம். மேல்தளமென்று

படி யணவின குளிர்ந்த திருவல்லவாழிலே. [நச்சரவினணைமேல்] - மேலும்சுற்றுச் சோலையுண்டானால் கீழும் சோலையுண்டாகவேண்டுமோ. இங்கும் ஸைத்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யங்களால் குறையிலையே. [நச்சரவு] - படுக்கையும் தானையாய்க்காத்தூட்டவும் வற்றாயிருக்கை. பச்சிலையித்யாதிக்கு - லோகிகளாயிருப்பார் விடாதே வர்த்திக்கலாம் தேசம். [நச்சரவு] - இளையபெருமாள் கையும்வில்லுமாய் வேளிக்காவல்நிற்க, பெருமானும் பிராட்டியுமாய்க் காட்டிலே ரமித்தாப்போலே. * ரஜானாவநெசுய: இறே, அப் படியே இங்கும் காவலுண்டாயிருக்கிறபடி. அந்தமுகமான காவலிறே. பெருமானும் இளையபெருமானும் பிராட்டியும் ஸ்ருங்கிவேரபுரத்திலே விட்டருளினவன்று பரிதூஷப் பெருமாள் இளையபெருமானைப்பார்த்து, “பெருமானும்பிராட்டியும் கண்வளராகின்றார்கள், உமக்கீடாம்படி திருவடிகளிலே தலையாம்படி படுக்கைபடுத்தேன்; நாங்கள் காடராய் அங்கேயிங்கேதிரிகையாலே எங்களுக்கு உறக்கம்வாராது, நீர் ராஜபுத்ரராகையாலே ஸுகுமாரர்; ‘ஹரதாதிகள் வருவார்கள்’ என்றஞ்சவேண்டா, நானும் என்பரிகரமுமுண்டு, நீர் கண்வளர்ந்தருளும்” என்ன, —“கயோஷாஸரயளலுதிள ஸயாநெவஸஹஸீதயா” (கதந்தாஸரதௌபூமௌஸயாநேஸஹஸீதயா) - வாரீர், மஹாராஜனான சக்ரவர்த்தி அறுபதியிரமாண்டு அநபத்யனாய் வருந்திப்பெற்ற ஸுகுமாரரான பெருமாள் தறைக்கிடைக்கிடக்க, எனக்குக்கண்ணுறங்குமோ; அவர்தாம் வலிஷ்ட்டாதிகள் கீழே தறையிலேயிருந்து மறிவர், அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற பிராட்டியோடேகூடக் கிடக்கிறபடிபாரீர்; ஆனபின்பு, எனக்கு உறக்கமுண்டாய் அதுபோகைக்கு அலிஸந்திபண்ணியிருக்கிறேனல்லேன்காணும், உறக்கம் தேட்டமாய்க்கிடையாமையாலேயிருக்கிறேன். [நம்பிரானதுநன்னலமே] - ‘ஸவஸூரஜெஷூரஜநவஸூரிநுதவஸூராவஸூராவூதிஷிதது’ (அஸ்யாதேவ்யாமநஸ் தஸ்மிந் தஸ்யசாஸ்யாம்ப்ரதிஷ்டிதம்) என்னும்படியே யிருந்ததாகில் நான் ஆறியிரேனே, இரண்டும் அங்கே யொருதலைத்தபின்பு நான் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. [நம்பிரானது

பர:—(நச்சரவினணைமேல்)—ஸஜெ வெ, ‘ராஜிவஸயாக்யூதாராஜிராணாவநெசுய: | ஜெவமஸவ | ஸஜாஸாஸுதெநயவஸநஸுவஸூரகா’

சொன்னபோதே - பலநிலங்கொன்று அர்த்தாத்வித்தம். மீது - மேல். அனுக்கன் - குடை. “மீதணவும்” என்று - மேற்சோலையைச்சொன்னபோதே, சுற்றும் என்று அர்த்தாத்வித்தம். அரவைச் சோலையாகச்சொல்லுக்கைக்கடியேதென்ன; குணஸாம்யத்தாலேயென்கிறார் - இங்கும்ஸைத்ய இத்த்யாதி. “அரவினணை” என்றும், “நஞ்சு” என்றும் விசேஷித்ததுக்குவாவம் - படுக்கையும் இத்த்யாதி. காத்தூட்டவும் வற்றாயிருக்கையென்றது - விரோதிகள் வாராமல் காத்துஹுஜிப்பிக்கவும் வற்றாயிருக்கையென்றபடி. பச்சிலை இத்த்யாதிக்கு - தாத்பர்யமிதிசேஷ: காத்தூட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இளையபெருமாள் இத்த்யாதி. உத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ராஜிராணா இத்த்யாதி. இளையபெருமாள் காத்தப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - பெருமானும் இத்த்யாதி. “காவல்” என்றப்ரஸங்கத்திலே யருளிச்செய்கிறாராதல். “ராஜி” என்னாதே, “ஓஸாஸரயள” என்றதுக்குவாவம் - மஹாராஜனான இத்த்யாதி. “ஜியா-நிஜா-ஹஸூ-கயஸூ-ஸக்யா” என்று அவ்வயித்துவாவம் - ஆனபின்பு இத்த்யாதி. அஹஸந்தி - நினைவு. தாத்பர்யம் - ஸவஸூரஜெஷூர இத்த்யாதி. அதாவது - பிராட்டிக்கு மஸஸ்ஸு அவர்பக்கவிலேயாய், ப்ராணன் அவர்பக்கவிலேகிடத்திறே; எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ராணனும் மஸஸ்ஸும் அவர்பக்கவிலேயானபின்பு ஆறியிருக்கப்போமோவென்றுகருத்து. இரண்டும் அங்கே யொருதலைத்தபின்பென்றது - பிராட்டிக்குப்போலே, “ஜெவஸூரிநு” என்று - மனோமாத்ரா

நன்னலமே] - திருவந்நாழ்வான்மேலேசாய்ந்த வடிவழகைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹு
மாக்கினவன்பாடது என்னுடையநற்சீவன். திருவந்நாழ்வானைப்போலே என்னை அந்ந
யார்ஹுமாக்கினவ னென்றுமாம். அவன்பக்கலிலே நற்சீவனாயிருக்க, கேவலஸ்ரீரத்துக்கு
ஹிதஞ்சோல்வுகிற இத்தால் ப்ரயோஜனமென்; அவன்பக்கலிலேசென்று ஹிதஞ்சோல்வங்
கோள் வேணுமாகில்.

(५)

ஜந்தாம் பாட்டு:

நன்னலத்தோழிமீர்காள் ! நல்லவந்தணர்வேள்விப்புகை
மைந்நலங்கோண்டியர்விண்மறைக்கும் தண்திருவல்லவாழ்
கன்னலங்கட்டி தன்னைக் கனியையின்னடிதந்தனை
என்னலங்கோள்குடரை என்றுகோல்கண்கள்காண்பதுவே

ஆ.--(கன்னலம்.) நான் ஒன்றை யாகைப்பட்டால் அத்தைமுடிக்கும் எவ்விரவமன்றோ உங்களது. [நல்லவந்தணர்] - அந்நயப்பரையோஜநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே கறுத்தெழுதின ஹோமய-மங்கள் அகாஸாவகாஸமில்லாம் மனத்கும் படியான திருவல்லவாழிலேயிருந்து நிரதிரயயோக்யனுமாய் என்னை ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணின அழகையுமுடையவனை என்னுடையகண்கள் விடாந்திரக் காணப்பெறுவதென்றோ வென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் செய்தபடி செய்ய, என்னுடைய கண்கள் விடாய்தீரக்காணப்பெறுவது என்று? என்கிறார்.

[நன்னலத் தோழியீர்காள்] -நான் ஒன்றை யாசைப்பட்டால் அத்தை முடிக்கும் ஸ்வஹாவமன்றோ உங்களது? [நல்ல அந்தணர் என்று தொடங்கி]-அந்நயப் பரயோ மன்றிக்கே, ப்ராணனும் அங்கே யொருதலைத்தபின்பென்றபடி. “நன்னலம்” என்று - நற்சீவனும், “ப்ராணன் நம்பிரானது” என்றபோதே - மநஸ்ஸு அங்கே ப்ரவணமாயிற்றென்று அர்த்தாத்வித்தம். அன்றிக்கே, “நன்னலம்” என்று - ஸ்வேஜெறமாய், ததாப்ரயமானமநஸ்ஸைஸகித்து, “நம்பிரானதே நன்னலம்” என்று அவ்வயித்துஹாவம் - சுஸ்யூரெஷ்யூர இத்தயாதி என்னுதல். அதாவது - இவன் திருவுள்ளம் அவனிடத்திலேயாய் அவன்திருவுள்ளம் இவனிடத்திலேயா யிருக்கையன்றிக்கே, இரண்டும் அங்கே யொருதலைத்தபின்பென்றபடி. “நச்சரவினனேமேல் நம்பிரானதூன்னலம்” என்றதாக்கு ஸப்தார்த்தம் - திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவழகைக்காட்டி என்னை யந்நயார்ஹமாக்கினவ னிடத்தது என்னுடைய நற்சீவனென்னுதல்; அன்றிக்கே, திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை யந்நயார்ஹமாக்கினவனென்னுதல். “நம்பிரானதூன்னலம் - எம்மைநீர்நலந்தென் செய்திரோ” என்று அவ்வயித்துஹாவம் - அவன்பக்கலிலே இத்தயாதி. இத்தால் - நற்சீவன் அவன்பக்கலிலேயாயிருக்க, கேவலஸரீர்த்துக்கு ஹிதஞ்சொல்லி என்னப்பரயோஜநமென்றபடி. தோழியீர்காள், நீர் - எம்மை நிச்சலும் - நலிந்தென்செய்திரோ இத்தயாரப்பாந்வயது. “கூயுஞ்ஹாரயளஹுஞ்சிளஸயாநெவ ஹவீதயா । ஸக்யாநிஜாநியாநஹுஞ்சீவிகவாலஸுஹாநிவா(சு)” உத்யொபாஸ்யாகாநெஜ்ஜுமஹுஞ்சிவகூணன். “சுஸ்யூரெஷ்யூரநெஸுலிநுதஸ்யுஹாஸ்யூர்ஹுஞ்சிவிகிதம் । தெநெயம்ஸயபிஜாதாரிஹுஞ்சிவிகிதம்” உதி ஸுநாநா காநெஜ்ஜு [கரு] ஹநுஞ்சிவிகிதம். (ச)

(P)

ஐநராஜ ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் கமத்தா எழுகிறஹோமயுமங்கள் ஆகாஸாவ
காஸத்தையெல்லாம் மறைக்கும்படியான திருவல்லவாழியிலே யிருப்பதும்செய்து நிர
திஸயலோக்யனுமாய் என்னை ஸர்வஸ்வஹாணம் பண்ணின அழகையுடையவனே.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணரான வைதிகாக்ரேஸரருடைய அக்திஹோத்ர
யுமமானது ஆகாஸத்தையுடையதும் திருவல்லவாழியில் நிரதிஸயலோக்யபூதனானவனை
நங்கண்கள் காண்பதென்றேவென்கிறார்.

நன்னலம்-என்னிலும் எனக்குமிகவும்நல்ல, தோழியீர்காள் - தோழியீர்காள்!
நல்ல - அநந்தரம்பரையோஐநராஜ் அதிப்ரவணரான, அந்தணர் - வைதிகருடைய, வேள்வி-ஐக
வதாராதநருபமான அக்திஹோத்ராதிகர்மங்களில், புகை - தூமங்களானவை, மை-மையி
னுடைய, நலம் - நன்றானநிறத்தை, கொண்டு - கொண்டு, உயர் - உயர்ந்த, விண்-ஆகா
ஸத்தை, மறைக்கும் - தன்னிறமேயாம்படிமறைத்து நிழலிச்செய்கையாலே, தண் -
குளிரந்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழியிலே வர்த்திப்பானாய், கன்னல்-கரும்பினுடைய,
அம் - கோதற்ற, கட்டிதன்னை - கட்டிபோலே வோஹ்யாப்யந்தரவிஸாகரஹிதாஸத்தை
யுடையனாய், கனியை - அப்போதே துகரவேண்டும் பக்வமலம்போலே இனியனாய்,
இன் - இனிமைக்குமேலே, அமுதத்தன்னை - இழந்தஸத்தையையுண்டாக்கும் அப்ருத
ருபனாய், (என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தகாலத்தில்), என்-என், நலம் - ஆத்மகுணத்தோடு
ருபகுணத்தோடுவாஸியற, கொள் - புஜித்து, சுடரை - அத்தாலேயொளிபெற்ற வடிவை
யுடையனானவனை, கண்கள் - என்னிலும்பெருவிடாய்ப்பட்டகண்கள், காண்பது - தன்
னினவுக்கீடாகக்கண்டு அநுவிப்பது, என்றுகொல் - என்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான்செய்தபடிசெய்ய, என்கண்களின்விடாய்தீரக்
காணப்பெறுவது என்று?என்கிறார்.

[நன்னலத்தோழியீர்காள்]-என் அலிமதஸித்திக்கு என்னிற்காட்டில் அலிதி
வேஸித்துத் தலைக்கட்டுமவர்களன்றோ நீங்கள். [நல்லவந்தணர் இத்யாதி] - அநந்தரப்
ரையோஐநராஜ ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் ஹோமயுமமானது, வெளிதகழிந்தாப்
போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைத்தாய், அந்தரிக்ஷத்தளவன்றியே ஸ்வரமுத்தளவும்
செல்லமறைக்கும். அநந்தரம்பரையோஐநருடைய ஹோமயுமமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்
தரபரர் அப்ஸாஸஸுக்களும்தாங்களுமாய் முகம்பார்க்கவொண்ணாதபடி மறைக்கை.
[திருவல்லவாழ்கன்னலங்கட்டிதன்னை] - “சிறுமலையன்” என்னுமாப்போலே. [கன்ன
லங்கட்டி] - அழகிய கன்னற்கட்டி. [கனியை] - கண்டபோதே துகரலாம்படியிருக்கை.
[இன்னமுதத்தன்னை] - ரஸத்துக்குமேலே, போனவயிரை மீட்கவற்றுகை. என்னை
ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. என்னை யெழுதித்
கொண்டவழகையுடையவனை யென்றுமாம். [என்றுகொல் இத்யாதி] - “நான்பட்டது
பட ப்ராஜஜீவிப்பதுகாண்” என்பாரைப்போலே, என்கண்களின்விடாய் தீருவது
என்றோ? என்கிறார். ■ முடியானேயிற்காணங்களிறே, “காணவிரும்புமென்கண்களே”
என்று கண்களும்தாமும் தனித்தனியே விடாய்க்கும்படியிறே இவருடையவிடாய்.
என்னலங்கொள்குடரை என்கண்களின்விடாய்தீரக் காணப்பெறுவதென்றோ?

கப்பரிமாறுகிறபடி; ஆனபின்பு, நீங்களும் அப்படியாயிருக்கவேண்டாவோ. அந்நயப்ரயோஜந ரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலுண்டானஹோமயுகமமானது, வேளிறுகழித்துக்கொ ண்டு அந்தரிக்ஷத்தளவன்றியே உயர்விண்மறைக்கும். கறுத்தேழுகிற யுகமங்கள், இங்கே கண்ணழிவறப் புண்யங்களை யறுஷ்ட்டித்து ஸம்ஸாரவேக்காயம் தட்டாதபடிபோய் அப் ஸரஸ்ஸுக்களோடே அநுலவிக்கிற வைமானிகரை முகத்தோமுகம்பார்க்க வோட்டாதே மறைக்கிறபடி. மிதுநமாய்க்கலப்பாரை முகத்தோமுகம் பார்க்கவோட்டாமை அந்நிலத்தி லுள்ளார்க்கு ஸ்வலாவம்போலேகாணும். அவர்கள்புகைத்தலிருக்கிறபடி. [தண்திருவல்ல வாழ்கன்னலங்கட்டிதன்னை] - “இன்னமலையின்கட்டி” என்னுமாபோலே. கரும்பினுடைய கோதற்றகட்டியை. [கனியை] - அவ்வளவும் பார்த்திருக்கவேண்டாதபடி பக்வமானமல மாயிருக்கை. [இன்னமுதந்தனை] - உடம்பைப்பூண்கட்டிக்கொடுக்க வற்றியிருக்கை. அதாவது - ஹோக்த்ருத்வஸக்தியைக் கொடுக்கை. [இன்னமுதம்] - தேவர்களுடைய உப்புச் சாறுபோலன்றிக்கே, ஆத்மோஜ்ஜீவநம்பண்ணிக்கொடுக்க வற்றியிருக்கை. [என்னலங் கொள்குடரை] - என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிற வனை. என்னையெழுதிக்கொண்ட அழகையுடையவனை யென்றமாம். இத்தலையை ஸர்வஸ் வாபஹாரம்பண்ணினமை தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்றம்படியாயிருக்கை. [என்றகொல் கண்கள்காண்பதுவே] - “நான்பட்டதுபட, ப்ரஜைஜீவிக்கப்பெறுவதுகாண்” என்பாரைப்போலே, எண்கண்களின்விடாய்தீர்வதென்றே? என்கிறார். * முடியானேயிற்கர ணங்களுடையவரிதே. இந்திரியங்களும் தாமும் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே விடாய்க் குமவரிதே. “**மாதெசுரோகாலிகஸிபுமெத: | ஸஹ்யஸெயடி**” (காத்ரைஸ் ஸோகாபிகர்ஸிதை: - ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம்) ப்ரஜைகள் ஜீவித்தால் பசிகேவோரவிமானிகளரிதே.

ஆறாம் பாட்டு.

காண்பதெஞ்ஞான்றகோலோ? வினையென்கனிவாய்மடவீர்!
பாண்துரல்வண்டிதேடு பசுந்தேன்றலுமாகியெங்கும்
சேண்சினையோங்குமரச் செழுங்கானல்திருவல்லவாழ்
மாண்துறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப்பாதங்களே.

வேளிறு - அஸாராய்ஸம். “மைந்லேம்” - லமமானமை. நன்றானகறுப்பென்றபடி. உயர்விண் - ஸ்வர்க்கமென்றபடி. “முகம்பார்க்கவோட்டாதே மறைக்கிறபடி” என்றதுக்குஹார்த்தலாவம் - மிதுந மாய் இத்யாதி. சாடி - அவர்கள்புகைத்தல் இத்யாதி. சாடுவுக்கு, பொருமை; தாமமும். “அமுதம்” என்றதுக்குலாவம் - உடம்பை இத்யாதி. அதாவது என்றது - பூண்கட்டிக்கொடுக்கையாவதென்ற படி. “இன்” என்றதுக்குலாவம் - தேவர்கள் இத்யாதி. “லம்” என்று - நன்மையாய், ஸர்வஸ் வத்தைபுமென்றபடி. என்னையெழுதிக்கொண்ட - என்னையந்யாரஹமாக்கினவென்றபடி. “என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இத்தலையை இத்யாதி. உமக்குக்காண வேண்டாவோ? என்ன - நான்பட்டது இத்யாதி. அசேதநமானகண் விடாய்க்கக்கூடுமோ? என்ன - முடியானேயில் இத்யாதி. விவரணம் - இந்திரியங்களும் இத்யாதி. கரணங்கள் விடாய்க்கக்கூடு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மாதெசுர: இத்யாதி. கண்களின்விடாய்தீர்ந்தால் தமக்குலாபமே தென்ன - ப்ரஜைகள் இத்யாதி. காமேணந்வய: “யயாதவாஸுருஷவ்யாஸுமாதெசுரோகாலிகஸிபுமெத: | ஸஹ்யஸெயஸலகாரிஹந்தயாகுருஷயாஸ்யிநா” உகி ஸுநுநாகாஸெ (சு) ஹந்திணெபூதிவீதா. (டு)

ஆ.—(காண்பது.) [வினையேன்கனிவாய்மடவீர்] - இப்போது நான் நோவு படாதிருக்க, நீங்கள் உறவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலேயிருப்பதே. மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றலுண்டாய், அத்தாலே அறவுயர்ந்த பணைகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு வளராரின்றுள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹ ணீயமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோவென்கிறாள்.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், திருவல்லவாழிலே நின்றருளுகிற ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹ ணீயமான திருவடிகளை நான் காண்பது என்றோ? என்கிறாள்.

[கனிவாய் மடவீர்] - இப்போதை உறவுதல் தீர்ந்து பண்டுபோலே நீங்கள் புஷ்டைகளாயிருக்கக் காணவல்லேனே யென்று கருத்து.[பாண் என்று தொடங்கி]-மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையோடுகூடின வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றல் உண்டாய் அத்தாலே அற உயர்ந்த பணைகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு வளராரின்றுள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே.

ப.—அநந்தரம், பாடுகிறவண்டும் புதுத்தென்றலுமான கடற்கரைச்சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, ஆழிநீதார்த்தமாக வர்த்தியான ஸ்ரீவாமநனுடைய ஹோக்யமான திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ வென்கிறாள்.

பாண் - மாநருபமான, குரல் - மிடற்றோசையையுடைய, வண்டுகளோடு-வண்டிகளோடே, பசுந்தென்றலும் - புதுத்தென்றலும், ஆகி-ஆய், எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், சேண்-உயர்ந்த, சினை-பணைகளையுடைத்தாய்க்கொண்டு, ஓங்கு-வளருகிற, மாய்-மாங்களையுடைய, செழு-தர்ஸனீயமான, கானல் - கடற்கரைச்சோலையையுடைத்தான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, மாண்-(அர்த்தித்வப்ராசாகமான) ப்ரஹ்ம சரீர்த்தையும், குறள் - வாமநத்வத்தையுமுடைத்தான, கோலம் - தர்ஸனீயவிக்ரஹத்தையுடையனான, பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, மலர்-மலர்த்தியையுடைய, தாமரை - தாமரைபோலே ஹோக்யமான, பாதங்கள் - திருவடிகளை, கனி - கனிபோலேபழுத்த, வாய் - அதாஸோபையையுடையரம்படி முகமலர்ந்து, மடவீர் - எனக்கு விடேயைகளாய்ப்போந்தவர்களே! வினையேன்-(என்னினைவுக்கிடாகப் பரிமாறப்பெறுத) பாபத்தையுடையேனான நான், காண்பது-காண்பது, எஞ்ஞான்றுகொலோ - எந்நாளாயிருக்கிறதோ?

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவல்லவாழிலேநின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய ஹோக்யமான திருவடிகளை நான்காணப்பெறுவதென்றோ? என்கிறாள்.

[காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ] - பிறர்க்கும் “ஐயோ!” என்னும் தசையோ விது, கண்கள்செய்தபடிசெய்ய, நான்காணப்பெறுவதென்றோ வென்கிறாள். கன்று வேறு, தாய் வேறுக்கும் விஷயமிதே. “ப்ராஜைபட்டதுபடுகிறது, நான் பசிதீரும்வழியென்” என்பாரைப்போலே. [வினையேன்] - கண்கள் விடாய்க்கன்றிக்கே, என்னிடாய்க்கன்றிக்கே அலமாக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [கனிவாய்மடவீர்] - இப்போதை யுறவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலே உங்களைக் காணவல்லேனெயென்றுகருத்து. “வண்ணந்திரிவுமனங்குழைவும்” என்று, இவள் துவண்டிருக்க தத்காலீநவிஸோஷணமாகக்கூடாதிதே. [பாண்குரல் இத்யாதி] - பாண்-பாட்டு. மயபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டோடே, இயலைக்கற்று இசையோடேகூட்டுகையன்

றிக், பாட்டாயிருக்கை. [பசுந்தென்றலுமாகியெங்கும்] - சோலையெங்கும் இளந்தென்றல் ஸஞ்சரிக்கை. பசுந்தென்றல் - கலப்பற்ற தென்றலென்றுமாம். “வடிவெலாஸுலுவுடையுக்கூனாவிறிவடித: | திருவாஸவவீதாயாவாதிவாயுடிநொஹா:”. [சேண்கிணையோங்குமாம்] - மழையாலே மரங்கள் பணைக்குமாப்போலே. தென்றலாலே உயர்ந்த பணைகளையுடையவாய்க்கொண்டு வளராரின்றள்ள மரங்களை யுடைத்தாகை. பணைக்கு ஒக்கம் - சுற்றிலேவளருகை, மரத்துக்கு ஒக்கம் - மேலே வளருகை. [செழுங்கானல்] - தர்ஸநீயமான கானல். கானலென்று - கடற்கரைச்சேலையாதல், ரெய்தல்லிலமாதல். [மாண்குறள்கோலப்பிரான்] - தன்னுடைமைபெறுகைக்குத்தானர்பியாய் வடிவைக்குறுகவிட்டு மிக்கவழகையுடையனாய், ஸௌலப்பத்தையும் அழகையும் திருவல்லவாழிலே ஆஸ்ரிதரையது விப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுடைய நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளை - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ. மலர்த்தாமரை - அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரை.

சு.—ஆறும்பாட்டு. திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமனுடைய லோக்யமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றேவேன்கிறார்.

[காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோவினையேன்] - ப்ரஜைகள்செய்தபடிசெய்ய, நான் முன்னம் என்பசிதீர்வதென்றே. [வினையேன்] - லோகவிஸஜாதீயமான பாபத்தைப் பண்ணினேன். காணுமைக்குப்பாபம்பண்ணினாருங்கூடக்காணும்படியான விஷயத்தை, காண்கைக்கு யோக்யதையுண்டாய்வைத்தே காணுதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். * மாண்குறள்கோலப்பிரானிறே. [காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோவினையேன்]- நீங்கள் காட்டுகைக்கு த்வரிக்க ஆறியிருக்கக்கடவநான், இன்று “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்னும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [கனிவாய்மடவீர்] - உங்களை நான் பண்டுபோலே காண்பதென்றே. “வி யொஹிஜூநிநொத்யுடி” (ப்ரியோஹிஜூநிநொத்யர்த்தம்)

ப்ர:—(கனிவாய் மடவீர்) ஹவதீதாஸுஸவடி, “தெஹாஜூநிநித்யுயுகவகவகிவிபுஸிஷ்யதெ | வி யொஹிஜூநிநொத்யுடிஹாஸவடிவிபுடி”.

ஆறும்பாட்டு.—காண்பது இத்தாதி. “மாண்குறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப்பாதங்கள் - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - திருவல்லவாழிலே இத்தாதி.

மே - கண்களின்விடாயைச்சொல்லி, அந்தரம் தம்விடாயைச்சொன்னதுக்கு ஹவம் - ப்ரஜைகள் இத்தாதி. தீருவது - தீர்த்துக்கொள்வது. விவரணம் - காணுமைக்கு இத்தாதி. பாபம். பண்ணினாரென்றது - மஹாஸுலிபோல்வாரை. அப்படி பாபம்பண்ணினவர்களும் அவனைக்கண்டார்களோ? என்ன - மாண்குறள் இத்தாதி. “வினையேன்” என்றதுக்கு ஹவாந்தரம் - நீங்கள் இத்தாதி. அன்றிக்கே, காணுமைக்கு இத்தாதிவாக்யமும் - ஓரர்த்தமாய், இது - மூன்றாமத்தமாதல். இப்படித்தில், முந்தினவர்த்தத்துக்கு, லோகவிஸஜாதீயமானவென்றது - * கழிபயிக்கதோர்காதலாயிருக்கை. “கனிவாய்மடவீர்” என்றத்தை - தத்காலீஸேஷணமாக்காதே ஹவிஷ்யத்தாக நிரவநிதிக் கிறதுக்கடியேதென்ன; இவளதரம் விவரணமாயிருக்க, அவர்களதரம் செவ்விபெற்றிருக்கக்கடாமை யாலே யென்பாராக நினைத்து; இவள்விஷயத்தில் இவர்களுக்குண்டான ஸ்நேஹத்தை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - வி யொஹி இத்தாதி. அதாவது - ஜ்ஞாநியானவன்விஷயத்தில் ஈஸ்வரன் மிகவும் ஸ்நேஹித்திருக்குமாபோலே, இவர்களும் இவள்விஷயத்திலே அதிஸ்நித்தைகளாயிறே

என்னும்படியே அவர்களிருப்பது. இவள் * மாசுடையுடம்போதேலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்திருக்க அவர்கள் தங்களைப்பேணியிரார்களே. அவர்கள் பண்போலையிருக்கக்காண்கையும் இவளுக்கு ப்ரார்த்தயமானபடி. [பாண்குரல்வண்டினொடு] - இவற்றின் த்வரியில் வெள்ளோசையாய்க்கழியுண்பதில்லை, பரப்படங்கவும் பாட்டாயிருக்கும். அதாவது-இயல் கற்று இசையோடேகூட்டிற்றன்றே அவற்றுக்கு, பேச்சேதோடங்கி யிசையே. “தேன் போலேஇனியபாட்டு” என்னக்கடவதாயிருக்குமதுபோய், வடிவே தேனாய் அதுக்குமேலே பாட்டுமொனல் மிகவும் இனிதாயிருக்குமே. பாண்குரல்-அந்நுபமானமிடற்றேசை. [பசுந்தேன்லுமாசி யெங்கும்] - கலப்பற்றதேன்லுமாயிருக்கை. பலவிடங்களிலே காலிட்டோராதே +தாய்தலையாயிருக்கை. [பசுந்தேன்றல்] - இளந்தேன்ற லென்றுமாம். [சேண்சினை இத்தயாதி] - கவகௌனவை சுற்றிலேபணைத்திருப்பனவாய் மேலோக்கத்தையுடைத்தான மரங்கையுடைத்தாகையாலே, அழகியசோலையையுடைய. [சேழுங்கானல்]-தர்சனியமான கானல். கானலென்று - கடற்கரைச்சோலையாதல், நெய்தல்நிலமாதல். சேண் - உயர்த்தி. சினை - கவடு. பணைக்கு ஓக்கம்-சுற்றிலேவளருகை. மரத்துக்கு ஓக்கம்-மேலே. [மாண்துறர் கோலப்பிரான்] - தன்னுடைமைபெறுகைக்குத் தான் அர்த்தியாய், பெருவிலையானவடிவைச் சிறுகவிட்டு மிக்வுழகையுடையவனாய், ஸௌலப்பயத்தையும் அழகையும் திருவல்ல வாழில் ஆபுரிதரையநலவிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுடைய நிரதிசயலோக்யமான திருவடிகளை - காண்பதெஞ்ஞானற்கொலோ. [மலர்த்தாமரைப்பாதங்கள்] - அப்போதலர்ந்த தர்மரைபோலே நிரவதிகலோக்யமான திருவடிகளை. அடியிலே இவர்க்குத் தானேயே

யிருப்பதென்றபடி. இப்படி அதிஸ்நிக்கைகளாகையாலே, இவளதாம் விவரணமாயிருக்க அவர்களதாம் நிறம்பெற்றிருக்கக்கூடாதென்கிறார் - இவள் மாசுடை இத்தயாதி. இவள் அவனைப்பிரிந்த ஸமயத்திலே அவர்களதாம் உருவியுதற்ப்பைய யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள்பண்டு இத்தயாதி. மாசுடை இத்தயாதி- ஸநாநமின்றிக்கே அழுக்குடையவுடம்போடே தலையிரையுமுதறி அதாமும்வெளுத்து ஏகபுத்தமாய்க் கொண்டு என்றபடி. உலறி - உதறி. அதாவது - மயிரைப்பேணாதே யென்றபடி. குரலென்னுதே, “பாண்குரல்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குவாவம் - இவற்றின் இத்தயாதி. வெள்ளோசையாய்-அஸார மாய். வெள்ளோசை - அஸாராய்ஸம். பாண் - மாகம். பாட்டாயிருக்குமென்றது - மாகமாயிருக்கு மென்றபடி. பேச்சேதோடங்கி இசை என்றத்தால்பலிதம் - நிரதிசயலோக்யத்வமென்று விவ கசித்து, அதின் சாமாவதி - தேன்போலே இத்தயாதி. தேனென்று - வண்டுக்குப்பேர். “எங்கும் - பாண்குரல் வண்டினொடு, எங்கும்-பசுந்தேன்லுமாகி” என்றுகூட்டுவது. பசுந்தேன்றல்-செவ்வித் தேன்றல் என்று அர்த்தம்விவகசித்து, அதுக்குச்செவ்வியேதென்ன-கலப்பற்ற இத்தயாதி. “கலப்பற்ற” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பலவிடங்களிலே இத்தயாதி. பலவிடங்களிலே காலிட்டோராதேயென் றது - பலஸரீரக்களிலேபட்டு அந்ததர்க்கந்தம் கலசிவாராதேயென்றபடி. தாய்தலைத்தென்றலா யிருக்கையென்றது - மேல்வருகிற தென்றலுக்கெல்லாம் தாயாய், முந்திவருகிறபோதே இங்கேவரும் தாயிருக்கையென்றபடி. சினை - கவடு. ஸாலை இத்தயர்த்தம். சேண் - உயர்த்தி. உயர்த்தபணைகை யுடைய வன்றபடி. நெய்தல்நிலம் - ஸமுதார்பார்த்தம். ஸௌலப்பயத்தையும் அழகையுமென்றது - “மாண்” என்றத்தையும், “கோலம்” என்றத்தையும்பற்ற. வாமனைச்சொன்னதுக்குவாவம் - தமக்குத் திருவடிகளிலே ருசிபிறந்தது அவன்ஞ்ருபையாலேபென்று திருவுள்ளம்பற்றி-அடியிலே இவர்க்குத் தானேயே ருசியையுண்டாக்கினான் என்கிறார். பலபாட்டுக்களிலும் திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு வாவம் - அடிகள் இத்தயாதி. கனிவாய்மடவீர், எங்கும் - பாண்குரல்வண்டினொடு - எங்கும் - பசுந்தேன்லுமாகி என்றதொடங்கி, பாதங்கள் - காண்பதெஞ்ஞானற்கொலோ வினையென் இத்தயவ்யம்.

† ‘தாய்தலைத்தென்றலாய்’ என்று பாடாந்தரம்.

ருசியையுண்டாக்கினான். “அடிகள், அடிகள்” என்று வாய்புலற்றும்படியே திருவடிகளில் லோக்யதையிருப்பது. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூங்கோல்?பாவைநல்லீர் !
ஒதநெடுத்ததத்துள் உயர்தாமரைசெங்கழுநீர்
மாதர்கள்வாண்முகமும் கண்ணுமேந்துந்திருவல்லவாழ்
நாதனிஞ்ஞாலமுண்ட நம்பிரான்தன்னோடொறுமே.

ஆ.—(பாதங்கள்.) தன்மனோராயத்தை நிஷேடியாமையாலே தோழிமாரை யுகந்து ஸம்போதிக்கிறான். கடல்போலே பெருத்திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும், ஸ்த்ரீகளுடைய அழகியமுகங்களோடும் கண்க ளோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாயகனாய், ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளி, அவ்வளவுமன்றிக்கே ஆற்றிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனானவனுடைய திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழவல்லோமோ வென்கிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருவல்லவாழில் நின்றருளின எம்பெருமான் திரு வடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழவல்லோமே யென்கிறான்.

[பாவைநல்லீர்] - தன்மனோராயத்தை நிஷேடியாமையாலே தோழிமாரை உகந்து ஸம்போதிக்கிறான். [ஒதநெடுத்ததம் என்று தொடங்கி] - கடல்போலே பெருத் திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும் ஸ்த்ரீகளு டைய அழகிய முகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாய னாய் ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயகாலத்தில் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரித்தரு ளினவன், அவ்வளவுமன்றிக்கே ஆற்றிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனாவனே.

ப.—அநந்தரம், தர்ஸனீய தடாகங்களையுடைய திருவல்லவாழுக்கு நிர்வாஹ கனான ஆபத்ஸகந்திருவடிகளிலணிந்த பூவையாகிலும் தொழக்கூடுமோவென்கிறான்.

ஒதம்-ஸமுத்ரம்போலே, நெடு-பெருத்த, தடத்துள் - தடாகங்களுக்குள்ளே, உயர்-உயர்ந்த, தாமரை - தாமரையும், செங்கழுநீர் - செங்கழுநீரும், மாதர்கள் - மாத ருடைய, வாள்-ஒளியையுடைத்தான, முகமும்-முகத்தழகையும், கண்ணும்-கண்ணழகை யும், ஏந்தும்-ஹிக்கும்படியான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழுக்கு, நாதன் - ஸ்வாமி யாய், இ-இந்த, ஞாலம் - ஜகத்தை, உண்ட-ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலேவைத்து னோக்கின அபடாந்தாலே, நம்-நமக்கு, பிரான்தன்னை - உபகாரகனென்றுதோன்றவிருக் கிறவனை, நாடொறும் - நித்யமாக, பாவை-பாவைபோலே, நல்லீர்-அவயவங்களினுடைய வகுப்பழகையுடைய விலகாணஸ்வாவைகளே! பாதங்கள் - திருவடிகளின், மேல் - மேலே, அணி-அணிந்த, பூ-பூவையாகிலும், தொழ-தொழ, கூடுங்கோல்-கூடுமோ?

“தெஷாஹ்ஜாநீநித்யயுக்தஸகலகிலிபுஸிஷுதே । ஸிபொஹிஜாநிநொத்யு டபுஷிஹம்ஸவசிகேபி யஃ” உகி ஸமவதீதாஸு ஸவசிகே. (க)

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழவல்லோமோவென்கிறார்.

[பாதங்கள் இத்யாதி]-“பாதங்கள்மேலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழக் கூடவற்றே” என்று நிர்வஹிப்பர் ஜீயர். அணி-அணிந்து. பூ-பூவை. “பாதங்களைப் பூ மறைத்தவில் அப்பூவையாகிலும் தொழவற்றே” என்று ஒருதமிழன். “ஸ்வாலாஸிக மானவழகுக்குமேலே அழகிதாக அலங்கருதமான திருவடிகளைக் கூடவற்றே” என்று அருளிச்செய்வர் பிள்ளை. பூ-அழகு. அணி-அலங்காரம். மேலே - பூ-அணி-பாதங்களை. [பாவைநல்லீர்] - இவள்தசையைக்கண்டு விபிரிஷேயக்ஷமைகளன்றிக்கே ஸ்திமிதைகளாயிருந்தபடி. நிஷேடியாமையாலே யுகந்து ஸம்போயிக்கிறாளென்றுமாம். [ஓதம் இத் யாதி] - கடல்போலே பெருத்தபொய்கைகளிலே யடியுயரத்தாலேயுயர்ந்த தாமரை களும் செங்கழுநீரும், ஸ்தீர்களுடைய ஒளியையுடைத்தான முகத்தையுங்கண்ணையும், வந்தும் - ப்ரகாஸிப்பியாநின்றதென்னுதல், தோற்பிக்கு மென்னுதல். [திருவல்லவாழ் நாதன்] - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனிலேற்றம். ஒருவர்குறையெழுவுருக்கிற தேசத்திலே தரிசறவிருக்கிற இடமிதே இங்கு; குறைவற்றவர்களுக்கு ஸந்தியிபண்ணின மாத்ர மிதே அங்கு. [இஞ்ஞாலமுண்ட] - தன்மேன்மை பாராதே ஆபத்துக்களிலே தளர்ந்தார் தாவளம். [நம்பிரான்] - நம்மை ஸம்ஸாராரணவம் கொள்ளாமல் எடுக்குமவன். நம்பி ரான்தன்னை நாடொறும் - பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கொல்.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன்திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழவல்லோமே யென்கிறார்.

[பாதங்கள்மேலணிபூந்தொழக்கூடுங்கொல்] - திருவடிகளின்மேலே புஷ்பங் களையணிந்து நமக்குத்தொழக்கூடவற்றே. [பாவைநல்லீர்] - இவளை நிஷேயிக்கைக்குக் க்ஷமைகளன்றிக்கே ஸ்திமிதைகளாயிருந்தபடி. எழுதினபாவைபோலே யிருந்தார்கள். நிஷேடியாமையாலே யுகந்து ஸம்போயிக்கிறாளாகவுமாம். [ஓதம் இத்யாதி] - கடல் போலேபெருத்திருந்துள்ள தடாகங்களினுள்ளே, ஓக்கத்தையுடைத்தான தாமரைசெங்கழு நீரானவை, அவ்வூரில் ஸ்தீர்களுடைய ஒளியையுடைத்தான முகத்தையும் கண்ணையும் ஸரியாநின்றன. † (ப்ரகாஸிப்பியாநின்றதென்படி.) அன்றிக்கே, திருவோலக்கத்திற்படியே

ஏழாம்பாட்டு.—பாதங்கள் இத்யாதி. “நாடொறும் - பாதங்கள்மேலணிபூந்தொழக்கூடுங் கொல்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - அவன்திருவடிகளிலே இத்யாதி.

“பாவைநல்லீர்” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம். அதில் முந்தினது - இவளை இத்யாதி. அதாவது - மாப்பாவைபோலே நிஷேதிக்கக்ஷமைகளன்றிக்கேயிருக்கிற நல்லீரென்றபடி. இரண்டாவது - எழுதினபாவை இத்யாதி. அதாவது - கொல்லிமலையிலெழுதினபாவைபோலே அவயவங்களினுடைய வகுப்பழகையுடைய நல்லீரென்றபடி. மூன்றாவது - நிஷேடியாமையாலே இத்யாதி. அதாவது - பாவைபோலே பாதந்த்ரைகளான நல்லீரென்றபடி. நல்லீர் - வீலக்ஷணஸ்வலாவைகளே. இது அர்த்தத்யயத்துக்குமொக்கும். பாவை - மாப்பாவையாதல், கொல்லிமலையிலெழுதினபாவையாதல். பாவை - ப்ரதிமை. பாவை என்று - ஸ்தீர்களுக்கும்பேர். இப்போது, பெண்களில் நல்லரானவர்களே யென்றபடி. இது மூன்றாமர்த்தத்துக்குச்சேரும். அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே பாவை போலே பாதந்த்ரைகளான நல்லீரென்னுதல்; பாவைகளில் - பெண்களில், நல்லரானவர்களேயென்னுதல். ஏந்துகை - யரிக்கை. அதாவது - ஸாத்ருஸ்யத்தைவஹிக்கை. தலிதீயார்த்தத்துக்கு, ஏந்துகை -

† குண்டலிதம் வ்யாக்யான விருத்தம்.

அவற்றைத்தள்ளும்படியாயிருக்கை. ‡ (திருவோலக்கத்தில் அலங்காரார்த்தமான தாமரை களை நிராகரிக்குமென்றபடி.) [யாதர்கள் வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தும்] - ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசிதேரிகை அரிதாயிருக்கை. [திருவல்லவாழ்நாதன்] - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனிலேற்றம். ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குக் கடவனாயிருக்கிறது - அந்தப்புரத்துக்குக்கடவனென்கிறமாத்ரமிதே, * ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப இருக்கிறவிடமிதே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, ஒருவர்கூறையை யெழுவருக்கிறதேசத்தில் தரிசறவிருக்கிறவிடமிதே. [இஞ்ஞாலமுண்ட] - மேன்மைபாராதே தளர்ந்தார்தாவளமாயிருக்கும். ஆபத்தே செப்போடாக வயிற்றிலேவைத்துநோக்கும். அது கதையில் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ, [நம்பிரான்] - ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்து இவ்வளவாக்கி யுபகரித்தவன். நாடொறும் - பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கோல். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாடொறும்வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கோல்? நன்னுதலீர்!
ஆடுறுதீங்கரும்பும் விளைசெந்நெலுமாகியெங்கும்
மாடுறுபூந்தடஞ்சேர் வயல்குழ்தண்திருவல்லவாழ்
நீடுறைகின்றபிரான் நிலந்தாவியநீள்கழலே.

ஆ.—(நாடொறும்.) [நன்னுதலீர்] - பூணாரி வான்ஸும வராயது லலாடைகளாக உங்களைக்காண்பதென்றே. எப்போதும் பக்வலம்மாய் அருகேயிருக்கிற பூத்தபொய்கைகளோடுசேர்ந்த வயல்குழ்து ஸ்ராமஹரமான திருவல்லவாழிலே, அதுகூறாஹரீலனுய்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிறவனுடைய, குணகுணநிருபணம் பண்ணுதே எல்லாரையும் அவ்வேரிக்கக்கடவதாய், ஆபுரிதரிருந்தவிடத்திலேசெல்லும் திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே தொழக்கூடவற்றேவென்கிறான்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக் கூடவற்றே? என்கிறான்.

[நன்னுதலீர்] - பூணாரிவான்ஸுமவராயது லலாடைகளாக உங்களைக்காண்பதுஎன்றே? [ஆடுறுதீங்கரும்பும்விளைசெந்நெலுமாகி] - எப்போதும் பக்வலம்மாயிருக்கை. [மாடு என்றுதொடங்கி] - அருகேகிட்டியிருக்கிற பூத்தபொய்கைகளோடு

தள்ளுகை. திருவோலக்கத்திற்படியாவது - ஸிஷ்டர்களுலக்கத்திலே அஸிஷ்டர்கள்வந்திருந்தால், காமேண கடத்திவிடுகை. முந்தினவர்த்தத்துக்குமலிதம் - ஊருக்கும் இத்தாதி. அதிஸயமேதென்ன ஸ்ரீவைகுண்ட இத்தாதி. தரிசு - பாழ்கிடக்கிறநிலம். தனிகர் என்றுபாடமாகில், தனிகர் - குறும்பர். தாவளமேன்று - க்ருஹமாய், ஆதாரமென்றபடி. விவரணம் - ஆபத்தே இத்தாதி. பாவைநல்லீர் இத்தாரப்ப, நம்பிரான் தன்னுடைய - பாதங்கள்மேல் - நாடொறும் - பூவை - அணிந்து - தொழக்கூடுங்கோல் இத்தய்வயி. ஒருவர்கூறையை யெழுவருக்கையாவது - கலஹத்திலே ஒருவர்புடைவையை ஏழுபேர் பறித்துடுக்கையாதல், தாரித்யத்தாலே ஒருத்தன்புடைவையை ஏழுபேருடுக்கையாதல். (எ)

சேர்ந்த வயல் சூழ்ந்து ஸ்ரமஹாமான திருவல்லவாழிலே அதுகாஹஸீலனாய்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம்பண்ணியருளுகிறவனுடைய குணகுணநிருபணம்பண்ணுதே எல்லாறையும் அங்கீகரிக்கக்கடவதாய் ஆயுதிதர் இருந்தவிடத்திலேசெல்லும் திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், அழகியவிளைநிலங்களாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனுடைய, ஸகலஸம்ஸலேஷ ஸ்வயாவமான திருவடிகளை நிரந்தராதலவம் பண்ணக்கூடுமோவென்கிறார்.

எங்கும் - ஸர்வப்ரதேஸத்திலும், ஆடு-ஆடுதலை, உறு-உறும்படி, தீ-இனிய, கரும்பும் - கரும்பும், விளை-முதிரவிளைந்த, செந்நெலும் - செந்நெலும், ஆகி-ஆய், மாடு-பரிஸரத்தை, உறு-அணுகின, பூத்தடம் - பூத்ததடாகங்களை, சேர் - சேர்ந்த, வயல்-வயலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, தண்-குளிர்ந்த, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நீடுறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, நிலம் - பூமியை, தாவிய - அளந்துகொண்டு, நீள் - எல்லார்தலையிலும் சென்றுபொருந்தும்படி வளர்த்தியையுடைத்தான, கழல்-திருவடிகளை, நல்-தத்ப்ரணுமத்தாலே தர்ஸயீமாம்படியான, னுதலீர் - னுதலையுடையவர்களே! நாடொறும் - நாடொறும், வீடு - கூணவிச்சேதம், இன்றியே - இன்றியே, தொழக்கூடுங்கொல் - தொழக்கூடுமோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலலிஞனவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கடவற்றே யென்கிறார்.

[நாடொறும் இத்தாதி] - நாடொறும்மென்று - தர்ஸபூர்ணமாஸாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. வீடின்றியேயென்று - நித்யாக்நிஹோதரத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி” என்றிறே இவர்ப்ரார்த்திப்பது. ஆசார்யோபதேஸத்தை விஸ்வஸித்து அபேக்ஷிக்கிற நம்மைப்போலேயென்றியிலே, தாஸ்யம்ரஸித்து ரஹத்தாலே யபேக்ஷிக்கிறாரிறே. [நன்னுதலீர்] - அவன் வந்தவுபகாரத்துக்கு அவன் திருவடிகளிலேவிழுந்து பூணாரிவாஸஸுலவராயபூலுடைகளான உங்களைக்காண வல்லேனே. னுதல்-நெற்றி. இவனுக்குக்கைக்காயத்தில் உகப்புப்போலே, இவன்பேறே தங்களுக்கு உகப்பாயிருக்குமவர்களிறே. நீங்களும்கூட உங்கள் ஸ்வரூபம்பெற்று, நானும் என் ஸ்வரூபம்பெறுவதென்றே. [ஆடுறுதீங்கரும்பும்] - கரும்புகளும் ஆட்ப்ராப்தமாயிருக்கும். தீ-தித்திப்பு. செந்நெலும் அறுக்கப்ராப்தமாயிருக்கும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் எப்போதும் பக்வஹமாயிருக்குமென்கை. [மாடு இத்தாதி] மாடு-பர்யந்தம். பர்யந்தத்திலேகிட்டின பூத்ததடாகங்களும், அத்தோடுசேர்ந்த வயலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹாமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். பாமபதத்திற் போலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு அடிமையிலே யபேக்ஷிபிறந்தபோது அதுவிக்கைக்கு நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். குணகுணநிருபணம்பண்ணுதே, ஸேஷபூதரிருந்த விடமெயெல்லையாக வளரும் திருவடிகளை - நாடொறும்வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்.

நு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலலிஞனவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கடவற்றே யென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—நாடொறும் இத்தாதி. “நீடுறைகின்றபிரான் நிலந்தாவியநீள்கழல் - நாடொறும்வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலலிஞன இத்தாதி.

[நாடொறும் இத்யாதி] - நாடொறுமென்று - தர்ஸபூர்ணமாஸாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. வீடின்றியேயென்று - நித்யாக்ரிஹோதரத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ஒழிலில்காலமெல்லாம்” என்கிறபடியேயிறே இவர் ப்ரார்த்திப்பது. ஆசார்யோபதேஸத்தை விஸ்வஸித்து அபேக்ஷிக்கிற நம்மைப்போலன்றியே, தாஸ்யம்ரஸித்து ராமத்தாலே யபேக்ஷிக்கிறிறே. [நன்னுதலீர்] - அவன்வந்தவுபகாரத்துக்கு அவன்திருவடிகளிலே விழுந்து பூணாடிவாஸுமவாராயபூஜாடைகளாக உங்களைக்காணவல்லேனே. “தலையில் வணங்கவுமாங்கோலோ” என்று தொழக்கடவளே, அப்போது இவர்களும் தொழுவர்களே; இவளுக்குக் கைங்கர்யத்தில் உகப்புப்போலே, இவள்பேறே தங்களுக்கு உகப்பா யிருக்குமவர்களே. [ஆறேதீங்கரும்பும்] - கரும்புகள் எப்போதும் ஆகையிலே யுற்றிருக்கை. தீ - தித்திப்பு. செந்நெலும் எப்போதும் அறுக்கைக்குப் பக்வமாய் விளைந்து கிடக்கை. அங்குள்ளவையடைய பக்வமலமாய்க்காணு மிருப்பது. [மாமேபூவித்யாதி] - அருகேயுற்றிருப்பதாய்ப் பூக்களையுடைத்தான தடாகங்களைச்சேர்ந்த வயல்களாலே குழப்பட்டிருப்பதாய் ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே. ஊரைத் தடாகங்கள் குழந்து, தடாகங்களை வயல்கள் குழந்திருக்க, இப்படிகளாலே குளிர்ந்துகாணும் ஊர்தானிருப்பது. [நீடு இத்யாதி] - குணகுணநிபுணம் பண்ணுதே எல்லாந்தலைமேலும் பொருந்தும்படி ஸுலலமானதிருவடிகளைக்கொண்டு, அவதாரம்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரமே இங்குத்தைக்குத்தன்னேற்றம். நிலந்தாவியநீள்கழல் - நாடொறும் வீடின்றியேதொழக்கூடுங்கொல்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கழல்வளைபூரிப்பயாங்கண்டு கைதொழக்கூடுங்கோலோ?
குழலென்னயாமுமென்னக் குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி
மழலைவரிவண்டுகளிசைபாடும் திருவல்லவாழ்
கழலின்மலிசக்கரப்பெருமானது தோல்லருளே.

ஆ.—(கழல்வளை.) குளிர்ந்தசோலைகளிலேபுக்கு மயபாநத்தைப்பண்ணி, குழலோசையென்னவும் பாழோசையென்னவுமாம்படி, முக்பமாய்க் கண்ணுக்கு அழகிய

தர்ஸபூர்ணமாஸம் - பக்ஷத்தோறுமிஷ்டி. “பாவஜீவஜிஹோகுஜுஹபாதாஸபஞ்ஞாநம்”; இது - நித்யாக்ரிஹோதரம். ஒருகால்தொழுதாற்போராதோ, “நாடொறும்வீடின்றி” என்கிறதென்? என்ன - ஒழிவில் இத்யாதி. நமக்கு இப்படி யபேக்ஷை பிறக்கவில்லையேயென்ன - ஆசார்ய இத்யாதி. தந்தையைக்கண்டு உறவிருக்கிறவர்களை - “நன்னுதலீர்” என்னக்கூடுமோ? என்ன - அவன்வந்த இத்யாதி. தோழிமார் வணங்குவார்களோ? என்ன - தலையில் இத்யாதி. ஆறே - ஆலையாகெனக்கு பக்ஷமாயிருக்கை. ஆகையிலே யுற்றிருக்கையென்றது - ஆலையாகையிலே யொருப்பட்டிருக்கை. மலிதம் - அங்குள்ளவை இத்யாதி. அதாவது - நாம் சேருகையேதாமஸம், அவன் நம்மையநுவிப்பிக்குமென்றபடி. மாறே - பர்யந்தத்திலேகிட்டியிருக்கை. தன்மைக்குஹேது - ஊரை இத்யாதி. குணகுணேத்யாதி வாக்யத்துக்குக் கருத்து - ஸௌல்ப்யம் வாமநனுக்கும் இவனுக்கும் ஸமானம், நீடுறைகின்றதே இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமென்று. ஆறே இத்யார்ப்பய, நீள்கழல் - நன்னுதலீர் - நாடொறும் வீடின்றியேதொழக்கூடுங்கொல் இத்யவ்யயி.

(அ)

வான்வண்டுகள் ப்ரீத்யதிரயத்தாலே இசைபாடாநின்றன திருவல்லவாழிலே, ப்ரதி கூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராநின்றன திருவாழியை யரித்துக் கொண்டுநின்ற ஸர்வேஸ்வரனை, நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூர்ணமாகக் கண்டுதொழ லாம்படி அவனருள்கடவற்றோவென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூர்ணமாம்படி அவ னைக்கண்டுதொழலாம்படி அவனருள்கடவற்றே யென்கிறார்.

[குழல் என்றுதொடங்கி] - குளிர்ந்த சோலைகளிலேபுக்கு மயுபாநத்தைப் பண்ணி, குழலோசையென்னவும் யாழோசையென்னவுமாம்படி முக்யமாய் கண்ணுக்கு அழகியவான வண்டுகள் ப்ரீத்யதிரயத்தாலே இசைபாடாநின்றன திருவல்லவாழிலே நின்றருளுவதும்செய்து ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராநின்றிருந் துள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [சுழலின்மலிசக்காரம்] - சுழலுவது போலத் துளங்காநின்றன சக்கரமென்னவுமாம். [தொல்அருள்] - ஸ்வாலிவிசமான அருள்.

ப.—அநந்தரம், மயுபாநமத்தமான அண்டுகளிடம் திருவல்லவாழில் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையானது, நாம் அவனை யறியவிக்ஞும்படி லப்யையாகவற்றோவென்கிறார்.

குளிர் - குளிர்ந்த, சோலையுள் - சோலையிலே, தேன் - மதுவை, அருந்தி - பாநம்பண்ணி, மழலை - முத்தங்களாய், வரி - வரியையுடைத்தான, வண்டுகள் - வண்டு களானவை, குழலென்ன - குழலென்றசொல்லும்படியாகவும், யாழென்னவும் - யாழென்றுசொல்லும்படியாகவும், இசை - இசை, பாடும் - பாடாநிற்றி, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே நிற்பானாய், சுழலில் - ஸ்வதேஜோப்ரமணத்தாலே, மலி - மிகைத் திருக்கிற, சக்கரம் - திருவாழியையுடையது, பெருமானது - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தொல் - ஸ்வாலிவிசமான, அருள் - க்ருபையானது, கழல் - கழலுகிற, வளை - வளை கள், பூரிப்ப - பூரிக்கும்படி, யாம் - நாம், கண்டு - அவனைக்கண்டு, கைதொழ - கை தொழும்படியாக, கடுங்கொலோ - கிட்டபுரம்? அருளென்று - உதவியாய், அவ னுடைய உபகாரத்தைக்கண்டு நாம்கைதொழக்கடுமோடுவன்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நம்முடைய கழலுகிறவனைகள் பூரிக்க அவனைக் கண்டு தொழலாம்படி அவனருள்கடவற்றே யென்கிறார்.

[கழல்வளை இத்யாதி] - கைபித்தொங்காதே கழலுவது இடுவதாகிற வளை. அவன்வந்த ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணமாம்படி; விடாய்ப்பட்ட நாம் கண்டுதொழும்படி அவன் இரங்கக்கடவற்றோ. ஹர்ஷத்தெனில் வளைகழலுவது தனக்கேயானாலும், காட்சி எல்லார்க் கும் ஒத்திருக்குமிதே. [குழல் இத்யாதி] - குழலென்னவும் யாழென்னவுமாநிருக்கை. “விஷ்ணுநாலடிசொல்லொ” என்றப்போலே ஸர்வபாஸத்ருபமில்லாமையாலே - கதிர்வொறுக்குகிறார். நாட்டில் இனிவயற்றெல்லாம் சேரக்கேட்டாப்போலேயிருக்கும். குளிர்சோலையிலே குளிருக்கு பரிஹாரமாக மயுபாநம்பண்ணி. அருந்தல் - உண்டல். [மழலைவரிவண்டுகள்] - முக்யமாய் தர்ஸநீயமான வண்டுகள் ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடாநின்றன திருவல்லவாழ். கூட்டும்சொல்லுமின்றிக்கே இசையைப்பாடும். [சுழலின் மலிசக்காரப்பெருமான்] - விரோயிநிரஸநத்வரையாலே மிகவும்சுழன்றுவருகிற திருவாழி

யைக் கையிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. சுழல்வதுபோலத்தனங்கா நின்றுள்ள சக்ரமென்றுமாம். ஸ்வாஹவிகமான அவன்ப்ராஸாதத்தாலே - சுழல்வளைபூரிப்ப யாங்கண்டுகைதொழக்கடுங்கொலோ. அவ்வண்டுகள்போலே களித்துஅறுவவிக்கவல்லோமோ.

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்முடைய கழலுகிறவளைகள் பூரிக்க அவனைக் கண்டோதொழம்படி அவனருள்கூடவற்றேயென்கிறாள்.

[சுழல்வளைபூரிப்ப] - “வேள்வளை” என்னுமாபோலே, சுழல்வளையென்று - வளைக்கு விசேஷணமாய்விட்டதுகாணும். இவளைக்கைவிகையாலேயே இதுவிசேஷணமாகவேண்டிற்று. பூரிப்ப - பூர்ணமாக. அவன்வரில் கைமேலேகாணலாமேயிவற்றை. [யாங்கண்ணோகைதொழக்கடுங்கொலோ] - இதுக்குமேலே கீரியை. [யாம்] - விசுலேஷத்தில் வளைகழலுவது தனக்கேயானாலும் காட்சி எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்குமே. [குழலென்னயாழுமென்ன] - குழலென்னவுமாய் யாழென்னவுமாயிருக்கை. நாட்டிலினியவற்றையெல்லாம் சேரக்கேட்டாப்போலேயிருக்கும். “விஷ்ணுநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸந்” என்னுமாபோலே.

[குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி] - ஸ்ரமஹரமானசோலையிலே குளிருக்குப் பரிஹாரமாகத் தேனைப்பருகி. அருந்தல் - உண்டல். [மழலைவரிவண்டுகள்] - முக்யமாய்தர்ஸநீயமான வண்டுகள், பரிதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடாநின்றள்ள திருவல்லவாழ். இதிலேநிற்பானாய் [இசைபாடும்] - சேருக்கருமாய் ஸுதமாருமாயிருப்பார், “மரம்” என்று சந்தநத்தைக்கழித்துப் புழுதுநெய்யேறிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, இவையும் இயலைவிட்டு இசையையேபாடும். [சுழல் இத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்மவாராநின்றள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். [சுழலின்மலிசக்கரம்] -

ப்ர:—(குழலென்னயாழுமென்ன) — ஸடு வெ, “விஷ்ணுநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸந்” 1 காலாழிவஸுஸ: க்ரொயெ கூர்பாவ்யபிவீஸர: ||கஅ||”

ஒன்பதாம்பாட்டு.—சுழல்வளை இத்யாதி. “சுழல்வளைபூரிப்பயாங்கண்டுகைதொழ - பெருமானதொல்லருள் - கூடுங்கொலோ” என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

விசேஷணமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவளை இத்யாதி. இவளைக் கைவிகையாலேயென்றது - இவளை அவன் கைவிகையாலேயென்னுதல், இந்தவளை கையைவிகையாலேயென்னுதல். அது பூரிக்கைக்குஹேதுவேதென்ன - அவன்வரில் இத்யாதி. இதுக்குமேலே கீரியையென்றது - இந்தகீரியைக்குமேலே யங்வயமென்றபடி. யாழ் - வீணை. குழலென்னவுமாய் இது - குழல்போலேயும் வீணைபோலேயுமிருக்கையென்றபடி. “குழலென்னயாழுமென்ன” என்றத்தால்மலிதம் - நாட்டில் இத்யாதி. ஒன்றுக்கு அரேகத்ருஷ்டாந்தம் சொன்னவிடமுண்டோ? என்ன - விஷ்ணுநாஸத்ருசோவீர்யேஸோமவத்ப்ரியதர்ஸந்” என்றதுக்கு இரண்டிப்பொருள், அதில் மலி - சுழலில் - சக்கரம் - மிகவும் சுழன்மவாராநின்றள்ள சக்கரமென்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. இரண்டாவது, உபமார்த்தேபஞ்சமியாய்; சுழல்வதுபோல், மலி - துளங்காநின்றள்ள, சக்கரமென்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - சுழல்வதுபோல இத்யாதி. மலிதல் - துளங்குதல். துளங்குகையாவது - சலித்தலும், விளங்குதலும். “தொல்லருள்” என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே ஓரர்த்தம், பாட்டின்முடிவிலே ஓரர்த்தம். அவதாரிகைக்குச்சேர; சுழல்வளைபூரிப்ப யாங்கண்டுகைதொழம்படி - மழலைவரிவண்டுகள் - குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி - குழலென்ன யாழுமென்ன - இசைபாடும் இத்யாதி.

கழல்வதுபோலத் துளங்காநின்றள்ள சக்கரமென்னவுமாம். [தொல்லருள்] - ஸ்வாலாவிசு
மான அருளாலே - கழல்வனாபூரிப்ப யாங்கண்டு கைதோழக்கூடவற்றே. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

தொல்லருள்நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கோல்?தோழிமீர்காள்!

தொல்லருள்மண்ணும்விண்ணும் தோழநின்றதிருநகரம்

நல்லருளாயிரவர் நலனேந்துந்திருவல்லவாழ்

நல்லருள்நம்பெருமான் நாராயணன்நாமங்களே.

ஆ.—(தொல்லருள்.) தோழிமீர்காள், தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாடுமொக்க அதுஹவிக்கலாம்படியான திருநகரியாய், எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டில் அதுகாஹஸீலரான ஆயிரவர்தன்னுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலே நின்றருளி, நல்லருளையுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை, அவனுடைய ஸ்வாலாவிசுக்ருபையாலே நாம் ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லக்கூடவற்றேவென்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாலாவிசுமரணக்ருபையாலே அவன் தன்னைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே என்கிறாள்.

[தொல்லருள் என்றுதொடங்கி] - தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாடும் ஒக்க அதுஹவிக்கலாம்படியான திருநகரியாயுள்ளது. [நல்லருள் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டிலும் அதுகாஹஸீலரான ஆயிரவர்தன்னுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலேநின்றருளி நல்லருளையுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய நாமங்களை.

ப.—அநந்தாம், விலகூண்புருஷவாஸஸ்தாநமான திருவல்லவாழில் திருபாதிகஸம்பந்த விரிவீடணை நாராயணன் திருநாமங்களை, அவன் க்ருபையாலே நாம் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிறாள்.

தொல் - ஸ்வாலாவிசுமான, அருள் - அவனுடைய உபகாரகத்வத்தை, மண் ணும் - ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரோடு, விண்ணும் - பரமபதத்திலுள்ளாரோடுவாசியற, தொழ - அதுஹவித்துத்தொழும்படி, நின்ற - அவன்வந்துநின்ற, திரு - ஸ்ரீமத்தான, நகரம் - நகரமாய், நல் - ஆபரிதவிஷயத்தில் அவனிலும்விஞ்சின, அருள் - அருளையுடைய ரான, ஆயிரவர் - ஆயிரம்புருஷர்கள், நலன் - ஹகவதஜ்ஞாநப்ரேமாதிருபமான நன் மையை, ஏந்தும் - யரிக்கும்படியான, திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழிலே, நல்-நன்றான, அருள் - அருளையுடையவனாய்க்கொண்டு, நம் - நம்மையதுஹவிப்பிக்கும், பெருமான் -

ரபய, தொல்லருளானது - கூடுங்கொலோ என்று அந்வயமாதல்; தொல்லருளாலே - கழல்வனாபூரிப்ப யாங்கண்டுகைதோழக்கூடுங்கொலோ என்று அந்வயமாதல். “விஷ்ணுநாஸாஷ்யஸொவீரெய்ய” உத்யாதி ஸுஷெ வெ. (க)

ஸ்வாமியாய், நாராயணன்-ஸமஸ்தகுணவிஹிதயுக்தனான நாராயணனுடைய, நாமங்கள் - தத்தத்ருணவிஹிதவிவாசகமான திருநாமங்களை, தோழிமீர்காள் - (திருநாமோச்சாரணத் துக்கு உகந்திருக்கும்) தோழிமீர்காள் ! (அவனுடைய), தொல் - ஸ்வாலாவிசமான, அருள் - அருளாகிற, நல்வினையால் + ஸுக்ருதவிஸேஷத்தாலே, சொல்லக்கூடும்கொல் - நாம்சொல்லக்கூடுமோ? அருளுன்று - உபகாரமாய், அதடியான அவனுடைய நல்ல செயல்களாலே சொல்லி ஏத்தக்கூடுமோவென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸ்வாலாவிச க்ருபையாலே திருநாமங் களைச் சொல்லக்கூடவற்றேயென்கிறாள்.

[தொல்லருள் இத்யாதி] - ஸ்வாலாவிசக்ருபையாலேயுண்டான ஸுக்ருதத் தாலே அவனைக்கண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே வென்னுதல்; ஸ்வாலா விகக்ருபையாலே அவனைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே யுகந்துகொண்டு திருநாமத் தைச்சொல்லக்கூடவற்றே வென்னுதல். நல்வினை - உகப்பு. [தொல்லருள் இத்யாதி]- தன்னுடைய ஸ்வாலாவிசமானரீமையை உபயவிபூதியும் அதுவிக்கும்படி பழைய தாகவிரும்பிவர்த்திக்கிறதேசம். நித்யஸூரிகளும், ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம்கொடு த்துநிற்கிற ஸீலவந்தையை இங்கேவந்து அதுவிப்பர்கள். [நல்லருளாயிரவர்] - “முகமுண்டாவிதஃ” என்கிறபடியே ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் அவன்தன்னிற்காட்டி லும் அதுகாஹஸீலாயிருக்குமவர்கள். [நலனென்துமிருவல்லவாழ்] - அவனுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடி வர்த்திக்கு முரென்னுதல், ப்ரேமத்தாலே மங்களா ஸாஸகம்பண்ணி வர்த்திக்கு முரென்னுதல். [நல்லருளும்பெருமான்] - நல்ல அருளை யுடையனாய் நமக்கு ஸ்வாமியுமாயிருக்குமவன். நல்லருளாகிறது - வாத்ஸல்யம். வாத் ஸல்பமும், ஸ்வாமித்வமும் - நாராயணஸப்தார்த்தம். அர்த்தத்தையருளிச்செய்து, பின்னே ஸப்தத்தையருளிச்செய்கிறார் [நாராயணன்நாமங்களை] - நாராயணஸப்தம்- யுர்மிநிரீடேஸம், இஸ்ஸ்வலாவங்களாலே நிரூபித்த வஸ்துவக்கு உண்டான முண சேஷத்தங்களுக்கு வாசகம் - அல்லாததிருநாமங்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு, அவனுடைய ஸ்வாலாவிச க்ருபையாலே அவனைக் காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

[தொல்லருள் இத்யாதி] - அவனுடைய ஸ்வாலாவிசமான அருளாலே. [நல் வினையால்] - அதாவது - அவனைக்காணப்பெற்று, அப்ப்ரீதியாலே, சொல்லக்கூடவற்றே. ஸ்வாலாவிச க்ருபையாலே அவனைக்காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே யுகந்துகொண்டு திரு நாமத்தைச்சொல்லக்கூடவற்றேவென்னுதல்; நல்வினை - உகப்பு. அன்றிக்கே, ஸ்வாலா விகக்ருபையாலுண்டான ஸுக்ருதத்தாலே அவனைக்கண்டு திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூட

பத்தாம்பாட்டு.—தொல்லருள் இத்யாதி. “தொல்லருள்நல்வினையால் - நாராயணன் நாமங் கள் - சொல்லக்கூடும்கொல்” என்றத்தைக்கடக்கித்து அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

“தொல்லருள்நல்வினையால்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். முந்தினது - தொல்லருளாலே அவனைக்காணப்பெற்று, அத்தால்வந்த ப்ரீதியாலே திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூடுமோவென்று; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவனுடையஸ்வாலாவிசக்ருபையாலே இத்யாதி. “தொல்லருளாலே,” அவனைக்காணப்பெற்று என்று அத்யாஹரிப்பது. இந்த்யோஜனையில், “நல்வினை” என்று - ஸத்தர்ம்

வற்றோவேன்னுதல். “நா, நீரற்றிருக்கை பாபஹலமிறே, நா நீருண்டாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமே யென்கிறுள்” என்று அம்மங்கியம்மாள் வாக்யார்த்தமாகச்சொல்லும்” என்று அருளிச்செய்வார். [தொல்லருள் இத்யாதி] - தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரும் தொழுகின்ற மஹானகரம். [நல்லருளாயிரவர்] எம்பெருமானிலும் ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் அங்குரஹஸீலராயிருக்கிறவர்கள். [நலன் இத்யாதி] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைக்கொண்டாடி வர்த்திக்குமுரென்னுதல், ப்ரேமத்தாலே மங்களாஸாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமுரென்னுதல். [நல்லருளும் பெருமான்] - நல்ல அருளையுடையனும் நமக்கு ஸ்வாமியாயிருக்குமவன். நல்லருளாகிறது - வாத்ஸல்யம். வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வங்கள் - நாராயணஸப்தார்த்தம். அர்த்தத்தையருளிச் செய்து பின்னை ஸப்தத்தையருளிச்செய்கிறார் [நாராயணன்நாமங்களே] - நாராயணஸப்தம் - யர்மிநிர்ஜேசம். இஸ்ஸ்வபாவங்களாலே நிருபிதவஸ்துவக்குண்டான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகம் - அல்லாத திருநாமங்கள். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல்
சேமங்கோள்தேன்தருகூர்ச் சடகோபன்தேரிந்துரைத்த
நாமங்களாயிரத்து ளிவைபத்துந்திருவல்லவாழ்
சேமங்கோள்தேன்னகர்மேல் செப்புவார்சிறந்தார்பிறந்தே.

மாய், தத்ஹலமான ப்ரீதியைலகிக்கிறது. இரண்டாமர்த்தம் - தொல்லருளாகிற நல்வினையாலே நாவுக்குநீர்வந்து திருநாமங்களைச்சொல்லக்கூடுமோவென்று; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நா நீரற்றிருக்கை இத்யாதி. அதாவது - நா நீரற்றிருக்கை பாபஹலமானால், நா நீர்வருகை புண்யஹலமாகையாலே, அவனுடையக்ருபையாகிற ஸுக்ருதத்தாலே நா நீருண்டாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமோவென்றபடி. நல்வினை - ஸுக்ருதம். தொல்லருள் - ஸ்வாஹாவிசக்ருபை. அருளென்றோதே, “நல்லருள்” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - எம்பெருமானிலும் இத்யாதி. “நலன்” என்றது - நலமாய், அத்தால் - குணஸமூஹத்தைச்சொல்லி; ஏந்துகையாவது - யுரிக்கையாய், அவன்குணங்களைக்கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கையென்று முந்தினவர்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, நலனென்று - நலமாய், அதாவது - ப்ரேமமாய், ஏந்துகையாவது - ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாய், ப்ரேமத்தாலே அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தைத் தாங்கள் ஏறிட்டுக்கொண்டு அவனுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிற ஊரென்று ஸப்தார்த்தம். நாராயணஸப்தம் ப்ரஸ்துதமானால் அர்த்தகத நிர்ப்பந்தமுண்டாகையாலே, நாராயணஸப்தார்த்தமாக யோஜிக்கிறார் - நல்லருளாகிறது இத்யாதி. வாத்ஸல்யம் - வெஹுவீஹி யிலே. ஸ்வாமித்வம் - தத்புருஷனிலே. நாராயணஸப்தமும் திருநாமமன்றோ, இத்தைப் ப்ரபுரமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - நாராயணஸப்தம் இத்யாதி. யர்மிநிர்ஜேசமென்றது - ஸ்வரூபநீரூபகமென்றபடி. இஸ்ஸ்வஹாவங்களாலேயென்றது - வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வங்களாலேயென்றபடி. குணங்களில்வைத்துக்கொண்டு ஜ்ஞானநந்தாமலத்வாதிகள் நிருபகங்களாய், அல்லாதகுணங்கள் இவற்றாலே நிருபிதமான ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷணமானாப்போலே; திருநாமங்களிலும் நாராயணஸப்தம் ஸ்வரூபநீரூபகமாய், அல்லாததிருநாமங்கள் இந்தத்திருநாமத்தாலே நிருபிதமான வஸ்துவக்குண்டான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாயிருக்குமென்றபடி. தொழிமீர்கான், நலனேந்தும் - நல்லருளாயிரவரையுடைத்தாய் - தொல்லருள் மண்ணும் விண்ணும். தொழுகின்றதிருநகரமான - திருவல்லவாழில் நல்லருள் எம்பெருமான் நாராயணன் நாமங்களை - தொல்லருள் நல்வினையால் சொல்க்குடுங்கொல் என்றுஅந்வயம். (40)

ஆ.—(நாமங்கள்.) நாமங்களாயிரத்தையுமுடையனாய் ஸர்வேஸ்வரத்வேந ப்ராஸித்தனானவன் திருவடிகளிலே, தமக்கு ரக்ஷைபார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார் ஆராய்ந் தருளிச்செய்த ஆயிரத்திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென் னகரிலே கூட்டிச் சொல்லவல்லவர், ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே எல்லாரிலும் சிறந்தா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே எல் லாரிலும் சிறந்தார் என்கிறார்.

[நாமங்கள் என்றுதொடங்கி] - நாமங்களாயிரத்தையுமுடையனாய் ஸர்வேஸ் வரத்வேந ப்ராஸித்தனானவன் திருவடிகளிலே தமக்கு ரக்ஷைபார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார் ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த. [நாமங்களாயிரத்து என்றுமேலுக்கு] - எம்பெருமானுக்குத் திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென் னகரிலேகூட்டிச் சொல்லவல்லவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லவல்லவர்கள் ஸகலதனுஷவ யோக்ய ஜந்மத்தையுடையவர்களென்று மூலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாமங்களாயிரமுடைய - (“பேராயிரங்கொண்டதோர்பீடுடையன் - நாராய ணன்” என்கிறபடியே ப்ரயாநநாமமான நாராயணஸப்தத்தினுடைய அம்ஸமான) நாம ஸஹஸ்ரத்தையு முடையனாய், நம்பெருமான் - (அவற்றை யதூபவித்து) “நம்ஸ்வாமி” என்று ஸர்வரும் பற்றும்படியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடிமேல் - திருவடிகளின் மேலே, (நினைத்தபடி யதூபவிக்கப்பெறாத அலிநிலேசும் நடக்கச்செய்தேயும்), சேமம்- சேஷமகரத்வ புத்திருப வ்யவஸாயத்தை, கொள் - உடையராய், தென்-கட்டளைப்புட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், தெரிந்து - (“இத்திரு வடிகளே ரக்ஷகம்” என்று) ஆராய்ந்து விஸ்வஸித்து, உரைத்த - அருளிச்செய்த, நாமங் கள் - அவனுக்குத் திருநாமங்கள்போலே வாசகமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், திருவல்லவாழ் - திருவல்லவாழாகிற, சேமங் கொள் - ரக்ஷையுத்தமான, தென்-அழகிய, நகர்மேல் - திருநகரிவிஷயமாக, செப்புவார் - செப்பவல்லவர்கள், பிறந்து - ஸரீரஸம்பந்தத்தோடே யிருந்துவைத்து, சிறந்தார்-ஸகல தனுஷவமாகிற சிறப்பையுடையராவர்கள். இது - கவித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்வல்லார், ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்தே ஸகலதனுஷவத்தாலே எல்லாரிலும்சிறந்தவர்களென்கிறார்.

[நாமங்கள் இப்பாதி]-“ஐவொநாஸிஸஹஸ வாநு” என்கிறபடியே மூணு சேஷ்டிதங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களையுடையனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாக ப்ரா ஸித்தனானவன். [அடிமேற்சேமங்கொள்] - அவனைப்பெறுதே நோவுபடநோவுபட அவன் திருவடிகளேரக்ஷகமாகப் பற்றும் ஆழ்வார். பிராட்டி ஆற்றுமைமிக்கவிடத்திலும் ராவணனைப்பியாதே, பெருமாள்வரவைப் பார்த்திருந்தாப்போலே. [தெரிந்துரைத்த நாமங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்] - அவனுக்குத்திருநாமங்கள்போலே மூணுசேஷ டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் ஆராய்ந்துரைத்த இப்பத்தையும், திரு

வல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச் சொல்லுவார். [தென்னகர்] - ராஜாவையிட்டு - தென்னகரென்னுதல், தெற்குத்திக்குில் நகரென்னுதல். [சிறந்தார் பிறந்தே] - ஒருவனுக்குப் பிறக்கைபோக்கித் தாழ்வின்மிக்கேயிருக்க, லகவதநுலவம்பண் ணப்பெறுகையாலே இவர்கள் சீரியர்கள். “சேதனையேதொழுவார்விண்ணுளாரிலும் சீரியரே” - அவனுக்கு உறுப்பாகையாலே முக்தஸாரீரத்திலும் ஸ்லாக்யம். ஆஸ்ரீதார்த்த மான லகவதநுலவதாரம்போலே ஸ்லாக்யமென்கை.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத் திலே யிருந்துவைத்தே லகவத்குணநுலவத்தாலே எல்லாரிலும் சிறந்தவர்களென்கிறார்.

[நாமங்கள்இத்யாதி]-“**ஹெவொநாஜஹஸு வாகு**” (தேவோநாமஸஹஸ்ர வாந்) என்கிறபடியே, குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை யுடையனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாக ப்ரஸித்தனாவன். நம் - ப்ரஸித்தி. பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன். [அடிமேல்சேமங்கொள்] - புறம்புள்ள காற்கட்டுக்களைவிட்டு, அவன்திருவடிகளே தமக்கு ரக்ஷகமாகப் பற்றின ஆழ்வார். [தேரிந்துரைத்தநாமங்களாயிரத்து எவைபத்தும்] - அவனுக்குத் திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் ஆராய்ந்துரைத்த. ஆயிரத்திருநாமங்களைச்சொன்னால் அவன்குணங்கள் தோற்று மாப்போலேயிறே இவற்றுக்கும் அவன்குணங்கள் தோற்றும்படி. இவை பத்தையும், திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச் சொல்லுவார். தென்னகர் - அழகியநகரி. [சிறந்தார்பிறந்தே] - ஒருவனுக்குப் பிறக்கைபோக்கித் தாழ்வின்மிக்கே யிருக்க, அவனுக்கு * பலபிறப்பா யொளிவருமாப்போலே, இவர்களும் இங்கே லகவ

ப்ர:—(நாமங்களாயிரமுடைய) — ஹெவொநாஜஹஸு வாகு, “ ஸஹஸு ஸ்ஷெஷ்டி வாரூஷெஷ்டி வொவ்யுஷ்ஷெஷ்டிநாதந: | ஸஹஸு ஸஸு ஸஹஸு ரக்ஷஸுஹஸு வரணொவிஸு: | ஸஹஸு வொஹுஸுஷ்டிஷ்டொ ஹெவொநாஜ ஸஹஸு வாகு ஸஹஸு ஹெஷ்டொஷெஷ்டொ விஸுஷ்டொஷெஷ்டொ ஹெஷ்டொஷெஷ்டொ: ||”

நிகமம்.—நாமங்கள் இத்யாதி. “இவைபத்தும் - செப்புவார் சிறந்தார்பிறந்தே” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

“நாமங்களாயிரமுடைய” என்கிறவித - ஹெதுகர்ப்ப விஸேஷணமென்று திருவுள்ளம் பற்றி - திருநாமங்களையுடையனாகையாலே என்கிறார். “நம்” என்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. “பெருமான்” என்று - ஸர்வேஸ்வரன். ஆயிரம்பாட்டுக்களில் இவைபத்தென்னுதே, “நாமங்களாயிரத்துஎவைபத்தும்” என்பானென்? என்ன,—“நாமங்களாயிரமுடைய” என்றத்தை ஹ்ருதீகரித்து ஹாவம் - ஆயிரம்திருநாமங்களை இத்யாதி. தோற்றும்படி - ஆகையாலே திருநாமங்களான ஆயிரமென்னக் குறையிலே என்று அத்தயாஹாரியம். சேமம் - திருமதின் முதலான ரகை. கூட்டிச் சொல்லுகையாவது - ப்ரதிபாதகமென்கிற நினைவோடே சொல்லுகை. “பிறந்தே - சிறந்தார்” என்று அந்வயிப்பது. ஜம்மத்தையுடையராயிருக்கச்செய்தே ஸ்லாக்யராயிருப்பார்கள். பிறவியில் ஸ்லாக்யதை கூடாதென்னுமத்தையும்; இப்படிக்கொத்த ஜம்மத்தையுடையராயிருக்கச்செய்தே, ஈஸ்வானுக்குப் பிறக்கப்பிறக்க குணங்கள் புகர்பெற்று வருமாபோலே, இவர்களும் லகவதநுலவம் பண்ணுகையாலே ஸ்லாக்யராயிருப்பார்களென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஒருவனுக்கு - ஸம்ஸாரிசேதனுக்கு. பிறக்கைபோக்கி - பிறக்கையைப்பற்ற, ஜம்மத்தைக்காட்டிலும் தாழ்ச்சியின்மிக்கே யிருக்கவென்றபடி. “இங்கேலகவதநுபவம்பண்ணுகையாலே அவர்கள் சீரியர்” என்றதற்கு

ததுலவம்பண்ணுகையாலே சீரியர்கள். † “சீதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்னக்கடவதிறே. இப்பத்தை யப்பஸிக்கவல்லார், என்னைப்போலே அவனிருந்ததேசத்திலே போகப்புக்கு, வலஹாநியாலே நவெழியிலே விழுந்து நொவுபடாதே உகந்தருளின தேசத்திலே புக்கு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள். இவர்கள்ஜம்ங்கள் கர்மநிவந்தநமா யிருக்கச்செய்தே அவனுக்குறுப்பாகையாலே முக்தஸாரத்திலுங்காட்டில் ஸ்லாக்யம். ஆஸரி தார்த்தமான லகவதவதாரம்போலே ஸ்லாக்யமென்கை. (கக)

பிரமாணம் - சீதனையே இத்தயாதி. ஸ்ரீதளஸ்வராவனுனைவனையே யநுவலிக்கப்பெற்றவர் நித்யஸூத்ரி
களிலும்கனத்தவர்களித்யர்த்தஃ. இத்திருவாய்மொழியில் அர்த்தாநுகுணமாக வலமருளிச்செய்கிறார்-
இப்பத்தை யப்பயஸிகீக இத்தயாதி. ஹவதவதாரம் ஐச்சிகமானசயாலே யொளியவர்க்கும், கர்மநிபக்
தக ஜகமாக்களான இவர்கள் சிறக்கக்கடுமோ? என்ன - இவர்கள் ஜம்ங்கிகள் இத்தயாதி. ஸந்தருஷ்
டார்த்தமாக உக்தார்த்தத்தை ஸந்திரிகிரிக்கிறார் - ஆஸ்ரிதார்த்தமான இத்தயாதி. காமங்களாயிரத்துள்
இவைபத்தும் திருவுல்லவாம் சேமங்கொள் தென்னகர்மேட்செப்புவர் - பிறத்தே - சிறந்தார் இத்
யங்வயஃ. “ஸஹஸு ஸாஹஸு ஸஹஸுஜை டெவொநாஸஹஸு வாநு ! ஸஹஸு ரீசு
டொடெவொவிஸுராடுவொகிமாடி” ஐதி ஹாரதெ. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — சுருங்குநி: ப்ருதிஹதஸ்தவஸவ
வெஹாடினாம்புபுத்த: கிநலாவிதா ஹிபுரெஸா. தஜோமுகாசிகிபுத்த
யஸவாஹ யாயாங்கஜெதுகயபஹவகெஸகெநு ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — ஸூரிக்ஷாஸூத்ரி தாநா
 சீவகரணரஸாநெதஷ ஸாஸூஷகக்ஷா தவபூஸாஷக்ஷாஸூக்ஷவபூதயா
 ஞாநாணாவதவக்ஷாஸு । ஷிவஸூநொவஸத்ரா ஸூஷிநிஸாஸூவிநாராயண
 க்ஷா ஷத்ராஸூஸூரிதாநாஸவசிஸூரிநிதீபூஹகாரெஸநூஜஃ ॥

திருவாய்மொழி } மாநலத்தால்மாறன் திருவல்லவாழ்புகப்போய்த்
நூற்றந்தாதி. } தானினே தனவிழ்த்தவ்வூர்தன்னருகில் - மேல்நலங்கித்
தன்பமுற்றுச்சொன்னசொலவுகற்பார்தங்களுக்குப்
பின்பிறக்கவேண்டாபிற.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

† திருவிருத்தம்-எக.

† (நெடுவந்தி) உவமஞ்ஞாநதுகீயா. (நெலாயுண்டு-சோநி) உதுநயம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—பிறந்தவாறு: ப்ரவேஸம்.

ஆ—(பிறந்தவாறும்.) இப்படி சிரீவரமங்கலநகர் திருக்குடந்தைத் திரு வல்லவாழ்களில் எம்பெருமானோடு யயாமநோயம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறுமையாலே அவஸந்நராய் ஆழ்வார்; எம்பெருமான் ஸ்ரீமதுதரையிலேவந்து வஸுதேவர் திருமகனாய் பிறந்தருளினபடியையும், ஸகலமதுஜயநவிலையதாங்கதனாய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளின படியையும், அஸேஷஜநமநோதயநஹாரியாய் அதிதைவாதிமாதுஷமான திவ்யசேஷ்டிதங் களைப் பண்ணினபடியையும், மற்றும் மத்ஸ்யகர்மாதிரூபண அவதீர்ணனாய்ச் செய்தரு ளின திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காணப்பெற்றிலேன்; இனி “அவற்றைபதுஸந்திக்க வேணும்” என்றுபுக்கு மிகவும் ஸியிலனாகாதின்றேன்; அந்தஸ்யியல்யத்தைப்போக்கி, அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ஸரணமாகப் பற்றிமுடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், திருவல்லவாழில் எம்பெருமானோடே பரி மாறவேண்டியிருக்கிறபடிகளை நெடும்போது மநோயித்து அப்படிபெறுதே மிகவும் அவஸந்நராய், திருவடி ராமாவதாரத்தில் ஸக்தனாயிருக்குமாபோலே ஸகவத்குணசேஷ் டிதாதிகள் எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே ஸக்தராகையாலே ஸ்கேதத்தில் திருவடியிற் காட்டில் விலகண்ணரான ஆழ்வார், ஆஸிரிதர் வாழும்படியும், அவர்களுக்கு விரோதிகள் மண்ணுண்ணும்படியுமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும், மற்றும் எம்பெருமானுடைய திவ் யாவதார சேஷ்டிதங்களையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் அதுஸந்திக்கவென்று புக்கு மிகவும் ஸியிலராய்; அந்தஸ்யியல்யத்தைப் போக்கியருளி, தரித்துவின்று தேவரீரை அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ஸரணமாகப் பற்றி முடிக்கிறார். ஆழ்வார்தாம் எம்பெருமானை விஸ்ஸேஷித்திருக்கிறதையையிலே க்ருஷ் ணாவதாரகுணசேஷ்டிதாதிகளும் மற்றுமுண்டான எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டி தாதிகளும் ஸூத்திஸ்த்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நவிய, அவற்றாலே மிகவும் அவஸந்நராய்; இவ்வவஸாதம்திரும்படி உன்திருவடிகளிலே வந்துசேர்வது என்றென்று எம்பெருமானைக் குறித்துக் கூப்பிடுகிறார் என்றமாம்.

ப.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி திருவல்லவாழிலே யநுலவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே ஆர்த்தராய், “நினைந்திருந்தேசிரமந்திரந்தேன்” என்கிறபடியே அவனுடைய ஸர்வாவதாரஸித்தமான குணசேஷ்டிதங்களை யதுஸந் தித்து, யரிக்கப்பார்த்து; க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி வ்ருத்தாந்தத்தையும், அலி மதவிஷயவ்யாபாரத்தையும், ஸாலசேஷ்டிதங்களையும், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க் கத்தினுடைய அந்தர்ப்பேதத்தையும், அதிமாதுஷசேஷ்டிதங்களையும், ஸ்த்தித்தயாஸந் யயநாதி வ்யாபாரத்தையும், ஆந்தரமாகவும் ஸாஹ்யமாகவும் ப்ரகாஸாப்ரகாஸகரத்வத் தையும், ஸர்வாயுகத்வ ஸூசகமான ஸ்ருஷ்டிவ்யாபாரங்களையும், அர்த்தியாயும் தன் னபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளு மாகாரத்தையும், ஆபுரிதவிஷயத்தில் அருந்தொழில் செய்து உபகரிக்கும்படியையு மதுஸந்தித்து, அவைதானே அப்ராப்திதசையில் ஸ்யாயில் யாவஹமகையாலே ஆர்த்தராய், “உன்னுடைய சேஷ்டிதாதிகளை நான்நிலைவின்று அது லவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்” என்று அபேக்ஷித்து, அவன்திருவடிகளிற்பிறந்த

உபாயவிஸ்வாஸம் யாவத்ப்ராப்தி யதுவர்த்தித்தபடியை யருளிச்செய்து, இப்படி உபாய ஹதனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்த்யத்தை நிரூபித்துத்தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், “திருவல்லவாழிலேபுகவேணும், பரிமாற வேணும்” என்று மனோரூபித்தபடி பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்தரானொன்று நின் றது-கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - அவனுடைய குணசேஷ்டிகா திகளை யநுஸந்திக்கப் புக்கு ஸிட்டுலரானவர்; இஸ்ஸையில்யத்தைப் போக்கியருளி, தரித்துவின்று அநுஹிக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று ஸாணம்புகுகிறார். திருவடி ராமாவதாரத் திலே ஸக்தையிருக்குமாபோலே, இவர் எல்லாவதாரத்திலுமுண்டான குணசேஷ்டிகாதிகளிலும் ஆழங்காற்படவல்லாயிருப்பார்; “மண்ணைமுன்படைத்துண்டுமிழ்ந்து கடந்திடந்துமணந்தமாயங்கள்” என்றாரிதே. திருவடியைப்போலன்றியே, ஹவத்ப்ர ஸாதமடியாகவந்த ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையராகையாலே, திருவடியிற்காட்டில் விலகா ணர் இவர். அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேஷிதம் பெறநினைத்தவர், அங்குக்கிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார். விஷவங்களிலுமிழந்தார்க்கு இழவுதிர்க்கிற விடமாயிருக்க, அவதாரங்களிலே போருகையாவதென்? என்னில்,—அர்ச்சாவதாரத்தில், அதிந்தரியனைதன்னை ஸம்ஸாரிகள்கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வாபேஷிதங்களை யுங் கொடுக்கையுமொழிய, குளிரகோக்குதல் வினவுதல்செய்யக்கடவதன்றாக ஸங்கல்பித் திருக்கையினாலே, “ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பங்குலையுமப்படி அதிரிபந்தம்பண்ணக் கடவோமல்லோம்” என்று, “ஸம்ஸாராகுஷ்டாஹி த்யாவாஸாவாரிஷ்டவாஜே” என்றக்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே. அதுவும் தீர்த்தம்ப்ரஸாதிக் கையாலே, “பல்விலைபட்டுத் தெறித்தது” என்றுகூப்பிடுகிறார். இது ஆழ்வான்நிர்வா ஹம். “உண்ணப்பிரிந்து நோவுபடுகிறஸமயத்திலே உன்னுடைய குணசேஷ்டிகாதிகள் ஸம்ருதிவிஷயமாயின்று நவியாசின்றது, இவ்வவஸாதந்திரும்படி உன் திருவடிகளிலேவந்து சேருவது என்றென்கிறார்” என்று பிள்ளை திருநறையூரையருள்ளிட்டார்நிர்வாஹம்.

ஈதி.—“திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகு அங்குநிற்கிறவனோடே பரிமாறவே ணும்” என்று மனோரூபித்துக்கொண்போக, கால்நடைதாராமல் நடுவழியிலே விழுந்து கிடந்து கூப்பிட்டார்; இனி “இவ்வளவில் குணநூலம்பண்ணியாகிலும் யரிப்போம்” என்று பார்க்க, அதுதானும் பேற்றோபாதியரிதாம்படி ஸா, ஹ்யத்தைவிளைப்பிக்க; ஸர் வாவஸ்த்தைகளிலும் - உண்ணப்பிரிந்துநின்றாலும் யரித்துநின்று குணநூலம்பண்ணவல் லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே ஸாணம்புகுகிறார்.

ருஷிக்ருக்குண்டான ஸம்ஸாரலயத்தோபாதியும்போருமாயிற்றுஆழ்வார்களுக்கு ஹவத்ப்ரஸாதத்தால்வரும் க்லேஸம்; அவர்கள் தந்தாம்பேற்றுக்குத் தாந்தாம் சிலயத்நம்

பிறந்தவாறுப்ரவேசே, திருவல்லவாழிலேயென்றுதொடங்கி கூப்பிட்டார் என்னுள வும் உத்தாறுவாதம். இனி இவ்வளவில் என்று தொடங்கி, ஸாணம்புகுகிறார் என்னுமளவாக ஆழ்வான் நிர்வாஹத்திலே ஸங்க்ரஹஸங்கதி. குணநூலம் பண்ணியாகிலும் என்ற விடத்திலே— “கோவிந்தன் குணம்பாடி-ஆவிசாத்திருப்பேனே” என்றத்தையும், “சூஸம்ஸெயம்ஹரிபெருஷ்ட ஸூபிபூரோபூவாஹி தெவகிஃ இத்யாதியையும் அநுஸந்திப்பது. “ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும்” என்றதின் விவரணம் - பிரிந்துநின்றாலும் என்றது.

மற்றும் ஹவத்ப்ரஸாதத்திலே கைவைத்திருப்பார் பலருமுண்டே, அவர்களுக்கு இவ்வாற ருமை காண்கிறிலோமே? என்ன - ருஷிக்ருக்கு இத்யாதி. இத்தால் - ருஷிகள் முதலானார்க்கு ஸம்ஸார

பயமாந்தமொழிய லகவத்விஹத்தால்வரும் க்லேஸமிலிலையென்றபடி. இருவரும் லகவத்விஷயத் திலே அவ்வயித்திருக்க, அவர்களுக்கு இல்லாமல் போவானென்; ஆழ்வார்களுக்கு பகவத்விஹத்தேய முண்டாவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே, இரண்டிக்கும் ஹேதுவை அருளிச்செய்வதாக; ருஷி களுடையவும் ஆழ்வார்களுடையவும் ப்ரதிபத்திஸீர்த்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள்நத்தாம் இத் யாதி வாச்யவ்யயத்தாலே, “ஸ்வப்ரயதத்தாலேபேறு” என்றிருக்கை-ருஷிகள் ப்ரதிபத்திஸீர்த்தை யாலே, “நாம் அநுவட்டித்தவபாயம்முற்றி க்ரமத்திலே ஸலிக்க வேண்டாவோ” என்று அவர்களுக்கு விஹம் பொறுக்கலாயிருக்கு மென்றும்; ஆழ்வார்களுக்கு அவர்களைப்போலே தங்கத்தலையிலேயும் சில வண்டாய், அது பகவமாய்ப்பெற்றவேண்டுமென்னு மதில்லாமையாலே விஹம் பொறுக்கமாட்டார் களென்றும் அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களுக்குத் தங்கள் இயாதிவாச்யவ்யயத்தாலே. இவர்களுக்கு அப்படிமுற்றி ஸலிக்கவேண்டுவதென்றின்னிக்கே யிருப்பானென்? என்ன - அவனடியாலே இயாதி. அன்னிக்கே, “இவர்களுக்கு அங்கன்” இயாதிவாச்யவ்யயத்தாலே. “அஸோகவரிசையில் பிராட்டியைப்போலே” என்ற அவனோடு ஒப்புச்சொல்லலாமோ? என்ன - நவலீதா இயாதி. இத்திருவாய்மொழியிலே - க்ருஷ்ணாவதாரம் சொல்லாநீங்க, அவதாராத்ரங்கனையும் சொல்லவா நென்? என்ன - ஹாவொநா.நுசு, இயாதி. “ஹொஹொஹொ வரஹொராஜநக வயிநிதூலாதிஷித: | ஸகிஸூநியதாவீரஹாவொநா.நுசு.மஹி” மதூர தாஸீராராயணை. கீழ்ப்புன்று திருவாய்மொழிகளிலும் - அர்ச்சாவதாரத்தை யருளிச்செய்தவர், அத்தைவிட்டு இங்கே விபவங்களிலே வருவானென்? என்ன - அர்ச்சாவதாரத்திலே இயாதி. தம்பேகவிதமாவது - குளிரகோக்குதல், அணைத்தல்முதலானது. ரஸோத்தி - விபவம் இயாதி. இதுவுதிர்க்கிறவிடமாயிருக்கவென்றது - அவதாரங்களில் பிற்பட்டார்க்கும் அநுபாய்யமாப்படி ஸதாஸந்திவிதமாகையைப்பற்ற. ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம்துலையும்து. என்றவிடத்திலே - “கூரத்தாழ்வான் ஆர்த்தராய் ஸரணம்புக, பெருமானாயிரங்கி ‘மூன்றுகாளைக்குவீடுதேதோம்’ என்ன, ‘ஆழ்வான் திருமதிளுக்குப்புறம்பானார்’ என்றகேட்டு உடையவர் ஒடிச்சென்று, ‘ஆழ்வான், நாம் இங்கேயிருக்க உமக்குப் பரமபத்தேபோகவேண்டிற்றே’ என்ன, ‘அடியேன் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே மறந்தேன்’ என்ன, ‘ஆகில் காமம் ஸரணம்புகுந்தால் இன்னம்சிலகான் ஆழ்வானை இங்கேவைக்க இரங்குவார்’ என்று திருவாசலளவும்சென்று, ‘ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பத்தை

ப்ர:—விஷுவாநாதன வந்ததென்பது [கடி] “விநாயகிமொலிந்”

குலக்கவெண்டா' என்றமிண்டருளினார்” என்றுபிரஸாதிப்பர். அதாவது - காஞ்சேரவந்தோன்றிப் பெருமானை இரண்டொர்த்தைசொல்லுவாராகப் பண்ணலாமோவென்றுகருத்தது. “ராஜோதிநடூசி ஹாஷ்டதே”, “நக்யஜெயங்கயக்ஷுந”, “வனதஅ துரி” இய்யாதி. அந்நிப்பந்தம்பண்ணக் கடவோமில்லோம் என்கையாலே - நாம்நிற்ப்பந்தித்தால் செய்வார் என்னுமிடத்தோற்றுகிறது. விஹ வாந்தாங்களிலீட்டு க்ருஷ்ணவதாரத்திலே போருதைக்குறேது - பாத்யாஸத்தியாலே யென்று. “பாத்யாஸத்தியாலே” என்றத்தை ஆப்தஸம்வாதமுதேகே விவரிக்கிறார் - இவ்வாய்வார்கள் இய்யாதி. பட்டரைக்கேட்கவேன்றது - பட்டரைஞ்சீயர்கேட்கவென்றபடி. செவ்வாய்க்கீழமைமுற்படப்பெற் றிலோம் என்றவிடத்திலே - “ராயெகவெவபூராலரவனவாராயெரிவெலிசரவெரிஹமீய தாரெ | ஸுக்ஷ வ்யவாரொஜநிவிஸ்வதியூரம் வராக்ஷுஸொயம் ஹவானுக்ஷுரெ” என்றது அநுஸந்தேயம். விஸ்வதியூரம் - சதார்த்தஸ்யாம். செவ்வாய்க்கீழமை - செவ்வாயினுடையசாரம். பாத்யாஸத்தியாதாமன்றிக்கே, பரியவேண்டும் ஹேதுக்களுண்டாகையாலும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலேபோந்தாரென்கிறார் - இனித்தான் இய்யாதி. வன்னியமறுத்திருப்பதொருகுடி - குறும்பரான ஸத்ருக்களைச் சேதித்திருப்பதொருகுடி. மிகையாம்படி - அதிகமாம்படி. ஒருமார வெழுத்தாக்கிக்கொண்டிருப்பர்களென்றது - எல்லாரையும் அடியையாக்கிக்கொண்டிருப்பர்களென்ற படி. ஒருமாரவெழுத்தென்றது - மார்வெல்லாமோரொழுத்தென்றபடி. இவ்விடத்திலே-“வபூஜிதௌ ஷிவிஜெஹுஜஉரொவிந்யுஷகிஷாஸு | தனாஜித ஹணஜெஹுவஜாஸ்யுஜிதௌதௌஷு யு” என்கிறது அநுஸந்தேயம். ரக்ஷகரானவர்களென்றது - நம்பிமுத்தியாரனை. இவைகளெல்

“இவர் அவனுடைய அவதாரங்களையும், ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும், † “தாயம்மகிழ வொண்ணாந்தளரத் தளர்நடைநடந்த” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரீதரைவழிவிக்கவும் அநாமுத்ரையழிச்செய்யவும் அடியிட்டு அப்படி வளர்ந்தருளின கிருஷ்ணாவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்து மிகவும் சரிசிலரானவிவர்; யாரித்துரின்று உன்னை யநுஸந்திக்கவல்லேனும் படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனை ஸரணம்புகுகிறார்” என்று ஆழ்வான் பணிக் கம். அன்றியே, ‘விஸ்வலக்ஷ்மயத்திலே உன்குணங்கள் புத்திவந்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அத்தாலே நெருக்குண்டு னோவுபடுகைதவிர்த்து, உன் திருவடிகளிலேவந்துசேர்ந்து உன்னைக் கிட்டி யநுலவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்’

ப்ராஸ்கிக்ச்களை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டினவகந்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மூன்றகி வாஹமருளிச்செய்வதாகத் திருவுன்னம்பற்றி. மூத்த இத்திருவாய்மொழி ப்ரமேயக்களையெல்லாம்சோப் பிடித்துக்கொண்டு ஆழ்வான் கிர்வாஹத்தை யருளிச்செய்கிறார்—இவ்வவனுடைய இப்பாதி “கொப் பூழ்ச்செந்தாமராமேல்” இப்பாதிதையப்பற்ற - ஜகதல்லந்நட்டியாதி வ்யாபாரங்களையும் என்றது. ஒன் னர் - ஸத்தருக்கன். “வதுவைவார்த்தையுன்” இப்பாதிதையப்பற்ற - ஆஸரிதவைவாழ்விக்ஷவும் இப் பாதி. ஸியிலரான இவரென்றது-விராஹதசையில் அநுஸந்தாகமாகையாலேவொதகமாக, ஸியிலரானவ ரென்னுதல்; “நினைதொறும் சொல்லந்தொறும்செஞ்சிடித்தும்” என்றுஹோக்யதையாலே ஈடுபட்டு ஸியிலரானவரென்னுதல். “காகணையிசைகம்பிரான்” இப்பாதிதையப்பற்ற - காணம்புதுகிறீர் என் றது “நின்றநின்றநினைகின்றேன்” இப்பாதிதையப்பற்ற - ஆழ்வான் கிர்வாஹம். “என்கண்கட்டுத் தின்கொள்ள” இப்பாதிதையப்பற்ற - எம்பார்கிர்வாஹம். “செய்துபோனமாயங்களும்” என்றத்தைப் பற்ற - பின்னான்கிர்வாஹம். ஸம்ஸுஸு இப்பாதி - “ஸொஹொந்யுஜிவஜ்ஜாஸுஜுதலி ஹொநவாணிநா । ஸம்ஸுஸுஜாஸுஜுதலித்ராஸுமாயாஸ்வரிஷுஸுஜெ” உதி வணுடுமெஸ. தெரிந்துணர்வு இப்பாதி - பேரியதிருவந்தாதி, எண்பத்திரண்டாம்மாட்டு. [தெரிந் துணர்வொன்றின்மையால்] - “ஹவலிஷயடுவொடுவொடுஸுஸு” என்றிருக்கத்தக்க விஸத ஜ்ஞாகம் எகதேசமுமில்லாமையாலே. [தீவினயேன்] - அநுபவத்தாலே யடிக்கமுஞ்செபறக்கடவ காலத்தைப் பாழேபோக்குகைக்கிடான துஷ்காரத்தைப்பண்ணின நான். [கர்த்தருவிலம்மனை] - மறைத்த ராகுஸுருபத்தையுடைய மாயாமருகத்தை. காகைக - மறைக்கை. உருவில் - ரூபத்தை யுடைய. ஸம்மனை - அந்தமானையென்றபடி. [அஞ்ஞான்று] - பிராட்டி “பிடித்துத்தாவேணும்”

† பெரியாழ்வார் திருமொழி - க, எ, கக.

என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸ்ரீவேஸ்வரன் க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளாரின்றான்” என்றகேட்டு, ‘அங்கே யசோமனோரயம் நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாம்’ என்று தேற்குத்திருவாசலாலே சென்றுபுக, ‘இப்போது இங்ஙனே வடக்கிற்றிருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேறவெழுந்தருளிான்’ என்றகேட்டு விழுந்துகிடந்து கூப்பிடுகிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார்.

முதற் பாட்டு.

பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதங்கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள்காட்டியிட்டேச் செய்துபோனமாயங்களும்
நிறந்தணாடுபுக்கேனதாவியை நின்றநின்றருக்கியுண்கின்ற இச் சிறந்தவான்குடரே! உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே?

ஆ.—அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக அப் பாக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடேகூட வந்து அவதரித்ததும்; பூதநாதிப்ராதிபக்ஷங் கள் மாயும்படியாகவும், நவநீதசௌர்யாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே அநுகூலர் வாழும்படி யாகவும், வளர்ந்தபடியும்; பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான ஸாரதஸேநையை யணிவருத்தும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப்பண்ணியும், இப்படிசெய்த சீர்மையறியாத துர்த்தேசத்திலே யிராதே யெழுந்தருளின ஆஸ்சர்யங்களும்; விரஹவ்யஸநத்தாலேயறவவஸந்நமான என் னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலே புக்கு விடாதேகின்ற ஸ்ரியிலமாக்கி முடியாநின்றது; அபரிச்சேத்யமான அழகையுடைய உன்னைக் கிட்டுவதென்றேவென்று எம்பெருமானைக் குறித்துக் கூப்பிடுகிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே தொட்டு ஸ்ரியிலமாக்காநின்றன, இந்தஸாயில்யம் நீங்க யறித்துநின்று உன்னை அநுஹிப் பது என்றென்று, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ராதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பிறந்தவாறும் என்று தொடங்கி] - அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக அப்பாக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தோடேகூடவந்து திருவவதாரம்

என்று அர்த்தித்த அக்காலத்திலே. [பிந்தொடர்ந்த] - பின்பற்றிப்போன. [ஆழியங்கையம்மாளை] - கையேவாத்திலகப்படாத அருகாழிமோதிரத்தோடேகூடின அழகியதிருக்கையையுடைய ஸ்ரீவேஸ் வரனை. [எத்தாதயர்த்த] - இலையபெருமானும் உதவப்பெருதனியையிலேயுதவி மங்களாஸாணம் பண்ணி ஸ்துதிக்கப்பெருதே யறிவுசெட்டு. [கீழ்க்கண்டெல்லாம்] - கீழ்க்கறித்த அனாதிகாவமெல்லாம். [வானாவிருந்தொழிந்தேன்] - வயர்த்தமேயிருந்துவிட்டேனெனியர்த்தம். திருநீலம் இத்தயாதி - ஸௌந் தர்ய ஸௌருமார்யாதி ஸம்பத்தையுடைத்தாய் நீலாத்மயோவேயிருக்கிற திருமேனியோடேகூட, “இவ்வடிவழகுக்கு என்னதீங்குவருகிறதோ” என்று என்மன்னெனது யாமிக்குப்படி ஸம்ஸாரத் திலேவருவாரோ இத்தயர்த்தம். தாயர்மகிழ் இத்தயாதி - பெரினாந்நார்த்திருமேனியி. பெத்ததயான யசோதையும் அவனோபாதி ஸ்ரேஷ்டிகளானவர்களும் ய்ரீதராய்யடியாகவும், கம்ஸாதிசுளான ஸத்ருக்கள் ஸ்ரீக்கும்படியாகவும் தளர்நடைநடந்தவென்பதடி.

பண்ணினபடியாலும், பூதநாதிப்ராதிபகும் மாய்ந்துபோகும்படியாகவும் நவரீதசௌர்யாதி தீவ்யசேஷ்டிதாதிகளாலே அறகலர்வாழும்படியாகவும் வளர்த்தருளினபடியாலும் பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான ஸாரதஸேனையை அணிவகுத்து 'ஆயுதமெடேன்' என்றுவைத்து ஆயுதமெடுத்தும், பகலே இரவாக்கியும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப்பண்ணியும், இவ்வழிகளாலே ஆஸ்ரிதர்பக்கல் நீயிருக்கும்படிகளைக்காட்டி இப்படிசெய்த உன் சீர்மை யறியாத துர்தேஸத்திராராதே எழுந்தருளின ஆஸ்சர்பங்களாலும். [நிறந்த னூடுபுக்கு என்றுமேலுக்கு] - விரஹவ்யஸத்தினாலே அற அவஸந்நமான என்னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலேபுக்கு விடாதேநின்று ஸரியிலமாக்கிமுடியாநிற்பதும்செய்த அபரிச்சேத்யமாய் சிறந்திருந்துள்ள இவ்வழகை யுடையவனே! பிரியாதபடி கிட்டுவது என்றென்கிறார் என்றமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி சேஷ்டிதங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

பிறந்த - ("கஜாயபோநு", "நாராயணாஜி", "சுஜோவிஸநு" என்ற கிறபடியே அகர்மவஸ்யனுய்வைத்து அஜஹத்ஸ்வஹ்வனுய் ஆபுநிதஸம்ரகக்ஷணர்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனுய்) பிறந்த, ஆறும் - ப்ரகாரமும், வளர்த்த - (கைக்கேழே காந்தேழே விஜோதிகளழியுப்படியாகவும், ஆபுநிதரவிமாதித்த த்ரவ்யமே யாரகமாய்ப்படியாகவும்) வளர்த்த, ஆறும் - ப்ரகாரமும், பெரியபாரதம் - மஹாலாரதத்திலே, கைசெய்து - படை யைக்கைவகுத்து, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களைவர்க்கும், திறங்கள்-விஜயோபாயப்ரகாரத்தை, காட்டியிட்டு - ப்ரதர்ஸிப்பித்து, செய்து - (ஆபுநிதர்க்கு உபகரித்தும், அநாபுநிதரை யழியச்செய்தும்) அவதாரகார்யம் சமைந்து, போன-* தன்னுடைச்சோதியேறப்போன, மாயங்களும் - ஆஸ்சர்பப்ரகாரங்களும், நிறந்தன் - மர்மமான ஹ்ருதயப்ரதேஸத்துக்கு, விட்டு - உள்ளே, புக்கு - ப்ரவேசித்து, எனது-என், ஆவியை - ஆத்மாவை, நின்று நின்று - க்ருஷ்ணந்தோறும் நின்றுநின்று, உருக்கி - த்ரவத்ரவ்யமாக்கி, உண்கின்ற - க்ரஸியாகின்றன; இ-எனக்கு நித்யஸந்நிஹிதமாய், சிறந்த - அநுருபமாய், வான் - அபரிச்சேத்யமான, சுடரே - தேஜஸ்ஸை யுடையவனே! (இந்தஸ்வஹ்வங்களை ஸரியிலனாகாமல் நின்று அநுவிக்கலாம்படி), உன்னை - உன்னை, என்றுகொல் - என்றோ, சேர்வது-சேர்வது.

இ.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே நவியாகின்றன, யறித்து உன்னை யநுஸந்திப்பதென்று? என்று, இத்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பிறந்தவாறும்]-இவர்க்குமுன்று அவஸாதமுண்டு-"எத்திறம்" என்றும், "பிறந்தவாறும்" என்றும், "கண்கள்சிவந்து" என்றும், "முன்றிலும்அவ்வாறுமாஸம்மோஹித்துக்கிடந்தார்" என்றப்ரஸித்தம், "சூலிவபு-௮-௧௦-ஹிமா-த-நா" என்று-தோஷஸ்ப்ரஸத்தைப் பற்ற ருஷிசொன்னான்; ஆஸ்ரிதர்க்காக கர்வவாஸம்பண்ணினானென்கிற மஹாகுணத்தை இழக்கவாண்ணாதென்று - இவர், பிறந்தவாறு என்கிறார். அகர்மவஸ்யனுயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதாதுக்ரஹமேஹேதுவாகப் பிறந்தபடி. அப்ராக்ருஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிப்படி. அஜஹத்ஸ்வஹ்வனுய் வந்துபிறந்தபடி. அவதாரங்களில் ஈடுபடுவாரளவுடையவர்களிறே, "தஸ்யூயாராவரிஜாமணிபொயிடி". "பிறந்தவாறு" என்றால்,

“வளர்ந்தவாறும்” என்னமாட்டாதே அதுதன்னையே ஆவர்த்தித்து ஈடுபடுகை - வாரிஜா நனியிதே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு, பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்குமாபோலே, அவனுக்கேயிதே ஒளிவிடுகிறவருவது; “ஸூஉபெரயாநுலவகி ஜாயிராநஃ”, “ஜநகரீபுவரெழிவ்யூ” என்று அவன்றானும் மதித்திதேயிருப்பது. [வளர்ந்தவாறும்] - பூதநாதிப்ரதிபக்ஷம் மாயவும், சுவரீதசௌர்யசேஷ்டிதாதிகளாலே அதுகூலர் வாழவுமிதே வளர்ந்தது; பூதநாதிகளுயிர் மாலவும், யசோநாதிகள்வெண்ணெய் மாலவுமிதே வளர்ந்தது. ப்ரதிகூலர் உயிரும், அதுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யமுமே யாரகமாகவளர்ந்தபடி. [பெரியபாரதம்] - வால் யத்தில் தன்னேநோக்கினான், பக்வனான்பின்பு ஆஸ்ரிதரைநோக்கித்திரிந்தான். பிறந்து வளர்ந்து பெரியபாரதம்கைசெய்தென்னுதொழிந்தது - தனித்தனியே ஆழங்காற்படுகிற படி தோற்றுக்கைக்காக. [பெரியபாரதம்] - மஹாபாரதமென்கிறார். [கைசெய்து] - அபரிச்சேத்யமான லாசதஸேனையை கையுமணியும்வகுத்து யுத்தம்பண்ணுவித்தபடி. [ஐவர்க்குத்திறங்கள்காட்டியிட்டு] - “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், எதிரிகள்மர்மத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியும், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் ரீபண்ணியிருக்கும் ஓரங்களை வெளியிட்டும். [செய்துபோன மாயங்களும்] - உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படியாகவும், உகந்தார் உன்படிகளையறவ வித்துவாழும்படியாகவும் பண்ணி; உன்சீர்மையை யறியாதே ஸஜாதியுத்திபண்ணும் துர்தேஸத்திலிராதே, போன ஆஸ்ரீயசேஷ்டிதங்களும். அவதரித்தவோபாதி ப்ரியம் போரும் இவர்க்கு எழுந்தருளினதுவும், “கூகூவாஹாராவதாரணம் வ்யயிவ்யூஃ வ்யயூ லொவநஃ! ரொஹலிகூவாஜமதவ்யூமதஃஸம்ஸாநஃ” [நிறந்தனுடுபுக்கு] - தோற் புரையேபோகாதே மர்மத்திலேபுக்கு. துர்யோயநாதிகள்ஸரித்துப்போனார்கள், பாண்டவர் கள்ராஜ்யம்பெற்றுப்போனார்கள், இவரை அந்தஸூனசேஷ்டிதங்கள் மர்மத்திலேஸரியா சின் றது. [எனதாவியை] - விரஹத்தாலே அவஸந்நமான என்னுதமாவை. எல்லாரும் மஹா லாசதத்திலேகேட்டு யரிக்கிறதிதே. [நின்றதுகின்ற] - இடைவிடாதே நின்றது. [உருக்கி உண்கின்ற] - ஸியிலமாக்கி முடிக்கின்ற. முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவுமொட்டாதே ஸகிபபடி. [இச்சிறந்தவான்சுடரே] - நாட்டுக்கு “பாமபதத்தேரப்போனான்” என்று போராய், இவருள்ளேபுகுந்தான். தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான அழகையுடையவனே. [உன்னை இத்தயாதி] - உன்குணசேஷ்டிதாதிகளாலே யழிகிறவென்னை, நினைத்து யரிக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்னுதல்; பிரியாதபடி கிட்டுவதென்றென்னுதல். பிறந்தவாறென்றுதொடங்கி - எனதாவியை - உருக்கிஉண்கின்ற என்று நிர்வஹித்துப் போருவது. ஒருதமிழன், [பிறந்தவாற்றாலும் என்றுதொடங்கி - செய்துபோனமாயங் களாலும் - உருக்கியுண்கின்ற - இச்சிறந்தவான்சுடரேயென்று] - அவன்பக்கவிலேயாக்கி நிர்வஹித்தான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங் க்ரஹேண அருளிச்செய்யாரின்றுகொண்டு; உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத் திலேதொட்டு ஸியிலமாக்காரின்றன, இஸஸாயில்யம் நீங்கி உன்னை யரித்துகின்ற நான் அங்ஸந்திப்பதேப்போதென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—பிறந்தவாறும் இத்தயாதி. “பிறந்தவாறும்” என்று தொடங்கி, “உருக்கி யுண்கின்ற; உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே” என்கிறவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இக் திருவாய்மொழியில் இத்தயாதி.

[பிறந்தவாறு] - மாதாபிதாக்களுக்குக் காற்கட்டறும்படியிறே பிறந்தது. தன்னைப் பெற்றவர்களுடைய வந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டேவந்து பிறப்பாருமுண்டோ. “இவனிறே நமக்குக் காற்கட்டானான்” என்றிருந்தார்கள் அவர்கள்; அது பொறுக்கமாட்டாமை, “உங்களுடைய வந்தம் நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்றவிட்டான். * தந்தைகாலில் விலங்கறவிறே வந்து தோன்றிற்று - பிறக்கிறபோதே மாதா பிதாக்கள் காலில் கரந்தியை சிகிதலித்துக்கொண்டோணும் பிறந்தது. [பிறந்தவாறு] - பிள்ளாய்! பிறக்கிறபோதும் ஒரு விளக்கெரிந்தாலாகாதோ, தானே விளக்காகவிறே பிறந்தது. * ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்மணிவிளக்கிறே. [பிறந்தவாறு] - அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யரோ டோக் கப்பிறப்பது, பிறந்தால் ஆபுதிதஸம்ரக்ஷணமே தனக்கு ப்ரயோஜனமாயிருப்பது, அவர்கள் ஆபத்துப்படும்காலமே தனக்குப் பிறக்கைக்கும் காலமாவது, பிறவாரின்றால் தன் ஐய்வாய்த்திலோன்றும்குறையாமற் பிறப்பது, அப்ரர்க்குத் ஸம்ஸ்த்தாந்ததை இதரஸஜாதீய மாக்காநிற்பது, தன்ஜந்மத்தை யநுஸந்தித்தாருடையஜந்மங்கள் போம்படியாயிருப்பது, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. “நமக்காக இவர்கள் பினைபட்சே சிறையிருக்கும்படி இவர்களுக்கு இங்ஙனேபிறப்பதே” என்று ஈடுபாநிற்பதான படிசுளையெல்லாம் நினைக்கிறது.[பிறந்தவாறு]-“சூவிஹபுதிதஸு” என்கிறத்தைக்கொண்டு,தோற்றினவாறும் என்னுதோழிவானேன்? என்னில்,-- ஸம்ஸாரிகள் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுவர்

மேன்மைதோற்றவந்து பிறந்தானென்கிறார் - மாதாபிதாக்கள் இய்யாதி. மேன்மை தோற்றவந்து பிறக்கையாலே ஈடுபாட்டுக்குடலாக அருளிச்செய்கிறார் - தன்னைப்பெற்றவர்கள் இய்யாதி. இது - “பிறந்தவாறு” என்கிறவருடைய ஹார்த்தவாவம். அதாவது - எல்லாரும் தங்களைப் பெற்றவர்களுக்குப் பாசத்தை யுண்டாக்குவர்களொழிய, பாசத்தை யறுத்துக்கொண்டு வந்து பிறப்பாருண்டோ வென்றபடி. “மாதாபிதாக்கள்” இய்யாதி பூந்தினவாக்யவிவரணம் - இவனிறே இய்யாதி வாக்யவ்யம். மாதாபிதாக்கள்காற்கட்டு அறும்படி வந்து பிறந்தானோ? என்ன - தந்தைகாலில் இய்யாதி. * திருமொழி, எட்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு. ஸ்ரீவஸுதேவர்காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்தவித்தார். எடுத்தபாசுரத்துக்கு ரஸோக்தியாக அர்த்தம் - பிறக்கிறபோது இய்யாதி. கார்த்தி - முடிச்சு. நீர்மையும் தோற்றப்பிறந்தானென்கிறார் - பிள்ளாய் இய்யாதி. பிள்ளாயென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஈடுபாட்டிலே. வேறொருவிளக்கில்லையோ? என்ன - தானே இய்யாதி. அவன்தான் விளக்கோ? என்ன - ஆயர் இய்யாதி. பாசுரஸ்ய ஸ்பஷ்டோர்த்தம். பிறந்ததுமென்றதே, “ஆறு” என்றதற்கு வாவம் - அகர்மவஸ்யனான இய்யாதி. இவ்வாக்யத்தில் - “நகோகரோணிலிபிணி”, “வரித்ராணாய”, “படியபடியவியபிபுலு”, “சுஜோவிலுஹவ்யபாதா”, “ஜநகரோஹபிபுலு” இய்யாதி ப்ரமாணங்கள் அநுஸந்தேயம். இவர்வந்தம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனெஞ்சு நொந்திருக்கும்ப்ரகாரத்தை இப்பதத்திலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - நமக்காக இய்யாதி. இந்தவாக்யம் - நான்பொறுக்கமாட்டேனென்றுவிட்டான் என்றவந்தரம் அநுஸந்தேயம். அன்றிக்கே, “தன்னைப்பெற்றவர்களுடைய” இய்யாதிவாக்யவிவரணம் - நமக்காக இய்யாதி என்னுதல். ஆவிர்ப்பூதமென்கிறத்தைக்கொண்டு என்றது - “சூவிஹபுதிதஸு” என்று ருஷிசொன்னுப் போலையென்றபடி. தோற்றினவாறுமென்னுதோழிவானேன் - இல்லாதபிறவியைப்பிட்டு குணநாகம்பண்ணலாமோவென்றுகூட்டுவது. பரிஹாரம் - ஸம்ஸாரிகள் இய்யாதி. அதாவது - ருஷி, “சூவிஹபுதிதஸு” என்றது - அவதாரம் ஐச்சிகமென்கைக்காக; இவர், பிறந்தவாறுமென்றது -

ப்ர:—(பிறந்தவாறும்)—வனுடுமெடு[ந] “ததெதாவிடு”உதாதி[உ].

செயல்பாடுகளை [அ] எஸ்.ஜி.வெரவாஸா “தடிவலுனாஹா
தஸ் துதெவாநனாஹித் : । வரிஷஜீரநாநொநொவெவிபுஸாஜெஸாஹ
கஸிபுதாஸா”.

[illegible]

வளருகிறபோது நாட்டாரோடொக்க வளரத்தான் பெற்றதோ. [வளர்ந்தவாறும்] - பூதநாதி களுயிர்மாளவும், யசோதாதிகளுடைய ஸ்நேஹம் வளரவுமிறே வளர்ந்தது. “தாயர்மகிழ வொண்ணுர்தளரத் தளர்நடைநடந்து” என்கிறபடியே. * மீடறுமெழுமெழுத்தோட வெண் ணெய் விழுங்கிப்போய்ப் படிபுலபலசெய்திப்பாடியெங்கும் திரியவிதே அவர்கள் உகந்திருப் பது. [வளர்ந்தவாறும்] - இவன் கால் நெகேநெகே; ப்ரதிகூலருடவும் மாண்டது, அநு கூலருடவும் மாண்டது; § “போட்டத்துற்று” என்றும், ¶ “வேண்ணெய்விழுங்கிவெறுங் கலத்தைவெற்பிடைபிட்டு” என்றும் அநுகூலருடலேயிறே மாண்டது. இப்படி ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணவும், தான் நெய்யுண்ணவும், அநுகூலர் கண்ணுண்ணவுமிறே வளர்ந்தரு ளிற்று. [பெரியபாரதம்] - “மஹாபாரதம்” என்றிறே ப்ரஸித்தி. [கைசெய்து] - கையு மணியுமாக வகுக்கைதோடக்கமான பூசவுள்ளதெல்லாம் நினைக்கிறது. [ஐவர்க்குத்திறங் கள்காட்டியிட்டு] - அறிவுபிறப்பதற்குமுன்பு ஸத்தையே ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்குடலாயிற்று, ஸஹாவஸ்த்தாநயில்லையிறே திரிதேஜஸ்ஸுக்களுக்கு; பருவம் நிரம்பினபின்பு அநு கூலர்க்குக் கையாளானபடி. [திறங்கள்காட்டியிட்டு] - தூதுபோயும், ஸாரத்யம்பண்ணி யும், “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுத்தும், பகலையிரவாக்கியும், எதிரிகள் உயிரிலை களைக் காட்டிக்கொடுக்கை தோடக்கமானவற்றையெல்லாம் சோல்வகிறது. [செய்து] - இப்படிசெய்து. [போனமாயங்களும்] - ஆஹிதரக்ஷணத்துக்காக வந்து பிறந்து அவர்க ளுடைய ஆபத்துக்களைப்போக்கி யுபகரித்தால், “இது நமக்காகச் செய்தானிறே” என்று இருக்கையன்றிக்கே, இவன்தன்னோடே எதிரிமேபடியான ஸம்ஸாரத்திலேயிராதே,

வளர்ந்ததுமென்னாதே, “ஆறும்” என்றதக்குவாவம் - பூதநாதிகள் இத்தாதி. உகந்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-தாயர் இத்தாதி. ப்ரவெஸவனவாயெ-புலிவிதி. திம்புகளாலே தாய்மார்க்கு ஸ்நேஹம்

வளருமோ? என்ன - மீடறுமெழுமெழுத்து இத்தாதி. *பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, ஆறும்பாட்டு. ஓதநாபூதிகன்போலன்றிக்கேயிடற்றிலுறுத்தாமல். மெழு மெழுத்துள்ளையோடும்படி வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, புறம்பேபோய்த் திம்புகள் பலவுச்செய்து இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும் திரியவித்தாத்த. படிபு - திம்பு. பூதநாதிகளுயிர்மாள என்றத்தையும், யசோதாதிகளுடைய ஸ்நேஹம்வளரவும் என்றத்தால்ஹலிதமான கவீதகூயத்தையும் ரஸோக்தி யாக அருளிச்செய்கிறார் - இவன்கால்நெடுக இத்தாதி. உடலென்ற - ஸாரமும், உத்பத்தியும், ஐஸ் வர்யமும். ப்ரதிகூலருடல் மாண்டதோ? என்ன - போட்டத்துற்று இத்தாதி. §பெரியாழ்வார்திரு மொழி, மூன்றும்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு இது. ¶இரண்டும்பத்து, ஒன்பதாந்திரு மொழி, முதற்பாட்டு - வெண்ணெய்விழுங்கி இத்தாதி. [அட்டுக்குவிசோற்றப்பருப்பதமும் தயிர் வாலியும் நெய்யளறுமடங்கப்போட்டத்துற்று] - ஆக்கிக்குவித்தசோற்றுபர்வதமும், அதின்மேலேவிட்ட தயிரோடையும், நெய்ச்சேறுமுதலானவற்றையடங்கச் சடக்கெனவமுதுசெய்து இத்தயர்த. பருப் பதம் - பர்வதம். போட்ட - சீக்ரமாக. துற்று - அமுதுசெய்து. [வெண்ணெய்விழுங்கியித்தாதி] - தாழிகளில்வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, அதிருந்தபார்த்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்தென்றபடி. வெப்பு - கல்லு. கண்ணுண்கையாவது - கண்ணுலையறுவிலக்கை. பெரியபாரதம்கைசெய்து - மஹாபாரதத்திலே படையைக் கைவகுத்தென்று ஸப்தார்த்தம். கைவகுக்கையாவது - வ்யூஹம் பிரிக்கை. கையுமணியும்வதுக்கை - ஸேகையில் வ்யூஹம்பிரிக்கை. ஸத்தாமாந்ரமே ப்ரதிகூலநிரஸ ஹேதுவாமோ? என்ன - ஸஹாவஸ்த்தாநம் இத்தாதி. “பெரிய” இத்தாதிக்கு அவதாரிகை - பரு வம்நிரம்பின இத்தாதி. “திறங்கள்” என்றவஹுவசகார்த்தம் - தூதுபோயும் இத்தாதி. “திறம்” என்றது - ப்ரகாரம். விஜயோபாய ப்ரகாரமென்றபடி. “செய்து” என்றது - கீழ்ச்செய்தசெயல்களை.

ஓரளவிலே இங்குநின்றும்போன ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களும். “கூசுவாலாராவ தாரணாவ்யபிஷா: வ்யயு-வொவந: | கொஹயிதாஜமதவ ஃமதஹி ஸ்ராமஃதஹி ||” (கருத்வாபாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: - மோஹயித் வாஜகத்ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தமம்) - வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, அநுகூலர் கார்யங்களடையத் தலைக்கட்டி; ப்ரதிகூலரையடைய முடகோலுக்கு இரையாக்கி, அநுகூலரையடையக் கண்ணிலேவிழவிட்டு, உஹயகோடியையும் நோவுபடுத்தி; இங்கு நின்றும் போய்த் தப்பப்பெறுவதே! என்கிறது. “ஸ்ராமஃதஹி ||” (ஸ்வம்ஸ்த் தாநமுத்தமம்)-இங்குள்ளாரடங்கலும் எதிரம்புகோக்குமாபோலேயிறே அங்குள்ளாரடங்கலும் எதிரேறகப் போனபடி. [நிறந்தனுபேக்கு] - தோல்பரையேபோமதன்று, நிறத்திலே - மர்மத்திலே, நலிகிறபடி. [எனதாவியை] - அல்லாதாரடங்கலும் இவற்றைக்கேட்டு உண் டேத்துக் காலம்போக்கித் திரியாநின்றார்களிறே. [ஆவியைநின்றநின்றிருக்கி] - * அச்சேத்யமு மாய் அதாஹ்யமுமாயிருக்கிற ஆத்மாவை இடைவிடாதே ஸி, ஹமாக்காநின்றன. [நின்ற நின்றிருக்கியுண்கின்ற]-அது ஒருகால்செய்து போகச்செய்தேயும் இது உருவநின்ற நலியாநின் றது. [இச்சிறந்தவாந்கடரே] - தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்வழகையுடையவனே, வஸ்து பிறக்கப்பிறக்கவாயிற்றுத் தேஜஸ்ஸு உஜ்ஜ்வலமாவது [இச்சிறந்த] - ஹுதகாலமா யிருக்கச்செய்தேயும், இவர்க்கு இது ஸமகாலம்போலேயும் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கிற படி. வான்கடர் இங்கே வந்தபின்பு சிறந்ததென்றுமாம். பிறந்தவாற்றாலும், வளர்ந்த வாற்றாலும், பெரியபாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்காக்காட்டியிட்டேச் செய்துபோன மாயங்களாலும், நிறந்தனுபேக்கு எனதாவியை நின்றநின்ற உருக்கியுண்கின்ற - இச் சிறந்தவாந்கடரே என்று, அவன்தனக்கு விசேஷணமாக்குதல்; உருக்கியுண்கின்றவென்று - முண்பரமாக்குதல். அதாவது - பிறந்தவாறென்றுதொடங்கி, மாயங்களும் உருக்கியுண்கின் றன வென்றபடி. இதுவே நிர்வஹித்துப்போருமது. [உன்னை யென்றகொல் சேர்வதுவே]- நான் யூரித்துநின்ற அநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறார். அன்

ஓரளவிலே - ஓரவஸரத்திலே. அவதரித்தது குணமொழிய, போனது குணமாய் ஸைதிவஜநக்மாக்க் கூடுமோ? என்ன; பரிவரணகயாலே குணமாய்த் தோற்றுகிறதென்கிறார் - ஆஸ்திதாஹிணத்துக்கித் இத் யாதி. உத்தத்துக்குப்ரமாணம் - கூசுவா இயாதி. “கூசுவாலாராவதாரணாவ்யபிஷா: வ்யயு-வொவந: | கொஹயிதாஜமதவ ஃமதஹி ஸ்ராமஃதஹி ||” உதி ஶீஹாலா ரதெ. “மதஹி ஸ்ராமஃதஹி ||” என்றதிலேனோக்கு. முடகோலுக்கிரையாக்கியென்றது - “வாலாராவத

ாரணாவ்யபிஷா” என்றதிலே வித்தம். “வ்யயு-வொவந: - ஜமதவ ஃமதஹி ஸ்ராமஃதஹி” என்ற துக்கர்த்தம் - அநுகூலரையடைய இயாதி. “உதஹி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - இங்குள்ளார் இத் யாதி. “உண்கின்ற” என்றவர்த்தமாகார்த்தம் - அதோருகால் இயாதி. அதென்றது - “பிறந்த வாறும்” என்றுதொடங்கிக் கீழ்ச்சொன்ன சேஷ்டிதங்கனெல்லாவற்றையும். “சிறந்த” என்றதுக்கு - நகுதி என்று கீழ் அர்த்தமருளிச்செய்து, மிகுதியாகவர்த்தார்த்தம் - வஸ்து பிறக்க இயாதி. “கடர்” என்று - அழகும், தேஜஸ்ஸும். “இச்சிறந்த” என்று - ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஹுதகாலமாய் இயாதி. “வான்” என்றதுக்கும், “இ” என்றதுக்கும் அர்த்தார்த்தமாதல், “வஸ்துபிறக்க” இயாதிவாக்யவிவரணமாதல் - வான்கடர் இங்கே இயாதி. குணபரமான போது, இச்சிறந்தவாந்கடரே - பிறந்தவாறும்என்றதொடங்கி, உருக்கியுண்கின்ற; ஆகையாலே, உன்னையென்றகொல் சேர்வதுவே இத்தவ்ய: கீழ் - மாநஸமாகச் சேருகையை யருளிச்செய்து, எம்பாநிர்வாஹத்திலே, காயிகமாகச்சேருகையை யருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக் இயாதி. நிறந்

றிக்கே, சேருகையாகிறது - இரண்தேலையும் சேருகையாய், நான் அநுஸந்தித்து ஸ்ரீகுல னாகை தவிர்ந்து உன்னைப் பிரியாதபடி கிட்டப்பெறுவது என்று? என்கிறாராகவுமாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு:

வதுவைவார்த்தையுளேறுபாய்ந்ததும் மாயமாவினவாய்ப்பிளந்ததும்
மதுவைவார்துழலார் துவைவினைந்தகுழதும்
அதுவிதுவுதுவேன்னலாவனவல்ல என்னையுன்செய்கைகைவிக்கும்
முதுவையமுதல்வா! உன்னையென்றுதலைப்பெய்வனே?

ஆ.—(வதுவை). விவாஹப்ராஸங்கத்திலே ஏறுகளிலே பாய்ந்தபடியும், வஞ்சகமாய்வந்தகுதிரையை வாய்பிளந்தபடியும், மயூஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்களோடே திருக்குரவையிலே கலந்தகலப்பும் ; உன்செயலாகையாலே, எல்லாசேஷத்தங்களும், உன்குணப்ராஸங்கத்திலே கையும் ப்ரக்ருதியான என்னை மிகவும் ஸ்ரீகுலமாக்காநின்றன, ப்ரளயத்திலுமுந்தின ஜகத்தை யுண்டாக்கினாற்போலே என்னை யுரிப்பித்து, உன்னை யதுவ விக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஏறுபாய்கைதொடக்கமான ஸகலசேஷத்தங்களும் என்னை ஸ்ரீகுலனாக்காநின்றன. நான் உன்னை யுரித்துநின்று அதுவவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[வதுவை என்றுதொடங்கி] - விவாஹப்ராஸங்கத்திலே ஏறுகளிலே பாய்ந்த படியும், வஞ்சகமாய்வந்த குதிரைவாய் பிளந்தபடியும், மயூஸ்யந்தியான குழலையுடைய வர்களுடைய மாலையிலே அவர்களுக்குப்பிரிந்தால் யுரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தகலப்பும். [அது என்றுதொடங்கி] - உன்செயலாகையாலே எல்லாசேஷத்தங்களும் உன்குணப்ராஸங்கத்திலே கையும்ப்ரக்ருதியான என்னை மிகவும் ஸ்ரீகுலமாக்காநின்றன. [முதுவையம் என்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் அழிந்த ஜகத்தை உண்டாக்கினாற்போலே யுரித்து உன்னை அதுவவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், அலிமதவிஷயத்தில் உன்னுடைய வ்யாபாரங்கள் என்னை ஸ்ரீயிலனாக்காநின்றதென்கிறார்.

வதுவைவார்த்தையுள் - வதுவைகல்பாணவார்த்தை பிறந்தவளவிலே, ஏறு - ஏறுகளை, பாய்ந்ததும் - மேல்விழுந்துகொன்றதுவும், மாயம் - அஸுராவிஷ்டமாய்க்ருத் ரிமமான, மாவினை - கேசரியாகிறகுதிரையை, (சோபிமார் அஞ்சாதபடி), வாய்-வாயை, பிளந்ததும் - பிளந்ததுவும், மதுவை - மயுவை, வார்-வாரவிடுகிற, குழலார் - குழலை

தனாபுபுக்கு - மர்மமானஹ்ருதயப்ராதேஸங்களுக்குள்ளே புக்கென்றபடி. நிறம் - மர்மம். நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற - கூணத்தோறும் இடைவிடாதேநின்று த்ரவத்ரவ்யமாக்கி க்ரவியாநின்றன. ஸ்வியாநின்றதென்றபடி. ஆவி - ஆத்மா. "சிறந்தவான்சுடரே" என்றவநந்தரம், யுரித்துநின்றென்று கூட்டிக்கொள்வது. (க)

யுடையான பெண்களுடனே, குரவை - குரவை, பீணைந்த - கோத்து, குழகும்-இனிய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினதும், அது-அது, இது-இது, உது-உது, என்னலாவன - என்றுவிசேஷித்துச்சொல்லலாவன, அல்ல-அல்ல, என்னை - (உன்னளவில் அதுபாவண னுன) என்னை, (நிரதிஸயலோக்யமான), உன்-உன், செய்கை - செயலானவை, நைனிக் கும் - ஸியிலனாக்காதிருக்கும்; வையம் - ஜகத்துக்கு, முதுமுதல்வா - ப்யாநகாரணபூத னுனவனே! உன்னை-உன்னை, என்று-என்று, தலைப்பெய்வன் - கட்டுவேன்? அழிந்த ஜகத்தையுண்டாக்கினரீ ஸியிலனாகிறவென்னை ஸத்திரனாக்குவதென்றென்று கருத்து. வதுவை - விவாஹம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “கையிகிணிக்ஸலாவனெ கிங்காயபூவீத யாரி” என்கிறவாஸனையாலே, ஐவர்க்குத் திறங்கள்காட்டியிட்டு என்று - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவினபடிசொல்லிற்று, கீழ்; இங்கு பிராட்டிமார்திறத்துச்செய்த செயல்களைச்சொல்லி; அவை என்னை ஸியிலமாக்காதின்றன. நான்யரித்துநின்று அதுவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[வதுவை இப்பாதி] - வதுவை - விவாஹம். [வார்த்தையுள்] - “எருதுக ளேழையும் நிரஸித்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவோம்” என்றுபிறந்த ப்ரஸித்தி. [ஏதுபாய்ந்ததும்] - எருதுகள்மேலேவிழுந்தபடி, இவர்க்கு ப்ருத்யுனீனவாயிலே விழுந் தாப்போலையாயிற்றிருக்கிறது; பொய்கையிலே பாய்ந்தாப்போலையிராதின்றது அவ னுக்கு. கருமாரிபாய்ந்தாலாகாதே என்னும்படியிதே இவன்லோக்யதை. [மாயபாவினை வாய்பிளந்ததும்] - கம்ஸப்ரேரிதமாய் க்ரித்திரிமவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, சீற்றத்தாலே அங்கார்த்து; சிறுபிள்ளைகள் தவாரங்கண்டால் கைநீட்டுமவாஸனையாலே கையைநீட்டி னான், அபூர்வதர்ஸரத்தாலே விம்மிற்று, பூரித்தவாறே இரண்டுஈராய்விழுந்தான். ஸ்ரீநாரத லகவான், “ஜமதவாதிதழ்” என்றுவந்துவிழுந்தாப்போலையாயிற்று இவர்க்கிருக்கிறது. “வ்யாஜிதாஸ்யோரஹாராஜாஸ்யோஸுரஹாரஹாநா நிவவாதஜிபாஹாநி தொவெஷுதெநயயாஹாரி”. இத்தால்-ஸ்ரீப்ருந்தாவரத்துக்கு வழியிசங்கும்படி பெண்களுக்கு வன்னியமறுத்துக்கொடுத்தபடி. [மதுவைவார் இப்பாதி] - மயூஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்கள். குரவைக்கத்திலேயவர்களோடேதன்னையும் ஒருவனாக்கோத்தபடி. மதுவார்குமுலார் என்னவமைந்திருக்கச்செய்தே, மதுவைவார்குமுலாரென்றது-“கண்ணை யுண்ணீர்மல்க” என்றாப்போலே. [குழகும்] - அவர்களுக்கு, பிரிந்தால் யரிக்கவொண் னாதபடி கலந்தகலப்பு. தன்மேன்மைபாராதே தாழ்வுசொல்லிக் கீழ்மைசெய்து கலக்கை. [அதுவிது இப்பாதி] - அந்தச்செயல் இந்தச்செயல் உந்தச்செயலென்று விசேஷிக்க வொண்ணாது. நானாகையும் உன்னுடையசேஷிதங்களாகையும் அமைபும் என்னை நோவு படுத்த. அதுவே ப்ரபோஜநம். “இப்பாட்டிற்சொன்ன விரோயி நிரஸகத்தையும், ஆஸ் ரிதஸம்ரகக்ஷணத்தையும், ஸாமாந்யரகக்ஷணத்தையும் - அதுவிதுவதுவென்றுசொல்லுகி ரது” என்றுபிள்ளான். [முதுவையமுதல்வா] - ப்ரவாஹாநபேண நித்யமாய், ப்ரஸய காலத்திலழிந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கினவனே! அழிந்தவஸ்துவையுண்டாக்கின அருமை யுண்டோ உள்ளவஸ்துவை யரிப்பிக்கைக்கு. அழிந்தவஸ்துவையுண்டாக்கிவைப்போலே, ஸியிலனான என்னை யரித்துநின்று அதுவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணும். [உன்னை இப்பாதி] - உன்னை என்று கட்டுவதென்றமாம்.

௪௫.—இரண்டாம்பாட்டு. ஏறடர்க்கைதோடக்கமான உன்சேஷ்டிதங்கள் என்னை ஸியிலமாக்காநின்றன. நான் டரித்துநின்று அநுலிவிக்கும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார். இனி, அல்லாதவதாரங்கனையும் ஆராய்ந்தால் இத்தன்மையவாயிருக்குமிறே, ஆகையாலே அவ்வருகு போகமாட்டார், அடியில் இழியமாட்டார், இனி வளர்ந்தவாறேற்போமித்தனையிறே; “சீராற்பிறந்து” இத்தயாதி. பிறந்தவாறு அவனேசெய்கையாலே இவர்க்கு அங்குச் செய்யலாவதில்லை, இனி அநுகூலர்க்குக் கண்டு பரிகைக்கு விஷயமுள்ளது வளர்ந்தவாற்றிலேயிறே, அவ்வளர்ந்தவாறுதான் இருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்.

[வதுவைவார்த்தையுள்] - வதுவை - விவாஹம். [வார்த்தையுள்] - “எருதுக ளேழையும் கிரஸித்தார்க்கு இவளைக் கோடுக்கக்கடவோம்” என்றுபிறந்த ப்ரஸித்தி. [ஏறுபாய்ந்ததும்] - ஏறுகளின்மேல் விழுந்தபடிகளையும். இவர்க்கு ம்ருத்யுவின்வாயிலே விழுந்தாப்போலேயாயிறிற்றுக்கிறது, போய்கையிலேபாய்ந்தாப்போலே யிராநின்றது அவனுக்கு. கருமாரிபாய்ந்தாலாகாதோ என்னும்படியிறே அவளுடையலோக்யதை. [மாயமாவினை வாய்பிளந்ததும்] - கம்ஸப்ரேரிதமாய் க்ருத்ரிமவேஷங்கோண்டு வந்ததாயிற்று. க்ருத்ரிம

இரண்டாம்பாட்டு.—வதுவை இத்தயாதி. “ஏறுபாய்ந்ததும்” இத்தயாதி மேலெல்லாம் கடா கூறித்து அவதாரிகை - ஏறடர்க்கை இத்தயாதி. பிறந்தவாற்றிலேயாதல் அவதாராந்தரங்களிலேயாதல் போகாதே, வளர்ந்தவாற்றிலேபோவானென்? என்ன - இனிஅல்லாத இத்தயாதி. இத்தன்மையவாயிருக்கும் - இந்தஸ்வாவத்தையுடைத்தாயிருக்கும். அதாவது - இப்படியே பரியவேண்டியிருக்குமென்றபடி. அவ்வருகு - அவதாராந்தரங்களில். அடியில் - பிறந்தவாற்றில். அடியில் இழியமாட்டார் - மோஹிப்பிக்கையாலேயென்றுகருத்து. “அவதாராந்தரங்களும் இத்தன்மையவாயிருக்கும்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - கீரால் இத்தயாதி. பெரியதிருவந்தாதி, பதினாறும்பாட்டு. [சீராற்பிறந்து சிறப்பால்வளராது] - சீர்மையோடேபிறந்து உபலாஸத்தோடே வளராதே. அதாவது - சக்ரவர்த்தி ஸுதேவாதிகள் அஸ்வமேதமந்தவ்ரதம் முதலானவற்றை அநுஷ்டித்து, தத்வமலமாகச் சீர்மையோடேவந்துபிறந்து, அவர்கள் ஸ்நேஹோத்தரமாக உபலாஸித்துவளர்க்க வளர்ந்தாப்போலே பிறந்து வளராதேயென்றபடி. [பேர்வாமனாகக்கால்] - பேரும் “ஸ்ரியுபதி” என்றுப்போலன்றிக்கே, சிறுமைக்குவாசகமான வாமனென்னும் திருநாமத்தையுடையதாகாதொழிந்தால். [மார்பாரப்புல்கிரீயுண் டமிழ்த்தபூமிநீரேற்பரிதே] - நீ அலிநிலேஸந்தோற்ற மார்வாரவனைத்து வயிராவண்டு வெளிநாடு காணவுமிழ்ந்த பூமியானது, நீரேற்றிரந்து வாங்கிக்கொள்ளக்கிடையாதோ. [பேராளா] - ஜகத்கூணத்தில் நிரவதிகவ்யாமோஹத்தையுடையவனே. [யாமறிய] - நாங்கள் யதாவது அறியும்படி. [நீ] - ஸர்வஜ்ஞனானீ. [சூழ்ந்து - சொல்லு] - இத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து அருளிச்செய்யவேணு மித்யர்த்தி. மோஹிப்பிக்கையாலே அடியில் இழியமாட்டாரென்று - கீழேயருளிச்செய்து, அங்ஙன னிற்கே, பிறந்தவாறு அவனேசெய்ததாகையாலே பரியவிஷயமில்லாமையாலும் அடியிலிழியமாட்டா ரென்கிறார் - பிறந்தவாறு அவனே இத்தயாதி. அவனே என்கிற ஏவகாரத்தாலே - கர்மத்தை வ்யவச் சேதிக்கிறது. இங்குப்பரியத்தக்கதுண்டோ? என்ன - இனிஅநுகூலர்க்கு இத்தயாதி.

“ஏறு” என்று-ஜாத்யேகவசகம். “பாய்ந்ததும்” என்றதுக்குஹார்த்தவாவம்-இவர்க்குஇத்தயாதிவாக் யத்வயம். அதாவது - அவன்ஸௌகுடாய்யத்தையும் அவற்றின் க்ரௌய்யத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே ம்ருத்யுவின்வாயிலேவிழுந்தாப்போலேயிருந்ததுதூரக்கு; அவனுக்குஅவனோட்டைச்சேர்த்திக்குஹேது வாகையாலே, பொய்கையிலே பாய்ந்தாப்போலே ஸுகரூபமாய்த் தோற்றிற்றென்றபடி. ஸுகரூப மாய்த்தோற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கருமாரி இத்தயாதி. கருமாரிபாய்கையாவது - காமாகுழி னுடைய ஆலயத்திற்குள்ளத்தில் சங்குத்வயாத்யேவியூகை. மாயமாவினை - மாயமாவை. க்ருத்ரிமமான குதிரையை. மா - குதிரை. அஸுரன் குதிரையாய்வருகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - கம்ஸ இத்தயாதி. இவனை நிரவரிக்கையில் ஷாலக்ரீடபோலே அநாயாலே நிரவரிக்கும்படியையருளிச்செய்

மாகக் குதிரைவடிவைக்கோண்டு வாயையங்காந்துகோண்டு ஓர் அஸுரன்வந்துதோன்ற, சிறுபிள்ளைகள் த்வாரங்கண்டவிடத்திலே கைநீட்டும்வாஸநையாலே அதின்வாயிலேகையை நீட்டினான்; அபூர்வதர்ஸந்தாலே கைவிடமிற்று, பூரித்தவாறே இரண்கேடூய்விழந்தான். ஸ்ரீநாரதலகவான் “ஜமபூஷிதடி” (ஐகதஸ்தமிதம்) என்றவந்துவிழந்தாப்போலே இவர்க்கு இப்போதிருக்கிறது. “வ்யாதிதாஸூரஹாரளபூஷோஸுராஃ க்ரஹ வாமுநா | நிவவாதஹ்யயாவதொ வெஷுதெநயயாடி” (வ்யாதி தாஸ்யோமஹாரேளத்ரஸ்ஸோஸுரர்க்ருஷ்ணபாஹுநா | நிபபாதத்விதாபூதோவைத்யு தேநயதாத்ருமஃ). இத்தால் - ஸ்ரீப்ருந்தாவந்தத்துக்கு வழியிசங்கும்படி பெண்களுக்கு வன் னியமறுத்துக்கோடுத்தபடி. [மதுவைவார் இத்தயாதி] - மயஸ்யந்தியான குழலையுடையவர் கள். மதுவைவார் குழலாரேன்றது - மதுவார் குழலாரேன்றபடி. சோற்பாடு. குரவைகோப் பிலே தன்னையும் ஒருவருக்கித் தோடுத்தபடி. [குழதும்] - அவர்கள் அலிஸந்தியைக் குலைத்து லக்நாவிமானைகளாகப்பண்ணி, அவர்களோடொக்கத் தான் கலந்தபடி. அதா வது - வேற்றாள் என்னவொண்ணாதபடி, இவர்களிலே ஒருவனென்னலாம்படி புக்கு நின்றாளுயிற்று. [அதுவிதுவுதுவென்னலாவனவல்ல] - அதுவாகவுமாம், இதுவாகவுமாம், உதுவாகவுமாம், எனக்கு இதிலோரு நிர்வந்தமில்லை. [என்னையுன்செய்கைகைநலிக்கும்] - அச்செயலாகவுமாம், இச்செயலாகவுமாம், உச்செயலாகவுமாம், அதில் எனக்கோரு தாத் பர்யமில்லை; உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களாகையும், நானாகையுமே எனக்கு நோவுபடு கைக்குவேண்வேது. “இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - இப்பாட்டில் மூன்றர்த்தம் சொல்லா நின்றது, அதாவது - அநுகூலஸம்ஸலேஷமும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும், மத்யஸ்த்தரக்ஷணமு

கிரூர் - க்ருத்ரிமமாக இத்தயாதி. “வ்யாதிதாஸூர” என்றத்தைப்பற்ற - வாயையங்காந்து கோண்டு என்றது. வுத்திபூர்வகமாக நிரலிப்பார் இரண்கையாலே நிரலிக்கவேணுமே, அப்படி சொல்லாதே “க்ரஹவாமுநா” என்று கைவசகமாகச்சொல்லுகையாலே - அதின்வாயிலே கையைநீட்டினான் என்கிரூர். விம்மிற்று - பருத்தது. அவன் பட்டுப்போயிருக்க, “மரயமா” என்கிற தென்? என்ன - ஸ்ரீநாரத இத்தயாதி. அப்படி க்ருமாய்வந்ததோ? என்ன - வ்யாதித இத்தயாதி. வணுமென்பெ. கீழ்-நப்பின்னைக்கு உதவினபடிசொல்விற்று; இங்கு - பெண்களுக்கு உதவினபடி சொல்லுகிறதென்கிரூர் - இத்தால் இத்தயாதி. இசங்கும்படி - நடக்கும்படி. வன்னியம் - குழம்பு. விரோதமென்றபடி. “மதுவை” என்றதில், ஐகாரம் - அவ்யயம். சோற்பாடு - சொல். அதாவது - அக்ஷரஸங்க்யாபூரணமென்றபடி. “குழதும்” என்றதுக்கு - மேன்மைதோற்றாதபடி ஸஜாதியனாகக் கலந்தானென்கிரூர் - குரவைகோப்பிலே இத்தயாதி. அன்றிக்கே, விடவ்யாபாரத்தாலே பெண்கள் நெஞ்சில் மறத்தைப்போக்கி வரிகரித்துக்கலந்தானென்றத்தாந்தாம் - அவர்கள் அலிஸந்தி இத்தயாதி. அலிஸந்தியாவது - ப்ரணயரோஷத்தால்வந்தநினைவு. முந்தின அர்த்தவிவரணம் - அதாவதுஇத்தயாதி. அதாவதென்றது - அவர்களோடொக்கத் தான் கலக்கையாவதென்றபடி. வேற்றாள் - பான். அர்த்தத் வயத்துக்கும், “குழதும்” என்று - ஸாமர்த்த்யம். குழதும் - விரகும், லீலாவ்யாபாரமும், ஹவ்யதையும். “அதுவிதுவுது” என்றதுக்கு - அல்பாகல்பமத்யமவ்யாபாரமாக அருளிச்செய்கிரூர் - அதுவாகவுமாம் இத்தயாதி. “அதுவாகவுமாம்” இத்தயாதியின் விவரணம் - அச்செயலாகவுமாம் இத்தயாதி. அர்த்தாந் தாம் - இத்தால் இத்தயாதி. இத்தாலென்றது - “அதுவிதுவுது” என்றவித்தாலென்றபடி. மத்யஸ்த்த ரக்ஷணமுமென்றது - நப்பின்னையைப்போலே அந்தரக்கைகளுமன்றிக்கே, கேஸியைப்போலே ப்ரதி கூலகளுமன்றிக்கேயிருக்கிற மதுவைவார் குழலாருடைய ரக்ஷணத்தை. அதுவிதுவுது என்ற விசே ஷித்துச்சொல்லலாவனவல்லவென்று ஸப்தார்த்தம். “என்னையுன்செய்கைகைவிக்கும்” என்றவரை

மானவிவற்றை - அதுலிதுவுது என்கிறது” என்னுப்பிள்ளான். [முதுவையமுதல்வா] - இவர்தம்மதும் அவ்வளவாகாதேதான். ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தோபாதியாகாதே இவரும் அழிந்தபடி, இத்தோடொக்க இவரையும் அடிதோட்டும் உண்டாக்கவேண்டியிருக்கிறபடி. பழையதான பூமிக்குக் காரணமென்னுதல், பூமிக்குப் பழையகாரணமென்னுதல். [உன்னை யென்றுதலைப்பெய்வனே] - உன்னையநுஸந்தித்து ஸிவிலனாகாதே, யரித்துநின்று அநுஸந் திக்கும்படி பண்ணவேணும். உன்னை வந்துகிட்டப்பெறுவதென்றே என்றமாம். தலைப் பெய்கை - கிட்கை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பெய்யும்பூங்குழற்பேய்முலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும் பேர்ந்தோர்சாடி
செய்யபாதமோன்றால் செய்தநின்சிறுச்சேவகமும் [றச்
நெய்யுண்வார்த்தையுள்ளனேகோல்கோள்ள நீயுந்தாமரைக்கண்கள்கீர்
பையலெனிலையுமவந்து என்னெஞ்சையருக்குங்களை. [மல்க

ஆ.—(பெய்யும்பூங்குழல்.) பூப்பெய்தகுமுலையுடைய பூதகையுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே யுண்டாயிருக்கிற ரஸஜ்ஞாகமும்; அதுக்குமேலே அஸுராவேசத்தாலே ஊருகிறதொருஸகடத்தை சிவந்ததிருவடியொன்றாலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும்; நெய்யைக்களவுகண்டான் என்னும் வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹிநியான தாயார் கையிலே பொருதுரும்பைக்கொள்ள, அத்யந்தஸுந்தரானரீ, உனக்குத்தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர்மல்கும்படி, “அடிபடுகிறது” என்றுபேசணித்து நின்றநிலையும் வந்து என்னெஞ்சை ரீராக்காநின்றனவென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், உன்னுடைய வாலசீசஷ்டிதங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறார்.

[பெய்யும்பூங்குழல் என்றுதொடங்கி]-தன்னை அறியவொண்ணாதபடி யஸோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒப்பித்துவந்த பூதகையுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே உண்டாயிருக்கிற ரஸஜ்ஞாகமும். பூப்பெய்தகுமுலையுடைய - பிள்ளையென்றுமாம். [பேர்ந்து என்றுதொடங்கி] - அதுக்குமேலே அஸுராவேசத்தாலே உயிர்பெற்று ஊருகிறதொரு ஸகடத்தை சிவந்த திருவடியொன்றாலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும், நெய்யைக்களவுகண்டானென்னும் இவ்வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹிநியான தாயார் கையிலே ஒருதுரும்பைக்கொள்ள அத்யந்தஸுந்தரானரீ உனக்

தாம், “முதுவையமுதல்வா” என்று - காரணத்வம்சொன்னதுக்கு லாவம் - இவர்தம்மதும் இத்தயாதியாக்யதர்யம். பூர்வலிவரணம் - ப்ரளய இத்தயாதியாக்யதர்யம். அடிதோட்டும் - அடியேதொடங்கி. ஸத்தையேதொடங்கியென்றபடி. “முது” என்றது - *வையத்துக்கு லஸேஷணமாதல். *முதல்வனுக்கு லஸேஷணமாதல். இத்திருவாய்மொழியில், கிட்கைக்கு வாசகங்களான ஸப்தங்களெல்லாம்-ஆழ்வான் நிர்வாஹத்தில், மாநஸாதுஸந்தாநபாங்கள்; எம்பார்திர்வாஹத்தில், காயிகமாகக் கிட்கையென்று கண்டுகொள்வது. (உ)

குத்தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர்மல்கும்படி 'அடிபடுகிறது' என்று பேசுகணித்து நின்றநிலையும் வந்து என்நெஞ்சை நீராக்காவின்றன.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய ஸாலசேஷ்டிதங்களானவை என்னெஞ்சை உருகப்பண்ணுகின்றனவென்கிறார்.

(யசோதைவடிவுகொண்டு ஒப்பித்துவருகையாலே), பெய்யும் - வைத்த, பூ - பூவையுடைத்தான, குழல் - மயிர்முடியையுடைய, பேய் - பேயின், முலை - முலையை, உண்ட - உண்ட, பிள்ளை - பிள்ளைத்தனத்திலே, தேற்றமும் - வேற்றுமுலையையறிந்த தெளிவும்; ஓர் - அஸுராவிஷ்டமாய்நவியவந்ததொரு, சாடு - சகடம், பேர்ந்து - பேர்ந்து போய், இற - முடியும்படியாக, செய்ய - சிவந்த, பாதம் - திருவடி, ஒன்றால் - ஒன்றாலே, செய்த - செய்தருளின, நின் - உன்னுடைய, சிறுச்சேவகமும் - ஸாலபாக்கரமும்; நெய் - நெய், உண் - அமுதுசெய்த, வார்த்தையுள் - வார்த்தைபிறந்தவளவிலே, அன்னை - தாயானயசோதை, (பரிவாலே கையிலே), கோல் - கோலை, கொள்ள - கொள்ள, நீ - (எல்லாரையும் உன்கோற்கிழே நடத்தும்படி ஸர்வஸக்தியான) நீ, உன் - உனக்கு அதுருபமாய், தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்கள் - கண்களானவை, நீர் - நீர், மல்க - மல்கும்படி, பைப - ஸ்தனயக்கொண்டு ஒடுங்கிநிற்கும், நிலையும் - நிலையும், வந்து - (முற்காலத்திலே செய்துபோனவை இன்று என்னளவும்) வந்து, என் - என்னுடைய, நெஞ்சை - சபலமானநெஞ்சை, உருக்குங்கள் - உருக்காவின்றன.

இ.—முன்றும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நவியா நின்றதென்கிறார். ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனும், ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ளதர்வ்யமுமே யூராகமாக வளர்ந்தாரென்று - 'வளர்ந்தவாறு' என்றசொன்னவிடத்தை விவரிக்கிறது இங்கு.

[பெய்யும் இத்யாதி] - பேயின்முலையுண்ட - பெய்யும்பூங்குழல் - பிள்ளையென்னுதல்; பெய்யும்பூங்குழல் - பேயென்னுதல். திருமஞ்சனம்பண்ணி ஒப்பித்து முலைகொடுத்து வளர்த்திவைத்தபிள்ளையென்னுதல்; தன்னை அறியவொண்ணாதபடி, இவன்சோம்பாதபடி எப்போதும் ஒப்பித்திருக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒப்பித்துவந்த பூதநையென்னுதல். [பிள்ளைத்தேற்றமும்] - ஐஸ்வரமான ஜ்ஞானமின்றிக்கே, "தாய்முலையன்று, வேற்றுமுலை" என்றறியும்நெளிவு. அத்யந்தஸாஸுவத்திலும் பிள்ளைகள் முலைவாசியறிவர்களிறே. பிள்ளைத்தனத்தின்மெய்ப்பாட்டினாலே வரும் ரஸஜ்ஞானமும். "ஸாடகர்" என்றறியுவுமாம், அறியாதொழியவுமாம், ஸத்ருக்கள்கிட்டினால் முடியக்கடவதானவஸ்துஸ்வஸுவத்தாலே முடிந்தாளித்தனை. [பேர்ந்து] - அதுக்குமேலேயென்னுதல்; [ஓர்சாடித - பேர்ந்தென்று] - அவன்தன்னோடேயாதல். அஸுராவேஸுத்தாலே உயிர்பெற்று ஊருகிற சகடம் துகளாம்படிபேர்ந்து. [செய்ய பாதம்] - சிவந்ததிருவடிகள். என்னுடைய ஜீவநத்தைக்கொண்டுகிடர் விரோதியைப் போக்கிற்று. [ஒன்றால்] - கருவிச்செய்கையன்றிக்கே அநாஉரமிருக்கிறபடி. சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும், ராமாவதாரத்தில் சிறுச்சேவகமும், ஆயுஸ்ராமம் பண்ணியும் விஸ்வாமித்ராதிகளோடே மந்த்ரஸ்ரவணம்பண்ணியுமிதே; அதிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கிறபடி. [நெய்யுண் இத்யாதி] - "நெய்யைக்களவுகண்டான்" என்னும்வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே, ஸ்நேஹாதிராயத்தாலே தாயார் கையிலே கோலையெடுத்

தான். எதிரிகளஞ்சும்படி கோல்கொள்ளுமவன்கிடர்! இவள்கையிற்கோலுக்கு அஞ்சுகிறான். சாத்தருக்களை அஞ்சப்பண்ணும், ஆஸரிதர்க்குத் தான் அஞ்சும். “தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு” என்னக்கடவதிறே. [சீ]-வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் அழகையுடையநீ, ஸர்வஸக்தியானநீ யென்றுமாம். [உன்தாமரைக்கண்கள்] - உனக்குத்தகுதியான கண்கள். [நீர்மல்க] - கண்ணிற்பரப்படங்க நீரிலேநிறையும்படி. [பையலேவிலையும்] - அஞ்சி முகத்தைப் பாராநிற்கச்செய்தே, தெரியாதபடி பின்னே கால்வாங்கிநிற்குமென்னுதல்; பேகணித்து நின்றகிலையென்னுதல். [வந்தென்னெஞ்சையருக்குங்களை] - “ஹூதகாலத்திற்கெய்துபோனது” என்றிருக்கவொண்ணாகபடி புக்கவிடம்புக்கு என்னெஞ்சை நீராக்கநின்றன.

௪௩.—முன்றும்பாட்டு. உன்வாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நலியாநின்றதென்கிறார்.

[பெய்யும்பூங்குழம்பேய்முலையுண்ட] - ப்ரதிகூலருடையப்ராணனும் ஆஹிதஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யமுமே யூரகமாக வளர்ந்தானென்று - “வளர்ந்தவாறு” என்று சொன்னவிடத்தை விவரிக்கிறது இங்கு. பிள்ளையைத் திருமஞ்சனம்செய்து ஒப்பித்துக் கண்வளர்ப்பண்ணிக் கடக்ககின்றாள் யசோதைப்பிராட்டி, அவ்வளவிலேவந்துகிட்டினாள் பூதநை. [பெய்யும்பூங்குழல்] - பிள்ளை என்று அங்கேசோல்வதல்; அன்றிக்கே, [பெய்யும்பூங்குழல்] - பேய் என்று பூதநையோடேகூட்டுதல். பிணக்கோலமாக ஒப்பித்து வந்தாள்காணும். “பிள்ளையனுங்கவொண்ணாது” என்று தாய்மார் எப்போதும் ஒப்பித்தபடியே இருப்பார்களாயிற்று, இவளும் அப்படியேவந்தாளாயிற்று; * பெற்றதாய்போல்வந்த பேய்ச்சியிறே. வைத்தபூவையுடைய மயிர்முடியுடையபேய். [பேய்முலையுண்டபிள்ளைத் தேற்றமும்] - ஐஸ்வரியமான ஜ்ஞாநமின்றிக்கே, “தாய்முலை” என்றும், “வேற்றுமுலை” என்றும் அறியும்தெளிவு. அத்தந்தஸைஸவத்திலும் பிள்ளைகள் முலைவாசியறிவார்களிறே. இவனும் “தாய்” என்றேநினைத்து உண்டான்கிடர். [பிள்ளைத்தேற்றமும்] - ஹால்யத்தில்தெளிவிருக்கிறபடி, அதாவது - யசோதைப்பிராட்டி முலைகோடுக்க பீர்தியினுலேபண்ணும் முக்யஜல்பிதங்களை இவள்பக்கலிலே பண்ணினானாயிற்று. “ஹாடகர்” என்று அறியவாமாம், அறியாதிருக்கவாமாம், சாத்தருக்கள்கிட்டினால் முடியக்கடவதான வஸ்துவ்வலாவமிருக்கிறபடி. [பேர்ந்து] - அதுக்குமேலே. [ஓர்சாடிற்] - “ப்ரதிகூலம்” என்று ஸங்கிக் கவுமொண்ணாதுகிடர். பூதநையை, “இன்னாள்” என்று ஆராய்கைக்காகிலும் விஷயமுண்டு, இது ரக்ஷகமாகவைத்ததுகிடர். யசோதையைக் கண்டவாறே “இவளார்” என்று ஆராய்ச்சிப்படுமிறே. [ஓர்சாடு] - ஹாடகத்தில் கோடுமைக்கு இத்தோடொப்பதில்லை.

முன்றும்பாட்டு.—பெய்யும் இய்யாதி. “பெய்யும்பூங்குழல்” இய்யாதியைக்கடாகித்து அவதாரிகை - உன்வாலசேஷ்டிதங்கள் இய்யாதி.

பெய்யும்பூங்குழல் - வைத்தபூவையுடையதான மயிர்முடியையுடையவென்று ஸப்தார்த்தம். “பெய்யும்பூங்குழல்” என்றத்தை - * பிள்ளைக்கு விசேஷணமாக்குவாராக ப்ரயோஜனங்காட்டுகொர் - பிள்ளையை இய்யாதி. இவள் ஒப்பித்தவருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - பிள்ளையனுங்க இய்யாதி. அனுக்கம் - ஹாலவ்யாதி. தாயாய்வந்ததுக்குப்ராணம் - பெற்றதாய் இய்யாதி. பாஸூரஸ்யஸ்பஷ்டோர்த்தம். “உண்ட” என்றதுக்குஹாவம் - இவனும்தாய் இய்யாதி. பிள்ளையானால் தேற்றமே தென்ன - பால்யத்தில் இய்யாதி. “தாய்” என்றே நினைத்தண்டானாகில், அவன்முடியக்கூடுமோ? என்ன - ஹாடகர் இய்யாதி. “ஓர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ப்ரதிகூலமென்று இய்யாதி. இது பூதநைக்கும் ஒவ்வாதோ? என்ன - பூதநையை இய்யாதி. விஷயமென்றது - யோக்யதையென்றபடி. யோக்யதையென்பபடியுண்டு? என்ன - யசோதையை இய்யாதி. ஆராய்ச்சிப்படும் - விசாரிக்கப்

கிடர். [இற] - முறிய. “தளர்ந்தும் முறிந்தும்” இத்யாதி. [செய்யபாதம்] - சிவந்ததிருவடிகள். என்னுடையஜீவநத்தைக்கொண்டுகிடர் விரோபியைப்போக்கிற்று. இவர்க்கு ஜீவநம் அடியிலே கல்பித்திறைசிடப்பது. [ஒன்றால்] - “இன்னதிருவடி” என்று நியதியில்லையிறே. கருவிச்செய்கிறுனன்றே. [செய்தநினைச்சிறுச்சேவகமும்] - நீ சேவகம்செய்யவடியிட்டபடியும். ராஜகுமாரனாய்ப்பிறந்து, பருவம்நிரம்பி, ஆயுதஸ்ரமம்பண்ணி, வஸிஷ்ட்டாதிகளைப்பின்பென்று, விஸ்வாமித்ராதிகள்பக்கலிலே அஸ்த்ரலாஹமுண்டாய், பின்பிறே தாடகாமாரீசஸுபாஹுக்களை நிரஸித்தது; அதெல்லாம் பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்னே, வாயாலும் காலாலுமாயிருக்கிறபடி இங்கு. வாயால் வலியார்க்குத் தாயாரும்வேண்டாவாயிற்றுக்காணும். இவனைப்போலே கால்கடியாரில்லை, ஆகையிறே காலிலே கோடிக்கடிவைக்கிறது. “ஐஜாரவிஜாஸவஜ்ஜாநகடி | த்ரிவிசுவஜ்ஜாநாஸவஜ்ஜவடி” (தவஜாநவிந்தாங்குஸவஜ்ஜாநகடி | த்ரிவிசுவஜ்ஜாநாஸவஜ்ஜவடி) என்கிறபடியே. அப்போதும் அவுணனுள்ளத்து எண்மதியுங்கடந்து அண்டபீதுபோயிற்றுத் தக்கித் திருவடிகளிறே. [நெய்யுண் இத்யாதி] - பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்பு தான் ப்ரதி கூலரை யஞ்சப்பண்ணுமபோலேகாணும் பருவம் நிரம்பநிரம்ப அங்குலர்க்குத் தான் அஞ்சம்படியும். [நெய்யுண்வார்த்தையுள்] - நெய்யைக்குறியிட்டேக்கடக்கவைத்துப்போய் அந்தரத்திலேவந்துபார்த்தாள், குறியழிந்துகிடக்கையாலே “நெய்களவு போயிற்று” என்றாள்; அவ்வளவிலே பையாக்க விழிக்கத்தோடங்கினுள் [அன்னைகோல்கொள்ள] - “மாதாவிற்றேயேத்தாள்” என்னும்விவாகமறிகிறிலன். அவள்வார்த்தையிறே “உந்தமடிகள்முனிவன்” - வாரீர்பிள்ளாய், உங்கள்தமப்பனார் கேட்பராகில் உம்மைப்பொடிவர்; “உன்னை நான் எண்கையிற்கோலால் நொந்திடமோதவங்கில்லேன்” - இதுதான் இருக்கிறபடிகண்டரே; இத்ததைக்கொண்டு இனி நீர் ஒன்றும் செய்யாதபடி பண்ணிக்கொள்ளலாமிறே வல்

படம். ஹ்யாகத்தில்கொடுமைக்கு இத்யாதி வாக்காந்தரத்திலே, பாதிகூலமென்றுசங்கிக்க இத்யாதிகளாவாக்யங்களும் அநுஸந்திப்பது. “ஓர்சாடி” என்றது - அந்விதியமான்சாடென்றுவிவகித்து, அதுக்கு அந்விதியவமேதென்ன - ஹ்யாகத்திலே இத்யாதி. முறித்ததுக்குப்ரமாணம் - தளர்ந்தும் இத்யாதி. [இற] என்றவந்தரம், “செய்யபாதம்” என்கிறவருடையஹ்வம் - என்னுடைய இத்யாதி. ரஸோக்தி - இவர்க்கு இத்யாதி. நியதியில்லாமெக்குறேது - கருவி இத்யாதி. அதாவது - “இதுநிரஸ்தமாகவேணும்” என்னும்கருவுதலாலே யுதைக்கில், வலத்திருவடியாலே யுதைக்கவேணும்; அந்நனன்றிக்கே, அனந்தலிலேயுதைக்கிறுனாகையாலே, ஏதேனுமொன்றுஅமையுமென்றபடி. சிறுச் சேவகம் - ஹால்யத்தில்கொளர்யம். இவ்விரண்டையும் ஹால்யத்திலேசெய்கையாலே ராமாவதார வ்யாவருத்தி - ராஜகுமாரனாய் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, வஸிஷ்ட்டாதிகளைப்பின்பென்று அஸ்த்ரலாஹமுண்டாய் தாடகையை; விஸ்வாமித்ராதிகள்பக்கலிலே அஸ்த்ரலாஹமுண்டாய் மாரீசஸுபாஹுக்களை என்று அவ்யயித்துக்கொள்வது; விஸ்வாமித்ராஸ்த்ரபாதநம் தாடகாநிரஸநாந்தரமாகையாலே. “வாயாலும்” என்றத்தை ரஸோக்தியாலே விவரிக்கிறார் - வாயால்வலியார்க்கு இத்யாதி. கோடி - த்வஜம், இதுக்குப்ரமாணம் - ஐஜாரவிந இத்யாதி. திருநெடுந்தாண்டகப்பாசரத்தையுட்கொண்டு, “த்ரிவிசுவ” என்றதுக்குஹ்வம் - அப்போதும் இத்யாதி. அப்போதும் - அந்தவவதாரஸமயத்திலும். அவுணனுள்ளத்து இத்யாதி - ஹாபலியினுடைய ஹ்ருதயத்திலுண்டான மனோரதருபஜ்ஞாந்தை அதிக்ரமித்து அண்டபித்திக்கு மவ்ருகேபோயித்யர்த்தம், பையாக்க - ஹயந்தோற்ற. அன்னை கோல்கொண்ட வந்தரத்திலே இவன் கண்ணநீர்விழவிட்டது ப்ராந்திகார்யமென்கிறார் - மாதாவிற்றே இத்யாதி. ப்ராந்திகார்யமென்கிறதென், அவளடியாளோ? என்ன - அவள்வார்த்தை இத்யாதி. “உந்த

லார்க்கு, நான் அதுக்கு ஸக்தையாகிறிலேன். தாயேடுத்த சிறுகோலுக்குளாந்தோடியிறே. “அச்சமுறுத்துகிறபடியிது, பட்டாலும்னோவாது” என்றற்கிறிலன். தமப்பனார் எத்தாராகிலும் சிறிது ஆறலாங்காணும், ஹிதகாமராகையாலே அதுப்ராப்தமிறே; உகப்பேபின்சேல்லக்கடவ இவள் பொடிந்தால் பின்னைப் பொறுக்கப்போகாதிறே. இவள்தான் இப்படி செய்வானேன்? என்னில்,—ஸ்நேஹமின்றிக்கேயொழிந்தால் இன்னொன்றுண்டோ கல்லும் தடியும் கொள்ளுநகக்கு. [நீயுன் தாமரைக்கண்கள்நீர்மல்க] - வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டுமடியிருக்கிற நீ, அதுக்குமேலே கண்களும் கோட்புக்கால் பொறுக்கப்போமோ. †(கோட்புகுகையாவது-ஸாலகுதாதிகள் அலிநவமாக ஹலவத்துக்களாகை.) [உன்தாமரைக்கண்கள்] - “ராவவொஹபுகிவெவெஹீ” (ராகவொர்ஹதிவை தேஹீம்) என்கிறபடியே உனக்குத்தகுதியானகண். “தக்கதாமரைக்கண்” என்னக்கடவதிறே. [பையவேநிலையும்] - “அடிக்க” என்று அவள் கோலையேத்தாள்; அவளைப் பார்த்துநின்ற கண்ணீரைவிழவிடாநிற்பது, உடம்புவெருப்பதாய்ப் பேகணித்துநின்ற நிலையும். அன்றிக்கே, அஞ்சி அவள்முகத்தைப்பார்த்து நிற்கச்செய்தே பின்பே கால்வாங்கக் கணிசித்துமாட்டாதொழிவது, ஊன்றநிற்கமாட்டாதொழிவதாய்த் தறையில் கால்பாவாத படி; பொய்க்க அடியிட்கோண்கின்ற நிலைகாணும். பைய - மெள்ள. [வந்து இது யாதி] - அச்சேயல்கள் என்னை நலியாநின்றன. உனக்கானால் தப்பியாகிலும்போகலாம், அதுவுமொண்ணாதபடி புக்கவிடம்புக்கு வடிப்பிட்டுநலியாநின்றன. [பையவேநிலையும் வந்தென்னெஞ்சையுருக்கும்] - என்னை ஓரடிபோகவொட்டாதே காற்கட்டாநின்றதென்கிறார். [நெஞ்சையுருக்கும்] - இவர்கெஞ்சிலேயடியிட்டபடி. [உருக்கும்] - முதல் நெஞ்சையுருக்க வடியிட்டது. (ரு)

மடிகன்” இத்தயாதிக்குஅர்த்தம் - வாரீர் இத்தயாதி, ஸக்தையாகிறிலேன் என்னுமளவும். மோத - அடிக்க. இது திருமொழி, பத்தாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. தாய் கோலெடுத்தால் இவன்ஹயப்படுமோ? என்ன,—ப்ராணம் - தாயேடுத்த இத்தயாதி. உளைந்தோடி - ஈடுபட்டோடி. ஹயப்பட்டோடியென்றபடி. எட்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு, “வாயேத்த” இத்தயாதி. “எடுத்த” என்றதுக்குபாவம் - அக்சம் இத்தயாதி. “சிறுகோல்” என்றதுக்குஹாவம் - பட்டாலும் இத்தயாதி. சிறுகோல் - வைக்கோல். “தாயேடுத்த” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - தமப்பனார் இத்தயாதி. ரஸோக்தி - ஸ்நேஹம் இத்தயாதி. ஸ்நேஹம் - நெய். கோட்புகுகையாவது - தூதநமாக புஷ்பிதமாகை. அப்படி தகுதியாயிருக்குமோ? என்ன - தக்க இத்தயாதி. “பைய” என்றது - பொய்க்க என்றபடி. பொய்க்க - மெள்ள. தறையில் கால்பாவாதபடி மெள்ளவடியிட்டென்றபடி. இவ்விடத்திலே - “மொவ்யாடிஹெஹீக்யூதாமிலி” இத்தயாதி குந்தீவசநம் அநுஸந்தேயம், “உருக்குங்கன்” என்கிறஹெஹுவசார்த்தம்-அக்சேயல்கள் இத்தயாதி. “உந்து” என்றதுக்குஹாவம் - உனக்கானால் இத்தயாதி. தப்பியாகிலும்போகலாமென்றது - யஸோதை அஸுலயாகையாலே தொடர மாட்டாளென்றபடி. சாடு - என்னைஓடி இத்தயாதி. காலானது நெஞ்சைக்கட்டாநின்றதென்று ஸ்வஹாவர்த்தம்; நெஞ்சுழிந்தால் தப்பப்போகாதிறேயென்றதவநி. வர்த்தமானார்த்தம் - முதல்நெஞ்சை இத்தயாதி. காமேணாவஃ “ராவவொஹபுகிவெவெஹீ” ததெஹீயெவரிதெஹீணா” உகி ஸுநாநகாணெ, ஹந-ஓரோது. (ரு)

நான்காம் பாட்டு.

கள்ளவேடத்தைக்கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும் கலந்தகரரை
உள்ளம்பேதஞ்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாயங்களும்
வேள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடையேறலாமைவிளங்கின்றதும்
உள்ளமுள்குடைந்து என்னுயிரையுருக்கியுண்ணுமே.

ஆ. — (கள்ளவேடத்தை.) கண்டாருடையநெஞ்சை அபஹரிக்கும்படியான
அழகியவேஷத்தைக்கொண்டு த்ரிபுரத்திலேபுக்கபடியும், அஸுரரோடேசேர்ந்து வைதிக
பாத்தகளைப்போக்கி அவர்களுக்கு ப்ராணஹாதிபண்ணினவிரகுகளும், கங்கையை
யரித்த ருத்ரன் தவதயினென்று ப்ராஸித்தமாம்படி நின்றதுவும், அந்தக்ரணத்தை
யுள்ளேபுக்குக் குடைந்து என் ஆத்மாவை நீராக்கி முடியாநின்றனவென்கிறார்.

ஓ. — நாலாம்பாட்டில், ஓயளத்தாவதாரவ்ருத்தார்த்தம் மிகவும் என்னைநலியா
நின்றது என்கிறார்.

[கள்ளவேடத்தை என்றுதொடங்கி] - கண்டாருடையநெஞ்சை அபஹரிக்
கும்படியான அழகிய வேஷத்தைக்கொண்டு த்ரிபுரத்திலேபுக்கபடியும், அஸுரரோடே
சேர்ந்து வைதிகபாத்தகளைப்போக்கி அவர்களை ப்ராணஹாதிபண்ணின விரகுகளும்,
கங்கையினுடைய நீர்வெள்ளத்தை ஜடையிலேயரித்த ப்ரலாவத்தையுடைய ருத்ரனும்
“விஷ்ணுராஜா” இத்தயாதிபாக்ரியையாலே தவதயின் என்னுமிடம் ப்ராஸித்தமாம்படி
நின்றதுவும். [உள்ளம் என்று தொடங்கி] - அந்தக்ரணத்தை உள்ளேபுக்குக் குடைந்து
என் ஆத்மாவை நீராக்கிமுடியாநின்றன.

ப. — அநந்தம், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க்கத்தை அந்தர்வேஷாதிகள்
பண்ணிமுடித்தபாகாரம் என்னுத்மாவை ஸியிலமாக்காநின்றதென்கிறார்.

(வேதைகவேத்யனுவைத்து), கள்ளவேடத்தை - (வேதவோஹ்ய வுத்தருப
மான) க்ருத்ரிமவேஷத்தை, கொண்டு - கொண்டு, போய் - (அழகாலும் பக்வதையாலும்
ஆப்தபுத்திபிறக்கும்படி) போய், புரம் - த்ரிபுரத்திலே, புக்க - புக்க, ஆறும் - பாகாரமும்;
அசுரரை - அங்குத்தையஸுரரை, கலந்து - உட்புக்குச்செறிந்து, உள்ளம்பேதம் -
சித்தபேதத்தை, செய்திட்டு - பண்ணி, (அவர்களுக்கு உபாஸ்யனருத்ரன்தன்னாலே),
உயிர் - அவர்கள்ப்ராணனை, உண்ட - அபஹரித்த, உபாயங்களும் - விரகுகளும், வெள்
ளம் - ஸம்ருத்தமான, நீர் - கங்காஜலத்தை, சடையானும் - ஜடையிலேயுடையருத்ரனும்,
நின்னிடையே - உன்பக்கல், வேறலாமை - (“விஷ்ணுராஜாஹமவதொஹவஸு”) என்று
ஸாரீஸாரீரியாவத்தாலே) அப்ருதக்ஸித்தபாகாரமானபடி, விளங்க - ப்ரமாணப்ராஸித்த
மாக், நின்றதும் - நின்றதுவும், உள்ளம் - என்னெஞ்சக்குள்ளே, உள் - ஜ்ஞாநவ்ருத்தி
கள்தோறும், குடைந்து - அவயாஹித்து, என் - என், உயிரை - ஆத்மாவை, உருக்கி -
நீராகவுருக்கி, உண்ணும் - க்ரஸித்துவிடாநின்றன.

இ. — நாலாம்பாட்டில், ஓயளத்தாவதாரவ்ருத்தார்த்தம் மிகவும் என்னைநலியா
நின்றதென்கிறார். அதுகூலவ்ஷயத்திற்களவுசொல்லிற்று, இனி ப்ரதிகூலவ்ஷயத்தில்
தன்னைக்களவுகண்டபடி சொல்லுகிறது.

[கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு] - “யயாஹிவொரஸுதயாஹிஸுஹு” என் கிறபடியே க்ரித்ரிமவேஷத்தைக்கொண்டு, “வெஹெஹு ஸவெஹுஹெவெஹு” என்று வேதார்த்தத்தவ்ஞானவன், வேதாப்ராமானிகவாதிகள்வேஷத்தைக் கொள் ளுகை. பாகத்தாலும் அழகியஸநிவேஸத்தாலும், சென்றுபுக்கபோதே “ஆப்தன்” என்று விஸ்வஸிக்கும்படி புக்கபடியும். வையஹிம்ஸையையும் ஸாமான்யஹிம்ஸையோபா தியாக்கப் புகுகிறவனாகையாலே, பசும்புல்லுச்சாவ மிதியாதே கூடியடியிட்டுப்புக்படி, [கலந்து இய்யாதி] - அஸுர்களோடேசேர்ந்து வைதிகப்ரத்தைபோம்படி வுத்தி களையேதித்து. அவர்களைப் ப்ராணஹாநிபண்ணிப் பிணமாக்கி, “இன்னாரகொன்றார்” என்று விருதுபிடிக்கும்படி நின்றவிரகுகளும். கங்கையினுடைய நீர்வெள்ளத்தை ஜடை யில்யரித்தப்ரஹ்மவந்தையுடைய ருத்ரனும், “விஷுராஜா” என்கிறபடியே ஸரீர வத்பரதந்த்ரனென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாம்படி நின்றதுவும். ருத்ரனையும் தன்னையும் ஸமமாகச்சொல்லலாம்படி த்ரிமூர்த்திமத்யஸ்யிதியைச் சொல்லிறகவுமாம். [உள் ளம் என்றுதொடங்கி] - ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மநஸ்ஸிலேபுகுந்து, “கஹெஹு யஜிஹெஹுய” என்கிறஆத்மாவை நீராக்கிமுடியாநின்றன.

நு-நாலாம்பாட்டு. வேளத்தாவதார வ்ருத்தாந்தம் மிகவும் என்னை நலியா நின்றதென்கிறார். அநுகூலவிஷயத்தில் களவுசொல்லிற்று - கீழிற்பாட்டில், ப்ரதிகூலவிஷ யத்தில் களவுகண்டபடிசொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

[கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு] - “யயாஹிவொரஸுதயாஹிஸுஹு” (யதாஹிசோரஸஸ்ததாஹிபுத்த) என்கிறபடியே, க்ருத்ரிமவேஷத்தைக்கொண்டு. “வெ ஹெஹுஸவெஹுஹெவெஹு” (வேதைஸ்சஸர்வரஹமேவவேத்ய) என்று வேதார்த்தத்தவ்ஞானவன், வேதாப்ராமானிக வேஷத்தைக்கொண்டு. கண்டார் நெஞ்சுகளடங்கவும் அபஹ்ருதமாம்படி, கறுத்துநெய்த்தவடிவும் வடிந்தகாதும் இடுக்கீன புல்தகமுமாய் நின்றநிலையைக்காணும் நினைக்கிறது. “இவன்சொன்னதுக்கு மேற்பட

நாலாம்பாட்டு.—கள்ளவேடத்தை இய்யாதி. “கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு” இய்யா தியைக்கடாகித்து அவதாரிகை - வேளத்த இய்யாதி. “மூணாநுஸநாநுஸெஸியுஜி நகஸு” என்கிற ப்ரகரணத்திலே, யர்மஹெளர்யம்பண்ணின வேளத்தாவதாரவ்ருத்தாந்தம்ஸையில் யஜநகமென்னக்கூடுமோ? என்னில், - கீழிற்பாட்டிற்கொன்ன வெளர்யம் ஆஸ்ரிதவிஷயத்திற்கெய்த நாகையாலே குணமாய் ஸையில்யஜநகமானுப்போலே, இப்பாட்டிற்கொன்ன வெளர்யமும் ஆஸ்ரித விரோதிரஸநத்துக்கு உறுப்பாகையாலே குணமாய் ஸையில்யஜநகமாகக்கூடுமென்று விவகித்து, கீழிற்பாட்டோடே இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அநுகூலவிஷயத்தில் இய்யாதி வாக் யவ்யயத்தாலே. வேளத்தவேஷமென்னாதே, “சள்ளவேடம்” என்று வ்ஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - யயாஹி இய்யாதி. “யயாஹிவொரஸுதயாஹிஸுஹுயயாமதாநாவிகசுத்ரு விஹி | தவாஹிஸுஹுதஜிபுஜாநாநாவிகசுநாவிகசுவொவாஸுயவாஸு” (நச) உத்யொஹிகாணெ [கருக] ஜாவாஸிஹிசிராரி. “கொண்டு” என் கையாலே - தனக்குச்சேராதத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டானென்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார். “வெஹெஹு” இய்யாதி. “வேடம்” என்றதுக்குஹாவம் - கண்டார் இய்யாதி. “வேடம்” என்று விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் - இவன்சொன்னதுக்கு இய்யாதி. விக்ரஹ

அர்த்தமில்லை” என்று, கேட்டார். நெஞ்சிலே தேறும்படியிறே வடிவையிட்டு மயக்கிப்படி. [போய்] - அதாவது - “காலுக்குட்பட்ட கஷுத்ரபதார்த்தங்கள் நோஷபுகேரது” என்னும் லயந்தோற்றப் போய்க்க அடியிட்டேக்கோண்டு போனபடி. அவர்கள் தாங்கள் ஸாஸ்த்ர விரோயமானவற்றை ப்ரவர்த்தியாநிற்கச்சேம்தேயும், முகப்பில்நின்ற ஒன்றுபோலேயிருக்க, “ப்ரஹ்மிஸைபண்ணலாகாது, நிஷித்தத்ரவ்யஸைவைபண்ணலாகாது, க்ருத்ரீமலாஷணம் பண்ணக்கடவதன்று, விஷயப்ராவண்யமாகாது” என்றாப்போலே, சிலசோல்லுவர்களா யிற்று; அவையெல்லாம் தோற்றும்படிக்கீடாகப் போனபடி. பெருமாள், “வனத்துக்கெழுந் தருள்” என்று புறப்பட, ஜாவாலிகன் மீண்டு புகுரும்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச்சோல்ல,

ப்ர:—(பெருமாள் வனத்துக்கு எழுந்தருள் என்று புறப்பட ஜாவாலிகன் மீண்டும் புகுரும்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச்சோல்ல)—சுபொய்யாகாணெ ந வொதூர ஸததநெ : ஸாயுராவவோஹுதெ வுஜிரெவ நிரயிடுகா । பூக்யதஸு நரஸெவஹ்யாயுஹெஜிடுநவ்விநு ॥ ௨ ॥ கஃகஸு வாருஹொவாஸு: கிரிவ்யுகஸுகெநவிக் । யஹெகொ ஜாயதஜெஹுரெகவனவ விநஸுதி ॥ ௩ ॥ தஸாநாதாவிதாவெதி ராஸெஜெதபொநரு: । உநதஹவஸெஜெபொ நாவி கஸிசிகஸுதிக ॥ ௪ ॥ யயா மாரிஹாரமஹந்நரு: கஸிதவிஹஸெகி । உத்ய ஜு வதராவாஸு பூகிஷெ தாவரெஹநி ॥ ௫ ॥ வனவெவ கிநுஷாணா விதா ரிதாமுஹ்வஸு । சுவாஸரிதூ காகுதஸஜெஹுநாசுஸஜெநா: ॥ ௬ ॥ விசுராராஜம் வசுஹுஜு நாமுஹிசு நரொதரி । சூஸாசு காவயம் டு:வாவிஷரி வஹுகணகம் ॥ ௭ ॥ வஜிபாயாரிபொய்யாரிபாதிந கிஷெஷ வய ॥ ௮ ॥” உத்யாதி.

(பெருமாள் சிவில்கென்று செவியைப் புதைத்து)—[கஃக] ஜாவாஹெஸு வஹுசுவாராஸிஸுத்யவராகுபி: । உவாவரயாஹகூர வுஹுஜுவாவிவ ஹயா ॥ ௧ ॥ ஹவாஹெநவ்வி யகாரிபு: வஹந்யஹிஹொகூவாநு । சுகாயு:காயு ஸகாஸரிவயு:வயுஸுதிதம் ॥ ௨ ॥”

(உன்னைக்கொண்டு கார்யங்கொண்ட ஐயரையன்றோ வெறுப்பது)—[கஃக] “நிநாஜிஹம் கபிஷிதா:கூததத்யஸாரிபுஹாஜிஷெஸுஹுஜி: வுஹு கஹெவஹிபயாஹநு ஸுநாவிகு யபிஷெவயாஹெவதம் ॥ ௩ ॥

ஸௌந்தர்யத்தாலே அவர்களை விஸ்வவிரிக்கும்படி மயக்குகைக்காக ந்ருஸவேஷத்தை பரிசுரவிரித்தா னென்றபடி. கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு புரம்புக்கவாறுமென்னுதே, “போய்” என்று விசேஷித்த துக்குஹாவம் - காலுக்குட்பட்ட இத்யாதி. போய்க்க - மெள்ள, அவர்கள் வைதிகஸூத்தையைக் குலைக்கப்புகுகிறானெனில், அஹிம்ஸாநியமம் தோற்றப்போவானென்? என்ன - அவர்கள் இத்யாதி. அவர்களென்றது-பௌத்தரை. அவைவதிகமதஸ்தாபகாவதாரசேஷ்டதம் இவரை நடுபடுத்தக்கூடுமோ? என்ன, — ஆஸ்ரிதவ்ரோதிராஸநார்த்தமாகையாலே கூடுமென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்தவே ஜிதீஹ யம் - பெருமாள் இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் - “ப்ரதிகூலவிஷயத்திள் களவுகண்டபடிசொல் லுகிறது”

பெருமாள் சிலிட்சேன்று சேவியைப்புததத்து. “வாராய், என்முன்னேநின்று யர்மருசிதலை யும்படிக்கீடாக நாஸ்திகவாதம்பண்ணுவதே, உன்னேவெறுக்கிறதேன், உன்னேக்கொண்டு கார்யங்கொண்ட ஐயரையன்றோவெறுப்பது” என்ன; “நாயன்றே, நீர் மீண்டேழுந்தருளித் திருவவிஷேகம்பண்ணியருளி புரீ லரதாழ்வான்கண்ணிலே கண்ணீரைமாற்றினவாறே, நான் நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படிபாரீர்” என்ன; அவ்வளவிலே இவனை “ஜாவாலிஸூடாஹ்ணொதது” (ஜாபாலிப்ராஹ்மணோத்தமம்) - என்றார்களிறே, நாங்களுமெல்லாம் நூலிட்டிருக்கையாலே, ப்ராஹ்மணரென்று கொள்ளுமித்தனை; ஸூஹ வம்வநீ - ஸூஹணஃ இறே, ப்ராஹ்மணனாகிறான் - ப்ராஹ்மஸம்பந்தியானவனிறே; அதுள்ளது இவனுக்கேயிறே, இவ்வளவிலே லோகாயதமதத்தை உபந்யஸித்தானொருவ னிறே. [புரம்புக்கவாறும்] - ஊரைக்கிட்டினின்பு பண்ணின நியதிகளையெல்லாம் நீனைக்கிறது. அதாவது - வைபவம்மெய்யையும் ஸாமான்யவம்மெய்யோபாதி யாக்கப் புகிறவனாகையாலே, பசும்புல்லும்சாவ மிதியாதே கூசியடியிட்டே புக்கபடி. [கலந்து] -

(நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படி பாரீர் என்ன)—[கங்கு] “உதி ஸூவணம்வயநம் ஸரொஷ்ராரிம் உஷாநாநிஜீநஸ்தம் । உவாஹதயூம் வுந ராவிகனஸத்யம் வுஸாநாநயனவிஸு ॥ ௩௭ ॥ நநாவிகாநாம் வயநம்வ லீஜீஹம் நநாவிகொஹம் நயநாவிகிஹந । ஸரீக்ஷகாலம் வுநராவிகொ ஹம் ஹவெயகாவெ வுநரொவநாவிகு ॥ ௩௮ ॥ ஸவாவிகாவொய ஸுவாமத ஸுநெநயபுரா யயாநாவிகவாமுஜீரிதா । நிவதபுநாயபு தவராசிகாரணாக ஸ்வாஹநாயபுஹ ரெயெதஜீரிதது ॥ ௩௯ ॥”

என்றத்தை ஸந்திரீகரித்தபடி. சிலவற்றைச்சொல்ல வென்றது - “ஸாயுராவவரோஹிதெ ஸூஹிரொவம்நிரயபிபுகா” இய்யாத்யதஸந்தேயம். செவியைப்புதைத்தென்றது - “சுகாயபுக்கா யபுஸஹாஸ ரெய்யுபயபுஸிதது” இய்யாதியைப்பற்ற. ஐயரையன்றோ வெறுப்பதென்றது - நிஜாஜீஹம்சுஜீவிதம்சுதததபுலாஜிஹாஜிஷரெஸுஸூஹிபு । வுஹா நெயெவம்வியயாஹாஹம் ஸுநாவிகாயபுபயாஹவெதது” என்றத்தைப்பற்ற. நாஸ்திகனாகைதவிர்ந்து ஆஸ்திகனும்படிபாரீர் என்றது - “நநாவிகாநாம்வயநம் ஸூஹிஹம் நநாவிகொஹம்நயநாவிகிஹந । ஸரீக்ஷகாலம்வுநராவிகொஹம் ஹவெயகா வெவாநரொவநாவிகு” இய்யாதியைப்பற்ற. “சூஸாஸயஹ்வர தம் ஜாவாலிஸூடா ஹ்ணொதது ॥ உவாஹாராயபுஜீயபுஜாவெதஜிஹ்வம்” உத்யொபாஜாகா ண்ணு கவடிஸததஜி. எடுத்தஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - நாங்களும் இய்யாதி. இவனுக்கு ப்ராஹ்மஸம்பந்தமேதென்ன - இவ்வளவிலே இய்யாதி. இவ்வளவிலேயென்றது - பெருமாள் “நாம் திருப்புவதில்லை, மீண்டெருமளவும் ராஜ்யத்தைநோக்கிக்கொண்டிருக்கும்” என்று புரீபரதாழ்வானே ஆஸ்வஸிப்பிக்கிறவனிலேயென்றபடி. “புக்கவாறும்” என்றபரகாரமேதென்ன - ஊரைக்கிட்டின் இய்யாதி. இவ்வர்த்தத்தையென்றது - ஜாவாலிபுபந்யஸித்த வெளத்தமதத்தை யென்றபடி. கலக்க

சேதானாகையாலே ருத்ரானுக்கும் இதில் அவ்வயயில்லையோ? என்ன - சேதநீனை இத்தயாதி. விவரணம் - ருத்ரானுதன்னோடு இத்தயாதி. சிதசித்விவாகமறக் காரியங்கொள்ளக் கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - காரணாவஸ்திதை இத்தயாதி. “தலுபாசி-லாவிவெடிவெற” ன்றதுக்கர்த்தம் - முன்பு அவன் இத்தயாதி. “தல்யாத்” என்றதின் அர்த்த ஸாமார்த்த்யத்தாலே-முன்பெடுத்துப்பார்க்க, முடியாதொழிந்தது வர்த்தம். “இவன் அந்தார்த்தமாவய் கிற்கையாலே செய்தான்” என்றத்தால் ஹவிதமான் ருத்ரோச்ச்சாயலகவத்யுதேவத்துக்கு ஐதிஹ்யம் - பண்டோநாஜா இத்தயாதி. ஒருவனென்றது - ஆம்

என்றெழுதி, “எழுத்திட்டேதாருங்கோள்” என்ன, அப்படி பலரும் எழுதி யெழுத்திடா நிற்கச்செய்தே; ஒருவர், “வாராய், நீ இவ்வோலைகேடாமே நோக்கிவைத்தாலிறே இவனு டையபரத்வம் ஸாயிக்கலாவது; நீ நினைக்கிற தேவதைக்குண்டான உச்சராயங்கள் ‘ஸர்வேஸ்வரனாலே’ என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநின்றன; ஆனபின்பு, இன்று, நீ சொல்ல, நான் எழுத்திட்டப்போகிறேன்; நாளை ஒருவிவக்ஷித்தன்தோன்றி ‘இவன் அஜ்ஞன யிருந்தானி!’ என்னக்கேட்பதில் இன்று நீ நினைத்தத்தைச் செய்துகொள்ளமாட்டாயோ” என்றார். [உபாயங்களுள்]-அப்போதிருந்து சிந்தித்தவற்றையெல்லாம் நினைக்கிறது. [வேள் ளநீர் இத்யாதி] - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாயாண்டான் பணிக் கும்படி, —“ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே நின்றதோரு முதல்களவுண்டு, அத்தைச்சொல்லுகிறது” என்றாயிற்று. அதாவது-ருத்ரனையும் தன்னையும் ஸமமாகச்சொல்லலாம்படி தீர்முர்த்தி மத்யஸ்த்திதியைச் சொல்லுகிறதென்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “அழகிது, ஆகிலும் அத்தனையாரும் தேடிப்போகவேண்டுமோ, இவன் தன்விஷயத்திறே முன்புபண்ணின உபகாரத்துக்கு ஓரளவுண்டோ, இதுதானே யமையாதோ” என்று அருளிச்செய்தார். [வேள்ளநீர் இத்யாதி]-கங்காஜலத்தைத் தன்னுடையில் ஏகதேஸத்திலேயுரித்த ப்ரலாவத் தையுடைய ருத்ரனும் உன்பக்கல் வேறல்லாதபடிதோற்ற நின்றமையும். அதாகிறது - “ஸ்ரீராவூதன்” என்னுமிடந்தோற்றநின்றபடி. இங்ஙனசொல்லுகிறதென், ஐக்யமாகக் காண்டாலோ? இத்தையென்னில்,—அங்ஙன் கொள்ளுமென்று “விஷ்ணுராத்தா” (விஷ்ணுராத்தா) என்கிற ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமின்றிக்கே யொழியுமே. “நலந்திகழ் சடையான்முடிக்கொன்றைமலரும் நாரணன்பாதத்துழாயுங் கலந்திழிபுனலால் புகர்படு கங்கை”. அவனுடைய சேஷத்வத்துக்கும் இவனுடைய சேஷத்வத்துக்கும் ப்ரமாணம் ஒரு வேள்ளமென்கிறார்காணும். ருத்ரன்ஜடையில் கொன்றையும் ஸர்வேஸ்வரனுடையில் திருத்துழாயும் கூடிவந்திழிகிறபடி. [உள்ளமுன்குடைந்து] - என் அந்தக் காரணத்தைப் புக்கு அவலாஸித்து, “சுஷுஷ்யாயஜகாஷ்யாய” (அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்) என்கிற ஆத்மாவைப் புக்கு அழித்து நோவுபடுத்தாநின்றது. ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான மநஸ்ஸிலேபுகுந்து ஆத்மாவை நீராக்கிமுடியாநின்றன.

(ச)

(உயிரையருக்கி)—யீதாஸுஅயீயெ “சுஷுஷ்யாய ஜகாஷ்யாய ஜகே ஷ்யாயஸொஷ்யணவய | நித்யஸுவபுதவஸூணுரவஹொயம்ஸநாதநஃ || ௨௪ ||”

வானை. ஸஹுவசனார்த்தம் - அப்போது இத்யாதி. முதற்களவாவது - “ஜெயுவிரிணுமிரிஸ்யு” என்கிறபடியே யவதரித்து, அவர்களோடே ஸஹபடிக்கலாம்படியிருக்கிற தீர்முர்த்திமத்ய ஸ்த்திதியை, முன்புபண்ணினவென்றது - தீர்புரதஹஸ்யத்தில் அந்தராத்மாவாகை முதலானவை. எம்பெரு மானார் நிர்வாஹத்திலே ஸப்தார்த்தம் - கங்காஜலத்தை இத்யாதி. ப்ரமாணத்தாவிரோதமுங்காட்டு கிறார் - நலந்திகழ் இத்யாதி. ஒருவேள்ளமென்றது - சாடு. கங்கையென்னுதல், ப்ரவாஹம்போலே அகேமென்னுதல். இதுக்கார்த்தம் - ருத்ரன்ஜடையில் இத்யாதி. நலந்திகழ் இத்யாதி - பெரியாழ் வார்த்திருமொழி, நாலாப்பத்து, ஏழாத்திருமொழி, இரண்டாம்பாட்டு, “சலம்போதி” இத்யாதி. நலந்திகழ் இத்யாதிக்கார்த்தம் - திருவடிகள்விளக்கின தீர்த்தத்தை யரித்துக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விவங்காநின்ற ஜடையையுடையனான ருத்ரனுடைய ஸிராஸ்ஸில் கொன்றைப்பூவும், அவனுக்கு ஸரீரியும் சேஷியுமான நாராயணனுடைய திருவடிகளில் திருத்தழாயுமான இரண்டோடுங்கலந்து ஆகாசத்தினின்றும் பூமியிலே விழுந்து ப்ரவஹிக்கிறஜலத்தால் ஓளியையுடைத்தாயிருந்துள்ள கங்கை யென்றபடி, “உள்ளமுன்” என்றது - மநஸ்ஸுக்குள்ளென்றபடி.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரோருப்படுத்தவடிசிலுண்டதும்
வண்ணமால்வரையையெடுத்து மழைகாத்ததும்
மண்ணை முன்படைத்துண்டுமிழ்ந்து கடந்திடந்துமணந்தமாயங்கள்
எண்ணுந்தோறுமென்னெஞ்சு எரிவாய்மெழுகோக்தம்நின்றே.

ஆ.—(உண்ண.) உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரோருப்படுத்தவடிசிலுண்டதும்; இந்தரன் க்ருஜனய்வர்ஷிக்க, நாகாவர்ணமான பெரியமலையைெடுத்து மழைகாத்ததும்; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினதுவும், இப்படிசெய்தருளின ஆஸ்சர்யங்களை யதுஸ்திக்குந்தோறும் என்னுடையமநஸ்ஸு, நெருப்பிலேபுக்க மெழுகுபோலே ஒருகாலேமுடியாதே நின்று உருகாநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதவிஷயமாகச்செய்த சேஷ்டிதங்களும் அது ஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸு அறவழியாநின்றது என்கிறார்.

[ஒருப்படுத்த] - சமைத்த. [வண்ணமால்வரையையெடுத்து மழைகாத்ததும்] - இந்தரன் க்ருஜனய் வர்ஷிக்க நாகாவர்ணமான பெரியமலையை எடுத்து மழை அவர்கள்மேல்படாமே காத்ததும். [மண்ணை என்றுதொடங்கி] - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுவதும்செய்து ஜகதஹ்மாநிதியான பிராட்டியோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து இப்படி செய்தருளின ஆஸ்சர்யங்களை அதுஸ்திக்குந்தோறும் என்னுடைய மநஸ்ஸு நெருப்பிலேபுக்க மெழுகுபோலே ஒருகாலே முடியாதே நின்று உருகாநின்றது.

ப.—அகந்தாம், அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதங்களை அதுஸ்திக்குந்தோறும் என்னெஞ்சு, அக்ரிவிதத்தில் மெழுகுபோலே யாகாநின்றதென்கிறார்.

வானவர்கோனுக்கு - ஸபரிசுரான இந்தரனுக்கு, உண்ண - ஸுஜிக்கைக்காக, ஆயர் - (பசுரகூணதத்பாரான) இடையர், ஒருப்படுத்த - லோத்யோகராய்ச்செய்த, அடிசில் - அடிசிலே, உண்டதும் - (கோவர்த்தநருபியாய்க்கொண்டு) அமுதுசெய்ததும், வண்ணம் - யாதுக்களாலே நாகாவர்ணமாய், மால்-பெருத்திருக்கிற, வரையை - மலையை, எடுத்து-எடுத்து, மழை-(ஆராதகலங்கத்தாலே க்ருத்தனை இந்தரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த) மழையை, காத்ததும் - தடுத்ததும், (இப்படி விஸேஷவிஷயமன்றியே), மண்ணை - (பூமியு பலகிதமான) ஜகத்தை, முன்-ப்ரதமத்திலே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - ப்ரளயம்வந்தவாறே வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - (அகந்தரத்திலே) உமிழ்ந்து, கடந்து-(அந்யாலிமாநத்திரும்படி) அளந்து, இடந்து - (அவரந்தரப்ரளயத்திலே வராஹ ரூபியாய்) இடந்து, மணந்த - ப்ரளயோத்த்ருதையான பூமியோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த, மாயங்கள் - ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களானவை, எண்ணுந்தோறும் - இத்தையது ஸந்திக்கும் காலந்தோறும், என்-என், நெஞ்சு-நெஞ்சானது, நின்று-ஒருபடிப்பட, எரிவாய்-அக்ரிவிதத்தில், மெழுகோக்கும் - மெழுகுபோலே த்ரவிநின்றது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதவிஷயமாகவும் ஸர்வவிஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யதுஸ்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸு அழியாநிற்குமென்கிறார்.

[உண்ண இத்தாதி] - ஸபரிகாண இத்தானுக்கு ருஜுக்களான கோபர் சமைத்தவடிசிலே, “மொவலிட்டுமொவலி” என்று அமுதுசெய்ததும். “முன்னிருந்துமுற் றத்தான் துற்றியதெற்றெனவும்”. மஹிஷியைப் பிறர்க்குக்கொடுத்தாப்போலேயாயிற்று ஆஸ்ரீதஸ்பர்ஸமுள்ளதாவ்யத்துக்கு தேவதார்தாஸ்பர்ஸம். இத்தான் க்ருஷ்ணய் வர் ஷித்தான்; அநுகூலனுக்கு காதாசித்தமாகவந்ததானையாலே, சாவணுகிளைப்போலே அழியச்செய்திலன். [வண்ணமால்வரை] - யுத்தக்களாலே நானாவர்ணமான பெரியமலை. இவர்தாம் அதிலே ஈடுபடுகிறார். “பசுக்காறுத்தாலே வர்ஷித்தானாகில் தானேவிடுகிறான்” என்று ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே மலையையெடுத்து, ரக்ஷயவர்டும் நோவுபடாமல் காத்ததாவும். [மண்ணைஇத்தாதி] - “வேண்டா” என்றாலும் தேவதார்தாஸ்பர்ஸம் தவிர அறியாதவர்கள்விஷயத்திற்கெய்யுமவை சொல்லுகிறது. அர்பித்தவாதிசிரபேக்ஷமாக ஜகத்தைப் பாதமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயபத்துவந்தவாறே எடுத்துத் திருவயிற் றிலேவைத்துநோக்கி, வெளிநோகாண உமிழ்ந்து, மஹாஸலியபஹரிக்க எல்லையெடுத்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்பு அவாந்தாப்ரளயங்கொண்ட ஹுமின்ய மஹாவராஹமாய் எடுத்து, அதெல்லாம் ஹுமிக்கு அபிமானியான பிராட்டிக்காகையாலே அவள்விருப்பி யணைக்க அவளோடுஸம்ஸ்யேஷித்து, இப்படிசெய்தருளின ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை. [எண்ணுந்தோறும்]-எண்ணப்புகுவது, முடியஅநுஸந்திக்கமாட்டாதொழிவதான பரில் ருத்திதோறும். [எண்ணஞ்சு] - நாட்டார் இதடங்க அநுஸந்தித்து உண்டுடுத்துத் திரிய, நினைத்தவாறே ஸரியிலமானநெஞ்சானது அக்தியையணந்தமெழுகுபோலே நின்று உருகாநிற்கும், முடிவதும்செய்யாதே தரிப்பதும்செய்யாதே நிற்கை. எண்ணுகைக்கு அவஸாநமில்லாமையாலே உருகுகைக்கும் அவஸாநமில்லை.

ஈதி.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஸ்ரீதலிஷயமாகவும் ஸர்வலிஷயமாகவும்பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸம் மிகவும் அழிபாநின்றதென்கிறார்.

[உண்ணஇத்தாதி] - வானவர்கோனுக்கு-உண்ண - ஆயரோருப்படுத்தவடிசி லுண்டதும். தான் பிறந்துவளருகிறவூரிலே சிலர் வர்ஷார்த்தமாக இத்தானுக்குச் சமைத்த அடிசிலைத் தான் புதுந்து பூஜித்த அதாவும். “நாம்பிறந்துவளருகிறவூரிலே வேறே யும் ஓராஸ்ரயணீயவஸ்துவண்டாகையாவதென்?” என்று பொருமையாலே; “வாரிகோள், இத்தானாகிறானேவன், கண்டறியாதானேருவனே! நமக்கு உபகரிக்கப்புகுகிறான்; ஆன பின்பு, மேகங்களுமவந்து பணியுட்படிக்கீடாய், புல்லுந்தண்ணீருமுடைத்தாய், பசுக்க ளுக்கும் இடங்கோத்துநிற்கிற மலையன்றோ நமக்கெல்லாம்கடவது” என்று சோல்ல; இடையராகையாலே சோல்லிற்றைக்கேட்பார்சிலோ, இனி இவன்தானே சோன்னவை

அஞ்சாம்பாட்டு —உண்ண இத்தாதி. “அடிசிலுண்டதும், மழைகாத்ததும்” இத்தாதி லைக்கடாகித்து அவதாரிகை - ஆஸ்ரீத இத்தாதி.

“ஆயர் - வானவர்கோனுக்கு - உண்ண - ஒருப்படுத்த அடிசிலுண்டதும்” என்று அந் வயிப்பது. ஸப்தார்த்தம் - தான்பிறந்து இத்தாதி. இத்தானுக்கு இட்டவதைத் தான் புஜிக்கைக்கு ஹேதவேதென்ன - நாம்பிறந்து இத்தாதி. ஒருப்படுத்த - ஸோத்யோகாய்ச்சமைத்த இத்தார்த்தமே எவன் - ஒருவனில்லையென்று கேட்பத்திலே, இதுக்குஹேது - கண்டறியாதான் என்றது. காணப் படாதவென்றபடி. இவன் எவ்விதமாகச்சொன்னால் கேட்கிறதென்? என்ன, - ஹேதுத்தவயம் - இடையராகையாலே இத்தாதி, இனிஇவன்தான் இத்தாதி. இத்தானுக்கு இடையரிடுகிறவித்தாஸ்

மறுக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்குமே; “இம்மலையின்முன்னையிருங்கோள்” என்ன, அங்கே கோவேந்து குவித்தார்கள்; அத்தைத் தான் புக்கிருந்தமுதுசெய்தான். தனக்கு அஸாதாரண ராயிருப்பாருடைய த்ரவ்யத்தை வேறேசிலர்க்குக் கொடுக்கையாவது, மஹிஷீஸ்வேதத்தைப் பிறர்க்குக்கொடுத்தமாத்ரமிதே. அவன்தன் பரிகரத்தோடுங்கூட இதுகொண்டுத்ருப்தனாக விருக்க, இத்தைத்தான் கைக்கொண்டானாயிற்று. அவன் க்ரோதத்தாலே வர்ஷிப்பிக் கத்தோடங்கினான் [வண்ணமால்வரை இத்யாதி] - அடைகொண்டு பாழ்போக்குவானொரு வனன்றே. “நம்மலிமதம்பெற்றோமாகில் என்செய்தால் நல்லது” என்று போகட்டே போகாதே, நாநாவானபாதுக்களையுடைத்தாய் ஒருவரால் கணிசிக்கவொண்ணாத பெரிய மலையை, ஸுதமாரமான கையைக்கொண்டு ஏழநாள் ஒருபடியேயுரித்து, ஒருபசுவின் மேலேயாதல் ஓரிடையன்மேலேயாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி காத்ததும். அவனை நிரஸிக்க லாயிருக்கச்செய்தேயும், “தேவப்ரக்ருதியான இவனை நலிகிறதென், பசிக்ரஹத்தாலே செய் தானாகில் தானே கையோய்ந்துவிடுகிறான், அவ்வளவும் நம்மரக்ஷயவர்க்கத்தை நாம் கட கிட்டேனோக்குவோம்” என்றமூந்ருபம்ஸ்யங்கொண்டாடிவிட்டான். “நம்விவ்லிதியைஇவன் நோக்கவல்லன், இவன்கண்ணுடையன்” என்றிறே இவனைத் தான் இங்குத்தைக்கிட் டது, இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இவன்கண்ணறையர்செய்வதைச் செய்தான். [மண்ணை இத்யாதி] - “வேண்டா” என்றாலும் தேவதாந்தரஹஜந்தவிராதார் ஓர் ஊரளவன்றிக்கே, இருக்கிற ஜகத்திலுள்ளார்விஷயத்திற்செய்யு மவற்றைச்சொல்வகிறது. அர்த்தித்வாதிரி பேசுகுமாக இவற்றையுண்டாக்கி, ப்ரளயாத்யாபத்துக்கள்வர இவைநோவுபடாதபடி வயிற் றிலேவைத்துநோக்கி, “உள்ளேகிடந்து மறைந்துபோகவொண்ணது” என்றுபார்த்து வெளி நாகோணப் புறப்படவிட்டு, பின்பு மஹாவலிபோல்வார் அபஹரிக்க எல்லைநடந்து மீட் டுக்கொடுத்து, பின்பு அவாந்தரப்ரளயங்கொண்டபூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்துக்கொண் டேறி, இவையெல்லாம் பிராட்டிப்படுக்கைப்பற்றுகையாலே அவளுக்கு ப்ரியமாகச்செய்து அவளோடேஸம்ஸலேஷித்த ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை: [மணந்த] - ஸம்ஸலே ஷித்த. [எண்ணுந்தோறும்] - அவனுடைய ரக்ஷணத்திலும் பரப்புண்டாகாதே இவ ருடையபாரிப்பு. எண்ணமாட்டார், எண்ணுதிருக்கமாட்டார், ரக்ஷணத்துக்கு அவன் சமைந்தாப்போலேகாணும் அழிகைக்கு இவரசமைந்தபடி. [என்னெஞ்சு] - இத்தையநு

தனக்குஹாநிபேது, “அவர்களிட்டால் இட்டுப்போகிறார்கள்” என்றிருக்கவொண்ணாதே? என்ன - தனக்குஅஸாதாரண இத்யாதி. இந்த்ரனென்னுதே, “வானவர்கோன்” என்றதுககுபாவம் - அவன் தன்பிகரத்தோடும் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவன்க்கோது இத்யாதி. தன்கார்யமாஹஸ் “பட்டதுபடுகிறது” என்றிருக்கவொண்ணாதே? என்ன - அடைகொண்டு இத்யாதி. அடைகொண்டு பாழ்போக்குவான் - “ரக்ஷிக்கிறோம்” என்று கைக்கொண்டு கைவிடுவானென்றபடி; யத்வா, ஒரு வன்க்ஷேத்ரத்தை யாங்கிப் பாழேபோக்குவானென்னுதல்; அடையென்று - இலட்டுகமாய, உஷ்ணவஸ் தவைக்கைக்கொண்டு கைவிடுவானென்னுதல். ஸப்தார்த்தம் - நாநாவான இத்யாதி. மலையையிடுக ஸத்தனுவன் ஸபராதனைநிரவிக்கலாகாதே? என்ன - அவனைநாஸிக்கலாய் இத்யாதி. பசி க்ரஹம் - பசிக்கோவும். கடகிட்டே - பரிசையைவிட்டு. கடகு - பரிசை ஆத்ருஸம்ஸங்கொண் டாடுகைக்கு இவன்செய்தவுபகாரமேதென்ன - நம்விபூதி இத்யாதி. கண் - கண்ணும், தனையும், இது சாடு. கண்ணறையர் - அந்தாடி, க்ருபா ரஹிதாஸ்ச, “மாயங்கள்” என்றது - மாயங்களையென்ற படி. எண்ணும்போதென்னுதே, “எண்ணுந்தோறும்” என்றதுக்கு பாவம் - அவ்னுடைய இத்யாதி. அநாவது - ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் அநேகமாஸப்போலே, அவற்றைப்பற்றிவருகிற இவர்பாரிப்பும் அநேகமென்றபடி. பாவாந்தரமாதல், கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - எண்ணமாட்டார் இத்

ஸந்தித்தே நாட்டார் உண்டுத்துக் காலம்போக்கா நின்றார்களிறே. [எரிவாய்மெழுகோக் கும்] - அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுதபோலே உருகாநின்றது. [நின்றே] - அது ஒருகாலே யுரு குதல் கரிதல்செய்யுமிறே, இது உருகிபடியே இராகின்றது. (3)

ஆறாம் பாட்டு.

நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்நினைப்பரியன
ஒன்றலாவுருவாய் அருவாயநின்மாயங்கள்
சின்மநின்மநினைகின்றேன் உன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்?பாவி
ஒன்றநன்குரையாய் உலகமுண்டவோண்டரே! [யேற்கு]

ஆ.—(நின்றவாறும்.) ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் நின்றருளுகை தொடக் கமாயுண்டான சேஷ்டிதங்களையும், மற்றும் நினைக்கவரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக் குத் தோற்றத்திருக்கிற உன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையும், நினைக்கும்படி நின்றுநின்று ஆராயாநின்றேன்; உன்னை எங்ஙனேநினைப்பன். ப்ரளயத்தில் ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தைநீக்கி உஜ்வலனான நீ, உன்னுடைய குணப்ரஸங்கத்திலே ஸியிலனாகைக் கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய ஸையுல்யம்போய் நான்யதரிப்பதொரு நல்லிரகுசொல்லிலேனுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், உன்னுடைய ஸகலசேஷ்டிதங்களும் காணப்பெறாத நான் அவற்றைநினைக்கவும் ஸ்மமனாகிறிலேன், யரித்துநின்று அநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேனுமென்கிறார்.

[நின்றவாறு என்றுதொடங்கி] - ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களிலும் உகந்தரு ளின் கோயில்களிலும் நின்றருளுகை தொடக்கமாக உண்டான சேஷ்டிதங்களையும் மற் றும், நினைப்பார்க்கு ஸைதில்யதேஹதுவாகையாலே நினைக்க அரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக்குத் தோற்றத்திருக்கிற உன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையும். [நின்று என்று தொடங்கி] - வருந்தி உன்னை நினைக்கப்புகுவன் நினைக்கமாடுகிறிலேன். உன்னை நினைக்கும்படி நின்றுநின்று ஆராயாநின்றேன். உன்னை எங்ஙனே நினைப்பேன் என்று மாம். [பாவிதேற்கு என்றுதொடங்கி] - ப்ரளயார்ணவத்திலே இஜ்ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரித்தருளி “இதுசெய்யப்பெற்றேம” என்னும் ஹர் ஷப்ரகர்ஷத்தாலே உஜ்வலனான நீ ஜகத்துக்குவந்த ஆபத்தை நீக்கினுற்போலே உன்னு டைய குணப்ரஸங்கத்திலே ஸியிலனாகைக்கு ஈடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னு டைய ஸைதில்யம்போய் நான் யரிப்பதொருநல்லிரகு அருளிச்செய்யவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்த்தித்யாஸஸ்யநாதில்யாபாரங்கள் ஒருபடிப்பட நினைக் கலாயிருக்கிறதில்லை, நான் நினைக்கவல்லனும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேனுமென்கிறார்.

யாதி. அதாவது - ஈடுபாட்டால் வந்த ஸைதில்யத்தாலே யநுஸந்திக்கமாட்டார், அநுஸந்தியாதபோது தரித்திருக்கப்பட்டமையாலே என்னுதிருக்கமாட்டாரென்றபடி. “என்” என்றதுக்குபாவம் - இத்தை இத்தயாதி. காமேணாவ்யது. (4)

(திருவாகம், திருப்பாடகம் திருவெஃகா இவற்றிலே), நின்றவாறும் - நின்ற படியும், இருந்தவாறும் - இருந்தபடியும், கிடந்தவாறும் - கிடந்தபடியும், (அப்படி ஆழி தற்றுதயங்களிலே “திஷ்டு” என்றும் “சூலெ” என்றும் “ஸெதெ” என்றும் ப்ர மாணஸித்தமாம்படி வர்த்தித்தபடியாகவுமாம்), நினைப்பு - நினைக்கைக்கு, அரியன - அரியவாயிராநின்றன; (இப்படி), ஒன்று-ஒருபடி, அலா-அல்லாத, உருவாய்-ஆகாரத்தை யுடையவனாய், அருவாய - எனக்கு அதுவிக்கைக்கு உருத்தெரியாத, நின் - உன்னு டைய, மாயங்கள் - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களுவற்றை, நின்றநின்று - ஸிபிலமான நெஞ்சை ஸையில்யந்தோறும் நின்றநின்றுவருத்தி, நினைக்கின்றன் - முட்டநினைக்கப் பாராநின்றேன்; உன்னை - (ஸைதில்யாவஹசேஷ்டிதனான) உன்னை, எங்ஙனம் - எங்ங னே, நினைகிற்பன் - ஒருபடிப்பட நினைக்கவல்லேனாவேன்? பாவியேற்கு - (ஸத்திர சிந்தைபண்ணமாட்டாத) பாபத்தையுடையேனான எனக்கு, உலகம் - ப்ரளயாபத்திலே யழிகிறஐகத்தை, உண்ட - ஆமுதுசெய்துநோக்கி, ஒண்குடரே - அத்யஜ்ஜ்வலனான வனே! (ஸையில்யார்ணவத்தில் அமுந்தாதபடி “வூதெ.தாவூ” என்னும்படியாக), ஒன்று - அத்விதியமாயிருப்பதொரு, நன்கு - விலகுகூணோபாயம், உரையாய் - அருளிச் செய்யவேணும். நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமென்று - க்ருஷ்ணாவ தாரத்திலே தொட்டிலுக்குள்ளே நின்ற இருந்து கிடந்தபடியையுஞ்செல்லுவார்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸகலசேஷ்டிதங்களையும் காணவாசைப் பட்டான், அவற்றைநினைக்கவும் கூழ்மனாகிறிலேன்; ப்ரளயாபத்தில் ஐகத்தாகித்தாப் போலே, அதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[நின்ற இத்யாதி] - “சுவஷ்டுஷுவிஷ்டுஷு”, “உடனெஜராஜாவீ.நடி”, “வாஹுஹுஹுஹுஹுஹு” என்று திருக்குரவையிலேநின்றும், பெண்களோடே கழகமிருந்தும், அவர்கள்மடியிலே சாய்ந்தும், அர்ச்சாவதாரத்திலும், “நின்றநெய்தை யூகத்து” இத்யாதி. “நிற்பதுமோர்வெற்பகத்து” நின்றநின்றுநிற்குடந்தும் உண் டானசேஷ்டிதங்களையும், அவனிலேயை அதுஸந்தித்தபோது “நிலையாநின்றான்” என் பர்கள்; இருப்பை அதுஸந்தித்தபோது “பிராணிநுந்தபைகாட்டினர்” என்பர்கள்; கிடையை அதுஸந்தித்தபோது “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்பர்கள். [நினைப்பரிய] - உபக்ரமத்திலே ஸையில்யதேஹதவாகையாலே நினைக்க அரியனவாய். [ஒன்றலாவரு வாய்] - அநேகமான ப்ரகாரங்களாய். [அருவாயநின்மாயங்கள்] - எனக்குத்தோன்று திருக்கிற, நின்மாயங்கள் - உன்னுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையும். [நின்றநின்று இத் யாதி] - உபக்ரமத்திலே, ஸிதிலனாய் வருந்திவருந்தி நினைக்கிற நான், உன்னை எங்ஙனே நினைத்துத்தலைக்கட்டும்படி. நினைக்கும்படியை நின்றநின்று ஆராயாநின்றேன், உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பனென்றுமாம். நினையாதிருக்கமாட்டார் விஷயவைலகூண்யத்தாலே, நினைக்கமாட்டார் ஸையில்யத்தாலே. [பாவியேற்கொன்றுநன்குரையாய்] - உன்குணப்ர ஸங்கத்திலே ஸியிலனும்படி பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு, யரித்துநின்று அதுவிக்கைக்கு ஒருநல்விசாகுரசாலாய், நினைக்கவும்வல்லதாய் அத்தாலே அபிமதங்களையும் பேறுநின்றதிதே நாடாக. [உலகமுண்டவெண்குடரே] - அபேகையுமின்றிக்கே உப கராஸம்ருதியுமின்றிக்கே யிருக்கிற பூமியை ரக்ஷித்து, அது உன்பேறுக உகந்தவுகப் பாலே உஜ்ஜ்வலனானவனே.

௬௫.—ஆறும்பாட்டு. உன்ஸகலசேஷ்டி தங்கனையும் காண, விடாய்ப்பட்ட நான் நினைக்கவும் கூடினனாகிலேன் ; ப்ரளாயபத்தில் ஐகத்தைரக்ஷித்தாப்போலே, அநுஸந்திக்க வல்லேனும்படிபண்ணி என்னைரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிறார்.

[நின்ற இத்யாதி] - இவர் இவ்விஷயத்திற் புகேற்பாடெல்லாம் நமக்கு இதர விஷயங்களிலே அநுபவஸித்தமிதே, இவ்விஷயத்திலின்றிக்கே யொழிகிறவித்தனை. வடக்கு நின்றும் போர்ப்பாடவல்லராயிருப்பாரோருத்தர் “பெருமானைத்திருவடிதொழவேணும்” என்றுவர, ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமானறையர் தீர்த்தத்தினன்றிராத் திருமாலையெப்பாடிச் சமைந்து பெருமானை மத்தகஜங்கனையேத்துமபோலேயேத்தி வஸுமாக்கிக்கணிசங்கொண்டு, “நாயன்றே, தேவர்திருவடிகளுக்குப்போரநல்லானோருத்தன் எழுநூற்றுக்காதமானுண்டு தேவரை ‘திருவடிதொழவேணும்’ என்றுவருகிறது ; இவனையழைத்துக்கொண்டு ஸம்பாவநபண்ணியருளவேணும்” என்ன, பெருமானும் “அப்படியேசெய்கிறோம்” என்று திருவுள்ளமாய் அருளப்பாடிட்டு, திருப்பினைக்கீழ்நின்றும் அவர்நின்றவிடத்தளவுமசேல்ல நாலுகோல்தறை திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளி, விண்ணப்பஞ்செய்வார்கனையெல்லாம் அருளப்பாடிட்டு, “வாரீகோள், இவன்வந்ததூரத்துக்கெல்லம்போருமோ நாம் இவனுக்குச்செய்த தரம்” என்று திருவுள்ளமானார். இப்படியேயே நம்மிழவுகளும் திருவுள்ளத்திலேபட்டவையெல்லாம் ஆறும்படிக்கீடாகமுகந்தந்தருளவல்லபடியும். ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணத்தான் திருப்பரிவட்டங்களை அழகிதாகவாட்டி எம்பெருமானார்க்குக்கொண்டு வந்துகாட்ட, போரந்ருபதராய் இவனையுங்கடக்கொண்டு பெருமாள்பாடேபுக்கு, “நாயன்றே இவன்திருவரைக்கீடாம்படி இவற்றைத்தொட்டபடி பார்த்தருளவேணும்” என்றுகாட்ட, கண்டு போரவுகந்தருளி எம்பெருமானாரை அருளப்பாடிட்டு, “இவனுக்காக, கம்ஸனுடைய ஈரங்கொல்லி நந்திரத்திற் பண்ணினகுற்றம்போறுத்தோம்” என்று திருவுள்ளமானார். [நின்றவாறும் இத்யாதி] - லங்காத்வாரத்திலே கையும்வில்லுமாய் நின்றபடியாதல், வாலிவதம்பண்ணிக் கையும்வில்லுமாய் நின்றபடியாதல் ; “சுவஷ்டஹு உதிஷ்டஹு ஸுபகாபு ஸுபகாபு” (அவஷ்டப்பயசதிஷ்டட்டந்தம் ததர்ஸதநுந்ரஜி

ஆறும்பாட்டு.—நின்றவாறும் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்ஸகல இத்யாதி.

“நின்றவாறும்” இத்யாதியாலே - ப்ரத்யவஸ்த்தையிலும் இவர்படுகிறாப்போலே, நமக்கு இவ்விஷயத்தில் ஈடுபாடு காண்கிறோமில்லையென்ன - இவர்இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி. இவன் ஈடுபடுவது ஆஸ்ரிதார்த்தமான செயலுக்காகையாலே, ப்ரஸங்காத், அவன் ஆஸ்ரிதார்த்தமாகச்செய்யும் செயலுக்கு ஐதிவ்யம் - வடகீதநின்றும் இத்யாதி. தீர்த்தத்தினன்றிரா - தீர்த்தவாரியினன்றிருந்தென்றபடி. பாடிக்கமைந்து - பாடிமுடித்து. கணிசங்கொண்டு - ஸபதக்கொண்டு. ஆறுண்டு - வழியுண்டு. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இப்படியே இத்யாதி. அநுகூலானவரைப்போலே ஸாப்ராதாரான நம்மை அங்கீகரிக்கக்கூடுமோ? என்ன, - புருஷகாரபலத்தாலே கூடுமென்னுமதுக்கு ஐதிவ்யம் - ஒருநாள் இத்யாதி. அன்றிக்கே, “இவன்வந்ததூரத்துக்கெல்லம்போருமோ” என்கையாலே - ஆயாஸங்கண்டு இரங்குமென்று விர்த்தவக்கரித்து, அப்படி ஆயாஸங்கண்டு இசங்குமோ? என்ன - ஒருநாள் இத்யாதி என்னுதல். தொட்படி - வெருப்பித்தபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் - சுவஷ்டஹு இத்யாதி. “சுவஷ்டஹு உதிஷ்டஹு ஸுபகாபு ஸுபகாபு” (அவஷ்டப்பயசதிஷ்டட்டந்தம் ததர்ஸதநுந்ரஜி [௨௫] உதிஷ்டிஷ்டாகாஸ்து. [௧௬] எடுத்தஸிலாகத்துக்கு அர்த்தம்-வாலிவதம் இத்யாதி. அவரையிடுவத்துக்கொல்லுவிக்கையாவது-

தம்-ஸாபா) - வாலிவதம்பண்ணிக் கையும்வில்லுமாய்க்கொண்டு வென்றிபுனைந்துநின்ற பெருமானையும், அவரையிலேவித்துக்கொல்லுவித்த தம்பியாரையும், இருவரையும் அநர்வர்த்தித்து முடிசூடலிருக்கிற மஹாராஜரையுங்கண்டவிவள் “நமக்குசத்ருக்கள்” என்றிராதே, ஸாபஹ்ருதயையானான் அவர்பக்கல் ஸாங்கத்தாலே. இனித்தான் தண்ணீர்குடிக்ககல்லின் ஏரியிலே கல்லைக்கட்டிக்கொண்டு விழுந்துமுடிந்துபோவா நரப்போலே; ஆஸுரப்ரக்ருதியானவாறே முடிந்துபோனவாலி; இவர்செய்தகுற்றமுண்டோ? என்றிருந்தாள். அவர் தம்முயிரிலையிலே நலிந்தாரைவிட்டுவைப்பரோ. [இருந்தவாறும்] - “உடஜேராஜேரவீ மது” (உடஜேராமமாஸீநம்) என்றிருந்தவிருப்பம். [கிடந்தவாறும்] - சுஜயிவ்ராஜாவஃக்யூதாபுதிஸிஸெய்யுஹொடிபெ” (அஞ்சலிப்பராங்குமக்குருத்வாப்ரதஸிஸ்யேமஹோததே) என்கிறபடியே, கடற்கரையிலே கிடந்தகிடையுமி. வுதிஸிஸெய்யு என்கிறதிறே - ஒருகடலோடே யொருகடல் ஸ்பர்த்தித்துகிடந்தாப்போலே யிருக்கையாலே; “கருணையென்னுங்கடல் கருங்கடலைநோக்கிக்கிடந்ததே” என்றானிறே. அதாகிறது - பின்புலிடக்கடவதாகத்தோத்த அப்பு முன்புலிடமாட்டாமையிலையிறே; அப்படிப்பட்ட அம்பிருக்க, தந்தோள்வலிகிடக்க, தரம்போராதார்முகங்காட்டாதேயிருக்கப் போறுத்துக்கிடந்த கிடையைச்சொல்லுகிறது; நின்றுமிருந்தும்கிடந்தும் என்று திரளச்சொல்லவமையுமாயிருக்க, நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமென்கிறுநிறே - தனித்தனியே உளுக்கிபடி. அங்ஙனனிலிக்கே, கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி நின்றநிலையாதல், திருக்குரவைக்கு முற்சாமமாகப் பெண்களோடே கழகமிருந்தவிருப்பாதல், ஓரொருத்தர் மடிகளிலே சாய்ந்தபடியாதல். நின்றானுகில் “நிலையாநின்றான்” என்பார்கள் - “நின்றவன் இருத்தல்சாய்தல் செய்யிற் செய்வதென்?” என்று வயிறுபிடிக்கவேண்டிப்படியிறே அதிருப்பது; இருந்தானுகில், “பிரானிருந்தனாகாட்டினர்” என்னும்படியிருக்கும்; கிடந்தானுகில், “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்பார்கள். “நிற்பதுமோர்வெற்பகத்திருப்பலின்கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக்கடலுள்” என்கிறபடியே, திருமலையிலே நின்றபடியும், பரமபத்திலே இருந்த

புருஷகாரபூதராயிருக்கை. ஸாங்கம் - பகப்பாதமும், வில்லும். கீழ்க்கையும்வில்லுமானவழகைக்கண்டு ஸாங்கத்தாலே சுபஹ்ருதயையானானென்று அருளிச்செய்து, ஆஸ்ரிதபகப்பாத ஸாநாநுநஸ்யுநாதலே சுபஹ்ருதயையானானென்று பாவாந்தரம்-இவ்வித்தான் இத்தாதி. “உடஜேராஜேரவீ மஹொடிபெ” [ரா. சு. கூ.] உதிவிசு. சுதிபெ. [உதி] “த தஸாபாபெவலாயாஃஹபாநாவீயபுராவவஃசுஜயிவ்ராஜாவஃக்யூதாபுதிஸிஸெய்யுஹொடிபெ” உதியாஃக்யூதாபுதிஸிஸெய்யுஹொடிபெ. [உச] அவரையும்கடலாகச்சொன்ன விடமுண்டோ? என்ன - கருணையென்னும் இத்தாதி. இந்தக்கம்பன்கலிக்கு அர்த்தம் - அதாகிறது இத்தாதி. உளுக்கிபடி - சுடுபட்டபடி. கழகம் - ஒலக்கம். தனித்தனியே ஒருக்கிபடியைக்காட்டுகிறார் - நின்றானுகில் இத்தாதி. கிடந்ததோர்கிடக்கையென்பார்கள் என்னுமனவும். நிலையா என்றதற்கு இரண்டுபொருள் - நின்றவன் இத்தாதி. அதாவது - நின்றவன் இருந்தார்செய்வதென் என்றும், சாய்ந்தருளிச்செய்வதென் என்றும் இரண்டுபொருள். நிலையாநின்றான் - நிலைபடியகின்றான். நிலைபொருந்தநின்றானென்றபடி. இந்தப்பாசரம் திருமொழியில், “குலையார்ந்தபழுக்காயும்” என்கிறபாட்டிலே. இருந்தமை - இருந்தபடியை, இருப்பிலழகையென்றகருத்து. கிடந்ததோர்கிடக்கைகண்டு—திருமலை, இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு, “கங்கையில” இத்தாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - “ஒருக்கணித்தோ மல்லாந்தோ கண்வளர்த்தருளுகிறது” என்று தெரியாதபடி இருப்பதொரு கிடந்த கிடையழகைக்கண்டு என்றபடி. நிற்பதுமோர் இத்தாதி - அத்விதியமான திருமலையிலே நிற்பதுவும்,

படியும், திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின்படியுமாகவுமாம். “நிற்பதுமிருப்பதுங் கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே” என்கிறபடியே, இவர்திருவுள்ளத்திலே * திகழுமணிக்குன்ற மொன்றேயொத்து நின்றபடியும்; “செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த வவ்வாயன்றி யானறியேன்” என்னும்படி இருந்தபடியும்; “நின்றமிருந்துங்கிடந்தும்” என்கிறபடியே, தந்திருவுள்ளத்திலேநின்றபடியும் இருந்தபடியும் கிடந்தபடியுமென்றதல். அன்றிக்கே, திரு லூகத்திலே நின்றபடியும், திருப்பாடகத்திலே இருந்தபடியும், திருவேல்காவிலே கிடந்த படியுமாதல். “நின்றவாறுமிருந்தவாறுங்கிடந்தவாறு” என்று ஆழ்வார்பாடாநிற்க, “இவை யெல்லாம் தோட்டிலிலே” என்று அருளிச்செய்தார் எப்பெருமானார். தோட்டிற்பழுவைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்துநிற்கமாட்டாமை விழந்திருக்கும்படியும், அது தான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்துகிடக்கும்படியுஞ் சொல்லுகிறது. அதவா, [நின்ற வாறுமிருந்தவாறுங்கிடந்தவாறு] - * போரார்வேற்கண்மடவாள்போந்தனையும் போய் யுறங்கி, அவள்போனவாறே எழுந்திருந்துநின்றவாறும்; அடியோசைப்பட்டவாறே வந்திருந்த படியும், நிழலாடினவாறே முன்கிடந்ததானத்தேயோராதவன்போல் கிடந்தவாறுமென்று மாம். [நினைப்பரியன்] - அது ஒருகால் செய்துபோகச்செய்தேயும் இவர்க்கு இன்றுங்கூட நினைக்கவும் அரிதாயிராநின்றது. “இமையோர்தமக்கும் - செவ்வேடுஞ்சால் நினைப்பரி தால் வெண்ணையுணென்னுமினச்சோல்” என்றாரிறே முன்பே. [ஒன்றலாவருவாய்] - இவர்தமக்கு ஒன்றே போருமாகாதே யுள்ளதனையும் நோவுபடுகைக்கு. ஒன்றல்லாத ப்ர காரங்கனையுடையவாய். [அருவாயநின்மாயங்கள்] - கண்ணுக்கு அவிஷயமாயிருக்கிற உன் னுடைய ஆர்ச்சரியமான சேஷ்டிதங்களை. [நின்றநின்றுநினைகின்றேன்] - நினைத்துத்தலைக் கட்டமாட்டார், நினையாதிருக்கமாட்டார். வருந்தி உன்னினைக்கப்படுவான், நினைக்க

விண்ணிலே - பாம்பதத்திலே இருப்பதும், நன்றாய்ப் பரப்பையும் அலைகளையுமுடைய திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுவதுமென்றபடி. திருச்சிந்தவிருத்தம், அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. திகழு மணிக்குன்றமொன்றேயொத்துநின்ற விளங்காநிற்கிறதொரு மாணிக்கமலைபோலே நின்றவென்றபடி. செவ்வாய் இத்யாதி - சிவந்ததிருப்பவளத்தின் முறுவலோடு என்னெஞ்சுக்குள்ளேயிருந்த அந்த வாகாந்தையொழிய வேறொரகாரத்தை அறியேனென்றபடி. நின்றமிருந்துங்கிடந்துமென்கிற படியே இத்யாதி - பெரியதிருவந்தாதி, முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இந்தவாக்யத்தில், கிடந்தும் என் றதுவே இவ்விடத்துக்குவேண்டுவது. ஆழ்வார் என்றது - ஆழ்வார்திருவாங்கப்பெருமானைய ரென்றபடி. பழுவை - தோட்டிற்பட்டத்தை. போரார்வேற்கண் இத்யாதி - சிறியதிருமடல். இதுக்கு அர்த்தம் - யுத்தோர்முகமான கூர்மையுடைய வேல்போன்ற கண்ணையுடைய யசோதைப் பிராட்டிபோந்தனையும் பொய்யாகநிந்தரபண்ணி. ஆர் - கூர்மை. முன்கிடந்ததானத்தே - முன்பு கிடந்த ஸ்தாநத்திலே. ஓராதவன்போல் - அறியாதவன்போலென்றபடி. ஆக, “நின்றவாறு” இத்யாதிக்கு ஏழு தாற்பரியம். நினைக்கவும் அரிதோ? என்ன - இமையோர் இத்யாதி. நியஸலரி களுக்கும் நேரே நெஞ்சால் பரிச்சேதித்தநினைக்கவரிது, வெண்ணெயை யமுதுசெய்தானென்று சொல்லுகிற அபக்ருஷ்டவசநம் இத்யர்த்தம். திருவிருத்தம், தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு, “துஞ்சு முளிவரும்” இத்யாதி. நோவுபடுகைக்கு என்றவகர்த்தத்திலே, “அநேகமாணல் சொல்லவேணுமோ” என்று கூட்டிக்கொள்வது. உரு - ப்ரகாரம். மாயங்கள் - மாயங்களை. “நின்றநின்றுநினைகின்றேன்” இத்யாதிக்கு இரண்டுபொருள் - நினைப்பரியனவொன்றலாவருவாயருவாயநின்மாயங்களான - நின்ற வாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமான இவற்றை - தரித்துநின்று அநுஸந்திக்கலாமோவென்று வருந்தியுறஸத்திப்பன்; அவை எனக்கு ஸூதில்யத்தை விளக்கையாலே உன்னை எங்கனையுறஸத் திக்கவல்லேன்; என்னால் உன்குணங்களை தரித்துநின்று அநுஸந்திக்க முடியாதென்று ஒருபொருள். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - நினைத்துத்தலைக்கட்டமாட்டார் இத்யாதி நாலாவாக்யத்தாலே. நினைத்

மாட்கேரிலேன். அன்றிக்கே, நினைக்கைதான் தேட்டமாய் “நினைக்கலாவதொருவழியேதோ” என்று ஆராயாநின்றேன். [உன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்] - ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமான நீ, நான் உன்னையினைக்கலாவதொரு வழியிட்டுத்தவல்லையே. “தோண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யுமா கண்டு” - சேஷவர்க்கமடங்கலும் - ஐஸ்வர்யார்த்திகள், ஆத்மப்ராப்திகாமர், பகவத்ப்ராப்திகாமர் இவரடங்கலும் சென்றுகிட்டித் தந்தாம் ப்ரயோஜநங்களைப்பெற்று மீளுகிறபடியைக்கண்டு, “தான்கண்புரந்தொழப்போயினுள்” - நமக்கும் கலந்து பரிமாறி மீளலாமென்றுபோனாள்; “தான்” - விஷயத்தையே பார்க்குமித்தனையோ, தந்தாமையும் பார்க்கவேண்டாவோ. ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகப்போவார்க்கன்றோ அதுகொண்டு மீளலாவது, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றிப்போவார்க்கு மீளவிரகுண்டோ. இப்படியேயிறே பகவத்ப்ராவண்யமுடையார்படி. [பாவியேற்கு] - என்னையொழிந்தாரடங்கலும் நினைப்பாரும் அபிமதம்பெறுவாருமாய்க்கிடீர்! செல்லுகிறது. “ஸூதொய்யுதிஸொஹநஸு” (ஸம்ருதோயச்சதீஸோபநம்) என்கிறபடியேயிறே நாடடங்கலும். [ஒன்றுநன்குரையாய்] - அர்ஜுநனுக்குச்சொன்னாற்போலே எனக்கும் ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லவல்லையே. அவ்வளவாகாதே. இவர்தம்மதும். இனி “ப்ராப்திக்கும் விரோதிபோகைக்கும் கடவேன்நான்” என்றானிறே. அவ்வளவேயிறே வேண்வேது, பின்புலருமவை தன்னடையேவருமவையிறே. ஸ்வஸ்வரூபஸித்தியிறே ப்ராப்யம், ப்ராப்தி

துத்தலைக்கட்டமாட்டாரென்றது - “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதுக்கர்த்தம். நினையாதிருக்க மாட்டாரென்றது - “உன்னை எங்ஙனம்நினைகிற்பன்” என்றதுக்கர்த்தம். இக்குணங்கள் ஈடுபெடுத்துக்கையாலே நினைத்துமுடிக்கமாட்டார், அக்குணங்களையொழியச்செல்லாமையாலே நினையாதிருக்க மாட்டாரென்று - நினைத்துத்தலைக்கட்டமாட்டார் இப்பாதிவாக்யவ்யபத்துக்கும் தாற்பாயம். இத்தை விஸதீகரிக்கிறார் - வநுநீதி இத்தாதி. ஒன்றலாவருவாயருவாயநின்மாயங்களை - நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும் ஸிதிலமாக்கப்பண்ணுமவை; ஆகையாலேநினைப்பரியன்; “உன்னை யரித்து நின்று அறுபவிக்கும் உபாயமேது” என்று பலகாலும் விசாரியாநின்றேன், அது நீயே நிச்சயித்தருளிச்செய்யுமத்தனைபோக்கி, நான் எங்ஙனே நிச்சயிக்கப்புகுகிறேன் என்று இரண்டாமர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கேநினைக்கைதான் இத்தாதி. “உலகமுண்ட” என்கிறதிலே - “மேல்ப்ரளயம்வரப்போகிறது” என்று ஏற்கவே விசாரித்தாகுகிக்கையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வம் தோன்றாநின்றது; சிறியவயிற்றிலே பெரியலோகங்களை யடக்குகையாலே, ஸர்வஸக்தித்வம் தோன்றாநின்றது; அத்தைப்பற்ற - ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமானநீ என்கிறார். “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்” இத்தாதிக்கு - யரித்துநின்று நினைக்கும்படி சொல்லவேணுமென்றபடி. லோகத்தார் அவனைநினைத்து கார்யங்கொள்ளாநிற்க, இவர்க்கு நினைக்கைதேட்டமாவானென்? என்ன - தோண்டெல்லாம் இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - சேஷவர்க்கமடங்கலும் இத்தாதி. இத்தால் - ப்ரயோஜநந்தாபாராணவர்களுக்கு ப்ரயோஜநர்த்தமாக நினைக்கலாம், அந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஈடுபாட்டுக்குடலாகையாலே நினைக்கப்போகாதென்றபடி. சீழ்வாக்யவிவரணம் - ஒருப்ரயோஜநத்துக்காக இத்தாதி. தோண்டெல்லாம் இத்தாதி - இப்பாகாரம் திருமொழி, எட்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. உய்யுமாகண்டு - உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கண்டு. அதாவது - தந்தாமபிமதம்பெறக்கண்டென்றபடி. அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னாற்போலேயென்றது - அர்ஜுநனுக்கு “மாஸுசு” என்று சொன்னாற்போலேயென்றபடி. ஆனால், அர்ஜுநனைப்போலே இவர்க்கு ஸோகமுண்டோ? என்ன - அவ்வளவு இத்தாதி. அவ்வளவாகாதேயென்றது - அவ்வளவன்றோவென்றபடி. அர்ஜுநனுக்குச்சொன்னதென்ன - இனிப்பாப்திக்கும் இத்தாதி. இனியென்றது - அவன்ஸோகித்தவநந்தாமென்றபடி. சாமஸலோகத்தில் “சொகையி ஷ்யாதி” என்று - விரோதிவிருத்தியன்றோ சொல்லிற்று, ப்ராப்திசொல்லவல்லையே; ஆனபின்பு

பலமான கைங்கர்யம் சொல்லவேண்டாவே, ப்ராப்தியளவுமிறே ப்ரமாணம்சொல்லுவது. அவ்வருகுள்ளது ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமன்றே. அப்படியே “உனக்கும்நானேகடவேன்” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லவல்லேயே. [உலகமுண்டவொண்கடரே] - உண்டியுடல் காட்டேமே. நினைக்கை சூற்றமாய்விட்டதோ. நினைவுங்கூடத் தேட்டமானால் நீயேசெய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ. இவை ஆபத்துங்கூடவறிவிக்கமாட்டாத ஸமயத்திலே நீயே யறிந்து வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, இவ்வுபகாரம் இவையறியாதோழிய, “இது உன்பேறு” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலேதோற்றவிரூப்பானேருவனல்லேயோ. [உலகமுண்டவொண்கடரே] - “உன்பேறுக ரக்ஷித்தாய்” என்று மெய்யேயன்றோ சொல்லுகிறது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒண்கடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும் உண்மையோடிண்மையாய்வந்துஎன் கண்கோளாவகை நிகர்த்தென்னைச்செய்கின்றன எண்கோள்சிந்தையுள்ளைகின்றேன் என்கரியமானிக்கமே / என்கண்கட் திண்கோள்ளவொருநாள் அருளாயுன்திருவுருவே. [குத்

ஆ.—(ஒண்கடர்.) ஆழிநிதர்க்கு மெய்யனயத்தோற்றியும், அநாழிநிதர்க்குப் பொய்யனயக் கைவாராதேயிருக்கிறபடியையும், ஹ்ருதயத்திலே ஸந்திவிதனய

இவர்க்கும் அவ்வளவுபொருளோ? என்ன, - அறிவுடனிருத்தியைச்சொன்னால் - இஷ்டப்பிராப்தி அர்த்தவரித்தமாய்வருகையாலே சொல்லிற்றில்லையென்கிறார் - அவ்வளவேயிறே இத்தயாதிக்யத் வயத்தாலே. அவ்வளவேயிறேவேண்டுவதென்றது - விஜோதிபோமளவேயிறே வேண்டுவதென்ற படி. பின்புவுருமவை வதென்ன - ஸ்வஸ்வரூப இத்தயாதி. ப்ராப்யமென்றது - ப்ராப்தியென்றபடி. இத்தால் - ப்ராப்தியும் சாமஸிலோகத்தில் அர்த்தாத் உக்தமென்றுகருத்து. ப்ராப்திமாத்தரகதகம் போருமோ, கைங்கர்யம்சொல்லவேண்டாவோ? என்ன - ப்ராப்திபலமான இத்தயாதி. அதாவது - ராபிப்ராப்தமாகையாலே ப்ரீதிகாரிதயாய்த்தன்னடையே வருமென்றபடி. அபரிச்சிந்தத்தேக ப்ரமாண விஷயமாகையாலும் சொல்லவேண்டாவென்று பரிஹாரந்தரம் - ப்ராப்தியளவுமிறே இத்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. “உலகமுண்டவொண்கடரே”-லோகத்தையமுதுசெய்து அதுபுஜ்ஜுவலனவனே இதி ஸப்தார்யஃ உலகமுண்டால் ஒண்கடராகவேணுமோ? என்ன - உண்டி இத்தயாதி. உண்டி - போஜநத்தை. “வபுராவூகிவொஜம்” என்னக்கடவதுதே. “உலகம்” என்ற அசேதந மையாதிக்கு, “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதின் முன்றினவர்த்தத்துக்குச்சேர பாவம்—நினைக் கை இத்தயாதி. அதாவது - நினைக்கமாட்டாதேயிருக்கிற லோகத்தை ரக்ஷித்தாய், சேதனனவாசிக்கு நினைக்கிறவென்னை ரக்ஷித்தாலாகாதோ என்றகருத்து. “நின்றுநின்றுநினைகின்றேன்” என்றதின் தவ்ஜியார்த்தத்துக்குச்சேர பாவம் - நினைவுங்கூட இத்தயாதி. “உலகமுண்டவொண்கடரே” என்ற துக்கு ஸப்தார்த்தம் - இவையாபத்துங்கூட இத்தயாதி. சாடுவுக்காக பதோபாதாநம்பண்ணி யருளிச் செய்துகிறார் - உன்பேறுக இத்தயாதி. மெய் - சரீரமும், ஸத்யமும். நினைப்பரியனவாய் - நின்றவாறும் இருத்தவாறும் கிடத்தவாறாய்க்கொண்டு - ஒன்றலாவருவாயருவாய் நின்மாயங்களை நின்றநின்று நினைகின்றேன், உன்னைஎன்கவனம் நினைகிற்பன், உலகமுண்டவொண்கடரே, பாவியேற்கு ஒன்று நன்குரையாய் இத்தவ்யம். “சூயாவஸுரணெகொவஸுரணுதொயவதிஸொலநடி | வாவ க்யஸாவதிஸுரதாந்தஹநிபுஸம்” உகி ஸ்ரீவிஷுவாஸுரானெ, சுஸுராவாஸுர னாவபுகி ப்ரஹ்மஃ. (சு)

வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந்து என்னை நனிகிறநவிவுகளையும் மனோராயிக்குற மனோராயத்திலே ஸிதிலனாகாதின்றேன். உன்வடிவழகை எனக்கு புஜிக்கத்தந்தருளின நீ, நான் த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்னுடையகண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், கண்ணால் காணப்பெறுதே, ஆந்தராதாஸந்தானமே யாய் ஸிதிலனாய்ப்போகாதே கண்ணுலேகண்டு யரித்து அதுவனிக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[ஒண்சுடர் என்றுதொடங்கி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யனாய்த்தோற்றியும் அநாஸ்ரிதர்க்குப் பொய்யனாய் கைவாராதேயிருக்கிறபடியையும் ஹ்ருதயத்திலே ஸந்திவிதனாய் வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந்து என்னை நனிகிறநவிவுகளையும், [என்கொள் என்றுதொடங்கி] - மனோராயிக்குற மனோராயத்திலே ஸிதிலனாகாதின்றேன். உன்வடிவழகை எனக்கு புஜிக்கத்தந்தவனே! த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்னுடைய கண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருளவேணும்.

ப.--அநந்தரம், வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணி நினைத்தபடி அதுவனிக்கப் பெறுதே மாநஸா நுவவமேயாய் க்லேஸியாதபடி, என்கண்கள் ஸத்திராநுபவம்பண்ணும்படி உன்வடிவைக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

உண்மையோடு - என்னகவாயிலே ப்ரகாஸித்து உளனுகிற ஆகாரத்தோடே, இன்மையாய் - புறவாயில் ப்ரகாஸத்தினுடையவில்லாமையை யுடையனய்க்கொண்டு, வந்து - வந்து, ஒண்-ஒள்ளிய, சுடரோடு - தேஜஸ்ஸோடே ஸஹாவஸத்திதமான, இருளுமாய் - இருளென்னலாம்படி, நின்ற - நின்ற, ஆறம்-ப்ரகாஸமும், (அப்ப்ரகாஸத்திலே), என்-என், கண்-கண், கொளாவகை - உன்னையநுவவிபாதபடி, கார்து - உள்ளே மறைந்து நின்று, நீ—,என்னை - என்னை, செய்கின்றன - செய்கிறவிவற்றை,என்-எண்ண வேணுமென்று, கொள் - கொள்ளுகிற, சிந்தையுள் - நெஞ்சோடே, நைகின்றேன் - ஸிதிலனாகாதின்றேன்; என்-என்னுடைய, இந்தஸைதில்யத்துக்கு ஹேதுவாய், கரிய மாணிக்கமே - நீலரத்நம்மோலையிருக்கிற வடிவையுடையவனே, உன்-உன்னுடைய, திரு-ப்ராப்தமாய் போக்யமான, உரு-ருபத்தை, (காணவாசைப்பட்ட), என்-என், கண் கட்டு-கண்களுக்கு, தின்-திண்மையையுடைத்தாக, கொள்ள - காணும்படி, ஒருநாள்-ஒருநாள், அருளாய் - அருளவேணும். கலந்தென்றுபாடமாய் - கலசியென்றுமாம்.

இ—ஏழாம்பாட்டில்,மாநஸா நுஸந்தானமேயாய் ஸிதிலனாய்ப்போகாமே, கண்ணுலேகண்டு அதுபனிக்கலாம்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

[உண்மையோடின்மையாய்வந்து - ஒண்சுடரோடிருளுமாய்நின்றவாறம்] - எனக்கு உண்மையோடே ஒண்சுடராயிருக்கும் ஹாஸிமாக; இன்மையோடே இருளாயிருக்கும் வொஹ்யாபேகையிலே. அன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்கு உண்மையோடே ஒண்சுடராயிருக்கும், அநாஸ்ரிதர்க்கு இன்மையோடே இருளாயிருக்கும். [என்கண்கொளாவகைநீகாந்துஎன்னைச்செய்கின்றன] - தந்திறத்திற்சொன்ன இரண்டையும் சொல்லுகிறது. என்கண்ணுக்கு விஷயமாய், மறக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சிலே விபுதமாகநின்று என்னை நீசெய்கிறவற்றுக்கு அவயியில்லை. [என்கொள்சிந்தையுள் நைகின்றேன்]-நினைக்க

மகோரதிக்கிறவளவிலே ஸிதிலஞகாநின்றேன். [என்கரியமாணிக்கமே] - பைதிலயத் தைப்பார்த்து மீளவொண்ணாத வடிவழகு. அவ்வடிவை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவனே. [என்கண்கட்டு] - தமக்குமுன்னே “என்றுகொல் கண்கள்காண்பது” என்னும்படி விடாய்க்கும் கண்கள். [திண்கொள்ள] - த்ருமமாகக் காணலாம்படி ஸ்வப்நதர்ஸநம் போலே மாநஸாதுஸவமாத்ரமன்றிக்கே ஸுத்ஸுப்ரத்யகூதமாம்படி. [ஒருநாளநாய்] - விடாயன். “ஒருகால் நாக்கு நனைக்கவேணும்” என்னுமா போலே. [உன் திருவுருவே] - அப்ராப்த விஷயத்தையோ நான் ஆசைப்படுகிறது. “ஹூநாநாடி” என்கிறவடிவை யன்றோ.

௭௫.—ஏழாம்பாட்டு. மாநஸாதுஸந்தானமேயாய் ஸிதிலஞய்ப்போகாமே, கண்ணலேகண்டு அநுபலிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[உண்மையோடிண்மையாய்வந்து - ஒண்குடரோடிருளாய்நின்றவாறும்] - எனக்கு உண்மையோடே ஒண்குடராய் நிற்கும் ஹார்த்தமாக; இன்மையோடிருளாயிருக்கும் பாஹ்யாபேகையில். அன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகளிலொன்றும் குறையாதபடி காட்டிக்கொடுத்து, அவர்களுக்கு “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி ப்ரகாஸித்து நின்றபடியும்; அநாஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகளிலொன்றும் தெரியாதபடி பண்ணி, அத்தாலே அவர்களுக்கு “இல்லை” என்னும்படி இருளப்பண்ணிக்கொடு நின்றபடியும். ஆஸ்ரிதர்க்கு ஒண்குடரோடு உண்மையாய்நின்றும், அநாஸ்ரிதர்க்கு இருளோடு இன்மையாய் நின்றும். [வந்தென்கண்கொளாவகைநீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன] - இவையெல்லாம்தவிர, என்பக்கல்பரிமாறுகிற வேறுபாடும். ஒண்குடராதல் இருளாதல், இரண்டத்தொன்றாகப்பெற்றிலேன்; நடுவேநின்று க்லேஸியாநின்றேன். முக்தர்க்குக்கூட்டல்லர், ஸம்ஸாரிகளுக்குக்கூட்டல்லர், அந்தரப்பட்டு நிற்கிறாரிதே இவர்தாம். என்னெஞ்சிலேவந்துபுகுந்து என்கண்ணுக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—ஒண்குடர் இத்தாதி. “என்கொன்சிந்தையுள்ளைநின்றேன், என்கண்கட்டுத் திண்கொள்ள” இத்தாதிபைக்கடாகூழித்து அவதாரிகை - மாநஸாதுஸந்தானமேயாய் இத்தாதி.

“உண்மையோடு - ஒண்குடராய், இன்மையோடு - இருளாய்” என்று அந்வயித்து, எவ்விஷயமாக அருளிச்செய்கிறார் - எனக்கு இத்தாதியாலே. உண்மையோடொண்குடரும், இன்மையோடே இருளுமாதிறவிரண்டும் ஏகாஸ்ரயகதமாகக்கூடாமையாலே, அதுகூடுகைக்காக - ஹார்த்தமாக என்றும், பாஹ்யாபேகையில் என்றும் அருளிச்செய்தது. ஆஸ்ரிதர்க்கு உண்மையோடொண்குடராய், அநாஸ்ரிதர்க்கு இன்மையோடிருளாய் என்று அந்வயித்து, ஆஸ்ரித அநாஸ்ரிதவிஷயமாக யோஜநாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்படிகள் இத்தாதிவாக்யவ்யவத்தாலே. தன்படிகளென்றது - ஸேஷித்வாதிகள். கீழே ஸ்வவிஷயத்திலே, ஹார்த்தமாக என்றும், பாஹ்யாபேகையில் என்றும் இவர் அருளிச்செய்கைக்கடி - “என்கண்கொளாவகை நீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன” என்றுவியாதமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தவது. ஆஸ்ரிதநாஸ்ரிதவிஷயமாகவே, கீழே அந்வயித்தபடியன்றிக்கே அந்வயபேதே த்ருதீயதாத்தர்யமாதல்; த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல் - ஆஸ்ரிதர்க்கு ஒண்குடரோடு இத்தாதிவாக்யவ்யவம், ஒண்குடர் - ஒன்றியசுடர். அழகியசுடரென்றபடி. “ஒண்குடர்” இத்தாதியின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர அர்த்தம் - இவையெல்லாம் இத்தாதி. இவையெல்லாமென்றது - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ப்ரகாஸிக்கையும் அநாஸ்ரிதர்க்கு ப்ரகாஸியாமையுமென்றபடி. விவரணம் - ஒண்குடராதல் இத்தாதிவாக்யவ்யவம். ஆஸ்ரிதர் - முக்தர். அநாஸ்ரிதர் - ஸம்ஸாரிகள். இத்தால் - ஆஸ்ரிதர்க்கும் அநாஸ்ரிதர்க்கும் கூட்டல்லவென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னெஞ்சிலே இத்தாதி. “ஒண்குடரோடு”

அவிஷயமாம்படி மறையரின்று நீ என்னை நலிகிறவற்றையும். கண்கொளாவகை - கண் க்ரஹியாதபடி. [எண்கொள்சிந்தையுள் நைகின்றேன்] - பெற்ற வம்சங்கொண்டு கார்யங் கொள்ளமாட்டேகிறிலேன். கைப்புதுந்ததுகொண்டு மேலுள்ளதுபெற விரகு பார்க்கமாட்டே கிறிலேன். எண்ணப்புகு, மனோரதமாத்தரத்திலேஸிதிலனாகாரின்றேன். [என்கரியமாணிக்கமே] - சக்ஷுர்விஷயமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு நான் காலம்போக்கமாட்டாமே, உன்வடிவின்சுவட்டை அறிவித்தாயே. [என்கரியமாணிக்கமே] - “இவ்வடிவைப்பிரிந் தார்க்கு ஜீவிக்கவுமாம்” என்று தோற்றியிருந்ததோ. [என்கண்கட்டு] - இவற்றின்விடாய் உனக்குத் தெரியுமிறே, “நான்பெற்றேன்” என்றாலும் ஆறியிராதவையன்றோ? வேறென் றிட்டு மறைக்கலாமவையன்றோ. [திண்கொள்ள] - மாநஸாநுபவத்தை ப்ரத்யக்ஷஸமாநா காரமாகப் பண்ணினோமே” என்று நீ சொல்லுமது எனக்குவார்த்தையன்றுகிடாய். [திண் கொள்ள] - ஸ்வப்நாநுபவம்போலே மாநஸாநுபவமாகவொண்ணுது, ப்ரத்யக்ஷிக்கவேணும் த்ருடமாக. இங்ஙன் செய்யப்போமோ? என்னில், - சிலர்க்கு ஸதாதர்ஸநயோக்யனாகாரின் ருயே. [ஒருநாளாளாய்] - ஒருநாளமையும்மென்கிருரல்லர், விடாயின்பெருமை சொல்லு கிரார்; தாபார்த்தன் “ஒருகால் நாக்குநனைக்கவனையும்” என்றற்போலே. “கிட்டினால் பின்னைவிடும்படிசொல்லுகிறோம்” என்று. [உன்திருவுருவே] - இதேதேனுமுன்னதோ! நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கைக்கு, ■ நதெநாஉவடி—வதூநாடி அன்றோ. (எ)

இத்யாதியில் ஸ்வவிஷயமான முந்தினவர்த்தத்துக்கும், “என்கண்கொளாவகை நீகாந்தென்னைச்செய் கின்றன” என்றதுக்கும் அர்த்தபேசமில்லாமையாலே, அநுவாதமாகக்கொள்ளுவது. “நைகின்றேன்” என்றதுக்குபாவம் - பெற்றஅம்ஸம் இத்யாதி. பெற்றஅம்ஸமாவது - மாநஸாநுபவம். காரியங் கொள்ளமாட்டுகிறிலேனென்றது - “இதுண்டாயிற்றே, மேலும் க்ரமத்திலேபெறுகிறோம்” என்று அவ்வளவும் ஆறியிருக்கமாட்டுகிறிலேனென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - கைப்புதுந்தது இத்யாதி. கைப்புதுந்ததென்றது - மாநஸாநுபவத்தை. ஸப்தார்த்தம் - எண்ணப்புகு இத்யாதி. கீழே, நலிகிற வற்றையும் என்றதுக்கு - எண்ணப்புகு என்கிறவித்தோடேஸம்பந்தம். எண்கொள் - என்னைக் கொள்ளுமளவில். எண்ணப்புகுக்கென்றபடி. சிந்தையுள் - மனோரதமாத்தரத்திலே இத்தர்த்தம். “என்” என்றதுக்குபாவம் - சக்ஷுர்விஷயமான இத்யாதி. “கரியமாணிக்கம்” என்றதுக்குபாவம் - இவ் வடிவை இத்யாதி. “என்கண்கட்டு” என்றதுக்குபாவம் - இவற்றின் இத்யாத்வாக்யத்தவயம். தெரியு மிறையென்றது - ஹ்ருஷ்கேஸனாகையாலே தெரியுமிறையென்றபடி. பெற்றேனென்றாலும் - பெற்றே னென்றபாவித்தாலும் கண்களின்விடாயின் சரமாவதியாதல், மேலுக்கு அவதாரிகையாதல் - வேறென் றிட்டு இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ஸ்வப்நாநுபவம் இத்யாதி. “ஒருநாள்” என்றதுக்கவதாரிகை- சிலர்க்கு இத்யாதி. சிலர்க்கென்றது - நித்தஸூரிகளுக்கென்றபடி. ஆதாம் அல்பமாய் ப்ரார்த்திக் கிருரோ? என்ன - ஒருநாளமையும் இத்யாதி. விடும்படி - விட்டுப்போகிறபடி. “உன்” என்ற துக்கு பாவமாதல், பிரிநிலையேகாரமாக்கி பாவமாதல் - இதேதேனும் இத்யாதி. உண்மையோடிண்மை யாய்வந்து - ஒண்சுடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும், என்கண்கொளாவகை நீகாந்தென்னைச்செய்கின்றன எண்கொள்சிந்தையுள் நைகின்றேன்; என்கரியமாணிக்கமே, உன்திருவுருவு - என்கண்கட்டுத் திண் கொள்ள ஒருநாளாளாய் இத்யவ்யயி. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருவுருவுகிடந்தவாறும் கோப்பூழ்ச்சேந்தாமரைமேல் திசைமுகன்
கருவுள்வீற்றிருந்து படைத்திட்டகருமங்களும்
பொருவிவுன்றநாயகமவை கேட்குந்தோறுமென்னெஞ்சம் நின்ற
அருவிசோருங்கண்ணீர் என்செய்கேனடியேனே. [நெக்கு

ஆ.—(திருவுருவு.) அழகியவடிவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தரு
ளிப்படியும், திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாக அகிஷ்டாநத்தினுள்ளே வீற்றி
ருந்து ஸ்ருஷ்டித்த ச்ராமங்களும், ஒப்பின்றிக்கே விஸஜாதியமான உன்னுடைய குணசேஷ
டிதங்களைக் கேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நிற்பதும்செய்து, கண்ணீர்
அருவிபோலே சோராரின்று தென்கிறார்.

ஒ — எட்டாம் பாட்டில், உன்னுணசேஷடிதங்களைக் கேட்குந்தோறும்
ஸிதிலனாகாநின்றேன், என்செய்கேனென்கிறார்.

[திரு என்றதொடங்கி] - அழகிய உருவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்
தருளிப்படியும் திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாக அகிஷ்டாநத்தினுள்ளே வீற்றி
ருந்து ஸ்ருஷ்டித்தசெயல்களும். [பொருவில் என்றதொடங்கி]-ஒப்பின்றிக்கே விஸஜா
தியமான உன்னுடைய குணசேஷடிதங்களைக் கேட்குந்தோறும் என் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து
நிற்பதும்செய்து கண்ணீர் அருவிபோலே சோராரின்று.

ப. — அந்தாம், உன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி
வ்யாபாரங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாம் என்னெஞ்சநெகிழ்ந்து கண்ணீர்சோராரின்று,
நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

(காரணமான ஏகார்ணவஜலத்திலே), திரு-அழகிய, உருவு-திருமேனி, கிடந்த
வாறும் - கண்வளர்ந்தபடியும், கொப்பூழ் - அந்தவடிவிற்கொப்பூழில், செம் - சிவந்த,
தாமரைமேல் - தாமரையின்மேலேயுண்டான, திசைமுகன் - சதுர்முகனாக, கருவுள்-
கருவுக்குள்ளே, வீற்று - அந்தராத்மாவான வேதபாடுதோன்றும்படி, இருந்து-இருந்து,
படைத்திட்ட - ("அவன்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினான்" என்னும்படி நீ ஜகத்தை) ஸ்ருஷ்டித்த,
கருமங்களும் - வ்யாபாரங்களுமாக, பொரு-எதிர், இல்-இல்லாத, உன்-உன்னுடைய,
தனிநாயகம் - அத்வீதியநாயகத்வ ப்ரகாஸகமான, அவை-அவற்றை, கேட்குந்தோறும்-
(ப்ரமாணமுகத்தாலே) கேட்குந்தோறும், என்-என், நெஞ்சம் - நெஞ்சு, நின்ற - ஒரு
படிப்பட்ட நின்ற; நெக்கு - கட்டுக்குலைந்து நெகிழ்ந்து, கண்ணீர் - கண்ணீரானது,
அருவி - அருவிபோலே, சோரும் - விழாநின்றது; அடியேன்-(நீயிட்ட வழக்காம்படி
பாதந்த்ரான) நான், என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன், ஸம்பந்தமுண்டாகை
யாலே விடமாட்டுகிறிலேன், ஸாயில்யம்பிழவாதபடி யத்திக்கமாட்டுகிறிலேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்முணசேஷடிதங்களைக் கேட்குந்தோறும் ஸிதி
லனாகாநின்றேன், என்செய்கேனென்கிறார்.

[திருவுருவுகிடந்தவாறும்] - அழகியவடிவோடே ஏகாரணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும், “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னுமித்தனைபோக்கி பாசுமட்டுப் பேசமுடியாது. அல்லாதார்க்கு உறங்கும்போதழகழிந்திருக்கும், “ஸுவஸுவஃவா ஹவஃ” என்று கண்வளர்ந்தருளும் போதாயிற்று அழகுறைத்திருப்பது. [கொப்பூழித் யாதி] - திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாக அதிஷ்டானத்துக்குள்ளே, “ஸுஷுபித தஃகரிஷ்ஞாஜித்ராவிஸ்யுஷுஜாவதெ” என்கிறபடியே சதுர்முகன் ஆஸனபத்மத் தோபாதியாயிருக்கை. [வீற்றிருந்து] - அவனுக்கந்தராத்மாவாய், ஸர்வநியந்த்ருத்வத் தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றமிருந்து. [படைத்திட்டகருமங்களும்] - ஸ்ருஷ்டித்த வ்யாபாரங்களும். ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியடைய “அவநேசெய்கிருன்” என்னும்படி யிருந்த படி. [பொருவினியாதி] - உபமானமின்றிக்கே அத்விதீயமாய் ஐஸ்வர்யப்ரகாசகமான குணசேஷ்டதங்கள் கேட்குந்தோறும். [என்னெஞ்சுமின்றிநெக்கு] - திண்ணிதான என்னெஞ்சு மலைநெகிழ்தாப்போலே நெகிழ்ந்து கண்ணிராருவியாய் ப்ரவஹியாதிந் தது. [என்செய்க்கெனடியேனே] - ப்ராப்தியையுணர்ந்தவாறேவிட்டு யரிக்கப்போகிற தில்லை. பரதந்த்ரவஸ்துவாகையாலே பெற்றதற்கும் யத்கம்பண்ணப்போகிறதில்லை.

நாடு.—எட்டாம்பாட்டு. உன்துணசேஷ்டதாதிகளைக் கேட்டகேட்டபோதுதோ றும் ஸிதிலஞகாநின்றேன், என்செய்கேனென்கிறார்.

[திருவுருவுகிடந்தவாறும்] - காந்தியிக்கவடிவோடே ஏகாரணவத்திலே கண் வளர்ந்தருளினபடியும். ஈர்ஸநீயமானவடிவோடே ஏகாரணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின படியும். [கொப்பூழ் இயாதி] - ஏகாரணவத்திலே ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாகக் கண்வளர்ந்தரு ளிப் பின்பு அக்காலம் வந்தவாறேயுமுந்திருந்து இவற்றையெல்லாமுண்டாக்கினான், ப்ரஹ் மஸ்ருஷ்டியளவும்செல்ல அவ்வருதுள்ளதெல்லாம் தானேயுண்டாக்கிப்பின்பு திருநாபியிலே யுண்டான தாமரைப்பூவில் ப்ரஹ்மாவின்னுடைய வுத்தத்திக்குத்தானுதாரமாய், பின்பவன் தன்னைத் தனக்காதாரமாகக்கொண்டு இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கங்கனையடங்கலுமுண் டாக்கினபடியும். [திசைமுகன்கருவுள்வீற்றிருந்து] - சதுர்முகனாக சரீரத்தையதிஷ்டித்ததுக் கொண்டுநின்று. “ஸுஷுபித தஃகரிஷ்ஞாஜித்ராவிஸ்யு” (ஸ்ருஷ்டித்ததஃகரிஷ்யாமி த்வாமாவிஸ்ய) என்கிறபடியே, “வனதள ஸுள விஸுயபெரு ஷுள” (தெளத்வெளவிபுத்

எட்டாம்பாட்டு.—திருவுருவு இயாதி. “தனிகாயகமவைகேட்குந்தோறுமெனெஞ்சும்” இயாதியைக்கடாகித்தவதாரிகை - உன்துணசேஷ்டதம் இயாதி.

திரு - காந்தி. (மிக்க) அர்த்தவித்தம். உருவு - விக்ரஹம். விவரணம் - தர்ஸநீயமான இயாதி. மேலே “கொப்பூழ்” இயாதிக்குச்சேர - ஏகாரணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும் என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியளவும் இயாதி. “கருவுள்வீற்றிருந்து” என்கை யாலே - அவன்தன்னைத்தனக்காதாரமாகக்கொண்டு என்றது. அதிஷ்டித்ததற்கு ப்ரகாணத்யயம் - ஸ்ருஷ்டித் ததஃ, வனதள ஸுள இயாதி. “ஸுஷுபித தஃ கரிஷ்ஞாஜித்ராவிஸ்யுஷுஜாவ தெ । ததஸ்யுஷுஜாவரூபொஹிபெருஷுஜாவிஸுததஃ” இத்ப்ரீவீஷ்ணுதர்மே. “வனதள ஸுளவிஸுயபெருஷுளபுஸாடிசுராயஜிளஸுதள । ததாடிஸிபுதவநாநுளஸுஷு ஸுஃஹாரகாரகாள்” இதநாராயணீயே நாமகிர்வசாத்யாயே. “கருவுள்வீற்றிருந்து” என்றதற்கு

ஸ்ரேஷ்டேள) “இன்ன ஆசனத்தையுடையனாய்க்கொண்டு” என்றற்போலே. [விற்பிறந்து]-தன்னைஸ்வர்யத்தால் உள்ள மேன்மை தோன்றவிரும்படி. பொற்குப்பியில் மாணிக்கம் போலே.† (அழகியதிருமேனியோடே கண்வளர்ந்தபடியும், அந்தவடிவில் கொப்பூழில் சிவந்த தாமரைவின்மேலேயுண்டான சதுர்முகன் கருவக்குள்ளே அந்தராத்மாவான வேறுபாடு தோன்றும்படியிருந்து) [படைத்திட்டகருமங்களுக்கும்] ஸ்ருஷ்டித்தவ்யாபாரங்களும். [பொருளில் இத்யாதி]-ஒப்பின்றிக்கே யத்வித்யமாய் ஸ்வர்யப்ரகாசகமான உன்குணசேஷிதங்கள் கேட்குந்தோறும் மென்னைஞ்சானது மலைநெகிழ்ந்தாப்போலே நெகிழ்ந்து, கண்ணீர் குவியாய் ப்ரவஹியாகின்றது.

[என்செய்கேனடியேனே]-பரதந்த்ரனுநான் கார்யம்செய்து கொள்ளப்பார்த்திருக்கிறாயோ. வேறென்றாலேபோதுபோக்கித் தரித்திருக்கவோ, நானேத்தைச்செய்வேன்?

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அடியையமுன்றையிரந்தவொறும் அங்கேநின்றழகடலுமண்ணும்விண்ணும்
முடியவீரடியால் முடித்துக்கொண்டமுக்கியமும்
நொடியுமாறவைகேட்குந்தோறும்என்னெஞ்சம்நின்றனக்கேகரைந்துகும்
கொடியவல்வினையேன் உன்னையென்றுகொல்கூடுவதே?

ஆ. - (அடியை) மஹாபலி பக்கவிலே முன்றடியை யிரந்தபடியும், அங்கிலையிலேயின்றே யிரண்டடியாலே த்ரைலோக்யத்தை யகப்படுத்திக்கொண்டு நீநினைத்தத்தை முடித்துக்கொண்ட வேண்டப்பாடும், அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறும் மென்னுடைய வந்திகரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்தாவமாத்ரத்திலே கரைந்துகும். உன்னையது ஸந்தித்தால் ஸ்ரியிலனாகக்கிடான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னை யென்று யரித்ததுபலிப்பதென்கிறார்.

ஒ — ஒன்பதாம் பாட்டில், த்ரைவிசம் வ்ருத்தாக்தாதுஸந்தாகத்தாலே மிகவும் ஸ்ரீதிலனாகவின்றேன். நான் யரிப்புடையேனாய் உன்னை அதுபலிப்பது என்று என்கிறார்.

[அடியை என்றுதொடங்கி] - மஹாபலியை முன்றுஅடியை இரந்தபடியும், அங்கிலையிலேயின்றே இரண்டடியாலே த்ரைலோக்யத்தை யகப்படுத்திக்கொண்டு நீநினைத்ததை முடித்துக்கொண்ட வேண்டப்பாடும். [நொடியும் என்றுதொடங்கி] - அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறும் என்னுடைய அந்திகரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்தாவம் - இன்ன ஆசனத்தை இத்யாதி. “வீற்றிருந்து” என்றதுக்கு - பரபாகத்தால்வந்த வழிகாக பாவாந்தாம்—பொற்குப்பியில் இத்யாதி. பொற்குப்பியில்மாணிக்கம்போலே - தன்னைஸ்வர்யத்தாலுள்ள மேன்மையதோன்றவிரும்படி என்றவயித்துக்கொண்டு ஏகதாத்த்ரயமாகவுமார்ம். “தனிநாயக மவை”-ஐஸ்வர்யப்ரகாசகமான வந்தகுணசேஷிதங்களையென்று சப்தார்த்தம். “நெக்கு” - நெகிழ்ந்து. “அடியேன் - என்செய்கேன்” என்றுகூட்டிபாவம்-பாதந்த்ரனுநான் இத்யாதி “அருவ்சோருங்ண்ணீர் - என்செய்கேன்” என்றுகூட்டிபாவம் - வேறென்றாலே இத்யாதி. காமேணாவயி. (அ)

தாவமாத்ரத்திலே கரைந்து உகும். உன்னை அநுஸந்தித்தால் ஸிதிலஞகைக்கீடான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னை என்று யுரித்து அநுபவிப்பது.

ப.—அநந்தரம், அர்த்தியாயிருந்து மபேஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொண்ட வுன்னுடைய வபதாநங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாமென்னெஞ்சுஉருகாநின்றது,ஸ்த்திரசித்த ரூப்படி உன்னைக்கடுவதென் றென்கிறார்.

(த்ராலோக்யத்தையு மபேஷியாதே,) மூன்று - மூன்று, அடியை - அடியை, இரந்த - “தாவேணும்” என்று அவன்மறையபடி அபேஷித்த, ஆறும் - பாகாரமும், அங்கு - அவனிசைந்து உதகம்பண்ணின யஜ்ஞவாடந்தன்னிலே, நின்றே - நின்றே, ஆழ் - அகாதமான, கடலும் - சமுத்திரங்களையும், மண்ணும் - சப்தத்விபையான பூமியையும், விண்ணும் - ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமான ஆகாசத்தையும், ஈரடியால் - இரண்டடியாலே, முடிய - முடியும்படியாக, முடித்துக்கொண்ட - தன்னினைவுதலைக்கட்டிக்கொண்ட, முக்கியமும் - ப்ராதாந்யமுமாகிற, அவை - அவற்றை, லொடியும் - சொல்லும், ஆறு - பாகாரம், கேட்குந்தோறும் - கேட்குந்தோறும், என் - என், நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, நின்தனக்கே - அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அர்த்தியான உன்னுடைய ஸீலஸ்வரூபத்திலே, கரைந்து - கரைந்து, உகும் - ஒழுகிப்போகாநின்றது; வல் - ஒரு ப்ராயஸ்சித்தஸாத்யமன்றியே, கொடிய - அநுபவித்துக்கழிக்கவொண்ணாதே, வினையேன் - அநிஷ்டாவஹமான, ப்ரேமரூபமாயிருக்கிற பாபத்தையுடையேனான,(உடைகுலைப்பதபடி) நிலைநின்றதுபவிக்கும்படியாக, உன்னை - உன்னை, என்றுகொல் - என்றோ? கடுவது - கடுவது. (லொடிதல் - சொல்லுதல்.)

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், த்ராவிக்ரமவ்ருத்தாந்தாநுஸந்தானத்தாலே மிகவும் ஸிதிலஞகாநின்றேன், தரித்துன்னை யநுபவிப்பதென் றென்கிறார்.

[அடியையித்யாதி] - இந்தானிழந்தது த்ராலோக்யமிதே. “த்ராலோக்யத்தையும்தா” என்றால் இசையான், ‘அடி’ என்றால், உதாரஞகையாலே யிசையக்கடும். என்று அடியையிரந்தான். ஓரடிக்குச்சிறையிட்டுவைக்க நினைக்கிறஞகையாலே மூன்றையிரந்தான். [இரந்தவாறும்]-தன்னைத பவனதாக்கித் தானர்த்தியானபடியும். [அங்கே நின்ற] - லீரேற்றவிடந்தன்னிலேநின்ற. போய்ப்புகுரில், “அக்காலும்வடிவுமன்ற” என்று வழக்கு பேசுவர்களிறே. [ஆழ்கடலித்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான கடல்களையும், பஞ்சாஸத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியையும் ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசலோகங்களையும் இரண்டடியாலே முடியும்படியாகத் தலைக்கட்டிக்கொண்ட வேண்டப்படும். முக்கியம் - ப்ரயாநமானசெயல். ஸ்வவ்யதிரித்தங்களையும் திருவடிகளின்கீழே யகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ராதாந்யந்தோற்றநின்றபடி. [லொடியுமித்யாதி] - அவைலொடியுமாறு கேட்குந்தோறும். லொடிதல் - சொல்லுதல். நான்சொல்லவேண்டா, குணகயநம்பண்ணுவார்பாஸுரங்கேட்குந்தோறும். [என்னெஞ்ச நின்றனக்கே கரைந்துகும்]-அவாப்தஸமஸ்தகாமனான லீ ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அர்த்தியானரீமையை யநுஸந்தித்து, என்மனஸ்ஸு “இதென்னரீமை” என்று த்ரவித்து ஸிதிலமாகாநின்றது. [கொடியவல்வினையேன்] - ப்ராயஸ்சித்த ஸாத்யமன்றி, அநுவவிநாஸ்யமன்றி. ஸையில்யஹேதுவான ப்ரேமத்தையிறே - பாபமென்கிறது. “யஹாவேஷீத-உருகொ ரிஹாவயாநிரொக்ஷாரிவோதி” என்கிறதிறே யிவர்க்கு ஹயஸ்தாநமாயிற்று. உன்னைதரித்ததுபவிப்பதென்றோ?

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. த்ரைவிக்கரமாபதாந்தையநுஸந்தித்து அத்தாலே ஸியி
திலுனுகிற நானுன்னையரித்து நின்றநுபலிப்பதென் றென்கிறார்.

[அடியைமுன்றையிரந்தவாறும்] - இவையபேசுதிக்கமாட்டாதவன்றும் இவற்
ரின் ஹிதசிந்தை பண்ணுமளவேயோ, இவையுண்டானாலும் சிறியத்தைத்தேரியது நலி
யாதபடி நோக்குவானவனென்கிறது. [அடியைமுன்றையிரந்தவாறும்] - நேராய்ப்போகாமே
முன்றையிரந்தபடி. இரண்டடியிரந்தானாகி லவனைச்சிறைசெய்யவிரகில்லையே. [அங்கே
நின்று] - கடக்கநாலடிபோனானாகில் “க்ருத்ரிமம்பண்ணினான்” என்று அவனுக்கு வழக்
குப்பேசலாமிறே. [ஆழ்கடலித்யாதி] - இவருடையநெஞ்சைக் கரைக்கவடியிகேற்படி.
பூமியந்தரிசுகூதிகளடங்கலு மிரண்டடியிலேயடங்கும்படிக்கீடாக அளந்து தலைக்கட்டிக்
கொண்டபடியும். [முக்யமும்] - முக்யமும் வேண்டப்பாடும். அதாவது - ஆஸிதார்த்த
மாகப்பண்ணினவஞ்சனையால் வந்தவேண்டப்பாடிருக்கிறபடி. அன்றியே, ஸ்வவ்யதி
ரித்தங்களும் தன்றிருவடிகளின்கீழே யகப்படுகையாலே வந்தவேண்டப்பாடும். [நொடியு
மாழித்யாதி] - நொடிதல் - சொல்லுதல். திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தை வ்யாசாதி
கள் சொல்லாநிற்பார்கள், அவர்கள் சொல்லும் ப்ரகாரங்களைக் கேட்குத்தோறும். நான்
சொல்லவேண்டா. [என்னெஞ்சுமின்றனாகேகரைந்துகும்] - மஹாபலிபைப்போலே
ஒளதாரயம் கொண்டாகேிறேனல்லேன், இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யமாளுகேிறேனல்லேன்,
என்னுடையமகஸ்ஸானது உன்பக்கலிலே சிதிலமாய் மங்காநின்றது.

[கொடியவல்லினையேன்] - “யஹூரீஸுஜீர நதெதாஹாலயாவிஜோக்ஷ
ஜாஹூரகி” (யந்நாமஸங்கீர்த்தநதோமஹாபயாத்விமோமகூடிமாப்நோதி) என்கிறபடியே
திருநாமஸங்கீர்த்தநம் மஹாபாதகங்களையும் போக்குமென்று சொல்லாநிற்க, அதுதானே
ஸூழ்யவேதுவாம்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். [உன்னையென்றுகொல்கு
வதே] - உன்னையான் தரித்தநுபலிப்பதென்றே - அநுபலிப்பவங்கிடவேதென்றே. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அடியை இத்தாதி. “அடியைமுன்றை” இத்தாதினையும், “என்னெஞ்
சும் நின்றனக்கேகரைந்துகும், உன்னையென்றுகொல்குவது” என்கிறபதங்களையும் கடாகுத்தவ
தாரிகை - த்ரைவிக்கரம் இத்தாதி. அபதாநம் - வருத்தமானசேஷத்தம்.

கீழிற்பாட்டோடேஸங்கதி இவையபேசுதிக்க இத்தாதி. நேராய் - சமமாய். இரண்டடி
யிரந்தால் நேராய்ப்போமோவென்ன - இரண்டடியிரந்தானாகில் இத்தாதி. ரசோக்தி இவருடைய இத்
தாதி. “முடிய” - (அடங்கும்படி) ‘முடித்துக்கொண்ட’ - (தலைக்கட்டிக்கொண்ட). வேண்டப்பாடு -
பெருமை. “அவை” என்றது - (திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தை) “நொடியுமாறு” - (சொல்
லும்ப்ரகாரங்களை) “கேட்கும்” என்றதுக்குபாவம் - நான் சொல்லவேண்டாவென்று. நான் சொல்ல
வேண்டாவென்று - * என்னெஞ்சுருகைக்கு நான் சொல்லவேண்டா, கேட்டமாத்ரித்திலேயுருகு
மென்றபடி. “நின்றனக்கே” என்கிற வவதாரணார்த்தம் - மஹாபலியை இத்தாதி. * கரைந்துகு
கைக்குறேது கொடியவல்லினையென்றுவிகழித்து, திருநாய்வணத்தாலேயுருகை பரப்பலமோ
வென்ன-எந்நாம இத்தாதி. “யஹூரீஸுஜீர நதெதாஹாலயாவிஜோக்ஷஜாஹூரகி நஸாஸ
யம்நாஃ | ஸஸவபுஜெரகாதிபுஹரொநுகெஸுரீஜாஸுஜீரவிவபுபுயெஹரிஃ”
இதிஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மந்த்ரஸ்தவே. காமேணாவ்யை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதந்தேவருண்ணவசுரரை
வீடும்வண்ணங்களேசெய்துபோனவித்தகமும்
ஊடுபுக்கெனதாவியையுருக்கியுண்டுகின்ற நின்தன்னை
நாடும்வண்ணஞ்சொல்லாய் நச்சுநாகணையானே!

ஆ.—(கூடிநீரை) அசுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக்கடைந்தருளின்படியும்; அதின்பலமான அம்ருதத்தை தேவர்கள்புஜிக்க, அசுரர்களத்தைவிடும்படியாக ஒரு வடிவைக்கொண்டுபோன விஸ்வமயமு முள்ளேபுக்குஎன்னுதமாவையுருக்கி முடிக்கின்றன. திருவந்தாழ்வா னுன்னோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுமாபோலே நானுன்னைப் பூர்ணமாக யரித்து நின்றதுபவிக்கும் விரகுசொல்லவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னுடைய ஸமுத்ரமதநவைதிரியத்தை அநுஸந்தித்து ஸிதிலனாகாநின்றேன், யரித்து நின்று உன்னை அநுபவிக்கும்விரகு சொல்லவேணுமென்று பார்த்திக்கிறார்.

[கூடிநீரை என்றுதொடங்கி] - அஸுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக் கடைந்தருளின்படியும், பலருபமான அம்ருதத்தைத் தேவர்கள்புஜிக்க அஸுரர்கள் அந்த அம்ருதத்தை விடும்படியாக அவர்கள்திரே ஒருஸ்தீர் வேஷத்தைக்கொண்டு அவர்கள்தொடரப்போன விஸ்வமயமும். [ஊடுபுக்கு என்றுமேலுக்கு] - உள்ளேபுக்கு என்ஆத்மாவை உருக்கிமுடிக்கிற உன்னை, திருவந்தாழ்வான் உன்னோடு நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுமாப்போலே, பூர்ணமாக யரித்துநின்று அநுபவிக்கும் விரகு சொல்லாய்.

ப.—அந்தாரம், ஆபுரிதார்த்தமாகவருந்தொழில் செய்துபகரித்த அம்ருதமதநவ்ருத்தார்த்தங்களானவை என்னை சிதிலமாக்காநின்றது, உன்னை நிலைநின்றதுபவிக்கும்படி யருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

கூடி - தேவாசுரர்களிருவரோடுகூடிநின்று, நீரை-கூடிநீர்வஜலத்தை, மததும் கயிறுமாதாரமும்முதலான சம்விதாநங்களைப்பண்ணி, கடைந்த - கடைந்த, ஆறும்-ப்ரகாரமும், அமுதம் - அங்குத்தோற்றினவம்ருதமானது, தேவர் - தேவர்கள், உண்ண - உண்ணும்படி, அசுரரை - அசுரர்களை, வீடும் - விடுவிக்கும், வண்ணங்கள் - ப்ரகாரங்களையுடையஸ்தீர்வேஷபரிக்காஹாதிகளை, செய்துபோன - பண்ணிப்போன, வித்தகமும் - விஸ்வமயீயாகாரமும், ஊடு - உள்ளே, புக்கு - புக்கு, எனது - என், ஆவியை - ஆத்மாவை, உருக்கி - நீர்ப்பண்டமாகவருக்கி, உண்டுகின்ற - க்ரஸித்துவிடாநின்றன; ளுக்கு-அநுபவவிரோதிகளை, (அழியச்செய்யும் விஷத்தையுடையனான), நாகம்-திருவந்தாழ்வானோடே, அணையானே - நித்யஸம்ஸ்லேஷ்டனாவனே, நின்றன்னை - உன்னை, நாடும் - நித்யாநுபவம்பண்ணும், வண்ணம் - ப்ரகாரம், சொல்லாய் - அருளிச்செய்யவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமதநவைசித்ரியத்தை யறுஸந்தித்து ஸியிலனாகாநின்றேன், உன்னை யரித்து நின்றதுபவிக்கும் விரகு சொல்லவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்.

[கூடி]- “மலமொக்கக்கொள்ளக்கடவோம்” என்று அஸுரர்களோடேகூடி, தேவாஸுரர்களுக்கு விரோதமேபோக்கி ஸௌஹார்டிமில்லையேற. “வஸுநாநரேஸுநெருஃகுகூபா” [நீரைக்கடைந்தவாறும்]-கூரீராப்தியையிறைக்கடைந்தது. மலவேளையிலே தேவர்களிருந்ததை புஜிக்க, அஸுரர்களிருந்ததைவிட்டுப் போம்படிசெய்து. [போன வித்தகமும்] - ஒருஸ்தரீ வேஷத்தைக்கொண்டு அவர்கள் தொடரப்போனவிஸ்மயனீயமானசெயலும். “அம்ருத்ததைநாய்க்கிடாய்” என்று பிந்தொடரும்படியான வடிவையா யிற்றுக்கொண்டது. “மாயயாமோஹயிக்ஷாநாநுவிஷ்ணுவிநாநுவரோஷிதஃ” [ஊடு புக்கு] - தோம்புரையேபோகாத மர்மத்திலேபுக்கு. “கூடுஷெஜாயபிஷாநெஜாயம்” என்கிற வாழ்மவஸ்துவை. [உருக்கியுண்டிடுகின்ற]-தாவதரவ்யமாக்கி, முடித்துவிடாதே யொழுகிறவுண்ணை. “புருஷோத்தமனிப்படி செய்வதே!” என்கிற குணப்ராஸங்கத்திலே ஸிதிலனாகாநின்றேன், யரித்ததுபவிக்கும்படி ஒரு நல்விரகு சொல்லவேணும். [நச்சு நாகணையானே] - நித்யாதுபவம் பண்ணுகிற திருவந்தாமுவாணைப்போலே யரித்து நின்றதுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதநவைசித்ரியத்தை யறுஸந்தித்து ஸியிலனாகாநின்றேன், உன்னை யரித்துநின்றதுபவிக்கவல்லேனும்படி விரகுசொல்லவேணுமென்கிறார்.

[கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும்] - “நாம் சமவிபாகம்பண்ணி புஜிக்கக்கடவோம்” என்று அசுரர்களோடேகூடி சமுத்ரத்தைக்கடைந்தபடியும். கடைந்துபிடித்துக்காணு மிவருடைய ஆவியையுருக்கிற்று. [அமுதம்தேவருண்ணவித்யாதி]-மலவேளையிலேவந்தவாறே ப்ரயோஜனரூபமான அம்ருதத்தை யறுகூலவர்க்கமான தேவஜாதியேபுஜித்து, ஆசுரப்ரகிருதி கள் “அம்ருதத்தைநாய்க்கிடு” என்று அத்தைவிட்டு அவர்கள்பின்தோடரும்படிக்கீடாக தர்ஸனீயமான ஸ்திரீவடிவைக்கொண்டுபோன விஸ்மயனீயமான செயலும். “மாயயாமோஹயிக்ஷாநாநுவிஷ்ணுவிநாநுவரோஷிதஃ” (மாயயாமோஹயித்வாதாந்விஷ்ணுஸஸ்

பத்தாம்பாட்டு.—கூடி இப்பாதி. “கூடிநீரை” என்றதொடங்கி “நின்றன்னை நாகும் வண்ணம் சொல்லாய்” என்னுமளவும் கடாகுழித்தவதாரிகை - ஸமுத்ரமதநேத்யாதி.

“கூடி” என்றவிடத்திலே - “வஸுநாநரேஸுநெருஃகுகூபாயதவனொஃஜெதவ வநு” இத்தாய்யநுஸந்தேயம். தேவர்களுக்கும்அசுரர்களுக்கும் பாஸ்பாசங்கதி பிந்திக்கேயிருக்க, கூடுகையாவதென்னென்ன; காரியார்த்தமாகக்கூடியென்கிறார் - எம் இப்பாதி. நீரை—சமுத்ரத்தை. “நீர்” என்று சமுத்ரத்துக்கும்பேர். சாடு கடைந்துபிடித்து இப்பாதி. கடைந்து வெண்ணெயைப் பிடித்துருக்கவேணுமென்று சாடுவுக் கர்த்தம்; ஸமுத்ரத்தைக்கடைந் தம்ருதத்தை யெடுத்த செயலாலே யிவருடைய ஆவியையுருக்கி - யென்று ப்ரகிருதார்த்தம், ப்ரயோஜனரூபமான - சாராம்சமான. “வீடும்” என்றது - விடமென்றபடி. ஸ்திரீவடிவைக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - மாயயாஇப்பாதி. “மாயயாமோஹயிக்ஷாநாநுவிஷ்ணுவிநாநுவரோஷிதஃ” டாநெவஹுஷாஹாயபெவெஹுஃபுடி

திரீருபமாஸ்த்திதெ)“வானவரைப்பெண்ணாகியமுதுட்டேம்பெருமானார்”.கடைந்தவாற்றாலும் வித்தகத்தாலும். [ஊடுபுக்கு] - தோற்புரையேபோகாதே மர்மத்திலேபுக்கு. [எனதாவியை]- “ஊடுபுக்குயாசைஊடுபுக்கு” (அத்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்) என்கிற ஆத்மவஸ்துவை. [உருக்கியுண்டுகின்றின்றனை]-த்ரவத்ரவ்யமாக்கி, முடித்துவிடாதேயொழிகிற உன்னை. “புருஷோத்தமனிப்படிசேய்வதே” என்று இக்குணப்ரஸங்கத்திலே சிதிலனாகா நின்றேன், தரித்தநுபவிக்கும்படி நல்லிரகுசோல்லவேணும், உம்மை தரிப்பிக்கப்போமோ நம்மாலென்ன; ஒருவன் பரமபோகியாய்நின்று யரித்து உன்னை யநுபவிக்கப்பண்ணிக் கோடுத்திலேயோ; அப்படியேநானும் யரித்துன்னையநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்.

பதினோராம் பாட்டு.

நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரணமக்கென்றநாடோறு
மேகசிந்தையனய்க்குருகூர்ச்சடகோபன்மாற
னுகூற்றவந்தாதியாயிரத்துள்ளிவையுமோர்பதத்தும்வல்லார்
மாகவைகுந்தத்தமகிழ்வெய்துவர்வைகலுமே.

ஆ.—[நாகணைமிசை] சரணம்புக்காரை எம்பெருமானுபேஷிக்க நினைக்கிற முபேஷிக்கவொட்டாதே விஷயீகரிக்கப்பண்ணும் ஸ்வபாவான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்து, ஆஸ்ரிதவிஷயத்தி லுபகாரகனாயிருந்துள்ள வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்குசரணமென்று நாள்தோறு மிந்தாரும்நொத மேயுடையாரான ஆழ்வார், தாமுளராகைக்காக பகவத்குணப்ரேரிதராய்க்கொண்டுசொன்ன ஆயிரத்திலுமிப் பத்தும்கற்றார், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோ யெம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் எம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

[நாகணை என்று தொடங்கி] ஸரணம்புக்காரை எம்பெருமான் உபேஷிக்க நினைக்கிலும், உபேஷிக்கவொட்டாதே விஷயீகரிக்கப்பண்ணும் ஸ்வபாவான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதும்செய்து. ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உபகாரஸீலனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்கு ஸரணம் என்று. [நாடோறும்

உளவாநடு” இதிப்ரதமேம்ஸே நவமே. “உருக்கியுண்டுகின்ற - நின்றனை” என்று - அவனுக்கு விசேஷணம். வர்த்தமானிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - த்ரவத்ரவ்யம் இத்தயதி. உருக்கும். ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - புருஷோத்தமன் இத்தயதி. அதாவது - “நச்சநாகணையான்” என்று - ஸர்வாதி கத்வம் சூசிதமாகையாலே, “புருஷோத்தமனிப்படி ஸ்திரீருபத்தை பஜிப்பதே” என்று சிதிலனாகா நின்றென்னெற்படி. நச்சநாகணையானே, கூடிநிரைக்கடைந்தவாற்றாலும், அமுதமென்றுதொடங்கி, வித்தகத்தாலும் ஊடுபுக்கென்றுதொடங்கி, உண்டுகின்ற நின்றனைநாடும் வண்ணம் சொல்லா யித்யந்வயதி.

என்றுதொடங்கி] நாள்தோறும் இதொரு மனோரதமேயுடையரான ஆழ்வார் தாம் உள
ராகைக்காக பகவத்குணப்பேரிதராய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரம் திருவாய்மொழி
யிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குவல்லமாக பரமபதத்தி லாநந்தப்ராப்
தியையருளிச்செய்கிறார்.

நாகணையிசை - திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின, நம் - நம்
முடைய, பிரான் - ஸ்வாமியானவன், சரணே - திருவடிகளே, சரண் - உபாயம், நமக்கு-
நமக்கு, என்று - என்று, நாடொறும் - என்றுமொக்க, ஏகசிந்தையனாய் - மனோரதத்தை
யுடையராய்க்கொண்டு, குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன் - ஆழ்வார், ஆக - தாமுளராகைக்கு,
நூற்ற - அருளிச்செய்த, அந்தாதி - அந்தாதியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் -
அத்விதீயமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், வல்லார் - அப்பயசிக்கவல்லவர்
கள், மாகம் - பரமாகாசமான, வைகுந்தத்து - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, வைகலும் - யாவ
தாத்மபாவியானகாலமெல்லாம், மகிழ்வெய்துவர் - ஆநந்தநிர்ப்பராரயிருக்கப்பெறுவர்கள்.
நூற்கை - பண்ணுகை. இது - ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் பரமபதத்திலேபோய் நித்யாநுபவம்
பண்ணப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[நாகணையிசை நம்பிரான்] - அனந்தசாயித்வம் ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷண
மாகையாலே, ஸர்வாயிகணேசரண்யனென்கிறது. திருவநந்தாழ்வானுடைய 'புருஷ
காரபாவம் சொல்லுகிறதென்றமாம். படுக்கையைச்சொல்ல - படுக்கையையுடையாரைச்
சொல்லிற்றாயிற்று. [நம்பிரான்] - ஆஸ்ரீதவிஷயத்தில் உபகாபஸீலனானவன். [சரணே
சரண்நமக்கென்று] - நமக்குத்திருவடிகளேஉபாயமென்று, அவதாரணத்தாலே உபாய
நைரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது. ஸாம்ஸாரிகஸ்வபாவங்கள் மேலிட்டு விபரீதமேபலியா
கின்றதும், இதொழியவேரொன்றில் கால் தாழாதொழிகை - மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது.
[நாடொறும் இத்தாதி] - நாள்தோறுமிதுவே மனோரதமானவாழ்வார், பகவத்குணப்பே
ரிதராய்த்தாமுளராகைக்காக வருளிச்செய்த ஆயிரத்துளியையுமோர் பத்தும்வல்லார்.
[மாகம்] - பரமாகாசம் என்னக்கடவதிற்று. [வைகலும்-மகிழ்வெய்துவர்] - குணங்களை
நினைத்து ஸிதிலனாகிறவெண்ணைப்போலேயன்றியே, யரித்தங்கே நின்றுநித்யநுபவம்
பண்ணப்பெற்று, பரமபதத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பராரகக்கடவர்கள்.

நு.—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம்பண்
ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நாகணையித்தாதி] - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன்
திருவடிகளே நமக்குபாயம் என்று. அநந்தசாயித்வம்- ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகை
யாலே, ஸர்வாதிகளே சரண்யனென்கிறது. (திருவநந்தாழ்வானுடைய புருஷகாரபாவம்

நிகமம். நாகணை இத்தாதி. "இப்பத்தும்வல்லார் மாகவைகுந்தத்து" இத்தாதியைக்
கடாகித்தவதாரிகை - இப்பத்தும்கற்றார் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - திருவநந்தாழ்வான் இத்தாதி.
அவனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கும்போது தவயத்திற்போலே புருஷகாரபூர்வஸாமாகவேண்டாவோ

சொல்லுகிறதென்றமாம்.+) இவனுடையவுபாயவாவத்தில் புருஷகாரமாகவல்லார் அவள் பரிகரத்திலுள்ளாராகாதே. படுக்கைகிடப்ப தந்திபுரத்திலேயிறே. [நம்பிரான்] - ஆஸ்திவிஷயத்திலுபகாரசீலனுனவன். [சரணேசரண் - என்று] அவதாரணத்தாலே- உபாயநைரபேஷ்யயஞ்சொல்லுகிறது. ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்கள் மெலிட்டே விபரீதமே பலியாநின்றலு மப்படியடிக்கழிவு செய்வாரோருவரல்லரேயிவர். இதோழிய வேறென்றில் கால்தாழாதோழிகை- மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது. இத்தால் - * ஏகபதத்திலர்த்தம் சொல்லுகிறது. [நாடோருமேக சிந்தையனய்] - புறம்புண்டானசிந்தனைபோய், இவ்விஷயத்திலே ஏகாகாரமான மனோரதமுடையராய். அர்த்தார்ஜநம்பண்ணப்போவாரோரு சிராயைவிஸ்வஸித்து நாலாண்டு பதிறுண்டிழியாநின்றார்களிறே, பேற்றின்சீர்மையைப்பார்த்தா லவ்வளவாகிலும் வேண்டாவோ இவ்விஷயத்தில். ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தால் வ்யஸநபரம்பரைகள் வந்தாலும் வ்யவசாயங்குலையாமே போருமதிறே ஸ்வருபமாவது. [குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்] - அதுக்கெல்லாவற்றுக்கு மடியான பிறப்பிருக்கிறபடி. [ஆகநூற்றவந்தாதி]-தாமுளராகைக்காகச் சொன்னவந்தாதி ஆயிரத்திலு மிப்பத்தை அப்யசிக்கவல்லார். [மாகமித்த்யாதி] - மஹாகாசமென்று பேரையுடைய புரீவைகுண்டத்திலே. [வைகலம் - மகிழ்வெய்துவர்] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் நித்யாநுபவம்பண்ணப்பெறுவர். “அநுசந்தானத்துக்கு விச்சேதம்வாராதபடி பண்ணியருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டுமடியானஸம்ஸாரத்தை விட்டு, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேத மோருநாளுமில்லாத பரமபதத்திலே புக்கநுபவிக்கப்பெறுவர். மா வென்று - மஹத்தை. கம் என்று - ஆகாசம். (கக)

வென்ன; அதுவுமுண்டென்கிறார் - இவனுடைய இய்யாதி. இத்தால் - திருவந்தாழ்வானே புருஷகாரமென்றுகருத்து. இவன்பிராட்டிபரிகாமோவென்ன - படுக்கை இய்யாதி. “சரணே” என்கிறவவதாரணத்துக்கிரண்டர்த்தம் - உபாயநைரபேஷ்யமாதல், தம்முடைய மஹாவிஸ்வாஸமாதல், முந்தினவர்த்தம் - சரணேசரண் இய்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - ஸாம்ஸாரிக இய்யாதி விவரணம் - இதோழிய இய்யாதி. முந்தினவர்த்தவிவரணம் - இத்தாலேகபதேத்யாதி. இத்தனையருமையுண்டானால் “இது லாவென” என்றும், “தொழுது - என்னுமிதுமிகை” என்றும் - ப்ரபத்தியை ஸுசகமாகச்சொல்லுவானென்னென்ன - அர்த்தார்ஜந இய்யாதி. சிராய் - மாச்சக்கை. அத்தால் - கப்பலிச்சொல்லுகிறது. “நாடோருமேகசிந்தையனய்” என்றத்தால்பலிதம் - ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தால் இய்யாதி. இத்தால் இது ஸ்வருபமாகையாலே சாதந்தி லவ்வியாநென்றபடி. “குருகூர்” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - அதுக்கெல்லாவற்றுக்கும் இய்யாதி. “ஆக” - (தாமுளராகைக்காக) “நூற்ற” - சொன்ன “மாகவைகுண்டம்” என்ற புருகத்திபரிஹாரம் பேரையுடையவேன்று இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயாநுருணமாக பலமருளிச்செய்கிறார் - அநுசந்தானத்துக்கு இய்யாதி. “வைகலம்” என்றபதத்துக்குவாசனை - பகவதநுபவத்துக்கு இய்யாதி. வைகலம் - யாவத்காலமும். மகிழ்வெய்துவர் - ஆந்தத்தையுடையவர்களென்று சப்தார்த்தம், மகிழ்ச்சி - ஆந்தம், எய்துகை - ப்ராபிக்கை. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— கவடாஹிளநநியதாபிவஹாயஸள
ரெ ராலாவபொழிவிவவெபுநராபதொலள | விதஸுதஹுணமணஸரணெ
நிஜஸு செஸயிஸுவிஸுஸிநம் தபியாவதானெ ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.— பூடி ஹா வாலி வு
தெருஷமணடிநாதுதநாஸாதநாநெடுரோஹாடிஸுக்ருதெரு
ரிவரஹஜநஸுக்ருதஸாநநெடு : | தெஜோலானாடிவாவாஜநியிஸயநாடி
க்ஷணாநெடுவூபடி : லீயடுஷஸுடநாநெடுஸியியகிஹரிஸீயஹு
வெதுயொவெ.

ஐதக்காரணநிவண்டாநிதஹாஜநெடுபிதீ வண்டாஹாநம் தொகா
நாஹக்ஷிதாரம் ஸுபிவிஷயிஹம்ஹாவநாமொவரஹ | தீநாநாஸவரணம்
ஸரஸகதநிஜபெஷுதாவாஜடுவெபூவம் ஸகிபூடி ஸீவகிஜிஹஸதகெ
ஸெயலாகெகெஹதாடி

திருவாய்மொழி } பிறந்துலகங்காத்தளிக்கும்பேரருட்கண்ணுவன்
நூற்றந்தாதி. } செறத்தகுணத்தாலுருகுஞ்சிலத் - திறத்தவிர்த்து
சேர்ந்தபவிக்குநிலைசெய்யென்றசீர்மாதன்
வாய்த்தபதத்தேமனமேவைகு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர் திருவடிகளேஸரணம்.

ஐந்தாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்

டு - ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சு	5	ஸ்வாத ந்தர்ய	ஸ்வாதந்தர்ய
எ	29	புறமேபுங்மே	புறமே புறமே
க0	24	துளைத்தல்	துளைத்தல்
கக	11	வெளிக்கண்டு	வெளிகண்டு
„	39	யஜுஜாஜுஹ	யஜுஜாஜுஹ
கஉ	18	மதநரஃ	மதநரஃ
கங	16	நிரவதி பக்தி	நிரவதிகபக்தி
கதி	3	உன்னே கபாழிய	உன்னையொழிய
„	9	தோம்மம்	தோன்றம்
„	19	வாஜொவமு	வாஜொமொ
க0	12	மேவித்தொழும்	மேவித்தொழும்
உஉ	24	ஸர்ஸார	ஸர்ஸார
உஅ	35	ஹே கவேதன்ன	ஹேதுவேதன்ன
சஎ	1	யண்டாமொ	யண்டாமொ
திரு	7	கடலிலே	கடலிலே
திசு	16	கொண்டாடுகிற	கொண்டாடுகிற
திசு	11	நின்றவ்வுல	நின்றிவ்வுல
சுசு	23	அயாஹிரிப்பது	அத்யாஹிரிப்பது
„	40	பின் சென்று	பின்சென்று
சுந	20	இருப்பதெல்லாம்	இருப்பதெல்லாம்
எ0	30	வலா துத	வலா துத
எஎ	33	அவர்களுக்கு	அவர்களுக்கு
அஉ	17	நிஷியுரவிகவுஃ	நிஷியுரவிகவுஃ
க0	26	த்வயம்	த்வயமும்
கஉ	34	தோழிமாரும்	தோழிமாரும்
கசு	2	அநந்தரம்	அநந்தரம்
கஎ	8	பெருமான்	பெருமான்
„	23	வஸுத	வஸுத
கக	16	கடவதிறே	கடவதிறே
க0க	39	பாப்புமாரிற்	பாப்புமாரிற்
சஉ0	22	குழிப்பு	குழிப்பு
சஉசு	27	யிருக்குமவ	யிருக்குமவ
சஉந	28	ஆபத்தைத்	ஆபத்தைத்
கசு0	33	ஆபாணமிட்டு	ஆபாணமிட்டு
கசுக	17	பொழில்	பொழியில்
„	37	பொருக்க	பொருக்க
கடுக	14	ஸ்வரூபாநு	ஸ்வரூபாநு
„	35	உராதாவுண்டாகிலும்	உராதாவுண்டாகிலும்
சதிந	14	இருளென்னுதல்	இருளென்னுதல்
சஎந	9	புனையடிமுற்றால்	புனையடிமுற்றால்
சகக	4	யரிக்கைக்கு	யரிக்கைக்கு
உ0க	24	அன்னையிர்கான்	அன்னையிர்கான்
உ0ச	26	என்ற கூட்டி	என்று கூட்டி
உகஅ	6	ராமவேவாநு	ராமமேவாநு
உகக	18	வன் வழி	வன்பழி
உஉக	32	ஆம்	அம்
உஉச	17	கொத்தையைக்	கொத்தையாக்
„	32	அறுவட்டிருக்கிற	அறுவட்டிருக்கிற
உஉக	15	போகிறிலன்	போகிறிலன்
உஉ0	6	சேர்ப்பாலும்	சேர்ப்பாலும்
உருக	26	பரயோஜனான	பரயோஜனான
உசச	31	வார்த்தைசொல்	வார்த்தைசொல்

ஸ்ரீ
ப க வ த் வி ஷ ய ம்

ஆ ரு ம் ப த் து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆரூயிரப்படி, ஒன்பதியூயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினூயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாரூயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
சே. பார்த்தஸாரதி ஐயங்காராலும்,
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
நோயில் அச்சுக்கூடம்.

திருவாய்மொழி .

ஆரூம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—வைகல்: ப்ரவேஸம்.

ஆரூயிரப்படி.

(வைகல்பூங்கழிவாய்.) எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிரட்டி.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

ஆரூம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி நோற்றநோன்பு தொடங்கி, நாலுப்யோகம் ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் அவன்வாராமையாலே, “குணவானாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாகையாலே ஸர்வநிர்வாஹகூமனாயிருக்கிற வெம்பெருமானைத் திருவண்வண்ணீரில் ஸம்ருத்தி நம்மைநினைபாதபடி பண்ணுகையாலே நம் தஸையறியாமல் வாராதொழிந்தான், அறிவிக்கவரும்” என்றுபார்த்து, தன்பரிஜநங்களில் அவன்பக்கல்போய்வரவல்லாரொருத்தரைக் காணாமையாலே, தன்னுற்றமைகை கொடுக்கக் கழிக்கரையிலேசென்று, அங்கேவர்த்திக்கின்றன சிலபகடிகளை அத்யாதரம்பண்ணியிருந்து திருவண்வண்ணீரில் தூதுவிகிறாள்.

பன்னிராயிரப்படி.

ஆரூம்பத்தில், கீழ் பத்திலே - ஈஸ்வரனுடைய வுபாயவூவத்தை ஸப்ரகாரமாக நிரூபித்து, அந்தரம், இவ்வுபாயஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்விகாரப்ரகாரத்தையருளிச்செய்வதாக; உபாயஸ்விகாரம் வடகரண ஆசார்யர்கள் மூவமாக ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தையும், ஸ்விகர்த்தாவான அதிகாரியினுடைய பகவதாபிமுக்யம் ஸ்விகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்னுமிடத்தையும், அவடித வடநாஸமர்த்தனை ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பலப்ரதத்வஸக்தியில் ஸம்ஸயமில்லை யென்னுமிடத்தையும், ஆகர்ஷகசேஷடிதனுகையாலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகாமென்னுமிடத்தையும், தஜாஸத்தியை யாசைப்பட்டார்க்கு அந்யபார்பக்கல் வைராக்யம் அபேக்ஷிதமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மாத்மீயபதார்த்தமெல்லாம் அவனிட்டவழக்காம்படியான ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியையும், யாரகாதிகளெல்லாம் தானேயான ப்ராப்யவிஷயத்தில் த்வராயோகுத்தையும், த்வரிதனுடைய பராஸக்தியில் வடகராணர்விஷயத்தில் அத்யந்தாதரத்தையும், பரிபூர்ணமான ப்ராப்ய ப்ராவண்யம் அதிகாரிக்கு விசேஷணமென்னுமிடத்தையும், ஸர்வரகுகனான ஸரண்யன்பக்கல் ஸப்ரகார ஸரணாதிபையும் அருளிச்செய்து, ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வுபாயவிஷயத்தில் ஸ்விகாரத்தை ஸ்வாநுஷ்ட்டார பர்யந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

இதில் முதல்திருவாய்மொழியில், ஆஸ்ரயணம் ஆசார்யோபஜ்ஞமாகையாலே; ஆஸ்ரயணியனுவன் கையுந்திருவாய்மொழியுமான வடிவழகைக் காட்டி யடிமைகொள்ளும் நிருபாபுரிக ஸேஷித்வஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தமடியான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வபோக்யத்வவிஸரிஷ்டமான ஆதிக்கவிஸேஷத்தையும், அநுபாவ்யாகாரயுக்தமான ஆபுரிதலவ்யதையினுடைய அதிஸயத்தையும், ஹோக்யத்வஸேஷித்வத்தால் வந்த பூர்த்தி விஸேஷத்தையும், தத்தகார்யமான ஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தையும், அநுபாவ்யஅஸாதாரணமான லக்ஷணங்களையும், விலக்ஷண லக்ஷணங்களாலே ப்ரகாஸிதமான விஸேஷாயிக்யத்தையும், ஆபுரிதலவ்யதைக்கடியான அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹகார்யமான விரோதிநிரஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும்புதுஸந்தித்து, எவம்ப்ரகாஸிஷ்டானு ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆஸ்ரயணம் வுடகத்வாரமாகவேணுமென்றறுதியிட்டு, வுடகத்வாநுரூபமான ஸ்வஹாவவிஸேஷங்களையுடைய வ்யக்திவிஸேஷமுகத்தாலே ஸ்வதசையை யறிவித்தப்ரகாரத்தை, விஸ்விஷ்டநாயகி நாயகணீநோக்கித் தூதுவிடுகிற பாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஆறம்பத்தில், முதற்றிருவாய்மொழியில், * நோற்றநோன்புதோடங்கி நாலுப்ரயோகம் ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய வபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். பலத்தோடு அவ்யவிசாரியாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச்செய்தேயும் அபேக்ஷிதங்கிடையாதொழிவானென் ? என்னில் ; இவர்தம்முடைய ஹிதத்தோபாதி ஐகத்தினுடையஹிதத்துக்குங் கடவனாகையாலே ஈஸ்வரஹுத்தயா தலைக்கட்டிற்றில்லை. அநுபற்றமையாலே ஆற்றமையீதூர்ந்து, கலந்துபிரிந்து பிரிவாற்றமையாலே திருவண்வண்டிரிலே தூதுவிடுகிறொருபிராட்டிபேச்சாலே இவர் தன்தசையை யருளிச்செய்கிறார். நாயகனுவன் “யஸவ்ஜ்ஞாநவஸ்வஹு” என்று நம்தசையை யறியுமவனுமாய், “ரிவ-ஓணாவிவதஹ” என்று - ஸத்ருக்கள்பக்கவிலும் இரங்கும்நீர்மையை யுடையவனுமாய் “ஸதோஃபுபூதவீய-புஷ்யாநுநீயஸுவிஹு” என்று - வருமிடத்தில் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களையும்தள்ளிவரவல்ல ஆண்பிள்ளையுமாயிருக்க, வாராமைக்கடி - திருவண்வண்டிரில் ஹோக்யதையாலே ; நம்மாற்றமையை யறிவிக்கவரும் என்றுபார்த்து தன்பரிகரங்களில் அவன்பக்கல் போய்வரவல்லாரொருவரைக் காணாமையாலே, தன்னாற்றமை கைகொடுக்க, பிரிந்தாரிரங்கும் நெய்தலநிலத்திலே புறப்பட்டு, கண்ணுல்கண்டபக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிறான்.

நடு

கீழ் * நோற்றநோன்புதோடங்கி நாலுப்ரயோகம் ஸரணம்புக்க விடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். பலத்தோடு அவ்யவிசாரியாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச்செய்தேயும் அபேக்ஷிதங்கிட்டாதொழிவானென் ? என்னில்; —ஆழ்வாரு

வைகல்பூங்கழிவாய் ப்ரவேஸே, உத்தத்தை வர்த்திஷ்யமாணத்தோடே ஸங்கதமாக்குகைக்காக வருத்தத்தையருளிச்செய்கிறார் - கீழ்நோற்றநோன்பு இத்தயாதி. அபேக்ஷிதாலாபத்தை ஸங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - பலத்தோடு இத்தயாதி. வலத்தோடவ்யவிசாரியாவது - ப்ரபத்தியை ப்ரயோகித்தால் பலம் மோஹமாயிருக்கை. இது ஹக்திக்கு முண்டாகையாலே அதனை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக - அவிளம்ப்யபலபாதம் என்கிறார். அதாவது - பக்தியும் அமோகமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ராரப்த கர்மாவஸாந்திலே பலமாகையாலே விளம்ப்ய கார்யகரம் ; இது சீக்ரபலப்ரதமென்ற

டைய ஹித்தத்தோபாதி ஜகத்தினுடைய ஹித்தத்துக்கும் கடவனாகையாலே ஈஸ்வரவஸுத் த்யா தலைக்கட்டிற்றில்லை.

உகந்தருளின நிலங்கள்தோறும் புக்குத் தட்டித்திரிந்தார், அங்குத் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலர், நினைத்தபடி பரிமாறலான அவதாரத்தேறப்போனார், அது காலாந்தரமாகையாலே கிட்டப்பெற்றிலர் ; அதுதானே தளர்த்திக்கு உடலாயிற்று. இனி நித்யஸந்தியுமுண்டாய், முகப்பழக்கத்தாலும் குறையற்று, ஸக்தி வைகல்யமுமின்றிக்கேயிருக்கிற இவ்விடமே யமையுமென்று மீண்டார் ; அவ்வநுஸந்தாந்தான் கால்நடை தந்து போகாதபடி ஈடுபடுத்திற்று, கால்நடைதருவார் காலிலே விழுந்து தூது விகேரார். தாம் கீழ் அநுஸந்தித்தவவதாரம் தூதற்குச் சென்று அறிவிக்க வொண்ணாதபடியாய் யிருந்தது ; “இனி அறிவிக்கலாம்படி கிட்ட நின்றானாகில் திருவண்வண்ணிலே யறிவிப்போம்” என்று அங்கே ஆள் விகேரார். இவர்க்குப்பிறந்தது ஜ்ஞாநகர்மாறுக்குறவீதலுக்கியன்றே! ஒருவன் ப்ரஸாதமடியாக வந்ததிறே. தந்தலையிலேயும் ஒன்றுண்டாய் “அதுநிரம்பிப்பெறவேணும்” என்று இருக்கிலிறே விளம்பம் பொறுக்கலாவது, அங்ஙனம் சொல்லலாவதொன்றிற்றிக்கே யிருந்தது. இவர்தாம் பரிசுரஹித்த ஸாதந்தான் விளம்ப ஸஹமுமன்றே! உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் கால்வாசி யேற்றமுண்டே! இங்ஙனையடிப்பட்டவுபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவர் ஆறியிருக்க மாட்டாரிறே; ஆகையாலே ஆற்றுமை கரை புரண்டு ஆளிட்டே அறிவிக்கிறார். “ஸரணம்புக்கோமாகில் அத்தலையாலே பேருமளவும் ஆறியிருப்போம்” என்று யறித்திருக்கவல்ல ப்ரக்ருதியன்றே. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய்மடியச்சேய்

படி. ஈஸ்வரபுத்தியாவது - இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக்கொண்டு ஜகத்தைத் திருத்தவேணுமென்கிறநினைவு.

கீழ் - ப்ராஸங்கிக ஸங்காபரிஹாரம்பண்ணி, “ஹேற்றநோன்புதொடங்கி” இத்தயாதி வாக்யத்தை விவரியாநின்றனாகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - உகந்தருளின இத்தயாதி. தட்டித்திரிந்தார் - “இஸ்ஸாரித்தோடே யிருக்கச்செய்தே, குளிரநோக்குதல் அணைத்தல் வினவுதல்செய்ய வேணும்” என்று திருப்பதிகள்தோறும் தமொறித்திரிந்தா ரொன்றபடி. அர்ச்சாவதாரத்திலே மீளுகைக்கு ஹேதுதரயம் - இனி நித்யஸந்தியும் இத்தயாதி. ஆனால், தரம்போகாதே தூதுவொனென் ? என்ன - அவ்வநுஸந்தாநம் இத்தயாதி. அவ்வநுஸந்தாநமாவது - நித்யஸந்தியுமுண்டாய் என்றசொன்ன திருவண்வண்ணில் எம்பெருமானுடைய குறையுஸந்தாநம். கால்நடைதருவார் - கால்நடையுடையார். அவதாரத்திலே தூதுவிடாதே, அர்ச்சாவதாரத்திலே தூதுவொனென் ? என்ன - தாய்கீழ் அநுஸந்தித்த இத்தயாதி. நினைத்தபரிமாற்றம்கிடையாவிட்டால் தூது விடவேணுமோ, “ஸேஷியானவன் செய்தபோது கண்டிருக்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ ? என்ன - இவர்க்கு இத்தயாதி. ஜ்ஞாநகர்மாறுக்குறவீதபத்தியானால் ஆறியிருக்கைக்கும், பகவத்ப்ரஸாத லப்தையானால் ஆறியிருக்கவொண்ணாமைக்கும் ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - தந்தலையிலே இத்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் ப்ரபத்தியினுடைய வித்தத்தவா விளம்பய பல ப்ரபத்தவாதிபான ஏற்றத்தை அருளிச்செய்யாநின்றனாகொண்டு, இப்படிப்பட்டவுபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவராகையாலும் ஆறியிருக்கமாட்டாரென்கிறார் - இவர்தாம் இத்தயாதி வாக்யதரயத்தாலே. கால்வாசியென்றுதுக்கு - “சரணை” என்றதிலேநோக்கு. ஆகையாலேயென்றது பக்திபரவஸராய் வித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவருமாகையாலேயென்றபடி. தம்ப்ரக்ருதியாலும் ஆறியிருக்கமாட்டாரென்று த்ருதியுஹேது - ஸரணம்புக்கோமாகில் இத்தயாதி. கீழ்நாலுப்ரகாரம் ப்ரபத்திபண்ணியும் பெருதவர் தூதுவொனென் ? என்ன - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் இத்தயாதி. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமென்கிறது -

தேயும் இவர் தூதுவிகேறவிது ஜ்ஞாநகார்யமோ சாபலகார்யமோ தெரிகிறதில்லை, ஸ்ருதிக் ளுங்கூட “யதொவாவொநிவத-உணை” (யதோவசோநிவர்த்தந்தே) என்று - பேச்சுக்கு நிலமன்று என்று மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவல்ல இவர்க்கு “அறிவில்லை” என்னவொண்ணாது; பகடிகளின் காலிலேவிழுகிற இவர்க்கு “அறிவுண்டு” என்னவொண்ணாது. ஆனால் என்னாவது? எதென்னில்;— ஜ்ஞாநகார்யமான சாபல மீறே இவரது. இதரவிஷயங்களில் விரக்தியிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுகிறது, அந்த, ஜ்ஞாநபலமாயிறே இவ்விஷயத்தில் சீபுல்ல மிருப்பது. ஜ்ஞாநவொராமு ராமயெயிறே. இனித் தூதுவிடப்பார்த்தால் ஒரு ஐந்தர்வ்யாகரணபண்டிதனைத் தூதுவிகேறாமன்றே. இத்தால் சொல்லுகிறது - பிராட்டியிலுண்டான ஏற்றமோ? என்னில்;— அதுவுமுண்டிறே - அவரோருவரையும் அநுலவிக்கையால் வந்ததிறே அவளுக்குள்ளது, இருவரையுங்கூடவநுலவிக்கக் கோவுகிற ஏற்றமுண்டிறே இவளுக்கு விஷயாநு குணமாயிறே கலக்கமிருப்பது. இனித்தான் அத்தலையிலுள்ளும்வந்தாக்கே வார்த்தை சொல்லிவிடவேண்டுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையே இவளுக்கு, ராவணஸங்கையிலுலாமை யாலே; ஆகையாலே கண்ணாற்கண்டாரை யடங்கலும் போகவிகேறுள்.

பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலேயிறே; திருவல்லவாழ், திருவண்வண்ணே ரென்கிறவையெல்லாம் அந்நிலங்களிறே. தூதுவிவோர், நாயகன்பக்கல்லே சிலகுணங்கள் கண்டிறேவிவேது; அவையாவன-இத்தலையில ஆர்த்தியறியுந்தனை அறிவையுமுடையனாய், அறிந்தால் வருகைக்கீடான நீர்மையுடையனாய், வருகைக் கீடான ஸக்தியுமுடையனாயிரு கையிறே; அவையெல்லாம் இவள்தூதுவிகேறவிஷயத்திற் குறையிலே, அறிவில்வந்தால் “ஜ்ஞாநவாஃ வஹ:” (ஜ்ஞாநஸம்பந்நு)-என்கிறபடியே-அறிவுகொடுத்த வஸிஷ்டடாதி

அமோபமான ப்ரபத்தியை, ஜ்ஞாநகார்யமோ சாபலகார்யமோ தெரிகிறதில்லையென்றது - “ப்ரபத்தி பண்ணியும் வாராதவன் தூதுவீட்டால்வாரான்” என்கிறவ்வேமென்றிருக்கே, மீளவும் தூதுவிகையாலே ஜ்ஞாநகார்யமென்று நிச்சயிக்கப்போகாது; அவன்வருகைக்குடலான குணவிஷயகாசியவ ஸாயம் நெருசிலேகிடக்கையாலே சாபலகார்யமென்றும் நிச்சயிக்கப்போகிறதில்லை யென்றபடி. உபய கார்யமுமன்றிருக்கே அஜ்ஞாநகார்யமென்றாலோ? என்ன - ஸ்ருதிகளும் இதயாதி. ஜ்ஞாநகார்யமென்ன வொண்ணாமைக்கு ஹேதவந்தரம் - பகடிகள் இதயாதி. ஸங்காவாக்யம் - இதுவ்விஷயங்களில் இத் யாதி. ப்ரயோஜனமாகச்சொல்லுகிறது என்றவந்தரம், ‘சாபலம் ஜ்ஞாநகார்யமென்று சொல்லுகிற படி யெவ்வனே’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. பரிஹாரம் - அந்தஜ்ஞாந இதயாதி. அதாவது - விரக்தி யோபாதி பகவத்விஷயத்தில் சாபலமும் ஜ்ஞாநபலமென்றபடி. அந்தஜ்ஞாநபலமென்றது - விரக்தி ஹேதவான ஜ்ஞாநபலமென்றபடி. வைராக்யம் ஜ்ஞாநபலமென்னுதுக்கு ஸம்வாதம் - ஜ்ஞாநவொ ராமு இதயாதி. சாபலம் ஜ்ஞாநகார்யமென்னுதுக்கு ‘ஜ்ஞாநாம-ராமமேவிராதிஸய’ இத் யாதி என்று கண்டுகொள்வது. பகடிகள் காலிலேவிழுகிறது அஜ்ஞாநகார்யமென்னுததை ஸோப பத்திகமாக விவரிக்கிறார் - இனித்தூதுவிட இதயாதி. இத்தாலென்றது - ஐந்தர்வ்யாகரணபண்டி தனைவீட்டிறே, பகடிகளெவிகிற இத்தாலென்றபடி. ஏற்றம் - ப்ரோமாதிக்யம், அதாவது - நாம் “அஜ்ஞாநமவர்க்குண்டு” என்கைக்காகச்சொல்லுகிற இதுதனைக்கொண்டே பிராட்டியிலேற்றம் ஸாதிக் கப்பார்த்தால், அதுவுமுண்டென்றபடி. பிராட்டியிலேற்ற முண்டென்கைக்கு ஹேதவையருளிச் செய்வாராக, இவளுடையவும் அவளுடையவும் ப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார் - இனித்தான் அத் தலையில் இதயாதி வாக்யத்தவந்தாலே. இவர் இருக்கறவீட்டத்திலே பகடிகளுண்டோ? என்ன - பிரிந்தார் இதயாதி. அதாவது - அந்யபதேசஸமாதிக் குச் சேர வருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. ஆனால் இவள் நெய்தலிலித்திலேயோவிராதிருக்கிறாள், திருவண்வண்ணிலேயன்றே? என்ன - திருவல்லவாழ்

எருக்கு முபகரிக்கவல்லனும்படி யிருப்பானெருவன், நீர்மையில்வந்தால் “ரிவ உணர்ச்சி வஹம்” (ரிபுணமபிவத்ஸலம்) என்றால் “வஹ்ஜாதவஹ்” (ஸஞ்ஜாதபாஷ்பம்) என்றும்படியிறே அதிருப்பது, ஸக்தியில் வந்தால் “ரஹ்ஜீயவஹ்” (ரஹ்ஜீயஸ்யவிக்ரமை) என்று - எதிரிகள்பக்கலிலேகேட்குமத்தனை. இனித்தான், நாயகளுவான் அறிவு நிறைவு ஓர்ப்பு கடைப்பிடி யுடையவன்றே. ‘இப்படிப்பட்டகுணங்களை யுடையவனா யிருக்கிறவன் வாராதோழிகைக்குஹேது - அவ்விடங்களிலே ஆர்த்தர் பலருண்டாகையாலே அவர்கள் ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு இத்தலையை மறந்தானித்தனை; ரக்ஷணத்திலே யங்வயித்தால் ‘ஹ்ஜீயதா ஹ்ஜீயாவ’ (அஸ்தமிதாந்யபாவம்) என்னும்படியிறே யிருப்பது, ஆனபின்பு ஆர்த்தியை அறிவிக்கவரும்” என்றபார்த்தாள். இனி அறிவித்தால் ஆர்த்திக்கு இத்தலையில்மேற்பட்டாரின்றிக்கே யிருக்குமிறே. அறிவிக்குமிடத்தில் தான் கால்நடை தந்துபோகமாட்டாள், தன் வம்பு வர்க்கம் தனக்குமுன்னே நோவுபடாரிறே; இனி கால்நடை தந்துபோகவல்லார் வேணுமே; தன் பரிஸரத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளை “ஏகதேச வாஸித்வத்தால் வந்த ஸம்பந்தமே கங்கார்யம்செய்து தலைக்கட்டுகைக் குறுப்பு” என்று பார்த்து, அவற்றின் காலிலேவிழ்ந்து போகவிடுகிறாள்.

1029/11

உருத்தோறும், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கவாறே ஜீயர் அருளிச் செய்யும்வார்த்தை - “பாண்டவர்கள்கார்யத்துக்காகத் தன்னையொக்கி அவர்கள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கூடத் திரியச்செய்தேயும் அவர்கள்பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் படுகிறார்களா மிவரும்; அவர்கள் தான் ஒரு பர்மாவாஸமுண்டு என்றிருக்கையாலே வ்யஸநப்படுகிறார்கள், இவர்க்கு அதுவுமின்றிக்கேயிருக்க என்செய்யப்படுகிறார்” என்று அருளிச்செய்வார்.

இத்யாதி. திருவல்லவாழை எடுத்தது - அங்குப்போலே திருவண்வண்ணிலும் புறச்ச்சாலையளவும் போய் அங்கே விழுந்துகிடந்து தூதுவிகிறு ளென்கைக்காக. ஸஞ்ஜாதவஹ் என்னும்படியிறே யதிருப்பது - ஸஞ்ஜாதபாஷ்பம் என்று அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாய்படியிறே யதிருப்பதென்றபடி. எதிரிகள்பக்கலிலே யென்றது - “தான்போலுமென்றெழுந்தான்” இத்யாதிப்படியே - தன்வீரமொழியப்பிறர்வீரம் ஸஹியாத ராணண்பக்கலிலே யென்றபடி. நாயகலக்ஷணம் சொல்லுமளவில் பெருமாள்விஷயமான ப்ரமாணங்களையெடுத்தது - “ஏதேசவகனர்க்கு” என்று தூதுக்குவிஷயம் பெருமாளாகையாலே. அந்யாபதேச ஸமாதிக்ஞ்சசேரத்தமிழர் சொல்லுகிற நாயகலக்ஷணமும் இந்தநாயகனுக்குண்டென்கிறார் - இனித்தான் இத்யாதி. ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டால் இத்தலையை மறக்கவேணுமோ? என்ன - ரக்ஷணத்திலே இத்யாதி. அங்கும் ஆர்த்தருண்டே? என்ன - இனியறிவித்தால் இத்யாதி. தான் போருதல் தோழிமாறைப்போகவிடுதல் செய்யாதே, பக்ஷிகளைத் தூதுவிகிறவனென்? என்ன - அறிவிக்குமிடத்தில் இத்யாதி. உறவல்லாதபக்ஷிகள் தன்கார்யம் செய்யக்கூடுமோ? என்ன - தன்பரிஸரத்தில் இத்யாதி. ஏகதேச வாஸித்வத்தால் வந்த ஸம்பந்தம் கார்யம்செய்கைக்கு உறுப்பென்றபடி. ஸர்வேஸ்வரவானிவரிடத்திலே அதிவ்யாமுத்தனா யிருக்கச்செய்தேயும் இவர் அவிச்சிந்நமாக நோவுபடுகிறபடியைய யதுஸந்தித்து ஜீயர் ஈடுபட்டருளுகிற ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் -

உருத்தோறும் இத்யாதி. பாண்டவர்களோ டொப்பா ரொருவரோ இவரும்? என்ன - அவர்கள்தாம் இத்யாதி. தர்யாபாஸங்களைவிட்டு அவன்கைபார்த்திருக்கச்செய்தேயும் இவர்படுகிறதசை யாரைப்போலே யிருக்கிறதென்ன - ஸாறமம் இத்யாதி. த்ரௌபதி யெல்லாவற்றையும் விட்டு “அவனே ரக்ஷகன்” என்றிருந்தானோ? என்ன - உஹத்யாவதி இத்யாதி. “மஹதி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆபாஸ இத்யாதி. அவனென்றது - ருஷியை. “ஹரி?” என்றதுக்கர்த்தம் - ஆஸ்ரிதருடைய இத்யாதி. “ஹரி?” என்றால் விரோதி நிரஸகத்வமாத்ரத்தைக் காட்டுமொழிய, தத்ஸ்வபாவத்தைக்

“ஸாஹங்கேஸுஹ் ஹம்ப்ராஹ் துயிஜீவதூஷிபுஹொ” (ஸாஹங்கேஸுக்ரஹம்ப் ராப்தா - த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ) என்றவன் நிலையிறே இவளது. “உஹதூரவஹிஸாஹ்ர வெஷுதூவெஸாஹமவாஹுஹரி” (மஹத்யாபதிஸம்ப்ராப்தேஸ்மர்த்தவ்யோபகவாந் ஹரி) - ஆபாஸரக்ஷகரான பர்த்தாக்களாவும் தன்னாலும் நோக்கிக்கோள்ள வொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்டவாபத்திறே. “ஹமவாஹு” (பகவாந்) - பூர்ணரன்றோ! அபூர்ணர் கார்யம் செய்யவல்லாரென்றுகாணும் அவன் நினைவு. “ஹரி” (ஹரி) - ஆழ்ந்திருடைய விரோயி நிரஸநமே ஸ்வஹாவமாகவுடையவனைப் பற்றினான். ஜ்ஞாநாதீதணங்களால் சோன்ன பூர்த்தியிலே ஸக்தியுமுண்டாயிருக்கச் செய்தே “ஹரி” என்றுவிசேஷிக்கவேண்டிற்று - அல்லாதார்க்கும் இக்குணங்கள் ஓரோருகால் உண்டாகையாலே; இவனுக்கு அங்ஙனன்று, இது ஸ்வஹாவம் என்கைக்காக வேதேத்தது.

முதற்பாட்டு.

வைகல்புங்கழிவாய் வந்துமேயும்தருகினங்காள்!
செய்கோள்செந்நெலுயர் திருவன்வண்ணேருறையும்
கைகோள்சக்கரத்து என்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு
கைகள்கூப்பிச்சோல்லீர் வினையாட்டியேன்காதன்மையே.

ஆ. — தன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தாலே என்னுடைய ஸர்வகரணங் களையும் அபஹரித்துப்போய், திருவன்வண்ணீரிலுள்ள நிரவதிகைஸ்வர்யத்தாலே என்னை மறந்திருக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு எனக்காக அவனைக் கைகள்கூப்பிச்சோல்லீர் வினையாட்டியேன் காதன்மையென்று சிலகுருகுகளேநோக்கி யருளிச்செய்கிறான்.

காட்டுமோ? என்ன - ஜ்ஞாநாதி இய்யாதி. “நடுரோவிஹ்ரோஹ் தாஹிஷஜாநவெராஹி ராஸ்யெ” இய்யாதி ஸ்தோத்ரே. “யஸவீஜாநஸவஹ ஸாஸிவபுஸ்யஸாராயிநா” இய்யாதி ஸ்ரீஸங்கேதே. “தெவகஸுஜோஷாஹரிவகுணாபிவதஸு | கவெக்ஷ ராண்கொயசிஷு குஜெஹு குகாரணாஸு” இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மண: “ஸவெ ராவவபசிஷுரிவகுணாபிவதஸு” இதி யுத்தகாண்டே வைதேய: “உதெஹிரா துஷ்யரவாபுரீரஸுக்ஷாவவொவாவிஜவநுஜஸு | ஸஜாதவாஜ: வரவீ ரஹொராஹொஹுதாஸிவநாவஹு” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. “ஸுருத்ரா: ப்ரஹ்மதவீரஸுரஜநீயஸுவிசுருஜெ: | வஸுதொயாஹுஹொஹொஹுத: காவாஸுஷஸ்யா” இதி யுத்தகாண்டே ஸுதம்ப்ரதி ராவண: “யஸிஸ்யஸிதிதஸிஸி தாநுஹாவரோஹுஜெஜெதாஸுநாஹிவாஹுஸு | சுதஹியளதடியாநாஹுதயம் ஜீயஜீரா வஸி தஸிவஸுரோஹொ” இதி மாலதிமாதவீயே. “ஸாஹங்கேஸுஹ் ஹம்ப்ராஹ்வாரிகிஷாஸஹாமதா | வஸுதாஹ்வாணாபுத்ராணாஹ்வயிஜீவதூஷிபுஹொ” இத்யுத்யோகபர்வணி தர்யஸீதிதமேத்ரொபதி. தத்ராவ ஸா, “ஜாதாஸிவஸிஸி ந வுராஸிதாஹுதாஸிஹதூரவஹிஸாஹ்ர வெஷுதூவெஸாஹமவாஹுஹரி: உதி”.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி சிலகுருகளைநோக்கி, திருவண்வண் றீரிலேசென்று என்னுடையதையை எம்பெருமானுக்கு அறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[வைகல் என்றுதொடங்கி] - நாள்தோறும் அழகிய கழியிலேவந்து மேய்கிற குருகினங்காள். இத்தால் - தன்னுடைய அபேக்ஷிதங்களைச் செய்துமுடிக்கவேண்டும் படி தன்னோடு அவற்றுக்குள்ள கண்ணனைவு சொல்லிற்று. [செய்கொள்செந்நெல் என்று தொடங்கி] - ஓரோமுதலே செய்யை விழுங்கும்படியான செந்நெல் உயர்ந்த திருவண் வண்ரீரிலே உறைவதுசெய்து கையுந்திருவாழியுமானவழகையும் முறுவலையுங்காட்டி. என்னைத்தோற்பித்திருக்கிறவனைக் கண்டு. [கைகள் என்றுதொடங்கி] - “இங்குநின்றும் போனோம்” என்று வேண்டப்பாடியாதே உசிதவிரயங்களைப்பண்ணி, பிரிந்தால் தன் னைப்போலேயன்றிக்கே தரியாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின வென்காதன்மை சொல் லுங்கோள். கைகள்கூப்புகை - சிறகுவிரிக்கை, காதன்மை - ஆசைப்பாடு.

ப.—முதற்பாட்டில், “நம்மைத் தன்னழகைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கிக் கொண்ட ஸோஷியானவன் திருவண்வண்ரீரில் ஸம்ருத்தியாலே அந்யபரையிருக்கிறானா கக்கடும்” என்றுநினைத்து, ஸந்நிஹிதமான சிலகுருகளைத் தூதாகப்போகவிடுகிறாள்.

வைகல் - என்றுமொக்க, பூ-அழகிய, கழிவாய் - கழியிலே, வந்து-என்கண் முகப்பேவந்து, மேயும் - மேய்கிற, குருகினங்காள் - குருகினங்காள்! செய்-செய்யை, கொள் - விளாக்கொலைகொள்ளுகிற, செந்நெல் - செந்நெலானது, உயர்-மிகவும்வளருகிற, திருவண்வண்ரீர் - திருவண்வண்ரீரிலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணிநிற்பானாய், (ஆந்ரிதர்க்கதுபால்யமாம்படி), கை-கையிலே, கொள் - இடங்கொண்ட, சக்கரம்-திரு வாழியையுடையனாய், என் - அவ்வழகாலே ஸென்னை வசிகரித்து எனக்கு போக்யமாக் கித்தந்த, கனி-கனிபோன்ற, வாய் - அதரஸோபையையுடையனாய், பெருமானை-(இப் படி என்னைஅநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட) பரமஸோஷியானவனை, கண்டு-கண்டு, கைகள் கூப்பி - அவனுடையஸோஷிதவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சேஷத்தவாநுருபவ்ருத்தியைப் பண்ணி, வினையாட்டியேன் - விஸ்வலேஷஹேதுவான பாபத்தையுடையேனை என்னு டைய, காதன்மை - அபிரிவேராதிசயத்தை, சொல்லீர் - சொல்லுங்கோள். குருகுகை கூப்புதல் - அதுவ்ருத்திருபமானசிறகசைத்தல். இத்தால் - வடகருடைய ஸமானதேச வர்த்திதவத்தால்வந்த ஸந்நிதியும், உத்தேஸ்யவிஷயாநுவ்ருத்தியும் தோற்றுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், குருகளைநோக்கி, அவன்பக்கவிலேசென்று என்னு டையதையை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

[வைகல்] - நாள்தோறும் - நாயகவ்யாவ்ருத்தி. காதாசித்கமாகக்கலந்து பொகட்டுப்போனவனைப்போலன்றிறே நாள்தோறும்முகங்காட்டுகிற நீங்கள். [பூங்கழி வாய்]-தர்ஸனீயமான கழியென்னுதல், பூத்தகழியென்னுதல். [கழிவாய்]-கழியிடத்து, கழியிலே. பிரிந்தவன் ஸ்ராயகனாகையன்றியே, இருந்ததேசமும் ஸ்ராயகமாகை. இருவர் கூடவதுபவிக்குமிடம் தனித்தால் ம்ருத்யுமைமாயிறே இருப்பது. [வந்து] - வழிபரிக் கும் தேஸத்திலேவந்து உதவினாற்போலேயிறே நீங்கள்ஸந்நிதிபண்ணினபடி. “வஹீ ிரோ ஹந-ஃதொஸுதஃ” ஆளிட்ட அறிவிக்கவேண்டும்தஸையிலே நீங்களேவந்து. [வந்துமேயும்] - நான் அபேக்ஷியாகிருக்க, “ஹ்மஹ-ஃஸுஹிதஃ” என்னுமா போலேயிறே நீங்கள்செய்தது. என்கார்யம்செய்தபின், இனி உங்கள்கார்யம் செய்ய

வேண்டாவோ, இவன்கார்யம் இங்கேவந்து மேய்கை. [மேயும்குருகினங்காள்] - உப வாஸக்ருஸாயாயிருக்கிற என்கார்யம் புஷ்கலமாயிருக்கிறவங்களுக்குச் செய்யவேண்டாவோ. இரவு உண்டார்க்கு உண்ணாதார்கார்யம் செய்கை பரமன்றோ. [இனங்காள்] - இருவராயிருப்பார்க்குத் தனியர் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ. பெருமாள்தனிமையிலே மஹாராஜரும் பரிகரமும் தோற்றினுற்போலேயாயிற்று தனிமையிலே இவைவந்து முகங்காட்டினபடி. [செய்கொள் இப்பாதி] - வாராமல் கால்தாழப்பண்ணிற்று அவ்வூரில் போக்யதையாயிற்று, அவன்குற்றமன்று. “ஐயுராஃப்ராபுரொவிநு:”. [செய்கொள் செந்நெல்] - ஒருமுதலே ஒருசெய்யைக்கொள்ளும். [உயர்] - செய்க்கு வரம்பென்று ஒருமர்யாதையுண்டு, அதுவுமில்லையிறே ஆகாஸத்துக்கு, உயராநிற்குமித்தனை. [திரு வண்வண்டு] - பரமபதவ்யாவ்ருத்தி. [உறையும்] - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. [கைகொள் சக்கரம்] - கைக்கடங்கலும்தானேயா ஸாணமாயிருக்குமென்னுதல், கையிலேகொண்ட திருவாழியென்னுதல். [என்கனிவாய்] - முறுவலையெனக்கு முற்றாட்டாக்கினவன். [பெருமான்] - திருவபுரத்தில்பழுப்புக்கும், கையுந்திருவாழியுமான ஸேர்த்திக்குமாயிற் றிவளெழுதிக்கொடுத்தது. ராஜபுத்ரர்களுக்கையிலே இடைச்செறி கடைச்செறிக்குத்தோற் பாரைப்போலே, [கண்டு] - காட்சியிலெனக்கு முற்பாடாகப் பெறுநின்றிகோளிறே. இவளைப்பற்றினார்க் கிவளிலுமேற்ற முண்டிறே. “ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமீ” “ஊஷயாஹிவாணியுரீராவு”. [கைகள் கூப்பி] - “அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத அஞ் ஜலியைப்பண்ணுங்கோள், பலத்தோடுவ்யபிசரியாத செயலைச்செய்யுங்கோள்” என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள்; பத்தாம்பாட்டிலேயாயிற்றினுப்பு ப்ரஸங்கிப்பது. பட்டர் பத்துப்பாட்டிலுமின்னுப்புத்தோற்ற நிர்வஹித்தருளுவர். “முன்புபோலே” என்றி ருதே பெரிய முதலிகள், கும்பிடுங்கோள். கும்பிட்டவாறே முகம்பார்ப்பர், பின்னை முகம் மாறுவதற்கு முன்னே என் தஸையைச் சொல்லுங்கோள். [கைகள் கூப்பி] - கைகள் கூப்புகையாவது - சிறுகுளையிரிக்கை. [சொல்லீர்] - ஒருமஹாபாரதத்துக்குப்போரு மிறே. [வினையாட்டியேன் காதன்மை-சொல்லீர்] - பிரிந்தாலவனைப்போலன்றியேபுரிக்க டாட்டாதபடி பாபம்பண்ணினவன்காதன்மை சொல்லீர். அவன் “வேண்டேன்” என் றாலும் விடமாட்டாதபடியான பாபம். வந்த ஆளின்கையிலே வார்த்தைசொல்லிவிடுகை யன்றிக்கே, திரயக்குகளைக்குறித்து தூதுவிடவேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதன்மையென்றவாறே - தம்மளவென்றிராமே, என்னுடையகாதன்மை. வன்னெஞ்சர் காதல்போலன்றிறே மெல்லியலார்காதல். மெல்லியலார்காதலாவல்லாதவென் காதன்மை சொல்லீர். சொல்லின் தாழ்வே, வசவுதப்பாதென் றிருக்கிறாள்.

நாடு—முதற்பாட்டு. சிலகுருகளைநோக்கி, திருவண்வண்ணிலேசென்றும்பெரு மாணுக் கென்தசையை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

[வைகல்]-உங்குள்தனை நீர்மையுடையார் சிலரோடே கலக்கப் பெருமையிறே எனக்கிப்பிரிவு விளைந்தது; அவ்விழவேல்லாம் உங்களைக்கொண்டு தீரலாம்படியாயன்றோ

முதற்பாட்டு, வைகல் இத்யாதி. “குருகினங்காள், திருவண்வண்ணேருறையும் - பெரு மாணைக்கண்டு - சொல்லீர்வினையாட்டியேன் காதன்மை” என்கிறபதங்களைக் கடாகுத்தவதாரிகை - சில இத்யாதி.

“வந்து” என்றத்தைக்கடாகுதித்துஹாவம் - உங்குள்தனை இத்யாதி. “வைகல் - வந்து” என்றதுக்குஹாவம் - ஒருகால் இத்யாதி. நாடோறும் பூங்கழியிடத்துவந்து. அதாவது - நாளிருந்த

வேனக்கிருக்கிறது. ஒருகால் கலந்து போகட்டுப்போனவனைப் போலன்றிக்கே நீங்களேப் போதும் இங்கே வர்த்திக்கப்பெற்றேனே! உங்கள் நீர்மையில் ஏற்றமிருந்தபடியேன். [வைகல்] - நாடோறும். [பூங்கழிவாய்] - அழகியகழியிடத்து. பூத்த கழியிடத்தென்னவுமாம். ரக்ஷகளுனவன் கைவிடுவது, வ்யாகவர்க்கங்களானவை மிகைப்பதான இவ்வளவிலே நீங்கள் முகங்காட்டவேதே. அழகியசோலை, குளிர்ந்த தென்றல், இனியபரிமளந்தோடக்கமான இவையுமுண்டிறே. பிரிந்தவனே வ்யாகவர்க்கையன்றிக்கே, இருந்த தேசமும் வ்யாகமகாமை. [வந்து] - * “வாவா தீரோ ஹநுஜதா வஸுதா” போலே, ஆளிட்டறிவிக்கங் ததையிலே நீங்களே வந்து. வழிபறியுண்டவிடத்தே தாய்முகங் காட்டினாற்போலே காணும் பிராட்டியைப்பிரிந்து நோவுபடுகிறசமயத்திலே திருவடி வந்து முகங்காட்டினபடி. (ஹநுமதா) தளர்ந்து “ஆவாரார்துணை” என்று தமோறு கிறசமயத்திலே, வெற்றித்தழும்புகமந்த ஆண்பிள்ளையோடே கூடப்பெற்ற தென்கிறது. (வாநோண) ஸந்யாஸிவேஷங்கொண்டு வந்து பிரிவைவிளைத்து நலிவுபண்ணுமவனைப்போலன்றிக்கே, சேவ்லியானொருவனோடே சேரப்பெறுவதே (ஹ) நுதிகொண்டாகுகிறார். போகத்துக்கச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறேன், ஸத்ததைநோக்கவாரைப்பெற்றேறமிறே! என்று ஹநுஷ்டாகுகிறான். [வந்து] - அவனைப்போலே தூதர்க்கும் ஆளிட்டமைக்க வேண்டாகோழியப் பெற்றேறமே ஆளிட்டமைக்க வேண்டுகிறதிறே யவனை. ஒருகலத்திலேயொக்கவுண்டு ஒரு படுக்கையிலேகிடந்து தூதுபோவாரைப்போலேகாணும் இவற்றின்படி. [மேயும்]- ஹநுஷு ஹநுஷுலிதா” (க்ருஷ்ணபக்தமஸங்கிதம்) என்றும்படியிருக்கை [தருகினங்காள்] - “ஹநுஷுதா நிகுஷுதாணி” (தர்ஸிதாநிகுஷுதாணி) என்கிறபடியே ஓதோருசேர்த்தியிருந்த படியேன். [வந்துமேயுபித்யாதி] - நிருபாயிகலாநயவமுடையார்பக்கவிலே லார்யாபுத்ராதிக ளோடேசென்று “சோறிமே” என்று ஹநுஷிப்பாரைப்போலேகாணும் இவற்றின்படி. க்ருகினங்காள் - கைகள் கூப்பிச்சோல்வீரென்று கிரியை. பண்டை முதலிகள், “பத்தாம்

விடத்தே வர்த்தித்துக்கொண்டு புலிக்கிற க்ருகினங்களைன்று ஸப்தார்த்தம். “பூத்தகழியிடத்து” என்றதுக்குலாவம்-ரக்ஷகளுனவன் இத்யாதி. வ்யாகவர்க்கங்களெவையென்ன, அழகியசோலை இத்யாதி. இத்தால்வெலிதம் - பிரிந்தவனே இத்யாதி. வ்யாகவர்க்கங்கள் மிகைப்பதான இத்தஸையிலிவை முகங்காட்டினதற்குத் தநுஷ்டாந்தம் - வாவா இத்யாதி. “வாவா தீரோஹநுஜதா வஸுதாவாநரோணஹ” இதி ஸங்க்ஷேபே. “வாவா தீரோ-வஸுதா” என்றதுக்குலாவம்-வழிபறி இத்யாதி வெற்றித்தழும்புகமந்தவென்றது - “ஹநுஜதா” என்றத்தைப்பற்ற. கொண்டாகுகிறதற்கு ஹேதுவேதென்ன - போகத்துக்கித் இத்தாதி “ஆளிட்டறிவிக்கவேண்டும் ஐஸையிலே” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - அவனைப்போலே இத்யாதி. அவனைப்போலேயென்றது - நாயகனையும் உங்கனையிட்டமைக்குமாபோலே யென்றபடி. தூதர்க்குமென்றது-தூதரானவங்களுக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, திருவடியை இளையபெருமானையிட்டிப் பெருமானைழப்பித்தாற் போலே என்னுதல். “மேயும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துலாவம் - ஒருகலத்திலே இத்யாதி. அதாவது - “உலா வநுநலிவாஹ” என்கிறபடியே - அர்ஜுநனும் க்ருஷ்ணனும் ஒருகலத்திலேபுஜித்த ஒரு படுக்கையிலேகிடந்து க்ருஷ்ணன் தூதுபோனாற்போலேயென்றபடி. “கயிதாநிரஹஸுநா நிகுஷுதாஹநுஷுலிதா” ஹநுஷுதாநிகுஷுதாணிஸளஹாரூகிதஃவாஸு” இதி மஹாலாரதே க்ருஷ்ணம்பாதிக்கண்ணு. “வந்து, மேயும், இனங்காள்” என்ற பதச்சேர்த்திக்குலாவம் -

† குண்டலிகாந்தம் க்வாசித்கம் வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேராதது

கனிவாய்] - முறுவலையெனக்கு முற்றாட்டாக்கினவன். [பெருமான்] - வாய்க்கரையிலே எனக்கு ஜீவந்தையிட்டு என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [கைகொள்சக்கரத்தென்கனி வாய்ப்பெருமான்] - ராஜபுத்தர்கள் கையிலிடைச்சேறி கடைச்சேறிக்குத் தோற்றிருக்குமா போலே. [பெருமான்] - திருவயரத்தில் பழுப்புக்கும் கையுந்திருவாயியுமான சேர்த்திக்கு மாயிற்று இவளெழுதிக்கொடுத்தது. [கண்டு]-நானனுபவிக்கப்பாரித்த துறைகளெல்லாம் நீங்கள் காணவிழைபுகிறது. இவளைப்பற்றினார்க்கிவளிலும் பேறு முற்பட்டிருக்குமிறே. ஸ்ரீ விவீஷணாதிகள் பக்கலிலேகண்டுகொள்வது. [கைகள்கூப்பி] - இத்தலையில் ராஜகுலங் கொண்டு மேன்மை யடித்திராதேகிகோள். அவர் பழையவரல்லர், பெருமதிப்பார்க்கிகோள், தொழுதுகொடுநிலுங்கோள். “தலையில் வணங்கவுமாங்கோலோ” என்றிருக்குமவளிறே யிவள்தான், இவள்பரிசுரமுமப்படியேயிறே. [சொல்லீர்] - தொழுதவநந்தரம் முகம்பார்த்துக்கொடுநிற்பர், பின்னை யுங்களுக்கு வேண்டினபடிசொல்லுங்கோள். ப்ரணயித்வத்திலே சிறிதுகொத்தையுண்டானாலும் தானானதன்மைபோகாதே. [சொல்லீர்] - இத்தலையில் வைவரண்யந்தோடக்கமான ஆற்றுமையடங்கலும் உங்கள் பாசரத்தில் அவனறியும்படி சொல்லுங்கோள். ஒரு பாசரமிட்டுச் சொல்லவேண்டாவோவென்னில்; [காதன்மை-சொல்லீர்] காதன்மையென்றவாறே-தம்மளவிலே யித்தலைக்குமுள்ளதென்றிருப்பர்; “ஸத்ருஸ விஷயமானால், வினாயுமவையும் ஸத்ருஸமாயிருப்பது” என்றிறே யவரிருப்பது. அல்லாத ஏற்றங்க ளோபாதியிறே ஆற்றுமையில்வந்தால் இருக்கும்படியுயித்தலைக்கு. [வினையாட்டியேன்காதன்மை - சொல்லீர்] - அவர் “இவ்வூர்க்கவ்வூர்காதம்” என்றிருந்தால், அப்படியே “இவ்வூர்க் கவ்வூர்காதம்” என்றிருக்கமாட்டாத பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடையகாதல். தமக் கித்தலையை யொழியச் செல்லும்படியாயிருந்தாலும், எனக்கத்தலையை யொழியச்செல்லாத படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். அங்குநின்றும் வந்தார்க்கு வார்த்தைசொல்லிவிடவும் பெற்றிலேன். [வினையாட்டியேன் காதல்சொல்லீர்] -வன்னெஞ்சர்காதல்போலன்றிறே மேன்

பெருமான்” என்றகூட்டிலாவும் - வாய்க்கரையிலே இத்தயாதி. வாய்க்கரை - அயரம். “கைகொள் சக்கரம் பெருமான்” என்றகூட்டிலாவும் - ராஜபுத்தர்கள் இத்தயாதி. இடைச்சேறி கடைச்சேறி யாவது - ஒருவிரவிலேகீழும்மேலும்புகிற மோகிரங்கள். இவளலிமதாலாவத்தாலே நோவுபடாநிற்க இவளைப்பற்றினார்க்குப் பேறுமுற்படக்கூடுபோவென்ன, இவளைப்பற்றினார்க்கு இத்தயாதி. “வீதாஹாராரியநிவெஷு” இத்தயாதியான ஆறுகூல்யமாத்தரத்தை - பற்றுக்கையாகவெண்ணி - ‘ஸ்ரீவிவீஷணாதிகள் பக்கலிலேகண்டுகொள்வது’ என்கிறார்: ஆதிசபத்தத்தாலே - திருவடியைச்சொல்லுகிறது. * வாரிஷ்டமொஹம-புரித: இறே. இவள்பரிசுரங்களுக்குக் கைகூப்பவேணுமோ வென்ன - தலையில் இத்தயாதி. இது - பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்தலே. உன்னையுபேக்ஷித்தவன் நாங்கள் தொழுதவாறே முகங்காட்டுமோவென்ன - ப்ரணயித்வத்திலே இத்தயாதி. தானானதன்மையாவது - அஞ்சலவஸ்யதைபாதல், க்ருபாபாரதந்தர்யமாதல். ‘ஒருபாசரமிட்டுச்சொல்லவேண்டாவோவென்னில் காதன்மைசொல்லீர்’ என்றவாக்யத்தையுசந்தித்தவநந்தரம், இத்தலையில் வைவரண்யம் இத்தயாதிவாக்ய மறுசந்தேயம். அப்படியிருக்குகைக்குஹேதுவேதென்ன - ஸத்ருஸவிஷயம் இத்தயாதி. “அவரிருப்பர்” என்கிறதென், வஸ்துஸத்தியுமப்படியன்றோவென்ன - அல்லாதவேற்றங்கள் இத்தயாதி. அல்லாதவேற்றங்களாவன - “கவரிதெகூஷணா” என்கிறது முதலானவை. “வினையாட்டியேன்” என்றதுக்கு - பிசாட்டியில் வ்யாவ்ருத்தியாகவாவந்தரம் - அங்குநின்றும் இத்தயாதி. உத்தார்த்தவ்யத்தையுமடைவே விவரிக்கிறார் - வன்னெஞ்சர் இத்தயாதி வாக்ய தவ்யத்தாலே. இத்தால் -

னஞ்சர் காதல்; மெல்லியலார் காதலளவல்லாத வேன்காதல் சொல்லீர். சொல்லுவார் தாழ்வே; வரவுதப்பா தென்றிருக்கிறார்.

இரண்டாம் பாட்டு.

காதல்மென்பேடையோடு உடன்மேயுங்கருநாராய்!
வேதவேள்வியோலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்டீர்
நாதன் ஞாலமெல்லா முண்டநம்பெருமானைக்கண்டு
பாதம்கைதொழுதுபணியீர் அடியேன் திறமே.

ஆ.—(காதல்) பரமகாருணிகனாய் ஆபுரித வத்ஸலனாயிருந்த திருவண்வண் டீர் நாதனைக்கண்டு, பாதம் கைதொழுது பணியீரடியேன் திறமென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பரமகாருணிகனான திருவண்வண்டீர் நாயனுக்கு என்னிறத்தை யறிவிப்புகோளென்று சில நாரைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

[காதலென்று தொடங்கி] - விசுவஹ்வஸந்ஸஹமல்லாதபடி ஸ்நேஹத்தை யுடைத்தாய் அதுக்குமேலே, விஸ்வலேஷிக்கில் முடியும்படியானமார்உவத்தை யுடைத் தான பேடையையிழுவாமெக்காக அத்தோடு பிரியாதேமேய்கிற கருநாராய். [வேத வேள்வி என்றுதொடங்கி] - வேதகோஷங்களும், வைதிகமானயாகங்களிலுண்டான ப்ரேஷாதிகோஷங்களும் மிக்கிருந்துள்ள திருவண்வண்டீருக்கு நாயனாய் ப்ரளயங்கொள் ன்கிற ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து உபகரித்தருளினசெயலாலே நம்மை அடிமைகொண்டிருக்கிறவனைக்கண்டு. [பாதமென்றுதொடங்கி]-கைதொழுகைபோராத, முதலிகளாயிருப்பர், ஐர்க்கப்ராணமத்தைப்பண்ணி. எம்பெருமான் பக்கலிலேபோகிறன சிலவாகையாலே, அடியேனென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸகனான அந்தசேஷியைக்குறித்து, பேடையோடே மேய்கிற நாரையைப் போகவிடுகிறார்.

காதல் - ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே, மென் - பிரிவுபொறுக்கமாட்டாத மென் மையையுடைய, பெடையோடு - பேடையோடே, உடன்-கூட, மேயும்-மேயாநிற்கிற, கரு - ஸ்யாமளமான நிறத்தையுடைய, நாராய் - நாராய், வேதவொலி - வேதகோஷ மும், வேள்வியொலி - வைதிகக்ரியாகோலாஹமும், முழங்கும் - முழங்கும்படியாய், தண் - ஸாம்ஸாரிகதாபம் தட்டாத குளிர்த்தியையுடைய, திருவண்வண்டீர் - திருவண் வண்டீருக்கு, நாதன் - ஸ்வாமியாய், ஞாலமெல்லாம் - ஸகலஜகத்தையும், உண்ட-ப்ர ளயங்கொள்ளாமல் வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின ஆபத்ஸகத்வத்தை, நம் - நமக்கு ப்ர காசிப்பித்த, பெருமானே - பெரியவனை, கண்டு - நான் காண்கைக்குறுப்பாக முன்னே கண்டு, பாதம் - அவன் திருவடிகளைக்குறித்து, கைதொழுது - அஞ்சலி பண்ணி, அடி யேன்-அவனுக்கு சேஷஸூதையான என், திறம்-இடையாட்டமாக, பணியீர்-வார்த்தை சொல்லுவீராகவேணும்.

பன்மை - பெடையோடேகூட்டிச் சொல்லுகிறது. பணியீரென்று - கொளரவற் தோற்றுகிறது. அடியேனென்று - வடகவிஷயமாகவுமாம். இத்தால் - வடகருடைய அவிமதஸாஹசர்யமும், ஆலிருப்பமு முத்தேஸ்யமென்று கருத்து.

பெருமான் காதலையும் பிராட்டிகாதலையும்பற்ற, உலயாறுவவத்தாலேபிறந்த இவர்காதல் வ்யாவ்ருத்த மென்றபடி. மெல்லியலார் ம்ருதுவவவாவைகள். வைகல் பூங்கழிவாய்தொடங்கி அடைவே யந்வயம்.

இ.— இரண்டாம்பாட்டில், ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனவனுக்கு என்னொற்றமையை யறிவிப்பென்று ஒருநாரையைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். “யாங்குவுநாஃ ஸஹஸ்யாணி” என்னும் விஷயமிதே.

[காதலித்யாதி]-காதலேநிருபகமாக உடைத்தாய் விரஹஸஹமல்லாதபேடை பிரியவும்பொறுதே கலக்கவும்பொறுதே யிருக்கை. [உடன்மேயும்] - பிரிந்தால்வரும் தெல்லாம் அறிந்துபரிமாறுகின்றன. உணர்த்தலாடுணர்ந்திதே. அவ்வயத்திலே, வ்யதிரே கத்தில் வரும்தெல்லாம் அறிந்துபரிமாறுகின்றன. இரண்டுக்கும் வாயல்கொன்றால் பிறக்கும்காரியம் பிறவாகின்றது. நானுபவாஸக்ருஸாயாயிருக்க, “உஹ்ரேஷ்யிஹ்ரேஷ்யா” என்கிறபடியே ஸுஜிக்கவுங்களுக்குப் பார்ப்பதென்போ. நாட்டிலே பிரிந்து பொருட்டுப்போகாதாரும் சிலருண்டாகாதே. [கருநாராய்] - பிரிவுக்குப் பரஸங்கமில் லாமையாலே தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடி. பிரிந்தவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிற படி. [வேதவேள்வியொலி] - அவன்குறையாலன்று, ஊரில் ஸோக்யதையாலே தாழ்த்தானித்தனை. வேதகோஷமும், யாகத்தில் ஸஸ்த்ராதிகோஷங்களும் ஸமுத்ரகோஷம் போலேயிருக்கிற ஸ்ரமஹரமானவூர். [கிருவண்வண்டீர்நாதன்]-“ஸ்ரீவைகுண்டநாயுன்” என்றதுக்குமவ்ருகேயொன்றிதே இது. எங்ஙனெயென்னில்; - [ஞாலமெல்லாமுண்ட] - தளர்த்தார்தாவளம். குணகுணநிருபணம்பண்ணுதே ஆபத்தே கைம்முதலாகவயிற் றிலேவைக்கை. ஆபன்னராயிருந்ததுக்கு மேற்படத்தாதுவிகை மிகையாயிருக்குமவன். [நம்பெருமான்] - ஆபத்தைகத்வத்தைக்காட்டி என்னை அநய்யாரஹை யாக்கினவன். [கண்டபாதங்கைதொழுது] - கண்டவாறேவிக்குநராய் கர்த்தவ்யத்தை மறவாதே, கிருவடிகளிலே தண்டனிடுங்கோள். தொழுகைபராதாது முதலிகளாயிருப்பர், கணக்க அனுவர்த்தியுங்கோள். [பணியிர்] - எதிர்த்தலை திரயக்குக்களாகவுமாம், தான் ஜனக குலத்திலே பிறக்கவுமாம், வடகரைமளரவித்துச் சொல்லக்கடவதென்கை. [அடியேன்]- பிராட்டியான டுஸையிலும், வாஸனையாலே ஸ்வரூபத்தில் இங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தி யில்லை யிவர்க்கு. இவருடைய நானிருக்கிறபடி. [கிறமே] - ஒருமஹாவாரதமிதே. “அவள்படி” என்றுமித்தனை, சொல்லித்தலைக்கட்டப்போகாது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனவனுக்கு என்னொற்றமையை அறிவியென்று ஒரு நாரையை யிரக்கிறாள். [காதலித்யாதி]-“முன்புபோகவிட்ட வர்கள் கொண்டுவருகிறார்கள்” என்றுகொண்டாறியிருக்கலாம் விஷயமன்றே; அங்ஙனே யாமன்று முன்புபண்ணின ப்ரபத்தியே யமையுமே.

[காதல்மென்பெடையோடென்மேயும் கருநாராய்]-“ஹ்யுஹ்ரேஷ்யா ஹஜீவிஷ்ய” (ஹர்த்தவம்மாஸாந்ஹஜீவிஷ்யே) என்றால், “ஹஜீவெயங்குணவிய” (ஹஜீவெயங்குண

இரண்டாம்பாட்டு.—காதல் இத்யாதி. “கருநாராய், ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமானைக் கண்டு - பணியாடியேன் திறமே” என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே இத்யாதி. கீழ்விட்டதாதர் வருவதற்குமுன்னே பின்னையும் தூதுவெவானென்னென்ன - முன்பு போக இத்யாதி.

“காதல்மென்பெடை” என்றதையும், “உடன்மேயும்” என்றதையுங்கட்டிலாவம் - ஹ்யுஹ்ரேஷ்யா இத்யாதி. “ஜீவிதம்பாராயிஷ்யாஜீவாஸம்ஹ்யாதுஜ | ஹ்யுஹ்ரேஷ்யா ஹஜீவி

பர:—(காதல்மென்பெடையோடுன்மேயுட்கருநாராய்)—ஸுநரகாணெ
[௩௮] ஹநுரிஜெவ்ருதிவீதா, “ஹஜ்ஜெருயாஸுநெநாயம்ஸுநுராராஜிவ்ருநு
வ்ருநு: | ஜீவித்யாரயிஷ்ராதிராஸுநுஸுநாயாதஜ || ஹஜ்ஜெருயாஸுநுஜீவிஷ்ரவ
தெருநாஹஜ்ஜெவீதிதெ||௬௭||”

ஷெலவதகுநாஹஸ்வ வீர்தே ” இதிஸந்தாகாண்டே ஹநாமத்தம்பாதிலீதா. வனத
ஹுபூஷாராஜி: ‘விராஜீவகிடுவெடிஷ்’ பஜிபோஸ்யாரிஷ்டி । நஜீவேயங்குண்ணைவி
விநாதாரிலிடெக்ஷணாழ” தன்னுடையபாயகன் “நஜீவேயங்குண்ணைவி” என்னவல்லோ
வைன்ன - கூக்க இதயாதி. சொல்வுமாதாமேயாய் - “நஜீவேயங்குண்ணைவி” என்கிறவுத்திமாநர்
மேயா யென்றபடி. “நாராய” என்ற அசேதஸமானிக்குப்பொருள் - ஸ்வஜஞ்சிகள் இத்யாதி.
ஸ்வஜ்ஞரோடேகஸ்த்தால் தேஷத்மேது, இதுக்குக்குறையில்லாமை யேதென்ன - பின்புகூடுகை
இத்யாதி. காதலுடைத்தென்னுதே, “காதல்மென்பதை” என்று - காதலையிட்டு நினைத்ததுக்கு
வாவம் - நீநிபித்து இத்யாதிவாக்யத்தவயம், காதலுக்கவ்வுருகொளின்னிக்கே யிருக்கையென்றது -
காதலுக்கவ்வுருகோ ராஸ்ரயமினிக்கே யிருக்கையென்றபடி. கலக்கவும் கூடப்பொருதவென்றது -
ஸம்ஸ்லேஷதசையில்விட்டணைக்கவும் பொருத வென்றபடி. அப்புடியுண்டோவென்ன; “காதலர்
தொடுவுறிதொடுவுழிரீங்கிவிடுவுழிவிடுவுழியபத்தலானேன் ” என்றாளிறே தமிழன். இந்தக்குற
ளுக்கு - “என்னீர்மைகண்டார்ங்கி” என்கிறபாட்டிலே அர்த்தம்கண்டு கொள்வது. “உடன்மேயும்”
என்றதுக்கு - பிரியாதேகடியிருக்குமென்று சப்தார்த்தம் - கலக்கவும் இத்யாதி. கலக்கவும்பொரு
தார்க்கென்றது - ஸம்ஸ்லேஷதசயத்தில் விட்டணைக்கவும் பொருதார்க்கென்றபடி. பேடையினுடைய
காதலைச்சொன்னவந்தாம், “உடன்மேயும்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தவாவம் - பேடையின் இத்
யாதி. “உடன்மேயும்” என்றதுக்கு - கூடவர்த்திக்கையாகக் கீழுள்ளிச்செய்து, கூடபுலிக்கையாக
வர்த்தார்த்தம் - உடனெய்யுரிஇத்யாதி. “உடனெய்யுரிஉடனெய்யுரிஉடனெய்யுரிஉடனெய்யுரிஉடனெய்யுரி
உடனெய்யுரிஉடனெய்யுரிஉடனெய்யுரிஉடனெய்யுரிஉடனெய்யுரி” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. “பேடை...
யோசி” என்ற அப்ரதானே ந்ருதியைக்குவாவம்-அது இத்யாதி. வாவார்த்தம்-பேடையின் இத்யாதி.
இப்போது, ப்ரதானேந்ருதியை, “உடன்மேயும் கருநாராய” என்று ஸம்போதிக்கிறவளுடைய வெறுப்
பாலுண்டான ஹார்த்தவாவம் - அதுக்கொருதூற்றம் இத்யாதி. குற்றமாவது - நாண்பவாஸக்ருஸ்ய

யம் செய்கைக்காக. அநேகவளத்தைத் தடுப்பாரைப்போலே. தன்னார்த்த த்வரி சேவிப்பட்டு அல் அவற்றுக்கு மிடற்றுக்குக்கீழியாதேன் நிருக்கிறுள்காணம். [கருநாராய்] - கூடத்திரி கையாலே நரைதிரை நீங்கி வடிவுபுகர்த்தபடி. பிரியாதார்க்குடம்பு வேளாதாகாதே. தானு டம்புவேளுத்துக் கிடக்கிறுளிறே.

[வேதவேள்வியோலிமுழங்கும் தந்திருவண்வண்ணீர்] - இவற்றினறிவுகேடு பவித்தபடி சொல்லுகிறது. அங்குண்டான வேதகோஷம், வைதிகக்கிரியை, இவைகண்டு கால்தாழவேண்டாவிதே இவற்றுக்கு. தன்னாயகனவைகண்டிதே வரமாட்டாதே நிற்கிறது. “**உாநயனூவிவாஹேஷு**” (தாநயனூவிவாஹேஷு) உாநங்கள் பண்ணுமிடத்தே எழுந்தளியிருப்பராயிற்று, தேசத்திலே, காலத்திலே, ப்ராப்தவிஷயங்களிலே இவைகைக் காக. யாகங்களிலே யெழுந்தருளி இருப்பராயிற்று, ந்யாயார்ஜித யநங்கோண்டு செய்விக் கைக்காகவும், சடங்குகளில்தப்பினவையுண்டாகில் அவை யெடுத்துக்கோடுக்கைக்காக வும். “**விவாஹேஷு**” (விவாஹேஷு) இரண்டேலையையும் பொருந்தவிட்டு, பொருந்தா தார்க்க வேண்வெனசெய்து, ஹோமப்பண்ணவித்துத் தலைக்கட்டிக்கோடுக்கைக்காக, விவா ஹம்பண்ணுமிடங்களி லெழுந்தருளியிருப்பர். “**வஸோஜேஷுமஹு**” (ஸுமஹேஷு மஹுஸு) தீர்க்கஸத்ரங்களிலேயாதல், உத்ஸவங்களிலேயாதல். [ச] யாவனெருவனே ரிடத்தே அந்ருஷ்டகாரியங்கள் செய்யும், அங்கேயிருப்பரென்கிறது. “**சுஜகூஷாஜேஷு**” (சுஜகூஷாஜேஷு) (நத்ரக்ஷயாமுபநர்ஜாது) அவரை யவ்வோவிடங்களிலேயிருக்கக்காண்கிறிலோம். “**யாஜிகுஷாஜேஷு**” (தாநிகம்ராமமந்தரா) என்றன், இவரிவ்விடங்களிலிருக்கிற தென்னெனில், யும ஸம்ஸயங்களறுத்துக்கோடுக்கைக்கும், அவைதப்பாமேயநுஷ்டிப்பிக் கைக்குமாக. இப்படியேயிறே யவன்படிகள். [திருவண்வண்ணீராதன்] - “புரீவைகுண்டநா டன்” என்னும்திற்காட்டிலுண்டான எற்றம்சொல்லுகிறது. எளியாரைவலியார்பறிக்க, அங்கே கோயிற்சாந்து பூசியிருக்கும்தோ ரேற்றமன்றிறே. வேதகோஷமும் யாகத்தில் ஸஸ்த்ராதிகோ ஷமும் ஸமுத்ரகோஷம்போலேயிருக்கிற, ஸ்ரமஹரமானவூர். [சூலமெல்லாமுண்டநம் பெருமானைக்கண்டு] - அம்முதன்மையோடேகூட வந்தானாகில் அங்குத்தை உதவாமையும்

யிருக்க. உங்களுக்காஹாரம்மிடற்றுக்குக்கீழியிவதேபென்றபடி. இப்படிசொன்னால் காரியம் செய யுமோவென்ன - அநேகவளத்தை இத்தாதி. அநேகவளம் - போனப்பெட்டி. அநேகவளத்தைத்தடுக் கிறுற்போலே தடுக்கிறுளோவென்ன - தன்னார்த்தத்தவநி இத்தாதி. “கரு” என்றதுக்குவாவம் கூடத்திரிகையாலே இத்தாதி. நரை - ஜரை. திரையாவது - உடம்பில் நரம்புபுடைக்கை. இப் படிசொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தஸூலம் - பிரியாதார்க்கு இத்தாதி. பவித்தபடியென்றது - தனக் குப்பவித்தபடியென்கை. ஏதத்விரணம் - அங்குண்டான இத்தாதிவாக்யவ்யம். அதாவது - திரியக் காகையாலே அவற்றுக்கெடுபடுகைக்கு யோக்யதையிலையென்றபடி. அப்படிதன்னாயகன் வைதிக க்ரியைகளில் ஈடுபட்டிருக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம் - உாநயனூ இத்தாதி. “**உாநயனூவிவாஹே ஷுமஸோஜேஷுமஹு**” (ஸுமஹேஷு மஹுஸு) | **சுஜகூஷாஜேஷு** | **யாஜிகுஷாஜேஷு** | இத் தையோத்தயாகாண்டேபெளரோ. சடங்குகள் - க்ரியைகள். “**மஹுஸு-ஸுமஹேஷு**” என்கிறவிதக்கு - தீர்க்கஸத்ரமென்றும் மஹாஸங்கமென்றும் இரண்டியோஜனை செவ்ல்லாயிருக்கையாலே, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் - தீர்க்கஸத்ரங்களிலே இத்தாதி. * சகாரத்தை - அநுத்த ஸமுச்சயபரமாங்கி யர்த்தம் - யாவனெருவன் இத்தாதி. “**சுஜகூஷா - ஜேஷு, யாஜிகுஷு**” என்றதுக்குவாவம் - இம்மெல்லாயங்கள் இத்தாதி. ஏற்றமெதென்ன - எளியாரை இத்தாதி. கோயிற்சாந்து - ஸ்லாக்ய மானசுந்து. தளர்த்தார்தாவளம் - தளர்த்தாருக்குரகூகம். அப்படிதளர்த்தார்க்கு ரகூகமோவென்ன -

கிடக்குமோவென்னில்; அங்ஙனன்று, தளர்த்தார் தாவளமென்கிறது. ஆபத்ஸுகனிதே. [நம் பெருமானைக்கண்டு] - ஆபத்ஸுகனான செயலேக்காட்டி என்னை யந்நயார்ஹமாகவெழு திக்கோண்டவனைக்கண்டு. [பாதம்கைதொழுது] - திருவடிகளிலே தண்டனிட்டே. “கை கள்கூப்பி” என்றதே; தொழுதார்க்குநிற்கவொண்ணாதிதே. உண்ணாநிற்க, மிடற்றைப் பிடித் தாற்போலே யிருப்பதோன்றிதே தொழுதுவைத்து விழாதேயொழியுமது” என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. “மதித்தானே ரு ப்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்ரீபாதத்தே தலைபடத்தண்டனிட்ட அன்று எனக்கு உண்டு பசிகேட்டாப்போலேயிருக்கும்” என்றருளிச்செய்வர்ஜீயர். அன்றிக்கே கிலாந்தோற்றும்படி அவர் திருவடிகளிலே கைசென்று தாக்கும்படி விழுந்துகிடவுங்கோள். தீர்க்கப்ராணமப்பண்ணுங்கோ ளென்றபடி. [பணியீர்] - அவனைக் கிட்டி நின்று, ப்ராணய ரோஷத்தாலே “நீ, நான்” என்று சொல்லுவையெல்லாம் சொல்லவொண்ணாதிதே இவர் கள் முன்பு. இவர்கள்பக்கவாபசாரத்தில் குறையாமற்சொல்லுகிறபடி. [அடியேன்] - உங்களைக் கொண்டழைப்பித்துக்கொள்ள இருக்கிறவனுக்கன்று; அத்தலையால் வந்தவிழவு பரிஹரித்து அவனோடே சேர்க்கவிருக்கிற உங்களுக்கடியே னென்கிறாள், “நித்யாயஜீயவரணௌ ஸாரணஃஜீயத” (நித்யம்யஜீயசாரணௌஸாரணம்மதீயம்) என்கிறபடியே. [அடியேன் திறமே] - அவன்திறம்போலன்று. என்னிடையாட்டத்தைச் சொல்லுங்கோள், சொல்லி லோரு மஹா ஹாரதத்துக்குப் போருமாகாதே.

மூன்றாம் பாட்டு.

திறங்களாகியேங்குஞ் செய்களுமேழல்புள்ளினங்காள் !
சிறந்தசெல்வமலகு திருவண்வண்ணேருறையும்
கறங்குசக்கரக்கைக் கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டே
இறங்கிரீர்தொழுதுபணியீர் அடியேனிடரே.

ஆ.—(திறங்களாகி) ஆபுதி விரோதிவிரைநார்த்தமானத்வரையாலே சுழ லாநின்ற திருவாய்மொழியைத் திருவணிகலனாகவுடையாய், ாரஃஷஃநிஷஃபாவிநிஷ ஃபுஸஃபிஷஃபுஷ (சுஷதுந்மிஷதரவிந்த ஸத்ருஸதிவ்யவதந)னான எம்பெருமானைக் கண்டு இறங்கி ரீர்தொழுது பணியீரடியேனிட ரென்கிறாள்.

ஆபத்ஸுகனிதே என்று. “திருவடிகளிலேவிழுந்தாலுண்டாற்போலே யாரகமாயிருக்கும்”. என்னு மதுக்கைதிஹயம் - மதித்தான் இய்யாதி. பவீதம் - தீர்க்கப்ராணமம் இய்யாதி. சொல்லீரென்னதே, “பணியீர்” என்றருளிச்செய்கிறதென்னென்ன - அவனைக்கிட்டி இய்யாதி. அதாவது - நாயகனை ப்ராணயரோஷத்தாலே “நீ, நான்” என்று சொல்லுகிறாற்போலே, உத்தேஸ்யாரான ததீயரையும் சொல்லீரென்னவொண்ணாதென்றபடி. ததீயருக்கு சேஷமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - நித்யாயஜீய இய்யாதி ஸ்தோத்ரே. “திறம்” என்று - இடையாட்டமாதல், வ்யஸநஸமூஹமாதல். “அடியேன் திறம்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - அவன்திறம் இய்யாதி. “திறம்” என்றதுக்கு - ஸமூஹமாகவர்த் தார்தரம் விவக்ஷித்து, அந்தஸமூஹத்தைப்பிரித்துச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன - சொல்லில் இய்யாதி. இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். கார்யமென்றபடி. க்ரமேணவ்யடி. (உ)

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், திறந்திறமாய்த்திரனுகிற புள்ளினங்களைக் கண்டு, தன்கார்யத்துக்குத் திறனுகிறனவாகக்கொண்டு, திருவண்வண்ணீரிலேயிருக்கிற எம் பெருமானுக்கென்னுடைய வ்யஸநத்தை யறிவிப்புகோளென்கிறார்.

[திறம்] - திறள். [உழலுகை] - ஸஞ்சரிக்கை. சிறந்தவென்று மேலுக்கு விலக்ஷணமான ஸம்பத்து பெருகாநின்றன திருவண்வண்ணீரிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணு நிற்பதுஞ்செய்து ப்ரதிகூல நிரஸநத்வரையாலே சுழலாநின்றன திருவாழியோடுகூடின திருக்கையையும் உர்ஸநீயமான திருப்பவளத்தையுமுடையனாய் அத்தாலே மிகவும் வேண்டப்பாடுடையனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு அவனுக்கு ஈயைபிறக்கும்படி நீங்கள் அலிமானரஹிதராய்க்கொண்டு தொழுது தான் நினையாதிருக்கையால் நான் படுகிறமனோ ஁வத்தை அவனுக்குப்பணியுங்கோ ளென்கிறார். அவற்றின் பக்கல் தனக்குண்டான மளரவாதிஸயத்தாலே - பணியீரென்கிறார்.

ப - அநந்தரம், ரக்ஷகத்வஹோக்யத்வங்களாலே ஸர்வரயிகளுனவனைக் குறித்து, ஸவ்யமாக வர்த்திக்கிற சிலபக்ஷிகளைப் போகவிடுகிறார்.

திறங்களாகி - திறந்திறமாக, எங்கும் - ஸர்வதேசத்திலும், செய்களுடு - விளைநிலங்களுக்குள்ளே, உழல் - சஞ்சரிக்கிற, புள்ளினங்கள் - பக்ஷிஸங்கங்கள் ! சிறந்த - தன்னுடையபெருமைக்குத் தகுதியான, செல்வம் - ஐஸ்வர்யம், மல்கு-விஞ்சி யிருக்கிற, திருவண்வண்ணீர் - திருவண்வண்ணீரிலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணு வானாய், கறங்கு - (அகவதநுலவாநந்தத்தாலும் ஆறுதிதவிரோயிரிசைநோத்யோமத்தா லும்) சுழன்றுவருகிற, சக்கரம் - திருவாழியையுடைய, கை - திருக்கையையுடையனாய், கனி - நிரதிஸயபோக்யமான, வாய் - அதரசோபையையுடையனாய், பெருமானே - (இந்த ரக்ஷகத்வஹோக்யத்வங்களால் வந்த) மேன்மையையுடையனாவனை, கண்டு - கண்டு, (அம்மேன்மைக்கீடாக), நீர்-நீங்கள், இறங்கி - தாழ்ந்து, தொழுது - தொழுது, அடியேன்-(என்காரியம் நீங்களிட்டவழக்காம்படி) பரதந்த்ரையான வென்னுடைய, இடர் - விஸ்வலேஷக்லேஸத்தை, பணியீர் - சொல்லவேணும். இத்தால் - வடகருடைய ஸம வாயம் உத்தேஸ்யமென்று தோற்றுகிறது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என் வ்யஸநத்தையறிவிப்புகோ ளென்கிறார்.

[திறங்களாகி] - திறந்திறமாக்கொண்டு. [எங்கும்] - பார்த்த பார்த்தவிட மெல்லாம். [செய்களுடுமல்] - செய்களுடே ஸஞ்சரியாநின்றனவாயிற்று. இரைதேடித் திரிகிறனவென்றறியாதே, தன்கார்யத்துக்காகத்திரண்டு ஸஞ்சரியாநின்றனவாக நினைத் திருக்கிறார். பிராட்டியையும் பெருமானையுங்கூட்டுகைக்கு முதலிகள் திரள்திரளாக ஸஞ்சரித்தாற்போலே, தங்களைக்கூட்டுகைக்காக வென்றிருக்கிறார். [புள்ளினங்கள்]- பிரிந்து கூட்டவிராதே - கூடியிருக்கப்பெற்றதிதே. ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு பிரிந் தாரைக்கூட்டுவது திரயக்குக்களென்றிருக்கிறார். [சிறந்தவித்யாதி] - உன்ஈஸாயை யறிந்து வந்துதவாதவன் நாங்கள் சொன்னவாறே வரப்புகுகிறானே வென்ன; அவன் குறையன்று, அவ்வூரில் ஐஸ்வர்யம் நினைக்கவொட்டாதென்கிறார். தகுதியான ஸம் பத்து பெருகாநின்றன திருவண்வண்ணீரிலேநித்யவாஸம்பண்ணுகிறவன். கலந்தபோது “எனக்கெல்லாஸம்பத்தும் நீயே” என்றுசொல்லி, இப்போது தனக்கென்ன ஒரு

ஸம்பத்துண்டாயிருக்கிறபடியென் என்றிருக்கிறார். [கறங்கு சக்கரக்கை] - ப்ரதிகுலநிர ஸைத்வரையாலே சுழன்றுவருகிற திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். கறங்குகை - சுழலுகை. [கனிவாயித்யாதி] - அகவாயில்ஹர்ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி, அத்தாலே பென்னை யநநயார்ஹையாக்கினவனைக் கண்டு. அன்றிக்கே, “இவளைவென்றோம்” என் னும் ஹர்ஷத்தாலே கையில் திருவாழியைச்சுழற்றி ஸ்மிதம்பண்ணி முதன்மைதோற்ற விருக்கிற விருப்பு” என்றுலட்டாருளிச்செய்வார். [இறங்கி நீர் தொழுது] - உயைபிறக் கும்படி லக்நாஹிமானராயத்தொழுது, நீர் கறங்குசக்கரக்கைக் கனிவாய்ப் பெருமானாயி ருக்கிற விருப்புக்கசலாளாய் நோவுபடக்கடவளோ வென்னுங்கோள். அன்றிக்கே, “நவா ஸுடாஷ்வாவாஸுதி” என்கிறபடியே, நெஞ்சுசோயித்து யரிக்கைக்கு பரிகரமுடையர்; லக்நாஹிமானராய் விழுங்கோளென்றுமாம். “நிஷுதஃபுணதஃபுஹு”. [பணியீர்]- அவற்றின் பக்கல் மௌரவாதிஸாயமிருக்கிறபடி. [அடியேன்] - அத்தலைக்கடியேனென்கிறு ளன்று, சேர்த்தவர்களுக்கடியேனென்கிறார். [இடரே] - தாம் நினையாகிருக்கையால், நான் படுகிறஉபத்தை. கலவி யிரண்டிலைக்குமொத்திருக்க, இவள்திறை கேட்டறிய வேண்டும்படியிறே அவரளவு.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என் ல்யஸநத்தை யறிவியுங்கோளென்கிறார்.

[திறங்களாகி] - திரள்திரளாக. இவை திரள்திரளாய்த்திரிகிறது நங்காரியம் செய்து தலைக்கட்டவேன்றிருக்கிறார். * வாயுந்திரையுகளில் வாஸனையாலே, தன்னாத்தி கண்டு போறுக்கமாட்டாமே புகிறனவாகக்கொண்டு நினைத்திருக்கிறார். அங்கு - தந்தா மஹிமதம் பெறுமையாலே நோவுபுகிறன வென்றிருந்தாள், இங்கு - தன்னிழவுகண்டு போறுக்கமாட்டாமையாலே நோவுபுகிறனவென்றிருக்கிறார். இங்ஙன்கூடுமோ வென் னில்; “இவைபகுகிள், நங்காரியம்செய்து தலைக்கட்டமாட்டாது” என்னுமறிவின்றிக்கே யொழிந்தபின்பு, இதுவுங்கூடத் தட்டில்லை. [திறங்களாகியெங்கும்] - பிராட்டியைப் பிரிந்து பெருமாள் நோவுபுகிற சமயத்திலே முதல்களடங்கலும் திரண்டு நாவுதிக்கும் புருந்து அங்குமிங்கும் திரிந்தாற்போலேகாணு மிவையுந்திரிகிறபடி. [எங்கும்] - தேடினால் காண் கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாதவிடமெங்கும் புக்குத்தேடாநின்றன. ஸ்வயம்ப்ரபையுடைய

மூன்றும்பாட்டு.—திறங்கள் இத்யாதி. “திறங்களாகி” இத்யார்ப்ப, “புள்ளினங்கள், பணியீர், இடரே” என்கிற பதங்களைக் கடாகுறித்தவதாரிகை - திறந்திறமாக இத்யாதி.

ஹார்த்தஹாவம் - இவைதிரள் இத்யாதி. இரைதேடித் திரிகிறவற்றை - “தன்கார்யம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்காகத் திரளவீருக்கிறது” என்று நினைத்திருக்கைக் கடியேனென்ன - வாயுந் திரை இத்யாதி. அங்குமிங்கும் வாசியில்லையோ. * வாயுந்திரையில்-லகவதவா ஹத்தாலே நோவுபடு கிறனவாக நினைத்தாளொழிய, தன்னாத்திகண்டு நோவுபடுகிறனவாக நினைத்தாளோவென்ன - அங் குத்தந்தாம் இத்யாதி. இத்தால் - இரண்டிடத்திலும் வாசியுண்டேயாகிலும், ப்ரமிக்கிற வாகாரம் துல்ய மென்றபடி. இங்ஙன்கூடுமோவென்னிலென்றது - தன் கார்யம்செய்ய ஸஞ்சரிக்கிறனவாக நினைக்கக் கூடுமோவென்னிலென்றபடி. “எங்கும்” என்கிற பதத்துக்கும், “திறம்” என்கிற பதத்துக் கும் த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டியை இத்யாதி. “எங்கும்” என்றதின் உரமாவயி - தேடினால் இத்யாதி- இப்படி தேடின பேருண்டோ வென்ன - ஸ்வயம்ப்ரபை இத்யாதி. ஸ்வயம்ப்ரபையென்கிறவன்.

ஸிலமகப்படப் புக்குத்தேடினார்களிறே முதலிகள். [உழல்புள்ளினங்காள்] - காணஸம் பாவனையிலலாதவிடமெங்கும் புக்குத்தேவேது, காணப்பெறுதோழிவது, அநுநத்திலே தீக்ஷிப்பதாய்க்கொண்டு பட்டபாடெல்லாம் பகேறனவாயிற்று. ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு பிரிந்தாரைச்சேரவினேக தீர்யக்குக்களுக்குப் பணியென்றுகாணும் வாசனை. [சிறந்த வித்யாதி] - வாராமை அவன் குற்றமன்று கிடிகோள், அவ்வூரில் ஸம்ருத்தி வேறேயும்சிலரை நினைக்கவொட்டேமோ. [சிறந்தசேல்வம்மல்கு] - மிக்கஐஸ்வர்யம் கரைபுரளும்படியான லூர். [திருவண்வண்ணேருறையும்] - அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும், பரமபதவ்யாவ்ருத்தியும். [சிறந்த சேல்வம்] - தகுதியானஐஸ்வர்யம். கலந்துகூடவிருக்கிறபோது “நீயேயெனக்கெல்லா ஐஸ்வர்யமும்” என்றுசொல்லி வைத்து, இப்போது தனக்கென்னவோரு ஸம்பத்துண்டாயிருக்கிறபடி எங்ஙனையென்றிருக்கிறாள். திருவண்வண்ணேரென்கையாலே - பரமபதவ்யாவ்ருத்தி. உறையுமென்கையாலே - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. “**மொவஜ நஃவ்ரா ஹிடி ஸாஸீரடி**” (நோபஜநம்ஸம்ரந்திதம்ஸாஸீரம்) என்னுமாபோலே, இங்குத்தை ஐஸ்வர்யமும் இவனை மறக்கப்பண்ணிற்றிறே. [கறங்குசக்கரக்கை] - ப்ரதிகூல நிரஸநத்வரையாலே சுழன்றுவாராநின்றள்ள திருவாழியைக் கையிலேயுடையன ஸர்வேஸ்வரனே. அன்றிக்கே, இத்தலையைத் தோற்பித்துக்கொண்டோ மென்னும் மென்மைதோற்ற, ஆயுதத்தைச் சுழற்றி ஸ்மிதம்பண்ணியிருக்கிறபடி. [கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு] - அகவாவில் ஹர்ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி அத்தாலே யென்னை எழுதிக்கொண்டவனைக்கண்டு. அவர்க் குப் புறம்பே ஐஸ்வர்யமுண்டானாலும் எங்களுக்குத் தம்மையொழிந்த ஐஸ்வர்யமில்லை கிடர். * திருவுக்கும் திருவாகியசேல்வனிறே. [இறங்கிநீர்தொழுதுபணியார்] - தொழுங்கோளென்கிறாள் ; தொழுதவளவிலே நில்லாதே ; முதலியார்கிடிகோள், பிரம்புகள்படாமே ககேவிழுந்து கோளேல்லுங்கோளென்கிறாள்; விழாநின்றாலு மகவாய்சோயியாநிப்பர், அஹிமா நத்தைப் போகட்டுக்கொண்டு விழுங்கோளென்கிறாள். “**நிஸ்யதஃ ப்ரணதஃ ப்ரஹுஃ**”

மேருஸாவர்ணியினுடைய பெண். “உழல்” என்றதுக்கு லாவம் - காணஸம்பாவனை இத்தாதி. யோக்யதையுள்ளிடத்தேயன்றே ப்ராந்தியும் உதிப்பது. தீர்யக்குக்களுக்குத் தன் கார்யஞ்செய்ய யோக்யதையுண்டோவென்ன - ராமாவதாரத்துக்கு இத்தாதி. உன்னைவிட்டுப் போனான் காங்கன சொன்ன மாத்ரத்திலே வருவனோவென்ன - வாராமைஇத்தாதி சிறக்கை - மிகுதியாதல், தகுதியாதல். ஸுட்டர் நிர்வாஹத்துக்குச்சேர ஹார்த்தலாவம் - கலந்து இத்தாதி. “அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும்” இத்தாதிவாக்யவரணம் - திருவண்வண்ணே இத்தாதி வாக்யதவ்யமும்; “அவ்வூரில் ஸம்ருத்தி வேறே யும் சிலரை” இத்தாதிவாக்யவரணம் - நோபஜநம் இத்தாதி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே லாவப-பாதிகூல இத்தாதி. ஸுட்டர்நிர்வாஹத்திலேலாவம் - அன்றிக்கேவித்தலையை இத்தாதி. “பெருமான்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - அவர்க்குப்புறம்பே இத்தாதி. இவனுக்கு ஐஸ்வர்யம் அவனோ வென்ன - திருவுக்கும் இத்தாதி. ஸ்வவ்யதிரித்தருடைய ஸம்பத்துக்கு நிதாநஸூதையான பிராட்டிக் கும் ஸம்பத்தானவனே என்றபடி. திருமொழி ஏழாம்பத்த ஏழாந்திருமொழி முதற்பட்டி. கீழிற் பாட்டுக்களில், “கைகள் கூப்பி,” “பாதம் கைதொழுது” என்றதற்கும், “இறங்கி நீர் தொழுது” என்றதற்கும் வாகியேதென்ன - தொழுங்கோள் இத்தாதி. “இறங்கி” என்று - மாநஸப்ராணமத் தைச் சொல்லுகிறது. மூன்று பாட்டிலும் சொன்ன ப்ராணமத்ரயத்துக்கு, ஸுட்டர் நிர்வாஹாறு குணமாகத் தலைக்கட்டின வந்தரம், பூர்வர்கள்-நிர்வாஹாறுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் - நிஸ்யத இத் தாதி. “**நிஸ்யதஃ**” என்று - ஒடுக்கமாய், அஞ்சலியையும்; “**ப்ரணதஃ**” என்று - சாஷ்டாங்கப் ப்ராணமத்தையும்; “**ப்ரஹுஃ**” என்று - மாநஸப்ராணமத்தையும் சொல்லுகிறது. ஜநக்குலஸுந்தரியான

(நிப்ருத்ப்ரணத்ப்ரஹ்வி) என்னுமாபோலே, [பணியீர்] - இத்தலையில் நின்றும் சென்றாரை அவன்சொல்லும்படியேயாகிலும் சொல்லவேணுமே. தன்னை யொழிந்தாரடங்கலும் தன்னைச் சொல்லும்படியை, இத்தலையில் நின்றும் சென்றாரைச்சொல்லாநிற்குமவன், ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுமவை யிவையானால், ப்ரணயித்வத்தால் வருமதுசொல்லவேண்டாவிறே. [அடியேனிடர் - பணியீர்] - அவனறியாதவை சொல்லிக்கொடுக்கவேணுமே. அறிந்தானாகில், ஆள்விடப்பார்த்திருக்குமோ. [அடியேனிடர்] - இரண்டேலைக்கும் கலவி யொத்திருக்க, இத்தலைக்குவந்த இடரை யறிவியுங்கோள்.

நான்காம் பாட்டு.

இடரில்போகம்முழுகி இணைந்தாமும்மடவன்னங்காள் !
விடலில்வேதவொலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்ணீர்
*கடலின்மேனிப்பிரான் கண்ணனைநேமோலைக்கண்டு
உடலம்மைந்தோருத்தி உருகுமென்றுணர்த்துமினே.

ஆ.—(இடரில்) ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்ய வாத்தஸ்ய கல்யாணகுணமணநியி யான அவனைக்கண்டு, ஐயோ! ஒருத்திபடும்பாடே இதுவென்று சொல்லுங்கோளென்று சிலவன்னங்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருவண்வண்ணீரிலேழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு ஸாரீரம் கட்டழிந்து ஒருத்திபடும்பாடே! என்று சொல்லுங்கோளென்று சிலவன்னங்களைக் குறித்தருளிச் செய்கிறாள்.

[இடரிலென்றுதொடங்கி] - விஸ்வேஷாய்யம் இல்லாத ஸம்ஸலேஷஸுவத்திலே முழுக்கிப்பிரியமாட்டாதே ஒன்றுக்கொன்று லவ்யமாயக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற அன்னங்காள்! நிரந்தரமாக வேதகோஷம்மிக்கிருந்துள்ள திருவண்வண்ணீரிலே தன் வடிவழகைக்காட்டி என்னை யறுதுவிப்பித்து ஸுலலனாய் இப்போதெட்டாதிருக்கிறவனைக்கண்டு.

நான், திரயக்குக்களை - 'பணியீர்' என்னலாமோவென்ன - இத்தலையில்நின்றும் இத்தயாதி. அவன் சொல்லுகிற தேதென்ன - தன்னையொழிந்தார் இத்தயாதி. ஸ்வவ்யதிரித்தர் தன்னைச் சொல்லும் வார்த்தையை, துதுவந்தவர்களுக்கு ஸர்வாயிகளுவன் சொல்லக்கூடுமோவென்ன - ஸ்வரூபத்தால் இத்தயாதி. அதாவது - சேஷிவ்ஷயத்தில் பயத்தாலே சேஷலுதன் சொல்லுமவை இவையானால், சேஷ லுதனிடத்தில் ஸ்ரேஹத்தாலே சொல்லுமது பூஜ்யோக்தி யாகவே னுமென்னுமது கிம்புகர்ந்யாயவரித்தமென்றபடி. "பணியீர்" என்று சொல்லுகிறதென், அவனறியாதவை இத்தயாதி. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞாதமுண்டே? வென்ன - அறிந்தானாகில் இத்தயாதி. "அடியேனிடர்" என்றதற்கு ஹாவம் - இரண்டு தலைக்கும் இத்தயாதி. † "வ்யக்ஷிபெகிராநநாஸாஸுலீகஸிவாபுதாடி | நிஹுத: ப்ரணத: ப்ரஹ்ஸோகித்யாவிவாடியு " ஐதி ராவணவடாகந்தரம் ஹமதஸ் ஸீதாபிவந்தம். காமேணுவய.

ப - அநந்தரம், அவிருபனாய் ஆப்திதலவ்யனானவனைக்குறித்துச் சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறார்.

இடர் - விஸ்வோஷப்ராஸங்கம், இல்-இல்லாதபடியான, போகம்-போகத்திலே, முழுகி-அவமாஹித்து, இணைந்து - சீரியாதே, ஆடும் - நடையாடுவதாய், மடம் - பரஸ் பாலவ்யங்களான, அன்னங்காள் - அன்னங்காள்! விடல்-விச்சேதம், இல் - இல்லாத, வேதவொலி - வேதகோஷமானது, முழங்கும் - முழங்கும்படியாய், தண் - ஸ்ராமஹரமான, திருவண்வண்ணீர் - திருவண்வண்ணீரிலே வர்த்திப்பானாய், கடல் - கடல்போலே ஈர்ஸரீயமான, மேனி - வடிவை, பிரான் - எனக்குபகரிப்பானாய், கண்ணனை-நானிட்ட வழக்காம்படி எனக்குலவ்யனாய், நெடு - அந்தலவ்யதைக்கெல்லை காணவொண்ணாதபடி, மாலை - மிகவும்பெரியனானவனை, கண்டு - கண்டு, ஒருத்தி - ஒருத்தி, உடலம் - தன்ஸரீரம், நைந்து - ஸிதிலமாய், உருகும் - உருகாநின்றார், என்று-என்று, உணர்த்துமின்-அறிவியுங்கோள். இத்தால் - வடகருடைய, “தம்ஷுணிக்ஷாநிக்ஷிவ” என்கிற பரஸ் பாலகவ்ய நுலவ ஸௌக்யமும், அந்யோந்யவ்யதையு முத்தேஸ்யமென்று கருத்து.

இ-நாலாம்பாட்டில், சிலவன்னங்களைக் குறித்து, ஸரீரம் கட்டழிந்து ஸிதிலையாகாநின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

[இடரில்போகம்முழுகி] - விஸ்வோஷ மந்யமில்லாத ஸம்ஸ்வோஷாஸத்திலே யவமாஹித்து ஹோமத்துக்கு ஏகாந்தமான வனத்திலேபோந்து ஸம்ஹோமம் செல்லா நிற்க, ராவணன்வந்து தோற்றினாற்போலேயிருக்கை யன்றிக்கே, ஸம்ஹோகத்துக்கெல்லை யிலே செல்லப்பெற்றபடி. [இணைந்தாடும்] - ஒருதலை நோவுபட்டுத் தூதுவிடவிராதே, இரண்டு தலையுமொக்கக்களிக்கப்பெறுவதே. ஒன்றுக்கொன்று லவ்யமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கை, பேடைக்குமாரீவம் ஜந்மஸித்தம், சேவலுக்குக் கலவியாலே அதின்படியுண்டாயிற்று. [விடலில்வேதவொலி] - நிரந்தரமாக வேதகோஷம் கடல் கிளர்ந்தாற் போலேயிருக்கும் ஸ்ராமஹரமானவூர். “கர்ட்டெனெவஹிவலம்லிசிபிராஸ்தாஜநகரீ டயஃ” என்னக்கடவவிவள் படைவீழிறேவேதகோஷம் மாறிக்கிடக்கிறது. [கடல் மேனி] - கடல்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடையவன். [பிரான்]-“ஐகூநாழ” என்று அவ்வடிவை யாஸ்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமவன். [கண்ணனை]-அவர்க்குக்கையா ளாயாயிற்றதுவிப்பிப்பது. [நெடுமலை] - வ்யாமுச்யனானவனை. அன்றிக்கே, ஸ்ராம ஹரமான வடிவையெனக்குபகரித்து லவ்யனாய், இன்றெட்டாதேயிருக்கிறவனைக் கண்டு. இது லட்டரிர்வாஹம். [உடலம்நைந்து] - உடம்புகட்டழிந்து ஸிதிலையாய் அகவாய் ஸிதிலமாய் இங்கிதங்கொண்டறிய வேண்டாதே உடம்பிலே வெளியிட்டபடி. மானஸ மாய் மறைந்து போருமளவன்றிக்கேயிருக்கை. [ஒருத்தி] - “காட்டிலேயொருமான் அம்புவிட்டுத் துடியாநின்றது” என்றால், எய்தவனறியுமிதே. [உருகுமென்று] - ரோகாநின்றாளென்று. [உணர்த்துமினே] - உருகப்பண்ணி மறைந்திருக்கிறவர்க்கு அறிவியுங்கோள்.

ஈடு.-நாலாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக்குறித்து, ஸரீரம் கட்டழிந்து ஸிதிலையாகாநின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு, - இடரில் இத்தாதி. “அன்னங்காள், உடலம்நைந்தொருத்தி” இத்தாதியைக் கடைசித்தவதாரிகை - சிலவன்னங்களை இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - விஸ்வோஷமந்யம் இத்தாதி.

[இடரில்போகம்முழுகி]-விஸ்வேஷ ஸம்ஸ்வேஷஸத்திலே யவ ஹித்து. நான்செய்தபடியேய், இப்படியே யிருப்பாரையும் காணப்பெற்றேமிறே லோகத்திலே. லோமோபக்ரமத்திலே விஸ்வேஷம்பிறந்ததிறே தனக்கு. வீட்டில் ஆய்ச் சிக்குமையருக்கும் பரதந்தரராகவேணும், நாடுகேட்கவேணும்மென்கிற அந்யபரதையெல் லாம் தீரும்படி ஏகாந்தஸ்த்தலம் தேடிவாஜிக்கப்போக, அங்கேராவணன்வந்து தோற்றினு னிறே தனக்கு; அதிலேயேயிவற்றுக்கு. [இடரில்போகம்முழுகி] - ஸம்ஸ்வேஷத்துக்குப் பாரித்துக்கொண்டிருந்து விஸ்வேஷத்தோடே தலைக்கட்டும் என்னைப்போலே யாகாதொழி யப் பெறுவதே. [முழுகி] - தறைகாண்கிறனவிலே இன்னம். [இணைந்தோடும் மடவன் னங்காள்] - ஒருதலைகளிக்க, ஒருதலைதுடிக்க வேண்டாதபடியாயிருக்கை. ஒன்றின்னை வுக்கொன்று காலெடுக்கவமைந்திருக்கை. [மடவன்னங்காள்] - ஒன்றுக்குச்சொல்லுகிற ஸ்வலாவமிரண்டுக்கு முண்டாயிருக்கை. மடப்பமுள்ளது பேனடக்கேயாயிருக்க, இரண் டேக்குமொக்கச் சொல்லுகிறது ஸம்ஸ்வேஷத்தால்வந்த துவட்சியிரண்டுக்கு மொத்திருக்கை [விடலில்வேதவொலிமுழங்கும்] - அத்யநம் மறுத்திறே யிவ்வூர்கிடக்கிறது. ஜநககுல மிறே ஒதுவாரின்றிக்கே கிடக்கிறது. “கரீடுணெவவஹி” என்கிறதிறே. [முழங்கும்]- மற்றேரடையாளஞ் சொல்லவேணுமோ, புறப்பட்டவாறே வேதகோஷம் வழிகாட்டுகிற திறே. வேதமார்க்காநுஸாரிகளன்றோ நீங்கள். [கடல்மேனிப்பிரான்] - கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனாய், அவ்வடிவைத் தாழநின்றுஇத்தலைக்கு முற்றாட்டாக

பர:—(இடரினியாதி)—(விடலில்வேதவொலிமுழங்கும்)—யீ தாஸா [ந]
 “கரீடுணெவவஹிஸாஸிஸிராஸி தாஜநகாடிய: | லொகஸாஸா ஹரெவாவி ஸாஸ
 ஸ்யாந கரீடுணெவவஹி”

இதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - நான் செய்தபடி இப்பாதி. அதாவது - விஸ்வேஷத்திருக்கிற உக்களைக்கூட் டிப் பின்னை யென்கார்யம் பார்க்கவேண்டியிராதே, ஏற்கவே கூடியிருக்கப்பெற்றதேயென்றபடி. தான் அப்படியிருக்கவிலையோ வென்ன - லோமோபக்ரமத்திலே இப்பாதி. லோமோபக்ரமத்திலே எஞ்சுவிஸ்வேஷம்பிறந்ததென்ன-வீட்டில் இப்பாதி. நாடுகேட்கவேணும்-நாட்டில் வந்துதார்த்தம் கேட்க வேணும். “நான்செய்தபடி” இப்பாதிவாக்பவிவரணம் - ஸம்ஸ்வேஷத்துக்கு இப்பாதி. வர்த்தமா நார்த்தம் - தறை இப்பாதி “இணைந்தோடும்” என்றதுக்கு - காயிக்ஸம்ஸ்வேஷமாகவார்த்தம் - ஒருதலை இப்பாதி. பிரியாதேகூடி வர்த்திக்கிறவென்று ஸப்தார்த்தம். இருவரும் ஏகஹ்ருதயராய், ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நினைவறிந்து பரிமாறுகிற என்றத்தார்த்தம் - ஒன்றின்னைவுக்கு இப்பாதி. அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யவிவரணமாதல். காலெடுக்கை - அநுமதிபண்ணுகை. துவட்சிபேடைக்கொழியச் சேவலுக் குண்டோவென்ன-மடப்பமுள்ளது இப்பாதி. அதாவது-ஸ்திரீக்கே துவட்சிஸ்வலாவமாயிருக்கச்செய் தேயும், ஸம்ஸ்வேஷத்தாலே புருஷனுக்குமுண்டாயிருக்கிறதென்றபடி. “அஞ்சுவிடாதே வேதவொலி முழங்கும்” என்கையாலே - இஞ்சுவிச்சிஸ்மாயிருக்கிறதென்று வித்தவக்கரித்தருளிக்கெய்கிறார். - அத்யநம்மறுத்து இப்பாதி. இவ்வூர் - தானிருக்கிறவூர். மறுத்திறே இவ்வூர்கிடக்கிறதென்கையாலே - இதுதான் ஸுபாத்யந ஸீலமாயிருக்குமென்னுமந்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு, இப்படியிருக்கிற விது ம்மார்த்திகண்டு பொறுக்கமாட்டாமலிறே யத்யநமின்றிக்கே இருக்கிறதென்று ஈடுபடுகிறார் - ஜநக குலம் இப்பாதி. ஜநககுலத்துக்குஏற்றமேதென்ன கரீடுணெவவஹி இப்பாதி. “கரீடுணெவவஹி

ஸாஸிஸிராஸி தாஜநகாடிய:” இதுவாகவத்தீதாயாம் நான்கன்போகிறவருக்கடையானமேதென்ன- மற்றேர் இப்பாதி. விவரணம்-வேதமார்க்க இப்பாதி. அதாவது-வேதத்துக்காக மறுகைடபர்களைத்தேடித்

ஹஜிப்பித்து, பின்னையும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்னும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, குளிர்த்தவடிவை ஹவ்யரைப்போலேநின்று ஹஜிப்பித்து, இப் போதெட்டாதபடி யிருக்கிறவன். அன்றுதானும் தனக்கு வேண்வேதாய்ச் செய்தானல் லன், இத்தலையையழிக்கைக்காகச் செய்தானித்தனை; அன்றுவேண்டியிருந்தானாகில் இன் றும்வேண்டியிராணோ. [உடலுந்நைந்து] - “நெஞ்சிலே சிறிதுநோவுபிறந்த வளவேயாகில், ஸரீரத்தேயோருவாட்டம் வருவதற்குமுன்னேசென்று கைக்கொள்ளுகிறோம்” என்றிருக்க வேண்டா. [உடலுந்நைந்து] - தனித்தனியே சைதன்யம்பெற்றழியவல்லவுடம்பிறே. அவ் வுடம்போடே யனைந்துபிரிந்த இவ்வுடம்புகொண்டு பிழைக்கவொண்ணாது என்னுமிடம் தாமேயறிவாரிறே. [ஒருத்தி] - “இன்னகாட்டிலே மான்பெடைசிடந் துழற்றுகின்றது” என்றால், எய்தவன் கை யுணருமிறே. [ஒருத்தியிருதும்] - எதிர்த்தலைக்குஇதிலிடையென்னு மிடம் அறிவியுங்கோள். [உணர்த்துமினே] - தாமித்தலையையமற்றதமையை ஸ்மரிப்பியுங் கோள். உணர்த்தி அற்றாரை யுணர்த்தவேணுமே. அறியாதாரை யறிவிக்கை அன்னத் துக்கே பணியிறே; பண்மே பிறங்கிருணிறங்கேட அன்னமாயிறே அருமறைபயந்தது. [ஒருத்தியிருதும்என்றுணர்த்துமினே] - ஒருத்திபடும்பாடே என்று சொல்லுங்கோள்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

உணர்த்தவாடலுணர்ந்து உடன்மேயும்மடவன்னங்காள் !
திணர்த்தவண்டல்கள்மேல் சங்குசேருந்திருவண்வண்ணீர்
புணர்த்தபூந்தண்துழாய்முடி நம்பெருமாணக்கண்டு
புணர்த்தகையினராய் அடியேனுக்கும்போற்றுமினே.

ஆ.—(உணர்த்தல்) நாங்களுந் உன்நிறமாகச் சொல்லும் வார்த்தையை யவன் கேட்டருளா தொழியிற் செய்வதென் என்னில்; உங்களுடைய சேவல்களுங்க

திரிசிறஹம்ஸரூபியானவனோடு ஸஜாதியாரன்றோ என்றபடி. நிர்வாஹதவ்யாநகுணமாக அர்த்தத்தவயம்-கடல்போலே இப்பாதிவாக்யத்தவத்தாலே. “கடல்மேனி - கண்ணிரான்-கெடுமால்” என்றவயம். ஸ்ட்டர்நிர்வாஹமான இரண்டாவதுக்கு,கெடுமாலென்றது - பெரியோனென்றபடி.இப்போதெட்டாத படியிருக்கிறவனன்று கலக்கக்கூடுமோவென்ன - அன்றுதானும் இத்தாதி. அசேதமான ஸரீரம் ஸையக்கூடுமோவென்ன; * முடியானையிற்காணக்களாகையாலே கூடுமென்கிறார் - தனித்தனியே இக் யாதி. உடலுந்நைந்தென்,யரித்திருந்தாலோவென்ன - அவ்வுடம்போடே இத்தாதி. அவ்வுடம்பென் றது - “கடல்மேனி” என்றதைப்பற்ற. இன்னொன்றைமல், “ஒருத்தி” என்றால் தெரியுமோ வென்ன - இன்னகாட்டிலே இத்தாதி. உழற்றுகின்றது-கலேரியாகின்றது. “ஒருத்தி” என்றதுக்கர்த் தாந்தம் - எதிர்த்தலைக்கு இத்தாதி. ஸ்வஜ்ஜனுக்குணர்த்தவேணுமோவென்ன - தாமித்தலையே இத்தாதி. விவரணம் - உணர்த்தி இத்தாதி. எங்களுக்கிதுவேயோ பாயோஜமென்ன-அறியாதாரை இத்தாதி. அன்ன மப்படி யறிவித்ததோ வென்ன; அறிவித்ததுக்குப்ரமாணம் - பிறங்கிருள் இத்தாதி. “பிறங்கிருணிறங்கெடவொருநா என்னமாயன்றந் கருமறைபயந்தான்” மிக்சதமஸ்ஸு நிறக்கெடுப்படி யொருநாள் ஹம்ஸமாய், அன்ற பெறதற்கரிய வேதங்களையுண்டாக்கினென்றபடி. திருமொழிஅஞ் சாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு. “ஒருத்தி” என்றதுக்கு த்ருதீயதாந்தம் - ஒருத்தி படும்பாடே இத்தாதி. ஸுஜ்ஜிதையானபடியை சொல்லுங்கோனென்றபடி. காயேணுவ்ய;

ளோடுள்ள லூடலாலே தொழுதுங்களை யூடல்தீர்த்தாற்போலே, நீங்கனும் எனக்காக அவனைத்தொழுது என்னோடுள்ள ஊடல் தீர்த்துப் பின்னை என்திறம்சொல்லுவது. உங்களுக்குத்தா னித்தனைவருத்தம் வேண்டுவதில்லை, அவன்தான் இத்தனைபோ திங்கெழுந்தருளுகைக்காக வொப்பித்தருளாநிற்கும், சொல்லும் இத்தனையேவேண்டுவதென்கிறார்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து; அவ்விடம் புக்காரை பெல்லாம் மறப்பிக்கும் விஷயமாயிருக்கும், நீங்கள் அங்குப்புக்காலென்னையும்நினையுங்கோ ளென்கிறார்.

[உணர்த்தலென்று தொடங்கி] - கிலாய்க்கையையும் கிலாய்திருத்துகைக்குப் பரிம் உ^{ஹ்}த்தையும் அதுஸந்தித்து இனியூட ஸம்ஹாவணியில்லாதபடி பிரியாதேமேய் வதும்செய்து பாஸ்பாம் லவ்யமான அன்னங்காள்! கொழுத்தவண்டல்கள் மேலே சங்கு கள் உறங்காநின்றிருந்துள்ள திருவண்வண்ணீரில் நம்மை விஸ்வலேஷித்தமையும் மறந்து தாடுனாப்பித்துப் போதுபோக்கி நமக்கு அ^லவ்யனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு. [புணர்த்த வென்று தொடங்கி] - புக்கவாறே அங்குத்தை ஐஸ்வர்யங்கள் உங்களை மறக்கப்பண்ணும், அங்குனை செய்யாதே கைகளும் நீங்களுமாய் எனக்காகவும் ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்யவேணும்.

ப. — அநந்தரம், ஸோக்யத்வ ஸேஷித்வபூர்ணஞான ஸர்வா ஸூகளைக்குறித்துப் பின்னும் சிலவன்னங்களைப் போகவிடுகிறார்.

உணர்த்தல் - உணர்த்தவிலருமையையும், ஊடல் - ஊடலில் க்லேஸத்தையும், உணர்ந்து - உணர்ந்து, உடன் - பிரியாதேகூட, மேயும் - மேய்வனவாய், மடம் - ஒன்றுக்கொன்று துவட்சியை யுடையவாயிருக்கிற, அன்னங்காள் - அன்னங்காள்! திணர்த்த - கதிப்பையுடைத்தான, வண்டல்கள்மேல் - வண்டல் மணல்களின்மேலே, சங்கு - சங்குகளானவை, சேரும் - சேருகிற, திருவண்வண்ணீர் - திருவண்வண்ணீரிலே, புணர்த்த-தொடுக்கப்பட்ட, பூ-அழகிய, தண்துழாய்-செவ்வித்திருத்துழாயையுடைய, முடி - திருமுடியையுடையன, நம் - நம்முடைய, பெருமானே - ஸ்வாமியை, கண்டு - கண்டு, புணர்த்த - அஞ்சலி ஹந்தப்பண்ணின, கையினராய் - கையை யுடையராய், அடியேனுக்கும் - உங்களுக்கு ஸேஷ ஹதையான வெனக்காகவும், போற்றுமின் - ஸ்தோத்ர ரூபமாய்ப்படி கௌரவித்து வார்த்தை சொல்லவேணும். இத்தால் - வடகருடைய பரஸ் பரவிஸ்வலேஷ ஹந்தவமும் உத்தேஸ்யமென்று கருத்து.

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், வேறே சில அன்னங்களைக்குறித்து; அத்தேசம் புக்காரை மறப்பிக்கும், நீங்கள்புக்கா லென்னையும் நினையுங்கோ ளென்கிறார்.

[உணர்த்தலுடனுணர்ந்து] - உனிகையுங்கிலாந்திருத்துகையுமாய்ப்படும் உ^{ஹ்} வத்தையதுஸந்தித்து, அலிமதை உனிகையாவதென்னென்னில்; “என்னைப்பாராநிற்கப் புவைப்பார்த்தாய்காண்” என்னுதல், ஸ்நாதநாநா என்னுதல். உணர்த்துகையாவது - “அதுதா னுனக்காகக்காண்” என்று தெளிவிக்கை. [உடன்மேயும்] - “பிரியிவிறே குழ்த்துக்கொடுக்க வேண்டுவது என்று உடனே திரியாநின்றது. இப்படி தூரஉர்ஸரியா யிருப்பார்க்கன்றோ விச்சேகியாமல் அதுலவிக்கலாவது. [மேயும்] - “உ^{ஹ்}உ^{ஹ்}உ^{ஹ்}உ^{ஹ்}” என்னுநின்றன, “ஊடல், உணர்த்தல், புணர்த்தல்” என்றிம்மூன்றிலும். இவற்றுக்குப்புணர்த்தலேயாய்ச் செல்லுகிறபடி, “ஊடலுணர்த்தல் புணர்த்தலிவையுமன்றும்

காமத்தால் பெற்றபயன்” என்று - மூன்றையும் ப்ரயோஜநமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர். [மடவன்னங்காள்] - மடப்பம் - துவட்சி. ஸம்ஸ்லேஷமடங்க வடிவிலே தொடைகொள் றும்படி யிருக்கை. துவட்சி பேடைக்கு ப்ரக்ருதி, சேவலுக்குக் கலவியாலேயுண்டாயிருக் கிறபடி. பரஸ்பரம் லவ்யதையாகவுமாம். [திணர்த்தவித்யாதி] - திணுங்கினவண்டல் களிலே சங்குகள்வந்துறங்காநிற்கும், சேற்றுக்கிருய்க்கும் சங்குகள் நீருறுத்தினவாறே கொழுத்தவண்டல்களிலே சேராநிற்கும். [புணர்த்த] - தொடுக்கப்பட்டு உர்ஸாயமாய் ஸ்ராமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையனாய், அத்தாலேயென்னை யந் யார்ஹையாக்கினவனைக் கண்டு. நம்பாடுவருகைக்குறுப்பாக வொப்பியாநிற்கும், நீங்களறி விக்கும்த்தனையே குறை. அன்றிக்கே, பிரிவையொன்றாக நினையாதே வளையம்வைத் தொப்பித்து நமக்கு லவ்யமாயிருக்கிறவரையென்றுமாம். [புணர்த்தகையினராய்] - இப் போது முதலிகளா யிருப்பர், வழியே பிடித்துத்தொழுதுகொடு செல்லுங்கோள். [புணர்த்தகை] - கூட்டினகை. [அடியேனுக்கும் போற்றுமினே] - அவ்வூர் உங்களையும் விஸ்மரிப்பிக்கும், உங்கள் பரிகரமான வென்னையும் நினையுங்கோள். அவனை மறக்கும் படிபண்ணின தேசமன்றோ. போற்றுகையாவது - ஸ்ராவித்துச்சொல்லுகை. தொழு தகைகளும் நீங்களுமாய் எனக்காகவு மொருவார்த்தை சொல்லவேணும். “கைகள் கூப் பிச்சொல்லீர்” “பாதம்கைதொழுது பணியீர்” என்று பிராட்டியான ஐசையிலுமிவ ர்க்கு ஸ்வரூபம்மாறாதே செல்லுகிறபடி.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திரியவும் சில அன்னங்களைக் குறித்து; அத்தேசம் புக் காரைமறப்பிக்கும், நீங்கள்புக்கா லென்னையும் நினையுங்கோ ளென்கிறார்.

[உணர்த்தலித்யாதி]-உணர்த்தலையு முடலையு முணர்ந்து உடனே திரிகிற அன் னங்காள். பிரிந்தால் பின்புவரும் உடனேயுள்ளோ மறுசுட்டித்துக் கூடத் திரியாநின்றன. இனித்தான் ஹோகப்ரகாரந்தான் மூன்று வகைப்பட்டாயிற்றிருப்பது. அவைகளாவன: “ஊடலுணர்த்தல் புணர்த்தலிவைமூன்றும் - காமத்தாற் பெற்றபயன்” என்று மூன்றையும் ப்ரயோஜநமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர். இதிலே ஊடலாவது - எதிர்த்தலையோடே கூடி ஞால் அஹேதுகமாக விளைவதோன்று. அதுதான் - “என்னை யொழியக்குளித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப்பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூநாற்றி” என்றற்போலே வருமவை. உணர்த்தலாவது - “உனக்கென்று குளித்தேன்” என்கையும், “உனக்காம்” என்றுபார்த்தேன்” என்கையும், “உன்வரவுக்கொப்பித்தேன்” என்றற்போலே சொல்லுமிவை. இவை

அஞ்சாம்பாட்டு.—உணர்த்தல் இத்யாதி. “அன்னங்காள், அடியேனுக்கும்போற்றுமினே” என்றத்தைக்கடாகழித்தவதாரிகை - திரியவும்சில இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - உணர்த்தலையும் இத்யாதி. ஊடலையும் - உணர்த்தலையும் - உணர்ந்து என்றவயிப்பது. “உணர்த்துடன்மேயும்” என்றதுக்குவாவம் - பிரிந்தால் இத்யாதி. ஊடலுக்கு முணர்த்தலுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்வாராக அடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார் - இனித்தான் ஹோகப்ரகார இத்யாதி. புணர்த்தலே ஹோகப்ரகாரமாயிருக்க, மூன்றும் ஹோகப்ரகாரமென்கிற தென்கொண் டென்ன - அவையாவன இத்யாதி. இத்தால் - புணர்த்தலோபாதி, அவையும் ஸம்ஸ்லேஷவர்புக மாகையாலே ஹோகப்ரகாரமாயிருக்குமென்றபடி. அந்தமூன்றுசப்தத்துக்கும் பிரித்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் - இதிலே இத்யாதி. காமத்தால் பெற்றபயனென்றது - காமத்தால்வந்தப்ரயோஜநமென்ற படி. ஊடல் - ப்ரணயரோஷம். உணர்த்தல் - அறிவித்தல். புணர்த்தல் - ஸம்ஸ்லேஷம். அன்னங் களைக்குறித்து இவற்றை ப்ரஸங்கிக்கையாலே, இவளுடையநாயகனுக்கும் இவைகளுண்டென்கிறார் -

யிரண்டின் அந்தரத்தே வருவது கலவி. இவையெல்லாமுண்டிறே இவளுடையவனுக்கும். [உணர்த்தலாட லுணர்ந்துடன்மேயும்] - பிரியவல்லாரார், பின்பு நோவுபடவல்லாரார், பின்பு நெய்யிலே கையிடவல்லாராரேன்று கூடத்திரியாநிற்கும். “குற்றவாளராகிறே பின்பு போறுப்பித்துக்கொள்ளவேண்வேது” என்றுகாணு மிவற்றினுடைய ஸித்தாந்தம். [உடன்மேயும்] * “ஐஓயெய்யுலிஓயலாடி” (இதம்மேத்யமிதம்ஸவாது) என்றாகின்றன. ஊடல், உணர்தல், புணர்தலென்கிற மூன்றிலும்; இவற்றுக்குப் புணர்தலேயாய்ச்செல்லுகிறபடி. ஒருகலத்திலே யொக்கவுண்டு திரிவாரைப்போலே. ஒன்றை யொன்றகன்று இரண்டுங்கூடப் பட்டினிதிடக்கையன்றிக்கே யிருக்கை. விழுக்காட்டி வுணரப்பெறுமை கேட்டோ மென்கிறாள். அதாவது - “ஸம்ஸலேஷவர்யகங்காண் இவ்விஸ்லேஷம்” என்றால், “அவ்வளவு மாநியிருக்கவல்லார்க்கிறே பின்பு ஹோமஸம்ருத்திவேண்வேது” என்னப்பெற்றிலேன். விவேகமில்லாதவிவை விவேகபலம் பெற்றன, அதுடைய நான் பெற்றிலேன். [மடவன்னங்காள்] - ஹோமத்தால் வந்த துவட்சியடங்கலும் வடிவிலே தோற்றவிருக்கை. [உணர்த்தலித்யாதி] - வருவதறிந்து பரிஹரித்திருப்பார், விழுக்காடறியாதே அகப்பட்டார் காரியம் செய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ. இந்நிர்த்தேசத்தாலும்-இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ஊடல் மலிபூக்கிறமை தோற்றுகிறது. [திணர்த்தலித்யாதி] - வாராதொழிந்தவிடம் அவன் குற்றமன்று கிடிகோள். செருமின வண்டல்கள்மேலே. அழுக்குக்கிரயக்கக்கடவ சங்குகளானவை நீருறுத்தினவாறே கொழு

இவையெல்லாம் இப்பாதி. இவையெல்லாமுண்டிறேயென்றது - அன்னங்களுக்குப்போலே புணர்தல் மாத்திரமின்றிக்கே, இவளுடையவனுக்கு, தாம் ஹலமாகச்சொன்ன மூன்றுமுண்டென்றபடி. “பிரிந்தால்பின்புவரும்” இப்பாதிவாக்யவிவரணம் - பிரியவல்லார் இப்பாதி. பின்பு நோவுபடவல்லாராரென்றது - பேடையானது விஸ்லேஷத்தாலே யூடப்பின்பு நோவுபடவல்லாராரென்றபடி. கூடத்திரிந்தாலாடல்வாராதோ என்ன - நூற்றவாளர் இப்பாதி. கீழே - கலந்துவர்த்திக்கையாக அருளிச்செய்து, புஜிக்கிற என்றத்தாந்தரம் - ஐஓயெய்யுலி இப்பாதி. “நிஷலாடிமிரிபுஷ்யவீதாஓமெஸநஹபது | ஐஓயெய்யுலிஓயலாடிநிஷலாடிமிரிபுஷ்யவீதாஓமெஸநஹபது | வனவரோவெஸயபிபாநா வீதயாலஹராவஹு:” இப்பயோத்யாகாண்டே ஷண்ணவதிதமே. முந்தினவர்த்தத்திலே, “மேயும்” என்கிற வர்த்தமாநத்துக்கர்த்தம் - ஊடல் இப்பாதி. கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தவயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - ஒருகலத்திலே இப்பாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. இரண்டுங்கூடப்பட்டினி கிடக்கையன்றிக்கேயென்றது - “ஓமெஸநஹராவஹு:” என்றும், “உவவாலஹுஸாஓநாடி” என்றும் இருக்கையன்றிக்கேயென்றபடி. “உணர்த்தலாடல்” இப்பாதிக்குஹார்த்த லாவம் - விழுக்காட்டில் இப்பாதி. விழுக்காடு - மேல்வரும்கார்யம். அங்குசேவல் ப்ரணயரோஷம் வாராமல் பரிஹரிக்கிறதாகையாலே பிரியாமல் வர்த்திக்கிறதென்னலாம், இங்குநாயகியிறே யதவாராமல் பரிஹரிக்கிறார்; அவன்பிரியாநிற்க, இவள் அதுவாராமல் பரிஹரிக்கும்ப்காரமேதென்ன - அதாவது இப்பாதி. “அன்னங்காள்” என்று - திரியக்குக்களைச்சொன்னதுக்குலாவம் - விவேகம் இப்பாதி. “மடம்” என்றதுக்குலாவம் - ஹோமத்தால் இப்பாதி. “அன்னங்காள்” என்னுமளவுக்கும் லாவம் - வருவதறிந்து இப்பாதி. இந்நிர்த்தேசத்தாலுமென்றது - “உணர்த்தலாடலுணர்ந்து” என்கிறநிர்த்தேசத்தாலுமென்றபடி. அதாவது - “கைகன்கூப்பி,” “பாதம்மைதொழுது” என்கிறவிடத்திலே - ப்ரணயரோஷம் தோற்றுகிறவோபாதி, “உணர்த்தலாடலுணர்ந்து” என்கிற பதப்ரயோகத்தாலும் - ப்ரணயரோஷம் தோற்றுகிற தென்றபடி. சஸப்தம் - “கைகன்கூப்பி,” “பாதம்மைதொழுது” என்றத்தை சமூக்சயிக்கிறது. ஸப்தார்த்தம் - செருமின இப்பாதி. செருமின - நிபிடமான. அழுக்குக்கிரயக்கக்கடவ சங்குகள் வண்டல்கள்மேல் சேருகைக்குஹேது - நீருறுத்தினவாறே

த்தவண்டல்களிலே சேராநிற்கும். [சங்குசேரும்] - அசேதநங்களுங்கூடக் கால்வாங்க மாட்டாத தேசங்கிழகோள். [சேரும்] - வேறுபோக்கிடமின்றிக்கேயிருக்கை. “**நவ வுநராவரூதெ**” (நசபுநராவர்த்ததே) என்னும்படியே மீட்சியின்றிக்கேயிருக்கை. மார்த்தவத்தாலும் குளிர்த்தியாலும் வேறென்றை நினைக்கவோட்டாதிருக்கை. [சங்கு சேரும்] - ப்ரமாணபரதந்த்ர ரல்லாதாரையும்மீளவோட்டாத தேசங்கிழகோள். வெள்ளை களையுங்கூடக் காற்கட்டிகிறதிறே மண்பாடு. [புணர்த்தவித்யாதி] - தொக்கப்பட்டு ஈர்ஈரீயமாய் ஈரமஹ்ரமான திருத்துழாயைத்திருமுடியிலே யுடையவனும், அத்தாலே என்னை யந்நயார்வை யாக்கினவனைக்கண்டு. நீங்கள் சென்றறிவிக்கு மித்தனையே வேண்வேது, இங்குத்தைக்குவருகைக் கொப்பித்தபடியே யிருக்கிறவன். அன்றியே, இத் தலையைத்தோற்றித்த வேண்டப்பாடு தோற்றுப்படி வளையம் வைத்து முதன்மைகொண்டா டியிருக்கிறவன். புணர்த்த - சேர்த்த. [பூந்தன்துழாய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு] - தம்மொப்பினையையும் முதன்மையையும் நம்மோடேகாட்டியிருக்கிறவனைக் கண்டு. [புணர்த்தகையினராய்]-அங்கேசென்றால் தொழப்பார்த்திராதே, கையொத்துச் செல்லுங் கோள் கிழகோள். வறியேபிடித்துத் தொழுதுகொடுபோங்கோள் ; இல்லையாகில் “**சுவஸாஃபுதிவெஹிரெ**” (அவஸாஃ ப்ரதிபேதிரே) என்கிற கண்ணழிவிலே சில வேழுதுவர்கிழகோள். [அடியேனுக்கும் போற்றுமினே]-†(உங்களபரிசுரமான வென்னை யும் நினையுங்கோள். போற்றுகை யாவது - கௌரவித்துச் சொல்லுகை. தொழுதகைக ளும் நீங்களுமாய் எனக்காகவுமொரு வார்த்தைசொல்லவேணும்.) நீங்களுமவனைப்போலே செய்யாதே கிழகோள், அங்கேபுக்காலென்னையும் நினைக்கவேணும். அதாவது - புக்காரை

ப்ர:—(உணர்த்தவித்யாதி)—(சேரும்)—**மாநொமொகரு**[கரு]“**வவவெவ்வ வதபுயநராவரூயுஷம் வஹ்வொகூகிவிவ்வெஹிரெ நவ வுநராவதபுதெந வ வுநராவதபுதெ**”

என்று. கொழுத்த - ஸ்ம்ருத்தமான. வர்த்தமாநார்த்தம் - வேறுபோக்கிடம் இத்தாதி. இத்தால்வெலி தம் - நவவுநரூ இத்தாதி. மீட்சியில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மார்த்தவத்தாலும் இத் தாதி. “**அசேதநங்களுங்கூட**” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - ப்ரமாணபரதந்த்ர இத்தாதி. “**அழுக்குக் கிருய்க்கக்கடவ**” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - வெள்ளைகளையும் இத்தாதி. வெள்ளையென்று விரக்த னுக்கும், சங்குக்கும்பேர். “**புணர்த்த**” என்றதுக்கு பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலேலாவம் - நீங்கள் இத் தாதி. ஸ்ட்டர் நிர்வாஹம்-அன்றியேயித்தலையை இத்தாதி. ஸ்ட்டர் நிர்வாஹத்திலேலாவம் - அங்கே சேன்றல் இத்தாதி. கையொத்து - அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு. “**கையொத்துச்செல்லுங்கோள்**” என்றதின்விவரணம் - வழியேபிடித்து இத்தாதி. அங்கேசென்றபின்பு தொழுதால்வரும் ஹாநியே தென்ன - இல்லையாகில் இத்தாதி. இல்லையாகிலென்றது - வழியேபிடித்துத்தொழாதே, அங்கே போனபின்பு தொழுதுகொளாகிலென்றபடி. **சுவஸாஃபுதிவெஹிரெ** என்கிறகண்ணழிவிலே, சிலவெழுதுகையாவது - நம்மழுகுதொழுவிக்கத் தொழுதுகொளித்தனை. “**நநொரியூ**” என்கிறதே உங்களுக்கு ஸங்கல்பமென்கை. “**அடியேனுக்கும்**” என்கிற சஸ்யத்தத்தாலே - உங்கள்ஹோகத்தைப் பார்த்து நீங்களும் ஈஸ்வரனைப்போலே யங்கேகால்தாழாதே, என்கார்யத்தையும் அறிவிக்கவேணு மென்று தோற்றுகிறதிறே; அத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நீங்களும் இத்தாதி வாக்யவ்யத்தாலே. உன்கார்யத்துக்குப்போகிற நாங்களுன்னை நினையாதிருப்பதுதோமோ; “**என்னையும் நினைக்கவேணும்**” என்கிறதென்கொண்டென்ன - அதாவது - புக்காரை இத்தாதி. அங்கேபோனால் நினையாததுக்கு

† குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்.

யெல்லாம் தந்தாம் ப்ரயோஜனத்தே மூளப்பண்ணவல்ல தேசமாகையாலே, இத்தலையை நினைக்க விறகில்லையே. “**நொவஜ நம்ஸு ரநு**” (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்னும்படியிறேயிருப்பது. [அடியேனுக்கும் போற்றிமனே] - அடியேனிடையாட்டத்தையும் அத்தலைக்கறிவிக்கவேணும்.

ஆறாம் பாட்டு.

போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறைபூங்குயில்காள் !
சேற்றில்வானோதுள்ளும் திருவண்வண்ணேருறையும்
ஆற்றலாழியங்கை யமர்ப்பேருமானைக்கண்டு
மாற்றங்கொண்டருளீர் மையல்தீர்வதொருவண்ணமே.

ஆ.—(போற்றியான்) ஆபூதிதர்க்காத்மசாரம்பண்ணினாலு மொன்றும் செய்பாதானையிருக்கும் ஸ்வாவனாய், ஆபூதிதவிரோயிநிரஸநார்த்தமாக அநவரதமுத்யதாயுயனாய், ஆபூதிதஸம்ஸ்லேஷைக ஹோகனயிருந்த எம்பெருமானைக்கண்டு, மாற்றங்கொண்டருளீர் மையல்தீர்வதொருவண்ணமென்கிறான்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து; திருவண்வண்ணிலே சென்று எம்பெருமானைக்கண்டுள்ள டிஸாயையறிவித்து அத்தலையிலின்றுமொரு மாற்றங்கொண்டவந்து என்மையல் திருவதொருவண்ணம் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறான்.

[போற்றியென்று தொடங்கி]- மனுஷ்யபந்த்யம்தட்டாதே புன்னைமேலேஉறைவதும்செய்து அந்யோந்ய ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே மனோஹரமான வடிவையுமுடைய குயில்காள் ! உங்களை ஏத்திஇரந்தேன், நீரிற்காட்டிலும் ஸஃபமாயிருக்கையாலே சேற்றிலே வானோகள் உகளித்துத்துள்ளா நின்னிருந்துள்ள திருவண்வண்ணிலே நான் நோவுபடா நிற்கத் தான்தேறி தனக்கு நல்லாரான அயர்வறுமமரர்களுக்குக் கையுந்திருவாழியுமான வழகைக்காட்டி அவர்களும்தானும் போதுபோக்கி யிருக்கிறவனைக்கண்டு. ஆற்றலாழி - வலியுடைய திருவாழி யென்னவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஹோக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸூரிசேவ்யனானவனைக் குறித்துச் சில குயில்களைப் போகவிடுகிறான்.

புன்னைமேல் - பசுத்திறத்தையும் பரபாகமாய் நானாவர்ணமான புஷ்பத்தையுமுடைய புன்னையின்மேலே, உறை - சுபாஸ்ரயமான விஷயத்தைப்பற்றி யிருப்பாரைப் போலே நிரந்தராஸ்ரயணம்பண்ணி, பூ-அத்தாலே யுஜ்ஜ்வலவேஷங்களான, குயில்காள் - குயில்காள், போற்றி - (உங்கள்) நிவாஸவ்ருக்ஷாஸ்ரயணத்துக்கும் டிர்ஸரீயதைக்கும்)

தருஷ்டாந்தம் - நொவஜநம்ஸு இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - அடியேனிடையாட்டத்தைஇத்தயாதி. இடையாட்டம் - காரியம். போற்றுதல் - சொல்லுதல். அடியேனுக்குமென்றது - அடியேனிடையாட்டத்தையுமென்றபடி. “அடியேனுக்காகவும் சொல்லவேணும்” என்றவை. “**பூஷ்டாக்ஷணதயா யாக்ஷணதவதிக்ஷணவா** | **யயாஹபுன்கெஸவெவ்யுதிவஸா: பூதிவெஹி**” இதிவாரதே. (6)

மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, யான் - உங்கள்வாயது வாணாளாயிருக்கிற நான், இரந்தேன் - அநநயமதியானார்பண்ணும் ப்ரார்த்தனையைப் பண்ணினேன்; சேற்றில் - தன்னிலத்திலே வர்த்திக்கையாலே களித்து, வாளை - வாளை, துள்ளும்-துள்ளாநிற்கிற, திருவண்வண்டீர் - திருவண்வண்டீரிலே, உறையும்-வர்த்திப்பானாய், ஆற்றல் - பெருமிடுக்கனா, ஆழி-திரு வாழியாலே, அம்-அலங்க்ருதமான, கை-திருக்கையையுடையனாய், (அவ்வழகாலே), அம ரர்-நித்யஸூரிகளை நிரவஹிக்கிற, பெருமானை - ஸர்வாயிகளை, கண்டு - கண்டு, மையல் - என்னுடைய ப்ரமம், தீர்வது - தீரும்படியானது, ஒருவண்ணம் - ஒருப்ரகாரத்தாலே, மாற்றம் - மறுமாற்றம், கொண்டு - கொண்டுவந்து, அருளீர்-எனக்கு உபகரிக்கவேணும். ஆற்றல் - அமைதியாய், மதிப்பையுடையவனென்றுமாம். இத்தால் - வடகருடைய வுத்தி மாதூர்யமும் அர்த்தநியதியுந் தோற்றுகிறது.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து அவனுக்கென் டுரையை யறிவித்து அங்குநின்றமொரு மறுமாற்றங்கொண்டருளிச் செய்யவேணு மென்கிறார்.

[போற்றி]-புண்ணையின் கீழேநின்று குயில்களுக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ணு கிறார். ஏகாந்தமாகவருவிக்கிற ஸேர்த்தி நித்யமாகவேணும். தன்னார்த்திகண்டிங் குகைக்குப் பாசுரமிது வென்றிருக்கிறார். [யானிரந்தேன்] - “வலீதாஹ்வாஹ” என்கிறபடியே புருஷகாரத்வாரா எல்லராலுமிரக்கப்படும் நானிரந்தேன். நியமிக்கிறே னல்லேன், இரக்கிறேன். “இரப்பார்கார்யம் செய்துதரவேணும்” என்னும் நினைவாலே, [புண்ணைமேல்] - வைமாரிகரைப்போலே மனுஷ்யமந்யம் தட்டாதபடி உயரவர்த்திக்கை. இசையிறேயுயர்த்தியைக் காட்டுகிறது. நெய்தல் நிலத்திற்புண்ணை படர்ந்தன்றே விருப்ப தென்னில்; பண்ணத்தோங்கியிருக்குமென்கிறது; “வாணர்வண்கமுகு” என்றும் “சேண் சிணையோங்குமரம்” என்றும் சொல்லுகையாலே. நெருப்பிலே ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே புண்ணைப்பூவிலே வர்த்தியானின்றன. அக்நிஸ்தம்பநமுடையார்க்கு வர்த்திக்கலாமிறே. [உறை] - பூவின்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றன. “நெடுவாபஸு கிராக்ஷ வெஜாநெரோஹுஷ்வமஹுஷுஹாநு” என்று ராக்ஷஸீஹநத்தோபாதி நினைத்திருக் கும் தண்ணைப்போலன்றே. [பூங்குயில்காள்] - கலவியாலுள்ள ‘வளவ்ஹுஷு’ வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை. [சேற்றில்வாளை துள்ளும்] - நீருறுத்தினால் சேற் றிலேயாயிற்று வாளைகள் களித்துவர்த்திப்பது. அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள்பிரிந்து துடிக்கை யன்றிக்கே களித்துவர்த்தியானிற்கும். [ஆற்றல் இத்தாதி] - கையுந்திருவாழியுமான வழகை நித்யஸூரிகளை அனுவிப்பித்துக்கொண்டு போதுபோக்காயிருக்கிறவனைக் கண்டு, ஆற்றலென்று-வலியாய், ஆர்த்தராக்ஷணத்துக்கு வலியையுடைய திருவாழியென்னு தல்; ஆற்றலையுடையனாய் பிரிவுக்குச் சிளையாதவனென்னுதல். ஒரு நீர்ச்சாவியான நான்கிடக்க, நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குக்காட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. [ஆற் றல்] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலுமொன்றும் செய்யாதவனாயிருக்குமென்று மாம். “ஆற்றல்மிக்காரனும்மானை” என்னக்கடவதிறே. [மாற்றங்கொண்டருளீர்] - மறுமாற்றங்கொண்டுவந்தருளிச் செய்யவேணும். எப்படிப்பட்ட மறுமாற்றமென்னில்; [மையல்தீர்வதொருவண்ணமே] - என்னுடைய க்லேஸமும் மோஹமும் தீருவதொரு ப்ரகாரம். “தயா கௌரஹ்யாஸி” என்கிறபடியே என்பக்கல் உயையைப்பண்ணி யருளவேணும்.

[போற்றியானிரந்தேன்]-ஸம்ஸாரவேக்காயம் தட்டாதபடி, வைமாரிகர் விமாநங்களிலே யுயரவிருக்குமாபோலே புன்னையிலே யுயரவிருந்தன சில குயில்கள்; அவற்றின் செவியிலே தன்னாத்த த்வரி படும்படி யுயர 'போற்றி' என்கிறாள். முகம்பார்க்கைக்குச் சொல்லும் பாசரமிதுபோலேகாணும். இஃப்தம் செவிப்பட்டால் கார்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதேன் நிருக்கிறாள் காணும். [யான்] - அவன்றான் இரக்கவிருக்கக் கடவ வேண்டப்போடேய நான்: ஆள்விவோனும் இரப்பானு மெல்லாம் தானேயிறே. [யானிரந்தேன்] - 'ஹீதாஃவாஹ' (ஸீதாமுவாச) என்கிறபடியே - புருஷகாரத்வாரா எல்லாராலு மிரக்கப்படும் நானிரந்தேன். நியமிக்கிறேனல்லேன், இரக்கிறேன். இரப்பார் கார்யம் செய்தறவேணுமென்னும் நினைவாலே. [இரந்தேன்] - அவற்றின் நெஞ்சிலே புண் படுத்துகிறாள். [புன்னைமேலுறைபூங்குயில்காள்] - வைமாரிகரைப்போலே மனுவ்ய^௮ந்யம் நடையாடாதபடியுயரவர்த்திக்கிற, 'ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே யுஜ்ஜ்வலங்களான குயில்காள். †(நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை பணைத்தோங்கியிருக்கும்; *வாளுர்வண் கமுகும், *சேண்சினை யோங்குமரமும்போலே.) உங்களைப்போகவினேக, ஸம்ஸாராநியாயிருந்ததீ! ஆகிலும் என் செல்லாமையாலே செய்கிறே னென்கிறாள். [போற்றி] - பெருமானும் பிராட்டியுமாகக் காட்டிலையேகாந்தலோ^௮த்துக்குப் போகாநிற்கச்செய்தே நடுவே ராவணன்வந்தாற்போலே, உங்கள் லோ^௮த்துக்கு நான் விச்சேதம்பண்ணத் தோற்றினென்போலேயிருந்தது; இத்தா லொரு வ்யஸநமின்றிக்கே யொழிந்திகே உங்கள் லோ^௮த்துக்கு. [புன்னைமேல்]-பிள்ளையமு தனார், திருவிருந்தவரைமார்வனை "இப்பதத்துக்கு பட்டரகுளிச் செய்ததென்" என்று

"போற்றி" என்ற உச்சைஸ்ஸவரத்துக்கு மலிதமான லாவம் - ஸம்ஸார இத்தயாதி. இத் தால் - புண்ணேமேலே நீங்கள் உங்கன் பேடையோடேகூட ஏகாந்தமாக வநுவவிக்கிற சேர்த்தி நித்ய மாப்ச் செல்வவேணுமென்று மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகிரு நென்றபடி. மங்களாஸாஸனம்பண்ணி நானிரந்தேனென்று ஸப்பதார்த்தம். மங்களாஸாஸனம்பண்ணுகிறது எதுக்காகவென்ன - முகம் பார்க்க கைக்கு இத்தயாதி. முகப்பார்த்து கார்யம் செய்கைக்கென்று கூட்டுவது. இத்தால் - தன்முகம் பார்த் துக் கார்யம் செய்யக்காக மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகிரு நென்றபடி. மங்களாஸாஸனம் பண்ணினால் கார்யம் செய்யவேண்டி யிருக்குமோ வென்ன - இஸ்ஸப்ப்தம் இத்தயாதி. இத்தால் - ஸ்வப்ராஞ்ஞதியை யிட்டு நினைக்கிரு நென்றபடி. அவனப்படியிராக்குமோவென்ன-ஆள்விவொளும் இத்தயாதி. "யான்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம்-வீதாயுஇத்தயாதி. "ஸஹ ராதுஸாரணௌமாஸாமிவீஜ்யரவாமநநுநஃ | வீதாஜுவாவாதிபஸாஃராவவஹுஹாவாதசு" இத் தயோத்யாகாண்டே லக்ஷணம்: (நியமிக்கிறேனல்லேன்) "சுவெஸ்யஸாநா," "வாஃஸ்யபாநெஸ்யரெஸ்யாந்" இத்தயாதிகளாலே நியமிக்க ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கவும், நியமிக்கிறேனல்லேனென்றபடி. "உறை" என்றதுக்கு லாவம் - உங்களைப்போக இத்தயாதி. மங்களாஸாஸனம்பண்ணும்போது மங்களத்துக்கு ப்ராஸத்தியுண்டாக வேணுமே யென்ன - பெருமானும் இத்தயாதி. கீழேலோமவிச்சேத்ப்ராஸங்க மில்லாவிட்டாலும் முகம் பார்க்கைக்குச் சொன்ன பாசாமென்று; இங்கே-விச்சேத்ப்ராஸங்க முண்டென்கையாலே. இது லாவத் தாமென்று கண்டுகொள்வது. "உயாப்போற்றியென்கிருள்" என்று கீழ் தாமருளிச் செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் - பின்னையழுதறா இத்தயாதி. இத்தால் - "போற்றி" என்று உச்சைஸ்ஸவரமாகையாலே

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

கேட்க, “தன்னூர்த்தி யவற்றின்சேவியிலே பம்படி யுயரச்சோல்லுகிறுள், என்றருளிச் செய்தார்” என்ன, “நெய்தல்நிலத்தில் புண்ணைபடர்ந்தன்றோ கிடப்பது, “இங்ஙனே சோல்லக் கூடமோ” என்ன, அவன் பட்டர்பாடேவந்து, “இங்ஙனே பணித்தார்” என்ன, “இவ் வர்த்தத்துக்கு நிர்ணயகம் - இசையாயிற்று; அது, போற்றியென்று - உயரச் சோல்லியிருக்குமோ! தாழச் சோல்லியிருக்குமோ!” என்றருளிச் செய்தார். [சேற்றில் வாளை துள்ளும்] - ப்ரளயத்திலே கொண்டுபோய்விட்டாலும் ஆணைக்கன்றுபோலே செருக்கிச் சேருக்குமாயிற்று வாளைகள். “அலைகடல்நீர் குழம்ப வகடாடவோடி யகல்வானுருஞ் சமுதுகில் மலைகளைமீதுகொண்டு வருடீனை” என்னுமாபோலே. சேதநாசேதந விவாசமறக் களித்துவர்த்திக்கும் தேசமாயிற்று. அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் செருக்கி வர்த்தியாநிற்கச் செய் தேகிடர் நான் பிரிந்திருந்து தூதுவிகேறது. [ஆற்றலாழியங்கை யமரர்பெருமானைக் கண்டு] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று நோவுபட்டிருப்பா னொருவனுமாய், அவர்கள் ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையனாய், நான் காணவாசைப்பட்ட கையுந் திருவாழியுமான வழகை நிரபேக்ஷர்க்குக் காட்சிகொடுத்திருக்கிறவனை. †(ஆற்றல் - வலியாதல் - பிரிவுக்குச் சினையா திருக்கையாதல், நோவுபாடாதல்.) ஆற்றலாழியென்று - திருவாழிக்கு விசேஷணமாய், ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்தில் அவன் தன்னிற் காட்டிலும் க்ருபையையுடைய திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனை. அன்றியே, அவன் தனக்கே விசேஷணமாய், பிரிவுக்குச் சினையாதே ஆறியிருப்பானாய்க் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை யென்றாமாம். [மாற்றங்கொண்டருளீர்] - ஒரு வார்த்தைகொண்டு வந்தருளவேணும். எங்ஙனேகொண்வேர என்றால்; என் உபையிருந்தபடி கண்டுகொளே, இதுதீருவதொருவழி நீங்களை தேடிக்கொண்டு வந்து சோல்லுங்கோள். “ஐஷ்டாபலீதா” (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றற்போலே. [மையல்

ப்ர.—(மாற்றங்கொண்டருளீர்)—ஸஷெ வெ, “ஸொஹிமஜிஹாதநம் க்ருக்ஷாராஹிபுஷிணஸு ! நு)வெடியபுரெயாதுஷ்டாபலீதெகிதகவதௌஎஅ”

“வாணாவண்கமுரு,” “சேண்சினையோங்குமாச் செழுங்கானல்” என்றபடியே அங்குள்ள புண்ணைமுதலான வ்ருக்ஷங்களும் உந்தமாயிருக்குமென்று கருத்து. “தேறநீர்ப்பம்பை” என்று - ஜலஸம்ருத்தியுண்டானதாகச் சோல்லியிருக்க, “சேற்றில் வாளை துள்ளும்” என்கிறதென் என்ன - ப்ரளயத்திலே இய்யாதி. “ப்ரளயஜலத்தையும் சேருக்கும்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அலைகடல் இய்யாதி. அலைமோதிக்கொண்டெவருகிற கடலின் நீர், மதஸ்ப ஸஞ்சாரத்தாலே குழம்பித் தன் கீழ்வயிற்றிலே யோடிவந்து சேரும்படியாகவும், பெரிய வாகாசத்திலெசென்று சேரும்படியாகத் தன்முதுகிலே மலைகளை, அமிழ்ந்துபோகாதபடி மேலே கொண்டெவருகிற மீனையென்று ஸப்தார்த்தம். அகடு - கீழ்வயிறு. திருமொழி பதினொரம்பத்து நாலாந்திருமொழி முதற்பாட்டு, “நிலையிடம்” இய்யாதி. “வாளை துள்ளும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - சேதநாசேதந இய்யாதி. கீழ் வாக்யத்தால் பலித்த ஹார்த்த ஹாவம் - அவ்வூரில் இய்யாதி. பூர்வர்கள் நிரவாஹத்திலே ஹாவம் - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இய்யாதி. இந்தபக்ஷத்தில், “ஆற்றல்” என்று - தயை. இது - ஈஸ்வரவிசேஷணமாதல், திருவாழிக்கு விசேஷணமாதல். ஹட்டர் நிர்வாஹம் - அன்றியே இய்யாதி. இந்தபக்ஷத்தில், “ஆற்றல்” என்று - பொறை. எங்ஙனேகொண்வேரவென்று லென்றது - எப்படிப்பட்டவார்த்தை கொண்டெவரவென்று லென்றபடி. இதுவென்றது - மையலென்றபடி. இது தீருவதொருவழி தேடிக்கொண்டெவந்து சோல்லுகையாவதென்னென்ன - ஐஷ்டாபலீதா இய்யாதி. “ஸொஹிமஜிஹாதநம் க்ரு

† குண்டலிகார்த்தம் க்வாசித்தம்.

தீர்வதொருவண்ணம் மாற்றங் கொண்டருளீர்] - என்கலேசும் தீருவதொருப்ரகாரம் வார்த்தைகொண்டு வந்தருளிச் செய்யவேணும். தூதுவிகேற தான் ஐங்கராஜன் திருமகளாகவுமாம், விகேறது தீர்யக்குக்களையாகவுமாம், லகவத்விஷயத்தில்வாடகரா யிருப்பாரை இங்ஙனல்லது சோல்லவொண்ணுதுகாணும். (மையல் - ப்ரமமும், க்லேசமும், மோஹமும்.)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒருவண்ணஞ்சென்றுபுக்கு எனக்கொன்றுரையொண்கிளியே !
செருவொண்பும்பொழில்சூழ் செக்கர்வேலைத்திருவண்வண்ணீர்
கருவண்ணஞ்செய்வாய் செய்யகண்ணசெய்யகைசெய்யகால்
செருவொண்சக்கரஞ்சங்கு அடையாளந்திருந்தக்கண்டே.

ஆ.—(ஒருவண்ணம்) திருவண்வண்ணீரில் சோலைகளுடையவும், தாமரைத் தடாகங்களினுடையவும் அகிமகேநாஹரமான வழிகளிலே அகப்படாதே பொருவண்ணம் சென்றுபுக்கு, என்னேடுள்ள கலவியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையும் திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையும் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் தனக்கு திவ்யசிஹ்நமாகவுடையன யிருந்தவனைத் திருந்தக்கண்டு எனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே ! என்கிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், “நாங்களவனை யறியும்படியெங்ஙனே” என்றுகேட்ட கிளிகளைக்குறித்து அவனுடைய அடையாளங்களைச்சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியே அவனை அழகிதாகக்கண்டு எனக்காக அவனுக்கொரு வார்த்தை யறிவியுங்கோளென்கிறான்.

[ஒருவண்ணம் சென்றுபுக்கு] - ஐஸ்வர்யதரங்கங்களாலே புகுகையரிது, ஆகிலும்வருந்தி ஒருபடிசென்றுபுக்கு அவ்வூரில் ஷோக்யதையாலே அவ்வளவும்சென்று புகுகையரிது, ஆகிலுமொருபடிசென்று புக்கென்றுமாம். [எனக்கொன்றுரையொண்கிளியே]-உன்னுடைய ஸஹசரத்தோடே கலக்கையாலே அழகுபெற்றிருக்கிற கிளியே! எனக்காக அவனுக்கு ஒருவார்த்தை அறிவிக்கவேணும். [செருவென்று தொடங்கி] - இசலிபூக்கும் பொழிலையுடைத்தாய் அப்பொழிலிலுதிர்ந்த தாதுகளாலே சிவந்த பர்யந்தங்களையுடைய, திருவண்வண்ணீரிலே. [கருவண்ணமென்றுமேலுக்கு] - என்னை விஸ்லேஷித்ததுக்காக வாட்டமில்லாத திவ்யாவயவங்களையுடையனாய் யுத்தத்தில் உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தனக்கு திவ்யசிஹ்நமாகவுடையன யிருந்தவனை வ்யக்தமாகக் கண்டு.

காராரஃஹுடிக்கிண்து | நயுவெடியடிசெயாதாடிஷாடவீதெகிததததஃ” இதி ஸங்கேதே. சொல்லீரென்னுதே, “அருளீர்” என்றதுக்குவாவம் - தூதுவிகேற இய்யாதி. புன்னை மேலுறை பூங்குயில்கான், போற்றியானிய்யாரப்ய, கண்டு - மையல்தீர்வதொருவண்ணம் - மாற்றங் கொண்டருளீ ரித்யவ்யஃ. மையல் - வ்யாமோஹமும், க்லேசமும், ப்ரமமும். மாற்றம் - மறுமாற்றம், ப்ரத்யுத்தம்.

ப.—அந்தரம், அஸாதாரண டர்ஸநீய லக்ஷணஞானவனைக்குறித்து ஒரு கிரியைப் போகவிடுகிறார்.

ஒண்-வடிவழகாலே யவனையொப்புச் சொல்லலாம்படியான வையலக்ஷணயத்தை யுடைய, கிரியே - கிரியே, செரு - பரஸ்பர ஸ்பர்ப்பாளுக்களைப்போலே யிசவிபிசவி, ஒண்-அழகிய, பூ-பூக்களையுண்டாக்கும், பொழில் - பொழில், குழ்-குழந்து, அந்தப் புஷ்பபராகத்தாலே, செக்கர்-செக்கர், வேலை-காலத்தையுடைத்தான, திருவண்வண்ணீர்-திருவண்வண்ணீரிலே, (பொழிலின் ஹோக்யதையிலகப்படாதே), ஒருவண்ணம் - ஒருபடி, சென்று - சென்று, புக்கு-புக்கு, (அந்த அமார்பெருமானுடைய), கரு-ஸ்யாமளமான, வண்ணம் - வடிவும், செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயும், செய்ய-செய்ய, கண்-கண்ணும், செய்ய-செய்ய, கை-கையும், செய்ய-செய்ய, கால்-காலும், செரு-இவ்வழகுக்கு ஹோக்யதாக்களானுடைய விரோயிரிஸந்திலே யுத்யுத்தமாய், ஒண்-ஹோக்யமானவேஷத்தை யுடைத்தான, சக்கரம் - திருவாழியும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமாகிற, அடையாளம் - அடையாளங்களை, திருந்த - அபரோக்ஷித்து, கண்டு - கண்டு, எனக்கு - அப்படிக்கான வாசைப்பட்டிருக்கிறவெனக்கு, (இனிதாக), ஒன்று-ஒருவார்த்தை, உரை-சொல்லவேணும். கண்டபடிவந்தெனக் கொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்றுமாம். இத்தால் - வடகருடைய பகவதஸ்மாநாகாரதை தோற்றுக்கிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சிலகிரிகளைக்குறித்து, அவனுடைய அடையாளங்களைச்சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியே கண்டெனக்காக கொருவார்த்தை சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்.

[ஒருவண்ணம் சென்றுபுக்கு] - வழியிலே நெஞ்சையபஹரிக்கும் ஹோக்யதையையுடைத்து, அதில் கால்தாழாதேயொருபடி சென்றுபுக்கு; “ஸததஃ வாரா ஆராமஸிதீத” என்னுமாபோலே, ஐஸ்வர்யதரங்கங்களாலே புகுகையரிது, வருந்தி புகுகென்னவுமாம். இப்போது முதலிகள், பிரப்புவந்துவிழும், அதுக்காகப் பிற்காலியாதே மேல்விழுங்கோளென்கை. [எனக்கு] - “நிவெடியதரோ” என்கிறபடியே வடிவைக் காட்டுகிறார். அங்குத்தை வார்த்தை கேட்டாலல்லது யரிக்கமாட்டாத வெனக்கு. [ஒன்றுரை] - ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லு [ஒண்கிரியே] - ஸஹசாத் தோடே கூடியிருக்கையாலே யழகுபெற்றிருக்கிறகிரியே! மொளக்தயமும் பேச்சும் வாயிற்பழுப்பும் வடிவிற்பசுமையும் அவனோடு போலியாயிருக்கையாலே, உன்னைக்கண்டு கொண்டிருக்க வமைந்ததென்றுமாம். [செருவொண்பூம்பொழில்] - செருவை விளைப்பதாய் டர்ஸநீயமான பூம்பொழில், “என்னைப்பாராதே பூவைப்பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூநாறிற்று, வேற்றுடம்பு” என்று மிதுநங்களைச் சீறுபாறென்னப்பண்ணுமென்னுதல்; “சலங்கொண்டு மலர்சொரியும்” என்று இசலியிசலிப்பூக்களைச் சொரியாநிற்குமென்னுதல் [செக்கர்வேலை] - பொழிலிலுதிர்ந்த தாதுக்களாலே சிவந்த பர்யந்தங்களையுடைத்தென்னுதல். கடற்கரையாகையாலே சிவந்த மணலீட்டையுடைத்தென்னுதல். [கருவண்ணமித்யாதி] - உனக்கு வழியில் விடாயெல்லாங்கெடும்படி வர்ஷாக வலாஹகம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும் அதுக்கு பரலாமமாய்த் தாமரைத்தடாகம் பாப்பு மாறப் பூத்தாப்போலேயிருக்கிற அவயவங்களையும் காணவிதே புகுகிறது. கலவியோடு பிரிவோடு வாசியற ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறவரை. [கருவண்ணம்] - கண்டார்க்குவிடாய் கெடும்வடிவு. [செய்யவாய்] - அவ்வடிவிலே யிழிந்தவர்கள் துவக்குண்ணும்முறுவல்.

[செய்யகண்] - அந்நயார்ஹமாக்குங்கண். [செய்யகை] - அந்நயார்ஹமானுரை யணைக்குங்கை. [செய்யகால்] - ஸபர்ஸத்துக்குத்தோற்று விழுந்திருவடிகள். [செருவொண் சக்கரம் சங்கு] - அஸ்ப்ரநேஹு ஸங்கைபண்ணி யுஜோன்முபுமான திவ்யாயுதங்கள். “இன்னொரன்றறியேன்.” என்று கிட்டினுரைமதிகெடுக்கும் திவ்யாயுதங்கள். [அடையாளம்] - திவ்யாவயவத்தோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அஸாதாரண சிஹ்நமாகை. “பாநிராபிஷ்யுவிஹாநி மக்ஷணஸ்யுபயாமிவெ”. [திருந்தக்கண்டே] - என்னைப் போலே மாநஸமாகவன்றிக்கே, வ்யக்தமாகக்கண்டு.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. சிலகிளிகளைக்குறித்து, அவனடையாளங்களைச்சோல்லி, இவ்வடையாளப்படியேகண்டு எனக்காக வொருவார்த்தை சோல்லுங்கோளென்கிறார்.

[ஒருவண்ணம்சென்றுபுக்கு] - இதுக்கிரண்பேடியாக வருளிச்செய்வார். இத்தலையில் தனிமைநினையாதேபோய் நிற்கையாலே, போரமுதலிகளாயிருப்பார்; மேன்மேலனப்பிரம்புகள்விழும், அத்தைப்பொறுத்துப்போய்ப் புதங்கோள். அன்றியே, வழியிலே நெஞ்சையபஹிக்கும் ஹோக்யதையையுடைத்து; அதில் கால்தாழாதே வருந்தி யொருபடி சென்றுபுக்கு. “ஸதடிஹ்வொரூரூரம் ஸதீத்ய” (ஸததந்திபுரத்வாரம்ஸமதீத்ய) “பொன்னியலுமாடக்கவாடங்கடந்துபுக்கு” என்னுமரபோலே. “ஸராஹ்விலஸம் ஸாராநிநதீஸுவிஹொரூரூகா: | நிரீக்ஷாரணா” (ஸாரம்ஸிஸஸுபுல்லாநி நதீஸ்சலிமலோதகா: | நிரீக்ஷமாணா) இத்தாதி. வழியைப்பாராதே போனார்களென்கை. “காயபுஸராஹ்வொரூரூ” (கார்யவஸாந - ஐக்மும்) கார்யவஸாராய்க்கொண்டு போனார்கள். அப்படியே ஹோக்யதை யளவிறந்திருக்கையினாலே, இவற்றில் கால்தாழாதே போய்ப் புதகை சாலப்பணியாயிருக்கும். [எனக்கு]-பரிவவத்துக்கு உங்களுக்கிரும்பக்கலாம்படியோ! நானிருக்கிறது. “வனவமிவஸுஸரீராரணி” (ஏஹிபஸ்யஸரீராரணி) ‘நிவெடியதொட’

ஏழாம்பாட்டு.—ஒருவண்ணம் இத்தாதி. “ஒன்கிளியே, கருவண்ணம் செய்ய வாய் தொடங்கி, திருந்தக்கண்டு - எனக்கொன்றுரை” என்கிறவற்றைக்கடாகுபித்தவதாரிகை - சிலகிளிகளை இத்தாதி.

பட்டநிர்வாஹம் - இத்தலையில் இத்தாதி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹம் - அன்றியே இத்தாதி. ஹோக்யதையாலேகடந்துபோகவொண்ணுமைக்கு ப்ரமாணதர்யம்-ஸதடிஹ்வொரூரூஇத்தாதி. (அதீத்ய) என்னதே, (ஸமதீத்ய) என்கையாலும், (கடந்து) என்கையாலும் - ஹோக்யதையாலே, கடந்து போகையிலுள்ள வருமைதோற்றுகிறது. “ஸதடிஹ்வொரூரூரூரம்ஸதீத்யநாகுமஸு | ப்ரவிவிசுரூததடுகக்ஷாராஜமாபிஸாராணவிகு”இத்யயோத்யாகாண்டே ராமாஹ்வாகார்த்தம் ததந்திபுரம் கச்சஸ்ஸுமந்தரூ.தத்ராவ,ம்ருதேதஸாதேபாதாஹ்வாகார்த்தம் கச்சந்தோ தூதா: “ஸராஹ்விலஸம்ஸாராநிநதீஸுஸுஸவஹ்வொரூரூகா: | நிரீக்ஷாரணாஜ்ஜுவெடிதா:காயபுஸராஹ்வொரூரூ” “நிரீக்ஷாரணா:” என்னுநிதிக, (பாராதேபோனார்கள்) என்கிறதென்கொண்டென்ன; மேலே, “காயபுஸராஹ்வொரூரூ” என்றிருக்கையாலே, பார்த்துவைத்தம் அதில்வ்யமில்லாமல் - வழியில் ஹோக்யதையிலே ஈடுபடாதேபோனார்களென்கிறார் - காயபுஸராஹ்வொரூரூ இத்தாதி. ‘பொன்னியலுமாடக்கவாடங்கடந்துபுக்கு’ பொன்னிலே பண்ணப்பட்டமாடங்களில் வாசற்கதவுகளைக் கடத்துள்ளேபுக்கென்றபடி. பெரியதிருபடல். சாலப்பணியாயிருக்கும் - மிகவும் ப்ரயாஸமாயிருக்கும். பிரம்புகள் விழாநிறுத்தப்போகப்போமோவென்ன; பட்டநிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - பரிபவத்துக்கு இத்தாதி. அதாவது - என்னுர்த்தியைக் கண்டால், அவன்பண்ணுகிற பரிபவங்கண்டு

உங்களுக்குப் பிற்காலிக்கலாயிருக்கிறதோ? என்றபடி. “எனக்கு” என்கிறவில்தான் - ஆர்த்திதோம்
மமோவென்ன; “ரூபுவெரிவாவெஸுதந்ஹிராந்வயாவெஷு” என்கிறபடியே வேஷங்
கண்டபோதே யார்த்தியுந் தெரியுமென்னுமத்தைப் பரமாண்கதாமுகே உர்ஸிப்பிக்கிறார் - வளவி
வசு இத்த்யதி. “வளவிவசுஸ்ரீராணிஃ-நீநாஹாவிதாத்நாஸு! ஹதாநாராக்ஷ
வெவெரூரூவெஷுஹ-நாஹவஹாயாவநெ” இத்த்யரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதிருஷ்யம்.
“வவவுவொக்ஸுரண்யாயராவவாயிஹாத்நெ | நிவஷயதஜோக்ஷிபூவிலீஷண
ஃவவ்ஸிதழ்’ இத்யுத்தகாண்டேவிலீஷணம். பட்டருடையவும் பூர்வர்களுடையவும் நிர்வாஹத்வய
விவரணம் - என்னைக்கண்ட இத்த்யதி. பரிபவாதிகள் பாராமலுக்காரியம் செய்யவேண்டுமிறதென்
னென்ன - பிறீகாரியம் இத்த்யதி. பிற்காரியம்செய்வார்க்கு - பரோபகாரஸீலர்க்கு. “ஒன்றுமை”
என்றதுக்குமுந்தினவார்த்தம் - “வாவாயிஷீவாவஹி” என்னுமாபோலே யொருவார்த்தை
மாத்ரம் சொல் என்றபடி. த்விதியார்த்தத்துக்கு, ஒருகால்சொல்ல வமையுமென்றபடி. இப்படிஸுலப
னால், இத்தனைநாளாக உன்னையுபேக்ஷித்து வாராமலிருப்பானென்ன என்ன - போக்யதையாலே
இத்த்யதி. “எனக்கு” என்றதுக்கு - பாட்டினவதாகையிலே ‘எனக்காக’ என்றருளிச்செய்து, இங்கே
யார்த்தாந்தரம் - என்னிடையாட்டம் இத்த்யதி. இடையாட்டமாவது - வைவரண்யம், கார்ஸ்யம்
தொடக்கமானவை. இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். * ஒண்மைக்குயர்த்தமருளிச்செய்துகொண்டு,
அதில் இவனுக்கு விவக்ஷிதமான ஹார்த்தபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மௌக்யமும் இத்த்யதி,
செரு - யுத்தம். ஆர்க்குச்செருவைவிளைப்பிக்குமென்ன - அங்குமிதுநம் இத்த்யதி. “செரு” என்ற
துக்கு - ஸ்பர்த்தையாகவார்த்தாந்தரம் - சலங்கோண்டு இத்த்யதி. இஸலியஸலமரைச்சொளிகிற
வீத்யர்த்தம். திருமொழி மூன்றும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முதற்பாட்டு, - சலங்கோண்டவிரணி
யன் இத்த்யதி. சலம் - உலம். “செக்கர்வேலை” - (சிவந்தபர்யந்தம்) வேலைசிவந்திருக்கைக்கடியே
தென்ன - இளமணல் இத்த்யதி. நாத - உள்ளிதம். சுண்ணம் - ரஜஸ்ஸு. அப்படி அகவாயினுள்ள

பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. கடற்கரையாகையாலே சிவந்தமணலீட்டை யுடைத் தென்னுதல். இவையெல்லாவற்றாலும் - லோகயோக்யமான தேசமென்றபடி. [கருவண் ணம்] - இத்தலையை யந்நயார்ஹமாக வெழுதிக்கொண்ட வடிவிருக்கிறபடி. [செய்ய வாய்] - அதுதான் மிகையாம்படி, “நானுனக்கு” என்றற்போலே சொல்லப்பெற்று விக்கின திருப்பவளம். [செய்யகண்] - “அது உக்திமாத்ரமன்று, அகவாயிலுமுண்டு” என்றுதோற் றுகிற திருக்கண்கள். அகவாயிலுள்ளதுக்கெல்லா மாணத்தாளிறே திருக்கண்கள். அத் தை க்ரியாபர்யந்தமாக அநுஷ்டிக்கிறதிருக்கைகள். அவையத்தனைக்கும் தோற்றுவிழும் துறை, திருவடிகள். [சேருவொண்சக்கரம்சங்கு] - இவ்வடிவழகையெல்லாம் காத்தாட்ட வற்றுமாய், அஸ்யோநேலயஸங்கைபண்ணி யுலோகமுபமாய், கைகழியப்போய்நின்றரசுகிப் பதும், கைவிடாதே வாய்க்கரையிலேநின்று ரசுகிப்பதுமான திவ்யாயுயங்கள். கிட்டினுரை “இன்னொரென்றியேன்” என்று மதிமயங்கப்பண்ணுவிக்கும் திவ்யாயுயங்கள். [அடை யாளம்] - திவ்யாவயவத்தோபாதி திவ்யாயுயங்களும் அஸாதாரண சிஹ்மாகை. “யாநி ராஜஸூவிஹாநிபுக்ஷணஸூலயாநிவெ” (யாநிராமஸ்யசிஹ்நாநிலக்ஷமணஸ்யச யாநிவை) [திருந்தக்கண்டே] என்னைப்போலேமாநஸமாகவன்றிக்கே வ்யக்தமாகக்கண்டே. இவ் விஷயத்தில் காட்சியேற்பரையோஜனம், அது உங்களுக்கு முற்படப்பெற்றதே. பிராட்டிகார்யம் செய்தால், அவளுக்குமுன்னே இவனுக்குப்பேறு முற்பட்டிருக்குமிறே. *வாரிஷ்டொ ஹநுஜே இறே. [திருந்தக்கண்டே] இத்தலையிலவையர்ணயங்கண்ட நெஞ்சாற லெல்

ப்ர:—(திருந்தக்கண்டே)—யுககாணெ [க] “வநஷஸவபுஸவமுக ஸுஇத்யாநிகாநு” உத்யுகாஸிவிஹுஷ்டொராஜஸுவரிஷஸஜெ | ஹநுஜே ஹநுஜே தாம க்யதகாயுஜோவாமத்யுகசத”

தக்கு ப்ரகஸகமாயிருக்குமோவென்ன - அகவாயில் இத்தாதி. ஆணத்தான் - த்வாரம். அத்தை - அகவாயிலுண்டான ஸ்வேஹத்தை. க்ரியாபர்யந்தமாகவென்றது - “ஸொபெயுமயஜிவஜ்ராவ” இத்தாதிப்படியேயெடுத்தனைக்கை. “செரு” என்றதுக்கர்த்தம் - இவ்வடிவழகை இத்தாதி. கா த்தாட்டுகைக்காகவும் அஸ்யோநேபயஸங்கையாலும் யுத்தோர்முகமாயென்றபடி, காத்தாட்டுகையாவது - அநுபவிதர்களுக்கு விரோதியைப்போக்கி யநுபவிப்பிக்கை. வாய்க்கரை - மேலெழுவென்றும், வாயரு கென்றும்பத்தவ்யம். * ஒண்மைக்கர்த்தம் - கிட்டினுரை இத்தாதி. திவ்யாவயவங்களோடே திவ்யா யுயங்களை ஸஹபடித்ததெதுக்கென்ன - திவ்யாவயவத்தோபாதி இத்தாதி. திவ்யாவயவங்களை சிஹ்மாகச்சொன்னவிடமுண்டோவென்ன - யாநிராஜஸூ இத்தாதி. “யாநிராஜஸூவிஹாநி புக்ஷணஸூலயாநாநா | தாநிஸூபுஸஸூலபுக்ஷணஸூலாஸாகஸூலாவிஸோச” இதிலீத யோக்தே; “யாநிராஜஸூவிஹாநிபுக்ஷணஸூலயாநிவெ | புக்ஷிதாநிவிஸாயாக்ஷி வடிதஸூணாநாநிவெ” இதிலுநாமாந் ஸுந்தரகாண்டே. “ராஜிகுலபகூடா” என்று ப்ரதிவசநிருக்கையாலே, இங்கு, விஹாநியென்றது - அவயவங்களை. “திருந்தக்கண்டு” என்றதுக்கர்த்தத் வயம். முந்தினது ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டென்று; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - என்னைப்போலே இத் தாதி. வ்யக்தமாகக்கண்டென்றது - ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டென்றபடி. அநுபவித்தென்னுதே, “கண்டு” என்றதுக்குபாவம் - இவ்விஷயத்தில் இத்தாதி. முற்பட்டதென்கையென்ன - வாரிஷ்டொ இத்தாதி. “திருந்தக்கண்டு” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - இத்தலையில் இத்தாதி. அதாவது - ப்ரத்யக்ஷத்திலீ மென்னைக்கண்ட விழுவெல்லாம் தீரும்படி, எல்லேஷ்வயஸந ரஹிதனாயிருக்கிறவனை நன்றாகக் கண் டென்றபடி. விவரணம்-ஸுடெஷுகுஇத்தாதி “ஸுடெஷுகாபுபாபுபாபிஷ்டெவஸுரஜிஷு

லாம் தீரும்படி, கலவியிலும் பிரிவிலு மோருபடியாயிருக்கும் வடிவைக்காண்கிறீர்களே. “வெவெகராவராவாய” (ஸதைகருபருபாய) என்று உக்திமாத்ரமாய்ப்போகையன்றிக்கே, அத்தை யநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கிக்கொண்டிருக்கிற வடிவைக்காணுகோள்.

எட்டாம் பாட்டு

திருந்தக்கண்டு எனக்கொன்றையாய் ஒண்சிறுபூவாய் !
செருந்திருநூழல்மகிழ் புன்னேகுழ்தண்திருவண்வண்ணீர்
பெருந்தண்தாமரைக்கண் பெருநீண்முடிநாற்றடந்தோள்
கருந்திண்மாமுகில்போற் றிருமேனியடிகளையே.

ஆ.—(திருந்த) ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ ஜரிதமான வழகு தானிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நானவனுடைய வழகுகளைக் கேட்டால் மறுத்தெனக்குச்சொல்லாம்படி திருந்தக்கண்டு எனக்காக வொரு வார்த்தை சொல்லவேணுமென்று பூவையை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.

[ஒண்சிறுபூவாய்]-அங்குப் போக விடுகைக்கிடான வடிவழகையும் வடிவில் லாவவத்தையு முடையையானபூவாய். [பெருந்தண்தாமரையென்று தொடங்கி] - பெருத்து குளிர்த்திருந்துள்ள தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் அவ்வருக்கு ராஜாவாகக்குத் தகுதியான திருவலிஷேகத்தையும், பெருத்தநாலு திருத்தோள்களையும், கறுத்து திண்ணிதான மஹாமேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுமுடையனாய் இவ்வடிவழகையாயுள்ளே யொருநீர்மையின் லிக்கே முதலியாயிருக்கிறவனை.

ப.—அந்தரம், ஆதிக்யஸூசகலக்ஷணங்களை யுடையவனைக் குறித்து ஒரு பூவையைப் போகவிடுகிறார்.

ஒண்-ஓர்ஸநியமாய், சிறு - “புலன்கொள்மாண்” என்றவடிவுபோலே சிறும் பித் தநுபவிக்கலாம்படி சிறுகினவடிவையுடைய, பூவாய் - பூவாய்! செருந்திருநூழல் மகிழ் புன்னை - செருந்தி தொடக்கமான நானாவித புஷ்ப வருஷங்களாலே, குழ்-குழப்பப்பட்டு, தண்-ஸ்ரமஹாமான, திருவண்வண்ணீர் - திருவண்வண்ணீரில், பெரு - அதிவிசாலமாய், தண்-குளிர்த்த, தாமரை-தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்-திருக்கண்களையும், (விஸ்வாயிராஜ்ய ஸூசகமாய்,) பெரு-பெரிய, நீள்-வளர்த்தியையுடைய, முடி - திருவலிஷேகத்தையும், தடம்-சுற்றுடைத்தாய்ப்பணைத்த, நால் - நாலு, தோள்-திருத்தோள்களையும், கரு-ஸ்யாமளமான நிறத்தை யுடைத்தாய், திண்-காலந்தரத்தே வேற்று நிறமாகையன்றியே ஸ்த்திரமான, மாமுகில்போல் - மஹா மேகம்போலே யிருக்கும், திருமேனி -

வெ” இதி ஸ்ரீவீஷ்ணுபுரணே. ஒண்களியே, செருவொண்பூம்பொழிலென்றுதொடங்கி, திருவண்வண்ணீர் - ஒருவண்ணம்சென்றுபுக்கு, கருவண்ணமித்யாரப்ய, திருந்தக்கண்டு - எனக்காக வொன்றுரையென்னுதல்; என்னிடையாட்டத்தைச் சொல்லுங்கோளென்னுதல். திருவண்வண்ணீர் - திருவண்வண்ணீலே. ஒருவண்ணம் - ஒருபடி. (ஏ)

திருமேனியையுமுடைய, அடிகளை - ஸர்வஸ்வாமியானவரை, (அவருடையநினைவை), திருந்த - திருந்த, கண்டு - கண்டு, எனக்கு - அவரலிப்ராயம் அறிபவாசைப்பட்டிருக்கிற வெனக்கு, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, உரையாய் - சொல்லவேணும். ரூமல் - பச்சைநிற மாயிருப்பதொரு லதாவிசேஷம். இத்தால் - வடகருடைய வடிவில்ஸுக்ரஹத்வமும், யயாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வமும் உத்தேஸ்யமென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருபூவைநோக்கி, அந்தரங்கையான வெனக்கு வந்து சொல்லலாம்படிகண்டு ஒரு மறுமாற்றங்கேட்டுவந்து சொல்லயென்கிறார்.

[திருந்தக்கண்டு]-பிறர்க்குச் சொல்லாம்படி விஸ்தமாகக் கண்டு. [எனக்கு]-நீவந்து சொல்லும் வார்த்தைகேட்டால் யரிக்கவிருக்கிறவெனக்கு. ஒரு வார்த்தைகேட்டு வந்து சொல்லாய். [ஒண்சிறுபூவாய்] - அழகுக்குக்கினியோடொத்து, வால்யமும் அத் தால்வந்த லாவவமுமிதுக்கேற்றம். போகவிடுகை மிகையென்னுப்படி கண்டு கொண் டிருக்குமுழகையுடைத்தாய், தூதுபோகைக்கு கார்பகாலத்திலே வடிவைச்சிறுக்க வேண் டாதபடி. ஏற்கவே ஸ்ரமம்செய்திருக்கிற லாவவத்தையுமுடைத்தாகை. [செருந்தியித் யாதி] - அவனுடைய லோக்யதையையன்றிக்கே லோகஸ்த்தாநமே யமைத்திருக்கை. லோக்தாக்களாவன்றிக்கே பெருத்து, ஸ்ரமஹரமாய்; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்தி, இவற்றையுமுடைத்தான திருக்கண்கள். [பெருநீண்முடி] - நித்யவிர்த்தமான உயவியைத் திக்குக் கவித்தமுடி. “திருவண்வண்ணீர்க்கு நிர்வாஹகன்” என்றுசூழின முடியென்று மாம். “பலுலாஜநகாஜா ஈஷுரேயம் ஹி ததேஜஃ” என்கிறபடியே பிவள்தன் னைத் தோற்பித்துச்சூழின முடியென்னுதல் [நாற்றடந்தோள்] - கல்பகதரு பணைத் தாற்போலே நாலாய் சுற்றடைத்தான தோள். ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடைத்தாய் ஸ்தி ரமாய் அபரிச்சின்னமான மேகம்போலே யிருக்கும் வடிவு. நிறமேயாய், அகவாய்தின்னிய தாயிருக்கிறபடி யென்றுமாம். [அடிகளையே] - அவ்வடிவைக்கண்டால் “ஸர்வநிர்வாஹ கன்” என்று தோற்றி யிருக்கை. அகவாயில் நீர்மையின்றிக்கே முதலிகளாயிருக்கிற வரையென்றுமாம்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. சில பூவைகளைக்குறித்து; மீண்வேந்தனைக்குச் சொல் லலாம்படி வ்யக்தமாகக்கண்டு, ஒருமறுமாற்றம் கேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்கிறார். காணவொண்ணுமைக்கு வேண்டும் ஹேதுக்களைச் சொல்லிவைத்துத் திரியவும், திருந்தக் காணுங்கோ ளென்கிறாளிறே.

[திருந்தக்கண்டு] - நான் சொன்ன வடையாளத்திலோன்றும் குறையாமற்காணுங் கோள், உங்களுக்கென்றுகாணாதே, பிறர்க்குச் சொல்லலாம்படிகாணுங்கோள். [எனக்கு]-

எட்டாம்பாட்டு.—திருந்த இத்தாதி. “திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையாயொண்சிறு பூவாய்” என்றத்தைக்கடாகித்தவதாரிகை - சிலபூவைகளை இத்தாதி. மறுமாற்றம் - பரத்யுத்தரம். “திருந்தக்கண்டு” என்றதுக்குக் கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன விரண்டுபொருளிற்கும்ஆகவொண்ணாதே, அந்ததலிட்டு, (மீண்வெந்தனைக்குச்சொல்லலாம்படி வ்யக்தமாகக்கண்டு) என்றுயோஜிக்கிறதற்கு லேதுவேதென்ன - காணவொண்ணுமைக்கு இத்தாதி. காணவொண்ணுமைக்கு ஹேதுக்களாவன - “பெருந்தண்டாமரைக்கண்” இத்தாதிகள். “காணவொண்ணுமைக்குவேண்டும் ஹேதுக்களை - திரிய வும் - சொல்லிவைத்து” என்றவயிப்பது. “பெருந்தண்டாமரைக்கண்” என்றதொடங்கி, “திருமேனீ யடிகளை - திருந்தக்கண்டு” - என்றவயமாகையாலே “திரியவும் - சொல்லிவைத்து” என்கிறார். கான் கிறதிலே திருத்தமேதென்ன - நான்சொன்ன இத்தாதி. ஒன்றும் குறையாமல் காண்கிறவிதுக்கு

உங்கள் சொற்கேட்டு யூரிக்கலிருக்கிற வேனக்கு. [ஒன்றுரையாய்] - எனக்கவன்ப்டிக ளெல்லாம் சொல்லவேண்டா, ஒன்றுசொல்லவமையும். லோகத்துக்கன்றே யிவள் தேகேறது, ஸத்தை நோக்குகைக்கிறே பார்க்கிறது. “யாநிராஜஸூவிஹாநி” என்றால், உள்ளபடியெல்லாம் சொல்லவற்றாயிருக்கை. அத்தலையைத் திருந்தக்கண்டு எனக் கொண்டு சொல் லென்னவமாம். எனக்காகவொன்றுசொல்லென்னவமாம். ஆக, இவ்வி ரண்டாலும் - ஆசார்யன்வார்த்தைகேட்டு யூரித்தல், அவன ஹிமாநத்தாலே யூரித்தலொழிய வேறென்றில்லையென்றபடி. [ஒண்சிறுபுவாய்] - உங்களுருப்பாடு கண்டேனுக்கு நான் அபேகஷிக்கை மிகையாயிருந்ததீ! பிறர்காரியம்செய்வடிவுகொண்டாற்போலே யிராநின்றதீ! உங்களுத்தோகம். [சிறுபுவாய்] - கடல்கடக்கும்போதொருவடிவாய், எதிரிகள் படை வீட்டில்புகும்போ தொருவடிவாயிருக்கவேண்டாதபடி காணு மிவற்றின் வடிவில் லாவாவ மிருக்கிறபடி. ஒண்மை - கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும் அழகு : [செருந்தியித்தயாதி] - அவன்பாடு செல்லவேண்டாதே, லோகஸ்த்தாநமே யமைந்திருக்கை. வாராமை யவன் துற்றமன்று, நிலப்பண்பு கிடிகோள். [செருந்திஞாழல்மகிழ் புண்ணைசூழ்] - காற்கட்டொன் றிரண்டாகிலன்றோ வரலாவது; அவை நாலுபாடுங் சூழ்ந்து நிற்க அவனாலே வரப்போமோ. ஒரு திக்குக்கொன்றே அமைந்திருக்கிறது காணும். (ஞாழல் - பசுமை நிறமாயிருப்பதொரு லதாவியேஷம்.) [பெருந்தண்டாமரைக்கண்]-போக்தாக்களளவல்லாதபடி பெருத்து ஸ்ர மஹரமாய்; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளந்தோடக்கமானவற்றை யுடைத்தா

ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறாராதல், விவரணமாதல் - உங்களுக்கு இத்தயாதி. “ஒன்றுரையாய்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “எனக்கு” என்றதுக்கார்த்தம் - உங்கள் சொற்கேட்டு இத்தயாதி. தாத்பர் யம் - எனக்கவன் இத்தயாதி. ஒன்றுசொன்னால் போருமோவென்ன - போகத்துக்கு இத்தயாதி. * ஒண்மைக்கார்த்தம் - யாநிராஜஸூ இத்தயாதி. அதாவது - “யாநிராஜஸூவிஹாநி” என்று கேட்டால், “ராகிசுகிவகுராசூ” என்றதொடங்கி திருவடிசொன்னாற்போலே யிதாவும் சொல்லவற்றென்றபடி. ஒண்மை - ஸாமர்த்த்யம். “எனக்கவன்ப்டிகளெல்லாம்” இத்தயாதிவாக்யோப ஸம்ஹாரம் - அத்தலையைத்திருந்த இத்தயாதி. ஆக, “எனக்கொன்றுரையாய்” என்றதுக்கு, அவ தாரிகையிலே ஓரர்த்தமும், இங்கே இரண்டர்த்தமுமாகக்கண்டுகொள்வது. அதாவது - எனக்கொரு மூரமாற்றங்கொண்டுவந்து சொல்லென்றும், அடையாளங்களிலேயொன்று சொல்லென்றும், எனக் காக அவனோடையொன்று சொல்லென்ற மர்த்தத்யம். எனக்காக வொன்றுசொல்லெனவுமாமென் றது - எனக்காக ஈஸ்வரனோடே ஒன்றுசொல்லெனவுமா மென்றபடி. உத்தமான வர்த்தகத்துக்கு ம் ஸ்வாபதேஸம் - ஆக இத்தயாதி. * சிறுமைக்குபாவம் - உங்களுருப்பாடு இத்தயாதி. ஒருப் பாடு - உத்தயோகம். விவரணம் - பிறர்காரியம் இத்தயாதி. இத்தால் திருவடியில் வ்யாவ்ருத்தி - கடல் கடக்கும் இத்தயாதி. கடல்கடக்கும்போதொரு வடிவென்றது - “உஸ்யொஜநவிஸீண்பூதி” ஸஜெநாஜநரோபதா | மாயாவாநாராஜஸூஸூபெ ஸஜெஸூத” என்றத்தைப்பற்ற எதிரிகள் படைவீட்டில் புகும்போ தொருவடிவாயென்றது - “ஸூரெயுவாஸூமதெராராசூள டெஹம்ஸங்கிஷ்ணாராசூதி: | பூஷஹஸகரோசூஸூநவஹூவாஹுதஹஸூ” என்றத்தைப்பற்ற. அவன்பாடுசெல்லவேண்டாதேயென்றது - அவனவயவங்களையும் போகவேண் டாதேயென்றபடி. தாத்பர்யார்த்தம் - வாராமை இத்தயாதி. நிலப்பண்பு - நிலஸ்வபாவம். நாலு வ்ருக்ஷங்களைச்சொன்னதுக்கு, இரண்டாம் பாவாறுகுணமாகத் தாத்பர்யம் - காற்கட்டி இத்தயாதி வாச்யத்துவம். செருந்தி இத்தயாதி நாலினுடைய எகவசத்துக்குபாவம் - ஒருதிக்குக்கு இத்தயாதி. செருந்தி - கோங்கு. ஞாழல் - லதாவிசேஷம். போக்தாக்களளவல்லாதபடி யென்றது - இந்தபோக்

யிருக்கை: [பெருநீண்முடி] - உலயவிலுதிக்கும் கலித்தமுடியையுடையவனென்னுதல். உலயவிலுதியோகத்துக்கு ம்மேலேயிறேயவ்வூர்க்குக்கடவனென்னுதல். அன்றியே, “யவ்யு ஸாஜநகாதுஜா” என்றகோண்டிவள் தன்னைத்தோற்பித்துச்சுடின முடியென்னுதல். [பெருநீள்] - பெரியவளர்த்தி. [நாற்றடந்தோள்] - அவளையணைந்து அத்தாலே கல்பகதரு பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற. (நாலாயச்சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற) திருத்தோள். [கருந்திணித் யாதி] - கறுத்துத் திண்ணியதாயிருப்பதோரு மஹாமேகம்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. அன்றிக்கே, ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடைத்தாய், ஸ்த்திரமாய் அபரிச்சேத்யமான மேகம் போலே இருக்கும் வடிவு. நிறமித்தனையுங்கிடர் மேகத்துக்கொப்பு, அகவாயில் திண்மை விவர்க்குத்தன்னேற்றம். கறுத்து அகவாய் திண்ணியதாயிருப்பதோரு மேகம் பெறிலாயிற் றிவர்க்கொப்பாவதுநேரே. [திருமேனியடிகளையே] - வேறென்று சொல்லவேண்டாதபடி வடிவுகண்டபோதே “இவனையிதுக்கெல்லாம் கடவன்” என்று தோன்றும்படியிருக்கை: அன்றிக்கே, அவ்வடிவைப்படைத்துத் தமக்கென்றிருக்கிற ஸ்வாமிகளை.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அடிகள்கைதொழுது அலர்மேலசையும்அன்னங்காள்
விடிவைசங்கோலிக்குந்திருவண்வண்ணேருறையும்
கடியமாயன் தன்னைக் கண்ணனேநெமோலைக்கண்டு
கொடியவல்வினையேன் றிறங்கூறுமின்வேறுகொண்டே.

ஆ.—(அடிகள்) சென்றால் எங்களுக்குக் காலமாயிருக்குமோ வென்ன; நீங்கள் செல்லுமானிலே திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளும் காலமாம், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளின வாறே, ஆழிநீருடைய ஸமஸ்தவ்யவங்களை மொருகூணத்திலே போக்கியருளும் ஸ்வ பாவனாய் ஆழிநீதசுலபனாயிருந்தவவனைக்கண்டு, கொடியவல்வினையேன் திறம் கூறுமின் வேறுகொண்டென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நீங்கள் திருவண்வண்ணீரிலே சென்று அவனைக் கண்டக்கால் ஓலக்கத்திலே விண்ணப்பம் செய்யாதே ஏகாந்தத்திலே அடியேன் திறத் தை யறிவிப்புகொள்ளென்று சில வன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

யதையை அநுபவிக்கிறவர்க்கு, எல்லாம்வேண்டா, ஏகதேசமே யமையும்படியென்கை. “பெருநீண் முடி” என்றதுக்கு பாவதாயம் - உபயநிபூதிக்கும் இத்தாதி வாக்யதாயத்தாலே “திருவண்வண்ணே - பெருநீண்முடி” என்றகூட்டியிரண்டாம்பாவம் - உபயநிபூதியோகத்துக்கும்மேலே இத்தாதி. உற் தருளினிலம், ந்ருதியிபூதி. “தடம்” என்றதுக்குபாவம்-அவளை இத்தாதி. “கருந்தின்” இத்தாதி கர்த்தவ்யம் பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே. முந்தினது - கறுத்து இத்தாதி. திண்மையாவது - நியத் வ்யம். * திண்மையை - கெடுகாடுந்ருமாக்கி, பட்டர்நிர்வாஹத்திலே யர்த்தாந்தரம் - நிறமித்தனையும் இத்தாதி. விவரணம் - கறுத்தகவாய் இத்தாதி. “திருமேனி” என்றவந்தரம், “அடிகள்” என்ற துக்குபாவம் - வேறென்று இத்தாதி. பட்டர் நிர்வாஹம் - அன்றிக்கே யவ்வடிவை இத்தாதி. தமக் கென்றிருக்கை - ஸ்வார்த்தமென்றிருக்கை. ஒண்சிறுபூவாயித்தாதி, அடிகளை - திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாயித்தவ்யம். திருவண்வண்ணேரென்றது - திருவண்வண்ணீரெனையென்றபடி. (அ)

[அடிகளென்று தொடங்கி] - பூக்களிலே ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அசைகிற அன்னங்கள்! திருப்பள்ளியெழுச்சிஸங்ஷங்கள் இங்கே கேட்கும்படி த்வதியாநின்றதுள்ள திருவண்வண்ணிலே எழுந்தருளியிருப்பதும் செய்து தன்னைப் பிரிந்தார், நோவறியக் கடவன்னறிக்கே வஞ்சகனாய் ஒருவர்க்கும் கிட்டாமையே ஸ்வரூபமான க்ருஷ்ணனைக் கண்டு திருவடிகளை கையாலேதொழுது, விடிவை சங்கென்று - தித்ருஷுக்களை யாஹ்வானம் பண்ணுகிற ஸங்கத்வநியையுடைய ப்ரபாதஸமயமென்றுமாம். [கொடியவல்வினையேன்] - அவனுபேஷிக்கிலுவவனாலல்லது செல்லாத மஹர்பாபத்தையுடையேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆமுதிதவிஷயத்தி லத்யந்த வ்யாமுக்யனானவனைக்குறித்து விலக்ஷணங்களான சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறான்.

தறையில் பாவாதபடியான செருக்காலே, அலர்மேல்-பூவிண்மேலேயிருந்து, அசையும் - தூங்குமெத்தையி விருப்பாரைப்போலே காற்றுவுளத்திலே அசைகிற, அன்னங்கள் - அன்னங்கள்! விடிவை-விடிவுக்குப் பரகாசகமான, சங்கு-சங்கு, ஒலிக்கும்-முழங்குகிற, திருவண்வண்ணீர் - திருவண்வண்ணிலே, உறையும் - வர்த்திப்பானாய், கடிய - தான் நினைத்த காரியத்திலே எதிர்த்தலையிலும் முற்பாடனான கடுமையையுடையனாய், மாயன்றனை - எதிர்த்தலையகப்படும்படியான ஆர்ச்சர்யசேஷிதங்களை யுடையனாய், கண்ணனை - அவ்வளவி லத்யந்த நியாம்பனான ஸ்வபதையையுடையனாய், நெடுமலை - அதுக் கடியான வதிஸயித வ்யாமோஹத்தையுடையனானவனை, கண்டு - உங்கள் பெருமையாலே மேலெழ நினைத்திராதே யுள்ளுறக்கண்டு, அடிகள் - அவன்திருவடிகளை யுத்தேசித்து, கைதொழுது - அதுவ்ருத்திகளைப்பண்ணி, கொடிய - அத்யந்தபரிதாப ஹேதுவாய், வல்-அதிப்ரபலமான, வினையேன் - ப்ராவண்யரூபமான பாபத்தையுடையேனான், திறம் - இடையாட்டமாக, வேறு கொண்டு - ஏகாந்தத்திலே யிடங்கொண்டு, கூறுமின் - வார்த்தை சொல்லுங்கோள். இத்தால் - வடகருடைய ஜம்மோத்கர்ஷமும், விலக்ஷணஸுமநஸ்ஸம்ஸ்லேஷத்தால் வந்த செருக்கும் தோற்றுகிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, நீங்கள் சென்றால் ஏகாந்தத்திலே “நகஸிநூவராயுதி” என்றார்முன்னாக என்னிடையாட்டத்தை யறிவியுங்கோளென்கிறான்.

[அடிகள் கைதொழுது] - திருவடிகளைக் கையாலேதொழுது அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாதே யீரங்கவேண்டும் செயல்களைச்செய்து. [அலர்மேலித்யாதி] - ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே பூவிலே யசையாநின்றதுள்ள அன்னங்கள்! அன்னங்களின் செருக்கிருக்கிற படி. என்காலும் பூவிலேபொருந்தப்பண்ணினாலன்றோ உங்களுக்கு இது ஏற்றமாவது, அக்நியிலே கால்வைப்பாரைப்போலே என்கால் பூவிலேபொருந்துகிறதில்லை. [விடிவை]-விடிவுகள்தோறும், ப்ரஹாத ஸமயங்கள்தோறும் ஸங்கத்வநியாய்ச் செல்லாநிற்கும். ஆஸையுடையாரைக்காண, ஸங்கத்வநியாலே யழைக்கிறுப்போலேயிருக்கை. அவ் வோகாலங்களுக்கடைத்தவை யெல்லாம் மாறிக்கிடக்கிறதிறையிங்கு. விடியாதணிலே யென்னைவைத்து, விடியுமுரிலே யிருக்கிறவன். [கடிய] - தூர்யோநாதிகளை அழியச் செய்யுமிடத்தில் கடியனாய், பாண்டவர்களுக்காகப் பகலையிரவாக்குகை முதலானவாச் சர்ய சேஷிதங்களைப் பண்ணுமவனை. அவர்களுக்குக் கையாளாய் நிற்குமவனை. அவ்வளவிலும் பர்யாப்தனன்றிக்கேயிருக்கிற வ்யாமுக்யனை அன்றிக்கே, பிறர்நோவறியா

† ‘வாக்கிலே’ என்றும் சில கோஸங்களில் காண்கிறது.

நாடு - ஒன்பதாம் பாட்டு. சிலவண்ணங்களைக் குறித்து; ஏகாந்தத்திலே “**நக ஶ்ரீஸாவராயுகி**” (நகர்நிர்வாபராத்யதி) என்பார் முன்பாக என்னிடையாட்டத்தை யறிவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒன்பதாய்பாட்டு.—அடிகள் இப்பாதி. “அன்னங்கள், திறங்குறுமின் வேறகொண்டு” என்கிறபதங்களைக் கடாக்கித் தவதாரிகை - சிலவண்ணங்களை இப்பாதி. “வேறகொண்டு” என்றதைப்பற்ற - ஏகாந்தத்திலே இப்பாதி.

† ஆரண்ய காண்டே, (கரு).

போலே கிடக்கிறதன்றேயங்கு, அங்குமிங்குப்போலேயாகில் வாரானே. விடிவை - விடிவுகள் தோறும். [விடிவைசங்கொலிக்கும் திருவண்வண்ணேர்] - பகலுமிரவுமாய்க்காணு மல் வுர்செல்லுகிறது. “ஃததிருவணு” (ருதுந்பஹு) என்கிறபடியே-காலம்கூறிட்டு அவ்வோகாலத்துக் கடைத்த உபகரணங்களைக்கொண்டு காணும் அவனநுலவிக்கிறது; இல்லையாகில் “ஃததிரு” என்னவேண்டாவிறே. “வதுராது” என்னவமையுமிறே. [விடிவை சங்கொலிக்கும்] - விடியாவிருவிறே யிவளிருக்கிறவிடம். [திருவண்வண்ணே ருறையும்] - விடியாதவூரிலே யென்னவைத்தான், விடியுமுரிலே தானிருந்தான். அவன் யாதோ ரிடத்திலே நின்றால், அவ்விடம் விடியுமத்தனையிறே. * பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேனிறே. [கடியமாயன்றனை] - ஆஸ்ரிதவிரோயிகளை யழியச்செய்யுமிடத்தில் கண் பாராத ஆஸ்ரியத்தையுடையவனை. [கண்ணனை] - ஆஸ்ரிதர்க்குத் தான் கையாளாக நின்று தன்னைக் கொடுக்குமவனை. [நெமோலை] - இத்தனையும் செய்தாலும், “ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்” என்னும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவனை. அன்றிக்கே, கடிய மாயனென்றது - தன்னைப்பிரிந்தார்படும் நோவறியாத கொடுமையையுடையவனை. [கண்ணனை நெமோலை] - ஹவ்யதை காதாசித்தம், முதன்மையேகிடுகோள் பெருத்திருப்பது. இனியேளியுளுனதுவும் வேண்டிச் செய்தானல்லன், இத்தலையை நலிகைக்காகச் செய்த செயல்கிடுகோள். [கோடியவல்லினையேன்] - நாட்டார்படி யல்லாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். அல்லாதார்வினை ஹகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலேபோயிறே, ப்ரத்யாஸத்திதான் ஹ்யகமாய்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [திறம் - ஒருமஹாஹார தமிறே. [கூறுமின்வெறுகொண்டே] - செவிப்படாதபடி ஓலக்கத்திலே சொல்லாதே, ஏகாந்தத்திலே சொல்லுங்கோள். அதாவது - அவனு மவளுமா யிருந்தவிடத்திலே சொல்

ஆருக்கில்லையென்று உபததை வித்தவத்கரித்து ஹார்த்தலாவம் - இங்குப்போலே இத்தயாதி. இங்குப் போலேயென்றது - இங்கு * நீளிரவாய் சங்கத்தவநி யில்லாமல் கிடக்கிறுற்போலே யென்றபடி. “இங்குப்போலே கிடக்கிறதன்று” என்கிறதற்கு நியாமகமேதென்ன - அங்கும் இத்தயாதி. “விடிவை” என்றதற்கு ஹாவம் - பகலும் இத்தயாதி. இத்தால் - காலாதுருணபோகோபகரணங்களைக்கொண்டதுலவிக்கிறுரென்று விவகரித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - “ஃததிருவணு” இத்தயாதி.

இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - இல்லையாகில் இத்தயாதி. இல்லையாகிலென்றது - “காலத்துக் கடைத்த போகோபகரணங்களைக்கொண்டுபுஜித்தார்” என்னுமது கூடாதாகி லென்றபடி. அவ்வூரிலே விடிவையென்கையாலே - இவளிருக்கிறவிடத்திலே விடிவிலையென்கிறார் - விடியா இத்தயாதி. “விடிவைசங்கொலிக்கும் - திருவண்வண்ணேறையும்” என்றுகூட்டி, அதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - விடியாதவூரிலே இத்தயாதி. இது விடியாதவூராகக்கும், அது விடியுமுராகக்கும் ஹேதுவே தென்ன - அவன் யாதோரிடத்திலே இத்தயாதி. அவனிருந்தவிடம் விடிந்ததென்றதற்கு ப்ரமாணம் - பகல் இத்தயாதி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே - ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை இத்தயாதி. ஹட்டர் நிர்வாஹத்திலே - அன்றிக்கேகடிய இத்தயாதி. காதாசித்தமாயாகிலும் ஹவ்யதையுண்டேயென்ன - இனியேளியுளுனதுவும் இத்தயாதி. கொடுமை - கரோளம். கடியமாயன்றனை - கடியநுண ஆஸ்ரியபூதனையென்று ஸப்தார்த்தம். “கோடியவல்லினையேன்” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹாவம் - நாட்டார் இத்தயாதி. விவரணம் - அல்லாதார் இத்தயாதி. ப்ரத்யாஸத்தி - ஹகவத் ஸமாஸ்யணம். “திறம்” என்றதற்கு - அவதாரிகையிற்சொன்ன வர்த்தமொழிய, இங்கே - வ்யஸநஸ மூஹமென்று கண்டுகொள்வது. திறம் - ஸமூஹம். “வேறுகொண்டே - கூறுமின்” என்றதால் பலிதம் - செவிப்படாதபடி இத்தயாதி. வேறுகொண்டு - ஏகாந்தமானவிடங்கொண்டென்று ஸப்தார்த்தம். ஏகாந்தத்திலே என்றால் - அவனுமவளுமவிடத்திலேயென்று காட்டுமோவென்ன;

லங்கோளென்கை. அதாவது - “என்திருமார்வற்கென்னை” என்றும், “திருமாலார்க்கென் பிழைத்தாள்” என்றும், “மாதரைத்தம்மார்வகத்தேவைத்தார்க்கு” என்றும்பிறே யிவர்தமக் குப் பாசரம். [வேறு கோண்டே - கூறுமின்] . “வீதா வலகக்ஷா^ஸகாகு^ஸத^ஸ” (ஸீதா ஸமக்ஷம்கா^ஸத^ஸத்ஸ்தம்) என்கிறபடியே அத்தை ஜீவிப்பிக்கு மவள் ஸந்திதியிலே சொல் லுங்கேள். நல்வார்த்தைசொல்லுவாரு மவனுமான விடத்தே சொல்லுங்கோள்.

பத்தாம் பாட்டு.

வேறுகோண்டு உம்மையான் இரந்தேன் வேறிவண்டினங்காள் !
தேறநீர்ப்பம்பை வடபாலைத்திருவண்வண்ணீர்
மாறில்போரர்க்கன் மதிள்நீறெழச்சேற்றுகந்த
ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும்உளளென்மின்களே.

ஆ.—(வேறுகொண்டு) தன்னுடைய புஜபலத்தாலே ஸகல ஜந்துஜாதமும் சுபரித்ரா தமாய்ச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, திருவண்வண்ணீரிலுள்ள தன்னுடைய நிரவயிக ஸம்ருத்தியாலே என்னை மறந்த அவனுக்கு, தனக்கு ரக்ஷணீயையாயிருப்பாள் நானு மொருத்தியுள்ளென்று சொல்ல வேண்டுமென்று சில வண்டுகளை யபேஷிக்கிறாள்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், சில வண்டுகளைக்குறித்து, “எல்லாரோபாதியும் நம் மையுஞ் சொல்லுகிறாள்” என்றிராதே என்கார்யமுங்களுக்கே பாரமாகக்கொண்டு, ப்ரதி கூலநிரஸனங்களெல்லாம் பண்ணி அதுகூல பரித்ராணமும்பண்ணி பரிபூர்ண மனோ ராயநாயிருக்கிறவனுக்கு, தனக்கு ரக்ஷணீயை நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்லுங் கோளென்று, “அவன் மறந்திருந்தான்” என்னுமின்னாப்பாலே சொல்லுகிறாள். [வேறி வண்டினங்காள்] - பரிமளத்தையுடைய வண்டினங்காள் ! [தேறுநீரென்றுதொடங்கி] - என்னைப்போலே கலங்கியிராதேதெளிந்தநீரையுடைய பம்பை வடபார்ஸ்வத்திலே. [மா றில்போர்]-எதிர்இல்லாதபோர். [ஏறுசேவகனார்க்கு] - எங்கும்மேற்பட்ட ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை யுடையரா யிருக்கிறவர்க்கு.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹகார்யமான விரோயிநிரஸந ஸாமர்த் யத்தை யுடையவனைக் குறித்துச் சிலவண்டுகளைப் போகவிடுகிறாள்.

மூன்றுதாது மிவளோட்டைச் சேர்த்தியை முத்தகண்டமாகச் சொல்லுகையாலே இங்கும் அதுவே யார்த்தமாகவேனு மென்கிறார்-அதாவது என்றிருமார்வந்த இய்யாதி. இவளோட்டைச்சேர்த்தியிலே செர்ன்னால் கார்யம் அறுதியாகப் பலிக்குமென்னுப்ததைக் காட்டுகிறாருன்னுதல், “அவனு மவளுமாய்” இய்யாதி வாக்யவ்வரணமாதல் - ஸீதாஸமக்ஷம் இய்யாதி. வார்த்தை ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார்-நல்வார்த்தைஇய்யாதி.கீழ்வாக்யவ்வரணமாதல், “நகஸூரிஹாவராயு^{கி}” என்ற நல்வார்த்தை என்றபடி. அலர்மேலசையுமென்று தொடங்கி, நெடுமலைக்கண்டு, அடிகள் கை தொழுது, வேறுகொண்டு, கொடிய வல்வீனையேன் திறங்கூறுமினித்யவ்வய : “ரா^ஸஸி^ஸ வ^ஸ வ^ஸ யாவாரூ^ஸ விஜஹாரவஹூ^ஸநூ^ஸத^ஸநூ^ஸ” இய்யாதி பாலகாண்டே. (க)

† ‘உளன்’ என்று இருந்தால் வாக்யாந்வயம் ஸுலபமாயிருக்கும் பாடம் காண்க.

வெறி “ஹ ஹ ஸுப்ரஸி” என்று முத்தனுக்கு * அமர்சென்னிப் பூவான ப்ராஹ்மிந்த்ப்ராப்திபோலே, உங்கள் போகவிஷயமான பூவில் பரிமாள் ஸங்க்ர மிக்கும்படியான வடிவை யுடைய, வண்டினங்களா - வண்டினங்களா ! உம்மை - உங் களை, வேறுகொண்டு - இதர ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணதே அத்யந்த வ்யாவ்ருத்த புத்தி பண்ணி, யான் - உங்கள் வ்யாவ்ருத்தியே தஞ்சமென்றிருக்கிற நான், இரந்தேன் - உத் தேஸ்யனுவவன் பக்கல் பண்ணும் ப்ரார்த்தையை, அவனைச் சேர்த்துத்தரும் உங்கள் பக்கலிலே பண்ணினேன். (விரணைக்கக்கரையான தேஸ்ம்போலே), தேது - தெளிந்த, நீர் - நீரையுடைய, பம்பை - பம்பைக்கு, வடபாலே - வடகரையான, திருவண்வண்டீர் - திருவண்வண்டீரில், மாறு - எதிர், இல் - இல்லாத, போர் - யுத்தத்தை யுடையாய், அரசர்கள் - யுத்தக்ரௌரிய ஹேதுவான ராக்ஷஸஜந்மத்தையுடைய ராவணன், மதிள் - அரணுகவிட்ட மதிளே, நீறெழ - பொடிப்பொடியாம்படி, செற்று - அழித்து, உகந்த - அத்தாலே “க்ருதாக்ருதார்” என்னும்படி யுகந்திருப்பாராய், ஏறு - அதுகூல் ப்ரதி கூலவிபாகமு வெல்லார்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான ஸம்ருத்தியையுடைத்தான, சேவக னார்க்கு - பராக்ரமாதிரியத்தையுடையவர்க்கு, உள்ள - தாம் சேவகஞ்செய்து விరోதி நிர்ஸரம்பண்ணிப் பெற்றவனொழிய இவளுமொருத்தியாளென்று, என்னையும் - என னையும், என்பின்கள் - சொல்லுங்கோள். அவளை யொழிய வென்னையு மிதுக்கு முன்பு ஸத்தையோடேயிருந்தாளென்னுங்கோள் என்றாமாம். இத்தால்-யஸொஹிஃ - ஸுஶாஹிஃ என்கிறபடியே, வடகருடைய லிகவதநுவ்வ பாஸ்யால் வந்த ஸௌரப்பயந்தோற்ரு கிறது. வெறியென்று - தேஜஸ்ஸாய், ஒளஜ்ஜவல்யமாகவுமாம்.

இ.—பத்தாம் பாட்டில், “ சில வண்டிகளைக்குறித்து, அவர், இத்தலையில் ஸத்தையுயில்லை என்றிருப்பர், அவளுமுள்ளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள் ” என்றருளிச் செய்வராவனந்தார். “ இத்தலையில்லையாகிலத்தலை யுண்டாகக்கூடாது ; பெண்பிறந்தார் கார்யமெல்லாம் செய்தோம் என்று ஸ்மரித்திருக்கிறவர்க்கு, சக்தியவர்புத்திலை நானுமொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள் ” என்று எம்பெருமாராருளிச்செய்வர்.

[வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன்] - “அல்லாதாரோபாதி” என்றிராதே, விசேஷித்தென்காரியமுங்களுக்கே ஹபரமென்றிருந்தேன். தன்பெருமையைப் பார்த்திலன், இவற்றின் சிறுமையைப் பார்த்திலன், செல்லாமையைப் பார்த்திராக்கிருன். “விசேஷணதூஷாஸூ வொஹநாஸூயஸூஸூவாநு.” [வெறிவண்டினங்கள்] - பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கை. உங்கள் வடிவில் பரிமளமே பாயேயம்போன்று இருந்ததே, என் உடம்பையும் இப்படியாக்கினாலன்றோ உங்களுடம்பால் பரயோஜனம் பெற்றிருக்கோளாவது. [தேறு நீர்ப்பம்பை] - என்னைப்போலே கலங்கி யிருக்கும் இங்குத்தைப்பதார்த்தங்களொழிய, தெளிந்த பதார்த்தங்களைக் காண்கிறிகோளிறே, “வெவாநாஸூவிசேஷொஹாஸூ” என்கிறபடியே, தெளிந்திறே அங்குத்தை பதார்த்தங்களிருப்பது; “உவதவொஹாஹாஸூ” என்றிறே இங்குத்தையவை யிருப்பது. [வடபாலை] - வடபார்வத்திலே. கடலுக்குத் தென்பாலிருக்கிற பிராட்டியைப்போலேயாயிற்று இவனிருக்கிற இருப்பு. [மாதில் இத்யாதி] - எதிர் இல்லாதபோரை யுடையதாய், பாபலத்தையும், புஜபலத்தையும் உடைய ராவணனையும்

அவனானாக இட்டமதியையும் துகளாகச் செற்று. [உகந்த] - “ருஷிகள் குடியிருப்புப் பெற்றோம், பிராட்டியோடே கூடப்பெற்றோம், லங்கைவிழைவிஷயமாகப் பெற்றோம்” என்றுகந்த. [ஏறுசேவகளுக்கு] - எங்கும்மேற்பட்ட ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவர்க்கு “ரஜசூயஸூவிக்ஷுரெஃ” என்று எதிரிகள் மேல்எழுத்திட்ட வீரம். “ரயஸ்யபூஸாஸுஃ” என்று வீரர்கள் கொண்டாடின வீரம். [என்னையுள்ள ளென்மின்களே] - உம்முடையரசுநயவர்த்தத்திலே யின்னமொருத்தி நோவுபடாநின்ற ளென்னுங்கோள்.

நடு - பத்தாம்பாட்டு. “சிலவண்களைக்குறித்து, அவர் இத்தலையில் ஸத் தையுமில்லை யென்றிருப்பார், அவனுமுள்ளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்” என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்வார். “இத்தலை யில்லையாகி லத்தலை யுண்டாகக் கூடாது; ‘பெண் பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்தோம்’ என்று க்ருத க்ருத்யரா யிருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷயவர் தத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார்.

[வேறுகொண்டு] - திக்குக்கள்தோறும் முதலிகளைப் போகவிடா நிற்கச்செய்தே திருவடி கையிலே திருவாழிமோதிரங் கொடுத்துவிட்டாப் போலேகாணும். “விசேஷ ணதா ஸாஸ்திரீ வொஹநுஜித்யுயுகுசுவாநு” (விசேஷணதுஸுக்ரீவோஹநு மத்யார்த்தமுத்தவாந்) என்றற்போலே. [உம்மை] - இரந்தார் காரியம் செய்தன்றி நிற்க மாட்டாத வங்களை. [யான்] - அவனுடைய முதலிரப்பப்போலேகாணுமிவளதும். [யானிரந்தேன்] - அவன்தானிரக்க விருக்குமவளிறே. இவள் பக்கலிலே தாழ்நிப்பான

பத்தாம்பாட்டு.—வேறுகொண்டு இய்யாதி. “வண்டினங்காள், என்னையுள்ளென்மின்கள்” என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்களை இய்யாதி. “உளன்” என்றதுக்கர்த்தம் - உண்டாயிருக்கிறுள்ளென்றிறே; இது வெறுமனே சொல்லக்கூடாமையாலே, அவன் “இல்லை” என்று நினைத்தாளுகவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி - ஸத்தையுமில்லையென்றிருப்பார் என்கிறார். அப்போது “என்னையும்” என்கிற உபஸ்தத்திக்கு - நிறந்தொடக்கமானவையிலாதவோபாதி ஸத் தையுமில்லையென்றத்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி - ஸத்தையுமில்லையென்றிருப்பார் என்கிறார். ஆளவந்தார்நிர்வாஹத்துக்கு, “உளன்” என்கிறபதத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு; * உபஸ்தத்திக்கும், “மாறில்போ” என்றதொடங்கி “ஏறுசேவகளுக்கு” என்கிறதற்கும் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, இவையிரண்டுக்கும் ஸ்வாரஸ்ய முண்டு; “உளன்” என்கிறபதத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லை.

“வேறுகொண்டு” என்றதற்கு - வ்யாவ்ருத்தமாகபுத்திபண்ணி. அதாவது - அல்லாத பகழிகளிற்காட்டில் விசேஷித்துகாரியம்செய்ய ஸமர்த்தமென்று நிர்வாகித்தென்றத்தம் விவகரித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - திக்குக்கள்தோறும் இய்யாதி. த்ருஷ்டாந்தாந்தம் - விசேஷண இய்யாதி. “விசேஷணதாஸாஸ்திரீ வொஹநுஜித்யுயுகுசுவாநு ஸஹிதவ்விநுஹரி பெருவெஹிபிரிதாபெயாஸ்யஸாமெ” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. அவனுடைய முதலிரப்பப் போலேயென்றது - “யஸ்யபூஸாஸுஃ” என்றிருக்கக்கடவவன், “வாநொஹிஸ்யு பூஸாஸுஃ” என்கிறதாற்போலே, ஸர்வாலும் ஆராய்க்கப்படும் பெருமையையுடைய விவளும் திரய்க்குக்களையிரக்கிறவிதவும் என்றபடி. அவன்தான்னை யிரக்கவிருக்கு மவளிறே யித்தையிரக்கிறுள்ளென்று தாற்பார்யாந்தம் - அவன்தான் இய்யாதி. இவளவனையிரக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அவனவனையிரக்குமோவென்ன - இவள்பக்கல் இய்யாதி. அவற்றிலுமிவை

வனாயிற்று. வேறுகொண்டிவற்றை யிரக்கவேண்டுவா னென்னென்னில்; அவற்றிலுமிவை பதஸ்த்தமாகையாலே; இன்னமொன்று - ஸஹோபீதியுமின்றிக்கே; வஜாயத்தேயிருந்து வார்த்தை சொல்லவும்வற்றே; “தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள்” என்றும் - அவ னுக்குத் தலையான த்ருஷ்டாந்தமாகவும் சொல்லுவதிவற்றையிறே. [வேறுகொண்டு உம்மை யானிரந்தேன்] - நம்மாசார்யர்கள் வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் த்வயத்தையே யாதரிக்குமாபோலே. இவைதான் ஷட்பதங்களுமே. [வேறி வண்டினங்காள்] - உங்க ளுக் கென்கார்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது. கலவியாலுண்டான வேறு பாட்டங்களும் வடிவிலே தோன்றுப்படியா யிருந்தது. வேறி - பரிமளம். பரிமளத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. தனித்துப்போனாலும் வழிக்கு பாடேயம் போந்திருந்ததீ. உடம்பை மோந்துகொண்டு போகவமைந்து காணுமிருக்கிறது இனங்காள் என்கையாலே - இவை தனக்குப் பிரிவில்லையிறே. “ஸவபுமநு” (ஸ்ர்வகந்த) என்கிற விஷயத்தோடே யிணைந்த விவளுக்கு இவற்றின்பரிமளங்கண்டு ஆசார்யப்படும்படி காணும்வாசனையுங்கூட மறந்தபடி: [தேநிரீர்ப்பம்பை] - இவ்வுரேல்லையைக் கழிந்தவாறே தெளிந்த பதார்த்தங் களையும் காண்கிறீர்களிறே. இவளிருந்தவிடத்தில் அடையக்கலங்கியிறே கிடக்கிறது. “உவதவொடிகாநடி” (உபதத்தோதகாநத்யு) “தாபார்த்தனுக்கு நீரிலே விழந் தால் தாபமாறும்” என்னு மிவ்வாசனையைக் கொண்டு, “ராமவிஸ்வேஷத்துக்கும் இது பரி

பதஸ்த்தமாகையாலேயென்றது - அந்தப்பகழிகளைப்பற்றவு மிவற்றுக்குக்காலதிகமாகையாலே என்ற படி; பதருதேகார்யம் செய்யுமதாசையாலே யென்றும், த்ருதீயதாற்பர்யம் - தேனுண்ணும் இத்தாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி ஒன்பதாந்திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு, “செங்கமலப்பூவில்” இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - மதுபாகம்பண்ணுகிற வண்டுகள்போல சுருண்டதிருக்குழல்களென்று. பங்கி - குழல். தலையானத்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரேஷ்டமான த்ருஷ்டாந்தமென்றும், தலையிருக்கு த்ருஷ்டாந்தமென் றும் அர்த்தத்தவயம். ஆக, இவற்றை யிரக்கைக்கு ஹேதுநாயம். “அவற்றிலுமிவை பதஸ்த்தம்” என்னுமதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - நம்மாசார்யர்கள் இத்தாதி. மூன்றிலுமென்றது - மூன்றையும்பற்ற வென்னுதல்; மூன்றிலும் திருமந்தரத்தையாதரிக்குமாபோலே யென்னதே. த்வயத்தையென்றது - த்வயம் திருமந்தரவிவரணமாகையாலே வ்யாபகமாகநினைத்தென்னுதல். இவற்றுக்கு த்வயஸாய்மெத் தாலேயென்ன - இவைதான் இத்தாதி. (ஷட்பதங்களும்) என்கிற சுஸுப்தம் - த்வயமும் ஷட்பத மென்கிறத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. “இனங்காள்” என்றதுக்குலாவம் - உங்களுக்கு இத் தாதி. அதாவது - நான் உம்மீடையையிருக்க உங்களுக்கு ஹோகம் ரவியாணையாலே, என்காரியம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதென்றபடி. “வேறி” என்றதுக்குலாவம் - கலவியால் இத்தாதி. “வேறி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - தனித்து இத்தாதி. விவரணம் - உடம்பை இத்தாதி. “தனித்துப்போனாலும்” என்பானென், விஸ்வேஷமில்லையோவென்ன - இனங்காள் இத்தாதி. தனக்கும் “ஸவபுமநு” என்கிறவனோடே கலந்தமந்தமுண்டே, அதைமோந்துகொண்டு தரித் திருந்தாலோவென்ன - ஸவபுமநு இத்தாதி. “தெளிந்தநீரையுடையபம்பை” என்றதுக்குஹார்த்த லாவம் - இவ்வுரேல்லையை இத்தாதி. “இவ்வுரேல்லையைக்கழிந்தவாறே” என்கைக்கு, தானிருக் கிறவிடம் அப்படி யிருக்கவல்லையோவென்ன - இவளிருந்த இத்தாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - உவதவ இத்தாதி. “உவதவொடிகாநடி” வவ்வாநிலாராவலிவாபரிஸுஷ்வவா ஸாநிவநாநுஸவநாநிவ.” “உவதவொடிகா” என்றதுக்கு - “ஸவீவெவித வொடிகா” என்றர்த்தமாகையாலே, கலையிலுங்கூட என்கிறார். “வவ்வாநிலாராவலிவ - உவதவொடிகாநி” இத்தய்வயம். நிலைநீர்தான்குளிரவற்றோவென்றது - ஆற்றநீரோகிற தாசையாலே சுடக்கூடும், இது மேற்சுட்டாலும் உன்குளிர்த்திருக்கும் ஆகையாலே, தாபமாறமென்று

ஹாரமாமோ' என்று ஜலத்திலே விழுவதாகக் கொண்டுசெல்ல, கறையிலுங்கடக்கிட்ட வரிதாயிருந்தது. "நிலைநீர்கள் தான் குளிரவற்றே" என்று பார்த்தார்கள், அவையுமப்படியேயா யிருந்தன. **வலுலாநிலாநாஹிவ**" (பல்வலாநிலாநாஹிவ) வருகுகளோடு வலிஷ்டாதிக்களோடு வாசியற அழியுமாபோலே. இப்படியே யிறே யிவளிருக்கிறவிடம். [வடபாலைத் திருவண்வண்ணீர்] - வடபாலை - வடபார்வத்திலே. ஊருமாறுமின்னப்ர தேசத்தே யென்னுமிடம் நெஞ்சிலேபட்டுக் கிடக்கிறபடிகாணும் இவர்க்கு. கடலுக்குத் தென்பாலிருக்கிற பிராட்டியைப்போலேயா யிற்றிவளிருக்கிற விருப்பு. [மாறில் இத்தாதி] அறிவிப்பார் தாழ்வே; பின்பு விரோதியேன்று கிடப்பதோன்றில்லை. [மாறில்போரரசர்கள்] - வீரப்பாட்டுக்குத் தலையான சக்ரவர்த்தி திருமகனார் "நமக்கு இவனெதிரியாகப்போரும்" என்று மதிக்கும்படியாகப் பிறந்த பையல். வரபலபுஜபலங்களாலே யெதிரில்லாத போரையுடைய ராவணனையும், அவன் தனக்கரணை இட்டமதினையும் துகளாம்படியழியச்செய்து ஹ்ருஷ்டராயிருக்கிற. [ஏறுசேவகனர்க்கு]-(+எங்குமோர்பேர்பட்ட ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடையவர்க்கு. [உகந்த] "ருஷிகள் குடியிருப்பப்பெற்றோம், பிராட்டியோடே கூடப்பெற்றோம், லங்கையை லிபிஷணவிதேயமாகப்பெற்றோம்" என்று உகந்த). அல்பம் வரவதாழ்த்த தென்னா, எதிரிகள் மதித்துமேலெழுத்திட்ட வீரப்பாட்டுக்குக் குறைசொல்ல வொண்ணா திறே. "**நமயாநாரஸுமஸுமத**" (ரதசர்யாஸுமஸுமத) என்று வீரர்கள் கொண்டாடினவீரமிறே. [என்னையுமுள்ளென்மின்களே] - இன்னமும் நோவுபடுகிறருண்டென்று சொல்லுங்கோள். ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி "இத்தலையைப் பிரிந்தாரி லிருப்பாரில்லை" என்றிருக்கையாலே வாராதோழிந்தா ரத்தனை, இத்தலையில் ஸத்தையுள்ளமையை யறிவியுங்கோள்" என்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "அழகிது; ஆகிலும், 'இன்றியமையாமை" என்று தமிழரதோரு ப்ரவாத முண்டு; அதாகிறது - ஒருதலையுண்டானாலொரு தலையின்றிக்கே யிராது; இரண்டு தலையு முண்டாதல், இரண்டுதலையு மின்றிக்கே யோழித வித்தனையாயிற்று. அதில், தாமுளராகையாலே இத்தலையுமுண்டென்கை நிச்சிதம்; ஆனபின்பு, ப்ரதிகுலித்தானாகக் கிழங்கேடுத் பார்த்தார்கள் என்றபடி. அவையுமப்படியேயாயிருந்தனவென்றது - ஆதித்யகிரணங்களாலன்றிக்கே, தனக்கே ராமலிஹத்தால் வந்த தாபமாகையாலே எங்குமொக்கச் சுட்டிருந்தனவென்றபடி. "**வாராஹி**" என்றதே, "**வலுலாநி**" என்றதுக்குஹாவம்-வருகுகளோடு இத்தாதி. இத்தால்-உத்த்ருஷ்டரான வலிஷ்டாதிக்களோடு, அபக்ருஷ்டமான வருகுகளோடு வாசியற ராமலிஹத்தால் வந்ததாபம்ஸமாயிருக்குமாபோலே;சிறுகுழிகளோடுபெரியகுழிகளோடுவாசியறராமலிஸ்லேஷத்தாலே யழிந்ததென்கை இவருடைய ஸார்வஜ்ஞ்ய விஷயமாக வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு-ஊருமாரும் இத்தாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே ஹாவம் - அறிவிப்பார் இத்தாதி. "மாறில்போரரசர்கள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - வீரப்பாட்டுக்கு இத்தாதி. "மாறில்போர்" என்றதுசுக்கர்த்தம் - வராவல இத்தாதி. ஏறுசேவகனர்க்கு-ஸத்ருகோஷ்டியிலும் ஏறும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடையவர்க்கென்றபடி. "உகந்த" என்றது - "ருஷிகள் குடியிருப்பப்பெற்றோம், பிராட்டியோடேகூடப்பெற்றோம், லங்கைவிஷ்ணுனை விதேயமாகப்பெற்றது" என்றகந்தஎன்றபடி. மாற - எதிர். "கடியன் கொடியன்" என்று - அவனை வெறுக்கிறவின், இங்கே "ஏறுசேவகனார்" என்றகொண்டுகிற தென்னென்ன - அல்பம் இத்தாதி. அப்படி மேலெழுத்திட்டார்களோவென்ன - **நமயாநாரஸுமஸுமத** இத்தாதி "**மஜஸநெஸபுஷெ வராயயபுலாஸு ஸஸுத**; **யநு-வெபுஷெவநிராக**; **வித்யுஸிஸ்ரு-விஷணொத**" இதி பாலகாண்டே ஸஸுத; - ஸத்ருஸம்மதமான வீரத்தை

பதினேராம் பாட்டு.

(50)

இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார் - அப்பயஸிக்கவல்லவர்கள், மின்-மின்போலே ஸ்ப்புரிக்கிற, இடையவர்க்கு-மத்யாவயவத்தை யுடையவர்களுக்கு, மதனர்-மதந்நேறுவாவர். இத்தால் - ப்ரமாணஸாரீரத்தில் மத்யமாவயவஸ்த்த மாண அநந்யஸாணத்வ ஓளஜ்வல்யத்தையுடைய ஹமவதர்க்கு ஹர்ஷ்நேறு துவாவரென்று கருத்து. இது, கவித் துறை.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தும் வல்லவர்கள், காமிகிகளுக்கு காழுகர் ஹோக் யராமாபோலே, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார்.

[மின்கொள் சேர்புரிநூற்குறளாய்] - மின்னைவென்று ஸ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான சேர்த்தியையுடைத்தான திருபஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநாய். [அகல்ஞாலம்கொண்ட] - விநீதமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவைக்காட்டி யிசைவித்து, பூமிப்பரப்பைத் தன் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்ட. [வன்கள்வன்] - தன்னுடைமையை யவனதாக்கி அவனத்தானும்படி பண்ணின மஹாவஞ்சகன் திருவடிகளிலே. வாமநவ்ருத்தாந்தகதநம் - மின்னிடைய மடவாருக்காகத் தோற்றுகிற தோற்றரவுக்கு ஸூசகம். இதில் பிறந்த ப்ரணயரோஷம் மின்னிடைய மடவாராகைக்கு வாமநனுவந்து தோன்றக் கிழக்குவெனத்தபடி. மஹாபலியை யர்த்தியாய்ச்சென்று வஞ்சித்துப் பூமிப் பரப்பையுடையத் தன் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டாற்போலே யாயிற்று ப்ரணய கோபத்தாலே “அல்லோம்” என்றவர்களைத் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டபடி. [பண்கொளாயிரம்] - “சுழம்பிரம்புகொண்டது” என்னுமாபோலே, பண்மிசுந்திருக்கை. [இன்கொள்பாடல்]-“வாரொடுமெயெய்யுயாஸு” என்கிறபடியே இயலுமிசையுமினிதா யிருக்கை. [வல்லார்] - இத்தையப்பயஸிக்கவல்லவர்கள். [மதனர்மின்னிடையவர்க்கே]-மின்னிடையவர்க்கு மதனர் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாமாபோலே, இவர் தூதுவிகிற விஷயத் துக்கு ஹோக்யராவர். “அற்பசாரங்க எவைசவைத் தகன்றெழிந்தேன்”, “தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன்” என்று விஷயப் பராவண்யம் விராஸுப் பராயமென்னுமவர், இத்தையுத்தேய்யமாகச் சொல்லாரிநே. ஸர்வதாஸாயமுள்ளவிடத்தில் அது தன் னையே சொல்லக்கடவது.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள், காமிகிகளுக்கு காழுகர் ஹோக்யமாமாபோலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார்.

[மின்கொள் சேர்புரிநூற்குறளாய்] - மின்னைவென்று ஸ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான சேர்த்தியையுடைய திருபஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநாய். இப்போதிது சொல்லுகிறது - அவன் ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொடுக்கும்படி விநீதவேஷத்தோடே போய்ப் புக்கபடி. “பகற்கண்டேன்” என்கிற தோற்றரவுக்குக் கிழக்குவென்கிறபடி.

நிகமம் - மின்கொள் இத்தாதி. “இவைபத்தும் வல்லார் மதனர் மின்னிடையவர்க்கு” என்கிறபதங்களைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் இத்தாதி.

ஸுப்தார்த்தம் - மின்னை இத்தாதி. கொள்கை - க்ரவிக்கை. மஹாபலிபக்கலிலே யகல் ஞாலம்கொள்கைப் பார்க்கிறவிடத்திலே திருபஜ்ஞோபவீதத்தைச்சொல்லுகிறதுக்குறாவம் - இப்போது இத்தாதி. அதாவது - மஹாபலியைப்போலே யிவனையும் ஸர்வஸ்வபஹாரம் பண்ண அவன்புக்க படி யென்று இதுக்கு ஹார்த்தபாவம். * மின்னிடைய மடவாராஸங்கமாக வாமனைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - பகற்கண்டேன் இத்தாதி. அதாவது - * மின்னிடைய மடவாரில் தோற்றரவுக்கு உபகா

தூதுவினேகக்குங்கூட ஸக்தனல்லாதமை தோற்ற இரப்பாளனாய், இத்தலையைப் பிரிந்து வந்த சிரும்புதலேல்லாம் வடிவிலேதோற்ற நின்றபடி. [அகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள் வனடிமேல்] - பூமிப்பரப்படங்கவ் அவனுக்கொன்றும் தோங்காதபடி அபஹரித்த மஹா வஞ்சகன் திருவடிகளிலே. * மின்னிடைமடவார்க்குக் கீழ்க்குவெளுக்கிறபடி; அதாவது மஹாஸலியினுடைய துர்மாநத்தைப்போக்கி ஒன்றோழியாமல் கைக்கொண்டாற்போலே, ப்ரணயரோஷத்தாலேவந்த இவளுடைய அலிமாநத்தைப் போக்கிச் சேரவிட்டுக் கொண்டபடி. எதிரியாய் வந்தவனுடைய துர்மாநத்தைப் போக்கினுப்போலன்றிறே ப்ரணயிரியுடைய மாநம். அதுஅழிக்கலாம், இதுஅழிக்கவொண்ணாதே. நிர்விஷயமாகக் கோ பிக்கிறவர்கள் இலக்குப்பெற்றால் மிகைக்குமத்தனையிறே. அவன் ஸந்ரிதியிலு மழியாத தோன்றிறேயிது. (குருகூரித்யாதி) [பண்கொளாயிரம்] - “ஈழம்பிரம்புகொண்டது” என்னு மாபோலே பண்ணைமீக்கிருக்கை. [இன்கொள்பாடல்வல்லார்] - இனிதான பாடலை வல்லார். இதுக்குமலஸ்ருதி வேண்டாகாணும்; இதுதன்னையே யினிதாகச்சொல்லவமையும. [மதனர்மின்னிடையவர்க்கே] - காமிரிகளுக்குக்காமுகரேவ்வளவு, இத்தை யபி கரிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவ்வளவாவார்; இங்ஙனன்றாகில், “பலநீ காட்டிப்பப்போயோ,” “புறத்திட்டின்னங் கேடுப்போயோ” என்று சொல்லுகிற விவர், ஸ்த்ரீகளுக்கு ஹோக்யராவரென்கிறாரன்றே; காமிரிகளுக்குக் காமுகரைப்போலே அலிமத விஷயத்துக்கு ஹோக்யராவரென்கிறார்; காலேச் சொல்லப்படுத்தத் தாமதரையைச் சொல்லா

மித்தபடிசொல்லுகிறதென்று கருத்து. “மின்கொள்சேர்புரிநூல்குறளாய்” என்கிற பதத்வயத் துக்கும் ஹார்த்தபாவம் - தூதுவினேகக்கும் இத்தயாதி. சிரும்புதல் - ஸங்கோயம்: வடிவில் கார்ப்பய மித்யர்த்தஃ. * மின்னிடைமடவாராஸந்ரமானவிடத்திலே “வன்கள்வன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - மின்னிடை இத்தயாதி. “அகல்ஞாலங்கொண்ட” என்கிறவிது - இவளுடைய துர்மாநத்தைப்போக்கி இவளோடே ஸம்ஸலேஷித்தமைக்கு ந்யோதகமென்கிறார் - அதாவதுமஹாபலி இத்தயாதி. அபிலே யினுடைய வபிமாநத்தைப்போக்கினதுக்கு எதிரியினுடைய வபிமாநத்தைப்போக்கினது த்ருஷ்டாந்த மாகமாட்டாதேயென்ன?—அதிலுமதிகமென்கிறார் - எதிரியாய் இத்தயாதி. இதுஅதிகமானபடி வெங் றெனெயென்ன - அதுஅழிக்கலாம் இத்தயாதி. அழிக்கவொண்ணாதென்கிறதென், முகங்காட்டினு லபி மாநமழியாதே வென்ன - நிர்விஷயமாக இத்தயாதி. அதாவது - ப்ரணயரோஷத்தினுடைய உபக்ர மாவஸ்த்தையிலே போனாற்போமித்தனையல்லது, அதுமுற்றினால் முகங்காட்டினுலும் போகாது; அதிஸயிக்குமென்றபடி. விவரணம் - அவள்ஸந்ந்தியிலும் இத்தயாதி. பண் - காமம். ஈழம் - த்விபவிஸேஷம். பிரம்புகொண்ட தென்கையாவது - பிரம்புமிகுந்ததென்னக. ‘இன்கொள்’ என்ற வினிமைக்குபாவம் - இதுகீழ் இத்தயாதி. அவதாரிகாநுகுணமாகவர்த்தம் - காமநீகளுக்கு இத்தயாதி. அவதாரிகைக்குச்சேர; ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உவ்வளவாவார்) என்று கூட்டுவது. இருந்தபடியே யர்த்தமரனாலோவென்ன - இங்ஙனன்றாகில் இத்தயாதி. என்கிறு மன்றேயென்றது - ஸ்த்ரீகளுக்கு போக்யராவரென்கிறு ரென்னக்கூடாதிதே என்றபடி. அபிமத விஷயமென்றது - ஈஸ்வரனையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும். ஆனால், மதனர்போலென்னாதே, “மத னர்” என்கிறதென்னென்ன; பரிஹாரம் - காலேச்சொல்லப்படுக்கியாதிவாக்யத்யாயம். சொல்லாநின்ற திறே - “தாவிலைவபங்கொண்ட” என்கிறவிடத்திலேயென்றபடி. அங்குத் தான்சொல்லுகை க்கு கருத்தேதென்ன - வலிவடூர இத்தயாதி. “தாமதரையன்னபொன்றாடி” என்று - தாமரைப் பூப்போலே என்கிறவிடங்களுமுண்டே என்ன - அதுபோலஎன்றும் இத்தயாதி. மின்கொள்சேர்

நின்றதே; ஸர்வதாஸத்ருஸமானவற்றுக்கு உபமாநந்தன்னையே சொல்லக்கடவது ;
“அதுபோல” என்றும் “அதுதான்” என்றும் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

இத்பார்ப்ப, பண்கொளாயிரத்தன் - திருவண்வண்ணீர்வீஷபமாயிருக்கிற - இவைபத்துமான - இன்
கொன்பாடல்வல்லார் மின்னிடையவர்க்கு - மதனரென்றவயம். மதனர் - காமுகர். (கக)

தர்வீடோபநிஷத்ஸங்கதி.—“சூடுஷுதாஷஷுஸகவஸ்யு ஸேநிஸ
யாதெபாநாஸீஸிராயிரியிமஜ்ஜிஜாஷவஸ்யு । கவபாஹரிங்கிவி வகூழிவிநி
கடுஸெ ராவநுநகூணஸஜீகூஷிவொயயது ॥”

தர்வீடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.— வகி க்வா^ஸதா^ஸரி^ஸவா^ஸவி^ஸ
தி ஸவிதயாவி ஷிஷுஸாபாகா ஷிஷுஸா^ஸரி^ஸதகா^ஸனா யுததா^ஸவிதயா
நிரா^ஸயி^ஸவா^ஸகி । ரகா^ஸவா^ஸவி^ஸவா^ஸயு^ஸம^ஸகி^ஸய^ஸதயா^ஸஸ^ஸர^ஸவி^ஸ
ஸெ^ஸவெ^ஸ ரகா^ஸய^ஸவா^ஸயு^ஸம^ஸகி^ஸய^ஸதயா^ஸஸ^ஸர^ஸவி^ஸ ॥

திருவாய்மொழி } வைகல்திருவண்வண்ணீர் வைகுமிராம னுக்கென்
நூற்றந்தாதி. } செய்கைதனைப் புள்ளினங்காள்! செப்புமென—கைகழிந்த
காதலுடன்று துவிடுங் காரிமாறன்கழலே
மேதினியீர்! நீர்வணங்குமின்.

ஆழ்வர்திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமானுர்திருவடிகளேசரணம், சீயர்திருவடிகளேசரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார்: ப்ரவேஸும்.

ஆ.—(மின்னிடைமடவார்கள்.) “இப்படி தன்னை நான் நெடுங்காலம் விஸ்வலேஷித்திருக்கச்செய்தேயும் தூதப்ரேஷணம் பண்ணச் செய்தேயும் எம்பெருமான் எழுந்தருளாதொழிகிறது என்னுடைய நிகர்ஷாதுஸந்தாநத்தாலே யென்னை யுபேக்ஷித்து, அவர்கள்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிரியத்தாலே அவர்களைவிஸ்வலேஷிக்கில் யரிக்கமாட்டாமை யாலே” என்று நிர்ஸயித்து அத்யந்த மவஸந்நையாய் ப்ரணயகோப யுக்தையுமாய், அந்த ப்ரணயகோபத்தாலே தோழிமாரோடும் கிளிகள்பூவைகளென்றுள்ள தன்னுடைய லீலோபகரணங்களோடுங்கூட, “இனிநாம்அவன்வந்தாலும் அவனைக் கடாஷிக்கவுங் கடவேமல்லோம்” என்று சமயமிட்டுக்கொண்டு, அவனெழுந்தருளினாலும் வந்தணுக வொண்ணாததொருபடி யநபிபவநீயையாயிருக்க; எம்பெருமானும் இவனைப் பிரிந்த நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே அத்யந்த மவஸந்நயுவந்து, இவளுடைய தோழிமா ரநபிபவநீயைகளாயிருக்கையாலே அவர்களைச் சென்றணுகி அவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு இவளுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்வாபராயத்தைக்ஷமிப்பித்து ஸம்ஸ்லேஷித்து யாரணம்பண்ணுதல், தன் திருநாமங்களைக்கற்பித்து வளர்த்த இவளுடையகிளிகள் பூவைகளென்றுள்ள லீலோபகரணங்களினுடைய வநபிபவநீயதையாலே அவற்றைச் சென்றெடுத்துத் தன் திருநாமங்களைச்சொல்லுவித்து அவைசொல்லக்கேட் டாஸ்வஸித் தல், இப்பிராட்டி தன்னுடைய அநபிபவநீயதையாலே இவளை வந்தணுகி யிவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து யாரணம்பண்ணுதல் செய்யப்பெறுமையாலே ஆத்மயாரணக்ஷமனன் றியே, ஆத்மயாரணர்த்தமாக, ஸ்வஸம்ஸ்பர்ஸவிஸம்வாதாக்ஷமமான இவளுடையபந்து கழல்களென்ற அசேதநமான லீலோபகரணங்களையெடுத்து அவற்றை ஸர்வகாத்ரங்களா லும் ஸ்பர்ஸித்தும் ப்ரேக்ஷணம்பண்ணியு மாஸ்வஸித்து லப்தாத்மயாரணனாயிருந்த விவனை யபாங்கவீக்ஷணத்தாலே பார்த்து;

ஓ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், மாசுதசோதி* தொடங்கி வைகல்புங் கழிவாயகப்பட வ்யஸநபரம்பரையாலே மிகவும்கோவுபட்டு, ஓராஸ்வாஸம் பெறுதேயிருக் கிற இப்பிராட்டி, “இனி அவன்வரிலும், அவனோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம் விஸ்வலேஷாந்த மாயல்லதிராது; இனி, ஸம்ஸ்லேஷித்து மீளவும்விஸ்வலேஷித்து துஃகபரம்பரைகளை யதலுவிப்பதிற்காட்டில் ஸம்ஸ்லேஷியாதொழியவேமுடிதும்: முடியவே இந்த விஸ்வலேஷதுஃக மதலுவிபாதொழியலாம்” என்று, ப்ரணயரோஷத்தாலேதுணிந்து, “நாமிங் னன் இலையகலப்படுக்க, அவன்றன் வாராநின்றோ” என்று சிந்தித்து, “நான்தன்னை விஸ்வலேஷித்து நெடுங்காலம் துஃகப்படுகையாலும், களித்து ஸரணம்புகிலும் பொறுக்க மாட்டாத தன்திருவடிகளிலே பெரியவார்த்தையோடே நாலுப்ரயோகம் ஸரணம் புகுகை யாலும், மிகவுமாற்றாமையோடே திருவண்வண்ணிலே ஐ-உதப்ரேஷணம் பண்ணுகை யாலும், அவன்வரவை ஸ-உசிப்பிக்கிற நன்னிமித்தங்களாலும், அவன்றன் நமக்குஅநலி மதமாயிருக்கப் போனும்போலே தன்வரவு அநிஷ்டமாயிருக்க வருவானொருவனாகை யாலும், நம்முடைய பாக்யவைகல்யத்தாலும் அவன் வரவுதப்பாது” என்று பார்த்து,

தங்களுடைய லீலோத்யானத்திலே யதிமனோஹரமாயிருப்பதொரு மண்டபத்திலே எம் பெருமானுக்குத் தங்கள்பக்கல் வந்தனுகவொட்டாதபடி அநாதரமாகிற கன்மதீனையிட்டுக் கொண்டு, தன்னுடைய கிளிதொடக்கமான லீலோபகரணங்களையும் அவனுக்கெட்டாதபடி பண்ணிக்கொண்டு, தோழிமாறும் தானும் கழகமாகவிருந்து, “அவன் வந்தாலும் அவனைக்கடாஷித்தல் அவனோடு ஸம்பாஷித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம்; அவனோடே விஸ்வலேஷித்துப் பட்ட வ்யஸநந்தீர அவனெதிரே முடியவேணும்” என்னும் மனோராயத்தோடே அந்யபரைகளைப்போலே யிருக்க; “வேறுகொண்டும்மை யானிரந்தேன்” என்று கூப்பிட்ட பிராட்டியுடைய த்வநியைக்கேட்டு, த்ரௌபதியை துஸ்யாஸனாதிசுள் ஸலையிலே நலியா நிற்க அவள் “போவிந்த” என்று கூப்பிட்ட ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டாற்போலேயும், ஸரதஸ்பகதரான ஸ்ரீஹ்நமர் ஈசையைய அதுஸந்யித்த போதுபோலேயும் மிகவும் கலங்கின எம்பெருமான், “நம்மைப் பிரிந்தவள் இங்கனே நோவுபட நாமுதவப்பெறுதொழிவதே, நமக்குப் பும்ஸ்த்வமாவதென்?” என்று லஜ்ஜாலயங்களினாலே விஹ்வலனாய் மிகவும் விந்நனயக்கொண்டு, இவளோடே ஸம்ஸ்வலேஷித்தல்லது யரிக்கமாட்டாதானாய் இவளிருந்தவிடத்துக்கு அஃஹிப்ரகரஷ்டமாகவந்து, இவள் ப்ரணயகோபத்தாலே அணுகவொண்ணாதபடியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு, “ஸாபராயரான நாம் அநலிமததஸையிலே கண்காண நேரேசென்று இசைவின்றிக்கே மேல்வழில், ம்ருதுப்ரக்ருதியாகையாலே மாந்தும்; ஆனபின்பு இவளுடைய ஹ்ருதயகாலஷ்யத்தைப்போக்கி ஸம்ஸ்வலேஷித்து இவளையும் யரிப்பித்து நாமுமுனோமாம் விரகேதோ?” என்று நிரூபித்து, “ஸுஸு-ராத-ஸுரணள மாலு” என்னும்படியாலே அதுவர்த்தித்துத் திருத்திக்கொள்ளுகிறோம்” என்றொருபடி நிலைநின்று, தன் திருமேனியோடு ஷ்கல்பிக்கலாயிருப்பதொரு சோலையினுள்ளிட்டு அவனுக்கும் தோழிமார்க்கும் தெரியாதபடி ப்ரத்யாஸநமாகச்சென்று, அவர்களைக் காணப்பெறுதேவிடாய்த்த தன் திருக்கண்களாரளவும் நின்று கண்டருளி; இப்பிராட்டியுடையவும் தோழிமாருடையவும் ஆலோகாலாபாதிகளைப் பெருமையாலும், இவளுடைய லீலோபகரணமான கிளிபூவைகளுடைய ஸம்ஸ்பர்ஸமதுராலாபஸ்ரவணங்களைப் பெற்று ஆத்மபுரணம் பண்ணப்பெறுமையாலும், இப்பிராட்டி தன்னிற்காட்டிலும் தன்பக்கலிலே பரிவுடைத்தாகையாலே தனக்கிவளோட்டை ஸம்ஸ்வலேஷித்துக்குப்புருஷகாரமாகினைத்த தோழிமாருள்ளிட்டபரிஜனமும்இவள்தன்னிற்காட்டிலும்வைமுக்யம்பண்ணி யிருக்கையாலும், “க்ஷணேவி தெயஜிரஹொதிஃஸுஹு” என்னும் கணக்காலே க்ஷணகாலமும் எம்பெருமான் தனக்கிவளையொழியத் தரிப்பரிதாய்ச் செல்லாநிற்க; இப்பிராட்டியும் தோழிமாறும் “ஸொஹயந்நக்ஷாரணஸு” என்னுமாபோலே அவனுடைய ஸௌந்தர்யதரங்கங்களாலே தாங்களிருந்த வுத்யாநமெல்லாம் மயிர்கழுத்துச் சாயலாகையாலும், ஆலாங்கட்டிபோலேயும் வர்ஷபாரைபோலேயும் அவனுடைய கடாக்ஷங்கள் தங்கள்மேலே நிரந்தரமாகப்பட்டதினாலே புளகிதகாத்ரைகளாகையாலும், அவனை “ப்ரத்யாஸன்ன” என்றறிந்து ப்ரணயகோபமறமிக்கு, அவன்பக்கல் வராஜூவிகளாயிருக்க; அவனும் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் தன்னுடைய ஆற்றமையையுமாவிக் கரித்துண்டல்தீர்த்து இப்பிராட்டியோடே ஸம்ஸ்வலேஷித்து முடிக்கிறான்.

ப — இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், “இப்படி வடகோபஜ்ஞமாகவாப்ர யிக்க வுத்தோகித்தவர், அநாதிகாலம் ஸ்வத்வேஷத்தாலே விமுடிரான தம்மை ஈஸ் வரன் ஸ்வயத்தந்தாலே யபிமுகராக்கிக்கொண்டபடியை யாராய்ந்து; இந்த அபிமுகீ கரணத்துக்கடியான வவனுடைய விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவ யவஸோபையையும், அக்ஷோப்யக்ஷோபசத்வத்தையும், அவயடிதவடநா ஸாமர்த்யத் தையும், ஆபுரிதகார்யார்த்தமான பரிகரவத்தையையும், ஸர்வலோக நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆபுரிதஸம்ரக்ஷணத்தி லத்யந்தாபிரிவிஸேஸத்தையும், அதிசுயிதஜ்ஞாநதையையும், அபிமததமமான முகஸோபையையும், அகிலப்ரகாரரக்ஷணத்தையு மறுவந்தித்து; இந்த ஸ்வலாவஸேஷங்களாலே, ஸ்வரூபார்விதமன்றியே தமக்குவந்தேறியான வை முக்யத்தைக்கழித்து அபிமுகீகரித்துக்கொண்ட ஆகாரத்தை, ப்ரணயரோஷத்தாலே விமுடையாய் “அவன்வந்தாலும் முகங்கொடேன்” என்று தோழிமாரோடேகூட லீலா ப்ரஸங்கத்தாலே அந்யபரதா ஸ்வனைபண்ணியிருக்கிற கோபிசையை யநுபித்து ஊடல் தீர்த்து ஆபிமுக்யம்பண்ணுவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்த ஆகாரமாகிற அந்யாப தேசத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், மாசறுசோதிதொடங்கி * வைகல் பூங்கழிவாயளவும் வர வ்யஸநபரம்பரையாலே நோவுபட்டு ஓராஸ்வாஸமும் பெறுதே யிருக்கிறவிகள், “நெடுநாள் விஸ்லேஷத்தாலே நோவுபடுகையாலும், களித்து ஸரணம் புகுரிலும் பொறுக்கமாட்டாதவன் திருவடிகளிலே நாலுப்ரயோகம் ஆர்த்தியோடே ஸர ணம் புகுகையாலும், தூதுவிகையாலும், அவன் வரவை ஸாக்ஷிப்பிக்கிற நிமித்தங்களாலும், தனக்கநபிமதமாயிருக்கப் போனாப்போலே தன் வரவு அநிஷ்டமாயிருக்க வருவா நெருவனுகையாலும், நம்முடைய லாக்யவைகல்யத்தாலும் வரவு தப்பாது” என்று நிர்ஸயித்து, “வந்தாலும் அவனோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம் விஸ்லேஷார்தமாயல்லதிராது; இன்னம் ஸம்ஸ்லேஷித்து துஃகபரம்பரைகளை அனுவிப்பதிற்காட்டில் முகம்பழகின வாற்றாமையோடே அவன் கண்முகப்பே முடிந்துபோகை நன்று” என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலே நிர்ஸயித்து, தன்னுடைய லீலோத்யாநத்திலே மனோஹரமாயிருப்ப தொரு மண்டபத்திலே அவனுக்குக்கிட்டவொண்ணாதபடி அநாதரமாகிற கன்மதினே யிட்டு அந்யபரைகளைப்போலே தோழிமாரும் தானும் கழகமாகவிருந்து, கீளி தொடக்கமானதன்னுடைய லீலோபகரணங்களையும் அவனுக்கெட்டாதபடி யொருங்க விட்டிருக்க; “வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன்” என்று கூப்பிட்ட த்வநியைக் கேட்டு, த்ரௌபதியினுடைய ஆர்த்தத்வநியைக்கேட்டபோது போலேயும் ஆனையி னுடைய ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டபோதுபோலேயும் ஸரதல்பகதரான ஸ்ரீலீஷ்மரை யதுஸந்ரூபத்தபோது போலேயும் மிகவும் கலங்கி, “நம்மைப்பிரிந்திவன் நோவுபட, நாம் உத வப்பெறுதொழிவதே!” என்று லஜ்ஜாபயவிஹ்வலனயக்கொண்டு, இவளோடே கலந் தல்லது யுரிக்கமாட்டாதவனாய் இவளிருந்த விடத்துக்கு அதுரணிப்ரக்ருஷ்டமாக வந்து, இவள் ப்ரணயகோபத்தாலே அணுகவொண்ண திருக்கிறபடியைக்கண்டு, “ஸாப ராபரான நாம் அநபிமததசையிலே யிசைவின் றிக்கேயிருக்கக் கண்காணச்சென்று மேல் விழில், ம்ருதுப்ரக்ருகியாகையாலே மாந்தும்; ஆகையாலே ‘ஸுலா தாஸுரணள மாஸி’ என்னும்படியாலே யதுவர்த்திது இவளுடைய ஹ்ருதயகாலுஷ்யத்தைப் போக்கிக் கலக்க

வேணும்” என்று பார்த்து தன் திருமேனியோடே விகலிக்கலாவதொரு சோலையினுள் ளிட்டு அவனுக்கும் தோழிமாருக்கும் தெரியாதபடி கிட்டச்சென்று கண்களாலே விடாய் கெடுமளவும் நின்று கண்டு; இவளுடைய ஆலோகாலாபாதிகள் பெற்று ஆத்மபூரணம் பண்ணப்பெறுமையாலும், இவளோட்டை கலவிக்கு புருஷகாரமாக நினைத்ததோழி மாறும்இவளிற்காட்டில் விழுபைகளாகையாலும், “கூணெவிதெயலிரஹோகிஷுஸ ஹு” என்று கூணமாத்ரமுவிவர்களைப்பொழியத் தரிப்பரிதாய்ச் செல்லாநிற்க; தோழி மாறும்இவளும்“பொஹயநுடிண்காரணபூ” என்னுமாபோலே அவன்வடிவழகாலே உத்யானமெல்லாம் மயிர்கழுத்துச்சாயலாகையாலும், ஆலாங்கட்டிபோலேயும் வர்ஷ யாரைபோலேயும் அவன் கடாசூத் தங்கள் மேலே நிரந்தரமாகப்பட்டதினாலே புளகித காத்தகளாகையாலும் “பூதூலாஸன்” என்றறிந்து ப்ரணயகோபம் மிக்கு முகங்களை மாறவைத்திருக்க, அவனும் தன் ஸௌந்தர்யாதிகளையும் தன்னாற்றாமையையும் ஆவிஷ் கரித்து ஊடல்தீர்த்து இவர்களோடே கலந்து பொருந்தினாயிருக்கிறது.

நடு.—இவ்வாழ்வாராகிருர், ஸம்ஸாரபயத்தாலும் லகவத் ப்ராவண்யத்தாலும் கைங்கர்யருசியாலும் வ்யதிரேகத்தில் யரியாமையாலும், லகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தா ரேல்லாருடைய படியு முடையரா யிருப்பர். “பொய்நின்றஞானமும் பொல்லாவோழுக்கு மழுக்குடம்பும்” என்கையாலே வஜர்படியுண்டென்னவுமாயிருந் தது; “இந்நின்றநீர்மையினியாமுறமை” என்கொண்டு - அதுபொருந்தாதபடியிருக்கையாலே; முமுகசூக்கள்படியுமாயிருந்தது, “வழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டோம்” என்று- கைங்கர்யத்தாலல்லது தேஹயாத்நா செல்லாமையாலே, முக்தர்படியுண்டென்னலாயிருந்தது; “நின்னலாலிலேன்காண்” என்று - அதுதான் ஸத்தாப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே நித்யரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது; ப்ரணயரோஷத்தாலே யூகையாலே பிராட்டி மாரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது. “விஷுநாவடிசொலீரெய்வொலவத்ய

ப்ர.—மின்னிடைமடவார் பூவெஸெ, லவெஹெ, “விஷுநாவடிசொலீரெய்வொலவத்யபிவீஸு: || கஅ ||

மின்னிடைமடவார்ப்ரவேஸே, இப்படி கீழ்விட்டதாத்ரசென்று அவனுக்கறிவித்து அவ னும் வாராநிற்க, வருமளவுமபற்றாமல் ஆற்றாமையுறகி ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து அத்தாலே, “அவன்வந்தாஹ மவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்போம் அல்லோம்” என்றிருக்கிறவிவனை, அவ னும்வந்து தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே இத்தலையிலாடலெத்திர்த்த ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி சொல் லுகிறதென்று - மேல்சொல்லப்புகுகிற ஸங்கதியை யுட்கொண்டு, ப்ரணயரோஷத்தாலே யூடுவார் கள் பிராட்டிமாரன்றோ, ஆழ்வார்க்குக்கூடுமோவென்ன; இவர்க்கெல்லார்படியு முண்டாகையாலே கூடுமென்கிருர்-இவ்வாழ்வார் இத்தயாதி. இவ்வாழ்வாராகிருரென்றது - ஆழ்வாரென்றபடி. லகவத் விஷயத்தில் கைவைத்தாரெல்லாருடையவென்றது - முமுகசூக்கள் முத்தர் நித்யர் பிராட்டிமாருடைய வென்றபடி. ஸம்ஸார பயந்தொடக்கமான வாகாரங்களை முமுகசூக்கள் முதலானுர்பக்கவிலே இவர்க் கைகளாலேஉர்ஸிப்பிப்பதாகத்திருவுன்னம்பற்றி, ஸம்ஸாரபயம்பிறப்பதுபண்ணுமஸாரியாயிருந்துபவத் ஸமாஸ்யணம்பண்ணினவனுக்கே யாகையாலே, ப்ராஸங்கிகமாக, பத்திர்படியுமுண்டென்னுமத்தை யிவர்க்கையாலே தர்ஸிப்பிக்கிருர்-பொய்நின்றஞானம் இத்தயாதி. அந்தரம், முமுகசூக்களுடையஸம் ஸாரபய மிவர்க்குண்டென்கிருர்-இந்நின்றநீர்மை இத்தயாதி. முத்தருடைய கைங்கர்யருகியு முண்டென் னுமத்தைஉர்ஸிப்பிக்கிருர்-வழுவிலாஇத்தயாதி. நித்யருடைய வ்யதிரேகத்தியரியாமையுமுண்டென் னுமத்தை உர்ஸிப்பிக்கிருர் - நின்னலால் இத்தயாதி. பிராட்டிமாருடைய பகவத்ப்ராவண்யமு மிவர்க் குண்டென்னுமத்தை உர்ஸிப்பிக்கிருர்-ப்ரணயரோஷத்தாலே இத்தயாதி. இத்தைப் பிற்பாடுவிவரித்

புறமுதல்” (விஷ்ணுநாஸத்ருஸோவீர்யே ஸோமவத்ப்ரியதர்ஸந்) - என்று பெருமானுடைய ஓரோ ஸ்வபாவங்களுக்கு ஸகலபதார்த்தங்களையு மொப்பாகச்சொல்லுமா போலே, அல்லாதார்படியடங்கலும் இவருடைய ஓரோ அவஸ்த்தைக் கொப்பா மத்தனை. இதுதான் வால்யாத்ப்ரப்ருதியேயிவர்க்கு; “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து” என்றும், “மூலையோமுழுமுற்றம்போந்தில - பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே இவர் பருவம் நிரம்புவதற்குமுன்னும் இருக்கிறபடி. இனி ஏறுமுமிறையோனிலே அவன் வேண்டாத நானுமென்னுடைமையும் வேண்டா என்றார்; * மாசறுசோதியிலே எனக்குறப்பல்லாத அவனும் அவன்விபூதியும்வேண்டா என்றுஅழிக்கப்பார்த்தார்; *பிறந்தவாற்றிலேயுரித்துநின்று குணநுஸந்தாநம்பண்ணவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்று ஸரணம்புக்கார்; அப்பேரியவார்த்தையோடேகூடத் தூதுவிட்டார்; விட்ட ஆள் சென்று அத்தலைப்பட்டு அவனுக்கறிவிக்க, அவனும்இழவாளாய் ஆனைக்கருள்செய்யவந்து தோற்றிற்றே போலே பதறிநடந்துவாராகிற்க, அவ்வளவு பற்றாமே கிடந்து துடித்தலமந்து, “இனிஇவ்வளவில் நாம் செய்யஅடுப்பதென்?” என்றுபார்த்து, “முடிந்தபிழைக்கைக்குமேற்பட்ட பரிஹாரமில்லை” என்றுபார்த்துஅறுதியிட்டோடியப்பார்க்கிறார். அதுஇவள்ஸங்கல்பித்தபோதாக முடியலாயிராதினே; அங்ஙன் செய்யலாமன்று, இவள் * ஏறுமுமிறையோனில் ‘வேண்டா’ என்றபோதே போயிறே. இனிவோகத்துக்கு அவன்வரவு வேண்டினவோபாதி முடிவுக்கும் அவன்வரவு வேண்டியிருந்தது. பிரிவில் குணநுஸந்தாநம்பண்ணி யுரிக்கலாம்: அவன் ஸந்தியில் அவனையோழிய அரைகூடிணம் முகம்மாறியிருக்குமதுக்குமேற்பட முடிவுஉண்டோ? அவன்பேரநின்றஇத்தலை யைப்பண்ணினமிறக்கடங்கலும், அவன்ஸந்தியிலே தான்முடிந்து அவனையே லோவுபடுத்தப் பார்க்கிறார். அவன்வரவிலே அல்பம்தாழ்க்க, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, “இனியிருந்துஜீவிக்கும்ஜீவநம்வேண்டா” என்று முடியப் பார்க்கிறாரிறே பிரிவுபோறுக்கமாட்டாமை.* “புணயாஜாவிஜாநாஜுவரிவிசெஷவராவவது”

* சுயொயுராகாணே, [ந.] ஸாதஃதஸிஸா லீதாவிபுமவகூஸ்யு !
புணயாஜாவிஜாநாஜு வரிவிசெஷவராவவது || உ ||

தது - ப்ரஃரணமிதுவாகையாலே, அதுக்குச்சேரப்பிராட்டியோடே ஸர்வதாஸம்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே. ஒருத்தருக்கே யெல்லாருடைய படிகளு முண்டாகக்கூடுமோவென்ன - விஷுநா இய்யாதி. கீழுத்தமான ஆகாரங்கள் அல்லாத ஆழ்வார்களுக்கு உண்டே, இவர்க்கு வாசியது? என்ன- இதுதான் இய்யாதி. பால்யந்தொடக்கி லகவத்ப்ராவண்ய முண்டென்னுமதுக்கு ப்ரஃரணம் “அறியாக்காலத்துள்ளே” இய்யாதி. இப்படி, ஊடுகைக்கு யோக்யதையை ஸாதித்து, ப்ராஸங்கிக்சங்கா பரிஹாரங்களுப்பண்ணிவந்தார்; ஏறுமுமிறையோன்தொடக்கி வ்ஸ்லேஷவ்ஸந்மாரகையாலே ஊடுகிறாளென்று கீழோடுஇத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இனியேறும் இய்யாதி. முடியப்பார்க்கிறதென், முடிந்தவிடலாகாதோவென்ன - அதுஇவள் இய்யாதி வாக்யத்தவயம். ஆனபின்பு, அவன்வந்தே முடியவேணுமென்கிறார் - இனிபோகத்துக்கு இய்யாதி. பிரிவன்றேமுடிகைக்குறுப்பு; அவன்வரவு முடிகைக்கு உறுப்போ? என்ன - பிரிவில் இய்யாதி. தான்முடியப்பார்க்கிறாளென்றார் கீழ்; அவன் தன்னைமுடிக்கப்பார்க்கிறாளென்று ஹாவந்தாம் - அவன்போநின்று இய்யாதி. ஆனால்அவனிடத்திலே த்வேஷத்தாலே செய்கிறாளோவென்ன - அவன்வாவினே இய்யாதி. ப்ரணயரோஷத்தாலே இப்படி ஊடினபேருண்டோ? என்ன - புணயாஜு இய்யாதி. இதுகூர்த்தம் - அவரோடு இய்யாதி. ப்ர

[ரா—சு—உஎ—சு] ாண்டி ரொண்டவரிதுஜ் ழுதமுஷ
 திவொஷு. நயிராவியுஷ்வாவாயிநவிகுதெ || எ ||

கர்த்தேன நய: ப்ரணட:என்றும், “நீடிப் ப்ராவணை” என்கிறதாதுவாலே சிரபரிசயத்தையும் அத்தாலுண்டானகலவியையும்சொல்லுகிறது. வேண்டற்பாடு-பெருமை. அபிமாநாவது-வேண்டற் பாடு. சிரபரிசயம்பண்ணினவன் விட்டுப்போகப்புக்கால் கோபமாயிறே; ஆகையாலே, சிரபரிசயம் மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகைக்குஹேது; ஏதத்தவமென்னலாம்படி சுவந்தவன் விட்டுப்போகப்புக்கால் கோபமாயிறே; ஆகையாலே, கலவியும், மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகைக்குஹேது. * அபிமாநாவது - “என்னுடையவரன்றோ” என்கிறபெருமை; ஆகையாலே, தனக்குப்பாத்தந்தராயிருந்தவர் விட்டுப் போகப்புக்கால் கோபமானாகையாலே, இதுவும் மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்றபடி. மேலிட்டுவார்த்தைசொல்லுகையாவது - வீரானுவனை காபராவணத்திலார்த்தைசொல்லுகை. (வாரீர் என்றதொடங்கி, போாவேறுப்பீர் என்னுளவாக) “கிஷோரநித்ய” இத்த்யாதிஸ்ஸலோகத்துக்கவ தாரிகை. ‘ஒருபெண்பெண்டாட்டியென்றதொடங்கி’ ஸ்லோகார்த்தம். “ஹேராசி, ஹேவஹே. ஐயிவாயிவ: - ஹேவிதா - ஜாஜாதாபு. க்ஷாபு. வாராஷவிபு. ஹோபாவபுவிதாபு. வியபிநித்ய” இத்த்யவ்ய: அமந்யதகம் - மந்யேதகிமித்தய்த்த: என்னுளவரன்றோவென்ற படி. ஊடினதுக்குப்ரமாணந்தாம் - ஸாஷபு. இத்த்யாதி, கஸாஸ்யபி இத்த்யாதி, யபிபாவபு. ஸாசி இத்த்யாதி ப்ரமாணந்தாயமும். “சர்வ்யாகோபங்களைத்தள்ளிப்போகவும்” என்கிறவருடைய ஹார்த்தலாவம் - பிறநயத்தி இத்த்யாதி. “உனக்குயர்த்தியெது” அதுகண்டு காமென்செய்கிறோம்? என்ன - நான்உம்மோடே இத்த்யாதி. சர்வ்யை - பொருமை. “சுகூலாநிர்ஷபாஸாபா துஷாஷாரொவொமொனெனவலி” என்னக்கடவதிறே. இதுவென்றது-சர்வ்யாரோஷன் களை. “அப்படியாகாதேதான்” - ஹோகஸொஷாஷகவக்தூஜ்யமன்றோவென்றபடி. உன்னுயர்த்தி கண்டால் பொறுக்கவேண்டுமானென்னென்ன; - உம்முடைய ப்ரணயித்தவலித்திக்காக என்கிறார் - ப்ரணயிகள் இத்த்யாதிவாய்யத்தாலே. இக்கணேகாணுமென்றது - மேல்வாய்த்திலர்த்தத்தைப் பராமரிக்கிறது “வீர - ஶாந்த்ய” என்கிறவருடைய ஹார்த்தலாவம் - என்னை இத்த்யாதி

(நயமாம்வீர)-என்னை அறியாதாப்போலே உம்மையும் அறிந்திலீராகில், நான் சொல்லக்கேளும். உமக்கொருதறைகளு மில்லை காணும்; என்னைக்கொடுபோகப் பாரும். “வி ஸ்ரவ்யஃ” (விஸரப்தஃ) - தந்தாமை யறியாவிட்டால் ஆபத்தர்வாயிலே கேட்டறியவேணுங்காணும். “வா வஃ உயி ந வி ஷு தெ” (பாபம்மயநிவந்தயே)-போகமே; இங்ஙனன்றாகில், நீரென்னை யிங்கே நிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்வேருந்தனையும் யரித்திருக்கைக்குவென்றும்ஹேது எனக்கில்லைகாணும். இப்படியிழை ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தாலிருக்கும்படி. இன்ன மில்வளவேயோ? இவர்தாம் இலக்காகச் சொன்னவையிறையிவை. இவர்வரவிட்டஆளின் முன்பேயுப்* “கூ ஸ லீ ய ஷி கா கூ ஸு கி னு ஸா மா டெ வ ஹ டு ! உ ஹீ ன ஹ தி கொ வெ ந யு மானா ஸ்ரி வோ தி து” (குரூயதிகா குத்ஸத்தஃ கிம்நுஸாகரமேக லாம் | மஹீ ம்தஹதிகோபேந யுகாந்தாந்நிரிவோத்திதஃ)என்னுமவளிறே. “கூ கூ ஸு து”

(காதுத்ஸ்த்தம்) - பரபரிவம் பொறுத குடியிலேயன்றே தாம் பிறந்தது; “ பிறர்க்குவக் தவை பரிஹரிக்குமத்தீயைல்லது, தமக்குவந்தது பரிஹரிக்கலாகாது” என்றிருக்கிறாரோ? “ சிம்நவராமிரகெவநுரம்ஜீவீம்ஹிதி ” (சிம்நவராகரமேகலாம்மஹீம்தஹதி)-“ந்ர வத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் கடிந்ரவ்யத்துக்குஓரம்பும் வேணும்” என்றிருக்கிறாரோ? கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றே. ஒக்கக் கைப்பிடித்தவளாகிவம் பரி வட்டம் பேணியிருக்குப்படிவைத்தாரிதே ; ராஜாக்களுக்கு பூமியும் ஸ்த்ரீபோலேயிதே; ஈஸ்வரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி கிடப்பது இவர் கணிசிவக்குமளவுமாகாதேயென்றும், “யஜேவபெசா துஜதயூராஜம் ஜாம்வாபுரணம் நயதபேவபாதி” (நர்

*ஸு^௩ஹா^௩கா^௩ண^௩ ஷ^௩பி^௩ஞ^௩ஸ^௩ ஹ^௩ந^௩பி^௩ஹ^௩ம் ப்^௩தி^௩ஸீ^௩தா, “ கி^௩ஷ^௩ஹ^௩ய
க^௩ஸ^௩ஹீ^௩ரா^௩ஜி^௩ர^௩ ய^௩ஜி^௩தா^௩ஸ^௩த^௩வ^௩த^௩ஹ^௩ம் : | உ^௩க்ஷ^௩ண^௩ஸ^௩ரி^௩ஹ^௩ம^௩த^௩ஜா^௩ ஸ^௩பி^௩தா^௩ந^௩ந்
வ^௩ய^௩ந^௩ம் || கஉ ||

என்னையறியாதாப்போலே உம்மையுமறிந்திலீராகி லென்றது - “ஜீவாநுதஸூராவிவொஃபுதன்”, “அகிலகில்லேனிறையும்” என்கிற என் னவருபத்தை யறியாதாப்போலே, “ஸடுகூர்ஹுவூத வீரூஸூ” என்கிற உம்மையும் அறிந்திலீராகிலென்றபடி. விஸ்லெஷத்தல் யுரிக்கைக்குவேறுது-பாப மென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - பொகடும் இத்தயாதி. பொகடும் - வடுமென்றபடி. உத்தார்த தத்தை ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் - இப்படி இத்தயாதி. இவர்தாம்ஜூலக்காக - பெருமான்முன்னிலை யாக. “ஆளின்முன்மேயும் - என்னுமவளிறே” இதிவாக்யாஹ்வயி. “காகுதூ” என்கிறவளுடைய

ஹார்த்தலாவம் - பாபிபவம் இத்யாதி வாக்யத்தவ்யமும். தவியாயமைக்குஹேது நம்பக்கலுபேகை யொழிய, தம்முடைய அப்பு இரண்டையும் தவிர்த்து மட்டாமை யில்லையென்கிறார் - தீவாநாஸ்ய தீதுகீது இத்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே. இரண்டுக்கும் வேறே அப்பு வேண்டாவோவென்ன - கடலில்நீரோ இத் யாதி. இப்படியிருக்க, தாம் தவிர்த்திருந்தது, என்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாமை என்று கருத்து. “ஹேவாபு” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - ஒக்கக்கைப்பிடித்த இத்யாதி. ஈஸ்வரர்களான ப்ரஹ் மாதிகள் ஸ்ருஷ்டித்தத்தை இவராலே யழிக்கப்போமோ வென்ன - ஈஸ்வர்கள் இத்யாதி. இது - “கொவெந” என்றதுக்குலாவம். “காகு-_{ஸு}த-_{ஸு} - சு-_{ஸு}யதி-_{ஸு} - உ-_{ஸு}தி-_{ஸு} - ய-_{ஸு}மாஹா

மாபதேஸாத்நயஜதஸ்சராஜ்யம் மாம்சாப்யரண்யம்நயத்பதாதிம்) - என்கிறபடியே பித்ரு வசநபரிபாலநம் பண்ணப் போந்தாரோ? என்னை நலிகைக்காகப் போந்தாரத்தனையிறே என்றும்-இப்புடைகளிலே சோன்னவை அநேகமிறே. இவளும் * மாசறுசோதிதோடங்கிப் போர நோவுபட்டு, அது தன்னை * வைகல்புங்கழிவாயளவும் வரப் பாடாற்றி, அவ்வள விஷம் வரக்காணாமையாலே தூதுவிட்டு, தூதவாக்யமத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்குமுன்னே பற்றாதபடி பதறி, “இனி அவன்றான்வந்தாலும் ஸம்ஸ்லேஷமாய் அதுவிஸ்லேஷாந்தமாயல்லதுஇராது; ஆனபின்பு, அவன்வந்து கலந்துபிரிந்தகோள்வாய் போறுக்க அரிதாயிருக்கும்; அநந்தரம் பிரிவாகிற புதுக்கோமுற்றவன்வந்து முதன்மைகோண்டாமேதில், முகம்பழகிள வ்யஸையே யமையும்” என்று ஆற்றுமை தோற்றவிருந்தாள். எங்ஙனே யிருந்தாளோவென்னில்?—“ஹிஹத நவிநீவ நஷுஸோலா” (ஹிமஹநளநீவநஷுடஸோபா)- பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலந்துபோந்த விவளுக்கு வந்தேறியானபிரிவிதே: அத்தாலே அழகிழந்திருந்தாள். “வ்யஸ நவர ஐரயா” (வ்யஸநபரம்பரயா)- பிரிவோ பாதி கலவியும் வந்துகழியப்பெற்றதில்லை. “சுதிவீஷுரநா” (அதிபீட்யமாநா)- ஆஸ்ரயத்தினளவல்லாதபடியாயிருக்கை. “ஸஹவர ஹிதெவவ சூவாகீ” (ஸஹசர ரஹிதேவசக்ரவாகீ)- வருமளவுமீடணர்ந்து போறுத்திருக்கமாட்டாதிருக்கை. அவற்றின்படியங்ஙனையிறே: “ஜநகஸுதா” (ஜநகஸுதா)-“இவைவரும்” என்று வளரப்பெற்றதில்லை. “கூபணாஹிஸாஹிவநா” (கூபணம்தஸாம்பரபக்நா)- கீழ்ச்சோன்ன விவையொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது, சிலசொல்லிற்றமித்தனை. இவளும்அப்படியே, “முகம் பழகிளவாற்றாமையோடே யிருந்து முடியவமையும்; இனி, அவன் வரவுநமக்குவேண்டா” என்றிருக்கிறாள். இவள்தானிப்படி பாரிக்கைக்கு அவன்றான் வாராநின்றானோவென்னில்? - அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான நன்னித்தங்கள் அநேகமுளவாயிருந்தன. “வக்ஷீவ”

பிரிவ, கொவெந்-வாறாநெவவாஹிவீழ், ஹிவாகிஹ” - தஹியாரோ. தஹியாமையாலே ப்ரணயித்வமில்லை என்றபடி. அன்றிக்கே, ஈஸ்வரஸத்தையுண்டானால் ஜகத்தை தஹியாரோ, ஆஸ்ரிதபரிபவம் பொறுப்பரோவென்னுதல்; “சூயிஜீவத்யுவி” இதில்த். ‘என்றும், என்றும்’ என்றது தாத்பர்யாந்தரமல்ல: இப்படியுமிப்படியும் சொன்னுன்னென்றபடி. பிராட்டி நெடுநாள் விஸ்லேஷித்துணாடினாள், இவளிப்படி நெடுநாள் நோவுபட்டாளோவென்ன-இவளும் மாசறுசோதி இத்தயாதி. கோள்வாய் - புதுப்புண். புதுக்கோமுற்றவன் - புத்ததிகாரி. எங்ஙனையிருந்தாளோவென்னிலென்றது - இவளாற்றாமை தோற்றவிருந்த ஆகாரம் ஆரைப்போலே யிருந்ததென்னில்என்றபடி. ஹிமஹதமாவதற்கு முன்பு தாமரையோடை நன்றாயிருந்தவோபாதி, இவளும் திருவயோத்யையி லிருக்கிற நாள் பன்னிரண்டெஸ்வதஸரமும் ஒருவிக்கமறக் கலந்தாளென்று - “நஷுஸோலா” என்றதுக்கு ஹாவயருளிச்செய்கிறார்- பன்னிரண்டாண்டு இத்தயாதி. தண்ணீர்த்துரும்பறவென்றது-“ஸாரி ஐரயா” என்கிறவிடத்தில், “கூவாபநொரத்யுணஸ்யொமெ” என்று, அத்தயந்தஸம்யோகே விவிதித்வதீயையையப்பற்ற. “வர ஐரயா” என்றதுக்கு ஹாவம் - பிரிவோபாதி இத்தயாதி. “சுதி” என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - ஆஸ்ரயத்தின் இத்தயாதி. “வக்ஷீவ” என்றதுக்குஹாவம்- வருமளவு இத்தயாதி. கீழ்ச்சோன்னவிவையென்றது - நளிரீசக்ரவாகிகளை, ‘அவன்றான் வாராநின்றானோவென்னில்’ என்கிற ஸங்கைக்குஅஞ்சு பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்வரவுக்கு இத்தயாதி. அண்டஜமென்னுதே, ‘வக்ஷீ’ என்றதுக்குஹாவம் - சிறுமைவிரித்தது என்று. “கூவ நியயு” என்னுதே,

(பக்ஷீச)- பக்ஷியானது சிறகை விரித்தது. † (பக்ஷத்தையுடைத்தென்கிறவிசேஷணத்துக் கிதுவேயிறேகருத்து.) “ஸாவாநிஹய” (ஸாகாநிலய) - உலர்ந்தகோம்பிலன்றிக்கே, பசுமையையுடைத்தான பணையிலேயிருந்தது. வருஷத்தை வலமாகவந்து, தழைத்தபணையிலே நற்றரிக்கிருந்தது. “ஹுஷ்ட” (ப்ரஹ்ருஷ்ட) - அங்குள்ள பலாதினை புலிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றுப்படி இருந்தது. “வாமஹுஷ்ட” (புந்புநஸ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ) - மென்மேலென நல்வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. அதுக்கு மேலே, “வாமஹுஷ்டாமாவாஹுஷ்டிரயாம” (ஸுஸ்வாகதாம்வாசமுதீரயாந) - இவ்வளவல்லகிடாய் அத்தலைபட்டது என்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. “வாமஹுஷ்டாமாவாஹுஷ்டிரயாம” (புந்புநஸ்சோதயதீவ) - வரவு நிச்சிதமான பின்பு, குளித்தலோப்பித்தல் செய்யாதிருக்கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. “ஹுஷ்ட” (ஹ்ருஷ்ட) - வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடுதோற்ற உடம்புமயிரிஎறிந்திருந்தது. “தாமதா” (ததாகதாம்) - “ரஹஸ்யஸ்ப்ரகாஸண” (ரஹஸ்யஸ்ப்ரகாஸஞ்ச) - என்கொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே யுள்ளபடியெல்லாம் தோற்றக்கடவதாகப் பெற்றுடையனான ருஷிக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருக்கிறபடி. “தா” (தாம்) - தர்மிக்குமேற்பட அவ்வுருகொன்றிற்றிக்கேயிருக்கை. “வ்யபிதா” (வ்யதிதாம்) - கீழ்ச்சோன்னவை ப்ரக்ருதியாய், வ்யஸநமுள்ளது மேலேயென்று தோற்றம்படியாய் இருந்தாள்; “ஸோபாஹுஷ்ட” (ஸமாத்வாதஸாத்ராஹம்) என்று பன்னிரண்டாண்டு கலந்துபிரிந்த இவளுக்கு அதொன்றந்தோற்றாதே துக்கத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியாய் யிருந்தாள். “சுமிதிதா” (அரிந்திதாம்) - அத்தலையைப் பிரிந்தா லிருக்கக்கடவபடியே யிருந்தாள். இப்படி யிராதவ்ன்று நிந்திதையேயாகாதே. “வ்யபேதஹுஷ்டா” (வ்யபேதஹர்ஷாம்) - “ஹர்ஷம் குடிபுதுந்துபோயிற்று” என்று தேரியாதா யிருக்கை. “வரிதீநஹுஷ்டா”

“ஸாவாநிஹய” என்றதுக்குவாவம் - உலர்ந்த இய்யாதி. நன்னியித்தமாகையாலே ததுபயுத்தத்தையுக்கட்டிக்கொண்டு, “நிஹய” என்கிற பதத்துக்கு வாவம்-வ்ருஷ்த்தை இய்யாதி. பக்ஷியானது இரையெடுத்தால் நல்ல லக்ஷணமிதே, ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார் - அங்குள்ளபலாதினை இய்யாதி. * உத்தமஸாந்த்வவாதியாகையாவது - பெருமான் சீகரத்திலே வருகிறாரென்கை. “வாமஹுஷ்ட” - ஹுஷ்ட உதீரயாம - ஹு” என்று ஹுஸப்தத்தை - கீழிற்பதங்களிலுங் கூட்டுவது. வந்தால்பிறக்கும் வேறுபாடென்றது - பெருமான்வந்தால் பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ஸந்தோஷமென்றபடி. “ரஹஸ்யஸ்ப்ரகாஸண” (ரஹஸ்யஸ்ப்ரகாஸண) - ராஜஸ்யஸ்ப்ரகாஸண” இதி பாலகாண்டே. ததாகதாம் - வாசாயகோசமான தசையை யடைந்தவென்றபடி. தாவென்றது - ஸ்வரூபமாந்ரவாசி. “வ்யபிதா” என்றதுக்கு - * ஆதிகர்மணிக் தப்ரத்யமாய், வ்யஸநோபகரமத்தைச்சொல்லுகிறது என்றர்த்தம் அருளிச்செய்தார் - கீழ்ச்சோன்னவை இய்யாதி. ப்ரக்ருதியாயென்றது - ஸ்வஸ்த்த தசையாயென்றபடி. “வ்யபிதா” என்றதுக்கு நிரூபகமாக வாவாந்தாம் - “ஸோபாஹு” இய்யாதி. ‘அத்தலையைப்பிரிந்தால்’ இய்யாதிக்கு - உத்தமநாயகினைப் பிரிந்தாலிருக்கக்கடவபடியே இருந்தாளென்று கருத்து. உபஸர்க்கார்த்தம் - ஹர்ஷம் குடிபுதுந்து இய்யாதி. “ஸாவா” என்றதுக்கு - இத்தசையிலழகுண்டோவென்ன - மண்

(பரிதீந் ாநஸாம்)-ஹர்ஷம்வந்தாலும் ஆஸ்ரயமுமின்றிக்கேயிருக்கை. ‘ஸூஹாடி’ (ஸூபாம்)-மண்தின்றுவந்த நகடுபோலன்றிறே குணதிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் இருக்கும்படி; கடலேறிவடிந்தாற்போலே யிருக்கிற அவ்விருப்புதனக்கே ஆலத்திவழிக்கவேண்மேம்படியிருக்கை. “நிதித் தாநிஸூஹாநிவெஜிரெ” (நிமித்தாநிஸூபாநிபேஜிரே)- நிமித்தங்களானவை இத்தலைக்கு நன்மைசொல்லித் தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. “நாஸூஹாஜிவெவாஹி” (நரம்புரியாஜுஷ்டமிவோபஜீவிந்)- ஸாக்ஷால்லக்ஷரிக்குக் கிஞ்சித்தகரித்து ஸ்வரூபம்பெற்றன; என்போலவேன்னில்-அர்த்திகளாயிருப்பார் உதாரப் பக்கல்லேசென்று தந்தாம் ப்ரயோஜனம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித்தங்களின்அளவு. இனி, அவனளவு பார்த்தால், “நாஸூஹாஜிவெவாஹி” (ஆர்த்தோவாயதிவாத்தருப்தே)-ஆர்த்தனய் ஸரணம்புகவுமாம்; அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேடகர் நம்மை ஆசேஷித்துச் சொல்லுமாபோலே செருக்காலே சொல்லவுமாம். இங்ஙன் விகல்பிப்பானென்? ஆர்த்தனுக்கன்றே பலப்ராப்தியுள்ளது? மற்றையவனுக்குஉண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் ப்ரஸித்தமன்றிறே யென்னில்-இஸ்ஸ்லோகத்தால், ஸரணுகதலக்ஷணம் சொல்லுகிறதல்ல: ஸரண்யலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஆர்த்திதானு முபாயத்தில்அந்வயியாதிநே; ஆனபின்பு அவனோடவனோடு வாசியில்லை. “தந்தசையறிந்து, ‘நமக்கோருகைம்முதலில்லையாயிருந்தது’ என்று தன்குறையை

தின்றுவந்த இத்தாதி. இங்கே - “கூவடூனீம் ப்ரஹ்மபெஷீம் ஸவடூவிதிரிபாடிஸு” என்றதனுஸந்தேயம். நகடு - வைஉர்ண்யமும், ஸோபையும், வ்யாதியும். விவரணம் - கடலேறி இத்தாதி ‘ஆலத்திவழிக்கவேண்மேம்படி’ என்றவிடத்திலே- “அலமருகின்றனவாயியரோ” என்றதாது ஸந்தேயம். ‘ஸூஹாநி - நிதித் தாநி - வெஜிரெ’ என்றநவ்யித்தர்த்தம் - நிமித்தங்களானவை இத்தாதி. “ஹஜிவெவாஹி” என்கிறதாதாவாலும், “புரியாஜுஷ்டம் - நாஸூஹி” என்ற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலும் “ஸ்வரூபம்பெற்றன” என்றது. இப்படியாவியிருந்தே, “நிமித்தங்களானவை ஸூபத்தவத்வங்கனையடைந்தன” என்றகொள்ளுமளவில், “தயாமதாடி” இத்தாதி காரகங்களுக்கு அந்வயமின்றிக்கையொழியும்; ஆகையாலே வனவம்ஹித்ராஹி என்றஅத்யாஹரித்த யோஜிக்கவேணும். இப்படியுமோருருவிலே அருளிச்செய்தார். “நிமித்தங்களானவை” இத்தாதி வாக்யவிவரணம் - ஸாக்ஷால்லக்ஷரிக்கு இத்தாதி. நிமித்தங்கள்மாத்ரமன்றிக்கே, அவன் க்ருபாவ்ஸிஷ்டனாகையாலும் வரவுதப்பாதென்று த்விதீயபரிஹாரம் - ஸூதெ-ஆவா இத்தாதி. “த்ருப்தனாவான் - ஸம்ஸாரதோஷ பதவத்வைலக்ஷணய ஜ்ஞாநபுத்தனய் ஸதாசார்யஸமாஸ்ரயணபூர்வகமாக ‘ஈஸ்வரனேயுபாயோபேயம்’ என்றுஅத்யவளித்து, தேஹாந்தரம் ஸஹியாமல்ஏதத்தேஹாவஸாத்நனவும் ஆறியிருக்கும்வரையிருக்க, ‘சேவகர்நம்மையாசேஷித்துச் சொல்லுமாபோலே’ என்று லக்ஷரிப்பானென்” என்றுகேட்க;- “ஸரண்யவைபவ ப்ரகரணமாகையாலே நவ்நிந்தாந்யாயேந லக்ஷரிக்கிறார்” என்றருளிச்செய்தார். அன்றிக்கே, த்ருப்தியின் சரமாவதியான அஹ்ருதயோகத்தியாகச்சொல்லுகிற அதிகாரியைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; “ப்ரவத்திவாநெவயெநகெநாவிபூகாரெண உபவகூக்ய” இத்தாதிதனுஸந்தேயம். “இங்ஙன்விகல்பிப்பானென்” என்றதுக்குக்கருத்து - இருவர் ப்ரபத்தியும் நெவாசிப்பட்டிருக்க, “நாக்ஷிதவ்யு” என்கிற ஏகபலவிஷய விகல்பங்குடமோ வென்னி லென்றபடி. ஏன், விகல்பிக்கைக்குக் குறையேதென்ன - ஆர்த்தனுக்கன்றே இத்தாதி. ‘ப்ரஸித்தமன்றிறே’ என்கையாலே - அபுத்திபூர்வகமாக ஏககரணத்தாலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிற சாமாவதி த்ருப்தன்? அவிவகூதிதென்று கருத்து. ஸரண்யலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறதுகொண்டு ஆர்த்தனாயம் த்ருப்தனையு மொக்கச்சொல்லாமோவென்ன - இவனுடைய இத்தாதி. ஆர்த்தனோடு ஸாம்யஞ்

அறிவிக்கவும் மாட்டாதபடியாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, இவனுக்கு நாமே யாகாதேயுளோம்” என்று திருவுள்ளம் இவன்பக்கவான்றியிருக்கும். “வரெஷாஃஸரணாமதஃ சாரி” (பரேஷாஃஸரணாகதஃ அரி:) - ஸத்ருக்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸரணாகதனான ஸத்ருவாயிற்றிவன். அதென்னென்னில்;— “ஸரணம்” என்கிற உக்தியைச் சொல்லுகையாலே ஸரணாகதன் என்னவுமாய், அகவாயில் இல்லாமையாலே ஸத்ருவென்னவுமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு அநுதாப மில்லாமையாலும், இப்போது ‘ஸரணம்’ என்கிற ஸப்தத்தைச் சொல்லுகையாலும், இரண்மே சொல்லலாயிருக்கை. “கொன்றேன்-அன்றே வந்தடைந்தேன்” என்னுமாபோலே. “பூரணாநுவரிதுஜ்” (ப்ராணாநபரித்யஜ்ய)-ப்ராணங்களை யொருதலையாகவிட்டு, “பூரணாநவி” என்னவேண்டாவோவென்னில்—அவன்சொன்ன சொலவுக்கு இதோன்றும் போராமையாலே அது வேண்டாவாயிற்று. “ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதாத்மநா” (ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா) - சிக்ஷித மநாவாய் இருக்குமவனல்ல இத்தனையும்செய்யப்படும். அறிவுடையார்க்கித்தனையும் செய்தல் லது நிற்கவொண்ணாது. இதிறேயவன்படி. “இப்படி, ஈளித்து ‘ஸரணம்’ என்றாலும் பொறுக்கமாட்டாதவன், * மாசறுசோதியேதோடங்கிப் போரமிறுக்குப்பட்டு நாலுபரயோகம் அடுத்து ஸரணம்புக்கு, அவ்வளவிலும் முகங்காட்டாதோழியச் செய்தேயும் தூதுவிட்டு, ‘இப்படி இம்மிறுக்குக்களெல்லாம்பட்டது நம்மையுத்தேசித்திறே’ என்றிருக்கும்” என்றிருக்கையாலும், இவ்வளவும்வர இவள்தான் முடியாதே கிடக்கையாலும், அவன் ஸ்வலாவத்தை விஸ்வஸித்திருக்கையினாலும், அவன்வரவுக்கு த்யோதகமான ஸந்ரிமித்தங்கள் அநேகங்களுண்டாகையினாலும், இதேல்லாங்கிடக்க “நம்முடைய பாக்யஹரிதான் அவனை நம்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும்” என்றிருக்கையினாலும், “பிரிவுஅநிஷ்டமான ஈசையிலே போகவல்ல நிர்லஜ்ஜன் வரவுஅநிஷ்டமானஈசையிலேமுன்னேவந்துநிற்கவும்

சொல்லி, ஆதிக்யஞ்சொல்லுகிறார் - தன்னை இத்தாதி. “சூதெ-பூரவாயிவாஹ்யு” என்று- ஆர்த்தனையும் ப்ரதிஜ்ஞாபண்ணி, “வரெஷாஃஸரணாமதஃ சாரி” என்று கொண்டு த்ருப்தன் படிபைச்சொல்லுகிறது; இஸ்ஸ்லோகம் - ஸரண்யன்படியைச் சொல்லுகிற தாகையாலே, அதென்னென்னிலென்றது - ஸரணாகதவமும் ஸத்ருவமும் விருத்தமன்றேவென்ற படி, லோகபரிபாடியாலே கீழானிச்செய்து, ஸாஸ்த்ரபரிபாடியாலேபரிஹாராத்ரம் - அன்றிக்கே பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு இத்தாதி. மூன்றும்பரிஹாரம் - கொன்றேன் இத்தாதி. அதாவது - “வரெஷாஃ . சாரிஸூரு - ஸரணாமதஃ” என்றவயித்து, பிறர்க்கும் ஸத்ருவாய்க்கொண்டு ப்ராயஸ் சித்தாதிகள் பண்ணுதே ஸரணாகதனவென்றபடி கொன்ற உதிரக்கைசமுவாதே உடனேவந்தடைந்தே னித்யர்த்தஃ. திருமொழி முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி மூன்றம்பாட்டு. ஒருதலையாக - தனக்கே பரமாக வென்றபடி. இவனிலும் ப்ராணங்களிசமன்றே என்றுசங்கித்து, ஸரணைத் திக்கு ப்ராணங்கள் ஸத்ருஸமாகாமையாலே யென்று பரிஹரிக்கிறார் - பூரணாநவி இத்தாதி. விவரணம் - அறிவுடையார்க்கு இத்தாதி. ஸரணாகதவெனவந்தி லறிவுடையார்க்கென்றபடி. ‘இனியவனளவுபார்த்தால்’ என்று கீழ்ச்சொன்னவாக்யத்துக்கு ‘இதிறேயவன்படி’ என்றவாக்யத்தோடே யங்வயம். இஸ்ஸ்லோகத்தாற்சொன்ன குணதீயத்தை கிம்புநர்யாயத்தாலே இவர்க்கலியேயறிட்டுக்காட்டுகிறார் - இப்படிகளித்து இத்தாதி. மூன்றும்ஹேது - இவ்வளவும் வர இத்தாதி. கீழ்ச்சொன்ன ணன்னிமித்தங்கனையுர், “சூதெ-பூரவா” இத்தாதியாற்சொன்ன அவன்குணதீயத்தையும் வ்யூத்த்ரமமாக வறுவதிக்கிறார் - அவன்ஸ்வலாவத்தையித்தாதி யாலே. அவன் ஸ்வலாவத்தை - க்ருபாவைபரிஷ்ட்யஸ்வபாவத்தை. நாலாம்ஹேது - இதேல்லாங்கிடக்க இத்தாதி. அஞ்சாம்ஹேது - பிரிவுஷ்டமான இத்தாதி. முன்னேவந்துநிற்கிறதெதுக்கென்ன - இன்னமுமொருகால் இத்தாதி,

வல்லன்” என்றிருக்கையினாலும், “இன்னமுமோருகால் கலந்துபிரிந்து நம்மைமுடிக்க வேணும்” என்றிருக்கையினாலும், “வரவுதப்பாது” என்று அவன் வரவை நிர்ணயித்து-தோழிமாருந்தானுமாக “இனி அவன் வந்தாலு மவனுக்கு முகங்கோதேதல் வார்த்தை சொல்லுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம்” என்று ஸங்கல்பித்து, “அவனறியாததோரிடத்தே போயிருக்கவேணும்” என்று பார்த்து; காயாம்பொழிலாய் அதிலே விளையாடுகுழலாய் அதின் நடுவே அதி மனோஹரமாய் இருப்பதோரு மண்டபமாய், அதிலே இவர்களெல்லாருங்கூடிக் கழகமாகவிருந்து, வந்தாலு மவனுக்கு இட்டமுகோள்ளுகைக்குப் பற்றாசில்லாதபடி பூவை கிளிதோடக்கமான அசேதமாயும் சேதமாயுமுள்ள லீலோபகரணங்களை ஊரழிபூசலில் அரணுள்ள கோட்டைகளிலே சரக்குவாங்குவாரைப்போலே ஓரிடத்தே திரளவாங்கி, இனி இவர்கள் மறந்தவை ஏதேனுமுண்டாகில் அதுபெற்று அவனுக்கு ஸத்தையுண்டாக வேண்மப்படியாய், இப்படி யிவர்கள் சமயமிட்டு, வந்தாலும் அனுக்குப் புதுரவொண்ணாத படி அநாதரமாகிற கன்மத்தினை உரக்கவிட்டு, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வங்கொண்டு காரியங் கொள்ளுகைக்கு ஒருவழியில்லாதபடியும் ஸர்வஸக்தித்வங்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியாகவும் இவர்கள் வ்யவஸ்தை பண்ணியிருந்து - க்ருஷ்ண வருத்தாந்தம் சொல்லுவார் “கூவிதகூஸாநீக்ருஷ்ண” (கச்சித்ஸுகூஸலீக்ருஷ்ண) - என்று இப்பிதற்றுத் தானென் என்று- “சூயவாகிநீதாலாபை” (அதவாகிந்ததாலாபை)- என்பாராய், ஆஸ்ரப்ரக்ருதிகளான உகவாத ஹிரண்யாதிகள் கோஷ்ட்டிகளில் திருநாமம் சொல்லுகை அஸஹ்யமாமோபாதி, இவர்கள் கோஷ்ட்டியிலும் உகவை தலைமண்டையிட்டு, திருநாமஞ்சொல்லில் நெஞ்சு சிவிட்கென்னும்படியாய்க் கொண்டிருந்தார்கள் இவர்கள். இதுஇத் தலையிருந்தபடி. இனி, அத்தலை இருந்தபடியென்னென்றால்; “வேமகொண்டு உம்மையா ஸீரந்தேன்” என்கிற ஆர்த்தநாதம் செலிப்பட்டது. “ஸூஹிபுரவா” (ஸூசிஸ்ரவா)

அன்றிக்கே, * இன்னுயிர்ச்சேவல் பாக்ரியையாலே ஆரம்ஹேதுவாதல். கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்க ளாந்தும் கர்மவிசேஷத்தாலே விபலமாய், வாராதிருக்கையே நியதமென்னுமத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது - வந்தாலும் என்கிற சஸப்தம். காயாம்பொழில் - காசாதோப்பு. விளையாடுகுழல் - மணற்குன்று. கழகம் - ஸமூஹம். இட்டமுகோள்ளுகை - வார்த்தையிட்டு வார்த்தைகொள்ளுகை. பூவை கிளிதோடக்கமான - சேதமாயும் அசேதமாயும் என்றவயிப்பது. அசேதமான லீலோபகரணங்களாவன - பந்து, கழல்தோடக்கமானவை. பூவை - கறுத்தகிளி. ஊரழிபூசல் - ஊரழியும்படியான சண்டை. ஆனால், “என்னுடைய பந்தும்கழலும்தந்தபோகு” என்று - அவன்கையிலே யிருக்கிறதாகச் சொல்லாநின்றதேயென்ன - இனிஇவர்கள்மறந்தவை இத்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. “ஸர்வஜ்ஞத்வங்கொண்டு” இத்யாதிக்குவாவம்-அவனுக்குமுன்னே யேலக்கோவிச்செய்கிறானாகையாலே அது கொண்டு காரியங்கொள்ள வழியில்லை. அந்தஃபுரமாகையாலே ஸர்வஸக்தித்வங்கொண்டு காரியமில்லையென்றபடி. கச்சித்ஸுகூஸலீக்ருஷ்ண என்று க்ருஷ்ணவருத்தாந்தம் சொல்லுவார் ‘அதவாகிந்ததாலாபை’ என்று - இப்பிதற்றுத்தானென் என்பாராய் என்றவயிப்பது. உகவை - உகப்பு. சிவிட்கு - அஸஹ்யம். இவர்களிப்படி யிருந்தார்களாகில் அவனென்செய்தானென்னும்ஆகாங்க்ஷைய யறுவதிக்கிறார் - இனியித்தலை இத்யாதி. கீழே, விட்ட ஆன்சென்று அவனுக்கறிவிக்க, அவனு மிழவாளனாய் வருகிறுனென்றார்; இங்கே, தூதரைக்குறித்துச்சொன்ன ஆர்த்தநாதம் செலிப்பட்டு வருகிறுனென்றார்; இவையிரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்; தூதர்சென்றறிவிக்க, வருகிறுனென்றும்; இவளார்த்தநாதம் கேட்டுவருகிறுனென்று மிரண்டுஸங்கதியாக யோஜித்துக்கொள்வது; இங்கேயிருந்துகூப்பிட்டால் கேட்டுமோவென்ன - ஸூஹிபுரவாஇத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - நல்லது

இத்யாதி. செவிப்பட்டால் மெள்ளவாவொண்ணுதாவென்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. ஆர்த் தநாம் கேட்டுத்வரித்துவந்ததுக்கும், ஆறியிராமக்கும் காமேணமுன்றுத்ருஷ்டாந்தம்-வராரிவடிபு இத்யாதி. “வராரிவடிபாவொரிநலாவிசுபகிரிபு । ஸதநாமவராரிபாவாரா யண வராயண:” இதிகமஹாபாரதே. தந்தாவ ஸஹஸ்ரநாமாத்யே, “ரூபஜ்வலமூஸரி ராவஸூவிபுஸ்யொநிஸூவிபுரவா:”இதி. “கவிதாசுமலீகூலசுமலதேபிஷ வாதக: । சுலஜ்வலாபிஷமஸநு ஸகவிதாசுமலிதாபிஷ । ஸுலாபிஷநபிகு கரோதி க்ஷணஸுமல: । சுபவாசினாபாவொவரவராகி யதாங்கயா । சுல ஜ்வலாரிதாரஞ்சுஷுமலகூலபுரமரிஷுதி ” இதிபஞ்சமேம்சே பஸ்தாம்பாதிதோப்ய: . “சூதேபாவாபிஷாபுஷு:வரெஷா: ஸரணாத: । சுரி:பூணாநவரிதஜ்ஜ ரகதிவ:கூதாதநா” இதி யுத்தகாண்டே அபயந்தாநாகாணே. “சுமலீபிகாகா த: கிணுஸாமரஜேவமபு । ஜீவந்மதிக்கொவநயமாநாமிரிவொதித: ” “யபிஷாவபேஸாத்ஜதஸராஜ்ஜோஷாவரண: நயத:வடாதிபு நாவீபுயா யஸு நவீநபுஸாக: கவிதயெரஜ்ஜுபயெகரோதி”இதி ஸந்தாகாண்டே ஹநு மந்தம்பாதி லீதா. தந்தாவ ஹநாமாந், “ஹிஜீவதநஜிநீவநடிபெஸாவஸந வரபிர யாத்விபுரேநா ஸஹவரஹிதெவசு வாகீநகஸுதாகூலணாபுஸாம்ப வஹா” “வக்ஷஸாவாநிதய:புஷுஷு:வாந:வாநபெஸாத்ஜிஸாந்வாதி । ஸ ஸாமதாந்வாஜிபாந: வாந:வாநபெஸாபிஷவஹுஷு:” “தயாமதாநா வ்யபிதாதிநிதிதா வுபெதஹஷுபா வரிநீநரிநலாபுஸாநாநிதிதாநிஸுநா நிஸஜிரெநாநாநிபாஜ்ஜிவொவஜீவிந:” . “ஸரிஷாபுததூணாநாவவஸு நிவெஸமெஸாநாநரிநாஷாநுஹொநாநுஸுகாபிஸிபிநீ” “ஸாதஜிதஜிஸ விறா லீதாவிபுஸவக்ஷஸு । பூணயாஜ்ஜிநாநாநுபரிநிநெவராவஸு । கிதாதிநித” இத்யாதி. “கதனினிதஜிபெதிபுஹிதஹஸிஷிபுத பூணிதஜிணி வாபு:குகிபிதிவாகுலாநாபு:வாபு: । கவாஹநவரிஷிபு வதமராரிபொஹ த:கரிபுரவஸு:ஹிதெவசுஸுரபெநஜி” இதி பூரங்காஜஸ்தவே. “கிபிதிவா: என்றதினாந்தம் - “திவ்யாந்தபுரம் கைகெருக்கும்படி” என்றது. பண்ணெய்த - அலங்கரித்து.

தியை துஸ்ஸாஸநன் நலிகிறபோது ரக்ஷகராக ப்ரஸித்தரான பர்த்தாக்கள்ஐவிரிஞக்க, “மொவிநெகியபராகுநு” (கோலிந்தேதியதாக்கரந்தத்) என்று நம்மை ரக்ஷகராக நினைத்துக் கூப்பிட, “ரோஷுராவாவிநு” (மாந்தூரவாஸிநம்) என்று ‘நான் ஸந்நிஹிதனய்தவ்வப்பெற்றிலேன் அவளாபத்துக்கு’ என்றுநொந்து, “அவள் தனக்கு அகேகம்படி செய்தாள். நான் அவதரித்தே அவதாரப்ரயோஜனமொன்றும் பெற்றிலேன்” என்று இழவாளனாய், தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்து விரோதிவர்க்கம் கிழங்கேடுத்துப் போகட்டு * தன்னுடைச் சோதியேற எழுந்தருளுகிறபோதும் “நாதிஸஸ்திநா” (நாதிஸ்வஸ்தமநா:) என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டாற்போலவும்; “ஸரதஸு மதொலிஷஸாஜ்ஜிவஹுதாஸநு” (ஸரதஸ்பகதோபிஷ்டம் ஸாம்யந்நிவ ஹுதாஸநம் மாம்த்யாதிபுருஷவ்யாக்ரஸ்ததோமேதத்தம்நம்) என்றுகொண்டு ஸரதஸ்பகதரான ஸ்ரீலீஷ்மார்க்க முற்பாடராய் உதவ வேண்டியிருக்கப் பிற்பாடராணும் என்று நோவுபட்டாற்போலவும்; “தெநதெததநு வதா” (தேநதேதமநுவ்ரதா:) என்று என் முற்பாடு கண்டுஅருவர்த்திக்கக்கடவர்கள் முற்பாடரம்படி நாம் பிற்படுவேதே என்றிருக்கும் அவனிநே; இப்படிக்காளாவே திருவள்ளம்போவிரங்கி, “புலீஷுஹவனொரெ ஹீரெஷாஹிசோதாஸாபயஜீஷுரெஸாஹம் விநெபுராவஸெபெராவஸித” (ப்ரஸீதந்துபவந்தோமே ஹீரேஷாஹிமமாதூலா யதீத்ருஸாஸரஹம்விப்தர ருபஸ்த்தேயையுபஸ்த்தித:) - என்று தண்டகாரணய பரிஸரவர்த்திகளான ருஷிகளுடைய ஆர்த்திக்கு முற்பாடராய் உதவப்பெற்றிலோமென்னும் இழவாலே லஜ்ஜிக்கு, அவர்களைக் காலைக்கட்டிப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளும் அவனிநே; இனி “புலீஷுததநு வதா” (ப்யஸநேஷுமநுஷ்யாணம்) - என்று ஸாமான்யத்திலே இருக்குப்படிக்கண்டால், ப்ரணயிநி ஒருதலையானால் சொல்லவேண்டாவிநே. “நாம்திட்டி நின்னு கையைக் காலைப்பிடிக்க வேண்டும் விஷயம் ஒரு திரியக்கின் காலிலே

‘விரோதிவர்க்கம் கிழங்கெடுத்த - இவன் குழலையும் முடிப்பித்த - தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்த’ என்றவயிப்பது. “மொவிநெகியபராகுநு” (கோலிந்தேதியதாக்கரந்தத்) என்று நம்மை ரக்ஷகராக நினைத்துக் கூப்பிட, “ரோஷுராவாவிநு” (மாந்தூரவாஸிநம்) என்று ‘நான் ஸந்நிஹிதனய்தவ்வப்பெற்றிலேன் அவளாபத்துக்கு’ என்றுநொந்து, “அவள் தனக்கு அகேகம்படி செய்தாள். நான் அவதரித்தே அவதாரப்ரயோஜனமொன்றும் பெற்றிலேன்” என்று இழவாளனாய், தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்து விரோதிவர்க்கம் கிழங்கேடுத்துப் போகட்டு * தன்னுடைச் சோதியேற எழுந்தருளுகிறபோதும் “நாதிஸஸ்திநா” (நாதிஸ்வஸ்தமநா:) என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டாற்போலவும்; “ஸரதஸு மதொலிஷஸாஜ்ஜிவஹுதாஸநு” (ஸரதஸ்பகதோபிஷ்டம் ஸாம்யந்நிவ ஹுதாஸநம் மாம்த்யாதிபுருஷவ்யாக்ரஸ்ததோமேதத்தம்நம்) என்றுகொண்டு ஸரதஸ்பகதரான ஸ்ரீலீஷ்மார்க்க முற்பாடராய் உதவ வேண்டியிருக்கப் பிற்பாடராணும் என்று நோவுபட்டாற்போலவும்; “தெநதெததநு வதா” (தேநதேதமநுவ்ரதா:) என்று என் முற்பாடு கண்டுஅருவர்த்திக்கக்கடவர்கள் முற்பாடரம்படி நாம் பிற்படுவேதே என்றிருக்கும் அவனிநே; இப்படிக்காளாவே திருவள்ளம்போவிரங்கி, “புலீஷுஹவனொரெ ஹீரெஷாஹிசோதாஸாபயஜீஷுரெஸாஹம் விநெபுராவஸெபெராவஸித” (ப்ரஸீதந்துபவந்தோமே ஹீரேஷாஹிமமாதூலா யதீத்ருஸாஸரஹம்விப்தர ருபஸ்த்தேயையுபஸ்த்தித:) - என்று தண்டகாரணய பரிஸரவர்த்திகளான ருஷிகளுடைய ஆர்த்திக்கு முற்பாடராய் உதவப்பெற்றிலோமென்னும் இழவாலே லஜ்ஜிக்கு, அவர்களைக் காலைக்கட்டிப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளும் அவனிநே; இனி “புலீஷுததநு வதா” (ப்யஸநேஷுமநுஷ்யாணம்) - என்று ஸாமான்யத்திலே இருக்குப்படிக்கண்டால், ப்ரணயிநி ஒருதலையானால் சொல்லவேண்டாவிநே. “நாம்திட்டி நின்னு கையைக் காலைப்பிடிக்க வேண்டும் விஷயம் ஒரு திரியக்கின் காலிலே

விழும்படி நாம் பிற்பவேதே! நமக்கினியோரு பும்ஸ்த்வமாவதேன்? நாம் அங்கு இனிப்போய்ச் செய்வதேன்? இங்கிருந்து செய்வதேன்?" என்றுகொண்டே தமோழி, இத்தலையோடே கலந்தலுது டர்க்கமாட்டாதானாய், இவர்களிருந்தவிடத்துக்கு அதுரவிப் பர்க்குஷ்டமாகவந்து, ப்ரணயகோபத்தாலே அணுகவொண்ணாதபடியிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு, "இத்தலையில் அசிஸ்யியைத் துலைத்து நாம் கூடினோமம்படியேன்?" என்று சிந்தித்து, "அழகுக்கொண்டே வெல்லுவோம்" என்று பார்க்கில், ஸௌந்தர்யம்கொண்டே தண்ணீர் வார்ப்பாரில்லை யிக் கோஷ்டடியில்; "சுவமிதெகக்ஷணா" (அஸிதேகக்ஷணா) என்கிற தன்னேற்றம் உண்டிறே இத்தலைக்கு; இனி, "மேன்மைகொண்டேவெல்லுவோம்" என்று பார்க்கில், அந்தப்புரத்தை ஆணைக்காலிட்டுத் துறைப்பித்து புலிக்கவொண்ணாதே; இனி இவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்குத் தாழ்ச்சியேயிறே பரிகரம்: அது இத்தலையின் கடாக்ஷம் பெறுதற்குக் ப்ரவர்த்திக்குமன்று நிஷ்ப்ரயோஜநமிறே; இனி இத்தலையும் செய்தால், ஆசையற்றுப் போகைக்குத் திருவடிகள்பேராதே; இசைவின்றிக்கே இருக்க, மேல்விழமாட்டானே; இனி விழக் காபோராதே மேல்விழமன்று, ம்ருதுப்ரக்ருதியாகையாலே இழக்கவரிலும் வருமே; இனி, சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, பெருவிடாயனாவன் அழிஞ்சுக்காடேறப் போகமாட்டானே; அதாவது-"இவன் அல்பம்தாழ்த்தான்" என்று வெறுத்து, "புருவானல் லன் நம்கோஷ்டடியில்" என்றிருக்கிற இவர்களைவிட்டு நாட்டாரோடே உறவுபண்ணப் போவானன்றே; இனி "ஒருபடிபொருந்தினோமாவிரகேன்?" என்று கடல்கடந்த திருவடி பட்டதெல்லாம் பட்டு, "ராகாஜாபாஸாபாஸா" (ராஜாதாபாஸாதோநாம) என்னும் அளவன்றே; இனிச்செய்யவெப்பதேன்? என்று "வன்வன்வஹுவிபாஸாவிணாடி" (ஏவம் பஹுவிதாஸ்சிந்தாம்) என்று மனோரதித்து, "நத்தலையும் அவர்கள்காலங்கிடந்ததாகில் காலைக்

படும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இனி வுலுநெஷு இத்தயாதி. ப்ரவர்த்து என்றது-காலாம் த்ருஷ்டாந்தமாகவுடாம். மேல் ஈஸ்வரன்செய்யும் ப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - நாம் கிட்டிநின்று இத்தயாதி. 'இப்படிக்களாலே திருவுள்ளம்போரவிரங்கி - நாமகிட்டிநின்று கையைக்காலப் பிடிக்க' என்று அந்வயித்துக்கொள்வது. இப்படிக்களாலேயென்றது - பூர்வோத்தந்த்ருஷ்டாந்தத்தம் படிக்களாலே யென்றபடி. வேண்மெவ்விஷயம்-நாமகி. ஒருதிரயக்கு-துதுல்ட்டபக்ஷி. இருக்கிறவிருப்பை-கழகமிருக்கிற விருப்பை. தண்ணீர்வார்ப்பாரில்லை என்றது - துப்புவாரில்லை என்றபடி. அப்படி ஸௌந்தர்யத்திலே அதிகையோவென்ன - சுவமிதெகக்ஷணா இத்தயாதி. "ராவாவொ ஹுக்கிடுவெஷு ஹீந்தெனாபிலிடுகக்ஷணா". 'ஆனைக்காலிட்டு' இத்தயாதிக்குக்கருத்து-ரவிகதவபங்கமாமென்று. ஆனைக்காலிட்டுத் துறைப்பிக்கையாவது - பலாத்காரம்பண்ணுகை. 'ஆனைக்காலிட்டு அழித்து' என்றம் பாடமுண்டு; அதுக்கும் - கீழ்ச்சொன்னதே உர்த்தம். இவ்விடத்திலே - "சுவமிதாவநிதாடுவெ வுலுபடுவொ மதாவரா | வலாடாகுஷுபாணாடுவொ துரலாலிரலாலவெஷு" என்கிறது அதுஸந்தேயம். ஆனால் தாழ்ச்சிசெய்துவிடுகிறதுக்கென்னென்ன - அதுஇத்தலையின் இத்தயாதி. அது-தாழ்ச்சி. ஆனால், "சுலாப்யம்" என்றுவிட்டுப்போகிறதுக்கென்னென்ன - இனி இத்தலையும் இத்தயாதி. இத்தலையும் செய்தாலென்றது - இப்படியானாலென்றபடி. பலாத்காரத்தாலே மேல்விழ வொண்ணாதோவென்ன - இசைவின்றிக்கே இத்தயாதி. ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாகையாலே-மாதிரிகளாகையாலேயென்றபடி. அத்தாலே முடிவர்களென்றுகருத்து. இவர்களிசையாலிட்டால் வேறபிமதவிஷயங்களில்லையோ, அங்கேறப்போகவொண்ணாதோவென்ன; ஒண்ணுதென்னுமத்தை ஸநிதர்ஸகமாக வருளிச்செய்கிறார் - 'இனிச்சேர்ந்து' இத்தயாதிவாச்யதவயத்தாலே. அழிஞ்சுக்காடு-பாலிலிலம். திருவடியைப்போலே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணினாலோவென்ன - ராகா தாபா இத்தயாதி. "வன்வன்வஹு

[illegible]

தீவெண்ணெய் நலவிலையெவ்வளவு. ராவணன் நபுசம்வயஸ்வதா தாமெழுஷ்
வீஷ்ஷணு?" இதி ஸங்கீரஃ. அவ்வழிகளாலும் என்றது - பூதவளிகளிடொடக்கமானவற்றினுடைய
பேச்சு, தோழிமாருடைய புருஷகாரணமாவம். நாடகியினுடைய இசைவாழுகிற வழிகளாலுமென்றபடி.
ஆனால் "மெள்ளப்பெறுகிறோம்" என்றழியிருந்தாலோவென்ன - நஜீவெயம் இய்யாதி. "நஜீவெ

[illegible]

கூழ்", ஊடுஷணம் என்னுதே, 'விஊடுஷணம்' என்கையாலே, ஆபரணபூதமானகர்த்துக்கும் ஆபரணமென்கிறார் - அணியீது இத்தயாதி. "஁வீகா-ஊதபூரூஸூவூ" என்றவயம்- திருவாழிமோதிராமன்றே கையிலிருக்கிறது? இத்தாலே பர்த்தாவை ஸம்பர்ப்பதையானுள் என்னக் கூடுமோவென்ன; பாவநாபரூஷத்தாலே பர்த்தாவை ஸம்ஸ்லேஷித்ததாக வினைத்தானென்கிறார். இவனித்தை இத்தயாதி. கூடவிரும்ந்ததாகவினைத்தால், அவன் திருக்கையில் மோதிரம் தன்கையில் வருவா நென்னென்ன - ஁ருதுது இத்தயாதி. ஆனால், பர்த்தாரமேவ ஸம்பர்ப்பதா என்னவமைந்திருக்க, "இவ" என்றசொல்லுவானென்னென்ன - இவளன்கிறீள் இத்தயாதி. "இவ" என்றதுக்குஇரண்டு தாத்தாயம்; முத்தினது - தாயாருடைய ஸம்ஸ்லேஷப்பாகார்த்தை ஸப்புடகரிக்கவொண்ணாமையாலே இவ என்கிறான் என்ற; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - '஁நீஸமாதியாலே' என்று. த்வீத்யதா தாயம் - இவளுணர்ந்தால் இத்தயாதி. அதாவது - இத்தபாவகைகூல்தால், "இவர்கனழியும்படி இருந்தோமே" என்று ஁ஜ்ஜித்து கோவுபடப்புகுகிறோ என்மபடி. இவளுணர்ந்தால் இத்தயாதி வாக்யம் - வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடாதல். பிராட்டி, போகோபகரணமான திருவாழிமோதிரத்தை யாதரித்தான்; இவன் லீலோபகரணங்களை போகோபகரணங்களாக ஆதரிக்கிறதென்னென்ன; அது வும் "இவளுடையது" என்கிற வாகார்த்தாலே போகோபகரணப்போலே யவனுக்குத்தேஸ்யமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸரிதர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸாரி இத்தயாதி. அவனுடையஎன்றது - ஈஸ் வரனுடையஎன்றபடி. ஆகாராதாரமென்றது - கர்மசிபந்தமான வாகாரமென்றபடி. தங்களுடைய பத்துமுதலானவற்றிலே அபிச்சேஸ்யப்பண்ணுகிற இவனைக்கண்டு இவர்கன்செய்ததென் என்ன

இனி, இத்திருவாய்மொழிதன்னை, பூர்வாசார்யர்கள், “பகவத்விஷயத்தில் ஸாபத்யந் தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகை ஸேஷத்வலக்ஷணமன்று, * வளவேழுலகிற்படியாலே அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறார்” என்று நிர்வஹிப்பார்கள். இத்தைப் பட்டர் கேட்டு, “என்சொன்னாரானார்கள்! இவர்க்கு பகவத்விஷயத்திலுண்டான ருசிக்கு ப்ரகாசகம் இத் திருவாய்மொழியாயிருக்கும்: இதுக்கு வேறே யொருவழியிவேதே! ஆனபின்பு இதுவே பொருளாமித்தனை” என்றருளிச்செய்தார். ஹநிஷ்யாதிவவாஸவ்ய” (ஹநிஷ்யாமிஸ பார்தவம்) என்று மஹாராஜரோடே பெருமானுக்குக்கிலாய்க்கைக்கும் உறவுண்டாயிற்றே.

முதற் பாட்டு.

மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள்குவோர் முன்புநான தஞ்சுவன்
மன்னுடையிலங்கை அரண்காய்ந்தமாயவனே!
உன்னுடையசுண்டாயம் நானறிவன் இனியதுகோண்டுசெய்வதென்?
என்னுடையபந்தம் கழலும் தந்துபோகும்பீ!

ஆ.—“நிரவதிக ஸௌந்தர்ய குணயுக்தைகளாய் உன்னருள்கூடப் பிறந்தவர் களுடைய பந்தும்கழலுமல்லகாண்இவை: என்னுடைய பந்தும்கழலும்” என்ன; “ஆன லென்?” என்ன, “என்னுடைய பந்தும்கழலும் எடுத்து விளையாடுகிற இத்தை அவர்கள் காணில் செய்வதென்” என்ன; “அஸநிஹிதைகளாயிருக்கிற அவர்கள் காண்கைக்குபாய மென்?” என்ன, “நான் அஸநிஹிதையாயிருக்கச் செய்தே, நீ அவர்களோடே கலந்து பரிமாறிற்றுஎல்லாம் எங்ஙனேகண்டபடி; அப்படியே அவர்களும் காணுவார்களிறே” என்ன; “கண்டால்தான் வருவதென்?” என்ன, “தங்கள் கடாக்ஷதாரகனாயிருந்த உன்னை உபேக்ஷிப்பாரென்று பார்த்து நான் அஞ்சாநின்றேன்” என்ன; “உனக்கென்னேடு உறவில்லையாகில் வருகிறதென்?” என்ன, “என்னுடைய க்ருபையாலே உனக்கு அநிஷ்ட ட்பவருகிறது; என்றஞ்சுகிறேன் அத்தனை உறவினாலல்ல” என்றிவள் சொல்ல, “இப் படி அஸம்பாவிதங்களை ஆசங்கிக்கிறதென்? அந்யோத்தேசேந வருகைக்கு ப்ரஸங்க

அவற்றிலே இப்பாதி. தன்னழகாலுமென்றது - “தாமரைபுரைகண்ணினையும்” இப்பாதிபைப்பற்ற. “நம்பி” என்றத்தைப்பற்ற ‘குணங்களாலும்’ என்றது. தன்செல்லாமைகளாலுமென்றது - “எம் குழறபூவையொடும்,” “கையிற்பாவைபறிப்பது” என்றத்தைப்பற்ற. தாழ்ச்சிகளாலுமென்றது - “உணக்கிவீனோத்தால்” என்றத்தைப் பற்ற, இனி, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஸமிரண்டு வகையாக வருளிச்செய்கிறார் - இனி இத்திருவாய்மொழிதன்னை இப்பாதி. “ஸேஷத்வலக்ஷணமன்று” என்றதுக்குக்குத்த - “உன்றன்திருவுள்ளமிடர்கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறதும்” என் றிருக்கிறவிவர், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகலத்தத்தைத் தமக்கு அஸஹ்யமாகச் சொல்லுகை ஸேஷத்வ லிருத்தமென்று. இதுவேபொருளாம் இத்தனையென்றது - இத்திருவாய்மொழியிச்சொல்லுகிற ப்ரா வண்யகார்யமான ப்ரணயரோஷமே ஸ்வாபதேஸத்திலும் பொருளாமென்றபடி. ப்ராவண்யாதியஸத் தாலே ப்ரணயரோஷமாகச்சொன்ன இடமுண்டோவென்ன - ஹநிஷ்யாதி இப்பாதி. கிலாய்க்கைக் கும் - ப்ரணயரோஷம்பண்ணுகைக்கும் என்றபடி. “வனகவனவாரணவாலீஸரொணநிஹதொ ரியா: கூரஹுஸத்யாதி: கூரஹுஹநிஷ்யாதிஸவாஸவ்ய” இதி கில்கிந்தாகாண்டேராமடி.

முண்டோ? உன்பக்கலுள்ள ப்ரோமாதியுத்தாலே உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை யாலே வந்தேன் அத்தனை” என்று அருளிச்செய்ய, “என்பக்கலுனக்கு ஸ்நேஹமானது பொய்யிறே” என்ன; “நானாரேனும் ஒருவரோடே பரிமாறினால் அவர்கள்பக்கல் பொய் யான ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுமவனோ?” என்றருளிச்செய்ய, “உனக்காரேனும் ஒருவர் திறத்திலே மெய்யான ஸ்நேஹ முண்டாகில் அவர்களை ‘இன்னார்’ என்று சொல்லிக்காண்” என்ன; “அஸோகவநிகையிலே யிருந்த ஸ்ரீஜநகராஜர்தனயதிறத்து நான் பண்ணின ஸ்நேஹம் மெய்யன்றோ” என்றருளிச்செய்ய, “அதுவும் பொய்பே” என்றிவள் சொல்ல; “அவள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹம் பொய்யாகில் அவளுக்காக லங்கையை அழிக்கக்கூடுமோ?” என்றருளிச் செய்ய, “அதுஎன்னைஅகப்படுத்துகைக்குச் செய்த வஞ்சனையென்னுமிடம் அறியேனோ? ஆதலால்,என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்து, அங்கேபோகு நம்பீ!” என்று சொல்லுகிறாள்.

ஒ. —முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் வாங்க்மறந்து; அசேதந யாகையாலே தானாக இறயக்கவும் அறியாத பந்தையும், கழலையும் தன்னுடைய ஜீவனா டியுடையதாலே கண்டெடுத்துக்கொண்டு “முகூலக்ஷாபெக்ஷாணாலா” என்னும் படியாலே திருக்கண்களாலே யவற்றை நிரந்தரமாக நோக்கித் திருவுடம்பில் எங்கும் படும்படியினைத்துக்கொண்டு, இப்பிராட்டியை ஸ்பர்ஸிக்கப்பெறாமையாலுள்ள வ்யஸந மெல்லாந்தீர விளையாடாது தைத்துக்காள்னுகிறபடியைக்கண்டு, “இது நம்மோட்டை ஸ்நேஹத் தாலே பிறந்ததாகில்இத்தனைகாலம் தாழ்க்கக்கூடாதாகையாலே,மற்றும்சிலர் பக்கவிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி அவர்களோடேகலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே கலங்கி, நம்மை ‘அவர்கள்’ என்று ப்ரமித்து, நம்முடையபந்தையும்கழலையும் அவர்களினவாகக் கொண்டா ஸ்வஸிக்கிறான்” என்று நிரூபித்து, அவனைக்குறித்து, உன்னை இப்படி கலங்கப்பண்ண வல்ல நிரவதிக லௌந்தர்யத்தையும் ஆத்மகுணத்தையுமுடையாய்“உன் அருள் சூடப் பிறந்தவர்கள் இத்தை அறியிற்செய்வதென்?” என்ன, “அவர்கள் அஸந்திஹிதைக ளன்றோ, காணும்படியெவ்வனே?” என்ன, “அவர்களோடு நீ கலந்து பரிமாறினபடியை அஸந்திஹிதையாய் வைத்தே நான்எவ்வனே யறிந்தபடி? அப்படியே யவர்களும் அறிவர்; ஆதலால் அவர்கள் காணச்செய்கிற செயலன்றே இது” என்ன, “அங்கனையானால் வருவ தென்?” என்ன, “தக்கடாக்ஷகதாரகனாயிருக்கிற உன்னை அவர்கள் கடாக்ஷியாதொழிவ ரென்று அஞ்சாரின்றேன்”என்ன, “என்னோடு உனக்குஉறவுஇல்லையாகில் நீ அஞ்சுகிற தென்?” என்ன, “சிலர் அனர்த்தப்படக்கண்டால் ‘ஐயோ’ என்னும்போது உறவுவே ணுமோ?” என்றுஇவள் அருளிச்செய்ய; “இப்படி அதிகசங்கை பண்ணுகிறதென்,எனக்கு வேறொரு ஸ்ப்ருஹணியவிஷயமுண்டோ? உன்னுடைய கடாக்ஷமேயன்றோ எனக்கு நார கம்”என்ன, “அது பொய்யிறே” என்ன, “என்னோடு பரிமாறுவார்திறத்தில் நான் பொய் செய்வதுண்டோ?” என்ன, “நீ யார்திறத்தில் மெய்செய்தாய்?” என்ன, “ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்காக ஏகநாரவ்ரதனாய் * உண்ணாதுறங்கா தொலிகடலையூடறுத்துச் சென் றிலங்கையை யழித்தது பொய்யோ?” என்ன, “அதுவும் அவளுக்கு ஸ்நேஹித்துச் செய் தாயில்லை: ஒருத்திக் கொருமெய் செய்யவே எல்லாரும் மெய்யெனன்று உன்னை விஸ்வ ஸித்துஉனக்ககப்படுவரென்றுசெய்தாயத்தனை”என்ன, “ஆகில்,உன்னைஅகப்படுத்துகைக் காக அச்செயல்களைச்செய்தாலோ?”என்ன, “நான் அது வஞ்சனமென்னுமிடம் பண்டே யறிவன்: அத்தை இனி என்பக்கல் ஆவிஷ்கரித்து ப்ரயோஜனமில்லை: அபூர்வைகள் பக்க

விலே போ” என்ன, போகாதேபின்னையும் பந்தையும் கழலையும் இவன் விரும்பப்புகளன்னை உன்னருள்கூடப் பிறந்த மின்னிடைமடவார்களாகப் பாமித்து, என்னுடைய லீலோப கரணங்களையும் அவர்களின்வாகக் கருதி இவற்றைக் கொண்டு ஆஸ்வஸிக்கிறாய்; இவை அவர்களுடையன அல்ல, என்னுடைய பந்தும் கழலும் இவை; இவற்றைத்தந்து அவர்கள் உன்னை உபேக்ஷியாமே அவர்கள் இருந்த இடத்தேற ஈண்டெனப்போகு நம்பி என்று எம்பெருமானை முகம்பாராதே இருந்து அருளிச்செய்கிறான்.

ப.—முதற்பாட்டில், இவன், தன் லீலோபகரணங்களையும் மறையவைத்துத் தோழிமாரையும் விமுக்கைகளாம்படிபண்ணி இருக்கிறவளவில், தன் பாக்கிய விசேஷத் தாலே இவன் விஸ்மரித்து, அசேதநமாகையாலே தான் போகமாட்டாத பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி, “நாம்முன்பு பெண்பிறந்தார்க்கு உதவி விரோதிரிசஸநம் பண்ணின ஆகாரத்தை ஆவிஷ்கரித்து, அபிமுகியாக்கக் கடவோம்” என்று நினைத்துநிற்க, “அவை எங்களது: நீ நினைத்தவர்களது அன்று காண்; தந்துபோ” என்று அவனோடு உறவற வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

(உன்னைத் தந்தாம்பக்கவிலே அபிநிவேசிக்கும்படி பண்ணுகிற), மின்-மின் போலே துடங்கும், இடை-இடையை யுடையாராகையாலே ரூப சோபையில் குறைவற்று, மடவார்கள் - மடப்பம்முதலான ஆத்மகுணங்களையும் உடையவர்களாய்க்கொண்டு, (இவ் விரண்டும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே என்னைப் போலன்றியே), நின்-உன், அருள்-அருளை, குடுவார் - தலைக்கொண்டிருக்கும் அவர்களின், முன்பு - ஸந்தியிலே, நான்-அவர்கள் அளவில் நீ பண்ணின வ்யாபாரம் அறிந்திருக்கிற நான், அது - நீ இங்குப்பண்ணும் அதிக்ரமங்கள் அவர்களறிந்து நீ ஸிதிலனாம்படி உனக்குமுத்பரதாரம்பண்ணாதே வெறுப்பென்கிற இத்தைப்பற்ற, அஞ்சவன் - அஞ்சாநிற்பன்; மன்னுடையிலங்கை அரண்காய்ந்த - நமக்குன்னையொழிய வேறு சிலருண்டோ! நாம்முன்பு ஏகதாரவரதராய் அவர்களுக்கு வந்த இடையூறு கழித்துக்கொடுத்தமை கேட்டு அறியாயோ! என்ன, மாயவனே - “பெண்பிறந்தார்க்கு உதவுமவன்” என்று இனநெஞ்சாய் அகப்படுகைக்குச் செய்த க்ருத்ரிமசோஷ்டித்தையுடையவனே! (அது), உன்னுடைய - உன்னுடைய, சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தபரதை யென்று, நான்-புறம்புள்ளரைப் போலன்றியே உன் நினைவறியும் நான், அறிவன் - அறிவன்; இனி-இனி, (ஒருபேதைக்குப் பொய்குறிக்குமா போலே, என்பக்கல்), அது-அது, கொண்டு - கொண்டு, செய்வது - செய்யலாவது, என்-உண்டோ? நம்பி - நானொருத்தியுமே அல்லாதபடி, (“பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார்” என்று ப்ரசித்தமான பூர்த்தியை உடையவனல்லையோ? அவர்கள் வெறுதபடிபோகப் ப்ராப்தம்: போமிடத்தில்), என்னுடைய - என்னுடைய மமதாந்தர்ப்பூதமான, பந்தும்-பந்தையும், கழலும் - கழலையும், தந்து - தந்து, போகு-போ. “விமுகருடைய மமதா விஷயம் த்யாஜ்யமாக நினைத்திருக்கும்” என்றிருந்தான் இவன்; “இவன்வைமுக்யம் ப்ரணயக்ருதமாகையாலே இவனோடு ஸம்பந்தித்தவஸ்து உத்தேஸ்யம்” என்றிருந்தான் அவன். சென்றாலும் கருநாலும் வெண்ணுலுமிட்டுச் சமைத்த பந்தையும் ஐந்துகழலையும் அவனொதரித்தது - இவருடைய குணத்யாதமக ஸாரமும் இந்திரியங்கள் ஐந்தும் தன் விஷயமாக்க நினைத்து: இவன் அது தரச்சொன்னது - உன்னைக் கிடையாவிட்டால் பழைய ஸாரீரோந்திரியங்கள் அமையுமென்றுநினைத்து. சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தபரதவம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவர்கள் மறைக்க மறந்து, அசேதநமாகையாலே இறய்க்க அறியாத பந்தையும் கழலையுமெடுத்துக்கொண்டு “மூலக் காவியைப் பாராணா” என்கிறபடியே இவற்றிலே பண்ணுகிற அத்தா தரத்தைக்கண்டு, “இவனுடன் வார்த்தை சொல்லாதே இருக்கிறதென்?” என்று “இவை நீ நினைக்கிறவர்களுடையனவன்று காண்: எங்களுடையன காண்: இவற்றைத் தந்து, அவர்கள் உன்னை உபேக்ஷியாமே அவர்களிருந்த விடத்திலே போ” என்கிறான்.

[மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் முன்பு] - பந்திலும் கழலிலும் பண்ணுகிற அலிநிவேசத்தைக் கண்டு, “இது நம் பக்கல் ப்ரமத்தாலே வந்ததாக மாட்டாது, வேறே சிலரோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே கலங்கி, நம்மை அவர்களாக லுமித்து பந்தையும் கழலையும் அவர்களினவாகக் கொண்டாட்வஸிக்கிறான்” என்று பார்த்து, உன்னை இப்படி கலங்கப் பண்ணவல்லவழிகையும் ஆத்ம குணத்தையுமுடையவர்கள் முன்பே இதென்ன காரியம் செய்கிறாய் என்கிறான். [மின்னிடை]-தேக குணத்துக்கு உபலக்ஷணம். [மடவார்கள்]-நான், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலானவை ஆத்ம குணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். தன்னோடு கலக்கிறபோது “இதோரமுகே! இதோர் ஆத்ம குணமே!” என்று கொண்டாடும்படியைக் கண்டு, “இவன் புக்கவிடமெங்கும் சொல்லும் படி இதுவிறே” என்று கல்பித்துச் சொல்லுகிறான். மடவார்களென்கிற ஸ்ரஹுவசனத்தாலே—ஒருவர்க்கு உற்றனாயிராத பரபரப்பைச் சொல்லுகிறான்.

“இதுவென்?, அவர்களார்?” என்ன, [நின்னருள் சூடுவார்]-உன்னுடைய ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரஹிதைகள். எங்களை அவர்களாக ப்ரமித்து முன்னடிதோற்றாதபடி பண்ணினவர்கள்: அவர்கள் ஸந்திதியிலே இதென்ன காரியம் செய்கிறாய். “இவன்: விமுகையாகைதவிர்ந்து வார்த்தை சொல்லுமவளானால், மற்றுள்ளது பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்று அத்தை இசைந்து, “அவர்களிங்குண்டோ?” என்றான்; அவர்களோடு கலந்தபடியை அஸந்திஹிதையான நானறிந்தபடி கண்டாயே; அப்படியேயவர்களும் அறிவார்கள் காண்: உன்னைப்போலே அந்யபரைகளோ அவர்கள்? செய்யாதொழியில் அத்தனையல்லது செய்தது மறைக்க வொண்ணாதுகாண். “அவ்வனையானால் வருவதென்?” என்ன; [நான தஞ்சுவன்] - “அஞ்சவேண்டுகிறதென்” என்ன, “பசு கிணற்றிலே விழுந்தால், ஐயோ!” என்பாரில்லையோ?, அவர்கள் கடாஷ்டமேதாரகமாக இருக்கிற உன்பக்கலிலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுவார்கள். “அத்தால் வருவதென்” என்ன, “நீ துடிப்புதீ; அது நான் காண மாட்டேன்”. அவர்கள் பக்கல் முகம்பெறாதே நிற்கும் தடுமாற்றத்தை ‘அது’ என்கிறான். “என்னோடு உறவில்லையாகில் அஞ்சுகிறதென்?” என்ன, “பராதர்த்தம் பொறுக்கமாட்டா தொழிகைக்கு உறவுவேணுமோ? உன்னைப்போலே பராதர்த்தமே போதுபோக்காக இருக்கிறவர்களோ நாங்கள்?” என்ன, “இப்படி அதிசங்கை பண்ணுகிறதென்? உன்னையொழிய வேறுசிலர் உண்டோ எனக்கு?” என்ன, “அதுபொய்யிறே” என்ன, “நான் ஆர்திறத்திலே பொய்செய்தேன்” என்ன, “நீ ஆர்திறத்திலே மெய்செய்தாய்” என்ன;—[மன்னுடை இத்தாதி]-“எக தாரவ்ரதஸ்ய * உண்ணுதுறங்கா தொலிகடலையூடறுத்துச் சென்றொருத்திக்காக இலங்கையைழித்தது பொய்யோ?” என்ன, அதுவும் “சினத்திறற்றென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானே” என்று, இளம்பராயிருப்பார் அகப்படுகைக்காகச் செய்தாய் இத்தனை. [மன்னுடை இலங்கை]-ராவணபாலிதையான லங்கை. ஆரேனுக்

கும் ரக்ஷிக்கலாம் அரணுடைய வூர்; வெளி நிலத்திலும் ரக்ஷிக்கவல்ல ராவணன். [அரண் காய்ந்த]-அவ்வரணைப்பறித்து மூலையடியே வழிபோம்படி பண்ணினவன். [மாயவனே]- க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமவனே! “அது சிலரை அகப்படுத்துகைக்குச் செய்ததாகில், உன்னை அகப்படுத்துகைக்கு ஆனாலோ” என்னில்;—[உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன்] - உன்னுடைய க்ருத்ரிமலீலையென்னுமிடம் நானறிவன். [இனி அது கொண்டு செய்வதென்] - நானறிந்த பின்பு அதை முன்னிட்டு என் பக்கல் ப்ரயோஜனமில்லை; அபூர்வைகள் பக்கலிலே போவென்ன, “கைப்பட்டத்தைச் செய்பலாவதில்லையே” என்று பந்தையும் கழலையுங்கொண்டு, “போகிறோம்” என்று றோகப்புக்கான் : [என்னுடைய பந்துங்கழலும்] - இவை யாரதாக நினைத்துக்கொண்டு போகிறாய்? நீ நினைக்கிறவர்களதல்ல காண்; என்னுடையபந்தும் கழலும்கிடாய்; ஸ்வ ரூபத்தைப் பார்த்தாலும் மமகாரம் த்யாஜ்யம்; ‘ஆக்ஷரஸூஹவெநூத்யுஃ’ என்கிற படியே; ப்ரணயயாரையில் வந்தாலும் ‘உன்னது, என்னது’ என்கைக்கு மேலில்லை உறவறுதிக்கு; தானே பொகட்டுப்போம்” என்று ‘என்னுடைய’ என்கிறான். அவனும் * ‘யவெஸ்யுதெதஸ்யுதஜந்ய’ அன்றோ? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய உன்னுடைய மமகார விஷயம் அடங்கலும் ‘என்னதன்றோ’ என்று போகத்தொடங்கினான்; [தந்து போகு]- “உயிரை வைத்துப்போ” என்பாரைப்போலே. “அவன் மாட்டான்” என்று அறிந்து மர்மஜ்ஞாநயாகையாலே ‘தந்து போகு’ என்கிறான். “இவர்கள் தொட்டனேந்தது” என் றிறே அவனாதரிக்கிறது: இவளும் அவன் தொட்டனேந்தவற்றைக் கொண்டு யரித்துக் கிடக்கைக்காக ‘தந்து போகு’ என்கிறான். “நான் தருவேனோ? இவையொழிய எனக் குச் செல்லுமோ?” என்றான். [நம்பி] - முதலிகளன்றோ; உமக்குப் புக்கவிடம் எங்கும் பந்தும் கழலும் அன்றோ, “ஷோபஸவூஸஹஸாணி” என்கிறபடியே அஹி மதவிஷயங்களோன்றிரண்டோ? நடக்கலாகாதோ? ஸஷுத்துக்குப்பொருள் சொல்லுகை யன்றிக்கே, உக்திப்ரத்யுக்தியாலே நினைவைச்சொல்லுகிற இதுவிறே இத்திருவாய் மொழிக்குக் கருத்து. திருப்பாவைக்கு “எல்லையிளங்குளியே” என்கிற பாட்டுப் போலே, இத்திருவாய்மொழியும் ஸாவப்ரயாநமென்னும் இடத்தைக் காட்டுகிறதாயிற்று.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்படி வரவுதாழ்த்ததும் இத்தலையை ஒழியச்செல்லுவதா யன்றிறே; கடுக வந்துகொண்டு நின்றான், பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டான், அல ப்யலாபமென்று தோற்றம்படி நின்றான், இத்தலையில் பண்ணக்கடவ வ்யாமோஹம் அடங் கலும் இவற்றின்பக்கலிலே பண்ணினான். அவன்படுகிற அலமாப்பைக் கண்டு, “இவை யெல்லாம் நம்மைக்குறித்துச் செய்கிறுனல்லன், தான் கலந்துபிரிந்தவர்களுடைய உபகர ணங்களாகக் கொண்டு செய்கிறான் இத்தனை; இவனுடன் வார்த்தை சொல்லாதே இருக்

முதற்பாட்டு.—மின்னிடை இய்யாதி. இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வாரா திருப்பானென் என்ன - இப்படியாவதுதாழ்த்தது இய்யாதி. ‘செல்லுவதாயன்றிறே’ என்ற ஆந் தாம், ப்ராவண்யம் விளைக்கைக்காக இறே; அதுவிறேந்தவாறே ‘கடுக வந்துகொடு நின்றான்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. ‘இப்படியாவதுதாழ்த்ததும்’ என்றுதொடங்கி, ‘காரைச்சுமந்ததொரு மின்னின்றதி’ என்ன’ என்னுமளவும் பாட்டில் தர்த்பர்யத்தைபும் ஸூசிப்பியாநின்றகொண்டு, “மின்னிடைபட வார்” என்றபதத்துக்கவதாரிகை அருளிச்செய்தபடி. ‘காரைச் சுமந்ததொரு மின்னின்றதி!’ என்றது - அலகபார்த்தைச்சுமந்ததோரிடை இருந்ததென்றபடி. ‘காரைச்சுமந்ததொரு மின்னின்றதி!’ என்ற அவன் தங்களைவாணித்ததுக்கு இவர்கள்ப்ரதிவசந்தவேந “மின்னிடைபடவார்” என்றதுக்கு

கிறதென்” என்று, “வாராய்! நீ நினைக்கிறவர்களது அன்றுகாண் இவை; உனக்கு உபேசுநா விஷயமான எங்களதுகாண் இவை, இவற்றைத்தந்து அவர்கள்பக்கவிலேறப்போ” என்ன.

“ஓம், அதுசெய்கிறேன்,†(இங்ஙனே)-காரைச்சமந்ததோரு மின் நின்றதீ!”என்ன [மின்னிடைமடவார்கள்] என்கிறார்கள் - “அவர்கள்பாடேறப்போகிறவன் இடையிலே இதோன்றைச் சொன்னான், அது தான் நிலைநிலாது” என்று பார்த்து “வாராய்! நீ உபேசுநித்ததோருவிஷயத்திலே இத்தனை கால் தாழ்ந்தால், உன்னை விரும்பியிருப்பார் அநேக ராகையாலே போரநெருக்குண்புதி கிடாய். அவர்கள் தங்கள்படி இருந்தபடியென்தான்? இதோரு தேஹகுணமும் ஆத்மகுணமும் இருக்கும்படியே! [மின்னிடை] - மற்றும் தேஹ குணத்துக்கு உபலக்ஷணம். [மடவார்கள்] இது-நான், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலான ஆத்மகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். மடவாரேன்கிற பஹுவசந்தாலே - ஒருவர்க்கு உற்றஞாயிராமை சொல்லுகிறது. நீ அதஸ்மிம்ஸ்தத்புத்தி பண்ணும்படி பண்ணுவிப்பதே அவர்கள் சிலர். இவனுடைய அலமாப்பைக்கொண்டே அவர்களுடைய வைலக்ஷண்யத் தை அறுமிக்கிறாளிறே. பாவியேன், உன்னை இங்ஙனே இடையிலே பிச்சேறித் துடிக்கப் பண்ணினார் ஆரோ? [மின்னிடைமடவார்கள்] - இவனோடு ஸம்பந்தமுடையாருடைய தேஹ குணங்களையும் ஆத்மகுணங்களையும் ஸம்பாஸ்ரயமாக நினைத்திருந்தபடி தோற்ற வார்த்தை சொன்னபடியென்தான்! ப்ரணயரோஷம் புறவாயிலே செல்லா நிற்கச் செய் தேயும், அகவாயில் நினைவு இதிறே. அகவாயிலும் த்வேஷமேயானாலும் வஸ்துஇருந்த படி சொல்லவேணுமே; த்வேஷத்தாலேசொல்லு மன்றும்† “தரூணௌரூபவ

† ப்ர.—[முதற் பாட்டு] - [மின்னிடை மடவார்கள்] - சூரணு காணு [கசு] ஜநஸூரெஹாதரூ வரூபுசிஸூபுணவா, “உதி ஸாதூவபுய ஸூகூரூ ஸூபுணவ விஸேஷத: | தசூஸூபுணவாவாக்யூ ஸவாவூபிஷி

இரண்டு தாற்பர்யம். அதில், அவன்சொன்னவார்த்தை அஸ்த்திரமாகையாலே, உன்னுடைய மின் னிடைமடவார்களல்லோம் எங்கள் என்று முந்தினவாவம்; அத்தைஅருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் பாடேற இய்யாதி. இடையிலே நடுவேஎன்றும், இடையிலேஎன்றும் அர்த்தத்தவயம். இத்தனைகால் தாழ்ந்தாலென்றது - எங்கள்பக்கல் ஸ்நேஹமின்றிக்கே தாமவிர்த்தாலென்றபடி. போரநெருக்குண் புதிதிடையென்றது - “நீ அந்யாஸக்தன்” என்று அவர்கள் உன்னை முகம்பாராடையாலே போர னோவு படுபுதி கிடாய் என்றபடி. “மின்னிடைமடவார்” என்றுவாணித்ததுக்கு வாவம் - அவர்கள் தங்கள் இய்யாதி. படி - வடிவு. விவரணம் - இதோரு இய்யாதி. ஆத்மகுணம் - பவ்யதைதேரடக்கமானவை. உற்றஞாயிராமை - பொருந்தினவஞாயிராமை. “மின்னிடைமடவார்” என்றதுக்கு - இவன் அபிமத விஷயங்களோடே கலந்து பிரிந்துவந்து தங்களைக்கண்டு அவர்களாக ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறானென்று த்வீதீயதாற்பர்யம் - நீ அதஸ்மிந் இய்யாதி. “மின்னிடைமடவார்கள்” என்று அவர்கள் வைலக்ஷண் யத்தை இவர்கள் அறிந்தபடியெனஎன்ன - இவனுடைய இய்யாதி. அலமாப்பாவது - அதஸ்மிம் ஸ்தத் புத்தி பண்ணுகை. “நீ அதஸ்மிம்ஸ்தத்புத்தி” இப்பாதிவாக்யத்துக்கு டஸோக்தியாக விவரணம்— ப்ரவியேன் இய்யாதி. இடையிலேபிச்சேறி - நடுவேப்ரமித்தென்றும், இடையைக்கண்டு பிச்சேறி என்றும் அர்த்தத்தவயம். பதோபாதாந பூர்வகமாக ஸ்வாபதேஸம் - மின்னிடைமடவார்கள் இவனோடு ஸம்பந்தம் இய்யாதி. நினைத்திருந்தபடி - ஆழ்வார் நினைத்திருந்தமை என்றபடி. ப்ரணயரோஷம் செல்லாநிற்க, ஸம்பாஸ்ரயமாக நினைக்கக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரணயரோஷம்புறவாயிலே இய்யாதி. பட்டர் நிரவாஹத்திலே ப்ரணயரோஷுண்ணோ, ஸ்லாகிக்கலாமோ? என்ன - அகவாயிலும் இய்யாதி. ஸத்ருஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - த்வேஷத்தாலே இய்யாதி. “தரூணௌரூபவஸூப

ஸ்ரீக ॥ கக ॥ தருணரூபவஸவன் ஸுகூரரன் கீமாவன் ।
 வுணரீகவிஸாமிகன் ஸ்ரீகூலாஜிநாம்பரன் ॥ கச ॥ மமரீபுரமநாடாந்
 தாவவளயகீபாநிணன் । வுருள ஸ்ரீமநாபுலாநாந் தருணரீகூலன் ॥
 கரு ॥ மநவபுராஜபுதிளவாபிபவவநாநிதன் । ஸ்ரீவளவாநாநவளவாநன்
 நதகூபிதமநதம ॥ கக ॥

விளஸுக் காராளிக் கொலையுள் ! வண்ணச் சுவராயிருக்கின்ற கூடையினால்
இத்பாண்டியகாண்டே வரம்பாதி குர்ப்பண்கா. அவர்கள் வைவக்யத்தையே இவர்கள் அறிந்தபடி
என்? என்கிறதற்குக்குப் பரிஹாராதாம் - தங்கன்பாடு இத்யாதி. “அநுமிக்கிரஸ்” என்ற கொள்
ளாதவர்களுக்கு அநிஷ்டப்பாலஞ்ஜனம் பண்ணுகிறார் - இங்ஙனன்றிகில் இத்யாதி. “உறவுதோற்றமல்”
இத்யாதி வாச்யநந்தாம், “அந்நன் சொல்லுமன்” இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்திப்பது. ப்ரத்யுத்தாமாக
அவன் வார்த்தை இல்லாமலிருக்கப் பரிஹரிக்கக் கூடுமோ? என்ன - பாவபந்தம் இத்யாதி. அதாவது-
ஸ்வேருபூர்வமான கலவியாகையால் பாவகர்ப்போக்தியாயிருக்கும் என்றபடி. நினைவும் அத்தலை
யாலே வந்ததற்கையாலும் என்றது - இவர்கள் சொல்வது அவன்வார்த்தையைப் ப்ரத்யுத்தாமாகையாலும்
என்றபடி. அதாவது - ப்ரணயதானையில் விதத்தைகள் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே, இவர்கள்
சொல்வது நாயகனுடையநினைவை அநுவிதநம்பண்ணி அவ்வுத்திக்குப் ப்ரத்யுத்தியாயிருக்கும் என்றபடி.
நினைவென்று - நினைவின் காரியமான சொல்வதை நினைவென்று - சொல்வதைச் சொல்லுமோ?
என்ன; - “இந்தவார்த்தையை அந்கேநினைப்பீடு” என்றால் - அந்கேசொல்லென்றபடியிலே” என்று
ஆளுசிச்செய்வார். இடையீடு பொறுக்கக்கடவதென்று - மடுவே அவன்வார்த்தையை அந்யாஹரித்
துக் கொள்ளக்கடவது என்றபடி. ஆனலென்றது - அவர்கள் “அந்யாஸத்தன்” என்று முகம்மாழி
யிருந்தாலென்றபடி, பூர்வவாக்யவிலாசம் - நாங்கள் காண் இத்யாதி. அதாவது - உன்னுடைய
வ்யாபாரங்களெல்லாம் நாங்களறிந்தாற்போலே, நீயிருந்து செய்ததையும் அவர்கள் அறிவார்கள் என்றபடி.
அவையெல்லாம் இத்யாதி சங்காவாக்யத்துக்கு லாவம்—வேதேசிலருண்டாகச் சொல்லுகை ப்ரணயித்
வத்துக்குச் சேராதென்று. இதுவார்த்தை இட்டு வார்த்தைகொள்ளுகைக்காகச் சொன்னது அத்தனை
யொழியு, தனக்கு வேதேசிலருண்டுள்ளது சொன்னவார்த்தை அன்று என்று பரிஹரிக்கிறார் - பல
கேட்க! இத்யாதி வாக்யத்தையத்தாலே. நான் ஒளித்துச் செய்கிறவை அவர்களிடமிருங்கோ? என்ன.

இட்டேகோள்ளுகையிறே இவன்தனக்கு தாரகம். [முன்பு] - நீ செய்யுமவை யெல்லாம் மறைக்கப் போகாதுகாண். நீ அங்குச்சேய்தவை எல்லாம் கண்டாயே நாங்கள் அறிந்தபடி; இப்படியே, நீ இங்குச் செய்யுமவையெல்லாம் அவர்கள் அறிவார்கள் காண். அவர்களுக்கு உன்னைப்போலே வேறு அந்யபரதை இல்லைகாண். உன்னைப் போலே நினையாதே கொள்ளாய் அவர்களை. உன்னைக் கலந்து பிரிந்தார் உன்னை ஸாக்ஷாத் கரித்தபடியே இருப்பார்கள்காண்; “பிரிந்தோன்றுநோக்காது தம்முடைய பின்னே திரிந்து லும் சிந்தனையார்” என்றிறே இருப்பது. அவர்களுக்கு வேறுவிஷயமில்லாமையாலே ஸர்வ காலத்துக்கும் ஸ்மருதிவிஷயம் நீயேகாண். ஆனாலென்? உங்களுக்கு என்னோடொரு ஸம் பந்தமில்லை ஆனபின்பு அத்தால்வருவதொன்றில்லையே? என்றான்: [நானதஞ்சுவன்]-உன்னைப் போல் அல்லோம்காண் நாங்கள். நீ இங்கே சிறிதுபோது கால்தாழ்த்துப் போனால், அவர்க ளுன்னை அரைக்கணம் முகம்மாறிலால், நீ பொறுக்கமாட்டாமல் கிடந்து துடிக்கும்துடிப்பு நான் காணமாட்டேன்: கலந்துபிரியவல்லாயும் துடிப்பக்காணவல்லாயும் நீயேகாண்; பரா நர்த்தங் கண்டால் பொறுக்கமாட்டோங்காண் நாங்கள். உன்னோடு உறவு இல்லையேயாகி லும் நீ படும் அலமாப்புக்கண்டால் பொறுக்கமாட்டோம்; சிலர் கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒரு குரல் கூப்பிடுமோது உறவுவேணுமோ? அவர்கள் பக்கல் முகம்பெறுதே நிற்கும் தமோற் றத்தை ‘ஆற்றேன்’ என்கிறாள். அரைக்கணம் இத்தலையையொழிய ஐவிக் கமாட்டாதே செல் லாமையையுடைய என்னைப்போய்யனாக்கிப் புறம்பாக்கி வார்த்தைசொல்லுவதே! என்றான்.

நீ செய்யுமவை இத்தாதி. “எங்கனையவர்களாகநினை” என்ற வாக்யவிவரணம் - நீ அங்கு இத்தாதி வாக்யத்வயம். அவர்களுக்கு வேறுபராக்கில்லையோ? என்ன - அவர்களுக்கு இத்தாதி. அந்யபரதை இல்லாமைக்கு வேறு உன் வைலக்ஷணம் என்கிறார் - உன்னைக்கலந்து இத்தாதி. பகவதேக பரதைக்கு ப்ரமாணம் - பிரிந்தோன்று இத்தாதி. வேறொன்றைப்பாராதே தம்முடையபின்னே இடைவிடாமல் திரிந்து தமோறுகிற மகஸ்ஸை உடையவர்களென்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி ஐம்பதாம் பாட்டு. நம்மைக்கலந்துபிரிந்தார் நம்மை ஸாக்ஷாத் கரித்தபடியே இருக்கிறதுஎத்தாலே? என்ன - அவர்களுக்கு வேறுவிஷயம் இத்தாதி. கீழில் பதத்தையும் அநுசரித்து, “நானதஞ்சுவன்” என்ற துக்கு அவதாரிகை - ஆனால் இத்தாதி. ஆனாலென்றது - அவர்களறிந்தாலென்றபடி. அத்தால் வருவது ஒன்றில்லையே என்றது - அவர்கள் முகம்பாராமையால் வரும் வ்யஸநம் உங்களுக்கில்லையே என்றபடி. இதுக்கு உத்தரமாக - நீ இங்கேசிறிதுபோது இத்தாதிவாக்யத்தைச்சொல்லிக் கொண்டு, அநந்தரம் உன்னைப்போலல்லோங்காண்நாங்கள் என்கிறவாக்யம் அநுஸந்திப்பது. துடிப்புக்காண மாட்டாமைக்குஅடி எதென்ன, - எங்கள் ப்ரக்ருதிஸ்வபாவம் என்கிறார்கள். உன்னைப்போலல்லோம் காண்நாங்கள் என்ற இத்தைவிவரிக்கிறான் - கலந்து பிரியவல்லாயும் இத்தாதிவாக்யத்வயத்தாலே. துடிப்பென்றது - “அது” என்றத்தைப்பற்ற. கலந்து பிரியவல்லாயும் இத்தாதிவாக்யம் - “நான தஞ்சுவன்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேற லாவமாயிருக்கிறது. “ஆனாலென்? உங்களுக்கு என்னோடு ஒரு ஸம்பந்தமில்லையானபின்பு” என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம்வதாயிற்று என்ன - உன்னோடு உறவில்லையே இத்தாதி. இந்தவாக்யம், நீயிங்கேசிறிதுபோது இத்தாதிவாக்யத்துக்கு விவரணமா யிருக்கிறது. உறவில்லாத இடத்திலே தயை உதிக்குமோ? என்ன - சிலர்கிணற்றிலே இத்தாதி. “மின்னிடை” இத்தாதிக்கு - மின்போலே நுடங்குமிடையையும் ஆத்மகுணங்களையும் உடையாராய், உன்னருளை ஸீரஸாவஹிக்கும்அவர்கள் ஸந்திதியில் நீ பண்ணின வ்யபாரம் அறிந்திருக்கிறான், நீ இங்குப்பண்ணும் அதிக்ரமங்களை அவர்கள் அறிந்து நீ ஸீதிலனும்படி உனக்கு முகங்கொடாதே வேறுபார் என்கிறத்தைப் பற்ற “அஞ்சாநின்றேன்” என்று ஸப்தார்த்தம். “மன்னுடையிலங்கை” இத்தாதிக்குஅவதாரிகை - அரைக்கணம் இத்தலையைய இத்தாதி. “மின்னிடையடவார்” என்று - எங்கனையவர்களாக ப்ரமித்தாய் என்கையாலே, பொய்யனாகி என்றது. “கின்னருள்குடிவார்” என்கை

[மன்னுடையிலங்கையரண்காய்ந்தமாயவனே]-“என்தான்? நீ பொய்யனல்லையோ?” என்றான். “நான் என்னோடு பரிமாறினரில் இதுக்குமுன்பு ஆர்க்குப் பொய்சேய்தேன்?” என்றான்; “நீதான் ஆர்க்கு மெய் செய்தாய்” என்றான்; “என்தான், “உண்ணுதுறங்கா தோலிகடலையுடறுத்து” என்று, ஏக தாரவ்ரதனய்க்கொண்டு நான் பட்டதேல்லாம் பொய்யோ?” என்றான். “அதுதான் நீ வேண்டிச்செய்தாயோ? ஒருதுறையிலே ஒருமெய் பரிமாறவிடில், நமக்குமேல் உள்ளதேல்லாம் ஒருதோகையில் அகப்படாதேன்று செய்தாயத்தனையன்றோ? அபலைகளை அகப்படுத்திக்கொள்ள இட்டவழியன்றோ?” [மன்னுடையிலங்கையரண்காய்ந்த] - நிலமிதிதா நேதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படியாய், அதுக்கு மேலே “**ஹ்ரஸ்யாபாணவாஸிதாடி**” (லங்காம்ராவணபாலிதாம்) என்றகொண்டு, ஸிம்ஹங்கிடந்த முழஞ்சுபோலே பையலுணர்ந்து நோக்குகிற ஊரையழியச்செய்த. [மன்னுடை] - மன்னையுடைய. [மாயவன்]-கூந்திரிம் வ்யாபாரத்தை உடையவன். “அழகிது: ஒருமெய்யுமுண்டாகச்சொன்னாயே; அத்தைஇங்கே செய்தேனாலோ? மேலுள்ளதும் எல்லாமாகைக்காக” என்றான். [உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன்]-அது உனக்குச் செய்யலாவது செவ்வேபரிமாறும் அவர்களோகோண்; நீசெய்கிறவையெல்லாம் பண்டே எனக்கு ஜ்ஞாதங்காண்; நீ செய்கிறவையெல்லாம் “மெய்” என்றிருப்பாள் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்காண்; உன்னுடைய கூந்திரிமலிலே களெல்லாம் நானறிவன். சுண்டாயம்-ஸ்வார்த்தபரத்வம். “அறிந்தேன், அறியாவிடிலென்? ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றே” என்றான்: [இனியதுகொண்டேய்வதென்]-“ஸாத்த்யமாயிற்று அதிநே” என்றான்: “சாத்த்யம்ஸாத்துக்கு ஒருப்ரயோஜனம் கண்டிலோமீ” என்றான். † (அதாவது - நானறிந்த பின்பு உன்கூந்திரிமத்தை முன்னிட்டு என்பக்கல் ப்ரயோஜனமில்லையென்கை. அவனும் ஒன்றைநினைத்து, “ஆகில் எனக்கு ஸாத்த்யம்ஸம்தான் இல்லையோ?” என்றான்; † (என்றவந்தரத்தே கைப்பட்ட பந்தையும் சமலையுட்கொண்டுபோகப்புக்கான்) [என்னுடையபந்துங்கழலும்]-கைப்பட்ட பந்தையும் கழலையும் போரவிரும்பப் புக்கான். “பாலியேன், நீ எங்கே செய்யக்கடவத்தை எங்கேசெய்சிறுய்? அவை நீ நினைக்கிறவர்களதன்று காண்: அவைஎன்னது காண்” என்றான். “அதுதான், மெய்யே” என்றான்: இவன் விருப்பத்துக்கு அதுதானையிநே

யாலே, புறம்பாக்கி என்றது. “மாயவன்” என்றது - சரம உக்த்யபிப்ராயத்தாலே யாகையாலே, தப்பூர்வபாவியான உக்திகளை அருளிச்செய்கிறார் - “என்தான்? நீ பொய்யன்” இத்த்யாதி. அபலைகளை இத்த்யாதி வாக்யம் - சரம உக்த்யபிப்ராயமான “மாயவன்” என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம். தொகை - ஸங்க்யை. ஸப்தார்த்தம் - நிலமிதி இத்த்யாதி. நிலமிதி - நிலத்தின் ஸ்வஸூவம். வீரகூடம் என்றபடி. முழஞ்சு - புதர். “உன்னுடையசுண்டாயம்” என்றதற்கு அவதாரிகை - அழகிது இத்த்யாதி. ஆனால், நீ எப்படிக்கொத்தவன் என்ன - நீ செய்கிறவை இத்த்யாதி. செவ்வே பரிமாறும் அவர்கள் ஆர்? என்ன - நீசெய்கிறவை இத்த்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உன்னுடைய இத்த்யாதி. ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றே என்றது - ஆலோகாலாபாதிகள் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றே என்றபடி. எதத்விவரணம் - ஸாத்த்யமாயிற்று அதிநே என்றான் என்றது. இதுக்கு அநந்தம், இனி அதுகொண்டுசெய்வதென்? என்றது அநுஸந்தேயம். ஒருப்ரயோஜநங்கண்டிலோமீ என்றது - ஸம்பாஷணைகளாற் பெற்ற ப்ரயோஜனம் ஒன்றுக் கண்டிலோமீ என்றபடி. அதாவது - ஸம்ஸலேஷம்வாராதென்றபடி. ஒன்றை நினைத்தென்றது - கைப்பட்ட பந்தையும் கழலையும் நினைத்தென்றபடி. கைப்பட்டபந்தையும் இத்த்யாதி வாக்யாநந்தரே - என்னுடையபந்துங்கழலும் என்றது அநுஸந்தேயம். மெய்யேயென்றது - மெய்யோவென்றபடி. மெய்யானாலென்? என்ன - இவன்விருப்பத்துக்கு இத்த்யாதி. அதெப்

[illegible]

யிறே இவள் இங்ஙன் சொல்லுகிறது” என்று பேரியமுதலியார்வார்த்தை. என்னுடைய பந்துங்கழலும் என்றவிடம் - அவன்போகுகைக்குச் சொன்னவார்த்தை. தந்துபோகு என்ற விடம் - அவன்விரும்பினவையொழியத் தனக்குச்செல்லாது என்னுமிடந் தோற்றுகிறது. [நம்பீ] - “ஷொபஸஸ்ரீஸஹஸ்ராணி” (ஷோடஸஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி) என்று உமக்குப் போனவிடம்எங்கும் கொண்டாட்டத்தால் குறையில்லை, எங்களுக்கு உம்மைக் கிடையாது; இனி உம்முடைய கரஸ்பர்ஸம் உண்டாய்ப் போகட்டவை கொண்டாகிலும் எங்களுக்கு ஜீவித்துக் கிடக்கவேணும்; ஆனபின்பு அவற்றை எங்களுக்குத் தந்துபோம். “உயிரைவைத்துப்போம்” என்பாரைப் போலே. இவன் இவை கைவிட்டுப் போகமாட்டான் என்று அறிந்து, மர்மஜ்ஞை ஆகையாலே ‘தந்துபோ’ என்கிறான்.

இரண்டாம் பாட்டு.

போகுநம்பீ! உன்தாமரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலும்
ஆகுலங்கள்செய்ய அழிதற்கேநோற்றோமேயாம்?
தோகைமாமயிலார்கள் நின்னருள்குவோர் செவியோசைவைத்தேழ
ஆகள்போகவிட்டுக் குழுவாதுபோயிருந்தே.

ஆ.—(போகுநம்பீ) - இப்படி எம்பெருமானை உத்தியோக தான் சொன்ன வார்த்தைகளாகிற அம்ருதவர்ஷத்தாலே அவன் உஜ்ஜீவித்து கிரதியாய்ப்ரீதியுத்தனுமாய், புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் உடையனுமாயிருந்த விடத்தில், இதுவெல்லாம் அவர்களாகக் கருதி இவனுக்கு வந்ததாகக்கொண்டு, ‘இவ் வழகை ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே அவஸந்நைகளாய் மாயப்பிறந்தவர்கள்காண் நாங்கள்; இவ்வழகைக்கண்டு வாழப்பிறந்தவர்கள் அல்லோம்; தோகை மாமயிலார்கள் நின்னருள் சூடுவார்; நீயும் அங்கேபோய் அவர்களோடேகலந்து பரிமாறு’ என்று இவன்சொல்ல,

ப்ர.—ஸ்ரீ விஷ்ணுவாராண வஹெஸெ வனகதிஸெஷ்யாயெ,
“வனகலிஹெவமொவிந்: காவெதாலாஃஹாஃநெ । ஜஹ்ரஹவியிவதூணிந
வ்யயமெஹெஷ்யயித: ॥ கஎ ॥ ஷொபஸஸ்ரீஸஹஸ்ராணி ஸததெகெ
ததெதாயிக்யு । தாவணிவகெ ராஹ்வாணி ஹவாநெவகீஸுத: ॥ கஅ ॥

வந்தார். “என்னுடைய பந்தம் கழலும் தந்துபோகு” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தவாவர்— என்னுடைய பந்தம் இத்தாதி. விவரணம் - ஷொபஸ இத்தாதி. “ஷொபஸஸ்ரீ ஸஹஸ்ராணி ஸததெகெ.ததெதாயிக்யு । தாவணிவகெ ராஹ்வாணி ஹவாநெ வகீஸுத:” இதி பஞ்சமேம்ஸே. “தந்துபோகு” என்றதக்கு - ஸ்வஸத்தைத் தரிக்கைக்காகத் தந்துபோ என்கிறுளென்று கீழ் அருளிச்செய்து, அவன் போகாமெக்காகச் சொல்லுகிறான் என்ற ஹவாந்தரம் - உயிரைவைத்து இத்தாதி. மன்னுடையிலக்கை - ராஜாவையுடைய லங்கை. மன் - ராஜா. சண்டாயம் - க்ருத்ரிமமும், லீலையும், ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தியும். கழல் - கழற்கோடி. (க)

† ‘சம்பீ’ என்றும் பாடமுண்டு.

பின்னையும் அவனெழுந்தருளாதே நின்றவாதே, ‘போனால், அவர்களைச் சந்திக்கைக்கு உபாயம் அறியாமே நிற்கிறாயோ? ஆகில், நல்லதொர் உபாயமுண்டு; அது என்னென்னனில்? பசுக்களைக் கழியப்போகவிட்டு அவற்றை அழைக்கிறாயா? ஆய்ச்சியர்க்கேஊதும் அத்திங்குழலைப் போயிருந்து ஊது’ என்றுசொல்லுகிறான்.

ஒ—[போகுநம்பி] - இப்பிராட்டி “போகுநம்பி” என்று முதல் சொன்னவார்த்தையைக்கேட்டு, அவனும் “போவோம்” என்று சிறிது கிட்டவர, “உறவு உடையாரைப்போலே எங்களைத்தீண்டாதே கடக்கவில்லும்” என்ன, தன்னைக்கிட்டவேண்டா என்றுஇவள்கிஷேதித்த கிஷேயவசனத்தைக்கேட்டு, கமர்பிளந்தவிடத்திலேஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே இவனுக்குத் திருக்கண்களிலும் திருப்பவளத்திலும் பிறந்த புதுக்கணிப்பைக்கண்டு அவர்கள் ஈடுபட, அத்தைக்கண்டு “ஈடுபடா நின்னுவைத்து, என்னோடு உறவில்லை என்கிறபடி எங்ஙனே?” என்றுஅவன் அருளிச்செய்ய, “நாங்கள் உன் அழகைக்கண்டால்ஈடுபட்டுஸம்ஸ்லேஷிக்கும்உறவைஉடையவர்களல்லோம்; உன்னழகைக்கண்டு ஈடுபட்டு ஸிதிலைகளாய்ப்போகப் பிறந்தோமித்தனை” என்று பராங்குமிகளாய் நிற்க, எம்பெருமானும் “நீங்கள் ஆரானாலாகிறீர்; இதொரு மயிர்முடியிருந்தபடியென்?” என்ன, “போலிபைக்கண்டு ப்ரமிக்கும்படி உன்னை இப்படிப் பிச்சேற்றும் மயிர்முடியை உடையராய் உனக்கு ஸத்ருசைகளாயிருக்கும் அவர்களோடேபோய் ஸம்ஸ்லேஷி” என்ன, “அவர்களைச் சந்திக்கவல்ல விரகுபெறுந்தனையும் இங்ஙனே யிருக்கிறோம்” என்ன, “நீ உனக்கு அலிமதைகளாயிருக்கிறவர்களை விஸ்வலேஷித்து நோவுபட்டிராதே அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு உபாயஞ்சொல்லக்கேளாய்; ‘அதென்?’ என்னில், குழலை ஊதி அக்குழலோசைவழியே அவர்களையடைய மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷி” என்ன, அவனும், “பெண்களையொழிக்கைக்குக் குழலூதுகிறான்’ என்பர்; அது ஈடன்று” என்ன, “நீ மேய்க்கிற பசுக்களைக்கடக்கவிட்டு அவற்றை அழைக்கிறாயாகப் பெண்களெல்லாம்வந்துகிரளுகைக்குநீர்வாய்ப்பான நிலங்களிலேபோய் இருந்து குழலூதி அவ்வழியாலே அவர்களையழைத்து அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷி” என்கிறான்.

ப.—அநந்தரம், இவள், போகச்சொன்னவிடத்திலும் போகாதே இவளைப் பார்த்து மந்தஸமிதம் பண்ணினஅதிலே ஸிதிலசித்தையாய்; எங்களைநலியாதே, உன்னலிமதைகள் இருந்த பரிஸரத்திலேபோய் அவர்கள்வருகைக்கு ஈடாக இருந்து குழலை ஊதென்கிறான்.

நம்பி - (எங்களையொழியக் குறைவாளன் அன்றியே) பூர்ணனான நீ, போகு - (“போ” என்றுசொல்லப்போகாதிருக்கிறதென்? எங்கள் அருகினின்றும்)போ: உன்-இங்கேநின்று எங்களைப் பார்ப்பது முறுவலிப்பது ஆகிற உன்னுடைய, தாமரைபுரை - தாமரைபோலே உர்ஸரீயமான, கண்ணிணையும் - கண்களும், செம் - சிவந்த, வாய்-வாயிலே பாக்கிற, முறுவலும் - முறுவலும்(கண்டு உகக்கும்படி பாக்கம்பண்ணினவர்கள் அன்றியே), யாம் - நாங்கள் (நின்றநிலையைக்குலைத்து), ஆகுலங்கள் - அலமாப்புக்களை, செய்ய - பண்ண, அழிதற்கு - அழிந்துவிடுகைக்கு, நோற்றோமே - நோற்றே வைத்தவர்கள் அல்லோமோ, (உங்களை அழிக்கைக்கோ? நான்வந்தது, உங்கள் மயிர்முடிகண்டு உகந்தேன்அத்தனையன்றோவென்னில்;-அவர்கள் நாங்கள்அல்லோங்காண்), தோகை-தோகைவிரித்த,மா-நல்ல,மயிலார்கள் - மயில்போலேஅலைந்த குழலைஉடையவர்கள், நின்-உன்னுடைய, அருள்-அருள், சூடுவார் - சூடுமவர்களல்லவோ, (அவர்கள் அஸந்நிஹிதைக

என்றோ? என்னில்; - அவர்கள்), ஓசை - த்வநி, செவிலைத்து - கேட்டு, எழ-எழுந் திருந்துவரும்படியாக, (“அவர்களைக்குறித்துஊதுகிறான்” என்று நாட்டுக்குத்தெரியாத படி), ஆகள்-பசுக்களை, போகவிட்டு-தூரத்திலேபோகவிட்டு, (அழைப்பாரைப்போலே), போய்-அங்கேபோய், இருந்து - இருந்து, குழல்-குழலை, ஊது-ஊது. “அதுவுமிங்கே யாகாதோ” என்றிராதேகொள்ளன்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “தந்துபோகு நம்பீ!” என்றான்; அவனும் ‘போ வோம்’ என்று கிட்டவரநின்றான்; ப்ரணயபாரையில் வ்யவஹாரமும் ப்ரதிபத்தியும் வ்யுத் பத்திவேளையிற்போலன்றிறே இயலறியும் அவனுக்கையாலே, “வார்த்தை சொல்லோம்” என்றிருந்தவள் வார்த்தைசொல்லக்கடவளாய் ‘போ’ என்றாளாகில், இனிச்செய்வ தென்?” என்று வர நின்றான். [போகுநம்பீ] - என்கிறான். நீர் ப்ரபரப்பாய் முதலிகளா யிருப்பதிர்; உறவு உடையாரைப்போலே தீண்டாதேபோம், எத்தனைபேரைத் தீண்டினீ ரென்று அறியோம்: எங்கள்மேல் புடைவைபடாமே போம்; முற்பட “போகுநம்பீ” என்றவாறே வரநின்றான்; பின்பு “போகுநம்பீ” என்றவாறே தொட்டான். [உன் தாமரைபுரை கண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலும்] - இவளுடைய அம்ருதோபமமான நிஷேதவசனம் கேட்டவாறே, ஒரு நீர்ச்சாவியிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற் போலே அவயவங்கள் விக்குதமாயிற்றின. “ஸுலோகாஸுலோகாஸுலோகா” என்றுகிட்ட உபேக்ஷிக்கக்கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வளவு அவகாவிற்று ப்ரணயரோஷத்தாலே “போ” என்பாரைப்பெற்றால் விக்குதனாகச் சொல்லவேணுமோ? [தாமரைபுரை கண் ணினையும்] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளம் இவற்றை உடைத்தாகை. [செவ் வாய்முறுவலும்] - ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு அயரத்தில் பழுப்பெறித்துத் தோற்ற ஸமிதம்பண்ணி நின்றநிலை. [ஆகுலங்கள்செய்ய வழிதற்கே நோற்றோமேயாம்] - இவளுடையநிஷேத வசனத்தாலேஅவனுக்குப்பிறந்தவிகாரம்இவர்களுக்கு ஈடுபடுகைக்கு உறுப்பாயிற்று. அவனுக்கு ஒன்றிரண்டு அவயவமாயிற்று விக்குதமாயிற்று: இவர் களுக்கு ஸர்வாவயவங்களும் ஸிதிலமாயிற்று; அணு அழிக்குமாபோலன்றிறே விஹு அழிக்குமது. “போகுநம்பீ” என்று உறவுற்ற வார்த்தைக்கும், “அழிதற்கே நோற் றோமேயாம்” என்கிறவிதக்கும் ஒருசேர்த்தி இல்லையே! என்ன, [நோற்றோமேயாம்] - “உன்னழகைக்கண்டு ஈடுபட்டு ஸம்ஸுலேஷிக்கும்உறவுஉடையவர்கள்அல்லோம் நாங்கள்: இங்ஙனே அழிந்து போம்படி பாபத்தைப்பண்ணினார் சிலர்காண்! பிரிவு கலவிக்குஉறுப்பா மவர்களன்று: ஆற்றமையோடே முடிந்துபோவார் சிலர்காண்! “கருதூவலிஸ்ய ஸாதெந காவியபுரெஷ்ராஜஸ்தா” என்னுமவர்களல்லோம்; “ஸுகுதஹு வஹுஜ்யதெ” என்று முடிந்து போமவர்கள்” என்று தாங்களழிந்தபடி நோர்க அவனறியாதபடி முகத்தைத் திரியவைத்து நின்றார்கள். அதுதான் அவன் பாக்யமல மாயிற்று; பெருக்காற்றை எதிர்செறிப்பாரைப்போலே கண்ணுங்கண்ணீரும் பேணாத வடிவும் கண்டால் இவன் ஆற்றமாட்டானே; “கிரியபுத்தவமெதூஹ்யா” என்று- கண்டார்க்கு ஆற்றவொண்ணாதவிருப்பை இவன்தானே கண்டால் பாடாற்றவல்லனோ? [தோகைமாமயிலார்கள்] - “இதொருமயிர்முடி இருக்கும்படியே!” என்றான்; நீ போலி கண்டு ப்ரமிக்கும்படி மயிர்முடி உடையார்ஆரோ? “அங்ஙனே சிலருண்டோ?” என்ன, [நின்னருள்குடுவார்] - உன்னோடே ஸம்ஸுலேஷித்துப் பிரிவினே இப்படி பிச்சேறும்படி பண்ணினவர்கள். “அவர்களைப் பிரிந்து நோவுபடாதே அவர்களோடே ஸம்ஸுலேஷி”

என்ன, “அவர்களைக்கிட்டுமளவும் இங்கனே இருக்கிறேன்” என்று திகைத்திருந்தான்; “அவர்களோடேகிட்டும் விரகென்?” என்றிருக்கிறாயாகில், அவர்களைக்கிட்டும் விரகு சொல்லுகிறேன், கேள்” என்ன, “அதெது?” என்ன - [செவியோசை வைத்தெழு குழலாது] - “எங்களுக்கே ஒருநாள்வந்து ஊத உன்குழல் இன்னிசை போதராதே” என்று குழல்ஊதுகை என்ன, “பெண்களோட்டைக் கலவி என்ன - பர்யாயம், அது ஈடன்று” என்ன, அதுக்கு உபாயம் சொல்லுகிறோம்: - [ஆகன்போகவிட்டுக்குழல்ஊது] - பசுக்களைக் கைகழியவிட்டுக் குழல் ஊது. கண்டார்க்குப்பசுமறிக்கக் குழல்ஊதுகிறாய், அதுக்கு! ஸ்வாபதேசம் - பெண்களை அழைக்கையாக ஊது. “செவியோசை வைத்தெழுகை ஸ்வமாய், குழல்ஊதுகை உபாயமாயிருந்தது; அதுதான் அலிமதவிஷயத் தைப்பற்றவன்றோ செய்வது; இங்கே இருந்து ஊதுகிறேன்” என்று குழலைவாங்கி ஊதினான். [போயிருந்தே - குழலாது] - ஒன்றைச்சொல்ல ஒன்றைச்செய்கிறதென்? உனக்கு அலிமதைகள் திரளுகைக்கு நீர்வாய்ப்பான நிலங்களிலேபோயிருந்து ஊதாய்.

நடு --- இரண்டாம்பாட்டு. நோக்குப் பெறுதவன் முகம் பார்க்கப் பெற்றான்; வார்த்தை கேட்கப் பெறுதவன் ‘போ’ என்னவும் பெற்றான்; இனி இதுக்கு மேற்படக்ருதார்த்தனாகை இல்லையிறே. “போ என்றால் அவ்வார்த்தையே யன்றிறே இவன் புத்தி பண்ணுவது; அதில் அகவாயில் ஒகேறதும் அறியும் அவனிறே”. “இன்னம் என் கைய கத்தீங்கு ஒருநாள் வருதியேல் என்சினம் தீர்வனானே” என்று இத்தை உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்கச்செய்தே, காலாலே உதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய் அபிநயித்துக்காட்டினார்; இத்தை எம்பார் கேட்டருளி, “அங்ஙனன்று: அதுபின்னைப் பெற்றானாகில் அவன் நெடுநாள் ப்ரார்த்தித்துக் கிடந்ததன்றே; ஆனபின்பு, அதன்று போருள்” என்று முகத்தைத் திரிய வைத்துக் காட்டினார். “நீயகலரின்று பண்ணினவை எல்லாம் உன்ஸந்நிதியிலே உன்னைப் பண்ணுவென் என்கிறாள்” என்று அருளிச் செய்தார். எம்பார் தாம் பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசி இல்லாமையாலே பதார்த்தஜ்ஞாநம் இன்றிக்கே இருப்பார்: இப்படி இருக்கையாலே “ஸ்தீர்களுக்கு அஸாதாரணமான சிஹ்நங்களெங்ஙனையிருக்கும்படி?” என்றுச் சிங்கப்பிரானைக்

இரண்டாம்பாட்டு - போதநம்பீ இத்யாதி. இவர்களாலே திரஸ்க்ருதனாயிருக்க, “தாமரை புரைகண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலும்” என்று ப்ரீதியால்வந்த நேத்ரவிகாஸமும் மந்தஸ்யிதமும் உண்டாகக் கூடுமோ? என்ன - நோக்குப்பெறுதவன் இத்யாதி. ஆனாலும் “போரு” என்று தள்ளாநிற்க, க்ருதார்த்ததைகூடுமோ? என்ன - போஎன்றால் இத்யாதி - திரஸ்காரமே க்ருதார்த்ததைக்கு ஹேது என்னுமதுக்கு ஸ்வாதம் - இன்னமென்கையகத்து இத்யாதி. அன்றிக்கே, நோக்குப் பெறுவதில் அக்ருதார்த்தனாய் இருக்குமென்னுமதுக்கு ஸ்வாதமாதல். இன்னமென்கையகத்து இத்யாதிக்கு - நீ நியத ஸ்வபாவனல்லாமையாலே என்கையிலேயும் ஒருநாளகப்படக் கூடுமிறே. ஆனபின்பு இன்னமென்கையிலே இங்கொருநாள் வந்தகப்பட்டாயாகில் என் கோபம் தீருவன் நான் என்ற ஸந்தார்த்தம். பெருமான் திருமொழி, ஆரத்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு, “என்னைவருக” இத்யாதி. ‘அதுபின்னைப்பெற்றானாகில்’ என்றவிடத்திலே - “ஸாலகூகெநவவபயுவகொரெமெந வாபெநந-புவ-பாவதாபிகுலாலெந! யஸாயுதெடியிதயா பூணயாவராயா தொழீகூதொலமவதாபிகுலாலெந” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். கீழ்வாய்ந்துக்கு ஸாவம் - நீயகலநின்று இத்யாதி. எம்பார்க்கு இவ்வர்த்தம் அறியக்கூடா தென்கைக்காக அவருடைய இதர விஷயவராக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - எம்பார்தாம் இத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. இப்படி விரக்தராயிருக்கிறவர், ஸ்ருங்காவிதத்தரிவங்காட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரௌடராய் அரு

கேட்டருளிஞர்” என்று ப்ராஸித்தமாயிருக்கும்; இப்படி இருக்கிறவர்தாம் * மின்னிடைய மடவார் அருளிச்செய்யப்படுக்கால், “இந்த ஸந்யாஸி பிரதீப்பாடத்தோடங்கிஞர்” என்ப ராம்பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர். இவருடைய பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹம் இருக்கும்படி! ஒரு கூடித்தரவிஷயத்திலேநாலுநாள் வாசனை பண்ணினார்கள் போரவித்தராய் இராரின்ருள் கள், அவ்வளவு அல்லவிறே ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தகளுடே நெருநாள் வாசனை பண் ணினார்க்கு இருக்கும்படி. எம்பார் “(சஸ்வரன் முன்னேவந்துநின்றாலும்) ‘வா’ என்பாரை யும் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே, (அவனல்பந்தாழ்த்தானென்னு) ‘போ’ என்பாரைப்பெறுவ தே!” என்பர்.

[போகுதம்பீ] - “போகுதம்பீ” என்று முன்பே சொல்லச்செய்தே, திரியவும் சொல்லும்போது ஒன்று இரண்டடி வரவிட்கே கிட்ட நின்றாகவேணும்மிறே. வா ரீர்! எத்தனைபேரைத் தீண்டிவந்தீரென்று தெரியாது; புடைவைபடாமே கடக்கநிலும் என் றுள். “போ” என்ன வரநிற்கக்கடவன், “தீண்டாதேகோளும்” என்றால் என்பமோ? [நம்பீ] - எளியார் செய்வதை நீர் செய்யக்கடவீரோ? நீர் நிரபேக்ஷரன்றோ? [நம்பீ] - எங் கள்பக்கலில் இப்படி கால்தாழ்க்க நீரேதேனும் குறைவாளரோ? நாங்கள் வேண்டியிருந்த தோ உமக்கு? “உயிரினுற் குறைவில்” என்று * ஏறாளுமிறையோனிலே, தம்மை அழிக் கப்பார்த்தார்; அது அவனுண்டாகையாலே அழிந்ததில்லை; * மாசறுசோதியிலே - அதுக் கடியான அவன்தன்னை அழிக்கப்பார்த்தார்; இங்து - அவன்வரக்கோள்ள, “போ” என்னு நின்றார்; இதுக்கடி என்னென்று அறிகிறீலோம். இவர்கள் இப்படி [நம்பீ] என்று சொல்லி இருக்கையாவது - இக்கோஷ்டிக்கு அந்ஹனாகையிறே தாழ்ச்சியே மேன்மையாம் இடத் தில் முதன்மை கொண்டானேகே போராநே. [உந்தாமரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய் முறுவலும்] - காணப்பெறுதே விடாய்த்து உருவின கண்களும், கண்டு செவ்விபெற்றுக் குளிர்ந்தன; அகவாயில் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்காக ஸ்மிதம் பண்ணவும் பெற்றான். இவர்

ளிச்செய்யும் வார்த்தைகளுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கைக்கு உபோத்காதம் - இப்படியிருக்கிறவர் தாம் இத்தாதி. இதுக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இவருடைய இத்தாதி. அவகாஹித்தால் தெரி யுமோ? என்ன - ஒருகூடித் தர இத்தாதி. ஆழ்வார் ப்ரணயரோஷத்தாலே ஊடி “போகு” என் கிற இத்தை அநுஸந்தித்த எம்பாருடைய ஈடுபாடு - எம்பார் வாவென்பாரையும் இத்தாதி.

முதல் “போகுதம்பீ” என்றானே வந்தான்: அவனினிலும் “போகுதம்பீ” என்று சொல்லு கிறதற்கு ஹாவம் - வாரீர் இத்தாதி. என்பமோவென்றது - தீண்டிவிடுமென்றபடி. “நம்பீ” என்றதற்கு - பூர்ணரென்றத்தம் அருளிச்செய்கிறார் - எளியாரீ இத்தாதிவாக்யதவ்யத்தாலே; எளி யார் - சப்பார். * மின்னிடையமடவாரால் பூர்ணரென்றத்தாந்தரமாதல், தீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - எங்கள்பக்கலில் இத்தாதி. இவர் ப்ராவண்யாதிஸயம் என்னென்று வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - உயிரினில் இத்தாதி. இதுக்கடி என்னென்றறிகிறீலோம் என்றது - நெருநாள்பட விரல்வேஷிக்கை யாலே ப்ரணயரோஷம் தலைமண்ணடையிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையன்றோ? என்றபடி. “கடியன் கொடியன்” என்றாற்போலே சொல்லாதே, “நம்பீ” என்கிற இது - கொண்டாட்டமாயிருக்க, உற வறச்சொல்லுகிற வார்த்தையோ? என்ன - இவர்கள்இப்படி இத்தாதி. இதுக்கு உபபத்தி - தாழ்ச் சியே இத்தாதி. விரல்வேஷவேளையிலே இவன் கண் விசுவிதமாகைக்கு ஹேதவந்தரம் - காணப் பெறுதே இத்தாதி. முந்தினஹேது - அவர்களுடைய நோக்குப் பெறுமையாலே உருவிக்கிடந்தவன் அவர்கள் தன் முகம்பார்க்கப் பெறுமையாலே ஸந்தோஷித்தான் என்று; இத்தை அருளிச்செய்தார் - அவதாரிகையிலே. இவர்கள் ப்ரஸந்ராகாதேயிருக்க, ஹர்ஷம் பிறக்கும்படி என்? என்ன - இவர்

கள் நிஷேதவசனமாகிற அம்ருதபாந்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த வேறுபாடு இருக்கிறபடி. “வா” என்பாரையும் கூடக் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே “போ” என்பாரைக்கிடையாதினே. ஒருப்யோஜனத்துக்காகவும் தன்னையேன்வோர் இன்றிக்கே இருக்கிறவிடத்தே, தன்னையே ப்யோஜனமாகப்பற்றி இப்படிப் பவோரைக் கிடையாதினே. [ஆகுலங்கள்செய்ய] - ஆகுலம்-பூசலும், வருத்தமும், துக்கமும். ஹேது இரண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஸர்வகரணங்களும் அழியாநின்றது. அவனுக்கு ஒன்றிரண்டாயிற்று விக்குதமாயிற்று; இவர்களுக்கு ஸர்வாவயவங்களும்விக்குதமாயிற்று. அணுஅழிக்குமாபோலன்றிநேவிஹு அழிப்பது. “வார்கோள்! உங்களுக்கென்றோடு ஒன்றில்லை என்னுந்நிற்கோள். லாவபந்தம் உடையாரைப்போலே வார்த்தை சொல்லாநின்றிகோள்: வ்யாஹதமாயிருந்தீ! ‘போதநம்பீ’ என்னுந்நிற்கோள்: ‘ஆகுலங்கள்செய்ய’ என்னுந்நிற்கோள்: இதுக்கடியென்?” என்றான். “வாராய்! நாங்கள்தாம் லாவபந்தமுண்டாய்ச் செய்கிறோம் என்றிருக்கிறயோ? சந்த்ரஹர்ஸநத்தில் சந்த்ரகாந்தம் உருகுகிறது என்ன லாவபந்தமுண்டாய்? “சுவஸ்யுபேநுஹோக்ஷவ்யு” (அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிற விதியைத்தப்பவோண்ணுமோர்” [அழிதற்கேநோற்றோமேயாம்]-எங்களுக்குப் ப்ரத்ருதிகாண். இளைய பெருமான் காடேறப் போகாத அன்றன்றோ எங்களால் அழியா திருக்கலாவது? “ஸ்யஷ்டஸூவநவாவாய” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) இனே. நோன்பாகிறது - பூர்வஜந்மத்தில் உள்ளதினே. இவர்கள் இப்படி சோன்னவாநே, “அவ்ஷதிஸு ஸஸ்யஸேஷார்த்தமினே” என்று பார்த்து, அவன், “நம் ஹர்ஸநத்திலே இத்தனை வேறுபாடு உண்டான பின்பு மேலுள்ளதெல்லாம் செய்துகொள்ளிகோளோ!” என்றான்; அதுவோ உன்நினைவு! நாங்கள் அவர்களால்லாம் காண்! நாங்கள் இங்ஙனே அநிந்தேபோக நோற்றோம் காண்!

ப்ர.— சுயொஹ்யாகாண[சு] “ஸ்யஷ்டஸூவநவாவாயஸுநுநாகஸு ஹுஜ்ஜெந | நாரேப்யோஹோகாஷ்டுபுசு குஹுதாநிமஹதிநு”

கள்நிஷேத இய்யாதி. வேறுபாடு - விக்குதி. வியம்ஹாவலோகந்யாயேந “போதநம்பீ” என்றத் தைக்கடாக்ஷித்து லாவம் - வாவேன்பானையும் இய்யாதி. அத்வா, நிஷேதவசனத்தாலே விகாரம் வரக்கூடுமோ? என்ன - வாவேன்பானையும் இய்யாதி என்னுதல். விவரணம் - ஒருப்யோஜனத்துக்கு இய்யாதி. “ஆகுலங்கள்” என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - ஹேதுவிவாண்டாய்இய்யாதி. ஹேது இரண்டு என்றது - கண்ணும் செவ்வாயும். ஆகுலம் - விகாரம். விவரணம் - அவனுக்கு இய்யாதி. இதுக்குஹேதுவேதென்ன - அணு இய்யாதி. கீழெல்லாம்கடாக்ஷித்து மேலுக்கு ஸங்கதி - வாரிகோள் இய்யாதி. கீழுக்கத்ததை விசதிகரிக்கிறார் - போதநம்பீ இய்யாதி. “அழிதற்கே” என்றதிலே நோக்காக ப்ரத்யுத்தரம் - வாராய் இய்யாதி. பாவபந்தமின்றிக்கே ஒழிய உருகக் கூடுமோவென்ன, கூடுமென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - சந்த்ரஹர்ஸநத்தில் இய்யாதி. ஆனால் இது வருவானென்? என்ன - அவஸ்யம் இய்யாதி. “சுவஸ்யுபேநுஹோக்ஷவ்யு” சுயதங்குபுஸு ஹாஸுஹு | நாமுஹோக்ஷயதெகபுக்ஷு கொபிஸுநெதாவி” “அழிதற்கேநோற்றோமே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் - எங்களுக்குப் ப்ரத்ருதிகாண் என்று. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இளையபெருமான் இய்யாதி. அவர் காடேறப்போனதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இய்யாதி. “சுவஸ்யுபேநுஹோக்ஷவ்யு” என்கிறவாக்யவிவரணம் - நோன்பாகிறது இய்யாதி. “அழிதற்கே” என்கிற அவதாரணத்திலே நோக்காக சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - இவர்கள்இப்படி இய்யாதி. மேலுள்ளதெல்லாம் இய்யாதிக்கு கருத்து - கரண ஸூதில்ப ஜநகம்ந் தானே

[illegible]

ஸம்ஸ்லேஷத்தை உண்டாக்காதோ? என்று. “யாம்” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - உள்ளீப்பிரிந்தால் இத்தாயி. முகம்மாற வைத்ததற்கு இரண்டு வேறு - “நாமரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து நூந்தினது - நம்தர்ஸநம் இத்தாயி. மயிர்பாடு - மயிரின் வைலக்ஷணம். “ஆகுலங்கள்செய்யவழிதற்கே லோற்றோமேயாம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, பின்னோக்கியிருந்ததற்கு த்வீதியவேறு - நம் வைவர்ண்யமும் இத்தாயி. பின்னோக்கியிருந்தாலும் லோக்யமான மயிர்முடி காண்பனே என்ன - தைவயோகத்தால் இத்தாயி. திரியவிருந்தான் - திருப் பிரிந்தான். கார்யமானபடியைக் காட்டுகிறார் - முறுவலுக்கும் இத்தாயி. அதாவது - இவனுடைய முறுவலுக்கும் கண்ணுக்கும் இலக்காய் இவன் அழியாதே தரித்துநின்ற மயிர்முடியை அதுஹுவிகைக்கு உடலாயிற்று என்னுதல். “ஆகுலங்கள்” என்ற விஞ்ஞதியிலே இவர்களுக்கும் கண்ணீரும் முறுவலும் உண்டென்று வித்தம். ரஸோத்தி - நங்காரியம் இத்தாயி. இவர்கள் அவனுக்கு லோக்யமான அவயவங்ளை மறைக்கலாமோ? என்ன - ஊராஸூழ் இத்தாயி. அன்றிக்கே, வ்யாச்சாதாவின் ஈடுபாடாதல். ஊராஸூரோஜாஸூரூபவாஸூரூப யொயரள | உபவிஷ்டாவிஸாஸாக்ஷீராஉஹீவரவணிபூமி” இதி ஸந்தாகாண்டே.

“நீலநாமாலயாவெணூ ஜவநமததெயெகயா! நீலயானீரஜாவாயெவநராஜா சிவீரீவ” இதி ஸந்தாகாண்டே. ‘ஆனால் ஆகிடு’ என்றது - ஸ்வேஸிகளாகவுமாம், தத் ரவீதராக வுமாபென்னுதல்; முன்னோக்கியிருந்தாலுமாம், பின்னோக்கியிருந்தாலுமாம், நமக்கு அதுகொண்டு

படியைக் கண்டான்; “நீங்கள்முன்னமாராகிகே: இதோமுயிர்முடி இருந்தபடி என் தான்!” என்றான். இவள்தான் ஒதிநல்லளாயிருக்குமே; இவன் கூழை ஆகையாலே கோண்டாடுமே.* குழல் கூழை ஒதி இறே.†(குழலென்றும் கூழையென்றும், ஒதியென்றும் மயிர்முடி இறே.) எங்கள் மயிர்முடியைக்கண்டு தந்தாம் மயிர்முடி என்று ப்ரமிக்கும்படிபண்ணுவதே அவர்கள் சிலர்! அலிமதலிஷயத்ஷபீரிந்தால் கண்டதெல்லாம் அதுவாய்த்தோற்றுமிறே என்றார்கள். தோகைவிரித்த நல்லமயில்போலே அலைந்தகுழலை உடையவர்கள். “அங்ஙனே சிலருண்டோ?” என்றான். [நின்னருள்குவோர்] - உன்னோடு ஸம்ஸலேஷித்துப் பிரிவிலே இப்படிப் பிச்சேறும்படிப் பண்ணினவர்கள். அவர்களைப்பிரிந்து நோவுபடாதே அவர்களோடே ஸம்ஸலேஷி. “ஆனால்துக்கென்? அவர்களைப்பெறுகைக்கு ஒருவிரகு பெறுந்தனையும் நான் இங்ஙனே சற்றப்போது இருந்துபோகிறேன்” என்றான்; உனக்கு இங்ஙன் விரகற்றுப் போகவேண்டுமோ? நீ கைகண்டத்தை ப்ரயோகி; “அதெது?” என்ன [செவியோசைவைத் தேழ்க் குழலாது] - “எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்துஊத உன்குழலின்னிரைசைபோதாராதே” என்று இருக்குமவர்கள்; நீசுழலாதினால் அதுசென்று செவிப்படும்: அந்தரத்தே வருவர்கள் காண். ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள் வந்துவிழுமாபோலே, நீ குழலாதவே பெண்களாடங்கலும் உன்காற்கீழேவந்துவிடங்காண்! “குழலோசைகேட்பதுஎப்போது?” என்று செவி கோடுத்துக்காண் அவர்களிருப்பது; உன்னைப்பிரிந்தார் ஸர்வகரணங்களும் உன்மேலே வைத்திருப்பார்கள்காண். “தூவலம்புரியுடையதிருமால் தூயவாயில் குழலோசைவழியே கோவலர்சிறுமியர் இளங்கொங்கை குதுகுலிப்ப உடலுள் அவிழ்ந்தெங்கும் காவலும்கடந்து

கார்யமில்லே என்னுதல். அவனிப்படி கொண்டாடுகைக்கு அடி - இவன் குழலில் வைலகூண்யம் என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இவள்தான் இத்தாதி. ஒதிஎன்று - குழலும், அத்தயடமும். இப்படி விலகூணையான இவளுடைய வைலகூண்யத்தை நன்றாக அறியும் அவளுகையாலே கொண்டாடுஞன் என்னுமத்தை ரஸோக்தியாகக் காட்டுகிறார் - இவள்கூழை இத்தாதி. கூழைஎன்று - மயிரில் வைலகூண்யம் அறிந்தவனும், சபலனும். இம்ஸபத்தவயமும் - கேசவாசி என்கிறதுக்கு நிகண்டு - “குழல்கூழையோதியிறே” என்று. அவர்கள் வைலகூண்யத்தால் அன்றிக்கே, இவன் ப்ராவண்யத்தாலும் ப்ரமிக்கிறான் என்று வேறெவந்தாம் - அபிமத இத்தாதி. தோகையுடைத்தாய் ஸ்லாக்யமான மயில்போலே இருக்கிற அலகபாரத்தை உடையவர்களென்று ஸப்தார்த்தம். தோகை - பிஞ்சம். கீழ்வாக்யத்துக்கு பவிதம் - அவர்களைப்பிரிந்து இத்தாதி. கைகண்டது - அது பூதமானது. கையிலேயிருந்த குழலென்று சாடு. நான்குமூலாதினால், அந்யபரைகளானவர்களுக்கு இது செவிப்படையோ? என்ன - எங்களுக்கே இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - நீ ஸர்வஸாதாரணனான பின்பு உன்குழலும் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, எங்களுக்கே ஒரோவிடங்களிலே ஒருநாள் நாங்கள் கேட்க வந்தாதவேனு மென்றால் நீ யூதிலும் இசை புறப்படாதபடி ஆயிற்று குழலின் ஸ்வலாவம் என்று. விவரணம் - ஸர்ப்பயாகத்தில் இத்தாதி. ஸர்ப்பயாகம்பண்ணினவன் - ஜகமேஜயன். “எங்களுக்கேயொருநாள்” இத்தாதிவாக்ய விவரணம். குழலோசைகேட்பது இத்தாதி. அதுக்கடி - அவர்களுக்கு உன்விஷயத்தில் உண்டான ப்ராவண்யம் என்கிறார்கள் - உன்னைப்பிரிந்தார் இத்தாதி. குழலோசையிலே ஈடுபட்டு அவர்கள் வருவர் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - தூவலம்புரி இத்தாதி. ‘தூவலம்புரிஉடைய திருமால்’-நினைவறிந்து கார்யம்செய்யவல்ல சுத்தியையுடைத்தான வலம்புரியையுடைய சரியபதியானவனுடைய. ‘தூயவாயில்குழலோசைவழியே’ - தன் உக்தி விசேஷங்களாலே அது கூலரை வாழப்பண்ணும் சுத்தியையுடைய திருப்பவளத்திலே வைத்துதுகிற திருக்குழலோசை வழியே. ‘கோவலர்சிறுமியர்’-கோ ரகூணத்தில் ஸமர்த்தரானவர்களுடைய சிறுப்பெண்கள். ‘இளங்கொங்கை குதுகுலிப்ப’-பரிணதமான முலைகளானவை தங்களைப் பிற்பாடாக்கி “நாங்கள் முன்னே போகிறோம்” என்று கௌதாஹலம்பண்ண. ‘உடலுள் அவிழ்ந்து’-ஸரீரமும் மக்ஸஸும் கட்டுக்குலைந்து.

கயிறுமாலையாகிவந்து கவிழ்ந்துகின்றனர்' என்று நீ குழலாதப்புக்கால் நிற்பாருண்டோ ? உன் காற்கீழேவந்து விழுவார்களா! அத்தைச்செய் என்றாள். “அதெனக்கொரு விரகன்று; ‘கொங்கு நறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழல்இனிதூதிவந்தாய்’ என்று ஒத்த தரத்தில் பெண்களுந்தானும் கலக்கக்காக அவர்களை அழைத்துக் குழலாதாநின்றான் என்பார்கள்; நான் குழலாதுகை பெண்களையழைக்கையென்று ப்ரசித்தம்; அதெனக்கீடன்று” என்றான்; ஆகில் உனக்கொரு நல்விரகுசொல்லக்கேள்: [ஆகல்போகவிட்டு] - பசுக்களைக்கைகழிய விவேது, அந்தரத்தே குழலையுதுவதா? “அநியாதார் பசுக்களை மறிக்கஊதினானேன் றிருப்பார்கள்; அதறிந்துபோரும் பெண்கள் உன்பக்கலிலே வந்துகிடீவார்கள். இதுதான் உனக்கு ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியுமிறே. * தீங்குழலாதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்மிறே. ஆனபின்பு அத்தைச்செய்” என்றாள். “அநுஷ்டேயமான உபாயஸ்வரூபம் இருக்கும்படி அறிந்தோம்: அநுஷ்டாநப்ரகாரத்துக்குடான உபதேசம்பெற்றேம்; இனி உபேயாம்ஸத்தில் கைப் படாதது இல்லை; இனி நமக்கொருகுறையிலீ” என்றுபார்த்து, அவ்விடந்தன்னிலே இருந்து ஊதப்புக்கான். இனித்தான் வித்யதிக்கரம் பண்ணும்அவனன்றே; “தோகைமாமயிலார்கள் - சேவியோசைவைத்தேழ” என்றிறே இவர்கள்சொல்லிற்று; “இன்ன விடத்தே” என்றுசொல்லிற்றிலர்களோ! இங்கே இருந்துஊதத்தோடங்கினான். “அதுவோ பார்த்தபடி; நீ தடியாமைக்குஒருவிரகுசொன்னோமாகில் அத்தை இங்கே கொள்ளப் பார்த்தாயோ?”[குழலாதபோயிருந்தே] - உனக்குப் பெண்கள் பமே வாய்ப்புள்ள இடங்க ளிலேபோயிருந்துஊதப் பாராய்! [தோகைமாமயிலார்கள்]-இவன் ஒதியுணர்ந்தவனாகையாலே கொண்டாடத் தோடங்கினான்; “இவன் ஒதியுணராமலிறே நங்குழலை இப்படிக்கொண்டாகிறேது” என்று, “இது ப்ராமகவாக்யம்” என்று அவர்கள் அந்யதாகரிக்கிறார்கள். தலையானபேச்சையிறே இவர்கள் அந்யதாகரிக்கிறது. [சேவியோசைவைத்தேழ] - குழலோசையைச் சேவியிலே வைத்துக்கொண்டேவர. [ஆகல் போகவிட்டுக் குழலாது] -

எங்கும்காலும்கடந்து-எங்குமுண்டான காவல்களை யெல்லாம் கடந்து. கயிறுமாலையாகி வந்து - கயிற் றிலே ஒழுங்குபடச் சேர்த்த மாலையென்போலே நிரைநிரையாகவந்து. கவிழ்ந்துகின்றனர் - இவனைக் கண்டவாறே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டுகின்றார்களென்கை. பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றாம் பத்து, ஆறாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு, “நாவலம்” இத்தாதி. ப்ரக்ருதோப ஸம்ஹாரம்-நீதழலாத இத்தாதி. “ஆகல்போகவிட்டு” என்றதுக்கு அவதாரிகை - அதெனக்கீது இத்தாதி. “குழல் இனி தூதி - கொங்குநறுங்குழலார்களோடு குழைந்து - வந்தாய்” என்றந்வயம். இனிதாகக்குழலாதி, பரிமளத்தையும் அழகையுமுடைய குழலையுடையவர்களோடே ஒருநீராகக் கலந்துவந்தாய் இத்தாத்தி. கொங்கு - பரிமளம். நறு - அழகு. பெருமான்திருமொழி, ஆறாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, “மன்கலநல்” இத்தாதி. இதுக்குவாவம் - ஒத்ததாத்தில் இத்தாதி. இதுக்காகப் பசுக்களை மேய்த்துக் கொண்டு திரியவோ? என்ன - இதுதானுனக்கீது இத்தாதி. ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியென்னுமதுக்குப் ரமாணம் - தீங்குழல் இத்தாதி. ‘அநுஷ்டேயமான’என்றுதொடங்கி, ‘இங்கே கொள்ளப் பார்த்தாயே’ என்னுமளவும் - ‘போயிருந்து’ என்றதுக்கு அவதாரிகை. உபாயஸ்வரூபம் - குழலாதுகை. அநுஷ்ட்டாநப்ரகாரம் - ஆகல்போகவிடுகை. அநுஷ்ட்டாநம் - உபாயத்தைச்செய்கை. இவர்கள்சொன்ன மாத்ரத்திலே ஊதவேணுமோ என்ன - இனித்தான் வித்யதிக்கரம் இத்தாதி. வாய்ப்பு - வித்தி. புஸ்ச, ஒரு ஸ்ரீவைவக்ணவர் எழுந்தருள அவருக்காகவாதல், ரஸோக்திக்காகவாதல் பதோபாதாநம் - தோகைமாமயிலார்கள் இத்தாதி. ஒதியுணர்ந்தவன் - மயிலில்வைலக்கூண்யம் அறிந்தவன், அயீத்யு ஜ்ஞாநவான் என்றும்; ஒதியுணராமல் - எங்கன்குழலென்று அறியாமலென்றும், அந்யநம்பண்ணி அறியாமலென்றும் அர்த்தத்தவயம். ப்ராமகவாக்யம் என்றது - ப்ராந்தவாக்யம் என்றபடி. தலையான என்றது - சாடு; ஸ்வாக்யமான என்றும், தலைவிஷயமான என்றும். குழலாதினான், பசுக்கள் மேய்கை

பசுக்களைப்போகவிட்டுக்குழலாது. ஊதவே, உன்னினைவும் முடிந்து பசுக்களின் வயிறும் நிறையும். “சேவியோசை வைத்தேழுகை ஹலமாய், சூழலாதுகை உபாயமா யிருந்தது; அதுதான் அலிமதவிஷயத்தைப்பற்றியன்றே செய்வது; இங்கே இருந்துஊதுகிறேன்” என்று குழலைவாங்கி ஊதினான். [போயிருந்தே - குழலாது] - ஒன்றைச் சொல்ல, ஒன்றைச்செய்யாதே; உனக்கலிமதைகள் தீரளுகைக்கு நீர்வாய்ப்புள்ள நிலங்களிலே போயிருந்துஊதாய். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

போயிருந்துநின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு உரைமடப்! நின்செய்ய வாயிருங்கனியுங்கண்களும் விபரீதம்இந்நாள்
வேயிருந்தடந்தோளினர் இத்திருவருள்பெறவார்பவர்கோல்?
மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானாலே.

ஆ.—(போயிருந்து).—இப்படிஇவன், மேன்மேலான இவளுடைய அம்ருதோபமமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதினாலே வந்த நிரவழிகப்ரீதியாலே அத்தயத்த நிரவழிக ஸௌந்தர்யமயமான திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையுமுடையனாய்க் கொண்டு விரீதனாய் அருளிச்செய்ய;

இவற்றையெல்லாம் உன்னுடைய க்ருத்தரிமம் அறியாதார்க்குப் போயிருந்து சொல்லென்று அவனை உபாலம்பித்துவைத்து; உன்னுடைய திருக்கண்களினுடையவும் திருப்பவளத்தினுடையவும் அழகுஇருந்தபடியென்? கண்டுக்கேட்டும் அறியாததொருபடியான இவ்வழகு, திருப்பாற்கடலிலே அம்ருத மயூர மையத்திலே அவதீர்ணையாய் அம்ருத சீகராலங்க்ருதையாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோஹ குணபரிபூர்ணையாய் ஸர்வ திவ்யபூஷண பூஷிதையாய் ஸர்வேஸ்வரோஸ்வரியான பெரியபிராட்டியோடு அன்றுகலந்த கலவியாலும் பிறந்ததில்லை; இப்படி பெரிய பிராட்டியிற்காட்டிலும் உனக்கலிமதைகளாய் உன்னை புஜிக்கப்பிறந்தவர்க ளாரோ? என்கிறான்.

ஒ.—[போயிருந்து] - “குழலாது போய்” என்று என்னைச் சொல்லுவா நென்? நான் ஐரத்யுசிதமான வருத்தியாகையாலே குழல் ஊதுகிறேனித்தனைபோக்கி, வேறு சிலரை அழைக்கக்கூகாவோ குழல் ஊதுவது? நான் உன்னையல்லது அறிவனோ?” என்று அருளிச்செய்ய; “உன்னுடையபொய் அறியும் எங்கன்பக்கல் விலை செல்லாது. உன்பொய்யில் புதியதுஉண்டறியாத அபூர்வைகள் கோஷ்டியிலேபோய் இருந்து சொல்லு” என்று பிராட்டி உபாலம்பிக்க, தன்னைக்குறித்து இவள் மேன்மேலனசொல்லுகிற அம்ருதோபமமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதினாலே பிறந்த நிரவழிக

தவிர்த்த வருமிதே; ஷந்தால் அவற்றுக்குப் பட்டினி யாகாதோ என்ன-ஊதவே உன் நினைவும் இத்தயாதி. உன்னினைவு முடிந்தென்றது - உன்னினைவுதலைக்கட்டி என்றபடி, நினைவுதலைக்கட்டுகையாவது - அலிமதைகளான பெண்களும்வருகை. “அதுஷ்டட்டேயமான” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம். சேவியோசை வைத்தேழுகை இத்தயாதி. (உ)

ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யாஸ்சர்யமாம்படி திருக்கண்களிலும் திருப்பவளத்திலும் பிறந்த அழகைக்கண்டு, “எங்களை யாராகக் கருதி இப்படி ஹ்ருஷ்டனாகியாய்?” என்ன, “நீங்கள் ஆரானால் ஆகிரீர்; இது ஒருதோளழகு இருந்தபடி என்?” என்ன, அல்பஸாத்ந்யத்தைக்கண்டு இவன் இப்படி ப்ரமிக்கும்படியான தோளழகு உடையராய் அம்ருதமயநஸமயத்தில் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபோதும் பிறவாத பெளஷ்கல்யத்தை இவனுக்குப் பிறப்பித்து இப்படி இவனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயதமைகளாய் இருக்கிறவர்கள் ஆரோ? என்கிறான். அம்ருத மயநத்தில் தன்கையில் கடல்பட்டத்தை இவன் தன்னைப் படுத்தினவர்கள் ஆரோ? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், “போயிருந்து - குழலுது” என்றவாறே புருவமிருந்து சில உபச்சந்தநவாக்யங்களைச் சொல்லி, போகச்சொல்லுகிறபோதை ஹஸ்தசேஷ்டையைக்கொண்டாட; அக்ஷேப்யமான கடலையும் க்ஷுபிதமாம்படி பண்ணின உன்னை இப்படி ப்ரமிக்கும்படி தங்கள் தோள்களாலே கலக்கினார் ஆரோ? என்கிறான்.

(வேதேசிலரும் உண்டாய் அங்கேபோயிருக்கவும் சொல்லுகிறதென்? உங்களை யொழிய ஆருண்டு எனக்கு? இருப்பிடமும் உங்கள் ஸந்திதியல்லவோ? என்ன; ஆஸந்ரமாகப் புருந்திருக்கிற இவ்விருப்பைத் தவிர்ந்து, நம்பி - (“கன்வம்பொதியறை” என்னும்படி களவால்) பூர்ணனான நீ, போய் - (எங்கள் பரிஸரத்தில் நின்றும்) போய், இருந்து - (உன்னபிமதைகள் பரிஸரத்திலே) இருந்து, நின்-உன்னுடைய, புள்ளுவம் - களவு, அறியாதவர்க்கு - அறியாதார்க்கு, உரை - (இந்தக் கள்ளவார்த்தைகளைச்) சொல்லு; (எங்கள் எவ்வில்) நின் - உன்னுடைய, செய்ய-சிவந்த, வாய் - அயரமாகிற, இரு - ஸ்லாக்யமான, கனியும் - கனியும், கண்களும் - (பிறரையழிக்கையே ஸ்வயாவமாயிருக்கும்) கண்களும், (முன்புபோலே ஹ்ருத்யமாயிருக்கையன்றியே), இந்நான் - இப்போது, விபரீதம் - பாதகமாயிராதின்றன். (இவ்வளவில் உன்னுடைய நிஷேயார்த்தமான எங்களுடைய ஹஸ்தசேஷ்டையைக் கொண்டாடாதே; நீ கொண்டாடும் தோளழகை உடையவர்களல்லோம் நாங்கள்); மா-அகாதமாய், இரு - விஸ்தீர்ணமான, கடலை - கடலை, கடைந்த - கடைந்த, பெருமானாலே - அதிஸயிதசக்தியான இவன் தன்னாலே, இத் திருவருள் - நெஞ்சு கலங்கி வாய்விட்டுக்கொண்டாடும்படியான அருளை, பெறுவார் - பெற்றிருப்பாராய், (அதுக்கடியான), லேய் - லேய்போலே, இரு - சுற்றுடைத்தாய், தட - நெடிதான, தோளினார்-தோளையுடையவர்கள், யவர்கொல்-ஆர்?— அவர்களைக்கண்டேனாகில், உன்னைப்பாதி நானும் கொண்டாடலாயிற்றேயென்று ப்ரணயரோஷத்தாலே வினவினான் என்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “குழலுது போயிருந்து” என்று என்னைச் சொல்லுகிறது என்? சிலரை அழைக்கக்காகவோ குழல் ஊதுவது? ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தநம்போலே ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியன்றோ?” என்ன, “இவ்வளவக்கத ஹ்ருஷ்டங்களை இங்கே இருந்து சொல்லாதே, போ” என்கிறான்:—[போயிருந்து நின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு உரை] - உன்பொய்யிலே பழகின எங்கள்பக்கல் உன்பொய் விலே சொல்லாது; இங்கு நின்றும்போய், உன்பொய் அறியாதவர்கள் கோஷ்டியிலே இருந்து சொல்லு. நினைவுஒன்றும் சொல்லு ஒன்றுமான உன்னை அறியாதே ப்ரமிக்கைக்கு பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களுண்டே! [நம்பி] - “நமக்கு அங்கனே சிலருண்டோ? நான்

உன்னை ஒழிய அறிவேனோ?" என்ன, "உமக்கு அநேகர் அன்றோ? பூர்ணர் அல்லீரோ?" என்ன; தன்னைக்குறித்து இவன் சொல்லுகிற அம்ருதோபமமான வார்த்தையைக்கேட்டு விக்ருதனான. [நின்செய்யவாயிருக்கனியுங் கண்களும் விபரீதமிந்நான்] - பக்வமலம் போலே ஹோக்யமாய்ச் சிவந்த அயரத்தையும், ப்ரோமத்தாலே குதறிச்சிவந்த திருக்கண் களையும் கொண்டு, என்னை யாராகப் பரித்து ஹ்ருஷ்டனாகிறாய்? "உன்புள்ளுவம் அறி யாதவர்க்கு உரை" என்ற ப்ரஸங்கத்திலே, நீ இப்படிபடும்படி யிருப்பதே சிலர்! [விப ரீதமிந்நான்] - "நாங்கள் முன்பு ஒருநாளும் இச்செவ்வி கண்டறியோமீ!" என்ன;

"அவைகிடக்க, இதொருதோளமுது இருந்தபடிஎன்!" என்றான். [வேயிருந் தடந்தோளினார்] - "பசுமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேபாய் நீண்டு சுற் றுடைத்தாய் உன்னை இப்படி ப்ரமிக்கும்படிபண்ணின தோளமுதுகை உடையார் ஆரோ?" என்ன, "எனக்கு அப்படி இருப்பார் ஆர்?" என்ன; [இத்திருவருள் பெறுவார்] - ஸ்வ தஸ்ஸர்வஜ்ஞான உனக்கு அந்யயாஜ்ஞாநம் பிறக்கும்படி பண்ணினவர்கள். செய் யவாயிருக்கனியுமென்கிறவிடம் - அவன்பக்கல் இவர்களுக்குண்டான லாவஸந்யம் சொல்லுகிறது. வேயிருந்தடந்தோளினார் என்கிறவிடம் அவனுக்கு இவர்கள் பக்க லுண்டான லாவஸந்யம் சொல்லுகிறது. [யவர்கொல்]-உனக்கு இப்படி ஸ்ப்ருஹணியதமைகளாயிருக் கும்வர்கள் ஆரோ? இவன்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறார்கள்; தன்னைப் போக்கி இவனோடு கலந்தவர்களைத் தனக்கு உத்தேஸ்யர் என்றிறே இவர் இருப்பது. [மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானாலே] - கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை லலித்த போதும் கண்டிலோமீ இச்செவ்வி! அகாதமாய்ப் பரந்த கடல் உன்கையிலே பட்ட பாட்டைத் தங்க்கையிலே படும்படிபண்ணினார் ஆரோ? என்னவுமாம். * மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளுடையவுன்னை மறுகப்பண் ணின தோளமுதுகையுடையார் ஆரோ? என்னவுமாம்.

சுடு.— மூன்றும்பாட்டு. "குழலாது போயிருந்து" என்றிறே என்னைச் சொல்லு கிறது; உக்தமானது தன்னை அநுஷ்டிக்கும் அத்தனையிறே. இனித்தான் 'உனக்குப் பெண் கள்படும் நீர்வாய்ப்புள்ள இடங்களிலே போயிருந்து ஊது' என்றிறே நீங்கள் சொல்லிற்று; அழகிது, இத்தனையிறே. நீர்வாய்ப்புள்ளவிடந்தான் எது? அத்தைச்சொல்லலாகாதோ?"

மூன்றும்பாட்டு—போயிருந்து இத்தயாதி. கீழிற்பாட்டிலே, "குழலாதுபோயிருந்து" என்றவந்தரம், "போயிருந்து நிற்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்குரை" என்றதுக்குஸங்கதி. குழலாதுகை யைவிட்டு வார்த்தைசொல்லப்படுக்கான் என்றது, இதுஸாப்தமான ப்ராமேயம். அப்படி சொன்ன வார்த்தைதான் இரண்டு. அதாவது - "நீர்வாய்ப்புள்ளவிடமேது" என்றொருவார்த்தை; இத்தை அரு ளிச்செய்கிறார் - 'குழலாது போயிருந்து என்றிறே' என்றுதொடங்கி, 'இனியபேச்சிலே கைவைத் தான்' என்னுமளவும். "நான்சிலரை யழைக்கக்காகவோ குழலாதுவது? எனக்கது ஜாத்புசிதவ்ருத்தி யன்றோ?" என்று இரண்டாம்வார்த்தை; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நான்செய்தபடி செய்கிறேன் இத்தயாதி. ஆக, "நீர்வாய்ப்புள்ளவிடமேது" என்றும், "கான்குழலாதுகை ஜாத்புசிதவ்ருத்தியாகை யாலே பெண்களை அழைக்கக்கே ஸாதமமாகமாட்டாது" என்றும்வார்த்தைசொல்லப்படுக்கான்; "போயிருந்து நிற்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு உரை நம்பு" என்கிறார்கள் என்றுஸங்கதி. 'குழலாது போயிருந்து என்றிறே' என்றது 'போயிருந்து - குழலாது என்றிறே' என்றபடி. 'உக்தமானதுதன்னை அநுஷ்டிக்கும் அத்தனையிறே' என்றது - நீங்கள்சொன்னத்தை நான்செய்யும் அத்தனையிறே என்ற படி. இவர்கள்சொன்னதேதென்ன? அத்தை விஸதீகரிக்கிறார் - இனித்தான் இத்தயாதி. பெண்கள் படும்-பெண்களகப்படும். நீர்வாய்ப்புள்ளவிடங்களிலே- மலிக்குமிடங்களிலே, பேச்சு குழலில் இனி

என்று இரண்டடி உட்புரவிட்டு நற்றரிக்க இருந்து, குழலில் இனியபேச்சிலே கைவைத்தான். குழலோசைபோலன்றிறே பேச்சில் இனிமை இருக்கும்படி! “நான் செய்தபடி செய்கிறேன், ‘செவியோசை வைத்தேழ-குழலாது போயிருந்து’ என்றநீங்கள் சொன்னதுக்குக் கருத்து எனக்குப் போச்சு தில்லை; இதேனக்கு ஜாத்யசிதவ்ருத்தி அன்றோ?” என்றான்.

[போயிருந்து நின் புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு உரை நம்பி]-உன்போய்யிலேபழகின எங்கள்பக்கல் உன்போய் விலைசெல்லாது; இங்குநின்றும் போய் உன் போய் அறியாதவர்கள் கோஷ்டடியிலே இருந்துசொல்லு. நினைவொன்றும் சொலவொன்றுமான உன்னை அறியாதாரையும் கிடைக்குமிறே; பஞ்சலசுஷங்குடியில் பெண்களுண்டாகையாலே. உன்போய்யை “மெய்” என்றிருக்கும் அவர்களுக்கன்றோ இதேல்லாம் சொல்லுவது? “போய்கேட்டிருந்தேன்” என்று இருப்பாரையும் கிடைக்குமே. [நம்பி] - பூர்ணர் அல்லீரோ! உமக்கு எங்களைப் பெறாமல் இருந்தீரோ? தன்னைக்குறித்து இவர்கள்சொல்லுகிற அம்ருதோபமமான நிஷேதவசநங் கேட்டவாறே அவன்முகத்திலே ஒருல்லாஸம் பிறந்தது. [நின்செய்யவாயிருங்கனியும் கண்களும் விபரீதமிந்நாள்] † (உன்னுடைய சிவந்த அபரமாகிற ஸ்லாக்யமான கனியும், பிறரையழிக்கையே ஸ்வலாவமாயிருக்கும் கண்களும் முன்புபோலே ஹ்ருத்யமாயிருக்கை அன்றிக்கே, இப்போது வ்யாக்யாயிராநின்றது.) நாங்கள் இதுக்குமுன்பு ஒருநாளும் இச்செவ்வியும் வேறுபாடுங் கண்டறியோம்: இவையிருந்தபடி என்? என்றார்கள். “கழுத்துக்குமேலே ஒன்றைச்சொல்லுகிறீர்களித்தனையன்றோ! அது கிடக்கிநீங்கோள்; இதோருதோளழகு இருந்தபடியென்?” என்றான். [வேயிருந்ததந்தோளிரார் இத்திருவருள் பெறுவார் யவர்கொல்?] - ஆரேனும் தோளழகைக்கண்டு, தந்தாம் தோளழகேன்று ப்ரமிக்கும் படிக்கு ஈடான தோளழகு உடையாராரோ? † (பசுமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலே யாய் நீண்டு சுற்றுடைத்தான தோளையுடையவர்கள்.) [இத்திருவருள்பெறுவார் யவர்கொல்] - நீ கிடந்து இப்படி துடிக்கும்படி பண்ணவல்லராவதே அவர்கள் சிலவர்! செய்யவாயிருங்கனியும் கண்களும் என்ற விடம் - அவன்பக்கல் இவர்களுக்கு உண்டான லாவ

தாயிருக்குமோ என்ன - குழலோசைபோல் இத்தயாதி. போச்சுதில்லை - தெரியவந்ததில்லை. ‘செய்தபடிசெய்கிறேன்’ என்றது - சொன்னபடி செய்கிறேன் என்றபடி.

“நின் புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம்-உன்போய்யிலே இத்தயாதி. என் புள்ளுவம் அறியாதபெருண்டோஎன்ன - நினைவொன்றும் இத்தயாதி. பவ்தம் - உன்போய்யை இத்தயாதி. பொய்யை “மெய்” என்றிருப்பாருண்டோ? என்ன-போய்கேட்டு இத்தயாதி. புல்லாணி எம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே-புல்லாணிஎம்பெருமானுடையபொய்யைக்கேட்டு துரித்திருந்தேன் இத்தயாதி. திருமொழிஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, “வில்லாவிலக்கை” இத்தயாதி. “நமக்கு அக்கனேசிலருண்டோ, நானுன்னையொழிய அவறிவனோ?” என்கிறவனுடைய உத்தியை உட்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள் - பூர்ணர் இத்தயாதி. ‘எங்களைப்பெறாமல்’ குறைவாய் ‘இருந்தீரோ’ என்றகூட்டிவது. புள்ளுவம் - பொய். “நின்செய்யவாய்” இத்தயாதிக்கு அவதாரிகை - தன்னைக்குறித்து இத்தயாதி. வாயாகிற இருங்கனி - பக்வம்ஸம். “இந்நாள்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குலாவம் - நாங்கள்இதுக்கு முன்பு இத்தயாதி. இச்செவ்வியும், வேறுபாடும் என்றிரண்டாகச்சொல்லிற்று - “இருங்கனியும், விபரீதம்” என்றத்தைப்பற்ற. “விபரீதமிந்நாள்” என்றது - முன்புபோலே ஹ்ருத்யமாயிருக்கை யன்றிக்கே, இப்போது பாதகமாயிராநின்றன என்றபடி. கழுத்துக்குமேலே என்றது - “வாய், கண்கள்” என்றத்தைப் பற்ற; அஹ்ருத்யமென்று சாடு. தோளழகு கழுத்துக்குக் கீழேயாகையாலே - ஸஹ்ருத்யமென்றுத்தவரி. வேயிருந் ததந்தோளிரார் - மூங்கில்போலேநீண்டு சுற்றுடைத்தான தோளையுடையவர்கள் இத்தயாதி. தங்களுக்கு அந்யோந்யமுண்டான லாவ வந்தத்தை இருவரும்

வந்தம் சொல்லுகிறது ; வே யிருந்தடந்தோளினார் என்றவிடம்—இவனுக்கு அவர்கள் பக்கவள்ள லாவவந்தம் சொல்லுகிறது. இவர்களுக்குத் தன்பக்கல் லாவவந்தம் தன் முகேநாறிந்தான் அவன்: தங்கள் பக்கல் இவனுக்குண்டான லாவவந்தம் கைமேலே கண்ணுவிட்டார் அவர்கள். [யவர்கோல்] - உனக்கு இப்படி ஸ்ப்ருஹணீயதமைகளாய் இருக்குமவர்களாரோ? இவன்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறுளத்தனை போக்கி, இவனோடு கலந்தாரைத் தனக்கு உத்தேச்யரென்றிறே இவளிருப்பது. [மாயிருங்கடலைக்கடைந்தபெருமானாலே - இத்திருவருள்பெறுவார்யவர்கோல்] - “ மந்தரம்நாட்டி அன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளுடையான்” என்று சொல்லுகிற தோளழகுடையவன் விரும்பும்படியான தோளழகு படைப்பதே! தன் தோளழகு கண்டு பெண்பிறந்தார் அடங்கலும் படுப்பாட்டையடங்கலும் இவன்தன்னைப் படுத்தும்படியான தோளழகுடையார் உண்டாவதே! பெரியவன் கையிலே பெரியதுபட்ட பாடு அடங்கலும் தங்கள் கையிலே இவன்படுப்படி பண்ணவல்லாராவதே! வெவகூணொலுபுதிதெனர உலுபுதாதி” என்று கொண்டு அது ஊமைக்கூறனுதப் பட்டதெல்லாம் படுகையிறே. அன்றிக்கே, மந்தரத்தைநட்டுக் கடலைநெருக்கிக் கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரை லலித்தவன்றும் இவ்வெறுபாடு கண்டிலோம்! பழையாரைப் பெற்றாற்போலன்றிறே புதியாரைப் பெற்றால் இருக்கும்படி.

(க)

நான்காம் பாட்டு.

ஆலினீளியேழலகுமுண்டு அன்று நீகிடந்தாய் உன்மாயங்கள்
மேலவானவரும் அறியார் இனி எம்பரமே?

வேலினேர் தடங்கண்ணினார் விளையாடுகுழைச் சூழவேநின்ற
காலமேய்க்கவல்லாய்! எம்மைநீகழறேலே.

அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன இவர்களுக்கு இத்தாதி. தன் முகேந என்றது - தன்னுடைய முகத்தாலே என்றபடி. அதாவது - தன்னுடைய முகத்தைக் கொண்டுகையாலே அறிந்தானென்றபடி; அவர்கள் வார்த்தையைக் கொண்டறிந்தான் என்றும். கைமேலே என்றது - சாடு; ப்ரத்பகூமாக என்றும், தோளழகைக் கொண்டுகையாலே என்றும். இது - “வேயிருந்தடந்தோளினார்” என்றத்தைப் பற்றி. “மாயிருங்கடலை” இத்தாதிக்கு மூன்றுவாவம். முந்தினது - மந்தரம்நாட்டி இத்தாதி. துவாஸஸ்பாபோபஹதாரான அன்று மந்தரபர்வத்தைக் கடலிலேநட்டு அம்ருதமாகிற செவ்விய ஸாராம் ஸத்தைக்கொண்ட அழகியதோளுடையவன் இத்தர்த்தம். நாய்ச்சியார் திருமொழி. “சுந்தரத்தோளுடையான்” என்றதுக்குவாவம் - துன்தோளழகு இத்தாதி. இது - கீழ்வாக்யவிவரணம். “பெருமான், மாயிருங்கடல்” என்றத்தைக்கடாகுத்துத்விதியதாத்தர்யம் - பெரியவன் இத்தாதி. “கையிலே இவன்படுப்படி என்றது - தோளழகிலே இவன் ஈடுபடுப்படி என்றபடி. விவரணம் - வைகுண்ட இத்தாதி. ஊமைக்கூறன் - அநகூரமாகச்சொல்லுகை. த்ருதியதாத்தர்யம் - அன்றிக்கே இத்தாதி. முந்தினவிண்ணொபாவமும் - “வேயிருந்தடந்தோளினார்” என்றத்தைக்கடாகுத்து. மூன்றும்பாவம் - “நின்செய்யவாயிரு” இத்தாதியைக் கடாகுத்து. பெரிய பிராட்டியாரைப் பெற்றத்தைப் பற்றி இவர்களைப் பெற்றதுக்கு ஏற்றமேது என்ன - பழையாரை இத்தாதி. மாயிருங்கடலை - அகாதமா? விஸ்வீரணமானகடலை இத்தர்த்தம்.

(ங)

† சிலகோசங்களிலே ‘வாது’ என்று காண்கிறது.

ஆ.—(ஆலினீளிலை) “நம்முடையவிளம்பமிதே இவளுடைய இவ்வதிஸங் கைக்குக் காரணம்” என்று பார்த்து, “நான் பாதந்தரன் அல்லேனோ? எனக்குப் பசு மேய்க்கப் போகவேண்டாவோ? நீ நினைத்தபோதே வரலாயிருக்குமோ? ஆகையாலே விளம்பித்தேன்; மற்றொன்றால் விளம்பித்தேன் அல்லேன்” என்று இவனருளிச் செய்ய; ஸர்வலோகங்களையும் அமுதுசெய்து ஓராலிலையிலே கண்வளர்த்தருளின இம்மஹாஸ்சர்ய த்தையுடைய உனக்கு “பசுமேய்க்கப் போனேன்” என்றொரு பொய்யை, கேட்டார்க்கு “மெய்” என்றிருக்கும்படி சொல்லுகை ஆஸ்சர்யமோ? “பசுமேய்க்கப்போனமை பொய்யோ?” என்னில்,—வேலினேர் தடங்கண்ணினார் விளையாடும் மணற்குன்றுகளிலே நின்றோ காலி மேய்ப்பது! இந்தப்பொய்கள் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா என்கிறான்.

ஒ.—[ஆலினீளிலை] - “நாம் தாழ்கையிதே இவள்இப்படிநினைக்கைக்கு ஹேது” என்று பார்த்து, “நான் எனக்கு உரியேனோ? பசுக்களின் பின்னே போகவேண் டாவோ? நினைத்தபடி வரலாயிருக்குமோ? பசுக்களுடைய ரக்ஷணூர்த்தமாகப் போக வேண்டுகையாலே தாழ்த்தேனத்தனை; மற்ற விளம்பித்தேனாவில்லை” என்று அவன் அருளிச்செய்ய; எல்லா லோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து வடஉளத்திலே கண் வளர்த்தருளுகையாகிற ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதத்தை யுடைய உனக்கு “பசுமேய்க்கப் போனேன்” என்ற அஸத்யத்தை, கேட்டார்க்கு “ஸத்யம்” என்று தோற்றும்படி சொல்லுகை விஸ்யமோ?” என்று இவன் அருளிச்செய்ய, “நான் பசுக்களையேய்க்கப் போனமை அஸத்யமோ?” என்று அருளிச்செய்ய, “பெண்களுடைய நோக்கிலே அகப் பட்டு அவர்களைவிட்டுப் போகமாட்டாதே அவர்கள் விளையாடுகிற மணற்குன்றுகளிலே நின்றோ பசுமேய்ப்பது? இப்பொய்களை எங்கையொழியப் புறம்பேசொல்” என்கிறான். பசுக்கள் மேய்க்கைக்கு ஸம்ஸ்வணியில்லாத வேலினேர்தடங் கண்ணினார்விளையாடுகிற மணற்குன்றுகளிலே நின்று பசுக்களை வயிறு நிரம்பும்படி பண்ணவல்லன் என்று வடஉளையநம்போலே இருப்பதோர் ஆஸ்சர்யோதாஹரணம் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், “ஜாத்யுகிதமாகப் பசுக்களை மேய்க்கப்போகச் சிறிதுவிளம் பித்தவளவிலே இப்படி அந்யபராகைச் சொல்லலாமோ?” என்று அடர்த்த வார்த்தை சொல்ல, “கூடாதது கூடும்படி செய்யவல்ல உனக்கு எது சொல்லவொண்ணது?” என்கிறான்.

ஏழலகம் - எம்ஸ்தலோகங்களையும், உண்டு - (சிறுவயிற்றிலே அடங்கும்படி) அமுதுசெய்து, ஆலின் - (“இன்னகிடத்திலே ருளைத்தது” என்று தெரியாததோர்) ஆலி னுடைய, நீள் - (முகிழ்விரிந்து) நீளுமளவான, இலை-இலையிலே, அன்று - (ஸர்வலோகமும் ப்ரளயங்கொண்ட) அன்று, நீ - (“ப்ரளயத்திலேவியூவோம்” என்றறியாத மௌக்த்யத்தை யுடைய) நீ, கிடந்தாய் - நிஸ்பாங்கமாகக் கிடந்தவன் அல்லையோ! (ஏவம்விதமான), உன் - உன்னுடைய, மாயங்கள் - க்ருத்ரிம சேஷ்டிதங்களை, மேலை-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த ரான, வானவரும் - நித்யஸூரிகளும், அறியார் - (* ஓர் மாயையினால் ஈட்டிய வெண் ணைய் தொடுவுண்ணப் போத விட்டிருந்தவர்களாகையாலே) அறியார்கள்; இனி - இனி, எம் - (இதுக்கு) நாங்கள் பாசுமிட்டுச் சொல்லுகை, பரமே - பரமோ? (அதுகிடக்கிடர்), வேலின்னேர் - வேல்போலே ஆளழிக்கும்படியான, தடம் - பெரிய, கண்ணினார் - கண் களை யுடையவர்கள் (கண்வட்டம் விடமாட்டாமையாலே), விளையாடு - அவர்கள்விளையாடு

கிற, சூழலை - மணற்குன்றை, சூழ-சூழ, நின்றே-நின்றே, காலி-காலிகளை, மேய்க்கவல்லாய் - வயிறுநிறையமேய்க்கவல்ல அவடிதவடநாஸமர்த்த னன்றோ? (ஆகையாலே), எம்மை - இக்ருத்திரிமம் அறிந்த எங்களை, நீ-நீ, கழறேல் - (காலிமேய்க்கப் போன என்னைக் களவுசொன்னேன் என்று சொல்லுகையாவதென்?) என்று) மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லாதேகொள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “அரைக்கண்ணம் தாழ்த்தோமென்னு அஸங்கதவாஷணங்களைச் சொல்லுகிறதென்? நான் பரதந்தான் அல்லேனோ? மாதாபிதாக்கள் ‘போய்ப் பசுக்களேமேய்’ என்று நியமித்தால் உங்கன்பக்கல் வரப்போமோ? இதொழிய, வேறுவிளம்பறேதுவில்லை” என்ன, “அவடிதங்களை வடிப்பிக்கை நீவல்லதொன்று அன்றோ?” என்கிறார். [ஆலினீளிலே யேழுலகுமுண்டு] - சிறுவடிவைக்கொண்டு ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒருபவனான ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்ந்தாய். [நீளிலே] - “ஆலம்பேரிலே” என்னுமாபோலே விபரீத லக்ஷணையாய், சிற்றிலே என்ற படி. [அன்று] - வெறும் ப்ரளயமொழியப் பரிவருமின்றிக்கே இருந்த அன்று. இப்படி அவடிதங்களைச் செய்யவல்ல உனக்கு “பசு மேய்க்கப்போனேன்” என்று இவ்வஸத்யத்தை, கேட்டார்க்கு “ஸத்யம்” என்னும்படிசொல்லுகை விஸ்மயமோ? “நான் அரைக்கண்ணம் தாழ்த்த கோபத்தாலே ‘அஸத்யன்’ என்றிகோள்; எல்லாரும் அறியாரோ என் அஸத்யம்!” என்ன, [உன்மாயங்கள் மேலே வானவரும் அறியார்] - உன்னுடைய க்ருத்திரிமங்கள் ஆக்கனான ப்ரஹ்மாதிகளே அன்றிக்கே, நித்யஸ-ஸிரிகளும் அறியார்கள்; * சூட்டுநன்மாதிகள் தூயனலேந்திக்கொடு நிற்கச்செய்தே, ஈட்டிய வெண்ணெய்தொடு வுண்ணப்போருமவனல்லையோ! பழையாரை விடுகை உனக்குப் பழையதாய்ப்போருவதொன்று அன்றோ? [இனிஎம்பரமே] - இப்படி ஒருத்தர்க்கும் நிலமல்லாதக்ருத்திரிமத்தை அவலைகளான நாங்கள் அறியவோ? “பழங்கிணறு கண்வாங்குகிறதென்? அது கிடக்கிடாய், நான் பசுமேய்க்கப்போனமை அஸத்யமோ?” என்ன, - [வேலினேரித்யாதி] - “பெண்கள் திரள இருக்கிற மணற்குன்றிலேயோ உன்னைப்பசுமேய்க்கச் சொல்லிற்று?” என்கிறார். [வேலினேர்தடங்கண்ணினார்] - ஓர் ஆளும் ஒருநோக்கும்நேரான கண்ணழகை உடையவர்கள். அவர்கள்நோக்கிலே அகப்பட்டு உன்கண்ணுக்கு இரையிட்டாயித்தனையன்றோ? [வினையாடுசூழலைச் சூழவேநின்று] - கண்ணுக்கிட ஒரு துரும் பில்லாத இடத்திலேயோ பசுமேய்ப்பது? [சூழவேநின்று] - அவர்கள் கண்வட்டத்தை விடாதேநின்றோ பசுமேய்க்கச் சொல்லிற்று! இப்பொய்களை எங்களையொழியச் சொல்லாய் என்கிறார். [காலியேய்க்கவல்லாய்] - மணற்குன்றிலே பசுக்களை வயிறு நிரப்பவல்லவன் என்று, வட ஊஸ்யநம்போலே இருப்பதொன்றிறே இதுவும். வல்லாயென்று-ஸாமர்த்யம்தோற்ற வார்த்தை சொன்னவாறே, மிகைத்து வார்த்தைசொன்னான்: [எம்மை நீகழறேலே] என்கிறார்; ஆற்றுமைக்கு உதவாததுக்குமேலே, மிகைவார்த்தை சொல்லாதேகொள். [எம்மை] - உன்னைப்பிரிந்த ஆற்றுமையாலே நோவுபடுகிற எங்களை. [நீ] - பிரிவால்நோவு இன்றிக்கே எங்களை நோவுபடுத்துகிற நீ. [கழறேலே] - மிகை வார்த்தை சொல்லாதேகொள். ஆற்றுமைக்கு உதவினார்க்கன்றோ வாயுள்ளது?

நடு...நாலாம்பாட்டு. “நான் சோன்னவைஸ்லாம் இவர்கள் அந்யதாவாக புத்திபண்ணுகிறது, நம்மையோழியச் செல்லாமை பிறந்து நாம் அரைக்கணம் தாழ்த்து போறுக்கமாட்டாமை இறே” என்றுபார்த்து, “நீங்களேன்னை இங்ஙனேசொல்லலாமோ? நான் பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனன்றோ? அவர்கள் என்கையிலே கோலைத்தந்து நீ போய்ப் பசுமேய்த்துவா’ என்றால், என்னால் மாட்டேனென்னப்போமோ?” என்றான்; பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரராய்க்கொண்டு பசுமேய்ப்பார் மேய்க்கும்படியிதுவோ? நீசெய்யுஞ்செயல் சேர்ந்திருக்கிலறே, நீ சொல்லுஞ்சொலவும் சேர்ந்திருப்பது.

[ஆலினீளிலையேழலகுமுண்டுஅன்றுகிடந்தாய்] - ஓராலிலையாவது, அதுதான் முகிழ் விரியாதஅளவாயிருப்பது; அதிலே, ஏழலகங்கனையும் வயிற்றிலேவைத்து, ஒரு யசோ தாதிகளுங்கூட உதவாததசையிலேகண்வளர்ந்தருளினாய். ஜகத்தையடங்கலும் வயிற்றிலேவைத்து, சிவவடிவைக்கொண்டு ப்ரளயத்திலே தனியேகிடக்கவல்லவனன்றோ நீ! அஸங்கதங்களை ஸங்கதமாகச்செய்யவல்ல ஸாமர்த்த்யமுடைய உனக்கு இவைஸ்லாம் சேரச் சொல்லுகை பொருளோ? நீ சொல்லுகிறவை ப்ரணயிகள்கோஷ்ட்டியில் பரிமாறுவதல்ல காண்; “விதாநாஜிதபுஸ்சிரோரொமஃ” (பிதாநாமழர்த்தபுஸ்சிரோரோகஃ) என்றும், “மூரவஃகிண்கரிஷ்ணி” (குரவஃகிண்கரிஷ்யந்தி) என்றுங்காண்இங்குப் பரிமாறுமவை. “அன்னையென்செய்யிலென்? ஊர் என்சொல்லிலென்?” என்றிறே இங்கிருப்பது. “ஐயாநாவிநஹாநிநா” (தக்தாநாம்விநஹாநிநா) இதுக்கு நீர்சோரியவல்லவர்களோ அவர்கள்? அவர்களை மறைத்து வந்து கிட்டக்கடவ எங்களுக்கு இவை

ப்ர.—[நாலாம்பாட்டு] [கழறேல் உத்யாதி] [மழறுதேன் மொழியார்கள்] ஹவஜீதாஸுஷாடிஸெ, நவெஷாடொஹஸுஷிஷுஷா க்ஷுதஸாடிநாயாஜிஷுத | ஸ்ரீதொவ்விமதஸநெஹஃ கரிஷ்ண வயநஹவ || எஃ ||

நாலாம்பாட்டு.—ஆலினீளிலை இத்தாதி. ப்ரணயரோஷத்தாலே ஊடுகிறஇடத்திலே, பெண்களிருக்கிறமணற்குன்றிலே அவன் பசுமேய்த்த ப்ரகாரத்தையும், வடதளசயநத்தையும் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜம் அருளிச்செய்கிறார் - நான்சோன்னவையெல்லாம் இத்தாதி. இத்தால் - இவர்கள் ப்ரணயரோஷம் திருகைக்காக, நான் தாழ்த்ததுக்கு பித்ராதிகள் எவ்விதடியாகப் பசுமேய்த்தபடியை அவன்சொல்ல, அத்தை அஸங்கதோத்தியாகப் பரிஹாஸம்பண்ணுகிறவர்கள், “இவன்சொல்லும் அதுஅஸங்கதோத்தி”என்னுமதுக்கு உறுப்பாக, அஸங்கதவ்யாபாரமான வடதளசயநத்தை முன்னிகிறார்கள் என்றபடி: செய்யுஞ்செயலென்றது - “ஆலினீளிலை” இத்தாதியைப்பற்ற.

நீளிலைஎன்றது - நீளுகிறஇலையென்றாய், முகிழ்விரியாத சிற்றிலைஎன்றபடி. ஒரு யசோ தாதிகளுங்கூட உதவாத தசையிலேஎன்றது - பரிவரில்லாத தசையிலே என்றபடி. விவரணம்-ஜகத்தை இத்தாதி. ஹலிதம் - அஸங்கதங்களை இத்தாதி. பொருளோ - அருமையோ என்றபடி. இது அஸங்கதமானபடியைக்காட்டுகிறார்-நீ சொல்லுகிறவை இத்தாதி. அதாவது - “பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரான்” என்று சொல்லுவதை ப்ரணயிகள்கோஷ்ட்டியில் பரிமாறுமவை அன்றென்றபடி. ப்ரணயிகள் கோஷ்ட்டியில் பரிமாறும்படி எங்ஙனே? என்ன - விதாநாஜிஇத்தாதி. “மூர-குணாஜிமுக்தொவஃகிண்கரிஷ்ண வீஷிநமஃகூட்டிமூரவஃகிண்கரிஷ்ணிஷுதபாநாவிநஹாநிநா”இதி பஞ்சமேயஸே [18, 22]. ப்ரமாணுத்தம்-அன்னையென் இத்தாதி. மாத்ராதிகளை த்ருணீக்கலாமோ? என்ன - ஐயாநா இத்தாதி. கீழ்வாக்யத்துக்குஹலிதம் - அவர்களைமறைத்து இத்தாதி. நீங்கள்

வார்த்தையல்ல காண்! † (“நான் அரைக்கணம் தாழ்க்க, கோபத்தாலே ‘அஸ்த்யன்’ என்றி கோள்; எல்லாரும் அறியாரோ என்அஸ்த்யம்” என்ன), [உன்மாயங்கள் மேலைவானவரும் அறியார்] - உன்னுடையக்ருத்திரிமங்கள், ஆக்களை இந்த்ராதிகள் அன்றிக்கே. நித்யஸூரி களும் அறியார்கள். “ஹ்ருஷி நவெடி நாராயணஃ ஸ்ரஹு” (ப்ரஹ்மாபிநவேத நாராயணம்ப்ரபும்) என்கிறபடியே அறியாமைக்கு அவர்களும் ஒத்திருக்கச்செய்தே, உகந்தா ரைக் காற்கடைக்கொள்ளுகிற ப்ரகரணமாகையாலே நித்யஸூரிகளை நிதர்ஸநமாகக் சொல் லுகிறது; “சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி” என்கொண்டு அவர்கள் ஸமாராதநத்துக்கு வேண்வேனகொண்டேறிக்க, * சுட்டியவேண்ணெய் தோடுண்ணப்போந்ததிதே; அது தன்னையும் விட்டிதே அடலாயர்தங்கொம்பினுக்குக் கோட்டிடையாடிற்று. பழையாரை யெல்லாம் காற்கடைக் கொள்ளுகிற ப்ரகரணமாயிற்றிதே. நவப்ரியைகளை விரும்புவா ரைப்போலேகாணும். [இனிஎம்பரமே] - நித்யஸூரிகளோடு ஒக்கத் தங்களையும் ஸமாநாதிகரிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிலமல்லாதது எங்களால் அளவிடப்போமோ? அவையெல்லாம் எங்கையோழியச் சொல்லாய். “என்தான்? நான் பசுமேய்த்தமை இல்லை யென்கிறிகோளோ? அறிந்திலோமென்கிறிகோளோ? நான்சொன்னது பொய் என்கிறிகோளோ?” என்றான்; அவையெல்லாம் அப்படியேயானாலும் நீதான் பசுமேய்க்கும்படி இப்படியேயோ? [வேலினேர்தடங்கண்ணினார் வினாயாகுழலைச் சூழவேநின்றுகாலிமேய்க்க வல்லாய்] - பெண்களுடைய கண்களிலேதுவக்குப்பட்டு அவ்வருது போகமாட்டாதே நின்றுபோலேகாணும் பசுமேய்ப்பது! ஹொக்தாக்கள் அளவல்லாதபடி பரப்பையுடைத் தாய், ஓராளுமொருநோக்குந்நேரான கண்ணையுடையராயிருக்கை. “கார்த்தண்கமலக் கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தேன்னை, ஈர்த்துக்கொண்டேவினாயாடும் ஈசன்தன்னைக்கண் டரே” என்று, தன்கண்ணழகைக் கண்டபெண்கள் பமேப்பாடெல்லாம் இவன்தன்னை அவர் கள் படுத்தவல்லவர்கள். [வினாயாகுழலைச் சூழவேநின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்] - “உன் வயிறும்நிறைத்துப்பசுக்களின்வயிறும் நிறைத்தல்லது வாராதேகொள்” என்றன்றோ பித்ராதி

“பொய்” என்கிறப்போலே, எல்லாரும் “பொய்” என்றார்களோ? என்ன - உன்னுடைய க்ருத்திரிமங் கள் இத்தாதி. “மேலைவானவரும்” என்று விஸேஷிக்கவேணுமோ? ப்ரஹ்மாதிகளும் அறியா ரென்னவொண்ணாதோ? என்ன - ஹ்ருஷி இத்தாதி. நித்யஸூரிகளைக் காற்கடைக்கொண்

டானோ? என்ன - சூட்டுநன்மாலைகள் இத்தாதி. கோட்டிடை - கொம்பின்நடுவே. “உகந்தாரைக் காற்கடை” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - பழையாரை இத்தாதி. ‘பழையார்’ என்கிறது - இங்கே, ஊடுகிறவர்களை. ‘புதியார்’ என்கிறது - அவன்மின்னிடைமடவாரை. நித்யஸூரிகளை வஞ்சித்தாற் போலே எங்களையும் வஞ்சித்தாய் என்றுமவிதம் - நித்யஸூரிகளோடொக்க இத்தாதி. ‘ஸமாநாதி கரிக்கிறார்கள்’ என்றது - அறியாமையில் ஸாம்யத்தைப்பற்ற. அவையெல்லாம் என்றது - மாயக்க ளெல்லாம் என்றபடி. அதாவது - “மாதாபிதாக்களுக்குப் பாதந்தான்” என்றுதொடங்கிக்கொல்லுகிற வார்த்தைகள் என்றபடி. வேலினேர் - வேலோடு ஸத்ருஸமான இத்தத்தி. தாத்தர்யார்த்தம் - பெண் களுடைய இத்தாதி. “வேலினேர்” என்ற பதத்துக்கு ஹார்த்தம் - கார்த்தண்கமலம் இத்தாதி. மேகத்திலே ஸ்ரமஹமான தாமரைபூத்தாற்போலே இருக்கிற திருக்கண்களாகிற பாசத்திலே அகப் படுத்தி, என்கார்யம் என்புத்தியநிலமல்லாதபடி என்னைத் தன்பக்கவிலே இழுத்துக்கொண்டு, இதுவே லீலையாகஇருக்கும் ஈசனைக் காணப்பெற்றருண்டோ? இத்தத்தி. நாச்சியார்திருமொழி, பதி னாலாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு. “வேலினேர்” இத்தாதிக்கு இரண்டொத்தாய்; முந்தினது - பித்ருவசக பரிபாலகத்துக்காகவானால் மணற்குன்றிலேவந்து பசுமேய்ப்பர்களோ! இது, பொய் என்று;

கள்உன்னைச்சோல்லிவிட்டது? “இன்னவிடத்தேநின்று பசுமேய்” என்றொரு ப்ரதேஸநிய மம்பண்ணிவிட்டார்களோ? அவர்கள் நியமித்ததோழியச் செய்யப்பார்த்தால் அது இங்குச் செய்யலாகாதோ? கண்ணுக்கிடஒருதும்பும் இன்றியே, அவர்கள் வினாயாகேற மணற் குன்றுகளைச்சூழநின்று மேய்க்கவேணும்போலே காணும். பசுக்கள்மேய்க்கைக்கு ஸம் பாவநையில்லாத இடங்களிலே இவற்றின் வயிறுகளைநிறைத்துக்கோடுபோகையினாலே, கீழில் அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம்போலே இதுவுமோர் ஆஸ்சர்யஞ் சோல்லுகிறதாகவுமாம். [வல்லாய்] - உன்னை யாரேனும் நியமித்தாலும் நீ நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்லான் ஒருத்தனன்றோ! என்கிறாள். இவர்கள்சொன்ன மர்மம் புத்திபண்ணாதே, “நம்முடைய ஸாமர்த்த்யந்தோற்றச் சோல்லாநின்றார்கள்” என்று, தன்மேன்மை தோற்றச் சிலசோல்லப் புக்கான்; “இவன்அழியும்படி நெடும்போதுசிலவார்த்தைசொன்னோம்; இன்னும் சில சோல்லவானுக்கு” என்று இருந்தாள். “உதீவ” (இதீவ)-கீழேநெடும்போதுசிலபாகுமிட்டுச் சோல்லிக்கோடு போந்தான்; ப்ரணயதாரையில் ஒமேது ருஷிகளாயிருப்பார்க்கு நிலமன்றே. இப்புடைகளிலே—என்கிறான். “டேவீ” (தேவீ) - வல்லபைகளுடைய பரிமாற்றம் கடக்க நிற்பார்க்குத் தெரியாதிதே. “வவமஃஹாஸ்ய” (வசநம்மஹார்த்தம்)- கடக்க நிற்பார்க்கேயன்று: தேசிகரானவர்கள் தங்களுக்கும் தெரியாதபடியாயிருக்கை. “தவா மரொடி” (தம்வாநரேந்த்ரம்)-இவனோடு ஒக்கக்கடவார்ஒருத்தருமில்லை, ஸேஷத்வத்துக்கு முடிசூட்டினுர்மஹாராஜரேயாகிலும், பாரதந்தர்யத்தின்எல்லையிலே நின்றான்இவனென்கை. இவ்வளவிலே இவள்முகம்பார்த்து வார்த்தை சோல்லப்பெற்றிலரிதே அவர். “உவம ராஸ்ய” (மதுரார்த்தம்) - அபூமியென்னாக் கைவாங்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கை.

இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - உன்வயிறுநிறைத்து இத்தாதி. “வினாயாகுழல்” என்றத்தைக் கடைபிடித்துவார்த்தவாவம் - இன்னவிடத்தே இத்தாதி. கீழ்ச்சொன்ன வ்யங்க்யங்களுக்கு வஸிதம் - அவர்களநியமித்ததோழிய இத்தாதி. ஏதத்விவரணம் - கண்ணுக்கிட இத்தாதி. பசுக்கள்மேய்க் கைக்கு ஸம்பாவநையில்லாத இடங்களிலே இவற்றின் வயிறுகளை நிறைத்துக்கொண்டு போகையினாலே, கீழ் அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம்போலே இதுவும். ஓராஸ்சர்யம் என்று “வேலினேர்” இத்தா திக்கு இரண்டாம்வாவம் - பசுக்கள்மேய்க்கைக்கு இத்தாதி. முந்தினவாவத்துக்குச்சேர “வல்லாய்” என்றதுக்கர்த்தம் - உன்னையாரேனும் இத்தாதி. ஆகையாலே எங்களோடும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கலாம் என்றபடி. த்விதீயவாவத்துக்குச்சேர “வல்லாய்” என்றதுக்கு - அகடிதகடநாஸாமர்த்தன் என்றர்த்தங் கண்டுகொள்வது. த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர மேலுக்கவதாரிகை - இவர்கள்சொன்ன இத்தாதி. மர்மமென்றது - வ்யங்க்யமாகச் சொன்னவார்த்தையை மென்றபடி. முந்தினவார்த்தத்துக்குச்சேர அவ தாரிகார்த்தம் - இவளழியும்படி. இத்தாதி. இவளழியும்படியென்றது - இவன் நிருத்தராலும்படி என்கை. சொல்லவானுக்கென்றது - சொல்லக்கடவென்றபடி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - உதீவ இத்தாதி. இதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - “டேவீ” என்று பதஸங்கதி. இவன் சொன்னவார்த்தை விரக் தனுக்கே யன்றிக்கே, உட்புகுந்தநாயகனுக்குந் தெரியாதென்கிறார் - கடக்க இத்தாதி. தேஸிசர் - பெருமான். வாரோந்த்ரமென்னாதே, “தவாமரொடி” என்றதுக்குவாவம் - இவனோடுஒக்க இத்தாதி. இவனோடுஒக்கக் கடவார் ஒருத்தருமில்லையென்றது - பெருமானுக்கு ப்ரத்யாஸங்கள் என்னுமதுகொண்டிதே; அது மஹாராஜருக்கும் இல்லையோவென்ன - ஸேஷத்வத்துக்கு இத்தாதி. அதென்படி என்ன - இவ்வளவிலே இத்தாதி. அதாவது - மஹாராஜர்க்குப்போலே யதேஷ்ட விநி யோகாரஹத்வம் பாரதம்மிக்கே, யதேஷ்ட விநியுஜ்யமானான திருவடி வாரோந்த்ராரென்றபடி. அவரென்றது - மஹாராஜரை: அபூமியென்னாவென்றது - “மஹார்த்தம்” என்றத்தைப் பற்ற. ஸாஸ

ஐந்தாம் பாட்டு.

கழறேல்நம்பீ! உன்கைதவம் மண்ணும்விண்ணும் நன்கறியும்திண்சக்கர
நிழறதோல்படையாய்! உனக்குஒன்றுஉணர்த்துவன்னான்
மழறதேன்மொழியார்கள்நின்னருள்கூவார் மனம்வாடிநிற்க எம்
குழறபூவையோடும் கிளியோடும் குழகேலே.

ஆ.—(கழறேல்) - இப்படி தன்னை உத்திய்ய மேன்மேல் இவள் சொன்ன
வார்த்தைகளையே தனக்குப் பற்றுசாகக் கொண்டு, இவளுடைய கிளிகளையும் பூவைகளே
யும் எடுத்து அவற்றைக்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்து ஆஸ்வஸியா தின்று
கொண்டு, “என்பக்கல் பொய்யுண்டோ?” என்று தானருளிச்செய்ய, “உன்னுடைய
பொய்யை அறியாதாருண்டோ? பகலை இரவாக்கவல்ல நல்லோபோ? அது நிற்க, ஒரு
ஹிதம் சொல்லக்கேள்! அதேதென்னில்; - உன்திருநாமங்களைக் கேட்க இருந்தாயாகில்,
நின்னருள்கூடுவார் மனம்வாடி நிற்க இங்கேநின்று எங்களுடைய பூவைகளையும் கிளிகளை
யும் உன்திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்துக்கொண்டு கேளாதே: உன்னுடைய மழறதேன்
மொழியார்களைச் சொல்லுவித்துக்கொண்டு கேள்!” என்கிறாள்.

ஒ.—[கழறேல் நம்பீ] - “நான் சொன்னவையெல்லாம், பொய்யைமெய்யாக
உபபாதித்தேனாக, என்னை க்ருத்ரிமனுக்குவதே!” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய,
பிராட்டியும், முதன்மையடித்து “எங்களை அலிலுவித்து வார்த்தைசொல்லாதே கொள்
ளும் உம்முடைய க்ருத்ரிமம் ஸகலலோகப்ரஸித்தமன்றோ?” என்ன, அவனும், “நான்
பொய்யென்னுமிடத்துக்கொரு ஸாஷிகாட்டிக்காண்!” என்ன, “ஐயடியவயத்தி
னன்று பகலையிரவாக்கவேனுமென்று நீர் ஒருபொய்யிலே துணிய, அதுக்குப் பெரு
நிலைநின்று அத்தை முற்றத்தலைக்கட்டவல்ல உம்முடையகையில் திருவாழியைக் கேட்
டுக்கொள்ளும்!” என்ன, அவன் மேல்சொல்லவது காணாமையாலே நிரந்தரான
யிருக்க; “நீ இன்னுதாயிராதே உனக்கு ஒருஹிதம் சொல்லக்கேள்!” என்ன, அவனும்,
“இது ஒருபேச்சில் இனிமையிருக்கும்படியே!” என்று கொண்டாட, போலியைக்கண்டு
பிச்சேறும்படியான பேச்சழகையுடையவர்கள் மனம்வாடாமே அங்கே போவென்று
இவள் பேசாதேயிருக்க, “நீபேசாதே யிருந்தாயேயாகிலும் எனக்கு யாரகம் இவற்றின்
பேச்சே அமையும்” என்று இவளுடைய பூவையையும் கிளியையும் இவன் உபலாஸிக்க;
இவள் “நீ நினைக்கிறவர்களின அல்ல: எங்களின: இவற்றோடே குழுகாதேகொள்” என்
கிறாள்.

ப.—அநந்தாம், “உன்பொய்க்குப் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரத்தையுடைய நீ,
அஹ்ருதயமாக எங்கள்பேச்சைக் கொண்டாடுவது: இனியபேச்சையுடைய எங்கள் பூவை
யையும் கிளியையும் கொண்டாடுவதாகாதே கொள்” என்கிறாள்.

நம்பீ-(“பொய்நம்பி” என்னும்படி பொய்யாலே) நிறைந்தவனுள் நீ, கழறேல்-
(“என்னைப் பொய்செய்தேன் என்கையாவதென்?” என்று) மேலிட்டவார்த்தை சொல்
லாதேகொள்; தின் - (பகலைஇரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலை நிற்கும்) தின்மையை

யுடைய, சக்கரம் - திருவாழியாகிற, நிழறு - தேஜ் ப்ரஸாரியான, தொல் படையாய் - அஸாதாரணயுத்தை யுடையவனே ! உன்-உன்னுடைய, கைதவம் - க்ருத்ரிமசேஷ்டி தங்களை, மண்ணும் - (அந்த மஹாலாரத ஸமரத்திலே) பூமியில் திரண்ட ராஜலோகங்களோடு, விண்ணும் - ஊர்தவலோக வாஸிகளான தேவர்களோடு வாசியற, நன்கு - நன்றாக, அறியும் - அறியும்; (ஆனபின்பு), உனக்கு - உனக்கு, நான் - நான், ஒன்று - ஒன்று, உணர்த்துவன் - அறிவிக்கக்கேள்; (எங்கள்வார்த்தை இனிமை கொண்டாடாதே; நாங்கள் அவர்களல்லோம்); நின்-உன்னுடைய, அருள்-அருள், சூடுவார் - சூடுகைக்கு இட்டுப்பிறந்தவர்களாய், மழறு - அஹிநவமான, தேன் - தேன்போலே யிருக்கிற, மொழியார்கள் - மொழியையுடையவர்கள், மனம் - நெஞ்சானது, வாடி - செவ்வியழிந்து ஷ்ஷண்ணமம்படி, நிற்க-நிற்க, எம்- (அவர்களதன்றியே) எங்களதாயிருப்பதாய், குழறு- (அவர்களைப்போலே உனக்குத் தெளிய வார்த்தைசொல்லமாட்டாதே,) அநக்ஷர ஸரஸமான குழறுதலையுடைத்தான, பூவையோடும் - பூவையோடும், கிளியோடும் - கிளியோடும், குழகேல் - லீலாரஸம் கொண்டாடாதேகொள். இங்கு, பூவையும் கிளியுமென்றது- ஆபுரிதிர்க்கு உசாத்துணையாகைக்கு யோக்யமான வ்யவஹாரத்தை யுடைத்தாய் ததேக ரக்ஷயமான ஸிஷ்யவர்க்கத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ-அஞ்சாம்பாட்டில், “அஸங்கதங்களைச் செய்தேனென்றும், பொய்யை மெய்யாக உபபாதித்தேனென்றும் என்னை க்ருத்ரிமனுக்குவதே!” என்ன, [கழறேல் நம்பி] - முதலிகளென்ற அலியவித்து வார்த்தை சொல்லாதே கொள்ளும். “நெஞ்சில் மறமுடையார் சொல்லுமது வார்த்தையன்று; உங்களைஒழிய ஸாக்ஷிஉண்டோ?” என்ன, [உன்கைதவம்மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்] - உன் க்ருத்ரிமம் உய்யவிலுதியும் நன்றாகவறியும். தானும் அவனுமானால் உய்யவிலுதியும் தன்பக்ஷத்திலே நிற்குமென்றிருக்கிறாளாதல், * வாயுந்திரையுகளிற்படிபே பெல்லாரும் தன்னைப்போலே இழவாளரென்று இருக்கிறாளாதல். “இதெல்லாம் வேண்டா; நான்பொய்யன் என்னுமிடத்துக்கு ஒரு ஸாக்ஷி காட்டிக்காண்!” என்ன, [திண்சக்கரநிழறுதொல் படையாய்] - உன் பரிகரத்திலே காட்டுகிறேன்; ஜயதரயவயத்தினன்று “பகலை இரவாக்கவேணும்” என்று ஒருக்ருத்ரிமத்திலே துணிய, அதுக்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியைக் கேட்டுக்கொள். [திண்சக்கரம்] - விஸ்வலேஷிப்பிக்கப்போகாதவன். உன்னிலும் களவில் “திண்ணியவன் என்று மாம். [நிழறு] - இவனுடைய களவுக்கு நிழறுசெய்து கொடுக்குமவன். [தொல்படை] - கைகழலா நேமியானிறே. [உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்] - வார்த்தைமுட்டி நிருத்தரனாய் நின்றான்: “இவனையுண்டாக்கிக் காரியம் கொள்ளவேணும்” என்று பார்த்து, “உனக்கொரு ஹிதம் சொல்லக்கேள்! கலங்கின உன்னைத்தெளியும்படி வார்த்தை சொல்லக்கேள்!” என்ன, அவனும் “இதொரு பேச்சில் இனிமை இருந்தபடி என்?” என்றான்; இவள் சொல்லும் அர்த்தத்தில் தாத்தபர்யமில்லையே அவனுக்கு.

[மழறுதேன் மொழியார்கள்]. போலிகண்டு இப்படி உன்னைப்பிச்சேறப்பண்ணினவர்கள் ஆரோ? [மழறுதேன்] - மழலைத்தேன். கலங்கின தேன்போலே இருந்துள்ள பேச்சுமுகையுடையவர்கள். “ஆரோ” என்றவாறே “நீங்களேயன்றோ” என்று தங்கள் தலையிலே ஏறிடப்புகுகிறானோ என்று, ‘நின்னருள் சூடுவார்’ என்கிறான். [மனம்வாடி நிற்க] - உன்உகப்புக்கு இலக்கானவர்கள் ஆப்ரயமழிந்த தளிர்போலே நெஞ்சுவாடி

நிற்க. அதாவது - * மாசறுசோதிதொடங்கி நெடுகப் பிரிவாலே நோவுபட்டு, முடியவும் பெறுதே. ஸம்ஸ்லேஷிக்கவும்பெறுதே யிருக்கிற என்னைப்போலேயன்றியே அனிச்சம் பூப்போலே இருக்கிறவர்கள் நெஞ்சு உலர்ந்துநிற்க இங்கிராதேபோ என்று பேசாது இருந்தாள். “உன்பேச்சிலும் இவற்றின் பேச்சன்றோ எனக்கு யாரகம்” என்று, இவளுடைய பூவையையும் கிளியையும் கொண்டாடத்தொடங்கினாள்; சிலரை ஆதரிக்கையாவது - அவர்களுடைமையை ஆதரிக்கையிறே. [எம்குழறுபூவைபொடுங்கினியோடும்குழகேலே] - பாயி! எங்களினகாணியை. நீ நினைக்கிறவர்களின் அல்ல. [குழறுபூவை] - அநகூர ஸாஸமாகப் பேசுகையாலே, கலங்கின உனக்குத் தெளியவார்த்தை சொல்லவல்லவையும் அன்று; அவற்றோடே, குழகாதேகொள் - செறியாதேகொள்.

நடு—அஞ்சாம்பாட்டு. “ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குக் குற்றத்தைக்குணமாகக் கொள்ளவுமாம்: நிஸ்ஸநேஹிகளுக்கு குணந்தன்னையே குற்றமாகக் கொள்ளவுமாம்: விஷயாநுகுணமாயிறே குணதோஷங்கள் இருப்பது; ஆகையாலே, நான் சொன்னவை எல்லாம் இப்போது இத்தலைக்குக் குறையாய்த் தோற்றமிறே; ஆனாலும் மத்யஸ்த்தர்சொன்னதிறே அர்த்தமாய்த் தலைக்கடவேது” என்றான்.

[கழறேல்நம்பீ] - அது முன்னம் செய்தபடிசெய்ய: நீர்தாம் முதன்மைகொண்டாடி அலிலவித்துவார்த்தைசொல்லாதேகொள்ளும்எங்களை. [நம்பீ] - ப்ராபவங்கொண்டு அலிமதம் சாதிக்கவொண்ணாதுகாணும்! “நெஞ்சில் வெறுப்புடையார்சொல்லுமது வார்த்தையன்று; உங்களையொழிய ஸாக்ஷியுண்டோ?” என்ன, [உன்கைதவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்] - உன் க்ருத்ரிமம் எங்களளவன்று: ஸகலலோக ப்ரஸித்தங்காண். வாயுந் திரையுகளில் வாஸநையாலே “ஐகத்தையெல்லாம் தம்மைப்போலே நினைத்திருக்கும்” என்றிருக்கிறார். ஸம்பந்தம் அலிஸிஷ்டமானால் அங்ஙன் நினைத்திருக்க ஒருதட்டில்லையிறே. அன்றிக்கே, ஸோஷியோருவானால் ஸோஷவஸ்துக்களெல்லாம்ஒருமிடற யிருக்குமிறே; ஒரு

அஞ்சாம்பாட்டு.—கழறேல் இத்தாதி. “உன்கைதவம் மண்ணுவிண்ணும் நன்கறியும்” என்கிறபதத்துக்கீடாக “மத்யஸ்த்தர் வேணும்” என்று அவன் சொல்லுகிறதாக அவன்வார்த்தையை பூலித்து; “அதுக்கு வேறு மத்யஸ்த்தரைத் தேடவேணுமோ? அந்தரங்கைகளான நாங்கள் சொன்னது போராதோ?” என்று சொல்லுவார்களாக எண்ணி, “நீங்கள் சொன்னது நமக்கு விஸ்வஸநீயமாயிராது” என்னைக்குறுப்பான உபபத்தியைப் பல்வார்த்தைகளாலே தர்ஸிப்பியாகின்றகொண்டு, இப்படியாகையாலே மத்யஸ்த்தர் சொன்னதே அர்த்தமாவதென்கிறான் என்றருளிச்செய்கிறார் - ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு இத்தாதி. ஆகையாலேயென்றது - லோகபரிபாடி அதுவாகையாலே பென்றபடி. குறையாய்த் தோற்றமிறே என்றது - “அஸங்கதங்களைச்செய்தேன்” என்றும், “பொய்யையெய்யாக உபபாதித்தேன்” என்றும் இவ்வழியாலே குறையாய்த் தோற்றமிறே யென்றபடி. ஆனாலுமென்றது - நீங்கள் சொன்னவார்த்தை விஸ்வஸநீயமானாலுமென்றபடி.

கழறுகை - அலிலவித்து வார்த்தைசொல்லுகை. இது - கீழிலநுவாதம். மத்யஸ்த்தரைக் கொண்டஹிமதம்ஸாதித்துக்கொள்ளுகிறபோது ஸாதித்துக்கொள்ளுகிறோம்: நீ எங்களை அலிலவித்து வார்த்தைசொல்லாதே கொள்ளென்கிறான் - அதுமுன்னம் இத்தாதி. அதுமுன்னமென்றது - மத்யஸ்த்தர் சொன்னதென்றபடி. முதன்மை - பரத்வம். “உன்கைதவம்” இத்தாதிக்கவதாரிகை - நெஞ்சில் இத்தாதி. நான் க்ருத்ரிமனென்றதுக்கு உங்களையொழிய ஸாக்ஷியுண்டோ என்று கூட்டுவது. நான் “க்ருத்ரிமன்” என்றுசொன்னால், எல்லாரும் அப்படி சொல்லுவார்களோ என்ன - வாயுந் திரை இத்தாதி. அப்படி நினைக்கக்கூடுமோ என்ன - ஸம்பந்தம் இத்தாதி. உபயவ்பூதியும் தன்பகூத்திலே நிற்கையாலே “க்ருத்ரிமன்” என்று சொல்லுவார்களென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே

வனுக்குப் பல அடிமை உண்டானால் தங்களில் எல்லாரும் ஒத்திருப்பார்களிறே க்ருதஸங்கேதிகளாய். மண்ணிலுள்ளாரும் விண்ணிலுள்ளாரும் அழகிதாக அறியும். விசேஷ ஜ்ஞரோடு அவிசேஷ ஜ்ஞரோவோசியற அறியும். “இவ்விடையாட்டம் இரண்டும் அறியாதாரையோ ஸாக்ஷியாகக் சொல்லுவது? * அறிவினால்துறவில்லாத அகல்ஞாலமன்றே இது!” என்றான். [விண்ணும்நன்கறியும்] - “ஆனாலும், அவர்களிலே ஒருத்தரைச் சொல்லச் சொல்லுங்கோள் போய்யென்று” என்றான்; ஆனால், உனக்குப்பகஷ்பதித்திருக்கும் அவர்களிலே ஏற்றுகிறோம் கைமேலே: [திண்சக்கரநிழறுதோல்படையாய்] - குற்றந்தன்னையே குணமாகக்கொள்ளுவாரைக்கேள்! உன் க்ருத்ரிமத்துக்குப் பெருநிலைநிற்பார்க்கன்றே தேரிவது! உன் நினைவு அறிந்து கையிலேவந்திருப்பது: “பகலையிரவாக்கவல்லையோ?” என்று கேட்டால் “ஓம்” என்கொண்டு ஆதித்யனைமறைப்பது; இப்படியேயிறே அவனுடைய வர்த்தநம். [திண்சக்கரம்] - அப்போய்யிலவனைப் பேதிக்கிலும் இவனைப்பேதிக்க வொண்ணாதாயிருக்கை. ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே கார்யாநுகுணமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளும்அவன்: இவனுக்கு அதில்லையிறே. [நிழறுதோல்படையாய்] - நிழறுகையாவது - நடத்துகை. அதாவது - நிறங்கொடுக்கையாய், அஸ்தய ப்ரதிஜ்ஞையிருக்கச் செய்தே ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனால் பிறக்கும் கார்யத்தைப் பிறப்பித்துக் கொடுக்கை. [தோல்படையாய்] - இப்படிக்குப் பழையனாய்ப் போருகை. இவள் இப்படி சோன்னவாறே “ஸ்வபகஷத்திலே சிலர் இப்படிநமக்குண்டாவதே!” என்று, சொல்லலாவதுகாணாமல் கவிழ்த்தலையிட்டான். [உனக்கு ஒன்றுணர்த்துவன்கான்]- வாராய்! நீ சொல்வற்றிருக்கவேண்டா; உனக்கு நான் நல்லதொரு ஹிதஞ்சொல்ல வானென்றான். இது சேவிகொடுத்துக் கேட்டானாகில், இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு மறுமாற்றமில்லை; தனக்கு மேல்வார்த்தைசொல்லுகைக்கு ஒருபோக்கடியு

சேஷி இத்தயாதி. விவரணம் - ஒருவனுக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - விசேஷஜ்ஞர் இத்தயாதி. கீழே “விண்” என்று - உபரிதநலோகவிவக்யயா அருளிச்செய்து, நித்யவிபூகிவிவக்யயா அர்த்தாந்தரம் - இவ்விடையாட்டம் இத்தயாதி. இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். அறிவினாற் குறையில்லா அகல்ஞாலமென்றது - “நமக்கு ஜ்ஞாநயில்லை” என்று, குறைவு படவும் அறுதபிக்கவும் அறியாத அகல்ஞாலமென்றபடி. ‘ஏற்றுகிறோம்கைமேலே’ என்றது - சாடு; ப்ரத்யக்ஷமாக இசைவிக்கிறோமென்று சாடுவாக்கு அர்த்தம்; கையில் திருவாயுழியைக்கொண்டு அறிவிப்பிக்கிறோம் என்று ஸ்வஹாவார்த்தம். குற்றந்தன்னையே குணமாகக் கொள்ளுவாரைக் கேளென்றது - தோஷத்தை யதாவாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், நாட்டார் “தோஷம்” என்று நினையாதே, “குணம்” என்றகொள்ளும்படி மறைக்கும் அவர்களைக் கேளென்றபடி. விவரணம் - உன்க்ருத்ரிமத்துக்கு இத்தயாதி. அதாவது - உன் க்ருத்ரிமத்துக்கு ஸஹாயம் பண்ணுவார்க்கன்றே உன் தோஷத்தை மறைக்கும் ப்ரகாரம் தெரிவதென்றபடி. பெருநிலைநிற்பார் - ஸஹாயம்பண்ணுவார். பெருநிலை நிற்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - உன்நினைவறிந்து இத்தயாதி. கையிலேவந்திருப்பதென்றது - பீஷ்மநிரஸநத்துக்காகக் கையிலேவந்திருப்பதென்றபடி. * திண்மைக் கர்த்தம் - அப்போய்யில் இத்தயாதி. பேதிக்கவொண்ணாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸ்வதந்த்ரன் இத்தயாதி. இவனுக்கதில்லையிறே என்றது - பாதந்த்ரனாகையாலே பேதிக்கப்போகாதென்றபடி. நடத்துகையாவது - பெருநிலைநிற்கை. அர்த்தாந்தரம் - அதாவது நிறங்கொடுக்கை இத்தயாதி. அதாவதென்றது - நிழறுகையாவதென்றபடி. ‘கார்யத்தைப் பிறப்பித்து’ என்றவிடத்திலே - ‘ஸூரியமஸிபஹாய’ இப்பாத் யறுஸந்தேயம். இப்படிக்கென்றது - இவ்வாகாங்களுக்குக் கேள்படி. திண்ணிதான திருவாயுழியாகிற தேஜஸ்கரமான அஸாதாரணயுத்தை யுடையவனே! என்று ஸந்தார்த்தம். நல்லதொரு ஹித மென்றது - க்ருத்ரிமங்களைப் பண்ணாதே அக்கேறப் போன்கையாதல், க்ருத்ரிமங்களைப்பண்ணினேனென்று சொல்லிவிடு என்கையாதல், ‘மறுமாற்றமில்லை’

மில்லை; †(இவனுக்குப் போக்கடியாவது - “நான் ஸ்வதந்த்ரன்” என்று சொல்லுகையிறே.) இதெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே பேசாதேபுகா “இதோரு பேச்சின் இனிமை யிருந்தபடியென்?” என்றான். [மழறுதேன்மொழியார்கள்] - பாலியென், நீ யாருடைய பேச்சையாருடைய பேச்சென்று ப்ரமிக்கிறாய்! மழறுதேன் - மழலைத்தேன். கலங்கின தேன்போலே இனியபேச்சுக்களையுடையராயிருக்கை. இவன் ஸந்திமாறுமையாலே கலக்கமும் மாறுதேயிருக்குமே. “அவையெல்லாம் இங்கேயிறே” என்னுமே அவன். [மொழியார்கள்] - எத்தனைபேர் உனக்கு? [நின்னருள்குவோர்] - ஆரேனும் பேச்சைக்கேட்டுத் தங்கள் பேச்சென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணவல்லவர்கள். ஒருத்தியாலே ‘ஹிதோவாமிதவாஹி’ (ஸ்திதோஸ்திதஸந்தேஹி) என்னும்படி வார்த்தைசொல்லவல்ல உன்னை ஒருத்தியாலே கலங்கப்பண்ணவல்லவர்கள். “அதுக்கென்?” என்றான்; “அவர்களெங்களைப் போலல்ல காண்; நீ ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக இங்கே நிற்கச் செய்தேயும், இத்தை அறிந்துவைத்தும் க்ஷணமாத்ரவிஸ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அவர்கள் மனஸ்ஸம் வாடுங்காண்! ஆஸ்ரயத்தை யிழந்த தளிர்போலேகாண் அவர்கள் நெஞ்சு வாடும்படி. ‘கோங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தோருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்’ என்றிருக்குமவர்களிறே அவர்கள்; அவ்வளவில் நீ உதவப்பெறுமையாலே போர நோவுபடுவார்கள்; அதுகண்டால், நீ பொறுக்கவல்லையோ?” என்று சொல்லிப் பேசாதேயிருந்தாள். “உங்கள்பேச்சிலும் எனக்கு யாரகம் இவற்றின்பேச்சன்றோ!” என்று அவர்களைவிடப் பூவையையும் கிளியையும் கோண்டாடப் புக்கான்; சிலரை ஆதரிக்கையாவது - அவர்களுடைமையை ஆதரிக்கையிறே. அவற்றை ஆதரித்து வார்த்தைகொள்ளப் புக்கவாறே, வாராய்! அவைதான் நீ ஆரினவென்றிருக்கிறாய்? அவை நீ நினைக்கிறவர்களதன்று காண்! [எம்குழறுபூவையோமே கிளியோமே குழகேலே] - அவை உனக்குவார்த்தைசொல்லுகிறனவல்லகாண்! அவற்றுக்குஅது ஸ்வபாவங்காண்! [குழகேலே] - நாங்கள் அந்யமாக வார்த்தை சொல்லச்செய்தேயும் கண்டாயே நீ அந்யகதித்வந்தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகிறபடி; அப்படியே இவற்

என்றது - திருவாழியாலே ஆதித்யனை மறைக்கையாலே, “சுருத்ரிமத்தைப்பண்ணவில்லை” என்று சொல்லவதொரு ப்ரத்யுத்தரமில்லையென்றபடி. ‘போக்கடியும் இல்லை’ யென்றது - தான் அஸ்தயவாதி என்னுமதக்கு ப்ரத்யுத்தரமில்லாதபின்பு, இவர்களோடிட்டுகொண்டு வார்த்தைசொல்லுகைக்கு அவகாசம் இல்லையென்றபடி. ‘இதெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே’ என்றது - ‘உணர்ந்துவன்நான்’ என்றால், “அதெது” என்றுகேட்டுதல், ப்ரத்யுத்தரம்சொல்லுதல் செய்கையாகிற இதெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. பேசாதேபுகா - பேசாதேயிருந்து. மழலைத்தேன் - இளந்தேன். அர்த்தாத்ரம் - கலங்கின இத்தயாதி. கலங்குகைக்கு ஹேதுவென்ன - இவன்ஸந்தி இத்தயாதி. “மொழியார்கள்” என்றதற்கு அவதாரிகை - அவையெல்லாம் இத்தயாதி. “மழறுதேன்” என்றதினர்த்தவ்யத்துக்கும்சோ ஹாவம் - ஆரேனும்பேச்சை இத்தயாதி வாக்யவ்யமும் என்னுதல்; கீழ்வாக்யத்துக்குஹவீதம் - ஒருத்தியாலே இத்தயாதி என்னுதல். ஒருத்தியாலே - ‘ஹிதோவாமிதவாஹி’ என்கிற உத்தியாலே இத்தயாத்தி. ‘எங்களைப்போலல்லகாண்’ என்றது - கெடுநாள்பிரிந்து நோவுபட்டு, ஜீவிக்கவும் மாட்டாதே முடியவுமமாட்டாதே யுரித்திருக்கிற எங்களைப்போலல்லகாண் என்றபடி. விவரணம் - நீ ப்ரயோஜந இத்தயாதி. “வாடிநிற்க” என்றதுக்குஹாவம் - ஆஸ்ரயத்தை இத்தயாதி. க்ஷணமாத்ரம் விஸ்லேஷம்பொறுக்கமாட்டாமல் வாகுக்கடியேதென்ன - கோங்கைமேல் இத்தயாதி. நாச்சியார்திருமொழி. பாசாஸ்ய ஸ்பஷ்டோர்த்தி. இவர்களைவிட்டுப் பூவைகளிகளையாதரிக்கிறது என்னென்ன - சிலரை இத்தயாதி. “எம்” என்றதுக்குஹாவம் - வாராய் இத்தயாதி. “குழறுபூவை” என்றதுக்குஹாவம் - அவை இத்தயாதி. ஸ்வஹாவமானபடி எப்படியென்ன - நாங்கள்அந்யமாக இத்

றின்பேச்சும் அந்யார்த்தங்காண் ! ([குழறுபூவை] - அநக்ஷாஸ்ரஸமாகப்பேசுகிற பூவை. குழகுதல் - லீலாரசுங் கொண்டாகே.)

(ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

குழகிஎங்கள் குழமணன்கொண்டு கோயின்மைசெய்துகன்மமொன்றில்லை
பழகியாமிருப்போம் பரமேயீத்திருவருள்கள் ?
அழகியார் இவ்வுலகுமூன்றுக்கும் தேவிமை தருவார் பலருளர்
கழகமேறேல் நம்பீ! உனக்கும் இளதேகன்மமே.

ஆ.—(குழகி).—முற்பட இவளையணுகக்கூசியிருந்த எம்பெருமான், இப்படி இவள் தன்னைக்குறித்துச் சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னவாறே, அதுவேபற்றாசாக நிர்ப்பயனாய்ச் சென்றனாக, இவள்பாடேயிருந்த குழமணனை எடுத்தருள; “குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு அடிக்கழிவு செய்தால் உனக்கென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?” என்று இவள்சொல்ல, “என்னுடைய ஆத்மதாரணர்த்தமாக எடுத்தேன்” என்று அவனருளிச்செய்ய, “நாங்கள் இப்பொய்களுக்குப் பழையோமல்லோமோ! உன்னுடைய இந்த நிரவதிகமான அபிதிவேசத்துக்கு நாங்கள் விஷயமாகப்போதுவோமோ?” என்று இவள் சொல்ல, “நீ யல்லது மற்றெனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமுண்டோ?” என்று அவனருளிச்செய்ய, “த்ரையோக்யத்திலுள்ளாரிலும் அழகியார் உனக்கே தேவிமைக்குறுப்பாயிருப்பார் எத்தனைபேருளர்! அதுநிங்க; நீ முந்தற எங்கள்பரிஷத்திலே வந்தேறாதே கொள்: இது உனக்கும் இளையதான கன்மம்” என்கிறாள்.

ஒ.—[குழகி] - முந்தற இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் அந்நிலவரீயைகளாயிருக்கையாலே அணுகக் கூசியிருந்த எம்பெருமான், தன்முகமுத்தரையாலும் ஸவநயமாய் ஊவயிர்ப்பமான பேச்சுக்களாலும் கலங்கி மருந்திப்பெட்டாரைப்போலே இவர்கள் நிஷேயிக்கமாட்டாதேயிருக்க அதுவேபற்றாசாகக்கொண்டு நிர்ப்பயனாய்ச்சென்று அணுகி இவள்பாடேயிருந்த குழமணனை எடுத்தருள, குழகி “எங்கள் குழமணன்கொண்டு அடிக்கழிவுசெய்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?” என்ன, அவனும் “எனக்கு இனி இதுவேப்ரயோஜனம்; ப்ரயோஜனத்துக்கு ப்ரயோஜனமுண்டோ?” என்ன, “நாங்கள் இப்பொய்களுக்குப் பழையோம் அல்லோமோ? உன்னுடைய நிரவதிகமான அஹிதிவேஸத்து நாங்கள் விஷயமாகப் போருவுதோமோ?” என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய, “நீயல்லது எனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமுண்டோ?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, “அழகியார் இவ்வுலகு மூன்றுக்கும் தேவிமைதருவார் பலர்உளர்: அங்கே போ” என்று இவர்கள் சொல்ல, “அங்கே போவோம்” என்று இவர்களிருந்தகோஷ்டியில் நடுவேவந்துபுகுரப்புக, “முதலிகளாயிருக்கிற உட்குச்சுச் சிறப்பெண்கள்கழகத்திலே புகுருகை ஈடென்னப்போராது” என்ன, “எனக்கு முதலித்தனம்வேண்டா; நான் பயலியாதி. அந்யமாக - வேறாக; உறவற என்றபடி. குழகேலே - ஆதரித்து வார்த்தைகொள்ளாதேகொள். குழறுகை - அநக்ஷா ஸாஸமாகச் சொல்லுகை, “விதொவிதமதஸநெ ஊக்ஷரிஷெயுவ நஹவ” இதி பகவத்தோ ஸ்வஷ்டாதஸே.

(ரு)

யாய்ப் போகவே அமையும்” என்று அவன் அருளிச்செய்ய, * “தீமைசெய்யும் கிரீதாளுன உனக்கும் இதுவாஸிபரவ்ருத்தி” என்கிறான்.

ப.—அநந்தரம், மேனாணித்துக் குழமணையெடுத்த அவனைக்குறித்து, “உன்னுடைய ஈஸ்வரத்வம் எங்களுடேகாட்டாதே; அதுக்குத்தகுவாரோடேகாட்டு” என்கிறான்.

குழகி எங்கள் குழமணன் கொண்டு - வ்ளையாட்டிலே எங்கள் குழமணையெடுத்துக்கொண்டு, கோயின்மைசெய்து - கைப்பட்ட ப்ரியத்தாலே மேன்மை பாவித்தால், ஒன்று-ஒரு, கன்மம்-காரியம், இல்லை-இல்லை; (உம்முடைய ஸாஸங்களும் மேன்மையும்), யாம் - நாங்கள், பழகி - பண்டேபழகி, இருப்போம் - இருப்புதோம்; இ-இந்த, திரு - அதிசயிதமான, அருள்கள் - அருள்களானவை, பரமே - நாங்கள் பொறுக்கவல்லவை யல்ல; அழகியார்-(அதுக்கதருபமான) அழகையுடையாய், இ-(உம் முடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு விஷயமான) இந்த, உலகுமுன்றுக்கும் - லோகத்ரயத்துக்கும், தேவிமை - உம்மோடொக்கமுடிசுகுடுகைக்கு, தகுவார் - தகுதியாயிருப்பார், பலர் - (செவ்வுலாஹ்) என்னும்படி அநேகம்பேர், உளர் - உளர்; நம்பி-பரிபூர்ணமானமேன்மையையுடைய உனக்கு அவர்கள் திரளல்லவோ தருவது! கழகம் - எங்கள் திரளில்வந்து, ஏறேல் - ஏறாதேகொள்; உனக்கும் - (பிறர்க்குத்தீமைசெய்கையே ப்ரக்ருதியான) உனக்கும், கன்மம் - இந்தச்செயல், இளைது - பால்யஸூசகம். கழகம்- திரள், குழமணனென்று - ஆபுரிதருடைய லீலாபரிகரமும் அவனுக்கபிமதமென்று ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ—ஆறும்பாட்டில், முன்பு இவளும் தோழிமாரும் அந்நிவரீயைகளாயிருக்கையாலே அணுகக்கூசினவன், தன்னுடைய முகவிகாரத்தாலும் ஸ்மிதவீக்ஷணாகளாலும் ஹவயிர்ப்பமான தாழ்ந்த பேச்சுக்களாலும் இவர்கள் மருந்திடுபட்டாப்போலே யாய் இவனைநிஷேயிக்கமாட்டாத டிஸாயிலே நிர்ப்பயனாய்ச்சென்று அணுகி, இவர்கள் பாடே இருந்தகுழமணைமேல்விழுந்து எடுத்துக்கொண்டான். [குழகி எங்கள் குழமணன்கொண்டு] - பாவீ! இது ஆரதாசெத்தாய்? எங்களதுகாண்; நீ நினைக்கிறவர்களதன்றுகாண்! என்கிறான். “எங்களது என்றவாரே பொகட்டுப்போம்” என்று சொன்னான்; அதுதானே அவனுக்குவிருப்பத்துக்கு உடலாயிற்று. “எங்கள் அதுமதி வேண்டாவோ உனக்கு?” என்ன, “எனக்குரிவாரகர் உண்டோ? நான்செய்தது செய்யலா மித்தனையன்றோ” என்ன, [கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை] - நிவாரகர் இல்லையென்னு, அடிக்கழிவானசெயல்களைச்செய்தால் உனக்கு ஒருகார்யமில்லை; நீ நினைக்கிறவர்களது அல்லாமையாலே உனக்கு ஒன்றுமவாயாது; எங்களதுமதி இல்லாமையாலும் ப்ரயோஜநமில்லை. “ப்ரயோஜநமில்லையாவதென்? இதுதானே ப்ரயோஜநம்; ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?” என்ன, [பழகியாயிருப்போம்] - இப்பொய்களுக்குப்பழையோம் அல்லோமோ? [பரமேயித்திருவருள்கள்]—“உங்களுடைய லீலோபகரணம் எனக்கு ஷோமோபகரணமன்றோ? இதுஒழியவேறொரு ப்ரயோஜநம் உண்டோ?” என்று நீசொல்லுகிற அஹிநிவேஸமெல்லாம் எங்களளவோ? இதுக்கு நாங்கள் விஷயமாகப்போருமோ? போலிகண்டுப்ரமிக்கும்படி உன்னைப்பண்ணினவர்கள் பக்கலிலேபோ” என்ன, “அவர்கள் ஆர்? அங்கனையும் சிலருண்டோ!” என்ன, “அவர்களைச் சொல்லித்தருகிறோம்: [அழகியா

ரிவ்வுலகுமுன்றுக்கும்] - “ஹெதுயொக்யராஜ்யம் ஸகலம்வீத்யாநாஸ்துயாத்வா”
என்றிருக்குமவர்கள். [தேவீமைதகுவார்] - உனக்குப் பட்டத்துக்குரியராய் இருக்கு
மவர்கள். “ஸாவவொஹு-தி” என்று உனக்குஸத்தருசைகளாயிருப்பார். [பலநுள்]-
ஒருவரிருவர் அல்லர். ஓரடிப்பாடரல்லீரே! பரப்பரன்றோ நீர்!! அவர்கள் பக்கலிலே
போம்” என்ன, “போவோம்” என்று இவர்கள் திரளிலே வந்து புகுரப்புக, [கழகமே
மேல்]-“எங்கள் திரளிலேவருதேகொள்” என்ன, “எனக்குக்குற்றமென்?” என்ன, [நம்பி]-
ஸமஹாத்யாத்மகுணோபேதாதிரளிலேயன்றோ நீர்புகுவது! அவர்களன்றோ உம்மைக்கிட்ட
உரியார்; சிறுப்பெண்கள் திரளிலே புகுகை ஈடன்று” என்ன, “ஆனால் நாம் செய்ததுக்கு
நிவாரகர் உண்டோ?” என்ன, [உனக்குமினாதேகன்மமே].* தீமைசெய்யும் சிரீதரனான
உனக்கும் இது ஸாலிஸப்ரவ்ருத்தி என்கிறாள். “ஸர்வேஸ்வரனாய் அவாப்தஸம்ஸத்
காமனான அவனைச் சில பெண்கள் ‘எங்கள் திரளிலே புகுராதேகொள்’ என்ன, புகுமாட்டா
தே பேகணித்துநின்ற இந்த ஆபுரிதபாரதந்தர்யத்தை, உத்கர்ஷம்சொல்லப்பொறுது
ஸம்ஸாரத்திலே தங்களை ஒழிய ஆர் விஸ்வஸிக்க எழுதியிட்டுவைத்தார்கள்” என்று பட்டர்
அருளிச்செய்தார்.

நாடு.— ஆறும்பாட்டு. தங்களகவாயிலோகிறது தெரியாமல் மறைத்துக்கொண்டு அந்நிலவீயைகளா யிருக்கிற இப்பிராட்டியையும் தோழிமாரையுங்கண்டு, அவன் தன்முக முத்தரகளாலும், பாவகர்ப்பமான உக்திகளாலும், அத்தை அநுவதித்தாற்போலேயிருக்கிற விலாஸஸோஷ்டிதங்களாலுமாக இவர்கள் அபிசந்தியைக்குலைத்து, இனி இவர்கள் நான் சோன்னவையெல்லாம் “வேண்டா” என்னமாட்டாதவர்க ளென்றும்படி வாய்மாளப் பண்ணி, அவ்வளவிலேசென்று இவளுடைய லீலோபகரணமான குழமணனை எடுத்துக் கொண்டான்.

[குழகியங்கள் குழமணன்கொண்டு] என்கிறார்கள். குழுகையாவது - யுவாக்களாயிருக்கும் அவர்கள், எதிர்த்தலை தங்களுக்கு அலவ்யமானால் அவர்களைச் சேரவிட்டுக் கொள்ளுகைக்காகப் பண்ணும் சேஷ்டிதங்களுக்குப்போர். மேன்மையாலேயாகவுமாம், கீழ்மையாலேயாகவுமாம்: ஏதேனுமாக இவ்வளவுகிட்டிருந்து அவர்களின்னைவைக்குலைத்துக் குழமணனை எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகக் கைப்புருந்தானிறே. [எங்கள் குழமணன்கொண்டு] - அதுதான் நீ யாரதேன்று இருக்கிறாய்? அது நீ நினைக்கிறவர்களதல்ல காண், அது எங்களது. உனக்குஇதிலால் ஒருகாரியமில்லை. “எங்களது” என்றவாறே போகட்டுப்

ஆறும்பாட்டு. — துழுகி இத்தாதி. “சூழுகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு” என்கிறபதத்திலே நோக்காக அவதாரிகை - தங்குகளகவாயில் இத்தாதி. “சூழுகியென் றதுக்குபாவம் - தன்முக் இத் தாதி. அத்தை - அத்தபாவத்தை. அறுவதிக்கை - ஸூசிப்பிக்கை. “சொன்னவையெல்லாம்” என் றது - செய்தவையெல்லாமென்றபடி. “வாய்மாளப்பண்ணி” என்றது - சிடுபடுத்தியென்றபடி.

“குழகி” என்றால் - ‘முகமுத்கார்களாலும்’ என்றதொடக்கிச்சொன்ன இவையெல்லாம் காட்டுமோ? என்ன - குழதகையாவது இப்பாதி. “குழகி” என்கிறஇது - ஸாமான்யஸுப்தமாகையாலே, கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் காட்டும் என்றகருத்து. “கோயின்மைசெய்து” என்கிறபத்தாலே - மேன்மைதோற்றியிருக்க, முகமுத்காதொடக்கமானவற்றால் குழமணன்கொள்ளுகிறபடி ஏக்கனே? என்ன - மேன்மையாலே இப்பாதி. குழமணன் - மாப்பாச்சி. “எக்கன்” என்றவந்தாம்-“கொண்டு” என்கிறபத்துக்கு வாஸனை - எங்களுதேற்றவாறே இப்பாதி. கோயின்மை

போம்” என்று சொன்னார்கள்; அதுதானே அவனுக்குப் பற்றுகைக்கு உடலாயிற்று. “எங்க ளுமதிவேண்டாவோவுனக்கு?” என்ன, “எனக்கு நிவாரகருண்டோ! நான்செய்வது செய்மலாமித்தனையன்றோ?” என்ன, [கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை] - நீசெய்கிற அடிக்கழிவால் உனக்கொரு மலமில்லை. கன்மமென்று - கன்மமலத்தை நினைக்கிறது. ஆராய்ச்சியில்லாதவிடத்தே செய்யுமவற்றைச் செய்யாதே கொள்ளாய். அவை செய்தாலும் ஆமிறே உனக்கொருப்ரயோஜமுண்டாகில். கோயின்மைசெய்யுனக யாகிறது - இவர்கள் இசைவின்றிக்கே யிருக்க இவர்கள் லீலோபகரணங்களை எடுத்துக்கொள்வது, அவர்கள் வேண்டவேண்டக் கொடாதோழிவதாய் மிறுக்குப்பண்ணுகை. [கன்மமொன் றில்லை] - நீ போகிறவிடத்துக்கு இவை கொண்டுபோகவொண்ணது; உனக்கு இவைதான் வேண்டா: இனி எங்களுக்கோ அநலிமதம்; ஆனபின்பிச்செயலாலென்ன ப்ரயோஜந முண்டு? இவைகொண்டுபோனால், தங்களதல்லாமையாலே அவர்கள் முகம் பாரார்களே; நீ ஆதரித்தவிஷயத்தினதல்லாமையாலே உனக்குவேண்டா, எங்கள் இசைவோடேகோடு போகாமையாலே எங்களுக்கு ப்ரியமன்றே! ஆனபின்பு, இத்தால்வருவதொரு பேரில்லை காணென்றார்கள். “அதுகிடக்க; நான் முன்னம் உங்களோடுககண்டன்; எனக்கும் ஒருப்ரயோஜநமில்லை, இத்தை ஸாதநமாகக்கொண்டு சாதிக்கவேண்டுமெனார் அர்த்தங் கண்டு வைத்திலேன்; இதுதானையிறே எனக்குப்ரயோஜநம்; ப்ரயோஜநத்துக்கு ஒருப்ரயோ ஜநமுண்டோ?” என்றான்; அங்நனையானவன்று அநவஸ்த்தைவரத்தோடங்குமிறே. [பழ கியாமிருப்போம்] - இப்போய்களுக்குப் பழையோமல்லோமோ! எங்களுக்கன்றுகான் இவை சொல்லுவது! நீசொல்லும் போய்யெல்லாம் “மெய்” என்றிருப்பார்க்குச்சொல்லா யென்றார்கள். அவனும், “இத்தலையையோழிய எனக்குச்செல்லாது” என்னுமிடந் தோற்றச் சிலகிரியைகளைப் பண்ண, [எம்பரமேயித்திருவருள்கள்] - நீ எங்களாவல் லாத அபிநிவேஸத்தைப்பண்ணி, குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே நீசெய்கிறவை யெல்லாம் எங்களால்பொறுக்கப்போமோ? நீசெய்கிறவையெல்லாம் பொறுக்கவல்லார் வேறே சிலவர்களென்றார்கள். “அவர்களார்?” என்றான்: [அழகியாரிவ்வுலகு மூன்றுக்கும்] -

யாவது - நியாமகரீழிடங்காத ஆகாமானகையாலே - ‘நீசெய்கிற அடிக்கழிவால்’ என்கிறார்கள். அடிக்கழிவு - அடைவுகேடு. கோயின்மைசெய்து - மேன்மைபாவத்துஇத்யர்த்தம். குழகி - வசிகரண வ்யா பாரங்களைப்பண்ணி என்று ஸப்தார்த்தம். கன்மம் - கர்மம். “கன்மம்” என்றால் - பலத்தைக்காட்டு யோ? என்ன - கன்மமென்று இத்யாதி. “கோயின்மைசெய்து” என்றபதத்துக்கர்த்தம் - ஆராய்ச்சி இத்யாதி. ‘ஆராய்ச்சியில்லாதவிடத்தே’ என்றது - அராஜகதேஸத்திலேயென்றபடி. “கன்மமொன் றில்லை” என்றதுக்கர்த்தம் - அவைசெய்தாலும் இத்யாதி. “கோயின்மைசெய்து” என்று இவர்கள் சொல்லுகைக்கு அவன்செய்தகோயின்மையேதென்ன - கோயின்மைசெய்கையாகிறது இத்யாதி. “ஒன்று” என்றதுக்குபாவம் - நீபோகிறவிடத்துக்கு இத்யாதி. அடைவே கீழ்வாய்விவரணம் - இவைகொண்டுபோனால் இத்யாதி. மேலிற்பதத்துக்கவதாரிகை - அதுகிடக்க இத்யாதி. ‘அது கிடக்க’ என்றது - எனக்கு உங்கன்பிக்கல் ஸ்ரோஹயில்லையென்றதுகிடக்கவென்றபடி. ‘அங்கனே யானவன்று’ - ப்ரயோஜநத்துக்குப்ரயோஜநம் கல்பிக்குமன்று. ‘அநவஸ்த்தையாவது - அதுக்கும் ப்ர யோஜநம், அதுக்கும்ப்ரயோஜநமாகை. “பழகியாமிருப்போம்” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - எங் களுக்கன்றுகான் இத்யாதி. “எம்” என்றத்யாஹரித்த - ‘எம்பரமே’ என்கிறார். “அழகியாரிவ் வுலகுமூன்றுக்கும்” - உலகுமூன்றும் விலையாகப்போரும்படி அழகியாரொன்றுவிலகித்த, அதுக்கு ப்ரமாணம் - நீராலோகியாஜ்யம் இத்யாதி. “ரூாஜ்யுவாதி ஷூனொகெஷூவீதாவாஜ மகாஜா | நெரு நொக்யூாஜ்யூலகெஷூவீதாவாநாஷூயாநூஷூ” இதிலுத்தர

“**தென்தொகையாஜ்ஞவகனம் வந்தாயநாபயாதூதாடி**” (த்ரைலோக்ய ராஜ்யம்ஸகலம்ஸீதாயநாப்யாதிக்கலாம்) - மூன்றுலோகத்தையும், அத்தோடே விஸ்வ ஸப்தவாச்யனானவந்தன்னையுங்கூட ஒருதட்டாக்கினால், பிராட்டியுடைய ஒருகலா மாத்ரத்துக்கு எடை நிற்கமாட்டாது. “அவர்களெங்ஙனையிருப்பார்கள்?” என்றான்: [தேவி மைதகுவார்]-“உனக்குப் பட்டங்கட்டப்போரும்படியாயிருப்பார்”என்ன, “ஆனால்,எனக்கு உபேக்ஷிக்கைக்கும் சிலர்வேணுமே!” என்றான்: [பலருளர்] - உனக்குப்போகவேகக்கும் விஷயமங்கே உண்டென்கிறார்கள். ஒருத்தனுக்கொன்று ஸ்வபாவமானால், அது வேறே ரீடத்தே போங்காட்டில் குலையாதினே; அப்படியே, அங்குள்ளாரையும் போகவேக இவனுக்கு ஸ்வபாவமென்னுமிடந்தோற்றச் சொல்லுகிறான். “**ஓரடிப்பாடரல்லீரேநீர்; பரப்பரல்லீரோ! அவர்கள்பக்கலேற்போம்**” என்ன, “ஆனால், அங்குப் போம்வழியும், போனாற்செய்யும்படியான எல்லாம் கேட்டுப்போகவேணுமே; இனித்தான் அந்தேவாஸிகளுக்கினே ஒன்று சொல்லுவதும்; “**வரிபுரெழுந்தவெவயா**” (பரிபரஸ் நேஸேவயா) என்றிதே கேட்பார்படி; ஆனபின்பு, நாலடிகிட்டநின்று கேட்கவேணும்” என்று திரளிலேவந்து புதரப்புக்கான்: [கழகமேறேல்நம்பீ] - அவர்கள்முன்னமானாராகிகே; †ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதுஎங்களுக்குப் பரமோ? நீர் முன்னம் எங்களோலக்கத்தில் புதரா தேகொள்ளும். இவ்விடத்தே பட்டரருளிச்செய்வதோரு வார்த்தையுண்டு:—“ஸமஸ்தகல் யாணகுணத்தமகனாய் உபயவிபூதியுத்தனாய் ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் நாலிடைப்பெண்களிருந்தவிடத்தே புக்கல்லது நிற்கமாட்டாத செல்லாமை வினாய் அவர்கள் ‘நீயிங்குப்புதராத்தேகொள்’ என்ன, விலங்கிட்டாற்போலே பேரவும் திரியவும் மாட்டாதே தமோநிசின்ருனென்கிற ஸௌஸீல்யம் † (தங்கனையுமிவர்களையுமொழிய)

காண்டே. [16;14] * ஸகலஸப்தத்துக்கார்த்தம் - விஸ்வஸப்தவாசீயனான இத்தாதி. ‘கலாமாத்ரத் துக்கு என்றது - அழகிலே கலாமாத்ரத்துக்கென்றபடி. அவர்களெங்ஙனையிருப்பார்களென்றது - அவர்கள் நமக்கு உபேக்ஷாவிஷயமாயிருப்பார்களோ? ஆதரவிஷயமாயிருப்பார்களோ? என்றபடி. தேவிமை - தேவியாகைக்கும். ஆனாலென்றது - அவர்களெனக்கு ஆதரவிஷயமானாலென்றபடி. உபேக்ஷிக்கிறதற்குத் தாங்களே விஷயமித்தனையொழிய, அங்குள்ளாரை இவன்பொகடுமோ? என்ன- ஒருத்தனுக்கு இத்தாதி. “அழகியார்” இத்தாதிக்கு - இவ்வுலகமூன்றும் விஸயம்படியான அழகை யுடையராய்; தேவியாகைக்கும் தகுதியாயிருப்பார் அநேகம்பேருளர் என்று ஸப்தார்த்தம். தேவி யாகைக்கும் - பட்டமஹிஷியாகைக்கும். “மூன்றுக்கும்” என்றது - மூன்றுமென்றபடி. “அழகை யுடையராய்த் இந்தலோகதரயத்துக்கும் ஒக்கமுடிசுகுடுகைக்குத் தகுதியாயிருப்பார் அநேகம்பேருளர்” என்று இருந்தபடியே உரையில் ஸப்தார்த்தம். “பலர்” என்றதுக்குமலிதம் - ஓரடிப்பாடர்இத்தாதி. அதாவது - உபேக்ஷாவிஷயமும் உண்டென்றபடி. ஓரடிப்பாடர் - சங்குசுதர். தூரவிருந்துகேட்க வொண்ணாதோ? என்ன - இனித்தான் இத்தாதி. அந்தேவாவியானால் கிட்டவரவேணுமோ? என்ன, பரிபாஸநேஇத்தாதி. “தவிசிபுணரிவாதெவரிபுரெழுந்தவெவயா | உவபேக்ஷாணி தெஜாமஃஜாமிநஸதடிஸிபுநஃ” இதி பகவத்கீதாஸு [4;34]. ‘ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதெங்களுக்குப் பரமோ’ என்றது - இதுக்குமுன்பில்லாத ஆசார்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை எங்களுக்குப் பரமாவென்னுதல்; போம்வழியும் போனாற்செய்யும்படியான சொல்லுமத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை எங்களுக்குப் பரமாவென்னுதல். இவர்கள் “கழகமேறேல்” என்றவாறே அவன்ஸப்ததனாய்நின்ற படியை அதுஸந்தித்து பட்டர்சடுபாடு - இவ்விடத்தேபட்டர் இத்தாதி. இது - ப்ராஸங்கிகம். ‘நாலிடைப்பெண்கள்’ என்றது - “ஆய்ச்சியோம்” என்றத்தைப்பற்ற, வ்யாஸாதிகள் என்றது - க்ருஷ்ணவருந்தார்த்தத்திலே ஈடுபட்டவர்களாகையாலே, ஆதிஸப்தத்தாலே - ஆழ்வார்களைச்சொல்லு

† ஏறிட்டுக்கொள்ளாதது என்றும் பாடமுண்டென்பது அடையவனைந்தானரும்பத்தா லேற்படுகிறது.

ஆரறிந்து கொண்டாட வ்யாஸாதிகளேழுதியிட்டேவைத்துப்போனார்களோ?" என்றருளிச் செய்வார். "ஸர்வநியந்தாவானவன் சிலர்க்கு நியமிக்கலாம்படிஎளியனானான்" என்றால், "இதுமெய்" என்று கைக்கொள்ளுவாரைக் கிடையாதிறே. ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஈசோஸி த்வ்யவிபாகம்பண்ணி ஒருங்கவிடாநிற்க, அத்தலையித்தலையாகச் சொல்லுகிறதிறே இது! 'சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படுவார்' என்றுசொல்லுவது - வைஷ்ணவர்களுடைய திரளி லே ஒருவன்வந்துபுகுந்தால் துர்மானத்தாலே மலையிட்டமுக்கிறைப்போலே இருக்கையன்றிக் கே, நீரும்நீரும் கலந்தாற்போல் இவன் புகுந்தமை தெரியாதபடியிருந்து, அவர்கள்இடங் கொடுத்து அவர்கள் பரிசுரவிற்கையிறே ஒருவனுக்கு நன்மையாவது; இது இவர்களுக்கே யன்றியே, அவனுக்குமொத்திருக்கிறபடி; 'ஸுலாவிநாஜஃவரிஷஃ தஸுநெநவபு ஸுலிஷயாவஸுநாஸவலிவஹ' (ஸுலாபிராமஃபரிஷத்தகதஸ்ஸநைர்ப்புஷ்யாஸக்த மநாபபூவஹ) - பெருமதிப்பராய்ப் பாட்டறிந்து கொண்டானேகைக்குப் போரும்படி பேரறி வாளான வித்வஜ்ஜநங்களுந் தாமுமாகப் பேரோலக்கமிருந்து பிள்ளைகளைப் பாடலிட்டேத் தாம் ஸிம்ஹாஸநஸ்த்தராயிருந்தார்; இவர்கள் தாமுலிருக்கத் தாமுயரலிருந்த இடம் தமக்கு அநயிமதமாகையாலே ஸிம்ஹாஸநத்தினின்றும் மெள்ள இழிந்து, தெரியாதபடி இவர்கள் நடுவே புகுந்திருந்தார். அது என்னென்னில்:-ராஜா எழுந்திருந்தால் ஓலக்கம் கிளம்புமிறே; தாம் எழுந்திருந்தவாறே ஓலக்கம் கிளம்புகிறதாகக்கருதி, மெள்ளப்புகுந்திருந்தா ரென்கிறது. இங்ஙன்வேண்வோனென்? என்னில்; ஸுலாவிநாஜஃவரிஷஃ தஸுநெநவபு ஸுலிஷயாவஸுநாஸவலிவஹ - இவர்களோடேகூடியிருந்து அநுபவிக்கைக்காக' என்னுதல், 'தாமுளராகைக் காக' என்னுதல். [நம்பி] - உமக்கும் என்ருக்கும் உள்ள நெவாசிபாரீ! உமக்கொன்று கேட்கவேண்மேம்படியாயிருந்ததோ? முதலிகளாயிருக்கிற உமக்கு நாங்களிருக்கிற இடத்தே

கிறது. "ஆரறிந்துகொண்டாட" என்பானென்? கொண்டாடுவாரிலையோ? என்ன, ஸர்வநியந்தா வானவன் இத்தாதி. "ஸாஸ்த்ரஞ்சொன்னால் மெய் என்றுகொள்ளலாமே" என்ன - ஸாஸ்த்ரங்க ளெல்லாம் இத்தாதி. 'ஒருங்கவிடுகை' யாவது - ஒருதலப்படவிடுகை. 'அத்தலையித்தலையாகச் சொல்லுகிறதிறே' என்றது - நியந்தருநியாயம்பாவத்தையாராடி, அவனை நியாயமுடும் இவர்களை நியந்தரினாலும் சொல்லுகிறதிறே மென்றபடி. "கழகமேறேல்" என்கையாலே - ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியந்தர்ப்ஹாவம் ஸேஷபூதர்க்கேயன்றிக்கே ஸேஷியானவனுக்கும் உத்தேஸ்யமென்கிறார் - சாதுகோட்டி இத்தாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸஹ்ருதயமாக பரிசுரவிக் கும்படியாவர்கள் இத்தர்த்தஃ. பெரியாழ்வார்திருமொழி, மூன்றும்பத்து, ஆறந்திருமொழி சாற்றப் பாட்டு - "குழலிருண்டு" இத்தாதி. "உட்கொள்ள" என்றதுசூபாவம் - வைஷ்ணவர்களுடைய இத்தாதி. 'துர்மானத்தாலே' - வருகிறவனுடைய துர்மானத்தாலே யென்றபடி. அப்படி ஒத்திருக்கு மோ? என்ன - ஸுலாவி இத்தாதி. "ததஸுநுளராரிவஃபுஷொலிதாவமாயதாஸாரா வியாநஸவஸா. ஸுலாவிநாஜஃவரிஷஃ தஸுநெநவபு ஸுலிஷயாவஸுநாஸவலிவஹ" இதுபாலகாண்டே. [4;31] "ஸுநெந" (ஸுநை) - என்றதுக்கர்த்தம் - தெரியாத படியென்று: 'அதுவென்? என்னில்' என்றது - வித்வஜ்ஜநத்திலிருந்தவர்க்கு இங்ஙன்வேண்வோ னென் என்னில் என்றபடி. 'இங்ஙன்வேண்வோனென்னென்னில் என்றது - மெள்ளவாகிலும்இவர் கன்ருடே புகுரவேண்வோனென்? வித்வஜ்ஜநத்திலேதானே யிருந்தவிட வொண்ணுதோ! என்ற படி. 'அநுபபூஷ்யா' என்ற விஸர்க்கத்தைக்கூட்டினது - "யாதாஸுநுநிவஸமபூயபூ" என் கிரந்யாயத்தைப்பற்ற. உத்தரத்தத்தவயவிவரணம் - இவர்களோடே இத்தாதிவாக்யவ்யம். 'தாமுள ராகைக்காக' என்றது - "ஸுலாவிநாஜஃவரிஷஃ தஸுநெநவபு ஸுலிஷயாவஸுநாஸவலிவஹ" என்கிற யாதுவைப்பற்ற. தாத்பர்யாந்தாம் - முதலி

புதுருகைபோருமோ? என்றார்கள். “அழகிது! நான் முதலியாகிலும் ஆகிறேன்; பயலியாகிலும் ஆகிறேன்; என்னைத்தான் அறிகையில்லையோ! * ‘தீமைசெய்யும்சிரீதரன்’ என்றன்றோ என்னைச்சொல்லுவது? ஆனபின்பு, நாலுபெண்களிருந்தவிடமெங்கும் தீம்புசெய்கை எனக்கு ஸ்வரூபமன்றோ?” என்றான். [உனக்கு மிளைதேகன்மமே]- தீம்புசெய்கையிலே சமைந்திருக்கிற உனக்குங்கூட இதுவாலிஸம் தீமைசெய்வார்க்கும் ஒருப்ராப்திவேண்டாவோ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கன்மமன்றுஎங்களுக்கையில்பாவைபறிப்பது கடல்ஞாலமுண்டிட்ட
நின்மலா ! நெடியாய்! உனக்கேலும்பிழைபிழையே
வன்மமேசொல்லிஎம்மைநீவிளையாடுதி அதுகேட்கில்என்னைமார்
தன்மபாவமென்றார் ஒருநான்றுதடிபிணக்கே.

ஆ—(கன்மமன்று.) - இப்படி அவன் நிவார்யமாணனாயிருக்கச்செய்தேயும் இவளுடைய பரிஷத்திலேபேறி இவளுடைய கையிற்பாவையைப் பறித்தருள, “எங்கள் கையிற்பாவை பறிப்பது உனக்கவத்யாவஹமாம்; அநந்ய ப்ரயோஜனனய்க்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் வயிற்றிலேவைத்து மஹாகுணத்தை விளைத்தாற்போலே, இத் தீமையும் உனக்கு மஹாவத்யத்தைவிளைக்கும்” என்று இவன்சொல்ல, அதன்மேலே பணி மொழிகளை இவன் அருளிச்செய்ய, “இங்கனே அகிதுஸ்ஸஹமான வார்த்தைகளையே சொல்லி எம்மைநீவிளையாடுதி; அதுகேட்கில் என்னைமார் இதுகடும்கடாது என்று பாராதே உன்னையுபேக்ஷித்து ஒருநாளும் கடாக்கிப்பதும் செய்யார்” என்கிறான்.

ஒ.—[கன்மமன்று] - இவர்கள்கழகத்திலே ஏறப்புக்கு இவர்களாலே நிவார்ய மாணனாய் ஏறப்பெறுதொழிந்த எம்பெருமான், செய்யலாவது காணாமையாலே, அவர் களுடைய ஸீலோபகரணமான பாவையைச் சென்றெடுக்கக்கணிசிக்க, அத்தையறிந்து பிராட்டியும் தோழிமாருமாகப் பாவையைச் சென்றெடுக்க, அத்தை இவன்தான் அவர் கள் கையினின்றும் பறிக்கப்புக, அவர்களும் எங்கள் கையில் பாவையைப்பறிப்பது உனக்குப் போராடுதென்றுசொல்ல, அவனும் “பஹுகுணனானவெனக்கு அல்பதோஷம் தோற்றப்படுமோ?” என்றுஅருளிச்செய்ய; அவர்களும் நிர்ஹேதுகமாக ஜகத்தை ப்ரளய காலத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரிக்கைத்தொடக்கமான அபரிச்சேத்யமஹா குணங்களுடையையாயிருந்தாயேயாகிலும் அக்குணங்களுக்கு நிறம்தருமாபோலே இப்போராச்செயலும் உனக்குஅவத்யாவஹமென்று அருளிச்செய்ய, அதுக்குமேலே சில பணிமொழிகளை எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, “இப்படிபொறுக்கவொண்ணாத வார்த்தை களைச்சொல்லி எங்களோடே நீவிளையாடுதி; அதுகேட்கில் என்னைமார்கூடும் கடாடுதென்று நிரூபியாதொழிவர்கள்,” என்ன, “ஆனால்தான் வந்ததென்?” என்ன, “ஒருநாளாக அவர்க

களாய் இத்யாதி. பயலி - பாவிசன். பாவிசமாவானென்? என்ன - தீமைசெய்வார்க்கும் இத்யாதி. பாவிசம் - சப்பரை. கன்மம் - கர்மம். இந்தக்கார்யமென்றபடி ‘தீமைசெய்யும்சிரீதரன்’ - தீம்புசெய்யும் ஸ்ரீதரனியார்ந்தர். நாச்சியார்திருமொழி, இரண்டாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு - “நாமமாயிரம்” இத்யாதி, “கழகம் - திரன். இளைது - பால்யஸூசகம்” என்றுஉரையிலுர்த்தம். (சு)

† தொடக்கமானவையென்று இருக்கலாமெனத் தோன்றுகின்றது.

ஞக்கும் உனக்கும் விப்ரதிபத்தியாய்முடியும் ” என்கிறான். ஐம்மார் - ஆணுடன் பிறந்தார்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ஸர்வலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பெருமையையுடைய உனக்கு, எங்களை ஸ்பர்ஸித்துக் கையில் பாவையைப்பறிக்கிற இது கார்யமன்று என்கிறான்.

எங்கள் - எங்கள், கையில் - கையிலிருக்கிற, பாவை - பாவையை, பறிப்பது - திண்டிப்பறிப்பது, கன்மம் - காரியம், அன்று - அன்று; கடல் - ப்ரளயார்ணவத்திலே அழுந்துகிற, ஞாலம் - ஜகத்தை, உண்டிட்ட - அழுதுசெய்து வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, நின்மலா - அதுதானே ப்ரயோஜநமாய்படியான ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய யாய்! நெடியாய் - (“இன்னமும்செய்ததுபோராத” என்று அவற்றை வெளிநாகொட்டி ரக்ஷிக்கும்) பெருமையையுடையவனே! உனக்கும் - இப்படிப்பட்டஉனக்கும், பிழை - (இப்படி அபலைகளா யிருப்பாரைத் திண்டிப்பறித்தா யென்கிற)பிழை, பிழையே - அவத்யமாயேவிடும்; நீ-(இப்படிபெரியையாயிருக்கிற) நீ, வன்மம் - (“நானுங்களை ஸ்பர்ஸிக்க லாமோ? அன்று ஆரைநினைத்திருந்திகோள்” என்று பூர்வஸம்ஸ்லேஷஸ்மாணத்தைப்பண்ணு வித்து எங்களுக்குநினைக்கவும் சொல்லவுமொண்ணாத) மர்மங்களை, எம்மை - எங்களை நோக்கி, சொல்லி - சொல்லி, வினையாடுதி - லீலைகொண்டாடாநின்றாய்; என்னைமார் - எங்களுடைய ஆணுடன்பிறந்தார், அதுகேட்கில் - அதுகேட்பாராகில், தன்மபாவம் - தர்மமும்பாபமுமென்று, என்னார் - நிரூபியார்கள்; ஒருநான்று - ஒருநாள் வரையிலே வந்து, தடி-தடியையெடுத்து, பிணக்குஆம் - பிணங்கும்படியாம். என்னைமார் - ஆணுடன் பிறந்தார். என்னைமார் என்கிறது - ஸஹஜமான தூர்மாநதம்பமதாதிகள் பகவத்விரோதிக ளென்று ஸூசிப்பிக்கிறது. ‘பாவை’ என்கிறது - ஆபுநிதவிஷயத்தில் பரதந்த்ரமான அசித்வஸ்துவம் ஈஸ்வரனுக்கு உத்தேஸ்ய மென்று ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “கழகமேறேல்நம்பி” என்று - தங்கள் திரளிம்புகூர வொட்டிற்றிலர்கள்; அவனும் செய்யலாவதுகாணுமையாலே அவன்கையிற் பாவையைக் கடரக்ஷித்தான்; “வெகிதஜ்ஜூலுக் கொலுலா” என்று நினைவறியுமவர்களாகையாலே எல்லாருங்கூட அத்தைப்பற்ற, இவன் அத்தை அவர்கள் கையினின்றும் பறிக்கப்படுகான். [கன்மமன்றெங்கள் கையிற் பாவைபறிப்பது]-எங்கள்கையிற் பாவைபறிப்பது கார்யமன்று, நீ நினைக்கிறவர்களது அல்லாமையாலே உனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லை. எங்கள் அதுமதியில்லாமையாலே பறிக்கப்போகாது. தன்னுடைய ஸக்திகொண்டு அழிக்கலாவது எதிரிகளாகிவிடே! அவலைகள் கையில் அதுபறிக்க ஸக்தனல்லனே. ஒருகலத்திலே உண்பாரைப்போலே அவர்கள்கையிலும் தன்கையிலுமாக இருக்கிவிடே ப்ரயோஜநமுள்ளது. “ப்ரயோஜநமில்லாமையே அன்று, உனக்கு மூணஹாநியாய் வரும்” என்ன, “வஹு மூணான எனக்கு அல்பதோஷம் தோற்றப்படுமோ?” என்ன, [கடல்ஞாலமுண்டிட்ட நின்மலாநெடியா யுனக்கேலும்பிழைபிழையே] - நிர்ஹேதுகமாக ப்ரளயாபத்திலே ஜமத்தைவயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனாய், “சூகாஸஹநிஷ்டுல” என்கிறபடியே ஹேயப்ரத்யநீகனாய், “யதொவாவொநிவத்யுதே” என்று அபரிசு சேத்ய மஹாமூணனாயிருந்த உனக்கு வந்ததாகிலும், பிழையானது பிழையேகாண். லோகத்துக்கு ப்ரகாஸகனான சந்த்ரனுக்கு உண்டானமறவும் லோகப்ரஸித்தமன்றோ! மூணங்கள் புக்கவிடமெங்கும் மூணஹாநியும் புகுங்கான். மூணங்கள் உனக்கு நிறந்

தருமாபோலே இ சுதூதர்ப் பரவ்ருத்தியும் உனக்கு அவத்யாவஹங்காண் என்ன, மேற் சொல்லாவது கண்டிலன்; அவர்கள் செவியிலே, “இன்னது சொன்னான்” என்று அதுபாஷிக்க வொண்ணுதாயிருப்பதொன்றைச் சொன்னான். அதாவது - ப்ரணய வேளையிற் பணிமொழிகள்: [வன்மமே சொல்லியெம்மை நீ விளையாடுதி] - நினைக்கவுந் கூடக் கூசவேண்டும் நெஞ்சுநிந்த வார்த்தைபைச் சொல்லி எங்குளோடே விளையாடுதி. இவன்மோபுபுலியாலே நோக்கழியச்சொன்ன வார்த்தையே தங்களுக்கு அவனோடு ஹாவபந்யம் இல்லையென்று தோற்றுகைக்காக அஸத்ஸமமாக்கி ‘விளையாடுதி’ என்றான். “எங்குளோடு விளையாட முறை உண்டோ?” என்ன, “பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களிலும் எனக்கு விளையாட்டு முறைபில்லாதார் உண்டோ?” என்ன:— [அது கேட்கிலென்னெமார் தன்மபாவமென்றார்] - என்பந்துக்கள் அத்தைக்கேட்கில் கூடும் கூடாதென்று நிரூபியார்கள். என்னெமார் - தமைபன்மார்-ஹம்மார், ஆணுடன் பிறந்தார். “வேலைப்பிடித்தென்னெ மார்க்களோட்டி லென்னவிளையாட்டோ?” என்னக்கடவதிதே: வந்யுக்களுக்கு உப லக்ஷணம். உன்னோடு ஹாவபந்யம் இல்லை என்றறியாதே, உன்னுடைய சனாப்பரவ்ருத் தியை “மெய்” என்று, “ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தம்” என்று மேலிடுவர்கள். ‘நிரூபித் துச்சொல்லுகை - யர்மம், நிரூபியாதே சொல்லுகை - பாபம்’ என்னுதே கேட்டமாத்ரத் திலே பொறுர்கள். “அவர்கள் அறியப்புக்கா நின்றார்களோ?” என்ன, “பிறந்ததொன்று னாளோட்டத்திலே அறியார்களோ?” என்ன, “ஆனல்தான் வநவதென்?” என்ன. [ஒரு நான்று] - ஒருநாளாக உன்னோடே விவாதமாய் முடியுமென்கை. [தடிபிணக்கே] - இடையர் பெருமிடுக்கரை அழியச்செய்யும்போதும் தடியாலே அழிக்குமித்தனை.

நடு. --- ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வோபாயங்கனையும் அநுஷ்டித்து பூரீபரதாழ்வான் தன்பக்கல் பட்டதெல்லாம் தான் இவர்கள் பக்கலிலே பட்டான். “விநிவதபுயிதம் வவாசு” (விநிவர்த்தயிதம்பலாத்) என்று மீட்கையிலே போர வருந்தினுனிறே. “ஸெஷெவாஸாஸாஸாஸாயாவநெநபுலீஷி” (ஸெஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மேந்பரஸீததி) - தாமேயிரங்கி மீளும்படிபண்ணுகிறேன்; அதுதான் கேட்டார்வாய் கேட்கவேணுமோ? ‘வாஸாஸாசு’ என்றானிறே. அப்படியே இவனும்ஸர்வோபாயங்கனையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும் அணுகவொண்ணுதபடி கடுமைதோற்ற இருந்தார்கள்; “இனிச் செய்யலாவதென்?” என்றுபார்த்தான்; “பலத்தாலே கார்யங்கொள்ளுவோம்” என்றுநிச்ச யித்து, இவர்கள்பாவையை எடுப்பானாகக் கணிசித்தான்; “வெசுஷிதஜ்ஜாஸுமகொ

ஏழாம்பாட்டு. --- கன்மம் இத்தாதி. “கன்மமன்றென்கன்கையில் பாவைபறிப்பது” என்ற திலேநோக்காக அவதாரிகை - ஸர்வ இத்தாதி. ‘ஸர்வோபாயங்கனையும்’ என்றது - தாய்மாரையிட் டும், வவிலுட்டாதிகளையிடும், சொல்லிவைக்கை தொடக்கமானவற்றை. ‘பூரீபரதாழ்வான் பட்ட தெல்லாம்’ என்றதுக்குப்ரமாணம் - விநிவதபுயிதம் இத்தாதி. ப்ரமாணந்தாம் - ஸெஷெ இத்தாதி. “ஸவெபுவாயனுவதிபுஷெவிநிவதபுயிதம்வவாசு | வலக்ஷாயபுரி ஸ்ரணாஸாயாபுநாமாணவதிபுநாஸு” “சுநாஸாஸாஸாஸாஸாஸாயாவநெநபுலீஷி” இத்தயோத்யாகாண்டே. இதுக்குபாவம் - தாமேயிரங்கி இத்தாதி. கணிசிக்கை - உபக்ரமிக்கை. அவன்கணிசித்தபடியை இவர்களரித்தபடியெவ்வனே? என்ன - வெசுஷிதஜ்ஜா இத்தாதி. “ஐதிதஜ்ஜாஸுமேயாஃ

ஸ்வரூபா:” (ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்துகோஸலா:) என்று நினைவறியுமவர்களாகையாலே, எல்லாருங்கூடவைத்த பாவையைச் சென்றேத்துக்கொண்டார்கள்; அதுதான் “நங்கார்யம்” என்றே இருந்தான். “ப்ருதக்ப்ரயத்நாபேக்ஷிதமின்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேம்” என்று பார்த்தான். திருக்குரவைபோலே ஆளுக்காளாய்நின்று கைப்பிடிக்க வேண்டாவாயிருந்தது; “நல்லவாய்ப்பு” என்று இவர்கள் பாவையைச் சென்றுபற்றினான்.

[கன்மமன்று] - வாராய்! உனக்கிதுகார்யமன்று கிடாய் என்கிறார்கள். “ஏன் தான் இதுகார்யமன்றிக்கே ஒழிவானென்?” என்றான். [எங்களுக்கையிற்பாவைபறிப்பது] - “இதுதான் ஆரதேன்றிருக்கிறாய்? நீ நினைக்கிறவர்களதன்றுகாண்! இதேங்களுகாண்!” என்றார்கள். “அதுதான் மெய்யே!” என்றான்; *யதெவஸ்ய தெதவஸ்ய தஸகம் இதே. † (இவர்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞராகையாலே இவனுடையவர்களிறே). இவர்கள் “எங்களது” என்கையிறே அவன்விருப்பத்துக்கடி. “இவர்களது” என்னுமிடம் அறுதியிட்டுக்கொள்ளுகையிலேயிறே அவனுக்குத் தாத்தார்யம்; நீ நினைக்கிறவர்களதன்று என்கையிறே இவர்களுக்குத் தாத்தார்யம். [எங்களுக்கையில் பாவைபறிப்பது] - இவர்களுக்கையிலே பாதிக்கோடுத்துப்போலே காணும்பறிப்பது! அவர்கள்விட்டுக் கடக்கநிற்கும் அதிலோருப்ரயோஜநமில்லையே; அத்தையவர்கள் ஒருதலைபற்றத் தானு மொருதலை பற்றுமன்றிறே ஒருகலத்திலே உண்பாரைப்போலே ஹோமாயிருப்பது. [கையில்பாவைபறிப்பது] - கிடக்கிறதெல்லாம் கிடக்க, எங்களுக்கையிற்பாவைபறிப்பது கன்மமன்று. செய்யக் கடவதல்லாதத்தைச் செய்யாநின்றாய்; உனக்கு இத்தாலோருப்ரயோஜநமில்லையென்காண் என்றார்கள். ஆக, இத்தால் மலித்ததென்? என்னில்;—ஒருவைஷ்ணவன் “என்னது” என்றவிமாநித்துக் கைப்பிடித்தால் “அவன் விரும்புவது” என்றபடி. “செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்யாநின்றாய்” என்று நீங்கள் சொல்லுவானென்? செய்யக்கடவதுக்கும் செய்யக்கடவதல்லாததுக்கும் வரம்புகட்டினென் னானன்றோ!” என்றான். [கடல்ஞாலமுண்டிட்ட] - ப்ரளயாத்யாபத்திலே இவற்றை

ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்துகோஸலா: | சுயெபூகா:கூர்ணாவாஹாஸ்தாவெபூகா:கூர்ணாவயா:” - “எங்கன்” என்று - பஹுவசநாயம், “பாவை” என்று - ஏக வசநாயம் இருக்கையாலே - எல்லாருங்கூடவைத்தபாவையை இத்தாதி. கார்யமானபடியெங்ஙனே? என்ன - ப்ருதக்ப்ரயத்தி இத்தாதி. அபேக்ஷிதமென்றது - அபேக்ஷையென்றபடி. விவரணம் - திருக்குரவை இத்தாதி.

மெய்யானால் தனக்குப்ரயோஜநமேதென்ன-யதெவஸ்ய தெதவஸ்ய தஸகம் இத்தாதி. ஆகையாலே, “இவர்களதென்னுமிடம்” என்று கூட்டிக்கொள்வது. இவர்கள் “எங்களது” என்றதுக்குஹாவமேதென்ன - நீநினைக்கிற இத்தாதி. “எங்கன்” என்றபஹுவசநத்துக்கும், “பாவை” என்ற ஏக வசநத்துக்கும், “பறிப்பது” என்கிற வர்த்தமானத்துக்கும் மலிதார்த்தம் - இவர்களுக்கையிலே இத்தாதி. இவன் ஸத்தனன்றோ? பாதி கொடுக்கிறதென்? என்ன - அவர்கள்விட்டு இத்தாதி. விவரணம் - அத்தை யவர்கள் இத்தாதி. “கையில” என்றதுக்குபாவம் - கிடக்கிறதெல்லாம் இத்தாதி. “வாராயுனக்கு” இத்தாதிவாய்த்திலே, “கன்மம்” என்று - கார்யமாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்து, கர்மபலத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - செய்யக்கடவதல்லாதத்தை இத்தாதி. “ஆகஇத்தால்” என்றது - “எங்களது” என்றதேஹேதுவாக அவன் மேல்விழுந்து வந்துபறிக்கிறஇத்தால் என்றபடி. “பலித்ததென்னென்னில்” என்றது - ஸ்வாபதேசத்தில்எந்தஅர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்றென்னில்என்றபடி. “கன்மமன்று” என்றதின் முந்தினவர்த்தத்துக்குச்சோ மேலிற்பதத்துக்கு அவதாரிகை-செய்யக்கடவதல்லாதத்தை இத்தாதி. வரம்புகட்டினையாவது - கடலாலேகுழப்பண்ணுகை. வரம்புகட்டினபடியைக் காட்டுகிறார் - ப்ரளயாத்யாபத்திலே இத்தாதி. நாயகியின் ஹார்த்தபாவத்தை வ்யாக்யாநாஅருளிச்

† குண்டலிகார்த்தம் க்வாசித்தம்.

யெல்லாமெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கிற்றிலேனோ? இவர்களாவும் அப்படியேயாகாதே தான். இவன்சென்று பறித்திலனாகில் அழியுமளவாகாதே அவர்களது. அது அவஸ்தாந் தரத்தை பஜித்தாகிலும் கிடக்குமிதே; இவர்களுக்கிவனையொழிந்தவன்று ஸத்தாநாஸமிதே யுள்ளது! “ஆபத்ரக்ஷுகனன்றோநான்! ஆனபின்பு, நான் செய்யுமவையெல்லாம் ப்ரயோஜந ரிரபேக்ஷமாயன்றோ இருப்பது; ஆகையினால் எனக்கிதுதானையிதே ப்ரயோஜநம்! ப்ர யோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வருமன்று அநவஸ்த்தையாமிதே; இத்தை ஸாதநமாக நினைத் திருக்கிலிதே நான் வேறேயொன்றை ப்ரயோஜநமாக ஸாதித்துக்கொள்வது!” என்றான்; நீ இங்ஙனசொல்லுமது வார்த்தையன்றுகாண்; எங்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, நீ பலத்தாலே பறிக்கிறிதுக்கு “ஆபத்ரக்ஷுகன்” என்றசொல்லுகிறிது, நிஃர்ஸநமாகமாட்டாதுகாண்; ஆன பின்பு, உனக்கு குணஹாரியேகாண்மேற்படுவது” என்றார்கள். [நின்மலாநெடியாய்!] “ஹேய குணனானனைக்கு ஒருதோஷம் கிடக்குங்காட்டில் அது தேரியாநின்றதோ?” என்றான். [நின்மலா! நெடியாய்!] - நிர்மலனான சந்த்ரனுக்குமன்றோ மறு கிடக்கிறது! ஆன பின்பு, குணம்ப்ரகாசிக்குமிடமெங்கும் குணஹாரியும் ப்ரகாசிக்குங்காண்!! ஹேயப்ரத்ய நீகனாய் அபரிச்சேத்ய மஹாகுணனானவனே! [உனக்கேலும்பிழைபிழையே] - அபரிச்சேத்ய மான குணங்கனையுடையையா யிருந்தாயெயாகிலும், குணஹாரி குணஹாரியாயே கிடக் குங்காண். இவர்கள் இப்படி சொன்னவாறே, இதுக்கொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே, பிறர்க்குப் பாசுரமிட்டேச் சொல்லவொண்ணாதபடி இவர்கள் செவியிலே சிலவற்றைச் சொல்லப்படுக்காண்: “வன்மமேசொல்லி” என்கிறார்கள். தங்கள்நெஞ்சம் அவன்நெஞ்சம் அறியுமத்தனை; வாசாவ்யவஹரிக்கவொண்ணாது † (ப்ரணயவேஜாயில்பணிமொழிகள்). [எம்மை, நீவினையாதே] - நீ மர்மம்சொல்லும்போது, சொல்லுகிறுன்னையும் கேட்கிற எங் கனையும் அறிந்தன்றோசொல்லுவது. (“இவன்சொன்னமர்மம்எது” என்று எப்பாரைச்சிலர் கேட்க, * “மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் பாசுரமிடமாட்டாமல் ‘வன்மம்’ என்றானி ன்றார்; என்னைப்பாசுரமிடச்சொல்லுகிறீர்களோ?” என்றருளிச்செய்தார்.) [வினையாதே] - அவன்நன்னையழியமாறி ஒருமர்மம்சொன்னானானான்; இவர்கள் அத்தையெல்லாம் வினையாட்டாக்குகிறார்கள்; நெஞ்சிலில்லாதவை சொல்லுகிறவத்தால் உனக்கென்ன ப்ரயோஜநம்

செய்கிறார் - இவர்களாவும் இத்யாதி. ஸ்வரணம் - இவன்சென்று இத்யாதி. இவர்களாவும் படியே ஆகாதேதானென்றது - இவர்களுக்கையும் ஜகத்தின்படியன்றோவென்றபடி. பூமியோடு ஸாய்யமன்றிக்கே ஆதிக்கமருளிச்செய்கிறார் - அதுஅவஸ்தாந்நாத்தை இத்யாதி. “கன்மம்” என்ற தின் த்வீதியார்த்தத்துக்குச்சேர, “கடல்ஞாலமுண்டிட்ட” என்றதுக்கு இரண்டாம்அவதாரிகை-ஆபத்ரக்ஷுகனன்றோ இத்யாதி. இந்தவவதாரிகாத்வயத்துக்குச்சேர, “கடல்ஞாலமுண்டிட்ட” என்றதுக்கு ஹாவம் - எங்களிசைவின்றிக்கே இத்யாதி. அதாவது, இசைவின்றிக்கே இருக்கப்படுக்கையாலே உனக்கொருப்ரயோஜநமில்லையென்று த்வீதியஸங்கதிக்குபரிஹாரம்; பலத்தாலே பறிக்கிறிதுஉனக்குக் கார்யமன்றென்று முந்தினஸங்கதிக்கு பரிஹாரம். “பிழைபிழையே” என்றத்தை - “கடல்ஞாலமுண்டிட்ட, நின்மலா, நெடியாய்” என்றபத்யயத்திலும் அந்வயிப்பது. நின்மலா - ஹேயப்ரத்யநீகனானவனே. நெடியாய் - பெரியோனே; ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்மகனே. உனக்கேலும் பிழைபிழையே - இப்படிப்பட்டஉனக்கும் அபிலக்ஷைத் தீண்டிப்படுக்கிற இந்தத்தப்பு அவந்யமாயேவிடுமென்று ஸப்தார்த்தம். சிலவற்றையென்றது - ப்ரணயவேஜையிற் பணிமொழிகளை. வன்மம் - மர்மம். அந்தவன்மமேதென்ன - தங்கள்நெஞ்சும் இத்யாதி. சுலபஹ்யு என்றபடி. “சொல்லுகிறவுன்னையும்” இத்யாதிக்குக்கருத்து-உனக்குமெங்களுக்கும் உறவுஉண்டானானன்றோ ஹாஸ்யப்பண்ணலாவது. உறவில்லாத விடத்திலே ஹாஸ்யப்பண்ணலாமோவென்று. வினையாட்டாக்குகைக்குஹேதுவேதென்ன - நெஞ்சி

† குண்டலி க்ரந்தததவயம் ப்ரக்ஷிப்தம்-

உண்டென்கிறார்கள். திரியவும் சிலவற்றைச் சொல்லப்படுக்கான்: [அதுகேட்கிலென்னமார்] - சொல்லுகிறவையெல்லாம் எங்கள்பந்துக்கள் கேட்பர்களாகில் சாலத் தப்பாய்விடுங்கிடாய். என்னமார் - ஆணுடன்பிறந்தார். [தன்மபாவமென்றார்] - உன்பக்கலெங்களுக்கு லாவ ஹந்தமில்லை என்னுமிடம் அறியார்கள். நீ மேல்விழுகிறத்தைக் கண்டு, “இதுசெய்யலாம், இதுசெய்யவொண்ணாது” என்றுபாராதே நலிவர்கள்கிடாய். “ஆனலென்? அவர்கள் அது அறியாநின்றார்களோ? அவர்களின்கில்லையே!” என்றான். [ஒருநான்று] - அதுவோ! முதலிலே தவிரில் அறியாதோழியுமத்தனைபோக்கி எல்லாம் செய்தாலு முண்டானாலொரு நாள்வரையிலே அறிவர்கள்கான். “அழகிது; அறிந்தால்தான் வருவதென்?” என்றான். [தடிபிணக்கே] - பின்னைக்குத்தும் பூசலுமாயன்றே தலைக்கடவேது. ராமாவதாரத்தில் ஸர்வவ்யாபாரங்களும் விற்கோண்டே வ்யாபரிக்குமாபோலே, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே தடி கோண்டே கார்யங்கொள்ளுமத்தனை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பிணக்கியாவையும்யாவரும் பிழையாமல்பேதித்தும்பேதியாததூர்
கணக்கில்கீர்த்திவேள்ளக் கதிர்ஞானமூர்த்தியினும்! [தோமை
இணக்கிஎம்மைஎம்தோழிமார் விளையாடப்போதுமினென்னப்போந்
உணக்கிநீவளத்தால் என்சொல்லாருகவாதவரே!

ஆ.—(பிணக்கி).—“இப்படி இவன் க்ருத்ரிமம்செய்து நம்மை இங்கிருந்து விளையாடவொட்டானாகில், நாமிற்குநின்றும் போவோம்” என்று பார்த்துத் தன் தோழிமாரோடேகூடப் போகப்புக, “நான்போகவொட்டேன்” என்றுஇவன் தங்களை வளைத்தருள, “அறியாதே விளையாடப்போந்த எங்களை உன்னுடைய நிரவதிக லெளந் தர்யத்தாலே இழுவித்துக்கொண்டு, ஸர்வேஸ்வரான நீ வளைத்தால், உன்னை உகவாத வர்உனக்கென்ன பழிசொல்லார்? உனக்கெங்களோடே ஸம்ஸ்லேஷம் வருத்தமென்றும் சொல்லுவாரிறே! ஆனபின்பு இதுசுடல்ல” என்று அவனை உபாலம்பிக்கிறார்.

ஒ.—[பிணக்கியாவையும்யாவரும்].—“நாமிருக்கிறே இங்கு இவனுக்கு நம்மை நலிய லாவது; நாம் போவோம்” என்று தோழிமாரும்தானும்போக உபக்ரமிக்க, எம்பெரு மானும் அவர்கள் போகிற வழியைக்கொண்டு அவர்களைப் போகவொட்டாதே வளைக்க, அவர்களும் சேதநாசேதநங்களை தேவதிரியம்மனுஷ்யாதி விவாஹங்களை ஒழிந்து ஒன்றும் பழகலகி, “அழித்தது ஸ்ருஷ்டித்தது” என்று தெரியாதபடி, ஸம்ஹாரகாலத்துக்கு முன்பு இருந்தபடிகளில் ஒருவாசிபடாதபடி ஸ்ருஷ்டித்து இதில் ஓராயாஸப்படாதபடி

லில்லாதவை இத்தயாதி. திரியவும் சிலவற்றையென்றது-பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்களும் எனக்குஉற வன்றே?என்கை. என்னையாரென்றது - ஹந்துக்களுக்குமுபலக்ஷணம். “தன்மபாவமென்றார்” என்ற துக்குபாவம் - உன்பக்கல் இத்தயாதி. பாவபந்தமென்றது - ஸம்ஸ்லேஷமென்றபடி. ஸம்ஸ்லேஷ முண்டென்று க்ருபித்துச்செய்கை - தர்மம், நிருபியாமல்செய்கை - பாபம். இரண்டும்பாராதே யடிப் பர்களுன்றபடி. தடிவென்? ஆயுதமில்லையோவென்ன - ராமாவதாரத்தில் இத்தயாதி. என்னமார் - ஆணுடன்பிறந்தார். தமையன்மாரென்றபடி. தடிபிணக்கு-தடிச்சண்டை. (எ)

மஹாப்ரஸாவமான விலகூணஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனான நீ, 'தோழிமார் தங்களோடே கூடிக்கொண்டு விளையாடப் போருங்கோள்' என்ன அறியாதே போந்த எங்களை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே நெருக்கி எங்களைப் போக வொட்டாதொழிந்தால் இத்தை ஸஹியாத உன்னுடைய மின்னிடைமடவார் இம்மாத் ரத்தையே கொண்டு, யோக்யதையாலே, "ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தம்" என்று சொல்லி உன்னை உபேக்ஷிப்பார் என்கிறார்.

ப — அநந்தரம், "இவன் ஸந்திதியிலிருக்கின்றோ மர்மம் சொல்லுவது?" என்றுபோகத்தேட, இவர்கள் போகிறவழியைக் கட்டித்தகைந்த அவனைநோக்கி; "எல்லாம் அறிவீர் ஈதேயறியீர்" என்று ஸர்வஜ்ஞனான நீ யெங்களைத் தகைந்தால்உகவாதார் என் சொல்லாரென்கிறார்.

யாவரும் யாவையும் - ஸகல சேதநாசேதநங்களையும், பிணக்கி - (ஸம்ஹ்ருத்ய வஸ்த்தையிலே நாமரூபவிஹாராஹிதமாம்படி) கலசி, (ஸ்ருஷ்டியில்வந்தவாறே), பிழையாமல் - (அவ்வோ சேதநருடைய கர்மங்களுக்கு ஸாங்கர்யம்) பிறவாதபடி, பேதித்தும் - தேவதிரயகாதிபேதத்தைப் பண்ணினவிடத்தும், பேதியாதது - (தத்வத்தோஷத்தால்) ஸ்வரூபத்துக்கு பேதம்வாராதபடி, ஓர் - அத்விதீயமாய், கணக்குஇல் - அபரிச்சிந்நமான, கீர்த்திவெள்ளம் - கீர்த்திஸமுத்ரத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, கதிர் - ப்ரபாரூபமான, ஞாநம் - ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தை, மூர்த்தியினாய் - வடிவாகவுடையவனே! எம் - ஸஜாதீயைகளாய் ஸமாநதுகைகளான, தோழிமார் - தோழிமார், எம்மைஇணக்கி - நாங்கள் இசையும்படி வார்த்தைசொல்லி, 'விளையாட - விளையாட, போதுமின் - போங்கோள்' என்ன - என்னுலீலையை வ்யாஜமாகச் சொன்னபடியாலே, போந்தோமை - (நீ இங்கு நிற்பதறியாதே லீலாபரகளாய்) வந்த எங்களை, உணக்கி - உண்ணவுமொட்டாதே உணங்கும்படிபண்ணி, நீ - நீ, உளைத்தால் - தனகந்தால், (இச்செய்திசண்டு), உகவாதவர் - உகக்க மாட்டாத நாட்டார், என் - என்ன, சொல்லார் - சொல்லார்? உகவாதவர் - உன்னுடைய மின்னிடை மடவாரென்றுமாம். இங்கு, இணக்கி எம்தோழிமாரென்றது ஸாஜாதீயத் தாலே கலந்து லீலாரச வ்யபதேஸத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டும் பாகவதவிஷயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ. — எட்டாம்பாட்டில், "நாம் இங்கிருக்கிறே இவனுக்கு மர்மங்களைச் சொல்லி நலியலாவது; நாம் போவோம்" என்று, எல்லாரும்கூடப் போகப்புக்கார்கள்; இவர்கள் போகிறவழி ஓடிப்பரப்பாய் ஒழுகப்போகவேண்டுகையாலே, வழியைக்கட்டி யிருவிலங்காகக்கிடந்தான்; அவனைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள்:—[பிணக்கி இத்யாதி]. [யாவையும்யாவரும் - பிணக்கி] - சேதநாசேதநங்களை டேவாடிவிஹாரமற்றது "தஜ்: வணகீவகி" என்று தன்னோடே அவிஸக்தமாம்படி கலசி. [பிழையாமல் பேதித்தும்] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஒருத்தன் கர்மம் வேறொருவன் அதுவறியாதபடி, பேதித்தும் - ஸ்ருஷ்டித்து மென்றபடி. [பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்] - ஸம்ஹாரகாலத்தில், அசித்தமமான ஸூக்ஷ்மபரிணாமம், சேதநாதமான அஜ்ஞாநம்: ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், அசித்தமமான ஸ்வரூபநர்யயாஹிவம், சேதநாதமான ஸ்வவாவநர்யயாஹிவம்: ஆக, இப்பேதங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே ஏகரூபமாய் அத்விதீயமாய் அநவயியான ஏகரூபத்வமாகிற கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடையாய்,

ப்ரஹ்மரூபமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஸ்ரயமானவனே! இத்தால் - விஸ்வலேஷதசையில் கலக்கமும், ஸம்ஸ்லேஷதசையில் ஹோமரூபவிக்குதியு மின்றிக்கே ஏகரூபனென்கை. [இணக்கி இத்தாதி] - “உன்னோட்டை கலவி அபாயம்” என்று அறியாத எங்களை உன்னோடே சேர்த்து. இவ்வளவாக விளைத்தவர்களைச் சொல்லாதே உன்னைச் சொல்லுகிறதென்? ஸம்வத்விஷயத்தில் வையர்த்யம் பிறந்தால் உபகாரகரைக் கொண்டாடுமென்னும் அர்த்தமிதே உள்ளோடுகிறது. “நித்யாயஜீயவாணஸாரணாஜீய்யு”; [எந்தோழிமார்] - ஸஜாதீயராயிதே சேர்ப்பது. [விளையாடப்போதுமி நென்னப் போந்தோமை] - “க்ருஷ்ணனுண்டு” என்றறிந்தோமாகில்,வாரோம்; இவ்வகப்பாட்டை அறிந்திருந்தோமாகில் வாராதொழியலாயிற்று. “அத்தால் வந்ததென்?” என்ன, [உணக்கி நீ வளைத்தால்] - உணக்குகையாவது - ஸூரிக்கமாட்டாதே துவளும்படிபண்ணுகை. உன்முகம் பார்த்து அதுவவிக்கப்பெறுமையாலே ஸூரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; நீ வளைக்கையாலே போகமாட்டுகிறிலோம். [என்சொல்லாருகவாதவரை] - நீயும் நான்களுமாக இருக்கக்கண்டால் உகவாதவர் என்சொல்லார்? “உங்கள் ஸநிபூமாத்ரமே யன்றோ உள்ளது. இதுக்குச் சொல்லுவதெத்தை?” என்ன, யோக்யதையாலே ‘ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தம்’ என்று உன்னுடைய மின்னிடையிடவார்கள் உபேக்ஷிப்புர்கள்; பிரிவாற்றாமையாலே கண்ணஞ்சுழலை இடுகிறவர்கள் எத்தைச் சொல்லார்? உன்மேன்மையையும் குணவத்தாப்ரதையையும் இழக்கக்கிடாய்புகுகிரும். ஆப்பான், “இவனை இவர்கள் கடந்துபோனார்களாகிற் செய்வதென்?” என்ன, ஜீயர், “அது ஆர்க்கு அழகு?” என்று அருளிச்செய்தார். நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றாளுகிறான்; கடந்து போனார்களாகில் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக்கட்டிற்றுகிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. கிட்டிநின்று இவர்களைச் சிலமிறுக்குக்களைப் பண்ணப் புக்கான்; “இங்கே யிருக்கிலன்றோ இதேல்லாம் வேண்டுவது” என்றுபார்த்து, ஒருவரோடு வராகப் போகப்புக்கார்கள்; “இதுவோ பார்த்தபடி!” என்று வழியைப்பற்றி இருவிலங்குகாகக்கிடந்தான். உத்யாநமாகையாலே வழி ஓரடிப்பாடாயிருத்தமிதே. இப்பாட்டை ஜீயர் அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே ஆப்பானிருந்தவர் “இவர்களிவனைக் கடந்துபோனார்களாகிற்செய்வதென்?” என்றகேட்க, “அது ஆர்காரியம்? பின்னை இரண்டத்தோன்ற ஸித்திக்கும் என்றன்றோ அவன்தான்சிடந்தது!” என்றருளிச்செய்தார். † (நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றாளுகிறான்; கடந்துபோனார்களாகில் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக் கட்டிற்றுகிறது.)

நீ வழியைப்பற்றிக் கிடவாநின்றாய்; நீசெய்கிறவையெல்லாம் உறவுஉண்டாய்ச் செய்கிறயென்றிருப்பார்கள்கிடாய்; நீஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் லீலைக்கோரளவுஉண்டோ?

எட்டாம்பாட்டு.—பிணக்கி இத்தாதி. “உணக்கிநீவளைத்தால்” என்றிருக்கையாலே - இவன் அவனைவளைத்துக்கிடக்கும்போது, இவன்மிறுக்கடியாக இவர்கள்போகப்புக்கார்க ளாகவேணுமென்கிறார் - கிட்டிநின்று இவர்களை இத்தாதிவாக்யத்யத்தாலே. மிறக்குக்களை - நிஷ்ட்டுரோக்திகளை. இருவிலங்கு - பெருவிலங்காதல், இரட்டைவிலங்காதல். வேறவழியில்லையோ? என்ன - உத்யாநம் இத்தாதி. இரண்டத்தோன்றன்றது - தகைவுபட்டு நிற்கையாதல், கடந்துபோம்போது ஸம்ஸுமாதல்; ஸம்ஸுபித்தல்லது போகக்கூடாதிதே.

“பிணக்கி” என்றதொடங்கி, “பேதியாதது” என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை - நீவழியைப்பற்றி இத்தாதி. “பேதித்தம் பேதியாதது” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - அப்படியே இத்தாதி.

† குண்டலிதகார்த்தம் ப்ரகாசித்தம்.

உன்னையொழிந்த வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் கோடிவிகாரத்தைப்பண்ணி, அவிக்குதனையிருப்பானொருவனிறே; அப்படியே எங்களை விக்குதராகப்பண்ணி நீ அவிக்குதனாயிராநின்றாய்! [யாவையும்யாவரும் - பிணக்கி] - தன்பக்கல்பொருந்துகைக்கு நினைவில்லாதவற்றையும், நினைவாலே பொருந்தாதவற்றையுங்கூட்டி, “தஜீவரொஷெவவா கீ லவ தி” (தஜீவரேதேவ ஏகீபவதி) என்று தன்னோடு அவிபக்தமாம்படி கலசி. [பிழையாமல் பேதித்தும்] - தப்பாமல் பிரித்தும். வயிற்றிலே வைத்துப்புறப்படவிதேல், ஸம்ஹரித்துப்புறப்படவிதேல். ஓரோசேஷாபங்களிலே யமர்ந்தநிலங்களிலே சூடிவாங்கிப் பின்புதெளிந்தவாறே ஸ்வஸ்த்தாங்கங்களிலேபுகுந்து, விட்டகார்யங்களிலே அதிகரிப்பாரைப்போலே. ஒருத்தன்பண்ணினகர்மம் வேறொருத்தன்சென்று புஜியாதபடி தன்பக்கலினின்றும் பிரித்தும். [பேதியாததோர்கணக்கில் கீர்த்திவேளக்கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்] - கார்யாவஸ்த்தமானதுவே காரணாவஸ்த்தமானாவும், அசித்தமமான ஸுக்ஷ்மபரிணாமம், சேதநமமான அஜ்ஞாநம், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அசித்தமமான ஸ்வரூபந்யதாபாவம், சேதநமமான ஸ்வபாவந்யதாபாவம், ஆக இப்பேதங்கள் ஒன்றும் இன்றிக்கே. ஏகரூபமாய், அத்விதீயமாய், அவதியான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தாய், ப்ரபாருபமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஸ்ரயமானவனே! *எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற்சிதையாத மனஞ்செய் ஞானமிறே. இத்தால் - விஸ்வேஷடிசையில் கலக்கமும், ஸம்ஸ்வேஷடிசையில் ஹோஸ்ருபவிக்குதியமின்றிக்கே ஏகரூபனென்கை. [கணக்கில் கீர்த்திவேளம்] - “இப்படிப்பட்ட குணங்களை அளவிடுவோம்” என்றுபார்த்தாருண்டாகில் இளைத்துக் கால்வாங்கும்படி இருக்கை. [கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்] - இப்படி கூட்டுவனகூட்டிப் பிரிப்பன பிரித்தாலும், ஜ்ஞாநத்துக்கோரு குறவற்றிருக்கை. [கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்] - கார்யங்கொண்ட தென்றாமழங்காதிருக்கை: கார்யங் கொள்ளக்கொள்ளப் புகர்த்துவருகை. [கதிர்ஞானமூர்த்தி

நீ அவிக்குதனாயிராநின்றாயென்றது - விஸ்வேஷத்தால் வந்தகலக்கமும், ஸம்ஸ்வேஷத்தால்வந்த போகரூபவிக்குதியும் இன்றிக்கேயிராநின்றாயென்றபடி. அசேதநங்களை முந்தற்செல்லி சேதநரை அநந்தாம்சொன்னதுக்குபாவம் - தன்பக்கல் இத்தாயி. அதாவது - இரண்டுவஸ்துக்களுக்கும் பொருந்தாமை ஸமானமாகையாலே அசேதநங்களோடே சேதநமையுங்கூட்டி அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. நினைவாலேயென்றது - நினைவு உண்டாயிருக்கச்செய்தேயென்றபடி. கூட்டியென்றதே, “பிணக்கி” என்றதுக்குபாவம் - தஜீவரா இத்தாயி. பிணக்கி - கலசி. மஹாப்ரளயபகூத்திலே, பிணக்குகை - கலக்கை; அவாந்தரப்ரளயபகூத்திலே, பிணக்குகை - வயிற்றிலேவைக்கையென்று கண்டெனவது. இதுக்குச்சேர அர்த்தத்வயம் - வயிற்றிலே இத்தாயிவாக்யத்வயம். ‘வயிற்றிலேவைத்துப்புறப்படவிதேல்’ என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஓரோசேஷாபங்களிலே இத்தாயி. ஸம்ஹரித்துப்புறப்பட விதேலென்றபகூத்தில், “பிழையாமல்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருத்தன் இத்தாயி. பிரிக்கை - ஸ்ருஷ்டிக்கை. “பேதியாதது” என்றதுக்கர்த்தம் - ‘கார்யாவஸ்த்தம்’ என்றதொடங்கி, ‘ஆக இப்பேதங்களொன்றுமின்றிக்கே’ பென்னுமளவும். கார்யாவஸ்த்தமானதுவேயென்றது - கார்யாவஸ்த்தப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமென்றபடி. காரணாவஸ்த்தையில் ‘அசித்தமான ஸுக்ஷ்மபரிணாமம்’ என்றுகூட்டுவது. ஏகரூபனுமாய் அத்விதீயனுமாய், கீர்த்திஸமுத்ரத்தையுடையனுமாயென்று திருத்துவது. ஸ்வரூபந்யதாபாவமாகிறது - ஸ்துலபரிணாமம். இது - ஸுக்ஷ்மபரிணாமம் என்றதுக்குப்ரதிகோடி. ஸ்வபரீகாயதாபாவமாகிறது - ஜ்ஞாநவிகாஸம்; இது - ‘சேதநமானவஜ்ஞாநம்’ என்றதுக்குப்ரதிகோடி. “பேதியாதது” என்றத்தால் மலிதம் - ‘ஏகரூபமாய்’ என்று. “ஒர்” என்றதொடங்கி உண்டானபதங்களுக்கெல்லாம் ஸுத்தார்த்தம் - அத்விதீயமாய் இத்தாயி. “பேதித்தும் பேதியாதது” என்றதுக்குப்ரமானம் - எல்லப்பொருள்களுக்கும் இத்தாயி. “கணக்கில்” என்றதுக்குபாவம் - இப்படிப்பட்ட இத்தாயி. “கதிர்” என்றுவிஸேஷித்ததுக்குபாவம் - ‘இப்படி கூட்டுவன’ இத்தாயிவாக்யதாயத்தாலே. “இப்படி

யினாய்] - ஜ்ஞாநஸ்வரூபனயுள்ளவனே ! [இணக்கியித்யாதி] - நீ செய்கிறவற்றால் ப்ரயோஜந முள்ளது நீ யிருந்தவிடத்தே நினைத்துத் தேடிவந்தாருண்டாகிலன்றோ ! [இணக்கி] - இசையும்படி வார்த்தைசொல்லி. “அவ்விடம் கிருஷ்ணன் வாராத விடம்” என்றுகிடர் சொல்லிக்கொண்டேபோந்தது. [எம்மை] - உன்றோட்டைக்கலவி அபாயம் என்றறியாத எங்களை. [எந்தோழிமார்] - உன்னேவெறுக்கிறதென்? உன்பக்கல் குற்றமுண்டோ? சேர்த்தாராலேவந்ததுகிடர்! பகவத்விஷயத்தில் வைலகஷண்யம் நெஞ் சிலேபட்டால் உபகாரகரைக்கொண்டாமேன்னும் அர்த்தமிதே உள்ளோகேறது. “**நித்யம் ஸத்யம் உபாஸனம் ஸாஸனம் உத்யம்**” (நித்யம்யதீயசரணேஸாரணம்மதீயம்) என்று இங் கோடு அங்கோடு வாசியற அவர்களாலே வருமதிதே. [எந்தோழிமார்]-ஸஜாதீயராயிதேசேர்ப் பது. [விளையாடப்போதுமினென்னப்போந்தோமை] - அவர்கள் உனக்குப் பெருநிலை நிற்ப தறியப் பெற்றிலோம். சொலவுக்குமேல்அகவாய் ஆராயப்பெற்றிலோம். “நீயுண்டு” என்றறிந் தோமாகில் இவ்விடமென்று நினையோம்; “அவர்களுனக்குப்பார்வை” என்னுமிடம் அறியப்பெற்றிலோம். “போகநேங்கோள்; ஆளுலென்? அவர்கள்சொல்லப்போந்திகோளாகில் உங்களுக்கு வந்த அநர்த்தமென்?” என்றான்: [உணக்கிநீவனாத்தால்]-உணக்குகையாவது - யறிக்கமாட்டாதே துவளும்படி பண்ணுகை. எங்களுக்கு இதுக்குமேல் வருவதென்? கால் வாங்கிப்போகப் பெறுகிறிலோம்; கிட்டிநின்று முகம்பார்த்து அநுபவிக்கப்பெறுகிறிலோம். இதுகாணவேண்டாதவர்கள் என்சொல்லுவார்கள்? “எத்தைச் சொல்லுவது: என்னை ‘ஈஸ்வரன்’ என்றிகோளாகில், உங்களை ‘இடைச்சிறுபெண்கள்’ என்றிகோளாகில், இனி எத்தைச்சொல்லுவது?” என்றான். “நீ ஸர்வேஸ்வரனானதுவும், நாங்கள்இடைப்பெண்க

கூட்டுவன” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - “கார்யங்கொண்டது ‘இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஞானமூர்த்தியினாய்” என்றதுக்கு - ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்துக்குஆஸ்ரயமானவனென்று கீழ்அருளிச்செய்து, ஸ்வரூப பரமாவர்த்தாதாரம் - ‘ஜ்ஞாநஸ்வரூபனயுள்ளவனே’ என்று; ஏததர்த்தகதூர்த்தம் பதோபாதாரம் - கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய் என்று. “பேதியாததோர் கணக்கில்கீர்த்திவெள்ளம்” என்றபதங்கள் - யோஜநாதீவயத்திலும், ஸ்வரூபவிசேஷணங்கள். “இணக்கி” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - நீ செய்கிற இத்யாதி. விவரணம் - அவ்விடம் இத்யாதி. இணக்கி - இசையும்படிவார்த்தைசொல்லி. ‘கலவி அபாயமென்றறியாத’ என்றது - கலவியாகிறஅபாயம் வருமென்றறியாத என்றபடி. “எம்” என்ற துக்குபாவம் - உன்னை இத்யாதி. ஸ்வாபதேஸம் - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. ஆஸ்ரணதசையிலொழிய போகதசையிலும் ஆசார்யன்வேணுமோ என்ன - நித்யம்ஸத்யம் இத்யாதி. “**ஈசுரவர ஞானவாசி**” என்றதுக்கர்த்தம் - இங்கோடு இத்யாதி. தோழிமாராகவேணுமோ சேர்க்கைக்கென்ன - ஸஜாதீயராய் இத்யாதி. “விளையாடப்போதுமினென்னப்போந்தோமை” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - அவர்கள்உனக்கு இத்யாதி. பெருநிலை-ஸஹாயம். “விளையாடவாருங்கோள்”என்னறிந், இவனுக்குப் பெருநிலையென்று சொல்லுகிறபடி எவ்வனையென்ன - சொலவுக்கு இத்யாதி. அகவாயாராய்ந்தால் நீங்கள் செய்வதென்?என்ன - நீயுண்டென்று இத்யாதி. “உனக்குப்பெருநிலைநிற்பது” என்றத்தை விவரிக்கிறார்-அவர்கள்உனக்கு இத்யாதி. பார்வை-பகிர்க்ரஹணஸாதநபான பகிமுதலானது. உணக்கி- துவளப்பண்ணி. “உணக்கி” என்றதுக்குபாவம் - எங்களுக்கு இத்யாதி. “பிணக்கியாவையும் யாவரும், விளையாடப்போதுமின்” என்றபதத்வயத்தையுங்கடாகித்து யோக்யதையில்லையென்கிறார் - என்னை ஈஸ்வான் இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வாதிகளுன எனக்கு அதிகூந்தரைகளான உங்களோடு ஸம்ஸலேஷயோக்யதையில்லாமையாலே அபவாதவசநயில்லை என்றகருத்து. அவன்சொன்னதுக்கு உத்தரம் - நீ ஸர்வேஸ்வரனானதுவும் இத்யாதி. இதச்சுபாவம் - ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்தும் கப்பின்னைப்பிராட்டிகையக் கைப்பிடிக்கையாலே, இடைப்பெண்களானதுவே ஹேது என்றபடி. மஹி

ளான இதுவுமேயிறே சோல்லுகைக்கு ஹேதுவும்.” ஈஸ்வரனோடொக்கப் பழிசோல்லு கைக்கு இவர்கள்தாம் ஒரு நப்பின்னைப்பிராட்டிபோல்வார்ஆகாதேதான். “அது எந்தான்? என்னோடு உங்களுக்கு லாவவந்தமில்லை என்னுந்நிற்கோளாகில் இத்தால் வருவதென்?” என்றான்: [என்சோல்லாருகவாதவரே] - “உன்பக்கல் எங்களுக்கு லாவவந்தமில்லை” என்று அறிவார்களோ உகவாதார்? நீ அல்பம்கால்தாழ்த்த இதுவே ஹேதுவாக “ஸம்ஸலே ஷம் ப்ரஸ்ருத்தமாயிற்று” என்னார்களோ? வளைக்கிற உன்னையும், வளைப்புண்கிற எங்களை யும் அறிந்தோ அவர்கள் வார்த்தைசோல்லுவது? [என்சோல்லாருகவாதவரே] - உன்னு டைய மின்னிடைமடவார் உன்னை நெகிழ வார்த்தை சோல்லுவார்கள். பிரிவாற்றாமல் கண்ணஞ்சுழியிடுகிறவர்கள் எத்தைச் சோல்லார்? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உகவையால்நெஞ்சமுள்ளருகிஉன்தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின்
அகவலைப்படுப்பான் அழித்தாயுந்திருவடியால்
தகவுசெய்திலைஎங்கள்சிற்றிலும் யாமடுசிறுசோறுங்கண்டு நின்
முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றிலையே.

ஆ.—[உகவையால்.]-தன்னை எம்பெருமான்இப்படி வளைக்கச் செய்தேயும் அவனைக் கடாஷியாதே யிருந்து தன் தோழிமாரோடேகூடச் சிற்றிலிழைத்துச் சிறு சோறிட்டு விளையாடாநிற்க, இவளுடைய கடாஷமல்லது தனக்குஆக்தமதாரணம் இல் லாமையாலே, “ஏதேனுமொருபடியால் இவள் நம்மைக் கடாஷிக்கஅமையும்” என்று பார்த்து, இவள் தன்னைப்பார்த்தருளும்படியாக இவளுடைய சிற்றிலைத் தன்னுடைய திருவடிகளாலேயழித்தருள, இவளும் அவனுடைய திருமுகத்தைப்பார்த்து அவனு டைய திருக்கண்களினமுகாலே வசீக்ருதையாய், “உன்பக்கலுள்ள பரித்யதியாயத்தாலே நெஞ்சருகிக்கொண்டு உன்தாமரைத்தடங்கண் விழிகளாகிற வலையிலே நாங்கள் அகப்படு கைக்காக, எங்கள் சிற்றிலும் யாமடுசிறுசோறும் உன்திருவடியால் அழித்தருளினாய்; நாங் கள் விளையாடுகிறபடியைக் கண்டு உகந்துகொண்டு நிற்கமாட்டிற்றில்லை; ஒன்றும் க்ருபை யில்லையாகாதே?” என்றுகொண்டு, தன்னுடைய அத்யவஸாயத்தைஎம்பெருமான் தன் னமுகாலே அழித்ததாக அவனையின்னதாகிறான்.

ஒ.—[உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி] - எம்பெருமான் தன்னைப் போக வொட்டாடொழிய, அவனைக் கடைக்கணியாகிருந்து, தானும் தோழிமாரும் சிற்றி லிழைக்கை தொடக்கமான லீலாவிநோதவ்யாஜத்தாலே அந்பபரைகளைப்போலே யிருக்க,

தம் - ஈஸ்வரனோடொக்க இத்தாதி. தவ்தியாவதாரிகைவாகப்பழிசோல்லாமைக்கு ஹேவந்தரம் - அது எந்தான் இத்தாதி. விவரணம் - நீ அல்பம் இத்தாதிவாக்யவ்யமும். கீழ், உகவாதாரென்று - லௌகிகாரகவருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - உன்னுடையமின்னிடை இத்தாதி. இந்தப்பக்கத்தில் பழிக்குவிஷயம் - ஈஸ்வரன். வளைக்கிறஇவனையும் வளைப்புண்கிற இவர்களையும் அறிந்தால் “பாவ பந்தமில்லை” என்று நிர்ஸயிக்கலாயிருக்க, அதுசெய்யாதே “பாவபந்தமுண்டு” என்றசொல்லுகிற படி என்னே? என்ன - பிரிவாற்றாமல் இத்தாதி. (அ)

இவளுடைய வீக்ஷிதாதிகளைப்பொழியத் தான் யரிக்கக்ஷமனல்லனாகையாலே, இவள்கடா ஸ்விக்கைக்காக இவளுடைய சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன் திருவடிகளாலே சிதற, சிற்றிலழித்த சீற்றத்தாலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தைமறந்து, அவன்முகத்தைப் பார்த்து அவன் கண்ணழகிலே ஈடுபட்ட பிராட்டி, “நாங்கள் ப்ரீத்யதிசயத்தாலே நெஞ்சு உருகி தாமரைத்தடாகம்போலே மனோஹரமான உன்னுடைய திருக்கண்களின் நோக்கா கிற வலையுள்ளே அகப்படும்படி பண்ணுகைக்காக எங்கள் சிற்றிலையும், நாங்கள் அடுகிற சிறுசோற்றையும் உன் திருவடிகளாலே அழித்தருளினாய்; எங்களுடைய லீலாவிநோ தங்களைக்கண்டு ப்ரீதையை உன்னுடைய முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்து நின்றிலை; இங்ஙனே செய்தவிடம் தக்கோர்மைசெய்தா யல்லே” என்றுசொல்லி, “எம்பெருமானோடு ஸம்ஸலேஷியேன்” என்று தான்பண்ணின ஸங்கல்பத்தையும் அவன் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஸ்ரீபிலமாக்கின்படியைச்சொல்லி அவனை இன்னதாகிறான்.

ப.—அநந்தரம், இவன் தகைந்தவாறே கடக்கப்போய்ச் சிற்றிலிழைக்க, “நம்மை அநுவர்த்தித்துப்போகாதேஅநாதரித்தார்கள்” என்கிற சீற்றத்தாலே சிற்றிலை யழிக்க, நாங்கள் உன்முகஸோபையைப் பார்த்திருந்து சிற்றிலிழையாதபடி இத்தை யழித்தாயே! என்றின்னதாகிறான்.

உகவையால் - அகவாயிலுகப்பாலே, நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, உள்ளுருகி - உள்ளுருகி, உன் - உன், தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, தட - பெரிய, கண் - கண்ணினுடைய, விழிகள் - பார்வைகளாகிற, வலை - வலைக்குள்ளே, அகப்படுப்பான் - அகப்படுத்துகைக்காக, எங்கள் - எங்கள், சிற்றிலும் - சிற்றிலையும், யாம் - நாங்கள், அடு-அடுகிற, சிறுசோறும் - சிறுசோற்றையும், கண்டு - கண்டு, நின் - உன்னுடைய, முகம் - திருமுகத்திலு, ஒளிதிகழ - ஒளிதிகழும்படி, முறுவல் - முறுவல், செய்து - செய்து, நின்றிலை - பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதே, உன் - உன், திருவடியால் - திருவடி களாலே, அழித்தாய் - அழித்தாய்; தகவுசெய்திலை - இதிலோர் இரக்கமறச்செய்தாய். இத்தால் - ஆழ்ந்தருடைய லீலாவிபூதியிற் பாரிப்பை அழிக்குமென்னுமிடம் தோற்று கிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “போகவொட்டேன்’ என்றால், நினைத்தபரிமாற் றம் பெற்றாலன்றோ இவனுக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது; ஒருதேச விசேஷத்திலே முக்தர் ஸம்ஸாரிகளோடு உறவற்றிருக்குமாபோலே, அந்யபரதை பண்ணுவோம்” என்று சிற்றிலிழைக்கத் தொடங்கினார்கள்; இவர்களுடைய வீக்ஷிதாதிகளைப்பொழியத் தனக்குச் செல்லாமையாலே, இவர்கள் கடாஸ்விக்கைக்காகச் சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன் திருவடிகளாலே அழித்தான்; அத்தாலே இவர்களுக்குச் சீற்றம்பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல் பத்தை மறந்து அவன்முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்: [உகவையால் நெஞ்சு முள்ளுருகி] - பிரிந்து நெஞ்சைப் புண்படுத்துகையால்வந்த உருகுதல் ஒழிய, எங்க ளுகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகி. [உன் தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப் பான்] - தாமரைத்தடாகம்போலே மனோஹரமான உன்னுடைய கண்ணில் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படுத்துகைக்காக. த்ருஷ்டிவந்யத்தாலேயிறே அநந்யார்ஹமாக்கு வது. [அழித்தாயுன் திருவடியால்] - உன்சிற்றிலழிக்கவேண்டும் பரிகரம் அமையாதோ இதுக்கு? ஜமதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுவது ஸங்கல்பத்தாலேயிறே. ஸங்கல்பத்தாலே

யாதல், கையாலேயாதலழிக்கலாகாதோ? [தகவுசெய்திலை] - நிரீடியர்செய்வதைச் செய்தாய். பிரிந்தபோதே ப்ரணயித்வம் போயிற்றிறே. நீர்மையுடையார் செய்வதும் செய்திலை. “நான்செய்த குறையென்?” என்ன:—[எங்கள் சிற்றிலுமித்யாதி] - எங்கள் லீலைகளைக்கண்டு ப்ரீதனாய், நின்முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்து நிற்க, நாங்கள் சிற்றிலைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்து கடைக்கண்ணிலே உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வைத்திலையே. முழுக்கப்பார்க்கில் எல்லாரோபாதிபுமாமே. ப்ரணயியைப்பார்ப்பது கடைக்கண்ணிலேயிறே. உன்னுடைய லீலைபோலே என்றிருந்தாயோ எங்களுடைய லீலையை? கர்மநிவர்ப்பநமாகையாலே த்யாஜ்யமிறே இது. “உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷியேன்” என்று நான்பண்ணின ஸங்கல்பத்தை அழகாலே அழித்தாய்; லீலைகளைத்திருவடிகளாலே அழித்தாய் என்று இன்னதாகிறாள்.

௩௦.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “இவன் ‘போகவோட்டேன்’ என்று வளைத்துக் கிடந்ததுக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது இவனுக்கு நினைத்தபடி பரிமாறப் பெற்றலன்றோ? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே முக்தர் ஸம்ஸாரிகளோடு உறவற்றிருக்குமாபோலே இவன்முகம் பாராதேயிருக்கிறோம்” என்றத்யவஸித்துப் பேசாதே யிருந்தவாறே, “தன்னை நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம் என்றிருக்கும்இவன்” என்று “அந்யபரதைதோற்றச் சிற்றிலிழைப்போம்” என்று இழைக்கப்புக, “என்னைப்பாராதே இருப்பதுமன்றிக்கே சிறிது அந்யபரதை பண்ணுவதே!” என்று சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தனிதிருவடிகளாலே அழிக்க, அத்தாலே அவர்களுக்குச் சீற்றம்பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல்பத்தை மறந்து அவன்முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். அவனுடைய அபிமதசித்திக்கும் ஸாதநம் திருவடிகள்காணும். அடியுடையார்க்கெல்லாம் சாதித்துக்கொள்ளலாமே.

[உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி] - வாராய்! உன்ப்ரவ்ருத்தி வ்யர்த்தப் ப்ரவ்ருத்திகாண்; பிரிந்து நெஞ்சைப் புண்படுத்துகையாலே வந்த உருகுதலொழிய, எங்களுக்கு உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகிப் பண்ணவிதே நீ பார்த்தது; அதுசெய்யப்போகாது. [உந்தாமரையித்யாதி] - பகற்கண்டகுழியிலே விழவிட்டகப்படுத்துவான்; த்ருஷ்டிபந்தத்தாலேயிறே அந்நயார்ஹமாக்குவது. தாமரைபோலே பரிமளத்தையும் குளிர்த்தியையும் சிவப்பையு முடைத்தாய், போக்தாக்களாலுண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தையுடைய திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படுத்துகைக்காக. [அகவலை] - வலைக்குள்ளே. அகவலை - அகவியவலை என்றுமாம். *கண்ணென்னும் நெடுங்கயி

ஒன்பதாம்பாட்டு - உகவை இத்யாதி. “அழித்தாயுன் திருவடியால்” என்றத்தைக்கடாசித்து, ததநுகுணமாகஅவதாரிகை - இவன்போகவோட்டேன் இத்யாதி. சிற்றில் - சிறியக்குறும். ரஸோக்தி - அவனுடைய இத்யாதிவாக்யத்வமும். அடியுடையார்க்கு - ஐஸ்வர்யமுடையார்க்கென்றும், திருவடிகளையுடையார்க்கென்றும் அர்த்தத்வம்.

இவனுடைய ஸங்கல்பவாக்யத்தைச் சொல்லுமவர்களுடைய உட்கருத்தை இவர்கள் வார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார் - வாராய் இத்யாதி. இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திதன்னையும், அது வ்யர்த்தமானபடியையும் அடைவே சொல்லுகிறார்கள் - பிரிந்து இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. உகவை - உகப்பு. “உந்தாமரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய் முறுவலுமாகுலங்கள்செய்ய” என்றத்தைப் பற்ற - ‘பகற்கண்டகுழியிலே’ என்றது. கண்ணிலே அகப்படுத்துமோ? என்ன - த்ருஷ்டிபந்தத்தாலே இத்யாதி “தாமரைக்கண்களுக்கற்றத்தீர்தும்” என்னக்கடவதிறே. விழி - நோக்கு. “வலை - அகப்படுப்பான்” என்னுதல் - “அகவிய - வலைப்படுப்பான்” என்னுதல். படுப்பான் - படுத்துகைக்காக இத்யர்த்தம். அகவியவலை - நெடியவலை. அப்படிநெடியவலையாயிருக்குமோ? என்ன - கண்

றிநே கண்ணிலே யகப்பட்டால், ஜ்வரஸநிபதிதரைப்போலப் பிதற்று மித்தனையிறே ;
 'தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவந்திலைமகனை' என்கிறபடியே. [அழித்தாயுன்
 திருவடியால்] - ஸங்கல்பத்தாலழிக்கலாவது தன்சிற்றிலிறே; இவர்களுடைய சிற்றில் ஸ்பர்
 ஸித்தழிக்கவேணுமே: உன்சிற்றிலழிக்கும் பரிகரமமையாதோ இதுக்கு? ஜகதுபஸம்ஹாரம்
 பண்ணுவது ஸங்கல்பத்தாலேயிறே. சேஷபூதனுக்குத் திருவடிகள் உத்தேசம்மானவோ
 பாதி, ப்ரணயிநிகளுக்கும் திருவடிகளுத்தேசம்மாயிறேயிருப்பது. [அழித்தாய்] - வெறுஞ்
 சிற்றிலையன்றுகாண் நீ யழித்தது; எங்களகவாயையும் அழித்தாய்காண்; * சிற்றிலோ
 டெங்கள் சிந்தையும் சிதைத்தாய்காண். காலாலே சிற்றிலையழித்து, கண்ணாலே யெங்க
 ளபிஸந்தியையும் அழித்தாய்காண் என்கிறார்கள். [தகவுசெய்திலே] - க்ருபையுடையார்
 செய்வதைச்செய்திலே. பிரிந்தபோதே ப்ரணயித்வம்போயிற்றிறே; இனிக்கண்ணுடையார்
 செய்வதும் செய்திலே. கண்படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜனம் நல்லதுகண்டுகொண்டிருக்க
 வன்றே? * உன்முகத்தனகண்களல்லவே! "நான் செய்ததறையென்?" என்ன, - [எங்
 கள்சிற்றிலித்யாதி] - உன் ஸ்ருஷ்டிபோலே அநுபாதேயமோ எங்கள்ஸ்ருஷ்டி? உபாதேய
 மன்றே? "என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி அநுபாதேயமானபடியென்? உங்கள்ஸ்ருஷ்டி உபா
 தேயமானபடியென்?" என்னுமே அவன்; உன்னைப்போலே நெருப்பும்காற்றும் அன்ன
 லுந் துன்னலுமாகவிட்டு கர்மாநுதணமாக ஸ்ருஷ்டித்ததோ இது? * வண்டல் நுண்மணல்
 தேள்ளி யாம் வளைக் கைகளால் சீரமப்பட்டதன்றே இது! [யாமசேறுசோறுங் கண்டு] -
 நீ யசேறுசோறு நீர்மால்யத்தோபாதி புறம்பு ஒருத்தர்க்கு புலிக்கலாகாது; நீயே புலிக்கு மத்
 தனை; + (அத்தாபரமாத்மாவிறே). நாங்களசேறுசோறு *மூடநெய்பெய்து முழங்கை வழி

ணைன்னும் இத்தாதி. கண்களாகிற நெடியகயிறென்றபடி. நாச்சியார்திருமொழி, "கார்த்தண" இத்
 யாதி. அப்படி கண்ணழகிலே ஈடுபடுவர்களுவென்ன - கண்ணிலே இத்தாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு
 ப்ராமாணம் - தாமரைக்கண்ணனை இத்தாதி. ஸங்கல்பத்தாலே அழிக்கவொண்ணாதோ? என்ன -
 ஸங்கல்பத்தால் இத்தாதி. "திருவடியால் - அழித்தாய்" என்றவர்களுடையஹார்த்தபாவம் - உன்
 சிற்றில் இத்தாதி. அவன்சிற்றில் - ஜகத்தென்னும்தையும், அழிக்கும் பரிகரம் - ஸங்கல்பமென்னு
 மத்தையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்திருர் - ஜகதுபஸம்ஹாரம் இத்தாதி. ப்ரணயிநியானவன் காலா
 லென்னதே; "திருவடியால்" என்று பூஜ்யமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - சேஷபூதனுக்கு
 இத்தாதி. ஹார்த்தபாவம் - வெறுஞ்சிற்றிலே இத்தாதி. விவரணம் - சிற்றிலோடு இத்தாதி. நாச்சி
 யார்திருமொழி. சிதைத்தாய் - அழித்தாய் இத்தாதி. அழித்தபாகார மேதென்ன - காலாலே இத்
 யாதி. ப்ரணயிநி க்ருபைசெய்திலே யென்னலாமோ? என்ன - பிரிந்த இத்தாதி. தகவு - க்ருபை.
 "தகவு" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - இனிக்கண்ணுடையார் இத்தாதி. தகவு - ந்யாயம்: ஏகார்த்த
 மாதல். கண்ணுடையாரென்றது - ஸ்லேஷம்; கண்ணுக்கும், தயைக்கும்பேர். விவரணம் - கண்
 படைத்ததுக்கு இத்தாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, கண்படைத்தார்க்கு யோக்யமானது செய்திலே
 யென்று ஸப்தார்த்தம். நல்லதுகாணாதபோது கண்படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையோ? என்ன -
 'உன்முகத்தனகண்களல்லவே' என்று. உன்முகத்திலிருக்கிறவை கண்களல்லவோ இத்தாதி. நாச்சி
 யார்திருமொழி. "எங்க்கிற்றில்" என்றதுக்கு வாஸநை - உன்ஸ்ருஷ்டிபோலே இத்தாதி. அன்
 னல் - வெய்யில். துன்னல் - சிறுதிவிலை. 'வண்டலித்தாதி' - நாச்சியார்திருமொழி; "குண்டீரீர்"
 இத்தாதி. பாசார்த்தகர்த்தம் - வண்டலிலுள்ள துண்ணியமணலைத்தெள்ளி தூப்பிலைகளான நாக்கள்
 வளையையுடைய கைகளாலே க்லேஸப்பட்டிட்டதன்றேவென்று. "யாமடு" என்றதுக்கு ஹாவம் -
 நீயடு இத்தாதி. நீயேபுலிக்குமத்தனையென்றது - 'யஸ்யஸு ஹுலக்ஷு குண உலெஹவதடிநட'
 என்றதைப்பற்ற. 'மூடநெய்பெய்து' இத்தாதிக்கு - பாலசோறு மூடநெய்யைவிட்டுக் கலந்து முழங்கை
 வழியிலே நெய்பெருகும்படி கூடியிருந்தென்றார்த்தம். ஸ்வாபதேஸத்தில், அவன்சிற்றிலாவது - லீலா

வாரக் கூடியிருந்து புஜிக்குமதன்றோ? [கண்டு நின்முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றிலையே] - எங்களுடைய லீலாலீனோதங்கண்டு பரீதனாய், உன்னுடைய முகவொளிதிகழ மந்தஸ்திதம்பண்ணி நிற்கமாட்டிற்றிலையே; இங்ஙனசெய்தவிடம் தக்கோர்மை செய்தாயல்லையே என்று இன்னுதாசிறார்கள். [தகவுசெய்திலை] - நாங்கள் சிற்றிலிழைக்கிறோமாகப் பாவித்துக் கடைக்கண்ணுலே உன்முகவொளியையும் முறுவலையுங் கண்டுகொண்டிருக்க வொட்டிற்றிலையே. முழுக்கப்பார்க்கில் எல்லாரோபாதிபுமாமே: ப்ரணயியைப் பார்ப்பது கடைக்கண்ணுலையே? எங்ஙனே பாராதேயிருந்து சிற்றிலிழைத்தார்கள்தான்!

பத்தாம் பாட்டு.

நின்றிலங்குமுடியினாய்! இருபத்தோர்கால் அரகுகளாகட்ட
வேன்றிநீள்முழவா!வியன்ஞாலம் முன்படைத்தாய்! [கூடர்!
இன்றிவ்வாயர்துலத்தை வீடிய்யத்தோன்றியகருமாணிக்கச்
நின்தன்னுல்லலவேபடுவோம் என்றும் ஆய்ச்சியோமே.

ஆ.—(நின்றிலங்கு.) இப்படி - எம்பெருமானுடைய அழகாலும் ஸ்வகிஸ் லேஷஜிதித நிரவதிகாவஸாதத்தாலுமாகத் தன்னுடைய ஊடலெல்லாந்தீர்ந்து, தன்னை யகப்படுத்தின அவனுடைய அழகையும் ஸௌர்யகாருண்ய வாதஸ்யாதிருணங்களையும் பேசி, இப்படியே குணவான யிருந்துவைத்து, விஸ்வலேஷபரம்பரைகளாலே எங்களை யென்றும் இங்ஙனே நலிவேசெய்துபோனாய்; ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்து நாங்கள் உன் னுற்பட்டது உன்னைப்பிரிந்தார்படும் வ்யஸநம் அறியாத நீ யறியாய்காண் என்கிறாள்

ஓ.—[நின்றிலங்கு முடியினாய்] - அந்யபரைகளாய் நேராகப்பாராதேயிருந்த இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் நேரப்பார்க்கைக்காக, இழைக்கிறசிறிலைத் திருவடிகளாலே அழித்தருள, அவ்வந்யாயப்பாடறிவிப்பாரைப்போலே, அவனைத் திருவடிகளே தொடங்கித்திருமுடியளவும் நோக்குகையாலே அவனுக்குப்பிறந்த வழகையும், மேன்மையையும், தாங்கள் இவனோடேஸம்ஸ்லேஷிப்போமல்லோமென்று அலிஸந்யிபண்ணியிருக்க அதை அழித்த ப்ரஸங்கத்தாலே இருபத்தொருபடிகால் சுஷத்ரியகுலத்தையெல்லாம் கோலியறுத்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும், பண்டு ப்ரஸயகாலத்தில் அஸத்கல்பமான ஜமத்தை உண்டாக்கினுற்போலே இடைச்சாதியடையத் தலையெடுக்கும்படிவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின உபகாரத்தையும் பேசாதின்றுகொண்டு ஊடல்தீர்ந்து, அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து, ஏவம்வியானை உன்னால் இடைப்பெண்களான நாங்கள் நலிவேபடப்பிறந்தோமென்று தங்களுடைய ஆர்த்தியெல்லாந்தீரத் தாங்கள்பட்டநோவை அறிவிக்கிறாள்.

விபூதி. “எங்கள்கிற்றில்” என்றுதொடங்கி, “நின்றிலை - தகவுசெய்திலை” என்றந்வயித்துவாவம் - எங்களுடைய இத்தயாதிவாக்யத்வயம். திகமுறை - ப்ரகாசிக்கை. தக்கோர்மை - க்ருபை, ந்யாயமும். இன்னுதாசை - வெறுக்கை. கீழ்வாக்யவிவரணம் - நாங்கள்சிற்றில் இத்தயாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - எங்ஙனே இத்தயாதி. (க)

ப.—அந்தரம், “ முகவொளிதிகழுமுறுவல்செய்து நின்றிலையே ” என்று முகம்பார்த்து வார்த்தைசொன்னவளவிலே தங்களகவாயில் மறந்தீர்ந்து, தங்களை பஹு முகப் பார்வருத்தியாலே அவனாபிமுக்யம் பண்ணுவித்தபடியை நினைத்து, ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனான உன்னாலே நாங்கள் இப்படி நலிவுபடுவதே! என்று ஸமாஹிதையாய் வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

(ஸமஸ்த ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் ஒருநாளும் தாழ்வில்லாகமயாலே), நின்ற - நிலைநிற்க, இலங்கு - விளங்குகிற, முடியினாய் - திருவயிஷேகத்தையுடையையாய், இரு பத்தோர்கால் - இருபத்தொருபடிகால், அரசு - ராஜாக்களை, களைகட்ட - உன்முலநம் பண்ணின, வென்றி - வென்றியையுடைத்தான, நீள் - பெரிய, மழுவா - மழுவையுடையையாய்! வியல் - விஸ்தீர்ணமான, நூலம் - ஜகத்தை, முன் - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, படைத்தாய் - உற்பாதித்தவனாய், இன்று - இக்காலத்திலும், இ - இந்த, ஆயர்குலம் - இடைக்குலமானது, வீடு - தங்கள் குடியோடே, உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, தோன்றிய - அவதீர்ணனான, கருமாணிக்கச்சுடர் - நீலரத்ந ப்ரபோஜ்ஜவலமான வடிவையுடையவனே! நின்தன்னால் - (இப்படி ஸர்வப்ரகாரரக்ஷக னாகையினாலே எங்களுக்கு நாயகனுமாய் எங்கள்மறத்தையும் அழித்து அழிந்தஸத்தையுமுண்டாக்கி எங்களோடேறவும் உடையையாய் அநுபாவ்யமான வடிவையுமுடைய) உன்னாலே, ஆய்ச்சியோம் - அறிவில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்த நாங்கள், என்றும் - என்றும், நலிவு - நலிவு, படுவோமே - படும்படியாவதேயென்று ஸமாஹிதையானபின்பு முன்புபட்ட நலிவை நினைத்துச் சொன்னாளுகிறது

“ நானதஞ்சுவன் ” என்று முதற்பாட்டிலேவந்த ஒருமைக்குப்பின்பு வந்த பன்மையெல்லாம் - ஆத்மநிபஹுவசந மாதல், தோழிமார்களைபுகுட்டி அவர்களுக்காகச் சமைந்துசொன்னதாதல்.

இ.—பத்தாம் பாட்டில், லீலையைத் திருவடிகளாலே அழித்த சீற்றத்தாலே முன்புத்தையவற்றை மறந்து, அவ்வந்யாயப்பாட்டை அறிவிப்பாரைப்போலே, “இவனை முகம்பாரோம்” என்ற ஸங்கல்பமழிந்து முகத்தைப் பார்த்தார்கள்; நெஞ்சில் மறமெல்லாம்போய் அந்தத்திருவடிகளை தொடங்கித் திருமுடிபளவும்பார்க்க, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த விஸ்வலேஷத்தைச் சொல்லுகிறாள்: [நின்றிலங்கு முடியினாய்] - என்னைத் தோற்றிக்கையாலே நிலைநின்ற விளங்காநின்ற திருவயிஷேகத்தை உடையவனே! அலிஷிக்கக்ஷத்திரியர் விஜயாலிஷேகம் பண்ணினாற்போலே, எங்களைத் தோற்றித்த பின்பு முடியும் நற்றரித்து விளங்குவதுஞ்செய்த தென்கை. இத்தலையில் ஸத்தை உண்டாம் அத்தாலே ரக்ஷகத்வம் நிலைநின்றபடி. [இருபத்தோர்கால் இத்யாதி] - “உங்களலிஸந்யியைக்குலைத்து முகம்பார்க்கப் பண்ணினோமிறே” என்ன, உன்னோடு எதிரிட்டாரில் உன்னைவென்றருண்டோ? இருபத்தோர்படிகால் க்ஷத்திரியகுலத்தைக் கோவியறுத்த ஆண்பிள்ளையல்லையோ? எதிரிகளை மழுவாலே அழித்தாற்போலே, அநுகூலரை அழகாலே அழிப்புகி. “வாஸாஹ்விதாவஹாரிணீ” என்று ஆண்களை அழிக்கக்கடவரீ, அவைகளை அழிக்கச்சொல்லவேணுமோ? [வியன்ஞாலமுன்படைத்தாய்] - ப்ரளயத்திலே உருமாய்ந்து கிடந்த ஊமியை உண்டாக்கினாற்போலேயிறே ப்ரளயரோஷத்தாலே அழிந்த எங்களை உண்டாக்கினபடி. வியன் - விஸ்மயம், ப்ரளயங்கொண்ட ஊமியை எடுத்தாற்போலேயிறே விரஹப்ரளயங்கொண்ட எங்களை எடுத்த

படி. அங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே செய்யலாம்; நிஷேயிக்கச்செய்தேயன்றே உண்டாக்கிற்று. [இன்று இத்தாதி] - இன்று இவ்விடைச்சாதி ஸபரிகரமாக உஜ்ஜீவிக் கும்படி தோன்றினவன். வீடுய்ய - ஸபரிகரமாக உய்ய. [கருமாணிக்கச்சுடர்] - ப்ர ணயரோஷத்தாலேஇறய்த்திருக்கிற எங்களை மேல்விழுந்து உன்னழகை அநுலவிப்பித் தவனே! [நிந்தன்னால் நலிலே படுவோமென்றும்]-இவ்வறுவம் ஸ்வப்நகல்பமாய், ஆற் றுமையிறே யெங்களுக்கு நிலைகின்று போருவதென்று தாங்கள் பட்டநோவை அறி விக்கிறார்களென்னுதல்; “ஜிதகெ” என்றும், “தோற்றோம்மடநெஞ்சம்” என்றும். தாங்கள் தேற்றபடியை அவன்தனக்குச் சொல்லுகிறார்களாகவுமாம். [ஆய்ச்சி யோமே] - இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத நாங்கள்.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. “நின்முகவொளிதிகழமுறவல்செயதுநின்றிலையே” என்று விழுக்காடறியாதே வாய்தப்பச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்கள்; காலால் அழித்தது சிற்றிலையன்றே: இவர்கள்நெஞ்சில் மறத்தையேயிறே; அந்த மறம் போனவாறே மேல் னோக்கி பாதாதிசோந்தமாகப் பார்த்தார்கள்; தங்களை ஜயிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலேதோற்றும்படி நின்றான்; அவ்வடிவில் பிறந்தவேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார்கள்.

[நின்றிலங்குமுடியினாய்] - இவர்களை ஜயிப்பதற்குமுன்பு தலைச்சுமையாய்க் காணும் கிடந்தது; இப்போதாயிற்று நற்றரித்து ஒளிவிடத் தொடங்கிற்று. சில ராஜாக்கள் தந்தாமெதிரிகளை யழித்து வீராஹிஷேகமும் விஜயாஹிஷேகமும் பண்ணி நிற்குமாபோலே, முன்பே முடிசூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவர்களைத் தோற்பிப்பதற்குமுன்பு அஸத்ஸமமாய்க் காணும் இருந்தது. ராவணதிகளை ஜயித்ததுக்குச் சூடினமுடிபோலல்லவிதே ப்ரணயிநிகளை ஜயித்ததுக்குச்சூடின முடியிருப்பது; இவர்கள் அஹஸந், றையக் குலைத்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டபின்பு காணும் மேன்மையையுடையனாய் உஜ்ஜ்வலனுமாய் முடியும்நற்றரித்தது. சுலிஷிஷு வறு ஐராயாஃராஷுவெஹு. விவீஷணாஃக்யதக்யத்யு?” (அபிஷிச்சய லங்காயாம்ராஷுஸேந்த்ரம் விபீஷணம் க்ருதக்ருத்யு) - “ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே ‘நான் முடிசூடேன் நீர்முடிசூடும்’ என்று முடிக்குஇறய்க்கிற் செய்வதென்?” என்று உடம்புவெருத்

பத்தாம்பாட்டு.—நின்றிலங்கு இத்தாதி. “நின்றிலங்குமுடியினாய்” இத்தாதிசைக்கடா கழித்த அவதாரிகை - நின்முகம் இத்தாதி. ‘விழுக்காடறியாதே’யென்றது - மேல் ஸர்ஸ்லேஷிக் குமதறியாதேயென்றபடி. வாய்தப்பச்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - காலாலழித்தது இத் தாதி. இந்தப்பாட்டுக்கவதாரிகை - அந்தமறம் இத்தாதி.

ஸுஸ்த்திரமாய் ப்ரகாசியாநிற்கிற முடியையுடையவனே என்று ஸுப்தார்த்தம். இப்போது ஸுஸ்த்திரமாய் ப்ரகாசியாநிற்கிறதென்கையாலே-இதுக்குமுன்பு அதில்லையென்று தோற்றிற்றிறே; அத்தையருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, “நின்றிலங்கு” என்கிறத்தை ஸவேறுதகமாக அருளிச்செய் கிறார் - இவர்களை இத்தாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. “நின்று, இலங்கு” என்கிறபதத்தவயத்துக்குமர்த்தம் - ‘நற்றரித்து ஒளிவிடத்தொடங்கிற்று’ என்று. உத்தத்துக்குத்ருஷ்டார்த்தம் - சிலராஜாக்கள் இத்தாதி. வீராபிஷேகம் - அபிம்யவுக்கும், விஜயாபிஷேகம் - அர்ஜுனனுக்குமாக விஹ்ரங்கண்டுகொள்வது. அபிலாஷைஜயித்து முடிசூடினானென்றது அதிசயமோ? என்ன - ராவணதிகளை இத்தாதி. “நின்று, இலங்கு, முடியினாய்” என்றபதத்யார்த்தத்தையும் அவரோஹணக்ரமத்தாலே விவரிக்கிறார் - இவர் கள்அபிஸந்யூய இத்தாதி. இவர்களைப்பொருந்தவிட்டுக்கொண்டு அத்தாலே க்ருதார்த்தனயிருந்த துக்குத்ருஷ்டார்த்தம் - சுலிஷிஷு இத்தாதி. ‘சுலிஷிஷுக்யதக்யத்யு’ என்கிறதென்? அபி ஷேகம்பண்ணுகிற த்ருந்தலோவென்ன - ஸ்ரீபரதாழ்வானே இத்தாதி. உடம்புவெருத்திருந்த பெரு

துக்காணும் இவரிருந்தது; “ஒருபடி அத்தலைச்சமையைக் கழித்துப்போந்தோம்; இதுவும் தலைச்சமையாகிற் செய்வதென்?” என்று. இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யர்ஸ்குப் பணியிறே முடிக்கு இறயக்கை. அடிக்கு இறயாதிருக்கையும் முடிக்குஇறயக்கையுமிறே ஸ்வரூபம். “அதுகிடக்க; உங்கள் அவிஸந்தியைக்குலைத்து உங்களைவேன்றோமிறே” என்றான். [இருபத்தோர்காலித்யாதி] - மிகேகரான ராஜாக்களை இருபத்தோருபடிகால்வேன்ற உனக்கு அவலைகளான எங்களை வேல்வகை பேரியபணியோ? “எனக்கு” என்றிருப்பாரையும் உனக்காக்கிக்கொள்ளவல்ல உனக்கு உனக்கேயா யிருப்பாரை வேல்வகை பேரியஏற்றமோ? ஆசுரப்ரக்ருதிகளாய் நாட்டைப் பட அடித்துத்திரிகிற ஸுத்திரியகுலத்தைக் கிழங்கேடுத்த மிகேகனை! களைகட்டுகையாவது - எடுத்துப் போகுகை. ராஜாக்களை வேன்றவுனக்கு இடைச்சிகளை வேன்றையென்பது ஒரேற்றமோ? † (ராஜாக்களை யுந்மூலமாம்படிபண்ணின வேற்றியையுடைத்தான பேரியமழு வையுடையவனே!) [வியன்ஞாலமுன்படைத்தாய்]-ப்ரளயத்திலே உருமாய்ந்துகிடந்த பூமியையுண்டாக்கிற்றோபோலேயிறே ப்ரணயரோஷத்தாலேயுழிந்த எங்களையுண்டாக்கினபடி. வியன் - விஸ்மயம். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையேடுத்தாற்போலே, விரஹப்ரளயங் கொண்ட எங்களை யேடுத்தபடி. அங்கு விஸ்க்ருவாரில்லாமையாலே செய்யலாம்; “கழகமேறல்” என்று நீஷேதிக்கச்செய்தேயன்றோ உண்டாக்கிற்று? [இன்றித்யாதி] - “வஹுஸ்யாடி” (பஹுஸ்யாம்) என்று பொதுவானஸ்ருஷ்டி தேடிப்போகவேணுமோ? இவ்விடைக்குலத்தேவந்து பிறந்து, இன்று இவ்விடைச்சாதியை ஸபரிகரமாக வடிவைக் காட்டி ரக்ஷித்தவனன்றோ? ஆபுரிதவிஷயத்திற் பண்ணின ஓரம் தன் பேறு என்னுமிடம் வடிவிலேதோன்றும்படிகாணும்இருக்கிறது. [வீய்ய]-“வஹுஸ்யாடி”

மாளுடைய வுட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஒருபடி அத்தலை இத்தாதி. ‘உடம்புவெனத்ததுக்காணும் இவரிருந்தது’ என்றவாக்யத்தை - மேலில்வாக்யத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. ஸ்ரீபாதாழ்வான் முடிக்கிறுய்த்தால்இவர்க்கு முடிக்கிறுய்க்கவேணுமோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்தாதி. ஸ்ரீவீரேஷணம் வாளை இக்ஷ்வாகுவம்ஸஜ ரென்றது - “சுஷுபாஹிபிததெந்நாராக்ஷஸாநாஸ்வாஸவஸு”

என்றத்தைப்பற்ற. அவர்கள்தான் முடிக்கிறுய்க்கைக்கு அடி யேதென்ன, ஸ்வரூபஞ்ஞானம் பிறந்த வரப் பென்கிறார் - அடிக்கிறயாது இத்தாதி. அதுகிடக்கவென்றது - “நின் றிலங்குமுடியினை” என்றெண்ணைக்கொண்டாகுகிறது கிடக்க என்றபடி. “உங்களைவேன்றோம்” என்று சொன்னவனுக்கு மூன்றுவகையாகவுத்தாம் சொல்லுகிறார்கள் - மிகேகரான இத்தாதியாலும், எனக்கென்றிருப்பாரை இத்தாதியாலும், ராஜாக்களை இத்தாதியாலும். அதாவது - காயிகமும்மாநஸமும் ஜாதிப்ரயுக்தமுமான தோல்விகளென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஆகாபாகீருதிகளாய் இத்தாதி. இருபத்தோருதலைமுறை ராஜாக்களை யுந்மூலநம்பண்ணினவெற்றியையுடைத்தான பேரியாமழுவையுடையாய் இத்தார்த்தம். தங்கள் ப்ரணயரோஷத்தைப்போக்கிச் சேர்த்துக்கொண்டபடி சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறதற்குப்பாவம் - ப்ரளயத்திலே இத்தாதி. தங்களுக்கு ப்ரளயமுண்டோவென்ன - ப்ரளயங்கொண்ட இத்தாதி. முன்படைத்தாய் - மஹாப்ரளயாந்தத்திலே படைத்தாயென்றபடி. வியன்ஞாலம் - விஸ்மயநீயமான பூமியென்னுதல், விஸ்தீர்ணமான பூமியென்னுதல். ஜகத்ஸ்ருஷ்டியத்தனை அருமையுண்டோவென்ன, அதிலும் இது அதிகமென்கிறார் - அங்குவிஸ்க்ருவாரீ இத்தாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. “சுருமாணிக்கச்சுடர்” என்றதற்கு மூன்றுபாவம். தன்வடிவழகாலே இடைக்குலத்தை வசீகரித்தவனென்று பூர்வபாவியாக ஒருபாவம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ஸபரிகரமாக இத்தாதி யாலே. இத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தபின்பு அவன்வடிவு புகர்பெற்றதென்று அபரபாவியாக இரண்டாம் பாவம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இத்தாதி. இடைக்குலத்தை உஜ்ஜீவிப்

(ஸபுத்ரபௌத்ரஸ்ஸகண:) என்கிறபடியே ஸபரிகரமாகவுய்ய. [தோன்றிய] - ஆவிர்ப் பவித்த. ப்ரணயரோஷத்தாலே “சேரோம்” என்றிருக்கிற தங்களைச் சேர்த்தபடியாலே ‘கரு மாணிக்கச்சுடர்’ என்கிறார்கள். [நிந்தன்னுலித்யாதி] - சத்ருக்களாய் முடிந்துபோகப் பெறுதே, ஸம்ஸாரிகளாய் அந்யபரராய்ப்போகப் பெறுதே, நீ நலியவும் நாங்கள்நோவுபடவு மாம்படி சமைந்துவிட்டதினே! இரண்டேலையுங்கூடி மேல்விழுந்தனைத்துக்கொண்டு நின்று சொல்லுகிற வார்த்தையினே. இவ்வளவும் தங்கள் வெற்றியேயே சொல்லிப்போந் தது; இப்போதினே தங்கள்தோல்விக்குஇசைந்தது. †(இவ்வளவுபவம் ஸ்வப்நகல்பமாய்ஆற் றுமையினே எங்களுக்கு நீலின்று போருவதென்று, தாங்கள் பட்டநோவை யறிவிக்கிறார்களென்னுதல்; அன்றிக்கே, “ஜிதகௌ” (ஜிதந்தே) என்றும், “தோற்றேமடநேஞ்சம்” என்றும் தாங்கள் தோற்றபடியை அவன்றனக்குச் சொல்லுகிறார்களாகவுமாம்.) [நலிவேபடு வோம்] - இதுதான் எங்களுக்கு மெய்யாகப்புகாரின்றதோ? எங்களுடையதேயினே எங் களுக்கு ஸித்தித்துவிடுவது. இவர்களுடையதாவது - “கூடிலும் நீங்கிலும் யாம்மெலிதும்” என்று மெலிவேயாயிருக்கை. [ஆய்ச்சியோமே] - இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத நாங்கள்.

(க௦)

பித்தவனாய், எங்கள் ப்ரணயரோஷத்திற்கையாலே யுஜ்ஜ்வலனுவனே என்று மூன்றும்ஹவம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரணயரோஷத்தாலே இத்தயாதி. பூர்வபாவியான அர்த்தவிவரணமாதல். “கருமாணிக்கச்சுடர்” என்று - ஸம்புத்தி. “நிந்தன்னுல் நலிவேபடுவோம்” என்றவர்களுடைய ஹார்த்தவாவராதல், “நலிவே” என்ற அவதாரணத்துக்குஹாவமாதல் - சத்ருக்களாய் இத்தயாதி. “அரசு களைகட்ட. லிபன் ஞாலம்” என்றபதங்களைப்பற்ற - சத்ருக்களாய் என்றும், ஸம்ஸாரிகளாய் என்றும் அருளிச்செய்தது. இத்தால் - ராஜாக்களையும் ஸம்ஸாரிகளையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று கருத்து; “நலிவேபடுவோம்” என்றது - ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தையோ? என்ன - இரண்டேலையும் இத்தயாதி. இதுக்குநியாமகமேதென்ன - இவ்வளவும் இத்தயாதி. ஸம்ஸுலேஷம் சித்தித்திருக்க, “என்றும் - நலிவேபடுவோம்” என்பானென்? என்ன - இதுதான் இத்தயாதி. என் றும் - ஸர்வகாலமும். “நலிவேபடுவோம்” என்று - தங்கள் துரிகம்சொல்லுகிறார்களாதல், தோல்வி சொல்லுகிறார்களாதல்; முந்தினது - ‘சத்ருக்களாய்’ இத்தயாதிவாக்யத்திலேகண்டுகொள்வது. அதா வது - ஸம்ஸுலேஷமல்பமாய், தங்கள் பட்டநோவே அதிகமென்றறிவிக்கிறார்களென்றபடி. தோல்வி சொல்லுகிறது - ‘இவ்வளவும் தங்கள்வெற்றியேயே’ இத்தயாதிவாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது. ‘கூடிலும் நீங்கிலும் யாம்மெலிதும்’ - திருவிருத்தம்பதினாரும்பாட்டு, “பலபலவழிகளாய்” இத்தயாதி. ‘கூடிலும் நீங்கிலும் யாம்மெலிதும்’ என்றதுக்கர்த்தம் - கூடில் “மேல்பிரிவுவருகிறதோ?” என்னும்பயத் தாலும், நீங்கில் விஸ்வலேஷவ்யஸந்தாலும் மெலிவுதோபென்றபடி. ஆய்ச்சியோம் - அறிவில்லாத இடைக்குலத்திற்பிறந்தநாங்கள், என்றும் - நலிவேபடுவோம் இத்தயர்வய. “நானதஞ்சுவன்” என்ற வகவசத்துக்குப் பின்புசொன்ன பன்மையெல்லாம் - ஆத்பதி பஹுவுசநமாதல், தோழிமாரையுங்கூட் டிக்கொண்டாதல்.

(க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால் அன்றவேண்ணெய்வார்த்தையுள்சீற்றமுண்
கூத்த அப்பன்தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் [டமு
ஏத்தியதமிழ்மலை ஆயிரத்துள் இவையுமோர்பத்து இசையோடும்
நாத்தன்னால்நவிலஉரைப்பார்க்கு இல்லைநல்குவே.

ஆ—(ஆய்ச்சியாகிய.) - அதிஸ்நேஹிநியான யசோதைப்பிராட்டி, “வெண்
ணெய்களவுகண்டாய்” என்று பொடிந்தபோதுபோலே, ஆழ்வார் தாம் ப்ரணயகோபத்
தாலே “எம்பெருமானோடு கலப்பேனல்லேன்” என்றுஅகல, அது பொறுக்கமாட்டாமே
தளர்ந்த தளர்த்தியை அதுஸந்தித்து இனியராய் அவ்வெம்பெருமானே ஏத்தின இத்
திருவாய்மொழியை, இப்பாவவ்ருத்தியின்றிக்கே சொன்னார்க்கும், எம்பெருமான் ஸந்
நிஹிதனாயிருக்கச்செய்தே † பிறங்கித் தாம்பட்ட துக்கம் படவேண்டா வென்கிறார்.

ஒ.—[ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால்] - அதிஸ்நேஹிநியான யசோதைப்
பிராட்டி, “வெண்ணெய் களவுகண்டாய்” என்று பொடிந்தபோதுபோலே ஆழ்வார் தாம் ப்ர
ணயகோபத்தாலே “எம்பெருமானோடு கலப்பேனல்லேன்” என்றகல, அதுபொறுக்க
மாட்டாமை தளர்ந்த தளர்த்தியை அதுஸந்தித்து இனியராய், எம்பெருமானே ஏத்தின
இத்திருவாய்மொழியை இப்பாவவ்ருத்தியின்றிக்கே வாங்கமாத்தரத்தாலே சொன்னார்க்கும்
எம்பெருமான் ஸந்நிஹிதனாய் இருக்கச்செய்தே † பிறங்கி ஆழ்வார் தாம்பட்ட துக்கம்
படவேண்டாவென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லுமவர்களுக்கு பகவதலாப
ரூபமான தாரித்யமில்லையென்றுமலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆய்ச்சியாகிய - இடைக்குலத்திலேபிறந்த, அன்னையால் - யசோதையாகிற
தாயாராலே, அன்று—, வெண்ணெய்வார்த்தையுள் - வெண்ணெய்க்களவு வார்த்தை
பிறந்தவளவிலே, சீற்றமுண்டு-சீறப்பட்டு, அழு - அழுதுதோப்புக்கண்டமிட்ட, கூத்தன்-
கூத்தையுடையவனான, அப்பன்தன்னை - லோகோபகாரகனை, குருகூர்ச்சடகோபன் -
ஆழ்வார், ஏத்திய - ஸ்தோத்ரரூபமாகவருளிச்செய்த, தமிழ்மலை - த்ராவிட ஸந்தர்ப்ப
ரூபமான, ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரத்துள்ளும், இவை - (விமுகரை அபிமுகராக்கிக்
கொண்ட அத்விதியமான) இவை, ஓர்பத்தும்-பத்தையும், இசையோடும் - இசையோடே
கூட, நாத்தன்னால் - நாவுக்கு ப்ரயோஜநமாக, நவில - செறிய, உரைப்பார்க்கு - உரைப்
பார்க்கு, நல்குவ - பகவதலாபமாகிற தாரித்யம், இல்லை - இல்லை. இது - ஆசிரியத்
துறை.

இ.—பிறமத்தில், இப்பத்தை ஸாதரமாகக்கற்குமவர்கள், நான் பட்ட க்லே
ஸம் படார் என்கிறார்.

[ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால்] - அன்னையென்று பொதுவிலே சொன்னால்
தேவகிப்பிராட்டிபக்கவிலும் ஏறு மென்று; ‘ஆய்ச்சியாகிய’ என்று விசேஷிக்கிறார்.
முலையுண்டு வளர்ந்த விடத்திலேயிறே அச்சமுள்ளது! [அன்று வெண்ணெய் வார்த்தை
யுள் சீற்றமுண்டு] - வெண்ணெய் களவுபோயிற்றென்கிற வார்த்தையிலே “இவனே

செய்தான்” என்று தாயார் பொடியப் பொடியுண்டு கண்ணும் கண்ணீருமாய் நின்றாற் போலேயாயிற்று, இன்று இவர்கள் “திரளிற்புருரவேண்டா” என்றபோது நின்றநிலை. [அழுகுத்தவப்பன்] - அழுகிறதசையில் கால்மாரியிட்டபோது வல்லாராடினாற்போலே யிருந்தபடி. [அப்பன்தன்னை] - அந்நிலையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு தம்மையுண்டாக்கினபடி. [குருகூர்ச்சடகோப னேத்திய தமிழ்மலை] - ப்ரணயரோஷம் போனவாறே, “போகுநம்பி” என்றும், “புள்ளுவம்பேசாதே” என்றும் சொன்னவை ஏத்திற்குய்விட்டது. [இவையுமோர் பத்து] - அத்விதியமானபத்து; ஆழ்நிதரோடுண்டான லாவலவந்யத்தை வெளியிட்ட பத்து. [இசையொடும்] - வாம்மாத்தரத்தாலே. [நவில உரைப்பார்க்கு] - ஸாதரமாகச் சொல்லுவார்க்கு. [இல்லை நல்குரவே] - தூதுவிட்டு, அவன் வரக்கொண்டு, “புருரவாட்டோம்” என்று பட்ட க்லேசம் படவேண்டா. சோறும் புடைவையும் கிடைக்கு மென்கிறதன்று: ஹவத்தாரிதர்ய மில்லை யென்கிறது. “சென்றென்றி நின்ற திரு” என்கிறபடியே அவன் தானேவந்து மேல்விழ, நித்யா துஹம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

௩௩.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாதரமாகச் சொல்ல வல்லார்க்கு பகவத்தாரிதர்ய மில்லை யென்கிறார்.

[ஆய்ச்சியாகியஅன்னையால்]-கூடிநீயஸ்திரீ யோருதாயும் இடைச்சி யோருதாயு மாகையாலே, பொதுவறத்து இடைச்சியாகிய தாயாலேயென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டியா ரடிக்கில் இத்தனை நோவாதுகாணும். “தாயேடுத்திசுகோலுக்குளைத்தோடி” என்கிற படியே “இவள் நம்மை யதட்வேதே !” என்றுஉளைந்திறே கிடப்பது. தைவமறியத் தாயா னதே யிறே தேவகியார்பக்கவள்ளது ; முலைச்சவடறிந்ததும் முகம்பழகிறதும் வளர்ந்தது மேல்லாம்இங்கேயிறே. [அன்றுவேண்ணையார்த்தையுள்]-ஊரிலே “வேண்ணையகளவு போயிறு” என்றார்கள்; அவ்வளவிலே “நாமிறே இதுக்குஇலக்கு” என்று அழப்புக்கான். “மடம் மெழுகுவாரார்” என்ன, “அஸ்ரோரியன்” என்றார்கள்; “இப்பரப்பெல்லாம் என் னாலே மெழுகப்போமோ ?” என்றான், அதுபோலே. ஆரேனுமேதேனும் செய்யிலும் இவ னைச் சொல்லும்படியிறே இவன்தீம்புதான்; “பல்லாயிரவர் இவ்வூரில்பிள்ளைகள்தீமைகள் செய்வாரெல்லாம் உன்மேலன்றிப்போகாது” என்னும்படியிறே யிருப்பது. [சீற்றமுண்டமு

நிகமம் - ஆய்ச்சி இத்தாதி. “நவிலவுரைப்பார்க்கில்லைநல்குரவு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்தாதி. ‘பகவத்’ அநுபவ ‘தாரிதர்யம்’ என்றகூட்டுவது.

அன்னையாலென்னதே, “ஆய்ச்சியாகியவன்னை” என்ற விசேஷித்ததுக்குபாவம் - கூடிநீ யஸ்திரீ இத்தாதி. “இடைச்சியாகிறதாய்” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - தேவகிப்பிராட்டியார் இத்தாதி. யசோதைப்பிராட்டியடித்தால் நோமோ? என்ன - தாயேடுத்த இத்தாதி: திருமொழி எட்டாம்பத்து மூன்றாத்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, “வாயெடுத்த” இத்தாதி. உளைந்து - ஈடுபட்டு, பயப்பட்டுன்றபடி. சிறுகோல் - வைக்கோலென்றபடி. மாத்ருதவம் உஹடஸாதாரணமாயிருக்க, அவளடித்தால் பொறுக்கப்போகாதென்கைக்குஹேதுவேதென்ன - தைவமறிய இத்தாதிவாக்யத் வயம். வெண்ணையுண்டமுமென்னதே “வார்த்தையுள் அழு” என்ற விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - ஊரிலே இத்தாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. தன்னை யென்னுதிருக்க, ப்ரஸங்கமாத்தரத்தாலே தன்மேலே யாரோபித்துக்கொள்ளுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மடம்மெழுகுவார் இத்தாதி. தன்னையென்னுதிருக் கத் தன்பேரிலே ஏறிட்டுக்கொண்டுஅவன் அழுகைக்கு ஹேதுவது? என்ன - ஆரேனும் இத்தாதி. உக் தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - பல்லாயிரவர் இத்தாதி. பஞ்சலக்ஷங்குடியான இவ்வூரில் தீமைசெய்யு மவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேர்களிறே. ‘எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது’ - தாம்தாம்செய்த

கூத்தவப்பன்தன்னை] - தாயார் போடியப் போடியுண்டழுகிற தசையில் “பையவேநிலையும்” என்கிறபடியே நிற்கிற நிலை வல்லாராடினாற்போலே இருந்தபடி. அன்றிக்கே, அழகையாகிற கூத்தையுடைய மஹோபகாரகளை யென்றுமாம். இதுஒன்றுக்கு நிதர்ஸநமாகச்சொல்லுகிறது: “போதூர்ப்பி” என்றும், “கழகமேறேஸ்நம்பி” என்றும் இவர்கள் சொன்னபோது நிரபேக்ஷானவன் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்ற நிலைக்கு த்யோதகம். [அப்பன்தன்னை] - அந்நிலையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு தம்மையுண்டாக்கினபடி. [தருகூர்ச்சடகோபன் ஏத்தியதமிழ்மலை] - ப்ரணய ரோஷத்தாலே “போதூர்ப்பி” என்றும், “கழகமேறேஸ்நம்பி” என்றும், “உன்புள்ளுவமறியாதவர்க்குஉரைநம்பி” என்றும் சொன்னவையெல்லாம் அந்தரோஷம்போனவாறே ஏத்தாய்விட்டது. [ஆயிரத்துள்இவையுமோர்ப்பத்து] - ஆபுரிதரோண்டான ஸாவஸந்தத்தை வெளியிட்ட அத்வித்யமான பத்து. [இசையோமே]-வாங் மாத்ரத்தாலே. [நலிலுரைப்பார்க்கு] - ஸாதரமாகச்சொல்லுவார்க்கு. [இல்லைநல்குரவே] - தாரித்யமில்லை. அதாவது-ஊதுவிட்டு, அவன்வரக்கொண்டு “புராவோட்டோம்” என்று பட்ட க்லேஸம்!படவேண்டா. சோறும் புடைவையும்கூடக்குமென்கிறதன்று;பகவத்தாரித்யமில்லையென்கிறது; “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்தேறநிலையுமெல்லாங்கண்ணன்” என்றிருக்கிற இவருடைய நல்குரவிதே யாகையாலே. அதிகாராங்கூலமாயிதே அந்நபாநாதிகளுமிருப்பது. “உண்டியேயுடையேயுக்கத்தோடு மிம்மண்டலத்தோடுங்கூடேவதில்லையான்” என்கிறவர்கள் இத்தை ஐஸ்வர்யமாக நினையார்களே. “சென்றென்றிநின்றதிரு” என்கிறபடியே, அவன் தானேவந்து மேல்விழ நித்யாநுபவம்பண்

திமைகளை நீசெய்தாய் என்ற உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையாலே அவர்கள் செய்கிற தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழியப் புறம்புபோகாது என்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி. சீற்றமுண்டு - தாயாலே கோபிக்கப்பட்டி. அழகை கூத்தாகமாட்டாமையாலே, அழுகிறபோது “பையவேநிலையும்” என்கிறபடியே நிற்கிற நிலையென்கிறார்-தாயார் போடிய இத்தயாதி. அதாவது-“நயதுனீலிவரோ தாழ்” [ரா.பா.க.ச.௦,சக] என்கிறபடியே தமக்குஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே-“கூத்து” என்கிறாரென்றபடி. த்வித்யார்த்தத்தக்கு ஸாவம்-ஸர்வ நியந்தாவானவனுக்கு ரோதக்யோக்யதையில்லாமையாலே யழுகிறாது பாவத்தானென்றபடி. இப்போது, “அழகூத்தவப்பன்” என்று வர்ணிக்கிறதென்? என்ன - இதுஒன்றுக்கு இத்தயாதி. “அப்பன்” என்றதற்கு உபகாரகனென்று கீழருளிச்செய்து, ‘ஐநகன் என்றர்த்தாந்தரம் - அந்நிலையென்காட்டி இத்தயாதி. ப்ரணயரோஷத்தாலே திரஸ்கரித்துவார்த்தைசொல்லாநிற்க, “ஏத்திய” என்கிறதென்? என்ன - ப்ரணயரோஷத்தாலே இத்தயாதி. அதாவது - தம்முடையரோஷம்போய் அவனைக்கண்டவாறே, எத்தோதர்ப்பண்ணினாற் பிறக்கும்ப்ரீதி அவனுக்குண்டாகையாலே “ஏத்திய” என்கிறாரென்றபடி. “இவையுமோர்” என்று விசேஷித்ததற்கு பாவம் - ஆஸ்திரோடு இத்தயாதி. ‘வாங்மாத்ரத்தாலே’ யென்றது - அர்த்தஸுவிதயாகவன்றிக்கே யென்றபடி. நலிலுரை - வீருப்புரை. ‘பகவத்தாரித்ய மில்லையென்கிறது’ என்றவந்நதரம் - அதாவது இத்தயாதிவாய்மநுஸந்தேயம். ஐஸ்வர்யநாரித்யம் இல்லையென்கிறதோவென்ன - சோறும் இத்தயாதி. சோறும் புடைவையும்கூடக்குமென்றாலோ வென்ன - உண்ணும்சோறும் இத்தயாதி. கீழ் அவ்யத்தாலே யருளிச்செய்து, வ்யதிரோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - உண்டியே இத்தயாதி. சோறுபுடைவைமுதலான ப்ராக்ருதஹோமங்களையேவீருப்பிக்கொண்டு திரிகிற இஐஜகத்தோடும் தும்வெண்ணெய்” இத்தயாதியை யோஜித்துக்கொள்வ தென்றபடி. பெருமான் திருமொழி, ஏழாங்

ணப்பெறுவார்கள். ‘அழகூத்தவப்பன்’ என்கிறவிடத்திலே “முழுதும் வெண்ணெய்னைந்து தோட்டுண்ணும்” என்கிற பாட்டை யோஜித்துக்கொள்வது.

திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. ‘முழுதும்வெண்ணெய் அளந்து தோட்டுண்ணும் முகிழிளஞ் சிறுத் தாமரைக்கையும்’ - வெண்ணெயிலுண்டான ஆதராதிரயத்தாலே குடத்தில் வெண்ணெயெல்லா வற்றையுமேந்த, “மாளுமோ” என்னும் சரபலத்தாலே தோட்டுண்கிற இளந்தளிர்போலேயும் தாமரைப்பூப் போலேயும் இருக்கிற சிறுக் கையும். ‘எழில்கொள் தாழ்புகொண் டடிப்பதற்கென்கு நிலையும்’ - அவன் திருமேனியில் ஸ்பர்ஸத்தால் வந்த காந்தியையுடைய தாம்பைக்கொண் டடித்ததுக்கு ஈடுபட்டுநிற்கும்நிலையும். ‘வெண்டயிர் தோய்ந்தசெவ்வாயும்’ - வெளுத்த தயிர் படிந்த சிவந்த திருப்பவள மும். ‘அழுகையும்’ - “கள்ளஞக்குவதே நம்மை” என்றழுகையும். ‘அஞ்சினோக்கு மநோக்கும்’ - அழப்புக்கவாறே “வாய், வாய்” என்ன, அத்தாலே பயப்பட்டுப் பார்த்துக்கொடுநிற்கும் அந்தநோக் கும். ‘அணிகொன்செஞ்சிறுவாய்நெளிப்பதுவும்’ - அழாதிருக்கவும்மாட்டாதே யழவும்மாட்டாதே அழ கிய சிவந்த சிறுத்திருப்பவளத்தை நெளிக்குமதுவும். ‘தொழுகையும்’ - அபராதபரிஹாரார்த்தமாகப் பண்ணுகிற அஞ்சல்யும். ‘இவைகண்டவசோதை’ - இவற்றை யிக் கே ஸாக்ஷாத்கரித்த யசோதைப் பிராட்டி. ‘தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே - பரமபதத்தில் நிரவதிகமான ஆந்தத்தினவதி கண் டாளிறே இதயர்த்தம். தொல்ல - பெருமை. ‘வெண்ணெய்வார்த்தையுள் - அன்று - ஆய்ச்சியாகிய வன்னையால் - சீற்றமுண்டழகூத்தவப்பன் தன்னை’ என்றவயிப்பது. வெண்ணெய் களவுபோன வார்த்தை பிறந்தவளவிலே இடைச்சிபாகிற தாயாலே கோபிக்கப்பட்டழுகிற கூத்தை யுடைய உப காரகனைபென்று ஸப்தார்த்தம். (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — தாவகிஷெவஸஹநு ப்ருணயெந ரொஷாதுஷம்ஸோமதவிசுரயாலிநிதி ॥ தெநஸஸதுஜெநொரயிநாதிதீ யெ ஸாக்ஷாதிவிஸுஜெநுநீபஸோஹிதொஹுசு ॥

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி. — வகுணுகூஷொஹநா நீஜநஸுஹதயாஹொஹநாஷம்ஸுரொஸொருமொயாமொ, ஸயகூஷாரி ஸுஹத யா ஸ்ரீஷீவஹகூசு ॥ நிஷெஷாஷொதுஷஹவாஹிரவயிகயஸஸு அஸீகாரி உகூஷொநாக்ஷஸொஷுயயாஹஸயிவிஸுரதீதாஹகூஷம்ஸொரி: ॥

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி. }

மின்னிடையார்சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தானென்று தன்னிலைபோய்ப்பெண்ணிலையாய்த்தான்தள்ளி - உன்னுடனே கூடேனென்றாடும் குருகையர்கோன்தாள் தொழுவே நாள்தோறும் நெஞ்சமேநல்கு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—நல்குரவும்: ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(நல்குரவும்.) - இப்படி “எம்பெருமான் திறத்துப் படுவோமல்லோம்” என்று இருந்த ஆழ்வார், தம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காகத் திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸ்வஸம்ஸ்லேஷாலான ஜநிதமான அவஸாதத்தாலும் நிவ்ருத்த ப்ரணயகோபராய் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, தத்ஸம்ஸ்லேஷஜநித நிரவயிகப்ரீதியாலே, ஸஸம்ப்ரமமாக அந்தத் திருவிண்ணகரிலே தாம் அவனைக்கண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியையும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஜகதைஸ்வர்யத்தையும், அசேஷதோஷ ப்ரத்யநீகத்வ ஸௌந்தர்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும் பேசுகிறார்.

ஓ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ப்ரணயகோபம் தலைபெயித்து “ஸ்ர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷிப்போமல்லோம்” என்றிருந்த தம்மை, தன்னாற்றாமையையும் தன்னழகையுங்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியைக் கண்டு, “தன்னோடு சேர்வோமல்லோம்” என்பாரையும் சேர்த்துக் கொள்ளவல்ல திருவிண்ணகரப்பனுடைய விருத்த வுடநாஸாமர்த்யம் இருந்தபடியென்?” என்று விஸ்மிதராக, இப்ரஸங்கத்தாலே “இன்னமும்பாரீர்” என்று தன்னுடைய விருத்த விஹிதிகத்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, பண்டு “தன்னைப்பிரிந்து மஹாவஸாதத்துக்கு உதவிற்றிலன்” என்றின்றதான ஆழ்வார், இப்படி உபகாரகனய்க்கொண்டு தானே தமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மற்றுமெல்லாமாய் இருக்கிறபடியையும், அவனுடைய விருத்த விஹிதிகத்வத்தையும், அகிலஹையப்ரத்யநீகத்வத்தையும், மற்றுமுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளையும் ப்ரீதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிவிமுகரான தம்மைஅபிமுகராம் படிபண்ணிக்கொண்ட விருத்தாகாரப்ரஸங்கத்தாலே, பரஸ்பரவிருத்தமான பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாக வடிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கவல்ல ஈஸ்வரனுடைய அவ்யடி வுடநாசக்தியை யபரோஷித்து, அதுக்கடியான ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், இதரவிஸஜா தீயதையையும், உஜ்ஜ்வல கீர்த்தித்வத்தையும், அதிசயித க்ருபாயோஉத்தையும், லீலா விபூதிநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆபூதிதாநுபாவ்யமான ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஸர்வலோக ஸரண்யத்வத்தையும், ஆபூதிதபவ்யதையையும், நிருபமோபகாரகத்வத்தையும், அஸா தாரண ரக்ஷகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவ்வோவாகாரங்களாலே அவ்யடிதங்களை வடிப்பிக்கவல்லவன், நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்மையும் நித்யஸூரிகளோடே சேர்க்கவல்லவனென்று அவனுடைய ஹைப்ரதத்வஸக்தியை யநுஸந்தித்து, தாம் கண்டபடியே உப தேசித்தருளுகிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ப்ரணயரோஷத்தாலே “அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷிப்போமல்லோம்” என்றிருந்ததம்மைத் தன்னாற்றாமையையும் அழகையுங்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக் கண்டுவிஸ்மிதராக, “நீர் இது ஒன்றுகொண்டோவிஸ்மித ராகிதது? நாம் சேராதவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஆளவல்லோம் காணும்” என்று தன்விருத்தவிஹிதிகத்வத்தைக்காட்டக் கண்டு, முன்பு “பிரிவாலேவந்த அவஸாடித் துக்கு உதவிற்றிலன்” என்று வெறுத்தவர், “ஸ்ர்வமநனாய் தத்மததோஷைஸம்ஸ்

ப்ருஷ்டனாய் ஸம்ஸ்த கல்யாண் குணத்தமகனான இவனே நமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபக மும் மற்றுமுள்ள ஸர்வவியவந்துவும்” என்று அவன்பெருமையை அதுவறித்து ப்ரீத ராய்க்கொண்டு பேசுகிறார். நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போனவன்றும் * மயர்வறமதிரலத்தை நிர்ஹேதுகமாக அருளி என்னைப்பொருந்தவிட்டுக் கொண்டான்; * வளவேமுலகில் அயோக்யதையை அதுஸந்யித்து அகலப்புக, தன்நீர்மையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண் டான்; இப்போது ப்ரணயரோஷத்தாலே அகன்று முடியப்புக, தன்னுடைய ஸர்வ ஸக்தியோகத்தாலே சேரவிட்டுக்கொண்டான். அவைபோலன்றிறே ப்ரணயரோஷம்: அகலவொண்ணதே அணுகவொண்ணதே இருப்பதொன்றிறே. இத்தாற்சொல்லிற்றா யிற்று - “அகன்று முடிந்துபோவோம்” என்பாரையும் “உடையவன் முடியவிட்டுக் கொடான்” என்கிறது. முதல் திருவாய்மொழியிலே, பாத்வத்தை அதுஸந்யித்து, *பத்துடையடியவரிலே வெளவஹுத்தை அதுஸந்யித்தார்; இங்கு, *மின்னிடைமட வாரிலே ஸுடௌஸ்யுத்தை அதுஸந்யித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே பாத்வத்தை அதுஸந்யிக்கிறார். இப்படி கண்ணழிவற்ற மேன்மையும் நீர்மையுமுள்ளது இவனுக்கே யென்று அதுஸந்யித்து ப்ரீதிபரகர்ஷத்தாலே பேசுகிறார்.

நடு.—“இப்படி தாழநின்றவன் ஸர்வேஸ்வரனென்கிறார்’ என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச்சேய்வார். அதாகிறது - யாவையும்யாவரும்பிழையாமல் - ‘பிணக்கி’ என்று கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை அருளிச்சேய்கிறார் என்று. “இதிலே ஒருவாசிதோற்ற பட்டரருளிச்சேய்வார்” என்று சீயரருளிச்சேய்வார். அதாவது - “சேரோம்” என்ற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட ஆஸ்சர்யத்தைக்கண்டு விஸிதராகிறோன்று. சேரவிட்டுக்கொண்டபடிதான் அநேகமிறே: முதல்தன்னிலே தம்மையும் அறியாதே அவனையும் அறியாதே யிருக்க, தன்படிகளையறிவித்துக் கூடவிட்டுக் கொண்டான்; உள்ளே புதர நின்று ஸ்வ நிகர்ஷத்தையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும்அஸந்தித்து“நாம்அங்குத்தைக்குஅயோக்யர்”ஒன்றுஅகல,தன்செல்லாமையைக்காட்டிப்

நல்குரவுப்ரவேஸே, கீழே நீர்மையைச்சொன்னவர், இங்கே ஸர்வேஸ்வரத்வத்தைச்சொல்லுவா னென்? என்கிற சங்கையிலே, பெரியவனெளிமையே குணகாவதென்கிற விவகஷயாலே பாத்வத்தைச் சொல்லுகிறாரென்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதமுடிகே டர்ஸிப்பிக்கிறார்-இப்படிதாழநின்றவன் இய்யாதி. இப்படிதாழநின்றவனென்றது - “போருகம்பி,” “கழகமேறேல்நம்பி” என்னலாம்படி தாழநின்றவ னென்றபடி. தாழநின்றவன் காபுருஷன் அன்று; ‘ஸர்வேஸ்வரன்’ என்கிறார்-என்றுகூட்டுவது. விவா ணம்- அதாகிறது இய்யாதி. ஒருவாசிதோற்றவென்றது-பாத்வப்ரதிபாதகமா யிருக்கச்செய்தே விருத்த விபூதிகத்வத்தை யருளிச்செய்கையாலேஒருவிசேஷத்தோற்றவென்றபடி. ‘இதிலேயொருவாசிதோற்ற’ என் கையாலே இவ்வர்த்தத்தை யங்கீகரித்தமை தோற்றுகிறது. அதாவது இய்யாதிவாக்யத்துக்கு தாற்பர்யம் - இதில் ஸர்வேஸ்வரத்வத்தைச்சொல்லுகிறாராகில் உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனென்கிற இவ்வளவைச்சொல்லவமைந்திருக்க, “நல்குவும்செல்வம்” என்றுதொடங்கி இத்திருவாய்மொழி முடிய விருத்தவிபூதிகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அடைவுபடாமையாலே, ப்ரணய ரோஷத்தாலே “சேரோம்” என்று முடிந்துபோகப்புக தம்மைத் தன்னுடையசக்திவிசேஷத்தாலே சேரவிட்டுக்கொண்டமைக்கு த்யோதகமாக விருத்தவிபூதிகத்வத்தைக் காட்டித்தந்தானென்று. கீழே யும்சேரவிட்டுக்கொண்டதில்லையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேது? என்ன, வாசியை அறிவிப்பாராக அதிஷ்ட்டிகை - சேரவிட்டு இய்யாதி. அவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களை விசதமாக டர்ஸிப்பியாநின்ற

பொருந்தவிட்டுக்கொண்டான்; † (*வளவேழுலகிலே.) இனி, அவைபொலன்றிறே இது ; ஒன்றால் பரிஹரிக்கலாமதன்றே. அகலில் குற்றம், அணுகில் குற்றமா யிருப்ப தோன்றிறே ! ஜாதிசண்டாளனோக்கினால் ப்ராயஸ்சித்தமுண்டு; ப்ரணயாபராதசண்டாளர்க்கு அதுவ மில்லை. ஆக, இப்படிகளாலே தன்செல்லாமைமையக்காட்டி அவன்பொருந்தவிட்டுக் கொண்டபடியையக்கண்டு விஸ்மிதராகிற இவர்க்கு, “இவ்வளவல்லகாணும் நம்முடைய ஆஸ்சர்யங்க ளிருக்கும்படி; லோகத்தில் தன்னில்தான் சேராத விருத்தபதார்த்தங்களுமெல் லாம் நம்மோடே சேர்ந்திருக்கிறபடி பாரீர்; ஆனபின்பு, நம்மோசேராதாரில்லைகாணும்!” என்று தன்னுடைய விருத்தவிபூதிகத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, “இது இருந்த படி என் ?” ‡ கொடுத்த சைதந்யத்தைக்கொண்டு அகலுகைக்குஉடலாயிருக்கிற இவற்றை யெல்லாம் கூடவிட்டுக்கொடு நிற்கிற படிகளும், —இனிநிமித்தமானது உபாதாநமாகமாட் டாது; உபாதாநமானது நிமித்தமாகமாட்டாது; இங்ஙனையிருக்க—இவையெல்லாம் தானா யிருக்கிறபடியையும், இவற்றோகூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றில்தோஷங்கள் தனக்கு ஸ்பர்ஸியாமலிருக்கிறபடியையும், தோஷந்தட்டாமல் கடக்கவிருக்கையன்றிக்கே நியந்தா வாயிருக்கிறபடியையும், —இனி நாட்டில் ப்ராப்யமானது ப்ராபகமாகமாட்டாது; ப்ராபக மானது ப்ராப்யமாகமாட்டாது; இங்ஙனையிருக்க—ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் தானையா யிருக்கிறபடியையும், மற்றும் இவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளையும் அநுஸந்தித்து, ‘இப்படி உபகாரஸீலனான ஸர்வேஸ்வரன் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். இவ

கொண்டு, அவற்றிலுமிதுவே யரிதென்கிறார் - முதல்தன்னிலே இத்தயாதிவாக்யங்கனாலே, ‘முதல் தன்னிலே’ இத்தயாதிக்கு - * மயர்வற மதிகலமருளிச்சேரவிட்டுக்கொண்டமையிலே நோக்கு. ‘உள்ளே புதூ’ இத்தயாதிக்கு - * வளவேழுலகிலே நோக்கு. ‘இனியவைபொலன்றிறே’ இத்தயாதிவாக யத்துக்குக் கருத்து - தன்ஸ்வரூபாதிக்களையும் தனக்கு இவர்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹத்தையும் அறியாதே யகன்ற இவரை அவற்றை யறிவித்துக் கூடவிட்டுக் கொண்டதாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன இரண்டும் ஸூலபம்; இது, தன்பக்கல் பாவபந்தம் முருகிகொளுந்தி அகன்ற வராகையாலே ஒருவேறுதுக்களாலும் பரிஹரிக்கப்போகாதாகையாலே யரிதுஎன்று. இதுபரிஹரிக்கப் போகாதென்னுமத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் - அகலில் இத்தயாதி. “பாலியேன்மனத்தே” என்றத்தைக் கடாகுறித்து. ஈஸ்வரன் மேல்விழாநிற்க முகம் மாறியிருந்த இது, நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபமென்கிறார் - ஜாதிசண்டாளனை இத்தயாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. நோக்கினால் - திருத்தப்பார்த்தால், இத்தயாத்தே. ‘ப்ராணயாபராத’ இத்தயாதிவாக்யத்துக்குவாவம் - நாயகவிஷயத்தில் நாயகிக்கு உண்டான ப்ரணயகோபத் துக்கு பரிஹாரமில்லையென்று. ப்ரணயத்தாலேபிறந்த கோபமாகிற அபராதத்தாலே பாயிஷ்ட்டான வர்க்கு ப்ராயஸ்சித்தமில்லையென்று ஸப்தார்த்தம். “ப்ராணயாபராதசண்டாளன் என்று ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறதென்னில்; - அதுசேராத: ‘பாலியேன் மனத்தேயுறைகின்ற’ என்னைகையாலே ஆழ்வார் ப்ரணயகோபத்தன்னையே சொல்லுகிறது” என்றருளிச்செய்வார். ‘ஆக’வென்றது - கீழ் சேரவிட்டுக் கொண்டத்தைப்பற்ற; இது அவயதமாயிருக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. இப்படிகளாலேயென்றது - கீழில் திருவாய்மொழியிற்சொன்ன ப்ரகாரங்களாலேயென்றபடி. ‘விஸ்மிதராகிறஇவர்க்கு - காட்டிக் கொடுக்க’ என்றவயம். “எண்ணமாய்மறப்பாய்” என்றத்தைப்பற்ற - கொடுத்த சைதந்யத்தை இத் யாதி. “பெய்தகாவுகண்டி” என்றத்தைப்பற்ற - இனிநிமித்தமானது இத்தயாதி. “அல்லனாய்” இத் யாதியைப்பற்ற - இவற்றோடு இத்தயாதி. “பாஞ்சபர்” என்றத்தைப்பற்ற - தோஷந்தட்டாமல் இத் யாதி. “என்சரண், என்னையாளுடை” என்றத்தைப்பற்ற - இனிநாட்டில் இத்தயாதி. “பொன்னப் பன்” இத்தயாதியையும், “தந்தனன் தனதாள்நிழல்” என்றத்தையும்பற்ற-ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளையும் என்றது. “என்னப்பெண்ணக்காயிருளாய்” என்றத்தைப்பற்ற - பரமபந்துக்களில்லை என்றது.

† குண்டலிதம் க்வாசிக்கம். ‡ இங்கு ‘என்று’ என்பதை அத்தயாவூரித்து, ‘அநுஸந்தித்து’ என்பதனோடு அந்வயிக்கவேணுமென்று தோன்றுகின்றது.

னல்லது நமக்கு பரமபந்துக்களில்லை' என்று அறதியீட்டு, 'இவன்திருவடிகளல்லது பற்றில்லை' என்று பேசுகிறாரா யிருக்கிறது.

முதல்திருவாய்மொழியிலே பரத்வாநுலுவம்பண்ணி, மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே ஸௌஸ்ப்யத்தை யநுஸந்தித்து "எத்திறம்" என்கிடந்தார். இங்கு, "போது நம்பீ" என்று தள்ளச்செய்தேயும் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்ற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அதுக்குஎதிர்த்தட்டான பரத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார்; * மயர்வறமதீநலமருளப்பெற்றவரிடே; மேன்மையை அநுஸந்திப்பது நீர்மையை அநுஸந்திப்பதாமத்தனையிதே.

முதற் பாட்டு.

நல்குரவும்சேல்வும் நரதும்சுவர்க்கமுமாய்
வெல்பகையும்நட்பும் விடமும்அமுதமுமாய்ப்
பல்வகையும்பரந்த பெருமான்என்னையாள்வானைச்
சேல்வம்மல்தகுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே.

ஆ.—ஓரரிதர்ய ஸம்பந் நரக ஸ்வர்க்காஸ்நேஹ ஸ்நேஹ விஷாம்ருத ப்ரப்ருதி விவிதபதார்த்தாந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வேஸ்வரனா யிருந்துவைத்து என்னேடே ஸம்ப் லேஷித்த எம்பெருமானே, தக்கைங்கர்ய ரதித்வஸம்பத் ஸம்ருத்த திவ்யஜந பரிபூர்ணமான திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், விருத்த விஹுதிகளை ஸர்வேஸ்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார். [நல்குரவும்] - ஓரரிதர்யமும். [வெல்பகையும் நட்பும்] - வெல்லப்படும் பகையும் உறவும். [பல்வகையும் பரந்தபெருமானென்னை யாள்வானை] - இப்படி விஹுதி முவத்தாலே பலபடியும் விஸ்த்ருதனை ஸர்வேஸ்வரனா யிருந்து வைத்து "நான் அல்லேன்" என்று அகலப்புகத் தான் மேல்விழுந்து என்னை சேர்த்துக்கொண்டு அடிமைகொள்ளுகிறவனை. [சேல்வம்மல்கு] - ஸம்பத்து மிகுதக.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ரீத்யப்ரீதிஹேதுவான விருத்தார்த்தங்களை விஹுதி யாகவுடைய ஸர்வவ்யாபகனைத் திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.

நல்குரவும் - பதார்த்தஸங்கோசரூப ஓரரிதர்யமும், சேல்வும் - † தத்விகாஸரூபமான ஸம்பத்தும், நரதும் - துக்ஸத்தாநமானநரதமும், சுவர்க்கமும் - சுகஸ்த்தாநமான ஸ்வர்க்கமும், ஆய்-ஆய், வெல் - எதிர்த்தலையைச்சாய்க்கும், பகையும் - ஸாத்ரவமும், நட்பும் - அதுக்கெதிர்த்தட்டானமைத்ரமும், விடமும் - முடிக்கும்விஷமும், அமுதமும் - உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் அம்ருதமும், ஆய்-ஆய், (இப்படி), பல்வகையும் - பலவகையாலும், பரந்த - வ்யாப்தனை, பெருமான் - ஸர்வாதிகனாய், என்னை - இவ்வாகாரத்தையெனக்கு

"கழல்களன்றி மற்றோர்களைகணிலம்" என்றத்தைப்பற்ற - இவன்திருவடிகளல்லது இத்யாதி.

'பரத்வத்தையநுஸந்திக்கிறார்' என்றவந்தரம், 'இப்படி வ்யுத்த்ரமமாக அருளிச்செய்கிறதுக் கடியேதென்னில்?' என்று கூட்டுவது. மேல்பரிஹாரம் - மயர்வற இத்யாதி. அதாவது - மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே ப்ராவணயாதிரயத்தாலே யருளிச்செய்கையாலே தோஷமில்லையென்றபடி.

† 'தத்வம்பத்திருபமான ஐஸ்வர்யமும்' என்றும் பாடம்.

ப்ரகாசிப்பித்து, ஆள்வாணை - (அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியானவனை, செல்வம் - பகவததுபவஜஸ்வரீயம், மல்கு - மிகாநிற்கிற, குடி-ஸஜ்ஜநஸமவாயத்தையுடைய, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, கண்டேன் - அபரோக்ஷிக்கப்பெற்றேன். ஆயென்கிறது - ப்ரதிபதம் சேர்த்துக்கொள்வது.

இ.—முதற்பாட்டில், விருத்தவிபூதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார். [நல்குரவும்] - ஞானிதீர்யமும். [செல்வம்] - அதுக்கு ஞானித்தட்டான ஜஸ்வரீயமும். [நாகும்] - துக்ஷாநுபவம் பண்ணும் நாகமும். [சுவர்க்கமும்] - ஸுகாநுபவம் பண்ணும் ஸ்வர்க்கமும். [வெல்பகையும்] - ஸமாயானத்தால் மீளுமதன்றிக்கே வென்றேவிடவேண்டும் பகையும். [நட்பும்] - அதுக்கு எதிர்த்தட்டான உறவும். [விடமும்] - முடித்தேவிடக்கடவதானவிஷமும். [அமுதமும்] - முடியாதபடியும் காத்து ஹோக்யமுமாயிருக்கும் அம்ருதமுமாய். அரிஷ்டமான ஞானிதீர்யாதிகளோடு இஷ்டமான ஜஸ்வரீயாதிகளோடு வாசியற ததியத்வாகாரேண இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்குமிதே. இதில் ஞோஷாம்ஸம் அஸஹ்யம்அன்றோ? என்னில், -தன்னை தேஹவிஸிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தபோது த்யாஜ்யமாம்; ஸேஷத்வவிஸிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தபோது உபாதேயமாகக்கடவது. ராஜபுத்ரனுக்குப் பிதாவினுடைய துலக்கத்தோடு சிறைக்கடத்தோடு வாசியற “பிதாவின் ஜஸ்வரீயம்” என்றிருக்குமிதே.

[பல்வகையும் பரந்த] - இப்படி விஹுதிமுபத்தாலே பலபடியும் விஸ்த்ருதனானவன். “நாஸ்துஞ்ஞாவிலுரஸு” என்று என்விஹுதிக்கு எல்லையில்லையென்றிதே தானும்சொல்லுவது. [பரந்தபெருமா நென்னையாள்வாணை] - ஸர்வதனானது தமக்காக என்றிருக்கிறார்; ஒருவனைப்பிடிக்கை சுட்டி ஒருரை வளைவாரைப்போலே. இப்படி ஸர்வதனான பெருமையையுடையனாவைத்து, ப்ரணயரோஷத்தாலே அகன்று முடியப்புக்கவென்னைத் தாமுநின்று சேர்த்துக்கொண்ட உபகாரகனை என்றமாம். [செல்வம்மல்குகுடி] - நிரவயிகஸம்பத்தை உடையதேசம். பிறிந்து துதுவிட வேண்டாதே, ப்ரணயரோஷத்தாலே கிட்டவொட்டோம்” என்று வ்யஸநப்படவேண்டாதே நித்யாநுவம் பண்ணலாமிடமென்கை. “உக்ஷணோஉக்ஷிஸம்வஹு” என்கிறபடியே இடைவிடாதஹுதஹுவஹூயிதே ஸம்பத்தாகிறது. [திருவிண்ணகர் கண்டேனே] - ஓரிடத்திலேகாண ஆசைப்பட்டு ஓரிடத்தேகாண்கையன்றிக்கே, துதுவிட்ட அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டு அநுவிக்கப்பெற்றேன்.

௩.௮.—விருத்தவிஹுதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[நல்குரவும் செல்வம்] - ஞானிதீர்யமும், , அதுக்குஎதிர்த்தட்டான ஜஸ்வரீயமும். [நாகுட்சுவர்க்கமும்] - துக்ஷைகதாநமான நாகமும், ஸுகைகதாநமான ஸ்வர்க்கமும். [வெல்பகையும்நட்பும்] - ஸமாதாநத்தாலே மீளுமதன்றியிலே வென்றே விடவேண்மேபகையும், அதுக்குஎதிர்த்தட்டான உறவும். [விடமும் அமுதமுமாய்] - முடித்தே விவே

முதற்பாட்டு.—நல்குரவு இப்பாதி. நல்குரவுதொடங்கி, “திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே” என்னுமனவும் கடாஷித்தவதாரிகை - விருத்த இப்பாதி.

அம்ருதம் ஹோக்யமாமதொழியப் போனவயிரை மீட்கவற்றாயுமிருக்குமோ? என்ன - போனவயிரை இப்பாதி. அதாவது - அம்ருதத்துக்கு இரண்டாகாரமுமுண்டென்றபடி. இஷ்டமான

தானவிஷமும், போனவுயிரை மீட்கவற்றான அம்ருதமுமாய். போனவுயிரைமீட்டே தான் ஹோக்யமுமாயிறே அம்ருதமிருப்பது. அநிஷ்டமான ஞாரிதர்யாதிகளோடு இஷ்டமான ஐஸ் வர்யாதிகளோவோசியற ததீயத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கும்மிறே. 'ஆய்' என்றது, ப்ரதிபதம் சேர்த்துக்கொள்வது. [பல்வகையும் பரந்தபெருமான்] - ஜ்ஞாநாதி களுன தானுங்கூட விஹ-ஓதியைப்பேசப்புக்கு 'நாஸூனொவிஷாரஸூனெ' (நாஸ்த யந்தோவிஸ்தரஸ்யமே) என்று இளைத்துக் கைவாங்கினத்தை, இத்தனை ப்ரேமத்தில் கன முடைய இவர்க்குச் சொல்லப்போகாதினே. ஆனாலும் சிறிதுபேசினாராகவும் வேணும்மிறே. வஸ்துதனக்கு விசேஷணத்தையொழிய ப்ரதீதியில்லையிறே; "நிர்விசேஷமேவஸ்து" (நிர்விசேஷம்வஸ்து) என்று விசேஷணரஹிதமாக மாயாவாதம்சொல்லுகிறாரன்றே. அங்ஙனையாகில், மோக்ஷஸாஸ்த்ரந்தான் வேண்டாவே. வஸ்துஸத்வாவங் கொள்ளும் போது விசேஷணம் வ்யாவர்த்தகமாயல்லதிராது. ஒன்றுக்கொன்று விசேஷணமாம்போது அந்யயோகவ்யவச்சேதம்பண்ணிக்கொண்டல்லது விசேஷணமாகமாட்டாது; இங்கு இவ னுக்கு ஸ்வவ்யதிரித்தங்கடங்கலும் விசேஷணமாயிருக்கையாலே அந்யயோகவ்யவச் சேதம்பண்ணவொண்ணாது; ஆனால், விருத்தவிசேஷணங்கள் ஏகவ்யக்தியிலே ஸங்கத மாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்,—அயோகவ்யவச்சேதம் பண்ணிக்கொண்டு ஸங்கதமாகி றது. இவர்தாம் அவனை அநுலவிக்கவாகில் இழிகிறது, இவ்விருத்தவிசேஷணங்களைச் சொல் லுகிற இவற்றால் ப்ரயோஜந மென்? என்னில்,—அவனையுள்ளபடிகண்டு அநுலவிக்க

ஐஸ்வர்யாதிகளையொழிய அநிஷ்டமான ஞாரிதர்யாதிகளைச்சொல்லுவானென்? என்ன - அநிஷ்டமான இய்யாதி. யத்வா, பின்னாநிர்வாஹத்திலே, பரத்வத்தைச்சொல்லுகிறாகில் விருத்தவிபூதிகத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன - அநிஷ்டமான இய்யாதி. என்னுதல். இன்னம் சிலவற்றைச்சொல் லாதே, "பல்வகையும்பரந்த" என்றுதிரளச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஜ்ஞாநாதிகளுன இய்யாதி. "ஹனதெக்யயிஷ்யாதி விஹ-ஓதிராதுநஸூனாஃ! ப்ராயாநுத: காராபெருஷு நாஸூனொவிஷாரஸூனெ" இது பகவத்கீதாஸு தஸமே. ஆனால், முதலிலே "பல்வகையும் பரந்த" என்னுதே சிலவற்றைப்பிர்த்துச் சொல்லுவானென்? என்ன - ஆனாலும் இய்யாதி. அதா வது - சொல்லவொண்ணாதென்னுப்போது, சிலசொல்லப்பின்னை "முடியாது" என்ன வேணும்மிறே யென்றபடி. அதுவேண்டவொனென்? என்ன - வஸ்துதனக்கு இய்யாதி. விசேஷணமின்றியிலே வஸ்து ப்ரதீதமாகவொண்ணாதே? என்ன, அது மாயாவாதிகளுக்கொழிய இவர்க்கு பக்ஷமன்றென் கிறார் - நிர்விசேஷம் இய்யாதி. "நிர்விசேஷமேவஸ்து" என்றால் வ்ரோதம்எதென்ன? அங்ஙனே யாகில் இய்யாதி. அதாவது - "ஸவிஸேஷவஸ்துவிஷயக்யாதவபூரணாநாடி" என்கை யாலே மோக்ஷஸாஸ்த்ரமும் ஸவிசேஷப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமொழிய நிர்விசேஷவஸ்து ப்ரதிபாதகமல் லாமையாலே, மோக்ஷஸாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாமென்றபடி. வஸ்துதனக்கு விசேஷணத்தையொழிய. ப்ரதீதியில்லையென்ற கீழே; அதுக்குஹோதுவையருளிச்செய்கிறார் - வஸ்துஸத்வாவம் இய்யாதி. எவ்வேதா வ்யாவ்ருத்தத்தவேந வஸ்துவை உங்கீகரிக்கவேண்டுகையாலென்றபடி. "விசேஷணத்தை வ்யாவர்த்தகமாகவுடையதே வஸ்து" என்றால், "நல்குரவும்" என்கிறவிடத்தில் அதுசொல்லப்போகா தென்று ஸங்கிக்கிறார் - ஒன்றுக்கொன்று இய்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே, அந்யயோகவ்யவச்சேதத்துக்கு உதாஹரணம்-ராமவையநுஷ்டாந் என்று. அயோகவ்யவச்சேதத்துக்கு உதாஹரணம்- ராமோதநுஷ்ட மானேவ என்று. விசேஷணமாவது - அந்யயோக வ்யவச்சேதத்தவாரா ஸ்வேதாங்களிற்காட்டில் ஸ்வாஸ்ய ரயத்தை வ்யாவர்த்திப்பிக்குமது என்றபடி. இங்கு அந்யயோகவ்யவச்சேத முண்டோ? என்ன - இங்கு இவனுக்கு இய்யாதி. அயோகவ்யவச்சேதமாத்ரமென்று கருத்து. கீழே, "அநிஷ்டமான ஞாரிதர்யாதிகள்" என்ற வாக்யத்தை ஸங்காபரிஹார பூர்வகமாக விவரிக்கிறார் - இவர்தாம் அவனை

வேணுமே. ராஜபுத்ரனுக்கு ராஜாவினுடைய ஹோகஸ்த்தாநமான ஓலக்கத்தோடு சிறைக் கூடத்தோடு வாசியற “என்பிதாவினேஸ்வர்யம்” என்றிருக்குமிதே. இவர் தமக்கு இங் குண்டான அநுஸந்தானம், முக்தனுக்கு லீலாவிபூத் யநுஸந்தானம்போலேயிதே.†“**மொவ ஜநஹ்ரணிஹ்ரணீரம்**” (நோபஜநம்ஸ்மரந்தம்ஸ்ரீரம்) என்னுந்நிகச்செய்தே, முக்தனுக்கு லீலாவிஹ்ரணி ததீயத்வாகாரத்தாலே உத்தேஸ்யமாகாநின்றதே; இவர்க்கும் அப்படி முக்தரோடொக்க ததீயத்வாகாரமோழிய ஆகாராந்தரஸ்ம்ருதி இல்லாதபடி, இங்கே யிருக்கச்செய்தே * மயர்வறுத்துக் கொடுத்தான். ஸ்வஸம்வந்தத்தாலே பார்த்தபோது கால் வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யமாய்த் தோற்றம்; ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்குப் போதுவான இவ்விருப்பைக்கழித்து, அதுக்குக் கலக்கமில்லாத தேசத்திலேபோகையிலே த்வரிக்கக்கடவனிடே. [பல்வகையும் பரந்தபெருமான்] - இப்படி விஹ்ரணிமுகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதானவன். [பரந்தபெருமா னென்னையாள்வானே] - இந்த வ்யாப்தியெல்லாம் தம்மை யகப்படுத்தவேன்றிருக்கிறார். ஒருவனை அகப்படுத்தினீர்தார் ஊரை வளையுமாபோலே. [செல்வம்மல்குதுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே] - மருவ-மயியிலே போய்கை கண்டாற்போலே. [செல்வம்மல்குதுடி] - மிக்கஸம்பத்தையுடைத்தான குடி களையுடைத்தான திருவிண்ணகர். “**ஹக்ஷணோஹக்ஷிவ ஷுஹ**” (லக்ஷ்மிணே லக்ஷ்மிஸம்பந்) என்னுமாபோலே ஸம்வந்த மொத்திருக்கச்செய்தே கடக்கக்கிடந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வானைப்போலன்றிக்கே, கிட்டநின்ற அடிமைசெய்யும்இளையபெருமானைப்போலே [திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே] - “காணவேணும்” என்னுமாசையோடே யிருந்து தேஹாந்தர ப்ராப்திபண்ணி தேசாந்தரத்திலே போய்க் காண்கையன்றிக்கே, பசித்தவ்லத்தே சோறுபெறு

†ப்ர. — **ஹாநோமெ, [அ.கஉ]** “**ஹக்ஷணோஹக்ஷிவ ஷுஹ**”
வ்யாஜ்நாநிவிவ்யாநொவஜநஹ்ரணிஹ்ரணீரம்”

இத்யாதி. ஹேயமான இத்தைக்கூட்டி அநுலவிக்கும்போது துஃசுருபமாயிராதே? என்ன - ராஜபுத்ரனுக்கு இத்யாதி. ததீயத்வாகாரத்தாலே உத்தேஸ்யமாகவது முக்தனுக்கன்றே? என்ன - இவர் தமக்கு இத்யாதி. “அவந்தானே நினையான்” என்றுசொல்லுகிறதே! என்ன - **மொவஜநஹ்ரணிஹ்ரணீரம்**. ஆக, இத்தால் - கர்ம நிபந்தநமான ஆகாரத்தாலே ஸ்மரியான்; ததீயத்வாகாரத்தாலே உத்தேஸ்யமென்று அநுலவிக்குமென்றபடி. அதுஇவர்க்குத் திருபேனியோடே யிருக்கச்செய்தே கூடுமோ? என்ன - இவர்க்கும் அப்படி இத்யாதி. ஆனால், “**ஜ்ஞாநிந்நரீரமையினியாமுறமை**” என்று த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - ஸ்வஸம்வந்தத்தாலே இத்யாதி. த்யாஜ்யமாகச் சொன்னதுக்கு ஹேவந்தரம் - ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்கு இத்யாதி. “பரந்தபெருமான்” என்று - வ்யாப்தியைச்சொன்னவந்தரம், “என்னையாள்வான்” என்றதுக்கு ஹவம் - இந்தவ்யாப்தியெல்லாம் இத்யாதி. இவரொருந்தரை யாளுகைக்கு ஸம்ஸ்த வ்யாப்தி வேணுமோ? என்ன - ஒருவனை இத்யாதி. திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலேயென்றபடி. “கண்டேனே” என்றதுக்கு ஹவம் - மருவ-மயியிலே இத்யாதி. “குடி” என்றது - தேஸவாவிகளை. மிக்கஸம்பத்தாவது ஏது? என்ன - ஹக்ஷண இத்யாதி. “**வவ்யுபி யகரஸஸ்ய ராஸ்யூபி ஸ்ரீரதஃ**! **ஹக்ஷணோஹக்ஷிவ ஷுஹ**” **ஹாவஹிஃ** **பூணஹ்வாவரஃ**” இதி பாலகாண்டே. [கஅ;உஅ] ஸ்லோகத்தக்கு ஹவம் - ஸம்வந்தம் இத்யாதி. “திருவிண்ணகர்க்கண்டேன்” என்றவருடைய ஹார்த்தஹவம் - காணவேணும் இத்யாதி. ஆசைப்பட்டவிடத்தே அநுலவிக்கப்பெற்ற பேருண்டோ? என்ன - நான்சென்று இத்யாதி. வைமுக

மாபோலே ஆசைப்பட்டவிடத்தே அநுலவிக்கப்பெறுகை. “நான்சென்று நாடி நறையூரிற் கண்டேன்” என்னுமாபோலே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ட இன்பம்துன்பம் கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்த்
தண்டமும் தண்மையும் தழுவும் நிழலுமாய்க்
கண்டுகோடற்கரிய பெருமான் என்னையாள் ளானார்
தெண்திரைப்புனல்தழ் திருவிண்ணகர் நன்னகரே.

ஆ.—(கண்டஇன்பம்.) - உபலப்யமான ஸுகதுக காலுஷ்ய ப்ரஸாத நிக்ர ஹாதுக்ரஹ சீதோஷ்ணத்யந்யோந்ய விருத்த வஸ்த்வந்தராத்மலு-உதனய, ஸுதுர்த்தர் ஸுனயிருந்த ஸர்வேஸ்வரண நான் கண்ணுலேகண்டு அடிமை செய்யும்படி புகுந்தருளின திருநகரி திருவிண்ணகரென்று திருநகரியை அநுலவிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், விருத்தமான விலு-உதிவிஸ்தரங்களை யுடையனாய் ஸ்வயாஹுஸைலத்தால் ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி அறப்பெரியனாயிருந்து வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனுடைய ஊரான திருவிண்ணகர் அவனுடைய திவ்யநகரங்களெல்லாவற்றிலும் நல்ல நகரம் என்கிறார். [கண்டவின்பம்] - பரிச்சின்ன ஸுகம். [தண்டமும் தண்மையும்] - கொடுமையும் தண்ணளியும். [தழுவும் நிழலும்] - உஷ்ணிக்கும் நெருப்பும் குளிரும் நிழலும்.

ப.—அந்தரம், அந்த ப்ரீத்யப்ரீ திருப ஸுகதுகங்களை அநுபந்தித்துவரும் பதார்த்தங்களை விலு-உதியாகவுடையனாய், தத்ஸஜாதீயதயா த்ரஷ்டுமஸக்யனு ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அஸாதாரணதேஸம் திருவிண்ணகரென்கிறார்.

கண்ட - லோகத்ருஷ்டமான, இன்பம்துன்பம் - ஸுகதுகங்களையும், கலக்கங் களும் - துக்மடியாகவரும் சித்தவ்யாகுலதைகளும், தேற்றமும் ஆய் - ஸுகமடியாக வரும் தெளிவுகளுமாய், தண்டமும் - (அக்கலக்கமடியாகவருபு) கோபமும், தண்மையும் - (தேற்றமடியாக வரும்) ப்ரஸாதமும், தழுவும் - (கோபஸமமான ஓளஷ்ணயத்தையுடைய) அக்ரியும், நிழலும் - (ப்ரஸாதஸமமான ஸைத்யத்தையுடைய) நிழலும், ஆய் - ஆய், கண்டுகோடற்கு - ஸ்ஜாதீயதயா காண, அரிய - அரியனாயிருக்கிற, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரனாய், என்னை - என்னை, ஆள்வான் - அடிமைகொண்டவன், ஊர் - ஊர், தெண் - தெளிந்தும், திரை - திரைக்கிளப்பத்தையுமுடைய, புனல் - ஜலத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகராகிற, நல்கர்-உர்ஸரீய நகரம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்வயத்தந்தால் ஒருவர்க்குங் காணவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய் வைத்து, என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண் ணகர் ஸர்வவிலக்ஷணமென்கிறார்.

யம் பண்ணித்திரிந்த நான் தேடிச்சென்று திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேனென்றபடி. திருமொழி ஆரம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி, “மாண்கொண்ட” இதயாதி. (க)

[கண்ட இன்பம்] - பரிச்சின்னஸுகம். ப்ரத்யக்ஷவித்தமன்றிக்கே ஸாஸ்த்ர ஸித்தமாய் அபரிச்சிந்நமான ஸுகத்திலேயிறே தமக்கு அந்வயம். [துன்பம்] - அதுக்கு எதிர்த்தட்டான துக்கம். [கலக்கங்கள்] - அஜ்ஞாநங்கள். [தேற்றம்] - ஜ்ஞாநம். [தண்டம்] - கோபம். [தண்மை] - ப்ரஸாதம். [தழலும்] - உஷ்ணத்தைப்பண்ணும் அக்நியும். [நிழலும்] - ஸீதஸ்வலாவமான நிழலும். [கண்டுகோடற்கு அரிய பெருமானென்னையாள்வானார்] - ஸ்வயத்தந்தாலேகாண ஆசைப்பட்டார்க்கு அரியநயிருக்கிற வன்கிடர், தான் மேல்விழுந்து என்னைக்காண ஆசைப்படுகிறான்; கண்டுகொள்வதற்கரிய ஸர்வேஸ்வரனாய் என்னை அடிமைகொண்டவனார். [தென்திரை இத்யாதி] - தெளிந்ததிரையை யுடைத்தான ஜலத்தாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகர். பரமபத முத்தேஸ்யமானவாறே விரையுமுத்தேஸ்யமாமாபோலே, அவ்வூர் உத்தேஸ்யமானவாறே அங்குள்ள ஜலஸம்ருத்தியும் உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதிறே இவர்க்கு. [நன்னகரே] - * கலங்காப் பெருநகரம் இதுக்கு ஸத்ருஸமன்று; விடாய்த்தவிடத்திலே விடாய்தீரலாம் படி இருக்கிற ஏற்றமுண்டிறே இதுக்கு.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்வயத்தந்தாலே ஒருவர்க்கும் காணவொண்ணாத பெருமையையுடையவனாய்வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண்ணகர் ஸர்வலிலக்ஷண மேன்கிறார்.

[கண்டஇன்பம்] - “ஐங்கருவிகண்டலின்பம்” என்னுமாபோலே பரிச்சிந்நஸுகம். [துன்பம்] - நாமபேதமாத்ரமாய் அத்தோடோத்த துக்கம். [கலக்கங்களும்தேற்றமுமாய்] - இதரவிஷயங்களினுடையஅலாலத்தால் வரும் கலக்கமும் அவற்றினுடைய அலாலத்தால் வரும் தேற்றமும். [தண்டமும்தண்மையும்] - கோபமும், ப்ரஸாதமும். [தழலும்நிழலுமாய்] - உஷ்ணத்தைப் பண்ணக்கடவதான அக்நியும், ஸைத்யத்தைப் பண்ணக்கடவதான நிழலுமாய். [கண்டுகோடற்கரிய பெருமான்] - இவையெல்லாவற்றாலும் அவனுடைய அபரிச்சேத்யதை சொல்லிற்றாயிற்று. இவருடைய ஜ்ஞாந வைஸத்யமிருந்தபடி என்தான்! இங்கே சில விஸேஷணங்களைச் சொல்லா, கண்டுகோடற்கரிய பெருமானென்ன அவனைச் சொல்லாநின்றார்; கீழே சிலவற்றைச்சொல்லா, “பல்வகையும் பரந்தபெருமான்” என்னுநின்றார்; இதென்ன அநுஸந்தான க்ரமந்தான்! இவனை யொழிந்ததுஒருவஸ்துவுக்கு ஸத்ஸாவமின்றிக்கேயிருக்கிறபடியிறே. நல்லாரும் நம்பிஸ்ரீஸேநா

இரண்டாம்பாட்டு.—கண்டஇன்பம் இத்யாதி. “கண்டுகோடற்கரிய” இத்யாதிகேமெல்லாம் கடாஷித்தவதாரிகை - ஸ்வயத்தந்தாலே இத்யாதி.

இன்பமென்னதே, “கண்டஇன்பம்” என்றதுக்குலாவம் - ஐங்கருவி இத்யாதி. “இன்பம் துன்பம்” என்று ஒக்கவெடுக்கையாலே - மோக்ஷாபேக்ஷயாவிரண்டும் துக்கமாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - நாமபேதமாத்ரம் இத்யாதி. “இவையெல்லாவற்றாலும்” இத்யாதி, “கண்டுகோடற்கரிய” என்றதுக்கவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தமொழிய இதுவும்ஒர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. இவையெல்லாவற்றாலுமென்றது - * கண்டஇன்பந்தொடங்கி உத்தமான இவையெல்லாவற்றாலுமென்றபடி. அதாவது - “இவ்வளவு” என்று எல்லகாணமுடியாதவிஸ்திவிஸ்தாரத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனென்றபடி. “கண்டஇன்பம்” என்றதொடங்கி, “தழலும் நிழலும்” என்று - விஸேஷ்யவிஸேஷணங்களைப் பிரிய நினையாதே சொல்லிக்கொடுப்போந்து, “கண்டுகோடற்கரியபெருமான்” என்று - விஸேஷ்யமானவனை அருளிச்செய்தபடியை அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இவருடைய இத்யாதி. வைஸத்யமாவது - ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மசத்வேந தோற்றுகை. விவாணம் - இங்கேசில இத்யாதி. இவ்வநுஸந்தானக்ரமத்துக்கடியேது? என்ன - இவனையொழிந்தது இத்யாதி.

பதிதாஸருங் கூடத் திருமலைக்குப் போகாநிற்க, ஸ்ரீஸைநாபதிதாஸர் தண்டையிட்த்துற்றை யடிக்க, கல்லார் “அர்த்தகாமநிபித்தமான த்வேஷம் இத்தோடின்றிக்கேயிருக்க, கிரீபந் தநமாக ஈஸ்வரவிஸூதியை கலிவதே!” என்ற வார்த்தையை நினைப்பது.† (ஸ்வயந்நத்தால் கண்கோடற்கரிய ஸர்வேஸ்வரன்). [என்னையாள்வாணார்] - என்னை இழக்கமாட்டா மல் * மின்னிறைபட்டவாரில் மிறக்கெல்லாம்பட்டு என்னை அடிமைகொண்டவனார். [தென்திரையீத்யாதி] - தேளிந்த திரைகளையுடைத்தான புனல்களாலே சூழப்பட்ட திரு விண்ணகராதிர் கன்னகர். [தென்திரைப்புனல்கூழ்] - தீவ்யநதியானவிரைக்குப் போலி யான ஆறும் உண்டாகப்பெற்றது. அங்கிருக்கிறவன் இங்கேவந்துநின்றால் அங்குள்ளவை யெல்லாம் இங்கே உண்டாகத்தட்டில்லையே. [திருவிண்ணகர்நன்னகரே] - இவ்வளவில் முசங்காட்டாத ஸ்ரீவைகுண்டமும் ஒருதேசமாயிற்றதோ? அவன் விரும்பினவிடம் பாய்ப்புரியாமித்தனையிதே. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

நகரமும்நாடுகளும் ஞானமும்மடமுமாய்
நிகரில்கூழ்குடராய் இருளாய் நிலனாய்விசும்பாய்ச்
சிகரமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான்
புகர்கொள்கீர்த்தியல்லாலில்லை யாவர்க்கும்புண்ணியமே.

ஆ.—(நகரமும்.)-நகராஜநபடி ஜ்ஞாநஅஜ்ஞாந தமஃப்ரகாஸஅவநிமயந ஸர்வ நியந்தாவாயிருந்த, சிகரமாடங்களுக்குத் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரானுடைய நிரவயிக காருண்யமல்லது மற்று உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று, தமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமான காருண்யமுணத்தை அதுவிக்கிறார்.

ஓ.—முன்றும்பாட்டில், திருவிண்ணகர்சேர்ந்த பிரானுடைய கல்யாண முணங்களை ஒழிய ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லை என்கிறார்.

[நகரமும் நாடுகளும்] - சிறுமை பெருமையாலே விரோடுஞ்சொல்லிற்று. [நிலனாய் விசும்பாய்] - ரூபியான நிலனும் அருபியான விசும்பும்ஆய், [புகர்கொள்

ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு ப்ரஹ்மாத்தமமாய்த் தோற்றுமென்றதுக்கு ஐதிற்பம் - நல்லாரும் இத்த்யாதி. திரு விண்ணகரை பரமபதத்தோடொத்ததாக மேலேயருளிச்செய்கையாலே, இங்குத்தையில் ஆறும் விரைஜ யோடொத்ததென்கிறார் - தீவ்யநதியான இத்த்யாதி. இவ்விடத்தைப் பரமபதமென்றும், இங்குத்தையாற்றை விரைஜயென்றும் சொல்லுவானென்? என்ன - அங்கிருக்கிறவன் இத்த்யாதி. திருவிண்ணகராகிறநன்னகரென்று - கீழ் அருளிச்செய்து, திருவிண்ணகரே நன்னகரென்றித்தாந்தரம் - இவ்வளவில் இத்த்யாதி. பரமபதமே நன்னகரமொழிய, இத்தைநன்னகரமாகச் சொல்லலாமோ? என்ன - அவன்விரும்பினவிடம் இத்த்யாதி. யத்வா, லீலாவிலூதிநியிலிருப்பு பரமபதம்போலே உத்தேஸ்யமாமோ? என்ன - அவன்விரும்பின இத்த்யாதி. திருவிண்ணகரான நன்னகர் - என்னையாள்வான் ஊரென்னுதல்; என்னையாள்வான் ஊரான திருவிண்ணகரே நன்னகரென்னுதல். (உ)

† குண்டலிக்ரந்தம் க்வாசிக்ரந்தம்.

கீர்த்தி] என்றது - திருநாட்டிற்காட்டில் திருவிண்ணகரிலே புகுந்தபின்பு அவனுடைய கல்யாண மூணங்கள் நிறம்பெற்றபடி.

ப.—அநந்தரம், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந நுவந்திபதார்த்தங்களைவிய-குதியாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய உஜ்ஜ்வலமான குணப்பிரதையொழிப வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லையென்கிறார்.

நகரமும் - விசேஷஜ்ஞாநசுரமான நகரமும், நாடுகளும் - அவிசேஷஜ்ஞாநசுரமான நாடும், (தத்ததாசாரேஹேதுவான), ஞானமும்-ஜ்ஞாநமும், மூடமும்-மௌக்த்யமும், ஆய்-ஆய், (அந்த ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந ஸாம்யத்தையுடைத்தாய்), நிகர் - ஒப்பு, இல் - இன்றியே, சூழ்-பரந்த, சுடர் - ப்ரகாஸமும், ஆய்-, இருள் - (த்யூவிதமான) இருளும், ஆய்-ஆய், நிலன் - (இருளுக்கு ஸ்த்தாநமான) பூமியும், ஆய்-, விசம்பு-(ப்ரகாஸஸ்த்தாநமான) ஆகாஸமும், ஆய்-ஆய், சிகரம் - சிகரங்களைபுடைத்தான, மாடங்கள் - மாடங்கள், சூழ்-சூழ்ந்த, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - பொருந்திவந்தித்கிற, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, புகர் - ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தை, கொள் - உடைத்தான, கீர்த்தி - குணப்பிரதையை, அல்லால் - ஒழிய, யாவர்க்கும் - ஸர்வர்க்கும், புண்ணியம் - உஜ்ஜ்வலநேஹேதுவானஸூக்ருதம், இல்லை - இல்லை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவிண்ணகர் அப்பனுடைய கல்யாணமூணங்களைப்பொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லை என்கிறார். [நகரமும்நாடுகளும்] - சிறுமை பெருமையால்வந்த விரோயமாதல்; நாகரிகர் ஹோஸ்ப்ரயாநராய் உத்க்ருஷ்டராயிருப்பார்கள்; நாட்டிலுள்ளார் அபக்ருஷ்டராய் தேஹ்யாநமாத்தரமேப்ரயோஜநமாயிருக்குந்தாழ்வு உண்டு; அத்தால்வந்த விரோயமாதல். [ஞானமும் மூடமுமாய்] - ஜ்ஞாதாக்களும் அஜ்ஞருமாய். [நிகரில் சூழ்சுடராயிருளாய்] - ஒப்பின்றிக்கே சூழப்பட்டப்ரஹ்மையையுடைத்தான தேஜஸ்ஸாய், அதுக்கு எதிர்த்தலையான தமஸ்ஸாய். [நிலனாய் விசம்பாய்] - கடிநமான ஹுமிபாய், அச்சமான ஆகாஸமாய். [சிகரமாடமித்யாதி] - சிகரங்களைச் சேரவைத்தாற்போலே இருக்கிற மாடங்கள் சூழ்ந்த திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [புகர்கொள்கீர்த்தி] - ஸத்ஸாவமேயிறே பரம்பதத்திலுள்ளது; அந்யுகாரத்தில் ஓபம்போலே புகர்பெற்றது, இங்கேயிறே கீர்த்தி. [அல்லாலில்லையாவர்க்கும் புண்ணியமே] - * மின்னிடைமடவாரில் இருந்த நமக்கே அன்றியே, இதில் இழியாதார்க்கும் கீர்த்தியல்லது உஜ்ஜ்வல ஸாயுநமில்லை.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருவிண்ணகரப்பலனுடைய கல்யாண குணங்களை யொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லை யென்கிறார்.

[நகரமும் நாடுகளும்] - ஹோஸ்ப்ரதாநராய் ஸுகீத்திருக்கும் நகரத்திலுள்ளார், கர்ஷகராய்க்கொண்டு தேஹ்யாத்ரை போக்கியிருக்கும் நாட்டிலுள்ளார். அன்றிக்கே, பரிச்

மூன்றும்பாட்டு.—நகரமும் இத்யாதி. “திருவிண்ணகர்சேரந்தபிரான் புகர்கொள்கீர்த்தி” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவிண்ணகரப்பலனுடைய இத்யாதி. ‘ஒருவர்க்கும் - வேறு - உத்தராகமில்லை’ என்றவையிப்பது. கீழிற்பாட்டிலே “நன்னகர்” என்ற - ப்ராப்யத்வமும், இப்பாட்டிலே, “யாவர்க்குபுண்ணியம்” என்று - ப்ராபகத்வமும் சொல்லுகிறது.

விருத்தவிபூதிகத்வம் சொல்லுகிற இதிலே “நகரமும் நாடுகளும்” என்கிறாரிறே; இதக்கு விரோதமேது? என்ன; - இரண்டுவகையாகவிரோதமுண்டென்கிறார் - போகப்பாதாநராய் இத்யாதி

சிந்நமாயுள்ளவையும், அபரிச்சிந்நமாயுள்ளவையும் என்றுமாம். [ஞானமும் முடமுமாய்] - பதார்த்தஸ்வலாவத்தையுள்ளபடி க்ரஹிக்கக் கடவதான ஜ்ஞாநமும், அத்தைவிருத்தமாகப் ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநமும். [நிகரில்சூழ்கடராயிருளாய்] - உபமாந ரஹிதமாய்க் கொண்டு எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிற தேஜஸ்ஸாய், அதுக்கு எதிர்த்தட்டான அந்யகாரமாய். [நிலனாய் விசும்பாய்] - சூபவதியான பூமியும், அநுபியான ஆகாசமுமாய். கடிநையான பூமியும், அச்சமான ஆகாசமுமாய் என்றுமாம். [சிகரமித்யாதி] - பர்வத சிகரங்களைக் கொண்டேவந்து சூழ வைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே பொருந்திநிற்கிற உபகாரகன். [புகர்கோள்கீர்த்தியல்லாலில்லை] - பரம பதத்தில் புகழ் மழுங்கியாகாதே கிடப்பது; அங்குள்ளாரில் தன்னிற்குறைந்தாரில்லையே; “உஜ்ஜீவாயஜ்ஜோமதாஃ” (மமஸாதர்மயமாகதா:), “வரஜம்வரஜம்வெதி” (பரமம்ஸாம்யமுபைதி), “தம்மையேயொக்கவருள்செய்வர்” என்று தன்னோடு ஸாம்யா பந்நராயிறே அங்குள்ளாரிருப்பது. குறைவாளர்க்கு முகங்கோடுத்தாலிறே புகழ் நிறம்பெறுவது? [யாவர்க்கும் புண்ணியமே] -† (*மின்னிடைமடவாரிலிருய்த்த நமக்கேயன்றிக்கே) ஸர்வர்க்கும் உத்தாரகம் அதுவல்லதில்லை. தாந்தாம்தேடிக் கொள்ளுமவையெல்லாம் கழுத்துக்கட்டியா மத்தனை; *மின்னிடைமடவாரில் - அவன்வர, “வேண்டா” என்று முடிந்து போகப்புகத்திறே; இவன் பார்க்குமுபாயம் இவனுக்கும் கழுத்துக்கட்டியாய்; அவன் காட்டுமுபாயம் அவனுக்கும் காற்கட்டாய்; இதிறே உபாயத்தில் அடிப்பாடு.

வாக்யத்யயத்தாலே. “நிலனாய்விசும்பாய்” என்றதற்கும் இரண்டுவகையாக விரோதமருளிச்செய்கிறார் - நூபவதியான இத்த்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே. * கீர்த்தியாவது - தூயாதிருணங்கன். “திருவிண்ணகர் சேர்த்தபிரான் புகர்கொள்கீர்த்தி” என்கையாலேவாவம் - பாமபதத்தில் இத்த்யாதி. மழுங்குகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன - அங்குள்ளாரில் இத்த்யாதிவாக்யத்யயம். இங்குப்புகருண்டாகைக்குஹேது - தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கையாலேயென்கிறார் - குறைவாளர்க்கு இத்த்யாதி. “உஜ்ஜீவாயஜ்ஜோமதாஃ” ஸ்ரீ துஜ்ஜீவாயஜ்ஜோமதாஃ : ஸமெஹிவெனாவஜாயனெவ்ருவெயநவ்யுயனிவ” இதுபகவத்கீதாயாம் சதுர்த்தஸே.[2] “நிரஞ்ஞம்வரஜம்வரஜம்வெதி” இது முண்டோப நிஷத்தி. “தம்மையேயொக்கவருள்செய்வர்” - தம்மோடு ஸாம்யாபத்தியைத் தந்தருளுவர் இத்தயர்த்தம். திருவாய்மொழி பதினோராம்பத்து மூன்றாத்திருமொழி அஞ்சாப்பாட்டு, “தம்மையேநாளும்வணங்கி” இத்த்யாதி. ஸர்வர்க்குமென்றது - *மின்னிடைமடவாரில் இருய்த்த நம்மோடு, இதிலிழியாதஅல்லாதா ரோடு வாசியற எல்லார்க்குமென்றபடி. “யாவர்க்கும் புண்ணியம்-இல்லா” என்றவ்யம். வேறுஉபாய மில்லையென்கிறதென்? உபாயந்தாங்களுண்டேயென்ன - தூநீதாய் இத்த்யாதி. அப்படி கழுத்துக் கட்டியோ? என்ன - மின்னிடையே இத்த்யாதி. “ஸ்வயந்தம் ப்ரதிபந்தகம், அவன்கீர்த்தியேயுபாயம்” என்கிறஇத்தால் - இவன்பார்க்கிற வுபாயத்தினுடைய பந்தகத்தவந்தையும், அவன்காட்டு முபாயத்தினுடைய ஏற்றத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - இவன்பார்க்கும் இத்த்யாதிவாக்யத்யயத்தாலே. அவனுக்கும் காற் கட்டாமென்றது - “போகுந்” என்றாலும் போகமாட்டாமையை நினைத்து. அடிப்பாடு - பதவி.(க)

நான்காம் பாட்டு.

புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சிபிரிவேன் றிவையாய்
எண்ணமாய்மறப்பாய் உண்மையாய்இன்மையாய்அல்லனாய்
திண்ணமாடங்களுக்குத் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான்
கண்ணனின்னருளேகண்டுகோண்மின்கள்கைதவமே.

ஆ — (புண்ணியம்.) - புண்யபாப தத்பலஹுதஅலிமதவிஷய ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ ஸ்மரணவிஸ்மரண லாவாலாவாதி ஸகலபதார்த்தாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தனா யிருந்துவைத்தே தத்மததேதோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனா யிருந்த, திண்ணமாடங்களுக்குத் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரானுடைய க்ருபையாலே ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதஹுத காரண களேபரப்ரப்ருதி ஸர்வபதார்த்தங்களும் ஸ்ப்ருஷ்டமான இவ்வர்த்தம் திருவிண்ணகரிலே ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

ஒ — நாலாம்பாட்டில், புண்யபாப ரூபாதியால் எம்பெருமானுக்கு விசேஷ ணத்வேந தோற்றுகிற விஹுதியெல்லாம் அவன் க்ருபையாலே உண்டாயிற்று ; இது பொய்யல்லாமை ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[புணர்ச்சி பிரிவு] - புண்யபாப மலரூபமான ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்கள். அல்லனாயென்கிறது - புண்யபாபாதிகளுக்கு நியாமகனாய் அவற்றுக்கு வர்யனன்றிக்கே யிருக்குமென்கிறது. இன்னருளென்கிறது ஒருகாரணமறப்பண்ணும் க்ருபை.

ப. — அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன புகர்கொள் கீர்த்தியாவது - புண்யபாபாது பந்தி பதார்த்தவிஹுதிகளுள் க்ருஷ்ணனுடைய திர்ஹேதுகக்ருபை யென்கிறார்.

புண்ணியம்பாவம் - இஷ்டாநிஷ்ட ஹேதுவான புண்யபாபங்கள், புணர்ச்சி பிரிவு - தத்க்ருதமான தத்தத்ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்கள், என்று - என்று, இவை ஆய்-இவையாய், எண்ணம் - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷகணநையும், ஆய்—, மறப்பு ஆய்-விஸ்மரண முமாய், உண்மை ஆய்இன்மை ஆய்-தத்தததுரூப வஸ்துக்களுடைய ஸத்பாவாஸத்பாவங் கள் ஆய்வைத்து, அல்லன்ஆய் - தத்தத்கர்மவர்யனன்றியே இருப்பானாய், திண்ணம் - ஸத்திரமான, மாடங்கள் - மாடங்கள், சூழ்-சூழ்ந்த, திருவிண்ணகர்-திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வாதிகளுள், கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய, இன்-அதி ஸபித போக்யமாம்படி அநந்யப்ரயோஜநமான, அருளே - க்ருபையையே, கண்டுகோண் மின்கள் - கீழ்ச்சொன்ன உத்தராக கீர்த்தியாகக்கண்டுகொள்ளுங்கோள். கைதவமே - இது கைதவமோ? பரமார்த்தமென்று கருத்து.

இ. — நாலாம்பாட்டில், இவ்விஹுதியடங்க அவன் க்ருபையாலே உண்டா யிற்று: இது பொய்யல்லாமை பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். [புண்ணியமித் யாதி] - ஸுகதுக்கஹேதுவான புண்யபாபங்களும், தத்மலஹுதமான அலிமதஸம்ஸ் லேஷ விஸ்லேஷங்களும், அதுகூலவிஷயமான எண்ணமும், ப்ரதிகூலவிஷயமான விஸ்மருதியும், ஸத்ஹாவாஸத்பாவங்களுமாய். [அல்லனாய்] - புண்பபாபங்களை அஹி பவியாநித்கச்செய்தே † தான்அகர்மவர்யனாய். [திண்ணமித்யாதி] - ப்ரளயத்திலும் அழியாத மாடங்கள். [பிரான் கண்ணன்] - அவ்வவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டஎன்னைப்

பெறுகைக்காகத் திருவிண்ணகரிலேவந்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனான உபகாரகன். [இன்னருளே]-தன்பேறுகப்பண்ணும் க்ருபையாலே இதுஅடங்கவுண்டாயிற்று. [கைதவமே]-இதில் அரூபவாதமுண்டோ? இல்லையிற. [கண்டுகொண்மின்கள்] - ஆராய்ந்துகொள்ளுகோள்.

நா.ந.—நாலாம்பாட்டு. புண்யபாபாதியாய் எப்பெருமானுக்குவிசேஷணத் வேந தோற்றுகிற விஷயத்தையெல்லாம் அவன்க்ருபையாலே உண்டாயிற்று என்கிறார். [புண்ணியம்பாவம்] - ஸுகஸாதநமான புண்யம், துகஸாதநமான பாபம். [புணர்ச்சிபிரிவு] - புண்யமலமான ஸம்ஸலேஷம், பாபமலமான விஸ்லேஷம். [எண்ணமாய் மறப்பாய்] - அபிமதவிஷயத்தில் ஸம்ருதி, அநபிமத விஷயத்தில் விஸ்மருதி. [உண்மையா யின்மையாய்] - அஸ்திஸப்தவாச்யமுமாய், நாஸ்திஸப்தவாச்யமுமாய். ஸத்ஸாவாஸத்ஸாவ மென்னுதல். சேதநாசேதநங்களென்னுதல். [அல்லறாய்] - புண்யபாபாதிகளுக்கு நியாமகராய், அவற்றுக்கு வர்யனன்றிக்கே யிருக்குமென்கிறது. [திண்ண மித்யாதி] - “வாஸுதேவக்ருஹம்த்வேகம்நபல்லாவயதிஸாகரஃ” என்கிறபடியே, ப்ரளயகாலத்துக்கும்அழியாதபடி திண்ணிதான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்து நிற்கிற உபகாரகனான க்ருஷ்ணன். [இன்னருளே] - புண்யபாபாதிகளாய்க் கொண்டு அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகிறவையெல்லாம் அவனுடைய க்ருபையாலே உண்டாயிற்று. பாபமும் அவன் க்ருபையாலேயோ என்னில்?—அதுவும்அப்படியே; சேதநனுடைய பூர்வ கர்மானுதனமாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கையினாலே அதுவும் அவன் க்ருபையாலேயாமத்தனை. எல்லாம் சேய்தாலும், தீமை அவன்க்ருபையாலே வரக்கூடுமோ என்னில்?—தீயத்தைக்காட்டி வெதுப்பி நல்வழிபோக்குகையினாலே கூடுமிறே. [இன்ன

நாலாம்பாட்டு.—புண்ணியம் இத்த்யாதி. “புண்ணியம்பாவம்” என்றுதொடங்கி, “கண்ணின்னருளே” என்னுமளவும் கடைகூழ்த்தவதானகை - புண்ய பாபாதியாய் இத்த்யாதி.

“உண்மை, இன்மை” என்கிற தர்மவாசகஸப்தத்துக்கு - தர்மிபரத்வம் ஸ்வரஸமன்றென்று ‘ஸத்பாவாஸத்பாவமென்னுதல்’ என்கிறார். “அஸ்திஸப்தவாச்யமுமாய்” இத்த்யாதியின் விவரணம் - “சேதநாசேதநங்களென்னுதல்” என்று. “புண்ணியம்” என்று தொடங்கி, “அல்லறாயிருக்கிறவன் - கண்ணன்” என்று வாக்யபேதம்பண்ணி, ஏவம்விதமானவையெல்லாம் அவன்க்ருபையாலேயுண்டாயிற்றுஎன்றுஅங்வுடம் விவகூழ்த்துஅர்த்தம்-புண்யபாபாதிகளாய் இத்த்யாதி. தீமை அவன்க்ருபையாலே வரக்கூடுமோ? என்றது - தீமை அவன் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தாலே வரக்கூடுமோவென்றபடி. அதுவும் ஹிதரூபமாகையாலே கூடுமென்றுபரிஹரிக்கிறார் - தீயத்தை இத்த்யாதி. ‘தீயத்தைக்காட்டி’ என்றவிடத்திலே - “ஸுஹுவிவநிமஹாபெஷ்ய” இத்த்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘கண்டுகொண்மின்கள்’ ஸாஸ்த்ரங்களிலே இதி ஸேஷஃ. “கைதவமே” என்கிற. ஸ்வரத்துக்கர்த்தம் - நான்கொல்லுகிற இத்த்யாதி. இந்தஅர்த்தத்தில், காரம் - த்ரிபிரிநிலையிலே. கைதவமே - கைதவமே. இது கபடபோ என்றபடி. பரமார்த்தமென்றுகருத்து. கைதவம் - கபடம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, கைதவமென்று - க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமாவது - க்ருதகமாய் பண்ணப்பட்டவையடங்கலும் என்றபடி. இப்படி விசேஷணமாய்த் தோற்றுகிற புண்யபாபாதிகளெல்லாம், புண்ணியமென்றுதொடங்கி, அல்லறாய்க்கொண்டிருக்கிற திண்ணமாடங்கள் தொடங்கி, கண்ணனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே யுண்டாயிற்று; கைதவமேயென்று கார்யாபஸத்தை அந்யாஹரித்துக் கொள்வது. அன்றிக்கே, கைதவமென்று

† வினாவகையால் எதிர்மறையிலே என்று இருக்கலாம்.

(8)

(2)

ஜவம். [கருமை வெளுமை] - கறுப்பும் வெளுப்பும். [மெய் பொய்] - ஸ்த்யாஸ்த்யம். [இளமை முதுமை] - வால்யவாயுகம். [புதுமை பழமை] - அத்யதனமும் புராதனமும். [செய்ததிண்மதிள்] - புதிதாகச் செய்தாற்போலே தொழிலை யுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மதிள். [பெருந்தேவுடை மூவுலகு - பெய்த காவுகண்டிர்] - ப்ரஹ்மதி ஸ்யாவரார்த்தமான ஜந்துக்கள் அவனாக்கின சோலை. மூவுலகு - மேலும் கீழும் நடுவும். பெய்தகாவு - உண்டாக்கின சோலை. ஸர்வராயும் ஸ்யாவரமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வருடைய ரக்ஷணமும் லகவததீநம் என்கை. மின்னிடை மடவாரில்—“பெருந்தோம்” என்றதுவும் ஸ்வாபீநமன்றென்கை.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. சிறியார் பெரியா ரேன்னாதே ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷகன் திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரா னென்கிறார்.

[கைதவம்செம்மை] - அநார்ஜவார்ஜவங்கள். [கருமைவெளுமை] - கறுப்பு வெளுப்பு. [மெய்பொய்] - ஸ்த்யாஸ்த்யம். [இளமை முதுமை] - வால்யவார்த்தகம். [புதுமைபழமை] - அத்யதனமும், புராதனமும். [செய்தவித்யாதி] - காலம் செல்லச் செய்தேயும் இப்போது செய்தாற்போலே யிருக்கிற தொழிற் புதுமையைச் சொல்லுகிறது. †(சிக்கெனவை உடைத்தான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்த ஸர்வேஸ்வரன்) [பெய்தகாவுகண்டிர்] - வைத்தாக்கினசோலைகிடர். (காவு-சோலை.) [பெருந்தேவுடை மூவுலகே] - ஸர்வராபிமானிகளான தேவர்களையுடைத்தான த்ரைலோக்யம். (மூவுலகு - மேலும் கீழும் நடுவும்.) இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென் என்னில்?—அச்சோலையானது தனக்கு வேண்மே ரகைசுமையறிவிக்கமாட்டாதிறே; நின்றவிடத்தே நின்று வாடிக்காட்டுகையும், பின்பு வைத்தாக்கினவனே அதுக்குவேண்மே ரகைசுபண்ண வேண்னாகையும் இத்யாதிகளை யுடைத்தாகை; அப்படியே ஸர்வரேஸிதவ்ய விபாஸமற அவன் புத்த்யதீநமென்றபடி. (*மின்னிடை மடவாரில் “பெருந்தோம்” என்றதுவும் ஸ்வாபீநமன் றென்கை.)

அஞ்சாம்பாட்டு.—கைதவம் இத்யாதி. “பெரியதேவதைகளை யுடைத்தான த்ரைலோக்ய மும் அவனுண்டாக்கினசோலை” என்கையாலே மலித்தபாவம் - சிறியார் இத்யாதி. “மூவுலகு” என்றதைப்பற்ற - சிறியார் என்றது. பெரியார் என்றது - “பெருந்தேவுடை” என்றதைப்பற்ற.

வார்த்தகம் - வ்ருத்தத்வம். “எல்லாமாய்க்கொண்டிருக்கிற திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவு” என்கையாலே, ஸ்வருபைக்யமன்று; கார்யகாரணஹாவத்தாலே ஸமாநாதிகரிக்கிறதென்ற நாயிற்று. பெய்தல் - இடுதல். இத்தால் - “பெய்தகாவு” என்றத்தாலென்றபடி. உத்தார்த்தத்தை ப்ரக்ருத்ததிலேயுதிதேசிக்கிறார் - அப்படியே இத்யாதி. (டு)

ஆறாம் பாட்டு.

முவுலகங்களுமாய் அல்லனாய் உகப்பாய் முனிவாய்
பூவில் வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்
தேவர்மேவித்தொழுந் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான்
பாவியேன்மனத்தே உறைகின்றபரஞ்சுடரே.

ஆ.—(முவுலகங்களுமாய்.)-நிலைலோக ததந்தர்வர்த்தி ப்ரீத்யப்ரீதி லக்ஷம் யலக்ஷம் கீர்த்தயேர்த்தி ப்ரப்ருதி கல்யாணஹேப ஸகலபதார்த்தாந்தராத்மபூதனாய், கல்யாணபதார்த்தாந்தர்வர்த்திதையாலே யாதொருபடி தோஷந்தட்டாதே யிருக்கும், அப்படியே ஹேபதார்த்தாந்தர்வர்த்திதையாலும் நிர்த்தோஷனாயிருக்கும், அதெங்ஙனே யறிந்தபடி என்னில்? - ஸமஸ்தஹேயாஸ்பதமான என்னுடைய நெஞ்சிலேபுகுந்து வைத்து ஒருதோஷமுந்தட்டாதே நிரதியாய தீப்தியுத்தனாயிருக்கையாலே என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், “நான் அல்லேன்” என்னச் செய்தே தன்னுடைய குணசேஷத்தங்களைக் காட்டி மறக்க வொண்ணாதபடி என்னோடே கலந்து அத்தாலே கிருதார்த்தனாய் அப்யுஜ்வலனாயிருக்கிறவன் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் கண்டர் என்கிறார். [அல்லனாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே மற்றும் விலக்ஷணமான விஷயதிகளையுடையனாய். [பூவில் வாழ் மகளாய்த்தவ்வையாய்] - பூயும் அபூயும் ஆய். [புகழாய்ப்பழியாய்]-கீழ்ச் சொன்ன இரண்டையு முடையவர்களுக்கு வரும் இரண்டையுஞ் சொல்லுகிறது. [தேவர்மேவித் தொழுந்திருவிண்ணகர்]-அயர்வறுமரர்களுக்கும் வந்து தொழும் படியான திருவிண்ணகர். எம்பெருமான் மேல்விழ்ச்செய்தே, தாம் “அல்லேன்” என்றிருந்த இருப்பை நினைத்து ‘பாவியேன்’ என்கிறார்.

ப — அநந்தரம், விலக்ஷணவிலக்ஷண பதார்த்தங்களை விபூயாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் ஆபுரிதபவ்யதையால்வந்த ஒளஜ்வல்யத்தை உடையவ னென்கிறார்.

முவுலகங்களும் ஆய் - (ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவ்யயத்வ குணதரயாத்மகத்வாதிகளாலே அவிஸக்ஷணமான) தரைலோக்யமும் ஆய், அல்லன் ஆய் - தத்ப்ரதிபதித்யவிபூதியுத்தனமும் ஆய், உகப்பு ஆய் முனிவு ஆய் - அப்படி விலக்ஷணவிலக்ஷணத்மகராகத்வேஷங்களை யும் ஆய், பூவில் வாழ்மகளாய் - ப்ரீதிஹேதுவான லக்ஷ்மியையும் ஆய், தவ்வையாய் - அப்ரீதிஹேதுவான ஜ்யேஷ்ட்டையையும் ஆய், (தத்தத்த்கார்யமான), புகழ் ஆய் - புகழையும் ஆய், பழி ஆய் - பழியையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய், (இந்தவிபூதியோகத்தாலே வந்த நீர்மையை யதுபவிக்கக்கூக), தேவர் - ஸூரிகள், மேவி-பொருத்தி, தொழும் - தொழாநிற்கிற, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த-சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரன், பாவியேன் - தான் மேல்விழுந்துவரிலும் வைமுக்யம்பண்ணும் பாபத்தையுடையேனான் என், மனத்தே-நெஞ்சிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணி நிற்குகொண்டு, பரஞ்சுடர் - அத்தாலே நிரதியாய ஒளஜ்வல்யத்தையுடையனான.

இ.—ஆறும்பாட்டில், “நான் அல்லேன்” என்னச்செய்தேயும் தன் குணசேஷத்தங்களைக்காட்டி, மறக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே உஜ்வலனாயிருக்கிறான்

[முவுலகங்களுமாய்] - த்ரைலோக்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகாக்ருதகமேன்றும். [அல்லனாய்] - அல்லாத உபரிதநலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். இவற்றைச்சோல்லி, அல்லனாயேன்கையாலே - இவ்வளவன்றிக்கே அனாதாரணமான நித்யவிபூதியையுடையனாயேன்றும். [உகப்பாய்முனிவாய்] - அநுக்ரஹநிக்ரஹங்களாய். [பூவில்வாழ்மகளாய்த்தத்வவையாய்] - ஸ்ரீயும்ஸ்ரீயுமாய். தவ்வை - அஸ்ரீ. [புகழாய்ப்பழியாய்] - ஸ்ரீயினுடைய கடாசுஷமுடையார்க்கு வரும்புகழ். தவ்வையினுடைய கடாசுஷமுடையார்க்கு வரும்பழி. [தேவரித்யாதி] - இந்த்ராதிதகள் இங்துள்ளாருடைய ஹவிலஸ்ஸுகோள்களும்போது மூன்றையோஜநம் அவ்ஹருகேநின்ற முகத்ததைத்திரியவைத்துவாங்கி சர்த்திபண்ணியாயிற்றுப்போவது; அப்படியிருக்கிறவர்களுடைய கந்த

அர்த்தநாதம் - கிருதகம் இப்பாதி. க்ருதகமாவது - அவார்தார்ப்ரளயத்திலேயழிந்து
ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பண்ணப்படும்படி. இது கீழேழுலோகமும் மேல்முன்றுலோகமும். அக்ருதக
மாவது - அவார்தாஸ்ருஷ்டியில் பண்ணப்படாதது. இதுஜநஸ்தபஸ்ஸத்யலோகங்கள். க்ருதகாக்ருதக
மாவது - அவார்தார்ப்ரளயத்தில் குடிவாங்குகையாலே க்ருதகமென்றும், க்ருஹங்களுக்கு ஸ்வரூபநாஸ
மில்லாமையாலே அக்ருதகமென்றும் சொல்லப்படும் மஹர்லோகம். “நெசுனொக்யுநெதக்யுத
கூநெநெசுயவரிவ்யுதெ. ஜநஸவஸ்யாயஸதுரிசிவர்க்யுதகூசுயு! கூதகா
க்யுதகொரியெரிஹமெயாகுஜதிஸ்யுதஃ! ஸூடுநொயவதிகுவானெயொதுணம்
விநஸ்யதி”இது ஸ்ரீலிஷ்டனுபராணே.[உ-எ-கக-உ௦]அர்த்தத்வயத்துக்கு மறுகுணமாக“அல்லலாம்”

மும் போறுக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள், திருவிண்ணகர்பூமியிலேயாகையாலே இங்கே வந்து போருந்திவர்த்தியாநிற்பார்கள். அப்படிப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [பாலியேன்மனத்தே] - * மின்னிடையிடவாரில் அவன்மேல் விழத் தாம்இறைய்த்தபடியைநினைத்து, 'பாலியேன்' என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தன்பக்கலிலேவந்து மேல்விழ, அதைத் தள்ளித் தான் என்பக்கலிலேவந்து மேல்விழாநிற்கக்கிடர் நான் "அல்லேன்" என்றது. [மனத்தேயுறைகின்ற] - இப்போது நித்யஸூரிகளும் அந்த இருப்புங் கிடக்கக் கிடர் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றனர். [பரஞ்சுடரே] - தனக்குப்புறம்புண்டான வாஸஸ்த்தாநங்கள் கிடக்க, என்னெஞ்சிலேபுகுந்துகின்றது எனக்குக் கார்யஞ்செய்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, "தன்பேறு" என்று தோற்றம்படி உஜ்ஜ்வலனானை. * மின்னிடையிடவாரில் - "இவரையிழக்கிறோமோ?" என்று வந்தஉருவதல்தீர, இவரைப் பெற்றபின்பு அத்தாலே "நின்றிலங்குமுடியினம்!" என்பகிறபடியே வடிவிலேபிறந்த வேறுபாடு இருக்கிறபடி.

(க)

ஏழாம் பாட்டு.

பரஞ்சுடர்உடம்பாய் அழுக்குப்பதித்தஉடம்பாய்
கரந்தும் தோன்றியும் நின்றும் கைதவங்கள் செய்தும்விண்ணோர்
சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
வரங்கொள்பாதமல்லால் இல்லையாவர்க்கும்வன்சரணே.

ஆ.—(பரஞ்சுடர்.) - நிரவயிக தேஜோமய திவ்யரூபனாய், ஸமஸ்தஹையாஸ்பத ஸர்வஜகச்சரீரனாய், ஸமஸ்தஹையாஹிதனாய், துர்வீஜ்ஞேயனாய் ஆபுரிதார்த்தமாகப் பிறந்தருளியும் அவர்களோடு ஸம்ஸலேஷித்தும் பரதிகுலர்க்குக் கைதவம்செய்தும், விண்ணோர் சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர்சேர்ந்த பிரானுடைய திருவடிகளால்லது ஒருவர்க்கும் ஆத்மரக்ஷகமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எத்தனையேனுமளவுடையார்க்கும் வலிய புகல் அவனல்ல தில்லையென்கிறார். [பரஞ்சுடருடம்பாய்] - அப்ராக்ருதமான திருவுடம்பை யுடையனாய். [அழுக்குப்பதித்த வுடம்பாய்] - ஜமச்சரீரனாய். [கரந்துந்தோன்றியும் நின்றும் கைதவங்கள்செய்தும்] - அதிந்திரியனாயும் கண்காணவந்து திருவவதாரம்பண்ணியும் ஆபுரிதர்க்காக அத்திருவுடம்போடே நெடுநாள் வர்த்தித்தருளியும் இப்படி ஸுலலனாய் வைத்து, தன்னை உகவாதார்திறத்து வஞ்சநங்கள் பண்ணியும்.

என்றதுக்கும்அடைவே யாத்ததவ்யம் - அல்லாத இத்தயாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. "தண்டமும், தன்மையும்" என்றத்தோடு புநருத்தபாகையாலே, அநுகரஹநிக்ரஹங்களாடென்றது - அவற்றின்கார்யமான ப்ரீத்யப்ரீதிகளைச் சொல்லுகிறது. "மேவித்தொழும்" என்றதுக்குளாவம் - இந்த்ராதிகள் இத்தயாதி. பூமியிலேயாகையாலே யென்றது - பூமியிலேயிருக்கையாலே பூமியுத்தேஸ்யமென்றபடி. "பாலியேனென்றது - * மின்னிடையிடவாரிலே இறைய்த்தபடியைநினைத்து" என்பானென்? என்ன - நித்யஸூரிகள் இத்தயாதி. "உறைகின்ற" என்ற வர்த்தமநார்த்தம் - இப்போது நித்யஸூரிகள் இத்தயாதி. சேவாக்யவீவாணம் - மின்னிடையிடவாரில் இத்தயாதி.

(க)

ப.—அநந்தரம், ஆபுரித அநாபுரிதவிஷயமான ஆகாரபேதத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸைலாஸ்ரயமென்கிறார்.

பரஞ்சுடருடம்புஆய் - ஆபுரிதாநுஹவ்யமான அப்ராக்ருதவிக்கரஹத்தையும், (அநாபுரிதர்க்கு அநுஹவ்யமான), அழுக்கு - ஹேயதையால், பதித்த - பூர்ணமான, உடம்புஆய் - ஜகதாக்காரத்தையும் உடையனாய், கார்தும் - (அநாபுரிதவிஷயத்தில்) ப்ரகாசியாதேயும், தோன்றியும் - (ஆபுரிதவிஷயத்தில்) ப்ரகாசித்தும், நின்றும் - (ப்ரகாசிக்கும் விஷயத்தில்) ஸ்த்திரனாயும், கைதவங்கள் செய்தும் - (இதரவிஷயத்தில்) அஸ்த்திரனாயும், ஆய் - இருப்பானாய், விண்ணோர் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், (ஸ்வாபிமத வித்த்யர்த்தமாக), சிரங்களால் - தந்தாந்தலைகளாலே, வணங்கும் - உணங்கும்படி, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வரம் - ஸமாப்யயிக டிரித்ரமான ஸ்ரேஷ்ட்யத்தை, கொள் - உடைய, பாதம் - திருவடிகள், அல்லால்-ஒழிய, யாவர்க்கும் - ஸர்வசேதநர்க்கும், வன் - அலயஸ்த்தலமாம்படி ப்ரஸைலமான, சரண் - புகலிடம், இல்லை - வேறில்லை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் வலியபுகல் அவனல்லதில்லை யென்கிறார்.

[பரஞ்சுடருடம்பாய்] - நிரவயிக தேஜோரூபனாய்: அப்ராக்ருதமான திருமேனியையுடையனாய். “தெஜஸாம்ராஸிசீஉஜிதது” [அழுக்குப்பதித்த வுடம்பாய்] - ஜகச்சரீரனாய். [கார்தும்] - “யஜோதாநவெஷ” என்று அவற்றுக்கு அத்தருஷ்டனாய்க்கொண்டு அந்தராத்மாவாய் நின்றும். [தோன்றியும்] - “சூலிஹிதகம்ஹிதமா” என்று ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப் பண்ணியும். [நின்றும்] - அவ்வோவிடங்களிலே பதினோராயிரமாண்டு நூறுண்டு நின்றும். [கைதவங்கள்செய்தும்] - தன்படிகள் ஸிஸுபாலாதிகளுக்குத் தோற்றதபடிபண்ணியும், ஆபுரிதர்க்குத் தோற்றும்படி பண்ணியும். கைதவம் - வஞ்சகம். [விண்ணோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் தலையாலே வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே சித்தயவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரகன். [வரங்கொள் இத்யாதி] - வரையாதே எல்லார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியான ஸ்ரேஷ்டமான திருவடிகள். [யாவர்க்கும் வன்சரணே] - சிறியார்பெரியார் என்று அன்றிக்கே எல்லார்க்கும் தஞ்சமானபுகல் வேறில்லை. அல்லாதவை ஓட்டைஓட்டைத் தோடே ஒழுகலோடமாய்க் கழுத்துக்கட்டியாயிறே யிருப்பது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் வலியபுகல் அவனல்லதில்லை யென்கிறார்.

[பரஞ்சுடருடம்பாய்] - சத்தஸத்த்வமயமான அஸாயாரண தீவ்யவிக்கரஹத்தையுடையனாய். “தெஜஸாம்ராஸிசீஉஜிதது” (தேஜஸாம்ராஸிதூர்ஜிதம்). [அழுக்குப்

ஏழாம்பாட்டு—பரஞ்சுடர் இத்யாதி. “வரங்கொள்பாதமல்லவல்ல” இத்யாதியைப்பற்ற அவதாரிகை - எத்தனையேனும் இத்யாதி. மேலே “அழுக்குப்பதித்தவுடம்பாய்” என்று - ஹேயமாய் ஐஸ்வரியோ மிஸ்ரபான உடம்பைச் சொல்லுமையாலே, சத்ப்ரதிசேடித்வே விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் - சத்தஸத்த்வ இத்யாதி. நிரவயிக தேஜோரூபமான திருமேனியையுடையவென்ற ஸர்ப்பார்த்தம். இதுக்குப்ரமாணம் - தெஜஸாம் இத்யாதி. தோன்றாதபடிநிற்கிறவன் தோன் றுகிறதென்கு

பதித்தவுடம்பாய்] - குணத்ரயவஸ்யமான ஜகச்சரீராய். [கரந்தும்] - இவற்றுக்கு அந்த ராத்மாவாய்ப் புக்கு நிற்கச் செய்தே, “யஜாதா ந வெஷ” (யமாத்மா ந வேத) என்று இவற்றுக்குத் தோன்றாதபடி நின்று, இவற்றின் ஸத்தையை நோக்கியும். [தோன்றியும்] - *காணவாராயேன்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருப்பார்க்குக் காணலாம்படி ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப் பண்ணியும். [நின்றும்] - நூறுண்டு பதினேராயிரமாண்டு நின்றும். அவ்விடங்களிலே, [ஐகதவங்கள் செய்தும்] - க்ருத்திரிமங்களைப்பண்ணியும். அதாவது - அவதரித்துநிற்கச்செய்தே தன்படிகள் சிசுபாலாதிகளுக்குத் தோற்றாதபடி பண்ணியும், ஆஸ்ரிதர்க்குத் தோற்றம்படிபண்ணியும். [விண்ணோரித்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் ‘தலை படைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்’ என்று வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே நிற்கிற உபகாரகன். [வரங்கோள்பாதமல்லாலில்லை] - எத்தனையேனும் தண்ணியாரும் கிட்டலாம் படி ஸ்ரேஷ்ட்டமான திருவடிகளல்லது. [யாவர்க்குமித்யாதி] - எத்தனையேனும் கிழார் கிழார்க்கும் அதுவல்லது வலியபுகல்லலை. அவனை யொழிந்த ஸரண்யரடங்கலும் இவனைக் கொண்டு முழுகும்பேர்; இவனைக் கொண்டு கரையேற்றவல்ல வலியபுகல் அவன்திருவடிக ளல்லதில்லை. அடியே பிடித்து ஜீவிக்கில் ஜீவிக்குமத்தனை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வன்சரண்கரர்க்காய் அசுரர்க்குவெங்கூற்றமுமாய்
தன்சரண் நிழற்கீழ் உலகம் வைத்தும் வையாதும்
தேன்சரண் திசைக்குத் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான்
என்சரணைன்கண்ணன் என்னையாளுடை என்னப்பனே !

ஆ.—(வன்சரண்.) - தன் திருவடிகளைப் ப்ராபிக்கைக்கு விடாபியான ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கி ஆஸ்ரிதரைத் தன் திருவடிகளின் நிழலிலே வைத்தருளும் ஸ்வஹாவனாய், ஆஸ்ரிதவிரோபிகளைத் தன் திருவடிகளின் சேராதே அவர்களுக்கு அதிபயங்கர ம்ருத்யுபூதனாயிருந்த எம்பெருமான், தென்திசைக்குப் புகலிடமாகத் திருவிண்ணகரிலே புகுந்தருளியிருந்து எனக்குப் ப்ராப்யமாய், எனக்குத் த்ருஷ்டியாய் என்னைக் கொண்டு ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியுங் கொண்டருளி எனக்கு ஸ்வாபியானான் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு ஸரணமான மாத்ரமேயல்ல; மற்றபெல்லாம் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் என்கிறார். [தன்சரணிழற்கீழ்உலகம்வைத்தும்]

ப்ர.—[ப்ராஞ்சுடருடம்பாய்]—வ்யஹாரணுகெ, “யஸ்யாதாஸரீராயகூதா நரிக்ரொயயதி - யஜாதா ந வெஷ”

காக? என்ன - காணவாராய் இத்யாதி. அவ்விடங்களிலே - ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களிலே. ஆஸ்ரிதர்க்கு - அர்ஜுநாதிகளுக்கு வணங்குகிறது தலைபாலேயாயிருக்க, “சிரங்களால்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. வரங்கொன் - வரமான. திருவடிகளுக்கு ஸ்ரேஷ்ட்டதையேதென்ன - எத்தனையேனும் இத்யாதி. கிழார்கிழார்க்கும் - பெரியவர்க்கும் பெரியரானவனுக்கும். கிழார் - பெரியவர். “வன்சரண்” என்றதற்குஹாவம் - அவ்னையொழிந்த இத்யாதி. ரஸேந்தி - அடியே இத்யாதி. திருவடிகளையேபிடித்தென்றும், முதலிலே பிடித்தென்றும். (எ)

வையாதும்] - அநந்யப்ரயோஜனரை பரிக்காஹித்தும் அல்லாதாரை ஐஹிஷ்கரித்தும். [தென்சாண்திசைக்கு] - தெற்குத்திக்குக்கு சாணை. [என்கண்ணன்] - எனக்குஸுல லன். [என்னையாளுடை யென்னப்பனே] - என்னை அடிமைகொண்டு உபகரித்தவன்.

ப.—அநந்தரம், அநுகூல ப்ரதிகூல விஷயங்களான ஸ்வவாவங்களை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனாய் ஆபுரிதலவ்யனான க்ருஷ்ணன் எனக்கு அஸாயாரணமான புகலிடமென்கிறார்.

சுரர்க்கு - அநுகூலமான தேவர்களுக்கு, வன் - அப்ரதிஹதமான, சாண் - புகலிடம், ஆய் - ஆய், அசுரர்க்கு - ப்ரதிகூலமான அசுரர்களுக்கு, வெம் - க்ருரமான, கூற்றமும் - ம்ருத்யுவும், ஆய் - ஆய், உலகம் - தாத்ருஸ விவாஹத்தையுடைய லௌகிகரை, தன் - தன், சாண்நிழல்கீழ் - பாதச்சாயையிலே, வைத்தும் - ஒதுக்கியும், வையாதும் - ஒதுக்காதும், ஆய் - இருப்பானாய், தென்திசைக்கு - தெற்குத் திக்குக்கு, சாண் - புகலிடமான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - சேர்ந்த, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரனாய், என் - என்னை யங்கிகரிக்கைக்காக, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாய், என்னை ஆளுடை - என்னை யடிமைகொண்ட, என்னப்பன் - ஸ்வாமியானவன், (ஸர்வப்ரகாரத் தாலும்), என் - எனக்கு, சாண் - ஸாயாரணமான புகலிடம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எல்லார்க்கும் புகலென்ற மாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித்துப் புகல்என்கிறார்; எனக்குப் புகலான மாத்ரமன்றியிலே மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் என்கிறார். [வன்சாணித்யாதி] - தேவஜாதிக்குத் தன்னை யழியமாறி ரக்ஷிக்கும்புகலாய், தத்ப்ரதிகூலர்க்கு வெங்கூற்றம் - “அந்தகன் தண்ணீர்” என்னும்படியான கூற்றமாய், தன்பாதச்சாயையிலே அநந்யப்ரயோஜனரை வைத்தும் அல்லாதாரை ஐஹிஷ்கரித்தும். [தென்சாண்திசைக்கு] - “உக்ஷிணாழிகூயுதாயெந் ஸாரணாபுணூகேடணா” என்கிறபடியே தெற்குத்திக்குக்கு ஸாரணமான. [என் சாண்] - எனக்குப் புகலானவன். [என் கண்ணன்] - எனக்குவ்யனானவன். [என்னை யாளுடையென்னப்பனே] - என்னை அடிமைகொண்டு போகிறவன், எனக்கு உபகாரகன்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. எனக்குப் புகலான மாத்ர மன்றிக்கே மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் என்கிறார். † (எல்லார்க்கும் புகலென்றமாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித்துப்புகலென்கிற ராகவுமாம்.)

[வன்சாண்சுரர்க்காய்] - தேவர்களுக்காகத் தன்னை அம்புக்கு இலக்காக்கி அவர்களைநோக்கும் வலியரசுகளாய். [அசுரர்க்கு வெங்கூற்றமுமாய்] - ஆஸுரப்ர்கருதிகளுக்கு “அந்தகன்தண்ணீர்” என்னும்படி வெவ்விதகூற்றமுமாய். [தன்சாணித்யாதி] -

எட்டாம்பாட்டு.—வன்சாண் இத்யாதி. “என்சாணென்கண்ணன்” இத்யாதியைக்கடா க்ஷித்து அவதாரிகை-எனக்குப்புகலான இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில்-எல்லார்க்கும்புகலென்றார்; இதில் - எனக்குப் புகலானமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வவிதபந்தவுமென்கிறாரென்றபடி. தேவர்களுக்கு ஸாரணப்ரகாரத்தைக் காட்டாரின்றிகொண்டு ஸப்தார்த்தம் - தேவர்களுக்காக இத்யாதி. “வெங்கூற்றம்” என்றதக்குவாவம் - ஆஸுரப்ர்கருதிகளுக்கு இத்யாதி. அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படியென்றது -

† குண்டலிதகார்த்தம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

தன்னுடைய பாதச்சாயையுள்ளே, அங்குலரான அர்ஜுநாதிகளையிடக்கொண்டும், ஸம் பந்தமொத்திருக்கச்சேய்தே, ப்ரதிகுலரான துர்யோதநாதிகளைப் புறம்பிட்டும். [தேன்சரண் திசைக்கு] - “**ஐக்ஷிணாஹிக்ஷுதாபெந ஸரணாபுணுகேபுணா**” (தக்ஷிண திக்கிருதாபேநஸரண்யாபுண்யகர்மணா) என்கிறபடியே, “தேன் - திசைக்கு - சரண்” - தேற் குத்திக்குக்குப் புகலிடமான திருவிண்ணகரிலே கிட்டின உபகாரகன். [என்சரண்] - எனக்குப் புகலிடம். [என்கண்ணன்] - எனக்கு ஹவ்யனுனவன். [என்னையாளுடை] - என்னை யடிமைகொள்ள உரியவன். [என்னப்பன்] - எனக்கு உபகாரகன். உலகமென் பது - உயர்ந்தோர்மாட்டு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்னப்பன் எனக்காயிதளாய் என்னைப்பெற்றவளாய்
பொன்னப்பன்மணியப்பன் முத்தப்பன்என்னப்பனுமாய்
மின்னப்பொன்மதிள்குழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தஅப்பன்
தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன்தனதாள்கிழலே.

ஆ. - (என்னப்பன்.) - *சட்டுரைத்த நன்பொன்னொளியையும் அத்யுஜ்ஜ்வல மான ரத்நத்தினொளியையு முடைத்தான திருவுடம்பை யுடையனாய், அழகியனாய்த் தன்னொப்பாரின்மியேயிருந்த திருவிண்ணகர் சேர்ந்தஅப்பன், தன்னழகாலே எனக்கு ஸ்வாமியாய், தன்னுடைய ஸௌஸீல்யத்தாலே பெற்றதாயும் வளர்த்ததாயும் பண்ணக் கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி, ஸ்வவிஸ்வலேஷஜிதமான என்னுடைய கிரவயிக ஸந்தாபமெல்லாம் போம்படி அதிசீதளமாய் ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான தன் திருவடி களின் நிழலே எனக்குத் தந்தருளினுனென்கிருர்.

ப்ர. - [வன்சரண்இத்யாதி] - [தென்சரண்திசைக்கு] - சூரணுகாணெ - [கக] “**நிமூஹுதரஸாபீதூம் லொகாநா ஹிதகாபீயா | ஐக்ஷிணாஹிக்ஷுதா பெந ஸரணாபுணுகேபுணா || தடுவெஸுததாபுரீவஹம் ப்ரலாவாஹுஸ்யராக்ஷ டெவெஃ | ஐமியம் ஐக்ஷிணாசூரஸா ஹுஸ்யதெநொவஹுஜீதெ || அஉ ||**”

ம்ருத்யுவானவன் குளிர்ந்தவனென்னுமடடியென்கை. “தேன் - திசைக்கு - சரண்” என்றவயம். ஸப்ரமாணமாக இதுக்கர்த்தம் - ஐக்ஷிணா இத்யாதி. “**ஐக்ஷிணாஹிக்ஷுதாபெந ஸரணா புணுகேபுணா | தடுவெஸுததாபுரீவஹம் ப்ரலாவாஹுஸ்யராக்ஷடுவெஃ**” இத்யா ரண்யகாண்டே. என்னையாளுடை - என்னையாளுடையவனித்யர்த்தம். “உலகம்” என்றது - அது கூலரான அர்ஜுநாதி வாசகபாமோ? என்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோர்மாட்டு - பெரி யோரிடத்திலே வாசகமாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கு மென்றபடி. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னுடைய ஸ்ரமமெல்லாந்தீரும்படி தன்னுடைய பாதச்சாயையை எனக்கு, “நானல்லேன்” என்ன, வலியத்தந்தா நென்கிறார்.

[என்னப்பனெனக்காய்] - எனக்கு உறுதியான என்பிதாவாய்.

[இகுளாய்] - தோழியாய். [பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்பனென் னப்பனுமாய்] - பொன்னும்மணியும் முத்தும்போலேயும் லோக்யனாய், எனக்கு அவ் வளவன்றிக்கே மிகவும் உபகாரகனாய். [திருவிண்ணகர் சேர்ந்தவப்பன்] - என்போல் வார்க்குளரியனும்படி திருவிண்ணகரிலே வருகையாகிற உபகாரத்தைப்பண்ணினவன். [தன்னொப்பாரில்லப்பன்] - உபகாரகனுமிடத்தில் தனக்கு ஒப்பில்லாதவன்.

ப.—அநந்தரம், பரஸ்பரவிருஜாகாரமான வந்துவர்க்கமும் ஸப்ருஹணீய வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனான தன்னுடைய உபகாரகத்வத்துக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேஸ்வரன், தன்னுடைய பாதச்சாயையை எனக்குத் தந்தருளினா னென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்குஅஸாதாரணனாய்,என் - ஸத்தாஹேதுவாயிருந்துள்ள, அப் பன் - பிதா, ஆய் - ஆய், இகுள் - அந்தபும்ஸ்த்வத்துக்கு விருத்தமான ஸ்திரீத்வத்தை யுடைய செவிவித்தாயானவன், ஆய் - ஆய், என்னைப் பெற்றவன் ஆய் - அவளைப்போலே வளர்த்து விடுகையன்றிக்கே பெற்றவளான வேறுபாட்டையுடைய நற்றாயாய், பொன் அப்பன் - பொன்போலே தன்னுடையஸப்ருஹணீயதையை ப்ரகாசிப்பித்தும், மணி அப்பன்-(அதிர்காட்டில் ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலும் மஹர்ஹதையாலும் வேறுபட்ட) ரத்தம் போலே தன்னுடைய தேஜஸ்கிதையை ப்ரகாசிப்பித்தும், முத்துஅப்பன்-(அதிர்காட்டில் நீர்மையாலும் குளிர்த்தியாலும் வ்யாவ்ருத்தமான) முத்துப்போலே தன் சீதளமான நீர்மையை ப்ரகாசிப்பித்தும், என்அப்பன் உம் - (இப்படி பஹுமுகமாக) எனக்குபகா ரகனாய், ஆய் - ஆய், மின்ன - ஒளிவிடும்படி, பொன் - பொன்னான, மதிள் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, சேர்ந்த - வர்த்திக்கிற, அப் பன் - ஸர்வஸ்வாமியாய், (இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்துக்கு), தன் - தனக்கு, ஒப்பாரில் - ஒப்பில்லாத, அப்பன் - மஹோபகாரகனானவன், தன் - தன், தான் - திரு வடிகளின், நிழல் - நிழலை, தந்தனன் - எனக்குத் தந்தருளினான்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன்பாதச்சாயையை, “அல்லேன்” என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார். [என்னப்பனெனக்காய்]-“ஹுதாநாஹ்யொஹ்யுஹிதா” என்கிறபொதுவன்றிக்கே, எனக்கேஆன பிதாவாய். [இகுளாய்] - தோழியாய். இது தமிழர் நிர்வாஹம். நம் முடையவர்கள் “செவிவித்தாய்” என்று நிர்வாஹிப்பார்கள். தாய்க்குத்தோழியாயிருக்கு மிதே செவிவித்தாய். அதைச்சொல்லுகிறது. [என்னைப் பெற்றவளாய்] - உடம்பு நொந்து பெற்றவளாய். [பொன்னப்பன் இத்யாதி] - பொன்னும்மணியும் முத்தும்போலே எனக்குஉபகாரகன். [மின்னப்பொன் இத்யாதி] - மின்னாகின்ற பொன்மதிள்கூழ்ந்த திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாகிற உபகாரத்தைப் பண்ணினவன். [தன் னொப்பாரில்லப்பன்] - உபகாரகரில் தன்னோடொப்பாரில்லாத உபகாரகன். ப்ரணய ரோஷத்தாலே நான் அகலப்புக, தாழ்வின்று பொருந்தவிட்டுக்கொண்டவன். [தந்த

னன் தனதாள்நிழலே] - தன்தாள்நிழல் தந்தான்; தன் பாதச்சாயையைத்தந்தான். “அழித்தா யுன்திருவடியால்” என்கிறபடியே என்மனோராயத்தைத் திருவடிகளாலே அழித்துத் தன் திருவடிகளின்கீழே யிட்டிக்கொண்டான்.

௩௫.— ஒன்பதாம்பாட்டு. எனக்குரணமான மாத்ரமல்ல, மற்றுமெல்லாம் அவனேயென்கிறார். எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன் பாதச்சாயையை, “அல்லேன்” என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார்.

[என்னப்பனெனக்காய்]-எனக்கு அஸாபாரணனாய் ஸத்தாஹேதுவாயுள்ளபிதாவாய். சுஷாமகாலத்திலே ப்ரஜையை விற்றுண்ணும் தமப்பனைப்போலன்றியே, தன்னை யழியமாறியும் என்னைநோக்கக்கடவ பிதாவாய். [இகுளாய்] - இகுளையென்று தோழிக் குப்பேராய், அதைக்குறைத்து, இகுளென்றகிடக்கிறது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - எனக்கு வருத்தகீர்த்தம்பண்ணுகைக்குத் தோழியுமாய். [என்னைப்பெற்றவளாய்]-வளர்த்துக்கொள்ளியான தாயைப்போலன்றியே, பத்துவாஸம் வயிற்றிலேவைத்து நோக்கிப்பெற்ற தாயாய். [பொன்னப்பனித்யாதி] - வேறே ஹோக்யமாய்க்கொண்டு உபகாரகமாவன சில வஸ்துக்களுள்; எனக்கு அவ்வோமுகங்களெல்லாம்தானாயினிறு உபகரித்தவன்.† (பொன்னும் மணியும் முத்தும்போலே எனக்குபகாரகன்.) [மின்னப்பொன்னித்யாதி] - மின்னாகின்ற னுள்ள பொன்மதிளாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலேநின்ற உபகாரகன். [தன்னொப்பாரில்லப்பன்] - சிலர்க்கு ஒன்றை உபகரிக்குமிடத்தில், தன்னொட்டாக்க உபகரிக்கவல்லார் இல்லாதபடியான மஹோபகாரகன். இதுக்குச் சீயரருளிச்செய்யும்படி; - “மின்னிடை மடவாரிலே அவன்வந்துமெல்லிழ, ‘நீ எனக்குவேண்டா’ என்று நான் தள்ளத்தள்ள; நீஉனக்கு ஹிதமறிந்தாயோ? நான்உனக்குவேணுங்காண் என்றுதன்னைமேனக்குத்தந்தவன்” என்று. [தந்தனன் தனதாள்நிழலே] - “உன்னையொழிந்தவெய்யிலே மெனக்கமையும்” என்று நான் அகலப்புக, “அழித்தாயுன்திருவடியால்” என்று தன்னுடைய திருவடிகளாலே என்மனையைப்போக்கி, பாதச்சாயையை எனக்குத்தந்தான். அடிபட்டவாறே, “எனக்கு” என்று வைத்தவற்றையும் போகவேர்களே. (சு)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—என்னப்பன் இத்தாதி. “என்னப்பனெனக்காயினாய்” இத்தாதியைக் கடாகுறித்தவதாரிகை - எனக்கு ஸரணம் இத்தாதி. “தந்தனன் தனதாள்நிழல்” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகாந்தரம் - எனக்கு ஸர்வபாகாரத்தாலும் இத்தாதி.

என்னப்பனென்னுதே, “எனக்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - சுஷாமகாலத்திலே இத்தாதி. எனக்கேயான வென்னப்பனென்று ஸப்தார்த்தம். “இகுளாய்” - இகுளையென்றபடி. “பெற்றவன்” என்றதுக்குவாஸநை - வளர்த்துக்கொள்ளி இத்தாதி. “ஹோக்யமாய்க்கொண்டு” - சுகத்தைக்கொடுத்து. “உபகாரகமாவன்” என்று கூட்டுவது. “தன்னொப்பாரில்லப்பன்” என்கைக்கு - அல்லாதாரிற்காட்டில் இவன்பண்ணின உபகாரமேதென்ன-இதுக்குக் கீயர் இத்தாதி. “தந்தனன்” என்கையாலே - வலியவே தந்தா நென்கிறார், நிழலுக்குப் பாதிகோடித்தேன “வெய்யில்” என்றது. “திருவடிகளாலே மனையைப்போக்கினான்” என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - அடிபட்டவாறே இத்தாதி. அடியென்று - திருவடிகளுக்கும், ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேர். (சு)

† குண்டலிக்ரந்தம்க்வாஸித்கம்.

பத்தாம் பாட்டு.

நிழல்வெய்யில்சிறுமைபெருமைகுறுமைநெடுமையுமாய்
சுழல்வனநிற்பனமற்றுமாய் அவையல்லனுமாய்
மழலைவாய்வண்டுவாழ்திருவிண்ணகர்மன்னுபிரான்
கழல்கள் அன்றிமற்றோர்களைகணிலங்காண்மின்களே.

ஆ.—(நிழல்).—ஹாயாதப அல்பமஹத் தீர்க்கஹ்ரஸ்வ சராசரங்களைப் பரகாரமாகவுடையனாய், மதுரமாகப்பாடுகிற வண்டுகள்வாழுகிற திருவிண்ணகர் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்ற தேச மாகையாலே “இனி ஆத்மாந்தமாக இவ்விடத்தை விடேன்” என்றுஎழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது நமக்கு மற்றொரு கதிரில்லை. அவனுடைய கடாக்ஷம் பெறுவதற்குமுன்பு என்னுடைய ஸத்தையில்லாமையாலும், அவன் கடாக்ஷித்தருளினவாறே நானுளனாகையாலும் நமக்கு அவனல்லது கதிரில்லை என்னுமிடம் எல்லார்க்கும் பரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய திருவடிகளல்லது மற்றொருராக்ஷகமில்லை என்னுமிடத்தை புத்திபண்ணுங்கோ ளென்கிறார். [சிறுமை பெருமை] - அணுத்வமஹத்த்வங்கள். [குறுமைநெடுமை]-நிஷுள்ள ஹ்ரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன]-ஸ்யாவராஜங்கமங்கள். [அவையல்லனுமாய்] - இவற்றில்இவனுக்கு வ்யாப்திகர்மநிஷயந்நமல்லாமையாலே தன்பக்கல் அவற்றின்தோஷம் தட்டாநொழிகை. [மழலைவாய்வண்டு] - இனியமிடற்றோசையைபுடைய வண்டு.

ப.—அநந்தரம், இப்படி பரஸ்பரவிருத்தாகாரமான ஸகலசராசரங்களையும் விபூதியாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளல்லது வேறுராக்ஷகமுடையோ மல்லோம்; இத்தை நிரூபித்துக்கொள்ளுங்கோ ளென்று உபதேசித்து முடிக்கிறார்.

நிழல் - தாபஸாந்திகரமானசாயையும், வெய்யில் - தாபகரமானஆதபமும், சிறுமை - சிறுமைக்கெல்லையான அணுத்வமும், பெருமை - பெருமைக்கெல்லையான மஹத்த்வமும், (மத்யமபரிமாணங்களிலுண்டான), குறுமை - ஹ்ரஸ்வத்வமும், நெடுமையும் - தீர்க்கத்வமும், ஆய் -, சுழல்வனநிற்பன - சராசராத்மகமான, மற்றும் - மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களும், ஆய்—, (இப்படி ஸர்வஸரீரியாகாநிற்கச்செய்தே), அவை - அவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை, அல்லனும் - உடையவனல்லாதவனும், ஆய்—, மழலை - முக்யமான, வாய் - வாக்வ்யவஹாரத்தையுடைய, வண்டு - வண்டுகள், வாழ் - ஸ்வலோக்யலாபத்தாலே வாழும்படியான, திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகரிலே, மன்னு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - வேறு, ஓர் - ஒரு, களைகண் - ரக்ஷகவஸ்துவை, இலம் - உடையோமல்லோம்; காண்மின்கள் - (இது) நிரூபித்துக்கொள்ளுங்கோள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு ரக்ஷகமில்லையென்று புத்திபண்ணுங்கோள் என்கிறார். [நிழல் வெய்யில்] - சிததேஹதுவான நிழலும், உஷ்ணதேஹதுவான வெய்யிலும். [சிறுமை பெருமை]-அணுத்வமஹத்த்வங்கள். [குறுமை

நெடுமை] - மத்யமபரிமாணவஸ்துக்களிலுண்டான ஹரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன்] - ஸ்யாவராஜங்கமங்கள். [மற்றுமாய்] - அநுத்தமான ஸர்வமுமாய். [அவையல்லனுமாய்] - தஜ்ஜொஷொஷொஸஸ்வஜ்ஜனயிருக்கை. [மழலைவாய் வண்வொழ் திருவிண்ணகர்] - மழலைப்பேச்சையுடைய வண்டுகள் தந்தாம்அலிமதங்கள்பெற்று வாழ்கிற வூர். [மன்னு பிரான் இத்யாதி] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகந்திருவடிகளல்லது வேறுபுகல்இல்லை. “போடுகொச்சாரணம் வஜ” என்கிறவ னன்றிக்கே, திருவடிகள் தானே தஞ்சமென்கை. [காண்மின்களே] - இத்தை எல்லாரும் புத்திபண்ணுங்கோள்.

நடு. — பத்தாம்பாட்டு. அவந்திருவடிகளல்லது மற்ற ரக்ஷகமில்லை யென்னு மிடத்தை புத்திபண்ணுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிழல் வெய்யில்] - சீதஹேதுவான நிழலும், உஷ்ணஹேதுவான வெய்யிலும். [சிறுமைபெருமை] - அணுத்வமஹத்த்வங்கள். [குறுமைநெடுமை] - மத்யமபரிமாணத்தி லுண்டான ஹரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன்] - ஜங்கமஸ்த்தாவரங்கள். [மற்று மாய்] - அநுத்தஸமுச்சயம்; சொல்லப்படாததேல்லாமாய். [அவையல்லனுமாய்] - அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கச்செய்தே அவற்றின்தோஷம் தட்டாதபுகிறகுமென்று கீழே சொல்லிற்றிறே; இனியிங்குஎன்? என்னில், — அவற்றுக்கு வரும் அவஸ்த்தைகளை யு முடைய னல்லனாய் என்றபடி. அவையாவன - சேதந முதமாயுள்ள ஸுஷித்வ ஸுஷித்வாதிகளும், அசேதந முதமான பரிணாமாதிகளும். [மழலைவாய்வண்வொழ்] - பருவத்தில் இளமை யாலே இனியபேச்சுக்களை யுடைத்தான வண்டுகள் வர்த்தியாகின்றனள்ள திருவிண்ண கரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகந்திருவடிகளையொழிய வேறுரக்ஷகரையுடையோ மல்லோம். [கழல்களன்றிமற்றோர்களைகணிலம்] - “போடுகொச்சாரணம் வஜ” (மாமேகம் ஸாரணம்வ்ரஜ) என்னுமவனன்றிக்கே, திருவடிகள் தானே தஞ்சமென்கை. [காண்மின் களே] - இது அர்த்தவாதஞ் சொல்லுகிறேனன்று; நீங்களும் பாருங்கோள்.

பதினோராம் பாட்டு.

காண்மின்கள் உலகீர்! என்று கண்முகப்பேரிமிர்ந்த
தாளிணையன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும்வல்லார்
கோணையின்றிவிண்ணோர்க்கு என்றுமாவார்குரவர்களே.

பத்தாம்பாட்டு. — நிழல் இத்யாதி. “கழல்களன்றிமற்றோர்களைகணிலம்” இத்யாதியைப் பற்ற அவதாரிகை - அவன் திருவடிகளல்லது இத்யாதி.

“சிறுமைபெருமை” என்று சொல்லி, “குறுமைநெடுமை” என்கையாலே மத்யமபரிமாணம் என்கிறது. கீழும் “அல்லனாய்” என்றது, இங்கும் “அல்லன் - ஆய்” என்றது; இரண்டுக்கும் பேத மென்னென்னிலென்றபடி. கீழ் - அகர்மவஸ்யதை சொல்லிற்று, இங்கு - தக்காய் ஸுகதுக்ராஹித் யஞ் சொல்லுகிறதென்றபடி. மன்னுபிரானன்றியென்றதே, “கழல்களன்றி” என்றதுக்குவாவம் - போடுகொ இத்த்யாதி. அதாவது — திருவடிகளாலே ததியரைச்சொல்லி, ஈஸ்வரனன்றிக்கே ததியாபி மாமே உத்தாரகமென்கை. ‘பாருங்கோள்’ மஹஸ்வலி லென்றபடி.

(க0)

ஆ.—(காண்மின்கள்.)-ஆழ்ந்த அநாழ்ந்த விபாமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுங் கண்டு வாழுகோளென்று அவர்கள் கண்முகப்பே நிமிர்ந்த தாளிணையன்தன்னைக் குரு கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள் எம்பெருமானுடைய ஸர்வநியந்த்ருத்வத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் * அயர்வறுமமரர்களுக்கு நிஸ்ஸம்ஸயமாகப் பரதமபூஜ்யராவரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அயர்வறுமமரர்களுக்குலோக்ய ராவர் என்கிறார். [காண்மின்களுலகோன்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த தாளிணையன்தன்னை]-லோகத்திலுள்ள எல்லாரும் கண்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள் என்று அவர்கள் கண்ணெதிரே வளர்ந்த திருவடிபுடையவனை. [ஆணையிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பதத் தும் வல்லார்] - ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஜமந்திரவாஹகத்வத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார். [கோணையின்றி] - மிடுக்கு இன்றிக்கே. [குரவர்கள்] - கௌரவ்யர்.

ப—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸூரிகளுக்கு நித்யகௌரவ்யராவர்களென்று வலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உலகிர்-லோகத்திர்! காண்மின்கள் - இத்தைக்காணுங்கோள், என்று-என்று, கண்முகப்பே - பரஸ்பர விருத்தரானவர்கள் கண்ணெதிரே, நிமிர்ந்த - வளர்ந்த, தாளிணையன்தன்னை - திருவடிகளை யுடைய த்ரிவிக்கரமாபூநத்திற்போலே பரஸ்பரவிருத்த பதார்த்தங்களிலே பலவகையும் பரந்த ஸர்வேஸ்வரனை, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், ஆனை - லகவ தாஜ்ஞாநுபமாயிருக்கிற, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், திருவிண்ணகர் - திருவிண்ணகர் விஷயமான, பத்தும் - பத்தையும், வல்லார் - வல்லவர்கள், கோனை - ஒருமிடுக்கு, இன்றி - அற, விண்ணோர்க்கு - நித்யஸூரிகளுக்கு, என்றும் - என்றும், குரவர்கள் - கௌரவ்யர், ஆவர் - ஆவர்கள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு கௌரவ்யரென்கிறார்.

[காண்மின்கள் இத்யாதி] - நோக்குவதையை காட்டுவாரைப்போலே; இதோ ராஸ்சர்யம் பாருங்கோளென்று லொளகிகர் எல்லாருடையவும் கண்ணெதிரே வளர்ந்த திருவடிகளை யுடையவனை. “உங்களுடையிலே திருவடிகளை வைக்க வாருங்கோள்” என்றுலிசை வாரில்லையே. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இந்த ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தவர் சொன்ன வார்த்தையாகையாலே ஆப்தமென்கை. [ஆணையிரத்து] - “வீஷ்ணுவாசா தஃவவகெ” என்கிறபடியே ஆயிரத்திலும், ஜமந்தியமனத்தைச்சொன்ன, திருவிண்ணகரை விஷயமாக உடைய பத்து. இத்தை அப்யஸிக்கவல்லார். [கோணையின்றி] - மிடுக்கின்றிக்கே, நித்யஸூரிகளுக்கு என்றுமொக்க கௌரவ்யராவார்.

நா.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு நாள் தோறும் கௌரவ்யராவரென்கிறார்.

நிமமம் — காண்மின்கள் இத்யாதி. “பத்தும்வல்லார் - விண்ணோர்க்கென்றுமாவர்குரவர்கள்” என்கிற பதங்களைக் கடாகுபித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

(കക)

(கக)

தெருவாழ்விடத்தாடுவனவெனநினைத்தியென

சீருதிர மாயாறு மாயாழிலாவாடிவடி தவடம் பூங்குண

}

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—குரவை - ப்ரவேஸுங்கள்.

ஆ.—(குரவை.) இப்படி திருவிண்ணகரில் எம்பெருமானைக்கண்டு, அவனுடைய ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸௌரீல்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களை அநுவித்து நிரதிரய ப்ரீதியுத்தராய் ஸம்ஹாரத்தான ஆழ்வாரைக்கண்டு எம்பெருமான் ப்ரீதனாய் * பிறந்தவாற்றில் இவருடைய இழுவெல்லார் தீரும்படி, தன்னுடைய திவ்யாவதாரத் தொடங்கித் திருநாட்டில் எழுந்தருளுகை பர்யந்தமாக நடுவுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷத்தங்களையுங் காட்டியருளக் கண்டதுவித்து, தடிதுவிஜகித நிரவயிக நிர்வ்ருதியாலே, பரிபூர்ண மனோரயனானே நென்கிறார்.

ஒ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், ராமவ்ருத்தாந்தத்தில் திருவடியைப் போலே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்திலே ஸக்தரான ஆழ்வார், தாம் ப்ரணயகோபத்தாலே * மின்னிடையிடவாரில் “எம்பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷிப்பேனல்லேன்” என்று மிறங்கின தம்மை “ஆவேன்” என்னப் பண்ணியருளின உபகாரத்தை நல்குரவிலே அநுஸந்தித்து, * மாசறுசோதியில் “சேணுயர்வானத்திருக்கும்” என்கையாலே - தூரஸ்ய நென்று இன்னுதான ஆழ்வார், அணியவா யெண்ணிமுடிக்கவொண்ணுதனவாயுள்ள க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தங்களைக் காட்டியருளக்கண்டு, “தொல்லருணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்” என்று மனோரயித்தபடியே இனிதாகப்பேசி அநுவிக்கிறார். * பிறந்தவாற்றில் - வலஹாநியாலே பேசமாட்டிற்றிலர்; * குரவையாய்ச்சியரில் - ப்ரீதியாலே எல்லா சேஷத்தங்களையும் தரித்துப்பேசுகிறார்.

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் - விருவிவ்ருதியோகத்தாலே தன் அவ்யடிதவ்யநாசக்தியைக்காட்டி “மலப்ரதாநஸமர்த்தன்” என்கிற ப்ரதிபத்தியைப்பிறப்பித்த ஸர்வஸ்மா த்ப்ரானுடைய ஸூத்ரமத்வஸூசநார்த்தமாக அவனுடைய அநந்தஸாயித்வத்தையும், ஆஸ்ரய ஆகாரவத்தையையும், அதிஸாயித ஒளஜ்வல்யத்தையும், அப்ராக்ருதவிக்ரஹவத்தையையும், அர்த்திகளுக்கபேக்ஷிதகரத்வத்தையும், அந்யாஹிமாந நிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிஸாயிதலோக்யாகாரத்தையும், அர்த்தியாயும் அபேக்ஷிதந் தலைக்கட்டிக் கொள்ளும்படியையும், அஸாயாரணசிஹ்யோமத்தையும், பாஞ்ஜ்யோதிஸ் ஸ்வருபவத்தையையும் அநுஸந்தித்து, “ஏவம்ப்ரகாரான க்ருஷ்ணனுடைய மனோஹாரியான அகிலசேஷத்தங்களையும் இங்கேயிருந்து அநவரதாநுஹவம் பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஆர் இனி நிகராவர்?” என்று ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு, அவனுடைய ஸூபஸதித்வத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்.

இ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், * பிறந்தவாற்றிலே - மூணங்கையுரித்து நின்று அநுவிக்கவல்லனும்படி பண்ணியருளவேனுமென்று ஸரணம்புக்கார்; திருவண்வண்ணிலே தூதுவிட்டார்; அவன் வரக்கொண்டு * மின்னிடையிடவாரிலே ப்ரணயரோஷத்தாலே அகலப்புக்க தம்மைச் சேவிட்ட உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தார். “ஸர்வநியந்தாவான மேன்மையையுடையவன் என்னைத் தாழ்நின்று பொருந்தவிட்டுக்கொள்வதே!” என்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஏத்தினார்; இதில் - க்ருஷ்ணவதாரசேஷத்தங்களை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார். * ஊவொநாந்ருதமஹதி” என்று - திருவடி ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணனாயிருக்குமாபோலே இவரும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே ப்ரவண

ராயாயிற்றிருப்பது. * மாசறுசோதியிலே, “சேணுயர்வானத்திருக்கும்” என்று - தூரஸ்ய
னென்று இன்னதான இழவுதீர இந்த லோகத்திலே ஸ்ரீப்ருந்தாவந்திலே பெண்க
ளோடே பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிரார்.
* மானேய்நோக்கிலே, “தொல்லரு ணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்” என்று - நாக்கு
நீர்வந்து திருநாமம்சொல்லுவது என்றே வென்று ஆசைப்பட்ட இழவுதீர க்ருஷ்ண
முணங்களை அநுபவித்துப் பேசி ப்ரீதராகிரார். * சன்மம்பலபலவிலையும் “ஓர் குறை
வில்” என்றார்; “இதிலும் “என்ன குறைவு எனக்கு” என்றார். அதுக்கும் இதுக்கும்
வாசிகள்? என்னில், - அங்கு ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தகைப்பெற்றேன்
என்றார்; இதில் குணாநுபவப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, எனக்கு ஒருகுறைவுஇல்லை யென்
கிரார்.

௩௫:—இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானோடொப்பர்.
அவனும் ராமாவதாரமல்லது போக்கியறியான்; அவனுடையப்ரபந்தமும் அப்படியே; இவ
ரும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லதறியார்; இத் திருவாய்மொழி - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தமொழிய
வேறென்றைச் சொல்லாது. “ஹாவொநாந்யூத்யு” (பாவொநாந்யத்ரகச்சதி)
என்கொண்டு ‘ப்ரதஸ்யுங் கூட வேண்டேன்’ என்ற திருவடியைப் போலேயாயிற்று
இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமொழிய வேறென்று அறியாதபடி.

“சேணுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான்” என்கிறபடியே-கிட்டிநின்ற அநுல
விக்கப். பெற்றிலோமென்கிற இழவுதீர, பூமியிலேயாகப்பெற்றது; “தொல்லருணல்வினை
யால் சொலக்கூடுங்கொல்?” என்றிறே இவர் ஆசைப்பட்டது; அதாவது - நா நீர்வந்து
திருநாமம்சொல்லுகையாகிறது ஸுக்ருதஸலமிதே. * பிறந்தவாற்றில் இவர்க்கு உண்டான
இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸ்ரீப்ருந்தாவந்ருத்தாந்தத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு,
அது பூதகாலமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ஸமகாலம்போலே கிட்டிநின்றநுலவிக்கிரார்.
* மின்னிடைமடவாரிலே - “அல்லோம்” என்று அகன்று முடிந்து போகப்புகக் தம்மை
“ஆவோம்” என்னப்பண்ணிச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடியை யநுஸந்தித்து, இப்படி வல்லார்
இவனல்லதில்லைகிடேரென்று தலைக்கட்டுகிறாராயிருக்கிறது. * சன்மம்பலபலவிலும் இப்படி
யிருப்பதோரு ஹர்ஷமுண்டே; அதில்இதுக்கு வாசியென்? என்னில் - அங்கு - இதர வ்யா

குரவையாய்ச்சியர்ப்ரவேசே; இத்திருவாய்மொழியிலே, க்ருஷ்ணகுணங்களிலே ஈடுபட்டுப்
பேசுகிற இவர்க்கும், க்ருஷ்ணகுணைக ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழிக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாக,
ஸ்ரீவால்மீகிபகவானையும் ஸ்ரீராமாயணத்தையும் அருளிச்செய்கிரார் - “இத்திருவாய்மொழியென்று
தொடங்கி, வேறென்றைச்சொல்லாதென்னுமளவும்”. விவரணம் - அவனும் இய்யாதி. த்ருஷ்டாந்
தாந்தம் - ஹாவொநாந்யூத்யு இய்யாதி. “ஹாவொநெவாநொராஜநு க்யமிநித்யுஷ்
கிஷிதஃ | ஹகிஸ்தியதாவீரஹாவொநாந்யூத்யு” இய்யுத்தாஸ்ரீராமாயணே.

இத்திருவாய்மொழியில் * மாசறுசோதிதொடங்கி, * மின்னிடைமடவார் அளவுமுண்டான
வ்யஸங்களுல்லாதீர அநுபவிக்கிறாரென்கிரார் - சேணுயர் இய்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே. பூமி
யிலேயாகப்பெற்றதென்றது-அவதரிக்கப்பெற்றதென்றபடி. ‘ஸுக்ருதஸலமிதே’ ஆகையாலே ஆசைப்
பட்டபடியே திருநாமங்கள் சொல்லப்பெற்றதென்றபடி. பிறந்தவாற்றில் இவர்க்குண்டான இழவெல்
லாம் என்றது - யரித்துநின்றநுபவிக்கமாட்டாத இழவெல்லாமென்றபடி. * மின்னிடைமடவாரோடு
இதுக்கு ஸங்கதியெதென்ன - மின்னிடைமடவாரிலே இய்யாதி. “தலைக்கட்டுகிறாராயிருக்கிறது” -
* நல்குரவிலே தலைக்கட்டுகிறாராயிருக்கிறதென்றபடி. * மின்னிடைமடவார்க்கும் இதுக்கும் நேரே

ருத்தி மாற்றத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநலாபத்தால் வந்த ஹர்ஷம்; இங்கு - அவன் தன் குணங்களை நேரே இவரை நெருங்கியநிலைப்பிக்க, ஸ்வவஸரஸ்ஸாதபடி அநுலவித்து ஹ்ருஷ்டராய் வாய்விசேகரர்.

முதற் பாட்டு.

குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும் குன்றமோன்றேந்தியதும்
உரவுநீர்ப்போய்கை நாகங்காய்ந்ததும் உள்பட மற்றும்பல
அரவில் பள்ளிப்பிரான்தன் மாயவினைகளையேயலற்றி
இரவும்நன்பகலும் தவிர்கிலம்என்னகுறைவுஎனக்கே

ஆ.—நாகபர்யங்கஸாயியான பரமபுருஷன் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி, ப்ரணயிஜநஸம்ஸ்லேஷைகலோகனாகையாலே திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகளோடே திருக்குரவைகோத்து ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினபடியையும், ப்ரணயிஜந பரித்ராணர்த்தமாகையாலே தத்ஸம்ஸ்லேஷத்திற்காட்டிலும் தனக்கு லோக்யமான கோவர்த்தநமஹாகிரி ஸமுத்தரணமும், விஷாநலஜ்வாலாநலிலவரீய மஹாஹ்ரஃ நிவாஸி காளிய நிரஸநப்ரப்ருத்யாஸ்சர்ய ஸர்வதீவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுலவித்து, அவ்வநுலவஜநிதப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிக்கதனாய் அவற்றையேயலற்றி இரவுநன்பகலும் நான்தவிர்கிலன்; எனக்கு இனி என்னகுறை யுண்டு என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'ப்ரீதிபூர்வகமாக இரவுப்பகலும் க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கப்பெற்றேன்: எனக்கு இனி என்னகுறை யுண்டு?' என்கிறார்.

உரவுநீராவது - விஷஜலம், வலியநீர் என்றுமாம். [அரவில்பள்ளிப்பிரான்] - திருவவதாரம்பண்ணுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். * நாகனை மிசை நம்பிரான் ப்ரத்யலிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. [மாயவினைகள்] - ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்கள். [இரவுநன்பகலும்] - எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே நன்றான இரவும் பகலும்.

ப.—முதற்பாட்டில், 'அவதாரகந்தமான அநந்தஸாயித்வத்தை யுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லி அவிச் சிந்நமாக நடக்கப்பெற்றேன்; நமக்கென்னகுறை உண்டு?' என்கிறார்.

ஆய்ச்சியரோடு - ஆய்ச்சியரோடேகூட, குரவை - திருக்குரவையிலே, கோத்ததும் - (எல்லாப்பெண்களும் தன்கைகோத்தாராம்படி வகைமாலையாலே இடையிடையே தன்னைக்கலந்து) கோத்ததும், (இந்தப்பெண்களோட்டை ரஸத்துக்கு விலக்காக வந்த மழையைத் தடுக்கக்காக), ஒன்று - ஒரு, குன்றம் - மலையை, ஏந்தியதும் - எடுத்தேழுநாள் அநாயாஸேந யரித்துக்கொண்டு நின்றதும், உரவு - முதிர்ந்த, நீர் -

ஸங்கதி; நஞ்ஞாவு ப்ராஸங்கிகம். கீழேயும் இப்படிப்பட்ட ஹர்ஷமுண்டே; இதுக்கு வசியேதென்கிற ஸங்கையையநுவித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - சன்மம்பல இத்யாதி. இதரவ்யாய்ருத்தியாவது -

* சொன்னால்விரோதத்தில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உண்டான வ்யாய்ருத்தி.

ஜலத்தையுடைத்தான, பொய்கை - பொய்கையில், நாகம் - காளியனை, காய்ந்ததும் - முனிந்து நியமித்தபரகாரமும், உள்பட - முதலாக, மற்றும் - மற்றும், பல - பலவாய், ("நாமவாஸுஸு-தஜ்ஜி") என்கிறபடியே அவதாரார்த்தமாக), அரவில்பள்ளி - கண் வளர்ந்தருளின நாகபர்யங்கத்தை, பிரான்தன் - விட்டுவந்த உபகாரகளுன க்ருஷ்ண னுடைய; மாயம் - ஆஸ்சர்யங்களான, வினைகளையே - சேஷ்டிதங்களுையே, அலற்றி - ப்ரீதிபரவசனாய்க்கொண்டு சொல்லி, நன் - குணகதந்ததுக்கு உறுப்பான நன்மையை யுடைய, இரவும் - இரவும், பசலும் - பசலும், தவிர்கிலம் - ஓய்கிறிலோம்; நமக்கு - நமக்கு, என்ன - என்ன, குறை - குறைவு, உண்டு - உண்டு? அநுவாய்யஸங்கோவத் தால் வரும் குறையுண்டோ? அநுபவவிச்சேதத்தால் வரும் குறையுண்டோ என்று கருத்து. "தவிர்கிலனென்னகுறைவெனக்கு" என்றும் பாட்டுசொல்லுவர்.

இ.—முதற்பாட்டில், அஹோராத்ரம் க்ருஷ்ணசேஷ்டி தங்களை ப்ரீதிபூர்வக மாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு என்னகுறை உண்டு என்கிறார்.

[குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்] - மின்னிடையடவாரிலே அகலப் புகத் தாழின்று பொருந்தினபடி, இடைப்பெண்களோடே பொருந்திற்றோலே இருக் கிறதாயிற்று. தன்னோடே அவர்களைக்கோக்கையன்றியே, அவர்களோடே தன்னைக் கோத்தபடி. பஞ்சலக்ஷங்குடியில் பெண்களோடே கலந்த ப்ரீதிஉண்டாயிற்று இவ ரோடேகலந்த ப்ரீதி. கோக்கை - தொடுக்கை, கைகோத்துக்கொண்டு ஆடுங்குத்திறே- குரவைக்கூத்தாவது. [குன்றமொன்று இத்யாதி] - அவர்களை அநுபவிக்கையன்றிக்கே, அவர்களுக்குவந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி. இந்தான் பசுக்ராஹத்தாலே அழியவர்த்திக் கத்தொடங்கினவாறே, முன்சேநின்றதொருமலையை எடுத்து ரக்ஷித்தபடி. [ஏந்திய தும்] - ஏழுவயஸ்ஸிலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்துக்கொடு நிற்கச்செய்தே யும், ஆபுரிதார்த்த ப்ரவ்ருத்தியாகையாலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. [உரவுநீர்]-வலியை உடைத்தான நீர். விஷத்தாலே வாயுகமான வலியாதல், முதலீர்ஆகையாலே வலிய நீர் என்னுதல். உரவு - விஷமென்னுதல், வலியென்னுதல். [நாகங்காய்ந்ததும்] - "பெண்களோட்டை ஜலக்ரீடைக்குவிரோயி" என்று காளியனை ஓட்டினதுவும். [உள் பட மற்றும்பல] - இவைமுதலான சேஷ்டிதங்களுக்குத் தொகையில்லை. * பிறந்தவாற் றில் - வலஹாரியாலே சொல்லமாட்டிற்றிலர்: இங்கு - ப்ரீதிபரகர்ஷத்தாலே யரித் துச்சொல்லமாட்டாதொழிகிறார். [அரவிற்பள்ளிப்பிரான்] - அவதரிக்கைக்காகத் திருப் பாற்கடவிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். ஆபுரிதவிரோயியான ஸர்ப்பத்தைப் போக்கி னான், அஜ்ஜாதியிலே ஒருவனுக்கு உடம்பு கொடுத்தான்: ஜாதிப்ரயுக்தமன்று நிரஸநம், ஆபுரிதவிரோயி பென்று. * பிறந்தவாற்றில் * நாகணைமிசைநம்பிராணை ப்ரதா விஜ்ஞைபண்ணுகிறார். [மாயவினைகளையேயலற்றி] - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை ப்ரீதி யாலே அடைவுகெடச்சொல்லி. [இவ்வுநன்பகலும்] - நல்ல இரவும் நல்லபகலும்: "சுடர் கொளிராப்பகல்" என்று - விரஹத்தில் அக்ரிகல்பமான அஹோராத்ரம்போலன் றிறே. [தவிர்கிலம்] - விடுகிறிலேன். [என்னகுறை வெனக்கே] - காலஜேடிமுள்ள தேசத்திலேயிருந்து ஏகருபமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு "ஒருதேசத்திலே போக வேணும்" என்னுங் குறையுண்டோ?

௩௫.—முதற்பாட்டு. அஹோராத்ரம் க்ருஷ்ணகுணங்களை ப்ரீத்பூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒருகுறையில்லை என்கிறார்.

[குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும்] - * பிறந்தவாறும் என்றாற்போலேதோடங்கி ஓரவதாம்முன்கை இழியாதே, இதிலேஇழிவானென்? என்னில்,—*மின்னிடைமடவாரி லுண்டான தம்முடைய ப்ரணயரோஷத்தைப்போக்கித் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடி, திருக்குரவையிற் பெண்களோடேகலந்து அவர்களை அநுபவிப்பித்தாற்போலே யிருக்கையாலே, அதுமுன்னாகப் பேசுகிறார். தாம் அநுஸந்திக்கிலிறே ஓரடைவாகஇழிவது! அவ னநுபவிப்பித்தபடியே பேசுகிறாராகையானே; திருக்குரவையிற் பெண்களோடுண்டான கல வியையாயிற்று இவர்க்குமுதலிலே காட்டிக்கொடுத்தது. பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களோ லாரோடுங்கலந்த ப்ரீதியுண்டாயிற்று, இவரோடுவரோடே கலந்த ப்ரீதி. தன்செல்லாமை யாலே இடைப்பெண்களுடைய மாலையிலே தன்னை அப்ரதாநனாக்கிக்கொண்டு கோத்த தும். “குரவைபிணைத்ததும்” என்றுஆசைப்பட்டபடியே அநுபவிக்கிறார். பெண்களுடைய மாலையிலே இடையீடாகத் தன்னைக்கொக்கிறபோது, “விஜாதீயனெருவன் கலந்தான்” என்று தோற்றதபடி அவர்களோடே யொரு நீராகக் கலந்தபடி. பெண்களும் பெண்களும்இறே கைகோத்துவிளையாவோர். திருக்குரவையில் இவனையொழியப் பெண் களுக்குச் செல்லாதாப்போலே காணும் * மின்னிடையிலே ஆழ்வாரையொழிய இவ னுக்குச் செல்லாமைவினைந்தபடி. கோக்கை - தோடுக்கை. கைகோத்துக்கொண்டா டும் கூத்திறே - குரவைக்கூத்தாகிறது. [குன்றமொன்றெந்தியதும்] - ஸ்வர்க்கம் என்று கொண்டு ஒரு ஹோகபூமியாய், அங்கே அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடே கழகமிருந்து புண்யபலாநு லவங்கள்பண்ணி ஸுகப்ரதாநனா யிருப்பான் இந்த்ரனென்றெருவன் உண்டிறே; அவ்வநு பவத்தைப் பூமியிலே ஒருபருவத்திற் பெண்களோடேகூட ஸ்வைரமாக அநுபவித்திருக்கிற இருப்பைக் கண்டு, அது பொறுக்கமாட்டாமை அஸுயைவர்த்தித்து, “நமக்கிட்ட சோற் றை யுண்டான்” என்று ஒரு வ்யாஜமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பித்தான்; அப்போது கைக்கு எட்டிற் ரெருமலையையெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு நின்றபடி. ஒருவன் இங்கே ஒருநாள் மூக்குப் புதைக்குங் காட்டில், “நம்முடைய ஹோமம் பருந்துபோகப்புகாரின்றது” என்றுஅஞ்சி அவரை உவரை வரவிட்டுக் கலக்குமவனிறே. “இப்படி யநுபவிக்கிறான் ஸர்

முதற்பாட்டு.—குரவை இத்தாதி. “அரவிப் பள்ளிப்பிரான் தன்மாயவினைகளையேயலற்றி” இத்தாதினைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அஹோராத்ரம் இத்தாதி.

இதிலே - திருக்குரவையின் வருத்தாந்தத்திலே. கீழ்ஸங்கைக்குப்பரிஹாராத்ரம் - தாம் அநுஸந்திக்கிலிறே இத்தாதி. அவன் தான் இத்தைமுந்தற அநுபவிப்பானென்? என்ன - பஞ்சலக்ஷம் இத்தாதி. “ஆய்ச்சியரோடு” என்றஅப்ரதாநேத்ருதியைக்கு ஹாவம் - தன்செல்லாமையாலே இத் தாதி. ஆய்ச்சியர்க்கு உண்டான அப்ரதாநயம். தனக்கு உண்டாப்படி கோத்தானென்று கருத்து. * பிறந்தவாற்றில் இழிவும் இதிலேதிருகிறதென்கிறார் - குரவைபிணைந்த இத்தாதி. “கோத்ததும்” என்றதுக்குஹாவம் - பெண்களுடைய இத்தாதி. விவரணம் - பெண்களும் இத்தாதி. “குரவையாய்ச் சியரோடு கோத்ததும்” என்ற பதப்பயோகத்துக்கு ப்ராயோஜகம்” - திருக்குரவையில் இத்தாதி. கீழிற் பதத்தையுங்கூட்டி “குன்றமொன்றெந்தியதும்” என்றதுக்குஹாவம் - ஸ்வர்க்கமென்று இத்தாதி. “ஓன்ம” என்றதுக்குஹாவம் - கைக்கேட்டிற்று இத்தாதி. இந்த்ரன் அப்படி அஸுயையாளுவோ? என்ன - ஒருவன் இங்கே இத்தாதி. மூக்குப்புதைக்கை - ப்ராணயாமம்பண்ணுகை. அவரை உவரையென்றது - அப்ஸரஸ்ஸுக்களையென்றபடி. விஜாதீயரிடத்திலொழிய ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலே அஸுயையிற்றக்குமோ? என்ன - இப்படி அநுபவிக்கிறான் இத்தாதி. அறியமாட்டாமைக்குஹேது

வேஸ்வரன்” என்று அறியானிறே; இவன் தன்னை மங்ஷ்யஸஜாதீயனாகக்கிவைத்துக் கொண் டிருக்கையாலே. அன்றைக் கல்வர்ஷத்தில் பசுக்களுக்கும் இடையார்க்கும் வந்த ஆபத் தைத் தீர்த்தாற்போலேயாகாதே, இவர்க்கும் *மின்னிடைமடவாரில் வந்த ஆபத்துத் தீர்த்த படியும். [ஏந்தியதும்] - பரார்த்தமாகையாலே கைக்குஒராலரணம்போலேயாயிற்று, அது தான் வருத்தமற்றிருந்தபடி. பூ ஏந்திற்றோலே யிருந்தது. ஏழுவயஸ்ஸிலே ஏழுநாள் ஒரு படிப்பட தரித்துக்கொண்டிறே நின்றது! [குன்றமொன்றேந்தியதும்] - “இப்படி ஏழுவயஸ் ஸிலே ஏழுநாள் யிர்த்ததுக்கு என்செய்வோம் நாம்” என்று ஒருவர் நெஞ்சாரல்படாதபடி ஸகோத்ரியாய் நின்றிறே இவன் இவற்றை ரக்ஷித்தது. [உரவுநீர்] - தறைகாணவொண் ணுமையாலுண்டான ஆழத்தையுடைத்தான மிகேக்கையுடைய நீரென்னுதல்; அன்றியே, காளியன்விஷத்தாலே ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வலியென்னுதல்; முதுநீராகையாலே வலியுநீர்என்னுதல்; † (விஷத்தாலே பாதகமான வலியென்னுதல்.) உரவு - விஷமென் னுதல். [நாகங்காய்ந்ததும்] - நாகத்தையோட்டியதும். பாம்படித்து மேலிட்டேக் காணும் பெண்களோடே ஜலக்கீடை பண்ணிற்று. [உள்படமற்றுப்பல] - இவைமுதலான சேஷ் டிதங்களுக்கு ஓர்எண்ணில்லை. * பிறந்தவாற்றில் - வலஹாநியாலே சொல்லமாட்டிற் றிலர்; இங்கு உகப்புத் தலைமண்டையிட்டேச் சொல்லமாட்டிகிறிலர். மற்றும்இப்படி பெண் களோட்டைக் கலவிக்கு விரோயிகளான தண்ணீர்த்துரும்பறுத்தவை அநேகங்கள். [அர வில்பள்ளிப்பிரான்]-நாட்டார்உறக்கம் தமோதுணுபிபூதமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கும்; இவன் உறக்கம் பிறருடைய ரக்ஷணர்த்தமாயிருக்கும். * உறங்குவான்போல் யோசுசெய்தபெரு மான்இறே. உறங்கினானகில் பரரக்ஷணத்துக்கு உடலாயிருக்கும்; உணர்ந்திருந்தானாகிலும் அப்படியே; இதென்ன உபகாரந்தான்! [அரவிற்பள்ளிப்பிரான்] - கீழ் ஒருபாம்போனே டான சேராமெ சொல்லிற்று; இங்கு ஒருபாம்போனேடான சேர்த்தி சொல்லுகிறது. அங்கு - லோமுத்தைக் காற்கடைக்கொண்டமை சொல்லிற்று; இங்கு லோமுப்பாவண்யம்

வேதென்ன - இவன்தன்னை இத்தாதி. இந்தபதப்பரயோகத்துக்கு ஹார்த்தாவம் - அன்றைக்கல்வர் ஷத்தில் இத்தாதி. யிர்த்தென்னதே, “ஏந்தியதும்” என்றதுக்குலாவம் - பரார்த்தம் இத்தாதி. “கைக்குஒராரணம்”என்றதை விவரிக்கிறார் - பூ இத்தாதி. வருத்தத்துக்கு ப்ராஸத்தியெதென்ன - ஏழுவயஸ்ஸிலே இத்தாதி. பரார்த்தமாக யிர்த்ததினெல்லையை சாடுவாக அருளிச்செய்கிறார் - இப் படிஏழ இத்தாதி. ஸகோத்ரியாய் - ஸகோத்ரனென்றும், ஸஜ்ஞாதிவர்க்கென்றும். கோத்ரம் -1 குலமும், பர்வதமும். “உரவு” என்று - மிகேகாய், அத்தை மூன்றுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - தறைகாண இத்தாதிவாக்யதர்யத்தாலே. முதுநீர் - பழையநீர், அத்தால் - லுருவாயிராதே பலத்தை யுடைத்தாயிருக்குமென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - ‘விஷமென்னுதல்’ என்று. உரவுநீர் - விஷயிஸ்ர ஜலமென்று த்விதீயார்த்தம். “குரவையாய்ச்சியரோடு” என்றத்தோடேகூட்டி ரஸோத்தியாகவாவம் - பாம்படித்து இத்தாதி. காளியனைமேலிட்டடித்துக்காணு மென்றபடி. * பிறந்தவாற்றிற்போலே இங்குவலஹாநியில்லையே; சோச்சொல்லாதே, “மற்றுப்பல” என்கிறதென்? என்ன - பிறந்தவாற் றில் இத்தாதி. மற்றுமிப்படி என்றது - கோவர்த்தகோத்தரணம் காளியமர்த்தநம்போலே பின்னையு மிப்படி என்றபடி. விரோதிகளான தண்ணீர்த்துரும்பறுத்தவையென்றது - தண்ணீர்த்துரும்பு போலே விரோதிகளானவற்றைப்போக்கின வ்யாபாரங்கென்றபடி. உணர்ந்தவையத்திலொழிய, நித்ராஸமயத்திற்செய்கிற உபகாரமேதென்ன - நாட்டாருநீக்கம் இத்தாதி வாக்யத்வயம். இவனுறக்கம் பரரக்ஷணர்த்தமாயிருக்கு மென்னுதுக்கு ப்ராமானம் - உறங்குவான் இத்தாதி. வ்யாக்யாதாவின் சபொடு - உறங்கினானகில் இத்தாதிவாக்யதர்யமும், “நாகங்காய்ந்ததும், அரவில்பள்ளிப்பிரான்” என்ற பதத்வயத்தையுங்கூட்டினாவம் - கீழ்ஒருபாம்போடு இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ரஸோத்தி யாக பூர்வவாக்யத்வயவிவரணம் - அங்கு இத்தாதி வாக்யத்வயம். போமம் - ஸர்ப்பத்தினுடலும், அநு

சொல்லுகிறது ப்ரதிகூலனா காளியனைப் பறக்கவோட்டினான்; அங்கூலனானவனைப் படுக்கையாகக்கொண்டான். இவன்தான் அந்த முகமாக அங்கூலிக்கும்; அவனும் அந்த முகமாக அடிமைகொள்ளும். * ஆயிரம் பைந்தலைய அனந்தனிறே. [அரவிற்பள்ளிப் பிரான்] - அவதாரங்களுக்கு அடி திருப்பாற்கடலாகையாலே அத்தைச்சொல்லுதல்; அன்றியே, “நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணேசரண்” என்றத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞா பண்ணுகிற ராதல். [தன்மாயவினைகளைமேயலற்றி] - அவனுடைய ஆர்ச்சாய்சேஷ்டிதங்களைமேய வாய் விட்டு ஸ்தோத்ரப்பண்ணி. [இரவுநன்பகலும் தவிரகிலம்] - பகவதநுலவத்துக்கு உறுப் பாகர்த்தஅன்றிறே * சுடர்கொள் இராப்பகலா யிருப்பது; அநுலவயோக்யமான காலமாகையாலே - நல்ல இரவும் நல்லபகலுமென்கிறார். விஸ்வலேஷித்தபோதிறே நெருப்பையுருக்கி எறட்டினாற்போலே யிருப்பது. [என்னதறைவு எனக்கே] - “**நகாலு ஸுத வெவபு ஹு?**” (நகாலஸ்தத்தாவைப் பரபு) என்று கொண்டு பகலும் இரவும் நடையாடாததொரு தேசுவிசேஷந்தேடி அநுலவிக்கைக்குப் பட்டைப்போதிசோறு கட்டவேண்டுமபடி குறைவாளையிருந்தேனோ? ஏகாகாரமான அநுலவமிறே அங்குள்ளது; “**விஜஹாரவ ஹுத கரததி**” (விஜஹாரபஹுந்ருதாந்) என்கிறபடியே, அவ்வோகாலங்கள்தோறு முண்டான அநுலவவிசேஷங்களை புஜிக்கப்பெற்ற எனக்குஒருகுறையுண்டோ? பரத்வாநுலவமிறே யங்குள்ளது. ஸீலகுணநுலவமுள்ளது இங்கேயிறே. (க)

பவமும், இரண்டும் பாம்பாயிருக்க, இப்படிசெய்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - பாதிகூலனா இத்தியாதிவாக்யதவ்யம். இவன் அங்கூலிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன இவன்தான் இத்தியதி. இவன் இப்படியறு கூலிக்கையாலே அவனும் பஹுமுகமாகவடிமைகொள்ளுமென்கிறார் - அவனும் இத்தியதி. அந்த முகமுண்டோவென்ன-ஆயிரம்பைந்தலைய இத்தியதி. விஸ்த்ருதமான ஆயிரந்தலைகளையுடைய அனந்தனென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு - “ஆயிரத்தோன்பாப்பி” இத்தியதி. க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது பேசாதிருக்கிற இவர் க்ஷிராப்திநாதனைச்சொல்லுவானென்? என்ன - அவதாரங்களுக்கு இத்தியதி. ப்ரத்யபிஜ்ஞாபண்ணுகிறாராதலென்றது - † அங்கலா பத்தோடே அநுஸந்தித்த இழவுதீர, இங்கேதாரித்துநின்றதுபவிக்கிறாரென்றபடி. அஹோராத்ரங்களுக்கு நன்மையேதென்ன; - பகவதநுலவத்துக்கு உறுப்பாகையால் வந்த நன்மையென்னுமத்தை அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்-பகவதித்தியதிவாக்யதவ்யத்தாலே. “சுடர்கொள் இராப்பகல்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - விஸ்வலேஷித்த இத்தியதி. சுடரென்று - அக்ரியாய், “அக்ரியை எறட்டினாற்போலேயிருக்கிற இராப்பகல்” என்றுஇங்கே இப்படி யருளிச்செய்கையாலே இதுவும் ஓரார்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது. பட்டைப்போதிசோறு-பாக்குப்பட்டையிற்கட்டுகிறசோறு. அதுக்கடியேதென்ன- ஏகாகாரமான இத்தியதி. காலக்ருதபரிணாமமில்லாமையாலே ஏகாகாரமானவென்றபடி, இரண்டாம் பாவம் - பாத்வாநுபாவம் இத்தியதி. “**காலஸ்வவதெதத நகாலு ஸுத வெவபு ஹு?**” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. தவிரகிலம் - ஓவுகிறிலோமென்றபடி. (க)

† பிறத்தவாற்றிலே, நாகணைமிசைநம்பிரான் என்று திருவனந்தாழ்வானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு குணநுபவம்பண்ணவேணுமென்று பார்த்தித்த அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய அங்கத்தின் லாவமும்.

இரண்டாம் பாட்டு.

கேயத்திங்குழலாதிற்றம்நிரைமேய்த்ததும் கேண்டையோண்கண்
வாசப்பூங்குழல்பின்னதோள்கள்மணந்ததும் மற்றம்பல
மாயக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துமனங்குழைந்து
நேயத்தோகேழிந்தபோதுஎனக்குஎவ்வுலகம்நிகரே ?

ஆ.—(கேயத்திங்குழல்.)—சேதநாசேதநஸமஸ்தவஸ்துக்களும் நீராபுருகும்
படி குழலாதிக்கொண்டு, * திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உகந்து நிரைமேய்த்தருளின
படியையும், பசுமேய்க்க எழுந்தருளின ஆயாஸத்தால் வந்த ஸ்ரம்மும் நப்பின்னைப்
பிராட்டியைப் பிரிகையால்வந்த ஸந்தாபமும் திருகைக்கு ஸிரிரோபசாரமாக அவளு
டைய நிரதிரைய ப்ரேமகர்ப்பாதி ஸீதனதவ்யாவலோகநாம்ருத வர்ஷாபிஷித்தாய் தபீய
புண்யகந்தவாலி தாநந்ததிகந்தராள கயோபரிமளாநுலுவநிரதனாய்க்கொண்டு அவளுடைய
நிரதிரைய ஸுகஸ்பர்ஸமான திருத்தோள்களோடே புணர்ந்ததும் உள்பட மற்றுமுள்ள
ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நினைந்து மனங்குழைந்து இப்படி ஸ்நேஹத்தோடே
காலத்தைப்போக்கப்பெற்ற எனக்குத் திருநாட்டிலேதான் ஸத்ருஸருளரோ? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “தொல்லருணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்”
என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையால், திருநாட்டில்தான் என்னோடு ஒப்பாருண்டோ
வென்கிறார். [கேயத்திங்குழலாதிற்றம்] - மானத்தோடே இனியகுழலை ஊதிற்றும்.
[நிரைமேய்த்ததும் கெண்டையோண்கண்வாசப்பூங்குழல் பின்னதோள்கள் மணந்த
தும்]-பசுமேய்த்துவந்த இளைப்புத்தீரும்படி அவனைத் தன்னுடைய முக்யமான அழகிய
கண்களாலே அம்ருதத்தை வர்ஷித்தாற்போலே குளிரநோக்கித் திருக்குழலில் பரிமளம்
அவன் திருமேனியெல்லாம் வெள்ளமிடும்படிதழுவின நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தோள்
களிலே கலந்ததுவும். [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்
லேஷத்தாலே அத்யாஸ்சர்யமான அழகையுமுடையனாய் அதுகூறாஹஸீலனாயிருக்கை.
[நேயத்தோடு கழிந்தபோது] - இனிமையோடே போன காலம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யமான ஆகாரத்தையுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய,
நினைத்தார்நெஞ்சை நெகிழ்ப்பண்ணும் சேஷ்டிதங்களை ஸஸ்நேஹாநுஸந்தாநம்பண்ணிக்
காலமெல்லாம்போகாநின்றது; நித்யாநுலுவம்பண்ணுகிற விலக்ஷணதேசம் எனக்குஸத்
ருஸமோ? என்கிறார்.

(பெண்கள்நெஞ்சு வஸீக்ருதமாகைக்காக), கேயம்-(தாழ்ச்சிதோற்றின)கேயங்
களைவைத்து, தீம்-இனிதாம்படி, குழல் - குழல், ஊதிற்றும் - ஊதினதும், (அக்குழல்
வழியே பெண்கள்வருமோபாதி பசுக்களும்வரும்படி யக்குழலையூதி), நிரை-நிரை, மேய்த்
ததும் - மேய்த்ததும், கெண்டை - கெண்டைபோலே, ஒண் - முக்யமான, குழல்-திருக்
குழல்களையுடைய, பின்னதோள்கள் - நப்பின்னைப்பிராட்டி திருத்தோளோடே, மணந்த
தும் - ஸம்ஸ்லேஷித்த இதுவும், மற்றும் - பின்னையும், பல - ஹ்ருத்யமாய்க்கொண்டு
பலவாயிருப்பனவான, மாயக்கோலம் - ஆஸ்சர்யரூபத்தையுடையவனான, பிரான்தன் -
க்ருஷ்ணனுடைய, செய்கை - நித்யாநுலுவ்யசேஷ்டிதங்களை, நினைந்து - நினைத்து,

மனம் - நெஞ்சு, குழைந்து - நெகிழ்ந்து, நேயத்தோடு - ஸ்நேஹத்தோடே, போது - போதுகள், கழிந்த - போகாநின்றன; எனக்கு - எனக்கு, எ-எந்த, உலகம் - லோகந்தான், நிகர் - ஒப்பு ஆவது? பரமபதந்தான் ஒப்போ? என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், “தொல்லருணல் வினையால் சொலக்கூடுங்கோல்” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே, திருநாட்டிலேதான் என்றோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார். [கேயத்திங்குழல் ஊதிற்றும்]-கேயமென்று மாதம்: திங்குழல்-இனியகுழல். “பரதந்த்ரனாப்பசுமேய்க்கப்போகையாலே வரவுதாழ்த்தேன்தித்தனை” என்றும் போலே சிலபாகுரங்களை நெஞ்சைவருத்தும் இசையோடே கூட்டிப்பெண்கள் நெஞ்சில் மறம்மாமும் படி குழல் ஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும்]-அக்குழலோசையே யாராகமாக வளருமவை யாயிற்று பசுக்கள்; பெண்களும் அக்குழலோசைவழியே சேருமவர்கள்; ஒன்றைக்கொண்டு எல்லாக்காரியமும் செய்யவல்லவனிறே. [கெண்டை இதயாதி] - பசுமேய்த்தவிடயத்திற் றவது நப்பின்னைப்பிராட்டிதோளோடே அணைந்தாயிற்று. நப்பின்னைப்பிராட்டி முக்யமான அழகியகண்ணாலே குளிரநோக்கி, அழகிய திருக்குழலில் பரிமளத்தாலே திருமேனியை வாஸிதமாக்கி, பசுமேய்த்துவந்த ஸ்ரமந்தீர. “ஹத-ஆராவரிஷஸுஜை” என்கிற படியே அணைக்க, அவள்தோளோடே கலந்ததும். [மற்றும்பல] - மற்றுமுண்டான பிராட்டிமாரோடே கலந்தபடி. [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட் டைக் கலவியால்வந்த ஒற்றுமஞ்சளும் மானிகைச்சாந்துமான அத்தாய்ச்சர்யமான ஒப்ப னையையுடையனாய் உபகாரஸீலனானவனுடைய. [தன்செய்கை யித்யாதி] - க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களை நினைத்து அத்தாலே நெஞ்சுநெகிழ்ந்து. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது]- இனிமையோடே கழிந்த காலம். [எனக்கெவ்வுலகம் நிகரே] - ஒருதேஹவிசேஷத்திலே தான் எனக்கு எதிருண்டோ? ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யத்தாலே அநுஹவவேளையிற் போலே ஸ்மருகிவேளையிலும் இனிமையோடே செல்லக்கடவதானால் எனக்கு எங்கே எதிர்?

ஈடு—இரண்டாம்பாட்டு. “தொல்லருணல் வினையால் சொலக்கூடுங்கோல்” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே திருநாட்டிலேதான் என்றோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[கேயத்திங்குழலாதிற்றும்]-கேயமென்று பாட்டு: தீமென்று இனிமை; இனிமையை யுடைய பாட்டென்றபடி. தான் நினைத்த பெண்களுடைய பேரைவைத்துப்புணர்த்துச்சுவைப் பாட்டாகவைத்து ஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும்]-பெண்களையழைக்கைக்கும் பசுமேய்க்கை க்கும் ஒன்றே பரிசுரம்; குழலையுதவே பசுக்கள்வயிறுநிறையும். சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு வில்லு கைவந்திருக்குமாபோலேயாயிற்று, க்ருஷ்ணனுக்குக் குழல் கைவந்திருக்கும்படி.

இரண்டாம்பாட்டு.—கேயத்திங்குழல் இத்யாதி. “கேயத்தோடு கழிந்தபோது எனக்கெவ்வுலகம்நிகர்” என்றத்தைக் கடாகுழித்தவதாரிகை-தொல்லருள் இத்யாதி.

பாட்டுக்களை வைத்து இனிதாகக் குழலாதினதும் என்று ஸுபதார்த்தம். கேயம் - மேயம். காதலென்றபடி. ஊதுகைக்கு விஷயங்காட்டுகிறார்—தான் நினைத்த இத்யாதி. சுவைப்பாட்டாக - ஸ்வத்காநமாக. மேற்பதத்தையுட்கட்டி பதச்சேர்த்திக்குலாவம் - பெண்களை இத்யாதி. 4. பண் களை உழைக்கைக்கொழிய, பசுமேய்க்கைக்கும் பரிசுரமாகக்கூடுமோ? என்ன - குழலே இத்யாதி. குழ லொழிய வ்யாபாராந்தரயில்லையோ? என்ன - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. “நிரைமேய்த்ததும்” என்றத்

[கெண்டையித்யாதி]- கரவதத்தின் அன்று பிராட்டி “ஹதாராவரிஷவ்யஜெ” (பர்த்தா ரம்பரிஷஸ்வஜெ) என்று அனைத்தாற்போலையாயிற்று, பசுமேய்த்துவந்த ஸ்ரமமெல்லாம் போம் படி நப்பின்னைப்பிராட்டி முக்யமான அழகிய கண்ணுலே குளிரநோக்கி அழகியதிருக்குழ லில் பரிமளத்தாலே திருமேனியை வாஸிதமாக்கித் தன்தோளோடே யிணைத்ததுவும். [கெண்டையோண்கண்]- கெண்டைபோலே அதிமுக்யமாய் அம்ருதத்தைவர்ஷித்தாற்போ லே குளிரநோக்குகிற கண்கள். [வாசப்பூங்குழல்]- * வாசஞ்செய்யுங்குழலிற்காட்டிலும் பொலிவையுடைத்தான தன்னேற்றமுடைய குழலையுடையவள். [பின்னை தோள்கள் மணந்ததும்]- அவளுடைய தோள்களுடனே கலந்ததுவும். மணத்தல்-கலத்தல். “தோளி” என்கிறபடியே இவளுக்கு அழகு கைவிஞ்சியிருக்குமே. [மற்றும்பல]- மற்றைப்பிராட்டிமா ரோடு கலந்தபடி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு அத்யயநம், ஆசார்யஸேவை அஸ்தரஸஸ்த் ராப்யாஸங்களுண்டாமாபோலே, இவனுக்கு எல்லாமிவையேயிறே. [மாயக்கோலப்பிரான்]- நப்பின்னைப்பிராட்டியோடு கலந்த ஒற்றுமஞ்சுருந்தானுமான அந்யாஸ்சர்யமான ஒப்பினை யுடைய வுபகாரகன். [மாயக்கோலப்பிரான்]- நப்பின்னைப்பிராட்டியோடு கலந்தாற்போலே, அல்லாதிபிராட்டிமார் “கோங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புருந்தோருநான், தங் குமேலென்னவிதங்கும்” என்றிருக்குமவர்களுடைய திரு முலைத்தடத்தில் குங்குமக் குழம்பும் கோயிற்சாந்துமாய் நின்ற அழகைச் சொல்லவுமாம். [தன்செய்கைநினைந்து மனங் குழைந்து நேயத்தோடுகழிந்தபோது]- அவன்செயல்களை நினைத்தவாறே நெஞ்சு தன்வச மின்றியழியும்படி. “நினைதோறும் - நெஞ்சிடிந்துகும்” என்றிறையிருப்பது. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது]- ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயரஸ்யதையாலே ஸ்மரணந்தான் இனிதாய்க் கழிந்த

ப்ர.—[கெண்டையித்யாதி]—சூரணுகாணே, [நு] “தஹ்ஷுஷாஸகு ஹதாராவரிஷவ்யஜெ ஸுஹவஹம் | வ்யாக்யாநவ்யாஜெ ஹிஹதாராவரிஷவ்யஜெ || ௩௯ ||”

தையுங் கூட்டிலாவம் - கரவதத்தின் இத்யாதி. ஸப்தநிர்வாஹம் - கெண்டைபோலே இத்யாதி. கெண்டைபோலே அழகிய கண்களையும், பரிமளத்தையுடைத்தாய் அழகிதான குழலையுமுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தோள்களுடனே ஸம்ஸுலேஷித்ததுமென்று ஸப்தார்த்தம். வாசஞ்செய்கிற குழலென்னுதே, “வாசந்தானைகுழல்” என்கையாலே - பிராட்டி திருக்குழலிற்காட்டிலும் நப்பின்னைப்பிராட்டி திருக்குழலுக்குவற்ற முண்டென்கிறார் - வாசஞ்செய் இத்யாதி. வாசம் - பரிமளம். பொலிவு - ஸம்ருத்தி. பூவென்று - அழகு. அவயவாந்தரங்களிருக்க, “தோள்கள்” என்று விஸேஷித்ததுக்குவாவம் - தோளி இத்யாதி. கைவிஞ்சியிருக்கும் - தோளிலே விஞ்சியிருக்குமென்றும், அதிகமாயிருக்குமென்றும் அர்த்தத்தவ்யம். இவனுக்கு வேறு அத்யயநாதி வ்யாபாரமில்லையோ? இதுவோக்ருஷி? என்ன - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. “பின்னைதோள்கள் மணந்ததும்” என்றத்தோடேகூட்டி, “மாயக்கோலம்” என்றதுக்குவாவம் - நப்பின்னை இத்யாதி. “மற்றும்பல” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவாந்தரம் - நப்பின்னைப்பிராட்டியோடு கலந்தாற்போலே இத்யாதி. “நேயம்” என்று - ஸ்நேஹமாய், இனிமையை லக்ஷிக்கிறது. அப்படி நெஞ்சு ஸித்திலாமோ? என்ன - நினைதோறும் இத்யாதி. அது பவத்தாலுண்டாகக்கூடவ ப்ரீதி, ஸ்மரணத்தாலே கூடுமோ? என்ன - ஸ்மர்த்தவ்யவிஷய இத்யாதி. நேயத்தோடு கழிந்தபோது-ஸ்நேஹத்தோடே போதுகள் போகாநின்றனவென்று ஸப்தார்த்தம். நியாதுவவப் பண்ணுகிற நியஸூரிகளைப்பற்றத் தமக்கு அதிசயம் எது? என்ன-அதுபவவேளை இத்யாதி. எவ்வுலகம் நிகரே - எந்தலோகந்தானொப்பாவது? பரமபதந்தானொப்பாவென்று நிஜஸப்தார்த்தம்; ஆனாலும், “உலகம்” என்று லோகத்திலுள்ளனாச் சொல்லி, எனக்கு எந்த லோகத்திலுள்ளார் தான்

போது. நேயம் - நேசம். [எனக்கெவ்வுலகம்நிகரே]- ஒருதேசுவிசேஷத்தில்தான் எனக்கு எதிருண்டோ? அந்நிலைவேளைபோலே ஸ்மருதிவேளையிலும் இனிமையோடே செல்லக்கடவ தானால் எனக்குஎங்கே எதிர்? ஆகாசவாயர்எனக்குஎதிரோ! வாய்-இடம்-பரமாகாசமென்கிற பரமபதமாகிற இடத்திலுள்ளார்தான் எனக்குஒப்பாரோ!! உலகமென்பது உயர்ந்தோராகையாலே, ஸூரிகளென்றபடி.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்தும், நீள்நெடுங்கைச்
சிகரமாகளிறட்டதும் இவைபோல்வனவும்பிறவும்
புகர்கொள்சோதிப்பிரான்தன் செய்கைநனைந்துபுலம்பிஎன்றும்
நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன் எனக்குஎன்னினிநோவதுவே?

ஆ - (நிகரில்.)-பசுமேய்த்தருளி விளையாடினாற்போலே அநாயாஸேந செய் தருளின அபிபலபராக்கரம் மல்ல கிரிவாஸத்ருசு கிரவயிகவல குவலயாபீட பரப்ருதி ப்ரதிகூலகிரஸந ஸ்வரூப ஸர்வதிவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுசந்தித்து, அவ்வநுசந்தாந ப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்கதனுபக்கொண்டுஅலற்றி அநுலவிக்கப்பெற்ற எனக்குஇனி ஒருநேரவுமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு எனக்குக் காலமெல்லாம் போகப்பெற்றேன்; “இன்னது பெற்றிலேன்” என்று நோவ வேண்டுவதில்லை யென்கிறார். [நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்ததும்] - தங் கள்மிடுக்குக்கு லோகத்தில் ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிற மல்லரைச்செற்றது பசுமேய்த் தாற்போலே வருத்தமில்லாத லீலாமாத்ரமே. [புகர்கொள்சோதி] - ப்ரதிகூலகிரஸநத் தாலே ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸு. [நுகர வைகல் வைகப்பெற்றேன்]-அநுபவிகைக்கு ஈடாகக்காலம்நெடுகப்பெற்றே நென்றுமாம்.

ப—அநந்தரம், நிரதிசயஒளஜ்ஜ்வல்யவிரிஷ்டனான க்ருஷ்ணனுடைய நித் யாநுலாவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுலவிக்கைக்கு உறுப்பாகக் காலம் நெடுகப்பெற்றேன்; எனக்குஎதுக்கு நோவுபடவேணு மென்கிறார்.

(மிடுக்குக்கு), நிகர் - ஒப்பு, இல் - இல்லாத, மல்லரை - மல்லரை, செற்ற தும் - கொன்றதும், (விரோதிகள் தன்னை “எளியன்” என்று நினைத்திருக்கும்படி),

ஒப்பு; பாமபதத்திலுள்ளவர்கள் தான் ஒப்பார்களோ? என்றுஅர்த்தங்கண்டுகொள்வது. “எவ்வுலகம்” என்றால் - தேசத்தைக் காட்டுமொழியு, ஸூரிகளைக் காட்டாதேயென்ன;—“உலகமென்பது” என்கிற ந்யாயத்தாலே காட்டுமென்னுமந்த ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - ஆகாச இத்த்யாதி. ஆகாசத்தைப் பார்த்து வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள்; தரிதரொன்றபடி. “ஆகாசவாயர்” என்றதுக்கு வாஸ்தவமான அர்த்தத்தையருளிச் செய்கிறார்-வாய் இத்த்யாதி வாய்வயத்தாலே. இன்ன மொருவழியாலே, உலகம் என்றது ஸூரிகளைக் காட்டுமென்கிறார் - உலகமென்பது இத்த்யாதி. உயர்ந்தோர் - உத்த்ருஷ்டர். ஆக, உலக மென்று - லோகத்திலுள்ளாரென்னுதல், பெரியோரென்னுத லென்றபடி.

(உ)

நிரை - பசுவின் பின்னே, மேய்த்ததும் - கோல்கொண்டுபோய் மேய்த்ததுவும், (அந்த கோபாலதசையிலே), நீள் - உத்துங்கமாயிருப்பதாய், நெடு - நெடிய, கை - கையைப் முடைத்தாய், சிகரம் - பர்வதசிகரம்போலே பரபலமாய், மா - (ஆகரத்திற்பிறப்பாலே) ஸ்லாக்யமான, களிற்று - யானையை, அட்டதும் - அழித்ததுவும், இவைபோல்வனவும் - இவைபோலே யதுலாவ்யமுமாய், பிறவும் - மற்றம் பலவாயிருப்பனவுமாய், புகர்கொள் சோதி - அத்யஜ்ஜ்வலதேஜோரூபணை, பிரான் தன் - க்ருஷ்ணனுடையதான், செய்கை - சேஷ்டிதங்களை, நினைந்து - அநுஸந்தித்து, புலம்பி-வாய்விட்டலற்றி, என்றும் - நாடோறும், நுகர - புஜிக்கும்படியாக, வைகல் - காலம், வைக - மிகவும் நெடுக, பெற்றேன் -; இனி - இனி, எனக்கு - எனக்கு, என் - எதுக்கு, நோவது - நோவவேணும்? அநுலுவ காலமில்லாமல்நோகிறேனோ? அநுலுவம் ஸரஸமல்லாமல்நோகிறேனோ? என்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுலுவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருவிஸ்லேஷமாகிறநோவு இல்லை என்கிறார். [நிகரில் மல்லரைச்செற்றதும்] - மிகக்குக்கு ஸத்ருஸமின்றிக்கே இருக்கிற மல்லரைச்செற்றதும். கூத்தரிய ஜந்மத்துக்கு அநுரூபமாக விரோயிரிசரஸநம் பண்ணினதும். [நிரைமேய்த்ததும்] - மோபஜந்மத்துக்கு அநுரூபமாகப் பசுமேய்த்ததும். பசுமேய்த்த அநாயாஸத்தோபாதி யாயிற்று, மல்லரைவீலையாக நிரஸித்ததும். [நீள்நெடுங்கை] - விப்சையாலே அநநெடிய கையென்கை; கடக்கப்போனாலும் எட்டிப்பிடிக்க வல்ல கை. அவன் அதுக்குத் தப்பின பின்பும் இன்று இவர் வயிறுபிடிக்கிறார். [சிகரமாகளிறட்டதும்] - பர்வதஸரிபுரம்போலே உரத்துப்பெருத்திருக்கிற குவலயாபிடத்தை நிரஸித்ததும். [இவைபோல்வனவும் பிறவும்] - இவைபோலே மற்றுமுண்டான கேசிரிசரஸநாதிகளும். [புகர்கொள்சோதி] - விரோயிரிசரஸநத்தாலே ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸு. [பிரான்] - உபகாரசரீலன். [தன்செய்கைஇத்யாதி] - தன் சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து நாள்தோறும் அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு. [நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன்] - அநுலுவவத்தோடே காலம் கழியப்பெற்றேன் என்னுதல்; அநுலுவிக்கலாம்படி காலம் நெடுகப்பெற்றேன் என்னுதல். [எனக்கென் இனி நோவதுவே] - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய் அநுலுவிக்கிற எனக்கு இப்படி காலம் நித்யமானபின்பு, விஸ்லேஷமாகிற நோவு உண்டோ?

ஈடு—மூன்றும்பாட்டு. க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுலுவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு “இன்னது பெற்றிலேன்” என்று நோவவேண்வேதில்லை யென்கிறார்.

[நிகரில் மல்லரைச் செற்றதும்] - மிகக்குக்கு ஸத்ருஸமின்றிக்கே யிருக்கும் மல்லரைச்செற்றதும். † மவ்ய ஸேவையாலே ம்ருதுஸ்வலாவராயிருப்பார் இரண்பீள்கைகளிறே; அலகூடியலகூணங்களாலும் ஸஸ்த்ராஸ்த்ர ஸிகைகூடங்களாலும் மலைபோலே திண்ணிதான தோளையுடைய மல்லரைப் பொடிபடுத்தினார்கள்; புழுக்குறித்தது எழுத்தாறம்போலே இங்

மூன்றும்பாட்டு—நிகரில் இத்யாதி. “ நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன் ” இத்யாதியைக் கடாகூறித்து அவதாரிகை - க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை இத்யாதி.

“ நிகரில் ” என்கையாலே - இவர்களை ஜயித்தது ஆஸ்சர்ய மென்கிறார் - மவ்ய இத்யாதி. முக்யராணஸ் அவர்கள் பொடிபடும்படி யெங்கனே? என்ன - புழுக்குறித்தது இத்யாதி. வாய்த்துக்

† கோஸேவையாலே என்று பாடமிருக்கலாம்.

ஙனே வாய்த்துக்கொண்டு நிற்கக்கண்டதித்தனை. இல்லையாகில் சில முக்யருடைய வ்யாபார மாகமாட்டாதிதே. “**மலைய-உலகித்யாஹம்**” (நஸம்யுத்தமித்யாஹம்) என்று கொண்டு ஸர்வரும் அஞ்சம்படியிதே அற்றைச்செயல். “ஏவிறுச்செய்வானேன்றெதிர்ந்து வந்த மல்லரை”-ஸ்வதந்த்ரராய்வந்து மேல்விழிலிதே “**முடியாது**” என்றுகைவாங்கலாவது? கம்ஸனுக்குப் பரதந்த்ரராய் வருகையாலே இங்குத் தோற்றர்களாகில் அவன்அங்கே தோள் களைக் கழிக்குமாயிற்று; ஆனபின்பு, “கோழைகளாய்க் கோலையுண்பதில் புகழோடேமுடிய வமையும்” என்று மேலிட்டார்கள். “சாவத்தகர்த்தசாந்தணிதோள்சுதரன்”-கூனி சாத்தி விட்ட சாந்து குறியழியாமேகாணும் அவர்களோடுவ்யாபரித்தது. மல்லரோடேகூட ஸர்வாவ யவங்களும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே, சாத்தின சாந்து குறியுழிந்ததில்லைகாணும். கூனி சாத்திவிட்ட அந்தரத்திலே பெண்கள் கண்ணிலே இலச்சினையிட்டு வினேகயி னாலே இவனலழிக்கவும் போகாதிதே. இவர்கள் கண்ணிலே இலச்சினையினேகயாவது- அவன்தோளிலே சேலும்கயலுமினேகயிதே. இவன் மல்லரோடே அழித்தானாகிலும், “மற் றெங்கேனும் அழித்தான்” என்றிதே அவர்கள் இருப்பது. இது அழித்துப்போனா னாகில், பின்பு பெண்கள் கோஷ்டிக்குஆளாகானே. என்று எதிர்ந்துவருகையாவது - பொரக் கடவோமென்று நெஞ்சிலே துணிந்துவருகை. [நிரைமேய்த்ததும்] - முதற்பிறவிக்குடாடாகச் செய்த செயலும், இரண்டாம் பிறவிக்குடாடாகச்செய்த செயலும்: ஈழநியஜந்மத்துக்குடாடாம் படி மல்லரோடே யுத்தம்பண்ணினான்; மோபஜந்மத்துக்கு ஸத்ருஸமாம்படி பசுக்களை மேய்த்தான். பசுமேய்த்தபோதை ஆயாஸமாகாதே, மல்லரோடு பொருதபோதுமுள்ளது. [நீள்நெடுங்கைச் சிகரமாகளிற்றடதும்] - மல்லர்க்குத் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாதுகிடர் இதுக்கு. [நீள்நெடுங்கை]-தூரப்போய்த்தப்பவொண்ணாதபடி கையாலே வளைத்துக்கொள்ள வற்றியிருக்கை. ‘நெடுங்கை’ என்னுநிற்கச்செய்தே, ‘நீள்நெடுங்கை’ என்கிறதிதே-இதின்

கொண்டு - வித்தித்துக்கொண்டு. வாய்த்ததென்று சொல்லவேணுமோ? இவர்கள் நிரவித்தார்களென்ன வொண்ணதோ? என்ன - இல்லையாகில் இத்தாதி. ஆகையாலே ‘நஸம் யுத்தம்’ என்று கூட்டு வது. பரதந்த்ரராய் வருகையாலும் எதந்நிரஸம்அவயடிதமென்றுவிவகசித்து, அதுக்குப் பரமாணம்-ஏவிற்று இத்தாதி. எவின்த்தைச் செய்கைக்காக வத்யோகித்தெதிர்ந்து வந்த மல்லரைக் குற்றயிரர்க்கிவிடாதே முடியும்படியாகத் தகர்த்த. சாந்தால் அணியப்பட்ட தோளையுடைய சாதாரணமுடையவனுடைய மல இயர்த்தம் பெரியாழ்வார் திருமொழி, காலம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி ஆரம்பாட்டு. “ஏவிறுச் செய்வான்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸ்வதந்த்ரராய் இத்தாதி. “சாவத்தகர்த்த” என்றவந்தரம், “சாந்தணி தோள்சுதரன்” என்கையாலே - சாந்தழியாமல் பொருதபடியாயிற்று. இவனுடைய ஸாமர்த்த்யமென்று வ்யாக்யாதாவின்ஈடுபாடு - கூனி இத்தாதி. மேலெழுந்தவாரியாக இவர்களோடே யுத்தம் பண்ணுகை யாலே சாந்தழியாதிருந்த தென்றாலோ? என்ன - மல்லரோடே இத்தாதி. குறியழியாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன கூனிகாத்திவிட்டவந்தாத்திலே இத்தாதி. இலச்சினை - அடையாளம். இலச்சினையிடுவதாவது எது? என்ன - இவர்கள்கண்ணிலே இத்தாதி. சேலும்கயலுமினேகயாவது - தத்துவங் களான கண்களாலே பார்க்கை. மல்லயுத்தத்திலுழிந்தால் இவர்கள்செய்வதென்ன - இவன்மல்ல ரோடே இத்தாதி. இவர்களிப்படியிருந்தால் இவனுக்கு ஹாரியெதென்ன - இதுஅழித்து இத்தாதி. விவரணம் - ஈழநிய இத்தாதி. பதச்சேர்த்திக்கு தாப்பர்யாந்தரம் - பசுமேய்த்த இத்தாதி. “மிகவும் பெரிய கையையுடைய ஆனை” என்றதுக்கு ஹார்த்தவாவம்-மல்லர்க்கு இத்தாதி. அதுக்குஹேது - தூரப்போய் இத்தாதி. “வளைத்துக்கொள்ளவற்று” என்னுமதுக்கு ஸப்தம்எது? என்ன-நெடுங்கை யென்று நிற்க இத்தாதி. “சிகரமாகளிற்று” என்றதுக்கு ஹார்த்தவாவம் - ஒருகை இத்தாதி. “பர்வ

(五)

(五)

நான்காம் பாட்டு.

நோவ ஆய்ச்சிஉரலோடார்க்க இரங்கிற்றும், வஞ்சப்பெண்ணைச்
சாவப்பாலுண்டதும் ஊர்சகடமிறச்சாடியதும்
தேவக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்து மனங்குழைந்து
மேவக்காலங்கள் கூடினென்னெனக்குஎன்னிவேண்வேதே?

ஆ.—(நோவ ஆய்ச்சி.) - உரலோடே கட்டிவைக்கலாம்படி ஆழிதர்க்குப் பரமசுலப னுன படியும், தத்விரோதி பூதநா ஸகடநிரஸநம் பண்ணினபடியும், தொடக்க மாகவுள்ள திவ்யசேஷ்டிதங்களை ஸ்நேஹத்தோடே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி வேண்டுமது உண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், யசோதைப்பிராட்டிக்கு அத்யந்தம்பவ்யரூபம் அவ் விருப்பிலே ப்ரதிகூலரை மாய்த்த க்ருஷ்ணனை, அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி அவாப்தவ்யம் இல்லை என்கிறார். [தேவக்கோலப்பிரான்] - ஊருகிற சகடத்தைத் தப் பாதபடி நிரஸித்திருந்த அப்ராக்ருதமான அழகை உடையான்.

ப.—அநந்தரம், அப்ராக்ருதவிக்ரஹனு க்ருஷ்ணனுடைய வாலசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கைக்குக் காலங்கூடப்பெற்றேன்; எனக்கு இனி அபேக்ஷிதமுண்டோ? என்கிறார்.

நோவ - நோம்படியாக, ஆய்ச்சி - ஆய்ச்சியானவள், உரலோடு - உரலோடு, ஆர்க்க - இறுக்கக்கட்ட, இரங்கிற்றும் - அதுக்கு ஈடுபட்டிருந்ததுவும், வஞ்சம் - (தாய் வடிவுகொண்டு) வஞ்சகையாய்வந்த, பெண்ணை - பேய்ச்சியை, சாவ - சாம்படியாக, பால்-முலைப்பால், உண்டதும் - அமுதுசெய்ததுவும், ஊர் - அசுராவேசத்தாலே ஊர்ந்துவருகிற, சகடம் - சகடமானது, இற - முறியும்படி, சாடியதும் - திருவடிகளாலே பாய்ந்ததுவுமாயுள்ள, தேவக்கோலம் - அப்ராக்ருத விக்ரஹபுத்தானை, பிரான்தன் - க்ருஷ்ணனுடைய, செய்கை - சேஷ்டிதங்களை, நினைந்து - அநுசந்தித்து, மனம் - நெஞ்சு, குழைந்து - நெகிழ்ந்து, மேவ - பொருந்தும்படியாக, காலங்கள் - காலங்கள், கூடினென்-சித்திக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு - எனக்கு, என்-எது, இனி-இனி, வேண்டுமது - அபேக்ஷிதமாக உண்டு? நித்யாநுஹவமே புருஷார்த்தம் என்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆழிதபவ்யனு இருப்பிலே ப்ரதிகூலரைமாய்த்த க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யம் உண்டோ என்கிறார். [நோவ] - தாயார்க்கு ப்ரேமம்உள்ள அளவும் சிற்றம் உண்டிதே. இவர் தம்திருமேனியிலே கட்டிஹப்போலே நோவுபடுகிறார். [ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்] - தாயார்கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியை இல்லாமையாலே நோவுபட்டு ஸ்தூதரூபம் இருந்ததும். ஆழித கர்மப்பொழுதும் ப்ரதிகூலர் பந்யித்தபந்யுமுகிறே அறுக்கலாவது. [வஞ்சமித்தயாதி] - தாய் வடிவு கொண்டு வந்த பூதனை முடியும்படி நச்சப்பாலுண்டதும், ஸூர்பணகையைப்போலே பின்பிருந்து பூசல்வினைக்கவையாதே முடிக்கப்பெற்றபடி. [ஊர்சகடமித்தயாதி] - பரி ஹாரமாகவைத்த சகடம் அஸுராவேசத்தாலே வந்து நலியப்புக, திருவடிகளாலே

துகளாம்படி சாடியதும்; முலைவரவுதாழ்த்துத் திருவடிகளை நிமிர்த்தமாத்ரத்திலே சகடாஸூரன் அழிந்தபடியாலே - சாடியது என்கிறார். [தேவக்கோலப்பிரான்] - விரோதியை அழிக்கையால்வந்த அப்ராக்ருதமான அழகை எனக்கு உபகரித்தவன். அவன் சேஷடிதங்களை அநுபவித்து நெஞ்சுநெகிழ்ந்து இச்சேஷடிதங்களோடே பொருந்தும்படி காலங்களைக்கூடப்பெற்றேன்; இனி, எனக்கு வேண்டுவது என்? இவ்வநுபவத்தோடே காலம் செல்லப்பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யம் உண்டோ?

நாடு:—நான்காம்பாட்டு. ஆபுரிதபவ்யமான இருப்பிலே ப்ரதிகூலரை மாய்த்த க்ருஷ்ணனையநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யமுண்டோ? என்கிறார்.

[நோவஆய்ச்சி உரலோடார்க்க இரங்கிற்று] - சீயர்இப்பாட்டை இயலருளிச் செய்யப் புகால் “நோவ” என்றருளிச்செய்யும் அழகுகாணும். நோவவென்கிறார்காணும் ஆழ்வார், தம்திருமொனியிலே கயிறுஉறுத்திநிற்போலே. [ஆய்ச்சிஉரலோடார்க்கஇரங்கிற்று] - ஒருத்வேஷமுண்டாய்க் கட்டுகிற எல்லளிறே, ஸ்நேஹகார்யமான கோபமாகையாலே ஸ்நேஹமுள்ளவளவு இடைநிற்குமிதே கோபமும். தாயேடுத்த சிறகோலுக்குளைத்தோடியிறே, ‘விளியாவார்க்கவாப்புண்டு விம்மியழுதான்’ வாய்விட்டழமாட்டாததிதே இவரை வருத்துகிறது. †(விளியாவார்க்க-கோபித்துக்கட்ட.) [ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க] - “தறியார்த்தகருங்குளிறேபோலநின்ற தடங்கண்களபனிமல்குந் தன்மையானே” - ஒரு மத்தகஜத்தைத் தறியோடே சேர்த்தாற்போலேகாணும் இவன் கட்டுண்டு நின்ற நிலை! ஓர்அபலை கட்டின கட்டுஅவிழ்த்துக்கொண்டபோகமாட்டாதே, நின்றமுகையே ஸ்வலாவமாயிருந்தபடி. “யஜிஸகூஷி” (யதிஸகூஷி) என்றாளிறே. [உரலோடார்க்கஇரங்கிற்று] - உர

நாலாம்பாட்டு — நோவ இத்தாதி. “நோவவாய்ச்சி” இத்தாதிமையும், “வஞ்சப்பெண்ணை” இத்தாதிமையும், “எனக்கென்னினிவேண்டுவது” என்றத்தைப் படாகூழித்தவதாரிகை - ஆஸ்ரித இத்தாதி.

ப்ராஸங்கிகம் - சீயர் இத்தாதி. நோவவென்று அருளிச்செய்யும் அழகுகாணும் என்றது - நோவவென்று சீயர் ஈடுபட்டு அநுஸந்திக்கும்போது நன்றாயிருக்குமென்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வ ரொற்படி. சீயர் ஈடுபட்டதுக்கு லாவம் - நோவவென்கிறீ இத்தாதி. ப்ரியபரையானவன் நோவக் கட்டுவானென்? என்ன - ஒரு த்வேஷம் இத்தாதி. இடைநிற்குமிதே - ஸத்ருஸமாயிருக்குமிதே. எவ்வளவு ஸ்நேஹமுண்டு, கோபமும் அதுக்குஒத்திருக்கு மென்றபடி. இத்தால் - கோபாதிஸயத் தாலே நோவக்கட்டினான் என்னுதல். தாயார் மெள்ளக் கட்டினாலும் பொறுக்க வொண்ணாமையாலே நோவாயிருக்குமென்னுதல்; இந்தவர்த்தத்துக்கு ஸலசகம்-தாயேடுத்த என்கிற ப்ரமாணம். ப்ரியபரையான தாய் ப்ரியபவத்தால் பொறுக்கமாட்டாமல் கிந்தனம் ப்ரகாரத்துக்குத் திருமொழியில் ப்ரமாண த்ரயம் - தாயேடுத்த, விளியாவார்க்க, தறியார்த்த இத்தாதி. உளைந்தோடி - ப்ரபப்பட்டோடி. விளியாவார்க்கவாப்புண்டு - அழைத்துக்கட்டக்கட்டுண்டு, விம்மியழுதான் - விக்கியழுதான் இத்தார்த்தம். “விம்மி” என்றதுக்கு லாவம் - வாய்விட்டு இத்தாதி. விம்மியழுதானே? என்ன - தறியார்த்த இத்தாதி. தறியோடே சேர்ந்த கறுத்த ஆனேபோலே நின்று தடங்கண்களினின்றும் நீர் பெருகுகையை ஸ்வலாவமாகவுடையவன் இத்தார்த்தம். “தறியார்த்த” இத்தாதிக்கு அர்த்தம்-ஒருமத்தகஜத்தைஇத்தாதி. “தன்மையானே” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஓரபலைஇத்தாதி. தாயேடுத்தவித்தாதி: எட்டாமபத்து மூன்றாந் திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, “வாயெடுத்த” இத்தாதி. விளியாவார்க்கவித்தாதி: ஆரம்பத்து ஏழாந் திருமொழி நாலாம்பாட்டு, “விளியாவெண்ணெய்” இத்தாதி. தறியார்த்தவித்தாதி: இரண்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி ஆரம்பாட்டு, “உறியார்த்த” இத்தாதி. அவிழ்த்துக்கொண்டு போகமாட்டாததுக்கு ப்ரமாணம் - யஜிஸகூஷி இத்தாதி. “யஜிஸகூஷி” மஹக்ஷிதி உவ்வெவ்வெவ்வித” இத்தாதி

ப்ர.—[நோவஇத்யாதி]—[ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க]—வஹுமேஸெ [க]

பஞ்சமேம்பே. இரங்குவானென்? அவிழ்த்துக்கொண்டு போகவொண்ணதோ? என்ன - தூய்யோத நாதிகள் இத்தாதி. “வஞ்சப்பெண்ணை” இத்தாதிக்கு ஹார்த்தலாவம் - கேட்டேன் பேயித்தாய் இத்தாதி. அங்ஙனிருந்தானுகிலென்றது - தாய்பக்கல்போலே யிருந்தானுகிலென்றபடி, “சாவ” என்றதுக்கு வாஸகை - சூர்ப்பநிகைய இத்தாதி. “உண்டதும்” என்றதிலே மலோக்தி - யசோதை இத்தாதி. தாய்முலையுண்ணும்போது தன்னுயிர்பெறவுண்டான், பேய்முலையுண்ணும்போது அவளையிரைத் தான்பெறவுண்டா னென்றபடி. உயிர்பெற வுண்டதுக்கு ப்ரமாணம் - பெருமுலை இத்தாதி. திருமொழி மூன்றந்திருமொழி முதற்பாட்டு, “முற்றமுத்து” இத்தாதி. பாசாஸ்ய ன்பவந்தோர்த்தஃ. இவன் முக்யனும் முலையுண்டால் அவன் முடியக்கூடுமோ? என்ன - இவன்பிள்ளையாயே இத்தாதி. “ஊர்” என்றதற்குலாவம் - பீடோகர் இத்தாதி. “சகடம்” என்று - அசேதநமாகச்சொல்லுவகையாலே, அபரிஹார்யமான ஆபத்தென்கிறார் - ஒருபுதுஷ்யவடிவு இத்தாதி. மறுஷ்யவடிவென்றது - பூதநையைக் கடாக்கித்து. “ப்ரோகர்” இத்தாதிவாக்யத்தால் பலிதம் - இத்தூரில் இத்தாதி. இத்தாலென்றது - “ஊர்” என்கிறஇத்தாலென்றபடி. முறியச் சாடினத்துக்கு ப்ரமாணம் - தூர்நீதும் இத்தாதி. சாடியதும் - உதைத்ததும். “சாடியதும்” என்று இத்தைப் பெருக்கச்சொல்லுவானென்? என்ன - அநாயாஸேந இத்தாதி. போமப் பொலியச் சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் - பேர்ந்தோர் இத்தாதி. “சிறுச்சேவகம்” என்றதிலே நோக்கு. “தேவக்கோலம்” என்றதற்கு பாவம் - ப்ராக்கருத இத்தாதி. அதாவது - ப்ராக்கருத ஸஜாதியனாயிருக்கச்செய்தேயும் வ்யாபாரம்அதிமாதுவ்யாயிருக்கிறதென்றபடி. விவரணம் - அத்வாலயத்திலே இத்தாதி. மேவுகை - ஆநய ப்யோஜனகை. ‘உடைகுலைப்

ஒப்பினைபோலேயிருக்கிறபடி. † (அப்ராக்குதமான அழகை எனக்கு உபகரித்தவன். கோலம் - ஒப்பித்த விக்ரஹம்.) [தன்செய்கைநினைந்து மனங்குழைந்துமேவக்காலங்கள் கூடினேன்]-அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை யறுஸந்தித்து அகவா யுடைகுலைப்பட்டு அந்நய ப்ரயோஜனமாய்க் கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்றேன். நெஞ்சு நெகிழ்ந்து சேஷ்டிதங்க ளோடே பொருந்தும்படி காலங்களைக் கூடப்பெற்றேன். [எனக்கென்னினிவேண்வேதே] - இனி அவாப்தவ்ய மொன்றில்லை யென்கிறார். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வேண்டித்தேவரிர்கவந்துபிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்
பூண்டுஅன்றுஅன்னபுலம்பப்போய் அங்கோராய்க்துலம்புக்கதும்
காண்டலின்றிவளர்ந்து கஞ்சீனத்துஞ்சவஞ்சஞ்சேய்ததும்
ஈண்டுஅன் அலற்றப்பெற்றேன் எனக்கென்ன இகவுளதே?

ஆ:—(வேண்டி) - பூபாரநிர்ஹரணர்த்தமாக பூமியிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணி யருளவேணுமென்று தேவர்கள்அர்த்திக்கத் தான் ஆசைப்பட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமாளிகையிலேவந்து பிறந்தருளினபடியையும், “துராத்மாவானகம்ஸன் காணிற்செய்வதென்?” என்று ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவகிப்பிராட்டியும் பயப்பட்டு அலற்ற அவர்களுடைய பயம்போம்படியாக அதிபஹுளதம்:பூர்ணமான மத்யராத்திரத்திலே தன்னுடைய சதுர்ப்புஜ திவ்யரூப திரஸ்காரபூர்வகமாகத் திருவாய்ப்பாடியிலே யெழுந் தருளினபடியும்,அங்கே கம்ஸப்ரபருதி ப்ரதிகூலர் அறியாதபடி வளர்ந்தருளிக் கஞ்சனைத் தஞ்ச வஞ்சஞ்சேய்ததும், இவைவெல்லாவற்றையும் இங்கேயலற்றப்பெற்றேன்; எனக்கு இனிஒரு துஷ்முண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவவதாரம் பண்ணியருளின பின்பு கம்ஸன் அறி யாதபடி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடி இன்றுஇருந்து அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒருமிடியில்லை யென்கிறார். எதிர்உண்டோ என்றுமாம். [வேண்டித்தேவரிர்க வந்து பிறந்ததும்] - தேவர்கள் இரக்கத் தானேஅபிநிவிஷ்டமாய்வந்து பிறந்ததும். இரு ளிலேவந்து பிறந்தான் என்றுமாம். கம்ஸபயத்தாலும், “விஸ்வேஷிக்கிறேன்” என் னும் வ்யஸைத்தாலும் கட்டிக்கொண்டு தாயார் கதற இருளிலேபோனான் என்னவுமாம். [ஈண்டு நானலற்றப்பெற்றேன்] - ஸமகாலத்திலேயிருந்து பயப்படாதே இப்போது கிர்பயமாய் இனிதாக அநுபவிக்கப்பெற்றேன்.

ப.—அந்தரம், அர்த்திதார்த்தகரான க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரப்ரமுல கம்ஸவ்யபர்யந்த சேஷ்டிதங்களை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்குஎன்ன விரோதம் உண்டென்கிறார்.

பட்டு—குலயென்று - கரையாய், கரையுடையப்பட்டென்றபடி; நெஞ்சுநெகிழ்ந்தென்றபடி. மேவ - அந்நயப்ரயோஜனமாய் போரும்படியாகவென்றபடி. தேவக்கோல்பிரான்தன் - அப்ராக்குதவிக்ரஹ யுத்தமாய் உபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனுடைய இதயர்த்தி. (ச)

தேவர் - தேவர்கள், இரக்க-வேண்டி - தன்னிச்சையாலே, வந்து - (சுதீரார் ணவத்தில் நின்றும்) வந்து, பிறந்ததும் - அவதரித்ததுவும், அன்று - அப்போதே, அன்னை - பெற்றதாயாரான தேவகியானவள், பூண்டு - (கம்ஸ பயத்தாலே) எடுத்தணைத்து, புலம்ப - கூப்பிட, வீங்கு - செறிந்த, இருள்வாய் - இருளிடத்திலே, போய்-, அங்கு - கம்ஸவிஷயமானதேசந்தன்னிலே, ஓர் - (அவனுக்கு அஞ்சாமல் மறைத்து வைத்துநோக்கும்படி) அத்விதீயமான, ஆய்க்குலம் - இடைக்குலத்திலே, புக்கதும் - ப்ரவேசித்ததுவும், காண்டல்-அந்தக்கம்ஸனுடையகாட்சி, இன்றி - இல்லாதபடி, வளர்ந்து-, கஞ்சன் - கம்ஸன், துஞ்ச - முடியும்படியாக, வஞ்சம் - வஞ்சனை, செய்ததும் - செய்ததுவும், ஈண்டு - இங்கேயிருந்து, நான் - நான், அலற்ற - வாய்விட்டுச்சொல்ல, பெற்றேன் - பெற்றேன்; எனக்கு - எனக்கு, என்ன - என்ன, இகல் - விரோதம், உளது - உண்டு? உண்டாகில் கம்ஸன்பட்டது படு மென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவதரித்து, கம்ஸன் அறியாதபடி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியை இன்று இருந்து அதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு எதிர் இல்லையென்கிறார்.

[வேண்டி இதயாதி] - தேவர்கள் அர்ப்பிக்க, வேண்டிவந்து தன்னுகப்பாலே பிறந்ததுவும். “வீதராரொய்யாரோஸு”, “ஸுண்டெஷெஷஜதாஃ கூராவாவஸு”, வரிசூணாயவாயாநாடி.” [வீங்கிருள்வாய்] - வளருகிற இருளிலே. வீங்கிருள்வாய் பிறந்ததும் என்னுதல், வீங்கிருள்வாய் ஆய்க்குலம் புக்கதும் என்னுதல். “வீங்கிருளினுண்டுளியாய்” என்று பயவேதுவானிருள் அன்றிக்கே, பயசிவ்ருத்திக்கு உடலான இருளிறே. [பூண்டன்றுஅன்னைபுலம்ப] - பிறந்த அன்றே தேவகியார், முன்பே ஆறுபிள்ளைகளை இழக்கையாலும், வுசூவாதவூத்தாலும், கம்ஸ பயத்தாலும் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கதற. [போய்] - முலைச்சுவடு அறியாமையாலே இவனுக்குப் போகலாமிறே. [அங்கோராய்க்குலம்புக்கதும்] - அத்தசையிலே அஞ்சினான் புகவிடமாயிருப்பது ஓர் இடைச்சேரி உண்டாவதே! கம்ஸனுக்குக் குடிமக்களாய் இருக்கச்செய்தேயும் “அவனுக்குஅநிஷ்டம்” என்று பாராதே மறைத்துவைத்து அடைக்கலம் நோக்கவல்ல ஊர். [காண்டலின்றி வளர்ந்து] - கம்ஸன் வஞ்சித்து வரக்காட்டின துஷ்ப்ரகருதிகள் அறியாதபடி வளர்ந்து. [கஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சம் செய்ததும்] - கம்ஸன் அழைத்து வஞ்சிக்கநினைக்க, அவன் நினைவை அவன்தன்னோடே போக்கினதுவும். ராமாவதாரம்போலே “செவ்வைப் பூசல் அல்லது அறியான்” என்று இராமையிறே பிழைத்தது. [ஈண்டுநான் அலற்றப்பெற்றேன்] - இங்கேஇருந்து அதுபவித்து ப்ரீதியாலே அடைவுகெடப் பேசப்பெற்றேன். ஈண்டு - இங்கு என்றபடி: இப்போது என்னவுமாம்; இக்காலத்திலே:அதாசுருது-தேவகியாரையும் ஸ்ரீவஸுதேவரையும்போலே ஸமகாலத்திலே இருந்து வயிறு எரியாதே, கம்ஸவிஜயபரயந்தமாக இக்காலத்திலே அதுபவிக்கப்பெற்றேன். [எனக்கென்ன இகலுளதே] - எனக்கு என்ன எதிர்உண்டு என்னுதல், எனக்கு என்ன க்லேஸம் உண்டு என்னுதல். இகல் - யுத்தம்:யுத்தத்தாலே வரும் க்லேஸமாதல், யுத்தத்தில் வரும் எதிர் ஆதல்.

நடு:—அஞ்சாம்பாட்டு. அவதரித்து கம்ஸனை யறியாதபடிவளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியை இன்றுஇருந்தநுலவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரேதிரில்லை யென்கிறார்.

[வேண்டித்தேவிரக்கவந்துபிறந்ததும்] - தேவிரக்க வேண்டி வந்துபிறந்ததும். “எங்களளவறியாதே ஒருவனுக்கு வரங்கோதேது அவனையுயரப்பார்த்தோம்: எங்களுக்குக் குடியிருப்பு அரிதாயிற்று” என்று தேவஜாதி கப்படங்கட்டிக்கொண்டு செல்ல “விதரம் ரொவ்யாபாஸ” (பிதரம்ரோசயாமாஸ) என்கிறபடியே தான் அர்த்தியாய்வந்துபிறந்ததுவும். “சூதரோயயா” (ஆத்மமாயயா) என்னும்படியிறே; ஆத்மேச்சயா என்றபடி; “ரோயயயா” (மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்). இரக்கிறவர்களளவுபார்த்தல், தன்னளவு பார்த்தல் செய்கையென்க்கே வந்து பிறந்தபடிகாணும், இவ்வரைவருத்துகிறது. தன்னிரப்பாள ராய்க் காரியஞ்செய்யுமவன், பிறந்தால் போறுக்கமாட்டானிறே. [பிறந்ததும்வீங்கிருள் வாய்] - “ஐயுராசுவிதாயாரொ ஜாயரோமெ ஜநாடிமெ” (மத்யராத்திரே கிலாதாரேஜாயமாநேஜநார்த்தநே) என்னும்படியிறே. “இவனும் விழக்காடறிபாதே யகப் பட்டுக்கொடுகின்றான், கம்ஸபயமும் ப்ராப்தமாயிராநின்றது, இருளாலேயிறே நாம் பிழைத் தது! இனி இவ்விருளைச் சரணம்புகுமித்தனையிறே” என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பணிப்பாராம். * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் கூற்றமான இருள்இவர்க்கு இப்போது ஆதரத்துக்கு விஷயமாயிற்றிறே. வீங்கிருள்வாய் பூண்டன்றன்னை புலம்பப்போய் என்றுமாம்; “மக்களறு வரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவள்” என்கிறபடியே பெற்றுப்பெற்றுஇழந்தவளாகையாலே,

அஞ்சாம்பாட்டு.—வேண்டி இய்யாதி. “காண்டலின்றிவளர்ந்து” இய்யாத்யுத்தரார்த்தத் தைக் கடாகழித்தவதாரிகை - அவதரித்து இய்யாதி.

தேவர்களிரக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - எங்களளவு இய்யாதி. கப்படம் - கார்ப் பண்யருசகபடவிசேஷம், கப்பரையார். “வேண்டி-வந்து” - அர்த்தியாய்வந்தியர்த்தம். “வடிவகு லிஸாலாகு: க்ஷுக்ஷா தூநம் வதாவிபுயு | விதரம்ரொவ்யாபாஸதஜாடிஸாரயம் நயுவ்யு” இதி பாலகாண்டே. “வேண்டி-வந்து” என்றதற்கு - இச்சித்தவந்தென்ற்த்தாந்தரம் - சூதரோயயா இய்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆத்மேச்சயா என்றபடிஎன்று. ரோயா ஸப்தம் - இச்சா வாசகமாமோ? என்ன - ரோயாவயாநம் இய்யாதி. “தேவர்” என்றதற்கு பாஷமாதல், “வந்து பிறந்ததும்” என்றதற்கு ஹார்த்தபாவமாதல் - இாகீரேவர்கள் இய்யாதி. இரக்கிறவர்களளவாவது - “சஸ்வரோஹம்” என்றிருக்கிற தூர்மானாதேவதம்: தன்னளவாவது - தன்பெருமை. இருவரளவும் பாராமல்வந்து பிறக்கைக்குஅடிவது? என்ன - தானிப்பாளனாய் இய்யாதி. “வீங்கிருள்வாய்” - ப்ரவ் ருத்தமான இருளிலே. வளருகிற இருளிலேயோபிறந்தான்? என்ன - ஐயுராசு இய்யாதி. “ஐயுராசுவிதாயாரொ ஜாயரோமெ ஜநாடிமெ | ஐந்ஜமரூரூஉஹ: வ-வ வுஷிபுவொலிஜ” இதி பஞ்சமேம்ஸே த்ருதியே. இருளென்னதே, “வீங்கிருள்”, என்ற ஸ்லாகித்ததற்கு ஸம்வாதம் - இவனும் இய்யாதி. இருளை சரணம்புகுமித்தனையென்றது - இருளை உத்தேஸ்யதாபுத்திபண்ணி வணங்குமத்தனையென்றபடி. * ஊரெல்லாந்துஞ்சியிலே, “வீங்கிருளினுண் டெளியாய்” என்று இருளுக்குஅஞ்சினபடியையும், இப்போது கொண்டாடுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் - ஊரெல்லாம் இய்யாதி. “வீங்கிருள்வாய்” என்றத்தை - கீழுமேலுங் கூட்டுவது. அன்று - பிறந்தஅன்று. காலப்பூண்டுகொண்டு புலம்புகைக்கு ஹேதுவது? என்ன - மக்களறுவரை இய்யாதி. பிள்ளைகளறுவரையும் கம்ஸன் கல்லிடைமோத, அவர்களையிழந்த தேவகிப்

இவனையும் இழக்கிறேமோ!" என்று விரஹகாதரதையாலே காலப்பூண்கீடந்து கூப்பிடப் போய். பிள்ளைபக்கல் வாத்தலயத்தாலே இவள் கூப்பிட, இவன் முலைச்சுவடறியாமை யாலே போனபடி. வீங்கிருள் - வளர்கிறிருள். [அங்கோராய்க்குலம்புக்கதும்] - அவ்வவஸ்த்தையிலே இடையிலே வளருகைக்குலர் அஞ்சினுன்புகலிட முண்டாவதே! [ஆய்க் குலம்]-"கம்ஸன்வாடகன்" என்று பயப்படவறியாதவர்கள். "குடிவாய் உடன்படவிருந்தா னாகில் இருக்கிறான், இல்லையாகில் உழக்கோலாலே தகர்க்கிறோம்" என்றிருப்பார்கள். [காண்டலின்றிவளர்ந்து]- கம்ஸனும் அவன்வரக்காட்டின ஸூதரர்க்குமும் காணாதபடி வளரப்பெறுவதே! [கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சம் செய்ததும்] - ஸூதரதபகவான் அறிவித்த பின்பு ஒருபோதுதாழாதேவந்து, அவன்தான் நினைத்தவஞ்சனையை அவன்தன்னோடே போக்கினதும். கம்ஸன் முடியுப்படியாக வஞ்சனைசெய்தது, ராமாவதாரம்போலே "சேவ் வைப்பூசலல்லதறியேன்" என்றிராமையிறே [ஈண்ணானலற்றப்பெற்றேன்] - தேவகியா ரைப்போலே ஸமகாலத்திலேயிருந்து பயப்படாதே, இப்போது பயங்கேட்டிருந்து அநுலவிக் கப்பெற்றேன். ஈண்டு - இப்போது. [எனக்கென்ன இகலுளதே] - கம்ஸன்பட்டபின்பு எனக்கு ஸத்ருக்களுண்டோ? இகல் - சத்ரு. † (எல்லாரும் ஸேஷபூதராகையாலே தயக்கு சத்ருவில்லை. அவனும் நாராயணனாகையாலே அவனுக்கு சத்ருவில்லை. இனி யிவர் சத்ருக்கள் பகவத்விழுநிறே.) கம்ஸனைமுடித்தபடியை இன்றுஇருந்து அநுலவிக்கப் பெற்ற எனக்குஇனி ஒரு மடியில்லை என்கிற ராகவுமாம். (டு)

ஆறும்பாட்டு.

இகல்கொள்புள்ளைப்பிளந்ததும் இமிலேறகள்சேற்றதும்
உயர்கொள்சோலைக்குருந்தொசித்ததும் உட்படமற்றம்பல
அகல்கொள்வையமளந்தமாயன் என்னப்பன் தன்மாயங்களே
பகலிராப்பரவப்பெற்றேன் எனக்கென்னமனப்பரிப்பே?

ஆ.—(இகல்கொள்.) - கம்ஸப்ரேரித ப்ரதிகுல விஹங்கவிசேஷ துர்த்தம் வ்ருஷ குந்தருபாஸுரநிரஸந ப்ரப்ருதி பரமபுருஷ திவ்யசேஷ்டிதங்களை ஸர்வ காலமும் ஏத்தப்பெற்ற நான் அவாப்தஸமஸ்தமநோரூ னானேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகுலநிரஸந பரம்பரைகளை அதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு மனோதுஃபம் இல்லை என்கிறார். [இகல்கொள் புள்ளைப்பிளந்ததும்] - எதிரிட்டபுள்ளைப் பிளந்ததும். இயில்என்று கருத்தைச்சொல்லு

பிராட்டியுடையவென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, அஞ்சாம்பத்து, மூன்றாத்திருமொழி, "துக்கச் சுழலை" இத்யாதி. காலப்பூண்டு - க்ருஷ்ணனுடையகாலப்பூண்டு. இவள்கூப்பிடுகிறதுக்கும் அவன் போனதுக்கும் ஹேதுவேதென்ன - பிள்ளைபக்கல் இத்யாதி. "ஓர்" என்றதற்கு ஹார்த்தபாவ மாதல், ஈபோடாதல் - அவ்வவஸ்த்தையிலே இத்யாதி. அஞ்சினுன்புகலிடம் - பவஸ்த்தன்புகுமிடம். பயப்படவறியாமையின் எல்லையைக்காட்டுகிறார் - குடிவாயுடன் இத்யாதி. குடிவாய் உடன்படவிருந்தா னாகிலென்றது - குடிமக்களோடொத்திருந்தானாகிலென்றபடி. குடிவாய் - குடிமக்கள். உழக்கோல் - தாற்றுக்கோல். நாரதபகவான்சொன்னது கம்ஸனோடே. மிடி - க்லேஸம். (டு)

கிறது. [உயர்கொள்சோலைக்குருந்தொசித்ததும்] - ஸ்நுஹணியமம்படி உயர்ந்து தழைத்துநின்ற குருந்தின்வடிவைக்கொண்ட அஸுரனை முடித்ததும்.

ப.—அநந்தரம், பூர்வாவதாரத்திலே அந்யாலிமாந நிவர்த்தகமான த்ரை விக்ரமத்தைப் பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய விரோதிரஸந வ்யாபாரங்களை அஹோ ராத்ர விஹாமமற அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்குஎன்ன மனோதூஷமுண்டென்கிறார். இகல் - யுத்தத்திலே, கொள் - ஒருப்பட்டவந்த, புள்ளை - பகாசுரனை, பிளந்ததும் - வாயைக்கிழித்ததும், இமில் - (செருக்கடிபாந) பிசுலையுடைய, ஏறுகள் - ஏறுகளை, செற்றதும் - செறுத்துக் கொண்டதும், உயர் - உயர்த்தியை, கொள் - உடைத்தாய், சோலை - தழைத்த, குருந்து - குருந்தை, ஒசித்ததும் - முறித்ததும், உட்பட - முதலாக, மற்றும் - பின்னும், பல - விரோதிரஸநரூபமாய்க்கொண்டு பலவாயுள்ளனவாய், அகல் - விஸ்தாரத்தை, கொள் - உடைய, வையம் - பூமியை, அளந்த - அளந்து மஹா பவியலிமாநத்தை யழித்துக்கொடுத்த, மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதனை த்ரிவிக்ரமனாய், என் - அவ்வவதாரத்தோடுண்டான ஐக்யத்தை யெனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த, அப்பன்தன் - மஹோபகாரகனை க்ருஷ்ணனுடைய, மாயங்கள் - ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்களை, பகலிராபகலோடிரவோடு வாசியற, பரவ - ஸ்துதிக்க, பெற்றேன் - பெற்றேன்; எனக்கு -, என்ன -, மனப்பரிப்பு - மனோதூஷம் உண்டு? பகவதநுபவகாலம் பழுதுபோகிவிடே மனோதூஷமுள்ளதென்று கருத்து.

இ.—ஆறம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகுல கிரஸந பரம்பரையை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருமனோதூஷம் இல்லை என்கிறார்.

[இகல்கொள் இத்யாதி] - யுத்தோர்முடினை வகாஸுரனைப்பிளந்ததும். பகலிவேஷத்தாலே வந்து எதிரிட்டானாயிற்று வகாஸுரன்; அவனை அநாயாஸேந பிளந்தான். [இமிலேஷ இத்யாதி] - கண்டார்க்கு ஸ்யாவஹமான கருத்துக்களையுடைய ரிஷபங்களை நிரஸித்ததும். இமில் - கருத்து. [உயர்கொள் இத்யாதி] - ஒங்கித்தழைத்திருந்துள்ள குருந்தை முறித்ததும்; தர்ஸநீயமான ஸ்த்தாவரவேஷத்தைக் கொண்டு வந்த மஹாஸுரனை முடித்ததும். [உட்படமற்றும்பல] - கன்றாயும் விளவாயும் வந்த அஸுரர்முதலாக வேறும்நிரஸித்தவை அநேகங்கள். இந்த திரியக்ஸ்த்தாவரங்களை நித்ய ஸூரிகள் கைங்கர்யத்துக்காக பரிக்ரஹிப்பார்கள்; இங்கு ப்ராதிகுல்யத்துக்குஉறுப்பாகக் கொண்டவடிகளிறே இது. இதுக்கு பாபப்ரகாசர்யம் அடி; அதுக்குஇச்சைஅடி. [அகல் கொள்இத்யாதி] - பரப்பைஉடைத்தானபூமிஅடங்கலும் தன்திருவடிகளின்கீழேயிட்டுக் கொண்ட ஆஸ்சர்யத்தை யுடையவன். வரையாதே தீண்டும் ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே சொல்லுகிறது. [என்னப்பன்] - இவ்வபதாரம் தமக்குஉதவ ஹித்தது என்று இருக்கிறார். [மாயங்களே] - ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்களையே. [பகலிரவு இத்யாதி] - இரவோடு பகலோடு வாசியற அநுபவித்து ப்ரீதியாலே அடைவுகெடப்பேசப்பெற்றேன். [எனக்குஎன்ன மனப்பரிப்பு] - எனக்குஎன்ன மனோதூஷமுண்டு. பரிவு என்கிறத்தை சந்தஸ்ஸுக்குச்சேர 'பரிப்பு' என்று சொல்லுகிறது.

நடு.—ஆறும்பாட்டுக்குஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிரஸந பரம்பரையை அங்ஹு பேற்ற எனக்கு ஒரு மனோதுக்மில்லையென்கிறார்.

[இகல்கொள்புள்ளிப்பிளந்ததும்] - (இகல் - யுத்தம்.) கேவலம் புள்மாத்ர மாய்வந்து தோற்றுகை யன்றிக்கே, யுத்தோந்முகமாய்க்கொண்டு எதிரிட்ட புள்ளி நிரஸித் ததும். அசுராவேசத்தோடே வரச்செய்தேயும் 'பாதிக்கவருகிறது' என்று பிறரஞ்சாத வடிவு கொண்டு வந்தபடி. பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்வேந்தது. [இமிலேறுகள் சேற்றதுவும்] - கருத்தையுடைத்தான வருஷபங்களைச் சேற்றதுவும். [உயர்கொள்சோலைக் குருந்தோசித்ததும்] - ஒக்கத்தை யுடைத்தாய்ச் சோலைசெய்துநின்ற குருந்தை முறித்ததும். "முக்யராயிருப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்" என்று தழைத்துநின்றது; "இனிமீத்தைமுறித் துக் கார்யங்கொள்வோம்" என்று பொடிபடுத்தினான். [உட்படமற்றம்பல] - இப்புடையிலே மற்றுமுண்டான ப்ரதிகூலநிரஸநங்கள் அநேகமிறே. [அகல்கொள்வையமித்யாதி] - பரப்பையுடைத்தான பூமியடங்கலும் அநாயாஸேநவளர்ந்த ஆச்சர்யபூதனான உபகாரகனுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிங்களையே. [பகலிராப்பரவப்பேற்றேன்] - நாட்டார் அபிமத விஷயங்களை புலிக்கைக்கு 'பகல் இரா' என்று கூறிட்ட காலம்இரண்டும் இவ்விஷயத்திலே அங்ஹுலிக்கப்பெற்ற எனக்கு, இரவுபகல் புறம்பே விஷயங்களை யங்ஹுலிப்பாருடைய மனோதுக்முண்டோ? பரிவேன்று - துக்கம். அதிலே ஒரு ஓற்றெழுத்தேறினாலும் அவ்வர்த்தத்தையே காட்டக்கடவது. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

மனப்பரிப்போடு அழக்துமானிடசாதியில் தான்பிறந்து
தனக்குவேண்டுருக்கொண்டு தான்தனசீற்றத்தினமுடிக்கும்
புனத்துழாய்முடிமாலமார்பன் என்னப்பன்தன்மாயங்களே
நினைக்கும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கினியார்நிகர்நீள்நிலத்தே ?

ஆ.—(மனப்பரிப்போடு.) - ப்ரணதஜநஸமீஹித நிர்வர்த்தநவிஷய மனோரூபைக்கொண்டு, அசேஷதோஷாஸ்பத மறுஷ்யஜாதியிலே ஸ்வாஸ்யபாரண திவ்ய ரூபத்தோடே வந்துபிறந்தருளி, ஸ்வாலிமத த்விபுஜ சதுர்ப்புஜாதிரூபங்களை யாஸ்த் தாநம்பண்ணிக்கொண்டு விரோயிநிரஸநம்பண்ணி பரிபூர்ண மனோரூபனாகையாலே,

ஆறும்பாட்டு-இகல் இத்யாதி. "இகல்கொள்" என்று தொடங்கி, "மற்றம்பல" என்னு மளவுக் கடமாகித்தவதாரிகை-கீருஷ்ணனுடைய இத்யாதி. "எனக்கென்ன மனப்பரிப்பு" என்றத்தை எனக்கொரு மனோதுக்மில்லையென்கிறாரென்றது. இகல் - யுத்தம். புள்ளென்னுதே, "இகல்கொள் புள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம்-கேவலம் இத்யாதி. "புள்" என்றதுக்கு ஹவம்-அசுராவேச இத்யாதி. அஞ்சாத வடிவுகொண்டு வந்ததுக்கு ப்ரமாணம் - பள்ளத்தில்மேயும் இத்யாதி. நீர்த் தாழ்வுகளிலே இரைதேடித் திரிகிற வையகுகிற பகியின் வடிவைக்கொண்டுஇத்யர்த்தஃ. பெரியாழ்வார் திருமொழி, இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, காலம்பாட்டு. சோலை செய்து நிற்கைக்கு ஹேது வேதென்ன - முக்யராய் இத்யாதி. "பகலிரா" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம்-நாட்டார் இத்யாதி. கூறிகெயாவது - அபிமதவிஷயங்களுக்குக் கொடுக்கைக்குஉறுப்பாக அர்த்தார்ஜுநம்பண்ணுகைக்குப் பசையும், அவற்றை அந்ஹுலிக்கைக்கு ராத்ரியையும் அவச்சேதிக்கை யென்றபடி. (க)

அதிபரிமள துலஸீமாலாலங்கருதனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஸ்சர்ய திவ்யசேஷ தங்களையே நினைக்கும் நெஞ்சாகிற மஹாநியாயையுடையனான என்னோடொக்க இந்த லோகத்தில் யந்யனுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆபூதிதருடைய நோவு பொறுக்கமாட்டாமை அப்ரா க்ருத திவ்யஸம்ஸ்யாரத்தோடேகூட தானேவந்து பிறந்தருளி, ஆபூதிவிறோயி நிரஸ நத்தைப் பண்ணியருளினவனுடைய சேஷத்தங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு ஆர் நிகர் நீர்நிலத்து? என்கிறார். [தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு] - தனக்கு அலிமத மான த்விபுஜசதுர்புஜாதிரூபங்களைக்கொண்டு. [தான் தனசீற்றத்தினை முடிக்கும்]-ஆபூதி தருடையவிறோயிகளைப் போக்கினால் அவர்களுக்கு ஒரு காரியஞ்செய்தாயுயன்றிகளே தன்னுடைய சீற்றத்தை முடித்தானாயிருக்கும். [புனத்துழாய் முடியாலை மார்பன்] - ஆபூதிதருடைய விறோயிகளைப்போக்கித் திருமஞ்சனமாடி யருளி ஒப்பித்த அழகிய திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலும் திருமார்பிலும் உடையவன்.

ப.—அநந்தரம், அதியுயித லோக்யாகாரான க்ருஷ்ணனுடைய ஆபூதி விறோயிநிரஸநார்த்தமான அவதாரவைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சை யுடைய எனக்கு பூமியில் ஸத்ருஸருண்டோ? என்கிறார்.

(“ஹ்யஸம்ஸவதிஷுஃஸிதஃ” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற துஃவத் தைக்கண்டு பரதுஃவாஸஹிஷ்ணுத்வரூபமான), மனப்பரிப்போடு - நெஞ்சில் துஃவத் தோடே, அழுக்கு - ஹேயமான, மானிடசாதியில் - மதுஷ்யஜாதியிலே, தான்-(ஹேய ப்ரத்யநீகனான) தான், பிறந்து - தத்ஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்தவிடத்திலும், தனக்கு வேண் டு - தன் இச்சாநுரூபமான, உரு - அலிமதவிக்ரஹங்களை, கொண்டு - பரிக்காஹித்து, தான் - (ஆபூதிவாத்ஸல்யத்தையுடைய)தான், (ஆபூதிவிறோயி நிரஸநத்தாலே), தன் தன், சீற்றத்தினை - சீற்றம், முடிக்கும் - முடிப்பானாயிருப்பானாய், புனம்-தன்னிலத்தில் நின்றாற்போலே செவ்விபெற்ற, துழாய்-திருத்துழாய் யாலையையுடைத்தான, முடி-திரு முடியையும், மாலை- அந்தத்திருமாலையையுடைத்தான, மார்பன் - திருமார்பையுமுடைய னாய், என் - அவ்வழகையெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த, அப்பன்தன் - உபகாரகனானவ னுடைய, மாயங்கள் - ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்களை, நினைக்கும் - நினைக்கும்படி வியேய மான, நெஞ்சு-நெஞ்சை, உடையேன் - அஸாதாரணமாகவுடையேனான, எனக்கு - என க்கு, இனி-இனி, நீர்நிலத்து-இந்தமஹாப்ருதியில், நிகர் - ஒப்பார, ஆர்-ஆர்?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரதிகூலர் அநுகூலரை நலியுமது பொறுக்கமாட் டாமை அவதரித்து, அவர்களை அழியச்செய்யும் சேஷத்தங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு லுஃமியில் எதிரில்லை என்கிறார். [மனப்பரிப்போடு] - “நமக்கு அநந்யார்ஹ ஸேஷமாயிருக்கிற இவ்வஸ்து, தேஹஸம்ஸந்தாலே வஹுமூலமாக நோவுபடு வதே!” என்னும் மனோதுக்கத்தோடேயாயிற்று திருவவதரித்தது. [அழுக்குமானிட சாதியில்] - ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட அருவருக்கும் மனுஷ்யஜாதியிலே. [தானபிறந்து] - ஹேயப்ரத்யநீகனான தான் அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்யாரத்தோடே ஸ்வாவஸம் பண் ணிக்கொண்டு அவதரித்து. “போமஹேஷுஷுஷுஷுஷு”. தன்ஜம்மத்தை அநு ஸந்திக்க, ஸம்ஸாரிகளுடைய ஜம்மஸம்ஸந்தம் போம்படியான தான்பிறந்து. [தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு] - சுதூர்ஹஜனாவது, த்விஹஜனாவது, டோபாலனாவது, வைஸ்வ

ருப்பத்தைக் கொள்வதாகை. இவைதான் ஆபுரிதார்பயமாகையாலே தனக்கு அபிமதமாயிருக்கும். [வேண்டுரு] - ஐச்சம் என்றுமாம். [தான் தனசீற்றத்தினை முடிக்கும்] - ஆபுரிதவத்ஸலனான தான் ஆபுரிதவிரோயிகளைப்போக்கி, அத்தாலே தன்கினம் தீரத்தானாய் இருக்கும். ப்ரஜையை நலிந்தவர்களைத் தாய் 'தனக்குஸத்ரு' என்று இருக்குமாபோலே. [புனத்துழாய் முடிமாலேமார்பன்] - ஆபுரிதவிரோயிகள் போகப்பெற்றவத்தாலே ஒப்பித்திருக்கிறபடி. [தன்மாயங்களை] - அவனுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யே இடைவிடாமல் அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேன். “காரணம்பாடபொருஷ்யொ” என்கிறபொதுமை தவிர்த்து, அஸாயாரணமான நெஞ்சுப்பெற்றேன். [எனக்கு இனியார் நிகர் நீர்நிலத்தே] - பஞ்சாஸத்தகோடி விஸ்தீர்ணையான ஸூமியில் எனக்கு எதிர்ஆர்?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரதிகூலர் ஆபுரிதரை நலியுமது போறுக்கமாட்டாமை அவதரித்து அவர்களை யுழியச்சேய்யும் சேஷ்டிதங்களை நீனைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு பூமியில் நிகரில்லை யென்கிறார்.

[மனப்பரிப்போடு அழுக்கு மானிடசாதியில்தான் பிறந்து]- நாட்டாரை அழுக்குடம்பு கழிக்கும் தான்கிடர் அழுக்கு மானிடசாதியிலே வந்து பிறந்தான். ப்ரஜை சிணற்றிலேவழந்தால் எடுக்க வருந் தாய் நெஞ்சுநொந்துவந்து எடுக்குமாபோலே, “இவற்றுக்கு உதவப்பெற்றிலோம்” என்னும் திருவுள்ளத்தில் தளர்த்தியோடே வந்து பிறக்கை. [தான் பிறந்து]-ஹேயப்ரத்யநீகனான தான் அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடே ஸர்ப்பவாஸம் பண்ணிக்கொண்டவதரித்து: பிறக்கைக்குக் கார்மம்பண்ணிவைத்தவருங்கூட அருவருக்கும் ஐந்மத்திலே கிடர் அகர்மவஸ்யனான தான்பிறந்தது; இதுக்கடி காருண்யமிறே. [தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு]-அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்யானத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு. அப்படி பிறந்தால் ஒருபடிப்பட்டிருக்கக் பெற்றோமோ!. “ஹுஜாவாஹுஜாவா” (தவிப்புஜோவா சதூர்ப்புஜாவா) என்னும்படியிறே பட்டபடி. ஈஸ்வரத்வத்தைக் கைகழிய விட்டபின்பிறே இவனுக்கு இங்கு இடங்கொடுத்தது. இவைதான் ஆபுரிதார்த்தமாகையாலே தனக்கவிமதமாயிருக்கும். ஐச்சமென்றுமாம். [தான் தனசீற்றத்தினை முடிக்கும்]-

ஏழாம்பாட்டு - மனப்பரிப்பு இத்தயாதி. “மனப்பரிப்போடழுக்கு” என்று தொடங்கி, “நீனைக்கும் நெஞ்சுடையேன்” இத்தயாதினைக் கடாக்ஷித்து அவதாரினை - பாத்கூலர் இத்தயாதி.

“தான்” என்றதுக்கு ஸாவம் நாட்டாரை இத்தயாதி. நாட்டாரை யென்கிறது “ஹேயமான வுடம்பைக் கழிக்கவேணும்” என்று ப்ராந்ததிக்கிற முமுக்ஷுக்களை. “மனப்பரிப்போடு” என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸாவம் - ப்ரஜை இத்தயாதி. இவற்றுக்கென்றது - தனக்கு அந்நயார்ஹஸேஷமாய் வைத்து நோவுபடுகிற இவற்றுக்கென்றபடி. “தான்” என்றதுக்கு - அகர்மவஸ்யனான தான் என்று அர்த்தாந்தரம்-பிறக்கைக்கு இத்தயாதி. “தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். 1. அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்யானத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு என்னுதல்; தவிப்புஜானைச் சதூர்ப்புஜானைத் தவ வேண்டினபடியாய்க்கொண்டென்னுதல். ஒரு படிப்பட்டிருக்க வில்லையா? என்ன-தவிப்புஜோவா இத்தயாதி. சதூர்ப்புஜானைவன் தவிப்புஜானைக்கு அடியெதென்ன - ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமை யென்கிறார்-ஈஸ்வரத்வத்தை இத்தயாதி. “மனப்பரிப்போடு” இத்தயாதிக்கு - “ஸம்ஸாரிகளுடைய துஷ்ட ஓர்ஸந்ததால் வந்த யநோதுக்கத்தோடே, ஹேயமான மதுஷ்ய ஜாதியிலே, ஹேயப்ரத்யநீகனான தான் தத்ஸஜாதியனாய் பிறந்து, அவ்விடத்திலும் தன் இச்சாநுருபமான அலிமதவிக்ரஹங்களை பரி கரஹித்து” என்று உரையிலே ஸந்தார்த்தம். கைகழியவிட்ட என்றது - ஸ்லேஷம்; கைகளைக்கழிய விட்ட என்றும், கைகழியும்படிவிட்ட என்றும். இதுக்கு - “உவஸம்ஹரஸவபூதநு ராடுவ

ஆபுரிதவிரோயி போக்கிஞ்ஞையிருக்கையன்றிக்கே தன்சினந் தீர்ந்தாளுயிருக்கை ; மாதா வானவள், ப்ரஜையை நலிந்தவர்களைத் தான் நலிந்து தன்சினந்தீருமாபோலே. **கொவ வஸுஜெயிவாநு**” (கோபஸ்யவஸுமேயிவாந்). [புனத்துழாய்முடிமலைமார்பன்] - ஆபுரிதவிரோயிகளைப் போக்கித் திருமஞ்சனம்பண்ணியொப்பித்து, திருமேனியின் ஸ்பர் ஸத்தாலே தன்நிலத்திலே நின்றற்போலே செவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையைத் திரு முடியிலும் திருமார்பிலு முடையனும், அவ்வொப்பனையாலே என்னையெழுதிக்கொண்டான். [தன்மாயங்களே நினைக்கும்நெஞ்சுடையேன்] - “**காரணம்வஸுஜெயெயாஃ**” (காரணம்பந்தமோக்ஷயோஃ) என்று பொதுவாகையன்றிக்கே, அவனுடைய ஆஸ்சர்ய சேஷ் டிதங்களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடையேன். [எனக்குஇனியாரநிகர் நீள்நிலத்தே]- பூமி பரப்புடைத்தேன்ற, எனக்குஒப்பாருண்டோ ? பரமபதத்தையொன்றாக நினைக்கிற லர் ; தம்மைப்போலே கலிபாடியடிமைசெய்வாரில்லாமையாலே, ஸம்ஸாரத்தேயிருந்து கலிபாடியடிமைசெய்யப்பெற்ற எனக்கு, பூமியில்லர் எதிருண்டோ ? என்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நீணிலத்தோவான்வியப்ப நிறைபெரும்போர்கள்செய்து
வாணனாயிரந்தோள்துணித்ததும் உட்படமற்றும்பல
மாணியாய்நிலங்கொண்டமாயன் என்னப்பன் தன்மாயங்களே
காணும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கினியென்னகலக்கமுண்டே ?

ஆ.—(நீள்நிலத்தொடு.) - வொணவிஜய ப்ரமுவமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங் களையும், மற்றும் ஸ்ரீவாமநனுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுமே யநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேனான எனக்கு இனி கலக்கமுண்டோ ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வொணவிஜய ப்ரமுவமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங் களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு இனி கலக்கம் உண்டோ ? என்கிறார். [காணும் நெஞ்சுடையேன்] - அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேன்.

ப.—அநந்தரம், அர்த்தியாயும் அபேக்ஷிதந்தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமவனு டைய வொணயுத்தப்ரமுவசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு ஒரு கலக்கமுண்டோ ? என்கிறார்.

“**ஜெதஹுதஹுஜி**” என்றதிலே நோக்கு. “தனசீற்றத்தினை” என்றதுக்குவாஸனை - ஆஸ்ரித விரோயி இத்யாதி. இதுக்கு திருஷ்டாந்தம்-மாதாவானவள் இத்யாதி. ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைத் தன் விரோதிகளாக நனைத்துச் சீறின விடம் உண்டோ ? என்ன-**கொவவஸு** இத்யாதி. “**ததொரா ரொஜிஹாதெஜா ராவணெநக்யுதபுணஸு** | **ஜுஷுஷாவவமஸாடி-உ-கொவவஸு வஸுஜெயிவாநு**” இது யுத்தகாண்டே. ஓசு-கநசு-“புனத்துழாய்-மாலையை - முடியிலேயும் - மார்பிலேயு முடையவன்” என்றவயம். “மாயங்களே” என்றவவகாரார்த்தம்-காரணம் இத்யாதி. **ஜிநவஸுஜெதஹு** ஷ்ரோணாங்காரணம்வஸுஜெயெயாஃ இத்யாதி. கீழே “எனக்கெவ்வுலகம் நிகர்” என்றாரே ; இவர்க “நீள்நிலத்து” என்பானென் ? என்ன-பரமபதத்தை இத்யாதி அதுகடி யேதென்ன-தம்மைப் போலே இத்யாதி. (எ)

நீள்-பெரிய, நிலத்தொடு - பூமியோடே, வான் - ஆகாசமும், வியப்ப - விஸ்மயப்படும்படியாக, நிறை - (வாண்ணொருவனுமே யெதிராயிருக்கப் படைத்துணைக்கு வந்த தனித்தனியே ப்ரதாநரான ருத்ரஸுப்ரஹ்மண்யாதிகளோடேகூட) பஹுபரிகாபூர்ணமான, பெரும்போர்கள் - மஹாயுத்தங்களை, செய்து - பண்ணி, வாணன் - பாணனுடைய, ஆயிரந்தோள் - (யுத்தகண்டிதிப்ரகரமான) ஆயிரந்தோள்களையும், துணித்ததும்-துணித்ததுவும், உட்பட - முதலாக, மற்றும்—,பல - பலவாயுள்ளவையாய், மாணியாய் - (அர்த்தியான) ப்ரஹ்மசாரியாய், நிலம் - பூமியை, கொண்ட - பரிக்ரஹித்த, மாயன் - க்ருத்ரிமனாய், என்-அந்தக்ருத்ரிமத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த, அப்பன்தன்-உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடையதான், மாயங்கள் - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை, காணும்-அபரோக்ஷித்ததுபவிக்கும், நெஞ்சு - நெஞ்சை, உடையேன்-;இனி-,எனக்கு-,என்ன-, கலக்கம்-, உண்டு - உண்டு? அவிதேயசித்தர்க்கு இதே ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வார்வயஅந்யரக்ஷயத்வாதிகளாலுள்ள கலக்கமுள்ளது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜய ப்ரபுவமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு ஒருகலக்கமில்லையென்கிறார். [நீணிலத்தொடு வான்வியப்ப] - பரப்பையுடைத்தான பூமியில் உள்ளாரோடே தேவர்களுங்கூட விஸ்மயப்படும்படி பராபிபவஸாமர்த்த்யத்தையுடைய தேவர்களோடு, எளியரான மநுஷ்யர்களோடு வாசியற ஆஸ்சர்யப்படும்படி இருக்கை. “ரஜிசூநீயஸூலிக் ரெஜெ” என்று எதிரிகளுங்கூட விஸ்மயப்படும்படி இருப்பது. [நிறை பெரும்போர்கள்செய்து] - வலிதாய்ப் பெரிதான யுத்தத்தைப்பண்ணி. [வாணன் இத்யாதி] - அப்ராப்தவிஷயத்திலே அஞ்ஜலிபண்ணினதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுவாரைப்போலே வாணனுடைய வாஹுவரத்தை ஹேதித்ததும். உஷை பித்ருஹீநையாகாமைக்காக இதே கொல்லாதொழிந்தது.

[உட்பட மற்றும்பல] - “பாணனைரக்ஷிக்கிறேன்” என்று ஏறட்டுக்கொண்டு, பசலும்குட்டியும் தானுமாக முதுகிட்டுப்போனபடியும், “கூஷ்ணக்ஷுஷ்ணஹாவாஹொஜாஹெக்ஷாஹ்வாஹுஷொதஸீ” என்று முதுகிலே அமபு தைத்தபின்பு ஸர்வேஸ்வரனாக அறிந்தபடியும்; வேறும் அநேகம். [மாணியாய் நிலங்கொண்ட] - ஆபுநிதரக்ஷணத்திலே, அர்யியாய்த்தன்னை அழியமாறி ரக்ஷித்தவன். [மாயன்]-தன்னுடைமையைப் பிறரதாக்கி இரந்து, சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொண்டும், தன் அழகாலும் ஸீலத்தாலும் ஸூக்ராதிகள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி மஹாபலியை எழுதிக்கொண்டும், இப்படி ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். [என்னப்பன்] - அவர்கள் தலையிலே திருவடிகளைவைத்த இது தம்பேறாக நினைத்திருக்கிறபடி. இப்படி தனித்தனியே அநுபவித்துமுடிக்கவொண்ணாத ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடையேன். [காணும் நெஞ்சு] - அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சு. “நெஞ்சென்னு முட்கண்” என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றியே, “*முடியானேயிற் கரணங்களை யுடையராகையாலே, மநஸ்ஸு சக்ஷுரிந்த்ரியவ்ருத்தியையும் லலிக்கவற்றானபடி சொல்லுகிறது” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். [எனக்கினிஎன்னகலக்கமுண்டே] - இதர தேவதைகளை “ரக்ஷகர்” என்று இருக்கிற கலக்கமும், ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணும் கலக்கமும், “தனக்குத்தானே கடவன்” என்கிற கலக்கமும்இல்லை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பாணவிஜயப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்கனையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு ஒரு கலக்கமில்லை என்கிறார்.

[நீள்நிலத்தொவான்வியப்ப] - பூமியிலுள்ளாரோ ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளாரோ வாசியற விஸ்மயப்பட்ட. கண்டதுக்கெல்லாம் ஆச்சர்யப்படும் மறுஷ்யரோடொக்க, ஒன்றிக்கும் விக்குதராகாதே தந்தாமைப் போரப்பொலியரினைத்திருக்கும் தேவர்களும் விஸ்மயப்படும்படி. கும்பீவோரோ கும்பீகோள்ளுவாரோ வாசியறும்படியாக. “வியப்ப” என்று மேலேகிடக்கையாலே, மஞ்சார்க்ரோஸந்திபோலே யிருக்கிறது. [நிறைபெரும்போர்கள் செய்து] - குறைவற்ற மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி. அதாவது - ஈஸ்வராபிமானிகளான ருத்ராதிகளும் கேட்டோடும்படியான போரைச்செய்து. † (பஹுபரிகரபூர்ணமான மஹாயுத்தங்களைப்பண்ணி). [வாணனூயிரந்தோள் துணித்ததும்] - வகாதவிஷயங்களை யறுவர்த்தித்ததோள்களைக்கழித்தபடி. “இவன் கரபாதை ஆற்றாட்டாமல் கண்டார் காலிலெல்லாங்குனிந்துதிரியாரின்றான்” என்று அக்கரத்தைக்கழித்துவிட்டான். [வாணனித்யாதி] - “கைகழியப்போய் ருத்ரனை யாஸ்ரயித்தான், இவன் கரபாதையாற்றாமை” என்று அத்தைப் படைக்கடைத்துவிட்டான். [வாணனித்யாதி] - வாணன் தேவதாந்தரபலம்பண்ணுகையிறே அவனுக்கு இங்ஙன்கைபிழைப்பாவேந்தது” என்று நாட்டார் கைவந்தபடி செய்கைக்காகச் செய்தான். “ஈஸ்வராய” என்றிறே தேஹஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது. ஈஸ்வரன் கைவந்தபடி செய்யாதவர்களைக் கைமேலே தண்டிக்கை ப்ராப்தயிறே. ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை ஆஸ்ரயிக்கைக்காக இவனோடே கைசெய்திறே அடியிலேவிட்டது. “அத்தை

எட்டாம்பாட்டு - நீள்நிலத்தொடு இத்யாதி. “வாணனூயிரந்தோள் துணித்ததும்” இத்யாதியைக் கடாஹித்தவதாரிகை - பாண விஜய இத்யாதி.

பூமியில் இத்யாதி “உஹாஃகொஸாணி” என்றற்போலே - “நீள்நிலம், வான்” என்கிறதென்று கருத்து. அவர்களுக்கு வாசி யேதென்ன - கண்டதுக்கெல்லாம் இத்யாதி வாக்யத்தவ்யம். “நிலம், வான்” என்கிற ஸ்பந்தம் - தேவமனுஷ்யர்களை வகுக்கும்படி என்? என்ன - வியப்ப இத்யாதி. “நிறை” - பரிகரபூர்ணமான. தலையையருதே தோள்களைக் கழிப்பானென்? என்ன - வகாத இத்யாதி - வகாத விஷயங்களை - அப்ராப்த விஷயங்களை. “அப்ராப்த விஷயங்களை யறுவர்த்திக்கைக்கடி - யுத்த கண்டேதியால் வந்த செருக்கு” என்று அத்தைக் கழித்துவிட்டானென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்கிறார் - இவன் கரபாதை இத்யாதி. காம்-இறையும், கையும், “வகாத விஷயங்களை” இத்யாதி வாக்யத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, கரத்தைக் கழித்தது திவ்யாயுதங்களாலே என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - கைகழியப்போய் இத்யாதி. படையென்று - ஆயுதமும், சேனையும். படைக்கடைத்துவிட்டான் - திருவாழிக்குச் செலவிட்டானென்றும், சேனைக்குச் செலவிட்டானென்றும், அடைத்துவிடுகை - செலவிடுகை. “அப்ராப்த விஷயத்தை யாஸ்ரயித்த கைகள்” என்று இவற்றை சேதித்தால் நாட்டார் கைவந்தபடி தொழுததைக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்று செய்தானென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - வாணன் இத்யாதி. கைபிழைப்பாடு-கைகள் அவனைவிட்டுப்போகை, கைவந்தபடி - கைக்குத்தகுதியானபடி. கைவந்த, தெதுக்காக? என்ன-ஈஸ்வராய இத்யாதி. அப்ராப்த விஷயத்தைத் தொழுத கைகளை ஈஸ்வரன் சேதிக்கை யபந்யாயமாயிரா தென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - ஈஸ்வரன் இத்யாதி. கைவந்தபடி - சொன்னபடியென்று சாடுவக்கர்த்தம். கைமேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்றும், ஸத்ய; என்றும் சாடு; கையை சேதிக்கவென்று ஸ்வபாவார்த்தம். “ஈஸ்வராயநிவெஹிதாஸு” என்கிற ஸ்லோகார்த்தத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. கைசெய்தென்றது - கையை இவனோடே கூட்டியென்றும், அலங்கரித்தென்றும், சாஸ்த்ரவஸ்யனன்றிக்கே, யுத்த கண்டேதியாலே வந்த அஹங்காரமுடையவனாகையாலே

ப்ர.—[நீளநிலத்தொடு இதயாதி]—[உட்படமற்றும்பல]—வஹெடுஸெ
 குயவ்ஸெ, “ஹெஹ்வாஹ்வதெததுகரஸுயஸுயுடிநஃ । ஸுஸுக்ஷ
 வுணநாஸாய விஜுதவ்ஸுயுடிநஃ ॥ ௩௯ ॥ ஸுஹ்வாஹ்வமொவ்ஸுயுடிநஃ
 வுடிநஃ ॥ விஜுதவ்ஸுயுடிநஃ ॥ ௪௦ ॥ ஸுஹ்வாஹ்வமொவ்ஸுயுடிநஃ ॥
 ௪௦ ॥ ஸுஹ்வாஹ்வமொவ்ஸுயுடிநஃ ॥ ௪௧ ॥ ஸுஹ்வாஹ்வமொவ்ஸுயுடிநஃ ॥
 ஸுஹ்வாஹ்வமொவ்ஸுயுடிநஃ ॥ ௪௨ ॥ ஸுஹ்வாஹ்வமொவ்ஸுயுடிநஃ ॥

இவன் கையைக் கழித்துவிட்டான் என்னும்ததை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - அதனை மதித் தில்லை இத்தாதி. கைவிரும்பினான் - கைக்கடங்காதவனானவனென்றும், கைகளாலே அதிகஞ்ஞெனன் றும், அவன் பண்ணிவ தேவதாந்தரஹந்ததுக்கு காச்சேதமே ஹலமாய்விட்டதென்னும்ததைராஸோக்தி யாக அருளிச்செய்கிறார் - தேவதாந்தரத்தை இத்தாதி. கையிலே வலம் பெற்றுவிட்டான் - ஸத்ய ஹலம்பெற்றுவிட்டானென்றும், காச்சேதமாகிற வலம்பெற்றுவிட்டானென்றும், இக் கைகள் பகவத் ஸமாஸ்யணர்ஹ மல்லாமவிட்டானன்று; கர்வத்தாலே விட்டானென்னும்ததையும் ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார்-பகவதஸ்ஸமாஸ்யணம் இத்தாதி. கைமுதலில்லாமை - மூலபநில்லாமை என் னும், முதலிலே சையில்லாமலென்றும், விட்டானன்றே - கர்வத்தாலே விட்டானென்றபடி. பெருநில நின்றாரையும் - ஸஹாயமாய் நின்ற ருத்தராகிகளையும். ‘‘ஸூரபாஹீஜாநமிவொஃ’’ என்னும்படி யிருக்கிறவன் ஸர்வேஸ்வரனோடு எதிரிட்வானென்? என்ன - கூர்ஷ் கூர்ஷ் இத்தாதி. ‘‘கூர்ஷ் கூர்ஷ் உமாவாஹொஜாநெக்சாஂவாஸுவொஃ’’ | வரௌஸாவரஜாநமிநாடி நியந்வாஸு’’ இதிரூபஞ்சமேம்ஸே தாயஸ்திரிம்ஸே. ‘‘மானியாய்’’ என்றதுக்கர்த்தம்-பெறில் இத்தாதி. க்ருஷ்ணாவதார ஸத்தரான இவர் வாமநாவதாரத்தே போவானென்? என்ன - இவ்வா தாரத்தில் இத்தாதி. அதுக்கடியேதென்ன - கண்ணழிவற்ற இத்தாதி. நெஞ்சாலே காணக்கூடுமோ? என்ன-பூமியானேயில் இத்தாதி. பரிஹாரந்தாம் - கட்கண்என்றும் இத்தாதி. ‘‘நெஞ்சென்னு

என்கிறகலக்கம்எனக்குண்டோ? அதவா, தேவதாந்தரங்களை “ரக்ஷகர்” என்றிருக்கிற கலக்கமும், ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணும் கலக்கமும், “தானே தனக்குக்கடவன்” என்னும் கலக்கமும்இல்லை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கலக்கஏழ்குடல்ஏழ்மலை உலகேழுங்கழியக்கடாய்
உலக்கத்தேர்கோடுசேன்றமாயமும் உட்படமற்றும்பல
வலக்கையாழிஇடக்கைச்சங்கம் இவையுடைமால்வண்ணனை
மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின்மீசையே?

ஆ.—(கலக்க.) - வைதிகபுத்ராநயநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிற படியைக் கண்டு ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே சேதநாசேதந ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் க்ஷுபிதமாம்படி, ஸர்வலோகங்களையும் கழிய அநாயாஸேந திருத்தேரைத் திருநரட்டிலே செல்லக்கடர்வியருளின ஆஸ்சர்யமுட்பட மற்றுமுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையும், ஆபுரிதவாத்ஸல்யைக ஸ்வபாவனுகையாலே தத்விரோயி நிரஸநார்த்தமாக சங்க சக்ராத்ரி ஸர்வதிவ்யாயுதங்களையும் ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற அழகையும், எம்பெருமானையுங்கூட ஈடழிக்கும் படி * செவிக்கினிய செஞ்சொல்லால் ஏத்தப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருளரோ இந்த லோகத்தில்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனை மலங்கப்பண்ணும் நாவீறுடைய எனக்கு, பூமியில் எதிரீஉண்டோ? என்கிறார். [கலக்கவேழ் கடலேழ் மலையுலகேழுங்கழியக்கடாய்] - ஏழுகடலையும் ஏழுமலையையும் ஏழுலோகங்களையும் கழியத்தறையிலே நடத்தினாற்போலே ஒக்கநடத்தி. இவையெல்லாம் கலங்க என்றுமாம். ஆவது - அதிருகை. உலக்க - முடிய. [மால்வண்ணனை] - கறுத்த திருநிறத்தை உடையவனை.

ப.—அநந்தரம், பரத்வஅஸாபாரணசிஹ்ந யுக்தனை க்ருஷ்ணனுடைய வைதிகபுத்ராநயந ப்ரமுவுமான அதிமாறுஷசேஷ்டிதங்களை ஸ்துதிக்கும் நாவையுடைய எனக்கு இப்பூமியில் எதிராவாரார்? என்கிறார்.

ஏழ்-ஏழு, கடல் - கடலையும், ஏழ்-ஏழு, மலை-மலையையும், ஏழ்-ஏழு, உலகம் - லோகத்தையும், கலக்க - (ஜலஸ்த்தலவிபாகம் தெரிபாதபடி)பொருந்தும்படியாக, கழிய- அண்டகபாலத்துக்கவ்வுருகே போம்படியாக, கடாய் - நடத்தி, (காரணமான அவ்யக்த பர்யந்தமாக), தேர் - கார்யைகதேசமான தேரை, கொடு - கொண்டு, உலக்க - முடிய, சென்ற - சென்ற, மாயமும் - ஆஸ்சர்யமும், உட்பட - முதலாக, மற்றும் - மற்றும்,

முட்கண்” என்னக்கடவதிதே. “என்ன கலக்கம்” என்றதுக்கு பாவம் - இவ்விஷயத்தை இத்தயாதி. பாவாந்தரம்-அதவா இத்தயாதி. முன்னிரண்டு கலக்கமும் - வொண்ணுக்கு. மூன்றாம் கலக்கம் - மஹா வலிக்கு. (அ)

பல - (வைதிகபுத்ராநயநாவிளம்பாகமநருபமான) பல சேஷ்டிதங் களையும், (பரத்வசிஹ்நமான), வலக்கை ஆழி இடக்கை சங்கம் இவை - வலக்கை யில் திருவாழியும் இடக்கையில் திருச்சங்கமுமாகிற இவ்வஸாதாரணசிஹ்நங்களையும், உடை - உடைய, மால்வண்ணனை - ஸ்யாமளவிக்ரஹயுக்தனை, மலக்கும் - ஹர்ஷப்ரகர் ஷத்தாலே யலமாக்கும்படிபண்ணும், நா - நாவீறு, உடையேற்கு - உடைய எனக்கு, இ-இந்த, மண்ணின் - பூமியின், மிசை - மேலே, மாறு - எதிர், உளதோ - உண்டோ? ஈஸ்வரனுக்கு மனோஹாரியான வாக்கையுடையார் வேறுபூமியிலில்லையென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வைதிகபுத்ராநயநந்தொடக்கமான அபஜானங் களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை மலக்கும் நாவீறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார். [கலக்க இத்யாகி] - ஏழ்கடலையும் ஏழுமலையையும் ஏழுலோகங்களையும் கழிய, தறையிலே நடத்தினிற்போலே நடத்தி நீருக்கும்மலைக்கும் ஆகாசத்துக்கும் வாசுதெரியாதபடி நடத்தி, கலங்கவென்றாய் - எங்கும்ஒக்க அதிராதத்தினன்றுமாம். [உலக்க இத்யாகி] - தமஸ்ஸுக்கு அவ்வருகே செல்லமுடியத் தேரைக்கொண்டு சென்ற ஆஸ்சர்யமும். உலக்க - முடிய. கார்யருபமான தேரைக் காரணத்திலே கார்யாகாரம் குலையாமல் நடத்தின ஆஸ்சர்யம். [உட்பட மற்றும்பல] - வைதிக புத்ரர்களை இத்தேசத்தில்கின்றும் கொடுபோருகையும், போனசெவ்வியிலே கொடு வந்து கொடுக்கையும், ப்ராதஸ்ஸவரத்துக்குப்பின்பு மாத்யந்திரஸவரத்துக்கு முன்னே இது அடங்கச்செய்கையும். [வலக்கையாழி இத்யாகி] - “தஸீஸுபாநொயாதா ஸஹுக், மஜாயாஃ” என்று - ஸர்வாயிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாயிற்று திவ்யா யுட்கள். வலக்கையிலே திருவாழியும் இடக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் இவற்றை யுடையவனுமாய், கறுத்ததிறத்தை உடையவனை. “மால்வண்ணனை” என்ன அமைந் திருக்க, திவ்யாயுட்களைச் சொல்லுவானென்? என்று கஞ்சனூர்வண்டுவிவரைப் பெரு மாள் பட்டரைக்கேட்க, “அவிக்நதவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிஹே திவ்யாயுட்கள்” என் றார். [மலக்கு நாவுடையேற்கு] - “சுவாகுநாடி” என்கிற ஸர்வாயிகவஸ்துவை விக்குதமாக்கும்நாவீறுடைய எனக்கு. சோளேந்த்ரஸிம்ஹனை யுளுக்காக்கப்பண்ணவல்ல நாவைப்படைத்த எனக்கு. [மாறுளதோ] - பூமியில்எதிர்உண்டோ? ஈஸ்வரன் உளுக் காக்கும்படி கவிசொல்லவல்லார் தம்மையொழியச் சிலவர் இல்லாமையாலே, வேறு என் னோடு ஒப்பார்இல்லை என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராநயந முதலான அபதாங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை மலக்கும் நாவீறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[கலக்கவேழ்கடலேழ்மலையுலகேழ்க்கழியக்கடாய்] - ஏழ்கடலேழ்மலையுல கேழும் கலக்க கழியக்கடாய். கலக்க - ஒக்க. அதாவது - தேரைநடத்துகிறபோது நீரோடு மலையோடு தறையோடு வாசியற ஒக்கநடத்தினபடி. அன்றிக்கே, கலக்க - ஏழ்

ஒன்பதாம்பாட்டு —கலக்கஇத்யாகி.பூர்வார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை-வைதிக இத் யாகி. “மலக்குநாவுடையேற்கு” இத்யாதியைப்பற்ற - மலக்கும் நாவீறுடைய இத்யாகி.

“ஏழ்கடலேழ்மலையுலகேழையும் கழிய நடத்துகிறபோது - கலக்க - கடாய்” என்று ப்ராதமந்ருதியார்த்தங்களுக்கு அந்வயம். ஒக்கநடத்துகையாவது - நீருக்கும்மலைக்கும் ஆகாசத்துக்கும்

கடல் என்று கடலுக்குவிசேஷணமானபோது, க்ஷோலத்தை யுடைத்தான கடல் என்ற படி. அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஏழ்கடலேழ்மலையுலகையையும் கழியநடத்துகிறபோது அதிர நடத்தியென்றுமாம். [உலக்கத்தேர்கோசேன்றமாயமும்] - கார்யமான தேரைக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே நடத்துகிறவிடத்தில் அழியாதபடி நடத்தின ஆஸ்சர்யமும். உலக்க-முடிய. [உட்படமற்றம்பல] - வைதிகபுத்ரர்களை இத்தேசத்தினின்றும் கொண்டு போருகையும், போனசேவ்வியிலே கோவேந்து கோடுக்கையும், ப்ராதஸ் ஸவநத்துக்குப் பின்பு மாத்யந்திநஸவநத்துக்குமுன்பே இதடங்கச்செய்கையும். [வலக்கை யித்யாதி] - இவ்விடத்தை பட்டரருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே கஞ்சனூரில் வண்வேரைப்பெருமாளிருந்தவர், “‘மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேன்’ என்னவமையாதோ, ‘வலக்கையாழியிடக் கைச்சங்கமிவையுடை’ என்கிற இதுக்குத்தாபர்யமென் ?” என்ன:— “சோளேந்த்ரசிங்கனை யுளுக்காக்கப்பண்ணுகிறேன் என்கிறார்களாண்!” என்றருளிச்செய்தார். ஸர்வாபிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிறே சங்க சக்ரங்கள். “சுவாக்ஷுநாடிநா” (அவாக்யநாதர்) என்கிற ஸர்வாபிகவஸ்துவை விக்குதமாக்கும் நாவ்றுடையேனென்கிறார். [மால்வண்ணனை] - கறுத்த நிறத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. [மலக்குநாவுடையேற்கு] - இவருக்தியில் கலங்குமாகாதே அவன்தான். இவர் கலங்கிச்சொல்லச் சமைந்தாற்போலே யாகாதே அவனும் கலங்கிக் கேட்கச் சமைந்தபடி. [மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசையே] - பரமபதத்தில் அநுபவம் வாய்ப்புருநீராகையாலே அத்தை யொன்றாகநீனைத்திருக்கிறவர். † (இனியுண்டாகில் பூமியிலே; அதிவயில்லையென்கிறார்.) [இம்மண்ணின்மிசை - மாறுளதோ] - “ஒப்புண்டு, இல்ல” என்று அதிசங்கபண்ணுகைக்குத்தான் விஷயமுள்ளது நித்யவிபூதியிலேயன்றோ ?

(கூ)

தறைக்கும் வாசிதெரிபாதபடி நடத்துகை. கழிய - அதிக்ரமிக்கும்படி. த்வீத்யார்த்தத்துக்கு, கலக்கத்தை - க்ஷோபத்தை உடையவென்றபடி. ப்ரஸங்காதைதிஹயம் - இவ்விடத்தை இத்த்யாதி. சோளேந்த்ரசிங்கனென்று - பெருமாளுடைய ஆனை. உளுக்காக்க - இருக்கும்படி. அதாவது ஈஸ்வரனாகிற மத்தகஜமானது படிந்துகொடுக்கும்படி பண்ணுகிறேனென்றபடி. “வலக்கையாழி” இத்த்யாதி யாலே - சங்கசக்ர விசிஷ்டனான ஆகாரத் தோற்றமதொழிய, பெருமை சொல்லிற்றில்லையே? என்ன - ஸர்வாபிக இத்த்யாதி. “சோளேந்த்ர” இத்த்யாதிவாக்யத்தால் மலிதம் - அவாக்யநாடிநா இத்த்யாதி. “மால்” - கறுப்பு. இவருக்திமாத்ரத்திலே ஸர்வாபிகன் கலங்குமோ? என்ன-இவருக்தியில் இத்த்யாதி. ஸர்வாபிகன் கலங்குகைக்கு ஹேது - வ்யாமோஹமென்று விவகழித்து, அதுக்கு இவர் தம்மை. த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார்-இவர் இத்த்யாதி. உபயவிபூதியிலும்ஒப்பில்லையென்னாதே, “மண்மிசைமாதில்லை” என்பானென்? என்ன-பரமபதத்தில் இத்த்யாதி. வாய்ப்புருநீர்-வாயளவுஜலம். அதாவது - உந்மஸ்தகாநுபவமென்றபடி, ப்ரிஹாராந்தரம் - ஒப்புண்டு இத்த்யாதி. ஆக, “மண்ணின்மிசை - மாறுளதோ” என்றதுக்கு - பரமபதத்திலநுபவம்உந்மஸ்தகமாய், யரித்திருந்தநுபவிக்கப் போகாமையாலே யத்தைவிட்டு, யரித்திருந்தநுபவிக்கலான இந்தவிபூதியில் எனக்கெதிருண்டோ? என்கிறாரென்று முந்தின பாவம். “இம்மண்ணின் மிசை - மாறுளதோ” என்கையாலே - “எதிருண்டு, இல்ல” என்று சங்கிக்கைக்கு விஷயம் பரமபதத்தில் உண்டானால் உண்டித்தனை யொழிய, இங்கில்லையென்கிறார் என்று இரண்டாம்பாவம். மலக்குநாவுடையேற்கு - அலமாக்கும்படி. பண்ணுகிற நாவ்றுடைய எனக்கு என்ற ஸப்தார்த்தம்.

(கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்க ஓர்பாரதமாபெரும்போர்
பண்ணிமாயங்கள்செய்து சேனையைப்பாழ்பட நூற்றிட்டுப்போய்
விண்மிசைத்தனதாமமேபுக மேவியசோதிதன்தாள்
நண்ணிநான்வணங்கப்பெற்றேன் எனக்கார்பிறர்நாயகரே?

ஆ.—(மண்மிசை.)—பூபாராவதரணுர்த்தமாக சுதர்ஸநேந பாஸ்கராச்சாத நாதிகளைப் பண்ணியருளி மஹாபாரதயுத்தத்தைப் பண்ணுவித்து ஸர்வஸேனையையும் நசிப்பித்து ப்ரதிகூலவிஜய ஜநிதநிரதிஸய தேஜோபரிவ்ருதனாய்க்கொண்டு ஸ்வகீய திவ்ய பரம வ்யோமத்திலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களுையும் ஸர்வ திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் ஸர்வதிவ்யகல்பாணகுணங்களையும் ஸர்வகாலமும் அநுப விக்கப்பெற்ற என்னில் மேற்பட்டாருண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம் பண்ணி யருளி, நிரபாயமான திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கபடியை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறு சில நிர்வாஹகர் வேண்டும்படி குறையுடையேனல்லேன் என்கிறார். [மாயங்கள் செய்து] - ஜயத்ரதவயத்தினன்று திருவாழியாலே ஆதித்யனை மறைக்கை தொடக்க மான மஹா ஆர்ச்சாயங்களுடையவனை. [நூற்றிட்டு] - மந்த்ரித்து.

ப.—அநந்தரம், பூபாரநிர்ஹரணுர்த்தமாக பாரதசமரத்தைப் பண்ணிப் போய் ஸ்வாஸாயாரணயாமத்தை ப்ரவேசித்த பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸவ்ருபனான க்ருஷ்ணன் திருவடியைக்கிட்டி யநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு வேறுநியாமகருண்டோ? என்கிறார்.

மண்-பூமியின், மிசை-மேலே, பெரு-(விஸ்வம்பரையானவனுக்கும் பொறுக்க அரிதாம்படி) பெரிதான, பாரம் - பாரம், நீங்க - நீங்கும்படியாக, ஓர்-அத்விதீயமான, பாரதம் - பாரதம், ஆ-ஆகிற, பெரு-பெரிய, போர் - யுத்தத்தை, பண்ணி-உண்டாக்கி, மாயங்கள் - (சங்கல்பம்குலைந்து ஆயுதமெடுக்கை பகலையிரவாக்குகை தொடக்கமான) ஆர்ச்சாயசேஷ்டிதங்களை, செய்து - செய்து, சேனையை - எல்லாச்சேனையும், பாழ்பட - பாழ்படும்படிக்கிடாக, நூற்றிட்டு - சூழ்ந்து முடித்து, போய் - வந்தகார்யம் சமைந்த வாறே யெழுந்தருளி, விண்மிசை - பரமாகாசத்திலே, தன - தனக்கஸாதாரணமான, தாமமே-வாஸஸ்த்தாரத்திலே, புக மேவிய[மேவி-புக்க]சென்றுப்ரவேசித்த, சோதிதன் - ஜ்யோதிஸ்ஸவ்ருபனான க்ருஷ்ணனுடைய, தாள் - திருவடிகளை, நண்ணி - கிட்டி, நான், வணங்க - சேஷவ்ருத்திபண்ண, பெற்றேன் - பெற்றேன்; எனக்கு - (இப்படி கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப்பெற்று ஸ்வராட்டான) எனக்கு, பிறர்-வேறு, நாயகர் - நியாமகர், ஆர்-ஆர்? நான் * அநந்யாயிபதியன்றோவென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்திலேவந்துஅவதரித்து நிரபாயமாகப் பரமபதத்திலே புக்கபடியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறு சிலர் நிர்வாஹகர் வேண்டும்படி குறையுடையவனோ நான்? என்கிறார். [மண்மிசைப் பெரும்பாரம்நீங்க]- த்ரிபாத்விபூதியிலே, “யசுரவதிவெடலாயுராஸுணிஷெவா” என்கிறபடியே கனத்

தார் உண்டாய் இருக்கச்செய்தேயும் பாரமில்லையிறே, அஹங்காரஸ்பர்ஸமுடையார் இல் லாமையாலே. ஆகையிறே - மண்மிசைப் பெரும்பாரம் என்று விசேஷிக்கிறது. [பெரும்பாரம்] - விஸ்வம்பரை பொறுக்கவொண்ணாதிருக்கை. [ஓர் பாரதம்] - மஹா பாரதம்: அதாகிற பெரும்போரை விளைத்து. [மாயங்கள்செய்து] - பகலை இரவாக்கி யும், “ஆயுதம் எடேன்” என்று ஆயுதம் எடுத்தும். [சேனையைப்பாழ்ப்பட] - உபய ஸேனையிலும் உள்ள பூபாரம் அடங்க வெறுந்தறையாம்படி. [தூற்றிட்டு] - மந்தரித்து. “யஸ்யுஜீ ஹமொவாஹ” என்னக்கடவதிறே. “ஆயுதம் எடுக்கவொட்டோம்” என் கையாலே, சூழ்பாலே அழித்தான்.

[போய் விண்மிசை] - பொய்யாஸனம் இடுவார், பரிபலிப்பாரான தேஸத்தை விட்டுப்போய், பரிவரையான பரமபதத்திலே. [தனதாமமேபுக மேவியசோதி] - “மதஸுஸாநமஃ துஜீ” என்கிறபடியே தனக்கு அஸ்யாரணமான ஸ்தாநத்திலே போய்ப்புக்கான். அவன் திருவடிகளைக்கிட்டி நான் அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு வேறு நியந்தாக்கள் உண்டோ? புருஷர்த்த காஷ்டையாக ததீயரை நினைத்திருக்கை யாலே, அவர்களைப் பிறர் என்கிறிலர்.

௩௬.—பத்தாம்பாட்டு. அபாயபஹுளமான ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்து, நிரபாயமாகப் பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்கபடியை யநுலவிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறே சிலர் நிர்வாஹகர் வேண்மேம்படி குறையுடையவனெனான் என்கிறார்.

[மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்க] - ‘விஸ்வம்பரை’ என்றும், ‘சுஷமை, போறை’ என்றும் பேரையுடைத்தாய்ப் பரிக்கக்கடவதான பூமியாலும் பொறுக்க வொண்ணாதபடியிறே தூர்வர்க்கம்திரண்டபடி. த்ரிபாத்வியூதியில் “யசுஹவெவ ஸாப்யாஸுஜீஹவா” (யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸந்திதேவா) என்கிறபடியே - கனத் தாருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், பாரமில்லையிறே அஹங்காரஸ்பர்ஸமுடையாரில்லாமை யாலே. தங்கள்பாரத்தை அவந்தலையிலே வைத்திருக்கும் அவர்களிறே யவர்கள். [ஓர் பாரதமாபெரும்போர்பண்ணி]-அத்விதீயமான மஹாபாரதமாகிற மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி. [மாயங்கள்செய்து] - பகலையிரவாக்குவது, “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுப்பது, எதி ரியுடைய மர்மத்தைக்காட்டிக்கொடுப்பதுஆனவை தோடக்கமானவற்றைச் செய்து. [சேனை

ப்ர.—[மண்மிசைஇத்யாதி]—வாராஷஸு-௮௭, “தெஹநாகுஃஹி ராநஸுஹவெவ யசுஹவெவஸாப்யாஸுஜீஹவா”.

பத்தாம்பாட்டு.—மண்மிசை இத்யாதி. “போய்விண்மிசைத்தனதாமம்” இத்யாதிகளே யும், “நண்ணிநான்” இத்யாதிகளையும் கடாகுழித்தவதாரிகை - அபாயபஹுள இத்யாதி.

பாரமென்னுதே “பெரும்பாரம்” என்றதுக்குபாவம் - விஸ்வம்பரை இத்யாதி. இத் தைப்பற்ற மும்மடங்குத் திராருண்டாயிருக்கவும் நித்யவியூதிபொறுத்திருக்கவில்லையோ? அதைப் பற்ற இதுக்குபாரமோது? என்ன - த்ரிபாத்வியூதி இத்யாதி. இத்தால் - இக்கு “பாரம்” என்கிறது- ஜகபாரமல்ல, அஹங்காரஸ்பர்ஸமே பாரமென்றபடி. நித்யஸூரியருக்கு அஹங்காரஸ்பர்ஸமில்லையோ? என்ன - தங்கள் இத்யாதி. த்ரிபாத்வியூதி இத்யாதி வாக்யதவ்யமும் - “மண்மிசை” என்றவிசேஷித் ததுக்குபாவம். “ஓர் - மாபாரதப்பெரும்போர்பண்ணி” என்று அந்வயிப்பது. “மாயங்கள் என்கிற

யைப்பாழ்படநூற்றிட்டு - சேனை வெறுந்தறையாம்படி மந்தரித்து. “யஸ்யுஜீவமொ
வாஹ” (யஸ்யமந்தரிசகோப்தாச) என்னக்கடவதிதே. “ஆயுதமேக்கவோட்டோம்” என்
கையாலே, சூழ்ச்சியாலே யழித்தான். [போய்விண்மிசைத்தனதாமேபுகமேவியசோதி
தன்தாள்]-ப்ரதிகூலரை நிரஸித்ததுக்கு மேலேயன்றே இவர்களிருந்த நிலத்திலிராதே பரம
பதத்திலேபோய்ப்புகப்பெற்றபடி! என்று உகக்கிறார். போய்யாஸநம்போர், பரிபலிப்பாரான
இந்நிலத்தைவிட்டுப்பரிவரேயான பரமபதத்தேறப் போகப்பெறுவதே!*(வந்தகார்யம் சபைந்
தவாறே யெழுந்தருளி, பரமாகாசத்திலே தனக்கஸாதாரணமான வாஸஸ்த்தாநத்திலே
சென்று ப்ரவேசித்த ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபனு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை.) “கூகூ
வாராவதரண” (க்ருத்வாபாராவதரணம்) இத்யாதி. ப்ருதிவ்யாஃ - பாராவதரணம் -
க்ருத்வா - ப்ருதுலோசக: - மோஹயித்வாஜகத்ஸர்வம் - ப்ரதிகூலரை யடங்கவும் உழவு
கோலாலேவிழவிட்டு, அங்கூலரையடங்கவும் கண்ணுலேவிழவிட்டுப்போனான். “உத
ஸ்யுஜாநகோத்யுஜ” (கதஸ்ஸ்வஸ்த்தாநமுத்தமம்)- விண்மிசைத்தனதாமேபுக. “உத
யுஜ” - கம்ஸாதிகள்துரயோதநாதிகளால்வரும் அச்சமின்றியே, தனக்குப்பரிவரானவர்களிருக்கிற
நிலத்திலேபோய்ப்புகப்பெற்றபடி. ஒருதீர்த்தத்தினன்று நாயிறுபோது ஆண்டானும் எம்பா
ரும் தங்களிலேநீதித்து, “அஹங்காரமகாரதாஷ்டிராயிருப்பார் பத்துக்கோடிபேர்நவே, அதி
ஸூகூமாரமான திருமேனியைக்கொண்டு பத்துநாளெழுந்தருளி, நிரபாயமாகப்புகருளப்
பெற்றபடி கண்டதே!” என்று ஒருவரையொருவர் தண்டனிட்டுத் தழுவிக்கொள்ளாநிற்க,
சீயர் கண்டேன் என்றருளிச்செய்வார். [நண்ணினான் வணங்கப்பெற்றேன்]-காலயவநன்
ஜராஸந்யன் தொடக்கமானாரைப்போலே எதிரிட்டுக்கிட்டுக்கையன்றிக்கே, முறையாலேகிட்டு

ப்ர.— [சேனையைப்பாழ்படநூற்றிட்டு] — ஃஹாவாரதெ, [கூகூ-சகூ]
யுகாராஷ்டு, “யஸ்யுஜீவமொவாஹவஸுஹுஜெவஜநாடிநஃ । ஹரிஸெஸு
வொக்யுநயஸுகிஹுதஸ்யுநகிஜிபுத்யு||உ||”

பஹுவசத்தக்குபாவம் - பகலை இத்யாதி. மந்தரித்ததுக்குப்ரமாணம்—யஸ்யுஜீவ இத்யாதி.
“யஸ்யுஜீவமொவாஹவஸுஹுஜெவஜநாடிநஃ” இத்யாதி மஹாபாரதே ராஜஸூயே
த்ருதராஷ்டாஃ மந்தரிக்கிறதென், திருவாய்மொழி யே ஸம்ஹரிக்கவொண்ணாதே? என்ன-ஆயுதமேக்க
இத்யாதி. சூழ்ச்சி - உபாயமும், விசாரமும், க்ருத்ரிமமும். “போய்” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் -
ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. அங்கே போனதுக்குஉகக்கைக்குஇங்குப் பொல்லாங்கேதென்ன-போய்யாஸ
நம் இத்யாதி. பூபாரத்தைப்போக்கி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலேபோனதுக்குப்ரமாணம் - கூகூ இத்யாதி.
“கூகூவாராவதரணம் வ்யயிவ்யாஃ வ்யயுஹொவநஃ । வொஹயிகூஜமதவ்யுஹ
தஸ்யுஜாநகோத்யுஜ” இதி மௌஸல பர்வணி. அந்வயிக்கிறார்-வ்யயிவ்யா இத்யாதி. ஸ்லோகார்த்
தம் - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. அதில், ஸ்வஸ்த்தார்த்தம் - விண்மிசை இத்யாதி. “உத்தமம்” என்ற
துக்கார்த்தம் - கம்ஸாதிகள் இத்யாதி. ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே போகப்பெற்றது உகப்பாயிருக்குமென்னு
மதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு தீர்த்தத்தினன்று இத்யாதி. நாயிறுபோது-அஸ்தமிக்கிறபோது, “வணங்கி-
நான் நண்ண - பெற்றேன்” என்றந்வயித்துபாவம் - காலயவந இத்யாதி. “எனக்கு - பிரர்-ஆர்-
நாயகர்” என்றந்வயமாய் - எனக்கு வேறொருவரார் நியாமகொன்ற ஸுப்தார்த்தம். “எனக்கார் பிறர்

டப்பேற்றேன். [எனக்கார்பிறர்நாயகரே] - அவனுடைய அவதாரத் தொடக்கமாக, நடுவுள்ள அபாயங்களைத்தப்பி ஆபுரிதரைவாழ்வித்துத் தனக்கமர்ந்த நிலத்தேபோய்ப் புக்கபடியளவும் அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்குஆர்தான் நியாமகர்? என்கிறார். “பயிலுந்திருவுடையார்யவரேலும்” என்கிறத்தை மறந்தார்போலேயிருந்தது; அவர்களைப் பிறராகநினையாரிறே.(ய)

பதினோராம் பாட்டு.

நாயகன்முழுவேமுலகுக்குமாய் முழுவேமுலகுந்தன்
வாயகம்புகவைத்துமிழ்ந்தவையாய் அவையல்லனுமாம்
கேசவனடியிணைமிசைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தூயவாயிரத்துஇப்பத்தால் பத்தராவர்துவளின்றியே.

ஆ.—(நாயகன்.)—கீழ்இரண்டுதிருவாய்மொழியாலும்சொன்ன அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறது.

நிலிலபுவநநிமரணேத் துரணநியந்த்ருத்வ நிர்த்தோஷத்வாதிகளாலே அவகதஸர்வேஸ்வரத்வத்தையுடையனாய், ப்ரணதபோக்யபூதாஸங்க்யேய திவ்யாவதார திவ்யசேஷ்டிதவிசிஷ்டணை எம்பெருமானைச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்களை, இத்திருவாய்மொழிதானே நிகிலப்ரதிபந்தக நிரஸநபூர்வகமாகப் பரமபுருஷசரணாவந்தவிஷயாநந்யப்ரயோஜந நித்யஸித்த நிரவயிக பக்தியுத்தராக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தும் கற்றார், ஆழ்வார்தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணனுக்கே பக்தராவர் என்கிறார்.

“நாயகன் முழுவேமுலகுக்குமாய் முழுவேமுலகுந்தன், வாயகம் புகவைத்துமிழ்ந்தவையாய் அவையல்லனுமாம்கேசவனைன்றது - கீழில் திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுபாஷிக்கிறது ” என்றுஞ்சொல்லுவார். [தூயவாயிரத்திப்பத்தால்] - ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இத்திருவாய்மொழியால். துவள் - குற்றம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியின் ஸம்பந்தத்தாலே பகவதநந்ய பக்தியுத்தராவரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

முழுவேமுலகுக்கும் - ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும், நாயகன் - நிர்வாஹகன், ஆய் - ஆய், முழுவேமுலகும் - நிர்வாஹ்யமான லோகத்தை, (ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி),

நாயகர்” என்கிறதெத்தாலே? என்ன - அவனுடைய இத்தயாதி. ததீயர் தமக்குநாயகராயிருக்க, இங்நனைசொல்லலாமோ? என்ன, த்வேதா பரிஹரிக்கிறார் - பயிலும் இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - இவ்வநுபவஜநிதப்ரீத்யதிஸ்யத்தாலே “யவரேலும்” இத்தயாதியைமறந்தாரென்றும்; அவர்களை ஈஸ்வரனோபாதியாக நினைத்திருக்குமொழிய வ்யதிரித்தராக நினையாராகையாலே, இங்கு, ‘பிறர்’என்கிறது ததீய வ்யதிரித்தரையென்றும் தாற்பர்யத்வயம். போய் - இங்குநின்றும்போய், விண்மிசை - பரமாகாசத்திலே, தனதாமமே-தனக்கு அஸாதாரணஸ்த்தானத்திலே, புகமேவிய-சென்றுப்ரவேசித்த, சோதிதந்தான் - ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனை தன்திருவடிகளை இதி ஸுப்தார்த்தம். (க0)

தன்-தன், வாயகம் - வாய்க்குள்ளே, புக-புக, வைத்து - வைத்து, உமிழ்ந்து-உமிழ்ந்து, (அவற்றுக்கந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு), அவைபாய் - ததாத்மகனாய், அவையல்லனும் - தத்தததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனும், ஆம் - ஆன, கேசவன்-கேசிஹந்தாவாயுள்ள க்ருஷ்ணன், அடியிணைமிசை-திருவடிகள் விஷயமாக, குருகூர்ச்சடகோபன்-ஆழ்வார், சொன்ன-அருளிச்செய்த, தூய-சிரவத்பமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்து, இப்பத்தால் - (அவதார சரித ப்ரகாசகமான) இப்பத்தால், துவளின் றிப்பத்தராவர்-(க்ருஷ்ணன்விஷயத்தில்) அந்ந் ப்ரயோஜந பக்திபுக்தராவர். துவளின் றி - குற்றமின்றி. இது-அறுசீராகிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தைக்கற்றார், தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணபக்தராவர் என்கிறார். [நாயகன் இத்யாதி] - ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நெருக்குப்படாமே வெளிநாகோணப் புறப்படவிட்டு, ஸர்வாவஸ்தையிலும் அவற்றை ப்ரகாரமாக உடையனாய், அவற்றின் பக்கவிலே நிற்கச்செய்தேயும் அசிக்கதமான பரிணாமமும் சேதநகதமான துஷித்வாதிகளும் தன்பக்கல் தட்டாதபடிநிற்கும். இதிறே - கீழில் திருவாய்மொழியில் சொன்னது. அத்தை அதுபாஷிக்கிறது. [கேசவன்] - கேசிஹந்தா! என்கையாலே, இத்திருவாய்மொழியில் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை யிறே சொல்லிற்று. ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியையும் அதுபாஷிக்கிறது என்னுதல்; “கூஷ்ட வனவலிவொகாநாஃ துதி” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணவிஷயமே சொல்லுகிறது என்னுதல். [குருகூர் இத்தாதி] - ஆப்தரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [தூயவாயிரத்திப்பத்தால்] - தூய்மையாவது, க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தில் கலப்பற்றிருக்கை. [துவளின் றியே - பத்தராவர்] - துவள் - குற்றம். அதாவது - பரத்வத்திலே நெஞ்சு செல்லுகை. அத்தைத்தவிர்த்து, க்ருஷ்ணவதாரத்திலே ப்ரவணராகப்பெறுவர். திருவடி ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணனாய் இருக்குமாபோலே.

நி.—நிகமத்தில் - க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்துங் கற்றார், தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணபக்தராவரென்கிறார்.

[நாயகனித்தாதி] - ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ப்ரளயாபத்தில் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நெருக்குப்படாமே வெளிநாகோணப் புறப்படவிட்டு, ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸகலபதார்த்தங்களும் “தான்” என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி அவற்றை ப்ரகாரதயா ஸர்மமாகவுடையனாய், இப்படியிருக்கச்செய்தே தத்தததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான. [கேசவனடியிணைமிசை] - கேசிஹந்தாவான ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளிலே. “கீழிற்றிருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், இத்திருவாய்மொழியிலே - கேசிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்தையும் அந்

நிகமம் - நாயகன் இத்யாதி. “இப்பத்தாற்பத்தராவர்” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை— க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை இத்யாதி.

“முழுவேழலகுக்கும் - நாயகன் - ஆய்” இத்யர்வயடி. ஒன்று குறையாத ஏழலகுக்கும் நாயகனாய்த் தந்த? - க்ருஷ்ணவதாரத்தைச் சொல்லுகிற இடத்திலே ஸர்வேஸ்வரத்வம் சொல்லுவா நென்? என்ன - கீழில் திருவாய்மொழி இத்யாதி. அதாவது—“நாயகன்முழுவேழலகுக்குமாய்” என்று தொடங்கி, “அவையல்லனாமாய்” என்னுமளவும் - *நல்குரவீற்சொன்ன ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், “கேசவன்” என்று - *குரவையாய்ச்சியரிற்சொன்ன க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தையும் நுவலித்துத் தலைக்

(൧൧)

(58)

ஸ்ரீமதாஸோஸி நடுநெத) வடிவ துயெயு||

தெழு ||

குரவைமுதலாங்கண்ணன் கோலச்செயல்கள்
இரவுபசிலென்னுமல் என்றும் - பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளித்துப் பேசும்பராங்குசன்தன்
சொல்தேனில் நெஞ்சே துவள்.

6-26

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—துவளில் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ.—(துவளில்.)-இப்படி எம்பெருமான் திருவிண்ணகர்தொடக்கமாகவுள்ள திருநகரிகளிலே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பையும், அவனுடைய திவ்யாவதாரங்களையும், திவ்யசேஷிதங்களையும், ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகல்பாணகுணங்களையும் அநுஸந்தித்த ப்ரீதியையும், அவனோடு பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பெறுமையாலே வந்தநிரவயிக வ்யஸந்தை யும் அந்யாபதேசத்தாலே அநுளிச்செய்கிறார். ஒருபெண்பிள்ளை “திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தில் எம்பெருமானைக்காணவேணும்” என்றுஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே அத் யந்தம்அவஸந்நையாய், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையும் திவ்யகிஹ்நங்களையும் திவ்யசேஷிதங்களையும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தையும் சொல்லி அலந்துகிறபடி யைக்கண்டு இவளுடைய திருத்தாயாரும் பந்துக்களும் “இவ்ளையிழக்கிறோம்” என்னும் பயத்தாலே “இவளுக்கு அவன்பக்கலுள்ள அலிநிவேசத்தை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும்” என்று இவளுடையதோழியை அபேக்ஷிக்க, இவளும் அவர்களை நோக்கி,

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், * குரவையாய்ச்சியரில் க்ருஷ்ணகுண சேஷிதங்களை அநுஸந்தித்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பரவசராய், செல்லுகிற ப்ரீத்யநு பவம் கலங்கி நோவுபடுகிற ஆழ்வார் * பொய்நின்றனாநந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர பகவத்குணசேஷிதாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கிற தம்முடைய உஸையை அநுஸந்தித்து, இத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இப்படி * குரவையாய்ச்சியரிலே க்ருஷ்ண குணசேஷிதாதிகளை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராய், ஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே அபேக்ஷபண்ணி, அதுபெறுமையால் தமக்கு ஓடுகிற உஸையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார் என்றுமாம். திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தில் ஸம்பத்திலும், அங்கு நின்று அருளுகிற தேவபிரானுடைய திருவழகிலும் அகப்பட்டு, பண்டுபழகின பழக்கத்தின் மிகுதியாலே மிகவும் ப்ரவணசித்தையாய் இருக்கிற பிராட்டிபடியைக்கண்டு, இவளுக்கு அவன்பக்கல் உண்டான அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்க்கையிலே உபக்ரந்தைக ளான திருத்தாய்மாரைக்குறித்து, இப்பிராட்டியுடைய கருத்தறிவாளொருதோழி, “இவள் திருத்தொலைவில்லிமங்கலங்கண்ட அன்றுதொடங்கி அரவிந்தலோசனனை ஒழியப் புறம்புள்ள தொற்றெல்லா மற்று, அவனே எல்லாமுமாகக்கொண்டு அவன் பக்கவிலே இவளுடைய மனோவாக்காயங்கள் மிகவும் ப்ரவணமாயிற்று; இப்படி விளையும்படியான இவள் ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்து இவ்ளேத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத் திலே நீங்களைகொண்டுபுக்கு அங்குத்தைப்படி காட்டிக்கொடுத்து, இனி மீட்ககினைத்தால் முடியுமோ? ஆனபின்பு, இவன்பக்கலில் ஆசையறுங்கோள்” என்கிறாள்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - இப்படி க்ருஷ்ணசேஷிதங் களிலே அவகாஹித்து அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டரான இவ்வாழ்வானுடைய மாநஸாநுலாவம் முதிர்ந்து பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷஅலிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, அலிநிவேசாநுருபாநு பவாலாபத்தாலே அவஸந்தராய், பூர்வாநுபூதமான ஸர்வேஸ்வரானுடைய அஸாபாரண கிஹ்நயோகத்தையும், விலக்ஷணாநுலாவ்யத்வத்தையும், ரக்ஷணர்த்தப்ரவ்ருத்திகளையும், உர்ஸரீயவிக்ரஹ்யோகத்தையும், ஆஹரணஜ்ஜ்வல்யாதிகளையும், ஸுக்ரஹஸௌந்தர் யத்தையும், உதாரஸ்வபாவத்தையும், ஆதிச்யஸூசகமான அரவிந்தாக்ஷத்வத்தையும்,

விரோயி நிவர்த்தகத்வத்தையும், வ்யாமோஹாதீசயத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வஹாவனானவன்விஷயத்திலே அத்யந்தப்ரவணரான இவருடையநினைவை, பூர்வாநு பவ ப்ரவர்த்தகரான பரிவர்தாங்களை அவஸாத பரிஹாரார்த்தமாக நிஷேதிக்கத் தேட, இவருடைய ப்ரக்ருதியறிந்த ஸுஹ்ருத்பூதரானவர்கள், “அடியில் ப்ரவர்த்தகரான நீங்கள் நிவர்த்தகரானால் இவர்க்கு அஹ்ருத்யகராவதே ஹம்” என்றுசொல்லி, அதுக் கடியான இவருடைய ஹவத்ப்ராவண்யாதிஸயவிகாரங்களை யறிவித்த ப்ரகாரத்தை, திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே தேவபிரானை அநுபவித்து ஈடுபட்டாள் ஒருநாயகியி னுடைய ஈடுபாட்டைக்கண்டு, அடியிற் கூடக்கொண்டுபோய்த் திருவடிதொழுவித்த தாய் மார் இவளீடுபாடு சமிக்கக்காக இவள்நினைவை நிஷேதிக்கத்தேட, இவள் நெஞ்சறிந்த தோழியானவள், “அடியிலே இவளை மூட்டினபோதே ஆசையற்று மூட்டினீளே என்னோ? இனி இவள்பக்கல் ஸங்கத்தை விடுங்கோள்” என்றுசொல்லி இவளுடைய ப்ராவண்யவிகாரப்ரகாரங்களை யறிவித்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சார்திருவாய்மொழியில், “கீழே க்ருஷ்ணாநுபவத்தைப் பண்ணி னார். அந்தப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே வோஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகைபிறந்து, அது பெருமையாலே தமக்குப்பிறந்த பாவஸ்யத்தை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய் கிறார்” என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம். பட்டர், “கீழ் நிரவயிகப்ரீதியாய்ச் சென்றது: அதுக்கும் இதுக்கும்சேர்த்தி இங்கனாக வொண்ணாது; தண்ணீர்குடியாநிற்க விக்किனால் ரஸாநுபவம்கலங்கி நோவுபடுமாபோலே, செல்லுகிற ப்ரீத்யநுபவம்கலங்கிப்பிறந்த பாவ ஸ்யாதிஸயத்தை அருளிச்செய்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார். அதாவது - *பொய்ந் நின்றனாநந்தோடங்கி இவ்வளவுவ்வர பவத்விஷயத்தில் பூர்ணாநுபவமின்றிக்கே இருக்கையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிஸயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழ் எல்லாம் - ஸர்வேஸ்வரனைப்பேசினார்; இத் திருவாய்மொழியில் - தம்மைப்பேசுகிறார். “ய.தொவாவொநிவதடூஷெ” என்கிற விஷயத்தை விளக்கொல்கொண்டு பேசுகைக்குத் தாமல்லது இல்லாதாப்போலே, இவ் விஷயத்தில் தம் அநிநிவேஸத்தைப் பேசுகைக்கும் தாம்அல்லது இல்லையாயிற்று. தலை மகளாயும் திருத்தாயாராயும் தோழியாயும் பிறந்த அவஸ்யைகள்அடங்க இவர்தமக்கே பிறந்த டீஸாவிசேஷம் என்னும்படியிறே இவர் ப்ராவண்யாதிஸயம். “ப்ராவண்யத்தை விளைக்கிற திருத்தாயாரும் தோழியும் நிஷேயிக்கிறது ‘ஸாயமஸுஷா’ என்றிறே” என்று, இவள்மேல் விழுகிறது ப்ராப்யஸுஷியாலே. இந்த ப்ராவண்யத்தை அந்யாப தேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே நின்றருளின தேவ பிரானுடைய அழகிலும் அவ்வூரில் ஸம்பத்திலும் ப்ரவணசித்தையாய் இருப்பாள் ஒரு பிராட்டியை “அகிப்ராவண்யம் ஆகாது” என்று மீட்கநினைத்த திருத்தாய்மாரை, இவள் கருத்து அறிந்த தோழி, “உங்களுக்கு இவளை மீட்கமுடியாது” என்கிற பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஐநகராஜன் திருமகள் அவதரித்தவளவிலே ஜ்யெஸ்திஷிகரைக் கேட்க, “ஸார்வபௌமனுக்குப்புக்கடவள்: கனக்க ஜீவிக்கும்: நடுவே வநவாஸக்லேச மும் அநுபவிக்கக்கடவள்” என்றார்கள்; அதுபோலே “இவளுக்கும் ஓர் அபம்ருத்யு உண்டு; அதாவது:—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் இவளைக் கொண்டுபோகாதொழி யில் இவள் ஜீவிக்கும்” என்றார்கள். அவ்வூரில் கொண்டு புகாதபடி அல்லாமையாலே

கொண்டுபுக்கார்கள் ; அங்கே அவமாஹித்தபடியைக்கண்டு மீட்கப்புக, “இனி இவளை மீட்கமுடியாது; நீங்களும் இவள்வழியே ஒழுகப்பாருங்கோள்” என்று தோழிவார்த்தை யாய்ச் செல்லுகிறது. இத்தால் - ஸேஷத்வம் ஸத்தாப்ரபுத்தமானவோபாதி, ப்ராவண்ய மும் ஸத்தாப்ரபுத்தம் என்னும் இடத்தை நிர்வஹிக்கிறதாயிற்று.

௩௫.—இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழும்மேலும் எல்லாம் எம்பெருமானைக் கவிபாடினார் ; இத்திருவாய்மொழியில் தம்படி சொல்லுகிறார். ஸம்ஹாவலோகந ந்யாயத் தாலே * பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி இவ்வளவும்வர தமக்குவழிவத்விஷயத்திலுண் டான ப்ராவண்யாதிசயத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். “இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வார் ப்ரக்ருதிசொல்லுகிறது” என்று நம்முதலிகளெல்லாரும் போர விரும்பி யிருப்பர் கள். லகவத்ப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநாய் “யதொவாவொநிவததுகெ” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற விஷயத்தை மறுபாடுருவப்பேசின தாமே வேணுமா காதே தம்படி பேசும் போதும்.

ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பிறந்த ஸமயத்திலே ஜ்யோதிர்வித்துக்களையழைத்து, “இவள் ஜீவிக்கும்படிகளேன்?” என்றுகேட்க : “இவள் ஜீவிக்கும்படிகளில் ஒருகுறை யில்லை ; ஸார்வபௌமனாயிருப்பானொருவனைக் கைப்பிடிக்கவுங்கடவள் ; இங்ஙனே யிருக் கச்செய்தேயும் வநவாஸரஸம் அநுலவிக்கக்கடவள்” என்றார்கள் ; அப்படியே இப்பெண் பிள்ளை பிறந்தபோது இவள் திருத்தாயாருள்ளிட்டார் நிதாநஜ்ஞாயிருப்பாரையழைத்து, “இவள் ஜீவிக்கும்படிக ளெங்ஙனே?” என்று கேட்க, “எல்லாம் நன்றாய்த் தலைக்கட்டக் கடவது; ஆனாலும் இவளுக்கோர் அபம்ருத்யவுண்டு ; அதுதப்பினாலாகில் ஸுகமேஜீவிக் கும். அதாவது - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திற் கோடுபோகாதே ஒழியப்பெற லிவளைக்

துவளின்மாமணிப்ரவேஸே, ஸங்க்ரஹமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய் மொழிக்கு இத்தாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. “சந்தையாலும்” இத்தாயிதையுயர், “முன்னம்கோற்ற” இத் தாயிதையுயர், “பின்னகொல்” இத்தாயிதையுங்கடாகித்து-தம்படிசொல்லுகிறார் என்றது. தம்படி யேதென்ன - ஸமீஹாவலோகந இத்தாதி. பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி யென்றது-“யதொழுத அந்நாள்நோடங்கி” என்றத்தைப்பற்ற. தூரப்போகிறவலிஹம், முன்புபோனத்தையெல்லாம் பார்த் துக்கொண்டு அப்பால் போமாபோலே, கீழிற்திருவாய்மொழிகளிலுள்ள ப்ராவண்யத்தையிங்கே பேசுகையிறே - ஸமீஹாவலோகந ந்யாயமாவது. “தம்படிசொல்லுகிறார்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - இத்திருவாய்மொழி இத்தாதி. தம்படிகளைத்தாமேசொன்னால் ஆத்மஸ்வகையாகாதோ? என்ன - பகவத்ப்ரஸாத இத்தாதி. அதாவது - “வஹமாஸநரோகாஸொ” இத்தாதிப்படியே ஆப்த்யர்த்த மாகச்சொல் லுகையாலே விரோதமில்லையென்றபடி.

“பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்” என்று - “திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு போனால் இவளுக்கு அநர்த்தம்வரும்” என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் நீங்கள் காட்டிக்கொடுத்திகோ ளென்கிறாநீரே. தாய்மாரைப்பார்த்துத் தோழிபானவள், “அங்கேபோனால் இவளுக்கநர்த்தம்வரும்” என்று தாய்மாரைத்தாலேயறிந்தார்கள்? என்ன; அறிந்தமையை ஸநிதர்ஸகமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்தாதி. இவ்வீடத்திலே, “சயவாவிஜோபுராஜஸா ஹணாநாஸ்யாஸா - தது | வாராவித்யுமெஹஸத்யுவஹவ்யுகிவபெவெ | வக்ஷணியொசிஜாகிஷு ஸுகூஹவஹநம்யுஹெ | வநவாஸக்யதொதூஹா நித்யபெவஜோவஹ” இதி அயோத்யாகாண்டோத்த வீதாவாக்யமதுளந்தேயம். இப்படி அறிந்திருக்கச்செய்தே கொண்டுபோவா

என்ன? என்ன - இவளஜீவியாதோழியிலும் இத்தயாதி. அக்குடியிலுள்ளார்படியேதென்ன - இவளங்கேபுக்கு இத்தயாதி. குடிஸ்வலாவமன் நிக்கே, தைவ கல்பிதமனையாலும் தவிரவொண்ணாதென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டி இத்தயாதி. ‘கஹி தரிந திகு கிரணியு’ என்றதுக்குஸம்வாதம் - ஸ்ரீநளர் இத்தயாதி. “இதுக்கு - பெரியஜீயர்காலந்தொடங்கி ஸம்பரதாய மில்லை; ஆனாலும் ராமாநுஜம்பிள்ளை அருளிச்செய்வதோர்த்தமுண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். அதாவது - ஸமுத்ராஜன் தோன்றினவளவிலே, “விஸ்வகர்மாவின் மகனான நான் சேதுபத்தனத்துக்கென்று கல்பிதனாயிருக்கிறான். அவனைக்கொண்டு என் பக்கலிலே சேதுபத்தனம் பண்ணிக்கொள்ளும்” என்று சொல்லிப்போனவளவிலே, பெருமான்கிருவடிக்களிலே நான்வந்து ஸேவித்து, “ஸமுத்ராஜனோக்தி ஸத்யமே: நான் சேதுபத்தனம் பண்ணுவல்லேன்” என்றுசொன்னவார்த்தையை நினைப்பதென்றபடி. அதாவது - “வனவரீகஸுரோடுகூண்புத்ரோத்ராயநல வுஷா । சுஷ்ரவீசூநாநாஸு ஷோவாகுரோசிமொஸவஃ ॥ சுஹ்மலெதா காரி ஷுரீலிவீணபூவாணாபய । விதூஷாஸ்ரோஸாஷுதகூஹிமொஷயி:” என்றவார்த்தை. அங்கேகொண்டிருக்காலும், அவ்வியப்பத்துக்கு ஏதேனுமொரு குறைசொல்லி மீட்கவொண்ணாதோ? என்ன - தேவறாத்திர இத்தயாதி. அத்தவஸாயமிதே யிவளதென்னுமளவும். அதுக்கடியேதென்ன - சாதுநீர்விய இத்தயாதி. ‘மீளர்களிறே’ கூடாத்தவியயங்களினின்றும்இதிகேஷ்டி. த்ருஷ்டத்திற்குறையாவது - ஐஸ்வர்யத்திற் குறை. த்ருஷ்டத்திற்குறைசொல்லி மீட்கப்போகாவிட்டாலும், வியயத்திற்குறைசொல்லி மீட்கவொண்ணாதோ? என்ன - இங்குதனுதி இத்தயாதி. குறைகவியயமாகிலும் “கடியன்கொடியன்” என்றற்போலே சிலகுறைகளைச் சொன்னாலோ? என்ன - குறைசொல்லுவோமென்று இத்தயாதி. “அவனென்றேகிடக்கும்” என்றத்தப்பற்ற - அதுபிள்ளை இத்தயாதி. பாவனையத்தால் மீட்கப்போகாதமாத்ரமன்றிக்கே, அத்தவஸாயாதிசயத்தாலும் மீட்கப்போகாதென்கிறார் - பழியுண்டாயிகே இத்தயாதி. அங்கனையாகிலுமென்றது - குடிதானே அங்கேகொண்டுபோய் மூட்டுகையாலும் தைவவசத்தாலும் இவளுடைய பாவனையத்தாலும்

இவளை மீட்கப் பார்க்கிறது என்? என்னில்,— “பருவநீரம்பாதிருக்கச்செய்தேயும் நம்மா வல்லாத அதிமாத்ரப்ராவண்யம் இவளுக்கு விளையாநின்றது; அது இவளையிழக்கவரிற்செய் வதென்?” என்னும் அச்சமாயிற்று இவர்களுக்கு ஒகேிறது. இனித்தான் அதிமாத்ரப்ராவண் யம் ஸாதகர்கையிலே கிடக்கக்காண்கையாலே “இவள்ஸாதநபுத்த்யாப்ரவர்த்திக்கிற்செய்வ தென்?” என்னும்பயத்தாலே மீட்கவும்பார்ப்பரே: “இப்ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகி யாகிலிறே ஸாதநத்தில் அகவயிப்பது” என்றிறேயிருப்பதிவள். “ஸ்வரூபபேதத்துக்கு இசைந் தால் ஸ்வரூபாநுபமான கார்யங்களுக்கு இசையவேண்டாவோ?” என்றுகாணும் இவள் கருத்து. சேஷிக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபாநுபந்தியானபின்பு, சேஷபூதனுக்கும் ப்ராவண் யம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகக்கடவதிறே. இனித்தான் கீழில்திருவாய்மொழியோடு இத்திரு வாய்மொழி ஸங்கதமானபடியென்? என்னில்:—கருஷ்ணகுணாஹவத்தைப் பண்ணுநிற் கச்செய்தே, குடிக்கிறதண்ணீர் விக்கி அதுதானே பாரவஸ்யத்தை விளைப்பிக்குமாபோலே, அவ்வநுலவந்தானே ரஸாந்தரத்தேமுட்டத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை யந்யாபதேசத் தாலே பேசுகிறார். அதாவது - * போய்நின்றனானந்தோடங்கி இவ்வளவும்வர, லக வத்விஷயத்தில் பூர்ணாநுபவமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதி ஸயத்தை அருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, கீழநுலவித்த அநுலவந்தான் மாநஸாநுலவ மாத்ரமாய், பாஹ்யஸம்ஸலேஷாபேகைஷிற்றது, அது பெருமைமால்வந்த கலக்கத்தை யந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார் என்றுமாம். இப்பெண்பிள்ளை ப்ரக்ருதியறியச்செய்தேயும் தாய்மார்விழக்காடறியாமையாலே திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்திலேகொடுபுக, அவள் “அர விந்தலோசந” என்பது, “தேவபிரான்” என்பது: நீர்மையைச்சோல்லுவது, மேன்மை யைச்சோல்லுவது, ஒப்பனைவாசியறிந்தமைதோற்றச்சோல்லுவதாய் வாய்வேருவ, இவள் நிலைஇருந்தபடியால் “இவளைக் கிடைக்கமாட்டாதாகாதே” என்று தாய்மார் வேறுத்துத் தோழிபாடேவந்து, “இவள்படி யுனக்குத்தேரியாமையிலை: இவளைமீட்கலாம் விரகு

அந்யவஸாயத்தாலும் இப்படி அபரிஹாணீயமாயிருக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. ஸ்வாபதேசத்திலே மீட்கப்பார்க்கிறதுக்கு ஹேத்வந்தரம் - இனித்தான் இத்தாதி. “அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸ்வரூபவிருத்த மாகிற்செய்வதென்?” என்கிறபயம் யகளுக்கும் ஒவ்வாதோ? என்ன - இப்ப்ராவண்யம் இத்தாதி. ஸ்வரூபாதிரேகியென்றது - ததேகாக்ஷயத்வரூப ஸ்வரூபாதிரித்தமாகிலிறேயென்றபடி. “ஸ்வரூபாதி ரேகியன்று” என்றதுக்குக்கருத்தேதென்ன - ஸ்வரூபபேதத்துக்கு இத்தாதி. ஸ்வரூபபேதத்துக் கென்றது - “அவன்சேஷி, நாம்சேஷபூதர்” என்கிறஸ்வரூபபேதத்துக்கென்றபடி. கார்யங்களுக் கென்றது-ப்ராவண்ய தத்கார்யகங்கர்யங்களுக்கென்றபடி. இவளுக்குஇப்படி கருத்தானாலும், வஸ்து கத்யாஸாதந்தி லகவயியாதோ? என்ன - சேஷிக்கு இத்தாதி. கீழ்-எல்லத்திருவாய்மொழிகளோடும் ஸங்கதியருளிச்செய்து, கீழிற்றிருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதியேதென்று சங் கித்து, அத்தையிரண்வகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இனித்தான் இத்தாதி. இந்தஸங்கதித்வயமும் அடியிலே யதுஸந்தேயம். முந்தினசங்கதி - பட்டநிர்வாஹம்; இரண்டாவது - பூர்வர்கள்நிர்வாஹம். ரஸாந்தரத்தேயென்றது - மோஹத்திலேயென்றபடி. அர்ச்சாவதாரகுணாநுபவத்திலேயென்னுதல், “இவள் அங்கேயுக்கு முடியவமையுமென்றிருப்பாசிலிறே” என்கிறவாக்யத்தோடேயாதல், “இவ னைக்கிடைக்குமென்றார்கள்” என்கிறவாக்யத்தோடேயாதல். “இப்பெண்பிள்ளை” இத்தாதிவாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. ஜ்யோதிர்வித்துக்கள் சொன்னபின்புஇவர்கள் செய்ததென்? என்ன-இப்பெண்பிள்ளை இத் தாதி. “அரவிந்தலோசந,” “தேவபிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - நீர்மை, மேன்மை என்றது. ஒப்பனை வாசியென்றது - “இழைகொள்சோதி” என்றத்தைப்பற்ற. “வாய்வேருவ” என்றது - “நாடொறும் வாய்வேரீஇ” என்றத்தைப்பற்ற. நீங்களே இவளுக்கு ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கிமென்றது - “பிரா

சோல்லவேணும்” என்ன; தோழி, “நீங்களே இவளுக்கு ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கி இப் போதாக இவளைமீட்க ஆசைப்படுகிற இத்தால் ப்ரயோஜனமென் ? ஏற்கவே பரிஹரிக்கப் பெற்றதில்லை; இனி இவள்பக்கல் நசையறுங்கோள்; இவளை நிஷேதிக்கப்பாராதே நீங்களும் ஸஹகரித்து இவள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணப்பாருங்கோள் !” என்கிறாள். தாய் மார்கேட்கத் தோழியிறேசோல்லுகிறாள்: பகவத்விஷயத்துக்கு “பழையார், புதியார்” என்றில்லை; தேசிகர்சோல்ல ஆதாமுதையார் கேட்குமித்தனை. “சூவவக்ஷேயவா ஹா வம் மூக்ஷணவ்யூஹா தூ நஃ” (ஆசசக்ஷேதஸத்பாவம்லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மநஃ) என்று இளையபெருமாள்படியை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமானிறேசோல்லுகிறார். “சூவவக்ஷே” (ஆசசக்ஷே) - வாக்இந்திரியத்துக்கு நிலமல்லாததும் சோல்லலாமாகாதே. “ஹா” (அத) - ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்வலாவம் அறிந்தின்பு. “வாஹா வட்ய” (ஸத்பாவம்) - “வாஹா ஸ்ரீபரதாழ்வானிஸம்ஸரித்த” (பால்யாத்ப்ரபுருதிஸம்ஸரித்த) என்றும், “வரவா நவமி” (பரவாநஸ்மி) என்றும், ஸத்தையோடு வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான். “மூக்ஷணவ்யூஹா தூ நஃ” (லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மநஃ) - கடலைக் கையாலேயிறைக்கத்தோடங்கினான். “வரதாயாபுரேயாய” (பரதாயாப்ரமேயாய) - “இன்னிரின்னார்க்குபதேசிக்க” என்றில்லையாகாதே. “மூஹொமஹ நமொ வரஃ” (குஹோகஹநகோசரஃ) - காட்டில் மரங்களில் வாசியறியுமவர் இவர்கள் நிலையறியும்படி நிலவராணர். அன்றிக்கே, ராமவிரஹத்தாலே ஒருதாற்றடியிலேகிடந்தவன், தேசிகரைப்பெற்றவாறே தலையேடுத்துப்பறப்பட்டானென்றாவாம். † (“ப்ராப்யத்வரையினுடைய முறுகுதலுக்கடியான அதிபாத்த்ராவண்யம், ஆஸ்ரயமழியும்படிவருதல் உபாயத்திலே முதலிதேவ் செய்யுமாகில் அவத்யகரமாய்முடியும்” என்றுபார்த்து, “இத்தை உபாயாத்யவஸாயாநுகுணமாக அமைத்து நடத்தவேணும்” என்றுகருதி ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தோடேசேர்ந்த உபாயாத்யவஸாயம் பார்த்தவிடத்து முதலிலே ப்ராப்யத்வராஸஹித

ப்ர.—[துவளின் மாமணிப்ரவேஸோ]—வாஹகாணெ [கஅ] “வாஹா ஸ்ரீபரதாழ்வானிஸம்ஸரித்த” | ராஜஸ்ய வொகராஜஸ்ய ஸாதா ஜெயஸ்ய ஸித்யஸ்ய” [கரு] “வரவா நவமி” | யிவஷ்டுஸாதாஸ்யிதே | வ்யாப்தாஸாவிருஷெஸெகி யதாஜிதிஜாஹவாஸ்ய”

னிருந்தமைகாட்டினார்” என்றதைப்பற்ற. “இனி - உமக்காசையிலலை” என்றதைப்பற்ற - ஏற்கவேபரிஹரிக்கப்பெற்றதில்லை என்றதும், நசையறுங்கோள் என்றதும். பேல்இதிலே ஸ்வரூபாநுரூபமானவர்த்தம் ஸிக்ஷிப்பதாக அதிஷ்ட்டிகை - தாய்மார் இத்தாதி. வயோதிகரான தாய்மார்க்கு வொலையானதோழிபக்கலிலே பகவத்விஷயங்கேட்கலாமோ? என்ன - பகவத்விஷயத்துக்கு இத்தாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு அநுஷ்ட்டாநங்காட்டுகிறார் - சூவவக்ஷே இத்தாதி. “சூவவக்ஷேயவாஹா வம் மூக்ஷணவ்யூஹா தூ நஃ | வரதாயாபுரேயாயமூஹொமஹ நமொ வரஃ” இத்தயோத்யா காண்டே. [அசு-க] ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம்-வாக்இந்திரியஇத்தாதி. “மூஹா தூ நஃ” என்னையாலே - நிலமல்லாமையோடேற்றுகிறது. ஆங்ஷதர்த்தத்திலேயாய் “சொல்லலாமாகாதேயென்று” ஈஷத் சொன்னென்றபடி. “வாஹா வட்ய” ஸத்தயாவ்யாப்தோ பாவஸ்ஸத்பாவஃ. பாவசப்தம்-ஸ்வபாவவாசி. ஸத்தையோடு வ்யாப்தமானஸ்வபாவமாவது-பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமமும் பாரதத்த்யமும். “வாஹா ஸ்ரீபரதாழ்வானிஸம்ஸரித்த”

மாக குணதிகவிஷயத்திலே யவகாவித்து அத்த்வரைதன்னை இவ்வவஸ்த்தாபந்நையாக்கினபின்பு, உபாயாத்யவஸாயத்தின்கீழ் இத்தை யமைக்கப்போகாது ; இனித்தான் ப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாகையாலே அவத்யகரமன்று: ஸ்லாக்யமாரித்தனை” என்று தாம் அநுஸந்தித்தருளினார்.)

முதற்பாட்டு.

துவளில்மாமணிமாடமோங்கு தோலவில்லிமங்கலந்தோழும்
இவ்ளநீர்இனி அன்னைமீர்! உமக்காசையிலைவிமேடு
தவளவொண்சங்குசக்கரமேன்றும் தாமரைத்தடங்கணென்றும்
குவளையொண்மலர்க்கண்கள்நீர்மல்க நின்றநின்று குமுறுமே.

ஆ.—நிரவத்ய நிரதிஸய விவிதமணிவா நிகர விரசித ஸௌதோபேதமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைத் தொழுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற இவள், அவனுடைய அதிநீர்மலமாய் அதிரமணியமாயிருந்த திருச்சங்கு திருவாழியாகிற திவ்யசிஹ்நங்களையும், புண்டரீகலோசநங்களையும் சொல்லி யலற்றி, அத்தாமரைகளின்நிழலிலே வளரக்கடவ குவளைபோலேயிருந்த அழகியகண்கள் நீர்மல்க நின்றநின்று குமுறுநிற்கும்; இவளை யாசைப்படவேண்டா என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், திருத்தாய்மாரைக்குறித்து இவளுடைய தோழியான வள், இவள் ப்ரக்ருதி அறிந்துவைத்து இவளுக்குத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டின நீங்கள் ஹிதோபதேசம்பண்ணினால் உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் இல்லை என்கிறார்.

[துவளில்மாமணி] - பழிப்பற்று ஸ்லாக்யமான மணி. [தொழுமிவளை] - தொழுகையே ஸ்வபாவமான இவளை. [தவளவொண்சங்கென்று மேலுக்கு]-அதியுவளமாய் அழகிதாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம் என்றும் திருவாழி என்றும் தாமரைத்தடாகம் போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் என்றும்சொல்லிப்பின்னையும் இவற்றை “காணவேணும்” என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து, மாட்டாதே குவளைபோலே இருக்கிற அழகிய கண்கள் நீர்மல்கும்படியாக தன்னுடைய துவத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே நிரந்தரமாகக் குமுறுநின்றார்.

ப.—முதற்பாட்டில், அரவந்தலோசநன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை அநுபவித்து, அவனுடைய அஸ்ப்ரண்சிஹ்நங்களிலே யகப்பட்ட இவளை இனி யாசைப்படவேண்டுமெனில்லை, விடுங்கோளென்று தாய்மாரைக்குறித்துத் தோழி சொல்லுகிறார்.

ஸுஹிஹொக்ஷணொக்ஷிவ்யூநஃ” இய்யதி. “வராவநவலிகாகு தஸ்யிவஷ-ஸு
கவலிதெ” இய்யதி, ஆண்யகாண்டே [௧௫-௭].

[துவளில் மாமணிமாடம்] - குற்றமற்று இருக்கையாலே பெருவிலையான மணியாலேசெய்த மாடம். மணிக்குடோஷாபாவம் - வந்து கழிந்ததன்றிக்கே ப்ராபாவமும் அன்றிக்கே, அத்யந்தாபாவமாயிருக்கை. முக்தனுடைய அபஹதபாபம்த்வாதிகள்போலன்றிக்கே, ஈஸ்வரனுடைய அபஹதபாபம்த்வாதிகள்போலே யிருக்கை. திவாராத்ரவிபாடும் பண்ணவொண்ணாதபடி ப்ரகாசமான மாடம். [ஒங்கு]-ஆகாசாவகாசம் அடையும்படியான மாடம். கலந்து பிரிகிறபோது, 'ஊர்எது?' என்ன; - அணிமை சொல்லுகைக்காக, "அவ்வூரில் மாடங்களின் நிழலன்றோ இது?" என்றானாயிற்று. [தொலைவில்லிமங்கலர் தொழுமிவளை] - வாவ்யூ-ஓஹலிவவங்களிலே தொழுதவன்அல்லன்; அது தன்னிலும், உள்ளுநிற்கிற அரசுந்தலோசநன் அளவாகிலன்றோ மீட்கலாவது; அவனோடு ஸம்பரூமுள்ளவிடம் எங்கும்புக்கு அவகாஹித்தவனை மீட்கப்போமோ? விஷயம் பரோக்ஷமாய் "எட்டாதுகாண்" என்று மீட்கவோ? "ப்ரத்யக்ஷ விஷயம், பரிச்சின்னம்" என்று மீட்கவோ? [தொழுமிவளை] - ஜ்ஞானாநந்தங்களுக்கு முன்னே நிருபகமிதே பாரதந்தர்யம்; தொழுகையே நிருபகமாயிருக்கிறவன். "ஊவொஹ்வாவாஸு-ஓவவஸு," "வூஜூலி-ஓஹூலீந்ஸு". ஒன்றை உருகுபதத்திலே பிடித்தால், வலித்தாலும் அப்படியே உருவநிந்தமாயிற்று. [நீர்]- இவளுடைய ப்ராவண்யத்திலே ஸாதநஸுபண்ணுகிற நீங்கள்.[இனி]-இவளுக்கு இவ்வூரைக்காட்டினபின்பு. [அன்னைமீர்]-ப்ராப்த யௌவனையானாலும், "பெற்றோரும்" என்கிற ப்ராப்தியைக்கொண்டு மீட்கப்போமோ? அவ்வருகுபட்டாலும் நியந்த்ருதையைக்கொண்டு மீட்கவோ? [உமக்காசையில்கை]- வசுத்தவன் கைக்கொண்டால் உமக்கு ஆசையில்கை. [விடுமினோ]-விரிதம்

6—27

சொல்லுகிறத்தை விடுங்கோள். அநுகூலிக்கப்பாருங்கோள். பெற்ற எங்களை “விடுங்கோள்” என்கிறது எத்தைக்கொண்டு? என்ன, - [தவளவொண்சங்கு இத்யாதி.] - ஸ்யாமமான திருநிறத்துக்கு பரபாமமான திருநிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஒண்சங்கு] - “உண்பது சொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம்” என்று - பிராட்டி மாறும் ஆசைப்பட்டுச்சீறு பாறென்னும் செல்வைஉடையவன். [சக்கரம்] - அங்ஙன் ஒருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாத திருவாழி. [என்றும்] - “இவற்றைக்காணவேணும்” என்னுதல், “இவற்றோடே வரவேணும்” என்னுதல் சொல்லமாட்டுகிறிலன், வலஹா சியாலே. [தாமரைத் தடங்கணென்றும்] - தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகச் சொல்லாய், போக்தாக்கள் அளவன்றிக்கே இரண்டாழ்வார்கள் அளவும் அலையெறிகிற திருக்கண்கள். ‘என்றும் என்றும்’ என்கையாலே - தூர்வலன் மலையை எடுத்தாற்போலே இருக்கிறபடி. [சுவளை இப்பாதி] - சுவளையும் ஒப்பாகமாட்டாத அழகிய கண்கள் நீர்மல்கும்படியாக; தாமரைத்தடங்கண் நீர்மல்கு பரபத்தமாயிருக்க, இவள் கண்ணீர்பாய்வதே! இவள் “ஜிதகெ” என்பது கண்ணீராலே ஆயிற்று. “கிதியுடவகெதூர்வாழி” - இவளை மீட்கப் போமோ? [நின்றுநின்று குமிறுமே] - கன்றைக் கிட்டக்கட்டிவைத்தால் ஸுரபிபுமா போலே படாநின்றாள். பெருநெள்ளத்தில் சுழிக்குமாபோலே அகவாயில் உள்ளது வெளியிடமாட்டாதே நின்று சுழிக்கிறபடி. “உதும், இறும்” என்றற்போலே சிலர் சொன்னார்கள்; அவர்கள் இவளுக்கு ஒகிற பாவவருத்தி அறியாமையாலே சொல்லுகிறார்கள். இவள் இப்படி அவமூஹித்தபின்பு, மீட்கப்பாராதே பின்செல்லப் பாருங்கோள் என்கிறாள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இவள் ப்ரக்ருதியறியாதே திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டினபின்பு உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு இவள் மீளுமோ? என்கிறாள்.

[துவள் இத்யாதி] - “உனக்குஇப்போதுஉதவாதபடி தூரஸ்த்தம்” என்னுதல், “பூதகாலத்தில் அவதாரங்கள்” என்னுதல், உகந்தருளின நிலங்களிலே உள்ளநிற்கிறவனளவிலே ப்ரவணையாதல் செய்தாளாய் மீட்க நினைக்கிறீர்களோ? அசலிட்டே திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்தை விரும்புகிற இவளை யெங்ஙனேமீட்கும்படி? சரமாவதியிலே நிற்கிற இவளை ப்ரதமாவதியிலேநின்பார் மீட்கவோ? துவளென்பது - குற்றம்: அதிந்றிக்கே யிருக்கை. அவ்வூர்ச்சரக்கிலே குற்றமுண்டாகிலன்றோ இவளைமீட்கலா

முதற்பாட்டு—துவளில் இத்யாதி. “உமக்காசையில்லவிடுமினோ” என்றதிலே நெக்காக அவதாரிகை - இவள்பாக்கீருதி இத்யாதி.

“தொலைவில்லிமங்கலத்தொழுமிவளை” என்றுவைத்து, “உமக்காசையில்ல” என்ற தேழியுடைய ஹார்த்தபாவம் - உனக்கிப்போது இத்யாதிவாக்யத்தவம். அதாவது - பாவத்திலே ப்ரவணையானாகில் “உனக்கிப்போதுஉதவாதபடிதூரஸ்த்தம்” என்று மீட்கலாம்; அவதாரத்திலே ப்ரவணையானாகில் “பூதகாலத்திலேயுள்ளதொன்று” என்று மீட்கலாம்; அங்குநிற்கிற எம்பெருமானிடத்திலே ப்ரவணையானாகில் “ப்ரத்யக்ஷவிஷயம்பரிச்சிந்நம்” என்றுமீட்கலாம்; இவற்றையெல்லாம் பஹிர்ந்தளமாக்கித் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே ப்ரவணையான இவளை மீட்கவிரகுண்டோ? என்றபடி. அசலிட்டு - தேவபிரானையும் புறம்பாக்கி யென்னுதல்; அவனுக்குஅசலாகவிட்டு-ததீயமென்றென்னுதல். “தொலைவில்லிமங்கலத்தொழுமிவளை - நீர்” என்றுகூட்டி ஹார்த்தபாவம் - சரமாவதி இத்யாதி. “குற்றமில்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - அவ்வூர் இத்யாதி. “இல்” என்று - அந்

வது? குற்றமுண்டாய்க் கழிந்ததல்ல. ஜீவபரர்களிருவர்க்கும் அபஹதபாம்பத்வாதிக ளுண்டா யிருக்கச்செய்தே ஜீவாத்மாவுக்கு ஹேயமுண்டாய் லகவதங்கரஹத்தாலே கழி யும்:பரமாத்மா ஹேயஸம்ஸர்க்காநர்ஹனாயேயிருக்கும்;அப்படியேயாயிற்று,அவ்வூரில் மாடங் களில் ரத்நங்களும். [மாமணி] - ஒளியேயல்ல, பெருவிலையனுமாயிருக்கும். [ஓங்கு] - அவ்வூரில் மாடங்களின்நிழலீடு திருநீரியளவும் வந்துகாணுமிருப்பது. “இடமணித்து” என்றுபோலேகாணும் நாயகன் பிரிந்தது. மாளிகையின் நிழற்கீழேயீட்டு வைத்துக்காணும் பிரிந்தது. அவன் பிரிந்தபோது தோடங்கி அவ்வூரையும் அவ்வூரில் மாடங்களையும் அவற் றில் மாணிக்கங்கனையும் பார்த்து, வைத்தகண் வாங்கமாட்டாதே யிருந்தாள்போலே காணும். [தோலைவில்லிமங்கலம்] - துருப்புக்கடாக அவ்வூரையன்றோ இவள் உகந் தது. [தொழுமிவளை] - “கறுத்திருக்கும், வெளுத்திருக்கும்” என்னுமாபோலே, தொழுகை நிரூபகமாயிருக்கை. “பூராஜலிம்பூஹஜாவீகடி” (ப்ராஜ்ஜலிம்ப்ரஹ்வமாஸீநம்) என்னுமாபோலே; “கணபுரங்கைதொழும்பிள்ளை” என்னுமாபோலே. [இவளை] - இவளை மீட்கப்பார்ப்பதே, இவள்படியை புத்திபண்ணியன்றோ மீட்பது! [தொழுமிவளை]- இவள்படி கைமேலே காணுகிறச்செய்தே நீங்கள் மீட்கத் தேடுகிறபடி யெங்ஙனே? [இவளை நீர்] - பழிசோல்லப் பணைக்கிறவள் இவள், பழி பரிஹரிக்கப்பார்க்கிறீகோள் நீங் கள். [இனி] - தொழுகை தேஹயாத்ரையாதற்குமுன்னேயன்றோ மீட்கப்பார்ப்பது. [அன்னைமீர்]-லகவத்விஷயத்திலே யவகாஹிக்க என்றென்றில்லையோ? நியந்த்ரு நியாமய

ப்ர.—[தொழுமிவளை]—சுயொய்யாகாணெ [ச] “ஐதெயுவேகொரோ
கெதுஹொரோஹாதரஜெவீகி | பூராஜலிம்பூஹஜாவீகடிவிக்கூஸ்யஹிவ” சஉ.
உகூணெஜோம்பியாலாயபு பூராயிகுவவஸுநூரடி ! அபித்யபெரெதூராதாமம்
கூராயிபுரீராவலிதா||சஉ||”

யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - குற்றமுண்டாய் இப்பாதி. உத்தத்தக்கு த்ருஷ்டாந்தம். ஜீவபார்கள் இப்பாதி. “துவளில்” என்கையாலே-ஒளியுண்டென்று வித்தம். ஓககத்தின் சரமாவதி - அவ்வூரில் இப்பாதி. இத்தால் பலித்தபாவம் - இடம்அணித்தென்று இப்பாதி. வவரணம் - மாளிகை இப்பாதி. கீழெல்லாவற்றையுங் கடக்கித்து, “தொழும்” என்றவர்த்தமாநத்துக்குபாவம் - அவன் பிரிந்த இப்பாதி. “தொலைவில்லிமங்கலந்தொழுமிவளை - ஆசையிலே” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - துருப்பு இப்பாதி. துருப்புக்கடி - தூற்றப்பொலி. அதாவது - இன்றோஇனியாரென்னதே அவ் வூரிலெல்லாரையும் விரும்பினான் என்றபடி. “தொழுமிவளை” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - கறுத் திருக்கும் இப்பாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்த த்வயம் - “பூராஜலி” இப்பாதி. “ஐதெயுவேகொரோ கெதுஹொரோஹாதரஜெவீகி | பூராஜலிம்பூஹஜாவீகடிவிக்கூஸ்யஹிவ” இத் தயோத்யாகாண்டே. திருமொழி ‘கணபுரம்’ இப்பாதி. பூர்வமேவார்த்தோ லிகிதம். “தொழுமிவளை— ஆசையிலே” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - இவளை இப்பாதிவாக்யதரயத்தாலே, அதில் சாடு - இவள் படி இப்பாதிவாக்யத்வயம். படி - சரீரமும், பாகாரமும். கைமேலே - பரத்கூடியாகவென்று சாடு. “இவளைநீர்” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - பழிசோல்ல இப்பாதிவாக்யத்வயம். ‘தொழுமிவளை - இனி’ என்றுகூட்டிபாவம் - தொழுகைதேஹயாத்ரையா இப்பாதி. “தொழுமிவளை - அன்னைமீர்” என்றுகூட்டிபாவம் - பகவத்விஷயத்திலே இப்பாதி. அவகாஹிக்கவென்றென்றில்லையோ? என்றது - அவகாஹித்தான மீட்கப்போகாதென்கிற தொன்றில்லையோ? என்றபடி. ஆனாலும், பெற்ற

ப்ர.—யுககாணெ [கள்] “வெளவ்வருவிதவெந டிவவவவவ
திகாவது தாஸு டிராஸு ராவவ ஸரணந்தகோகசு”

எங்கள் வார்த்தை கேட்கவேண்டாமோ? என்ன - பெற்றவர்களேனு இத்தயாதி. என்னு - என்
மாந்தரத்திலே. “உமக்காசையல்ல” என்றதுக்குபாவம் - ப்ராப்த்யௌவதைகள் இத்தயாதி. ப்ராப்தி
யில்லையோ? என்ன - புக்கவட்டத்தே இத்தயாதி. மேலுக்கவதாரிகை - பெற்றதாய்மார் இத்தயாதி,
கண்ணொடுநிற்க வமையுமென்கிருள்ளுமளவும் விவாணம் - இவளுடைய இத்தயாதி. அவதாரி
காந்தரம் - எங்கோ இத்தயாதிகாக்யத்யம். “தருக்ஷாஹு குரோஸூராராஸூராவவஸூரண
ஐஃ” இத்தயாத்விவண்ணு. உன்பதுசொல்லில் இத்தயாதி. நாய்ச்சிடார்திருமொழி. ஸ்பஷ்டோர்த்தம்.
“தாமரை” என்றுசொல்லுவதது, “தடங்கண்” என்கையாலே - இது ஸத்தூலோபமானமென்கிருர்-
தாமரையை இத்தயாதி. இது - ஸப்தார்த்தமும். தீவ்யாயுதங்களையும் திருக்கண்களையும் வர்ணிக்கும்
தக்கு பாவம் - தீவ்யாயுதங்களையும் இத்தயாதி. “குலோபொண்மலர்” என்கிற வச்சேவணத்துக்கு
பாவம் - இக்கண்களை இத்தயாதி. முந்தினவவதாரிகைக்குச்சோ “கண்கணீர்மல்க” என்றதுக்குபாவம்-
கண்ணுங்கண்ணீரும் இத்தயாதி. இவ்வாகாரம் தர்ஸநீயமாயிருக்குமோ? என்ன - சூஹூடி இத்
யாதி. “சூஹூடிஸீதமெஞ்ஜாஹூ வுஷகீக்யதமாசூவாந் | ஸஹா வரமு
ணாவிஷ்டா ஓஷ்டயுஸவபுஷேஹி” இது ஸ்ரீவக்ஷணத்தவே. ஸலோகத்துக்குபாவம்-

சூரஜி” (ஆஹ்லாதஸீதநேத்ராம்பு) இத்த்யாதி:ஸதாதர்ஸநத்துக்குஒருதேசந்தேடிப்போக வேண்டாகாணும். குவளைப்பூப்போலே அழகியகண்கள் நீர்மல்க. அவள் தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக் காற்கடைக்கோள்ள, நீங்கள் எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கும்படி? கண்ண நீர்பாய்கையாவது - ஸ்த்ரீத்வமழிகையிறே. [நின்றுநின்றுகுமிறுமே] - பேச்சுப்போய்க் கண்ணநீராய், கண்ணநீர்போய்த் தமோறுகிற அவஸ்தையிலே மீட்கப்போமோ? ராஜ கோஷ்ட்டியிலே “உகும், இறும்” என்று சிலர் பொருள் சொல்ல, விக்ரமசிங்கனென்பா னொருவன், “அங்ஙனல்ல, கண்ணைக்கடக்கக் கட்டிவைத்தால் முலைக்கண் கதேத்துப் பசு அலமந்து பமோபோலே, உள்ளோகேற க்லேஸம் வாய்விடமாட்டாதே நோவுபுகிற இவ ளுக்கு இதுவார்த்தையோ?” என்றான். பெருவேள்ளத்தில் சுழிக்குமாபோலே, அகவாயி லுள்ளது வெளியிடமாட்டாள். உள்ளேநின்று சுழிக்கிறபடி. தோலைவில்லிமங்கலந் தோழுமென்கையாலே - காயிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று; தவளவொண்சங்குசக்கரமென்றும் தாமரைத்தடங்கனென்றும் என்று சொல்லுகையாலே - வாசிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று; குமிறு மென்கையாலே - மாநஸவ்யாயாரம் சொல்லிற்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குமிறுமோசைவிழுவோலித் தோலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு அமுதமென்மொழியானே நீருமக்குஆசையின்றியகற்றினீர் திமிர்கோண்டாலோத்துநிற்கும்மற்றிவள் தேவதேவபிரானென்றே நிமியும்வாபொகேண்கள்நீர்மல்க நெக்கோசிநதுகரையுமே.

ஆ.—(குமிறும்.) - கம்பீர விவித மங்களவாத்ய ப்ரமுடித ஜநகோஷத்தை யுடைத்தான மஹோத்ஸவம் செல்லாநிற்கத் திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்திலேகொண்டு புக்கிரகோள்; அன்முதொடங்கி விரஹவ்யஸநத்தாலே சித்ரார்ப்பிதையைப்போலே ஒரு சேஷ்டிதகூஷமையன்றியேநின்று, அதிமயூர ஸ்வரமாக, தேவதேவபிரானென்றே சொல் விச்சொல்லிக்கொண்டு அழுதுநெக்கோசிந்து நீராயுருகாநிற்கும்; ஆதலால் அங்கேகொண்டு புக்கு வலிய இழந்திரகோள்; இனி இவளே யாசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என் கிறாள்.

ஸதாதர்ஸநத்துக்கு இத்த்யாதி. இரண்டாமவதாரிகைக்குச் சேரபாவம் - அவள்தன்னுடைய இத்த்யாதி. காற்கடைக்கொண்டபடி. பெங்ஙனே? என்ன - கண்ணநீர் இத்த்யாதி. “நின்று நின்று” என்றதுக்கு பாவம்-பேச்சுப்போய் இத்த்யாதி. “தமோறுகிறவஸ்தை” என்றதுக்கு ஸம்வாதம்-ராஜகோஷ்ட்டியிலே இத்த்யாதி. “உகும், இறும்” என்றபஷைத்திலே ஸப்தார்த்தம்; உகும் - உக்கிப்போகாநின்றான், இறும் - மறியாநின்றான் என்று குமிறுகையாவதேதென்ன - பெருவேள்ளத்தில் இத்த்யாதி. குமிறும் - உள்ளேநின்றுசுழியாந்ற்குமென்றபடி. “நின்றுநின்று” - ப்ரதிகூணம்ஆத்மபாரணம்பண்ணிநின்று. “உகும், இறும்” என்றதுக்கு - “நாவதர்ஸமாய்த் தளர்ந்துவழிநிற்கும்” என்று உரையில் ஸப்தார்த தம். “சின்தையாலும்” இத்த்யாதிக்குச்சேர, கரணத்யாயமு டங்கேப்ரவணமானபடி சொல்லுகிறதென் கிறார் - தோலைவில்லி இத்த்யாதிகவ்யத்யயத்தாலே. ‘அண்ணமீர், நீர் - தவளவொண்சங்கு’என்று தொடங்கி, குமிறும்; ஆகையாலே - ‘துவளில்’என்றுதொடங்கி, வீடுமிறே இத்தய்வயி. (க)

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவளைத் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே திருநாளிலே கொடுபுகுவார் உண்டோ? என்கிறாள். [குமிழ்மென்று தொடங்கி] - எழுத்தும்சொல்லும் பொருளும் தெரியாதே ஒன்றாய்எழுகிற த்வநியை உடைத்தான திருநாளில் ஆரவாரத்தை உடைத்தான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே தான் அறியாதிருக்கிற இவளை, நீங்களே கொடுபுக்கு. [அமுதமென்று தொடங்கி] - இவளுடைய இனியபேச்சுக்கள், கேட்க ஆசையில்லாமையாலே நீங்கள் இவள் அகலும்படி பண்ணினிகோள். [திமிர்கொண்டாலொத்துநிற்கும்] - ஸ்தப்யையானும்போலே இருக்கும். [மற்றென்று தொடங்கி] - பின்னையும் இவள் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லவென்று உபக்ரமித்து முடியச்சொல்லமாட்டாதே கண்கள் நீர்மல்கி உள்ளோடுகிற அவஸாதத்தின் மிகுதியாலே ஸ்ரியிலேபுமாய் நீராகாநின்றாள். நிமிக்கை - உதடுநெளிக்கை.

ப.—அநந்தரம், நித்யசூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனான தேவபிரா நெழுந்தருளியிருக்கிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே மஹோத்ஸவத்திலே கொண்டுபுக்கு இவளை யகலும்படி பண்ணினிகோளென்கிறாள்.

குமிழும் - கப்பிரமான, ஓசை - நானாவிதகோஷத்தையுடைய, விழுவொலி - உத்ஸவகோலாஹலத்தையுடையதான, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, புக்கு - புக்கு, அமுதம் - அம்ருதம்போலே ஸரஸமாய், மென்-மருதுவான, மொழியானே - பாஷணத்தையுடையஇவளை, நீர் - (இவள்வார்த்தையினிமையறிந்து போந்த) நீங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆசை-(அதில்)ஆசை, இன்றி-இல்லாமையாலே, அகற்றினீர்-(உங்களோடு)உறவற்றகலும்படி பண்ணினிகோள்; (இவள் உறவறுதியறிந்தபடியென்? என்னில்;) இவள்-இவள், திமிர்கொண்டாலொத்து - திமிர்கொண்டாற்போலேயாய், நிற்கும் - பேசாதேநில்லாநிற்கும்; மற்று - மற்று, (இவள் வார்த்தைசொல்லில்),தேவர் - தேவர்களான நித்யசூரிகளுக்கும், தேவர் - தேவர்களான விஷ்வக்ஸேநாதிக்களுக்கும், பிரான் - தன்னை யநுபவிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற மஹோபகாரகன், என்றே - என்கிற அர்த்தோத்திமாத்ரத்திலே, நிமியும் - நெளிந்த, வாயொடு - வாயையுடையளாய், கண்கள் - கண்கள், நீர்-நீர், மல்க-மல்கும்படியாக, நெக்கு - கட்டுக்குலைந்து, ஓசுந்து - தளர்ந்து, கரையும் - நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள். நிமிதல் - நெளிதல்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், அவ்வூரில் கொண்டுபுக்கதுக்குமேலே, திருநாளிலேகொண்டு புகுவார் உண்டோ? என்கிறாள். [குமிழ்மோசை விழுவொலி] - ஒத்துச்சொல்லுவார், ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவார், பாடுவாராய், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரவிக்கொண்டு எழுகிற த்வநியையுடைய திருநாளில் ஆரவாரம். [தொலைவில்லிமங்கலம் கொண்டுபுக்கு] - பரமபதத்திலே கொண்டுபுக்கிற்கோளாகிலும் மீட்கலாயிற்று. [கொண்டுபுக்கு] - இவள் அறியாதிருக்க, நீங்களே கொண்டுபுக்கு. [அமுதமென்மொழியானே] - இவள் பேச்சைக்கேட்டால் போன உயிரும் மீளுமாயிற்று. [மென்மொழி] - அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி; ஸ்ரவணயோக்யமாயிராதே அம்ருதம். [நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] - “ஸ்யௌராஸ்யௌராஸ்யௌ” என்று இவள் பேச்சைக்கேட்க ஆசைப்பட்டிருக்குமவன் பெற்றுப்போனான்; நீங்கள் ஆசை-

இல்லாமையாலே அகற்றினிகோள். தந்தாமுக்கு அந்தத்ததைத் தாம்தாமே விளைத்துக் கொள்ளுவார் உண்டோ? அகற்றுகையாவது - அகலும்படி பண்ணினிகோள் என்கை. அதாவது - இவ்வூரிலே புக்கபின்பு இவர்களோடே வார்த்தை சொல்லத்தவிரந்தா ளாயிற்று. [கிமிர்கொண்டா லொத்து நிற்கும்] - ஸ்தப்யையானுற்போலே நிற்கும். வ்யாபாரசுஷமையன்றியே இராகின்றான். “ஸுஸ்யோஸ்யுததஜோஷஸிஷ்யாக்ஷு” என்கிறபடியே பரிபூர்ண ஜ்ஞாநரைப்போலே இராகின்றான். [மற்றிவள்] - வேறு இவள் வார்த்தைசொல்லப் புக்காளாகில். [தேவதேவபிரானென்றே] - இங்கே கண் டாலும், “*அயர்வறுமமரர்களதிபதி இங்கேவந்து ஸுலபனான” என்றாயிற்று இவள் ஸுலபண்ணுவது. [என்றே நிமியும்] - அந்த சீலவத்தையைச் சொல்லப்புகுத் தலைக் கட்டமாட்டாதே உதடு நெளிக்கும். உதடுநெளிக்கிற வாயோடே கண்ணாரீர்மல்க. [நெக்கு] - ஸியிலையுமாய். [ஒசிந்து] - பரவசையுமாய். [கரையும்] - நீராகாநின்றான். [நெக்கொசிந்து கரையுமே] - பெருவெள்ளத்தில் கரையானது நெகிழ்ந்து ஒட்டுவிட்டு ஒசிந்துபொசிந்து அவயவியாகாதபடி கரைந்து போமாபோலே யழிந்துபோகாநின்றான். இப்படி இவள் கரையாநிற்க, வன்னெஞ்சரான நாம் இதுக்குப்பாசுமரிடுவது, மீட்கத் தேடுவது ஆகாநின்றோமிதே!

௪௫.—இரண்டாம்பாட்டு. அவ்வூரில் கோபுகவேண்டினால், திருநாளிலே கோபுகுவாருண்டோ? என்கிறாள்.

[குமிறுமோசைவிழுவோலி]- “தெஷாஂவாணுஹவொஷொயமஹீ ரஜயாஸஸுமஃ! சுயொய்யாஂவசிரயாஜாஸதாஸுநாஜாதஃ” (தே ஷாஂபுண்யாஹகோஷோத கம்பீரமதுரஸ்வஃ- அயோத்யாம்பூரயாமாஸநூர்யநாதாநுநாதிதஃ) என்று, ஒத்துச்சொல்லுவார், ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணுவார், பாடுவார், இயல்விண்ணப்பட்டு செய்வாராய், எழுத்தும் சொல்லும் போருளும் தேரியாதபடி விரவிக்கொண்டெழுதித் த்வ நியையுடைய திருநாளில்ஆரவாரம். பாலியேன்! இத்த்வரி செலிப்பட்டால் கோண்மீள வன்றோ அடுப்பது! “இவ்விடம் பிள்ளைகோல்லி” என்று கூப்பிமோபோலேகாணும் த்வரி யிருக்கிறது. அவ்வூரும் திருநாளு அங்குள்ளார்படுகிறதுங் கண்ணவைத்து இவளைக்கொண்டு புகுவாருண்டோ? [கொண்டுபெக்கு] - இவளை அறியாதிருக்க நீங்களேகொண்டுபெக்கு [அமுத மென்மொழியாகா] - இவள்மொழி, கேட்டார்க்கு நித்யத்வத்தைக்கொடுக்குமே இவ் வினியபேச்சைக் கேளாதபடி லாக்யஹீநைகளாவதே நீங்கள். அதாவது - அவ்வூரிலே

இரண்டாம்பாட்டு.—குமிறும் இத்த்யாதி. “குமிறுமோசைவிழுவோலி” இத்த்யாதியைக் கடா க்ஷித்தவதாரிகை - அவ்வூரில் இத்த்யாதி.

குமிறுமோசையுண்டாகைக்கடியேதென்ன - தெஷாஂ இத்த்யாதி. தெஷாஂவா ணுஹவொஷொயமஹீரஜயாஸஸுமஃ! சுயொய்யாஂவசிரயாஜாஸதாஸுநாஜாதஃ இத்த்யயோத்யாகாண்டே[க-அ]. “குமிறும்” என்றதுக்கர்த்தம்-எழுத்தும் இத்த்யாதி. “கொண்டுபெக்கு” என்றதுக்குபாவம் - பாலியேன் இத்த்யாதி. “குமிறுமோசை” என்றதுக்குபாவம் - இவ்விடம் இத்த்யாதி. “கொண்டுபெக்கு” என்னுமளவாக பதப்பரயோகத்துக்கு பலித்தபாவம் - அவ்வூரும் இத்த்யாதி. அம்ருதத்தினுடைய, நித்யத்வப்பாதத்வம், போக்யத்வமாகிற ஆகாரத்வயத்தையுப்பற்ற பாவ த்வயம்-இவள்மொழி இத்த்யாதிவாக்யத்வத்தாலே. திருவாய்மொழியைக்கேட்டார்க்கு புராவ்ருத்தி யில்லாத ஸ்தாநமுண்டாமென்று - ஸ்வாபதேசம். “அதாவது அவ்வூரிலே” இத்த்யாதிவாக்யத்துக்கு

ப்ர.—[அமுதமென்மொழியானை]— ஸுந்ரகாணெ [கூக] ‘வேயுரா

ப்ர.—[திமிர்கொண்டாலொத்துதிற்கும்]—மாநொயொ [கூ-க] “ஸெ-த

பாவம் - தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுகையைடலே டங்கே ப்ரவணையாய் இவர்களுடே வார்த்தைசொல்லத்தவிர்த்தானாகையாலே, அம்ருதமான இவன்பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிராதே அங்கே கொடுபுகு இவன்பேச்சை யிழ்த்திகோளிறேயென்கிறுளென்றபடி. வார்த்தை போக்யமா யிருக்குமோ ? என்ன - யெயுரா இத்தயாதி. “யெயுரா யெயுராலாவாகிரிஹிஸிவாமி” இத் தயாதி, சுந்தரகாண்டே ராமஃ. “நீருமக்கு ஆசையின்பி” என்னையாலே ப்ரதிகோடித்தவே பாவம் - இது கேட்க இத்தயாதி, வ்யாவ்ருத்தி யெத்தாலே ? என்ன - ஸ்வண இத்தயாதி. மொழியாகையாலே ஸ்வ ணையோக்யமா யிருக்கும் இதுஎன்றபடி. “ஹஸ்யோஸி” என்கிற லௌகிகபரிபாஷையாலேகீழ்பாவ மருளிச்செய்து, ஸ்ருத்தியுபஜீவகேநார்த்தாந்தரம்-ஹஸ்யோஸி - தஇத்தயாதி. அன்றிக்கே, “ஹஸ்ய ஸ்யுத” என்கிறஸ்ருதிக்கே இரண்டர்த்தமாய், அதாவது - “யதுநாநுதஸ்யுதி” என்கிற படியே அநுபவத்தால் ஸ்தப்ததையாதல், ஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே பரபாப்பற்றிருக்கிற ஸ்தப்ததையாதல். இந்த இரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்தப்த்தோஸி என்னுமாபோலே இத்தயாதி வாக்ய பத்த்வயத்தாலே. கம்முடைய புத்தயநீகமா யிருக்கிறவனை - “தேவதேவபிரான்” என்கிறதென் ?

நெளிக்கிற வாயோடே கண்கள்நீர்மல்க. [நெக்கு] - சிதிலையுமாய். [ஒசிந்து] - பரவசையாய். [கரையும்] நீராகாநின்றான். [நெக்கோசிந்துகரையுமே] - பெருவேள்ளத்தில் கரைபானது நெகிழ்ந்து ஒட்டேவிட்டோசிந்து போசிந்து அவயவியாகாதபடி கரைந்துபோமா போலே, ஓரவயவியாக்கிக்காணவொண்ணாதபடி கரைந்துபோகாநின்றான். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கரைகொள்பைம்பொழில்தண்பனைத் தோலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுப்
உரைகொளின்மொழியானீர் உமக்காசையின்றியகற்றினீர் [கு
திரைகொள்பெளவத்துச்சேர்ந்ததும் திசைஞாலந்தாவியளந்ததும்
நிரைகள்மேய்த்ததுமேய்தற்றி நெடுங்கண்நீர்மல்கநிற்குமே.

ஆ.—(கரைகொள்.) - அதிமனோஹ ஸுமனோஹராவிராமாதிகேதள விடப விராஜித வகுள சம்பகாதி தருநிகர பரிவ்ருத பர்யந்தத்தை யுடைத்தான தொலைவில்லி மங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க அன்றுதொடங்கி, அவனைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே அப்ரக்ருதிஹ்தையாய்க்கொண்டு, அத்யந்த மூரமான சொற்களாலே, திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும், இந்தலோகத்தை யளந்தருளினபடியும், பசுமேய்த்தருளின படியும், முதலாகவுள்ள திவ்யசேஷ்டிதங்களையே பலற்றித் தன்னுடையதிருக்கண்கள் பரப்புமாறுபடி நீர்மல்கி நிற்கும். ஆகலால், அங்கே கொண்டுபுக்கு இவளை வலிய இழந்திகோ ளென்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்துக்குக் கொடுபொகிற நீங்கள், திருச்சோலையில் உள்ளிட்டுக்கொடுபோய்க் கெடுத்திகோள்! என்கிறாள். [கரையென்று தொடங்கி] - திருப்பொருநற்கரையை விழுங்கிக் குளிர்த திருச்சோலையையும் ஸ்ரமஹரமான நீரிலத்தையுமுடைய திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு. [உரைகொள் இன்மொழியானீர்] - “ஒருத்தி பேச்சே!” என்று நாடெல்லாம் உரைக்கும்படி யிருந்த இன்மொழியானீர். பொருளின்றி உரையே கொள்ளப்படும் மழலை வார்த்தை யுடையாள் என்றுமாம். [திரைகொள் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸந்திராந்தாலேகளித்துத் திரைமோதாநின்றள்ள திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும் திக்குக்களோடுகூடின ஜகத்தையெல்லாம் அநாயாஸே வளர்ந்து அளந்து கொண்டருளினபடியும் பசுமேய்த்தருளினபடியு மாகிற ஆபுதிதார்த்தப்ரவ்ருத்திகளையே அடைவுகெடச்சொல்லித் தன்கண்ணிற் பரப்பெல்லாம் நீர்மல்கப் பிதற்றவும்கூமையன் றிக்கே நிற்கும்.

என்ன - இங்கேகண்டாலும் இய்யாதி. “தேவதேவபிரான்” என்றஹுடைய ஹார்த்தபாவம் - நாய கனுடைய இய்யாதி. “நெக்கு, ஒசிந்து, கரையும்” என்ற மூன்றையும் த்ருஷ்டாந்தத்திலே காட்டுகிறார் - பெருவேள்ளத்தில் இய்யாதி. “தீயிர்கொண்டால்” என்றதொடக்கி, “ஆசையின்றி யகற்றினீர்” இய்யவ்யம். (உ)

ப.—அநந்தரம், ரக்ஷணர்த்தமான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற சோலையையும் கழனியையுமுடைய தேசத்தைக் காட்டினிகோ ளென்கிறார்.

கரை - திருப்பொருநற்கரையை, கொள் - விழுங்கும்படியான, பை - பரந்த, பொழில் - பொழிலையும், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலத்தையுமுடைய, தொலைவில்லி மங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, புக்கு - புக்கு, உரை கொள் - லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான, இன் - இனிய, மொழியானே - மொழியையுடையவனே, நீர் - (இவள்வார்த்தை வாசியறியும்) நீங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆசை - அதில்ஆசை, இன்றி - இன்றியே, அகற்றினீர் - தூரஸ்த்தையாம்படி பண்ணினிகோள்; (அதுவென்னென்னில், அர்த்திகள் கூக்குரல் கேட்கும்படி), திரை - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே கிளம்பினதிரையை, கொள் - உடைய, பௌவத்து - கடலிலே, சேர்ந்ததும் - (அவன்ஆபுநிதரக்ஷணர்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளினபடியையும், திசை - திக்குக்களோடுகூடின, ஞாலம் - பூமியை, (அநாயாஸேந), தாவி-கவட்டித்து, அளந்ததும் - அளந்துகொண்டு அநந்பார்ஹமாக்கினபடியையும், நிரைகள் - பசுத்திரைகளை, மேய்த்த துமே - மேய்த்தபவ்யதையையுமே, பிதற்றி - (பரவசையாய்க்கொண்டு)பிதற்றி, (தன்னுடைய), நெடு-நெடிய, கண் - கண்கள், நீர் - நீர், மல்க - மரும்படி, நிற்கும் - ஸ்தம்பையாகாநிற்கும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருநாளிலேதான் கொண்டு போகிறிகோள்: திருச் சோலை யுள்ளிட்டு இவனைக் கொண்டபோய்க் கெடுத்திகோள்! என்கிறார். [கரை கொள் இத்யாதி] - திருப்பொருநற்கரையை விழுங்கிப் பரந்து இருந்துள்ள சோலையையும் நீர்நிலங்களையும் உடைத்தான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே இவனைக் கொண்டு புக்கு. போகிற நீங்கள் திருச்சோலையுடே கொண்டபோக வேணுமோ? [உரைகொள் இன்மொழியானே] - கேட்டாரடங்க “இது ஒரு பேச்சே!” என்று கொண்டாடும்படியான இனியமொழியை யுடையவள் என்னுதல்; அர்த்தத்தில் இழியவேண்டாதே, ஸப்தமே அமைந்திருக்கும் என்னுதல். “பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்” என்று, நின்றார் நின்ற துறைகளிலே ஈடுபடும்படி இருக்கை. மாற்றும் உரையும் அற்றபேச்சு என்னுதல். உரை என்று - ஸ்ரீராமாயணமாய், அது குத்துண்ணும்படி இருக்கும் என்னுதல். [உமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] - அவ்வூரிலே கொடுபுகுகையும், இவள்பக்கல் நசையறுகையென்றும் பர்யாயமன்றோ. இவளை வேண்டாமையிறே கொடுபுக்கது. [திரைகொள் பௌவத்துச் சேர்ந்ததும்] - வ்யூஹவிலவங்களை யும் இங்கே அதுவவிக்கும்படியிறே இவள் அவமாஹித்தது. ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தாய்க் களித்து வருகிற திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்தும். புரமபதத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கைக்காக வந்துகிடக்கிற நீர்மையிலே ஸியிலையாகாநின்றார்.

[திசைஞாலம் இத்யாதி] - “மஹாவலிபாலே பூமி அபஹ்ருதையாயிற்று” என்று கேட்டவாறே அப்படுக்கையில் பொருந்தாதே, திக்குக்களோடேகூடின பூமியை அநாயாஸேந எல்லை நடந்துகொண்டதும், அது பாதசையென்னும்படியோபஸஜாதியனாய்க் கையிலே கோலைக்கொடுத்து “பசு மேய்த்துவா” என்னலாம்படியான நீர்மையையும் அதுஸந்யித்து: இப்படிப்பட்ட ஆபுநிதார்த்தப்ரவ்ருத்திகளை “ஜாடிஷ்யஜ்யஜ்ஜதஃ”

என்கிறபடியே அடைவுகெடச்சொல்லி. [நெடுங்கண்நீர்மல்க] - இக்கண்ணில் பரப்படைய நீர்மல்கும்படி. [நிற்குமே] - பிதற்றவும் கூதமையன்றிக்கே ஸ்தப்பையாய் இராதின்றான்.

நடு. — மூன்றும்பாட்டு. திருநாளிலே தான் கோண்டோபோகவேண்டினால், திருச் சோலையுள்ளிட்டுக் கோடுபடுவா ருண்டோ? என்கிறான்.

[கரைகொள்பைம்பொழில்] - திருப்பொருந்கரையைப் பொழில் விழுங்கி யிருக்கை. கரையைப் பொழில்கொண்டாற்போலே, இவனைக் குணங்கொண்டபடி. அத் திருச்சோலையை யுங்களுடைய ஹிதவசந்தாலே பேர்த்துக்கோடுபோமன்றன்றே இவள் நிலையை யுங்களால் பேர்க்கலாவது! பரந்த பொழிலையும் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைய திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்திலே கோடுக்கு. [உரைகொள்இன் மொழியானை] - “வாடெ றெயெவெயெயாடி” (பாட்டேயேசமதரம்)என்னும் ஸ்ரீராமாயணம் குத்துண்ணும்படி யான பேச்சென்னுதல்; அர்த்தத்திலிழியவேண்டாதே, “உரையேயமையும்” என்னும்படி யான பேச்சென்னுதல். †(பரவ்யுஹவிபவங்களையும் இங்கேயநுபவிக்கும்படியிறே இவள் அவ காஷித்தது) “இதோருரையே! - பேச்சே!” என்று நாட்டார் கொண்டாமேப்படியானபேச் சென்னுதல். அப்பேச்சில் வாசியுந் அநுலவிக்கமாட்டாதே, நீங்களே யாசையின்றி அகற்றினீர்களா. [உரைகொள்இன்மொழி] - மாற்றும்உரையும் அற்றபேச்சென்னுதல்; உரை. அடைவுசொல். [உமக்காசையின்றியகற்றினீர்] - அவ்வூரிலே கோடுபடுகையும், இவள் பக்கல் நசையறுகையென்றும் பர்யாயம். ஆயிட்டு, “இவளைவேண்டா” என்றன்றே கோடு புக்கதென்கிறான். [திரைகொளித்யாதி] - ஸ்வலந்தரிதாந்தாலே கிளராகின்றமள்ள திரைகளை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படியாகக் கண்வளர்ந் தருளினதும், இவர்களார்த்திகேட்ட பின்பு இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக் கோடுக்க அடியிட்டபடியும். [திசைஞாலம்தாலியளந்ததும்] - திக்குக்களோடே கூடின பூமியைஇரப்பாளனாயிரந்து அநாயாஸேந வளர்ந்துஅளந்தபடியும். [திசைஞாலம்தாலியளந்த தும்] - “இந்த்ராதிகளை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்றஆசையோடேகாணும் பூமியைஅளந்தது.

மூன்றும்பாட்டு. — கரைகொள் இத்த்யாதி. “கரைகொள் பைம்பொழிற்றண்பனை” இத் யாதியைக்கடாதுத்தவதாரிகை - திருநாளிலே இத்த்யாதி.

“கரைகொள்” என்கிறவிடத்திலே, கொள்கை - க்ரஹிக்கையாய், க்ரஹிக்கையைச்சொல்லு கிறது. பத்ப்ரயோகத்துக்கு ஹார்த்தவாவம் - கரையை இத்த்யாதி. பனை - நீர்நிலங்கள். குணங் கொண்டபடியென்றது - “நிரைகள் மேய்த்ததுமேபிதற்றி” என்றத்தைப்பற்ற. “பொழில்” என்ற திலே நோக்காக ஹார்த்தபாவாந்தரம் - அத்திருச்சோலையை இத்த்யாதி. “உரைகொள்” என்றதுக்கு அஞ்சர்த்தம். முந்தினதுக்கு, உரை - ஸ்ரீமத்ராமாயணம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீராமாயணம் குத்துண்ணும்படியான என்று. இரண்டாவது - அர்த்தத்தில் இத்த்யாதி. அதாவது - உத்தியே நெஞ்சை யபஹரிக்கும்படியான என்றபடி. உரை - உத்தி. மூன்றாவது - இதோருரையே இத்த்யாதி. அதாவது - லௌகிகஸ்ஸலாகோத்தியை யுடைய என்றபடி. உரை - லௌகிகருடைய ஸ்லாகோத்தி; கொள்கை - உடைத்தாகை. நாலாவது - மாற்றும் இத்த்யாதி. உரையென்று - மாற்று; கொள்கை - ஐயிக்கை. அஞ்சாமர்த்தம் - உரைஅடைவுசொல் என்று. அதாவது - இப்பாட்டில் “கரை, உரை, கிரை, நிரை” என்றாற்போலே சொன்னவை. கொள்கை - உடைத்தாகை. நான்குகற்றிநேமோ? என்ன - அவ்வூரிலே இத்த்யாதி. ஆயிட்டு - ஆனபின்பு. மேலுக்கவதாரிகை - இவர்களார்த்தி இத் யாதி. ஸப்தார்த்தம் - திக்குக்களோடே இத்த்யாதி. “திசை” என்றதிலே ரஸோத்தி - இந்த்ராதிகளை

ஆசை - திக்கு. “இவன்திருவடிகளாலே நம்மை ஸ்பர்ஸிக்கவேணும்” என்றாசைப்பட்டேக் காணும் கிடக்கிறத பூமி. பகை - உடைத்தாகை. பூமியினுடைய ஆசையாவது - திக்குப்பட்டியிருப்பது. அவ்வளவன்றிக்கே, அறிவுகேட்டுக்குத் தலையான பசுக்களோடே சேர்ந்து வர்த்தித்தபடியுமேசொல்லி யடைவுகெடக்கூப்பிட்டு. [நெடுங்கண்ணீர்மல்க] - இக்கண்ணில் பரப்படங்கலும் பரப்புமாற ஜலதத்தவமுண்டாவதே! [நிற்குமே]-பிதற்றவும் கடிமையன்றிக்கே, கண்ணீர்மல்குகை “ஸ்வஸ்த்ததசை” என்னும்படி ஸ்தப்தையாய் நிலலாநின்றாள். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நிற்கும்நான்மறைவாணர்வாழ் தோலைவில்லிமங்கலங்கண்டபின்
அற்கமோன்றும் அறவுறாள் மலிந்தாள்கண்டிர் இவளன்னைமீர்!
கற்குங்கல்லியெல்லாம் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரானென்றே
ஒற்கமோன்றும் மிலள் உகந்துகந்து உள்மகிழ்ந்துகுழையுமே.

ஆ.—(நிற்கும்.) - அபௌருஷேய நிர்த்தோஷாஸேஷ வேதவேதார்த்த ப்ரவர்த்தகரான திவ்யஜநங்கள் வேதவேத்யமான பகவத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு வாழுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின், ஸ்திரீத்வ ப்ரயுக்தமான மர்யாஜயைக்கடந்து ஒருவாக்கும் வியேயைப் பன்றியே, சொல்லும்சொல்லெல்லாம் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரானென்றே எப்போதும் சொல்லி, ஒரு ஸ்ராரந்தியுமின்றியே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லச்சொல்ல மேல்மேல் வந்த ப்ரீதிபரம்பரையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாகாநின்றாள்; இப்படி அவன் திறத்தில் அபிரிவிஷ்டையான இவளை என்னால் நிவர்த்திப்பிக்கவொண்ண தென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தையும், அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸைஷ்டியையும் யாதொருநாள் கண்டாள், அன்றுதொடங்கித் தடை நிற்கை தவிர்ந்தாள் என்கிறாள் [நிற்குமென்று தொடங்கி] - அபௌருஷேயமாய் நிய்யமான வேதங்கள் தாங்களிட்ட வழக்காகையாலே வ்யாஸபதஞ்செலுத்தவல்லராயுள்ள வர்கள் அந்த வேதார்த்தவாதன எம்பெருமானைப்பெற்று வாழுகிற திருத்தொலை

இத்யாதி. ஆசையோடேயென்றது - ஸ்லேஷம். இன்னமும் ஒருவழியாலே ரஸோக்தி - இவன் இத் யாதி. திக்குப்பட்டியே - அடைவுபட்டியே இத்யர்த்தம், ஸ்வபாவார்த்தம் - திக்கையுடைத்தாகை. “நெடு” என்றதுக்கு பாவம் - இக்கண்ணில் இத்யாதி. திரைகொன்னென்றுதொடங்கி, அகற்றினீ ரித்யந்வயம். பெனவம் - கடல். “வாஹுமெயெவயாஸாஹுபிராணெவயிவிரவித்யு | ஜாகிவிஸவயிராஸகந்தஜீ உயஸிவித்யு” இதி பாலகாண்டே [ச-அ]. (௩)

வில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின் ஒன்றும் தடைசில்லாள்; அன்னைமீர்! இவள் நம்மைக் கைகடந்தாள் கிடிகோள். [கற்குமென்று தொடங்கி] - சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் திருநாமங்களையாய்ச் செல்லாநின்றாள். வருத்தம் ஒன்றும் இன்றிக்கே அத்திருநாமங் கள்வழியே அவன் அழகையும் அவன் குணங்களையும் அதுஸந்யித்தா மேன்மேலென ப்ரீதையாய் அந்தஃகரணமும் ப்ரீதமாய் அந்த ப்ரீத்யதிரயத்தாலே அழியாநிற்கும்.

ப.—அநந்தரம், டீர்ஸநீய விக்ரஹவிரிஷ்டனான க்ருஷ்ணனுடைய வில் க்ஷண புருஷாவாஸமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின்பு ஒருவர்க் கடங்காதபடி கைவிஞ்சினு ளென்கிறாள்.

நிற்கும் - நித்யமாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, மறை - வேதங்களுக்கு, வாணர் - நிர்வாஹகரானவர்கள், வாழ் - (பகவததுபவத்தாலே) வாழாநிற்கிற, தொலை வில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, கண்டபின் - கண்டபின்பு, அற-மிக வும், அற்கம் - அடக்கம், ஒன்றும் - ஒன்றும், உருள் - உறுகிறிலன்; இவள் - இவள், மலிந்தாள் - கைகழிப்பிஞ்சினாள்; (இவள்இப்படியாப்படி), அன்னைமீர்-பெற்றுவளர்த்த நீங்கள், கண்டிர் - கண்டிகோளிரே! கற்கும்-(இவள்)அப்யஸிக்கும், கல்வி-வார்த்தை, எல் லாம்-எல்லாம், கரு-ஸ்யாமளமான, கடல் - கடல்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவனாய், கண்ணன் - ஆபூரிதபவ்யனானக்ருஷ்ணனாகிற, பிரான் - மஹோபகாரகன், என்றே-என்று, (அவனுடைய ரூபவலக்ஷணத்தையும் ஆதம்குணத்தையும் சொல்லி), ஒன்றும் - ஒருபாகாரத்தாலும், ஒற்கம் - ஒடுக்கம், இலள் - இலளாய்க்கொண்டு, உகந் துகந்து - அந்தகுணதுலந்தாரத்தாலே மேன்மேலு முகந்து, (அத்தாலே), உள் - நெஞ் சிலே, மகிழ்ந்து - ஆஹ்லாதம் மிக்கு, குழையும் - அதுஅடியாக சிதிலையாகாநிற்கும்.அற் கம்-அல்குதலாய், அடங்குதலென்றபடி. ஒற்கம் - ஒல்குதலாய், ஒடுங்குதல் என்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவ்வுரையும் அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கண்டபின், தடைநிற்கை தவிரந்தாள் என்கிறாள். [நிற்கு நான்மறை] - அபௌருஷேய மாய் நித்யமான வேதங்கள். [வாணர்] - வேதங்கள் தாங்களிட்ட வழக்காய்ச் செல் லுகையாலே வ்யாஸபதஞ் செலுத்தவல்லவர்கள். [வாழ்தொலைவில்லிமங்கலம்] - வேத தாத்தர்யஹுதனானவனைக்கண்டு நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற லூர். “வ்யாய்யாபொஹ ராவீத” என்னுமளவன்றிக்கே, “பொமாஸ்வாய்யாயபோநெக” என்று ஆரூட யோமாயிருக்குமவர்கள். [கண்டபின்] - அவ்வூரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அவனுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள், [அற்கமொன்றும் அறவுருள்] - அற்கம் - அல்குதல், அடங்குதல், தாயார்சொல் வழிவருமத்தை ஒன்றையும் அறவிட் டாள். [மலிந்தாள் கண்டிரவன்] - இவளுடைய ஐயவத்ப்ராவண்யம் எனக்குத் தெரி யாதபடி விஞ்சினாள் கிடிகோள். [அன்னைமீர்!] - மீட்கத்தேடுகிற உங்களோடு, இவள் கருத்தறிந்தேனாய்ச் சொன்ன என்னோடு வாசியில்லை தெரியாமைக்கு. நித்யஸூரிகள் யாத்ரை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரியிலன்றோ நமக்கு இவள் அளவுதெரிவது? [கற்கும் கல்வி இத்யாதி] - சொல்லும் சொல்லெல்லாம் திருநாமமேயாய், அதுதன்னிலும், வடி வழகுக்கும் ஆபூரிதபாதந்த்ரியத்துக்கும் வாசகமான திருநாமங்களையே சொல்லா நின்றாள். “க்ருஷ்ணனாகில் ஆபூரிதபாதந்த்ரான்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. [பிரான்] - உபகாரஸீலன். [என்றே ஒற்கமொன்றுமில்ள்] - திருநாமங்களை இடைவிடாதே

புத்தவிரந்தாள். ■ (தாயார்சொல்வழிவருமத்தை யொன்றையுமுறவிட்டாள்.) [மலிந்தாள்] - நடமால் ஹிதஞ்சோல்லி மீட்கவொண்ணாதபடி மிக்காள். மீட்கைக்கு யோக்யதையுமில்லாதபடி யானாள். [மலிந்தாள்கண்டிர் இவள்] - இவளுடைய பகவத்ப்ராவண்யம் எனக்குத் தெரியாதபடி விஞ்சினாள் கிழகோள். [அன்னைமீர்] - மீட்கத்தேகேறவுங்களோடே, இவள்கருத்தறிந்தேகைச் சொல்லுகிற என்னோடு வாசியில்லை தெரியாமலுக்கு. நித்யசூரிகள் யாத்ரை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரியிலன்றோ நமக்கு இவள் அளவு தெரிவது! [கற்குமித்யாதி] - சொல்லும் சொல்லெல்லாம் திருநாமமேயாய், அதுதன்னிலுங் வடிவழகுக்கும் ஆபுரிதபார தந்த்ரயத்துக்கும் வாசகமான திருநாமங்களையே சொல்லாநின்றாள். “க்ருஷ்ணாகில் ஆபுரிதபவ்யன்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. [பிரான்] - அவ்வடிவழகைத்தாழநின்று என்னை அருபவிப்பித்த வபகாரகன். [என்றேயொற்கமொன்றுமில்ள்]-திருநாமங்களை இடைவிடாதே சொல்லாநின்றால் இளைப்பொன்றுமின்றிக்கே யிராநின்றாள். “விரஹதௌர்ப்பல்லயத்தாலே திருநாமத்தை முட்டச்சொல்லமாட்டாள்” என்றிராநிற்கச்செய்தே, வருத்தமறச் சொல்லாநின்றாள். திருநாமந்தான் தரிப்பைக்கொடுத்துச் சொல்லுவிக்கும்போலேகாணும்; *பாடியிளைப்பிலமிறே. ஒற்கம் - மிடி: இளைப்பின்றிக்கே யென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஒற்கமாகிறது - ஒடுக்கமாய், தாய்மார்முன்பே ‘இப்படிசொல்லாநின்றோமே’ என்னும் லஜ்ஜையின்றிக்கே யென்னுதல். [உகந்துகந்து] - திருநாமத்வாரா அவன் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளையநுஸந்தித்து மேன்மேலென ப்ரீதையாகாநின்றாள். [உள்மகிழ்ந்துகுழையுமே] - அந்தோகரணப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஆஸ்ரயம் அழியா நிற்கும். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

குழையும்வாள் முகத்தேழையைத் தோலவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு இழைகோள்சோதிச்செந்தாமரைக் கண்பிரான் இருந்தமைகாட்டினீர் மழைபெய்தாலொக்குங்கண்ணநீரினோடு அன்றுதோட்டிம்மையாந்து இவள் நுழையுஞ்சிந்தையள் அன்னைமீர்தோழும் அத்திசையற்றநோக்கியே.

ஆ.—(குழையும்.) - நிரவயிகஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸாரஜம்ஸூரியான திருமுகத்தையுடையளாய், பண்டு எம்பெருமான் திறத்தில் அதிசபலையாயிருந்த இவ

இத்யாதி. “அற்கமொன்றும் அறவுறாள்” என்றதுக்கும் “மலிந்தாள்” என்றதுக்கும் வாசியெதென்ன - மீட்கைக்கு இத்யாதி. பாவாந்தரம் - இவளுடைய இத்யாதி. ஆனாலும் எங்களிற்காட்டில் அந்தரங்கையன்றோ? உனக்குத்தெரியாமையுண்டோ? என்ன; - கீழிற்பதத்தைபுகடாகித்து, “அன்னைமீர்” என்றதற்குஹாவம் - மீட்கத்தேகேற இத்யாதி. தெரியாமையின்சாமாவதி - நித்யசூரிகள் இத்யாதி. கற்கை - சொல்லுகை. “கண்ணன்” என்றால் - ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரய வாசகமாமே? என்ன - க்ருஷ்ணாகில் இத்யாதி. “என்றேயொற்கமொன்றுமில்ள்” என்றதற்குஹாவம் - திருநாமங்களை இத்யாதி. “என்றே” என்றவவதாரணர்த்தம் - இடைவிடாதே என்று. இளைக்கைக்கு ப்ரஸத்தியெதென்ன - விரஹ இத்யாதி. வருத்தமறச்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - திருநாமந்தான் இத்யாதி. எங்கே கண்டோமென்ன - பாடி இத்யாதி. “மிடி” என்றதின்விவரணம் - இளைப்பின்றிக்கேயென்னுதல் என்று. உகப்புவருகைக்குஹேதுவேதென்ன - திருநாமத்வாரா இத்யாதி. “உகந்துகந்து” என்றதையநுஸந்திக்குறது - “உள்மகிழ்ந்து” என்று. என்றேயொற்கமொன்றுமில்ள் - சொல்லியேயொருப்ரகாரத்தாலும் ஒடுக்கம் இலளாய்க்கொண்டு. உகந்துகந்து - மேன்மேலுமுகந்து. (சு)

ளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு, தன்னுடைய திவ்யபூஷணங்களினுடைய நிரவயிகதேஜஸ்ஸின்வெள்ளமெல்லாம் தன்னுள்ளேயடங்கும்படி பெருகு கிற நிரவயிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்திலே, பரிபூர்ணமா யலர்ந்ததொரு தாமரைத்தடாகத்தினுடைய குளிர்த்தியையும் அழகையு முடைத்தான திருக்கண்களை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைக் காட்டினீர்; அன்று தொடங்கி, மழைபெய்தாலொக்குங் கண்ணநீரோடுமயங்கி, அக்கண்களையே நினைத்து அந்தத் திக்கைநோக்கித் தொழாநிற்கும்; இனி இவளை யாசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? வென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுடைய ஸ்வஹவத்தை அறிந்துவைத்து, இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு எம்பெருமானுடைய அழகைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள் என்கிறாள்.

[குழையுமென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய மாடி-வத்தாலே நையும் ஸ்வ ஹவையாய் நிரதியாய்தீப்தியுத்தமான திருமுகத்தை யுடையளாய் அதிசபலையுமாயிருக் கிற இவளை திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு வேறு ஓர் ஆவரணம் வேண்டாதே தானே ஆவரணமான தேஜஸ்ஸையுடையனாய்ச்சிவந்ததாமரைப்பூப்போலே இருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய் கண்களைக்காணவே அறிந்து கொள்ளலாம்படியான தண்ணளியையும் உடையனாயிருக்கிறவனுடைய, ஒருவர்க்கும் கோசரமன்றிக்கேயிருக் கிற இருப்பில் அழகையும் நீங்களே காட்டிக்கொடுத்திகோள். [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணத்தின்ஒளி தன்னுள்ளே அடங்கின சோதி என்றுமாம். [இருந்தமை] - அவன் படிக்களை எல்லாம் என்றுமாம். [மழைபெய்தாலென்று மேலுக்கு] - அன்னைமீர்!வர்ஷ யாரைபோலே மிக்கிருந்துள்ள கண்ணநீரோடே அன்றுதொடங்கி மயங்கி அவ் விருப்பிலும் ஹவத்குணங்களிலே உட்புகாநின்ற சிந்தையைஉடையளாய்த்திருத்தொலை வில்லிமங்கலத்தின் திக்கை ஏகாக்ரசித்தையாய்க்கொண்டு நோக்கி அஹிவேஸத்தாலே தொழாநிற்கும்.

ப.—அந்தரம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலேயிருக்கிற அரவந்தலோசந னுடைய ஒப்பனையழகைக்காட்டினீர்; அன்றுதொடக்கமாக இவள் விக்ருதையாகாநின்ற ளென்கிறாள்.

குழையும் - ஸ்வாலாவிமான மார்த்தவத்தையுடையளாய், வாள்-ஒளிவிடுகிற, முகத்து - முகத்தையுடையளாய், ஏழையை - (அநுபூதவிஷயத்திலே ஆழங்காற்படும் சாபலத்தையுடைய) இவளை, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே, கொண்டுபுக்கு-, இழைகொள் - திவ்யாபரணங்கீகாரத்தாலுள்ள, சோதி - ஓளஜ்வல் யத்தையுடையனாய், செம்-சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலும், கண்-கண்ணையு முடைய னாய், பிரான் - அவ்வழகை ஆழ்நிதிர்க்கநுபவிப்பிக்கிறவுபகாரகன், இருந்தமை - இருந்த படியை, காட்டினீர்—;அன்னைமீர்! அன்றுதொட்டு - அன்றுதொடங்கி, இவள்-, மழை பெய்தாலொக்கும்-மழைபெய்தாற்போலேயிருக்கிற, கண்ணநீரினோடு - கண்ணநீரோடே, மையார்து - மயங்கி, நுழையும் - அவனழகிலேயுட்புக்க, சிந்தையள் - நெஞ்சையுடைய ளாய், அ-அவனிருந்த, திசை-திக்கை, உற்று-செறிய, நோக்கி-, தொழும் - அஞ்சலி பண்ணுகிறதும். மையாத்தல் - மயங்குதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவள் ஸ்வபாவத்தை அறிந்துவைத்து, தேவபிரா
னுடைய அழகைக்காட்டிக் கெடுத்திகோள் என்கிறாள். [குழையும் வாண்முகத்
தேழையை] - ஒரு ஸம்ஸ்லேஷவியஸ்லேஷம் வேண்டாதே, ஸ்வபாவஸிமான மார்ஜவத்
தாலே னையும் ஸ்வபாவையாய், “உகந்துகந்துண்மகிழ்ந்து குழையும்” என்கிற ப்ரவதநு
பவத்தாலே ஒளியையுடைத்தான முகத்தை யுடையளாய், “கிடையாது” என்றாலும்
மீளமாட்டாத சாபலத்தையுடையவளை; பெருக்காற்றிலே கொடுபுகுவாரைப்போலே
திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுக்கு, அது தனக்குமேலே ஆழங்காலிலே கொடு
புகுவாரைப்போலே அங்கிருந்திருப்பைக் காட்டினீர். [இழைகொள்சோதி] - ஆப
ரணங்களினுடைய ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கை என்னுதல்; வேறு ஆபரணம்
வேண்டாதே தானே ஆபரணமான தேஜஸ்ஸென்னுதல்; ஆபரணவொளி தன்னுள்ளே
அடங்கும்படி இருக்கும் சோதி என்னுதல். [செந்தாமரைக்கண்] - விகாஸம், செவ்வி,
குளிர்த்தி, நாற்றம் இவற்றுலே தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லலாயிருக்கும் திருக்கண்.
அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாசகமான கண்கள். [பிரான்] - “ஹக்ஷாநாட்யு” என்கிற
வடிவு. [இருந்தமை காட்டினீர்] - கிடையைக்காட்டுதல்; நின்றமையைக் காட்டுதல்
அன்றிக்கே, இருந்தபடியைக் காட்டினிகோள். கிடந்தானாகில், “கிடந்ததோர்
கிடக்கை” என்பர்கள்; நின்றானாகில், “நிலையாரநின்றான்” என்பர்கள்; இருந்தானா
கில், “பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்” என்பர்கள்; இருந்தபடியே உத்தேஸ்யமா மித்
தனை. [காட்டினீர்] - தானே கண்டு மீளவொட்டாதே, “நோக்கிருந்தபடி கண்டாயே!
முறுவலிருந்தபடி கண்டாயே” என்று காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள். [மழை
இத்யாதி] - வர்ஷ்யாரைபோலே மிக்க கண்ணீரையுடையளாயிராநின்றாள். காட்
டின உங்களைப்போலே குறியழியாதே இருக்கிறாளோ? “ஏழை” என்றவிடத்தை
மூதலிக்கிறாள்:—[அன்று தொடும்]-நீங்கள் காட்டின அன்று தொடங்கி. [மையாந்து]-
மயங்கி. “குழையும்” என்றவிடத்தை மூதலிக்கிறாள்:—[இவள் குழையும் சிந்தையள்]-
அவன் குணங்களிலே உட்புகாநின்ற நெஞ்சையுடையவள். ஸ்வரூபத்தையும் ஆத்ம
குணத்தையும்ஒழிய, வடிவமுகிலே இடங்கொள்ளாநின்றாள். [அன்னைமீர்!] - இவளை
மீட்கப்பார்க்கிறவளவிதே உங்களது. [அத்திசையுற்று நோக்கி - தொழும்] - அவ்
வூரின் திக்கை ஏகாக்ரசித்தையாய் நோக்கித் தொழாநின்றாள்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவள் ஸ்வலாவத்தை யறிந்துவைத்து, தேவபிரா
னுடையஅழகைக் காட்டிக் கெடுத்திகோ ளென்கிறாள். அன்றியே, அவ்வூரில் வர்த்திப்பார்
படியைக் காட்டினால், அவர்கள் ஜீவநத்தையும் இவளுக்குக் காட்டிக்கோடுக்கவேண்டுமோ?
என்கிறு ளென்றமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—குழையும் இத்யாதி. “குழையும் வாண்முகத்தேழையை” என்கிறதிலே
நோக்காக அவதாரிகை - இவள்ஸ்வபாவத்தை இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் அர்த்தத்தை யநுவதித்துக்
கொண்டு, “இழைகொள்சோதிச் செந்தாமரைக்கண்பிரான்” என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகாத்ரம்-
அன்றியே இத்யாதி.

[குழையுமித்யாதி] - ஒரு ஸம்ஸ்லேஷம் வேண்டாதே ஸ்வலாவஸித்தமான மார்த்தவத்தாலே ஹையுஸ்வ ஹாவையாய், “உகந்துகந்து உள்மகிழ்ந்துகுழையும்” என்கிற லகவதநுலவத்தாலே ஒளியையுடைத்தான முகத்தை யுடையவளாய், “கிடையாது” என்றாலும் மீளமாட்டாத சாபலத்தை யுடையவளை. [தோலைலில்லிமங்கலங்கோண்டே புக்கு] - லகவத்பரிக்கரஹமான தேசத்திலே கோடுபுகத் தவிராதபின்பு, பரிநீவைகுண்டத்திலே மேன்மையைக்காட்டவன்றோ அடுப்பது! நீர்மைக்கு எல்லையிலமானவிடத்தே கோடுபுகுவா ருண்டோ? வாள் - ஒளி. [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணங்களினுடைய ஒளியை யுடைத்தா யிருக்குமென்னுதல், வேரோரபரணம் வேண்டாதே தானே யாபரணமான தேஜஸ்ஸு என்றுதல்; ஆபரணவொளி தன்னுள்ளேயடங்கும்படியான ஸ்வாலாவிசமான புகரென்னுதல். [செந்தாமரைக்கண்பிரான்] - விகாஸாதிகளுக்குத் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லலாயிருக்கிற திருக்கண்கள். அகவாயில் தண்ணளிக்குப் ப்ரகாசகமானதிருக்கண்கள். [பிரான்] - “ஹதா மாடி” (பக்தாநாம்) என்கிற வடிவு. [இருந்தமைகாட்டினீர்] - நீங்கள் கேடுத்தீகோள். இவளறியாத லிஷயங்களும் நீங்களே காட்டிக் கேடுத்துக் கேடுத்தீ கோள். [இருந்தமை] - இருப்பில் வீறு அங்கே பர்யவஸிதம்போலே. நின்றாலுதில், “நிலையாரின்றன்” என்பர்கள்; இருந்தானுதில் “இருந்தமைகாட்டினீர்” என்பர்கள்; கிடந்தானுதில் “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்பர்கள்; அவன்ஸ்வபாவத்தைக் காட்டினீ கோள்என்றுமாம். [காட்டினீர்] - நோக்கிருந்தபடி காண்டாயே, முறுவலிருந்தபடி கண்டாயே யென்று. இப்போது அதுக்கு வந்ததென்? என்னில்: [மழைபெய்தாலொக்கும் கண்ணநீரினோடு]-கண்டவநந்தரம் வர்ஷபாரைபோலே கண்ணநீர் வெள்ளமிதேறபடி பாரிகோள்! ஆளவந்தார் - மணக்கால்நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானைக் கேட்டவநந்தரம்,

விஸ்வேஷதசையில் முகத்திலே யொளியுண்டாகைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது - உகந் துகந்து இத்யாதி. “தோலைலில்லிமங்கலங் கொண்டுபுகு” என்றதுக்குஹார்த்தலாவம் - பகவத் பரிக்கரஹம் இத்யாதி. இழைகொள் சோதியான விக்ரஹத்தை யுடையனாய், செந்தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையதாயிருந்த விக்ரஹத்தை யநுபவிப்பித்த வுபகாரகன் என்று ஸுப்தார்த தம். “இழைகொள்சோதி” என்றதுக்கு மூன்றாம்: முந்தினது - இழைகளினுடைய சோதியைக் கொண்டிருக்கிற விக்ரஹத்தையுடைய என்று; இப்போது, “இழை - சோதி - கொள்” என்றந்வயம்; கொள்கை - உடைத்தாகை; “இழைகொள்சோதி” என்சையாலே - விக்ரஹம் அர்த்தவரித்தம். இரண்டாவது - இழையாகையைக்கொண்டிருக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைய விக்ரஹம் என்று. மூன்றாவது - இழையென்று ஆபரணகாந்தியாய், கொள்கை - க்ரவிக்கையாய், ஆபரணகாந்தியை க்ரவிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹம் என்று; இப்பகூத்தில், இழையென்று - ஆபரணகாந்தியை லக்ஷித் திடுது. “செம்” என்றதுக்குபாவம் - அகவாயில் இத்யாதி. அவ்வடிவை ஆஸ்ரிதர்க்காக்கிக்கொண் டிருக்கை உபகாரமாவதென்று விவக்ஷித்த - பக்தாநாம் இத்யாதி. “நீங்கள்கேடுத்தீகோள்” என் கைக்கு, நாங்களென்செய்தோம்? என்ன - இவளறியாத இத்யாதி. விஷயங்களென்றது - விசேஷங்க ளென்றதாய், விக்ரஹஸௌந்தர்யம், கண்ணமுகமுதலான ப்ரகாரங்களைச்சொல்லுகிறது. “இருந் தமை” என்றது - இருந்தப்ரகாரம்; இருப்பிலழகையென்றபடி. “இருந்தமை” என்றத்தால் பவிதம் - இருப்பில்வீறு இத்யாதி. “இருந்தமைகாட்டினீர்” என்கிறதென்? மற்றையவஸ்த்தைகளும் ஹோக் யமாயிராதோ? என்ன - நின்றாலுதில் இத்யாதி. “இருந்தமை” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அவன் ஸ்வ பாவத்தை இத்யாதி. “இருந்தமை” என்று - இருப்பழகாதல், ஸ்வபாவமாதல். கண்டவநந்தரம் கண்ண நீர் வெள்ளமிடுகிறதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஆளவந்தார் இத்யாதி. விரகில்லையாவென்றாராம் என்றவந் தரம்; மணக்கால்நம்பி “விரகுண்டு” என்று கோயிலிலே கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளிப் பெரியபெரு

† ‘விசேஷங்கள்’ என்று அடையவனானதாரும்பதத்திற்பாடம்.

“உபாயம் இதுக்குமேலில்லை: இவ்விஷயத்தை இப்போதே ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகில் லையோர்” என்றாராம். அப்படி கண்டவந்தரம் கண்ணநீர் வெள்ளமிடப்புக்கது அத்தனை. “ஏழை” என்ற இடத்தை முதலிக்கிறாள்:—[அன்றுதோட்டும்] - நீங்கள் காட்டின அன்று தோடங்கி. [மையாந்து]-மயங்கி. “குழையும்” என்கிறவிடத்தை முதலிக்கிறாள்:—[இவள் நுழையும்சிந்தையள்] - அவன் குணங்களிலே உட்புகாநின்ற நெஞ்சையுடையவள். ஸ்வ ரூபத்தையும் ஆத்மகுணத்தையும் ஒழிய வடிவழகிலே இடங் கொள்ளா நின்றாள். அங்கே சுழித்து நின்ற, “இதோருஷ்டவழகே! இதோரோப்பனையே! இதோரு கண்ணழகே!” என்று இடங்கொள்ளா நின்றாள். [அன்னையீர்] - இவளை மீட்கப் பார்க்கிறவளவிறே யுங்க ளது. [தொழும்] - “ஊக்ஷஹ்யடி யாநுநம் ராஜெவாநுபஸ்யதி” (ஏக ஸ்த்தத்ஸுருதயாநாநம்ராமமேவாநுபஸ்யதி) என்கிறபடியே, அத்திக்கை மறுபாடுருவப்பார்த் துத் தொழாநிற்கும். இவள்தொழிலும் ஒரு திக்குப் பட்டல்லதிராது காணும். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நோக்கும்பக்கமேல்லாம்கரும்பொருசேந்நேலோங்குசேந்தாமரை
வாய்க்கும் தண்பொருநல்வடகரை வண்டோலைவில்லிமங்கலம்
நோக்குமேல் அத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலன்வைகல்நாடொறும்
வாய்க்கொள்வாசகமும் மணிவண்ணன்நாமமேஇவளன்னையீர்!

ஆ. - (நோக்கும்) - அம்ருதரஸௌவநிர்ஹரேஷுசுகாண்ட, கநகஸத்ருஸ பரிணதசாலி, ஸபூச்ச்சரித ஸமுத்புல்ல மகரந்தபூர பரிபூர்ணரஹிந்த பரிவ்ருதமான பொருநல் வடகரை வண்டோலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டிடுக்க அன்றுதொடங்கி, கண்களால்அத்திக்கல்லது காணாள்;வாயால் மணிவண்ணன் நாமமல்லது சொல்லாள்;இனி இவளை நிவர்த்திப்பிக்க முடியுமோ? என்கிறாள்.

மாள் திருவடிகளைக்காட்டிக்கொடுக்க, கண்டவந்தரம் கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்தார் என்று ப்ர வரித்தமிதே என்று இவ்வளவும் அத்யாஹரிப்பது. எம்பெருமானைக்கேட்டவென்றது - சாமஸ்யலோ கத்தையென்றபடி. “இருந்தமை” என்றதின் ஸ்வபாவபரமானஅர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - அவன்குணங்களிலே இய்யாதி. இருந்தமை - அழகென்றவர்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவம் - ஸ்வநு பத்தையும் இய்யாதி. இடங்கொள்ளும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - அங்கேசுழித்து இய்யாதி. “இருந் தமை” என்கையாலே - வடிவழகு. “இழைகொள்சோதி” என்கையாலே - ஒப்பனை. “செந்தாமரைக் கண்” என்கையாலே - கண்ணழகு. இவளுடைய பாவபந்தத்தையறியாதே “இவளைமீட்கப்பார்க்கிற வளவிறேயுங்களது” என்றபடி. “அத்திசையுற்றநோக்கி - தொழும்” என்றவயித்தர்த்தம் - வன்குலு இய்யாதி. “நெஷ்வாபஸ்யதி ராக்ஷஸ்யாநெரோநுபுஷ்மவஹுரோநுபஸ்யதி” இதி ஸுந்தரகாண்டே [கசு உரு]. ரஸோக்தி-இவள் இய்யாதி. திக்குப்பட்டல்லது-அடைவுப்பட்டல்லதென்றும், திக்கையுடைத்தல்லதென்றும் அர்த்தத்தவயம். ‘அன்னையீர்! குழையும்’ என்றுதொடங்கி, ‘காட்டினீர்; அன்றுதொட்டும் - இவள் - மழைபெய்தா லொக்கும் கண்ணநீரினெடு, மையாந்து - நுழையும் சிந்தையளாய் - அத்திசையுற்றநோக்கி-தொழும்’ இய்யவ்யடி. (ரு)

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், இக்கலக்கத்திலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை நோக்கினாலாகில் மற்ற ஓர்இடமும் நோக்காள் என்கிறாள். [நோக்கும் பக்கமெல்லாம்] - பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம். [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தமாகை. [நோக்குமேல்] - நோக்க சுஷ்மையாகில். [வைகல் நாடோறும் என்றுமேலுக்கு] - என்றுமீலுக்க நிரந்தரமாக இவள் பவவத்ஸௌந்தர்யாதிகளாலே விலையாகையாலே வாயில்புறப்படும் சொல்லும் திருநாமமே. [வைகல் நாடோறும்] - தாழ்த்து விடிகிறநாள்தோறும் என்றுமாம். அன்னைமீர் ! என்ற ஸம்வோயநத்துக்குக்கருத்து - ஒருத்திபடிகண்டுகோளே ! என்கிறது.

ப.—அந்தரம், ஸம்ருத்தமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டால் வேறென்றும் காணமாட்டாதே, எப்போதும் இவள் வாய்விடும் சொல்லெல்லாம் ஸுக்ரஹ ஸௌந்தர்யஞனவனுடைய திருநாமங்களையாய் இரானின்றதென்கிறாள்.

நோக்கும்பக்கமெல்லாம் - பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம், கரும்பொடி - கரும் போடுகடின, செந்நெல் - செந்நெலும், ஒங்கு - (அவற்றுக்கு நிழல்செய்யும்படி) ஒங்கின, செந்தாமரை - செந்தாமரையும், வாய்க்கும் - ஸம்ருத்தமாம்படியான, தண் - குளிர்ந்த, பொருநல்வடகரை - திருப்பொருநல்வடகரையிலே, வண் - நகர சம்பத்துக்களால் குறைவற்றிருக்கிற, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, (தன்னாதிபாலே யொன்றும் பார்க்கமாட்டாதவள்), நோக்குமேல் - பார்த்தாளாகில், அ - அந்த, திசை - திக்கு, அல்லால் - ஒழிய, மறுநோக்கிலன் - வேறென்றும் பார்க்கிறிலன்; (இவள் த்ருஷ்டிவ்யாபாரமேயன்றியே), வைகல் - எல்லாக்காலத்திலும், நாடோறும் - ஒருநாளொழியாமல், இவள் - வாய் - வாக்கிலே, கொள் - கொள்ளும், வாசகமும் - வாசகசப்தங்களும், அன்னைமீர் - (இவளையிப்படியாக்கின) அன்னைமீர்! மணி - தனக்குமுடிந்தாளலாம்படி ஸுக்ரஹமான நீலரத்நம்போலும், வண்ணன் - வடிவழகை யுடையவனுடைய, நாமமே - ஸௌலப்பஸௌந்தர்யாதி ப்ரகாசகங்களான நாமங்களையாயிரானின்றன.

இ.—ஆறும்பாட்டில், கலக்கத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்ற ஓர்இடமும் நோக்காள் என்கிறாள். [நோக்கும் பக்கமெல்லாம்] - பார்த்த பார்த்த இடமெல்லாம். “பொருநல் - நோக்கும் பக்கமெல்லாம்” என்று பாவொரு முண்டு. கரும்புக்கும், அத்தோடேகூட எழுந்த செந்நெலுக்கும், செந்தாமரையானது நிழல் செய்யாகின்றது; “உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்து காட்ட” என்கிறபடியே. [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தமாம் என்னுதல், இட்டதெல்லாம் ஸதஸாபமாகப்பண்ணக்கும் என்னுதல். ஸ்ராமஹரமான திருப்பொருநலின் வடகரையிலே, நகரங்களுக்குண்டான சிறப்புக்களில்ஒன்றும்குறையாத அந்தவூரை. [நோக்குமேல்] - முதலிலே பார்க்கமாட்டாள்; பார்த்தாளாகில், அத்திக்கையல்லால் வேறு ஒரு திக்கை நோக்குகிறிலன். [வைகல் நாடோறும்] - கழிகிறநாள்தோறும் என்னுதல், தாழ்த்துவிடிகிற நாள்தோறும் என்னுதல். [வாய்க்கொள் வாசகமும்] - சொல்லும் வார்த்தையும். [மணிவண்ணன் நாமமே] - குணவிஷயமாதல், விபூதிவிஷயமாதல் அன்றிக்கே, அழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களே இவள் சொல்லுகிறது. [அன்னைமீர்] - இவ்விஷயத்திலே இவள் அவமாஹித்தபடி கண்டுகோளே.

௩௫. — ஆரூம்பாட்டு. தேளர்ப்பல்யத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்றோரிடமும் பாரா னென்கிறாள்.

[நோக்கும்க்கமெல்லாம்] - பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம். “ திருப்பொருநல் நோக்கும்க்கமெல்லாம்” என்று பாவோருமுண்டு. [கரும்புஇத்யாதி] - கரும்பும், அத் தோடேகூட இசலிவளருகிற செந்நெலும், இரண்டுக்கும் நிழல்சேய்கிற செந்தாமரையும். [வாய்க்கும்] - ஸ்மருத்தமாமென்னுதல், இட்டதெல்லாம் சதசாகமாகப்பிணக்குமென்னு தல். † (அதாவது - பஹுவாகவுண்டென்னுதல், ஒன்றுநூறுமென்னுதல்.) [தண்பொரு நல்இத்யாதி] - ஸ்ரமஹரமான திருப்பொருநல் வடகரையிலேயான ஐஸ்வர்யத்தையுடைய தோலைவில்லிமங்கலம். [நோக்குமெல்] - முதலிலேநோக்க சக்தையல்லள்; வருந்திப் பார்த்தாளாகில் அத்திக்கையொழிய முகமேத்துப் பார்க்கிறாள். [வைகல்நாடோறும்] - கழிகிறநாள்தோறும். [வாய்க்கொள்வாசகமும்] - வாயாலே சொல்லுகிறசொல்வம். [மணி வண்ணன்நாமமே] - வடிவழகுக்கு வாசகமானவற்றையே சொல்லாநின்றாள். குணவிஷய மாதல் விபூதிவிஷயமாதலன்றிக்கே, வடிவழகுக்குத் தோற்றமை தோற்றச் சொல்லாநின் றாள். இவளநிலையெது? நம்நிலையெது? உங்களது ஸ்வரூபஜ்ஞாநம், இவளது ரூபஜ்ஞாநம்.

ஏழாம் பாட்டு.

அன்னைமீர்! அணிமாமயில்சிறுமான்விவள் நம்மைக்கைவலிந்து
என்னவார்த்தையுங்கேட்குறாள் தோலைவில்லிமங்கலமென்றல்லால்
முன்னம்நோற்றவிதிகோலோ? முகில்வண்ணன்மாயங்கோலோ? அவன்
சின்னமுந்திருநாமமும் இவள்வாயனகள் திருந்தவே.

ஆ. — (அன்னைமீர்.) - நிவதிசுயஸௌந்தர்யமயசிவிநீப்ரக்ரிபையாலே, ஸால் ஹரிண முக்ய விலோசனையாயிருந்த இச்சிறுப் பெண்பிள்ளை, நம்முடைய விதி நிஷேடியா திலங்விநியாய்க்கொண்டு தொலைவில்லிமங்கலமென்னும் சொல்லல்லது மற்றொரு சொல் லும் கேளாள்; வேதங்களும் வேதவிதக்கேஸரரான ஸநகாதிகளும் ஏத்தினாற்போலே

ஆரூம்பாட்டு—நோக்கும் இத்யாதி. “நோக்குமெலத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலன்” என் றத்தைக்கடாகழித்தவதாரிகை - தேளர்ப்பல்யத்தாலே இத்யாதி. ‘பார்க்கமாட்டாள்’ என்னுமளவும் - “நோக்குமெல்” என்கிற யஜிஸ்ப்தார்த்தம்.

ஊரை ‘பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம்’ என்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - திருப்பொருநல் இத் த்யாதி. இப்போது நோக்குகை - ப்ரஹிச்சகை. பொருநல் - தாம்ரபாணி. பாவோருமுண்டெனாது - திருப்பொருநலுக்கு விசேஷணமாக்கிச் சொல்லுவாருமுண்டென்றபடி. ஸ்மருத்தமாமென்னுதலென் றது - கரும்புமுதலானவை ஸ்மருத்தமாமென்றபடி. “இட்டதெல்லாம்” இத்யாதிக்கு ஸ்பந்தநிவாஹம் - ஒன்றுபத்தாக வாய்க்குமென்று. “வண்மை” - ஐஸ்வர்யம். “நாமமே” என்கிற வகாரார்த்தம் - குண விஷயமாதல் இத்யாதி. “இவள், அன்னைமீர்” என்றதுக்குபாவம் - இவளநிலையெது இத்யாதி. விவரணம் - உங்களது இத்யாதி. ‘அன்னைமீர்! இவள் நோக்குமெல், நோக்கும்க்கம்’ என்று தொடங்கி, ‘தொலைவில்லிமங்கலத்தையுடைய அத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலன்; வைகல்நாடோறும் இத்யாசப்ய, மணிவண்ணன் நாமமே’ இத்யங்கட.

விஸ்தமாய் அத்துஜ்ஜ்வலமாம்படி அவனுடைய திவ்யசிஹ்நங்களையும் ஸௌந்தர்யாதிஸகல குணங்களையும் அதிமதுரமான சொற்களாலே சொல்லாநிற்கும். இப்படி இவளுக்குத் தேவபிரான் திருவடிகளில் உண்டான அபிநிவேசம், ஜந்மாந்தரக்ருத பரமபுருஷாதபவஹேது மஹாபாக்யத்தாலே வந்ததோ! அன்றியே அவனுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்யத்தைக் காண்கையாலே வந்ததோ! என்று விஸ்மிதையாய், இப்படி அபிநிஷ்டையான இவள் எனக்குக்கூட வியேயையல்ல என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய சிஹ்நங்களும் திருநாமங்களுமடைய இவள்வாயிலே பட்டபின்பு நிறம்பெற்றன என்கிறாள். [அன்னைமீர் என்று தொடங்கி] - அன்னைமீர் அழகிய மாயையுடைய மயில்போலே இருக்கிற இச்சிறுப் பெண்பிள்ளை நம்மை கைகடந்து அந்தரங்கையாகக்கொண்டிருக்கிற நான் சொல்லிலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் என்கையொழிய மற்றொன்றும் கேளாள். 'எனவார்த்தை' என்றது - ஏதேனும் ஒருவார்த்தையாகிலும் கேளாள் என்றுமாம். [முன்னம் நோற்ற விதிகொலோ? முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ?] - பண்ணெண்ணின் பாக்யபலமோ! எம்பெருமான் தன் வடிவழகைக்காட்டிப் பண்ணின் ஆஸ்சர்யமான செயலோ! [அவன் சின்னமுமென்று தொடங்கி] - அவனுடைய திருவாழி தொடக்கமான சிஹ்நங்களும் குணசேஷ்டிதங்களுக்குப் ப்ரதிபாதகமான திருநாமங்களும் நிறம்பெறும்படி இவள் வாயன ஆயின.

ப.—அநந்தரம், மஹோடிமான ஸர்வேஸ்வரன் இவளுக்குப்பண்ணின் அதிஸயமிருந்தபடி, வேறொரு வார்த்தையுங்கேளாதே அவனுடைய திவ்யசிஹ்நங்களும் திருநாமங்களும் தாம் திருந்தும்படி இவள்வாக்ஷியமாயிற்றென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - பெற்றுவளர்த்த தாய்மாரே! அணி - அழகிய, மா - நிறத்தை யுடைத்தான, மயில் - மயில்போலே அபிநுபையாய், சிறு - முக்யமான, மான் - மான் போலேயிருக்கிற, இவள் - இச்சிறுப்பெண்பிள்ளை, நம்மை-, கைவலிந்து - கைவலி, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலம், என்று-, அல்லால் - ஒழிய, என - ஏதேனுமொரு, வார்த்தையும் - வார்த்தையும், கேட்க-, உறாள் - உறுகிறிலன்; (இது தான்), முன்னம் - முன்பு, நோற்ற - பண்ணின், விதிகொலோ - பாக்யமோ? முகில் - உடாரன்வபாவமான முகில்போலே யிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவன்பண்ணின், மாயங்கொலோ - ஆஸ்சர்யமோ? அவன் - அவனுடைய, சின்னமும் - (அஸாயா ரணமான) சிஹ்நங்களும், திருநாமமும் - (ஒளடார்யாதிவாசகமான) திருநாமங்களும், திருந்த - திருத்தம்பெறும்படி, இவள்வாயனகள் - இவள்வாயன வாகாபிந்தன.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் சின்னங்களும் திருநாமங்களும் இவள்வாயிலே பட்டபின்பு நிறம்பெற்றன என்கிறாள். [அன்னைமீர்] - இவள் பருவமிது, நமக்கு அவ் வருகேபோன ஆஸ்சர்யம் பாரிகோள்: 'நெடுகுய' என்னுமபோலே. [அணிமா மயில்குமான்] - அழகிய நிறத்தையுடையளாய், முக்யமான மான்போலே அதிவாலையாயிருக்கிறவள். அழகிதாய் ஸ்லாக்யமானமாயிருக்கிற மயில்போலே இருக்கிற சிறுப் பெண் என்றுமாம்.

[இவள்நம்மைக் கைவலிந்து] - முக்யமான இவள் நம்மைக்கைவிஞ்சி. நம் மிற்காட்டிலும் அந்தரங்கையானாள். [எனவார்த்தையும் இத்காதி] - தொலைவில்லிமங்

கலம் என்கையொழிய, அதேனும் ஒருவார்த்தையும் கேட்கிறில் என்னுதல், என்னுடைய வார்த்தையும் கேட்கிறில் என்னுதல். உங்களை மறைத்ததும் சொல்லுவது எனக்கிறே. அவ்வுரை நான் சொல்லிலும் கேட்கும். [முன்னம்கோற்ற விதிக்கொலோ]-முன்னேபண்ணின பாக்யபலமோ? “ஜநாநாராயணஸ்ய ஷு,” “வஹுநாஜநாநாரிணே”. [முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ] - அதுக்கு இத்தனை கனத்தமலம் உண்டாக மாட்டாது; அழகைக்காட்டிப் பண்ணின ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களோ! அதில் ஸம்ஸயம்- இத்தையாலே ஸாபித்ததுக்கு இத்தனைகனத்தமலம் உண்டாகமாட்டாதென்று: இதில் ஸம்ஸயம் - இதுக்குமுன்பு ஒரு வ்யக்தியில் இப்படி பிறக்கக்காணுமையாலே. [அவன் சின்னமும்] - “தவளவொண்சங்கு சக்கரம்” என்று - ஆபாணத்தோடே விகல்பிக்கலான ஸஹசுராழிவிஹுங்களும். “அரவிந்தலோசநன், தேவபிரான்” என்று அவனுக்கு வாசகமான திருநாமங்களுள். [திருந்தவே - இவன் வாயனகள்] - நிறம்பெறம்படி இவன் வாயனவாயின. அல்லாதார், தாங்கள் திருந்துகைக்காகத் திருநாமங்கள் சொல்லுவார்கள்; திருநாமம் திருந்துகைக்கு இவன் சொல்லவேணும். நாமும் திருநாமங்கள் சொல்லுகிறோம், இவன் வாயிலேபட்டவாறே இங்கனை உயிர்பெறவேணுமோ? என்கிறான்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் சின்னமும் திருநாமமும் இவன்சொல்லப்புக்கவாறே நிறம்பெற்றன என்கிறான்.

[அன்னைமீர்] - இவன் பருவம் இது; நமக்கவ்வுருகேபோன ஆஸ்சர்யத்தைப் பாரிகோள். “ஹேருய” (மைத்ரேய) என்னுமாபோலே. † (அன்னைமீரென்கிறான், சந்தோஷத்தாலே.) [அணிமாமயில்சிறுமான்] - அழகிய நிறத்தையுடைய பெண்பிள்ளை. அழகியதாய் ஸ்லாக்யமான மயில்போலே யிருக்கிறபெண்பிள்ளை. என்னுதல். [சிறுமானிவன் நம்மைக்கைவலிந்து] - நாம்கற்பித்த திருநாமங்களையும் †சொப்பனச்சொல்லமாட்டாதவன் நமக்குஎட்டாதபடியானான். [கைவலிந்து] - கைகடந்து. [எனவார்த்தையும் கேட்குறான்] - தன் நினைவை நான் சொல்லிலும் மீட்கநினைத்துச் சொல்லுகிறேனென்று. என்வார்த்தையும் கேட்கத்தவிரந்தான்; திருத்தோலில்லிமங்கலமென்னில் நான்சொன்ன

ஏழாம்பாட்டு.—அன்னைமீர் இப்பாதி. “அவன் சின்னமுந்திருநாமமும் இவன்வாயனகள் திருந்தவே” என்றத்தைக்கடாகூழித்தவதாரிகை - அவன் சின்னமும் இப்பாதி.

“சிறுமானிவன், எனவார்த்தையுங்கேட்குறான்” என்றகூட்டிபாவம் - இவன்பருவம் இப்பாதி. பாட்டுத்தோறும் “அன்னைமீர்” என்கிறதுக்குபாவம் - ஹேருய இப்பாதி. முத்தினவர்த்தத்துக்கு, “அணி” என்று - அழகாய், *“(மாமை)”என்று - கிறமாய், “இல்” என்று - இருப்பிடமாய்: அழகியநிறத்தையுடைய என்றபடி. தவிதீபார்த்தத்துக்கு, “அணி”யென்று-அழகாய், “மா”யென்று-ஸ்லாக்யமாய், “மயில்” என்று-மயில்போலேயிருக்கிறவளென்றாய், அழகியதாய் ஸ்லாக்யமான மயில் போலேயிருக்கிற அலகபார்த்தையுடையவளென்றபடி. “சிறுமான்” - முத்தமான மான்பேடைபோலே யிருக்கிற பெண்பிள்ளை. “இவன்பருவம்” இப்பாதிவாக்ய விவரணம் - நாம்கற்பித்த இப்பாதி. †சொப்பன - நன்றாக. “எனவார்த்தையும்” என்கிறசப்தத்துக்குபாவம் - தன்னினைவை இப்பாதி. “கேட்குறான்” - கேட்கவுறுகிறில். கேட்கை தவிரந்தாளென்றபடி. எல்லாம்படியோ? என்ன - திருத்

* இம்முதற்பொருளில் ‘மாமையில்’என்பது ‘மாமயில்’என்று ஐகாரத்துக்கு அகரம்பெற்றுவந்தநாகக்கொள்ளவேணும். † சொப்பனென்று இருக்கலாம்: “சொப்பனத்தோன்றி” சொப்பனான்சட்டுவைத்தேன், சொப்பனரீராவேண்டும் என்று பெரியாழ்வார்திருமொழியில் வருதல்காண்க

வார்த்தையுங்கேட்கும். எனவார்த்தை - என்னுடைய வார்த்தை. [முன்னம்நோற்ற விதிக்கோலோ] - ஒக்கப் பிறந்து வளர்ந்தோம், பின்புஇது ஸாயிக்கக்கண்டிலோம். முன்பே பண்ணிவைத்த ஸுக்குதபலமோ இது! “வியிவிபுயாநடி” (விதிர் விதாநம்) என்னக் கடவதிறே. இவளாலே யறுஷ்டிதமான தர்மத்துக்கு இத்தனைமலம் கனக்க வுண்டாக மாட்டாது; இது ஸித்த தர்மபல மாகவேணும்; ஆகையால், [முகில்வண்ணன் மாயங்கோலோ] - பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவைக் காட்டினானோ? அதில் ஸம்ஸயம் - இத்தலயாலே ஸாதித்ததோர் அசேதந்நிரியைக்கு இத்தனை கனத்த மலமுண்டாகமாட்டாதென்று. இதில் ஸம்ஸயம் - இப்படி இதுக்குமுன்பு ஒருவயத்தியில் பலிக்கக் காணுமையாலே. [அவன்சின்னமீத்யாதி] - “தவளவொண்சங்குசக்கரம்” என்பதான சிஹ்நங்களும், “அரவிந்தலோசநன், “தேவபிரான்” என்பதான திருநாமங்களும். [இவள்வாயனகளித்திருந்தவே] - பண்டே திருந்தியிருக்கிறவை இவள் சொல்லப்படுக்கவாறே உயிர்பெற்றிராநின்றன. (‘திருந்தவே - இவள்வாயனகள்’ - நிறம்பெறும்படி இவள்வாயனவாயின.) பட்டர் “அழகியமணவாளப்பெருமாள்” என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும், சோமாசியாண்டான் “எம்பெருமானார்” என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும், அந்தாழ்வான் “திருவேங்கடமுடையான்” என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும்: “யெசுவயாகீகிபுதாமுணா?” (யேத்வயாகீர்த்திதாருணா) என்னுமாபோலே.

ப்ர.—[அன்னைமீர்இத்யாதி]—(இவள்வாயனகளித்திருந்தவே)—ஸ்ரீ ஸஞ்ஜெ வெ, “வஹுவொஹுபுலாபெஸுவ யெசுவயாகீகிபுதாமுணா? | ௧௦நவகூஜாஜிஹம் வுயுபா தெராயு—சுஸு—புதா—நா: || ௭ ||”

தொலைவில்லிமங்கலம் இத்யாதி. இப்போது செய்த ஸுக்குதமானாலோ? என்ன - ஒக்கப்பிறந்து இத்யாதி. “விதி” என்றால் - ஸுக்குதவாசகமாமோ? என்ன - வியிவிபுயாநடி இத்யாதி. மேலிற் பதத்துக்கு அவதாரிகை - இவளாலே இத்யாதி. ஈஸ்வரனென்னாதே, “முகில்வண்ணன்” என்ற துக்கு ஹாவம்-பிடாத்தை இத்யாதி, பிடாத்தை-பச்சைவடத்தை. “மாயங்கோலோ” - ஆஸ்சர்யமோ? “முகில்வண்ணன் மாயமே” என்று நிர்ஸயிக்கவேண்டியிருக்க, உபயத்திலும் ஸம்ஸயிப்பானென்? என்ன - அதில்ஸம்ஸயம் இத்யாதி. வ்யக்தி - வஸ்து. அவன் சின்னமுந் திருநாமமும் எங்கே சொன்னான்? என்ன - தவளம் இத்யாதி. “இவள்வாயனகள்” என்றது - இவள்வாயிலேயானவைகளாய்க்கொண்டுஎன்பபடி. “திருந்த”-நிறம்பெற்றன. முன்பே திருந்தியிருக்கவில்லையோ? என்ன - பண்டே இத்யாதி. அதாவது - பாவணயத்தாலே சொன்னவை நிறம்பெற்றிருக்குமென்பபடி. “ப்ராவணயத்தாலே சொன்னவை நிறம்பெற்றிருக்கும்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்யாதி. இது வால்மீகிபகவான் பக்கவிலும் காணலாமென்கிறார் - யெசுவயா இத்யாதி. கதிதா? என்னாதே, “கீர்த்திதா?” என்கையாலே - குணங்கள் நிறம்பெற்றனவென்று தோற்றுகிறது. “அன்னைமீர்” என்று தொடங்கி, “கைவலிந்து - தொலைவில்லி மங்கலமென்றல்லால் - எனவார்த்தையுங் கேட்குறான், அவன் சின்னமுந்திருநாமமும்இவள்வாயனகளாய்க்கொண்டு திருந்த; முன்னம் நோற்றவிதிகோலோ? முகில்வண்ணன் மாயங்கோலோ” இத்யந்வயம்.

(௭)

எட்டாம் பாட்டு.

திருந்துவேதமும்வேள்வியுந் திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்
திருந்துவாழ்போருநல் வடகரைவண்தோலைவில்லிமங்கலம்
கருந்தடங்கண்ணிகைதொழுத அந்நாள்தொடங்கி இந்நாள்தொறும்
இருந்திருந்துஅரவிந்தலோசந! என்றென்றேநைந்திரங்குமே.

ஆ.—(திருந்து.) - அவிப் புவதஸ்வரவரணக்ரம மாந ஸர்வவேதங்களாலும்
ஸம்ஸ்தூயமாநனும், தத்ஸமாராதநவேஷ அநபிஸம்ஹிதபலாநுஷ்டித நித்யநைமித்தி
காதி ஸர்வகர்மங்களாலே ஸமாராத்யனுமாய்க்கொண்டு, லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனை
பரமபுருஷன் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பிற்காட்டில் ஸம்ருத்தனாய்
எழுந்தருளியிருந்து வாழ்கிற பொருநல் வடகரை வண்தோலைவில்லிமங்கலத்திலே,
இழைகொள்சோதிச் செந்தாமரைக்கட்பிராணிருந்தமையை அலர்ந்ததொரு நெய்தல்
தடாகம்போலேயிருந்த திருக்கண்களாலே கண்டு கைதொழுதவந்நாள்தொடங்கி இந்நாள்
தொறும், இருந்திருந்து அக்கண்களையே நினைத்து, அரவிந்தலோசந! அரவிந்தலோசந!
என்றென்றே சொல்லி நைந்து தளராநிற்கும் என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவடிதொழுத
அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் பிராட்டிக்கு உண்டான ஸையில்யத்தைச்சொல்லுகிறாள்.
[திருந்து என்றுதொடங்கி] - அங்குள்ளார் பரிக்ரஹிக்கையாலே நிறம்பெற்ற வேதமும்,
வைதிகஸமாராயநங்களும், பெரியபிராட்டியாரும் தானும் ஸம்ருத்தமாயிருந்து வாழ்
கிற திருப்பொருநல் வடகரையான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை; வேதமும் வைதிக
ஸமாராயநங்களும் அத்தால்வந்த ஸம்பத்துமானவை மிக்கிருந்து வாழ்ந்துசெல்லுகிற
திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் என்றுமாம். [கருந்தடங்கண்ணி கைதொழுதவந்நாள்
தொடங்கி யிந்நாள்தொறும்] - கறுத்துப் பெருத்திருக்கிற திருக்கண்களையுடைய இவள்
திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் நெடும்போதோடுகூடி வருந்தி
அரவிந்தலோசன என்று இப்படி நிரந்தரமாகச்சொல்லி அவ்வழியாலே அவனுடைய
அழகையும் குணங்களையும் நினைத்து ஸியிலையாய் நோவுபடாநின்றாள்.

ப.—அநந்தரம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவடிதொழுத அன்று
தொடங்கி யென்றும் அரவிந்தலோசனன் என்கிற திருநாமத்தையேசொல்லி ஸிதிலையாகா
நின்றாள் என்கிறாள்.

திருந்து—(ஹகவத்ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி ப்ரதிபாதநத்தில்) திருத்தமுடைத்
தான, வேதமும் - ,வேள்வியும் - (அந்தவேதப்ரதிபாத்யமாய் பகவதாராதநரூபமான)
யாகாதிகர்மங்களும், மா-அதுக்கு அநுரூபஸம்பதலிவர்த்தகையான, திருமகளிரும் -
லக்ஷ்மியுமாகிற, தாம்-தாங்கள், மலிந்து - (ஹகவத்ஸட்ப்ஸலேஷத்தாலே)அலிவ்ருத்தியை
யுடையராய், இருந்து - ப்ரதிஷ்டிதராயிருந்து, வாழ் - வாழுகிற, பொருநல்வடகரை -
திருப்பொருநல் வடகரையில், வண் தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்க
லத்தை, கரு-கருகி, தடம் - பெருத்த, கண்ணி - கண்ணையுடையவள், கைதொழுத-,

அந்நாள் தொடங்கி-, இ - இவ்வுருகுண்டான, நாள் தொறும்-, இருந்திருந்து - (அரதியாலே யசீத்திருக்கமாட்டாதவள் வருந்தி) இருந்திருந்து, அரவிந்தலோசந-அரவிந்தலோசனனே! என்றென்றே-என்று ஸம்போதித்து (த்தன் னற்றமையாலே) பலகாலுமழைத்தே, நைந்து- ஸிதிலையாய், இரங்கும் - நெஞ்சுழியாநின்றாள். தாம் என்று - ஈஸ்வரன் தன்னைச் சொல்லவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவடிதொழுத அந்நாள் தொடங்கி இன்றளவும் உண்டான இவளுடைய ஸையிலயத்தைச் சொல்லுகிறாள். [திருந்துவேதமும்] - வேதம் கட்டளைப்பட்டது அவ்வூரார் பரிசுரஹித்தபின்பாயிற்று. “ஸுரூபிவஞ்சோநோது” என்கிற ஸூதிகள், ஜோதுகூபுரூதிகள், ஹோதுகூபுரூதிகள், ஸுமணஸூதிகள், நிமடூணஸூதிகள் இவையடங்க விஷய விவரமத்தாலே ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு இருக்குமவர்கள். [வேள்வியும்] - வைதிகஸமாராபமும். [திருமாமகளிருந் தாம் மலிந்திருந்துவாழ்] - ஆராத்யரான பெரியபிராட்டியாரும் தானும் ஸம்ருத்தமாயிருந்து வாழுகிற ஊரை. வேதமும் வைதிக ஸமாராபமும் அதின் ஹலமான ஸம்பத்துமானவை மிக்கிருந்துவர்த்திக்கிற ஊரையென்றுமாம்; தாம் என்றது - கீழ்ச்சொன்னவை தாமென்கை. [கருந்தடங்கண்ணி] - கண்ணழகுக்கு அஸிதேகநையோடு ஒக்கும். [தடங்கண்ணி] - அவளில் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; அவளை அதுவிக்கையாலே வந்தகிறே அவளுக்கு: அம்மிதருத்தை அது பவிக்கும் ஏற்றம் உண்டிறே இக்கண்ணுக்கு. இவள் கருந்தடங்கண்ணி, அவன் அரவிந்தலோசனன். [கைதொழுத இத்யாதி] - திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றைவரையும் என்னுதல்; அன்றுதொடங்கி இக்காலமெல்லாம் என்னுதல். [இருந்திருந்து அரவிந்தலோசனவென்று] - ஒருகால் “அரவிந்தலோசந” என்னும்போது, நெடும்போதுகூடிப் பெருவருத்தத்தோடே சொல்லவேண்டியிருக்கை. [என்றென்றே] - இருக்கமாட்டாதே நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றாள். அவ்வழியாலே அழகையும் குணங்களையும் நினைத்து நையாநின்றாள். [இரங்குமே] - ஸரீரத்தளவன்றிக்கே நெஞ்சும் ஸியிலமாகாநின்றது.

ஈ.௫.—எட்டாம்பாட்டு. அவ்வூரைத் தொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் உண்டான இவளுடைய ஸையிலயத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[திருந்துவேதமும்] - வேதம் கட்டளைப்பட்டது அவ்வூரிலுள்ளார் பரிசுரஹித்த பின்பாயிற்று. ஸ்வரூபம்ஜ்ஞாநமாத்ரமென்கிற ஸ்ருதிகள், ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்ருதிகள், பேதா

எட்டாம்பாட்டு.—திருந்து இத்யாதி. “தொலைவில்லிமங்கலம் - கைதொழுத அந்நாள் தொடங்கி” இத்யாதியைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - அவ்வூரை இத்யாதி.

கட்டளைப்பட்ட பாகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமாத்ரம் இத்யாதி. ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமாத்ரமென்கிற ஸ்ருதிகளாவன - “ஸுத்யுஞ்சோநோதுவஹு”, “விஜ்ஞாநஹு” இத்யாதிகள். ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்ருதிகளாவன - “யஸுவதுஜ்ஞஸுவதுவிசு” இத்யாதிகள். “சூரஸு வணடா”, “நிதொநிதொநாது”, “வகிவிஸுஸு” இத்யாதிகள் - பேதஸ்ருதிகள். “ததிலி”, “ஸுவதுவதுவஹு” இத்யாதிகள் - அபேதஸ்ருதிகள். “ஸொஸுதெ ஸுவதுவதுகாநாது”, “சுவஹதவாபா” இத்யாதிகள் - ஸருணஸ்ருதிகள். “நிஷுஷுநிஷி

யடி", "கிமபுணடி", "நிரஞ்ஞடி" இத்தாதிக்கள் - நிரக்குணஸ்ருதிக்கள். இவையடங்க விஷய விபாகத்தாலே யொருங்கவிட்டிருக்கையாவது - ஜ்ஞாநமாநீதம் என்றது - "தகுணவாரசுவாதகுணவபுஷ்டி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநப்ராசரியத்தைப்பற்றவும், ஸ்வருபம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமென்று தோற்றுகைக்கும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை நிஷேதிக்கவந்ததன்று என்றும்; 'பேதாபேதஸ்ருதிக்களில், பேதஸ்ருதியே - பரமார்த்தம்; அபேதம் சொல்லுகிறது - சரீராத்மாவ ஸம்பந்தத் தோற்றுகைக்காகச் சொன்னதித்தனை' என்றும்; 'ஸுருண. நிரக்குணஸ்ருதிக்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஸுருணஸ்ருதியே - பரமார்த்தம், நிரக்குணமென்கிறது - ப்ராஹ்மத்துக்கு ப்ராக்ருதவேயகுணங்களில்லாமையைப் பற்றச் சொன்னவித்தனை; கல்யாணகுணங்களை நிஷேதிக்கவந்ததன்று' என்றும், இப்படி விஷய விபாகத்தாலே நிஸ்சயத்திருக்கை. "திருந்துவேதமும்" என்றத்தோடே, "வேள்வியும்" என்றதுக்கு ஸங்கதி - கற்றகல்வி இத்தாதி. "வேள்வியும்" என்றத்தோடே, "திருமாமகளிரும்" என்றதுக்கு ஸங்கதி - ஆராதகர் இத்தாதி. மந்த்ரங்களைக்கொண்டு வைதிகஸமாராதநம்பண்ணும்போது ஐஸ்வர்யம் குறைவரவுண்டாயிருக்கவேணுமே, அத்தைச்சொல்லுகிறதென்று சருத்து. "திருமாமகளிருந்தாம்" என்றதுக்கு திருமாமகளிரென்று - ஸம்பந்தாய், அத்தையுடையதாங்கனும் ப்ராஹ்மணருமென்று ஸப்தார்த்தம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு - திருமாமகளிரும், தாம் - தாமும், ஈஸ்வரனுமென்று ஸப்தார்த்தம். "மலிந்திருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரமாண இத்தாதி. முந்தினவார்த்தத்தில், ப்ரமாணம் - வேதம்; ப்ரமேயம் - வேள்வி; ப்ரமாதாக்கள் - ப்ராஹ்மணர். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரமேயம் - ஸ்ரியஸ்பதி; "வேள்வி" என்றபோதே, தக்கர்ந்ருத்வே ப்ரமாதாக்களும் அர்த்தசித்தர், இரண்டாம் அர்த்தத்திலே, "திருமாமகளிருந்தாம்மலிந்திருந்து" என்று இங்கே மலிவுசொன்னதுக்குபாவம் - பரமபதந்தில் இத்தாதி. மலிந்திருந்து - மிக்கிருந்து, வாய் - வார்த்திக்கிற, தொலைவில்லிமங்கலமென்று ஸப்தார்த்தம். "திருந்துவேதம்" இத்தாதிக்கு - "கட்டளைப்பட்டவேதமும், வேள்வியும் - வைதிகஸமாராதமும், திருமாமகளிரும் - ஐஸ்வர்யமுமான, தாம் - இவையெல்லாம், மலிந்திருந்து" என்றுமுந்தினவார்த்தத்தில் ஸப்தார்த்தம் சொல்லுவாரு முண்டு, வ்யாவ்ருத்தியை ஸஹேதுகமாகக் காட்டுகிறார் - அவ்வேயநுபவிகையால் இத்தாதி. "கருந்தடங்கண்ணி" என்று - அவயவவைவலக்ஷணயத்தைச்சொல்லி, "கைதொழுத" என்றதுக்குபாவம் - தொழும்போதும் இத்தாதி. திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி என்றது - அவ்வுடில் அவனைத் திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி என்றபடி. ஸத்தைபுண்டான்

தொடங்கிஇன்றளவும்வரஎன்னுதல். “**அவனெவன்**” [அஸந்நேவ], “அன்றுநான்பிறந்திலேன்,” இதிறே முன்புத்தை நிலை. அவன்கையிலு மன்றிக்கே, பிறர்கையிலு மன்றிக்கே, தன்கையதாயிருந்தபடி என்தான் தன்ஸத்தை! ■ **தொழுதெழுவினே**. [இருந்திருந்து அரவிந்தலோசந என்றேன்றே] - ஒருகால் “அரவிந்தலோசந” என்னும்போது, நடுவே பதின்கால் பட்டைப்போதிசோறு அலிழக்கவேணும். [என்றேன்றே]-“தெளர்ப்பல்யத்தாலே சோல்ல மாட்டாளோ?” என்றிருக்கச் செய்தே, சோல்லித் தலைக்கட்டாநின்றாள். அவன் அரவிந்தலோசநன்: இவள் கருந்தடங்கண்ணி. இருவரும்ஒருமுகத்திலே காணும் அகப்பட்டது. [நைந்திரங்குமே]- ஸியிலையாய் அழியாநின்றாள். சரீரத்தளவுமன்றிக்கே, நெஞ்சம் ஸியிலமாகாநின்றது. இரக்கம் - ஈபோடு.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இரங்கிநாள்தோறும்வாய்வோர்இ இவள்கண்ணீர்களலமர
மரங்களும்இரங்கும்வகை மணிவண்ணவோ! என்றுகூவுமால்
துரங்கம்வாய்ப்பிளந்தானுறை தொலைவில்லிமங்கலமென்றுதன்
கரங்கள்கூப்பித்தொழும்அவ்வூர்த்திருநாமங்கற்றதற்பின்னையே.

ஆ.—(இரங்கி) - இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு புக்கு அவ்வூர்த்திருநாமத்தை நீங்கள் கற்பிக்கக் கற்றதற்பின், விஸ்வலேஷவ்யஸநத் தாலே அத்யந்தமஅவஸநநையாய், நாள்தோறும் அவன் திருநாமத்தையே வாய்வெருவி, அசேதநமான மரங்களுங்கூட இரங்கும்படி மஹார்த்தியோடே, மணிவண்ணவோ! என்று கூப்பிட்டழைத்து, துரங்கம்வாய்ப்பிளந்தான் தன்ஸ்ராமமெல்லாம் போம்படி எழுந்தருளியிருந்த தொலைவில்லிமங்கலமென்றுசொல்லி, தன்கைகளைக் கூப்பித்தொழா

அன்மதொடங்கி என்றது - மயர்வறமதிநலம்பெற்ற அன்மதொடங்கி என்றபடி. இப்போதைக்கு “தொலைவில்லிமங்கலம் - கைதொழுத அந்நாள்தொடங்கி”, என்றதுசேரும்படி எங்ஙனே? என்னில் இவள் சொற்கற்கை யென்றும், தொலைவில்லிமங்கலந்தொழுகையென்றும், இரண்டில்லையாகையாலே, ஹால்யமேதொடங்கி இவளுக்குத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் ப்ராவண்யம் ஸத்தாப்ரபுத்த மென்று கண்டுகொள்வது. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது ஸத்தையில்லையோ? என்ன - அஸந்நேவ இய்யாதி. “அன்றுநான்பிறந்திலேன்” - பகவத்வியயத்தில் ருசிபிறப்பதற்குமுன்பு நான்பிறந்திலேன். அஜ்ஞானம் அஸந்நமனாய்ப்போந்தே னென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் அமபத்துநாலாம்பாட்டு, “நாகிஞ்சு^{து} வடிகெழுவுகவு” என்கிறபடியே, தொழுகையாகிற கிஞ்சிக்காரத்தை விவகித்தருளிச்செய்கிறார் - அவன்கையிலும் இய்யாதி. இத்தால் - தொழுகையாகிற கிஞ்சிக்காரத்தாலே ஸத்தாவித்தி டென்றபடி. அப்படிதொழுகை - ஸத்தாஹேதுவாயிருக்குமோ? என்ன - தொழுதெழுவினே என்ற, “இருந்திருந்து” என்றதுக்குபாவம் - ஒருகால் இய்யாதி. பட்டைப்போதிசோறு - பாக்குப்பட்டையிற் கட்டின சோறு. “என்றே” என்கிற அவயாரணர்த்தம் - தெளர்ப்பல்யத்தாலே இய்யாதி. ஒரு முகத்திலேயென்றது - பரஸ்பரம் கண்ணமுகிலேயென்றபடி. நைவுக்கும், இரங்குக்கும் பேதமேதென்ன - சரீரத்தளவும் இய்யாதி.

(அ)

நிற்கும்; ஆதலால், அவ்வூரிலே கொண்டுபுக்கு அவ்வூர்த் திருநாமத்தைக்கற்பித்துக் கெடுத்திகோள் என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளையுடைய மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் எம்பெருமான் பக்கவிலே மிகவும் ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறாள். [இரங்கி யென்றுதொடங்கி] - இவள் நாள்தோறும் நோவுபட்டு எம்பெருமானுடைய குணங்களை வாய்வெருவி மிகவும் கண்ணீர்கள்பாய மாங்களும்திரங்கும்படி திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள். [தூங்கமென்று தொடங்கி]-கேஸிறந்தாவான க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற தேசம் என்று தன்னுடைய அழகிய கைகளைக் கூப்பித்தொழும் திருத்தொலைவில்லிமங்க லம் என்னக் கற்றபின்பு. அவ்வூர்த் திருநாமம் என்பானென்? என்னில்; பெண்பிள்ளை “திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்” என்றால் உள்ளினிமை, தன்வாயாலே சொன்னவிடத் திற் பிறவாமையாலே.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிவாசகமான திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, விரோதிதிவர்த்தகனானவன் வர்த்திக்கிற திருத்தொலைவில்லிமங்க லத்தைச்சொல்லி அஞ்சலிபண்ணுகின்றாளென்கிறாள்.

இவள்-, நாள்தோறும்-, இரங்கி-நெஞ்சழிந்து, வாய்வெரீஇ - (ப்ரவசையாய்க் கொண்டு வாஸநையாலே) வாய்வெருவி, கண்ணீர்கள்-, அலமர - பாய்ந்தலமாக்கும்படி யாக, மாங்களும்த - (அசேதநமான) மாங்களும்த, இரங்கும்வகை - இரங்கும்படி, மணி - நீலரத்தம்போலே தர்ஸநீயமான, வண்ணவோ - வடிவையுடையவனே! என்று, கூவும் - கூப்பிட்டழையாநின்றாள்; (அவ்வளவேயன்றியே), தூங்கம் - குதிரையாய்வந்தகேசி யின், வாய்-வாயை, பிளந்தான் - பிளந்தக்ருஷ்ணன், உறை-வர்த்திக்கிற, தொலைவில்லி மங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலம், என்று-, அவ்வூர்த்திருநாமம்-, கற்றதற்பின்னை - கற்றபின்பு, (அவ்வூரைநோக்கி), தன்கரங்கள் - தன்கைகளை, கூப்பி-, தொழும் - தொழா நிற்கும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவள் மனோவாக்காயங்கள், முதலிலேதொடங்கி அவன்பக்கவிலே ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறாள்.

[இரங்கி] - மநஸ்ஸு நெகிழ்ந்து. [நாடொறும் வாய்வெரீஇ] - அகவாய் அழிந்தவழிபுக்குப் போக்குவிடு இருக்கிறபடி. [நாடொறும்] - வாஸனையே உபாத்யாய ராகச் சொல்லும்தொழிய, உணர்த்தியோடே சொல்வது ஒருநாளும்இல்லை. ‘நாடொறும் வாய்வெரீஇ’ என்றது - *பொய்நின்றநூனந்தொடங்கி இவ்வளவும் வரக் கூப்பிட்ட கூப்பிட்டையிறே. [இவள் கண்ணீர்களலமர] - கண்கள் வாய்வெருவுகிறபடி. கண்ணிலே போக்குவிடுகிறபடி. [மாங்களும்திரங்கும்வகை] - அசித்தகல்பமான ஸ்தாவரங் களும் இரங்கும்படியாயிற்று, இவள் ஆர்த்தத்தவரி. “சுவிவூக்ஷாஃபரிஜாநாஃ” என்று ராமவிஸ்வலக்ஷத்தில் பட்டது அடங்க இவள் பேச்சிலே படாநின்றன. [மணிவண்ணவோ வென்று கூவுமால்] - வடிவழகுக்கு வாசகமான திருநாமத்தையே சொல்லாநின்றாள். நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனே! என்னுகின்றாள். [தூங்க மென்று தொடங்கி] - கேஸிறந்தாவான க்ருஷ்ணன், அவதாரத்தில் பிற்பாடருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கல மென்று. [தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழும்] - “இவள்தொழுவித்துக் கொள்ளுமவள்”

என்றிருக்கிறாள் தோழி. அத்தலை இத்தலையாவதே! என்கிறாள். இதுதான் என்று தொடங்கி? என்னில், [அவ்வூர்த்திருநாமங்கற்றதற்பின்னையே] - வார்த்தைசொல்லக் கற்ற பின்பு. திருநகரியிலுள்ளார் “திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்” என்றாயிற்று வார்த்தைகற் பது; கோயிலில் உள்ளார் “கோயில்” என்றும், “பெருமாள்” என்றும் கற்குமாபோலே. அவ்வூர்த்திருநாமம் என்கிறது - இவள்வாயால் “திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்” என்றமை யில் உள்ளஇனிமை, தான்சொன்னால் பிறவாமையாலே.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவள் மனோவாக்காயங்கள் முதலிலே தொடங்கி அவன் பக்கலிலே பாவணமாயிற்றின என்கிறாள்.

[இரங்கி] - நெஞ்சழிந்து. [வாய்வோர்இ] - அடியற்ற பேச்சாயிரா நின்றது. “விவினூவாஅவ்வூவதீ தடுவ” (விசிந்த்யவாசாப்ருவதீதமேவ) என்னுமாபோலே மநஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கேயிருக்கை. [நாள்தொறும்]-* மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவன்றே அறிவுகேடும் குடிபுருந்ததுகாணும். பக்திருபாபந்நஞ்ஞாநிறேபெற்றது. [இவள் கண்ண நீர்களாலமர]-கண்கள் வாய்வெருவுகிறபடி. நாடொறும் வாய்வோர்இ யென்றது, * பொய்ந் துன்ற ஞானந்தோடங்கி இவ்வளவும்வரக் கூப்பிட்ட கூப்பிட்டையிறே. [மரங்களுமிரங் கும்வகை]-சேதநாசேதநலிபாகமற அழியும்படி காணும், இவள் வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி. எம்பாரை “மரங்களுமிரங்கக் கூடுமோ?” என்று கேட்க, “இதுஅருளிச்செய்த அன்று

பர.—[இரங்கிநாடொறும்வாய்வோர்இ]— ஸுந்தாகாணு [நு] “ஸு பொநவாயம் நவநெழிநிஜாஸொகெநஃவெநவவீயிதாயாஃ ஸுவஹி நெநவலியதொவ்விவீநாதெநெநுவநிணபுவிநிநெநெந || க || ராநெநிரா நெநிஸநெவவவாஃஜாவிவினூவாஅவ்வூவதீ தடுவ | தஸுநாநுவாணு கயாநதடியடாநதெயெவவஸுநிதயாஸுணொநி || கக ||”

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இரங்கி இய்யாதி. “இரங்கி, கூடியால், கரங்க்கூப்பித்தொழும், திரு நாமக்கற்றதற்பின்னை” என்கிற பதங்களைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - இவள் மனோவாக்காயங்கள் இய்யாதி.

நெஞ்சழிந்தால் வாய்வெருவக்கடுமோ? என்ன - அடியற்ற இய்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்ட டாந்தம் - விசிந்த்ய இய்யாதி. “நாநெநிராநெநிஸநெவவவாஃஜாவிவினூவாஅவ்வூவதீ தடுவ | தஸுநாநுவாணு கயாநதடியடாநதெயெவவஸுநிதயாஸுணொநி” இதி ஸுந்தாகாண்டேவீதா. “வூவதீ” என்கிறபதத்தாலே - வாக்காலேயென்னு மது வித்தமாயிருக்க, “வாஅா” என்று விசேஷிக்கையாலே மநஸ்ஸஹகாரம் இல்லையென்றபடி. விசிந்த்யவர்த்தமாநா, வாசைவப்ருவதீ, நதுவக்துமிச்சயேதி ஸ்லோகதாபர்யம். “வாஅாஅவ்வூவதீ” என்றமாத்ரமே இவ்விடத்திலே வேண்டுவது. “நாடொறும்” என்கிறதுக்குஅவதிபேதென்ன - மயர்வற இய்யாதி. அப்போது அறிவுகேடு குடிபுருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - பக்திருப இய்யாதி. “வாய்வோர்இ” என்றத்தோடேகூட்டி “இவள்கண்ணீர்கள்” இய்யாதிக்குபாவம் - கண்கள் இத் யாதி. “அலமர” என்றது - ஸப்ருத்தமாகவென்றபடி. கீழ், “மயர்வறமதிநலம்” இய்யாதிவாக்யத் தாலே “நாடொறும் இரங்கி” என்று கூட்டியருளிச்செய்து, “நாடொறும் - வாய்வோர்இ” என்று மேலேகூட்டிபாவம் - நாடொறும்வாய்வோர்இயென்றது இய்யாதி. ஆக, “நாடொறும்” என்றத்தை- கீழும்மேலுங்கூட்டுவது. மரங்களிரங்கக்கடுமோ? என்ன - சேதநாசேதந இய்யாதி. “மரங்களும்” என்ற சஸ்ப்தம் - சேதநரை ஸமுச்சயிக்கிறது. இதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பாரை இய்யாதி. மரங்களழி

தோடங்கி எத்தனை லாவஸுத்தி யில்லாதார்வாயிலே புக்கதென்று தெரியாது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தே, யமரியமாதி க்ரமத்தாலே பதஞ்செய்யப் பார்த்தாலும் சுக்கான் பருக்கை போலே நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளும் இன்றுஅழிகிறபடிக்கண்டால்ஸமகாலத்தில்மரங்கள் இரங்கச் சொல்லவேணுமோ?" என்றருளிச் செய்தார். "மரங்கணின்று மதுதாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள்தாழும்" என்று அவதாரத்தில் திருக்குழலோசை யிற்பட்டதெல்லாம் இவ்வார்த்தநாதத்திலே படுமாயிற்று; **சுவீவ்ருக்ஷாஃவரிஜாநாஃ** (அபிவ்ருக்ஷாஃபரிம்லாநாஃ) என்று, ராமவிஸ்வேஷத்தில் பட்டதெல்லாம் இவள் பேச்சில் படாரின்றன. பகவத்குணங்களிலும் குணரிஷ்ட்டர்பாசுர மழிக்கும்போலே. [மணிவண் ணவோவேன்று கூவுமால்] - இவளையோதான் நீங்கள் மீட்கப்பார்க்கிறது! வடிவழகைச் சொல்லியன்றோ கூப்பிடுகிறது. [துரங்கபித்யாதி] - பண்டு உபகரித்தவன் இப்போது உபகரிக்கைக்கு வந்திருக்கிற தேசம். கேசிவாயை அநாயாஸேந கிழித்தவன் வர்த்திக்கிறஇடம். [தோலைவில்லிமங்கலமென்று தன்கரங்கள் கூப்பித்தோழும்] - (அத்தலையித்தலையாவதே! என்கிறாள்.) தன்னாரின்பேரைச்சொல்ல எல்லாரும் கையெடுக்கும்படி பிறந்தவன் கிடர் தான்அவனாரைச்சொல்லித் தொழுகிறாள்: இக்கைகண்டார் தொழும்த்தனையென்றுபோலே காணும் இவளிருப்பது. தான் தொழுவது ஸ்தீர்த்தவதுக்குப் போராதிநே. இதுதான் என்று தோடங்கி?என்னில், [அவ்வூர்த் திருநாமம் கற்றதற்பின்னையே] - இவள் சொற்கற்றபின்பு. திருநகரியுள்ளார் சொற்கற்பது "திருத்தோலைவில்லிமங்கலம்" என்றுபோலே காணும். இவள் பேச்சுக்கற்கையென்றும், திருநாமஞ் சொல்லுகையென்றும் இரண்டில்லை. கோயிலுள்ளார் "கோயில்" என்றும், "பெருமாள்" என்றும் கற்குமாபோலே. தொழி, தன் வாயாலே "திருத்தோலைவில்லிமங்கலம்" என்றால் இவள் சொன்ன இனிமை பிறவாமையாலே, அவ்வூரென்கிறாள்காணும். எந்தான்! முன்பு சொன்னாளேயென்னில்; அது அப்படியிராமலிநே அவ்வூரென்கிறது. (கூ)

யக்கண்ட இடமுண்டோ? என்ன; இரண்டு உதாஹரணம், மரங்கணின்றுஇத்யாதிவாக்யத்தவயத் தாலே. பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. கீழ் - ஸாய்யஞ்சொல்லி, ஆதிக்கயம்சொல்லுகிறார் - பகவத்குணங்களிலும் இத்யாதி. **வ்ருக்ஷாஃவரிஜாநாஃ** என்றவிடத்திற்போலே சாரீரமான வாட்டமன்றிக்கே, "இரங்கும்" என்று மஃஸ்யதில்யம் சொல்லுகையாலே, வாசியுண்டென்று கருத்து. "மணிவண்ணவோ" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - இவளையேஇத்யாதி. விவரணம் - வடிவழகை இத்யாதி. "கேசிவாயைக்கிழித்தவன் வர்த்திக்கிற தொலைவில்லிமங்கலம்" என்றதுக்கு பாவம் - பண்டு இத்யாதி. கரங்கள்என்னுதே, "தன்கரங்கள்" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு பாவத்தவயம் - தன்னாரின்பேரை இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. அதாவது - தன்னாரின்பேரைச் சொல்ல எல்லாரும் கையெடுக்கும்படி பிறந்தவன்கிடர் தான் "தொலைவில்லிமங்கலம்" என்று அவனாரைச்சொல்லித் தொழுகிறாள் என்னுதல்; தன் கையழகைக்கண்டொடுபட்டு அவன்தொழும்படி யிருக்கக்கடவ இவள் கிடர் இப்போது அவனைத் தொழுகிறாள்என்னுதல். தான் தொழுவது குற்றமோ? என்ன - தான் தொழுவது இத்யாதி. "கற்றதற்பின்னையே" என்றதுக்குஅர்த்தம் - இவள்சொற்கற்றபின்பு என்று. சொற்கற்றபின்பு என்றர்த்தமானால், "அவ்வூர்" என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - திருநகரியு ளுள்ளார் இத்யாதி. சொற்கற்றே திருநாமங்கற்கவேண்டாவோ? என்ன - இவள்பேச்சு இத்யாதி. அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யத்தால் ஹவிதமாதல். உகத்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கோயிலில் இத்யாதி. திருத்தோலைவில்லிமங்கலமென்னுதே, "அவ்வூர்" என்கிறதென்? என்ன - தொழி இத்யாதி. 'அவ்வூர்த் திருநாமங்கற்றதற்பின்னை 'இரங்கி'யென்று தோடங்கி, 'கரங்கள்கூப்பித்தோழும்' என்று அவ்வயம், (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

பின்னேகோல்?நிலமாமகள்கோல்?திருமகள்கோல்?பிறந்திட்டாள்
என்னமாயங்கோலோ?இவள்ளேமோலேன்றேநின்றகூவுமால்
முன்னிவந்தவனின்றிருந்துறையுந் தோலவில்லிமங்கலம்
சென்னியால்வணங்கும்அவ்வூர்த்திருநாமங்கேட்பதுசிந்தையே.

ஆ.—(பின்னேகோல்.) - நீங்கள் இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க அன்றுதொடங்கி, அவனுடைய நிரவயிகமான ஆழிதவாத்ஸல்யாதி குணங்களையே சொல்லிக் கூப்பிட்டு, தன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்குவற்கத் தான் அவ தாரம் பண்ணுவதற்குமுன்னே எம்பெருமான் பலவடிவுகளேக்கொண்டுநின்றிருந்துறை கிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைச் சென்னியால்வணங்கி, அவ்வூர்த்திருநாமத்தை என்றோ கேட்பது? என்று சிந்தியாநிற்கும்; இப்படி எம்பெருமான்பக்க லுண்டான அஹிநிவேசுவெள்ளத்திலே அமுந்திக்கிடக்கிற இவள், நப்பின்னைப் பிராட்டியோ? பூமிப் பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியோ? அன்று: இவள்தானென்று சொல்லலாமித்தனை; எவம் விபமான ப்ரேமாதியாயம் கண்டும் அறியோம்; இதென்ன ஆஸ்சர்யம்! என்று விஸ் மிதையாய்க்கொண்டு, இப்படி அஹிவிஷ்டையான இவளை என்னாலும் நிவர்த்திப்பிக்க முடியாதென்று சொல்லி முடிக்கிறாள்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், இவள் எம்பெருமான்பக்கலிலே அதிப்ரவணையா யிருக்கிறபடியையும், இவளுக்கு அவனல்லது செல்லாதிருக்கிறபடியையும் கண்டு, இவளோடொக்க மற்று ஸங்கிக்கலாவார் ஒருவரும் இல்லாமையாலே, பிராட்டிமாரிலே ஒருத்தியோ? என்று சங்கிக்கிறாள். [பின்னையென்று தொடங்கி] - இவர்களிலே ஒருத் தியோ? என்று சங்கித்து, அவர்களுக்கும் இவள்படியில்லாமையாலே லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவள் ஒருத்தி பிறந்தாள் என்றுமாம். [என்னவென்று தொடங்கி] - இவள் திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநின்றாள். இதுஎன்ன ஆஸ்சர்யம்! [முன்னி என்றுதொடங்கி] - “இப்பெண்பிள்ளையைக்கிடைக்கும்” என்று முற்கோலி வந்து பதறிநின்றருளியும் இருந்தருளியும் நிரந்தரமாக வர்த்தித்தருளுகிற திருத்தொலை வில்லிமங்கலத்தைத் தலையாலேவணங்கும்: அவ்வூர்த்திருநாமம் கேட்கையிலே இவளுக்கு மனோரூபம்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அதிசயித வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றகொண்டு, அவ்வுரைநோக்கி வணங்குவது, அவ்வூரின் பேரைப் பிறர்சொல் லக் கேட்க ஆசைப்படுவதாகாநின்றாள்; இவளுடைய அதிப்ராவண்யமிருந்தபடியால் ‘இவள் ஸ்ரீபூமிநீளகளிலே அந்யதமையோ?’ என்று அதிசங்கைபண்ணுகிறாள்.

பின்னேகோல் - நிரதியயீஹாக்யபூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியோ? நிலம்- பூமிக்கு நிர்வாஹிகையாய், மா - ஸ்லாக்யையான, மகள்கோல் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ? திருமகள்கோல் - அவனுக்கு நிரதியய ஸம்பத்ருபையானலக்ஷ்மியோ? பிறந்திட்டாள் - இப்படி பிறந்திருக்கிறவள். (இது), என்ன-, மாயங்கோலோ - ஆஸ்சர்யமோ! இவள்-,

நெடுமாலென்றே - அவன் வ்யாமோஹாதிசயத்தைச்சொல்லி, நின்ற-, கூவும் - அழைப்பா நின்றான்; (அவ்வளவே யன்றிக்கே அந்த வ்யாமோஹமடியாக), அவன்-, முன்னி-முற்பாடனாய், வந்து-, நின்றிருந்து - நிற்பதிறுப்பதாய், உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தொலைவில்லிமங்கலம் - திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, சென்னியால் - தலையாலே, வணங்கும் - வணங்காநிற்கும்; (தான் சொல்லுமதிலும்), அவ்வூர்த்திருநாமம் - அவ்வூர்த்திருநாமத்தை, கேட்பதே-பிறர்சொல்லக்கேட்கையே, சிந்தை - நினைவாயிராநின்றான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனாலல்லது செல்லாதபடியான இவளுடைய ப்ராவண்யாதிசயத்தைக்கண்டு, பிராட்டிமாரிலே ஒருத்தியோ! என்று சங்கிக்கிறான். [பின்னைகொல்] - “நப்பின்னைப்பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? அங்ஙனன்றியே, ஸ்ரீஹிமிப் பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? எல்லார்க்கும் இவ்வேற்றங்களைக்கொடுக்கும் பிராட்டிதானே பிறந்திட்டாளோ?” என்பர்கள் பூர்வர்கள். ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸம்பத்தாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ, அதுக்கு வினாஹிமியாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ, அவ்வினாபூமிபி னுடைய மலஸ்வரூபமாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ? அங்ஙனன்றியே, அவர்களுக்கும் இவன்படி இல்லாமையாலே அவர்களோடு ஒப்பன்று; லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவள் ஒருத்தி பிறந்தாளோ என்றுமாம். “விஷ்ணுநாஸுஷ்யஸொலீஸ்ய” என்றும் போலே நாய்ச்சிமார்பக்கலிலும் ஒருவகைக்குஒப்புச்சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே கதிர் பொறுக்குகிறான். “உபேரநிஸொஷாணாஸாய-நிநாஸ்யஸுஷாஸவக்” என்கிற படியே எல்லார்க்கும் இவரை ஒப்பாகச்சொல்லலாம்; இவர்க்கு ஒப்பாவார் ஒருவரு மில்லை. [என்னமாயங்கொலோ] - இவள் திருநாமத்தைச்சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றான், இது என்ன ஆஸ்சர்யமோ? இவ்விபூதியிலே இங்ஙனையிருப்பாரையும் காணலாமா காதே! அவன் தன்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹாதிசயத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றான். [முன்னி இத்யாதி] - தன்னுடைய வ்யாமோஹத்துக்கு அவன் க்ருஷிபண் ணினபடி. முற்பாடனாய்வந்து, அவன் நிற்பதிறுப்பதாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணி ரிற்கும் ஊர். பசியன் சோறுதாழ்த்தால் படுமாபோலே. [சென்னியால் வணங்கும்] - தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழுகையும் ப்ரார்த்தயமானபடி; இருந்தவிடத்தே இருந்து தலை யைச்சாய்க்கும்படி யானான். இவள் அகவாய் ஓடுகிறது அவ்வூர்த்திருநாமங்கேட்கையிலே. “திருநாமத்தைக் கேட்கவல்லேனே” என்றாயிற்று இவள் மனோரதம். “இவள் வாயாலே சொல்லக்கடவ திருநாமத்தை நாம் சொல்லிக் கெடுக்கக்கடவோமல்லோம்” என்று அவ்வூர் என்கிறான்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவனாலல்லது செல்லாத இவளுடைய ப்ராவண் யாதிசயத்தைக் கண்டு, பிராட்டிமாரிலே யொருத்தியோ? என்று சங்கிக்கிறான்.

[பின்னைகொல்] - பின்னை பிறந்திட்டாளோ? அங்ஙனன்றியே, ஸ்ரீஹிமிப் பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? அன்றிக்கே, எல்லார்க்கும் இவ்வேற்றங்களைக் கொடுக்கும்

பத்தாம்பாட்டு—பின்னைகொல் இத்யாதி. “பின்னைகொல்” இத்யாதியைக் கடாகழித்தவ தாரிகை - அவனாலல்லது இத்யாதி.

“பிறந்திட்டான்” என்றத்தை - மூன்றபேரிடத்திலும் அவ்வயித்தர்த்தம் - பின்னைபிறந் திட்டாளோ என்று தொடங்கி. இவ்வேற்றங்களையென்றது - இவளுக்குண்டான ஒற்றங்களைமென்ற

பிராப்டிதானே பிறந்திட்டாளோ? ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸம்பத்தாயிருக்குமவள் பிறந்திட்டாளோ? அஸ்ஸம்பத்துவினாயும் பூமியாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ? அவ்வினாபூமியினுடைய வலருபமாயிருக்குமவள் பிறந்தாளோ? அங்ஙனன்க்கே, [பிறந்திட்டாளோ] - அவர்களுக்கு இவள்படி யில்லாமையாலே அவர்களோப்பன்று; லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவளொருத்தி பிறந்தாளோ! என்றமாம். “விஷ்ணுநாஸத்ருசோவீர்யே” (விஷ்ணுநாஸத்ருசோவீர்யே) என்றற்போலே, நாய்ச்சிமார் பக்கலிலேயும் ஓரோவகைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாயிருக்கையாலே கதிர்பொறுக்குகிறான். “உவரகஜசொஷாணரம் வரயதிநாயஸ்வரஹவசு” (உபமானமசோஷாணம்ஸாதூநாமயஸ்ஸதாபவத்) என்கிறபடியே இவரை எல்லார்க்கும் ஒப்பாகச் சொல்லலாய் இவர்க்தொட்பாவார் ஒருவருமில்லையெனும். [என்னமாயங்கோலோ] - ஹவத்விபூதியில் கூடாததில்லையாகாதே! இதேன்ன ஆப்சர்யந்தான்! [இவள் நெமோலென்றே நின்றகூடும்] - தன்பிச்சைக் காற்கடைக்கோண்டு, அவன்பிச்சைச்சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள். [ஆல்] - ஆப்சர்யத்திலே, அசை. [முன்னி இத்யாதி] - தன்னுடைய வ்யாமோஹத்தாக்கும் அவன் க்ருஷிபண்ணினபடி. முற்பாடையவந்த அவன் நிற்பதிருப்பதாய்க்கோண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவன். பசியன், சோறுதாழ்த்தால் பமோபோலே. [சென்னியால்வணங்கும்] - *தன்காங்கள் கூப்பித்தோழுகையும் ப்ரார்த்தயமானபடி. இருந்தவிடத்தேயிருந்து தலைசாய்க்கும்படியானாள். [அவ்வூர் இத்யாதி] - அவ்வூர்த் திருநாமங்கேட்கச் செவிதாழ்க்கையிலே இவளுக்கு மனோரதம். இவள், அவ்வூரென்கிறத - பெண்பிள்ளை சோன்றற்போலே யிராமை. ஆனால்ஒருகால் சோன்றாளே? என்னில், “அது வறைமுறுகலாகையிறே பின்பு தவிர்ந்தது” என்றருளிச்செய்வார்.

பதினோராம் பாட்டு.

சிந்தையாலுஞ்சோல்லாலுஞ் செய்கையினாலுந்தேவபிரானையே
தந்தைதாயென்றடைந்த வண்குருகூரவர்கட்கோபன்
முந்தையாயிரத்துள் இவை தொலைவில்லிமங்கலத்தைச்சொன்ன
சேந்தமிழ்ப்பத்துமவல்லார் அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே.

ஆ.—(சிந்தையாலும்.) - வாங்மநஃ காபவ்ருத்திகளாலே தேவபிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்த குருகூர்ச்சட்கோபன் சொன்ன ஸகலவேதஸாரபூதமான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் ஸாரபூதமான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் அபிமத ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுவா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் கருத்தை வ்யக்தமாக்கா நின்று கொண்டு, இத்தைக்கற்றவர்கள் இதுக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார். [சிந்தையால் என்று தொடங்கி] - மனோவாக்காயங்களினால் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானையே எல்லா உறவுமுறையும் என்று பற்றுவதும் செய்து, திருநகரியில் உள்ளார்க்கு ஸர்வவிதமுமான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [முந்தையாயிரம்] - அர்த்தப்பழமையாலே பழையதான ஆயிரம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீயஃ பதிக்கு நித்யகைங்கர்யபராரவர்கள் என்று ஹலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தேவபிரானையே - தேவபிரானையே, (ஹிதபரத்வத்தாலும் ப்ரியபரத்வத்தாலும்), தந்தை - தந்தையும், தாய்-தாயும், என்று - என்று அறுதியிட்டு, (இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன கணக்கிலே), சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் - கரணத்ரயத்தாலும், அடைந்த - ஆஸ்ரயித்தவராய், வண் - “அன்னையாயத்தனய” என்கிற ஸ்ரீமதுரகவிகளைப்போலே தம்மைப்பற்றியிருக்கிற, குருகூரவர் - திருநகரியிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான, சட்கோபன் - ஆழ்வார், முந்தை - பழையதான வேதார்த்தத்துக்கு ப்ரகாஸகமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக் கொண்டு, தொலைவில்லிமங்கலத்தை - திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தைப்பற்றி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, செம் - அர்த்த ப்ரகாசத்தில் ஆர்ஜவத்தையுடைய, தமிழ் - தமிழான, இவைபத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், திருமாலுக்கு - ஸ்ரீயஃபதியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடிமைசெய்வார் - அடிமைசெய்யுமவர்களாவர், இது - எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, இது கற்றவர்கள் இதுக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார். [சிந்தையாலும் இத்யாதி] - மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட அவன்பக்கவிலே ப்ராவணமாயிருக்கிறபடி. “இரங்கி” என்றும், “மணிவண்ணவோவென்று கூவுமால்” என்றும், “தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழும்” என்றும் - மூன்றாலும் இவர்க்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிஸயமிதே இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்று. [தேவபிரான்

இத்யாதி] - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்துத் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே ஸுலபனாய் இருந்தவனையே ஸர்வவிதவந்யுவுமென்று, அப்படியே பற்றுவதும் செய்தவர். [வண்குருகூர்வரசடகோபன்] - அவனே தமக்கு ஸர்வவியவந்யுவுமானாற் போலே, அவ்வூரிலுள்ளார் “ஆழ்வாரே எல்லாஉறவுமுறையும்” என்றாயிற்று இருப்பது. “அன்னையாய்த்தனாய்” என்னும் ஸ்ரீமயூரகவிகளைப்போலே. [முந்தையாயிரம்] - பழையதான வேதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கையாலே, ஸர்வேஸ்வரன் இதரஸஜாதியனாற் போலே வேதமும் தமிழாய்வந்து இவர்பக்கலிலே அவதரித்தபடி. [சேந்தமிழ்] - செவ்வியதமிழ், பசுந்தமிழ். அர்த்தத்தை விஸ்தமாகக்காட்டுமது. இப்பத்தை அப்ப ஸிக்கவல்லார் ஸ்ரீயுப்பதிக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

௭௫.—நிகமத்தல், இத்திருவாய்மொழியிற்கருத்தை வ்யத்தமாக்காரின்ற கோண்டு, இத்தைக் கற்றவர்கள் இதுக்குஅநுபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

[சிந்தையாலும் இத்யாதி] - மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாயிருக்கிறபடி. “இரங்கி” என்றும், “மணிவண்ணவோ” என்றும், “தன்கரங்கள் கூப்பித்தோழும்” என்றும், மூன்றாவும் - இவர்க்குண்டான ப்ராவண் யாதியாய்மிறே இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று. [தேவிரானித்யாதி] - * அயர்வறுமம ரர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்துவைத்துத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே ஸுலபனாயிருந்த வனே ஸர்வவிதபந்துவுமென்று அறுதியிட்டபடியே பற்றுவதும் செய்தவர். [வண்குரு கூர்வரசடகோபன்] - அவனே யிவர்க்கு ஸர்வவிதபந்துவுமானாற் போலே, அவ்வூரிலுள்ளார் ஆழ்வாரையே எல்லாஉறவுமுறையாகப் பற்றியாயிற்றிருப்பது. “அன்னையாய்த்தனாய் என்னையாண்டிமே தன்மையான்” என்றும், “உதாவிதாயுவதயவந்யுநயா விவகுதிவ்வயு” (மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவியூதிஸ்ஸர்வம்) என்றும் சொல்லுகிற படியே இருப்பார்கள். [முந்தையாயிரம்] - பழையதான வேதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலே. ஸர்வேஸ்வரன் இதர ஸஜாதியனாய் அவதரித்தாற்போலே, வேதமும் தமிழாய் வந்து இவர்பக்கலிலே அவதரித்தபடி. [சேந்தமிழ்] - செவ்வியதமிழ், பசுந்தமிழ். அர்த்தத்தை விஸ்தமாகக்காட்டுவேது. இத்தை அப்பஸிக்கவல்லார் ஸ்ரீயுப்பதிக்கு அடிமை செய்யப்

நிகமம்.—சிந்தையாலும் இத்யாதி. “பத்துமவல்லாடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு” என்றத்தைக்கடாகித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. கருத்தையென்றது - காணந்ரய ப்ராவண்யத்தை. இது “சிந்தையாலும்” இத்யாதியைக்கடாகித்து.

“சிந்தையாலும்” இத்யாதியாலே காணகார்யங்களையிட்டு, காணங்களைலகிக்கிறது. உக்தத்தையன்றோ நிசமிப்பது. காணந்ரயப்ராவண்யம் கீழுத்தமோ? என்ன - இரங்கி இத்யாதி. “வண்குருகூர்” என்று - * மஞ்சாக்கோசந்திபோலே, குருகூரிலுள்ளாரைச்சொல்லுகிறது. “அவர்” என்கிற தச்சப்தம் - ப்ரக்ருதபராமியாகையாலே, கீழுத்தமான தந்தைநாயைச்சொல்லுகிறது. வண்மை-அழகு. ஆக, வண்குருகூரிலுள்ளார்க்கு, அவரசடகோபன் - தந்தைநாயான சடகோபனென்று ஸிப்தநிர்வாஹம் விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் - அவனையேவீகீது இத்யாதி. அப்படியிருப்பார்களோ? என்ன - அன்னையாய் இத்யாதி. மாதாவுபிதாவும் அன்னையடிமனகொள்ளுமாசார்யனுமாகையே ஸ்வபாவமாகவுடையவர் இத்யர்த்தி. தாம் இப்போதருளிச்செய்ததாயிருக்க, “முந்தையாயிரம்” என்கிறதென்? என்ன - பழையதான இத்யாதி. பரிஹாராந்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. “பழையதான

பெறுவர். பெருமாளும் பிராட்டியும் சேரலிருக்க இளையபெருமாள் அடிமைசெய்தாற் போலே, விஸிஷ்டவேஷத்திலே அடிமைசெய்யப்பெறுவர். (கக)

வேதார்த்தத்துக்கு ப்ரகாசமானவாயிரம்” என் றுஉரையில் ஸப்தார்த்தம்.ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பெருமாளும் இத்யாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — தஸ்யூவி ஶாநஸதயாநுஹவஸ்ய வாக்ஸுஸம்ஸுஷுநெனௌகவரவிதூநஸூரீரஃ । சூதாநுரகூஜநஜாதூநி நிஸுப ஹதூநிநெய்யயிவனூபிதிபூவணோயுதெஸஃ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யாத்நாவலி. — ஸஜாஹுக்ராததஸூத்ரிஸ ஸுரதயாவிஸுஸாயிக்ஷஹுக்ராததஹுஜாரஹாவாடிருணஸுரவிஜாக்ஷஹி ஹெநநெஹஃ । நெஹிவிஸுஷுஹாவாடிஸுஸுஹதயாஸெஹதிவிமஹாவாடிஸு ஹஸுநுராரிவிபூவயதிஹாடித்யவொஹுஹாரிஃ॥சுச॥

திருவாய்மொழி } துவளறுசீர்மால்திறத்துத்தொன்னலத்தால்நாளுந்
துவளறுதன்சிலமெல்லாஞ்சொன்னான் - துவளறவே
நூற்றந்தாதி. } முன்னமனுபவத்தில்முழுகிநின்றமாதனதில்
மன்னுமுவப்பால்வந்தமால்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆளுந்திருவாய்மொழி : மாலுக்கு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(மாலுக்கு.)-இப்படி மரங்களும் இரங்கும்வகை “மணிவண்ணவோ” என்றுகூப்பிட்டும் அவனைக் காணப் பெறுமையாலே மோஹதசாபந்நையாய், ஆத்மாத்மீயங்களை இழந்து அத்யந்தமவஸந்நையான இவனைக்கண்டு திருத்தாயார் இவளிலும் அதிமாத்ரவ்யஸநாபிபூதையாய்க்கொண்டு, எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்று இவளிழந்தவற்றைச் சொல்லி அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—ஆளுந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸநம் முறுகடியிடுகையாலே இப்பிராட்டியும் மோஹித்து, அது பொறுக்கமாட்டாமை இவளுடைய தோழியும் மோஹித்ததசையிலும், இவளை ஜீவிப்பிக்கைக்கு விரகுகளை மனோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயாரானவள், இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண ஸியிலமாய்ப்போகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி ஸோகிக்கிறாள்.

ப.—ஆளுந்திருவாய்மொழியில், இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணரான இவர், ப்ராவண்யஜநகளுன அவனுடைய ஆபுந்த வ்யாமோஹப்ரகாஸகமான ஆகாரவிஸேஷங்களுையும், அவர்களுக்கு போக்யமான ஆபுயாதியூர்த்தியையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகோபகாரகத்வாதிரயத்தையும், ப்ரமாணப்ரஹ்மாதிரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவயவசோபையையும், அவயவசோபையோடுகூடிய ஆபரணசோபையையும், விரோதிரஸநஸ்வபாலத்தையும், அபேக்ஷிதஸித்தியால்வந்த அத்யந்தோச்ச்ராயத்தையும், ஸேஷித்வபோக்யத்வாதியுத்தமான ஸர்வாத்மவாலத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்ஸத்ஸ்வபாவான ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகப்ராவண்யக்ருதமான பாரவஸ்யாதிரயத்தாலே, ஆத்மீயபதார்த்தங்களெல்லாம் அவனிட்டவழக்காப்படி அவற்றில் ஸ்வாம்யநிவ்ருத்தி தமக்குப் பிறந்தபடியைக்கண்ட பரிவர் வித்தராய்ச் சொன்னபாசுரத்தை, நாயகன்பிரிவாற்றுக நாயகியினுடைய ஆபரணசோபையோடு ஆஹ்ரூப்யத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற அழிந்துவருகிறபடியைக்கண்ட செவிவி இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆளுந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த டிஸைமுற்றி வ்யஸநம் அதிரயிக்கையாலே மோஹங்கதையாய், அதுபொறுக்கமாட்டாமையாலே இவளுடையதோழியும் மோஹிக்க, இத்தசையிலும் இவளை ஜீவிக்க விரகுகளை மனோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயார், இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண ஸியிலமாய்ப்போகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாள். நகரபத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், “அதுவிழுந்தது, உதுவிழுந்தது” என்னுமாபோலே, விரஹாக்கியாலே தன்மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாள். கீழில் திருவாய்மொழியில்-அலாபதசையோபாதி, “கிடையாது” என்றாலும் விடமாட்டாதபடி தன்னுடைய மனோவாக்காயங்கள் இவ்விஷயத்திலே அதிப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று; இதில் - அந்த அலாபத்தால் வந்த பாரவஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

௩௫.—கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த ஓசைமுற்றி வ்யஸநம் அதிஸயிக்கையாலே மோஹங்கதையாய்க்கிடக்க, அதுகண்டு ஆற்றாளாய் இவளுடைய தோழியும் மோஹிக்க, இத்தசையிலும் இவளை ஜீவிப்பிக்க விரதகளை மனோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத் தாயார் இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண சிதிலமாகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக்கூப்பிகேரூள். ஓரோநகர பத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், “ஒரு மாடம் முறிந்தது, மாளிகை முறிந்தது” என்பாரைப்போலே. (விரஹாக்ரியாலே தன் மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாள்). கீழ்ந்நிருவாய்மொழியில் அலாபஹஸையாய், “சிடையாது” என்றாலும் விடமாட்டாதபடி தம்முடைய மனோவாக்காயங்கள் அவ்விஷயத்திலே அதிப்ரவணமானபடிசொல்லிற்று; இதில், அந்த அலாபத்தால் வந்த பாரவஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “நேமோலென்றே நின்றுகூவுமால்” என்று தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளையிப்படி விளைத்தது; பெரியவன் தாழ்நின்றால் பொறுக்கலாயிரா திறே. “ராவவெணாவயெடிதெவஸநத?” (ராகவேணுபயேதத்தே ஸந்த?) என்று இவன் தறைப்பும்படியிறே அவன் வ்யாமோஹம் இருப்பது.

(தவராஹுதணமான அநுபவஅலாபத்தாலே ஆற்றமைமுறுகி, கீழ்ச்சொன்னதசை கலங்கி, ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் தரிப்புக்கு உறுப்பாகையன்றிக்கே தளர்த்திக்கு உறுப்பாய்விட, உபாயாத்யவஸாய மித்தனையும் கலங்காமலிருந்து, ப்ராப்யஅலாபரிபந்தநமான பாரவஸ்யத் தாலே, *ஏருருமிறையோனில் - தாம் “வேண்டா” என்று உபேகுகித்த ஆத்மாத்மீயங்க ளெல்லாம், தன்னடையே அழிந்து செல்லுகிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.)

முதற்பாட்டு.

மாலுக்கு வையமளந்தமனாளற்கு

நீலக்கருநிற மேகநியாயற்கு

கோலச்சேந்தாமரைக் கண்ணற்குஎன்கோங்கல

ரேலக்குழலி இழந்ததுசங்கே.

ஆ.—எம்பெருமானுடைய ஆபுரிதவாத்ஸல்யத்துக்கும், ஆபுரிதார்த்தமான த்ராலோக்யவிக்ரமணரூப திவ்யசேஷ்டதத்துக்கும், ஸநித்யுமாயதிகம்பிரமாய் வார்ஷிக

மாலுக்குப்பாவேஸே; கீழ் - தோழிவார்த்தையாயிருக்க, இதில் - தாய்வார்த்தையாகைக்கு ஹேதுவேதென்கிற சங்கையிலே ஸங்கதி-கீழ்இவளுக்கு இத்தயாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஓரோ நகரம் இத்தயாதி. “சிதிலமாகிறபடியைக்கண்டு” என்றவந்தாம், “ஓரோநகரபத்தநாதிகள்” இத்தயாதி வாக்யத்தை அநுஸந்திப்பது. நகரம் - ராஜதாமி. பத்தநம் - பேட்டை. “வேவப்புக்கால்” என்றதுக் கதருணமாக, விரஹாக்ரியாலே தன்மகளிழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாளென்ற தார்ஷ்டாந்திகம் கண்டு கொள்வது. கீழ்ந்நிருவாய்மொழியும் இதவும் - விஸ்வலேஷமாயிருக்க, அதிற்காட்டில் இதுக்குவாசியே தென்ன - கீழ்ந்நிருவாய்மொழியில் இத்தயாதி. இதுக்குஹேதுவேதென்ன - நேமோல் இத்தயாதி. அவன்வ்யாமோஹங்கண்டால் இவளுக்குஇப்படி ஈடுபடவேணுமோ? என்ன - பெரியவன் இத் தயாதி. இத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக்காட்டுகிறார் - ராவவெண இத்தயாதி. “ராவவெணாவயெடி தெவஸநதெனாராவணாநஃஜ: | விவ்ஷணெனாரிஹாபூஜெனா ஸுபிதி ஸரிவெனாக யநு”. இதியுத்தகாண்டே, [கக-க].

மான காளமேகத்தினுடைய நிறத்தையும் குளிர்ந்தியையும் பெருமையையும் அழகையு முடைத்தான திருமேனிக்கும், மேகத்திலே அழகியதொரு தாமரைத்தடாகம்போலே யிருந்த திருக்கண்களுக்கும் தோற்று, அந்திரவயிகளெளர்உர்யத்தையுடையன எம் பெருமானையுங்கூடத் தோற்றிக்கும் திருக்குழலழகையுடையளான என் பெண்பிள்ளை, தன்னுடைய சங்கு இழந்தா ளென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இவள் திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அகப்பட்டு வளையிழந்தாள் என்கிறாள். [மாலென்றுதொடங்கி]- ஆழிதவிஷயத்தில் மிகவும்வ்யாமுத்தயை அகிமாறுஷசேஷ்டிதங்கள்பண்ணி ஆழிதருடைய அபேஷிதங்களை முடித்துக் கொடுத்த இச்செயலாலே இவளை அகப்படுத்தி இவளுக்குபோக்தாவானவனுக்கு. [நீலக்கருநிறமென்றுதொடங்கி]- அறநெய்த்துக்கறுத்த நிறத்தையுடைய மேவம்போலே ஸ்ராமஹரமானநிறத்தையும் அகினுடைய ஓளதார்யாகி களையும் உடையனய ஆழிதருடைய அபேஷிதம்முடித்துக் கொடுக்கப்பெற்ற ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே அழகுபெற்ற திருக்கண்களையும் உடையவனுக்கு, விசேஷணந்தோ றும் 'அவனுக்கு' என்கிறது, தனித்தனியே ஈடுபடுத்துகையாலே. [என்னென்று தொடங்கி] - ஏலம்போலே நறுநாற்றத்தைக் கமழானின்ற குழலையுடைய என்மகள்.

ப.—முதற்பாட்டில், வ்யாமோஹகார்யமான வ்யாபாராதிகளையுடையவனுக்கு நிரதிரயபோக்யமான வேஷத்தையுடைய பெண்பிள்ளை வளையிழந்தா ளென்கிறாள்.

மாலுக்கு - ஆழித வ்யாமோஹநிரூபிதஸ்வரூபனய், (அந்தவ்யாமோஹமடியாக), வையம் - பூமியை, அளந்த - (வேறொருவர் அபிமானியாதபடி) அளந்து அநந்யார் ஹமாக்கி, மணாளற்கு - அவ்வபதாந ப்ரகாசந்தாலே தனக்கு போக்தாவாய், (அந்த போகல்வ்யாமோஹமடியாக), நீலம் - ஸ்தித்தமாய், கரு - கருத்த, நிறம் - நிறத்தையுடைத்தான, மேகநியாயற்கு - மேகத்தோடு ஸைமந்யாய்மான ஆகாரத்தையுடையனய், (அந்தவ்யாமோஹப்ரகாசகமாய்), கோலம் - டர்ஸநீயாகாரமாய், செம் - சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோலும், கண்ணற்கு - கண்ணையுடையனவனுக்கு, என் - என்னுடைய, கொங்கு - தேனையுடைத்தாயுள்ள, அலர்-மலரையுடைத்தாய், ஏலம் - ஏலம்போலே ஸ்ராமஹரகந்தமான, குழலி - குழலையுடையவள், இழந்தது-, சங்கு- சங்குவளை. பதந்தோறும், அவனுக்கவனுக்கென்கிறது - தனித்தனியே அகப்படுத்துந் துறை என்கைக்காக; இப்படி மேலும் காண்பது.

இ.—முதற்பாட்டில், இவள் ஸ்ரீவாமநப்ராதூர்பாவத்தில் குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அகப்பட்டு வளையிழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாலுக்கு] - "நீ எனக்குவேண்டா" என்று அகன்று முடியப்புகுகிற டிசையிலே தன்செல்லாமையைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட வ்யாமோஹத்தை உடையவனுக்கு. அவன் தன்டிச்சைக்காட்டியாயிற்று இவளைப் பிச்சேற்றிற்று. [வையமளந்த மணாளற்கு] - உகவாதாரையுங்கூட, தன்னை இரப்பாளனுக்கித் தன்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்ட வ்யாமோஹத்தாலே அநந்யார்ஹமாக்கித்தனக்குபோக்தாவானவனுக்கு. [நீலக்கருநிறமேகநியாயற்கு] - நெய்த்துக்கறுத்த நிறத்தையுடைய மேவஸ்வபாவர்க்கு. ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப்பெறுதபோது உடம்புவெளுக்கை

யும், வ்யாமோஹமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவும் ஒளடார்ய மும் இருக்கிறபடி. [கோலச்செந்தாமரைக்கண்ணற்கு] - டர்ஸநீயமாய் வாத்ஸஸ்பத்தாலே சிவந்து விகாஸாதிகளை யுடைத்தான திருக்கண்களை யுடையவனுக்கு. “தாமரைத்தடங்கண் விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்” என்று கண்ணாலையாயிற்று அகப்படுத்திக்கொண்டது விசேஷணந்தோறும் தனித்தனியே ‘அவனுக்கு’ என்று, தனித்தனியே அகப்பட்ட துறைகளைச் சொல்லுகிறான். தன்மகள்மேல் பட்ட காமபாணங்களை எண்ணுகிறார்களாணுந்தாயர்! ஏலம்போல்கமழாரின்னுள்ள நறுநாற்றத்தையுடைய மயிர்முடியை யுடைய என்மகள். கொங்கு - பரிமளம். இவள் மயிர்முடி ஒன்றுக்கும் தோற்றுக் குமிழி நீருண்ணுமவன்கிடர் இவளை அழித்தான்; பங்காப்படைகொண்டு, தனிவிரஞ் செய்வாரை அழிக்குமாபோலே. [இழந்தது சங்கே] - இவளுக்குத்தோற்று அவன் இழக்கு மத்தை இவள் இழந்தாள். சங்கு - வளை.

எடு.—முதற்பாட்டு. இவள் ஸ்ரீவாமந்ராதர்லாவத்தில் குணசேஷிதங்கனிலேயகப்பட்டு வளையிழந்தா ளென்கிறாள்.

[மாலுக்கு] - மின்னிடைமடவாரிலே, நீ எனக்கு வேண்டா வென்ன, நீ எனக்கு வேணுமென்று தமோழி நின்றநிலையைக் காட்டியாயிற்று இவளை இப்பாடு படுத்திற்று. ஸர் வேஸ்வரனான உத்கர்ஷந்தோற்ற நின்றனாகில் இப்பாடுடாள்கிடர்! (வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுக்கு). [வையமளந்தமணளற்கு] - உகவர்தாரையங்கூட விடமாட்டாத வ்யாமோஹம். “அழித்தா யுந்திருவடியால்” என்று இவளையும் தன்காற்கீழேயிட்டிக் கொண்டானிறே. அச்செயலுக்கு எழுதிக்கொடுத்தாள் இவளொருத்தியுமேயிறே; “மூவடி மண்கொண்டளந்த மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் போன்பயந்தேன்” என்கிறாள்: அவனிரந்து மண்பெற்றான், இவளுகந்து போன்பெற்றாள். உகப்பாலே பெறுமது உரைபெற்றிருக்குமே. [மணளன்]- லோக்தா.[நிலக்கருநிறமேகநியாயற்கு] - நெய்த்துக்கறத்தநிறத்தை யுடைய மேகஸ்வலாவற்கு நியாயம்-ஸமம், ஒப்பு.ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கை

முதற்பாட்டு.—மாலுக்கு இத்தயாதி. “வையமளந்தமணளற்கு, இழந்ததுசங்கு” என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவள் ஸ்ரீவாமந் இத்தயாதி.

“மாலுக்கு” - வ்யாமுத்தனுக்கு. அந்த வ்யாமோஹந்தான்வதென்ன - மின்னிடை இத்தயாதி. வ்யதிரேகித்துலாவம் - ஸர்வேஸ்வரனான இத்தயாதி. “வையமளந்த” என்றதுக்கு லாவம் - உகவர்தாரையும் இத்தயாதி வாக்யத்தவயம். அதாவது - விமுரான சேதரையும் விடமாட்டாதே திருவுலகளந்தருளி யவர்களை ஸேஷமாக்கிக்கொண்டாற்போலே, ப்ரணயகோபத்தாலே விமுகையான இவளையும் “அழித்தாயுந்திருவடியால்” என்று அந்தமறத்தை மாற்றித் தனக்குஸேஷமாக்கிக்கொண்டானென்றபடி. “மணளற்கு” என்றதுக்குலாவம் - அச்செயலுக்கு இத்தயாதி. மணளன் - நாயகன். அப்படி எழுதிக்கொடுத்திருப்பனோ? என்ன - மூவடி இத்தயாதி. மஹாபலிபக்கவிலே மூவடி மண் இரந்துகொண்டளந்த மன்னனுடைய செயலுக்கே வ்யாமுத்தையாய் விவரணையானேன் இத்தயாதி. திருமொழி ஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு. “முன்னங்குறளுருவாய்” இத்தயாதி. இப்பாசுரத்துக்கு ரஸோக்தியாகபாவம்-அவநிரந்துஇத்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. உரைபெற்றிருக்கையாவது, உரையென்று - மாற்றாய், மாற்றேறி யிருக்குமென்னுதல்; உரையென்று - கொண்டாட்டச்சொல்லாய், லௌகிகருடையகொண்டாட்டத்தை யுடைத்தாயிருக்கும் என்னுதல். “நியாயம்” என்று ஸ்வபாவமாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - நியாயம் ஸமம்ஒப்புஎன்று. ஸ்வபாவமான போது, மேகம்போன்ற ஒளதார்யாதிகளையுடையவற்கென்றும், ஒப்பானபோது, மேகம்போன்றவடிவை யுடையவற்கென்றும் அர்த்தங்கண்டுகொள்வது. மேகஸ்வபாவமேதென்ன - பாயோஜந் இத்தயாதி

யும், கொடுக்கப்பெறுதபோது உடம்பு வேளுக்கையும. வ்யாமோஹரின்றியே யொழிந் தாலும் விடவொண்ணாத வடிவும் ஒள நூர்யமுமிருக்கிறபடி. [நீலக்கருநிறமேகநியாயற்கு]- மஹாவலியைவடிவைக்காட்டி அபஹரித்தாற்போலேகாணும் இவளையும் வடிவைக்காட்டி அபஹரித்தபடி. இவள் பிச்சேறுகைக்கிட்ட மையிருக்கிறபடி. *மைப்படிமேனியிறே. [கோலச் செந்தாமரைக்கண்ணற்கு] - ஓர்ஸநீயமாய், வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்து, விகா ஸாதிகளையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவனுக்கு. “தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்” என்று கண்ணாலேயாயிற்று அகப்படுத்திக்கொண்டது. விசேஷணங் தோறும் அவனுக்கு என்று தனித்தனியே யகப்பட்ட துறைகளைச் சொல்லுகிறாள். [மால்இத்யாதி]-தன்மகள்மேல்பட்ட அம்புகளையெண்ணுகிறாள்; இதோருகுத்து, இதோரு வேட்டு, இதோரம்பு என்று. [என்கொங்கலரேலக்குழலி] - மதுஸ்யந்தியாநின்றள்ள பூவையுடைத்தாய், நறுநாற்றத்தையுடைத்தான குழலையுடைய என் பெண்பிள்ளை. கொங் கேன்பது - தேன். அலரேன்பது - பூ. எலம் - நறுநாற்றம். இவள் மயிர்முடியொன்றுக்குந் தோற்றுக் குமிழிநீருண்ணுமவன்கிடர் இவளையழித்தான்! பங்களப்படைகொண்டு, தனி வீரம் செய்வாரை யழிக்குமாபோலே. [இழந்ததுசங்கே] - இவள் மயிர்முடிகண்டு அவ னிழக்கக்கடவத்தை இவ ளிழந்தாள். சங்கு - வளை. (க)

நெய்தது - பளபளத்தது. “மாலுக்கு” என்ற பதத்திலேநோக்காக அர்த்தவ்யபத்தையுங்கூட்டிபாவம் - வ்யாமோஹரின்றியே இத்யாதி. “வையமளந்தமணைற்கு” என்றத்தோடே “நீலக்கருநிறம்” இத் யாதியைக்கூட்டிபாவம் - மஹாவலியை இத்யாதி. “நீலக்கருநிறம்” என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - இவள்பிச்சேறுகைக்கு இத்யாதி. திருமேனி கறுத்திருக்குமோ? என்ன - மைப்படிமேனி யிறே என்று. அஞ்சந்தின்வடிவுபோலேயிருக்கிற திருமேனி இத்தயர்த்தம். கண்ணைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - தாமரை இத்யாதி. ஓரிடத்திலே, “அவனுக்கு” என்னவமைத்திருக்க, ப்ரதிபதம் வடிவத்தயந்த மாகச்சொன்னதுக்குபாவம் - விஸேஷணந்தோறும் இத்யாதி. அதாவது - “மாலுக்கு” என்று தொடங்கி - வ்யாமோஹகுணத்திலும், சேஷ்டிதத்திலும், விகாஹத்திலும், கண்ணழகிலும் தனித் தனியே யகப்பட்டதுறைகளைச்சொல்லுகிறாளென்றபடி. “மாலுக்கு” என்றதொடங்கி, “கோலச் செந்தாமரைக்கண்ணற்கு” என்னுமளவாக இவற்றைச்சாங்களாகருபிக்கிறார் - தன்மகள்மேல் இத் யாதி. ரீத்யந்தரேணரூபணம் - இதோருகுத்து இத்யாதி. அம்பென்றது - கண்ணை. இரண்டாலும் - குணசேஷ்டிதங்கள் சுடுபடுத்தும் என்றபடி. நறுநாற்றம் - ஸுகந்தம். “மாலுக்கு” என்றதொடங்கி - குணம், சேஷ்டிதம், வடிவமுக்கு, அவயவஸௌந்தரியம், என்றுஅநேகத்தைச்சொல்லி; “எலக்குழலி” என்று - இவளுக்குஒன்றுசொன்னதுக்குபாவம் - இவள் மயிர்முடி இத்யாதிவாக்யவ்யயத்தாலே. பங்களப்படை - கூளப்படையான கூட்டுப்படை, பங்களப்படையென்றது - “மாலுக்கு” இத்யாதி யாற்சொன்னகுணதிகளை. தனிவீரம்செய்வாரென்றது - * கொங்கலரேலக்குழலியை. “தனிவீரம் செய்வாரைப் பங்களப்படையென்கொண்டு அழிக்குமாபோலே” என்றுஅந்வயிப்பது. “கொங்கலர்” இத்யாதி விசேஷணங்களுக்குபாவம் - இவள் மயிர்முடிகண்டு இத்யாதி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சங்குவில்வாஸ்தண்டு சக்கரக்கையற்கு
சேங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக்கண்ணற்கு
கோங்கலர்தண்ணந்துழாய் முடியானுக்குள்
மங்கையிழந்தது மாமைநிறமே.

ஆ.-(சங்கு.) - அளந்தருளுகிறபோது வளர்ந்த ரதாங்க ஸங்க ஸார்ங் காத் திவ்யாயுதங்களை ஏந்தின வழகுக்கும், ஸ்வசரணநரிந யுகளஸம்ஸ்பர்ஸோஜ்ஜீவித மாண ஸர்வாத்மாக்களையுங்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்துக்கும் திருக்கண்களுக்கும், த்ரைலோக்யவிக்ரமனாபாஸிதஸ்ரமபநோதநார்த்தமாக *அயர் வறுமமரர்கள் அதிபரிமளதுலஸீமாலேகளைக்கொண்டு ஒப்பித்தருளின அழகுக்கும்தோ ற்று, என்மங்கை மாமை நிறமிழந்தா ளென்கிறாள்.

ஒ. - இரண்டாம் பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபஞ்சாயுய யாரணத்தாலேவந்த அழகிலே அகப்பட்டு என்மகள் தன்னுடைய அழ கிய நிறத்தை இழந்தாள் என்கிறாள் [சங்கென்று தொடங்கி] - திருப்பவளத்தில் அழகும் திருக்கண்களில் அழகும்போலே தகுதியான ஸ்ரீபஞ்சாயுயங்களைத் திருக் கையிலே யரித்த அழகையுடையவனுக்கு. இவை ஸர்வாயுயங்களுக்கும் உபலக்ஷ ணம். [கொங்கலர்] - பரிமளம்மிகுகை.

ப - அநந்தரம், லோக்யமான ஆயுயாதிபூர்த்திகளையுடையவனுக்குத் தன் நிறத்தையிழந்தாளென்கிறாள்.

சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கரம் - த்ரைவிக்ரமாபதாரத்தில் உச்சரிதமாய்த் தோன்றின ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தையுடைய, கையற்கு - திருக்கையையுடையனாய், (தாத் காலிகபோக்தாக்களுக்கு அதுபாவ்யமாய்), செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய்-திருவதாரத்தையும், செய்ய - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணற்கு - கண்ணையுமுடையனாய், கொங்குஅலர் - பரிமளவிகாஸியாய், தண் - ஸ்ரமஹரமாய், அம்- தர்ஸநீயமான, துழாய் - திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடியானுக்கு-திருமுடியை யுடையனாவனுக்கு, என்மங்கை- அவன்ஈடுபடும் பருவத்தையுடைய என்பெண்பிள்ளை, இழந்தது - இழந்தது, மாமைநிறம் - பெண்மைக்கு அஸாதாரணமான மாமைநிறத்தை. கொங்கு - தேனாதல், பரிமளமாதல்.

இ - இரண்டாம் பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினபோதை திவ்யாயுதங் களின் அழகிலே அகப்பட்டுத் தன்னுடைய அழகியநிறத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[சங்குவில்வாள் இதயாதி] - ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களின் சேர்த்தியழகிலேயாயிற்று இவள் ஈடுபட்டது. இவளுடைய நிறங்கொள்ளுகைக்கு எத்தனை ஆவரணம்வேணும்? ஸ்மிதமும் நோக்கும்போலே ஆயுயச்சேர்த்தியும் தகுதியாய் இருக்கிறபடி. [கொங் கலர்] - பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற குளிர்த திருத்துழாய் வளையத்தை யுடையவனுக்கு. ஆவரணம்! அவயவங்கள்! ஒப்பனை! எத்தனை செயல்வேணும், இவள் நிறங்கொள்ளு

கைக்கு? [என்மங்கை] - தன்பருவத்தாலே இவற்றையடங்கத் தோற்பிக்குமவள் கிடர். மாமை என்றும், நிறம் என்றும் - பர்யாயம்; இவ்விடத்தில் நிறம்என்றது அழகாய், நிறத்தில் அழகை இழந்தாள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவுலகளந்தருளின்போதை தீவ்யாயுதாதிகளில் அழகிலேயகப்பட்டேத் தன்னுடைய அழகிய நிறத்தை யிழந்தா ளென்கிறாள்.

[சங்குஇத்யாதி] - ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களின் சேர்த்தியழகிலேயாயிற்று இவள் ஈடுபட்டது. இவளுடைய ஓராபரணம் வாங்குகைக்கு எத்தனையாபரணம் பூண்டு காட்டினாள்? கைக்குமேல்ஐந்துங்காட்டிக்காணும் இவளுடையஆபரணம் வாங்கிற்று. ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலும்இருபுடைமெய்க்காட்டிநே இவைதாம்! [சேங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக் கண்ணற்கு] - கையிலே யொன்றையரித்துக்காட்டி ஆகர்ஷிக்கவேண்டி யிருந்ததோ? ஸ்மிதமும் நோக்குமமையாதோ நலிகைக்கு? [கொங்கலரித்யாதி] - மய- ஸ்யந்தியான திருத்துழாய்மாலையை, ஆதிராஜ்யகுசுகமான திருவபிஷேகத்திலே யுடைய வலுக்கு. வைத்த வளையத்தைக் காட்டிக்காணும் இவள்நிறத்தை யபகரித்தது. ஆபரண சோபை அவயவசோபை ஒப்பினையழகு, எத்தனை செய்யவேணும் இவள்நிறங் கொள்ளுகைக்கு. [என்மங்கை] - தன்பருவத்தாலே இவற்றையடையத் தோற்பிக்குமவள் கிடர் நிறமிழந்தாள்! மாமைநிறம் - அழகியநிறம். மாமை - அழகு. அழகிய நிறத்தை யிழந்தாள். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நிறங்கரியானுக்கு நீலகுண்ட
திறங்கிளர்வாய்ச் சிறுக்கள்வரவர்க்கு
கறங்கியசக்கரக் கையவனுக்குஎன்
பிறங்கிருங்கூந்தல் இழந்ததுபீடே.

ஆ.—(நிறங்கரியானுக்கு.)-ஸர்வலோகங்களையும் அமுதுசெய்தருளின சுவமி காணலாயிருந்த திருப்பவளத்தில் அமுருக்கும், ஸகலஐந மனோநயநஹாரியான அந்தச் சிறிய வடிவு தனக்கும், திருவடிவினுடைய நீலவநம்போலே யிருந்த நிறத்துக்கும்,

இரண்டாம்பாட்டு. - சங்கு இத்யாதி. மேலிற்பாட்டுக்கள்தோறும் ஓரோவவதாரங்கள் சொல்லுகையாலே, தத்துகுணமாக இப்பாட்டையும் - கீழிற்பாட்டில் அவதாரத்தோடேசேர்த்து, “சங்கு வில்வான்” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவுலகு இத்யாதி.

மலிதம் - இவளுடைய இத்யாதி. ஓராபரணமென்றது - * பாமைநிறத்தை. சாடு - கைக்கு மேல் இத்யாதி. கைக்குமேல்ஐந்துங்காட்டியென்றதுக்கு - திருக்கைகளிலிருக்கிற பஞ்சாயுதங்களைக் காட்டியென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; குறடுகீறியாடுகிறவளவிலே அஞ்சுக்கு இலக்காயொருபருக்கையிருந்தால், “கைமேலேயஞ்சுபோட்டுவெட்டுகிறேன்” என்றுஐட்டமோடி அப்படியேபோகட்டு அத்தைவாங்குகையென்று சாடுவுக்குஅர்த்தம். இவற்றுக்கு ஆயுதத்தவ்யமொழிய ஆபரணத்தவமுண்டோ? என்ன - ஆபரண கோடியிலும் இத்யாதி. இருபுடைமெய்க்காட்டு - உபயகோட்யந்வயஃ. உபயஸேநையிலும் ஆள்காட்டுகையென்று ஸப்தார்த்தம். அலருகை - பாவவறிக்கை. “சங்கு வில்வான்” என்றுதொடங்கி மூன்றாக்கும் பேடிக்கூற பூர்வகமாகபாவம் - ஆபரணசோபை இத்யாதி. (உ)

* கள்வனவற்கு’ என்றவழங்குவர்.

ப்ரணத பரித்ராண தத்விரோதிநிரஸநங்களிலே எப்போதும் ஸத்வரமான திருவாழியை ஏந்தின திருக்கையினமுகுக்குந் தோற்று, நீலாதநங்களுடைய ஒளிகள் திரண்டாற் போலே விளங்குகிற திருக்குழலையுடையவளான என்பெண்பிள்ளை, தன்பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய ஸௌந் டர்யாதிகளிலே அகப்பட்டு, என்பெண்பிள்ளை தன்னுடைய பெருமையை இழந்தாள் என்கிறாள் [நீடுலகுண்டதிறங்கிளர்வாய்ச் சிறுக்கள்வரவர்க்குஎன்றுதொடங்கி] - இம் மஹாலோகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டமை தெரியும்படியான திருப்பவளத்தையுமுடையனாய் தான்சிறுத்து ஒருவர்க்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத அத்தயாஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கு. ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கையில் உண்டான த்வரையாலே எப்போதும் சுழன்றுவாராநின்றதுள்ள திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையனான்குருஷ்ணனுக்கு. [என் பிறங்கிருங்கூந்தல்] - வளர்ந்து பெருத்து இருந் துள்ள கூந்தலையுடைய என்பெண்பிள்ளை.

ப.—அநந்தரம், வடதளசாயித்வப்ரமுக ரக்ஷணப்ரகாரத்தை யுடையவனுக் குத் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

(வடதளத்திலே கண்வளரும்போது), நிறம்கரியானுக்கு - ஸ்யாமளமான வடிவையுடையனாய், நீடுஉலகு - மஹாலோகங்களை, உண்ட - அமுதுசெய்த, திறம் - ப்ரகாரம், கிளர் - தோற்றுகிற, வாய் - திருப்பவளத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, சிறு - சிறுவடிவிலே, கள்வரவர்க்கு - பெரியலோகத்தை மறைத்து வைத்தவனாய், (இப்படி ப்ரளயாபத்தில் ரக்ஷித்தாற்போலே ப்ரளயங்கழிந்து வெளிநாடு கண்டவளவிலும்), கறங் கிய - (ஐகத்விரோதிகளை யழிக்கையிலுண்டான உத்யோகத்தாலே) சுழன்றுவருகிற, சக்கரம் - திருவாழியையுடைய, கையவனுக்கு - கையை யுடையவனுக்கு, என் பிறங்கு இருங்கூந்தல் - வளர்ந்து கதிர்த்த மயிர்முடியை யுடைய என் பெண்பிள்ளை, இழந்தது-, பிடு - பெருமை. பிடுண்டு - பெருமையாய், மதிப்பைச் சொல்லுகிறது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், வடதளசாயிபடிகளிலே அகப்பட்டுத் தன்பெரு மையை யிழந்தாள் என்கிறாள்.

[நிறங்கரியானுக்கு] - ஸ்ராமஹரமானவடிவிலேயாயிற்று ஜீவன் தோற்றது. “நீலக்கருநிறமேக நியாயற்கு” என்ன வேண்டாவாயிற்று, நிறத்துக்கு ஒப்பாகமாட் டாமையாலே. [நீடுலகு] - பரப்பையுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலேவைத்த ப்ரகாரத்தைக் கோட்சொல்லாநின்ற திருவதாரத்தையுடைய. “வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே” என்னக்கடவதிமே. ரக்ஷகத்வ ப்ரகாஸகமான திருவதரம். [சிறுக் கள்வரவர்க்கு] - சிறியவடிவிலே பெரிய லோகங்களைவைத்து, ஒருவர்க்கும் பரிச் சேதிக்கவொண்ணாத சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு. வடிவுக்குச்சேராத சேஷ்டிதம், சேஷ்டிதத்துக்குச் சேராதவடிவு. தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அவ்யடிதவடநா ஸாமர்த்த்யத்தையும் காட்டியாயிற்று, இவளை அகப்படுத்திற்று. விரோயிநிரஸந த்வரை யாலே சுழன்றுவாராநின்ற திருவாழியைக் கையிலேயுடையவனுக்கு. வடிவமுகும் ரக்ஷ கத்வமுமன்றியே ரக்ஷணத்தில் உத்யுத்தபரிகரத்தை யுடையவன் என்கை. [என்பிறங் கிருங்கூந்தல்] - சுற்றுடைத்தாயொழுகு நீண்ட மயிர்முடியை யுடையவள். பிறங்கு

† ‘ப்ரகாசமாய்ப் பெருமைபொருந்திய கூந்தலையுடைய’ என்றுபாடந்தரம்.

என்று பெருமை; இருமை என்றும் பெருமை; சுற்றுடைமையிலும், ஒழுகுநீட்சியிலுமாய் இருக்கிறது. கூந்தல் - மயிர்முடி. எதிர்த்தலையைத்தோற்றிக்கும் கூந்தலை உடையவள்கிடர் தன் பெருமையை இழந்தாள்! “யஸ்யஸாஜநகா-தூஜா-ஸப்ய-ரேயம் ஹித தெஜஃ” என்று அவனுக்கும் ஏற்றத்தைக்கொடுக்கும் பெருமையைக் கிடர் இவள் இழந்தது! பீடு - பெருமை.

௩௬.—மூன்றும்பாட்டு. வடதளையாய்ப்படிகளிலே அகப்பட்டு இவள் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

[நிறங்கரியானுக்கு] - “இழந்ததுமாமைநிறம்” என்றாள்; அந்நிறமும் அவன் பக்கலிலே கிடக்கையாலே இரட்டித்துக் காட்டிற்று வடிவு. தன்னிறத்துக்குமேலே ஒருநிறம் உண்டாயிற்று. “நீலக்கருநிறமேகரியாயற்கு” என்னவேண்டாவாயிற்று; நிறத்துக்குஒப்பாகமாட்டாமையாலே. நெய்த்துக்குளிரந்து ஸ்ரமஹரமான வடிவு தன்னையே சொல்லுகிறாள். [நீலேகுஇத்யாதி]-பரப்பையுடைத்தான பூரியைத் திருவயிற்றிலே வைத்த ப்ரகாரத்தைக் கோட்சொல்லாநின்ற திருவதரத்தையுடைய. கிளருகை - சொல்லுகை: “வையமேழங்கண்டாள் பிள்ளாவாயுளே” என்னக்கடவதிறே. ரக்ஷகத்வப்ரகாசகமான திருவதரம். [சிறுக்கள்வரவர்க்கு] - சிறுவயிற்றிலே டெரியலோகங்களை வைத்து,பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு. [நீலேகுண்டதிறங் கிளர்வாய்] - வேறொரு வர்வாயால் கேட்கவேண்டாதே, இவன் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலானபடி. [சிறுக்கள் வரவர்க்கு] - வடிவில் சிறுமையும், ரக்ஷகத்வத்தில் பாரிப்புமிருக்கிறபடி. தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அவயுதையுடனாலாமர்த்தத்தையுங் காட்டியாயிற்று, இவனையகப்படுத்திற்று. [கறங்கியசக்கரக்கையவனுக்கு] - கறங்குகை-சுழலுகை: விரோதிரஸநத்வரையாலே எப்போதும் சுழலாநின்றுள்ள திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடையவனுக்கு: தான் ரக்ஷகனானவளவன்றியே, பரிகரமும் ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தமாயிருக்கிறபடி. அவன் கைப்பிடித்தார் எல்லாரும் ரக்ஷணத்வரையுடையராயிறே யிருப்பது. ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்

மூன்றும்பாட்டு.—நிறம் இத்யாதி. “நீலேகுண்ட” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வடதள இத்யாதி. “நிறங்கரியானுக்கு” என்றதுக்குபாவம்-இழந்தது இத்யாதி. அதாவது,கீழே“நீலக்கருநிறமேகரியாயற்கு” என்று - மேகத்தை ஒப்பாகச்சொல்லிப்பார்த்தால், அதுஒப்பாகமாட்டாமையாலே மேகத்தைவிட்டு, “நிறங்கரியான்” என்று - “நீலக்கருநிறம்” என்றத்தையே சொல்லுகிறு ரொன்றபடி. இரட்டித்துக்காட்டுகையாலே ஒப்பில்லையென்றபடி. விவரணம் - தன்னிறத்துக்கு இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - நீலக்கருநிறம் இத்யாதி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - நிறத்துக்கு இத்யாதி. தாத்பர்யவித்தார்த்தம் - நெய்த்து இத்யாதி. திருவதரத்தாலே - திருவாயைச் சொல்லுகிறது. அப்படி கோட்சொல்லுமோ? என்ன - வையமேழும் இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - ரக்ஷகத்வ இத்யாதி: சிறியவனுயிருக்கச்செய்தே களவேதென்ன; - பாலனுயிருக்கச்செய்தே அபரிச்சிந்நமான அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதங்களை யுடையனாகையென்கிறார்-சிறுவயிற்றிலே இத்யாதி. ரஸோக்தி-வேறொருவர் இத்யாதி. பலிதமாதல், தாத்பர்யாந்தரமாதல் - வடிவில் இத்யாதி. ரக்ஷகத்வத்தில் பாரிப்புஎன்றது - “நீலேகுண்ட” என்றத்தைப்பற்ற. “கறங்கிய” என்கிறவிசேஷணத்துக்குபாவம்-தான்ரக்ஷகனான இத்யாதி. அல்லாதாரில்இவனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் கைப்பிடித்தார் இத்யாதி. அதாவது - அல்லாதார் ஒருவனுக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கப்படுகால் பரிகரங்கள் விக்ரம்பண்ணுவார்களிறே; இவனுக்குஅங்ஙனிலில்லையென்றபடி; ஆனால்,ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வானுக்கு ரக்ஷணத்வரை காணோமே?என்ன - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும் இத்யாதி. முந்தினவர்

வானும், “ஒருவினையுண்டாகவற்றே, நாம் வாய்க்கரையிலேயிருந்து ஓசையைவினைத்து வினைதிர்க்க!” என்று ப்ரார்த்தியாநிற்கும். [என்பிறங்கிருங்கூந்தல்] - சுற்றுடைத்தாய்ஒழுகு நீண்ட மயிர்முழியையுடையவள். மிகவும் பெரிய குழலையுடையவளென்றுமாம். இருமை-பெருமை. இங்குப் பெருமையாவது - நீட்சி. பிறங்குதல் - மிகுதி. கூந்தலென்கிறது-மயிர். “ஐம்பால் கூந்தல் குழல்” என்றிவை பர்யாயம். எதிர்த்தலையைத் தோற்பிக்கும் குழலையுடையவள்கிடர் தன்பெருமையிழந்தாள். பீடு - பெருமை. “யஸ்யஸாஜநகாதஜா-ஸபுரெயம்ஹிததெஜஃ” (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்று அவனுக்கும் பெருமையைக் கொடுக்கும் பெருமையைக்கிடர் இவளிழந்தது. (ங)

நான்காம் பாட்டு.

பீடுடைநான் முகனைப் படைத்தானுக்கு
மாடுடைவையம் அளந்தமனான்றகு
நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசெல்நம்பிக்குஎன்
பாடுடையல்குல் இழந்ததுபண்பே.

ஆ.—(பீடுடை.)-நிகிலஜந்துஜாதஅபேக்ஷிதஅஸேஷ புருஷார்த்த ஸாதந பூத கரணகளேபராத் யுபகரண நிர்மாணாதுகுண ஜ்ஞாந சக்தியுத்த சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிஹேது பூத காருண்யத்துக்கும், குணவடிசுணவிபாருமின்றிக்கே ஸர்வாத்மாக்களும் தன்திரு வடிகளை ஸம்ஸ்பர்ஸித்து நின்ற நின்றவிடங்களிலே கண்டு பூர்வரம்படி இந்தலோகத்தை அளந்தருளின ஸௌஸீல்யகுணத்துக்கும், ஸர்வப்ரகார ஸமாபூதிதரான பாண்டவர்கள் ஸார்வபௌமரம்படி அவர்களுக்கு உத்யம்பண்ணி அதுவே தனக்குஏற்றமாயிருக்கிற ஆபூதிதவாத்ஸல்யத்துக்குத் தோற்று, என்பாடுடையல்குல் தன் சீர்மையை யிழந்தா ளென்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், சதுர்முகனுக்கு ஸ்ரஷ்டாவாய் வைத்து தன் மேன்மைபாராதே ஆபூதிதாஹிமதங்களைச் செய்தருளும் மஹாஹுணத்தை யுடைய வனுக்கு, என் பெண்பிள்ளை தன்னுடைய நீர்மை இழந்தாள் என்கிறாள் [மாடுடன்ரு தொடங்கி] - வஸுமதியான ஹுமியை இந்தரன் இழந்தான் என்று பார்த்து, அவனுக்கு

ப்ர — குரணுகாணே [நௌ]ராரீஃ, “ஸபுரெயம்ஹிததெஜாஸபுரெயஸாஜநகாதஜா | நகஸ்யஸபுரெயம்ஹிததெஜாஸபுரெயஸாஜநகாதஜா”

தத்தில், பிறங்குதல் - சுற்றுடைமை; சுற்றுடைமையாவது - உருட்சி; இருமை - ஒழுதுநீட்சி. த்வித்யார்த்தத்துக்கு, பிறங்குதல் - மிகுதி; இருமை - பெருமை. “கூந்தல் - மயிர்” என்றதுக்கு நிகண்டு - ஐம்பால்இத்யாதி.குழலை வர்ணித்ததுக்குபாவம்-எதிர்த்தலையைஇத்யாதி. ஈடுபாடு - யஸ்ய இத்யாதி.

† தூதுசெய்நம்பிக்கு என்று பன்னிராயிரப்படியின் பாடம்.

வாங்கிக் கொடுத்தருளுகைக்காகப் பண்ணின க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தாலே தன்னை அகப் படுத்தினவனுக்கு. [நாடுன்று தொடங்கி] - நாடுடைய ராஜாக்களான பாண்டவர் களுக்கு தூதக்ருத்யம்பண்ணி அத்தாலே பரிபூர்ணனானவனுக்கு. இடமுடைத்தான கடிப்ரதேஸத்தை யுடைய என் பெண்பிள்ளை.

ப - அநந்தாம், ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளான ஸ்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்தை யுடையவனுக்குத் தன்னுடைய அஸாதாரணஸ்வபாவத்தை யிழந்தாளென்கிறார்.

பீடு - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதுருபமான ஜ்ஞாநாதிகுண வைபவத்தை, உடை - உடைய, நான்முகனை - சதுர்முகனை, படைத்தானுக்கு - ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், மாடுடை - வசுமதியான, வையம் - பூமியை, அளந்த - அளந்த அபதாநத்தாலே, மணைற்கு - தன்னை யநந்யார்ஹையாக்கும் போக்தாவாய், நாடு-நாட்டுக்கு, உடை-கடவ, மன்னர்க்கு - ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு, தூது - தூதக்ருத்யத்தை, செய் - அதுஷ்டித்து, நம் பிக்கு-அத்தாலே பரிபூர்ணனானவனுக்கு, என் பாடுஉடைஅல்குல் - விஸ்தாரத்தை யுடைத்தான அல்குலையுடைய என் பெண்பிள்ளை, இழந்தது - பண்பு - தன்னஸாதாரண ஸ்வபாவம். மாடு - தநம், பாடு - பரப்பு, பண்பு - ஸ்வபாவம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சதுர்முகஸ்ரஷ்டாவான பெருமையைப் பாராதே ஆபுரிதார்பூமான மஹாசுணத்தை யுடையவனுக்கு இவள் தன்நீர்மையை இழந்தாள் என்கிறார். [பீடுடை இத்தயாதி] - சதுர்தஸ புவநத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல பெரு மையையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவனுக்கு. மாடுன்று - யுநம், வஸுமதி யானபூமி என்னுதல்; மாடுன்று இடமாய், பரப்பையுடைத்தான பூமிஎன்னுதல். திருவுலகளந்தருளின க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தாலே தன்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனு க்கு. நாடுடையராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு தூதக்ருத்யத்தைப்பண்ணி, அத் தாலே பூர்ணனானவனுக்கு. [நாடுடை] - நாடுடையார் வேறே சிலராக்கி, அவர் களுக்கு ஏவலாளாய்த்திரியும். [நம்பிக்கு] - “இன்னாத்தூதன் எனநின்றான்” என்று அச்செயலாலே இட்டசட்டை பீறும்படியாய் இருக்கை. அடியிலே ஜகத்தை யுண்டாக்கி, அபஹரித்தார் உண்டாகில் எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, அத்தை ஆபுரிதார்க்கு ஆக்கு கைக்கு இழிதொழில்செய்து, அந்நீர்மையைக்காட்டி இவள் நீர்மையை அபஹரித்தான். [என்பாடுடையல்குல்] - இடமுடைத்தான கடிப்ரதேசத்தை உடையவள். பாடு-இடம். “வூஹாவஹைநஸாயயஃ” என்று ஐஜாதீயரையும் அழிக்கும் வடிவமுகு. அவன் வூஹாவஹைநஸாயயஃ தூவஹாரியாய் இருக்கிறப்போலே. பண்பு - நீர்மை.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. சதுர்முக ஸ்ரஷ்டாவானமேன்மையைப் பாராதே ஆபுரிதார்த்தமான மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு இவள் நீர்மையை யிழந்தாளென் கிறார்.

[பீடுடையித்தயாதி] - சதுர்த்தச புவநத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல பெருமையை யுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவனுக்கு. பீடு - பெருமை. [மாடுஇத்தயாதி] - மாடு -

நாலாம்பாட்டு.—பீடுடை இத்தயாதி. “பீடுடைநான்முகன்” இத்தயாதிகளைக்கடாகழித்தவ தாரிகை - சதுர்முக இத்தயாதி.

சதுர்முகனுக்குப் பீடேதென்ன - சதுர்த்தச இத்தயாதி. “மணைற்கு” என்றதுக்கர்த்தம் - அநந்யார்ஹமாக்கினவந்து என்றது. நாடுடைமன்னர் துர்யோதநாதிகளாயிருக்க, இவர்களை “நாடுடை

தநம். வசுமதியான பூமியென்னுதல்; மாடென்று - இடமுடைமையாய்; பரப்பையுடைய பூமியென்னுதல். திருவுலகளந்தருளின க்ருத்ரீமசேஷடிதத்தாலே தன்னை யந்நயார்ஹமாக் கினவற்கு. [நாடுஇத்யாதி] - நாடுடைய ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோய் அத்தாலே பூர்ணனானவனுக்கு. லகவதபீப்ராயத்தாலே, அவர்களை நாடுடைமன்னரென் கிறார்காணும், “இருக்கைக்கு ஒரு குறிச்சியுங்கோடோம்” என்று ராஜ்யம் பண்ணுகிறார்கள் துர்யோதநாதிகளாயிருக்க: “கூலிவிஷ்ணுவஹுஜாயாடி” (அபிஷிச்ய லங்காயாம்) இத்யாதி வத். [நம்பிக்கு] - *இன்னுந்தாதன் என நின்ற சேயலாலே இட்டசட்டை பிறும்படி யிருக்கை. அடியிலே ஐகத்தையுண்டாக்கி, அபஹரித்தாருண்டாகில் எல்லைநடந்து மீட்டுக் கோண்டு, அத்தை ஆபுரிதர்க்குஆக்குகைக்கு இழிதோழில்சேய்த இந்நீர்மையையுங்காட்டி இவள் நீர்மையை யபஹரித்தான். [என்பாடுடையல்குல்] - இடமுடைத்தான நிறம்ப ப்ரதேசத்தையுடையவன். பாடு - இடம். “வாஜா^ஹவா^ஹநஸாயய^ஹ” (பும்பாவம்ந ஸாயய^ஹ) - ஸஜாதீயரையழிக்கும் வடிவழகு. அவன் *பும்ஸாம்^ஹத்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியாஹற் போலே. பண்பு-நீர்மை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பண்புடைவேதம் பயந்தபரனுக்கு
மண்புரைவையம் இடந்தவராகற்கு
தேண்புனற்பள்ளி எம்தேவபிரானுக்குள்ள
கண்புனகோதை இழந்ததுகற்பே.

ஆ.—(பண்புடை.)-தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண ப்ரதிபாதகமாகையாலே தன்னிலுஞ்சிரியதான வேதங்களை ப்ரஹ்மாதிரிதவர்களுக்குக் கொடுத்த பரமௌடிர்ய

ப்ர.—[பீடுடைஇத்யாதி]—[நாடுடைமன்னர்க்கு]—ஸ்ரீ ஸுஷெ வெ, “கூலிவிஷ்ணுவஹுஜாயா^ஹ ராக்ஷஸௌ^ஹ விவீஷண^ஹ | க்ருதக்யத^ஹவா^ஹராரொ^ஹ விஜ்ர^ஹபு^ஹஜோ^ஹஹ^ஹஅ^ஹ”

மன்னர்” என்கிறதென்? என்ன - பகவதபீப்ராயத்தாலே இத்யாதி. குறிச்சி - குப்பம். ஆஸ்ரிதகார் யம் செய்தத்தாலே பூர்ணனாயிருக்குமோ? என்ன - அபிஷிச்ய இத்யாதி. “க்யதக்யத^ஹ” என்ற திலேதோக்கு. “தூதுசெல்” என்றவநந்தாம், “நம்பி” என்றதுக்குபாவம் - இன்னுர் இத்யாதி. இன்னு ருடைய தூதனென்னும்படிநின்றஇத்யர்த்தம். “பீடுடை” இத்தாதி பதந்ரயத்துக்கும்பாவம் - அடி யிலே இத்யாதி. அல்குலைக்கொண்டாகெடுத்துக்கு பாவம் - பும்பாவம் இத்யாதி. ஸஜாதீயரையழிக் கக்கூடுமோ? என்ன - அவன் இத்யாதி. “வாஜா^ஹவா^ஹநஸாயய^ஹ” இதி^ஹஹாபாரதே. பண்பு- வநடி^ஹ | யாவலியொடி^ஹஷ^ஹத^ஹஸா^ஹ வா^ஹவா^ஹநஸாயய^ஹ” இதி^ஹஹாபாரதே. பண்பு- நீர்மை. அஸாதாரணஸ்வபாவ இத்யர்த்தம். (ச)

த்துக்கும், பூமிப்பிராட்டியை எடுத்தருளி அவளோடேஸம்ஸ்லேஷித்தருளின ஸ்ரீ வராஹமான திருவடிவில் அழகுக்கும், திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு அதுபவிக்கிற ■ அயர்வறுமமரர்களையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கவல்ல திருப்பாற்கடலிலேபிராட்டியோடேகூடக் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்குந் தோற்று, தர்ஸீயமான திருக்குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை, தன்னுடைய கற்பிழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வேதப்ரதாநாத்யுபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாள் என்கிறாள்

[பண்பென்று தொடங்கி.] - தன்னைப் ப்ரதிபாதிக்கவற்றான வேதத்தைப் ப்ரஹ்மாவுக்காக ஆவிஷ்கரிப்பதுஞ்செய்து எல்லாரிலும் பரனாய் மண்மிக்கப் ப்ருயிவியைஇடந்த ஸ்ரீவராஹமானவனுக்கு. மண்மிகுதி சொல்லிற்று, எடுக்கையில் அருமைதோற்று கைக்காக. [தெண்புனல் என்று தொடங்கி] - கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ஈடாம்படி ஸ்வச்சமான நீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான ஏகாரணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளாநின்று ப்ரஹ்மாத்ரி தேவர்களுக்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரகனவனுக்கு, கண்டாருடைய கண்ணைப்பிணிக்கவல்ல அழகையுடைய என்பெண்பிள்ளை தன்னுடைய கல்விபை இழந்தாள்.

ப.—அந்தரம், வேதப்ரதாநாதியான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையுடையவனுக்குக் கற்பிழந்தா ளென்கிறாள்.

பண்பு - பகவதஸ்வரூபாதிகளை யதாவத்ப்ரகாசிப்பிக்கும் ஸ்வபாவத்தை, உடை-உடைய, வேதம்-வேதத்தை, பயந்த - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உண்டாக்கிக்கொடுப்பானாய், பரனுக்கு - தத்ப்ரதிபாத்யனானபரனாய், மண்-மண்ணின், புரை - மிகுதியையுடைய, வையம் - பூமியை, இடந்த - இடந்தெடுத்த, வராகற்கு - வராஹவேஷத்தை யுடையனாய், தெண்-தெளிந்த, புனல் - புனலையுடைத்தான ஏகாரணவத்திலே, பள்ளி-ஐகதரக்ஷணசிந்தைபண்ணிக்கிடப்பானாய், (அந்த ரக்ஷணசிந்தையாலே), எம் - எம்பேரல் வாரோடு, தேவர் - ப்ரஹ்மாதிகளோடுவாசியற, பிரானுக்கு - உபகாரகனவனுக்கு, என்கண்புனைகோதை - கண்டார்க்கண்களைப்புனைந்துகொள்ளும் மாலையழகையுடைய என்பெண்பிள்ளை, இழந்தது-, கற்பு-தன்னறிவுடைமை. கற்பு-அறிவுடைமை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வேதப்ரதாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாள் என்கிறாள்.

[பண்புடை வேதம்] - ஈஸ்வரனை உள்ளபடியே காட்டித்தரும் நீர்மையை யுடையவேதம். [பயந்த] - ப்ரஹ்மாவை ஒதுவிக்கை. [பரனுக்கு]-வேதப்ரதிபாத்யனாகையாலும், ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதசக்ஷஸ்ஸைக்கொடுக்கையாலும் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனுக்கு. அறிவு இழந்தார்க்கு அறிவுகொடுக்குமவன் கிடர் இவள் அறிவை அழித்தான்! [மண்புரைவையம்] - மண்மிக்கவூமி. [இடந்தவராகற்கு] - பிறருடைய ஸ்வரூபஸித்த்யரூபமாகத் தன்னை அழிய மாறுமவன். “மானமிலாப்பன்றியாந்தேக” என்னக் கடவதிதே. மண்மிகுதி சொல்லிற்று - எடுக்கையில் அருமை தோற்றுகைக்காக. [தெண்புனற்பள்ளி] - தெளிந்தபுனலை யுடைத்தான ஏகாரணவத்தைப் படுக்கையாக யுடைய

வன். முதலிலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முபனாய் ஸ்வச்சமான நீரையுடைய ஏகார்ணவத்திலே ஜுத்ரகூடேனோபாயசுந்தைபண்ணிக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவன் என்கை. [தேவ பிரானுக்கு] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதுபகாரகனவனுக்கு என்னுதல்; அயர்வறுமமரர்களதிபதி கிடர் ஒருவர் இல்லாதாற்போலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முபனாய் இருக்கிறான் என்னுதல். [என்கண்புனை கோதை] - கண்டார் கண்களை ஆஹரணமாகவுடைய மயிர்முடி. அதாகிறது - கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி கண்ணைப் பிணிக்கவற்றாயிருக்கை. “கண் என்று - பிலிக்கண்ணாய், அத்தைப்புனைந்த கோதை என்று, ஜாத்யுசிதமான ஆஹரணம்” என்றான் ஒருதமிழன். [இழந்தது கற்பே] - ஸர்வர்க்கும் ஜ்ஞாநப்ராப்தினை தனக்குங்கூட அறிவுகொடுக்குமவன் அறிவைக் கிடர் இழந்தது! கற்பு - கல்வி: அதாவது-ஜ்ஞாநம்.

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. வேதப்ரதாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணின வனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தா ளென்கிறாள்.

[பண்புடைவேதம்] - ஈஸ்வரனை உள்ளபடியே காட்டித்தரும் நீர்மையை யுடைய வேதம். [பயந்த] - ஸுப்தப்ரபுத்தந்தயாயத்தாலே ப்ரஹ்மாவை யோதுவிக்கை. [பரனுக்கு] - “யொஸுஹாணாவிடிபாதிவாவுயுயொவெவெவாஹுஸுபு ஹிணொகிதவெஸு” (யோப்ரஹ்மானம் விததாதிபூர்வம் யோவைவேதாம்ஸ்சப்ரஹி ணேதிதஸ்மை) என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதசகஸுஸஸைக் கோடுக்கையாலும், வேதைகஸமதிகம்யனுகையாலும் ஸர்வஸ்மாத்தபரனுனவனுக்கு அறிவிழந்தார்க்கு அறிவு கோடுக்குமவன்கிடர் இவளறிவை அழித்தான். [மண்புரைவையம்] - மண்மிக்கபூமி. [இடந்தவராகற்கு] - மண்ணேடு விண்ணேடு வாசியற, தன்முபேந ரகஷித்தபடி. பிற ருடைய ஸ்வரூபஸித்தயர்த்தமாகத் தன்னையழிய மாறுமவன். அழிவுக்கு இட்ட வடிவுக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டுமபடியிறே இருப்பது. “மானமிலாப்பன்றியாநதேசு” என்னக்கடவ

அஞ்சாம்பாட்டு.— பண்பு இத்தாதி. “பண்புடைவேதம்” இத்தாதிபதங்களைக் கடாக்கித் தவதாரிகை - வேதப்ரதாநம் இத்தாதி. “கீழிற்பாட்டிலே - “யொஸுஹாணாவிடிபாதிவாவுயு” என்றத்தையும், இப்பாட்டிலே - “யொவெவெவெவாஹுஸுபு ஹிணொகிதவெஸு” என்றத்தையுஞ்ஞொல்லுகிறது” என்றருளிச்செய்வர். வேதத்துக்குப்பண்பேதென்ன - ஈஸ்வரனை இத் தாதி. பயந்த - ஸ்ருஷ்டித்த: “உண்டாக்கிக்கொடுத்த” என்று உரையில்சப்தார்த்தம். நித்யமான வேதத்தைப்பயக்கையாவதேதென்ன - ஸுப்தப்ரபுத்த இத்தாதி. “பண்புடைவேதம்” என்றத்தைப் பற்ற - வேதைகஸமதிகம்யனுகையாலும் என்றது. “பண்புடைவேதம்பயந்தபரனுக்கு - கற்பிழந்தான்” என்ற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - அறிவிழந்தார்க்கு இத்தாதி. “புரை” என்று - மிகுதி. மண்மிகுகையாவது - அதிகடிநமாயிருக்கை. கீழிற்பதத்தையுங்கூட்டி “இடந்தவராகற்கு” என்றதுக்கு ரஸோக்தி - மண்ணேடு இத்தாதி. மண்ணை, தன்முபேந ரகஷிக்கையாவது - திருவயிற்றிலேவைத்து ரகஷிக்கை. விண்ணை, தன்முபேந ரகஷிக்கையாவது - ஹம்ஸமுபேநவேதோபதேசம்பண்ணி ரகஷிக்கை. ஜுருபஸநியமாய்விருப்பான வராஹவேஷத்துக்குக் கற்பிழக்கக்கூடுமோ? என்ன - பிறருடைய இத் தாதி. குணத்துக்கு ஈடுபட்டான் என்றபடி. குணத்துக்கேயன்றிக்கே, அழகுக்கும் ஈடுபட்டா ளென்கிறார் - அழிவுக்கு இத்தாதி. அழிவுக்குஇட்டவடிவாவது - தன்மேன்மையைவிட்டு நீர்மையைக் கொள்ளுரைக்கு ஈடாகக்கொண்ட வராஹவேஷம். ஆலத்திவழிக்கை - ஆலத்தியெடுக்கை. த்ருஷ்டி தோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. அப்படி யழகியதாயிருக்குமோ? என்ன - மானமிலா இத்

யாதி. தேசு - தேஜஸ்ஸு. பூமிக்கு கடிநயம்சொன்னதற்கு பாயோஜம் - மண்மிசுநி இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷணம்போலே தேஹத்தைப்பூண்கட்டிக்கொடுக்கையன்றிக்கே, ஸ்லோகத்தையப தேஸமுனேக ஸம்ஸாராரணவத்தில் நின்றும் கரையேற்றும் அவதாரமென்று விவக்ஷித்து ரஸோக்தி - அல்லாத ரக்ஷணம் இத்தயாதி. முக்யமான - முகத்தாலுண்டான; ஸ்லோகட்டமான என்றத்தவ்யம். எல்லார்க்கும்ஹவென்றது - எல்லார்க்கும் ஸம்ஸாராரணவத்திலின்றும் கரையேறுகக்கென்று ஸ்வ பாவார்த்தம்; எல்லாரும்சம்மதிக்கவென்றுசாடு. “வராகற்கு - அறிவிழந்தான்” என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - எயிற்றிடை இத்தயாதி. தன்னுடைய திருவெயிற்றின் இடையிலே பூமியையெடுத்த என்ஸ்வாமியானவன் லிவாராத்ரவிபாகமற ஒதுவித்து: அதாவது - தன்னுடைய சேஷித்தவாதிகளையும் தம்முடையசேஷத்தவாதிகளையும்அறிவித்தேன்றபடி. பயிற்றி - அறுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கி. பணிசெய்யக்கொண்டான் - “சித்தபகைங்கர்யங்கொள்ளக்கடவோம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே அறுதியிட்டுக் கொண்டான்என்றபடி. இவளோட்டையார்க்கென்றது - பெரியாழ்வாரை. “தென்புனற்பள்ளி” என்றதற்குபாவம் - அழிந்தஜகத்தை இத்தயாதி. அழிந்தஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தேன்றது - “என்முக் ஷைப்படைத்தானுக்கு” என்றத்தைப்பற்ற. இத்தைச்சொல்லுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவமாதல், ஹவீதமாதல் - ஸந்தையேபிடித்து இத்தயாதி. “எம்” என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்-ஈஸ்வரோஹம் இத்தயாதி. “அறிவிழக்கவேண்டாகிடர்” என்றவநந்தம், ‘அசெய்யலுக்குத்தோற்று எம் என்சையாலே அறிவிழந்தான்’என்று கூட்டிக்கொள்வது. புனைகை - பிணிப்புண்கை. நாயகனுடையகண்ணை ஆபரணமாகவுடைய மயிர்முடியென்று விவக்ஷித்து, அத்தை ஸ்லோகமாகக்காட்டுகிறார் - கண்டார் இத்தயாதி. கண்கள்பிணிப்புண்ணைபோது மயிரமுடிக்குஆபரணமாகக்கூடாமையாலே, பிணிப்புண்கையாலே என்றது அர்த்தாத்வித்தம். பிணிப்புண்கையாவதேதென்ன - அதாவது இத்தயாதி. “கண்டார் கண்ணைப்புனைந்துகொள்ளும்சோதை” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். “இழந்தது” என்கைக்கு, இவளறிவுக்கேற்றமேதென்ன - ஸர்வர்க்கும் இத்தயாதி. “வெடாஂஸுபுஹ்ரொணாகி” என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வர்க்கும் ஜ்ஞாந்பாதலுன என்றது. அவனுக்கும் அறிவுகொடுக்கும்படியான அறிவு இவளுக்குண்டோ? என்ன - அபிஜ்ஞாஇத்தயாதி. “ஐவகாய-ஹஸுலாகுக்ஷாகுதஜ்ஞாஹுஷுஷுஷெதநா | சுவிஜ்ஞாராஜயசி-ராணா ராஜவ-குஹ்ரீக்ஷெ” இதி அயோந்யா காண்டே. பிண்ப்புண்கையாவது - கட்டுண்கை. ‘ஸுப்தப்படித்தந்யாயத்தாலே’ என்கிறவித்திலே- “ஸுஸாரொபுக்ரிஸுணுரொஷு-விஷயதமெஷுஷுதஸுஸாரித-ரொ-பு-வ-நாஜிததத டிஹ-பு-நிவஹெஷு-கூதரூபஸுஷு | ஸு-வொஷு-பு-வி-ரி-ஹ-ப-பு-ஜ-த-நா-ஜி-யா

ஆளும் பாட்டு.

புத்திதம்ஸாஸநஸ்புதகதபுகாந வஹவியபெஅடாஃபுரீணந்தஃ” என்கிற
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவஸ்லோகம்அநஸந்தேயம். (௩)

கற்பகம் கா அன - கற்பகச்சோலைபோலேயாய், நல்-அதி லும்விலக்ஷணமாய், பல - பலவான, தோளற்கு - தோள்களையுடையவனாய், சுடர் - சுடரையுடைத்தான, பொற்குன்றன்ன - பொற்குன்றை பொத்திருப்பதாய், பூ - டீர்ஸநீயமாய், தண் - அது கூலமான, முடியற்கு - திருவபிஷேகத்தையுடையவனாய், நல் - அழகியதாய், பல - பலவாய், தாமரை - தாமரையின், நாள் மலர் - புதுமலர்போலேயிருக்கிற, கையற்கு - கைகளையுடையவனுனவனுக்கு, என்விற்புருவக்கொடி - வில்போலேயிருக்கிற புருவத்தை யுடையவளாய்க் கொடிபோலே மெல்லியளான என்பெண்பிள்ளை, தோற்றது - இழந்தது, மெய் - தனக்கு விதேயமானஸரீரத்தை. அவிதேயஸரீரையானு ளென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஏகார்ணவஸாயியானவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவள் தன்னுடம்பை இழந்தாள் என்கிறாள். [கற்பகம் இத்யாதி] - ஒரு சாயை கற்பகச் சோலை போலேயாய், அவ்வளவன்றிக்கே விலக்ஷணமான தோள்களை உடையவனுக்கு. ஒளியையுடைய பொன்மலைபோலேயாய், தர்ஸநீயமாய்த் திருமுடிக்கு அதுகூலமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு. பூவென்று-மாலைகளாலே அலங்க்ருதம் என்றுமாம். இது-ஸர்வாப்ரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நற்பலவித்யாதி] நன்றாய்ப் பலவாய் செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கையை யுடையவனுக்கு.[என்விற்புருவக்கொடி] - வில்போலே இருக்கிற புருவத்தை உடைய என்பெண். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு முடிந்துகிடப்பாரைப்போலே, ஐயுறேதுவான பரிகரத் தைக்கொண்டுகிடர் தோற்றது. [தோற்றதுமெய்யே] - “ஊயு-ஃரோலாஹஜீவிஷ்ணு” என்னும்வடிவைக்காட்டி, “நஜீவெயங்குண்ணவி” என்னப்பண்ணும் வடிவைக்கிடர் கொண்டது !

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. ஏகார்ணவஸாயியானவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவள் தன்னுடைய மெய் இழந்தா ளென்கிறாள்.

[கற்பகக்காவித்யாதி] - தன்அவயவங்களைக் காட்டி இவள் அவயவவியைக் கொண்டான். கற்பகச்சோலைபோலேயாய், அவ்வளவன்றியே விலக்ஷணமான பல திருத்தோள்களையுடையவனுக்கு. [பொற்சுடரித்யாதி] - ஒளியையுடைய பொன்மலைபோலேயாய் டீர்ஸநீயமாய்த் திருமுடிக்குஅநுரூபமானதிருவபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு-பூவென்று மாலைகளாலே அலங்க்ருதமென்றுமாம். இது - ஸர்வாப்ரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நற்பலவித்யாதி] - நன்றாய்ப் பலவாய்ச் செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கைகளையுடையவனுக்கு. [என்விற்புருவக்கொடி] - வில்போலேயிருக்கிற புருவத்தை யுடைய என்பெண். (கொடிபோலே யிருக்கிறவள்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு பட்டுக்

ஆறும்பாட்டு.—கற்பகம் இத்யாதி. இதில் - தனியேஅவதாரம் சொல்லாமையாலே, கீழிற் பாட்டிற்சொன்ன ஏகார்ணவஸாயியைச்சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, ‘கற்பகக்காவன’ இத்யாதி களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஏகாரீணவ இத்யாதி.

“நற்பலதோளற்கு - தோற்றதுமெய்யே” என்றதுக்கு பாவம் - தன்அவயவங்களை இத் த்யாதி. “சுடர் - பொன் - குன்றன்ன” என்று அர்வயித்தர்த்தம் - ஒளியையுடைய இத்யாதி. “தண்” என்று - குளிர்த்தியாய், அத்தாலே - அநுரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. “நற்பல - நாள் - தாமரை - மலர்” என்றுஅர்வயம். நான்மலர்-ஸத்யோவிகாவியானபுஷ்பம். “விற்புருவக்கொடி” என்றவிடத்திலே- “பூ-ஹிமஜாபூரணம்” இத்யாத்யதஸந்தேயம். “விற்புருவக்கொடிதோற்றது” என்றதுக்கு

கிடப்பாரைப்போலே, விஜயஹேதுவான பரிகரத்தைக்கொண்டு கிடர் தோற்றது! [தோற்றதுமெய்யே] - “ஊயு-பு-ஜாலாஸா ஹஜீ விஷே” (ஊர்த்வம்மாஸாந்ஹீவிஷ்யே) என்னப்பண்ணும் வடிவைக் காட்டி, “மஜீ வெயக்ஷணேஷி” (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னப்பண்ணும் வடிவைக்கிடர் கொண்டது. அவிதேயஸாரையானான் என்று கருத்து.

ஏழாம் பாட்டு.

மெய்யமர்பல்கலன் நன்கணிந்தானுக்கு
பையரவினணைப் பள்ளியினுக்கு
கையொடுகால்செய்ய கண்ணபிரானுக்குள்
தையல்இழந்தது தன்னுடைச்சாயே.

ஆ.—(மெய்யமர்.) - அவனுடைய திருமேனியில்தேஜஸ்ஸு பூத்தாற் போலேயிருந்த அஸங்க்யேயமான திருவணிகலன்களாலே ஒப்பித்தருளின அழகுக்கும், திருப்பாற்கடலிலே நிரதிரைய ஸுகஸ்பர்ஸமான திருவரவணையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கும், அந்தத்திருவணிகலன்களுடைய நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் திருவந்தாழ்வானுடைய பணுமணிகளில் நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் விஞ்சிப்புறப்படா நின்ற ஒளியையுடைய திருக்கைகள் திருவடிகள் திருக்கண்களில் அழகுக்கும் இவள் தோற்று, தன் ஒளி யிழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கூரார்ணவராயியான எம்பெருமானுடைய ஆபரண சோபையிலேயுகப்பட்டு என் பெண்பிள்ளை தன்னுடைய லாவண்யத்தை இழந்தாள் என்கிறாள் [மெய்யென்று தொடங்கி.] - திருமேனிக்குச்சேர்ந்திருந்துள்ள பல திருவணிகலன்களையும் அழகிதாகச் சாத்தியருளித் தன்னுடையஸ்பர்ஸத்தாலே மணம்விரித்திருக்கிற திருவனந்தாழ்வான் மேலே அவ்வொப்பனை நிறம்பெறும்படி கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு. [கையொடுகால்செய்ய கண்ணபிரானுக்கு]- கறுத்திருநிறத்திலே பகைத் தொடையாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கைகள் திருவடிகள் முதலான திவ்யாவயவங்களுைய முடையனாய் அதுகாஹசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு லாவண்யமாவது - ஒளி.

ப.—அநந்தரம், அநந்தஸாயியினுடைய ஆபரணசோபையிலும் அவயவ சோபையிலும் தன்ஸமுதாயசோபையை இழந்தாளென்கிறாள்.

மெய் - திருமேனியோடு, அமர் - பொருந்தின, பல் - அஸங்க்யேயமான, கலன் - ஆபரணங்களை, நன்கு - தர்ஸநீயமாம்படி, அணிந்தானுக்கு - சாத்தினவனாய், பை - விரிகிறபணங்களுையுடைய, அரவின் அணை - திருவரவணையிலே, பள்ளியினுக்கு - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய், கையொடு - திருக்கைகளோடேகூட, கால் - திருவடிகளும், செய்ய - சிவந்திருப்பானாய், கண்ணன் - ஆபரிதபவ்யனான, பிரானுக்கு - உபகாரகனுக்கு, ஹார்த்தபாவம் - பார்வாமாஸ்தாத்ததை இத்தயதி. “மெய்யே - தோற்றது” என்கிற வெகாரத்துக்கு பாவம் - ஊயு-பு-ஜாலாஸா இத்தயதி. (சு)

என் - என்னுடைய, தையல் - விலகாணவ்வுடையான பெண்பிள்ளை, இழந்தது - இழந்தது, தன்னுடை - தனக்கு அஸாதாரணமான, சாய் - ஸமுதாயசோபை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சுதீராரணவஸாயியுடைய ஆபரணசோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள் லாவண்யத்தை இழந்தாள் என்கிறார்.

[மெய்யமர் பல்கலன்] - திருமேனியிலே பூத்தாற்போலே பொருந்தியிருந்துள்ள கிரீடாதிநூபுரந்தமான திருவாபரணங்கள். [நன்கணிந்தானுக்கு] - பூணவல்லபடியாலேவந்த அழகு. [பையரவினனை] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகசிதமான மணங்களை யுடையனாய், நாற்றம் மென்மை குளிர்ந்தி இவற்றை ப்ரக்ருதியாக வுடையவனைப் படுக்கையாக உடையனாய் அதிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு. இதுவும் ஓர் ஆபரண விசேஷம்போலேகாணும். கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை நிறம்பெறும் படுக்கையிறே. [கையொடுகால் இத்யாதி]-திருமேனிக்குப் பரபாகமான சிவப்பையுடைய திருக்கைகளையும் திருவடிகளையுமுடையனாய் உபகாரசீலனான ஸுலபனுக்கு. திருவநந்தாழ்வா னோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாயிற்று, அவயவங்கள் தொடக்கமானவை பூர்ணமாயிற்று. [என்தையல் இத்யாதி] - என்பெண்பிள்ளை இழந்தது, மாணிக்கத்தின் ஒளிபோலே தனக்கு நிறங்கொடுக்கும் லாவண்யத்தை. கழற்றிப்பூணும் ஆபரணத்தைக்காட்டிக் கழற்றவொண்ணாத ஆபரணத்தைக் கொண்டான். தையல் - பெண், சாய்-லாவண்யம்.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. சுதீராரணவஸாயியுடைய ஆபரணசோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள் லாவண்யத்தை யிழந்தாளென்கிறார்.

[மெய்யமர் பல்கலன்] - திருமேனியிலே பூத்தாற்போலே பொருந்தியிருந்துள்ள கிரீடாதிநூபுரந்தமான ஆபரணங்கள். [நன்கணிந்தானுக்கு] - பூணவல்லபடியாலே வந்த அழகு. [பையரவித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகசிதமான பணங்கையுடைய வனாய், நாற்றம் மென்மை குளிர்ந்தி இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையவனைப் படுக்கையாக உடையவனாய், அதிலே கண்வளர்ந்தருள்கிறவனுக்கு. இதுவும் ஓர் ஆபரணவிசேஷம் போலேகாணும்: அநந்தமுகமான ஆபரணமிறே. கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை நிறம்பெறும் படுக்கையிறே. [கையித்யாதி] - திருமேனிக்குப் பரபாகமான சிவப்பையுடைய திருக்கை களையும், திருவடிகளையுமுடையவனாய் உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு. திருவநந்தாழ்வா னோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று அவயவங்கள்தொடக்கமானவை பூர்ணமாயிற்று. [என்தையலித்யாதி] - என்பெண்பிள்ளையிழந்தது, மாணிக்கத்தின் ஒளிபோலே தனக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—மெய் இத்யாதி. “பையரவினனைப்பள்ளியினுக்கு, மெய்யமர் பல்கலன்” இத்யாதிகளைக்கடாகழித்தவதாரிகை - சுதீராரணவ இத்யாதி.

திருமேனியோடே பொருந்தியிருக்கிற அநேகாபரணங்களை நன்றாகச்சாத்தினவனுக்கென்று சப்தார்த்தம். அணிகை - சாத்துகை. “நன்கு” என்றதுக்குபாவம்-பூணவல்ல இத்யாதி. “அரவின்” அரவையென்றபடி. “அனை” என்றதுக்கர்த்தம் - படுக்கையாகவுடையனாய் என்றது. “பல்கலன்” என்றவநந்தம் திருவநந்தாழ்வானைச்சொன்னதுக்குபாவம் - இதுவும் இத்யாதி. ரஸோக்தி - அநந்த முகமான இத்யாதி. அநந்தரூபமானவென்றும், பஹுரூபமானவென்றும். தாத்பர்யாந்தரம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. “செய்ய - கையொடு, செய்ய - கால்” என்றவயம். “பள்ளியினுக்கு” என்றத் தோடேகூட்டி, பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - திருவநந்தாழ்வான் இத்யாதி, “தொடக்கமானவை” என்ற

சிவங்கோக்கும் லாவண்யத்தை; கழற்றிப் பூணும் ஆபரணத்தைக்காட்டி, கழற்றவொண்ணாத ஆபரணத்தைக் கைக்கொண்டான். தையலென்பது-பெண்பேர். சாய்-லாவண்யம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சாயக்குருந்தம் ஓசித்ததமியற்கு
மாயச்சகடம் உதைத்தமணாளற்கு
பேயைப்பிணம்படப் பாலுண்பிரானுக்கு என்
வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே.

ஆ.—(சாயக்குருந்தம்) - திருப்பாற்கடவினின்றும் பூர்வசுதேவர் திருமாளிகையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி க்ருத்ரிமசகடபூதநாகுந்தாத்யஸூரநிரஸநாயாஸ ஸ்வேதகணிகாலங்க்ருதமான திருமுகத்தில் அழகுக்குத் தோற்று, தன் அழகு இழந்தாளென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநரம்பரைகளை உடையனான க்ருஷ்ணனுக்கு என் பெண்பிள்ளை மாண்பையிழந்தாள் என்கிறார்.

[சாயக்குருந்தம் ஓசித்ததமியற்கு] - அஸூரவடிவான குருந்தை வேரோடே சாய்ந்து விழும்படி தனியேயின்று முறித்து ஆஸூரமான க்ருத்ரிமசகடத்தைப் பொடியாம்படி உதைத்த இச்செயலாலே இவள் தனக்கேயாம்படி பண்ணிக்கொண்டவனுக்கு. [பேயையென்று தொடங்கி] - பூதனையைப் பிணமாய் விழும்படி முலைப்பால் உண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே] - கைஸர்க்கபரிமளமான குழலையுடைய என்னுடைய பெண்பிள்ளை தன்னுடைய மாட்சியை இழந்தாள். அதாவது - ஸ்த்ரீத்வம்.

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிரஸ ஸ்வபாவனுவனுக்குத் தன் ஸ்த்ரீத்வவைலக்ஷணயத்தை யிழந்தாளென்கிறார்.

குருந்தம்-அஸூராவிக்ஷமானகுருந்து, சாய-வேரோடேசாயும்படி, ஓசித்த-முறித்த, தமியற்கு - அஸஹாயவீரனாய், சகடம் - சகடம், மாய - மாயும்படியாக, உதைத்த - உதைத்து, மணாளற்கு - அத்தாலேதன்னை யந்நயர்ஹையாக்கிக்கொண்ட போக்தாவானவனாய், பேயை-பூதனையாகிற பேயை, பிணம் - பிணமாய், பட - விழும்படியாக, பால் - முலைப்பாலை, உண் - அமுதுசெய்த, பிரானுக்கு - மஹோபகாரகனுவனுக்கு, என்வாசக்குழலி - பரிமளோத்தரமான குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை, இழந்தது - இழந்தது, மாண்பு - மாட்சிமை. அதாவது - ஸ்த்ரீத்வவைலக்ஷணயம். மாயச்சகடமென்றது - க்ருத்ரிமசகடமென்றமாம்.

ஆதிசபத்தாலே “கண்ணபிரான்” என்றபதத்தில்தோற்றுகிற ஸௌலப்பாதிருணங்களைச் சொல்லுகிறது. “பல்கலன்” என்றத்தைக்கடாகவித்தபாவம் - கழற்றிப்பூணும் இத்யாதி. (எ)

இ.—எட்டாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய விரோயிநிரஸநங்களுக்குத் தோற்று இவள் தன்ஸ்தீரீவத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[சாயக்குருந்தமொசித்த] - அஸுராவீஷ்டமான குருந்தத்தை வேரோடே சாய்ந்து விழும்படி முறித்த. [தயியற்கு] - நம்பி மூத்திராணை ஒழியவே தனிவிரம் செய்தவனுக்கு. தான் தனிமையிலே சென்று உதவக்காணும் இவளுக்கு நினைவு. [மாயச்சகடமுதைத்த] - க்ருத்ரிம சகடம் என்னுதல். “தளர்ந்தும் முறிந்தும்” என்கிற படியே சகடம் உருமாயும்படி என்னுதல். [மணைற்கு] - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்கு யதூர்ப்பங்கம்போலே, இவ்வபகானத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளை அநந்யாரஹையாக்கிக் கொண்டது. [பேயைஇத்யாதி] - சூர்ப்பணவாவைப்போலே ஓர் அநர்த்தத்தை விளைக்க உயிரோடேவிடாதே, பூதநையைப்பிணமாய் விழும்படி முலைப்பாலுண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி] - நைஸர்க்கபரிமளமான குழலையுடைய என்பெண். அவளை “வாசக்குழலி” என்று சொல்லுகைக் கடியான குழல்என்கை. வாசஞ்செய் பூங்குழலாளிறே. [இழந்ததுமாண்பே] - தன் பும்ஸ்த்வப்பரயுத்தமான செயல்களை யெல்லாம் காட்டி இவளுடைய ஸ்தீரீவத்தைக் கொண்டான். மாண்பு - மாட்சிமை, ஸ்தீரீவம்.

ஈதி.—எட்டாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய விரோதி நிரஸநத்துக்குத்தோற்று இவள் தன்னுடைய ஸ்தீரீவத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[சாயக்குருந்தமொசித்ததயியற்கு] - அஸுராவேசத்தாலே தழைத்துப்பூத்து நின்றகுருந்தத்தை வேரோடே சாய்ந்துவிழும்படி முறித்த தயியற்கு. நம்பி மூத்திராணை ஒழியவே தனிவிரஞ்செய்தவற்கு. தான் அத்தனிமையிலே சென்று உதவக்காணும் இவளுக்கு நினைவு. [மாயச்சகடமுதைத்தமணைற்கு] - க்ருத்ரிமசகடமென்னுதல்; “தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடஅஸுரருடல் வேறுப்பிளந்துவீய” என்கிறபடியே சகடம் உருமாயும்படி என்னுதல். [மணைற்கு] - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு யதூர்ப்பங்கம்போலே, இவ்வபகானத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளையநந்யாரஹையாக்கிற்று. [பேயைப்பிணம்படப்பாலுண்பிராணைக்கு] - சூர்ப்பணவாவைப்போலே ஓர் அநர்த்தத்தை விளைக்க உயிரோடேவிடாதே, பூதநையைப்பிணமாய்விழும்படி முலையுண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி] - நைஸர்க்கிக பரிமளமான குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை. அவளை “வாசக்குழலி” (ஸர்வகந்த்) என்றுசொல்லுகைக்குஅடி. இத்தலையையிட்டு. வாசஞ்

எட்டாம்பாட்டு - சாய இத்யாதி. “சாயக்குருந்தமொசித்த” இத்யாதிகளைக் கடாசுபித்தவ தாரிகை-க்ருஷ்ணனுடைய இத்யாதி.

சாயக்குருந்தமென்றது - சாயையையுடைய குருந்து என்றும், குருந்தம் சாய என்றும்: அர்த்தவ்யயத்தையும் தந்த்ரோண அருளிச்செய்கிறார் - அஸுராவேச இத்யாதி. “தயியற்கு” -(தனியற்கு) துணையிலாதவற்கு என்றபடி. “தயியற்கு” என்றதற்கு பாவம்-நம்பிமூத்த இத்யாதி. “தயியற்கு” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம்-தான் அத்தனிமையிலே இத்யாதி. நாகயுத்தத்திலுடையபாடையைப்போலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு - சகடம் மாய - ஈசுக்கும்படி இத்யர்த்த “பிணம்பட” என்றதற்குபாவம்-சூர்ப்பணவாவை இத்யாதி. “கொங்கலரோலக்குழலி” என்றற்போலே சொல்லாதே கேவலம் “வாசக்குழலி” என்றதற்குபாவமாதல்; “வாசக்குழலி” என்று நிரூபமாகச் சொன்னதுக்கு பாவமாதல் - நைஸர்க்கிக இத்யாதி. “வாசக்குழலி” என்றதற்கு ஹலிதத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்

செய்பூங்குழலாளிநே. [இழந்ததுமாண்பே] - தன் பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமான செயல்களை யெல்லாங்காட்டி, இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக்கொண்டான். மாண்பு - மாட்சிமை. ஸ்த்ரீத்வம், அழகு என்றுஞ் சொல்லும்மாண்பை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாண்பமைகோலத்து எம்மாயக்குறளற்கு
சேண்கடர்க்குன்றன்ன சேஞ்சுடர்முர்த்திக்கு
காண்பெருந்தோற்றத்து எங்காதுத்தகம்பிக்கு என்
புண்புனைமேன்முலை தோற்றதுபோற்பே.

ஆ.—(மாண்பமை.) - “கொள்வனான் மூவடிதா” என்று இரக்கிற ஸம யத்திலே நிரவயிகளுளாந்தர்யநிவாஸபூதமாயஸேஷஜநநோநயநஹாரியாயஅத்யாஸ்சர்ய மான திருவடிவின் அழகுக்கும், அளந்தருளுகைக்காகத் தாமரைக்காடுஅலர்ந்ததொரு மாணிக்கமலைபோலே வளர்ந்தருளின அப்போதையழகுக்கும், ஜந்நாஸ்யஸுபிஹக்ஸ் எனும்படி திவ்யமான ஜந்மத்தையுடையனான ஸாரதாத்மஜனுடைய ஸௌஸீல்ய ஸாமர்த்யாதி கல்யாணகுணங்களுக்குத்தோற்று, அஸங்க்யேய திவ்ய பூஷணலங்கருதை யான இவள், தன்னுடைய லாவண்யமிழந்தாளென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவாமநாத்யநேகாவதாரங்களைப்பண்ணியிருந் துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவழகிலே அகப்பட்டு என்பிள்ளை தன்னுடைய பொற் பை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாண்பென்றுதொடங்கி.] - அழகுசமைந்த ஒப்பனையையுடையவனாய் அத் தியாஸ்சர்யபூதனாய் ஆஸ்ரீதபவ்யனான ஸ்ரீவாமனனாய் உயர்ந்திருந்துள்ளசுடர்க்குன்றுபோ லேயாய் செஞ்சுடரையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந்தோற்றத்தெங்கா குத்தகம்பிக்கு] - ஸ்பருஹணீயமாய் அபரிச்சத்யமான தோற்றத்தையுடையனாய் ஸர்வகுணஸம்பந்தனாய் ஆஸ்ரீதபாதந்தரான காகுஸ்தனுக்கு. “ஜந்நாஸ்யஸுபிஹக்ஸ்” என்கிற அவதாரமஹத்வமாகவுமாம். [என்புணென்று தொடங்கி] - ஆஹ ரணங்களாலே அலங்கருதையாய், அதுவும் பொருத ஸௌகுமார்யத்தை உடையளான என்னுடைய மகள் தன்னுடைய அழகை இழந்தாள்.

ப.—அநந்தரம், அபேக்ஷிதஸித்தியால்வந்த அத்யந்தோச்சர்யத்தையுடைய வாமநாத்யவதாரங்களையுடையவனுக்குத் தன்னழகு இழந்தாளென்கிறாள்.

மாண்பு - அழகு, அமை - அமைந்த, கோலம் - வடிவையுடையனாய், (அத் தாலே), எம்மாயம் - அபேக்ஷிதஸித்த்யர்த்தமாக எங்களோடு மஹாபலியோடு வாசியற வஞ்சித்த, குறளற்கு - வாமனனாய், சேண் - அபேக்ஷிதஸித்தியாலே உயர்ந்து, சுடர் -

செய்கிறார்-அவனை இத்தியாதி. இத்திலையை என்று ஸ்லேஷம். அவனுக்கு பரிமளத்தையுண்டாக்குமோ? என்ன - வாசஞ்சேய் இத்தியாதி. செயல்களையென்றறி - “சாயகருருதெயொசித்த” இத்தியாதினைக் கடைக்கித்த. (அ)

தேஜோமயமான, குன்றன்ன-மலைபோலே, செம் - சிவந்த, சுடர்-ஒளியையுடைத்தான, மூர்த்திக்கு - விக்ரஹத்தையுடையனாய், காண்-ஸர்வலோகதர்ஸநீயமான, பெரு - அபரிச்சிந்நமாஹாத்மயத்தையுடைய, தோற்றம் - ஆவிர்ப்பாவத்தையுடையனாய், எம் - எம் போலவர்க்கு அதுவாவ்யனும்படி, காருத்தன் - சக்ரவர்த்தி திருமகனான, நம்பிக்கு - பூர்த்தியையுடையவனுக்கு, என்பூண்புனைமென்முலை - ஆபரணங்களையணிவதாய், (விரஹாஸஹமான மென்மையையுடைத்தான முலையையுடைய என்பெண்பிள்ளை), தோற்றது - இழந்தது, பொற்பு - அழகு.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸ்ரீவாமநாத்யநேகாவதாரங்களில் அழகிலே ஈடுபட்டு இவள் தன்அழகை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாண்புஇத்யாதி] - அழகுசமைந்த ஒப்பனையையுடையவனாய், ஆச்சர்யமான, வேஷத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநனுக்கு மாண்பு - அழகு. மாயம்என்று - வஞ்சனமாகவு மாயம். [சேண்சுடர்இத்யாதி] - கையிலே நீர்விழுந்தவாறேவளர்ந்தபடி. ஒங்கிப்புகரையுடைய மலைபோலே சிவந்த ஒளியையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு, [காண்பெருந்தோற்றத்து] - கண்ணுக்கினியதாய் அபரிச்சேத்யபோக்யமான ஸங்கியையுடையவன் என்னுதல்; “ஜந்ராரிஸ்யஸுஸாஸிஹ” என்கிற அவதாரமாதல். [எம்காருத்தநம்பிக்கு]- குணபூர்ணனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு. [என்பூண்புனைமென்முலை] - பூண்என்று ஆபரணமாய், அத்தாலே அலங்கருதமாய் விரஹாஸஹமல்லாதமுலையையுடையவள். [தோற்றதுபொற்பே] - பொற்புஎன்று அழகு. பூண்புனைமென்முலை என்கையாலே, ஒப்பனையால்வந்த அழகை இழந்தாள். அவனைத்தோற்பிக்கும் முலையை உடையவள கிடார்தோற்றாள்!

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாத்யநேக அவதாரங்களிலே யகப்பட்டு இவள் தன்னழகை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாண்பு இத்யாதி] - அழகுசமைந்த ஒப்பனையையுடையனாய், ஆச்சர்யமான வேஷத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநனுக்கு. மாண்பு - அழகு. மாயம்என்று - வஞ்சனையாக வுமாயம். [சேண்சுடர் இத்யாதி] - அடியிலே நீர்வார்த்துக்கோடுத்தவாறே வளர்ந்தபடி. ஒங்கிப்புகரையுடைய மலைபோலே அழகிய ஒளியையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந்தோற்றத்து] - தோற்றம் - அழகு. கண்ணுக்கினியதாய் அபரிச்சேத்யபோக்ய

ஒன்பதாம்பாட்டு-மாண்புமை இத்யாதி. “மாயக்குறளற்கு” இத்யாதிகளைக் கடைக்கித்தவ தாரிசை-ஸ்ரீவாமநாத்இத்யாதி.

வேஷமென்று - விக்ரஹம். அழகுசமைந்த ஒப்பனையாவது - திருவஜ்ஜோபலிதம், க்ருஷ்ணஜ்ஜீநம், மெளஞ்சிவதாடக்கமானவை. அடியிலே - முந்தறவென்றும், சுவர்லேவென்றும். “மசம்” என்று - அழகு. “தோற்றம்” என்று அழகாய், ததர்ஸநீயமான விக்ரகத்தலைக்கிறதது. “காண்” - காண்ப்படுமதாய், அதாவது - தர்ஸநீயமாய். அத்தால்பலிதம்-கண்ணுக்கினியதாய் என்று. “தோற்றம்”-என்கிறவழக-லேபலிதம்- போக்யத்வம். “தோற்றம்” என்றதுக்கு - அவதாரமாகஅர்த் தாந்தம்- ஜந்ராரிஸ்யஸுஸாஸிஹய்யபுஸவபூநாகுருதாஸு | மலாகஸ்யுபி யதாங்குஷாணிஸுஸாஸிஹய்யபுஸவபூநாகுருதாஸு” இத்யாகாண்டே. தர்ஸநீயமாய் அபரிச்சிந்ந மாஹாத்மயத்தை யுடைத்தான ஆவிர்ப்பாவத்தையுடைய என்றுஇரண்டாமர்த்தம். அவதார

(५)

(5)

தருளப் பண்ணின அழகுக்கும், அவ்வழகு குறியழியாதபடி மற்பொருத சாதார்பத்துக் கும், அவனுடைய ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸர்வஜந்துஜாதத்துக்கும் ஆத்மதயா வ்யவஸ்த்திதனாயிருந்த ஈஸ்வரத்வத்துக்குந்நோற்று, ஸ்திரீத்வாதி ஸகலமங்களகுண வாஸ்புதையான என்பெண்பிள்ளை, தன்னையும் தன்னுடைமையையும் கட்டடங்கஇழந்தா ளென்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டநாயனாயும் க்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப் பண்ணியும் ப்ரதிகூலநிரஸநங்களைப்பண்ணியும் ஜமடிகாரனாயும் இருக்கிற எம்பெரு மானுக்கு என்மகள் கட்டிழந்தாள் என்கிறாள்.

[பொற்பென்று தொடங்கி] - மிகவும் அழகிதாய் ஸர்வஐஸ்வர்யஸூககமான திருவலிஷேகத்தையும் திருக்குழலில் ஸ்பர்ஸத்தாலேபூத்து ஸ்ரமஹரமான திருந் துழாய் மாலையையும் உடையனாய், பூசினசந்தனமழியாதபடி மல்லரோடு பொருத்தோனே யுடையவனாய் இப்படி அத்யாஸ்சர்யமான மஹோபகாரங்களைப்பண்ணும் அவனுக்கு. [நிற்பனவென்று தொடங்கி] - ஸ்யாவரஜங்கமாத்மகமானஜயத்தைத்தனக்கு சரீரமாக வுடையனாய்நிற்கிற க்ருஷ்ணனுக்கு † மிகவும் கற்புடையவளாயிருக்கிற என்மகள் எல் லாம் இழந்தாள். லோகயாத்ரையை இழந்தாள் என்றுமாம்.

ப.—அந்தரம், ஸேஷித்வலோக்யத்வ சிஹ்நங்கனையுடையனாய், விஜேரதி நிவர்த்தகனாய், ஸர்வஸாரீரியானவனுக்குத் தன்மர்யாதையை இழந்தாளென்கிறாள்.

பொற்பு - அழகு, அமை - அமைந்து, நீள் - உயர்ந்த, முடி - அலிஷேகத் தையும், பூ - தர்ஸநீயமாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, துழாயற்கு - திருத்துழாயையு முடையனாய், (அந்தபரத்வபோக்யத்வங்களோடேவந்து), மல் - ப்ரபலரானமல்லரோடே, பொருதோளுடை - தோளிற்சாந்தழியாதபடிமல்லப்பொருத, மாயும் - ஆஸ்சர்யபூதனாய், பிரானுக்கு - ஸ்ரீமதுரையிற்பெண்களுக்கவழகையுபகரித்தவனாய், நிற்பன - ப்ரமாண ஸித்தஸ்த்தைதர்யத்தையுடைத்தாய், பல் - பஹுவிதமான, உரு - பதார்த்தங்களை, ஆய் - சரீரமாகவுடையவனாய், நிற்கும் - தத்தக தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய்நிற்கும், மாயற்கு - ஆஸ்சர்யத்தையுடையனானவனுக்கு, என்கற்புடையாட்டி - அறிவுடையாளாயிருக்கிற என்பெண்பிள்ளை, இழந்தது - இழந்தது, கட்டு - ஸ்திரீத்வமர்யாதை, கட்டு - மர் யாதை, கட்டடங்கவென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், பரத்வமென்ன! அவதாரமென்ன! ஜமடிகாரதை யென்ன! இவற்றை அடங்கக்காட்டி இவளுடைய எல்லாவற்றையும் கொண்டான் என் கிறாள். [பொற்பு இத்யாதி] - அழகு சமைந்திருப்பதாய் ஆய்மரஜ்ய ப்ரகாசகமான திருவலிஷேகத்தை உடையனாய், அகின்மேலே ஐஸ்வர்யஸூககமான திருத்துழாய் மாலையையும் உடையவனுக்கு. [பூந்தண்துழாய்]-ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலேபூத்து ஸ்ரமஹரமா யிருக்கை. வந்தவதரித்து, மற்பொருதோனே உடையவன். [மாயப்பிரானுக்கு]-சாத் தினசாந்து அழியாதபடி மற்பொருதவாஸ்சர்யம். சாவத்தகர்த்த சாந்தணிதோள் சதுரநிறே. மற்றும் ஆஸ்சர்யமான உபகாரங்களைப்பண்ணினவன் என்றுமாம். [நிற் பனஇத்யாதி]- ஸ்யாவரஜங்கமாத்மக ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கிற ஆஸ்சர்யபூதனுக்கு. [என்கற்புடையாட்டி] - மிக்க அறிவையுடைய என்மகள்.

† இவ்வர்த்தத்தில் 'ஆயர்கு' என்று பதச்சேதம் விவகரிதம்.

பதினோராம் பாட்டு.

கட்டெழில்சோலைநல்வேங்கடவாணனை
கட்டெழில்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
கட்டெழிலாயிரத்து இப்பத்துமல்லவர்
கட்டெழில்வானவர் போகமுண்பாரே.

ஆ.—(கட்டெழில்) பரமபுருஷேசேஷதைதக ரதித்வலக்ஷ்மீஸமாப்ருத திவ்ய நகரநிலயவகுளதர ஸமீரிதமான வாணீஸஹஸ்ரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, கார்த்தீஸ்ர யேந ரமணீயமானசோலைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே நின்றநுளின திரு வேங்கடமுடையானுடைய கல்பாணகுணசேஷ்டிதங்கனையே ப்ரதிபாதிக்கையாலே ஸாகல் பேந கல்பாணமான இத்திருவாய்மொழியைவல்லார் * அயர்வறுமமரர்களுடைய கல்பா ணமான ஸம்பத்தையடங்க அநுபவிக்கப்பெறுவர்களுன்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் * அயர்வறுமமரர்களு டைய ஹோகத்தை புஜிப்பார் என்கிறார். நாலுபாதத்திலும், கட்டு என்கிற ஸப்தம் - ஸாகல்பரம். நாலுபாதத்திலும், கட்டுக்குப்பொருள்:— பரிமளமும், காவலும், தொடையும், பெருமையும் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் நித்யசூரி களுடைய போகத்தை புஜிப்பார்களென்று ஹலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

கட்டு - செறிவினுடைய, எழில் - அழகையுடைத்தாயுள்ள, சோலை - சோலை யையுடைத்தாய், நல் - பகவத்ஸௌலப்பாதி ப்ரகாஸகமானநன்மையுடைய, வேங்கடம் - திருமலைக்கு, வாணனை - நிர்வாஹகணைவனை, கட்டெழில் - அரணமுகையுடைத்தாய், தென் - தர்ஸநீயமான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, கட்டெழில் - தொடையழகையுடைத்தான, ஆயிரத்து - ஆயி ரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லவர் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், கட்டெழில்- ஸ்வச்சந்தாயத்தமான வகுப்பழகையுடைத்தான, வானவர் - நித்யசூரிகளுடைய, போகம் - போகத்தை, உண்பார் - அநுபவிக்கப்பெறுவர். நாலடியிலும் கட்டடங்க எழிலென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நித்ய ஸூரிகள் போகத்தைப் புஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார். [கட்டெழில் இத்தயாதி] - கடி என்றத்தை கட்டு என்று வலித்ததாய், பரிமளத்தையுடைய நல்லசோலை. [நல்வேங் கடம்] - சேஷேசேஷிகள் இருவர்க்கும் உத்தேஸ்யமான திருமலை. [வாணனை] - நிர் வாஹனை. திருவேங்கடமுடையானையிற்றுக் கவிபாடிற்று; “திருவேங்கடத்தென் னானை யென்னப்பெனம்பெருமானுளனாக—என் நாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கி லேன்” என்றிருக்குமவரிதே. [கட்டெழில்தென்குருகூர்] - கட்டுஎன்று அரண், அரணையுடைய திருநகரி. [கட்டெழிலாயிரம்] - கட்டு என்று தொடை; அழகிய தொடையை உடைத்தாகை. [கட்டெழில்வானவர்] - பெரிய வானவர். போகவிசே

ஷண்மாகவுமாம். ஸம்ஸாரத்தில் போகும் கர்மசிவந்யுதமாகையாலே, அல்பமாய் அஸ்யிரமாய் இருக்குமிதே. ஸ்வரூபாநுபுமமாகையாலே ஸம்ருஜமாய் நித்யமாயிருக்கை. நாலடியிலும், கட்டு என்கிற ஸப்தம் ஸாகல்யபரமாகவுமாம். நீர்மைக்கு எல்லையான திருமலை ஆஸ்ரயணீயஸ்தலம், மேன்மைக்கு எல்லையான பரமபதம் அநுபவஸ்தலம்; *ஒன்றியாக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடமிதே.

நாதி — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் நித்யகுரிகள் ஹோகத்தை புஜிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

[கட்டெழில் இத்யாதி] - கடியென்கிற இத்தை கட்டென்றுவலித்ததாய், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்ல சோலை. [நல்வேங்கடம்] - சேஷசேஷிகள் இருவர்க்கும் உத்தேச்யமான திருமலை. [வாணனை] - நிர்வாஹகனை. திருவேங்கடமுடையானையாபிற்றுக் கவிபாடிற்று. “திருவேங்கடத்தென்னனை என்னப்பெருமானுளாக - என்னவிலின் கவியானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்றிருக்கும் அவரிதே. [கட்டெழில்தென்குருகூர்] - கட்டென்று அரண்; அரணையுடைய திருநகரி. [கட்டெழிலாயிரம்] - கட்டென்று தோடை; அழகியதோடையையுடைத்தாகை. [கட்டெழில்வானவர்] - (பெரியராய்) கட்டடங்க நல்லரான நித்யகுரிகள். ஹோகவிசேஷணமாகவுமாம். ஸம்ஸாரத்தில் ஹோகங்கள் கர்மசிபந்தமாகையாலே அல்பமாயஸ்த்திரமாயிருக்குமிதே, ஸ்வரூபாநுபுமமாகையாலே ஸம்ருத்தமாய் நித்யமாயிருக்கை. நாலடியிலும், கட்டென்கிற ஸப்தம் ஸாகல்யபரமாகவுமாம். நீர்மைக்கு எல்லையான திருமலை ஆஸ்ரயணீயஸ்தலம்; மேன்மைக்கெல்லையான பரமபதம் அநுபவஸ்தலம்; *ஒன்றியாக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம் இதே. (கக)

நிகமம் - கட்டெழில் இத்யாதி. “இப்பத்தம்வல்லவர் கட்டெழில்வானவர் போகமுண்பார்” என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

நன்மையெதென்ன - சேஷசேஷிகள் இத்யாதி. கைங்கர்யம்பண்ணுகைக்கு ஏகாந்தமான நிலமாகையாலே சேஷபூதனுக்கு உத்தேச்யம்; இவனை யடிமைகொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தமான நிலமாகையாலே சேஷிக்கு உத்தேச்யமென்றபடி. திருவேங்கடமுடையானையோ கவிபாடினார்? என்ன - திருவேங்கடத்து இத்யாதி. கட்டெழில்தென்குருகூர் - அரண்முகையுடைத்தாய் தர்ஸனீயமான திருநகரியென்று சப்தார்த்தம். “எழில் - கட்டு - ஆயிரம்” என்றவ்யிப்பது. கட்டடங்கநல்லரான என்றது - தாரதம்யமில்லாதே எல்லாரும் ஸமராயிருப்பர் என்றபடி. போகத்துக்கு விசேசணமானபோது, கட்டடங்க நன்றான என்றாய்; அதாவது - ஸம்ருத்தமாய் நித்யமுமான என்றபடி. ஸாகல்யபரமென்றது - கட்டடங்கவென்றபடி. “திருவேங்கடமுடையானைச் சொன்ன இப்பத்தம் வல்லவர் வானவர் போகமுண்பார்” என்றத்தால்பலிதம்-நீர்மைக்கெல்லை இத்யாதி. திருமலையாஸ்ரயணீயஸ்தலமோ? என்ன - ஒன்றியாக்கை இப்பாதி. துர்லிவேஷமாம்படியசித்தோடே ஸம்ஸருஷ்டனாய்தேவாதி ஸார்ப்பரவேஸம் பண்ணாதபடி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக அவஸர்ப்பரீக்ஷணம் நிற்கிற திருமலை இத்யார்த்தம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி. — தஸாநுநி: ப்ரவணதாவிஹவாத்ர
 ஸ்விநுவாஹ்வெவபுஹிதகி: வாருஷாயபுஸாரெ | ஸஸுஸகீயவிஷயெஷ
 விஷெஷுஷெஷஸீயகுவபுசிரவஸாஷுஜிதெதத்யுவொயசு ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — வாரஜாஜெஷுவஹா
 யுயவிஹிசுஹெவபுஹணஸுஷுபுவாவாஜெவாநாஹ்வாஜிவாவாஜிஸுஹ
 மதயாஹிஷெத: சுநஹிசு | ப்ராஹ்மபுரவெஸு ஸவபுரஹநியதயாஹி
 ஜெகதிஹெயபுஹ வாதுயபுரீநிநுணாபெஹாதிஹரிஸெத்யுஹாணீஹாரி: ||

திருவாய்மொழி } மா லுடனே தான்கலந்துவாழப்பெறுமையால்
 நூற்றந்தாதி. } சாலநைந்துதன் னுடைமைதானடையக்— கோவிதேய
 தானிகழவேண்டாமற்றன்னைவிடல்சொன்மாதன்
 னுனமறுசீர்நெஞ்சே!யுண்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி : உண்ணுஞ்சோறு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(உண்ணுஞ்சோறு) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மோஹடிசாபந்நையான பிராட்டி, தத்விஷய நிரவ்யுகாவிநி வேஸ ப்ரேரிதையாய்க்கொண்டு திருக்கோளுரிலே யெழுந்தருள, திருத்தாயார் இவளுடைய நிரவ்யிக வ்யஸந்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் அப்ரக்ருதிங்கதையாகையாலே இவள் எழுந்தருளுகிற ஸமயத்தில் அவற்றையநுஸந்திக்க க்ஷமையன்றியே, பின்னெடுமப்போதுகூட ப்ரபுத்தையாய் இவளைக்காணாமையாலே, இவளை இழந்தே நென்கிறாள்.

ஓ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ரக்ருதிங்கதையான் இப் பிராட்டி நெடும்போதோடுகூட வுணர்ந்து, பின்னையும் எம்பெருமானைக் காணப்பெறுமையாலே அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாமை, தன்வந்யுக்கள் பக்கலிலும் க்ரீடோபகரணதிகளிலும் அத்யந்த விமுதையுமாய், எம்பெருமானைக் கண்டல்லது யரிக்கமாட்டாமையாலே தன்மாயாதைகளை அதிலங்கித்துத் தனியே திருக்கோளுரேறப்போக, சோகநித்ரைபோய் உணர்ந்துஇப்பிராட்டியைத் தன்மாளிகையிற் காணத் திருத்தாயார், “இவள்திருக்கோளுரிலே போனாள்” என்று அத்யவஸித்து, இவள் இங்கிருக்கும் போதும் அவனாலே போதுபோக்கி யிருக்கும்படியும், அதி ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்கிற இவள் அவ்வூரிலே தனியே எங்ஙனேபோகக் கடவள் என்றும், அங்கேசென்றால் அவ் வுரையும் அவனையும் கண்டால் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவள் என்றும் சொல்லாநின்றனென்கொண்டு, தன் பெண்பிள்ளையுடைய அவஸாதத்தாலும், அவளைத் தான்பிரிகையாலும் மிகவும் நோவுபட்டு சோகிக்கிறாள்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஆத்மாத்மீய ஸ்வபாவங்களெல்லாம் தத்திரமாம்படி அவற்றில் தமக்கு ஸ்வாம்யகீவ்ருத்தி பிறந்தபடியை அநுஸந்தித்தருளினவர், அத்தலையில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே அதித்வரிதசித்தராய், ஸூரியுபதியான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகத் தமக்கு த்வரைபிறக்கைக்கடியான, அவனுடைய யாராக போஷக போக்யத்வாத்யாகாரத்தையும், ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான நாமாதி யோகத்தையும், அத்திருநாமத்தினுடைய ஸர்வோபயோக யோக்யதையையும், ஐஸ்வர்யாதிசயத்தையும், அத்யந்த விலக்ஷணமான போகஸ்த்தாநவத்தையையும், ஆகர்ஷகமான அவயவஸோபையையும், அநவதிக வ்யாமோஹத்தையும், அதிசாயித போக்யையான லக்ஷ்மீவிஷயத்தில் அஹிமத தமத்வத்தையும், ஆஸ்ரதி ஸௌலப்யத்தையும், அகில ஜகத்ஸ்வாமித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, தமக்குப் பிறந்த த்வராதிசயத்தாலே அவனை ப்ராபிக்கையிலே உத்யோகித்து நடந்த இவருடைய அவஸத்தையை அநுஸந்தித்துப் பரிவரானவர்கள் ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தை நாயகனை ஸர்வேஸ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே அத்யந்தத்வராவிஷ்டையாய்க்கொண்டு, அவனிருந்த திருக்கோளுரை நோக்கி அபிஸாரிகாவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கைகழிந்த தலைவியைப்பற்ற நற்றாய் இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ. — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் மோஹங்கதையான பிராட்டி, “விரெணலாஞ்சொப்புகிலவு” என்று காலமுணர்ந்த உணர்ந்து, அநந்தம் அவனைக்காணப்பெறுமையாலே, அவனைக்கண்டல்லது யரிக்கமாட்டாத ஈஸாபிறந்து, பெரியுக்களையும் தன்னுடைய லீலாபரிகாங்களையும் பொகட்டுத் தன்மர்யாதைகளையும் அதிலங்வித்துத் தனிவழியே திருக்கோளுரேறப்போனாள்; திருத்தாயார் “வளையிழந்தாள், நிறமிழந்தாள்” என்று கூப்பிட்டு ஸோகநித்தராவிஷ்டையாய்க் கிடந்தவள் உணர்ந்து, இவளைத் தன்மாளிகையில் காணுமையாலே “எங்கேபோனாள்” என்று விசாரித்து, இங்கிருந்தபோதும் அவனையே போதுபோக்கியிருக்கக் காண்கையாலே “திருக்கோளுரிலே போனாள்” என்று நிர்சயித்து, “மருதுப் பாகருதியாய் அதின்மேல் விரஹதுபலையாயிருக்கிற இவள், அவ்வூர் தனிவழியே எங்கனேபோகிறாள்; சென்றால்தான், அவ்வூரையும் அவனையும்கண்டு எங்கன உடைகுலைப்படுகிறாள்” என்று, தன்மகள் அவஸாதத்தாலும், தான் அவனைப்பிரிகையாலும் மிகவும் நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறாள். இங்குப்பொருந்தாமையும், அங்குப்புக்கல்லது யரிக்கமாட்டாமையும், தனிவழியே போகையும், பழக்கஞ்சாமையும், இவையிறே கீழில் திருவாய்மொழியிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றம். அவனைப்பார்த்திலா, தன்னைப்பார்த்திலா, என்னைப்பார்த்திலா, தனிவழியே போய் இத்தையெல்லாம் கடலிலே கவிழ்த்தாள் என்கிறாள். “அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தீதன்” என்று ஸபடாதிவிஷயங்களில்லை கைகழியப்போந்தேன் என்றவர், ஹவத்தகஷயத்தில்கைகழியப்போனபடி சொல்லுகிறது. நிதயனித்தருடைய யாத்திரை ஸம்ஸாரத்தில்கைகழிக்குப் பிறந்தபடிசொல்லுகிறது.

ஈ. — கீழில் திருவாய்மொழியிலே, மோஹித்துக் கிடக்கிற தன் மகளுடைய அவஸாதத்தைக்கண்ட திருத்தாயாரானவள், அதுபோய்ற்றது, இதுபோய்ற்றது” என்று அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லக் கூப்பிட்டு இவள்தானும் மோஹித்தாள்; திருநாமப் பரஸங்கத்தாலே பெண்பிள்ளை உணர்ந்தேழுந்திருந்து புறப்பட்டுத் தருக்கோளுர் ஏறப்போனாள்; திருத்தாயாரும் வாசனையாலேயுண்டாகு படுக்கையைப் பார்த்தாள்; வெறுமபடுக்கையாய்க் கிடந்தது; இன், இவள் என வயிற்றறிநிற்பாலும், தன் பரகருதியாலும், இங்கிருந்தநாளே ஹையாத்திரை யிருந்தபடியாலும் இவள் தருக்கோளுரேறப் புறப்பட்டுப்போனாள் என்று அறியுக்கிறாள். வலயாத்திளெல்லாம் இழந்தாளாகில் இவள்தன்னை நமக்கிழக்க வேண்டாவே என்றிருந்தாள், கீழ்நிறுவாய்மொழியில், இத்திருவாய்மொழியில், இவள் தன்னை

உண்ணுஞ்சோறு பாவேஸை: கீழ்நிறுவாய்மொழியிலே, ஸ்வஈஸையைத் திருத்தாயார் பேசும்படி மோஹங்கதையானவள், இத்திருவாய்மொழியில், ஸந்த்விதையான திருத்தாயார் அறியாதே தருக்கோளுரேறப்போனபடி எங்கன? மோஹங்கதையான அவளுணர்ந்தே போகவேணுமே? அந்த வுணர்ந்திருந்ததான் ஹேதுவெது? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் - கீழ்நிறுவாய்மொழியிலே இதயாதி. “திருநாமப் பரஸங்கத்தாலே” என்கிற விடத்திலே - “ஸாராபிஸஜீதபூந விதஸோகா” இதயாத்யஸந்தேயம்: மோஹித்த திருத்தாயாருணருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - திருத்தாயாரும் இதயாதி. “விரெணலாஞ்சொப்புகிலவு” என்கிறபடியே வாஸனையாலே என்றபடி. தருக்கோளுரேறப்போனமையை என்னைண்டறியுகிறாள்? என்ன - இவியவள் இதயாதி. “என்னென்மான்” என்றதைப்பற்ற - என் வயிற்றறிநிற்பாலும் என்றது. “என்” என்றது - தருக்கோளுரிலே அந்நவணையான என்னுடையவென்றபடி. “தன் பரகருதியாலும்”

ஈர் இழந்தோமென்று கூப்பிகேளுள். ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே “*உண்ணுஞ்சோற்றிற் பிராட்டிக்கோ*கள்வன் கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்சவேண்வேது?” என்று கேட்க, “இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிறேறியவேணுமோ? தனிவழியே போனவருக்கன்றே வயிறேறிய வேண்வேது!” என்றிருந்த முதலிகள்சொல்ல, “அங்ஙனன்று காணுங்கோள்! இருவராய்ப் போனவர்களாகையாலே, இருவர்க்கும் அஞ்சவேணும்; தனியே போனவருக்கோரு பயமுண்டோ?” என்றருளிச்சேய்தார். அதுக்கடி - இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயாய், கடித்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியார்கள்: இவளங்கே புக்கல்லது யரியாள் என்று கருத்து. “*அள்ளலம்பூங்கழனி யணியாலிபுருவர்கோலோ! அன்றியே, லங்காத் வாரத்திலே புருவர்கோலோ!” என்றிறே அங்கு வயிறுபிடி. ஆனாலும், எங்கேனும்போகிலும் இருவராயல்லது இராம அங்கு; “தனியேபோன இவளென்பகேரூளோ?” என்று மிகவும் நோந்து கூப்பிகேளுள் இவளுடைய திருத்தாயார்.

“அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றெழிந்தேன்” என்கிறபடியே “பகவத் கோஷ்டிக்கு இனி ஆளாகமாட்டாராகாதே!” என்னும்படி ஸுப்தாதிகளிலே கைகழிந்த இவர் “ஸம்ஸாரிகளுக்கு இனி ஆளாகமாட்டார்” என்னும்படி *நாட்டாரோடு இயல் வொழிந்து *கோள்ள மாளாவின்ப வேள்ளத்தைப் புலிக்கக் கைகழிந்தபடி சொல்லுகிறது. நாகாவஹமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போகக்கடவ இவர், ஸ்வரூபாறு

என்றது - “இளமான்” என்றவிடத்தில், இளமையாலே மார்த்தவத்தைச்சொல்லி, அத்தாலே தூரப்போகமாட்டாத மருதுப்பாக்குதியாலும் என்றபடி. தேவையாத்ரையிருந்தபடியாலுமென்றது - “உண்ணுஞ்சோறு” இத்தயாதியைக்கடாகித்து, அறதியிடுகெருளென்றது - “திண்ணை” என்றத் தைப்பற்ற.

கீழிற்றிருவாய்மொழியிலும் ஆற்றமையுண்டே, அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - வல யாதிகள் இதயாதி.இத்திருத்தாயாருக்கு மகனாப்பிரந்த துக்கமும் தனிவழிப்பான துக்கமும் இரண்டும் உண்டாகையாலே, அதல் பிரவாவைந்த துக்கத்தை கீழருளிச்செய்து, தனிவழி போகையாலேவந்த துக்கத்துக்கு சூசக ஸம்வாதம் - ஆளவந்தார் இதயாதி. ஊமத்தங்காயாலென்றது - ஊமத்தங்காயா னது பாரந்தஜகமாமாபோலே, அந்நோய் வலைகூணயங்களாலே யொருவாகக்காருவா பாரந்தி ஜகராபென்றபடி; “அகலகில்லேனிறையும்,” “பத்தாபனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்னக்கடவ துத்த. அங்கே புக்கல்லது யரியாள் என்றது - “திண்ணை” என்றத்தைப்பற்ற. “இருவருங்கூடப் போகையாலே இருவர்க்கு மஞ்சவேணும்” என்னுமதுக்குத் தருமொழியில் சூசகப்பதமெனனை - அள்ளலம் இத்தயாதி. “கொல்லா” என்றது - ஸமஸயத்தாலே. இங்குத்தையல் பாகாணத்துக்குச் சேர முதல்கள நாவாஹத்தை யங்கீகரித்தருளிச்செய்தருர் - ஆலாலும் இத்தயாதி. “அள்ளலம்பூங் கழனியணியாலிபுருவர்கோலோ” - அருச்சேரு யழகியதாய்ப் பூவையுடைத்தான கழனியையுடைய * அழகிய திருவாலயலே புருவர்களைவவன்றபடி. திருமொழி மூன்றும்பத்து ஏழாந்திருமொழி, “கள் *வன்கொல்” இத்தயாதி. இத்திருவாய்மொழியில் தாயார்முதலான பகதுக்களையும் போகேபகாணங் களையும் விட்டுப்போனதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - அற்பசாரங்கள் இத்தயாதவாக்யத்யத்தாலே. விஷயாறு பவத்துக்கு அல்பத்தம், நாகாவஹத்தம், குணஹந்தம், என்றற்போலே மூன்றுதோஷங்களுண் டாகையாலே, அதில்பாதம், இவற்றினுடைய அல்பத்தத்தையும் பகவத்விஷயத்தினுடைய அபர் மித்தவத்தையும் அருளிச்செய்தருர் - அற்பசாரங்கள் இத்தயாதி. அத்யல்பமான சாரதையுடைத்தான நாகாவதக்ஷுதாவ்ஷயங்களை யறுபவித்து அதடியாக வுண்ணவிட்டுப்போனேன் இத்தயாத்ரே. அநந்தம், இவற்றினுடைய நாகாவஹத்தத்தையும் பகவத்விஷயத்தினுடைய ஸ்வரூபாறுபதையையும் அருளிச் செய்கிறார் - நாகாவஹமான இத்தயாதி. அநந்தம், இவற்றினுடைய குணஹந்தையையும் பகவத்

ரூபமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போம்படியாய் விழுந்தது. கூடூத்ரவிஷயத்
தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதே போகக்கடவலிவர், குணதிக விஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்
சாதபடியானார். “என்னுடைமை புக்கவிடத்திலே நானும்போய்ப் புக்கல்லது நிலேன்”
என்கிறார்; “**ஐக்ஷணே நமதாம் திடி**” (லக்ஷ்மணேநகதாம்கதிம்) என்கிறபடியே
“**ஸவபூநுவொமாநுவரிதூஜு**” (ஸ்ர்வாந்போகாந் பரித்யஜ்ய) - தான் பண்டு
வீரும்பியிருக்கும் அவற்றோடு பேற்றவர்களோடு வாசியறப் போகட்டுப்போனார். “**வாரி
தூஜு**” - “மீண்டும் இவற்றிலே நகைபண்ணும்” என்று தோற்றதபடிவிட்டாள்.
“**வதகூபுஸௌஹவவாதுதா**” (பாத்தூஸ்நேஹபலாத்த்குதா)-ஒரு விஷயத்தில் ஸ்நேஹ
மானது எல்லாவற்றையும் விடப்பண்ணுமாகாதே; ஸ்வவஸத்தாலே போனானற்கிடர்.
“**ஊநியிக்ஷாடிவாநி**” (அச்சந்தயித்வாதுகாநி) - விட்டவற்றை நினையாவிட்டால்,
போய்ப்புகுகிறவிடத்தில் மறுக்கைத்தான் நிகையாநின்றாளோ? இவள் பெருமாளையொழியத்
தன்னைக்காணிலிறே துக்காநுஸந்தானம் பண்ணவல்லளாவது. “**பூவிஷ்டாநிஜமம்
வமடி**” [ப்ரவிஷ்டாநிர்ஜமம்வநம்] - “போகத்துக்குகாந்தஸ்த்தலம்” என்னுமதுவே
கிடர் இவள் நெஞ்சில்பட்டது. “**வூசூபயவிஹீமந்தசு**” [புத்ரத்வயவிஹீநம்தத்]-
சகரவர்த்தி, பிள்ளைகளிருவரையும் தேடிப்போர நொந்தான். “**ஸூஷயாவவிவஜித
தடி**” - (ஸ்நுஷயாசலிவர்ஜிதம்) - “மீண்டும் இவ்விடத்தை விருப்புவார்கள்” என்று நினை

விஷயத்தினுடைய குணதிக்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - கூடூத்ரவிஷயத்தை இத்தயாதி: என்று,
மூன்றுவாக்யத்துக்கும் பேடிங்கண்டுக்கொள்வது. “கொள்ளமானாவின்பவெள்ளம்” அநுபவக்க எல்லே
காணவொண்ணாத ஆந்தஸமுத்ரமித்யாந்தடி. கூடூத்ரவிஷயத்தையென்று - குணஹீனவிஷயத்தை
யென்றபடி. பெண்பின்னவிட்டுப்போனாநாகல் இனியிவன்செய்வதேதென்ன - என்னுடைமை இத்
யாதி. உடைமையென்றது - மகிளை. புக்கல்லது நிலேனென்றது - “செல்லவைத்தன்” என்ற
தின் இரண்டாமர்த்தத்தைப்பற்ற. பெருமாள் “இளையபெருமாள் போனவழியேபோவேன்” என்றற்
போலேஎன்றுஇதுக்குத்ருஷ்டாந்தம்-லக்ஷ்மணேந இத்தயாதி. “**பூவெஸயதஸஹாராநுஜாஹு
தாரவாதுயொயபா** ! **கூடுஷுவாஹமம்ரிஷ்யாதிஐக்ஷணே நமதாம் திடி**” இத்தயாதி
பூராமாயணே. தாயார்முதலானவற்றைவிட்டுப் போனதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - **ஸவபூநு** இத்தயாதி.
“**ஸவபூநுவொமாநு வாரிதூஜு**” **வதகூபுஸௌஹவவாதுதா** ! **ஊநியிக்ஷாடிவாநி**
வாநிபூவிஷ்டாநிஜமம்வமடி” இதி ஸுந்தாகாண்டேஹநாமான். * ஸர்வசப்த்தத்துக்கு ஸம்
கோசமில்லாமையாலே பாவம் - தான்பண்டு இத்தயாதி. உபசர்க்கார்த்தம் - மீண்டும் இத்தயாதி. இப்
படி ஸவாஸநமாகலிகைக்கடி யருளிச்செய்கிறார் - ஒருவிஷயத்தில் இத்தயாதி. “**வவாதுதா**”
என்றதுக்கார்த்தம் - ஸ்வவஸத்தாலே இத்தயாதி. மறுக்கை - துக்கத்தை. நினையாமைக்கு ஹேதுவே
தென்ன - இவள்பெருமானே இத்தயாதி. “**நிஜமடி**” என்கிறது, ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமென்று
வீவகித்தார்த்தம் - போகத்துக்கு இத்தயாதி. இவள் புறப்பட்டுப்போனபின்பு திருமாளிகை எப்படி
யிருந்தது? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - **வூசூபய** இத்தயாதி. “**வூசூபயவிஹீமந்தசுஸூ
ஷயாவவிவஜிதடி**” ! **கூவஸூஷமம்ராஜாமஷுஹூரிவாஸாடி**” இத்தயோத்யா
காண்டே. இஸ்ஸலோகத்துக்கெல்லாம் பாவம்-சகாவர்த்தி இத்தயாதி. “**ஸூஷயாவவிவஜிதடி**”
என்றதுக்குபாவம் - மீண்டும் இத்தயாதி. குழைசார்க்கு அறத்துக்கொண்டுபோனபடி யென்றது -
ரக்ஷயவர்க்கத்தையுங்கூடக் கூட்டிக்கொண்டுபோனபடி யென்கை. அதாவது - பைடுகெழ்ந்த கயிறெல்
லாங்கட்டிப் பண்டங்கையெடுத்துக் கொண்டுபோம் செட்டிகளைப்போலே, தங்களுக்கு ரக்ஷயவர்க்க

யாதபடி குழை சரக்கறுத்துக்கொண்டு போனபடி. “சுவஸ்யஸி வ நாராஜா நஷ்ட வத், லிவாஸ்யஸி” (அபர்யத் பவநம்ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம்)- நிலவோடும் நஷ்டத்திற் தாராகணங்களோடுங்கூட சந்த்ரன் குடிவாங்கின ஆகாசம்போலே கிடந்தது. அப்படியே யாயிற்று இத்திருமாளிகை கிடக்கிறது. “நல்லதோர் தாமரைப்போய்கை” இத்தயாதிப் படியேயாயிற்று இவள் திருமாளிகை கிடக்கிறது. திருத்தாயாரும் இம்மாளிகையைக்கண்டு வெறுத்து, ‘போகக்கடவதாகத் துணிந்தால் என்னையுங்கூட்டிக்கொண்டு போனாலாகாதோ? தனிவழியே போவதே! நான் கூடப்போகாவிட்டா லவனுடனே கூடப்போகவும் பெறு தோழிவதே! இவள் தான் எங்ஙனே போகிறாளோ! நாட்டங்கவாழ்வித்துக்கொண்டு போகிறாளோ! அங்கே புக்காலேன்புகிறாளோ! வழியிலுள்ளார் என் சொல்லுகிறார்களோ! அங்கே புக்கால் அவ்வூரின் சோலைகளையும் அங்குள்ள நீர்நிலைகளையும் அவன் குணங்களையுங் கண்டு உகக்கிறாளோ? கண்டு சிதிலமாகிறாளோ! இதெல்லாம் தான் அங்கே சென்று புக்காலிறே! என்றற்போலே மனோரதித்துக்கொண்டு, தன்னைப் பார்த்தல் எங்களைப்பார்த்தல் செய்யாதே, இத்தையெல்லாம் கடலிலே கவிழ்த்துப்போவதே!’ என்று திருத்தாயார் இன்றைதாகிறாள்.

மானபிராட்டியையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோனார்கள் என்றபடி. குழைசாக்கு - ரக்ஷயவர்க்கம். அறுத்துக்கொண்டுபோகையாவது - கூடக்கொண்டுபோகை. தார்ஷ்டாந்திக த்ராயாறுகுணமாக த்ருஷ்டாந் தத்ரயம் - நில்லோடு இத்தயாதி. பிராட்டிஸ்தாநேநிலவு, இளையபெருமாள் ஸ்தாநே நஷ்டாதாரா கணங்கள், ராமசந்த்ரானிறே. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - நல்லதோர் இத்தயாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி மூன்றும்பத்து எட்டாந்திருமொழி முதற்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம் - அழகியதொரு தாமரைப்போய்கை யானது, நாட்டிலின்மேலே யதுக்குவிருத்தமானபனியானது மிகவும்கொரிய அத்தாலே, அவ்லியும் சாதும் செவ்விகெட்டுஉதிர்ந்து அழகழிந்தாற்போலே யிராகின்றது க்ருஹமானது. ஐஸ்ஸஞ்சாரமற்று வெளியாய்க்கிடவாகின்றதென்கை. ஆவென்றதும், ஓவென்றதும் - விஷாதாதிஸயஸ்சிகம். “எம்மை யொன்றும்நினைத்திலன்” என்றத்தைப்பற்ற - பேர்க்கூடவதாகத்துணிந்தால் இத்தயாதி. “இதெல் லாங்கிடக்க” என்றத்தைப்பற்ற - தனிவழியேபோவதே என்றது. “அவன்கிடந்த” என்றத்தைப் பற்ற - நான்கூட இத்தயாதி. “ஒல்கியொல்கி” இத்தயாதியைப்பற்ற - இவள்தானேங்ஙனே இத்தயாதி. “ஊரும்கூடும்” இத்தயாதியைப்பற்ற - நாட்டங்கல் இத்தயாதி. “கோவைவாய்துடிப்ப” என்றத்தைப் பற்ற - அங்கேபுக்கால் இத்தயாதி. “கொல்லையென்பர்கொலோ” இத்தயாதியைப்பற்ற - வழியிலுள் ளார் இத்தயாதி. “பூவியல்பொழிலும்” இத்தயாதியைப்பற்ற - அவ்வூரில்சோலையும் இத்தயாதி. அவன் குணங்களையுமென்றது - “அவன்ஓர்” என்றத்தைப்பற்ற. “எங்கனையுக்கஞ்சொல்” “நின்றநின்ற னையும்” என்றத்தைப்பற்ற - உகக்கிறாளோ, சிதிலையாகிறாளோ என்றது. “செல்லுங்கொல்” என் றத்தைப்பற்ற - இதெல்லாம்தான் இத்தயாதி. “இதெல்லாங்கிடக்க” என்றதின் இரண்டாமர்த்தத் தைப்பற்ற - தன்னைப்பார்த்தல் எங்களைப்பார்த்தல் என்றது. அதாவது - தன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தல், எங்கள்விலேஷபீருத்தவத்தைப்பார்த்தலென்றபடி. “* ஊரும்கூடமுலகமுந் தன்னைப் போல் அவனுடையபெருந்தார்களுமே பிதற்றப்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவன்போனான்” என்கை யாலே - “இத்தையெல்லாம் கடலிலேகவிழ்த்து” என்கிறார்.

முதற்பாட்டு.

உண்ணஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமேல்லாம்
கண்ணனேம்பெருமானேன்றென்றே கண்களநீர்மல்கி
மண்ணினுள் அவன்சீர் வளம்மிக்கவனார்வினவி
திண்ணமென்னிளமான் புகழார் திருக்கோளுரே.

ஆ.—லோகஸித்தமான யாரகபோஷகஹோக்யங்களை இவள் “புஜிக்கவேணும்” என்று கொண்டு சொன்னால் அத்தைஆதரியாதே, எனக்கு யாரகமும் ஹோஷகமும் கண்ணன் எம்பெருமான் என்றென்றே சொல்லி, அவனைப் பெறுமையாலே கண்கள் நீர்மல்கி யிருந்த என்னுடைய பெண்பிள்ளை, பூமியிலெங்குத்தையிலும் ஹவத்குணங்கள் ஸம்ருத்தமாக இவனை வளைத்துக்கிடக்கிற திருக்கோளுரிலே அதிமாத்ராஸக்த மாநஸையாகையாலே, அவ்வுரை வினவி வினவித் தனக்கதுவே பாடேயமாகக்கொண்டு திருக்கோளுரிலே போய்ப்புகும் ; இதிலொரு சந்தேஹமில்லை. அங்கனே கண்கள் நீர்மல்கி யிருந்த இருப்பையாகி லுங்கண்டிருக்கப் பெறுகிறிலேன்; இழந்தேன் என்று அலறாதுகிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய திருத்தாயாரானவள், தன் பெண்பிள்ளையைத் தன்மாளிகையில் காணதொழிந்து, தன்மகளாகையாலும் அவளுடைய ஸ்வபாவாநுஸந்தாரத்தாலுமாக, இவள் இங்குநின்றும் போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளுரே என்று அத்தவஸிக்கிறாள்.

[உண்ணஞ்சோறென்று தொடங்கி] - பசியில் உண்ணக்கடவ சோறும், உரஹத்தால் குடிக்கக்கடவதண்ணீரும் தின்னதொழியில் யூரியாததசையில் தின்னக்கடவவெற்றிலையுமான யாரகாதிகள் எல்லாம் எனக்கு என்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனே என்னுந்நிற்கொண்டு அவனைக் காணப்பெறுமையாலே கண் நீர்மல்கி. [மண்ணினுள் என்று மேலுக்கு] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் ஸம்பந்தனவன் விரும்பியிருந்துள்ள ஊரையும் தனக்கு வழிபோகைக்கு உறுப்புண்டாம்படி வினவிக்கொண்டு என் பெண்பிள்ளை பூமியில் புகும்ஊர் திருக்கோளுரே. இது நிஸ்சிதம்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாரகபோஷகஹோக்யாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற திருக்கோளுரே, இவள்சென்று புகும்ஊர் என்று அறுதியிடுகிறாள்.

உண்ணும் - யாரகத்வேத உண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான, சோறும்-சோறும்; பருகும் - த்ருஷ்ணசாந்திகரமாய்க்கொண்டு போஷகமாகையாலே பாநம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியான, நீர் - தண்ணீரும், தின்னும் - ப்ரீதிஹேதுவாய்க் கொண்டு ஹோக்யமாகையாலே தின்னக்கடவ, வெற்றிலையும் - வெற்றிலையும், எல்லாம் - (இப்படியாரகாதிகளுக்குறுப்பான) வஸ்துக்களெல்லாம், கண்ணன் - “வாவூ-ஹேவஸுவ-ஹே” என்கிறபடி வசுதேவதநயனான க்ருஷ்ணனாய், எம்-எனக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியான அவன், என்றென்றே - என்றென்று பலகாலுமாவர்த்தித்து, (அவனுடைய அஸந்திதாநத்தாலே), கண்கள் - கண்கள், நீர்கள்-நீர், மல்கி - மல்கி, மண்ணினுள் - (அவன் ஆழிநித

ஸந்திதாநார்த்தமாகவந்த) பூமியிலே, அவன் - அவனுடைய, சீர்-ஸௌஸ்யஸௌந்த்ய ஸௌஸ்யபாதிசுணங்கீளையும், வளம் - ப்ரணயித்வசம்பத்தியால், மிக்கவன் - பரிபூர்ண னுனவனுடைய, ஊர் - ஊரையும், வினவி - தான் அநுஸந்திக்குமளவன்றிபே, (ப்ரணய பாரவஸ்யத்தாலே, அநுஜ்ஞையுடையபோலே ஸந்திவிதநாயும்வினவி வழிக்குயாரகமாக உசாவாநின்றுகொண்டு), என்-என் பெண்பிள்ளையாகையாலும், இளம் - முக்யமான, மான் - மான்போலே பேதைப்பருவமாகையாலும், வேறேரிடத்தில் தூரப்போகவில்ல எல்லள் ; (அவன்போய்), புகும் - புகும், ஊர்-ஊர், திருக்கோளுரே - திருக்கோளுரே; (இது) திண்ணம் - நிச்சிதம்.

இ—முதற்பாட்டில், தன் மகளாகையாலும், அவள்தன் ஸ்வபாவத்தாலும். இவள் இங்குநின்றும்போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளுர் என்று உத்யவஸிக்கிறாள்.

[உண்ணுஞ்சோறு] - ஜீவித்தல்லது யரிக்கவொண்ணாத சோறு. [பாருநீர்] - ாஹித்தால் பாநம் பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத தண்ணீர். [தின்னும் வெற்றிலையும்]-தின்றலல்லது புஷ்ட்டனாக விரகின்றிக்கே இருக்கும் வெற்றிலையும் யாரகபோஷக ஷோக்பமானவையெல்லாம், எனக்கு நாதனை க்ருஷ்ணன். “வாலுடெவஸவயுட” என் றாயிற்று இவள் இருப்பது. [என்றென்றே கண்கள்நீர்மல்கி] - இடைவிடாமல் இப் படியே சொல்லி, அவனைக்காணப்பெறுமையாலே கண்கள் ஸோகாஸ்ருவாலே நிரம்பி. அவ்விஷயத்தை இடைவிடாமல் அநுஸந்தித்து, ஸ்மர்தவ்யவிஷய ஸாரஸ்யத்தாலே “சூலாஹிதநெத்ராஸு” என்கிறபடியே ஆநந்தாஸ்ருவாலே நிரம்பி என்னவு மாம். [மண்ணினுள்] - உதந்தநுளின் நிலங்களிலே ப்ரவணையாகையாலே விண்ணிற் போகாள் என்று இருக்கிறாள். [அவன்சீர்] - சீர் என்றது ஸௌஸ்யபாதிகளை. அவை ஸ்ப்புடமாக அநுபவிக்கலாவது இங்கே, பரமபதத்தில் குணஸத்பாவமிதே உள்ளது. [வளம் மிக்கவன்] - ஸம்பந்தனுனவன் ப்ரணய .. ரையில் விடக், னைவன். [ஊர்]-பரம பதம் கலவிருக்கையென்னும்படி விரும்பி வர்த்திக்கும் நத்தம் இது. [வினவி] - வழிக்கு பாடியமிருக்கிறபடி. “திருக்கோளுர் எங்கே” என்னவும், “இங்கே” என்னவும், “இங்கேயோ” என்று அநுபாஷிக்கையும், இதிறே வழிக்குயாரகம். [என்னிளமான்புகு மூர் திருக்கோளுரே - திண்ணம்] - என்வயிற்றிற் பிறப்பாலும் இவள்படியாலும் இவள் புகும் ஊர் திருக்கோளுரே, ஸுநிச்சிதம். என்னிளமான் - அவன்சீரையும் வளம்மிக்க வன்ஊரையும்வினவி - மண்ணினுள் புகுமூர் - திருக்கோளுரே - திண்ணம். மருபூமி யில் தண்ணீர்போலேயிதே ஸம்ஸாரத்தில் திருக்கோளுர்.

நடு.—முதற்பாட்டு. தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலும், இவள் தன் ஸ்வபாவத்தாலும் இவள் இங்குநின்றும் போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளுர் என்றத்யவஸிக்கிறாள்.

முதற்பாட்டு.—உண்ணுஞ்சோறு இத்யாதி. “திண்ணமென்னிளமான்” இத்யாதியைக் கடைகித்தவதாரிகை - தன்வயிற்றில் இத்யாதி. “என்னிளமான்” என்றத்தைப்பற்ற - தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலும் என்றது. “இவள்தன்ஸ்வபாவத்தாலும்” என்றது. “இளமான்” என்றவிடத்தில் இளமை யாலே மார்த்தவத்தைச்சொல்லி, அத்தாலே தூரப்போகமாட்டாதபடியான ம்ருதுஸ்வபாவத்தாலும் என்னுதல்; “உண்ணுஞ்சோறு” இத்யாதியைப் பற்றவாதல்.

[உண்ணஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாங்கண்ணன்] - இவள் அவ்வருகே ஒருவாய்ப்புருநீர் தேடிப்போனாளே. இங்கிருந்தநாள் அந்நபாநாதிகளாலே யரித்து, அங்கேபுக்து அவனாலேயரிக்கப்போனாளோ. “சுஹரிஷ்ட - சுஹரிஷ்ட” (அஹம்நம்-அஹம்நாகம்) என்றிருப்பார்க்கும் அவ்வருக போகவேண்டுமா? “சோறு, தண்ணீர், வெற்றிலை” என்னவையாதோ? “உண்ணஞ்சோறு” என்றப்போலேயிருக்கிற விசேஷணங்களுக்கக் கருத்தென்? என்னில்;—“வேட்டப்பொழிவையவைபோலுமே-தோட்டார்க்குப்பிறனோள்” என்று அவனும்சொன்னானிறே; + (அதாவது - அபேகை யுடையபோதில் அந்தவந்த சோறு தண்ணீர் வெற்றிலைபோலாகுமிறே தோடுபொருந்தின சுதுப்பையுடையவன் தோளின் ஸம்ஸலேஷம்) அப்படியே, இவைதானே அந்நிமதமுமாயிருக்கம் ஒரோஅவஸ்த்தைகளிலே. அதுக்காக அந்நிமதஸமயத்தில் இவைதான் யாதோரு படியிருக்கம் அப்படியேயாயிற்று இவர்க்குஎப்போதும் பகவத்விஷயமென்கைக்காக, பாரக போஷக ஹோக்யங்களெல்லாம். [எல்லாங்கண்ணன்.] - “வாஸுதேவஸுதேவ” (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) என்றுகொண்டு எல்லாம் கருஷ்ணன் என்றிருக்கமுத்தனை. உண்ணஞ்சோறென்கையாலே - அல்லாதது உண்டிசையாய் சோறென்கையம், இதுமாறுதே பவித்தம் சோறென்றுமதுவர் தோற்றுகிறது. “கண்ணாணிலோவாத் தோடில்சார்ங்கன்

பர.—[உண்ணஞ்சோறுபருகுநீர்இத்யாதி] — தெதுநீயகெ [ஹு-கம்] “வனதசாமிமாயனாஹுமாவமாவமாவமாவ | சுஹரிஷ்டஹரிஷ்டஹரிஷ்ட | சுஹரிஷ்டஹரிஷ்டஹரிஷ்டஹரிஷ்ட”

[எல்லாங்கண்ணன்]—நீதாஸுஸுதே, “வாஸுதேவஸுதேவ” (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) என்றுகொண்டு எல்லாம் கருஷ்ணன் என்றிருக்கமுத்தனை. உண்ணஞ்சோறென்கையாலே - அல்லாதது உண்டிசையாய் சோறென்கையம், இதுமாறுதே பவித்தம் சோறென்றுமதுவர் தோற்றுகிறது. “கண்ணாணிலோவாத் தோடில்சார்ங்கன்

“திருக்கோளுரைப்போனன்” என்றசொல்லுகிற திருத்தாயார், “உண்ணஞ்சோறு” இத்தயாதியாலே இவளுடைய சேஷயாச்சரையைச்சொல்லுகிற துக்குலாவம் - இவளவ்வருகே இத்தயாதி. வாய்ப்புருநீர் - உற்சவச்சாநுபவம். போனாளெயென்றது - போனாளோ? என்றபடி. விவரணம் - இங்கிருந்தநாள் இத்தயாதி வாக்யத்தயம். அஹம்நாஷ்ட என்றிருப்பார்க்கும் என்றது-“சுஹரிஷ்ட” என்கிறஸ்ருதியில்சொல்லுகிறநித்தயசூரிகள் அநுபவம்குங்கேயுண்டாயிருப்பார்க்குமென்றபடி. அஹம்நம் என்னையாலே - ஈஸ்வரனுக்க நித்தயசூரிகளிடத்தில் ஆதரம்சொல்லுகிறது; அஹம்நாஷ்ட என்னையாலே - நித்தயசூரிகளுக்கு அவனிடத்திலுண்டான ஆதரம்சொல்லுகிறது “வேட்டப்பொழிவில்” இத்தயாதி - ஆசைப்பட்டவேளையில் அந்தவந்த வஸ்துக்கள் போக்யமாமாபோலே, பூப்பொருந்தின அளகபாரத்தை யுடையவளுடைய தோளோட்டை ஸம்ஸலேஷம் போக்யமாமென்றபடி. தோடு - பூ. ஆர்தல் - பொருத்துதல். சுதுப்பு - அளகபாரம். ஆர்தல் - அலர்தலாகவுமாம். அன்றிக்கே, தோடென்றது - தாடங்கமாய், ஆர்தல் - பொருத்துதலாய், சுதுப்பென்று சுபோலமாகல். அப்படியேயென்றது - அந்தத் தயிழன் சொன்னபடியேயென்றபடி. “உண்ணம்” இத்தயாதியிலேஷணங்களுக்கு பரபோஜனம் - இவைதானையந்நிமதம் இத்தயாதி. “சோறு, நீர், வெற்றிலை” என்றதுக்குலாவம் - தாரக இத்தயாதி. “எல்லாங்கண்ணன்” என்றதுக்குசம்வாதம் - வாசுதேவ இத்தயாதி. “உண்ணம்” இத்தயாதிவர்த்தமாக நிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - உண்ணஞ்சோறென்கையாலே இத்தயாதி. உண்டிசமையும்கோறென்றது - மாளுகையாலும், தெகுட்டிகையாலும் உண்டிசமையுமென்றபடி. உண்டிசமையுமென்றது - உண்டு செவவழியும் என்றபடி. இதுமாறுதேபுஜிக்கும் சோறுஎன்றது - மாளாமையாலும், தெகுட்டாமையாலும் இதுமாறுதேபுஜிக்கும் சோறென்றபடி. பகவதநுபவம் அப்படியேயும்கோறென்றது - சோறுயிருக்குமோ? என்ன - கண்ணாணில் இத்தயாதி. ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாகத் திருச்சரங்கள் காணில்

தோல்சீரையென்னஞ்சே, யோவாதவூணுகவன்” என்னக்கடவதிறே. மாறதேபுஜிக்கலாவ
தும், மாளாததும் இதிறே; “அப்போமுதைக்கப்போமுதென்றாவமுதம்” என்றும்,
“கோள்ளமாளாவின்பவேள்ளம்” என்றமிறேயிருப்பது. [எம்பெருமான்] - இவற்றிலாகாத
தொன்றில்லைகிடர், இவையெல்லாம்வகுத்துஅவனையாயிருக்கை. இவள் ஸந்நிதியேயமையுங்
கிடர் எங்களுக்கு. [என்றென்றே]-இதொழிய வேறென்றை “தாரகம்” என்றிருக்கில் இதே
மற்றென்றைச்சொல்லுவது. இது தன்னையே மாறதே சொல்லி, ஒருகால் இதைச்சொல்
லிப் பின் பூணுகக்கத்தாலே போதுபோக்கலாம் விஷயமன்றே. [கண்களீர்கள்மல்கி] -
இவர்களுடைய உண்ணுஞ்சோறு பருகிநீர் தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாயிருக்கிறபடி.
இவள் முகத்தாலேகாணும் இவர்களுக்கு ஜீவநம். தன்ஜீவநத்துக்குப் போகிறவள் எங்கள்
ஜீவநத்தைக்கொண்டு போகவேண்டுமோ? ஒருவன் பகவத்துணவித்தலையுக் கண்ணுங்
கண்ணீருமாயிருக்க, அவனைக் கண்டுகொண்டிருக்கவாகாதேயுப்பது. “அமுநீர்துளும்ப
வலமருகின்றன வாழியரோ” என்று சேதநராகில் மங்களாஸாஸநம்பண்ணக்கடவது.
நஞ்சீயர், “பிள்ளைநிறையு மரையரோடே மூன்று திருவாய்மொழிகேட்டேன், அதில்
எனக்கொரு வார்த்தைகளும் போகாது; ஒரு திருவாய்மொழியை ப்ரஸ்தாவியா அவர்ஸரிதில்
ராய்க் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் இருக்குமிருப்பை நினைத்திருப்பன்” என்று அருளிச்செய்
வர். “சூஹாடிஸீ தமெதூராவ” (ஆஹலாதஸீ தநேத்ராம்பி) - விரஹத்தாலே

நின்றுமொருகாலும் மாறதசெயலையுடைய சார்ங்கத்தையுடைத்தான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய
ஸ்வாபாவிகமான செளரயவீர்யாதி கல்யாணகுணங்களை, ஒளபாதிக்கபந்துக்களுக்கும் நிருபாதிக்கபந்து
வுக்கும் வாகியறியவல்ல நெஞ்சே! நித்யபோகமாக புஜி இதயர்த்தம் பெரியதிருவந்தாதி எழுபத்தெட்
டாம்பாட்டு, “துணைநான்” இத்யாதி. “ஒவாதவூண்” என்றதுக்குலாவம் - மாறதே இத்யாதி. மாற
ததுமாய் மாளாததுமாயிருக்குமோ? என்ன; இரண்டுக்குமடையே ப்ரமாணத்வம் - அப்போமுதைக்கு
இத்யாதி. “எல்லாங்கண்ணன்” என்றவந்தாம், “எம்பெருமான்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் -
இவற்றில் இத்யாதி. இத்தால் - ஸந்நிகளோபாதி அப்ராப்தமாய்க்கழியுண்கிற விஷயமன்று; ப்ராப்த
விஷயம்இவனென்கைக்காக - “எம்பெருமான்” என்கிறதென்றபடி இவையெல்லாமென்றது -
“உண்ணுஞ்சோறு” இத்யாதிக்களை. “உண்ணுஞ்சோறு” இத்யாதிக்கு, “கண்களீர்கள்மல்கி” என்
றத்தைக்கடாக்கித்து ஹார்த்தலாவம் - இவள்ஸந்நிதியே இத்யாதி. வீபஸைக்குலாவம் - இதொழிய
இத்யாதி. அவதாரணத்துக்கர்த்தம் - இதுதன்னையே இத்யாதி. மாறதேசொல்லுகைக்கு ஹேதுவே
தென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. மகளுடையதேஹயாத்ரைசொன்னைவந்தாம், “கண்களீர்கள்மல்கி”
என்கையாலே - இவளுக்கவள் கண்ணீர் தேஹயாத்ரையென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இவர்
களுடைய இத்யாதி. தான் மயர்வறமதிநலமருளி ஜகத்தாகத் திருத்துகையாலே இவள்திருத்தின
னாடெல்லா மிவள்கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கிற விருப்பையே தங்களுக்கு யாரகாதிகளாக நினைத்
திருப்பர்களென்னுமிடந்தோற்ற ‘இவர்களுடைய’ என்று பஹுவசநமாக அருளிச்செய்கிறார். “இவள்
கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்கிற இருப்பே இவர்களுக்கு தாரகாதிகள்” எனனுமத்தை ரஸோகதியாக
அருளிச்செய்கிறார் - இவள்முகத்தாலே இத்யாதி. இவள்கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்கிற இருப்பை
யிழந்த க்லேஸாதிஸயந்தோற்றச் சொல்லுகிறவனுடைய ஹார்த்தலாவம் - தன்ஜீவநத்துக்கு இத்யாதி
இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - ஒருவன் இத்யாதி. கண்டுகொண்டிருக்கிற மாத்ரமனறிகே மங்களாஸாஸந
மும் பண்ணவேண்டுமென்கிறார் - அமுநீர் இத்யாதி. “சேயரிககணமுநீர்துளும்பவலமருகின்றன” -
சிவந்த வரியையுடையகண்கள் ப்ரேமத்தால்வந்த வள்ளழிவாலே யமுநீர்துளும்ப, ஆற்றமுமையாலே
நின்றவிடத்தில் நில்லாதே யலமாவாநின்றன, “வாழியரோ” இது நித்யமாய்ச்செல்வேண்டுமென்று
மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறாளென்றபடி, திருவிருத்தம் இரண்டாப்பாட்டு, “செழுநீர்” இத்யாதி
“கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டுகொண்டிருக்கையே புருஷார்த்தம்” என்னு

யற ப்ராப்யமாகிறவோபாதி அவன் விரும்பினதேசமும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவதிறே. [அவன் சீர்] - அவன் கல்யாணகுணங்கள். அவையாகிறன, அவன் தன்திறத்தில் தாழ்நிற்கும் நிலைகள். [வளம்மிக்கவனார்] - பரமபதம் கலவிருக்கையோபாதி உகந்த விஷயத்தைப் பெறும்இடமிறே ஊராகிறது! *கிம்கார்யம் ஸீதயாமமலிறே. பரமபதத்திற்காட்டிலும் ஆனூதிர் இருந்தஇடமிறே ஊராகிறது, அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் போருந்தியிருப்பதும். [வளம்மிக்கவன்] - ப்ரணயதாரையில் விட்கப்பன் என்றுமாம். இப்போது வைதக்த்யமாவது தானிருந்தவிடத்தே இவன் வரும்படி இத்தலையை யழித்தபடி. [வினவி] - “திருக்கோளுரேத்தனை யிடம்போரும்” என்று எதிரே வந்தாரைக்கட்டே, அவர்கள் “இன்னதனை யிடம்போரும்” என்ன, அதுதானே வழிக்கு பாலையமாகப் போகை. “வாஸெயம்வாணரீகாசு” (பாதேயம்புண்டரீகாசு) இத்தயாதி. பூவலரும்போதைச் செவ்விபோலே “திருக்கோளுரேத்தனையிடம்போரும்” என்கேட்கும்போதைத் திருப்பவளத்தில் செவ்வி காணப் பெற்றிலேன் என்று காணும் திருத்தாயார் தான்நோவுபடுகிறது. [என் இளமான் புகழார் திருக்கோளுரே] - என்வயிற்றிற் பிறப்பாலும், இவன் ப்ரக்குதியாலும் அவ்வூரில்லவது புகார் என்கிறாளாயிற்று. தாய் வழிகோண்டே ஸ்வபாவங்கள் அறதியிடலாமாகாதே. பெருமானைக்கண்டல்லது யரிக்கமாட்டாதானும் வருகிற ஸ்ரீபரதாம்வானைக் கண்ணவைத்தேயும், த்ரிகாலஞ்ஞான ருஷியங்கூட, “கஜிஹபுஷெரவ்யஜவலி” (கச்சிந்தருஷ்டோவ்ரஹஸி) என்று தாயாரையிட்டு வழக்குப்பேசுவித்துக் கொண்டு இவரைக் காடேறப்

குணங்களோபாதி அவனானும் ப்ராப்ரமாயிருக்குமோ? என்ன - ஸேஷ்நூதா இத்தயாதி. இத்த ஸ்ருதிக்கு, இங்கு லோக்யஸாஹித்யம் விவக்ஷிதம். இங்கு இவனுக்கு விவக்ஷிதகுணங்கள் எவை? என்ன - ஷுவையாகிற இத்தயாதி. “ஊர்” என்று விசேஷித்ததுக்குராவம் - ப்ரமபதம் இத்தயாதி. கல்விருக்கை - ஓலக்கமிருக்கை. ப்ரமபதத்தைக்காட்டிலும் இதுக்கதிரயமேது? என்ன - உகந்த இத்தயாதி. உகந்தவிஷயம் அங்கிலேயோ? என்ன - கீம்காரீயம் இத்தயாதி. அதாவது, அவர்களிற்காட்டில் இன்ன ஆஸ்யித்தவர்களே அவனுக்கு மிகவும் உகந்தவர்களென்று கருத்து. “கூயிகிஹிதரீவபெந் கிம் காரபுடலீதயா சி” இத்தயாதி யுத்தகாண்டே. இத்தால்பதம் - ப்ரமபதத்தில் இத்தயாதி. கீழ், “வளம்” என்று - ஸம்பந்தாக அருளிச்செய்து, சாமர்த்த்யமாக அர்த்தநாந்தாம் - ப்ரணயநாநாயில் இத்தயாதி. ப்ரணயநாநாயில் மிக்க ஸாமர்த்த்யத்தைபுடையவன் என்றபடி. போகிறது திருக்கோளுரானால், வெறுமனேபோகாதே வினவிக்கொண்டுபோகிறதுக்கு ப்ரயோஜகமேது? என்ன - திருக்கோளுர் இத்தயாதி. வினவுகிறது பாதேயமாயிருக்குமோ? என்ன - பாதேயம் இத்தயாதி. “மஹதா ஃபுரோஜ்யாநாநுஜ்ஜாநிபுமிபுதவெதவாஸு | வாதெயம் ஸுணரீகாஷநாநிவக்ஷிதபுநாஜித்யு” வினவி - உசாவிக்கொண்டு; சொல்லிக்கொண்டு என்றபடி. புருமர் என்னுதே “வினவி - புருமர்” என்று - வினவுகிறத்தைச்சொல்லுகிற நாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - பூவலநம் இத்தயாதி. “திருக்கோளுரிலேபுகும்” என்று எதுகொண்டு நிர்ஸயிக்கிறது? என்ன - என்வயிற்றில் இத்தயாதி. இவன் ப்ரக்ருதியாலுமென்றது - “இளமான்” என்ற ம்ருதுப்ரக்ருதியாகையாலும் என்னுதல்; “உண்ணுஞ்சோறுமுதலானவையெல்லாம் கண்ணன்” என்னும் ப்ரக்ருதியாகையாலும் என்னுதல். தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலே அவ்வுரிலேபோனமையை நிர்ஸயிக்கும்படி யெங்ஙனே? என்ன - நாய்வழி இத்தயாதி. அப்படி நாய்வழிகொண்டு அறுதியிட்டபேருண்டோ? என்ன - பெருமானே இத்தயாதி. “கீழ்வயிற்றிற்கழலை” - அடிவயிற்றில் வ்ரணம். கீழ்வயிற்றிற் கட்டிபோலே வொதகமாமென்று கருத்து. சம்வாதாந்தாம் - பதார்த்தல்லபாவங்களை இத்தயாதி. “ஃகஹிஹஃபுஷாஸ ஜலி” என்

போகலிட்டாயாகில், இன்னம் “பெருமாள் இருக்கில் கீழ்வயிற்றில் கழலையாகிறது” என்று அங்குப்போய் நலியத் தேகேரூயல்லையிறே என்றானிறே; அவன்படிகள் காணாநிற்கச் செய்தேயும் மாத்ருஸம்பந்தங்கொண்டு சங்கித்தானிறே; பதார்த்த ஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு பத்தம்பத்தாக நிமித்தங்களை யறியக்கடவரா யிருப்பர்களாயிற்று வேடர்; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், தம் எல்லையிலே இவன்வந்து புருந்ததுக்கு ஹ்ருஷ்டராய் “அடிச்சேரியிலே வந்துபுகுவதே!” என்பது; “ஆனாலும், ராஜாக்களாயிருப்பார் வன்னியர்பற்றிலே புகுரும்போது கேள்விகொண்டன்றே புகருவது” என்றும்போலே யிருக்க வேளிரும்காழ்ப்புமாகச் சொல்லி, தாய்வழியை நினைத்து அசிர்த்தாரிறே ஸ்ரீகுஹப்பெருமானும். அப்படியே இவளும் தன்வயிற்றிற்றிறந்த சுத்தியே ஹேதுவாக “திருக்கோளுரிலேபுகும்” என்றறதியிகேரூள். ராமாஸ்தரம் இலக்குத்தப்பமோ! என்மகள் புகழார் அதவேயென்கிறார். [இளமான்]-இப்பருவத்தில்இவளைத் தலக்கறுக்கும்போது அவ்வூரில் அவனையாகவேண்டாவோ? [என்னிளமான்] - கரம்பராப்தி பற்றுதவள். தன் மார்த்தவம் பாராதே பதறிக்கொண்டு போனாள். [புகழார்] - காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டவன் போய்கையும் பொழிவன் தேடிப் புகுமாபோலே, ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தில் காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டவனுக்கு உகந்தருளின நிலங்களானவை போய்கையும் பொழிவும்போலேயிறே. புகழாரென்கையாலே புக்கார்போகும் ஊர் அன்றென்கை. எம்பெருமானார் தெற்கேயெழுந்தருளாநிற்க, எதிரே வருகிறார் ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கண்டு “எங்குநின்றம்?” என்ன, “திருக்கோளுரில்நின்றம்” என்ன, “அவ்வூரில்புக்கபெண்களும் போகக்கடவராயிருப்பர்களோ!” என்றருளிச்செய்தார். ‘என்னிளமான் - மண்ணினுள் - புகழார் திருக்கோளுரே - இது திண்ணம்’ இவள் போய்ப்புகழார் திருக்கோளுரே, இது நிச்சயம். இவ்வூரில் பிள்ளைகளைக் காணாவிட்டால், கோயிலுக்குள்ளே தேடும் அத்தனையிறே.

மது குஹவசகராயிருக்க, இத்தையெடுத்தது, பரத்வாஜபகவானுக்கும் கருத்து இதுவாகையாலே அடிச்சேரி - அடியாருடையகுப்பம். வெளிது - அனாரம். காழ்ப்பு - சாரம். விநயமும் பருஷ்டமாகச் சொல்லி என்றபடி. அசிர்த்தார் - சங்கித்தார். ‘சுவிஹஜு-ஹ்ருஷ்ட-ஜவிராபிஸ்யாகிஷ-கபேணு: | உயனெஹி ஹதீஸெநாஸாஜாநயத்வஜே’ இதுபாதம் ப்ரதிசுஹி. ‘கீழ்வயிற்றிற்கழலே’ இத்தயாத்வாக்யம் - “சுவிஹதஸ்யாவாவஸ்ய வாவாகதபூ-விஹ்ருவலி | சுகணகஹொகூ-பிமாநாஜ்யு-தஸ்யாந-ஜஸ்யு” இத்தயாதி பரத்வாஜ வசகத்தைக்கடாக்கித்தது. “என்” என்றதுக்குஹாவம் - ராமாஸ்தரம் இத்தயாதி. “இளமான்” என்றதுக்கு மூன்று ஹாவம் - இப்பருவத்தில் இத்தயாதி. தலக்கு - ஹ்ஜை. “புகழார்” என்கிறதுக்கு ஸ்வாபதேசத்திலே ஹாவம் - காட்டுத்தீயிலே இத்தயாதி. “புகழார்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமாதல், “புகழ்” என்றவர்த்தயாநத்துக்குபாவமாதல் - புகழார் என்கையாலே இத்தயாதி. “போகுமூன்று” என்றதுக்கு சம்வாதம் - எம்பெருமானார் இத்தயாதி. இவன்போனத்தைக் காணாநிருக்கிறஇவள் “திண்ணம்” என்கிறதென்கனே? என்ன - இவ்வூரில் இத்தயாதி. ‘உண்ணுஞ்சோறு’ என்றதொடங்கி, ‘சண்கணீர்கள்மல்கு’ இருக்கிற - ‘என்னிளமான்’ - ‘அவன்சேரையும் வளமிக்கவனாரையும்’ வினவிக்கொண்டு - ‘மண்ணினுள் புகழார் - திருக்கோளுரே’ இதுதிண்ணம் இத்தய்வயி.

(ச)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஊரும் நாடும் உலகமுந் தன்னைப்போல் அவனுடைய
பேரும் தார்களுமேபிதற்றக் கற்புவானிடறி
சேரும் நல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளுர்க்கே
போருங்கொல் ? உரையீர் கொடியேன்கொடிபுவைகளே !

ஆ.—(ஊரும்நாடும்.) - அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய சிவநங்களையும் நிரவதிகமான ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிற தன்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத் தைக்கேட்டு ஊரும் நாடும் உலகமுந் தன்னைப்போலே அத்தயந்தம் அவஸந்நமாய்க் கொண்டு அத்திருநாமங்களையும் திவ்ய சிவநங்களையுமே சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாகக் கூப்பிடுகிற இவன், அந்த வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமைபாலே, தூதிக்ரமமான தன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தை த்ருணவந்மயமாயையாக் கொண்டு பொகட்டு, நல்வளம்சேர்ப்பு நத் திருக்கோளுர்க்கே போய்ப்புகும் ஸாக்யஹிநையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை உங்களை நினைத்தாகிலும் ஒருகால் வருமேயென்று அவளுடைய பூவைகளைக் கேட்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்கோளுரிலேபுக்க என் பெண்பிள்ளை மீள வருமோ ? சொல்லிகொளென்று பூவைகளை திருத்தாயார் கேட்கிறான். [அவனுடைய பேருந்தார்களுமேபிதற்ற] - தன்படியைக்கண்டு அவனுடைய திருநாமங்களையும் விஹ்நங்களையும் அடைவுகெட்டுப் பிதற்றும்படிபண்ணி. [கற்புவானிடறி] - கடக்க வரிதான தன்மர்யாதையை த்ருணம்போலே பொகட்டு. [சேருநல்வளமென்று மேலுக்கு] - நல்ல ஸம்பத்தையுடைய திருக்கோளுர்க்கே போய்ச்சேரும் என் பெண்பிள்ளை, பூவைகள் ! உங்களைக்காண என்னுகிலும் வருமோ ? சொல்லிகொள். [போருங்கொல்] - போகவல்லளையோ என்றுமாம். இப்பெண்பிள்ளையைப் பிரிந்த இன்னுப்பாலே 'கொடியேன்' என்கிறான்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி அவனுடைய நாமாதிகளைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் இவன், நிரதியஸ்யலோக்யமான திருக்கோளுரிலே போய்ப்புக்கு மீண்டுபோருமோ ? என்று, அவளுடைய ஸீலோபகரணமான பூவைகளைக் கேட்கிறான்.

ஊரும் - (தாணிருந்த) ஊரும், நாடும் - (அத்தோடே சேர்ந்த) நாடும், உலகமும் - (நாட்டோடணந்த) லோகமும், தன்னைப்போல் - தன்னைப்போலே, அவனுடைய - அவனுடைய, பேரும் - பேரையும், தார்களும் - தாரையும், பிதற்ற - (பஹு முகமாகப்) பிதற்றும்படியாக, வான் - ஆகாசவத் அநதிலங்க்யமான, கற்பு - ஸ்திரீத்வ மர்யாதையை, இடறி - கடந்து, நல் - விலகஷணமான, வளம் - ஸம்ருத்தியோடே, சேர் - சேர்ந்து, பழனம் - நீர்நிலங்களையுடைத்தான, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுருக்கே, சேரும் - சென்று சேருமவளாய், கொடியேன் - தன்னைப்பிரிகைக்கு ஈடான கொடுமையையுடைய என்பெண்பிள்ளையாய், கொடி - உபக்ராபேஷமான கொடிபோலே அவனைக்கிட்டியல்லது தரிக்கமாட்டாதவன், போருங்கொல் - மீண்டு போருமோ ? பூவைகளே - பூவைகள் ! (என்னைப்போலன்றே உங்களுக்குச் சொல்லிப் போகக்கூடுமிறே) உரையீர் - சொல்லுங்கொள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்கோளுர்க்கே புக்க என்மகள் வருமோ? சொல்லிகொள்ளு என்று பூவைகளைக்கேட்கிறாள்.

[ஊரும்] - தானிருந்த ஊரும். [நாடும்]-அத்தோடு சேர்ந்தநாடும். [உலகமும்] - அத்தோடேசேர்ந்த லோகமும். ராமாவதாரத்திலும் ஒருஊரிதே திருந்திற்று; இங்கு, “வொகெவ தீண்புரையுலகு ஹகியொமாய” என்கிறபடியேயாயிற்று திருந்திற்று. [தண்ணைப்போல்] - இவ்விஷயத்தில் தன்னேபாதி ஸாவஸந்தம் உண்டாம்படி திருத்துகை. அங்கே, பரமஸாய்பாந்நரைத்தேடிப் போகிறாளாகில், தான் திருத்திராகாதோ [அவனுடைய பேருந்தார்களுமே] - “அரவிந்தலோசநன்” என்றும், “மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய்” என்றும், “விரைமட்டலர் தந்துழாய்” என்றுஞ் சொல்லாநிற்கை. [பிதற்ற]-பரிதிப்ரேரிதராய் அக்ரமமாகச்சொல்லுகை. “ஜாஜிஷுஷுஜிஷு” என்கிறபடியே. இப்படி, லோகமடங்க அக்ரமமாகச் சொல்லும்படிபண்ணி. [கற்பவானிடறி] - வாணுகற்பை இடறி. வலிதானமர்யாதையை மதியாதே என்னுகல்; வலிய அறிவை என்னுகல். கடக்க அரிதானமர்யாதையை த்ருணம்போலே அதிலங்கித்து. [சேரும் இத்யாதி] - தகுதியான நல்ல ஸம்பத்தையும் நீர் நிலங்களைமுமுடைய திருக்கோளுர்க்கே புருநமோ. தன் மனஸ்ஸு அங்கே முற்பட்டுநிற்கையாலே, வந்து புருவல்லனோ? என்கிறாள். திருக்கோளுர்க்கே புக்கவன் மீனமோ? என்றும். [கொடியேன்] - இவளைப்பெறுகைக்கு ஸாக்யத்தைப்பண்ணி வைத்து, தனியே புறப்பட்டுப்போன இவள்ளவு உங்களைக்கேட்டு அறியவேண்டும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [கொடி] - உபகந்தையொழியத் தரியாதது. அவ்வூரில் புக்கல்லது யரிக்கமாட்டாள் என்கை. [பூவைகளை - உரையீர்] - சொல்லாதொழிகைக்குப்பெற்ற குற்றமில்லையே உங்களுக்கு? நான் ஹிதம்சொல்லுகையாலே மறைத்தாளாகிலும், இன்ன விடத்துக்குப்போகிறேன் என்றும், அங்குப்போனால் செய்யுமவையும் உங்களுக்குச் சொல்லிப் போகக்கூடுமிறே; சொல்லிகொள்! அறிவித்துப் போளுளாகில் ராமாவதாரத்தில்போலே லோகமாகப் பிந்தொடருமிறே.

எடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்கோளுர்க்கே போய்ப்புக்க என் பெண்பிள்ளை மீளவருமோ? சொல்லிகொள்! என்று பூவைகளைத் திருத்தாயார் கேட்கிறாள்.

[ஊரும்நாடும் இத்யாதி] - இவ்விருப்பில் என்னகுறையுண்டு? இங்கே ஒரு குறையுண்டாய், அங்கே அதுதீர்ப்போனாளோ? இங்கே, * போதயந்தஃபரஸ்பரம்பண்ணுகைக்கு ஆளில்லாமை “யசுவதிவெபுலாயுஸாஸினிதேவா” (யத்ரபூர்வேஸாத்

ப்ர.—[ஊரும்நாடும்இத்யாதி]—யீதாஸுஉஸஜெ, “ஜிதாஜிதபூரணாவொயயஜைவாஸுஸு | கயயஜஸுஸிாந்தித்யுந்தாஷுனிவாஜிவா || ௩ ||”

வாஸுஸுஸுஸு, “தெஹநாகாஜிவிராநஸுஸுஜெ | யசுவதிவெபுலாயுஸாஸினிதேவா”

இரண்டாம்பாட்டு.—ஊரும் இத்யாதி. “திருக்கோளுர்க்கேபோருங்கொல்” இத்யாதியைக் கடாசுபித்தவதாரிகை - திருக்கோளுர்க்கே இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை மூன்றாம் அர்த்தத்தைக் கடாசுபித்து.

தாத்யர்யார்த்தம் - இவ்விருப்பில் இத்யாதி. விவரணம் - இங்கே இத்யாதி. “தண்ணைப்போல்” என்றதுக்குவாவம்-நிபந்த இத்யாதி. “ஊரும்நாடும்”இத்யாதிக்கு தாத்யர்யவித்தார்த்தத்தை-

யாஸ்ஸத்திதேவா) என்றொரு தேச விசேஷந்தேடிப்போனோ? “**நிரஜித கர்வாரம் வஃ ஷுபாவகி**” (நிரஞ்ஜனப்ரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்று அவன் அங்குள்ளாரைத் தன்னோடு ஸாம்யாபந்நரம்படி பண்ணினான் போலையாகாதே, இங்குள்ளாரை இவள் தன்னோடொக்கப் பண்ணினாள். [ஊரும்நாமும் உலகமுந்தன்னெப்போல்] - தானிருந்த வூரும், அத்தோடு தோள்தீண்டியான நாமும், அத்தோடுசேர்ந்த லோகமும். ராமாவதாரத்திலும் ஒருபோயிறே திருந்திற்று; இங்கு ஸம்ஸாரமாகத் திருந்திற்றுக்கிடா! என்கை. இன்று நம் மளவும் வரவேறிப்பாயும்படியிறே இவள் ஸம்பந்தம் வெள்ளமிட்டபடி. “**தௌகெவகீ ண புவாரகாய புவரஜி ஹதி யோமாய**” (லோகேவதீர்ணபரமாந்த்ரஸமக்ரபக்தியோ காய) என்னும்படியே எல்லாமேகளிலும் ஏற்றிற்னைகை. [ஊரும்நாமுமீதியாதி] - ‘காலே யெழுந்திருந்து கரிய குருவிக்கணங்கள் மாலின்வரவுசொல்லி’ ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே தீர்யக்குக்களுங்கூட எழுந்திருந்து, அவன் இவள்பக்கல் பிச்சேறிவரும்படியைச் சொல்லா நிற்றன. தானிருந்தவிடத்தே செல்லவேண்டுமெவன் இவரிருந்த இடத்தேற வரும்படியைச் சொல்லி. தன்னெப்போல் அவனுடைய [பேருந்தார்களுமேபிதற்ற] - அவன் *மயர்வற மதிநலமருளவந்த பிதற்றிறேயிவளது ! இவள்தான் அடியாகவந்த பிதற்றிறே யிவர்களது [பிதற்ற]-நினைத்துச் சொல்லுகையன்றியே, பகவத்குணங்களிலே யவகாணித்து உணர்த்தி யுற்றுச் சொல்லும்படியாகப்பண்ணி. [அவனுடைய பேருந்தார்களும்] - “சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்” என்பது, “தேவதேவிரான்” என்பது, “விமைட்டலார் தண்மோய்” என்பதாகை. [பிதற்ற] - “**ஞுமெதாயமெபுாராஜஸுஜாஜித ஸுஸு**

பா.—கொண்டுவந்திஷ்டி[க.க] “தொலி அநுபுஷ்டிவாபெவியுய
கிரணுநுபுஷ்டிவாபெவியுய”

ஹோதேது யாந் நாவாரூரம், “ஹுயொநகோவரிதி தாலும் தங்க
-தஜ்ஞாநாதீதாஸிவரிவாஹஸ்மெஷ்வபுவோஹி : ஹொசௌக்ணபுவாரோய
லதீதஹுகியொமாய நாடிகநயெயதிநாம்வராப”

“இவ்விருப்பில்” இப்பாதி வாக்யதரயத்தாலே யருளிச்செய்து, ஸந்தார்த்தம் - தூவிநூந்த இப்பாதி. இத்தால் வ்யாவருத்தி - நாமாவதாந்தத்திலும் இத்தாதி. அப்படி திருந்திறே? என்ன - இன்றுதம் மளவும் இத்தாதி. இப்படி ஸம்ஸாரமாகத்திருந்துகையாலே ஆழ்வார் க்ருபைக்கு மேட்டுமடைபட யிருப்பாரில்லை என்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - லோகேவதீர்ண இத்தாதி. ஸ்தோத்தரே. லோகே - பகவத்பத்திக்கு மேட்டுமலத்திலே. ‘அவதீர்ணபரமார்த்த ஸங்கரபத்தியோகாய’ அவதரிக்கப்பட்ட பரமார்த்த ஸங்கரபத்தியோகத்தையுடையவர் என்றபடி. திருநினைதின் சரமாவதி யைக்காட்டுகிறார் - காலே இத்தாதி. நாச்சியார்திருமொழி, ஒன்பதாந்திருமொழி, எட்டாம்பாட்டு. இதுக்கார்த்தம் - பிராவீறம் இத்தாதி. “மாலின்” என்றது - வ்யாமுத்தனுடையவென்னுதல், டெரியோ னுடையவென்னுதல். அதில் முந்தினவார்த்தம் - அவன் இவள்பக்கல் பிச்சேறியவரும்படி. இத்தாதி. இரண்டாமார்த்தம் - தூவிநூந்தவிடத்தே இசயாதி. * மயர்வறமதிநலம்பெற்ற தன்னைப்போலே பிதற் றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவன்மயர்வற இத்தாதி. இத்தால் - அவன் * மயர்வறமதிநலமருளி னது இவளொருத்தி யளவிலே சுவரிவிட்டது; இவள் * மயர்வறமதிநலமருளினதெல்லார்க்குமாய் விட்டதென்று - இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். “பிதற்ற” என்றதுக்கார்த்தம் - நீனைத்து இத்தாதி. “பேருந்தார்களும்” என்றதுக்கார்த்தம் - சங்கென்னும் இத்தாதி. “உணர்த்தியற்றுச்சொல்லுப்படி” என்றதுக்குப்ரமாணம் - ஸ்ருதோயம் இத்தாதி. “முருகதொயபெயுடாராபிலுஜாபிஷ்டுலு”

சேர்ந்திருப்பதாய், நீர்நிலங்களை முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கோளுர்க்கே. [திருக்கோளுர்க்கே போருங்கோல்] - போருங்கோல் என்றது புதுங்கோல் என்றபடி. அன்றியே, இவளுக்கு முன்னே தன் நெஞ்சு முற்பட்டபடியாய், அங்கேயிருந்து அவள்வழியில் ஒருகுறைகளின்றி யிலே வருமோ? என்கிறாளாகவுமாம். அன்றியே, 'நல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளுர்க்கே- சேரும் - கொடி, பூவைகள்! - போருங்கோல் உரையீர்!' என்றுதல். அதாவது மீண்டு புறப் பட்டு வரவல்லனோ? சொல்லிகோள்! [கொடியேன்] - இவளைப் பெறுகைக்கு ஹாக்யம் பண்ணிவைத்து, இவளளவு உங்களைக்கேட்கவேண்டும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [கொடி] - உபகந்தையொழியில் தறைப்பமும். * கோல்தேடியோடுங் கொழுந்ததே போன் றதே மால்தேடியோடும் மனமிறே. [கொடியேன்கொடி] - பெற்ற என்னையுமீட்டு வேறே யுமோர் அபாச்ரயமுண்டாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பெற்ற தாயாரை விட் டகலுகை குடிஸ்வலாவம்போலே காணும். (*கள்வன்கோல்லிலும், *ரல்லதோர் தாமரைப் போய்கையிலுமுண்டிமே.) [பூவைகள் - போருங்கோல்-உரையீர்] - பெற்றதாயாரைவிட் டலாம்; அத்தனையல்லது, பிறந்தாரைக் கைவிடப் போகாதென்றிருக்கிறாள் காணும் தன்னை யிட்டு. போக்துவரத்து எனக்கன்றே சொல்லலாகாது, உங்களுக்குஒதுக்காதே சொல்லுமே. வயிற்றிற் பிறந்தானா ஒளிப்பாரில்லையே: [உரையீர்] - அவள் சொல்லிப்போகச்செய்தே இவை சொல்லாதிருக்கிறாள் என்றிருக்கிறாள். [போருங்கோல்] - என்கிற ஸம்ஸயத்துக்கடி, பாவியான நான் இருக்கையாலே மீளாதொழியவங்கூடமே, நீங்களிருக்கையாலே மீளவங் கூடமிறே; என் பாபமே ப்ரபலமாய் வாராதொழியுமோ? உங்களைப்பார்த்து வருமோ? சொல்லிகோள்! அறிவித்துப் போனாளாகில் ராமாவதாரத்தின்போலே லோகமாகப் பின் தொடருமிறே; * சுற்றமெல்லாம் பின்புடர இறே போயிற்று!

தல். த்ருத்யார்த்தவிவரணம் - மீண்டுபுறப்பட்டு இத்தயாதி. ஆக, புதுங்கோல், வருங்கோல், மீண்டு புறப்பட்டுவரவல்லனோ என்று மூன்ற்த்தம். "உபகந்தையொழியில் தறைப்பமும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - கோல்தேடியோடும் இத்தயாதி. ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடிவிடாதே பதறிச்செல்லுகிற என்னுடைய மனஸ்ஸானது, கொப்பைத்தேடிப் படர்ந்துசெல்லுகிற கொழுந்துபோல இராரின்றது என்றபடி. இரண்டாந்திருவந்தாதி இருபத்தேழாம்பாட்டு. "கொடி" என்றதுக்கர்த்தார்தம் - பெற்ற வென்னையும் இத்தயாதி. "பெற்றதாயாரைவிட்டகலுகை" இத்தயாதிக்கு - "பெற்றதாயாரைவிட்ட கன்று" என்றதிலே நோக்கு. பெற்ற தாயானதனக்குச் சொல்லானோ, இவற்றைக் கேட்கிறதென்? என்ன - பெற்றதாயாரைவிடலாம் இத்தயாதி. தன்னையிட்டென்றது - தன்மகளுக்குத்தான் மறையாதே சொல்லுமாபோலே, தான் வளர்த்த இவற்றுக்கு மறையாதே சொல்லிப்போமென்று கேட்கிறு ளென்றபடி. தாத்பர்யார்த்தம் - போக்குவதே இத்தயாதி வாக்யதர்யம். "உரையீர்" என்று நியமிக்கிறதென்? என்ன - அவள்கோல்லி இத்தயாதி. "போருங்கோல்" என்று சம்ஸயிக்கிறதென்? என்ன - போருங்கோல் என்கிற இத்தயாதி. போருங்கோலென்று சம்ஸயிக்கிறதென்றது - வருமோ? என்று சம்ஸயிக்கிறதென்றபடி. மகன்தான் அறிவித்துப்போகாதொழிவானென்? என்ன - அறிவித்து இத் தயாதி. ராமாவதாரத்தில் பிந்தொடர்ந்தார்களோ? என்ன - சுற்றமெல்லாம் இத்தயாதி. பந்தவர்க்கு மெல்லாம் பிந்தொடர்வியர்த்தம். பெருமாள்திருமொழி, எட்டாந்திருமொழி ஆரம்பாட்டு, கொடியேன்கொடி - கொடுமையையுடைய என்னுடைய கொடியோன்ற பெண்பிள்ளை இத்தயர்த்தம். பூவைகள் ளென்றது - பூவைகளென்று சம்போதனை. "பூவைகள்! ஊரும்தாடும்" என்றுதொடங்கி; பித்தறும் படிபண்ணி 'வானுன - கற்பை - இடறி - நல்வளஞ்சேர் பழனத் திருக்கோளுர்க்கே - சேரும் - கொடியேன்கொடி - போருங்கோல், உரையீர்'; இத்தயவ்யம். "அறிவென்கிறது - தத்தவத்தை; ஜ்ஞாந மென்கிறது - உபாஸத்தை. அன்றிக்கே, அறிவென்கிறது - திருவாய்மொழியிற் பிறந்த ஜ்ஞாநம்; ஜ்ஞாநமென்கிறது - வேதாந்தஜ்ஞாந மென்றபடி" என்று சில ஸ்ரீகோஸத்திலிருக்கிறது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பூவைபைங்கிளிகள் பந்துதூதைபும்புட்டில்கள்
யாவையுந்திருமால் திருநாமங்களேகூவியேழும் என்
பாவைபோய் இனித் தண்பழனத்திருக்கோளுர்க்கே
கோவைவாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணோளேன்செய்யுங்கோலோ !

ஆ.—(பூவை.) - லீலார்த்தமாகக் கொண்டுவந்த சுகசாரிகாதி லீலோபகரணங்களைக்கண்டால் வரும் லீலாஸமும், தனக்குப் பிராட்டியோடே ரமமாணான எம்பெருமானைக் காணுமதுவே யாகையால், அவனை நினைத்துக் காணப்பெறுமையாலே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடச் சொல்லி அதினுடைய மாதூர்யத்தாலும் குளிர்த்தியாலும் உஜ்ஜீவித்திருக்கிற என் பெண்பிள்ளை திருக்கோளுரிலே போய்ப்புக்கு, இனித்தன்னுடைய மனோரதமெல்லாம் பரிபூரணமாப்படி யிருக்குமோ? அன்றியே, தன்னுடைய கண்ணாரும் அழகையுமேயாய் நிற்குமோ என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருக்கோளூர் பரத்யாஸந்மனால் எங்கனே உடை குலைப்படக்கடவள் என்கிறாள்.

[பூவையென்று தொடங்கி] - பூவை பந்துமுதலான அழகிய லீலோபகரணங்களைக்கண்டால் ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யங்கண்டாற்போலே இவளுக்கு அழைப்பாய் அவற்றிலுள்ள ரஸமும் பழவந்தாமோச்சாரணத்தாலேயாய் உஜ்ஜீவிக்கும் என் மகள். [போயினியென்று மேலுக்கு] - இதுக்குமேலே ஸ்ரமஹரமான நீர்நிலங்களை யுடைய திருக்கோளுர்க்கேபோய், என் பாவை, எம்பெருமானுடைய பரத்யாஸத்தியாலே உடைகுலைப்பட்டு, தான் நெடுநாள் அவனைப்பிரிந்து பட்டபாடும், அவன் கைவிட்டிருந்த படியையும் நினைத்து கோவைப்பழம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளம்துடிப்ப மிக்கிருந்துள்ள நீரையுடையகண்ணும் இவளுமாய் என்படக்கடவளோ?

ப.—அநந்தரம், தன்னுடைய லீலோபகரணங்களிலுள்ள ரஸமெல்லாம் திருநாமோச் சாரணத்தாலே பிறக்கும்படியாயிருக்கிற இவள், திருக்கோளுரிலே புக்கு அவன் தன் நினைவுக்கிடாகப் பரிமாறுமையாலே கண்ணுங்கண்ணீருமாய் எங்கனே க்லை சப்படுகிறாளோ? என்கிறாள்,

(லீலோபகரணமான) பூவை-பூவைகள், பை - பசுத்த, கிளிகள் - கிளிகள், பந்து - பந்து, தூதை - தூதை, பூ - பூவிடும், புட்டில்கள்-, யாவையும்-, (பூவையெல்லா வற்றிலுமுள்ள ரஸப்பிறக்கும்படி), திருமால் - திருமாலுடைய, திருநாமங்களே - திருநாமங்களையே, கூவி - உச்சரித்து, எழும் - அத்தாலே யுஜ்ஜிவிக்கும்படியான, என் - என், பாவை - பெண்பிள்ளையானவள், இனி - இத்திருநாமோச்சாரண ரஸங்கிடக்கச் செய்தே பின்னையும், தண்-குளிர்ந்த, பழனம் - பழனங்களையுடைய, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்கே, போய் - போய், (அவன் எதிரவந்து) ஸ்வாகதாதிகளைப் பண்ணி ஆலோகாலாபாலிங்கநாதிகளாலே ஆஸ்வாஸிப்பியாமையாலே, கோவை - கோவைப் பழம்போலேயிருக்கிற, வாய் - அதரம், துடிப்ப - துடிப்ப, மழை - வர்ஷம்போலே தாராளமான நீரையுடைத்தான, கண்ணோடு - கண்களோடே நின்று, என்செய்யும்

கொலோ - என்செய்கிறார்களோ? யாவற்றையும் திருமால் திருநாமங்களைச் சொல்லுமென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருக்கோளுர் ப்ரத்யாஸந்மாதால் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவள் என்கிறாள்.

[பூவை]-கிளியிலே அவாந்தரபேடம். [பைங்கிளி] - பச்சைக்கிளி, பூப்புட்டில்கள். [யாவையும்] - தன்னுடைய லீலோபகரணங்களான யாவையாலும் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் அவனுடைய திருநாமத்தாலே பிறக்குமாயிற்று இவளுக்கு. அவனுடைய லீலோபகரணங்களோபாதிபும் போருமாயிற்று இவளுடைய லீலோபகரணங்கள். [திருமால் திருநாமங்களை கூவியெழும்] - ஊவந்நாமங்களைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கும்; திருநாமச்சுவடறிந்தபின்பு லீலோபகரணதர்ஸனம், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யதர்ஸனம்போலே அஸஹ்யமாயிருக்கும். இவளுடைய லீலோபகரணங்கள் அவனுக்கு போமோபகரணங்களாயிருக்கும். “இந்த லீலோபகரணங்கள் திருநாமத்தைச் சொல்லிற்றானாலோ?” என்று பெற்றிகேட்க, “பந்துதாதை பூப்புட்டில்களில் ஏறுது” என்று பிள்ளை பரிஹரித்தார். அவற்றைத் திருநாமத்தைச் சொல்லி அழைத்தாளானாலோ என்னில்: அது, “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்” என்றிருக்கிறதுக்குச் சேரது. [திருமால்] - இவள் திருநாமம் சொல்லும்போது த்வயத்தில்படியே ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றாயிற்று சொல்லுவது. [என்பாவை] - திருபாயிகஸ்தீரீத்வத்தை யுடையவள். [போயினி] - லீலோபகரண ரஸமும் திருநாமமே யானவிருப்பை விட்டு. அங்கு என்ன வேற்றல்கைத்துக்குப் போனாள். [தண்பழனம்] - ஸ்ரமஹரமான நீர் நிலங்களையுடைய ஊர். [கோவையாய் துடிப்ப] - கலக்கிறபோது தானே மேல்விழுந்து கலந்தபடியும், “பிரியேன், பிரியில்தரியேன்” என்று கலந்தபடியும், பிரிந்தபடியும், வரவுதாழ்த்தபடியும், தனிவழியேதான் செல்லவிருந்தபடியும், சென்றபின்பு, “ஹீ ரொஷாஹிபிதாதுவா” என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனய்க் காலைப்பிடியா தொழிந்தபடியும், இவற்றை நினைத்து கோவைப்பழம்போலேயிருக்கிற அபரம்துடிக்க, மிக்கரீரையுடைய கண்ணோடே என்படுகிறாளோ? தனிவழியே போனாள், நான்குடப் போகப்பெற்றிலேன்! என்கிறாள்.

ஈதி.—மூன்றும்பாட்டு. திருக்கோளுர் ப்ரத்யாஸந்மாதால் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவள் என்கிறாள்.

[பூவையித்யாதி] - வேறென்றைக்கொண்டு போதுபோக்கவேண்டும்பருவத்திலும் திருநாமத்தையே கொண்டு ஜீவித்திருக்குமவள்கிடர் போனாள்! இங்கிருந்தநாள் மற்றென்று தாரகமாய், அங்கேபோய் அவனாலே தரிக்கப்போனாளோ. பூவைதோடக்கமான லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ஹர்ஷமெல்லாம் த்வயத்திற்படியே ஸ்ரீயுபதியென்கிற திருநாமத்

மூன்றும்பாட்டு - பூவை இத்யாதி. “கோவைவாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணோடு என்செய்யுங்கொலோ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிசை - திருக்கோளுர் இத்யாதி.

“கூவியெழும்என்பாவை” என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யசித்தார்த்தம் - வேறென்றை இது யாதி. விவரணம் - இங்கிருந்த இத்யாதி. “பூவை” இத்யாதிக்கு பூர்வ பக்ஷார்த்த த்வயந்தவீர, சித்தார்த்தம் இரண்டு. அதில்முந்தினது - பூவைதோடக்கமான இத்யாதி. புட்டில்கள் - புட்டில்களாகிற, யாவையும் - யாவையால்பிறக்கும் ஹர்ஷமெல்லாமென்றபடி. எழுமென் பாவை - உண்டாகாநின்

தைச்சொல்லி அத்தாலேயுண்டாகாநின்றது. “ஊருட்நாடு முலகமுந்தன்னைப்போல்” என்கிறபடியே, இவைதாம் திருநாமத்தைச் சொல்லிற்றொலாகாதோ” என்று பெற்றி நம்பிள்ளையைக்கேட்க, “அதுக்குவ்யபிசாரமுண்டு, ‘பந்துதூதை’ என்கிறவிடத்தே தட்டிப் பிறக்கும்” என்ன, “அங்ஙனையிறே” என்று இசைந்துபோனார். அவன் திருநாமங்களை இவற்றுக்கிடே அழைத்ததானாலோ? என்னில்; “(உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வேற்றிலையும) எல்லாங்கண்ணன்” என்றிருக்கிற அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்துக்கு இதுசேராது. [பூவையித்யாதி] - திருநாமச்சுவடறிந்தபின்பு லீலோபகரணதர்ஸநம் இவளுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கும்; ஸ்ரீ பரதாழ்வானுடைய ராஜ்யஜிர்ஸநம் அவனுக்கு அஸஹ்யமானப்போலே. சக்ரவர்த்திக்கு ஸாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பண்ணின அன்று நாயிறுபாடு, “கைகேயிபண்ணின கம்மலத்துக்கு நாமும் கீழோலையிட்டோமென்று நாட்டார் நினைத்திருப்பதொன்றுண்டு; அத்தோஷம் நமக்கில்லை என்றறிவிக்கவேணும்” என்றுபுக்கான். ராஜலோகமடங்கலும்திரண்டு “கர்த்தாவானவனை இழந்தோம்; அந்தரம் ப்ராப்தரானவர் காடேறப்போய்க்கொடுகின்றார், இனிராஜபுத்ரர்களில் நின்றாரைக்கொண்டு நிர்வஹிக்கும்த்தனையிறே” என்றுபார்த்து, மங்களாவஹமான தூர்யகோஷங்களையும் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இத்த்வரி செவிப்பட்டபோது *கருமானிக்கமலையில் பிராட்டி ஸ்வயம்வரத்துக்கு மணமுரசு அறைந்தபோது தோழி பட்டதேல்லாம் பட்டான். “வினாநாவஸவாஜயெ” (விலலாபஸபாமத்யே)

ப்ர.—[பூவைஇத்யாதி]—சுயொய்யாகாணெ, [அஉ]“ஸவாஜகவையாவாகவஹஸவரொயுவா ! வினாவஸவாஜயெஜமஹெபுவரொவா கபூகா|| உரிதஸவஹஸவாஜயெவிஜாஜாநஸ்யயித: | யஜெபுபதரோநஸ்யகொ ராஜஜிவிபொஹரெச || கக || சுயஜஸரயாஜாதொஹவெஜாஜாவஹாரக: | ராஜ்யவாஹவரோஸ்யபஜெ வகாஜிஹவஹவிலிகஉ || ஜெஷ ஜெஷஸ்யபஜா தாஜிவநஹவெஷாவஜ: | ஸவ்யஜெபுகிகாகுஜொராஜ்யஜஸரயொயயா || கங || சுநாஸ்யஜெஷவஹவஜெபுகாஸ்யாவாவஹவபி | ஹகாசுணாஜெஹவெ கொஹவெய்குஹவாஸந: || கச || யஜிஜாநாசுதாவாவநாஹவதடிவெரொய யெ | ஹஹவெவநஹவஜெபுகாஸ்யாஜிகுதாஜவி: || கரு ||

றுள்ள என் பாவையென்றபடி. கூவி - சொல்லி, எழுகை - உண்டாகை. பெற்றிசீர்வாஹத்துக்கு, கூவி - கூவுப்படிபண்ணி, எழும் - சந்தோஷிக்கும், என்பாவையென்றபடி. த்ருதியார்த்தத்துக்கு, யாவைக்கும் திருமால்திருநாமங்களையிட்டதழ்த்து சந்தோஷிக்கும் என்பாவை என்றபடி. இதுசேராது என்றது, வேறென்றால் காலக்ஷேபம்பண்ணுகை சேராதென்றபடி. சித்தாந்தார்த்தத்திலிரண்டாவது - திருநாயகீசுவடு இத்யாதி. அதாவது - திருமால் திருநாமங்களைக்கூவி “மாற்பரல்” இய்யாதிப்படியே பூவைதொடக்கமான யாவையையும் இசழும் என் பாவை என்றபடி. எழுகை - தவேஷிக்கை, “என்கலிராகம்” என்னக்கவதிறே; கூவுகை - அருஸந்திக்கை, பூவை - கிளியில் அவாந் தாபேதம். தூதை - சிறுசோறுசமைக்கும் பாளைச்சட்டி. பூப்புட்டில்கள் - பூப்பெட்டிகள். உத்தார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீபாதாழ்வானுடைய இத்யாதி. ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு அஸஹ்யமாயிருந்ததுக்கு ப்ரமாணோபபாதம் பண்ணுவாராக, அதுக்கவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் - உத்தராக்ரியைகள். நாயிறுபாடு - ப்ராதிகாலத்திலே. ‘புக்கான்’ சதஸ்விலே இத்சேஷஜ. கர்த்தா - தசாதன், ப்ராப்தரானவர் - பெருமான். மணமுரசு - மங்களவாத்யம். அறைகை - அடிக்கை. ‘ஸவாஜகவையாவாகவஹஸவரொயுவா ! வினாவஸவாஜயெஜமஹெபுவரொவா

தனியிடத்திலன்றே பறிகொடுப்பது. தனக்கு சேஷத்வமிறே ஸ்வரூபம்; ஸ்வரூபத்தையிறே அபஹரீக்கரினெக்கிறது! “ஜமஹெ” (ஜகர்ஹேச) ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பட்டாரை சிஷ்டகர்ஹபண்ணுமாபோலே. “வாரொஹித” (புரோஹிதம்) இக்குடிக்கு நாங்கள் கைவாங்கியிருக்க, நீ முன்னோடிக் காரியங்கள் நடத்தக் கடவதாகச் சமைந்தபடி சாலவழகிதாயிருந்தது. “ஸலாஹெஜமஹெ” (ஸபாமத்யேஜகர்ஹே) “நியோகித” (நியமாதிக்ரமம்ஹஸிபோதயேத்) என்கிற நிலையைக்குலைத்தான்; (புரோஹிதத்வமாகிற) ஹேது சுழிதையினாலே. “ராஜ்யஜாஹஸி ராஜஸ்ய” (ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராஸ்ய) சேஷவஸ்துக்களிலே ஒன்றையொன்று ஆளுமோ? அங்ஙனையாமன்று; ராஜ்யந்தானெனக்கக் கடவதானாலோ? “யஜுஷ்வகூலிஹாஹெ” (தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி) - லோகத்திலே தமப்பன்மாரையும் தமையன்மாரையும் அழியச்செய்து தார்தாம் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்டு போருவிதானற்றுண்டு; “அதுஇந்த வ்யக்தியிலும்செய்யும்” என்றிராதேகொள்ளாய்; என் ப்ரக்ருதியறிந்து அதுக்கீடாக வார்த்தை சொல்லப்பாராய். “கயோஷஸாயஜாதொஹவெஜாஜாவஹாரக” (கதந்த ஸரதாஜ்ஜாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரக) - அவர் பிரிந்த அந்தரம் முடியவல்லவன் வயிற்றிலே பிறங்கேளும்படி எங்ஙனே? அவர்பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை நான் அபஹரித்தால். “நஸ்யாபிக்ருதாஜ்ஜலி” (நமஸ்யாபிக்ருதாஜ்ஜலி) - அப்ராப்தம் அவன்சொல்லச்செவி தழுத்ததுக்கு அபவாதப்ராயஸித்தம்பண்ணுகிறன். [என்பாவையோயினி] - என் புத்திய

“வாரொஹித” இப்பயோத்யாகாண்டே. “ஸலாஹெ” என்றதுக்குபாவம் - தனியிடத்தில் இய்யாதி. அதாவது - காட்டிலே பறிகொடுப்பாளாகில் நான் திரளிலேபறிகொடுத்தேன் என்ற படி. இவர்கன்பரித்தேகது? என்ன - தனக்குச்செய்தவம் இய்யாதி. இவன்கர்ஹித்த ப்ரகாரத்தை ஸந்தவந்தாந்தமாக உபபாதிக்கிறார் - ஸந்த்யாவந்தநத்துக்கு இய்யாதி. சிஷ்டகர்ஹபண்ணுமாபோலேயென்றது - சிஷ்டகர்ஹபண்ணுமாபோலேயென்றபடி. புரோஹிதம்பய்யதி - புரோஹிதம் என்றவில்கவித்தபாவம் - இக்குடிக்கு இய்யாதி. “ஸலாஹெ” என்றத்தை - கீழே கூட்டியருளிச்செய்து, லேயெங்குட்டிபாவம் - நியோகிதம் இய்யாதி. ஹேது - குருகவ ஹேது. “ராஜ்யஜாஹஸி ராஜஸ்யயஜுஷ்வகூலிஹாஹெ” அசேதநமான ராஜ்யத்தைப் பற்றினையும் சேஷமாகச் சொல்லுகிறவ னுடைய ஹார்த்தபாவம் - சேஷவஸ்துக்களிலே இய்யாதி. அங்ஙனையாமன்று என்றது - சேஷ வஸ்துக்களிலே யொன்றையொன்று நியமிக்குமதானாலென்றபடி. “யஜுஷ்வகூலிஹாஹெ” என்றதுக்குபாவம் - லோகத்திலே இய்யாதி. “இஹ” என்றதுக்குபாவம் - ஸன்ப்ரக்ருதி இய்யாதி. இஹ - மயி என்றபடி. நீர் கம்மை வெறுக்கிறதென்? உம்முடையதாயார் “உமக்கு” என்று ராஜ்யத்தைவாங்கிப் பெருமானைக்காட்டிலே போகவிடாநிற்கஎன்ன - நமஸ்யாபி இய்யாதி. “யஜிதா க்யுதவாவாநாஹெதஜவிரொவயெ” 1. உஹஸ்வாவநஹெதஜவிரொவயெ” இப்போது நமஸ்காரத்தக்கு ப்ரஸங்கமெதென்ன - அப்ராப்தம் இய்யாதி. அபவாதப்ராயஸித்தமாவது - “தன்னிடத்தில் பாபமில்லாவிட்டாலும் லோகாபவாதமுண்டானால் ப்ராயஸித்தம்பண்ணவேணும்” என்று சாஸ்தாஞ்சொல்லுகையாலே ப்ராயஸித்தம்பண்ணுகிறெனென்றபடி. “புரோஹிதாஜாவயஜுஷ்வகூலிஹாஹெ” இது ஆபஸ்தம்பதர்மே. “பாவை” என்ற - மாப்பாவையாய், அதுபோலே பாதந்த்ரையானவென்று சொல்லி, அந்தரம் “போய்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - என் புத்தியநீநம் இய்யாதி. தவீதி

தீந்மான வ்யாபாரத்தையுடையவள் கிடர் என்னையொழியப் புறப்பட்டுப்போனாள். நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவளென்றுமாம். [இனி - போய் - லீலோபகரணங்களாற் கொள்ளும் கார்யமும் அவனையாம்படியான இந்தப்ராவண்யத்துக்குமேலே அங்குப்போய்ப் பெறவது என்னாகப்போனாளோ? [தண்பழனத்திருக்கோளுர்க்கே] - ஸ்ரமஹரமான நீர் நிலங்கனையுடைய திருக்கோளுர்க்கே. [கோவைவாய்துடிப்ப] - கோவைப்பழம்போன்ற சிவப்பையுடைத்தான அதரமானது ஸ்ப்பரிக்க. “பிரியேன்” என்றுபிரிந்தாய்; ‘வருகிறேன்’ என்று வந்திலை; என்னேத்தனியேயிட்வேலத்தாய்; நான்வருமளவும்இருந்தாய்” என்றாற் போலேயிருக்கச் சில சொல்லநினைக்குமே; அதுதோற்றும்படி உதடுகளிர்க்கிறபடி. [கோவை வாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணொடு] - நினைத்ததுசொல்லித் தலைக்கட்ட வொட்டாநின்றதோ கண்ணநீர்! உடைகுலைப்பட்டுக் கண்ணநீராலே தலைக்கட்டாநின்றாள். “உக்ஷாயெயுகி ஸக்யஜீநம்வாநமெநுராவாவகிணவந” (உக்த்வார்யேதிஸக்யுநத்தீநம்புநர்நோவாசகிஞ் சந) என்னும்படியே. [என்செய்யுங்கோலோ] - சொல்லமாட்டாள், தவிரமாட்டாள், அழாதொழியமாட்டாள்; எங்ஙனே புகிறாளோ? நம்மையும் பிறரையும்விட்டு அவன்திருநாமங்களை அதுவலிக்கிறபோதை அழகு காணப்பெற்றோம்! அவன்தன்னையே கண்டநுலவலிக்கிற போதை அழகு காணப்பெற்றிலோமே. அதுஸந்தாநவேளையிற்போலன்றிறே கண்டால்பிறக்கும் லிகாரங்கள்; “காமனுடல்கொண்ட தவத்தாற்குமையுணர்த்த வண்டலம்பும் தாரலங்கல் நீண்முடியான் தன்பெயரே கேட்டிருந்தங்காரலங்கலானமையால் - கண்டுவணங்கினார்க்கெனாங்கொல்” என்றிறேயிருப்பது. அலாபத்தோடேயிருக்கும் இருப்புக்கண்டேன், லாபத்தோடேயிருக்கும் இருப்புக்காணப்பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

யார்த்தத்துக்கு, பாவை மென்று - ஸ்த்ரீத்வம். “பூவை” இத்தயாதியின் முந்தினவர்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்தா, “இனி” என்றதாக்குபாவம் - லீலோபகரணங்களால் இத்தயாதி. துடிக்கைக்குஹேதுக்கள் - பிரியேனென்று இத்தயாதி. ஆனால் அத்தைச்சொல்லாமல் உதடுகளிக்கிறதென்? என்ன-நினைத்தது இத்தயாதி. உடைகுலைப்பட்டுன்றது-அவன்எதிரேவந்ததுக்கு ஈடுபட்டுன்றபடி. “மழைக்கண்ணொடு” என்றது - ஹர்ஷாஸ்ருவை. சொல்லமாட்டானமக்கு ப்ரமாணம்-உக்த்வார்ய இத்தயாதி. “உக்ஷாயெயுகி ஸக்யஜீநம்வாநமெநுராவாவகிணவந” இத்தயோத்யாகாண்டே. [கூக-நஅ] நாலாமர்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் - நம்மையும் இத்தயாதி. அதுஸந்தாநதையைப்பற்ற, கண்டபோதைக்கதிரயமெதென்ன - அதுஸந்தாநவேளையிலே இத்தயாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - காமனுடல் இத்தயாதி: நாலாந்திருவந்தாதி எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு, “கண்டுவணங்கினார்க்கு” இத்தயாதி. இதுக்கர்த்தம் - காமனுடைய சரீரத்தை தத்தமாக்கிண, தபடி-க்ரௌர்யத்தையுடைய ருத்ரனுக்கு மஹிஷியான உமையானவன், “கூக்ஷயெயுகி ஸக்யஜீநம்வாநமெநுராவாவகிணவந” இத்தயாதி ப்ரஸ்நநுபேண ஸர்வேஸ்வரண ஸ்மரிப்பிக்க, வண்டிகள் தேனவென்ளத்திலே அலையாழித்திடு பூமாலையையுடைய ஆகிராஜ்ய ரூசகான நீண்டதிருவபிவேகத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைக்கேட்டு அதுக்குள்ளிடான குணங்களை யருசந்தித்துக்கொண்டிருந்த தசையிலே சூடின மாலையோலே துவண்டபடிக்கண்டால், ஸாக்ஷாத்ரித்து வணங்கினவர்களுக்கு எந்தலிக்குதி பிறக்குமோவென்றபடி. தார் - புஷ்பம். அலங்கல் - மாலே. அங்கு - கேட்டிருந்தசமயத்தில், ஆர்தல் - சூதெல், ஆய்ந்து - அருசந்தித்து. அலம்புகை - அலைகை. “நம்மையும் பிறரையும்” இத்தயாதி வாக்யவ்வரணம் - அலாபத்தோடே இத்தயாதி. ‘பூவை’என்றதொடங்கி, திருநாமங்களே கூவியெழும்படியாயிருக்கிற ‘என்பாவை’ - இனித் தண்பழனத்திருக்கோளுர்க்கே போய் - கோவை வாய்துடிப்ப-மழைக்கண்ணொடு-என்செய்யுங்கோலோ’ இத்தயவ்யடி.

நான்காம் பாட்டு.

கொல்லையென்பர்கோலோ! குணம்மிக்கனளென்பர்கோலோ!

சில்லவாய்ப்பெண்கேள் அயற்சேரியுள்ளாரும்எல்லே!

செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே

மெல்லிடைநுடங்க இளமானசெல்ல மேவினளே.

ஆ.—(கொல்லை.) - ஐய்வாய்த்தால் ஸுஸம்ருத்தமாய்க்கொண்டு அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருக்கோளுர்க்கே, முக்யையானவள் மெல்லிடை நுடங்கப் போனாள்; மர்யாதையைக்கடந்தா ளென்று லோகத்தார் இவளுக்குக் குற்றமாகச்சொல்வரோ? அன்றியே, திருக்கோளுரிலே ஒருத்திக்குள்ள அஹிசேவையிருக்கும்படியென்! என்று மஹாகுணமாகச் சொல்வரோ? அங்ஙனே, குணமாகச்சொல்லுகை ஸம்பவிக் குமோ? பரகதமான குணத்தையும் தோஷமாகவே காண்கிற லோகஸ்பாவமிருந்தபடியென்! என்று இன்னதாகிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலுசுவாரிகளான நம் சேரியில் உள்ளாரும் அயற் சேரியில் உள்ளாரும் அந்யஸ்தீர்களும் இவளுடைய வருத்தாந்தத்தைக்கண்டு குண ஹினைன்பரோ? இம்மஹாகுணத்தை அறிந்து கொண்டாடுவரோ? என்கிறாள். [கொல்லை] - வரம்புகடந்தாள். [செல்வம் மல்கி என்று மேலுக்கு] - ஸம்பத்தாலே மிக்கு அவன் கண்வளர்ந்த திருக்கோளுர்க்கே அத்யந்தமுக்யையான பெண்பிள்ளை தன்னுடைய ம்ருதுவான் இடைதுவனப் போய்ப்புக்காள்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிராயஸ்வர்யவிரிஷ்டனுனவனுடைய திருக்கோளுர்க்கே போக ஒருப்பட்டுவிட்டாள்; இவளை ஊரார் என்ன சொல்லுவார்களோ? என்கிறாள்.

செல்வம்மல்கி - அதிராயிதஐஸ்வர்யத்தையுடையவனுக்கொண்டு, அவன் - அவன், கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளின, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்கே, மெல் - மெல்லிய, இடை - இடையானது, நுடங்க - நுடங்கும்படி, இள - முக்தமான, மான் - மான்போலேயிருக்கிற இவள், (தன் ஸலஹாநியையும் பருவத்தையும் பாராதே), செல்ல - போகையிலே, மேவினள் - நெஞ்சுபொருந்திப்போய்விட்டாள்; சில்லை - சிலுகடுகையே ஸ்வலாவமான, வாய் - வாயையுடையவர்களாய், பெண்கள் - ஆஸநைகளானபெண்களும், அயற்சேரி - அயற்சேரியில், உள்ளாரும் - உள்ளாரும், கொல்லை - வரம்பழிந்தாள், என்பர்கோலோ - என்று காஹிப்பார்களோ? குணம்மிக்கனள் - (அதிராயிதமாய் அநுருபமான விஷயத்தையறிந்து மேல்விழும்படியான விலகாண்) குணதிராயத்தை யுடையவள், என்பர்கோலோ - என்று கொண்டாடுவார்களோ? எல்லே - எல்லே! இதைன்னுயிருக்கிறதோ என்று விஷாதகுசகம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவளை நாட்டார் குணஹினை என்பார்களோ, குண யிகையென்று கொண்டாடுவார்களோ? என்கிறாள். [கொல்லை] - வரம்பழிந்த நிலம். அவன் தானே வரவிருக்கக்கடவ மர்யாதையை அழித்துப்போனாள் என்பார்களோ? குணயிக

மம்பண்ணினாள் என்பார்களோ: அன்றிக்கே ஸித்தாந்தந்தனையே சொல்லுவார்களோ? ஓரளவிலேநின்ற நிஷேதித்தவற்றைக்கொண்டு, இது அப்ராப்தம் என்பார்களோ; ருசிஸ்வ லாவத்தாலும் விஷயஸ்வலாவத்தாலும் இது ப்ராப்தமென்பார்களோ? ஸாதநவிதியளவிலே நின்ற தமோறுவார்களோ: ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்துத் தெளிவார்களோ? உபாயாம்சத்தைப் பற்றினின்று, இதுகடவதல்ல என்பார்களோ: ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்யஸ்வ ரூபத்தையும்பார்த்து, இது கடவதென்பார்களோ? அந்யநிஷேதபூர்வகமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால், புறப்பட ப்ராப்தியில்லை; ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யாநுஸந்தாநம்பண்ணினால், போய்ப்புக்கல்லது நிற்கவொண்ணாது. விதியைப்பார்த்து கர்ஹிப்பார்களோ: காமவசநத்தைப் பார்த்து நன்றென்பார்களோ? “**நகாபிதஞ்ஞ தவஸா ஸிராஸி**” (நகாமதந்த்ரேதவபுத்தி ரஸ்தி) - ‘விரக்தரானநீர்காமபரவசரானஎங்களை என்படுத்துகிறீர்?’ என்றானிறே தாரை, இளைய பெருமாளே. [சில்லைவாய்ப்பெண்கேள்] - சிலுகுசிலுகு, என்னும் ஸ்த்ரீகள். விஷயாதீந்

தாந்தந்தனையே யென்றது - எதவ்விராணவாக்யங்களிலே, ‘**ருசிஸ்வபாவத்தாலும் விஷயஸ்வபா வத்தாலும் ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும்**’ என்றசொல்லப்படுகிற இவளுடைய ப்ராப்யவாநஸய விஷயவைவலக்ஷணய ஸேஷத்வஸ்வரூபமாகிற ஹேதுதரயத்தாலும் இதுப்ராப்தமென்கிற வரித்தாந்தந் தனையேயென்றபடி. உத்தகோடித்வயவிவரணம் - ஓரளவிலே என்றதொடங்கி மேலெல்லாம். அதில், அவனிருந்ததேசத்தேற்போகையாகிறஇது, வித்யதிக்கரமும் வரித்தாந்தமும்மாகிறபடி யெங் றனே? என்ன - ஓரளவிலே இத்தயாதி. ஓரளவிலேயென்றது - ததேகோபாயத்வ ததேகாக்ஷயத்வாதிகளிலே என்றபடி. நிஷேதித்தவற்றைக்கொண்டு என்றது - ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபவிருத்த மென்று நிஷேதிக்கிற ‘**சுயவா தகலீ தஸூ**’ இத்தயாதி ப்ராமாணங்களைக்கொண்டு என்றபடி. சித்தாந்தமாகைக்குஇரண்டுஹேது அருளிச்செய்கிறார்-ருசிஸ்வபாவத்தாலும் இத்தயாதி. ருசிஸ்வபாவ மாவது - விஷயத்திலுண்டான ஆதாரதிசயம். விஷயஸ்வபாவமாவது - குணதிகவிஷயமாகை. “**ஓரளவிலே**” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம் - ஸாதநவிதியளவிலே இத்தயாதி. ஸாதநவிதியளவிலேநின்ற தமோறுவார்களோ? என்றது - ஸாதநவிதியளவிலேநின்ற நிஷேதித்தத்தைக்கொண்டு தமோறுவா களோ என்றபடி. ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்துத் தெளிவார்களோ? என்றது - சேஷத்வம் சேஷிக்கு அதிசயகரத்வமாகையாலே, ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்துத் தெளிவார்களோ என்றபடி. “**ஸாதநவிதி**” இத்தயாதிவாக்யத்வயவிவரணம் - உபாயாம்சத்தை இத்தயாதி. ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபத்தையுமென்று சேஷிவிஷயப்ராப்யமெனயமே வடிவான ஸ்வரூபத்தையுமென்றபடி. கீழுத்தமான தெல்லாவற்றாலும் மலிதம் அந்யநிஷேத இத்தயாதி. ஸ்வயந்தநிஷேதபூர்வகமான பாரதந்த்ய ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்தால் என்றபடி. ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யாநுஸந்தாநம் பண்ணினாலென்றது - த்வாஸ்வரூபோத்தம்பக் மான ப்ராப்யவைவலக்ஷணயாநுஸந்தாநம் பண்ணினாலென்றபடி. புறஸ்ச, அந்யாபதேஸஸமதியாலே யருளிச்செய்கிறார் - விதியைப்பார்த்து இத்தயாதி. “**கடலன்னகாமத்தராகிலம்மாதர் - மடலுரார்**” இத்தயாதிவிதியைப்பார்த்தென்றபடி. காமவசநமாவது - “**காஞாபிபூதீ துபாயாபிஸுஷேதா ஸாஸிஸாரிகா**” என்கிறஇது. காமவசநத்தை - காமசாஸ்த்ரத்தை. காமசாஸ்த்ரத்தைப்பார்த்தால் “**என்று**” என்று தோற்றமோ? என்ன - நகாமதந்த்ர இத்தயாதி. “**நகாபிதஞ்ஞ தவஸா ஸிரா ஸி**” கூடுவெபயாரிந்யுமஸம்புஷண: | **நகேஸகாஸாஹிநயாபிபூபிபூபவெக்ஷ தெகாரிகிபூபுஷண**” இதி லக்ஷணம்ப்ரதி தாரா. (நா. ருச) இதுக்குபாவம்-விரக்தரானஇத் தயாதி. தந்த்ரம்-ஸாஸ்த்ரம். நீர் காமஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநகிலன்றோ நான்செய்தது நன்றென்று புத்திபண்ணக் கடவீர் என்று கருத்து. சிலுகுசிலுகென்னும் ஸ்த்ரீகள் - பஹுஜல்பப்பண்ணும் ஸ்த்ரீகளென்றபடி. சில்லைவாய்ப்பெண்கேள் - சிலுகுகெனயே ஸ்வபாவமான வாயையுடைய ஸ்த்ரீகளிதயர்த்தம். சிலுகுகென - சண்டையிகென. சிலுகு - சண்டை. அவர்களாரென்ன - விஷயாதீநம் இத்தயாதி. அதா

மாய்வருமத்தையும் வசநஸித்தம் என்றிருக்குமவர்கள். உபாயபுத்தியா வருவற்றி லிறே விதிக்குவிஷயமுள்ளது; குணப்ரோதராய்ப்போமிடத்தில் விதி கோரியாதே. [அயற்சேரியுள்ளாரும்] - (சிவகுவாய்ச்சிகளான நம்சேரியிலுள்ளாரும் அயற்சேரியாரான அந்யஸ்தீர்களும்.) இவளிருந்ததுஓநர்வாசியுங்கூட இல்லாதவர்கள். [எல்லே] - கீழில் அவர்களை ஸம்போதித்ததாதல், இதோராச்சர்யமிருந்தபடி யென்! என்றதாதல். [செல்வ மித்யாதி] - அவன்வரவை அஸத்ஸமமாக்கினான். முற்பாடனாய்வந்தவனை, தான் நாலடி யிட்டே பிற்பாடனும்படி பண்ணினான். அவன்ஸ்வரூபத்தை யழித்தான். பரவ்யூஹாதிகளை விட்டு இங்குவந்துகிடக்கிறது இவளுக்கு முற்பாடனாய் உதவுகைக்குஇறே. [செல்வம்மல்கி யவன்கிடந்திருக்கோளுர்க்கே] - நிரவதிக ஸம்பத்தானது கரைபுரளும்படியாக அவன் வந்து கண்வளார்த்தருளுகிற திருக்கோளுர்க்கே. ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே அந்வயித்தாலறே நியந்தாவினுடைய ஸ்வர்யம் ப்ரகாசிப்பது! [அவன்கிடந்த] - அவன் வரவுபார்த்து இவளிருக்கையன்றிக்கே, இவள்வரவுபார்த்து அவன் அவஸரபர்த்தக்ஷுனாய்க் கிடக்கிறபடி. [மெல்லிடைநுடங்க] - அவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாவிட்டால், தன்ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமோதான் இவளுக்குஉண்டாயிருக்கிறது. இவளுக்கு விழுக்காடறியாமை எங்குமோத் ததுகிடர்! தன்னிடையை யறிந்தாளாகில் தான் புறப்பட்டுப்போமோ? நடுவே அறியாமல் புகுந்தபிழையிறே. [மெல்லிடைநுடங்க] - மருதுவான இடையானது துவளும்படியாக.

வத - ராகப்ரப்தமாய் வருமவற்றையும் “யுய்யத” “உவாவத” இத்யாதி வசநஸித்தோபாஸ நத்திலே அந்வயிக்கும்என்றிருக்குமவர்களென்றபடி. அப்படி நினைத்திருக்கவொண்ணுதோ? என்ன - உபாயபுத்தியா இத்யாதி. “கொல்லே” என்கிறவர்கள்-சில்லையாய்ப்பெண்டிகள்; “குணம்மிக்கனை” என்கிறவர்கள் - அயற்சேரியுள்ளாரென்று கொள்ளுமனவில, ‘இவளிருந்ததோநர்வாசியுங்கூட இல் லாதவர்கள் என்றவாக்யத்தோடு வ்யாஹதமாய்; ஆசையால், இரண்டுகிறத்தாரும் “கொல்லே” என் றும் “குணமிக்கனை” என்றும் சொல்லுவர்களோவென்றபடி. ‘சில்லையாய்ப்பெண்டிகள்’ என் கிறது - அந்வயஸாயிஷ்ட்டரை. இவர்களுக்கு அசுலானத்வராநிஷ்ட்டரை - “அயற்சேரியுள்ளார்” என்கிறது. கீழில்அவர்களையென்றது - கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன பூவைதொடக்கமானவற்றையாதல்; தன்கீழில்அவர்களையென்றாய், விதேயரான அண்டையிலிருக்கிறவர்களையாதல்; சில்லையாய்ப்பெண்டி கள் தெரட்டக்கமானாரையாதல். “திருக்கோளுர்க்கே - செல்லமேவினை” என்றதாயாருடைய ஹார்த்த பாவம் - அவன்வரவை இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயமும். விவரணம் - முற்பாடனாய் இத்யாதி. இத் தால்பலிதம் - அவன்ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. அவன்தான் இவளுக்கு முற்பாடனாகைக்கோ வந்த தென்ன - பரவ்யூஹாதிகளை இத்யாதி. “செல்வம்” என்று - ஸப்பத்தாக அர்த்தம் - நிரவதிக இத் யாதி. ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணசம்பத்தர்வார்த்தார்தம் - ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய இத்யாதி. ஏகார்த்தமாகவுமாய்; அப்போது, பாமபதத்திலும் சம்பத்துண்டாயிருக்க, இங்கே கரைபுரளுகையாவ தேதென்ன - ரக்ஷயவர்க்க இத்யாதி என்று வாக்யசங்கதி. “அவன்கிடந்த” என்கிற பதத்துக்கு ஹார்த்த பாவம் - அவன்வரவு இத்யாதி. அவன்வரவுபார்த்து இவளிருக்கையன்றிக்கே என்றது - சேஷியினுடையவரவை ஆசைப்பட்டு அவளிருந்ததேசத்திலே இவன்போகவிதே ப்ரபுத்தம்; அப்படி யிருக்கையன்றிக்கே என்றபடி. “அவன்கிடந்த” என்றவநந்தம், “மெல்லிடைநுடங்க” என்கிறவளு டையஹார்த்தபாவம் - அவன்ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் என்றுதொடங்கி. இது - ஸ்வாபதேசம். அவன் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாவது - அவனுடையநிருபாதிசுரக்ஷதவஜ்ஞாநம். தன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாவது-ஸ்வபாவ்ருத்த்ய ஸஹ பாரதந்தர்யஜ்ஞாநம். எங்கும்ஒத்ததென்றது - அனஸ்வரூபத்திற்போலே தன்ஸ்வரூபத்திலும் ஒத்ததென்றபடி. அதெப்படியென்ன - தன்னிடையை இத்யாதி. சாடு நடுவே இத்யாதி, “மெல் லிடைநுடங்க - செல்லமேவினை, அவன்கிடந்த” என்கிறவளுடையஹார்த்தபாவம் - இவ்விடையை இத்யாதி. ‘எதிரேபுறப்பட்டுவரவேண்டாவோ’ - செல்வக்கிடப்பரலேகிடந்தானென்றபடி. இது -

இவ்விடையைக்கொண்டு இவள் நடக்கப்படுக்கால் எதிரே புறப்பட்டு வரவேண்டாவோ? [இளமான்] - போகிறவழியில் மிறக்கும், தன்ப்ரக்குதியும் அறிந்து மீளவல்ல பருவமல்ல கிடர்! [செல்லமேவினளே] - போகவொருப்பட்டாள். இவள்கையிலும் இவர்கள்கையிலு மன்றிறே ப்ராப்தி கிடப்பது; அது அவன்கையதிறே; இத்தலையில் துணிவேயிறேயுள்ளது. கீழே - “போனாள்” என்னாநின்றாள், இங்கே - “போக்கிலேயொருப்பட்டாள்” என்னா நின்றாள்; இதுசேரும்படியென்? என்னில்:- இவள் போகையிலே ஒருப்பட்டபோதே போய்ப்புக்காளன்றோ? என்கிறாள். [இளமான் செல்லமேவினள் - கொல்லையென்பர் கொலோ, குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ] - அவள்கைகழிந்து கொடுநின்றாள்: இனியிருந்த நாம் என்கேட்கிறோமோ? இங்கிருந்தநாள் நம்முடைய ஹிதவசங்கேட்கிலன்றோ வழியி

“செல்வம்மல்கி” என்றதின் முந்தினஅர்த்தத்திலே பாவமாகயோஜிப்பது. ரக்ஷணசம்பத்தானபக்ஷத் தில், அவன் ரக்ஷணையுத்தனய் முற்பாடனாயிருக்க; தான் நாலடியிட்டு அவன்வரவை யஸத்ஸமரக் கினுளென்று தன்மகளைவெறுத்து அவனைக்கொண்டாகுகிறுளென்று கண்டுகொள்வது. ஏகார்த்த பக்ஷத்தில், பேதமில்லை; செல்வக்கிடப்பாலே கிடந்தானென்று கீழ்ச்சொன்னபடியேகண்டுகொள்வது. போனாள்என்றதே, “ஒருப்பட்டாள்” என்கிறதென்? என்ன - இவள்கையிலும் இத்தாதி. அதா வது - சேதநனாகையாலே இவனிடத்தில் உத்தியோகமாத்ரமேவேண்டவது; ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன்நினைவாகையாலே; இவனுக்கும் பிறர்க்கும் ப்ராப்தியில்லையென்றபடி. ஆனால் இவனுக்குச் செய்யத்தக்கதேதென்ன - இத்தலையில் இத்தாதி. “கீழேபோனாள்என்னாநின்றாள்” இத்தாதி சங்கா பரிஹாரவாக்யங்களுக்கு - பாதிவழிபோனாள் என்கையிலே, தாத்பர்யம். அதெங்ஙனையென்னில்:- இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்திலே, “படுக்கையைப்பார்த்தவிடத்தில் வெறும்படுக்கையாய்க்கிடந் தது” என்றிருக்கையாலும்; * பொன்னுலகளிர் ப்ரவேசத்திலே, “புறச்சோலையிலேகிடந்து தூது வ்குகிறாள்” என்கையாலும், ஒருப்பட்டாளென்றது-பாதிவழிபோனாள்என்றபடி. இப்படி அந்வயித்த துக்குஹார்த்தபாவம் - அவள்கைகழிந்து இத்தாதி. வழியிலுள்ளார்பழிகேட்கில் மீளாளோ? என்ன - இங்கிருந்தநாள் இத்தாதி. ஆனால்எந்தவார்த்தைகேட்குமென்ன - இவள்வழிப்பட்டால் இத்தாதி. நல்வழியிலுள்ளார் - * சில்லவாய்ப்பெண்டுகள். பெருவழியானாள் - அயற்சேரியுள்ளார்: “செல்வம் மல்கி” என்றுதொடங்கி, மேவினள்; “சில்லவாயென்று” தொடங்கி, “அயற்சேரியுள்ளாரும் - கொல்லையென்பர்கொலோ குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ, எல்லே” இத்தய்வயி. “சில்லவாய்ப்பெண்டுகள்” இத்தாதிக்கு - அப்பு அரும்பதத்திற்சொன்ன ஸ்வாபதேசம் - “சில்லவாய்ப்பெண்டுகளென்கிறது - அத்வஸாயநிஷ்ட்டரை; அயற்சேரியுள்ளாரென்கிறது - அத்வஸாயநிஷ்ட்டர்க்கு அசலான த்வர நிஷ்ட்டரை” என்று. அப்படி, அயற்சேரியுள்ளாரை த்வரநிஷ்ட்டரென்றுகொள்ளுமளவில், “இவ ளிருந்ததோரூர் வாசியுங்கூடஇல்லாதவர்கள்” என்றவாக்யத்தோடும், பாட்டுமுடிவிலே, “இவள்வழிப் பட்டால் நல்வழியிலுள்ளார்வார்த்தை கேட்குமதொழியப் பெருவழியானாள் வார்த்தைகளேன்” என்கிறவாக்யத்தோடும் வ்யாஹதமாயிருக்கிறது; இதுக்கு பரிஹாரம் யோஜித்துக்கொள்வது. இங்ஙனன் றிக்கே இருபத்துநாலாயிரத்திலே, “சில்லவாய்ப்பெண்டுகள் அயற்சேரியுள்ளாரும்” என்கிறஇதுக்கு - நஞ்சேரியிலுள்ளாரும் அயற்சேரியாரான அந்யஸ்த்ரீகளுமென்று பொருள் அருளிச்செய்து, இதுக்கு ஸ்வாபதேசமாக, “அயற்சேரியுள்ளாரும்” என்கிறவிதுக்கு-வசநபாரானவர்களு மென்றருளிச்செய்து, “சில்லவாய்ப்பெண்டுகள்” என்கிறவிதுக்கு - அவர்களுக்கு உடலன்றியே, இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடரொத்தவங்கள்செய்தார்கொலோ” என்னும் ப்ரோமார்த்தரித்தருமென்று ஸ்வாபதேசமாக அரு ளிச்செய்தார். இதிலேயும், பாட்டின்முடிவிலே “இவள்வழிப்பட்டால் நல்வழியிலுள்ளார்வார்த்தை கேட்குமதொழியப் பெருவழியானாவார்த்தைகளேன்”, என்றிருக்கிறது; இவற்றையெல்லாம் அது ஸந்தித்து, “சிலுகுசிலுகென்னும் ஸ்த்ரீகள்” என்கிறஇத்தை, “இவளுடையகுணத்திலேய்மெட்டு அலவலைப்போலே கொண்டாகுகிற நஞ்சேரியிலுள்ளாரைச்சொல்லுகிறது” என்றும்; ‘விஷயாதிக்

ஹள்ளார் பழிகேட்பது அவள். இவள் வழிப்பட்டால் நல்வழியுள்ளார் வார்த்தை கேட்கும்தொழியப்பெருவழியானார் வார்த்தைகளாள். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மேவிநைந்துநைந்துவிளையாடஹுள்என்சிறுத்
தேவிபோய் இனித்தன் திருமால்திருக்கோளூரில்
பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங்கண்டு
ஆவியுள் குளிர எங்ஙனேயுகக்குங்கோல் இன்றே?

ஆ.—(மேவிநைந்து.)-பிள்ளையாய் விளையாடும் பதமானால் பிள்ளைகளோடே விளையாடுகையில் ஆதாமின்றியே, எம்பெருமானைக் காணவேணும்” என்றாசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே நைந்துநைந்திருந்த என்சிறுத்தேவி போய் இனித்தன் திருமால் திருக்கோளூரில் பூவியல் பொழிலையும் அதுக்குள்ளே தாமரைத்தடாகங்களையும் அதுக்குள்ளே யவன்கோயிலையும் கண்டு, தன்னுடைய நிரவதிக ஸந்தாபமெல்லாம் போய் ஆவியுள் குளிர இன்று எங்ஙனே உகக்கிறாளோ? நான் அந்த ஸம்ருத்தியைக்காணப்பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோளூர்க்கு அணித்தான திருச்சோலையையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன் கோயிலையும் கண்டால் எங்ஙனே உகக்குமோ? என்கிறாள்

[மேவி. யென்றுதொடங்கி] - அவனுடைய குணசேஷ்டிகாதினை அதுஸந் தித்து மிகவும் ஸிதிலையாய் விளையாட்டுகளிலும் மூளாள். ப்ரார்த்தயெளவனையன்றிக்கே யிருக்கிற பருவத்தில் இப்படி விலக்ஷணையிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளை இதுக்கு மேலே தனக்கு ஸர்வஸ்வமான ஸ்ரீயுபதியுடைய திருக்கோளூரிலே போய். [பூவியல் பொழில்] - என்றும் பூத்திருக்குப்பொழில். [ஆவியுள் குளிர] - மிகவும் கமர்பிளந் திருக்கிற ஹ்ருதயம் உள் குளிரும்படி.

ப.--அநந்தரம், ஸ்ரீயுபதியானவனுடைய விலக்ஷண லோகஸ்த்தாநத்தைக் கண்டுஎங்ஙனே ப்ரியப்படுகிறாளோ? என்கிறாள்.

மேவி - (அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதினை) நெஞ்சாலேகிட்டி, நைந்து நைந்து - க்ஷணந்தோறும் சிதிலையாய், விளையாடல் - விளையாடுகையிலும், உறாள் - பொருத்தமற்றிருப்பாளாய். என்சிறுத்தேவி - பருவம்நிரம்பாத சிறுமையையுடையளா யிருக்கச்சேய்தே வாசியறியும்படியான திவ்ய ஸ்வலாவத்தை யுடையளான என்பெண் பிள்ளை, போய் - இங்குநின்றும்போய், தன்-தனக்கஸாதாரணனை, திருமால்- ஸ்ரீமானு டைய, திருக்கோளூரில் - திருக்கோளூரில், பூ-பூவை, இயல் - இயல்பாகவுடைத்தான, பொழிலும் - பொழில்களையும், தடமும் - (பொழிலுக்குச் செவ்விகொடுக்கும்) தடாகங் களையும், அவன்-(லக்ஷ்மியோடே) அவன்வர்த்திக்கிற, கோயிலும் - லோகஸ்த்தாநமான

மாய்வருமத்தையும் வசநலித்தமென்றிருக்குமவர்கள் என்கிறவாய்த்தை - “அயற்சேரியுள்ளாரும்” என்கிறபதத்துக்கவதாரிகை” என்றும் நிரவஹிப்பர்கள். (சு)

கோயிலையும், (நினைத்து முன்பு சிதிலையானவன்), இனி-இனி, கண்டு - காணப்பெற்று, ஆவி-ப்ராணஸ்ரயமான, உள்-நெஞ்சு, குளிர-குளிரும்படியாக, இன்று-(தனக்கு நல்விடிவான) இன்று, எங்ஙனே - எங்ஙனே, உகக்குங்கொல் - உகக்கிறோளோ?

இ-அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோளூரில் சோலையையும் பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையும் கண்டால் எங்ஙனே உகக்குமோ? என்கிறான்.

[மேவி] - அவனுடைய ஸௌந்தர்யரீலாதிகளிலே நெஞ்சை வைத்து. [நைந்து நைந்து] - “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று ஸிதிலையாக நின்றுள். [வினையாடலுறாள்] - பருவத்துக்கு அநுரூபமான வ்யாபாரத்தை விட்டாள். “மாற்பான் மனஞ்சுழிப்ப மங்கைபர்தோள் கைவிட்டு” என்கிறபடியே அத்தலையைப் பற்றியாயிற்று இதில் உள்ளவற்றை விட்டது. [என்சிதைத்தேவி] - த்யாஜ்யோபாதேயவிவாஹம், பருவம் நிரம்பாதவளவிலே கிடர் உண்டாயிற்று! “வாஸ்யாஸு ஸுஹிஸு-ஹிஸு” என்கிறபடியே, பருவம் நிரம்பாதிருக்கப் பிராட்டிமாரோடு ஒக்கச்சொல்லலாம்படி இருக்கிறபடி. [இனி-போய்] - இதிற்காட்டில் அங்கு என்ன? ஏற்றுகமுண்டாய்ப்போனாள். “தத்யஸுஸுஹவெக” என்றிருக்கமாட்டிற்றிலள். [தன்திருமால் திருக்கோளூரில்] - தனக்கு ஸர்வஸ்வமான பூநியபதி கண்வளர்ந்தருளுகிறவூரிலே-பிராட்டியோபாதி தன்பக்கல் வ்யாமுக், னைவன் வர்த்திக்கிறவூரிலே என்றுமாம். [பூவியல் பொழிலும்] - நித்யவஸந்தமான பொழிலும். [தடமும்] - அதுக்குள்ளாகப் பரப்புமாறப்பூத்த தடாகங்களும்; அதுக்குள்ளாக அவன் கோயிலும் கண்டு. இங்கேயிருந்து அநுஸந்தித்து நோவுபட்டவன் காணப்பெறுகிறானே! [ஆவியுள்குளிர] - கமர்பிளந்த ஹ்ருதயம் மறுநனையும்படி. [எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்] - எங்ஙனே ப்ரியப்படுகிறோளோ? இங்கேயிருந்து நினைத்துப்பட்ட க்லேஸத்தைக்கண்டான், அந்த அநுஸவரீதி காணப்பெற்றிலேன். [இன்றே] - எனக்கு அவனைப்பிரிந்த சோகமேயாய்ச் செல்லுகிறது, அவளுக்கு நல்விடிவாய்ப் ப்ரீதியோடே செல்லுகிறதிறே.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கோளூரில் சோலைகளையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையுங் கண்டால் எங்ஙனே யுகக்குமோ? என்கிறான்.

[மேவி] - லகவத்துணங்களிலே நெஞ்சைவைத்து. [நைந்து நைந்து] - ஆஸ்ரயங்களை யழிக்கும் பதார்த்தம்போலே குணங்கள் தானழிக்குமே: “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும்” இத்த்யாதி. இவள்மேவிற்று நிர்க்குணமாயிருப்பதொரு விஷயத்தோடன்றே; *உயர்வறவுயர்நலமுடையவனோடே யன்றே. [மேவி] - இங்கிருந்தநாளும் எங்களோடு பொருத்தமில்லைகிடர். [நைந்து நைந்து] - நைந்துள்ளமாட்டாள்; யரித்திருக்கமாட்டாள். [வினையாட

அஞ்சாம்பாட்டு.—மேவி இத்த்யாதி. “திருக்கோளூரில் பூவியல்பொழிலும்” இத்த்யாதிகளைக் கடாகுழித் தவதாரிகை - திருக்கோளூரில்சேலை இத்த்யாதி.

மேவினால் நையவேணுமோ? என்ன - ஆஸ்ரயங்களை இத்த்யாதி. அழிக்கும்பதார்த்தம் - அக்கி. அப்படி குணங்களழிக்குமோ? என்ன - நினைதொறும் இத்த்யாதி. “மேவி” என்றால் - ஈஸ்வரனோடொழிய, குணங்களோடும் மேவியென்று காட்டுமோ? என்ன - இவள்மேவிற்று இத்த்யாதி. “மேவி” என்றதின் வ்யதிரோக சித்தமானவர்த்தம் - இங்கிருந்த இத்த்யாதி. அவனோடு மேவி டியுன்கையாலே - இங்கிருந்தநாளும் எங்களோடு பொருத்தமில்லையென்றபடி, வீழ்ஸைக்கர்த்தம் -

கந்தையா இத்தயாதி. தாத்பர்யசித்தார்த்தம் - பருவத்துக்கு இத்தயாதி. லோகத்தில் நாயகிகளில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகைக்காக அதிஷ்ட்டிகை - வீரோயாமிகையை இத்தயாதி. பின்னையெப்படியிருந்தான்? என்ன - இவ்வியைந்திலே இத்தயாதி. இதுக்குப் பரமாணம் - மாற்பால் இத்தயாதி. “மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப” என்றதக்கார்த்தம் பகவத்துணங்கள் இத்தயாதி. மற்றைப்படியானாலோ? என்ன - நல்லதும் இத்தயாதி. பரமாணந்தாம் - பரமாத்மநீ இத்தயாதி. பார்ஹஸ்பதம் ஸ்மருதௌ, “வூவெபூஷணாவரிநிபூ-ஸூலவொகக்ஷணவொஸூ-பூஷணபூசினி” இத்தயுத்தார்த்தம். “அத்தோன் - தொழுதார் - மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும்பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்” இத்தயந்வயம். அந்த அழகிய தேவதைத்தொழுதவர்கள், மனையிடத்தில் பிறந்தவர்கள் பிறந்து பராபிக்கும் நிரவதிகரந்தம் எல்லாவற்றையும் பரித்யஜித்தவர்களாவரித்தார்த்தம். இரண்டாந்திருவந்தாதி நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. “நினைப்பன்திருமாலே” இத்தயாதி. லோகத்தில் நாயகிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தண்ணைச் சொல்லுகிறார் - மௌகீயம் மாறி இத்தயாதி. ஸ்வாபதேசம் ஸப்தாநிகள் இத்தயாதி. இதனால் - இதர முமுக்ஷுக்களில் வ்யாவ்ருத்த ரொன்றபடி. “சிறுத்தேவி” என்றதுக்கு தாத்பர்யாந்தாம் - பருவம் இத்தயாதி. தன்வயிற்றில் பிறந்தவளை பெண்ணென்னுதே, “தேவி” என்கிறதென்? என்ன - என்டெண்பிள்ளை இத்தயாதி. இப்படிப் பாதிபத்தி பண்ணினாருண்டோ? என்ன - பிள்ளையை இத்தயாதி. (திருமொழி) இதுக்குப்பாவம் - இவளுக்கு இத்தயாதி. “இனி” என்றதுக்கு பாவம் - வேறேசில் இத்தயாதி. ஏற்றல் - ஏறினவிலே. அதிசயமாகவென்றபடி, இத்தை ஸந்தருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - இனி யிங்கே

போய் அநுலவிப்பதுண்டோ? [தன்திருமால் திருக்கோளூரில்] - அவள் பக்கல் இருக்குமா போலேயாகாதே இவள் பக்கலிலும் அவன் இருக்கும்படி. லோகத்தில் ஸேஷஸேஷிலாவம் போலன்றிறே ப்ரணயினிபக்கல் பரிமாற்றம். “வதிஃவிஸ்யஸ்ய” (பதிம் விஸ்வஸ்ய) என்கிறபடியே ப்ரமாணத்தைப்பார்த்துப் பரிமாறவொண்ணாதிதே அவிமதவிஷயத்தில் தனக்கு ஸர்வஸ்வமான ஸ்ரீயஃபதி கண்வளர்ந்தருளுகிற ஐரிலே. [பூவியல் பொழிலும்] - தழையும் தண்மே கோம்பும்கோடியுமாய்த் துராலாயிராதே, வேறும் பூவெயாயிருக்கை. நித்ய வஸந்தமான சோலை. (பூவெயியல்வான) [தடமும்] - அப்பொழிலை வளர்ப்பதாய்ப் பரப்புமாறப் பூத்த தடாகமும். [அவன்கோயிலுங்கண்டு] - “மாமணிக்கோயிலேவணங்கி” என்கிறபடியே, அவனிலும் அவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற கோயிலையும் கண்களாரக்கண்டு தீவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமான தீவ்யமங்களவிக்ரஹம்போலே, அவையிரண்டுக்கும் ப்ரகாசகமான கோயில். கோயிலைக் கண்டபோதே உள்ளுண்டான வஸ்துவையும் அறுதியிடலாயிருக்கை. உள்ளில் பொன்னுக்குத்தக்க சேப்பாயிருக்குமிதே. [கண்டு] - இங்கேயிருந்து மாநஸாநுலவமாத்ரமாய் க்லேஸப்பட்டவள் கண்ணாரக்கண்டு. “பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டருமாக உள்ளே ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுகிற, இட்ட அடி மாறியிடமாட்டாதே கண்களாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்துகொண்டு போகிறபடியைப் பின்னென்ற கண்டநுலவித்தேன்” என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்வார். ஆச்சானும் ஆண்டானுமாகக் கிழக்கே நடக்கிறபோது, திருப்பேருக்குக்கிழக்குப் போகவும் மாட்டாதே, ஏறித் திருவடி தோழவும் மாட்டாதே, திருப்பேர்நகரான்கோயிலைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்களாம். [ஆவியுள்துளிர] - இவ்விடத்தைப் பட்டர் அருளிச் செய்யாநிற்கச் செய்தே மேலேழ அருளிச்செய்தாராய், சீராமப்பிள்ளையிருந்தவர் “சீயா! எம்பார் அருளிச் செய்யும்போது ‘ஆவியுள்துளிர’ என்று முகந்துகொண்டருளிச்செய்யும்படி கேட்டறிகையில்கையோ?” என்றருளிச் செய்தார். கமர்பிளந்த பரப்படங்கலும் மறுநளையும்படியா

யிருக்க இத்தாதி. அதாவது - ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுப் பரமபதத்திலேபோன முத்தனுக்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநம் இவளுக்கு இங்கேயிருக்கச்செய்தே பிறந்தால், இனி அங்கேபோய் அநுபவிப்பதொன்றாண்டோ? என்றபடி. “திருமால்” என்றதுக்கு - திருவினிடத்திற்போலே தன்பக்கலிலும் வ்யாமுத்தனையிருக்கிறவனென்று அர்த்தம் விவகரித்துபாவம்-அவள் பக்கல் இத்தாதி. அவள் பக்கல் - பெரியயிராட்டியார்பக்கல். ஆஸ்ரிதர் எல்லாரையும்பற்றத் திருவுக்குமாலானபடிஎப்படி? என்ன - லோகத்தில் இத்தாதி. ஆகையாலே, பதிம்விஸ்வஸ்ய என்று கூட்டுவது. “பூவியல்” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - நுழையும் இத்தாதி. “பூவியல்” என்கிற வர்த்தமாகார்த்தம் - நித்யவஸந்தமானசோலை என்று. பூவியல் - புஷ்பிதமாகையே ஸ்வபாவமான. இது - பொழிலுக்கும் தடத்துக்கும்விசேஷணம். பொழிலுக்கந்தரம் தடத்தைச்சொல்லுகையாலே-‘அப்பொழிலைவளர்ப்பதாய்’ என்கிறார், கோயிலென்னாதே, “அவன்கோயில்” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவமாதல்; அவனைக்கண்டென்னாதே, “கோயிலுங்கண்டு” என்றதுக்கு பாவமாதல் - மாமணிக்கோயிலே இத்தாதி. ‘தஞ்சைமாமணிக்கோயிலேவணங்கி’-திருமொழி, (1, 1, 6). “மணிக்கோயில்” என்றதுக்கர்த்தம் - தீவ்யாத்ம இத்தாதி. இத்தால் பவிதம் - கோயிலே இத்தாதி. இவ்வர்த்தத்தை லௌகிக த்ருஷ்டார்த்தத்திலே ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் - உள்ளில் இத்தாதி. “கண்டு” என்கிற பதத்துக்கு வாஸகை - இங்கே இத்தாதி. அவன்கோயிலைக் கண்ணுல்கண்கையே புருஷார்த்தம் என்கைக்கு ஐஜிஹ்யத்வயம் - பிள்ளை திருநறையூர் இத்தாதி. கிழக்கே நடக்கிறபோது - திருக்குடத்தைக்கு எழுத்தருளுகிறபோது என்றபடி. ஏறி-போய். சீயாவென்றது - பூஜ்யவாகி. முகந்துகொண்டு - மண்டியநுபவித்துக்கொண்டு. முகந்துகொள்ளுகை - மண்டியநுபவிக்கை. முகந்துகொண்டருளிச்செய்த இத்தால் பவிதம் - கமர்பிளந்த இத்தாதி.

யிருக்கை. [எங்ஙனையுக்குங்கொல்] - இவள்பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே புறம்புள்ள வற்றைவிட்டு அவளை அநுஸந்தித்து சிதிலையாகிறபோது அவ்வழகன்கு அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; அவளைக்கண்டநுபவிக்கிறபோதைஅழகு நான் கண்வொழப்பெற்றிலேன் என்கிறாள். [இன்றே] - எனக்கு சோகத்தாலே சூன்யமாய்க்கிடக்கிற இன்று அவளுக்கநுலுவத்தாலே அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச் செல்லுகிறதே! ஒருநாளிலே இப்படியாவதே! நாள்வாசி யற்றிருந்த திறே விஷயாதீநமாய் வருகையாலே, (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

இன்றுஎனக்கு உதவாதகன்ற இளமான் இனிப்போய்
தென்திசைத்திலதமனைய திருக்கோளுர்க்கே
சென்றுதன்திருமால் திருக்கண்ணுஞ் செவ்வாயுங்கண்டு
நின்றுநின்றனையும் நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே.

ஆ.—(இன்றுஎனக்கு.) - இன்று தன்னைப்பிரிந்து வ்யஸநப்படுகிற எனக்குத் துணையாகாதே என்னைப்பொகட்டுப்போன என் இளமான், இனிப்போய்த் தென்திசைத் திலதமனைய திருக்கோளுர்க்கே சென்று அவன் கோயிலுள்ளேபோய், தனக்குப்பிராட்டியோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையுங்கண்டு நிரவதிக்கப் பிரியலே விகலிதமான இவளுடைய கண்களையும் ஆனந்தஜமான கண்ணீரையும் ஆனந்தாதமன ஸையிலிய பரம்பரையையும் காணப்பெற்றிலேனென்கிறாள்.

ஒ.— ஆறம்பாட்டில், திருக்கோளுரிலேசென்று எம்பெருமானுடையஸ்நேஹபஹுளமான விஷிதாதினைக்கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே மேன்மேலென ஸரியிலையாகக் கடவளாகாதே யென்கிறாள்.

[இன்றுஎன்று தொடங்கி] - தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற எனக்கு இத்தஸைக்கு துணையன்றிக்கேபோன சிறுப்பெண்பிள்ளை எனக்கு உதவாததுக்குமேலே தெற்குத்திக்குக்குத் திலகம்போலேபிருக்கிற திருக்கோளுரிலேபோய்ப்புக்குப் பெரிய பிராட்டியார்பக்கல்போலே தன்பக்கல் ப்ரணயியானவன்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய திவ்யாவயவசோபையை அநுபவித்து ஹர்ஷத்தாலே ஸரியிலையாமிதேயென்கிறாள்.

எனக்கு - (தன்னைப்பிரிந்துநோவுபடுகிற) எனக்கு, இன்று - இப்போது, உதவாது - உதவாதே, அகன்ற - கைகழியப்போன, இளமான் - சிறுப்பெண்பிள்ளையானவன், போய்-வருந்தி வழிநடந்துபோய், தென்திசை - தெற்குத்திக்குக்கு, திலதம்அனைய-

“எங்ஙனையுக்குங்கொல்” என்றுசொடுபடுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - இவள்பருவம் இத்தயாதி. “இன்றே” என்கிற ஸ்வரத்துக்குபாவம் - எனக்கு இத்தயாதிவாக்யதர்யமும். நாள்வாசி - நாளின் குணம். விஷயாதீநமாய் வருகையாலேயென்றது - தனக்கபிமதையான பெண்ணைப்பிரிகையாலும், அவளுக்கபிமதனான நாயகனை அவன் பெறுகையாலுமென்றபடி, (ரு)

திலகம்போலே யலங்காரமான, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுரிலே, சென்று - ப்ரவேசித்து, இனி-இனி (புக்கபின்பு), தன்-(ஸ்வாபிமத ஸம்ஸ்லேஷத்தைத் தனக்கு ப்ரகாசிப்பித்துத்) தன்னையுற்றுரோடு உறவறுத்த, திருமால் - ஸ்ரீமானுடைய, திரு-ஸாத ராலிவீக்ஷணம்பண்ணுகிற, கண்ணும் - கண்களையும், செம்-ஸாநுநயமான ஸ்வாகதாதி வசநத்தாலே உஜ்ஜ்வலஸூபமான, வாயும் - அபரத்ததபும், கண்டு - கண்டு, (தன்னுடைய), நெடு-நெடி தான, கண்கள் - கண்களானவை, பனிமல்க - ஆந்தாஸ்ருபூர்ண மாம்படி ஹர்ஷாதிஸயத்தாலே, நின்றபின்னு - ப்ரதிக்ஷணம், நையும் - சிதிலையாகாநிற்குமிதே.

இ — ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய ஸ்நேஹபஹுமான வீக்ஷிதாதிகளைக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸிதிலையாகக்கடவளாகாதே யென்கிறார்.

[இன்று எனக்கு உதவாதகன்ற] - தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற இத்தசையில் துணையின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கு உதவாதே கைகழிப்போன. தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடுமென்று உதவுகைக்கன்றோ தன்னைப்பெற்றது; இத்தசைக்கு உதவாளாகில், இனி எற்றைக்கு உதவ இருக்கிறார்? “ஐரேவஸூரோவநொநெஹவஸூரிராவவழ” [இளமான்] - “உதவப்பெற்றிலோம்” என்று அநுதபிக்கவும் அறியாத பருவம். [இனிப்போய்] - பெற்றாரை விடும்படி அவ்விஷயத்திலே அவமாஹித்த இதுக்குமேல் என்ன ஏற்றம் பெறப்போனார்? பெற்றாரைவிட்டுப் பற்றுமதிதே ப்ராவண்யத்துக்கு எல்லே. [தென்திசை இதயாதி] - தெற்குத்திக்குக்குத் திலதமான திருக்கோளுரிலேசென்று, வலஹாநியாலேபோய்ப் புகுகையில் உண்டான அருமையைச் சொல்லுகிறது. [தன்திருமால்] - “விதாரோதாஹரோயவ” என்று நிருபாதிசுவந்யத்தைக் காட்டியாயிற்று ஸோபாதிசுவந்யத்தை அறுத்தது. [திருக்கண்ணும்] - நெடுநாள் பிரிந்துபட்ட விடாய்தீர பஹுமானந்தோற்ற நோக்கும் கண். [செவ்வாயும்] - ஸாபராயனானேன் என்று தாழ்வுதோற்றச்சொல்லும் அயரமும். [கண்டு] - “மொவஜமஸூரணிஷுஸாரீரடி” என்னும்விஷயத்தையிதே கண்டது. [நின்றபின்னு நையும்] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே காணக்காண ஸிதிலையாகாநின்றாளிதே. [நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே] - கண்களின் பரப்படங்கலும் ஆந்தாஸ்ருவாலே பூர்ணமாகிறதிதே.

நி — ஆறும்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்நேஹபஹுமானவீக்ஷிதாதிகளைக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சிதிலையாகக்கடவளாகாதே யென்கிறார். இவள்தான்உகப்பது அங்கேபுக்குத் தரித்துநிற்கவல்லளானாலிதே. “எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்” என்றாள் கீழிற் பாட்டில்; இங்ஙனேயுகக்குமென்கிறாள் - இப்பாட்டில்; மகள் காணப்புகுகிறவிஷயத்தை யங்ஸந்திப்பது, தன்மகள்படியை யங்ஸந்திப்பதாய்த் திருத்தாயார் பகேறிபாடு என்தான்!

ஆறும்பாட்டு — இன்று இதயாதி. கீழே, “எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்” என்றத்தோடேசோ அவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார்: முந்தினதுக்கு, ‘இவள்தானுகப்பது’ இத்யாதிவாக்யாநந்தரம்; ‘அவனுடையஸ்நேஹ’ இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். இரண்டாவது, ‘எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்’ என்றாள் இதயாதி அவதாரிகாத்வயமும், “தன்திருமால் திருக்கண்ணும்” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. பாட்டுக்களில் பூர்வோத்தரார்த்தங்களிலே தாயாரினுடைய ஸ்வபாவங்கோயுநுஸந்தித்து, வயாக்கியாதா வினாபொருள் - மகள்காண இத்யாதி.

தனுமென்று அடியோமுக்கு இரங்கிற்றிலன்” - பிள்ளைகள்! போகட ரினைப்பார் பழியிட்
பே போகவேணுமோ? அடியாரை நியாமகரென்னவேணுமோ? வழிக்குத்துணையாவாரை
ரிவாரகர் என்று போகவேதே! [அகன்ற] - இப்படி கைகழியப் போவதே! ஒருதேசத்தே
நின்றுதான் உதவாதோழியப்பெற்றேனோ? [இளமான்] - “போகட்டது தாயையிறே”
என்றறிந்து மீளமாட்டாத பருவங்கிடர்! இவகைநான் வேறுக்கிறதேன்? பருவம் அதுவானால்
செய்யலாவது உண்டோ? [இனிப்போய்] - உறவுமுறையாரில் தாய்க்கு மேற்பட்டார்
இல்லையிறே! இப்படி தாயுங்கூடப் புறம்பாம்படி அவன்பக்கலிலேபிறந்த லாவஷந்யத்
துக்குமேலே “அவ்வருகேயொன்றுண்டு” என்று போலுளோ? வந்தேறியைக் கைவிட்டால்,
ஸ்வதஸ்ஸித்தமானதுக்குச் செய்யவேண்வேதொன்றுண்டோ? [தேன்திசை இத்யாதி] -
“தேற்குத்திக்கு” என்குகொண்டே, ஆர்யர்களிகழ்ந்த மலேச்சபூமியிறே: இங்ஙனே யிருக்கச்
செய்தே, ஓர் ஆலரணந்தானே எல்லா ஆலரணங்களுக்கும் நிறங்கொடுக்கவற்றாமா
போலே, திருக்கோளுண்டாகையாலே திக்காக ஸ்லாக்யமானபடி. “உக்ஷிணாஜித்யு
தா யெ நஸாரணா வுணுகஜுணா” (தக்ஷிணதிக்கருதாயெநஸாரணயாபுண்ய
கர்மணா) என்னுமாபோலே. [திருக்கோளுக்கேசென்று] - திருத்தாயார்க்கு அரிதாய்த்
தோற்றுகிறபடி. அவளுக்கு வழிப்போக்கோடு, ஊரில்புகுதியோடு, அவன் தன்னைக் காணு
மத்தோடு வாசியற எல்லாம் உத்தேஸ்யமாயிருக்குமிறே. அர்ச்சிராதிகதியோடு, பரமபதத்
தோடு, அங்குப்புக்கால் ஸதாஃஸநம்பண்ணுமவனோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்
கடவதிறே. [தன்திருமால்] - “வஸுஷாஜெவஹோகாமாவிதாஜாதாவஜாயவ:”
(ஸ்ரவேஷாமேவலோகாநாம்பிரதாமாதாசமாதவ:) - இங்கு விட்ட உறவேல்லாம் அங்கே
உண்டாயிருக்கிறபடி. அவனுடைய ப்ராப்யவேஷந்தான் லக்ஷமீபதியாயாகாதேயிருப்பது.

“தாய் தமப்பனனால் நம்முடைய அபிடதவிஷயத்துக்குப் பாதிபந்தகரன்றோ?” என்னும் அதிகங்கை
யாலே போனொன்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - அன்னையும் இத்தயாதி. இதுக்குபாவம் - பிள்ளைகள்!
இத்தயாதி. பிள்ளைகளென்றது - வார்த்தைப்பாடி. “அடியோமுக்கு” என்றதுக்குபாவம் - அடியாரை
இத்தயாதி. ஏதவ்விரணம் - வழிக்குத்துணை இத்தயாதி. அடியோமான எங்களுக்குத் தாயும்தந்தையும்
என்று பேரிட்டு இரங்கிற்றிலன் இதி ஸப்தார்த்தம். திருமொழிமூன்றும்பத்து, ஏழாத்திருமொழி,
ஏழாம்பாட்டி. “அகன்ற” என்கிறபதத்துக்கர்த்தம் - இப்படி இத்தயாதி. அதாவது - நாயிருக்கிற
பூரிலேயிராதே தூரதேசத்திலேபோவதே என்றபடி. தூரத்திலேபோனதுக்கு கலேசிக்கிறதேன்?
இருக்கிறபூரிலே உதவாதிருந்தால் நல்லதோ? என்ன; “அதநல்லதன்றோ” என்கிறான் - ஒருதேசத்தே
இத்தயாதி. ஏகதேசஸ்தனையானால் மீளவருமென்று யுரித்திருக்கலாம், அது இல்லாதபடி தேசாந்தர
ஸ்தனையானொன்றபடி. மகளென்னாதே, “இளமான்” என்றதுக்குபாவம் - போகட்டது
இத்தயாதி. பவிதம் - இவ்விளநான் இத்தயாதி. “அகன்ற - இனிப்போய்” என்கிறவனுடைய
ஹார்த்தபாவம் - உறவுமுறையார் இத்தயாதி. லாவஷந்யமுண்டானாலும் அறுபவ கைங்கர்யங்களுத்
காகப் போகவேண்டாவோ? என்ன - வந்தேறியை இத்தயாதி. வந்தேறியை - ஒளபாதிசபத்துக்க
ளான தாய்முதலானாரை. “திலதமனைய” என்றதுக்குபாவம் - தேற்குத்திக்கு என்று இத்தயாதி. இதுத்
குத்ருஷ்டாந்தம் - தக்ஷிணதிக்க இத்தயாதி. போய்என்னாதே, “சென்று” என்கிறதுக்குபாவம் - திருத்
தாயார்க்கு இத்தயாதி. திருத்தாயார்க்கரிதாய்த்தோற்றினால், போகிறபெண்ணுக்கும் அரிதாயிராதோ?
என்ன - அவளுக்கு இத்தயாதி. வழியேதொடங்கி உத்தேஸ்யமாயிருக்குமென்றபடி. வழியேதொடங்கி
உத்தேஸ்யமாகக்கூடுமோ? என்ன - அர்ச்சிராதி இத்தயாதி. “திருமால்” என்று அவனையும்சொன்ன
துக்குபாவம் - இங்குவிட்ட இத்தயாதி. கீழே - “அகன்ற” என்றபதத்தோடேகூட்டி பாவமுளரிச்
செய்து, “கண்டு” என்கிறபதத்தைக்கடாகழித்து தாற்பர்யாந்தரம் - அவனுடைய இத்தயாதி. அவனே

விசிஷ்டவேஷத்திலல்லது ப்ரதிபத்திபண்ணவறியாள். [திருக்கண்ணும்செவ்வாயுங்கண்டு]-
 “இவள் முற்படும்படி நாம் பிற்பாடராவதே!” என்று பொறைகொள்ளுகைக்குக் குளிர
 நோக்குகிறநோக்கும், சிலசொல்லப்புக்குத் தமோறுகிற திருப்பவளமும் இருக்கிறபடி. அவ
 னுடைய கோவைவாய்துடிப்ப மறைக்கண்கள் இருக்கிறபடி. [நின்றநின்று நையும்]-
 நாட்செல்லநாட்செல்ல இற்றிற்றவிலும். கண்டால் முன்புத்தைப்பிரிவை நினைக்கவறியாள்:
 எதிர்த்தலை படுகிறது கண்டு ஈடுபடுகிறபடி. “காணுங்காற்காணேன் தவறையகாணக்கால்,
 காணேன்தவறல்லவை” என்றிறே இருப்பது. (அதாவது - நாயகனான வுன்னைக்காணும்
 போது தப்பானது கண்டறியேன். காணாதபோது தப்பல்லாததுகண்டறியேன்.) [நெடுங்
 கண்கள்பனிமல்கவே] - இக்கண்ணில் பரப்படங்கவும் பரப்புமாறுமபடி ஜலதத்த்வம்
 உண்டாவதே! [நின்றநின்றனையும்] - மாறாதே சிதிலையாகாநின்றாள். கிண்ணகத்தில்
 இளகின் கரைபோலே உடைகுலைப்படுகிறபடி. [நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே] - நெஞ்
 சுக்குறையிலியம்போலேகாணும் கண்ணுக்குக் கண்ணநீர். காணப்புகக்கொண்டு கண்ண
 நீர் பகை கொண்டாடாநின்றது. ஆந்தாஸ்ருவோடு சோகாஸ்ருவோடு வாசியில்லையிறே:
 விலக்குமதெல்லாம் வாய்கமாகக்கடவது; “ஆஷுவஃ” (தர்ஷ்டவ்ய) என்னும் விஷ
 யத்தை நான் அநுலவிக்கப்பெற்றிலேன்.

(சு)

பரப்படனாலாகாதோ? “லக்ஷ்மீபதியாய்” என்கிறநிர்ப்பந்தமேதன்ன - விசிஷ்ட இத்யாதி. திருக்
 கண்ணும் செவ்வாயுங்கண்டால் ஸியுலியாகவேணுமோ? என்ன - இவள் முற்படும்படி இத்யாதி.
 இத்தால் - இவள்பக்கள் அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹாதிஸயந்தோற்றுகிறதென்கிறார்-அவனுடைய
 இத்யாதி. வீப்பைக்கர்த்தம் - நாட்செல்ல இத்யாதி. விட்டுப்போனவனைக்கண்டால் வெறுக்கும
 தொழிய, ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன - கண்டால் இத்யாதி. “பிரிந்தவனைக்கண்டபோது அவன்
 தோஷம்தோற்றது” என்கைக்குக் குறன் - காணுங்கால் இத்யாதி. “காணுங்கால் - தவறைய -
 காணேன்; காணக்கால் - தவறல்லவை - காணேன்” என்றவ்யம். இதுக்கர்த்தம்: அவனைக்கண்டால்
 தோஷமானவை காணேன். காணவிட்டால் தோஷமல்லாதவை காணேன் என்று. தவறு - குற்றம்.
 “நெடுங்கண்கள்” என்றவைத்து, “பனிமல்க” என்றதுக்குபாவம் - இக்கண்ணில் இத்யாதி. “ஜல
 தத்த்வமுண்டாவதே” என்றைக்குஇவளறிந்தபடியென்? என்னில்; இவள்பார்க்குதியையிட்டு விரித்த
 வுத்கரிக்கிறாள் என்றகருத்து. வர்த்தமானார்த்தம் - மாறாதே இத்யாதி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் -
 கிண்ணகத்தில் இத்யாதி. “நையும்” என்றத்தையுங்கூட்டிப்பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - நெஞ்சுக்கு இத்
 யாதி. “கண்டு - பனிமல்க” என்றபதச்சேர்த்திக்குபாவம் - காணப்புகக்கொண்டு இத்யாதி. ஆந்
 தாஸ்ரு-தல்லதன்றோ? அதனை “பகை” என்னலாமோ? என்ன - ஆந்தாஸ்ருவோடு இத்யாதி.
 “கண்டு” என்றுதொடங்கி - இவள்படிகளைச்சொல்லுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - தர்ஷ்டவ்ய
 இத்யாதி.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மல்குநீர்க்கண்ணோடு மையலுற்றமனத்தனளாய்
அல்லுநன்பகலும்நெடுமால்என்றழைத்து இனிப்போய்
செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்ததிருக்கோளுர்க்கே
ஒல்கியொல்கிநடந்து எங்ஙனேபுகுங்கோலொசிந்தே?

ஆ.—(மல்குநீர்.) - எம்பெருமானைக்கண்டு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக க்லுப்தமாக வரும் அந்தகாலமெல்லாம் அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறுமையாலே கண்ணீர் மல்கி, நெடுமால்! நெடுமால்! என்றழைத்து, இனி, இவள் தன்னுடைய விரஹவ்யஸநத் தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் அதிமாத்தரம் அவஸநநையாய் பரிமலாநையாய்க்கொண்டு, செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே நடந்துபோய்ப் புகும்படியைக் காணப் பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் ப்ரக்ருதி மார்த்தவத்தையும் எம்பெருமானைப் பிரிந்து ஸரியிலையாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இவள்புக்கால் படும்படியை அநுஸந்திக்கவேண்டுவது அவள் அவ்வளவும்சென்று புகவல்லனாகிலிறே என்கிறாள்.

[மல்கு என்றுதொடங்கி] - ஸமவத்ருண ஸ்மரணத்தாலே நீர்துளும்பாநின்ற கண்ணையும் அநுஸந்யாதம்பண்ணவொண்ணாதபடி அறிவுகெட்ட மநஸையும் உடையவளாய், அல்லாதார்க்குப்போலே வ்யர்த்தமே போகிறகாலமல்லாமையாலே, ஸ்லாக்யமான பகலும் இரவும் அதிவ்யபாழக்யுனே! என்று கூப்பிட்டு இதுக்குமேலே ஒரு புருஷார்த்தம் தேடிப்போய். [செல்வம் மல்கி என்று மேலுக்கு] - ஐஸ்வர்யம்மிக்கு அவன் கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே தன்னுடைய வலஹாகியாலே தளர்ந்து வாடிவாடி எங்ஙனேபோய்ப் புகக்கடவள்?

ப.—அநந்தரம், இவள்காண்கைக்கும் உகக்கைக்கும் அடியான அதிஸாயித வ்யாமோஹத்தையுடையவனை வரப்பிலற்றிக்கொண்டு வருந்தி நடந்துபோய் எங்ஙனே அவ்வுரிலே புகுவது? என்கிறாள்.

மல்கு - (விரஹத்தாலே)மிக்க, நீர் - நீரையுடைத்தான, கண்ணோடு - கண்களோடே, மையல் - ப்ரமத்தை, உற்ற - அடைந்த, மனத்தனள் ஆய் - நெஞ்சையுடையளாய், (இப்படி பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்கள் அவிதேயமாயிருக்க, ப்ராவண்யவாஸநாதிஸயத்தாலே), நன்-(அவனைச் சொல்லுகைக்குறுப்பான) நன்மையையுடைய, அல்லும்-இரவும், பகலும் - பகலும், நெடுமால் - அதிஸாயிதவ்யாமோஹத்தை யுடையவனே! என்று - என்று, அழைத்து - கூப்பிட்டு, இனி - அவ்வார்த்திக்குமேலே, ஒல்கி-ஒடுங்கி, ஒல்கி - அசைந்து, நடந்து - நடந்து, ஒசிந்து - தளர்ந்து, போய் - போய், செல்வம் மல்கி - அபிவ்ருத்தைஸ்வர்யனாய்க்கொண்டு, அவன் - அவன், கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளின, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்கே, எங்ஙனே - எங்ஙனே, புகுங்கொல் - புகக்கடவாளே? ஒசிவு-தளர்த்தி, ஒல்குதல் - ஒடுக்கமாய், அசைதல்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் ப்ரக்ருதிமார்த்தவத்தையும், பிரிவால் வந்த பையிலியத்தையும் அதுஸந்யித்து, இவையெல்லாம் அவ்வளவும் செல்லப்போகவல்ல ளாகிலிறே என்கிறாள்.

[மல்குநீர் இத்யாதி] - மல்குநீர் வத்குண ஸம்ருதியாலே நீர்மல்கின கண்களையும், அதுஸந்யித்தவொண்ணாதபடி அறிவுக்கெட்ட மநஸ்ஸையும் உடையளாய், உள்ளுந்புறம்பு மொக்க இருண்டுகிடக்க, எங்கனேபோம்படி? கண்ணநீராலே பதார்டு ஐஸ்ரமில்லே: திக்ப்ரமமுண்டாம்படியாக வாய்இருண்டது. நல்ல இரவும் நல்ல பகலும், மநஸ்ஸஹ காரமுமின்றிக்கேயிருக்க, அதிவ்யாமுக்யுனே! என்று கூப்பிடாநின்றாள். இழவிலும் அவ்விஷயத்தையே சொல்லிக் கூப்பிடிகையாலே ஸ்லாக்பமான காலம் என்கிறாள். தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டியிறே இவளை யலவலையாக்கிற்று. [இனிப்போய்]-அஹோ ராதாம் அவன் வ்யாமோஹத்தை அதுபவிக்கிற இவ்விடத்தைவிட்டு என்ன ஏற்றம் பெறப்போனா? “யயளவகாலிசுபுரோநா” என்கிறபடியே இருட்சி கைகொடுக்க விறே போயிற்று. [செல்வம்மல்கி யவன்கிடந்த] - ஐஸ்வர்யம் மிழங்க அவன்கிடந்த தேசம். “ஸ்ரீநாநுஸுவஸுவஃவரதவஃ” என்ற கிடையழகு காணவாயிற்று இவள் போயிற்று. “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்னக்கடவதிறே. சாய்ந்தபோதாயிற்று அழகுமிக்கிருப்பது. [ஒல்கி யொல்கி] - ஒல்கியொடுங்கி; ஓடியிடம்போது நடுவே பல கால் இளைப்பாறவேண்டும்படியிருக்கை. [ஒசிந்து] - துவண்டு எங்கனே போய்ப் புகக்கடவள்.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. இவள் ப்ரக்ருதிமார்த்தவத்தையும் பிரிவில்வந்த சைதீல் யத்தையும் அதுஸந்யித்து, இவையெல்லாம் அவ்வளவும் செல்லப்போகவல்லளானாலிறே யென்கிறாள். நாம் இலையகலப்படுக்கிறோமத்தனையொழிய, இவள் போய்முடியப் புகா நின்றாளோ?

[மல்குநீர்க்கண்ணோடு மையலுற்றமனத்தனளாய்]- “என்றேனும் கட்கண்ணைற் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணைற்காணும்” என்னும்இரண்டுமொழிய

ஏழாம்பாட்டு.—மல்குநீர் இத்யாதி. “ஒல்கியொல்கி நடந்து - ஒசிந்து” என்கையாலே - ப்ரக்ருதிமார்த்தவம். “மல்குநீர்க்கண்ணோடுமையலுற்றமனத்தனளாய்” என்கையாலே - பிரிவில்வந்த சைதீல்யம். இவையெல்லாமென்றது - கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன அதுபவாதிகள். “எங்கனேபுகுந் கொல்” என்றத்தபற்ற - அவ்வளவும்செல்ல இத்யாதி. “போகவல்லளானாலிறே - நாமிலையகலப் படுக்கிறோமத்தனையொழிய இவள் - முடிய - போய் - புகாநின்றாளோ - என்கிறாள்” என்றுஅவ்யிப் பது. அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - நாம்இலையகல இத்யாதி. “முடிய - போய் - புகாநின்றாளோ” என்றவ்யிப்பது.

“மல்குநீர்க்கண்” என்றும், “மையலுற்றமனம்” என்றும் விசேஷித்ததுக்குஹார்த்தபாவம் - என்றேனும் இத்யாதி. அதாவது - ஒருவற்குப்போம்போது பாஹ்யசக்ஷாஸ்ஸாலேயாதல் ஆந்தர சக்ஷாஸ்ஸாலேயாதல் போகவேணும்; இவையிரண்டும் இவளுக்குப்போகவொண்ணாதபடி பாவசமான பின்பு, இவள்எங்கனேபோகப்புகுகிறாள்? என்றுகருத்து. என்றேனும் - ஒருநாளும், கட்கண்ணைற் காணாதஅவ்வுருவை - பாஹ்யசக்ஷாஸ்ஸால் காணவொண்ணாத வந்தத்திருமேனியை; நெஞ்சென்னு முட்கண் - நெஞ்சாகிற ஆந்தரத்ருஷ்டியானது; உணர்ந்து - அவன்புகுகளையறிந்து. “காணுமேல்” - ஸாக்ஷாத்கரிக்குமாகில்இத்யாத்தஃ. பெரியதிருவந்தாதி இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. - “அன்றேநங்கண்”

இவளெங்ஙனேபோனபடி? கண் - மல்குநீர்க்கண்ணுயிற்று; மனம் - மையலுற்றமனமாயிற்று. அகவாயும் இருண்டு புறவாயும் இருண்டிருக்க, இவள்எங்ஙனேபோனபடி? கண்ணீராலே கண்தோற்றது; ப்ரேமாந்தையாகையாலே நெஞ்சு இருண்டுதோற்றது. [மல்குநீர்க்கண்ணெனமையலுற்றமனத்தனளாய்] - இரண்கேக்கும் இரண்டும் நிருபகமாயிருக்கிறபடி. [மையலுற்றமனத்தனளாய் நெமோல் என்றதைத்து] - நெஞ்சொழியவே தான் கூப்பிட்டது. [அல்லுந்நன்பகலும்] - லகவத்விஷயத்திலே அவகாஷித்துக் கூப்பிகேற காலமாகையாலே, நல்லிரவுந்நன்பகலுன்ன்கிறாள். நாட்டார் கூகுத்ரவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடாநிற்க, “எஸ்ஸாங்கண்ணன்” என்று கூப்பிகேறநாளிறே. [நெமோல் என்றதைத்து] - அவன் தன்பக்கல் பிச்சேறியிருக்கும்படியைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டு. [இனிப்போய்] - அவன் தன்பக்கல் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடும் இதுக்குமேலே தன் வ்யாமோஹங்காட்டப்போனோ. கண்ணுந்தோற்றதே நெஞ்சும் பறியுண்டிருக்கும் இதுக்குமேலே, இனிப்போய், வேறையொன்றுண்டோ அநுலவிப்பது? [செல்வம்மல்கி அவன் கிடந்ததிருக்கோளுர்க்கே] - எதிரே பாதிவழிவந்து முகத்திலேவிழித்து உடம்பிலே அணைத்துக்கொண்டு போகாதேயொழிந்தது ஐஸ்வர்யச்சேருக்கிறே! ஐஸ்வர்யத்தால்வந்த சேருக்குஅன்றாகில் இவ்வரவு அவனன்றேவருவான்? வழியேபிடித்து வாழ்ந்துகொண்டுபோகலாயிருக்க, சேருக்காலே இழந்தா னென்கிறாள். [செல்வம்மல்கியவன்கிடந்த] - “**வஸ்யாவெயாபி துஃஸ்ரீரோது**” (ஸுமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாந்) என்கிறபடியே, அழகுமிக்குக்கிடந்த என்னவாமாம். [அவன்கிடந்த] - “**வஸுவஸுவஸு**” (ஸுகஸுப்த) என்ற கிடையழகுகாணவாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டுப்போயிற்று: “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னக்கடவதிறே. [அவன்கிடந்த] - அவன்வாவு பார்த்து இவள் இருக்கையன்றிக்கே, இவள்வரவு பார்த்து அவன்கிடக்கும்படியாவதே! [ஒல்கியொல்கிடந்து] - ஓரடியிலே பத்தடியிட வேண்மேம்படியாயிருக்கை. [ஒசிந்து] - துவண்டு. [ஒல்கியொல்கிடந்து - ஒசிந்து - எங்ஙனேபுகுங்கொல்] - ஒல்கியொல்கிடந்து, அதுபொருமல் துவண்டு, எங்ஙனே புகக்கடவனோ? [நடந்தெங்

இத்யாதி. இரண்டுப்போகவொண்ணமைக்கு இலக்கேதென்ன - கண் மல்குநீர் இத்யாதி. விவரணம் - அகவாயும் இத்யாதி உபயமும்இருளுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கண்ணீராலே இத்யாதி. இப்படியிருக்கும்து காதாசிக்கமோ? என்ன - இரண்டுக்கும் இத்யாதி. மகஸ்ஸு ப்ராந்திபையடைந்தால் அழைக்கக்கூடுமோ? என்ன - நெஞ்சொழிய இத்யாதி. விஸ்வெஷித்துக்கூப்பிடுகிற அஹோராத்தர்களுக்கு நன்மையேதென்ன - பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. அப்படி நல்லகாலோ? என்ன - நாட்டார் இத்யாதி. “மல்குநீர்” இத்யாதியோடேகூட்டி, “இனி” என்றதுக்கு பாவாந்தரம் - கண்ணுந்தோற்றதே இத்யாதி. “அவன் - செல்வம்மல்கி - கிடந்த” என்கிற வெறுப்பால்வந்த ஹார்த்தபாவம் - எதிரே இத்யாதி. “செருக்கு” என்றதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஐஸ்வர்யத்தால் இத்யாதி. “எதிரே பாதிவழி” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - வழியேபிடித்து இத்யாதி. “செல்வம்” என்றதுக்கு, அழகாகஅர்த்தாந்தரம் - வஸியா இத்யாதி. “வாபஸெநததஸெநவெவஸுகிஸு

பாநயா வஸியாவெயாபி துஃஸ்ரீரோதுஸுவஸுவஸு:வானாவ:”இதிஹநுமந்தம் ப்ரதிவீதா. [ஸு-நஅ-உச] “செல்வம்” என்றதின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சோ பாவம்-ஸுகஸுப்த இத்யாதி. அவன்கிடக்கை ஆகர்ஷகமாயிருக்குமோ? என்ன-கிடந்ததோர்கிடக்கை இத்யாதி. “செல்வம்” என்றதின் முந்தினவார்த்தத்துக்குச்சோ பாவம் - அவன்வாவு இத்யாதி. விபஸையாலே பலித்ததாப்யம்-ஓரடியிலே இத்யாதி. “நடந்து எங்ஙனேபுகுங்கொல்” என்கிறவிடத்தில் வ்யதிரேகவித்தமான் பாவம் - நடந்திலளாகில் இத்தாதி. நடந்திலளாகில் போய்ப்புலாம் என்றது - நடவாதபோதெப்படி புகப்போகாதோ, அப்படியே நடந்தாலும் போய்ப்புகுமார்ட்டாள் என்றபடி. நடந்தால்போகமாட்

ஙனேபுதுங்கோல்] - நடந்திலளாகில், போய்ப்புகலாம் என்றிருக்கிறார்களாம். அன்ன
மென்னடைப்பூங்குழலியாகையாலே, இவ்வன்னடைகொண்டு புகமாட்டாள் என்றிருக்
கிறாள், (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஒசிந்த நுண்ணிடைமேல் கையைவைத்து நோந்து நோந்து
கசிந்த நெஞ்சினளாய்க் கண்ணீர்துளும்பச்சேல்வங்கோல் ?
ஒசிந்தவோண்மலராள்கொழுநந்திருக்கோளுர்க்கே
கசிந்த நெஞ்சினளாய் எம்மை நீத்த எம்காரிகையே.

ஆ.—(ஒசிந்த.) - வண்டாலே துகையுண்ட பூமாலைபோலே எம்பெருமா
னோடுள்ள கலவியாலே ஒசிந்ததிருமேனியையுடைய பிராட்டியோடே திருக்கோளுரிலே
அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே என்னைப்
பொகட்டுப்போன என் காரிகை, வ்யஸந்தாலே மெலிந்த நுண்ணிடைமேலே ஸ்ரமாத்ரி
ஸயத்தாலே கையைவைத்து நோந்து நோந்து கண்ணீர்துளும்ப, அவ்வலிநிவேயுமே
துணையாக, அவ்வூரிலேபுக்குமுடியவல்லளையோ? என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கோளூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்
டுப்போன என்பெண்பிள்ளை, அஷ்ஸங்கமே துணையாக அங்கேபோய்ப் புகவல்லளையோ?
என்கிறாள்.

[ஒசிந்த என்று தொடங்கி] - துவண்டு நுண்ணிதாயிருக்கிற இடைமேலே
தன்னுடைய ஸ்ரமாத்ரியாலே கையைவைத்து மிகவும் அவஸந்தையாய். [ஒசிந்த ஒண்
மலராள்கொழுநன்] - தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே துவண்ட திருமேனியை
யுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனாவன். இத்திருவாய்மொழியில், பலவிடத்தி
லும் “என்பெண்பிள்ளை” என்று சொல்லுகைக்குக் காரணம்:— அவள் நசையற்றபின்
னும் அவன்மேல் தனக்கு நசையறமை.

ப.—அந்தரம், நிரதிஸயலோக்யபூதையான லக்ஷ்மிக்கு நித்யா ஹிமதனானவ
னுடைய வூரிலே ஸந்தையாய் என்னைவிட்டவள், தத்ஸங்கமே யாரகமாக அங்கேசென்று
புகவல்லளோ? என்கிறாள்.

ஒசிந்த - (ரஸிகப்ரமரோபபுக்தையான புஷ்பாவளிபோலே ஹோஸ்த்தாலே)
துவண்ட, ஒண் - வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மலராள்கொழுநன் - பத்மவாஸிநிக்கு, கொழுநன் -
(அலிமதமனான) நாயகனுடைய, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்கே, கசிந்த நெஞ்
சினளாய் - ஆர்த்ரகசித்தையாய், எம்மை - என்னை, நீத்த-விட்ட, எம்காரிகை - அலி
ருபையான என்பெண்பிள்ளை, ஒசிந்த - பண்டிடதளர்ந்த, நுண்-மெல்லிய, இடைமேல் -

டாளோ? என்ன - அன்னமென்னடை இத்தாதி. அன்னம்போன்ற ம்ருதுவான நடையையுடைய
வளாய், தர்ஸநீயமான குழலையுடையவள் என்றபடி. திருமொழி பதினாறாம்பத்து இரண்டாந்திரு
மொழி அஞ்சம்பாட்டு - “அன்னைமுனிவதும்” இத்தாதி. (எ)

இடையின்மேலே (தன்இளைப்பாலே), கையை-கையை, வைத்து-வைத்து, (அதுதானே யடியாக), நொந்துநொந்து - மேன்மேலும் நொந்து, கசிந்தநெஞ்சினளாய் - நெஞ்சிலீரப் பாடே துணையாகவுடையளாய், கண்ணீர் - கண்ணீர், துளும்ப - அலையும்படி, செல்லுங்கொல் - சென்றுவிடக்கூடுமோ?

இ. - எட்டாம்பாட்டில், திருக்கோளூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்டுப்போனவள், அஸ்ஸங்கமே துணையாக அங்கேபோய்ப் புகவல்லளோ? என்கிறான்.

[ஒசிந்த நுண்ணிடைமேல்] - தொட்டார்மேலே தோஷமான நொய்ம்மை, அதுக்குமேலே ஸ்தலஹாரத்தாலே வந்த துவட்சி. அதின்மேலே, [கையை வைத்து] - ஸ்ரார்த்தியாலே இடையிலே கையைவைத்தாள்; அது பொறுமையாலே ஸ்ரார்த்திஹேதுவாயிற்று. [நொந்து நொந்து] - மிகவும் அவஸநையாய். வலஹாநியைப் பரிஹரிக் கைக்காக விளைவதறியாதே செய்தாள்; அத்தாலே வலஹாநியை விளைத்தாளாய்விட்டது. [கசிந்த நெஞ்சினளாய்] - நெஞ்சில் வலஹாநியிருக்கிறபடி. [கண்ணீர் துளும்ப] - நெஞ்சை நோவுபித்துகிற வகை யிருக்கிறபடி. [செல்லுங்கொல்] - அங்கேபோய்ப் புகவல்லளோ? [ஒசிந்த ஒண்மலரான் கொழுநன்] - வண்டாலே ஆத்தஸாரமான புஷ்பம்போலே, நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தாலே துவண்டிருக்கிற பிராட்டிக்கு நாயகன். இரு வருடையவும் சேர்த்தியாயிற்று இவளைக் கொண்டுபோயிற்று. அவனுடைய ப்ரணயத்வமிதே இவளையிருக்க வெட்டாதொழிந்தது. திருக்கோளூரிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணின நெஞ்சையுடையவளாய். [எம்மை இதயாதி] - என்னைப் பொகட்டுப்போன என் பெண்பிள்ளை தன்னை ஸந்யஸித்துப்போனபின்பும் தன் சாபலத்தாலே ஒருதலைவிடா தொழுகிறான். [கசிந்த நெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்த எங்காரிகை - கசிந்தநெஞ்சினளாய் - செல்லுங்கொல்] - அங்குத்தை ஸங்கம் என்னோட்டை உறவறுக்குமித்தனையோ! அங்கேகொடுபொகவும்வற்றோ!

ஈடு. - எட்டாம்பாட்டு. திருக்கோளூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப்பொகட்டுப்போன என்பெண்பிள்ளை, அஸ்ஸங்கமே துணையாகப் போய்ப் புகவல்லளேயோ? என்கிறான்.

[ஒசிந்தவியாதி] - இவள் நடவாதேயிருந்தாலும், நினைத்தால் வயிறேரிய வேண்டுமபடி கிடர் இடையிருப்பது! [நுண்ணிடைமேல் கையை வைத்து] - நடுவோன்றில்லையென்று அறிகிறீர்கள். தன் கையை வைக்கவும் பொறுதிதே தன்னிடைதான்; “மின்னையும் வஞ்சியையும் வென்றிலங்குமிடையாள்” என்று, அவன் கூடப்போகச்செய்தேயும் அஞ்சவேண்டுமபடியான இடையிறே. ஒசிந்த - துவண்டு, நுண்ணிதாய் நேரிதான இடை. பலசொல்லியென்? நடுவோன்றில்லை என்கை. அதாவது - “இற்றது, முறிந்ததுஇப்போது,

எட்டாம்பாட்டு - ஒசிந்த இதயாதி. “ஒசிந்தவோண்மலரான்கொழுநன்” இதயார்ப்ப, “எங்காரிகை” என்னுமளவும் சடாகதித்த - திருக்கோளூரில் ஸங்கத்தாலே இதயாதி. “கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணீர் துளும்பச்செல்லுங்கொல்” என்றத்தைச்சடாகதித்த - அஸ்ஸங்கமே துணையாக இதயாதி.

“துவண்டநுண்ணியவிடை” என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - இவள்நடவாதே இதயாதி. நுண்மையைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - நடுவோன்றில்லை இதயாதி. இத்தால் பலிதம் - தன்கையை இதயாதி. அதுக்குஹேதுவேதென்ன - மின்னையும் இதயாதி. மின்னையுள்வஞ்சிக்கொம்பையும் தோற்பித்து விளங்காநின்ற இடையையுடையவ னென்றபடி. திருமொழி - “அன்னையும்” இதயாதி (3, 7, 7). விசேஷணத்வயோபாதானத்துக்குபாவம் - பலசொல்லி இதயாதி. ஆன

பின்னை” என்று பயப்படவேண்டுமாயிருக்கை. [ஒசிந்தநுண்ணிடைமேல் கையை வைத்து] - இப்படி விழுக்காடறியாதார்உண்டோ! நாயகன் கைவைக்கப்போறுக்கும்தனை போக்கித் தன்கைவைக்கப்போறுக்குமோ? *தோடுங்காலோசியும்இடையிறே. அடியே பிடித்துக் கரோபத்ரவம் கனத்திறேயிருப்பது, [கையைவைத்து]-மலைவைத்தென்னுமாபோலே. [நொந்துநொந்து]-கைவாங்கமாட்டாள்; நோவாதிருக்கமாட்டாள். ஸஹஜஸ்த்ருக்களோடே கூடி ஜீவித்துக்கிடக்கலாம்; வந்தேறிகள் கீழ்பிழைக்கவொண்ணாதினே! [நொந்துநொந்து] - மிகவும்நொந்து: முதலிலே அலாவத்திலே நிலையான இடையிலே ஸ்தவபாரங்கொண்டு ஆற்றவொண்ணாதிருக்க, வந்தேறியான கைகொண்டு போறுக்கவொண்ணாமோ? [கசிந்த நெஞ்சினளாய்]-இடையினுடைய நொய்ம்மைசொல்ல, நெஞ்சோதான் சாலப்பருத்திருக்கிறது: நெஞ்சில் ஈரமிருக்கிறபடி. [கண்ணீர்துரும்பு] - இது தனக்கும் ஊற்றிறே அது.[செல்லுங்கொல்] - இனி ஸர்வதா மீளாளிறே. வழியில் மிறுக்குக்கள் கழித்துப்புகவல்லனோ? [ஒசிந்த இத்தயாதி] - பிரிந்தார்துவட்சிசொல்லுகைக்குக் கலந்தாரோ தான் துவளாதேயிருக்கிறார்? வண்டாலே ஆத்தலாரமாயிருக்கிற பூப்போலேகாணும் நித்யஸம்ஸலேஷத்தாலே துவண்டிருக்கும்படி ஒண்மலரான் கொழுநன்உண்டு, அவளுடையவல்லபன்: அவனுடைய திருக்கோளுர்க்கே. [கசிந்தநெஞ்சினளாய்] - ஸஸ்நேஹமான மநஸ்ஸயுடையளாய். பற்றுக்கைக்கு அவ்வுரேயாகவதமயும், விடுகைக்குத்தாயாகவதமயும். [ஒண்மலரான்கொழுநன் திருக்கோளுர்க்கே கசிந்தநெஞ்சினளாய்] - அவனுடைய ப்ரணயிவ்வத்திலே அகப்பட்ட

லொன்றுமில்லையோ? என்ன - அதாவது இத்தயாதி. ‘இப்போது பின்னை - இற்றது, முறிந்தது’ என்று அகவியிப்பது. “கையைவைத்து” என்றதுக்குபாவம் - இப்படி இத்தயாதி. விழுக்காடு - மேல் வரும் கார்யம். அப்படி தன் கை பொறுதிருக்குமோ? என்ன - தோடுங்கால் இத்தயாதி. தோடுமளவில் முறியுமிடை இத்தயாத்தி. திருவிருத்தம், “கொடுங்காற்சிலையர்” என்கிறபாட்டு. இதுக்குசாதி - அடியே பிடித்து இத்தயாதி. * பொய்நின் தனானமே பிடித்தென்றபடி: கரம் - பகுதியும். “வைத்து” என்றதுக்குபாவம் - மலையை இத்தயாதி. விப்சைக்குபாவம் - கைவாங்க இத்தயாதி. மாட்டாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸஹஜ இத்தயாதி. எதெவ்வாணம் - முதலிலே இத்தயாதி. ஒசிந்த - துவண்ட, நுண்ணிடைமேல் - ஸூக்ஷ்மமான இடையின்மேலே இத்தயாத்தி: கசிந்தநெஞ்சினளாய் - ஆர்த்ரமான நெஞ்சையுடையளாய் இத்தயாத்தி. “கசிந்த” என்று - நெஞ்சினுடைய ஆர்த்ரதையைச்சொல்லுகிறவ ளுடையஹார்த்தபாவம் - இடையினுடைய இத்தயாதி. நொய்ம்மை - லௌக்ஷ்யம். காயபலமில்லையென்கைக்கு மனோபலமுண்டாயிருக்கிறதோ? என்றபடி. “நொந்துநொந்து” என்றும், “கசிந்த நெஞ்சினள்” என்றும் - காயபலமும், மனோபலமுமில்லையென்கிறது. “கசிந்த” என்றதுக்கர்த்தம் - நெஞ்சில் ஈரம் இத்தயாதி. கசிவு - ஈரம். இதுதனக்கும் - கண்ணீர்தனக்கும். அது - மநஸ்ஸு. மீளுகை ப்ரார்த்தமாயிருக்க, “செல்லுங்கொல்” என்கிறதென்? என்ன-இனி ஸர்வதா இத்தயாதி. கசிந்தநெஞ்சினளாகையாலே, மீளான் என்றபடி. ஒசிந்தவொண்மலரான்கொழுநன் - துவண்டிருப்பாளாய் அழகியதாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையாளான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனைவனுடைய என்றுசுபந்தர்த்தம். பிராட்டியினுடைய துவட்சிசொல்லுகிறதுக்குபாவம் - பிரிந்தார் இத்தயாதி. “ஹ்ருஷ்வாவலீவராலிக்ஷ ரொவாஹுஸீகா” என்றத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் - வண்டாலே இத்தயாதி. “திருக்கோளுர்க்கேகசிந்த நெஞ்சினளாய் எம்மைந்த” என்கிற பதங்களால் பலித்த பாவமாதல், “திருக்கோளுர்க்கே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு பாவமாதல் - பற்றுக்கைக்கு இத்தயாதி. அதாவது - ப்ராவண்யத்துக்கவதி ததியபர்யந்தம்செல்லுகை, விரகதிக்கவதி தாயாரையும் விடுகை என்றபடி. “ஒண்மலரான்கொழுநன்” என்றதுக்கு இரண்டிபாவம். ப்ரணயிவ்வமாக முந்தினது - அவனுடைய இத்தயாதி. ஸர்வாதிக்வமாக இரண்டாம்பாவம் - ஒண்மலரான் இத்தயாதி. இவளுக்கு,

வள் இனி மீளப்புகுகிறாளா? ஒண்மலராள்கொழுநன்னென்று அவனுக்கு ஏற்றம் இருக்கிற படி. * திருமகளார் தனிக்கேள்வனென்னும் பெருமையுடையவிராநார். [எம்மைநீத்தவெங் காரிகையே] - அவளுக்கு இங்ளுள்ள மமகாரங் கழியக்கழிய, அதுதானே ஹேதுவாகா நின்றது திருத்தாயார்க்குப் பற்றுகைக்கு. ஸகவத்விஷயத்திலே அவகாவிக்கையுந், வ்யதிரித்த ங்களை வினேகக்கெல்லை இவ்வளவாகையும், இப்படிவிட்டால் பின்பு அவர்கள் தாங் களே உத்தேஸ்யரென்னும் இடமுஞ் சோர்வுகிறது. புறம்புள்ளவற்றை விடப்பண்ணுவித் துக்கோண்ட விஷயத்தில் ஸ்ரூநாபமிதே இவ்ளுக்குவேண்வேது! இவள்ஸம்பந்தமே யிதே திருத்தாயார்க்கு வேண்வேது! [கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்தவெங்காரிகை - ஒசிந்த ஒண்மலராள்கொழுநன் திருக்கோளுர்க்கே - கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணநீர்நுழம்பச் செல்லுங்கோல்]-இவள் என்னேவிடம்படி பண்ணிக்கோண்ட விஷயத்தில் ப்ராவண்யமா னது அவ்வுயில் ப்ரவேசத்தையும் பண்ணிக்கோடுக்கவற்றே? 'எம்மைநீத்த' என்று நிர் சயித்தாள்; 'செல்லுங்கோல்' என்று ஸம்ஸயியா நின்றாள்; ப்ரேமம்இரண்டையும் டண்ணிக் கோக்குமிதே: பாரவஸ்யத்தை விளைத்து இடையிலே போகடிவும்போகடும்; அன்றிக்கே, கோண்டுபோய்ப் போகடிவும் போகமிதே.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காரியம்நல்லனகள் அவைகாணில் என்கண்ணனுக்கென்று
சரியா யிருப்பாள் இதேல்லாங்கிடக்க இனிப்போய்
சேரிபல்பழிதூஉய்இரைப்பத் திருக்கோளுர்க்கே
நேரிழை நடந்தாள் எம்மையொன்றும்நினைத்திலளே.

ஆ.—(காரியம்.) - அகிமநோஹரமான லோக்யவஸ்துக்களைக்காணில், இவை யெல்லாம் என்கண்ணனுக்கென்று செல்லாநிற்கும் இப்பெண்பிள்ளை, தனக்காக நாங்கள் கொண்டுவந்த லோக்யபதார்த்தங்களையும் எங்களையும் ஒரு த்ருணமாக நினையாதே போகட்டு, லோகமெல்லாம் “இவள் தனியேபோனாளே” என்று பழிசொல்லி இரைக்கும்படியாகத் திருக்கோளுரிலே போனாள் என்கிறாள்.

நிர்வாஹகளுகையேற்றமோ? என்ன - திருமகளார் இய்யாதி. நீத்த - விட்ட. அவள் தன்னையிடா நிற்க, இவள் “என்னுடையவன்” என்னக்கூடுமோ? என்ன - அவளுக்கு இய்யாதி. “கசிந்தநெஞ்சின ளாய், எம்மைநீத்த, எங்காரிகை” என்கிற பதத்யத்துக்கும் ஸ்வாபதேசம் - பகவத்விஷயத்திலே இய்யாதி. உத்தேஸ்யர் - விடப்பட்டவர்களுக்கு உத்தேஸ்யரென்றபடி. “விடப்பட்டவர்களுக்கு விட்டவர்கள் உத்தேஸ்யர்” என்னுநின்றீர்; அவர்களுக்கு பகவத்ஸ்ரூநாபம்வேண்டாவோ? என்ன, அது யதருக்கே: தாயார்க்கு இவள்ஸம்பந்தமேவேண்டிவதுஎன்கிறார் - புறம்புள்ளவற்றை இய்யாதி வாக்யத்வஉத்தாலே. “கசிந்தநெஞ்சினளாய்” என்ற த்விருத்திக்கு ப்ரயோஜனங்காட்டுவதாக அங்வயங் காட்டுகிறார் - கசிந்தநெஞ்சினளாய் இய்யாதி. இந்த அங்வயத்தால் மாத்ருத்யாகத்துக் கொரு கசிவும், திருக்கோளுரில் ப்ரவேசத்துக் கொரு கசிவுமென்று த்விருத்திக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - இவள்என்னை இய்யாதி. த்பாகத்தை நிர்சயித்து, ப்ரவேஸத்தை ஸர்சயிச்சிதுக்கு பரிஹாரமுருளிச் செய்வாராக அதுதன்னை அறுபாவிக்கிறார் - எம்மைநீத்த இய்யாதி. ‘ஸம்ஸயியாநின்றாள்’ - இதுக்கு ஹேதுவேதென்னில் என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ரேமம் இய்யாதி. “இரண்டையும்” என் மது எவை? என்ன - பாரவஸ்யத்தை இய்யாதி.

(அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமான் பக்கவிலே அத்யந்தம் ப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியில் உள்ளார் சொல்லும்பழியே வழிக்கு பாடியேயமாகக்கொண்டு திருக்கோளுர்க்கேபோனாள் என்கிறாள்.

[காரியமென்று தொடங்கி] - முதலிலே ஒன்றும் அநுஸந்திக்கமாட்டாள்; அங்ஙனே இருக்கச்செய்தே, விலகணமான அவ்வவ பதார்த்தங்களை ஒருகால் அநுஸந்தித்தாளாகில் என் க்ருஷ்ணனுக்கு என்று மேலொன்றும் சொல்லமாட்டாதே நீராகா நிற்குமவள் இங்குஅவனை நினைத்திருக்கும்இருப்புகள் எல்லாம் தவிர அதுக்குமேலே ஒரு புருஷார்டும் தேடி. [சேரியென்று தொடங்கி] - தங்கள் சேரியிலுள்ளார் பலபழிகளைச் சொல்லி கோஷியாநிற்கத் திருக்கோளுரிலே பெண்பிள்ளை போனாள். திருக்கோளுர்க்குப் போகையாலே - தன் பெண்பிள்ளையேயாகிலும், நடந்தாளென்று ஸபைஹுமானமாகச் சொல்லுகிறாள். [எம்மையென்று தொடங்கி] - எம்மை தனக்கு ப்ரதிகூலகோடியிலும் நினைத்திலன்.

ப.—அந்தரம், நல்லது கண்டால் தனக்கு ஸுலபனை க்ருஷ்ணனுக்கு என்றிருக்குமவள், ஊரார்சொல்லும் பழியை மதிவாதேபோனாள் என்கிறாள்.

நல்லனகள் - நன்றாய், காரியம் - செய்திப்பாட்டையுடைத்தான, அவை - பதார்த்தங்களானவற்றை, காணில் - காணில், என் - எனக்குபலயான, கண்ணனுக்கு - க்ருஷ்ணனுக்கு, என்று - என்று, ஈரியாய் - ஆர்த்ரஸ்வபாவையாய், இருப்பார் - இருப்பாளாய், நேர் - மெல்லிய, இழை - ஆபரணத்தையுடையவளான இவள், இது - ததர்த்தமாகத் தான் ஸங்கல்பித்த இவ்விபூதி, எல்லாம் - எல்லாம், கிடக்க - கிடக்க, இனி - பின்னையும், போய் - விட்டுப்போய், சேரி - சேரியில்உள்ளார், பல் - பலவகையும், பழி - பழி, தூஉய் - தூற்றி, இரைப்ப - கோஷியாநிற்க, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்கே, நடந்தாள் - நடந்துசென்றாள்; எம்மை - என்னையும், ஒன்றும் - ஒருபடியும், நினைத்திலன் - நினைத்திலன். ஊராராகவும் நினைத்திலன்; உடன்பாடையாகவும் நினைத்திலன் என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன்பக்கல் அத்யந்தம் ப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியிலுள்ளார்பழியே பாடியேயமாகத் திருக்கோளுர்க்கே போனாள் என்கிறாள்.

[காரியம் நல்லனகள் அவைகாணில்] - பதார்த்தங்களில் நன்றானவற்றைக் காணில். [என் கண்ணனுக்கென்று] - ஒன்றிலும் கணவைப்பதில்லை; கண்டாளாகில், எனக்காகத் தன்னை யோக்கிவைத்த க்ருஷ்ணனுக்கென்னும். [ஈரியாயிருப்பார்] - “க்ருஷ்ணனுக்கு” என்றால் மேலொன்றுஞ் சொல்லமாட்டாதே, அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்து நீராயிராநின்றாள். ஈரித்திருக்கும்-ஆர்த்ரஹ்ருதையையாயிருக்கும். [இதெல்லாங்கிடக்க] - விலகணபதார்டு -உர்ப்ரதத்தில் “அவனுக்கு” என்கை, அவன் குணநுஸந்தாரத்தாலே விக்குறையாகை, இவற்றை அளவிறந்தஸம்பத்தாக நினைத்திருக்கிறாள் இவள். கண்டத்தை “உபேடி” என்று இராதே, “அவனுக்கு” என்றிருக்கையிறே ஸம்பத்து. [இனிப்போய்] - ஊவஸுத்தியாலே துஷ்டமாவனுக்கொன்று செய்யப் புறப்பட்டுப்போனாளோ? இத்தலையிலுள்ளதொன்றில்லை, அவனுக்கு வேண்டுவதொன்றில்லை. “சேரியிலுள்ளார்பழிகளைச் சொல்லி, கடல்கிளர்ந்தாற்போலேகோஷிக்க. [பல்பழி]-போகநினைத்தாள்,” புறப்பட்டாள்,” “தனிவழியே போனாள்,” “தாயைப் பொகட்டுப்

கீரியத இதிகாரியமென்று, கார்யசப்தத்தாலே - பதார்த்தங்களைச்சொல்லுகின்றது. நல்லனகளாவையகண்ணில் - நன்றானவற்றைக்காணில் என்றபடி. ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. அவன் சொல்லுமையெல்லாம் - அவன் தன்னைப்பிரிந்து சொல்லுமையெல்லா மென்றபடி. “உபவாஸம்வாபுஷ்வம்வாபுஷாந்யஸூரீநோஹஸ்யூ வஹுஸொஹாஸி யெதெயுஸாஸம்வாபுஷிவாஷுகே” இதி லீதாம்ப்ராதி ஹதமான். “இனி” என்றத்தைக்கடாக்கித்தபாபம் - நல்லதுகண்டால் இத்தாதி. “என்கண்ணன்” என்கைக்கு அவன்செய்தவுபகாரமேதென்ன - இவளுக்காக இத்தாதி. “இதெல்லாங்கிடக்க” என்றதுக்குஇரண்ட்த்தம்: முந்தினது; ஸ்வரம்போகந் இத்தாதி. அதாவது - “ஸவபூநுவொமாநுவரித்யஜீ” என்னுமாபோலே, லீலோபகாண போகோபகாணங்கள் முதலான ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்கனெல்லங் கிடக்கவேன்றபடி. “உண்ணஞ்சோத” என்றதொடங்கி, கீழிற்பாட்டுக்களிற்சொன்ன பகவத்ப்ராவண்யமெல்லாங்கிடக்க என்றது. இரண்டாம்த்தம்-“உண்ணஞ்சோத” இத்தாதி. முந்தினவர்த்தத்தற்கு, “எல்லாம்” என்று - அறுத்த மானவற்றைச்சொல்லுகின்றது. “கிடக்க” என்றதுக்குபாவம் - இந்நந்ராவதிக இத்தாதி. “நல்லது கண்டால் அவனுக்கென்றிருக்கும் அதுக்குமேலே” என்னுநின்றாய், இம்மாத்ரமேயமையுமோ? அவற்றைக் கொடுக்க வேண்டாவோ? என்ன - “தனக்கு”என்கிற இத்தாதி. உண்டதற்குமாட்டாதவனுக்கு-நருப்

டாதவனுக்கு ஒன்றுகொடுத்துக் குறைதீரப்போனானே. “தெ-ஹூயிஷ்டா” (தே-பூயிஷ்டா) என்றிறே அவனிநுப்பது. அவன்படியை நினைத்தால், இவனுக்கு இங்கேயிருக்க அமையாதோ? [சேரிப்பல்புதிதூஉயிரைப்ப] - பொகமும்வழித்துணைபெற்றவாறே போனான்தனை. ஒருவர் இருவான்றே! இனியோருவர் சொல்லிற்றொருவர் சொல்லார்களிறே. [பல்புதிதூஉயிரைப்ப] - தன்னை அவனுக்கு ஆக்கிவைத்தாள்; பின்னையதுதானும் மாட்டிற்றிலள்; புறப்பட்டீப்போனாள்; தாய்ப்பார்த்திலள்; ஊரார்ப்புரிபார்த்திலள்; இத்தனையும் செய்தால் அவன்தான் எதிரேவரப்பெற்றதில்லை என்று இப்புடைகளிலே ஒருகோடியிறே சொல்லுவது. † “அலரோழிலாருயிர்நிற்கும்” என்று வழிக்கு யாரகமாயிறே. [நேரிழை நடந்தாள்] - கடைப்பணிக்குட்டங்கண்டு கொண்டு பின்னேபொகவாகாதேதான் இவள் ஆசைப்படுகிறது. [நடந்தாள்] - தன் பெண்பிள்ளையெயாகிலும், “திருக்கோளுரிலேபோக” என்றநாலடி புறப்பட்ட இவளை இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாதிறே. தன்மகளை யெங்ஙனே கனக்க நினைத்திருக்கிறாள் தான்! வயிற்றிற்பிறக்கவுமாம், ஸிஷ்யர்களாகவுமாம்; ஹகவத்விஷயத்தில் ப்ரத்யாஸங்கரஉத்தேஸ்யராமத்தனை. ஒருநாள் நம்பிள்ளையை, சீயர், கோஷ்டியிலே வைத்துப் போரக்கொண்டாடியருளி, “தன் சிஷ்யனைத்தான் கொண்டாடாநின்றான்” என்றிராதேகிடி. கோள்! “கணபுரங்கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே” என்று பண்டு சொன்னாரும் உண்கேடிகோள்” என்றருளிச்செய்தார். அம்முணியாழ்வான், தன் சிஷ்யனைத்தான் தண்டனிடாநிக்குமாம்; “இதுவேன்?” என்றுகேட்க, “அல்லாத வைஷ்ணவர்களை வ்ருத்தத்தாலே அறியவேணும்; இவர்கள் நானறிய வைஷ்ணவர்கள் என்றுஆதரிப்பன்” என்றான், [எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே] - வழிக்குத் துணையாகத்தான் கொடுபொகாவிட்டால், ஸ்மரிக்கத்தானாகாதோ? [ஒன்றும் நினைத்திலளே] - எதிர்கோள்வாரிலே சிலராகவாதல், வழித்துணையாவாரிலே சிலராகவாதல், ஏதேனும் ஓராகாரத்தாலேதான் நினைக்க

தனும் “இவனுக்கொன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று இழவுபட்டிருக்குமவனுக்கு என்றபடி. “இப்படியவனிருக்கும்” என்றமதுக்குப்ரமாணம்-தே பூயிஷ்டா (யஜுர். காட. ப்ரா-க. 4) இத்யாதி; இத்தால்பல்தம் - அவன்படியை இத்யாதி. “நடந்தாள்” என்றத்தையுங்கட்டிபாவம் - பொகமும் இத்யாதி. அதாவது - பழிதூவுகை; இவள் “மறப்பேன்” என்றவன்மும் மறக்கவொண்ணாதபடி அவனை ஸ்மரிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே, இது, இவனுக்கு வழித்துணையாய்ப்போகைக்கு ஹேதுவாயிற்றன்று என்று கருத்து. பொகமும் - கொடுபோய்விடும். “சேரி” என்றதுக்குபாவம் - ஒருவரிருவர் இத்யாதி. சேரி-ஒருராக என்றபடி. “பல்புதி” என்றதுக்குபாவம் - இனியோருவர் இத்யாதி. ஒருவர்சொல்லிற்றொருவர் சொல்லாமைகை காட்டுகிறார் - தன்னையவனுக்கு இத்யாதி. பழி வழிக்குத்துணையோ? என்ன - அலரோழில் இத்யாதி. அலர் - பழி, எழில் - கிளம்பினால், நேரிழை - ஸ்லாக்யமான ஆபாணத்தையுடையவன் இத்தாந்த்? “நேரிழை” என்று ஆபாணத்தை வர்ணித்ததுக்குக் கருத்தேதென்ன - கடைப்பணி இத்யாதி. கடைப்பணிக்குட்டம் - ஆபாணங்களினுடைய நுனிகுடினவிடம். பணி - ஆபாணம். கடை - நுனி, பிடரியில் கொக்குவாய்முதலான பூஷணங்களென்னுதல். தன்மகளை, போனானென்றதே “நடந்தாள்” என்று கௌலித்துச்சொல்லுவானென்? என்ன - தன்பெண்பிள்ளை இத்யாதி. தாயாரானவன் தன்மகளைஉத்தேஸ்யதாபுத்திபண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - தன்மகளை இத்யாதி. எல்லாமானாலும், தன்மகளைத்தான் கொண்டாடலாமோ? என்ன - வயிற்றில் இத்யாதி. சிஷ்யர்களை பகவத்ஸம்பந்தங்கொண்டு உத்தேஸ்யதாபுத்திபண்ணிக் கொண்டாடுமதுக்கு ஐதிஹ்யவ்யயம் - ஒருநாள் இத்யாதி. “நினைத்திலள்” என்றதுக்குபாவம் - வழிக்குத்துணையாக இத்யாதி. “ஒன்றும்” என்றதுக்குபாவம் - எதிர்கோள்வாரிலே இத்யாதி. வழித்துணையாவார் - பழிசொல்லுவார். அவன் நினைத்தால் தனக்குப்ரயோஜனம்

லாகாதோ? “அத்தலையில் நினைவே கார்யகரமாவது” என்றிருக்கிறாள். லகவதாஸத்தியுடையாருடைய அபிமானமே உத்தேசம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நினைக்கிலேன்தெய்வங்கள்! நெடுங்கணினமான் இனிப்டோய்
அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை
தினைத்தனையும்விடாள் அவன்சேர்திருக்கோளுர்க்கே
மனைக்குவான்பழியும்நினையாள் செல்லவைத்தனளே.

ஆ.—(நினைக்கிலேன்.) - தன் திருக்கண்களின் அழகாலே ஸர்வலோகங்களை யும்தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய திருக்கண்களைக் கண்டல்லது ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டாதிருக்கிற நெடுங்கண் இளமான்; இனி இது குடிப் பழி என்னுமிடமொன்றும் நினையாதே, அவன்சேர் திருக்கோளுர்க்கே போய்ப்புக்காள்; இவளைப்பிரிந்த வ்யஸநாதியாய் நினைக்கவும் கூடுகிறதில்லையென்று சொல்லி, பின்னையும் தன்செயலறுதியாலே தெய்வங்கள்! என்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், குடிக்கு வரும் பெரும்பழியைப்பாராதே திருக் கோளுரிலேபுக்கு அவனை ஒருகாலும் விடுகிறில் என்஑ிறாள்.

[நினைக்கிலேன்]-புகுந்த வருத்தத்தை நினைக்கவும் க்ஷமையாகிறிலேன். தெய்வங்கள்! என்று தன்னாற்றாமையாலே சொல்லுகிறாள். [நெடுங்கணென்று தொடங்கி]- விஸாலமான திருக்கண்களை யுடைய சிறுப்பெண்பிள்ளை இங்கிருக்கிற இருப்புக்குமேலே ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான அழகிய திருக்கண்களை யுடையவனை ஒருக்ஷணமும் விடுகிறில். [அவன் என்று தொடங்கி] - குடிக்குவருகிற பெரும்பழியையும் பாராதே இத்தையெல்லாம் கடவிலே கவிழ்த்து அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருக்கோளுர்க்கே போளுள்.

ப.—அந்தரம், அகிலஜகத்ஸ்வரமியான அரவிந்தலோசனனை ஏகதேஸமும் விடாளாகக்கொண்டு குடிப்பழியும்பாராதே அவ்வூரிலே புக்குவிட்டா ளென்கிறாள்.

தெய்வங்கள் - தெய்வங்கள்! நினைக்கிலேன் - (இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்தி) நினைக்கமாட்டுகிறிலேன்; நெடு - (அவன்பெருமையை எல்லாம் தன்னகவாயிலேயாக்கும் படி) பெரிய, கண் - கண்ணையுடையளாய், (பருவத்தைப்பார்த்தால்), இளம்-முத்தமான, மான் - மான்போலேயிருக்கிற இவள், இனி - (தன்கண்ணழகு தனக்குண்டாயிருக்கப்) பின்னையும், போய் - போய், அனைத்துலகும் - ஸர்வலோகத்துக்கும், உடைய - ஸ்வாமி யானமைக்குத் தகுதியான, அரவிந்தலோசனனை - அரவிந்தலோசனை, தினைத்தனையும் - சிறிதுபோதும், விடாள் - விடாளாய்க்கொண்டு, அவன் - அவன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்கே, செல்லவைத்தனள் - சடக்கனச்சென்றுள்; எதென்ன - அக்தலையில் இத்தாதி. இது - ஸ்வாபதேசம். இத்தால் பலிதமாதல், விவரணமாதல் - லகவதாஸத்தி இத்தாதி. (க)

(தான் செல்லுகை), மனைக்கு-குடிக்கு, வான்-மிக்க, பழி - பழியென்றும், நினையான் . நினைக்கிறீன். செல்லவைத்தனள் என்று லோகோக்தியாலே கடுகச்சென்றாள் என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், குடிக்கு வரும் பெரும்பழியை நினையாதே திருக்கோளுரிலேபுக்கு அவனையொருகாலும் விடுகிறீன் என்கிறாள். [நினைக்கிலேன்] - புருந்த வருத்தார்த்தத்தை நினைக்கில் ஆழங்காலாயிராநின்றது. [தெய்வங்காள்] - தன்னோடொக்க உறங்காமைபாலே தெய்வங்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். [நெடுங்கண்] - போக்தாக்கள் அளவல்லாத கண்.

[இளமான்] - “தன்கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்தரம்” என்று அறியாதபருவம். [இனிப்போய்] - ஸர்ப யாகத்திற்போலே அவன் தான் வந்துவிழும்படியான கண்ணைப்படைத்த இவள், தான் போகை மிகையென்கை. உலையிபூதியுத்த நென்னுமிடத்தைக் கோட்சொல்லுகிற கண்களையுடையவனை, இவள் நெடுங்கண்இளமான்; அவன் அரவந்தலோசனை. அவன் கண் ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகம்; அவனையுங்கூட விளக்குகில்கொள்ளும் கண் இவளது. [தினைத்தனையும் விடாள்] - ஸ்ஷணகாலமும் விடாள். இங்கிருந்துபட்ட க்லேசத்தாலே, அங்கு அநுபவிக்கப்புக்கால், “பிரியேன்” என்னவும் நெஞ்சை விட்டுக்கொடாள். அவன் பொருந்திவர்த்திக்கிற திருக்கோளுர்க்கே. [செல்லவைத்தனள்] - புகுகையிலே ஒருப்பட்டாள் என்னுதல், “நவபுந்ராவ துடுதெ” என்று தான் மீளாதபடி புகுகையாலே நாம் அங்கே செல்லும்படிவைத்தாள் என்னுதல். [மனைக்குவான்பழியும் நினையான்] - குடிக்குவரும் வலியபழியும் நினைக்கிறீன். இவன்போய் அவனைப்பெறுகை குடிக்கு நிலைநின்ற பழியென்றிருக்கிறாள்.

எடு.—பத்தாம்பாட்டு. இக்குடிக்குவரும் பெரும்பழியைநினையாதே, திருக்கோளுரிலேபுக்கு அவனையொருகாலும் விடுகிறீளென்கிறாள்.

[நினைக்கிலேன்] - கடலைக்கரைகாண வொண்ணாதிதே. தன்னிப்பொகட்டுப் போனபடி, வழியில் மறுக்குக்கள், அங்குப்புக்கால் இவள்படும்பாகேள் அநேகங்களிதே. [தெய்வங்காள்] - இத்தை, “கோல்லை” என்பார் முகம்பார்த்துச் சொல்லவொண்ணாதே. பழிசொல்லாமைமையையும், சிறையுறவுபோலே தன்னோடொக்க உறங்காமைமையையும்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். [தெய்வங்காள் - நினைக்கிலேன்] - செயலற்றுக் கைவாங்கிச்சொல்லுகிற வார்த்தையிதே. [நெடுங்கண்ணிளமான்இனிப்போய்] - விழுக்காடறியாமையாலே புறப்பட்டே

பத்தாம்பாட்டு - நினைக்கிலேன் இத்யாதி. “மனைக்குவான்பழியும் நினையான், திருக்கோளுர்க்கே - போய் - அரவந்தலோசனைத் தினைத்தனையும்விடாள்” என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - இக்குடிக்கு இத்யாதி.

நினைக்கவொண்ணமைக்கடி, இவள்படி அபரிச்சின்னமாகையென்கிறார் - கடலைஇத்யாதி. காணவொண்ணமைக்கு இவள் வ்யாபாரங்கள் கடல்போலே அபரிச்சின்னமோ? என்ன - தன்னிப்பொகட்டு இத்யாதி. அந்யதேவதையான இவள் “தெய்வங்காள்” என்று இவற்றைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற தென்? என்ன - இத்தை ‘கோல்லை’ இத்யாதி. இவற்றைப்பார்த்துச்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன-பழிசொல்லாமைமையையும் இத்யாதி. கதிருந்யதையாலே சொல்லுகிறாளென்று பரிஹாராத்ரம் - செயலற்று இத்யாதி. “இளமான்” என்றதக்குபாவம் - விழுக்காடு இத்யாதி. விழுக்காடு - மேல்வருமது. “அனைத்தலகுமுடைய” என்றதைக்கடாக்ஷித்து “நெடுங்கண்” என்றதக்கு

போனால் அத்தனைகிடர்! இக்கண்ணுக்கு இலக்கானவர்கள், ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள் சுருண்வேந்துவிழுமாபோலே தந்தாம் முதன்மையோடேவந்து விழவேணுகிடர்! [இனிப் போய்] - ஆர் செய்யக்கடவத்தை யார்தான்செய்கிறார்? கண்படைப்பாளும் தானும் புறப் பட்டுப்போவானும் தானாவதே! இத்தலை ப்ரவர்த்தியாமைக்கு ஸ்வரூபமேயமையுமாகாதே. [அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசநனை] - இவ்வளவே கிடர் அவன்கண்ணுக்குத் தோற்றிருப்பது. ஒருபய விபூதிமாத்ரங்கிடர் அவன்கண்ணுக்கு ஈபேட்டிருப்பது; அவன் தன்னையும் தோற்றிக்கும் கண்ணிறே இவளது. அவன் அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசநன்; இவள் நெடுங்கண்ணிளமான். அவன், தானும் தன்விபூதியும் இவள்கண்ணிலே ஒருமூலையிலே அடங்குப்படியாயிருக்கை. கண்ணில் அல்லாத பரப்பும் இவள் பருமும் குமர்சிட்டுப் போமத்தனை. [தினைத்தனையும் விடாள்] - நெகிழ்த்தனைக்கவும்போனால். இங்கிருந்துபட்டக் லேசத்தாலே “நின்னைப்பிரியேன்” என்று சொல்லவும் நெஞ்சுகோடாள். காரியப்பாட்டாலே பிரியவும் நெஞ்சோழிந்து கேட்கவேணுமே. [மனைக்குவான் பழியும் நினையாள்] - மனைக்கு வலியபழியும் நினைக்கிறாள். அலிமதஸாதநம் அல்லாதவளவேயன்று, விரோதி என்றிருக்கிறாள், “இத்தலையாலே சேல்லுமதபழி” என்றே யிருந்தபடிபாரீர்! “சுயவாதக லீதஸூலவபுலாவெநலாராத” (அதபாதகபீதஸத்வம் ஸர்வபாவேநபாரத) - அதே தடுத்து ராஜஸூயமே பண்ணிப்போந்தவனுக்கு ஒருதடவற்போய்க்காக நரக தர்ஸநம்

பாவம் - இக்கண்ணுக்கு இத்தயாதி. ஸர்ப்பயாகம்பண்ணினவன் - ஜகமேஜயன். “இனி” என் கையாலே - இவனுக்குப்போக ப்ராப்தியில்லை, அவனுக்கே ப்ராப்தியென்றபாவம்ருளிச்செய்கிறார் - ஆர்செய்ய இத்தயாதி. “ஆர்செய்யக்கடவத்தை” என்கிறதென்? இவனுக்குப்போக ப்ராப்தியில்லையோ? என்ன - கண்படைப்பாளும் இத்தயாதி. “இனிப்போய்” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - இத்தலை இத் தயாதி. ஸ்வரூபமென்றது - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றபடி. அதாவது, “நெடுங்கண்” என்கையாலே - ஸ்வயந்த்ரவிவர்த்தகஅத்யந்தபாரதந்த்ரயஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இவன்கண்ணுமிகிலே ஜகத்விரிஷ்டனிடமிருக்குமென்று விவகரித்து, அவன்கண்ணுக்கை லக்கரிக்கிறார் - இவ்வளவே இத்தயாதி. இத்தைவிவரிக்கிறார் - ஒருபய இத்தயாதி. இவன்கண்ணுக்கேற்றமேதென்ன - அவன் தன்னையும் இத்தயாதி. அவன்கண்ணில் ‘குறைத்தலையும் இவன்கண்ணிலேற்றத்தையும்’ பதங்களிலே ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் - அவன் அனைத்துலகும் இத்தயாதி. “நெடுங்கண்” என்றதுக்கு வாஸநை - அவன் தானும் இத்தயாதி. ஒருமூலையிலே யடக்கினால், மற்றையிடமோ? என்ன - சுண்ணில் அல்லாத இத்தயாதி. ‘குமர்’ கிடந்துபோம்” என்றது குமரென்று - குமரியாய், குமரிபோலே யநுபவயோக்யமல்லாதேபோம் என்ற படி. “நினைத்தனையும்” என்றதுக்கு பாவத்வம் - நெகிழ்த்தனைக்கவும் இத்தயாதிவாக்யத்வமும். நினைத்தனையும் - அத்யல்பகாலமும் விடானென்றபடி. “சிறிதுபோதும் விடான்” என்று உரையில் ஸுப்தார்த்தம். நெஞ்சுகொடுத்தால் தோஷமேது? என்ன - காரியப்பாட்டாலே இத்தயாதி. அதாவது - கார்யவஸாத் பிரியப்பார்த்தாலும், “பிரிவுவிதம்” என்று இவன் நெஞ்சிலே படுத்தியே பிரியவேண் டிகையாலே, அநுபவத்தைவிட்டு அதைக்கேளா நென்றபடி. காரியப்பாடு - கார்யவசம், மனைக்கு வலியபழியாவது - குடிக்குவருகிற வலியபழியென்றபடி. “பழியும்” என்ற ஈஸுப்தார்த்தம் - அலிமத இத்தயாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இத்தலையாலே இத்தயாதி. ஸ்வயந்தம் ஸ்வரூபவிரூத்தம் என்றதுக்குப் பரமணம் - அப்யபாதக இத்தயாதி. “சுயவாதக லீதஸூலவபுலாவெநலாராத” விஸூகாந்யஸாராரோ ஹநாராயணவரோஹவ” இதி மஹாபாரதே தர்மஸூத்ரம் ப்ராதி தர்ம தேவதா. பாதகமென்றால் - நிஷித்தத்தைச் சொல்லுமதொழிப, உபாயந்த்ரத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன; இங்கு, பாதகமென்கிறது - ஸ்வயந்த்ரபமான உபாயந்த்ரங்கிலே, நிஷித்தத்தையல்ல என்னுமதுக்கு உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் - அடுத்தடுத்து இத்தயாதி. தடவற்போய் - ஆபாஸமானபோய்,

பண்ணுமொவாய் நின்றவனையிறேஇப்படியுபதேசிக்கிறது. ஸத்கர்மத்தோடு அஸத்கர்மத்தோடு வாசியற விரோதியாய், க்ருஷ்ணனே அபாஸ்ரயம் என்னுமிடத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. “விஜ்ஞாநமயஸமாஸம்” (விழுந்தநாய்ஸமாஸம்) அசேதநக்கிரியைகளைப்பற்றிக் கொண்டு நாலாதேகோள். “நாராயணவரோஹவ” (நாராயணபரோபவ) உனக்கு வகுத்தவன்தன்னையே பற்றப் பார். [செல்லவைத்தனளே] - போகையிலே நெஞ்சைவைத் தாளென்னுதல், நமக்குமெல்லாங்காண அங்கேயானுள்ளுதல். அதாவது-தான்அங்கே செல்லவொருப்பட்டாளென்னுதல்; தான்மீளாதபடி புதுகையாலேநாம்அங்கே செல்லும்படி வைத்தாளென்னுதல்.

(க0)

பதினோராம் பாட்டு

வைத்தமாநிதியாம்மதுகுதனையேயலற்றி
கோத்தலர்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சோன்ன
பத்துநூற்றுள் இப்பத்துஅவன்சேர்திருக்கோளுர்க்கே
சித்தம்வைத்துரைப்பார் திகழ்போன்னுலகாள்வாரே.

ஆ.—(வைத்தமாநிதி.) - ஆழ்வார், விஸ்வலக்ஷமாகிற ஆபத்துக்குத் தமக்கு வைப்பாகவைத்த மஹாநிதியாயிருந்த எம்பெருமானையே அலற்றிச்சொன்ன இத்திரு வாய்மொழியை, திருக்கோளுர்க்கே ப்ரவணமான மநஸ்சையுடையாய்க்கொண்டு சொல்லுவாரிட்ட வழக்காம் திருநாடுஎன்கிறார்.

ஓ.—நிம்மத்தில், இடபத்தும் வல்லார் இட்டவழக்காய் இருக்கும் திருநாடு என்கிறார். [வைத்த மாநிதியாம் மதுகுதனையேயலற்றி] - ஆயாஸப்படாதே உபயோகம் கொள்ளலாய்படி வைத்த மஹாநிதிபோலே யிருக்கிற ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவான

ஆனால், புண்யவீதோடென்னுதே, “வா தகவீ து” என்பானென்? என்ன - ஸத்கர்மத்தோடு இத் யாதி. அமுஸப்தம் - ப்ரஸ்நார்த்தத்திலேயாய், பாதகவீதோட - பாதகவீதஸ்சேத் என்பதடி. தானங்கே போகையிலே தன்னெஞ்சைவைத்தாளென்னுதல்-நாயங்கேசெல்லும்படி தன்னெஞ்சைஅங்கேவைத்தாளென்னுதல் என்றபடி. முந்தினவர்த்தத்திலே, நெடுங்கணினமானினிப்போய் - மனைக்குவான்பழியும் நினையாதாளாய்க்கொண்டு - அனைத்துலகுமுடைய அரவந்தலோசனைத் தினைத்தனையும்விடாதே யிருக்கவேணுமென்று, அவன்சேர்திருக்கோளுர்க்கே - தான்செல்லவொருப்பட்டான்; தெய்வங்கள்! நீனைக்கிலேனித்யவ்யடி. த்வ தியார்த்தத்திலே, நெடுங்கணினமானினி - அவன்சேர்திருக்கோளுர்க்கே, மனைக்குவான்பழியும் நினையாதவளாய்க்கொண்டு - போய், மீனாகைக்கு யோக்யதையுங்கூடவில்லாத படி அனைத்துலகுமுடைய அரவந்தலோசனைத் தினைத்தனையும்விடான்; நாம் அங்கே செல்லும்படி வைத்தான்; தெய்வங்கள்! நீனைக்கிலேனித்யவ்யடி. “பழியும்” என்ற சஸப்தத்தாலே - அபிமத ஸாதமல்லாதவளவே யன்றென்று சொன்ன திருத்தாயாரே, “தினைத்தனையும்விடான்” என்று அபி மதவித்தினையச்சொல்லும்போது, ஸ்வவசநவ்யாஹத்யன்ருவென்னில்; “முந்தற இவன் போகிற போது ஸ்வயந்நிவர்த்தகார்த்தமாகச் சொன்னுளையாகிலும், அவன்குணத்தைப்பார்த்து ‘அபிமத வித்தி தப்பாது’ என்றிருக்குமவளாகையாலே இக்கனேசொல்லக்குறையிலை” என்ற பரிஹரித் தருளுவர்.

(க0)

எம்பெருமானையே சொல்லி ஆர்த்தியோடேகூப்பிட்டு. [கொத்தலர் பொழிலென்று மேலுக்கு] - தாம் விரஹதஸையை அதுஸந்திக்க ஸுமரல்லாதபடி பகவத்விஷயத்திலே ஏகாக்ராகையாலே தமக்குப்பிறந்த தேற்றத்தாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம்திருவாய்மொழியிலும் திருக்கோளுரிலே அருளிச் செய்த இத்திருவாய்மொழியை புத்தியூர்வகமாகச் சொல்லவல்லார்.

ப.—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்ல வல்லவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹஃபாவரென்று மலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வைத்த - சேமித்துவைத்த, மாநிதியாம்-மஹாநிதிபோலே, (நிரதிஸயப்ராப்ய பூதனாய்), மதுகுதனை - போகப்ராதிபந்தகவிரோதிநிரஸநசீலனனவனை, அலற்றி-(அலாப நிபந்தனமான) ஆர்த்தியாலேயலற்றி, கொத்து - பூங்கொத்து, அலர் - அலருகிற, பொழில் - சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹஃபான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, பத்து - (ஒரோ அர்த்தவிசேஷங்களுக்கு வாசகமான) பத்தான, நூற்றுள் - நூற்றினுள்ளும், இப்பத்து - ப்ராப்யத்வ ராப்ராசகமானவிப்பத்தை, அவன் - அவன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருக்கோளுர்க்கே - திருக்கோளுர்க்கே, சித்தம் - நெஞ்சை, வைத்து - வைத்து, உரைப்பார் - சொல்லவல்லார், திகழ் - ஸ்வததுபவஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைத்தாய், பொன் - ஸ்லாக்யமான, உலகு - பரமபதத்தை, ஆள்வார் - தாங்கள் நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கப்பெறுவார்கள். இது - கவித்துறை.

இ.—நிமிமத்தில், இப்பத்தும் வல்லார் இட்ட வழக்கு பரமபதமென்கிறார். [வைத்த இத்யாதி] - “உண்டு” என்ன உயிர்நிற்கக்கடவதாய் அநாயாஸபோக்யமாய் இஷ்டவிரியோகாரஹமான மஹாநிதிபோலேயாய், விரோயிநிரஸநஸ்வபாவனவனைச் சொல்லி ஆர்த்தியாலே கூப்பிட்டு. [கொத்தலர்] - நித்யவஸந்தமான திருநகரி. விரஹத்தை அதுஸந்திக்க ஸுமமல்லாதபடி அவன்பக்கலிலே ஏகாக்ர சித்தராகையாலே பிறந்த தேற்றத்தாலே ஊருக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தி. [பத்துநூற்றுள் இப்பத்து]-கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே. அவன் பொருந்திவர்த்திக்கிற திருக்கோளுர்க்கே நெஞ்சைவைத்துச் சொல்லுமவர்கள். [திகழ்பொன்னுலகாள்வாரே]-“தனிவழியே போனான்” என்று கரையவேண்டாதபடி, அர்ச்சிராதிகணம் வழிநடத்தப் பரமபதத்திலேபுகுதித் யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

ந.—நிமிமத்தில் இப்பத்தும்கற்றார் இட்டவழக்கு திருநாடு என்கிறார்.

[வைத்தமாநிதியாம்] - இவள் தனிவழிபோகைக்கும் தாயாரை வினேகைக்கும் ஹேது விருக்கிறபடி. தநம் சஞ்சிதமாயிருக்க, எடுத்தழித்துக்கேடுத்து ஜீவியாதே ஆறியிருப்பாநிலையே. [வைத்தமாநிதி] - “எய்ப்பினில்வைப்பினைக் காசீனமணியை” என்கிற

‘நிகமம் - வைத்தமாநிதி இத்யாதி. “இப்பத்து, சித்தம்வைத்துரைப்பார்” இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவநாரிகை - நிகமத்திலீடுப்பத்தும் இத்யாதி.

இப்போது “வைத்தமாநிதி” என்று அவனுடைய டோக்யதையைச் சொல்லுகிறதற்கு பாவம் - இவள்தனிவழி இத்யாதி. நிதியிருந்தால்இப்படி போகவேணுமோ? என்ன - தநம் இத்யாதி. இவளை “நிதி” என்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - எய்ப்பினில் இத்யாதி. இளைத்தவேளையில் நிதியா

படியே தளர்த்தார் தாவளமாய், எய்ப்பினில்வைப்பாய், “உண்டு” என்ன உயிர்நிற்கும் படியாய், உடையவன்காலிலே எல்லாரும் விழும்படியாய், உடையவனுக்கு அறவிட்டு ஜீவிக்கலாய், “அறவிட்டு ஜீவித்தான்” என்ற ஏசாதபடியுமாய், அவன்தனக்குப் பெருமதிப் பைக்கொடுப்பதுமாய், உடையவனுக்கு ஒன்றுக்கும் கரையவேண்டாதபடியாய், எல்லாம் தன்னைக்கொண்டே கொள்ளலாய், எல்லா ரஸங்களும் போகங்களும்தன்னைக்கொண்டே கொள்ளலாய், ஏவமாதிகுணங்களை யுடைத்தாயிருக்கையைப்பற்ற நிதி யென்கிறது. மாநிதி யென்றது - மஹார்க்கமான நிதியென்றபடியாய், அத்தால், தன்னைக்கொண்டே எல்லாங் கொள்ளாரின்றால் தனக்கொரு குறையற்றிருக்கை. அல்லாதநிதி மாண்டுநிற்குமே. [மது சூதனையேயலற்றி] - இந்நிதியைக்காத்தாட்டுவதும் தானேயென்கிறது. உத்தேச்யமானது தானே விரோதியையும்போக்கி யறுபலிப்பிக்கவற்றாயிருக்கை. [கொத்தலர்பொழில்] - “வலவபுணுகுசுலுமுகுஹை” (ஸர்வஞ்சகுசுலம்குருஹை) என்னுமாபோலே. பூநீபர தாழ்வான் பெருமாள்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கவைக்க, அத்தைக்கண்டு “அவர்வர வணித்து” என்று திருவயோத்யை தளிரும் முறியுமானாற்போலே, விரஹத்தையறுஸந்திக்க

யிருக்குமவனை; காசினை - பொன்போலே ஸ்ருஹணியனுவனை; மணியை - ரத்னம்போலே ஸ்லாக்ய னனுவனை இயர்த்தி. எய்ப்பு - இளைப்பு. காசு - பொன். திருமொழி, “பெய்முலைத்தலைநஞ்சுண்ட” இய்யாதி. தளர்த்தார் தாவளமாகையாலே எய்ப்பினில்வைப்பாயென்றபடி. தளர்த்தார் தாவளமாய் - ஆபந்நர்க்கு ரக்ஷகமாய்; ஆதாரமாய் என்றுமாம். “சுவமிஸ்புஷ்பதிகெவெது” இய்யாதியைப்பற்ற - உண்டென்ன இய்யாதி. அதாவது - “தநுண்டு” என்றால் போன ப்ராணனும் வருமாபோலே, “ஈஸ்வரனுள்ள” என்றால் நஷ்டப்ராயமான ஆத்மஸத்தையும் தரிக்கும்படியாயென்றபடி. “வலவபு னெவெதுவாவபுசிராவஹனி”, “ஐவனிகெவெதுராபுணுகெவெதுவதா” இய்யாதியைப் பற்ற - உடையவன்காலிலே இய்யாதி அறவிட்டு ஜீவிக்கலாயென்றது - இவன்ஈஸ்வரனையுபதேசிக்க உபதேசபாத்தாபுதனான சிஷ்யனுபகாரஸ்ருதியாலே யதாசக்திஸமர்ப்பிக்க, அத்தை ஸ்வீகரித்து ஜீவிக் கலாயென்றபடி. அறவிட்டு ஜீவிக்கையாவது - விறுஜீவிக்கை. இவ்விடத்திலே - “கூடுஷஸூரிஷு ஸுஸுஸு துாஸாதிக்காநாபுஷுஸாதிதா” உஷுஸுவிதூஸதாஸுஷுஸு உஷுஸுஷுஸுஷு துஷுஷுஷு” என்றது அநுஸந்தேயம். அறவிட்டு ஜீவித்தானென்று ஏசாதபடியுமாயென்றது - புத் ராதிகளைவிறு ஜீவித்தால் நிந்திப்பார்கள்; நிதியைவிறு ஜீவித்தால் நிந்திப்பாரில்லையே; அப்படியே, தங்களாதரத்தாலே ஸ்ரிஷ்டர்கள் சமர்ப்பித்தத்தை வாங்கிஜீவித்தால் நிந்தியாதபடியாயிருக்குமென்கை. “புஷுஸுஷுஷுஷுஷுஷு” இய்யாதியைப்பற்ற - அவன்தனக்குப் பெருமதிப்பை இய்யாதி. அதாவது, நிதியுடையவனுக்கொருவர்க்கும் அஞ்சாதபடி அது பெருமதிப்பைக்கொடுக்குமாபோலே, ஸர் வேஸ்வரனையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு யமாதிகளுக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியான பெருமதிப்பைப்பண் ணிக் கொடுக்குமதாயிருக்கு மென்றமடி. “கூடுஷஸூரிஷு” “கிஷுஷுஸுஸுஷு” “கிஷுஷுஸுஸுஷு” இய்யாதியைப்பற்ற - ஒன்றுக்குங்கரைய இய்யாதி. இந்நிதியை யுடையவனுக்கு, “நன்மையைச்செய்தோமில்லை, தீமையைச்செய்தவிட்டோம்” என்றபயப்படவேண் டாதபடி யிருக்குமென்றமடி. “வலவபுஷுஷுஷுஷுஷு” என்றத்தைப்பற்ற - எல்லாத்தனை இத் யாதி. ஏதத்விரணம் - எல்லாரஸங்களும் இய்யாதி. “ஹுஷுஷுஷுஷுஷுஷு” என்றத்தைப் பற்ற - தனக்கொருகுறையற்றிருக்கை என்றது. ‘மஹார்க்கம்’ என்றதற்கு - அக்ஷயத்வத்திலேநோக்கு. காத்தாட்டுவதுமென்றது - விரோதிவாராமல் காத்து புஜிப்பிக்குமதும்என்றபடி. விவரணம் - உத் தேச்யமானது இய்யாதி. இத்தால் - ப்ராப்யமானது தானே ப்ராபகமுமென்றபடி. கொத்தாக விசுவியாநின்ற பொழிலென்று ஸப்தார்த்தம். தாம்விஸ்வீஷத்தாலே துகியாநிற்க, சோலை இப்படி

யாகக்கடமோ? என்ன; திருஷ்டாந்தங்காட்டுகிறார்-ஸர்வஞ்ச இத்தாதி. இவர்க்கு ஆற்றையுண்டானால் அவன் வரவணித்தாகவேனுமோ? என்ன - இத்தலையிலே இத்தாதி. அதாவது, *யாதானும்பற்றி நீங்குகிறவனுடையவீதால் * எதிர்க்குழம்புக்குத் திரிகிறவனுக்குக் கண்ணழிவுண்டோ? என்றபடி. அத்தலையில் பலத்துக்கென்றது - அத்தலையால் வருகிறபலத்துக்கென்றபடி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். அவன்வரவணித்தானால் கொத்தலாப்பொழிவாகிறதற்குப் ப்ரமாணம் - அபிவ்ருத்தா இத்தாதி. “திகழ்” என்றதக்குபாவம் - ஒருத்தி இத்தாதி. விவரணம் - தனிவழி இத்தாதி. ஸர்வஞ்ச குலம் க்ருஷேயென்று வருகிறவிடத்துக்கெல்லா மிவ்விடத்தில் பரிஹரித்தாற்போலே பரிஹாரக கண்டுகொள்வது. “வஹுஜிபுஸுஜிபிபொஹுதஸூரம்புதீகூதெ | வரஹுகெதெவா ரஹுபுதுஸவபுஹுகுஸரமம்புஹெ” இதி ப்ரதிப்ரயானே ராமம்ப்ரதி பரத்வாஜு.

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— கடுஷை நயாரயித்துவொஷுகமொ
 மூபொதீப்ரீவாவகிசுரிதயிரவிநாவினாப । ஸ்ராஹ்யவஸுமலகதுவஹீயரி
 நஃவாஸபுஷிதெதிபூநிரஹகுடிபஸவஃஸஃ॥

[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. { உண்ணுஞ்சொருதியொருமன்தும்எம்பெருமான்
கண்ணென்றேநீர்மல்கிக்கண்ணினைகள் - பண்ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோளூரில் மாயன்பாற்போமாதன்
பொன்னடியே நந்தமக்குப்பொன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—பொன்னுலகு ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(பொன்னுலகாரீரோ.) - திருக்கோளுரிலே போய்ப்புக்கு எம்பெருமானே ஸம்ஸ்லேஷித்ததெல்லாம் மனோரூபமாத்ரமாய், பழையபடியே எம்பெருமானைக் காணப்பெறுமையாலே தத்விஹஸைஹமாத்ரமாய், அந்யாபதேஸத்தாலே ஒரு பிராட்டியாய் அவனைக்குறித்து தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகிறார்; இப்படித் திருக்கோளுரிலே எழுந்தருளின பிராட்டியோடுள்ள சிகரால் ஸம்ஸ்லேஷ ஜநிதாநவயிகாநந்த மஹாரணவாத்ரநிமக்கணை எம்பெருமான், அந்த ஆனந்தவெள்ளம் தனக்கு அஸாத்யமானவாத்ரே அது ஸாத்மிக்கைக்காக விஸ்லேஷித்து நெடுங்காலமெழுந்தருளாதிருந்தவாத்ரே, தத்விஸ்லேஷத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையானபிராட்டி, தன்னுடைய ஆற்றாமையாலே அவனைக்குறித்துச் சிலபக்ஷிகளைத் தூதாக்கிடுகிறாள் என்றுமாம். “திருக்கோளுரிலே போய்ப்புகவேணும்” என்று புறப்பட்ட இப்பிராட்டி, தன்னுடைய அவஸாதத்தாலே பின்னைப்போகக்ஷமையன்றியே, அங்கே உத்யாநத்திலேயிருந்து எம்பெருமானைக் குறித்து தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகிறாள் என்றுமாம்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், வாஹ்யாநஸந்யாநம்பண்ணக் கூடியக்ஷமரல்லாதபடி, மோஹம்செல்லுகையாலே அந்தஃகரணம் எம்பெருமான் பக்கவிலே மிகவும் ப்ரவணமாய் அவன்குணங்களை நெடும்போது அநுபவிக்கையாலே, பெருவிடாய் தட்டி நோவுபட்டவர்கள் ரீரிலே முழுக்கித்தரித்தாற்போலே விஸ்லேஷ வ்யஸநத்தால் வந்த வலஹாநி ரீங்கியரித்து, ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானைப்போலே ஜயத்வருத்தாந்தாநுஸந்யாக்ஷமரான ஆழ்வார், பழையபடியே தமக்கு எம்பெருமானோடு உண்டான விஹத்தை அநுஸந்யித்துத் தம்முடைய ஓசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். “திருக்கோளுர் ஏறப்போக” என்று தன்னுடைய நகரோபவந்ததளவுஞ்சென்று தன்னுடைய வலஹாநியாலே போகமாட்டாதிருக்கிற இப்பிராட்டி, பின்னையும் அவன் வரக் காணாமையாலே “வாராதொழிகைக்குறிவெய்யநம் தன் ஐஸ்வர்யப்பரப்பாலே: தான் ஆஹிதரோடு வகாஸனாகையால் அறிவிக்க வரும்” என்று பார்த்து, அவனை ப்ராபிக்கைக்குத் தன் ஓசையை அவனுக்கு அறிவிக்கையொழிய மற்றேருபாயம் காணாதே, அங்குள்ள பக்ஷிகளையடைய, பெருமான் பிராட்டிக்குத் தம்எதிர்க்கண்ட முதலிகளையடைய உததப்ரேஷணம்பண்ணினாற்போலே, எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலங்களில் எங்கேனும்புக்காகிலும் அவனைக்கண்டு என் ஆர்த்தியையறிவித்து என்உபதேசத்தைத் திர்க்கவேணும் என்கிறாள்.

“திருக்கோளுரில் ஸம்ஸ்லேஷம் சிலகாலம்சென்று தைவயோகத்தாலே விஸ்லேஷம்பிறக்க, தூதுவிட்டுச் செல்லுகிறது” என்றும் சொல்லுவார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - ப்ராப்யவிஷயத்தில் அதித்வரிதரான இவர்க்கு, த்வராநுபுமான ப்ரவ்ருத்தியில் யோக்யதையில்லாமையாலே வடகமுலத்தாலே ப்ராபிக்கையிலே அபேகைபிறந்து, வடநாநுபுமான அவனுடைய ஸ்ருஷ்டருத்வாத்யாகாரத்தையும், அநுபாவ்யமான அஸாதாரணசிஹந்தையும், ஆஹிதவிரோகிநிவர்த்தந்தையும், அதிஸயிதபுருஷாநுபாவ்யமான போக்யதாவைலக்ஷணயத்

தையும் ஓளொர்யஸ்வபாவத்தையும், அத்யந்தபவ்யதையையும், அலிருபனாய் அகிலாத்ம பூதனுனவனுடைய அசிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், அந்த பரத்வத்தோடுகூடின ஸௌலப்பாதியாயத்தையும், உபயப்ர்காசகமான ஸூரியோபதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, “ஏவம்விதஸ்வபாவனுன ஸர்வேஸ்வரணைவடிப்பித்த மஹோபகாரத்தின் ப்ரீத்யதியாயத்தாலே ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகலபதார்த்தங்களும் வடகருக்கு ஸமர்ப்பணீயம்” என்கிற அதியுயிதாசீரத்தை, நாயகனுன ஈஸ்வரணைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே தூதுவிடக்கூடிய நாயகி, தூதுபோகிற பக்ஷிகளைக்குறித்து ப்ரத்யுபகார ப்ரதீர்ஸநம் பண்ணின பாகரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், “கீழில்திருவாய்மொழியிலே திருத்தாயார் எங்ஙனேபுகுங்கொல்? என்று சொந்ததுவே பவித்தது; தன் சாபலத்தாலே புறப்பட்டு முடியப்போகமாட்டாமையாலே தன்னுடைய நகரோபவந்தளவிலே தளர்ந்துகிடந்து, அவ்வளவிலும் வரக் காணாமையாலே தன் டிசையை அவனுக்கு அறிவிக்கையொழிய மற்றேருருபாயம் காணாமையாலே கண்ணால் கண்ட பக்ஷிகளைத் தூதுவிகுறான்” என்று பட்டர் நிர்வஹிப்பர். பிள்ளான், “திருக்கோளுரிலே சென்று ஸம்ஸ்ரேஷம் வ்ருத்தமாய் தைவயோகத்தாலே விஸ்ரேஷம் பிறக்கத் தூதுவிகுறான்” என்று நிர்வஹிக்குர். கீழ் இரண்டு திருவாய்மொழி மோஹமும் உணர்த்தியுமாய், இதில் உத்தப்ரேஷணமாயிருக்கிறது. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற இவர்க்கு மோகமாவது—வாழ்ற விஷயங்களில் அந்தக்ரணம் நிவ்ருத்தமாய் மகஸ்ஸுக்கு அவனே விஷயமாய் அவன் குணங்களையே அனுபவிக்கை: அதாவது—ஸரீரியான அவனே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய்த் தன்னைமறக்கை. உணர்த்தியாவது - “ப்ரஹ்மோஹோவீகிலஸாரா” என்ற ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதாழ்வானைப்போலே தம்மையும் உணரக்ஷமராய், ஜாத்வ்ருத்தாந்தத்தையும் அநுஸந்திக்கக்ஷமராயிருக்கை.

கீழே, நெடும்போது அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்கையாலே யரித்து வாழ்றபாதுஸந்யாநக்ஷமராய் வலஹாநி நீங்கி, தன்னுடைய டிசையை அந்யபதேஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். அஞ்சிறைய மடநாசையில் அபராயஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான். வைகல்பங்கழியில் ‘ஸர்வாக்ஷகனுனவன் திருவண்வண்ணரில் லோகயதையாலே கால்தாழ்த்தானித்தனை; நம் ஆர்த்தியை அறிவிக்க வரும்’ என்று அவன் ஸர்வாக்ஷகத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான்; இதில், ‘தன் ஐஸ்வர்யப் பரப்பாலே மறந்திருந்தானத்தனை; ஆஹுதரோடு ஏகாஸனாயிருக்கும்’ என்று, ஐகாஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிகுறான். “தக்கோர்மை பற்றாசாகத் தூதுவிகுறான்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழி இரண்டும் மோஹமும் உணர்த்தியுமாய், இதில், தூதப்ரேஷணமாயிறே யிருக்கிறது; *மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற இவர்க்கு

பொன்னுலகாளர் ப்ரவேசே: ஆழ்வாருடைய மோஹப்ரபோதாவஸ்த்தைகள் காட்டாருடைய மோஹப்ரபோதாவஸ்த்தைகளிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமென்கைக்கு உறுப்பாக அகிஷ்டிக்கை - கீழில் திருவாய்மொழி இத்தாதி. ஜ்ஞாநதிகரான இவர்க்கு ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி ஸஹப்திமான மோஹங்குடமோ? என்ன - மயர்வற இத்தாதி. இவாது ஜாக்ரதாதி ஸஹப்தித

கீழில் திருவாய்மொழியில், திருத்தாயார் “எங்ஙனே புதுங்கோல்?” என்றுநொந்ததுவே பலித்து, தன் சாபலத்தாலே புறப்பட்டாள் முடியப்போய்ப்புகமாட்டாமை. தன்னுடைய ஈகரோபவநத்திலே விழுந்து கிடந்து, அவ்வளவிலும் அவன் வரக்காணாமையாலே, கண்ட பகடிகளைத் தூதுவிகேளுள். (“செல்ல வைத்தனளே” என்றது-செல்லுகையிலே யொருப் பட்டாளென்றதாய், முட்டப்போகாமல் கிடந்து ஐகரல்யம் பற்றசாகத் தூதுவிகேளுள்” என்று பட்டார்.) தனிவழியே புறப்பட்டுப் போம்படியாய் விழுந்த இவளுக்குத் தூதுபோவா ரில்லையே; உண்டானாலும் இவள்தனக்கு முன்னே ஈபேட்டே கிடப்பார்களே; இனித் தன்பரிஸரத்தில்வர்த்திக்கிற பகடிகளுக்கு மேற்படக் கால்நடை தந்துபோக வல்லாரில்

ப்ர.—ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணச[க-கக்] ப்ரஹ்மாத்மினிகே. “யத்ருவவயு_{ஸ்}யத்ருவவயு_{ஸ்}வயு_{ஸ்}யத்ருவயு_{ஸ்}|| அச|| ஸ்வயு_{ஸ்}க்ஷாபநஞஸ்ய ஸவனவாஹைவஸி_{ஸ்}தஃ தித்ருவவயு_{ஸ்}ஹம்ஸவயு_{ஸ்}யிஸ்வயு_{ஸ்}ஸநாதநெ|| அநு|| சுஹரெவாவ்யுயொநஞ்வர_{ஸ்}காத்ருதஸம்ஸ்ரீ|| ஸ்ரஹ்மவம்ஜோஹரெவா_{ஸ்}தயாநெவவர_{ஸ்}கீ_{ஸ்}வாநு|| அசு|| [உ] || ப்ர: வனவம்ஸம்ஸி_{ஸ்}னாபநிஷ்ணு_{ஸ்}கீ_{ஸ்}தெநாத்ருதநாதிஜி. தந்யக்ஷிவாவ்யு_{ஸ்}யு_{ஸ்}ஷெநெவாத்ருதநிஷ்ணு_{ஸ்}தஸ்|| க|| விஸஸாரததா_{ஸ்}தாநம்நாநு_{ஸ்}சிஹி_{ஸ்}தஜாநதா_{ஸ்}கக||”

‘உபவீகாஸவஜிதஜ்ஞியொமதநாடி’வலக்ஷணம் | ப்ரஹ்மோதீகாஸீதீவஸாரஸா
 மராத்தாநரோதநா” இப்பாதிச ப்ரதமேம்ஸே. மாலுக்குவையத்திலே விஷயங்கிரவதிகதேயோக்ய
 மாகையாலும் தாடும் நிரவதிகப்ரேமயுத்தராகையாலும் ஏகாசமான அநுபவம்செல்லாநிற்க, உண்
 னுஞ்சோற்றில் தம்மையுணர்ந்து அநுஸந்திக்கக்கூடுமோ? என்ன - நீர்க்குணமான இத்தயாதிவாச்ய
 நாயம். அதாவது-அவனுடைய சேஷித்வமும் குணமாயையாலே, அத்தை அநுஸந்தித்தால் சேஷித்வ
 ப்ரதிஸுப்பந்திதவேக சேஷபூதரான் தம்மையுங் காணலாமென்றபடி. இப்படி, கீழில்திருவாய்மொழி
 களுக்கு ஸ்வாபதேசம் அருளிச்செய்து, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹ ஸங்கதி - அவ்வளவிலே
 இப்பாதி. ‘அவ்வளவிலே’யென்றது - தம்மையும் ஜகத்வந்ததாதத்தையும் அநுஸந்திக்க கூமரான
 வளவிலே என்றபடி.

வீதிதாஸங்கி—கீழ்நீருவாய்மொழியில் இய்யாதி. ஒருகாரியத்துக்குப் போவார் தம்
 ஸக்தியறிந்து புறப்படமுத்தனையொழிய, ஸாஹஸத்தாலே புறப்பட்டகடவதோ? என்ன - தன்சாபலத்
 தாலே இய்யாதி. பசுபிகளைத் தூதுவெடுகிறதென்? வேறுசிலரில்லையோ? என்ன - தன்வழியே
 இய்யாதி. “மங்கைமார் முன்பு” என்று மேல்சொல்லுகிற தோழிமாரில்லையோ? என்ன -

லையே; இவ்வளவில் நீங்கள் என் னையை அறிவிக்கவேண்டுமென்று அவற்றின் காலிலே விழுகிறாள். * அஞ்சிறைய மடநாரையிற்—என்னை நினைத்தானத்தனை, தன்னை மறந்தானென்றாள்; இத்தலையில் அபராதம் பாராதே, அத்தலையில் அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, அபராத ஸஹத்வத்தைப் பார்த்து வருவதென்று ஆள்விட்டாள். வைகல் பூங்கழிவாயில் - இருவரையும் அவ்வூரில் ஷோக்யதை மறக்கப்பண்ணிற்று என்றாள்; விசேஷஜ்ஞனாகையாலே ஆர்த்தியை அறிவிக்கவருமென்று ஆர்த்தரக்ஷணம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள். இத்திருவாய்மொழியில் - வாராமைக்கு அடி பரப்பனாகையென்று பார்த்தாள்; “தன்மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்மோய் நமக்கன்றி நல்கான்” என்கிறபடியே அஸாதாரணமானதன்றிறே வடிவ; ஆழிதரோடு ஏகரஸனாகையிறே என்று பார்த்து ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள். பலபாட்டுக்களிலும் “இதுவோ தக்கவாறு என்கையாலே, ஆந்ருசம்ஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. “ஹஜீரா நாராத ஷாநுலொமாநு ஷவபுகாஜஸஜ்ஜிநீ - ஷஜாஅாடிஸததூஹடி” (புஞ்ஜா நாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்தீநீ ஸமாத்வாதஸதத்ராஹம்) என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலந்து பிரிந்த பிராட்டியைப்போலே, அங்கேபுக்கு நெடுங்காலம் அவனை யறுபவித்துப் பிரிந்து தூதுவிடுகிறாள்” என்று பிள்ளான். “புறப்பட்டவள் முடியப்போகமாட்டாதே நகரோபவந்திலே கிடந்து தூதுவிடுகிறாள்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. “ஜீவதூஜாயமாராஜஹ்ஹாவய திகீதிதூஜா” (ஜீவந் தீம்மாய்தாராமஸ் ஸம்பாவயதிகீர்த்திமாந்)-பரபரிபவம் போருத குடிப்பிறப்புடையவரிடே.

உண்டானாலும் இத்தாதி. இவ்வளவில் - தோழிமாரும் உதவாத ஁ஸையிற். கீழே இருகால் தூதுவிட்டாளே; அதுக்கும்இதுக்கும் வாசியேதென்ன - அஞ்சிறை இத்தாதி. என்னை - ஸாபராதையான என்னை, தன்னை - அபராதஸஹனான தன்னை. அவன் மறக்கைக்கு ஹேது, நம் முடைய அபராதமென்று கீழே சொல்லி, வருகைக்கு ஹேது அபராதஸஹத்வமென்கிறார் - இத்தலையில் இத்தாதி. வைகல்பூங்கழிவாய் பாவேஸத்திலே “ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு இத்தலையை மறந்தான்” என்றாள்; இங்கே ‘ஷோக்யதை மறக்கப்பண்ணிற்று’ என்கிறார். இதுவுமொரு நிர்வாஹமென்று கண்டுகொள்வது. ஷோக்யதைக்கு ஸப்தம் - “சிறந்தசெல்வம்” என்று. இருவரையுமென்றது - பிரிந்தால் யரித்திருக்கப்போகாத வைகலக்ஷணயத்தையுடையதன்னையும். “நவவீதா” என்று பிரிந்தால் யரித்திருக்கவொண்ணாத ஆர்த்தியையுடைய என்னையுமென்றபடி; “நஜீவெயர்க்ஷணலீவி” என்னும் தன்னையு மென்னுதல். மறந்தானாகில் வருகைக்கும் பற்றாசேதென்ன - விசேஷஜ்ஞன் இத்தாதி. விசேஷஜ்ஞனாகையாலேயென்றது - ஸ்வவைகலக்ஷணயத்தையும் இவள் ஆர்த்தியையும் அறியுமவனாகையாலே என்றபடி. பரப்பனாகையென்றது - “முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த” என்றத்தைப்பற்ற. வருகைக்குப்பற்றாசேதென்ன - தன்மன்னுநீள் இத்தாதி அஸாதாரணமானதன்றிறே - “நகெரு-டுவடி-ஹஜீரா நாடி” அன்றே என்றபடி. விவரணம் - ஆஸ்ரிதரோடு இத்தாதி. “ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்” என்று பட்டர் நிர்வாஹமென்று கருத்து. நிர்வாஹந்தாம் - பல இத்தாதி. அங்கேபுக்கு - திருக்கோணுரிலே புக்கு. “தினைத்தனையும்விடான்” என்றத்தைப்பற்ற - “நெடுங்காலமவனையறுபவித்து” என்றது. ‘கீழிற்றிருவாய்மொழியில்’ இத்தாதிவாக்யத்திலே, முடியப்போகமாட்டானென்றருளிச் செய்திருக்க, ‘புறப்பட்டவள் முடியப்போக மாட்டாதே’ இத்தாதிவாக்யத்திலும் இதுதன்னையே அருளிச்செய்கிறது, பிள்ளான் நிர்வாஹத்திலும் பட்டர்நிர்வாஹமே முக்யமென்று தோற்றகைக்காக. ஸம்ஸலேஷமுண்டானால் ஒருதிருவாய்மொழி யருளிச்செய்வர்; அதிகாணாமையாலே, பட்டர் நிர்வாஹமே இத்திருவாய்மொழிக்கு முக்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ராதி

அதிலே தமக்குவந்த அவத்யம் பரிஹரிக்கச்சொல்லவேண்டாவே. கடலைமீனேசெய்து ராவணத்தினை நிரஸித்துத் தாம் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தறையாய்க் கிடவாமே செய்ய நினைத்தாராகில் ஏற்கவே பரிஹரித்துத் தம்புகழைநோக்கிக்கொள்ளச்சொல்லென்று சொன்னாளிறே; அப்படியே இவளும் தன்தசையை அறிவித்து விகேராளாயிருக்கிறது.

முதற் பாட்டு.

பொன்னுலகாளீரோ ? புவனிமுமுதாளீரோ ?

நன்னலப்புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன்நான் இரந்தேன்
முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த முகில்வண்ணன்கண்ணன்
என்னலங்கொண்டபிரான்தனக்கு என்நிலமையுரைத்தே.

ஆ.—மத்ஸம்ஸலேஷைக யாரகபோஷக லோக்யனாய் மததிநஸ்வருபருப விஹஸ்யவாய்யனாய்க்கொண்டு என்னேடு ஸம்ஸலேஷித்து விஸ்லேஷிக்கிறான் என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டு என்னைத்தோற்பித்துத் தனக்கடிமையாக்கிக்கொண்ட எம்பெருமான் தன்னைப்பிரிந்து நான் படுகிற வ்யஸநத்தைச்சென்று சொல்லவேணுமென்று புள்ளினங்களைக் குறித்துச்சொல்ல, அவை பின்னையும் போகா திருந்தவாறே, “அவன் நம்முடைய அபேக்ஷிதஞ்செய்யாதொழியிற் செய்வதென்?” என்று போகா திருந்தனவாகக்கொண்டு, அவன் பரமகாருணிகனாகையாலும் ஆழ்ந்த வத்ஸலனாகையாலும் நம் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளும்; ஆதலால், என்னுடைய டிசையைச் சொல்லவேணுமென்று சொல்லி, அவற்றின் பக்கலுள்ள பரித்யகியாத்நாலே, திருநாட்டையும் லீலோபகரணமான அண்டங்கனையுமடங்க இவைசெய்கிற உபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாகக்கொடுத்து, பின்னையும் நிரூபித்து இவைசெய்கிற மஹோபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாகப்போராது என்றுபார்த்து, பரமதயாளுக்களான உங்களுடைய நிரவயிக உபையாலே, டிஃவஸாகாநிமக்கையான என்னுடைய டிசையைச்சென்று சொல்ல வேணுமென்று பார்த்திடுகிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னுடைய ஸ்திதியை அறிவித்து, அவனுடைய பரமபதத்தையும் ஸம்ஸரவிஹூதியையும் நான்தான் ஆளவேணு

பங்கம். பின்னான் நிர்வாஹத்திலே, ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பற்றுகாகத் தூதுவிட்டாருண்டோ? என்ன - ஜீவந்தீம் இத்யாதி. “ஜீவகீர்ஸ்யாயாராஜஸுலாவயதிகீதிபூரோது | தத்யாஹநாநிநா வ்யூவாஹாயபூரிவாஹுஹி” இதிவீதா. இதுக்குபாவம் - பரபரிபவம் இத்யாதி. இதுக்கு “கீர்த்திமாந்” என்றதிலே நோக்கு. “ஜீவந்தீம்” என்றதுக்குபாவம் - கடலை இத்யாதி. பின்னான் நிர்வாஹத்துக்கு, “தினைத்தனையும்விடான்” என்ற திருத்தாயார் மனோயாமே ஹவித்து, அங்கே புக் கதுபவித்தான் என்று கருத்து. “எங்கனேபுகுங்கொல்” என்றவதைப்பற்ற - பட்டர் நிர்வாஹம், “செல்லவைத்தனன்” என்றதுக்கு - செல்ல ஒருப்பட்டானென்றத்தம் விவக்ஷிதம். பட்டர்க்கு ஹரு ந்யம் - முடிபாட்டிலே ஸம்ஸலேஷமுண்டானால், ஆடியாடியில் முடிவிலே ஸம்ஸலேஷத்தோற் றச்சொல்லி, அந்தாமத்தன்பிலே அத்தைவிசதிசரித்தாற்போலே, மேலிற்றிருவாய்மொழியிலே விசதி கரிப்பார்; அதிௌமையாலே ஸம்ஸலேஷமில்லை என்று.

மென்று சில புள்ளினங்களைப் பிராட்டி யிரக்கிறாள். [நன்னலப்புள்ளினங்காள்] - அழகிய நீர்மையையுடைய புள்ளினங்காள். [வினையாட்டியேன்] - கையிலகப்பட்டவனை விட்டு உதப்பேஷணம்பண்ணுகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின நான் இரந்தேன்.

[முன்னென்றுதொடங்கி] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தரதமலாவம் பாராதே ஸகல லோகத்தையும் உண்டாக்கின பரமோஹரணுமாய் அக்குணசேஷ்டிதாதிகளாலே என்னை ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணி அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனுனவனுக்கு.

ப.—முதற்பாட்டில், தன்னுடைய காரணத்வாதி ஸ்வலாவங்களைக்காட்டி என்னை வசிகரித்துக்கொண்டவனுக்கு என்னுடைய அவஸ்யையைச்சொல்லி, அதுக்குப் பரிசிலாக உபயவிபூதியும் நீங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்கவேணுமென்று சிலபுள்ளினங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

நன்னலம் - அர்த்தித்தார்க்குக் காரியஞ்செய்கைக்கடியான விலக்ஷணஸ்நே ஹாதிபுத்தங்களாய், புள்ளினங்காள் - (ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான பக்ஷத்வயாந்வயத்தையுடைய) புள்ளினங்காள்! வினையாட்டியேன் - பிரிந்து தூதுவிடுகைக்கடியான பாபத்தையுடைய, நான் - நான், இரந்தேன் - அவன் விஷயத்திலாபூதிதர்பண்ணும் ப்ரார்த்தனையை உங்கற்பக்கவிலே பண்ணினேன் ; (எதுக்காகஎன்னில்?)—முன் ப்ரதமத்திலே, உலகங்கள் - லோகத்தை, எல்லாம் - எல்லாம், படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்து, (ஸ்ருஷ்டமான லோகத்துக்கு ரக்ஷகமாய்), முகில் - காளமேகசிபமான, வண்ணன் - திருமேனியையுடையனாய், கண்ணன் - ஆபூதிதர்க்கு சுலபனாய், (அந்தஆகாரங்களாலே), என்-என்னுடைய, நலம் - விலக்ஷணகாரங்களை யடங்க, கொண்ட - ஸ்வாதீன மாக்கிக்கொண்ட, பிரான் தனக்கு - உபகாரகனுக்கு, என் - என்னுடைய, நிலைமை - அவஸ்யையை, உரைத்து - சொல்லி, (அதடியாகச் சேர்ந்திருக்கிற நாங்களிருவரும் பரிசிலாகத்தந்த), பொன் - நித்யஸ்ப்ருஹணீயமான, உலகு - பரமபதத்தையும், - ஆளீரோ? புலனி - பூம்புலக்ஷிதமான, முழுது - ஸகல லீலாவிபூதியையும், ஆளீரோ - ஆளுங்கோள்.

பின்பு இவ்விபூதித்வமும் நீங்களிட்டவழக்கன்றே என்றுகருத்து. இனங்காளென்றது - ஸ்வபாஹுஸ்யமும் கார்யோபயுத்தம் என்றிருந்தபடி.

இ.—முதற்பாட்டில், சிலபுள்ளினங்களைக்குறித்து, என்னுடைய ஸ்திதியை அவனுக்கு அறிவித்து அவனுடைய உபயவிபூதியையும் நான் தர ஆளவேணுமென்று இரக்கிறாள். [பொன்னுலகு இத்யாதி] - ஈஸ்வரவிபூதியானது விஸ்வலேஷடிஸையில் அவளையும் தன்னையும் சேர்ந்தார்க்குப் பரிசிலாகக்கண்டதென்றிருக்கிறாள். உபயவிபூதியும் ஒருமிஷந்ததுக்கு ஸேஷமிதே. அவ்வவஸ்யைபிறந்தால் சொல்லலாமிதே. நித்யவிபூதியைக் கொடுத்துப் பின்பு லீலாவிபூதியைக் கொடுக்கிறாள். இவளுக்கு இதிலும் நித்யவிபூதி விஸேயமாயிருக்கிறபடி. அவன் அடியில்காட்டிக்கொடுத்த அடைவும் இதிறே; “அயர்வறுமமரர்களதிபதி”, “இலனதுடையனிது” என்றதிறே தான்பெற்ற அடைவிலே கொடுக்கிறாள். விலக்ஷணமான நித்யவிபூதியைக் கொடுத்துவைத்து லீலாவிபூதியைக்கொடுப்பானென்? என்னில்:— பண்ணினவுபகாரத்திலே கலங்கிக்கொடுக்கிறாள்; “சுபராவதிபுநாயாபயாபயாஹுதிபுடாயிநாடி” என்றாரைப்போலே. [ஆளீரோ]- உங்கள் விஷயத்தியை அரர்ஜகமாகவிட்டுவைக்கிறதென்? ஆளிகோளோ! தான்கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கிறில். [நன்னலப்புள்ளினங்காள்] - அழகிய நீர்மையையுடைய

புள்ளினங்காள். “இருவருமான சேர்த்தியை ஒழிய வேறுமொன்றைத் தரவோ?” என்று சிரித்திருந்தன; “கயபுதஸூரியாபூவாஹெவராஜாஹெயொமூணா; ஹதஸூலுவிஜயிநாராணவஸூலிஸுலிதஸூ” [புன்]-நீர்மையோபாதி மஹபரிகரமும் உண்டாகப்பெற்றது. [இனங்காள்] - ப்ரேரிப்பாரும் அருகே உண்டென்கை. “ஹிகுஸவபூஸுஸூலிதஸூ” என்று எல்லாத்திக்குலும் போகவிடலாம்படி திரளாக விருந்தபடி யென்றுமாம். [வினையாட்டியேன்] - கைப்பட்டவனைவிட்டு உங்கன்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தானிரந்தேன்] - “யபுதஸூவரிருகதிதா” என்று, அவன் இரந்து தூதுவரிடம்படி அறிவுதிகோளிறே. உபயவிபூதியும் கொடுத்தாலும் “விஸத்ருஸம்” என்று, இரப்புக்குக்காரியம் செய்கிறிகோளென்றுமாம். “கூஸூஸூலு வாபூயிலீ” ஹெவராஜாஹெயொமூணா இறே. நாங்கள் சொன்னவார்த்தையை அவன்கேட்டுமோ? என்ன; [முன்னுலகம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வஸ்யாதேஸகல லோகங்கனையும் உண்டாக்கினவன். அழிந்தவற்றையுண்டாக்கினவன் உண்டான வஸ்துவை அழிக்குமோ? உண்டாக்குமிடத்தில் தாமிடாதவன் “தன்னைப் பெறவேணும்” என்றிருப்பாரைத் தாமிடுமோ? [முகில்வண்ணன்] - தாமிட்டாலும் விடவொண்ணாதவடிவு. தன்பேறுகக் கொடுக்குமவன் என்றுமாம். [கண்ணன்] - ஆபூதி தர்க்குத் தன்னைக் கையாளாக்குமவன்; என்னை ஸவபூஸூலுபஹாரம் பண்ணினவன். என்னை அந்யாஹு மாக்கின உபகாரகன். என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்து, தூதுபோகைக்கு உங்கள் காலிலேவிழும்படி பண்ணினவனுக்கு. [என்நிலைமையுரைத்து] - அவன்படிக்குப் பாசாமிட்டுச் சொன்னான்: தன்படிக்குப் பாசாமில்லையென்கிறான். [என்நிலைமை] - “ஹவரிபஸூஸூலிதா” என்று தன்வடிவைக் காட்டுகிறான். “யபுதஸூவரிருகதிதா” என்கிறவிஷயத்துக்குப் பாசாமிட்டவன், தன்னைப்பெறாமலும் பாசாமிட்டாவிடுகிறான். உரைத்து “வாஹாயபுதஸூலுபஹாரம்” என்று ஒருவார்த்தை நேரவமையும்.

நாடு.—முதற்பாட்டு. சில புள்ளினங்களைக் குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என் உபாயை அறிவித்து விலாபிதீதவயத்தையும் நான்தர நீங்கள் ஆளவேண்டுமென்று இரக்கிறான்.

[பொன்னுலகாளிரோ] - ஈஸ்வரவிலாபிதியானது விஸ்வேஷ உபாயில் அவனை யும் தன்னையும் சேர்த்தார்க்குப் பரிசிலாகக் கண்டதென்றிருக்கிறான். உபய விலாபிதியும் ஒரு மியூநத்துக்கு சேஷமிறே. அவ்வவஸ்யை பிறந்தால் சொல்லலாமிறே. ஸர்வேஸ்வரனிருக்க இவ்விடம் அராஜகமாய்க் கிடக்கிறதென்றிருக்கிறான். ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மற்று ஒரு

முதற்பாட்டு - பொன்னுலகு இத்யாதி. “புள்ளினங்காள், பிரான்தனக்கென்னிலைமையுரைத்து - பொன்னுலகாளிரோ” என்கிறபதங்களைக்கடக்கித்தவதாரிகை-சிலஇத்யாதி.

ஈஸ்வரனதான்விபூதியைக் கொடுக்கைக்கு இவனுக்கு ப்ராப்தியுண்டோ? என்ன; த்ரோதா பரிஹரிக்கிறார். அதில் முந்தினது-ஈஸ்வரவிபூதியானது இத்யாதி. இரண்டாவது-உபயவிபூதியும் இத்யாதி. மூன்றாம் பரிஹாரம் - அபிமதனைப்பிரிந்துஇத்யாதி மேல்வாய்த்திலே கண்டுகொள்வது. பரிசில் - உபஹாரம். “ஹவரிபஸூஸூலிதா” விஹிதிராஹபாதிதா” என்று மிதநசேஷமானால் பிராட்டிக்குக் கொடுக்கலாமெழிய இவருக்குக்கொடுக்கலாமோ? என்ன - அவ்வவஸ்தை இத்யாதி. அவ்வவஸ்தை-பிராட்டிதஸை. “ஆளிரோ” என்றதற்கு பாவம்-ஸ்ரீவேஸ்வரனின்

தேசவிசேஷத்திலே போய் அநுபவிக்கும்த்தை இங்கேயிருந்தே கொடுக்கிறான். ப்ரக்ருதி யோடே கொடுப்பாரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுப்பாரும் இருக்கிறபடி. ஒருவரை யோருவர் பிரிந்து துழாவுகிற ஸமயத்திலே கொடுக்கை இருவர்க்கும் ஒக்கும். சேர்க்கைக்காக உடம்பிழப்பாரும் உடம்போடே கூடிநின்று சேரவிவோருமாயாகாதே இவர்களிருப்பது. [பொன்னுலகாளிரோ, புவனிமுமுதாளிரோ] - உங்கள் வில-ஹிதியும் நான் பட்டது படவேணுமோ? அஹிமதனைப் பிரிந்து வடகரைத்தேடித் திரிகிற இவள், வடிப்பிப்பார்க்கு உலய வில-ஹிதியையும் கொடுக்கிறாளிறே, அவளை நினைத்திருந்த கனம். கலந்தபோதுதன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளுக்காக்காப்பிரிந்தபோது மாறுவானொரு புல்லியனோடன்றே இவள் கலந்தது. தன் அஸந்நிதியிலும் இவள் தான் இப்படி உலய வில-ஹிதியையும் இஷ்டவிரியோகாரஹமாக்கும்படியிறே, அவன் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளுக்கு ஆக்கிவைத்தபடி. அருளாளப்பெருமாளும்பெருமானார் நோவிலே, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரைக்கொண்டு ஆழ்வான்புக, “ஆழ்வான் பண்ணின நெஞ்சாறல் ஆறுவது ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்தேறப் போனாலிறே” என்ற வார்த்தையை நினைப்பது. (அதாவது ஆழ்வான், பெருமாள் திருவடிகளிலே ஒரு வார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்தாராகில் அஹிமத ஸித்தியாம் என்கை.) [பொன்னுலகாளிரோ, புவனிமுமுதாளிரோ] - ஒருவில லெருதுகளோபாதி உலய வில-ஹிதியும் தன்னைச்சேர்ப்பார்க்க் கேற்றிருக்கிறான். (அதாவது,

யாதி. “பொன்னுலகு” என்கிற பதத்துக்கு வாஸகை-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் இத்தாதி. இங்கேயிருந்தே யென்றது - இங்கேயிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. இப்படி இவனைப்போலே பெரியவுடையார்க்கும் பெருமான்கொடுத்தாரென்று விவகித்தது, அவரில் இவளுக்கு வாசியருளிச் செய்கிறாராதல் கீழ்வாக் யத்தால் ஹலிதாதல் - ப்ரக்ருதியோடே இத்தாதி. ப்ரக்ருதியோடே கொடுப்பாருமென்றது - ஆழ் வாரை. ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொடுப்பாருமென்றது - “கவராவதிபுநாயாவு” என்று கொடுத்த பெருமானை. கொடுக்கிறதில் வாசியுண்டானவோடாதி, கொடுக்கும்காலத்துக்கும் வாசியுண்டோ? என்ன - ஒருவரை இத்தாதி. காலத்துக்கு வாசியில்லையென்றபடி. இத்தால் - பெருமானோடே ஸம்யமுண்டென்று கருத்து. துழாவுகிற - தடுமாறுகிற. இவர்களிப்படி கொடுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - சேர்க்கைக்காக இத்தாதி. இவர்கள் - பகழிதரும், பெரியவுடையாரும். இத்தால் - பெரியவுடையார்சேர்க்கைக்காக உடம்பை யிழக்கையாலே யத்தையறுத்துக்கொடுத்தார்; இவையுடம்போடேநின்ற சேரவிடுகையாலே அத்தோடே கொடுக்கிறுளென்றபடி. “ஆளிரோ” என்கிறஸ்வரத்துக்கு பாவம் - உங்கள்விபூதியும் இத்தாதி. ஈஸ்வரவிபூதியைக் கொடுக்கைக்கு இவளுக்கு ப்ராப்தியேதென்கிற சங்கைக்கு மூன்றாம் பரிஹாரம் - அபிமதனை இத்தாதி. நினைத்திருந்த கனமாவது - கலந்தபோது தன்னையும் தன்னுடைமையையும் கொடுத்ததைநினைத்தகனமென்றபடி. “விவாஹகாரொரகிஸம்வ்யுபொமெ” என்று போகதசையிற் சொன்னதைக்கொண்டு கொடுக்கலாமோ? என்ன - கலந்தபோது இத்தாதி. புல்லியன்-கூடாநான். ஆனாலும், அவன் ஸந்நிதி வேண்டாலோ? என்ன - தன்அஸந்நிதியிலும் இத்தாதி. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவரிடம் வழக்காக்கி இவர்க்கு பாதந்தாராயிருக்கையாலே, இவர்க்குக்கொடுக்கலாமென்னுமத்தை ஐதிஹ்ய முத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறாராதல், இப்பாசங்கத்திலே ஆசார்யனுக்கு மோகூப்பாதத்வமுண்டென்கைக் கைதிஹ்யமாதல் - அருளாளப்பெருமாள் இத்தாதி. ஆழ்வான்பண்ணின நெஞ்சாறலென்றது - ஆழ்வான் பாம்பதப்பாதாஸக்தராயிருக்க, இவ்வவஸ்த்தையைக் கண்டுகொண்டிருந்ததால்வந்த நெஞ்சாறலென்றபடி. நெஞ்சாறல்-மனோதிகம். ஸ்வாசார்யரான எப்பெருமானுளின்கே யெழுந்தருளியிருக்கையாலே, ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தேறப்போனாலிறே என்றது. “ஈஸ்வரவிபூதியானது” இத்தாதி முக்தின பரிஹாரவாக்யவிவரணம் - ஒருவிலலெருது இத்தாதி. அதாவது வில்லுமெருதும் பிராட்டிக்கும் சுப்பினைப்பிராட்டிக்கும் கர்யாகல்சமாநுற்போலே, விபூதித்வமும் சேர்ப்பார்க்கு கல்கமென்று

வில்லெருதுகளை நிரலிக்கை அவர்களுடைய ஸம்ஸலேஷத்துக்கு ஹேதுவானாற்போலே, இவை உலயவிலுதியும் ஆளுகை அவனுடன் ஸம்ஸலேஷத்துக்கே ஹேதுவென்றாள் என்றபடி.) [ஆளீரோ] - ஸ்வத்வம் ஒருவர் பண்ணிக் கொடுக்கவேண்டாதிருக்கிறபடி. “**ஐதூஷஸாலயம்ஐயா**” என்றாரிறே பெருமாள்; அப்படியே அவற்றுக்கும் “**தூதுபோக**” என்று முகங்காட்டினபோதே கொடுத்தற்றது. அவன் கார்யஞ் செய்கிற இவற்றுக்கு அவனை யறிவித்துக் கொடுக்க வேண்டாவிதே. இவள்தானும் அவன் கார்யமிதே செய்கிறது. இவை தூதுபோகவே தான் உளளாம்; தான் உளளாகவே ஸவிலுதிகளுள் எம்பெருமானுள்ளாம்; இனி, இவள் தன் படுக்கைப்பற்றிறே கொடுக்கிறதும் [ஆளீரோ] - உங்கள்கார்யமே செய்ய வொண்ணாது: என் கார்யமுஞ் செய்யவேணும். இவள்கார்யஞ் செய்கையாவது, இவற்றை யாளுகையிறே. “இவள்தான் உலயவிலுதியையும் கொடாரின்றா ளாகில், அவன் வந்தால் தானும் அவனும் எங்கேயிருப்பது?” என்ன, “இக்குருவி காட்டினவிடத்தே” என்று அந்தாழ்வான் வார்த்தை. [பொன்னுல காளீரோ - புலனிமுழுதாளீரோ] - கைப்பட்டத்தைக் கொடுத்திறே மற்றொன்று தேடிக்கொடுப்பது. தனக்காக்கின அடைவே கொடுக்கிறாள் நிய விலுதியைக் கொடுத்திறே லீலாவிலுதியைக் கொடுத்தது; ‘அயர் வறுமமரர்களதிபதி’ என்ற பின்பிறே, ‘இலனதுடையனிது’ என்று, லீலாவிலுதியோகஞ் சொல்லிற்று. இங்கே யிருந்தாலும் ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் அணித்தாய்த் தோற்றுவது அவ்விட மிறே: “அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளபூந்தி யுன்பேரருளா லிக்கரையேறி யிளைத்து” என்று, அது இக்கரையாகவும், இது அக்கரையாகவும் சொல்லா நின்றார்களிறே. “மாக வைகுந்தங் காண்பதற் கென்மனமேக மெண்ணும்” என்றிறே யிருப்பது. ப்ராப்தி ஓசையி

ிருக்கிறனென்றபடி. “ஆளீரோ” என்னைக்கு, நீ எங்களுக்குத் தந்தாயோ? என்ன - ஸ்வத்வம் இத் யாதி. இது - “ஆளீரோ” என்ற பூதநிர்த்தேசத்துக்குபாவம். அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - உத்தமஸ்ய இத்தாதி. அதாவது - “**ராவவம்ஸாரணம்ஐதூ**” என்றபோதே பெருமாள் - அயங்கொடுத்தாரென்ற படி. “ஒருமிதுதத்தக்குஸேஷம்” என்ற த்விதீயபரிஹாரத்திலே, அவனுக்கும் ஸேஷம் - கையாலே அவனுக்கறிவியாதே கொடுக்கலாமோ? என்ன - அவன்கார்யம் இத்தாதி. ஸ்வார்த்தமாகவன்றோ தூதுபோகச்சொல்லுகிறது: அவன்கார்யமோ இது? என்ன - இவள்தானும் இத்தாதி. அதெப்படி பென்ன - இவைதூது இத்தாதி. ‘தானுளளாகவே’ இத்தாதிக்குஸம்வாதமாக - “**யிஜீவிதராயதூ ராவவஸ்யுஹார்தஐதூ**” இத்தாதிதஸந்தேயம். “அபிமதனைப்பிரிந்து” இத்தாதி த்ருதீயபரி ஹாரவிவரணமாதல், ஏதத் வாக்கியோபஜீவனே ‘அவனுக்கு அறிவியாதே கொடுக்கலாமோ?’ என்கிற சங்கைக்கு பரிஹாராத்ரமாதல் - இனி யிவள்தன் படுக்கை இத்தாதி. “என்றிவர் மூவராளுமுலக மும்முன்றே” என்றத்தைப்பற்ற - படுக்கைப் பற்று என்றது. “உங்கள் விபூதியும்” இத்தாதிவாக் யத்தால் பலிதமாதல், “ஆளீர்” என்கிறவிதுக்கு ஹார்த்தபாவமாதல் - உங்கள்கார்யம் இத்தாதி. முந்தற, தானிருந்த லீலாவியூதியைக் கொடாதே, முற்பட “பொன்னுலகாளீரோ” என்பானென்? என்ன - கைப்பட்டத்தை இத்தாதி. இந்த ஹஸ்தகதத்வத்தை த்ரோயா காட்டுகிறார். முந்தினது - தனக்காக்கின இத்தாதி. ஆக்கினவடைவேதென்ன - நியவிபூதியை இத்தாதி. இதுக்கு ஸூசகஸப் தம் - அயர்வறும் இத்தாதி. இரண்டாம் பாகாரம் - இங்கேயிருந்தாலும் இத்தாதி. அப்படி அவ்விடம் அணித்தாய் தோற்றிற்றே? என்ன - அக்கரையென்னும் இத்தாதி. ஸம்ஸாரமென்கிற அகர்த் தாவஹமான ஸமுத்ரத்துக்குள்ளேயமுந்தித் தறைப்பட்டு, உன்னுடைய நிரவதிக் கருபையாலே பாம்பதமாகிற இக்கரையிலேயேறி ப்ராப்திகிடையாமையாலே இளைத்திருந்தேனித்யர்த்தம். பெரியாழ் வார் திருமொழி (இ, க, எ.) அப்படி அணித்தாய்த் தோற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மாகவைகுந்தம்

† பூ(வ-உ)தநிர்த்தேசம்—வித்தமானதுபோலக் கூறகையென்றபடி.

லும் முற்பட்டிருப்பது அவ்விடமேயிறே; ததீயத்வாகாரத்தாலே யோருகால் உத்தேஸ்யமா மதிறே இவ்விடம். “**நொவஜ நம்வரணிஷம்ஸரீரம்**” (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்) என்ன நிர்க்சச் செய்தேயும், அவனுடைய ஐஸ்வர்யத்திற் குறையறுவிக்க வொண்ணு தென்று ததீயத்வாகாரேண ஒருகால் உபாதேயப்ரதிபத்தி உண்டு இத்தனையிறே. இல்லையா கில், ‘புவனிமுழுதாளீரோ!’ என்று, ஆகாராந்தரப்ரதிபத்தியுண்டாகில் கட்டடங்க உத்தேஸ்யமாய்த் தோற்றுகிறே. [பொன்னுலகாளீரோ-புவனி முழுதாளீரோ] - அடிமைக்கு அடைத்தேற்றலாயிறே இவ்விடந்தானிருப்பது; அவ்விடம் அடிமையாலல்லது செல்லாத விடமாயிறே யிருப்பது. தூதுபோனாது பரமபதம், அதுடையாது லீலாவிலுதி. [புவனிமுழுதாளீரோ] - உத்தேஸ்யமான நித்யவிலுதியைக் கொடுத்தவள், த்யாஜ்ய மான லீலாவிலுதியைக் கொடுப்பானென்? என்னில்: இவை பண்ணுகிற உபகாரத்தை நினைத்து, ‘இன்னது கொடுப்போம்’ என்றறியாமல் கலங்கி. பண்டு கலங்கினும் இப்படியே செய்தார்கள்:- “**சுவராவதிபுநாம்பா யாவலுதிபுடா யிநாம்**” (அபராவத்திநாம்யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம்) என்று சொன்னார்கள். ப்ரீதி அளவு பட்டிருக்கிலிறே தெளிந்திருப்பது. “**ஹிரண்யவாஸுவணபுவா ரதூநிவிவிபாநிவா**!

ப்ர. ௮ [பொன்னுலகாளீரோபுவனிமுழுதாளீரோ] - ஸுரணுகாம்பெஷஷ ஷஷிதஜெடாபுஷஷு. சிராஜே, “**யாமதிபுஜஸ்வீலாநாஹிதாமெஸ்யாமதி**” || ௨௯ || **சுவராவதிபுநாம்பா யாவலுதிபுடாயிநாம்** | **பாகுஸகிநாஜாதொ மஹொகாநமநுதோநு** || ௩௦ || **மயு ராஜிஹாலகஸஸஸுதஸிபாபு ஜிநு** ||

யாபுகாம்பெ [௧௧௬] ராவணவயாநநரொராவிஜயம் விஜாவுஸிதம் ஹநுதிஷெஷு. சிவீதா, **நஹிவஸுஜிதஸுஷுபுயிவூரவிவாநா** | **ஸபுஸம் சிஷி பாவூநெதவடாதுஹவெதுஸி** || ௧௧௭ || **ஹிரண்யவாஸுவணபுவா ரதூநி விவிபாநிவா** | **ராஜிவாதிஷுஹொகெஷு நெதஹுதிஷு** || ௧௧௮ ||

இத்யாதி. அதாவது - ப்ராப்யத்வரையாலே எப்போதும் அவ்விடத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே யது அணித்தாய்த்தோற்றமென்றபடி. மூன்றாம் ப்ரகாரம் - ப்ராப்திதஸையிலும் இத்யாதி. ப்ராப்திதஸையிலிவ்விடம் உத்தேஸ்யமன்றே? என்ன - ததீயத்வாகாரத்தாலே இத்யாதி. “ஒருகால்” என்கிறதென்? ஸர்வஜா உத்தேஸ்யமானாலே? என்ன - நோபஜநம் இத்யாதி. “ததீயத்வாகாரேண உத்தேஸ்யம்” என்கிறதென்? வஸ்துததீ உத்தேஸ்யமென்றாலே? என்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி கட்டடங்கஎன்றது - ‘முழுது’ என்றத்தைப்பற்றி. ஆக, இப்படி ப்ரகாரத்யத்தாலும் ஹஸ்த கதமானத்தை முந்தறக்கொடுக்கிறுளென்றொரு பரிஹாரமருளிச்செய்து பரிஹாராந்தரம்- அடிமைக்கு இத்யாதி. அடைத்தேற்றல் - யேட்டுமடையும், விரோதியும், ஆகந்தகமும். முந்தற நித்யவிலுதியைக் கொடுப்பானென்? என்கிற சக்கைக்கு த்ருதீயபரிஹாரம் - தூதுபோனாது இத்யாதி. அதாவது - ப்ரதாநத்தைக்கொடுத்தால் அப்ரத நம் தன்னடையே ததீநாமென்றபடி. அன்றிக்கே ‘தனக்காக்கின வடைவே’ இத்யாதிவாக்யந்தொடங்கி, ‘தூதுபோனாது பரமபதம்’ இத்யாதிவாக்யத்தோடே அஞ்சபரி ஹாரமாதல். இப்படி கலங்கிக்கொடுத்தபேருண்டோ? என்ன, உதாஹரணத்தவயம் - பண்டு இத்யாதி. இப்படி கலங்குகைக்கு ஹேதவேதென்ன - ப்ரீதி இத்யாதி. “**திஷுஹொகெஷு ராஜி**” என்றதிலே ஹிரண்யாதிசன் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, பிரித்தச்சொன்னது கலக்கத்தின் காரய மென்றபடி. அபராவத்திநாமிதி. “**யாமதிபுஜஸ்வீலாநாஹிதாமெஸ்யாமதி**” **சுவராவதிபுநாம்பா யாவலுதிபுடாயிநாம்** | **பாகுஸகிநாஜாதொமஹொகா நமநுதோநு**” இதி ஜடபுஷஷம்ப்ரதி ராஜே. “**ஹிரண்யவாஸுவணபுவா ரதூநிவிவிபா**

ராஜ்யவாதிஷ்டொகெஷ்டொநெததஹுதிவாதித்யு” (ஹிரண்யம்வா ஸு வர்ணம்வா ரத்நாநிலிவிதாநிவா | ராஜ்யம்வா த்ரிஷ்டொ லோகேஷ்டொ நைததர்ஹதி பாஷிதம்) என்று கலங்கினுளிறே. இருவரும் கோக்கலாம்படி ஒரு மிஸூநத்துக்கு சோஷமாயிறே உயயலிபூதியு மிருப்பது.

[நன்னலப்புள்ளினங்காள்] - அவனிலும் உங்களுக்குண்டான நீர்மையில் ஏற்றமிருந்தபடியென் ? இவ்வளவில் ஆளிட்டழைக்கும்படி கடக்கவிராதே, நீங்கள் முன்னம் கிட்டநின்ற முகங்காட்டப் பெறுவதே! உங்கள்படி யிருந்தபடி கண்டேனுக்கு, ஸர்வஸ்வத்தையும் எனக்குத்தந்து தூதுபோம்படியா யிருந்ததீ ! “அவனுக்குக் குணங்களி லேற்றம் ஆஸ்ரயத்தாலே” என்றிருந்தோம்; அது உங்கள்பக்கலிலேயாகாதே என்கிறாள். உங்கள் நீர்மை யறியாதே, என் செல்லாமையாலே “அத்தைக்கோள், இத்தைக்கோள்” என்றநலிந்தேன்றே! “மூணாஹுயெயஸொஹநா” (குணஸ்த்வய்யேவஸோபநா)என் னுமவனும் புறம்பானான்,உங்களைப் பார்க்க. “உங்கள் தரத்துக்கு அதுஓரறதும் தாளிப்பூவு மிறே” என்பாராம் பிள்ளையமுதனார். உங்களுக்கு நான் சில செய்தேனே! வேறும் உங்கள் நீர்மையாலே செய்ததத்தினையிறே. பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோன க்ருஷ்ணனையும், ஆள வந்தார்க்குப் பச்சையிட்ட மணக்கால்நம்பியையும்போலே இருந்ததீ யுங்கள்படி! [நன்னலப் புள்ளினங்காள்]-அழகிய நீர்மையையுடைய புள்ளினங்காள் என்னுதல்,மிக்கஸ்நேஹத்தை

ப்ர. — [நன்னலப்புள்ளினங்காள்]—ததெசுவதஸூதிவா, “ஸூவாநீ யொநிவஸூகஸ்வஸூ: வரஸ்யாதித்யு: || உள || வஸுஸாஸ்யூ மூதா ஸகஸ விசு ரொஹாஸூகஸூதித்யு | தெஜ:கூரோஷ்யூ அஃஸெஸ்யூ விநீதகஸ நஸஸ்ய: || ணதெவாநெயவஹவொமூணாஹுயெயஸொஹநா: || உஅ ||

நிவா | ராஜ்யவா திஷ்டொகெஷ்டொநெததஹுதிவாதித்யு” இதிராவண வதா ந்தரம் ராபவிஜயம் விஜ்ஞாப்யஸ்த்திதம் ஹதாமந்தம்ப்ரதிவீதா. திஷ்டொகெஷ்டொராஜ்யவா என்ற - த்ரைலோக்யத்தையும் கொடுக்கைக்கு இவளுக்கு ப்ராப்தியுண்டோ? என்ன - இரவரம் இத்தயதி. இருவருமென்று - சக்கரவர்த்தித்திருமகனும், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகனும்.

“நலம்” என்றதுக்குநாலர்த்தம்:க்ருபையாதல்,ஒள தார்யமாதல்,குணஸமுதாயமாதல்,ஸ்நேஹமாதல், க்ருபாபக்ஷத்திலே, “நல்”என்கிறபதத்தாலே-ஈஸ்வரக்ருபையை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார்-அவனில் இத்தயதி. அவன்க்ருபையைப்பற்ற எங்கள்க்ருபைக்கேற்றமேதென்ன-இவ்வளவில்இத்தயதி. ஆளிட்ட டழைக்கும்படியென்றது - இளையபெருமானையிட்டு மஹாராஜரை அழைப்பித்தாற்போலே யழைப்பிக் கும்படி இராதேயென்றபடி. ஒளதார்யபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்- உங்கள்படி இத்தயதி. குணஸமு தாயபக்ஷத்திலே,“நல்” என்று ஈஸ்வரகுணத்தையும் திருவடி குணத்தையும்வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார் - அவனுக்குக்குணங்களில் இத்தயதியாலும்,குணஸ்த்வய்யேவ இத்தயதியாலும்,“தெஜ: கூரோஷ்யூ அஃஸெஸ்யூ விநீதகஸநஸஸ்ய: | ணதெவாநெயவஹவொமூணாஹுயெயஸொஹநா” இதி ராவணவதாந்தரம்மாருதிம்ப்ரதிவீதா. ஆஸ்ரயத்தாலே யென்றது - ஈஸ்வர ஸஸ்ரயமாகையாலே யென்றபடி. க்ருபாபரமான முந்தினஅர்த்தவிவரணம் - உங்கள்நீர்மைஇத்தயதி. “உயயலிபூதியையுமாளீ” என்கிறது நல்லதன்றே, நலிவோ? என்ன - உங்களுக்குத்தரத்துக்கு இத்தயதி. அறகு - அறகம்புல்லு. தாளிப்பு - நீத்தாளிப்பு. ஏதத்வவரணம் - உங்களுக்கு இத்தயதி. ஸ்நேஹ பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பாண்டவர்களுக்கு இத்தயதி. “சயஸிவரி” என்று பாண்டவர்களுக் குத் தூதுபோனது ஸ்நேஹகார்யமிறே. க்ருபாஸ்நேஹபக்ஷங்களை விவரிக்கிறார் - அழகிய இத்தயதி.

பாருங்கூட இருக்கப்பெற்றபடி. [இனங்காள்] - “ஐக்ஷாவஹஸூராமபுத்ரே” (திக்ஷுஸர்வாஸு மார்கந்தே) என்று, எல்லாத்திக்கிலும் போகவிடலாம்படி திரளவிருக்கிறபடியென்றும். [வினையாட்டியேன்] - கைப்புருந்தவனைக் கைகழியவிட்டு உங்களுக்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உங்களுக்குக்குணங்கள் ஸ்வரூபமானாற்போலேயிறே எனக்கு லாக்ஷ்மணர் ஸ்வரூபமானபடி. [நான்] - “யஜேதத்வாரிரக்ஷிதா” (தர்மத:பரிரக்ஷிதா:) என்றிருப்பான் அவன்கிடர்! ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளான வேண்டற்பாட்டோடே யாகாதே தான் தூதுவிடுகிறது இவள்! [நானிரந்தேன்] - அத்தலைபித்தலையானபடி. [இரந்தேன்] - கீழே, அவன் திருவடிகளிலே நாலுப்ரயோகம் ஸரணம்புக்கார்; இப்போது ததீயர்க்கலிலே ப்ரபத்திபண்ணுகிறார்: அது தப்பிலும் இது தப்பாதிறே. இதுக்கு வேறு விலக்கடி யில்லையே. * ப்ரார்ப்நா மதியிறே ஸரணாகதியாகிறது. அவ்யவரிசாரியான உபாயத்தைப் பற்றுகிறார். [இனங்காள் - இரந்தேன்] - மிஸுனமாயிருப்பார்க்கு இரந்தார் வாசி தேரியுமிறே. ஸரணாகதர்க்குத் தன்னுயிரைக் கொடுக்குமவையே. நன்னலப்புள்ளினங்

[நானிரந்தேன்] கிஷிநாகாண்டெ [ச] “விதாயஸ்ய வுராஹ்யாவீஹரணோயஜேதவஹ: தஸ்ய வுசுஸாரணஸ்யஸுத் வஸாரணமத:” ககல ஸவபு மொகஸ்யயஜேதாஸாரணஸுஸாரணவுராமுரூபெதிராவவஸூயம் ஸுத் வஸாரணமத:” ॥ ௨௦ ॥”

ணநகஸுரிநாவராயுதி” இது யுத்தகாண்டே ஹதுமந்தம் ப்ரதிவீதா. “யஜிஷ்வஸூபுரிதொ டுமபுத்ரமநிஷெஷுவராவவ । சுபு தஸெமயிஷுபுரி ப்ரகூஷிகுஸகண்காந” இம்யபோத்யாகாண்டே ராமம்ப்ரதி வீதா, ஸமூஹபக்ஷத்தையருளிச்செய்கிறார் - “ஐக்ஷாவஹஸூ” இத்த்யாதி. “யாங்கவீநாஸஹஸு ராணிஸுவஹமூருந்யுபுதாநிவ । ஐக்ஷாவஹஸூராமபுத்ரே ஸெயரோஸாடிதாபியா” இது ஸுந்தாகாண்டே ஹதுமாத். “இரந்தேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் - கைப்புருந்தவனை இத்த்யாதி. “நன்னலம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துபாவம் - உங்களுக்கு இத்த்யாதி. “நான்” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - “யஜேதத்” இத்த்யாதி. “நான்” என்று தன்னைப்போர்ப்பொலிய அபிமானிக்கிறது, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளான பெருமையை நினைத்தன்றே என்று வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்த்யாதி. “யஜேதத்வாரிரக்ஷிதா” இத்த்யாதிவாக்யவிவரணம் - அத்தலை இத்த்யாதி. இரந்தேன் என்றதற்கு ஸ்வரூபதேஸம் - கீழே இத்த்யாதி. அத்தைப்பற்ற இதுக்குவாசியேதென்ன - அதுதப்பிலும் இத்த்யாதி. “விதாயஸ்ய கிவாநெகிஸுஸபொயுசுதஸெவிநா” । நஸுஸபொயுசுதஸ்யவாரியயபுராநர் தநாடி” இத்த்யாத்யநஸந்தேயம். தப்பாமெக்குஹேதுவேதென்ன - இதுக்கு இத்த்யாதி. அதாவது, ஹவத்விஷயத்துக்குஸ்வாதந்தர்யமாகிறவிலக்கடியுண்டு; ததீயவிஷயத்துக்கு அதில்லையென்றபடி. விலக்கடி - ப்ரதிபந்தகம். “இரந்தேன்” என்றால் - ப்ரபத்தி வாசகமாமோ? என்ன - ப்ரார்த்தநாமதீ இத்த்யாதி. “கஹஸிஸ்யவராயாநாரோயபொகிஷுநொமகிஷுஷெரெவொவாபஹமூருதொரெ வவெகிஷுயபுநாஜி: । ஸாரணமதிரித்யுஷாஸாஷெவெலிநுப்யுபுஜுதாடி” இதுபகவச்சாஸ்தோ. பக்தியாதிசனைவிட்டு, ப்ரபத்தியிலேயழிகைக்குஅடி, ப்ரபத்தி யமோகமாயிருக்கையாலேயென்று, விவக்ஷித்தநருளிச்செய்கிறார் - அவ்யபிசாரியான இத்த்யாதி. “இனங்காள்” என்று, மிதுநத்தை சம்போதித்து, “இரந்தேன்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - மிதுநமாய் இத்த்யாதி. “தேரியும்” என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - ஸரணாகதர்க்கு இத்த்யாதி. இவ்விடத்திலே - “ஸஹரி

(அவன் செய்த உபகாரத்தினின்றும் மீண்டாலிதே த்ரோஹிஷேதம் சொல்லவேண்டு வது). இதெல்லாம் சொல்லவேண்டுமோ? அவன்தான் வரும் ஸ்வலாவனாகிலன்றோ நாங்க ளறிவிப்பதென்னில்; என் லாக்யஹாரியாலே இழந்தேனத்தனைபோக்கி, அவன் படியைப் பார்த்தால் இழக்கவேண்டுமோ என்கிறாள் [முன்னுலகம் இத்யாதி] - அழிந்தவற்றை அடியே பிடித்துண்டாக்குமவன்கிடர்! இத்தலையுழிந்திதே கிடக்கிறது. ஆர் பிரிவுக்குச் சகைத்துத் தளர்ந்து தூதுவிட, இவற்றையுண்டாக்கிற்று? வேறும் தனக்குடையாலே செய்தானித்தனை யிதே! பண்டு இவனுக்கு ஆர்த்தரகக்ஷணம் பண்ணுகைக்குத் தூதுவிடவேண்டா கிடர்! [முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன்] - ஜலஸ்தல விபாகம்பாராதே “ஹைமஸ்யா” (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே ஏற்கவே யிவற்றையுண் டாக்கினவன். [முகில்வண்ணன்] - தரமிட்டாலும் விடவொண்ணாத வடிவு; தன்பேறுகக் கொடுக்கும்வன் என்மமாம். [முகில்வண்ணன்கண்ணன்] - ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் அவ தாரத்துக்கும் அடியான ஓளார்யாதி குணங்களைச் சொல்லுகிறது அன்றிக்கே, அப்ரா க்ருததிவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடே வந்து அவதரித்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [என் னலங்கோண்ட பிரான்] - இதோரு பழங்கிணறு கண்வாங்குகிறதென்? என்னை ஸர்வஸ்வா பஹாரம் பண்ணின வுபகாரகன்; உங்கள் காலிலேவிழும்படி பண்ணினவன். இப்போது அகலவிருந்ததொழியப்பண்ணுசெய்தவையெல்லாம் சாலநன்று கிடர்! எங்களோடு கலப்பதுக்கு முன்பு போர நீர்மையுடையான்; இப்போது வடிவழகே கிடர் உள்ளது. [முகில்வண்ணன்

ராஷ்டிரம் ப்ராதி ஸநந்ஸுஜாதஃ. “முன்னுலகங்களெல்லாம்” என்றத்துக்கவதாரிகை - அங்குநின்றும் இத்யாதி. மீண்டாலிதேயென்றது - போனகார்யம்செய்து நாங்கள் அங்குநின்றும் மீண்டாலிதே யென்றபடி. “அவன்படியைப்பார்த்தால்” என்கைக்கு, அவன்படியேதென்ன - அழிந்தவற்றை இத்யாதி. “உலகம்” என்றதுக்கு பாவம் - ஆர்பிரிவுக்கு இத்யாதி. “முன்” என்றதுக்கு பாவம் - பண்டு இவனுக்கு இத்யாதி. “எல்லாம்” என்றதுக்குபாவம் - ஜலஸ்தல இத்யாதி. “வண்ணம்” என்றதுக்கு - வடிவாகவிவகித்தார்த்தம் - தரமிட்டாலும் இத்யாதி. தரமிட்டாலுமென்றது - தார த்யம்இட்டுக்கிழித்தாலுமென்றபடி. வண்ணமென்று - ஸ்வபாவமாகவிவகித்து ஓளதார்யபரமாக அர்த்தார்த்தம் - தன்பேறுக இத்யாதி. வண்ணமென்று - ஓளதார்யத்தைச்சொன்ன பகைத்துக் குச்சே, “முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த” என்றத்தோடுகூட்டி, “கண்ணன்” என்ற துக்கு பாவம் - ஜகத்காரணத்வத்துக்கு இத்யாதி. இத்தால் “படைத்த” என்றதுக்குஹேது சொல்லிற்றாயிற்று. ஓளதார்யஞ்சொன்னது - குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். “முன்” என்றது - முற்பாடையென்னுதல், முன்பெல்லாமென்னுதல். “வண்ணன்” என்றதுக்கு - வடி வென்ற அர்த்தத்துக்குச்சே, “கண்ணன்” என்றதுக்கார்த்தம் - அன்றிக்கே அப்ராக்ருத இத்யாதி. “அவன்வரும்” என்கிறதுக்கு ஜகத்ஸ்வருஷ்டிபண்ணினானென்று முன்புத்ததைதையைச் சொல் லவேண்டுமோ? என்னைத்தனக்காக்கினதேபோராதோ “அவன்வரும்” என்று நிச்சயிக்கைக்கு? என்கிறாள் - இதோருபழங்கிணறு இத்யாதி. கண்வாங்குகை - தூரெடுக்கை. அவனைப்பிரித்து க்லேசிக்கிறதஸையல் “உபகாரகன்” என்கிறவருடைய ஹாவத்தைத் தவோவருளிச்செய்திருர் - உங் கள்காலிலே இத்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே. அதாவது, லோகத்திலுள்ளார் தன்னை மறந்துஉண்டுநி துத்திரியாரிந்த, எனக்குத் தன்பக்கல்பாவண்யத்தையுண்டாக்கி, உங்கள்காலிலே விழப்பண்ணின வுபகாரகனென்று - முந்தினஹவம். இப்போதகலவிருந்தானையாகிலும், ஜகத்ஸ்வருஷ்டிபண்ணி யவ தரித்து என்னைவகிகரித்து என்னோடேலந்து இப்படி யசேகமுபகாரங்களைப் பண்ணினவனென்று - இரண்டாம்ஹாவமென்று பேதங்கண்டுக்கொள்வது. “இப்போதகலவிருந்த” இத்யாதி வாக்யவிவா ணம் - எங்களோடு இத்யாதிவாக்யத்தவ்யமும், கலப்பதுக்கு முன்பென்றது - கலந்துபிரிந்ததுக்கு

என்னலங்கோண்ட] - அம்மேகம் வர்ஷிக்கும் இடமாகாதே, முகக்கும் இடமானேன். [தனக்கு என்னிலைமை] - அவன் வருவானாலும், நாங்கள் சொல்லுவதே தென்னில், 'என்னிலைமை' என்று - தன்வடிவைக் காட்டுகிறார்; “**வனஹிவஸ்யஸரீரானி**” (ஏஹி பஸ்யஸரீரானி) என்னுமாபோலே. என்னைக்கண்ட நீங்களே பாசரமிட்ச்சொல்லுமத் தனை. ஜகத்காரணத்வம், அவதாரம், தன்பக்கல்பண்ணினவிசேஷகடாசும இவையெல்லாம் கண்ணறிவறச்சொன்னார்; அவன்துணங்களிலே யவகாஹித்த தன்படி தன்னாலும் பேசப்போகிறதில்லை; தனக்குத் தன்தன்மை யறிவரியானேப்போலே. [உரைத்து] - தனக்குங்கூட நிலமல்லாத தன்படியை இவை பாசரமிட்ச்சொல்லவற்றுகக்கொண்டிருக்கிறார். கரைமேலே நிற்கையாலே அவற்றுக்குச்சொல்லலாமிறே. “**உரைத்து, கோண்டவாருங்கோள்**” என்னுதொழிவானேன்? என்னில்; - “**ஸ்வரகருத்யம் நமக்குவரமோ**” என்றிருக்கையாலே; இவனுக்குப்பணி குறையை யறிவிக்கையிறே; மேலுள்ளதெல்லாம் அவன்பணியிறே. [என்னிலையையுரைத்து - பொன்னுலகாளீரோ] - ஆர்த்தநாதம் கேளாதபடிபண்ணி ஜீவிக்கப்பாருங்கோள்! சக்ரவர்த்தி பெருமானை முடிசூட்டப் பாரித்தபோது, ருஷிகள் ராகசுஸராலே நோஷபுதேகையாலே ராஜ்யம்திருவுள்ளத்தில் பொருந்தாமை புறப்பட்டுப் போனாரிறே; அப்படியே ஸ்தீரவதமும் ஆர்த்தத்வநியுங் கேட்டால் இவை உலயவிபூதியையும் ஆளமாட்டாதேன்றிருக்கிறார். (க)

முன்பென்றபடி. ஒளதார்யபரமான ஆர்த்தத்தையுட்கொண்டு வெறுப்பாக பாவம் - அம்மேகம் இய்யாதி. வடிவைக்காட்டினபேருண்டோ? என்ன - ஏஹி இய்யாதி. “**வனஹிவஸ்யஸரீரானி**” ஸரீநாஹாலிதா துநாஸு” இய்யாதி. “அவனுக்கு நாங்கள் என்சொல்ல?” என்றகேட்டவற்றுக்கு வடிவைக்காட்டினது பரிஹாரமாமோ? என்ன - என்னைக்கண்ட இய்யாதி. “**நீங்களேபாசரமிட்ச்சொல்லுமத்தனை**” என்கிறதென்? தனக்குப்பாசரமிட்ச்சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - ஜகத்காரணத்வம் இய்யாதி. “**முன்னுலகைக்கொல்லாம்**” இய்யாதியைப்பற்ற - ஜகத்காரணத்வம் இய்யாதிகள். தன்னாலும்பேசப்போகாதத்தை இவற்றுக்கு உரைக்கக்கூடுமோ? என்ன - தனக்குங்கூட இய்யாதி. அதாவது - இவளுடைய ப்ரதிபத்திவிசேஷம் இருக்கிறபடியென்றுகருத்து. பரிஹாராதாரம் - கரைமேலே இய்யாதி. அதாவது - தன்னேப்போலே யவகாஹியாமையாலே சொல்லலாமென்றபடி. ஆனால்இவனுக்குச்செய்ய வடிப்பதேதென்ன - ஸ்வரபதேஸம் - இவனுக்கு இய்யாதி. “**என்னிலையையுரைத்து - பொன்னுலகாளீரோ**” என்று - கார்யம்செய்துசுமைந்தால் ஐக்கூலிகொடுப்பாரைப்போலே கூலிகொடுக்கிறானோ? என்ன - ஆர்த்தநாதம் இய்யாதி. ஆர்த்தநாதங்கேட்டாலாளமாட்டாதோ? என்ன - ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - சக்ரவர்த்தி இய்யாதி. “**யசுஷுணாகி**” இய்யாதி ஸநத்ஸுஜாதவசநத்துக்கர்த்தம்:— ய: - ஆசார்ய:, அவிததேந - யநத்ரேண, அதுகம்சுர்வந், அம்ருதம்ஸம்பரயச்சந் - அநிஷ்டநிவ்ருத்திம் இஷ்டப்பார்ப்திஞ்சகுர்வாணஸ்ஸந், கர்ணவாஸ்த்ருணதி - ஸதுபதேசத்தாலே கர்ணங்களைப்பார்ப்புகிறான். தஸ்மைநத்ருஹ்யேத்: அவ்வளவன்றிக்கே, ச்ருதம்ஸ்யஜாநக் - ச்ருதஜ்ஞனயிருக்கவும்வேணு மென்றபடி. நன்னலப்புள்ளினங்காளித்யாரப்ய, உரைத்து, பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுமுதாளீரோ இத்யந்வய: என்னலம் - என்னுடைய விலகூணாகாரங்கள். என்னிலைமை - என்னவஸ்த்தையை. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மையமர்வாள்நெடுங்கண் மங்கைமார் முன்புஎன்கையிருந்து
நெய்யமர்இன்னடிசில் நீச்சல்பாலோடுமேவீரோ?
கையமர்சக்கரத்து என்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு
மெய்யமர்காதல்சொல்லிக் கிளிகாள் ! விரைந்தோடிவந்தே.

ஆ.—(மையமர்.)—ஒரு தாமரையிலே ஒரு தாமரை பூத்தாற்போலே திருக் கையும் திருவாழியும் சேர்ந்திருக்கிற அழகாலும், திருவாழியைக்கண்ட ப்ரீதியாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்தின் அழகாலும் என்னை யடிமையாக்கினவனுடைய அழ கைக்கண்டு, நீங்கள் ஸம்ருத்தராய், பின்னை அவளுக்கு உன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹம் மெய் யான ஸ்நேஹமென்று அவனுக்குச் சொல்லி, அவன் அருளிச்செய்யும் வார்த்தைகளை நான்முடிவதற்கு முன்னே விரைந்தோடிவந்து எனக்குச்சொல்லி என்னை யரிப்பித்து, என்னுடைய தோழிமாரொல்லாரும் உங்களுடைய ஸம்ருத்தியைக்கண்டு ஆசைப்படும் படி என் கையிலேயிருந்து அவன் திருநாமங்களை நான் கற்பிக்கக் கற்று வாழிகோ ளென்று தன் கிளிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னுடைய ஸ்யிதியை அறி வித்துவந்து நானும் தோழிமாரும் கொண்டாடுங் கொண்டாட்டத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று சில கிளிகளை இரக்கிறாள். [மையமர் என்று தொடங்கி] - உங்கள் வரவாலே அதிப்ரீதைகளாகையாலே மிகவுங்கூறுத்து ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத் திருந்துள்ள கண்களையுடைய மங்கைமார் ஸந்நிதியிலே என் கையிலேயிருந்து பாலோடும் நெய்யோடுங்கூடின அடிசிலே என்றும்மேவி எங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும். [கையமர் சக்கரமென்று மேலுக்கு] - திருக்கையிலே மிகவும் பொருந்தியிருக்கிற திருவாழியையு முடையனாய் கனிந்திருக்கிற திருப்பவளத்தையுமுடையனாய், அவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டவனைக் கண்டு அவன் வருவதற்குமுன்னே கடுகவந்து தன் திருமேனி யில் உண்டான த்ருடஸம்ஸ்லேஷத்தில் அலிகிவெஸத்தைச் சொல்லி.

ப.—அநந்தரம், அநுபாவ்யசிஹ்யுத்தனைவனுக்கு என்றாற்றாமையை யறிவித்துவந்து என் தோழிமாரெதிரே நான்உங்களைப்பண்ணும் ஆதரத்தை யங்கீகரிக்க வேணுமென்று, சிலகிளிகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

கிளிகாள் - (வடிவழகாலும் வார்த்தைபினிமையாலும் இரண்டுதலைக்கும் ஆத ரணீயமான) கிளிகாள்! கையமர்சக்கரம் - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியையுடையனாய், கனி - பக்குவமலம்போலே ஹோக்யமான, வாய் - அயரஸோபையை யுடையனாய், என் பெருமானே - என்னையடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவனை, கண்டு - (முற்பாடு காணப் பேறுடைய நீங்கள்) கண்டு, (* குணம்பாடிஆவி காத்திருக்குமளவன்றியே), மெய்-உடம் போடே, அமர்- செறியவேண்டும், காதல் - அலிநிவேஸத்தை, சொல்லி-, (அவன் ஆத ரித்தான் என்று கூடவாசினையாதே), விரைந்து - ஸத்வா சித்தராய், ஓடிவந்து - சடக் கென வந்து, (உங்கள் வார்த்தைக்கு அநந்தரம் அவன் வரவறுதியாகையாலே என் புதுக்

கணிப்புக்கண்டு தங்களைப்பொப்பித்து நிற்கையாலே), மை-மை, அமர் - பொருந்தி, வாள்-
ஒளியையுடைத்தான, நெடு - நெடிய, கண் - கண்ணையுடையராய், மங்கைமார்முன்பு -
(பருவத்தாலுமொத்திருக்கிற) தோழிமார் ஸந்திதியிலே, (அவர்கள் தாங்கள் ஆதரிக்கக்
கண்டிருக்கையன்றிக்கே அவன்கையாலே பிடித்த), என்-என், கை-கை, (உங்களுக்குப்
பாதபீடமாப்படி), இருந்து - இருந்து, நெய் - நெய்யோடே, அமர்-சேர்ந்த, இன்-ப தூ
மான, அடிசில் - அடிசிலே, பாடலாடு - பாடலாடுங்கூட, நிச்சல் - நித்யமாக, மேவீர் -
ஸ்வீகரிக்கவேணும்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், என்னுடைய ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறி
வித்துவந்து, நானும் எந்தோழிமாரும் கொண்டாட அத்தையங்கீகரிக்க வேணுமென்று
சிலகிரிகளை அர்யிச்சிறுள்.

[மையமர் இத்தாதி] - இவர்கள் வரவால்வந்த பரிதியாலே “அவன்வரவு
தப்பாது” என்று இவர்கள் அலங்கரிக்க, அத்தாலே அலங்கரித்து ஒளியையுடைத்
தாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவர்கள் என்னுதல்; இவள்தான் “மையகண்
ணை: ஆகையாலே ரூபஸாம்யம் தோழிமார்க்கும் உண்டாயிருக்கையாலே சொல்லுதல்.
[மங்கைமார்] - அவனுக்கு * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்போலே இவளுக்குத் தன்பரு
வத்தில் தோழிமார் உண்டாயிருக்கிறதாயிற்று. [முன்பு] - எல்லாரும் சூழ்விருந்து
கொண்டாட. [என் கையிருந்து] - அவர்கள் ஆதரிக்க விட்டுக்கொடேன். அவர்கள்
ஒலக்கமிருக்குமத்தனை, என் கையிலே யிருக்கவேணும். [என் கையிருந்து] - தன்
கையை மதித்தபடி. “அடிச்சியோந்தலைமீசை நீயணிபாய்” என்கிறது அவனுக்கும்
உண்டாகையாலே, அவன் தலையிலே இருக்கக்கூடவ கை. அத்தை உங்களுக்குப் பாத
பீடமாக்கக் கடவேன்; உலயவிவாதினையும் கொள்ளுங்கோள் என்றான் - கீழ்;
உலயவிவாதினத்தன் தலையிலே இருக்கக்கூடவ கையை உங்களுக்குப் பாத
பீடமாக்கக்கூடவேன் என்கிறான் - இதில். [நெய்யமர் இத்தாதி] - நெய்யோடும் பாலோ
டும்கூடின அடிசில். “நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு” என்கிறபடியே ஆஜ்யமிஸ்ரமாய்ப்
பால்முடிவான சோறு. [இன்னடிசில்] - “எல்லாங்கண்ணன்” என்றிருக்கிறவன்
இவையுடையது தேடிக்கொடுக்கிறான். ஹவத்விஷயத்தில் உபகாரகர்க்கு “யடிஸ்
புராரொஷாஹதி” என்னுமளவுபோராத; அவர்கள் உவப்பது தேடியிடவேணும்
என்கை. [நிச்சல்] - ஹவத்விஷயத்தில் வாசியறியவறிய, உபகாரகரைக் கொண்டாடு
மித்தனையிறே. [மேவீரோ] - ஸ்வீகரியீரோ? என்பேறாக ஸ்வீகரிக்க வேணுமென்கை.
“உவாயநாந்யுவாடியபுலாநிவவவாநிவ” என்று திருவடியை முதலிகள் கொண்
டாடினாற்போலே. [கையமர் சக்கரத்து] - “கைகழலாநேமியான்” என்கிறபடியே
கையுத்திருவாழியுமான சேர்த்தியையும் முறுவலையுங்காட்டி என்னை அநன்பார்ஹையாக்
கினவன். பிரிந்து போகிறபோது “இவள்ஸத்தை கிடக்கவேணும்” என்று பண்ணின
ஸ்மிதத்துக்காயிற்று இவள் தோற்றது. ராஜபுத்தர்கள் கையில் இடைச்சரி கடைச்
சரிக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுப்பாரைப்போலே, கையுத்திருவாழியுமாயிருந்த
சேர்த்திக்குத் தோற்றபடி. “திருவாழிக்கு நித்யவாஸம் பண்ணும்படி கையைக்கொடுத்து
என்னை முறுவலாலே தோற்றித்து எட்டாதபடி எழுதின்றான்” என்றுஞ்சொல்லுவார்கள்.
[கண்டு] - எனக்குமுன்னே நீங்கள் கண்படைத்த லாபம் பெறவிதே புருகிறீகோள்,

[மெய்யமர் காதல்சொல்லி] - திருமேனியிலே அணையவேண்டுமபடியான காதல்; என்னுடம்போடே அணையவேண்டும் காதல் என்றுமாம். “மாதெசு, ஸ்ரோகாலிகுஸி-
தெஃ ஸஹஸ்யஸ்ய” என்னக்கடவதிதே. “குணஜ்ஞாநத்தாலே யரிக்குமவளன்று
என்று சொல்லுங்கோள்” என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். பின்னான் “தம்மைப்போலே
பொய்யாய் நிலைநில்லாத காதலன்று என்று சொல்லுங்கோள்” என்று பணிக்கும்.
[குகரிகாள் விரைந்தோடிவந்தே] - பிராட்டியைக்கண்டு மீண்டவநந்தரம், முதலிகள்வந்து
பெருமானே உகப்பித்தாற்போலேயும், திருவடிவந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானே உகப்பித்தாற்
போலேயும், நீங்கள் முன்பே வரவேணும். நீங்களும்அவனுங் கூடவந்து வாய்ப்பு
நீராகாமே, முன்பே உங்களைக்கொண்டாடி ப்ரீதிஸாத்மித்தால், பின்பு அவன் வர
வாம்படி வரவேணும்.

௩௩. - இரண்டாம்பாட்டு. சிலகிளிகளைக்குறித்து, என் ஆற்றமுமையை அவ
னுக்கு அறிவித்துவந்து, நானும் எந்தோழிமாருங் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்க
வேணும் என்கிறார். [மையமர் இத்யாதி] - முதற்பாட்டில், அவன்பதங்கோதேதாள்;
அதுக்குமேலே ஒருபதந் தேடிக்கொடுக்கிறார் இப்பாட்டில். அவன்பதமாகிறது - உலய
விபூதியையுங் கொடுக்கையிறே; அதுக்குமேலான பதமாகிறது - அவனாலே விரும்பப்படும்
தன்னைக்கொடுக்கை. தன்னைக்கொடுக்குமிடத்திலும், “பின்னை முன்னே” என்னுதே,
எல்லாருங்காணக் கைமேலேயிறே கொடுக்கப்படுகிறது.

[மையமர்வாணெடுங்கண் மங்கைமார்முன்பென் கையிருந்து] - அவன்பாடு
தரம்பெற்றாரைக் கொண்டாவோரைப் போலேயோ, என்பாடு தரம்பெற்றாரைக் கொண்
டாவோர் இருப்பது! அந்தப்புரத்தில் வர்த்திப்பாரெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறபடி: ஒரு
கண் பார்வையாயிருக்கிறபடி. “தம்மையே நாளும் வணங்கித்தொழுவார்க்குத் தம்மையே
ஒக்க அருள்செய்வர்” என்கிறபடியே, இவளும் தன்னோடு ஸர்வதாஸாம்யங் கொடுத்து
வைத்தபடி. [மையமர்] - “சுவயிதேக்ஷணா” (அஸிதேக்ஷண), “கருந்தடங்கண்ணி”
என்று சொல்லுகிற ஏற்றமெல்லாம் இவர்களுக்குமுண்டிறே. தன்னைப்போலே ஸ்வாலா
விகமான கண்ணில் கறுப்பைச்சொல்லிற்றாதல்; அன்றிக்கே, மங்களார்த்தமாக இடும்

இரண்டாம்பாட்டு. - மையமர் இத்யாதி. “குகரிகாள்! மெய்யமர்காதல்சொல்லி - வந்து -
மங்கைமார்முன்பு” என்றுதொடங்கி, “மேவீரோ” என்கிறபதங்களைக் கடாஷித்தவதாரிகை - சில
கிளிகளை இத்யாதி. “பொன்னுலகாளீரோ” இத்யாதியைப்பற்ற, இப்பாட்டுக்கோர் ஏற்றம் அருளிச்
செய்கிறார் - முதற்பாட்டில் இத்யாதி. அவன் பதமாவது - உபயவிபூதிநாயத்வம்; மங்கைமார்
முன்பு என்றதுக்குபாயம் - நன்னை இத்யாதி.

அவன்பாடு தரம்பெற்றார் - திருவடி. அவனைக்கொண்டாடினபேர் - விருபரான விராஜ்
கள் என்படி. என்பாடு தரம்பெற்றாரைக் கொண்டாடுவார் இருப்பதென்றது - இவள் * அவ்வி
தேக்ஷணையாகையாலே இவளோடு ஸாய்பாபங்கராயிருப்பார்கள் என்பபடி தன்பாடு தரம்பெற்றாரைக்
கொண்டாடுவார்க்கு வாசியேதென்ன - அந்தப்புரத்தில் இத்யாதி. ஒருபடிப்பட்டதின் விவரணம் -
ஓசுகண் பார்வை இத்யாதி. சாடுவுக்கு, எல்லாரும் ஒருகண்ணாலே பார்க்கலாம்படி இருப்பார்க
ளென்று; ஸ்வாபாவியமான அர்த்தம், எல்லாரும் அவ்விதேக்ஷணைகளென்று. எல்லார்கண்ணும் இவள்
கண்ணைப்போலே இருக்கக்கூடுமோ? என்ன-தம்மையேநாளும் இத்யாதி, திருமொழி (11, 3, 5.) தம்மையே
யொக்க அருள்செய்வர் - தம்மோடுஸாய்பாபத்தியைக் கொடுப்பர் என்றபடி. தனக்குண்டாயேஸாம்
யாபத்திகொடுக்கவேணுமே? என்ன - அஸிதேக்ஷண இத்யாதி. “மை” என்று - கறுப்பாதல்;

ப்ர.—[மங்கைமார்முன்பு]—ஸுந்தரகாடுண, [௫௭] உஷாஸீதாரி

மதம்ஊநடுகிணைப்புகளுவாநரவீரர், “ததஸெவீ ததமஸஸெவீவாநர
வாஸ்தவாஃ||௩௧|| ஊநடுகிணைஊதாந்வரிவாரொவதஸிரெ ! வரிவாரூவ
தெஸெவீவாராஸீ கிஊவாமதாஃ||௩௨|| பூஸூஷ்வதநாஸெவீததிரொமஊ
வாமதஸீ ! உவாயநாநூவாசாயகிவாநிவமவாநிவ||௩௩|| பூகூவபூபுஊரி
பெரூஊம் ஊரபொரோரூதாதஜஸீ||

அஞ்சுகமாதல். த்ல்தீயாரத்தத்தில், இவள் தள்ளுந்திருக்க இவர்களுக்கு இவ்வாகாங்குமோ? என்ன - இவள் அலாபத்தல் இத்தயாதி. அழிந்துகிடப்பானென்? என்ன - இவள்வடிவு இத்தயாதி. மையுமொளியும் இவானவந்தால் உண்டாகலாம், தைரகயமுண்டாமென்கிறது கூடாதே? என்ன கண்ணில்பரப்படங்கலும் இத்தயாதி. அடபோதாகாதேயென்றது - துதுபோய்த்திருப்பிவந்த உங்களைக்கண்டபோதாகாதே என்றபடி. இலையாகில் என்றது - இவர்கள் வாராவிட்டால் என்றபடி. அப்படிதலைசகமையாமோ? என்ன - காணுதார் இத்தயாதி. பகவத்பாகவதர்களைக் காணுதபோது கண்டபடைத்ததுக்கு ப்ரயோஜனமில்லை என்றபடி. கண்டாமே யென்ற - கேட்போக்தி. திருமொழி பதினொரம்பதது, “நீணாக்சுறா” இத்தயாதி. “நீங்கன்வந்தால்” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம் - உங்கள் வரவால்வந்த இத்தயாதி. பஹுவசகார்த்தம் - அவனுக்கு இத்தயாதி “உங்கை” என்ற, பருவம் சொன்னதக்குபாவம் - முக்தர் இத்தயாதி. “முன்பு” என்றதக்குவ்யாவர்த்தம் - பின்பு இருக்க இத்தயாதி. “உங்கைமார்முன்பு” என்ற பஹுவசகர்த்தோடே கூட்டி பாவம் - ஒருவர் இருவரன்றே இத்தயாதி. இப்படி கொண்டாடினபேருண்டோ? என்ன - ஹநூமந்தம் இத்தயாதி. “மஹாத்மாநம்” என்ற தக்குபாவம் - நாலுபேர் இத்தயாதி. * ஆதம்சப்தம் - ஸ்வபாவவாலியாய், விசுரமாதிரிமாஹாத்மயத் தைச்சொல்லுகிறது. அவன்காரியம்செய்தவனுக்கு உண்டான ஸத்காரங்களைல்லாம் இங்கும் உண்டென்கிறார் - உபாயநாந் இத்தயாதிநாலுவாக்யத்தாலே. “ததவெவ் தரீநவஸவெவ் தூநர வுபவா: | ஹந-ருஜேஹா தூநர வரிவா ரொவ தவலு ரெ” இத்தயாதி, “உவாய

ஸாநீரகாணெ, [சு] “யயாத்வாஸாஷவ்யாவ்மாதெதுஸோகா
லிகுலிபுதெ: । ஸஸ்யஸெயஸகாரோஹதயாகாஸாஷயாப்யி||௩||”

நாற்புவாடிபடுவாதினவொருவர் | பூதயுத்தமொன்றினை விரைந்தோர்
காதலி” எதுபரி; “தென்னிலும் உருவினும் இரண்டினும் வாழ்ந்து
பூதமிடையே நின்றவொருவர்” இது ஸந்தானம் [இ-ச-எ] வீதம் திருப்புகளில்
பாடியாகத் துறையெழுத்து அன்புநாள் “என் கையிருந்து” என்றதுக்குப் பாவம் - ஏகம்துக்கம் இத்
யாதிகாரியாய்த். “காவல்வெல்லுமிடங்களைக் காண்பதற்கு உண்மை உண்மை
வாரியவொருவாறுதிருவாயுபுராணம்” இது கிஷ்கின்தாசுரன் [இ-ச-அ]. “என்
கை” என்று விசேஷிக்கிறதென்? ஆனால் தான் கையைப்பற்ற உண்டைக்கு ஏற்றம் தென்ன-அவன் திரு
முடிக்கு இத்யாதி. அவனுக்கு சரியாவாற்றாமல்படி ஆதரணியாயிருக்குமோ? என்ன-உருபு இத்
யாதி. “வாரியுதிருநெண்ணெய்க்கு உருபுபாதி” | உருபவாறு உருபவாறு
மொவீதியுமிவாதிரு” இது பஞ்சமேயே நாயோதேயே [இ-ச-அ] அதாவது; வைத்தான் என்றது,
“உருபு” என்னையாலே - சிர்காலமாகப்பட்டவனுக்கு வர்வ்வதற்கு மண்ணினால் என்றபடி.
“என் கையிருந்து” என்று - இவற்றுக்கு இத்தைக் கனத்த பாயோஜனமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் -
பாயங்க இத்யாதி. “அணிமிகு தாமரைக்கை” என்று - அவன்கையன்றோ இவளுக்காபரணம்;
இவன் கை அவன் தலைக்காபரணமோ? என்ன - இவள் அணிமிகு இத்யாதி. அதாவது; “அணிமிகு
தாமரைக்கை” என்கிறபட்டிலே - அவன் கையைத் தன் தலைக்கு ஆபரணமாகப் பார்த்தித்தால்,
அவனும் இவன்கையைத் தன் திருமுடிக்காபரணமாகப் பார்த்திருக்கும்னுமது அர்த்தசித்தமென்று
கருந்து. அர்த்தாநுருணமாக அர்வயம் - மெய்யுமர் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தில் சங்கநாவாசம் -
அதுவேன் இத்யாதி. இவன் “இட்டகாலிட்டகை,” என்னும்படி தள்ளித்திருக்கையாலே அதுக்கு இருப்
பிடமாகக் சக்தியில்லையென்னுமிடத்தை ரஸோத்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் - அதுக்குக் கைமுதல்
இத்யாதி. நாயகனைப்போலேயுடம்பைக்கொடுத்தே, வெய்யமரின்கையில் முதலானவற்றைக் கொடுப்

என்றிறே அவர்களுங் கிடக்கிறது. [நெய்யமர் இத்யாதி]-“**வாஷவஸவபுஷ்பலலுதவா**” (ஏஷஸர்வஸ்வபுதஸ்து) என்று கோக்கைக்கு உடலில்லையே இவளுக்கு. நெய்யோடே கூடின இனிய அடிசிலை நாஸ்தோறும் பாலோடேகூட நான்தர, அதைத் ஸ்வீகரித்து நீங்கள் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும். “உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல் லாங்கண்ணன்” என்றிருக்கக்கடவ இவள், இவை உகப்பதுதேடி இகேருளிறே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்னில்; - லகவத்விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப்பார்க்கு, “உண் பதிலோருகை பகுந்திட்டோமாகில் செய்யலாவதுண்டோ?” என்று கைவாங்குமதல்ல; அவர்கள்விரும்பினவையே தேடியிடவேணும் என்னுமிடம் சொல்லிற்று. “**யடிஷ்வா ருஷொலவதி**” (யதந்நுபுருஷோபவதி) என்னலாவது அவன்பக்கல். [நிச்சல்] - சேர்ப்பதோருநாளே, இவர்களுக்குப்பின்பு அநுலவம் நித்யமாயிருக்கிறபடி. “**சுருவா ருருவாமிதித்யுயதீயவரணாஸரணாஜீயத்யு**” (அத்பரத்ரசாயிரித்யம்யதீயசர ணேளஸரணம்மதீயம்) என்னுமாபோலே. [கையமர்சக்கரத்துஎன்கனிவாய்ப்பெருமானைக்

[நெய்யமரின்னடிசில்]- சுபொய்யாகாணை [காங்] விசுருகுபெவிணு பூஷாநவெஷாபாஃ ஸராயஃபூசிராஜீ, “**வெஷுஃஃஃவெஷுரெஜிபுருஷிணு**” காஃ ஹபுஸாஸுரெ | **நுஸுரூரூஸுஃஃவா** தெயூரூஃஃநுஷவநஜெ வீக்ஷுஉக்ஷுஉஃ ஹபுஷுரூரூஜீவீ **தொயடிஸநாவயு** | **யடிஷ்வாருஷொலவதிதடிஷ்வாஸு** **ஷெவதாஃ**”

பானென்? என்ன - ஏஷஸர்வஸ்வ இத்யாதி. அதாவது அவன்ஸ்வதந்த்ரனாகையாலேகொடுத்தான்: இவன்பாதந்த்ரையாகையாலே நாயகனுக்கொழியப் பிறர்க்குஉடம்புகொடுக்கப்போகாதிதே என்றபடி. ஆனால், கீழே “என் கையிருந்து” என்றும், மேலிற்பாட்டில் “என்குழல்மேலொளிமாமலருத்ரோ” என்றும் சொல்லலாயோ? என்னில்; என் கையிருந்தென்றது - “தராமதம்ஸுரோஜூபவெஷ ஹபுஷுஷுரூரூவா | **நவஸூகீஸா ஹணாயபி பரிநுஷநாஜீலா**” என்ற ருக்மி ணிப்பிராட்டியைப்போலே நமஸ்கரிக்கிறேன் என்றபடி; என்குழல்மேலொளிமாமலருத்ரோவென் றது - “தலையல்லால் கைமாறிலேனே” என்றும், “தலையில்வணங்கவுமாங்கொலோ” என்றும் அவனை வணங்குகிறதலையாலே உங்களை வணங்குகிறேனென்றபடி. ஆகையாலே, அந்யாபதேசத்துக்கு வ்ரோதமில்லை; ஸ்வாபதேசத்துக்கு, சேதநேஸ்வரர்களுக்கு ஆழ்வார் போக்யராகையாலே இந்தசங்கை யில்லையென்று கண்டுகொள்வது. நெய்யோடேகூடின அடிசிலைப்பாலோடேகூடக்கொடுக்கையா வது - பாதமத்திலே ஆஜ்யமிஸ்ரமானஅடிசிலைப் பரிமாறிப் பின்பு பாலோடேபரிமாறுகை. மேவு தல் - உண்டல். அதுபுஜிக்கை தன்பேருகையாலே, உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும் என்கிறான். “யாரக போஷக ஷோக்யங்கனெல்லாமவன்” என்றிருக்கிற இவளிப்படி சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - உண் ணுஞ்சோறு இத்யாதி, ஸ்வாபதேசத்தில் பலித்ததேதென்ன - இத்தால் இத்யாதி. “**யடிஷ்வா ருஷொலவதி**” என்றிருக்கிறதே? என்ன - யதந்ந இத்யாதி. “**ஹபுஷுஃஃஃஷுரூரூஜீ** **வீ தொயடிஸநாவயு** | **யடிஷ்வாருஷொலவதிதடிஷ்வாஸுஷெவதாஃ**” இதி அபோத்யாகாண்டே ராமஜ. அதுபவம் நித்யமாகைக்குறேது - இவளுடைய க்ருதஜ்ஞதை இங்கோடு அங்கோடு வாசியற எப்போதும் உண்டாகையாலே என்கிறார் - அத்பரத்ரச இத்யாதி. “கண்டு” என்றபதத்தோடே “நெய்யமரின்னடிசில்” என்றத்தையுங்கூட்டி, அத்தால்பலித்தவர்த்தம் - உண் டாரை இத்யாதி. “**ஹபுஷுஃஃஃஷுரூரூஜீ**” என்று கண்டபோதே த்ருப்திபிறக்கையாலே “உண்

கண்டு - உண்டாரை உண்ணப்பண்ணுவிக்கத்தேசேரளிறே. இத்தால் சொல்லிற்று, இவர்க்குமுன்னே இவருடைய அஹமதம் இவரைப் பற்றினார்க்கு முற்பட்டிருக்கிறபடி; “வேறுகவேத்தியிருப்பாரை வெல்வமே மற்றவரைச்சாத்தியிருப்பார் தவம்” [கையமர் சக்கரம்] - * எப்போதும் கைகழலா நேயியானாயிருக்கை. [என்கனிவாய்] - கையுந்திரு வாழியுமான அழகைக் காட்டுவது, முறுவலைக் காட்டுவதாய், என்னை அந்நியர்ஹையாக் கினவன். பிரிந்துபோகிறபோது, “இவள் ஸத்தைகிடக்கவேணும்” என்று பண்ணின ஸ்மிதத்துக்காயிற்று தோற்றது. [என்கனிவாய்]-திருவாழிக்கு முற்றாட்டாயிற்றுத் திருக்கை: தமக்குமுற்றாட்டு திருப்பவளம். அவன்ஜீவநத்தை நித்யமாக்கினான், என்ஜீவநத்தைக் காதாசித்தமாக்கினான். அவனுக்கே கையடைப்பாயிற்றே. கைமேலேயேமே. [கண்டு] - எனக்குப்போலே ஸ்ம்ருதிலிஷயமாமளவன்றிறே உங்களுக்கு. இவற்றின்கண்ணலேகாணு தல், இவற்றைக்காணுதலிறே இவளுக்கு; * தாம்ஸ்நுஷ்ட்வாவாதல், * சந்த்ரேத்ருஷ்டி ஸமாகமஃஆதல்; தோட்டாரைத்தோடுதல், கண்டாரைக் காணுதலிறே இவளுக்கு. [மெய் யமர்காதல்சொல்லி] - திருமேனியிலே அணையவேண்டுமடியான காதல் என்னுதல்; என் னுடம்போடே அணையவேண்டுமடியான காதல் என்னவுமாம். “**மாரெகுபுரோகாவி கபரிஃமெது: | ஸம்ஹ்யுஸையு**” (காத்ரைஸோகாபிகர்ஸிதை: ஸம்ஸ்நுஸேயம்)

டாரை' என்கிறது. “கண்டு” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - இத்தால் இத்தாதி. இதுக்குப்ரமாணம் - வேறுக இத்தாதி. ஸ்நீந்ருவிம்ஹத்தை வ்யாவ்ருத்தமாக எத்தியிருக்கும் ஸ்நீவைஷ்ணவர்களை-ஜயித் திருக்குமே, அந்த ஸ்நீவைஷ்ணவர்களை அபாஸ்ரயமாகப்பற்றி யங்கே ந்யஸ்தபராயிருக்கும் சாரதி காரிகளுடைய இந்நிஷ்டைக்கடியான பகவத்வீஷ்ணோரமாகிற தபஸ்ஸென்றபடி. நாலாந்திருவந் தாதி, “மாறயதானவனை” இத்தாதி. “அமர்” என்கிறவர்த்தமாகத்தக்கர்த்தம் - எப்போதும் இத் தாதி. மேயி - திருவாழி. “என்” என்றத்தை * சக்கரத்தோடும் * கனிவாயோடுங்கூட்டி பூர்வ பாலியாகபாவம் - கையும்-இத்தாதி. “என்கனிவாய்” என்று அபரபாலியாக பாவம் - பிரிந்து இத் தாதி. “கையமர்சக்கரம், என்கனிவாய்” என்றவிசேஷிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - திருவா ழிக்கு இத்தாதிவாக்யவ்யயம். முற்றாட்டு - பூர்ணாறுபவம். “அமர்” என்கிற வர்த்தமாகத்தைக்கடா க்ஷித்து, “என்” என்கிறவளுடையபாவம் - அவன் ஜீவநத்தை இத்தாதி. “கையமர்” என்கிறத்தை உபஜீவித்து ரஸோக்தி - அவனுக்கே இத்தாதி. கையடைப்பாயிற்றேயென்றது - முற்றாட்டாகக் கொடுத்தானென்று, ஸ்வபாவார்த்தம்; சாடுவுக்கு, கையிலேயடைக்கப்பட்டதென்றபடி. “கண்டு” என்கிறதுக்கு வ்யாவர்த்தம் மூன்றுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் - எனக்குப்போலே இத்தாதிவாக் யத்தரயத்தாலே. இவற்றின்கண்ணலேகாணுதலென்றது - இவை யிங்குநின்றும்போய் அவனைக்கண்டால் தான்கண்டாற்போலேயிருக்குமென்றபடி. இவற்றைக் காணுதலென்றது - அவனைக்கண்ட இவற்றைக்காணுதல் என்றபடி. இந்த இரண்டாம் அர்த்தத்துக்குப்ரமாணம் - தாம்ஸ்நுஷ்ட்வா இத் தாதி. “**வாஹிவாதயத:காஞாதாஸ்யுஷாரிவிஷ்யஸ | கயிரெமாரகூலஸம்ஸு ஸுபுஸுஷு உபுஷிஸாரிம:**” இதி யுத்தகாண்டோம: (௫-௩). இத்தால் - தாஸ்யுஷாரிவிஷ்யஸ” என்று பிராட்டியோட்டை ஸப்ஸம் வாயுத்வாரா ஸத்வாரகயாஹற்போலே, காட்சியும் ஸத்வாரகமென்றுசொல்தது; இதுக்கு, ‘சந்த்ரேத்ருஷ்டிஸமாகம:’ என்றதுசேரும். மெத்தவசநத்துக் கர்த்தம் - தோட்டாரை இத்தாதி. “மெய்யமர்” என்றது - அவன் திருமேனியோடே எனக்கணைய வேண்டுமடியான - என்னுதல்; என்னுடம்போடே தான் அணையவேண்டுமடியான என்னுதல். இந்த அர்த்தவ்யயத்தையும் அடையேயருளிச்செய்கிறார் - திருமேனி இத்தாதிவாக்யவ்யயத்தாலே; த்வீத்யார்த்தத்துக்குப்ரமாணம் - காந்ரை: இத்தாதி. அர்த்தவ்யயமலிதம் - நம்ஸத்தை இத்தாதி.

என்னக்கடவதிறே, “நம் ஸத்தை கிடக்கக்கிடக்குமிறே” என்றதல், “குணஜ்ஞாந்தாலே யரித்திருக்கிறாள்” என்றதல் நினைத்திருக்குமதல்லவேன்று சொல்லுங்கோள். அங்ஙனையும் யரித்திருந்தார் உண்டிறே; மாயாஸிரஸ்ஸைக்காட்டினவன்றும், பிராட்டி, லௌகிகரோ டொக்கக் கண்ணநீர் விழவிட்டு, “அதுவேயானாலும் அவருளராகிலல்லது நம் ஸத்தை கிடவாது” என்று தன்னைக்கொண்டு அறுதியிட்டு யரித்திருந்தாளிறே. “சுமந்யாராவ வெணாஹம்ஹாஹரொணபுஹாயயா” (அந்யாராகவேணஹம் பாஸ்கரேணப்ர பாயதா) இறே; ஆதித்யன் உண்டாகிலல்லது ப்ரபையுரில்லையிறே. இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே ஒரு ஹேதுக்களாலே வரும் ஸங்கோபவிகாஸங்களையிறே யுள்ளது. த்ரவ்யமா யிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரகாரமாம் ஆகாரமுண்டே. அப்படியேயன்றிறே இங்கு; உடம்பிலே யணைந்து பிரிந்தார்க்கு உடம்பை அணைத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதிறே. [மெய்யமர்காதல்] - “தம்மைப்போலே போய்யுமாய் நிலையில்லாதகாதலன்று எங்களது என்று சொல்லுங் கோள்” என்ற, பிள்ளான் பணிக்கும். அன்றிக்கே, [மெய்யமர்காதல்] - ஆத்மாநுபந்தியான காதல். மெய்யென்று ஆத்மாவாய், ஆத்மாவோடே பொருந்தினகாதல் என்றுமாம். “மெய்யம்மையே மிகவுணர்ந்து” என்கிறவிடத்தில், மெய்யென்கிறது ஆத்மாவையிறே. ஸத்யமான காதல் என்றபடி. [சோல்லி] - தந்தாமுக்கு இல்லாதவை பிறர்வாயிலேகேட்

[மெய்யமர்காதல்]—ஸுநூரகாம்பெ, [உக] ராவணம்பூகிலீதா, “ஸக்யாஹொஹிதம்நாஹமெஸெஸுரெஸுணயமெநவா | சுமந்யாராவவெணாஹம் ஹாஹரொணபுஹாயயா||கரு||”

குணஜ்ஞாந்தாலேயரித்திருந்தமைக்குப்ரமாணம் - “தவ்ஸிஸுஹவஹவொமாணாஃ” “நாத்ய ட்யுஃகூஸுஹதெஹவீ” இத்தாதிதன். அவன் ஸத்தை கிடக்க யரித்திருந்தபெருண்டோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - அங்ஙனையும் இத்தாதிவாக்யத்வயத்தாலே. “அதுவேயானாலும்” என்ற அபிஸப்தம் - நிரந்ததமாய், அந்தசிரஸ்ஸானொன்றபடி. அப்படி அவனுண்டானபோது உண்டாய் இல்லையானபோது இல்லையாய்ப்படி அலிந்யூதையோ? என்ன - அந்யா இத்தாதி. சுந்தாகாண்டே ராவணம்ப்ரதிவீதா; “ஸக்யாஹொஹிதம்நாஹமெஸெஸுரெஸுணயமெநவா” இதிபூர்வார்த தம். “ஹாஹரொணபுஹாயயா” என்றத்தால் ஹவீதம் - ஆதித்யன் இத்தாதி. ப்ரபைப்போலே அப்ருதத்வீத்தையானவளுக்குப் பிரிவுவரக்கடுமோ? என்ன - இங்ஙனே இத்தாதி. அதாவது - அப்ருதத்வீத்தையானாலும் தேவஸ்த்ரீகள்சிறையை விடுவிக்கக்காக அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட் டாலே விஸ்ஸலேஷமாகத்தோற்றினவித்தனை; வஸ்துதஃ இல்லையென்றுகருத்து. ஸங்கோசவிகாஸங் களென்றது - ஸப்ஸலேஷ விஸ்ஸலேஷங்களென்றபடி. ஜாதிகுணங்களுக்கொழிய த்ரவ்யத்துக்கு அப்ரு தத்வீத்த விசேஷணத்தவங்கடுமோ? என்ன - த்ரவ்யமாய் இத்தாதி. அப்படியேயன்றிறே என்றது - அவன்ஸத்தையாலே ஜீவித்தல், குணஜ்ஞாந்தாலேஜீவித்தல் செய்யும்படியன்றிறே இங்கென்றபடி: யத்வா, சித்த்ரவ்யத்துக்கும் அசித்த்ரவ்யத்துக்குயலிளா பாவமுண்டோ? என்ன - த்ரவ்யமாயிருக்கக் செய்தே இத்தாதி. ஆக, இவ்வளவும் அவன்ஸத்தைகிடக்கக்கிடக்குமென்கிறத்தை வஸ்தரேண வுப பாதித்து, அவளிற்காட்டில் இவளுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் - அப்படியே யன்றிறே இங்கு என்று. திருமேனியோடேயணந்தே ஸத்தைதரித்திருக்கவேண்டும்படியிருக்கைக்கு அடி ஏதென்ன - உடம்பிலே இத்தாதி. மூன்றாம் அர்த்தம் - நம்மைப்போலே இத்தாதி. நாலாம் அர்த்தம் - ஆத்மாநுபந்தியானகாதல் என்று. கீழ்வாக்யவிவரணம்-மெய்யென்று இத்தாதி. “மெய்ய” என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுமோ? என்ன - மெய்யம்மையே மிகவுணர்ந்து இத்தாதி. இது திரு மாலையில், “மேம்பொருள்” என்கிறபாட்டில். மூன்றாம் அர்த்தவிவரணம் - ஸத்யமானகாதலென்ற

டறியும் இத்தனையிறே. தமக்கு உண்டாகில் இப்படி ஊதுவிடப் பார்த்திராரே. காட்சிக்கு மேலே ஓரேற்றம்போலேகாணும் தன் ஊழையை அவனுக்கு அறிவிக்கை. [கிளிகாள்! விரைந்தோடிவந்தே] - பிராட்டியைக் கண்டு மீண்டஅந்தரம் முதலிகள்வந்து பெருமானையுட்பித்தாற்போலவும், பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது திருவடி முன்னேவந்து புரீ பரதாழ்வானையுட்பித்தாற்போலவும், நீங்கள் முன்னேவரவேணும். [கிளிகாள்! விரைந்தோடிவந்தே] - அறிவித்துக் கூட வரவிராதே கிடிகோள். திருவடி பிராட்டியைத் தேடிப்போகிற போது பண்ணின அலிஸந்திகளெல்லாம் இக்கரையிலே கழித்துப் பின்பு லங்கையிலே போய்ப்புக்கு எங்குந்தேடி, அவனைக்கண்டு, அந்தரம் “இக்காட்சியால் ப்ரோஜமுள்ளது அவ்வாஸ்யமுள்ளபோதே சேன்றறிவிக்கிறே” என்றுஒருநாளே வந்தாவினே; அதுக்கடி, போகிறபோது இவராற்றாமையைக்காண்கையாலே, “நாம்வருமளவும் இவரைக் கிடைக்கையரிது” என்றிருந்தான்; பெருமாள் தாமும், “பிள்ளாய்! நீயிருக்கிறபோதைத் தரிப்புக்கோண்டு நீபோனாலும் இப்படியிருப்பன் என்றிராதேகிடாய்; என்னளவறிந்து கார்யஞ்செய்” என்றறினே. [விரைந்தோடிவந்தே] - நீங்கள் முற்படவந்த ப்ரீதி ஸாத்தித்தால், பின்பு அவன் வரவாகவேணும். அவனுடனே கூடவரில் வாய்புதுநீராய் உங்களைக்கோண்டாடவோண்ணது; ஆனபின்பு, நான் முறைகெடாமல் அலுவலிக்குப்படி வாருங்கோள்! உபகாரகரான உங்கள் காலிலே முற்படவிழுந்தபின்பு அவன்காலிலேவிழும்படி பண்ணுங்கோள். ஆகையிறே, நம் முதலிகள் குருபரம்பரைமுன்னாக த்வயாநுஸந்தாநம்பண்ணுகிறது. இனித்தான் ஸிஷ்யனுக்கு ஆசார்யாநுவர்த்தநம்பண்ணலாவது அவன் தேஹபரிக்ரஹம்பண்ணியிருக்கிற நாளிலேயிறே; பின்புள்ளதெல்லாம் லகவதநுலவத்திலே அந்வயிக்குமிறே இருவர்க்கும். அவன் “எனக்கு” என்னும்நாளிலேயிறே, இவன் “உனக்கு” என்று கோடுக்கவாவது ?

படி என்ற, ஆக “மெய்யமர்” என்கிறதற்கு காலர்த்தம். “என்காதல்சொல்லி” என்கையாலே, தமக்கு அதில்லை என்று பாவம் - தந்தாமுக்கு இத்தாதி. அவர்க்கில்லையென்னுமதற்கு நியாமகம் - தமக்கு உண்டாகில் இத்தாதி. பாவாந்தரம் - காட்சிக்கு மேலே இத்தாதி. “சண்டு” என்றகாட்சிக்கு மேலே, அவனோடேபேசுகையும் இவற்றுக்கேற்றம்என்றபடி. விரைந்தோடிவருகிறதற்கு ப்ரயோஜனம் - பிராட்டியை இத்தாதி. விரைந்தோடிவருவானென்? அவனோடேகூடவந்தாலோ? என்ன - அதுக்குமுன்னே என்ஸத்தை அழியுமென்னுமத்தை தர்ஸிப்பிப்பதாக அதிஷ்ட்டிகை - அறிவித்து இத்தாதி. நீங்கள் அவனோடேகூடவந்தால் என் ஸத்தையழியும்; ஆனபின்பு, என்னை தரிப்பிக்கைக் காக சீக்ரமாகவாருங்கோள் என்னுமத்தையுட்கொண்டு அதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - திருவடிபிராட்டியை இத்தாதி. அலிஸந்திகளெல்லாமென்றது - மஹாராஜரோடே “ஒருபாசத்திலேவருகிறோம்” என்றாற் போலே யுண்டானதுகள் என்றபடி. இக்கரையிலே - கடலுக்குஇக்கரையிலே. விரைந்தோடி வரச்சொல்லுகிறதென்? அவனோடேகூடவந்தாலோ? என்கிற சங்கைக்கு த்விதீயபரிஹாரம் - நீங்கள் முற்பட இத்தாதி. த்ருதீயபரிஹாரம் - அவனுடனே இத்தாதி. வாய்புதுநீராய் - உம்ஸத்தகாநுபவமாய். “முறைகெடாமல்” என்கைக்கு, முறையேதென்ன - உபகாரகரான இத்தாதி. இந்தமுன்றும் பாவத்துக்கு த்வேதாஸ்வாபதேஸம்; அதில்முந்தினது - ஆகையிறே இத்தாதி. அதாவது, குருபரம்பரா பூர்வகமாக ஈஸ்வரனை சேவிக்கவேண்டுகையாலே முன்னேவரச்சொல்லுகிறுளென்றபடி. இரண்டாம் பாகாரம் - இனித்தான் இத்தாதிவாய்வாய்மும். அதாவது - பகவத்ப்ராப்த்யந்தரம் அநுவர்த்தகக் கூடாமையாலும், உங்களை நான் அநுவர்த்திக்கும்படி முன்னே வரவேணுமென்கிறுளென்றபடி. “கிளிகாள்! கையமர்சக்கரத்து” என்றதொடங்கி, “கண்டு மெய்யமர்காதல்சொல்லி - விரைந்தோடிவந்த - ‘மையமர்வான்’ என்றதொடங்கி, பாலொடு மேவீரோ இத்தய்வயி மைபொருந்தி ஒளியையுடைத்தான நெடியகண்ணையுடைய என்று ஸப்தார்த்தம்.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஒடிவந்தேன்குழன்மேல் ஒளிமாமலருதீரோ?

கூடியவண்டினங்காள்! குருநாடுடையவர்கட்காய்

ஆடியமானெடுத்தேர்ப்படை நீறெழச்செற்றபிரான்

குடியதண்டோபமுண்ட தாமதுவாய்கள்கோண்டே.

ஆ.—(ஒடிவந்து.) - ராஜ்யப்ராப்தராய் ஸமாபூதிதருமான பாண்டவர்கள் பக்கலுள்ள வாத்தல்யத்தாலே, த்ரைலோக்யவிஜயோபகரணபூதமாய் அத்யந்தமாயிருந்த திருத்தேரிலேகின்று அவர்களுக்கு ஸாரத்யம்பண்ணி தத்விரோதிகளை நிரஸித்தருளின ஸமயத்திலே, பரமபக்தியுத்தரான திவ்யஜநங்கள் ஸிஸிரோபசாரமாகச் சாத்தியருளப்பண்ணின திவ்யகந்தமான திருத்துழாய்மதுவைப் பாநம்பண்ணி, அத்தாமது வாய்களைக் கொண்டோடிவந்து, அம்மதுவையும் அதிசீதளமான திவ்யகந்தத்தையும் என் குழல்மேல் ஒளிமாமலர்களிலே வர்ஷிக்கவேணும்; வர்ஷிக்கவே, அம்மலர்களும் அலர்ந்து புதுக்கணிக்கும்; * என்னிறம் பண்டுபண்டுபோலொக்கும், கெண்டையெண் கணுந்துயிலும் என்று, பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷைகபோகமான வண்டுகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், இனமாயிருக்கிற வண்டுகளைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என் ஓசையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறான்.

[ஒளிமாமலருதீரோ] - உங்கள் வரவாலே தளிர்த்திருக்கிற என்னுடைய குழலில் ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத்திருக்கிறபூவில் மயுவைப் பாநம்பண்ணிகோளோ. [குருநாடுடையவர்கட்காய்] - குருநாடுடைய யர்ம்புத்ராதிகளுக்காக மஹோரமாம்படி ஸஞ்சரியாதின்றுள்ள குதிரைபூண்ட பெரியதேரையே உபகரணமாகக்கொண்டு ஸேனையைப் பொடியாம்படிமுடித்த மஹோபகாரகன் குடியருளின திருத்துழாயில் மயுவைப் பாநம்பண்ணுகையாலே ஸூமாய் தேனையுடைய வாய்களோடேகூட.

ப.—அநந்தரம், என்பக்கலினின்றும் செல்லுகையாலே ஆபூதிதனிவிரோதி நிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன் ஸிரஸாவஹித்த புதுக்கணிப்போடேவந்து, “அவன்வருகிறான்” என்றலங்கரித்திருக்கிற என் குழலிற்பூவை யுதுங்கோளென்று சிலவண்டினங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

கூடிய - பரஸ்பரம்செறிந்த, வண்டினங்காள் - வண்டினங்காள்! குருநாடுடை - குருநோத்திரகிர்வாஹகரான, ஐவர்கட்குஆய் - பாண்டவர்கள்ஐவர்க்குமாக, ஆடிய-ஓர்ஸரீயகதியான, மா - குதிரைகளையும், நெடு - ஓங்கின, தேர் - தேர்களையும், படை - ஸேனையையும், நீறுஎழ - தூளிசேஷமாம்படி, செற்ற - அழித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனானக்ருஷ்ணன், குடிய - திருக்குழலில்சாத்தின, தண் - ஸ்ரமஹரமான, துளபம் - திருத்துழாயிலேயிருந்து, உண்ட - பாநம்பண்ணின, தூ - தெளிந்த, மது - மதுவையுடைத்தான, வாய்கள் - வாயை, கொண்டு - உடையுட்களாய்க்கொண்டு, ஒடிவந்து - சடக்கெனவந்து, (அவனுக்கு ஸர்வப்ரகாரபோக்யமான) என் - என், குழல்மேல் - குழ

விண்மேலில், ஒளி - செவ்வியைபுட்டத்தாய், மா - ஸ்லாக்யமான, மலர் - பூவில், ஊதீர் - மதுபானோத்யோகந்தோன்மும்படி ஊதவேணும்.

இ. - மூன்றும்பாட்டில், சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக்கு என் ஈஸையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறான்.

[ஓடிவந்து] - முன்பே அவற்றின்வார்த்தைகேட்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், அவற்றை அநுவிக்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், சடக்கென வாவேணும் என்கிறான். [என்குழல்மேல்] - அவனோடு லோமஸாயமுண்டாம்படிபண்ணக்கூடவேன். அவன் தனக்குத்தூதுபோனவர்களுக்கு ததிமுகன்காத்திருக்கிற காவற் காட்டை அழிக்கக்கொடுத்தானித்தனையிறே; அவன் காவற்காட்டை அழிக்கத்தருகிறேன் உங்களுக்கு என்கிறான். “ஊமோவாரயிஷ்யாபியுஷாகரவாரிபயிநஃ” என்று திருவடியைப்பற்றி அழிக்கவும்வேண்டாவிறே. இவளுடைய * வளவுவயவ்யுஷாபிதவ்யு இருக்கிறபடி. உங்களுடையவரவாலே தளிர்ந்திருக்கிற என்னுடைய குழலில், ஒளியை உடைத்தாய் ஸ்லாக்யமானமலரில் மயுவைப் பாரம்பண்ணீரோ. [ஊதீரோ] - மயு- வின்ஸம்ருதியாலே, கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே இழியமாட்டாதேநின்று பறக்கிற படி. உங்கள் கார்யமுமாய் பராக்ஷணமுமானால் ஆறியிருக்கிறதென் என்கை. [கூடிய வண்டினங்கள்] - மஹாராஜரைப்போலே படைதிரட்டவிராதே, என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டு முன்பே திரண்டிருக்கப்பெற்றதிறே. [குருநாடுடைஐவர்கட்காய்] - நாடு டையவர்கள் ஐவருமேயென்றிருக்கிறான்; தூர்யோயநாதிகள் கிடந்தானை கண்டேறின வித்தனை [ஐவர்கட்காய்] - “நாடுடைமன்னர்” என்கிறபடியே ராஜ்யமுடையவர்கள் அவர்கள். “நாமவர்களுக்குக் கையாளாய் வ்யாபரிக்கிறோம்” என்றபிற்று அவன் நினைத்திருப்பது; அவன் நினைவிறே இவளுக்குகினைவு. [ஆடியமாரெடுந்தேர்] - மனோஹரமாய்படி ஸஞ்சரியாநின்ற குதிரைபூண்ட பெருந்தேரை உபகரணமாகக்கொண்டு: “ஊமகிஸ்யுந்மெ” என்னக்கடவதிறே. [படைநீரெழுச்செற்ற] - ஆயுயமெடாமைக்கு அநுமதிபண்ணுகையாலே, தேர்க்காலாலே ஸேரையைத் துகளாக்கினான். [பிரான்] - அவனுக்கு பராரியமாக வ்யாபரிக்கையேஸ்வரூபம், தாழ்த்தது ஓளபாயிகமென்றிருக்கிறான். [கூடிய தண்டுளபமுண்ட] - ஸாரத்யம்பண்ணும்போது வைத்த வளையத்திலே மயுபாரம்பண்ணினான். அவதாரங்களில் ஏதேனுமொன்றுலே வளையம்வைக்கிலும் அவ்வவஸ்யையைப் பாரித்து அநுகூலிக்கிறது, திருத்துழாயாகக்கடவது. [தாமதுவாய்க்கொண்டே] - அம்மயுவைப் பாரம்பண்ணுகையாலே, ஸுமாயத் தேனையுடைய வாய்களோடேகூட; இனிதானபேச்சையுடைத்தாயிருக்கை என்றுமாம். வாய்-வார்த்தை; “ஓடிவந்துவீதா” என்றற்போலே. என்னையும் மயுபாரம்பண்ணுவித்து நீங்களும் மயுபாரம் பண்ணுங்கோள்.

நடு. - மூன்றும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக்கு என் ஈஸையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறான்.

மூன்றும்பாட்டு. - ஓடிவந்து இத்தாதி. “வண்டினங்கள்! பிரான்கூடியதண்டுளபமுண்ட தாமதுவாய்க்கொண்டு - ஓடிவந்தென்குழல்மேலொளியாமலருதீரோ” என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சிலவண்டுகளே இத்தாதி.

[ஒடிவந்து] - கடுக வரவேணும். என்னளவுகண்டுபோகிற உங்களுக்கு, நானுள்ளபோதே வந்துஉதவவேண்டும். அன்றிக்கே, அவற்றையறுபலிக்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், சடக்கனவரவேணுமென்கிறாள். [என்குழல்மேல்] - பேரளவுடையார்படும் ஈடுபாட்டைக் கண்டு, தன்குழல்வீறு தானறிந்திருக்குமே. “குடியதன்னோப முண்ட அரமதுவாய்கள்கொண்டு ஒடிவந்தென்குழல்மேல் ஒளிமாமலருதிரோ” என்பா னென், காரியஞ்செய்து சமைந்தால் கைக்கூலி கொடுப்பாரைப்போலே? என்னில்; இவற் றுக்கு இவள்குழலில் விஷயமுண்டாகவேணுமே. இப்போது, மயுமாறிச்சருகாயிறே கிடக் கிறது; இவைமீண்டாலிறே இத்தலையில்செவ்விழிற்ப்பது. [என்குழல்மேல்] - அவனுக்குத் தூதுபோய்வந்தாரிற்காட்டில் இவளுக்குத் தூதுபோனார்க்கு உண்டானதன்னேற்றம் இருக்கிற படி. அங்கு மஹாராஜருடைய மயுவநமிறேயுழிந்தது; இங்கு அவன் காவற்காட்டை உங் களுக்குத் தருகிறேனென்கிறாள். * அளகாடவியிறே. தலையான பரிசிலிறே இதுதான். ஐயி முகப்பர்ப்ருதிகளுடைய விலக்குகையும் இல்லையிறே யிங்கு. சாந்தனுன திருவடியிறே “சுஹோவாரயிஷ்யாதி யுஷாகூவரிவயிநு” (அஹமாவாரயிஷ்யாயிஷ்மாகம்பரி பந்திநு) என்றாள். பிராட்டியைக்கண்டு உவந்தமையறியாதேயிருக்கச்செய்தேயும் மயுவநம் அழிந்தமையைக்கண்டு, மஹாராஜருடைய வால் ரூபயமுக பர்வதத்திலே யறைந்ததிறே. “நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயம் அதிக்ரமித்திருக்கச்செய்தேயும் மயுவநமழிக்கும்போது பிராட்டியைக் கண்டார்களாகவேணுமிறே.” “பிராட்டியைக்கண்டஹர்ஷம், நலில் மயுவநமன்றாகில் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடேபோம்” என்று பட்டாராளிச்செய்வார். [என் குழல்மேலொளிமாமலருதிரோ] - என்றும் இவள்குழலில் மயுபாநம் பண்ணப்பெறுவது வண்டுகளேயாகாதே. * தூவியம்புள்ளுடைத் தேய்வ வண்டாதல்இவையாதல். அவனையோ ஸாமயாபத்திதரவல்லான், நானும் உங்களுக்கு அவனோட்தை ஸாமயாபத்தியைத்தருகிறே

“வரைந்தோடிவந்தே” என்கிறவட்டத்தில் முந்தினவர்த்தத்தை அநுபாவித்துக்கொண்டு, உங்களுக்குப்பிரிந்துருக்கப்போகாதென்று அத்தாந்தரம் - என்னளவு இத்தாதி வாக்யதவ்யத்தாலே, அவறறை - அளக்கனாள். “என்குழல்மேல்” என்ற - தன்குழலைத் தானே கொண்டாடலாமோ? என்ன - பேரளவு இத்தாதி. அளவுடையாரென்றது - ஈஸ்வரனை. “தோகைமாமயிலார்கள்” என்று கொண்டாடுமென்றபடி. வஷயம் - மயு, உத்தலையிலென்றது - சாடு. “என்குழல்மேலொளிமாமல ருதிரோ” என்றதால் பல்தாத்தம் - அவனுக்கு இத்தாதி. அந்த ஏற்றமேதென்ன - அங்கு இத் யாத். இது காதோ? என்ன - அளக இத்தாதி. அவனுக்குத்தூதுபோய்வந்தார்க்குக் கொடுத்த வுப ஹார்த்தைப்பற்ற இது ஸ்லாக்யமென்னுமந்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறா - தலையான இத் யாதி. பரிசில் - உபஹாரம். இன்னமொருவழியாலே யதிற்காட்டில் இதுக்குண்டான ஏற்றமருளிச் செய்கிறார் - ஐயிமுக இத்தாதி. அதாவது மஹாராஜருடைய காவற்காட்டைப் புஜிக்கிறதுக்கு ப்ரத்பந்தகமுண்டு; இங்குஅதிலையென்றபடி. அங்குவலக்கினுருண்டோ? என்ன - சாந்தனுன இத்தாதி. “சுவயு பிநமஸாயுபியம்பெஸவதவாநரா: | சுஹோவாரயிஷ்யாதி யுஷாகூ வரிவயிநு” இதி மயுவநே வாகாரப்ப்ரதிஹுதாமான்(சுஉ-கது). ப்ரா: ந்கிகம். ‘பிராட்டியை’ என்றதோடங்கி, ‘பட்டர் அருளிச்செய்வார்’ என்னுமளவும். அறியாதிருக்கச் செய்தே, அநைகிறதனுக்கு அடி தென்ன - நம்மோடு இ. யாதி. ரஸோக்தி - என்றும் இத்தாதி. வண்டுகளேயோ மயுபாநம்பண்ணுவது? என்ன - தூவியம் இத்தாதி. “தலையானபரிசிலிறே” என் றத்தலைவிரிக்கிறார் - அவனையோ இத்தாதிவாக்யதரயத்தாலே: ஸாமயாபத்தியென்றது - ஸமரந போகத்வம். அதாவது - அவனுக்குபோகாமானகுழலை யுங்களுக்கும் அநுபலிப்பிக்கிறேனென்றபடி. “லொபுநு” என்கிறஸ்ருதிக்கு - இவ்வடத்திலே, பேரகத்ருஸாஹித்யம் விவகூபிதம், ஸப்

தார்த்தம் - உங்கள் இத்தயாதி. “ஊதியோ” என்றதுக்கு பலிதார்த்தம் - பாரம்பண்ணையோ என்றது, சாப்தமானவர்த்தம் - மய்யுடன் இத்தயாதி. “ஊதியோ” என்கிறஸ்வர்த்தத்துக்குபாவம் - உங்க்கார்யமும் இத்தயாதி. உங்க்கார்யமென்றது - அங்கேபோய் அறிவிக்கையை. பராசுணமென்றது-மய்யுபாகம் பண்ணுகையை. “கூடிய” என்றதுக்குபாவம் - மலறாராஜரை இத்தயாதிவாக்யத்வயம். படை திரட்டுமிடத்தில் பின்னையுமொரு விளம்பமுண்டென்னுமத்தை ரஸோக்தியாலே அருளிச்செய்கிருர். இளையபெருமாள் இத்தயாதி. “குணகீர்த்தம்” அவருடையகுணங்களைச்சொல்லிப் புகழுகை என்று ரஸோக்தி; சிதநானொலிகொள்ளுகையென்று வாஸ்தவமான வர்த்தம். நாங்கள் அறிவித்தால் வருமோ? என்ன - பிராம்மஷஷிகள் இத்தயாதி. அதாவது - தன்மஷிஷியிடத்தில் சொல்லவேண்டாமாதிரேயென்றபடி. அப்படியவருந்தினாலே? என்ன - மைத்துனன்மார் இத்தயாதி. மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு அலிமதையான த்ரௌபதியைக்குழல்முடிப்பித்து,அந்தப்பாண்டவர்களையே ராஜாக்களாக்கி என்றபடி. பெரியாய்வா திருமொழி, காலாப்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி, ஆறாம் பாட்டி. “நாடுடையவர்” என்றும், “குருநாடுடையவர்” என்றும் பதத்தைப்பிரித்துப் பாதம், “நாடு டையவர்” என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்களோ நாடுடையவர்கள் க்ருஷ்ணனன்றோ? என்ன; இதுக்கு உத்தரம் - ராஜ்யமுடையார் இத்தயாதி. குருநாடுடையவர்கள் தூயோதகாதிகளன்றோ? என்ன - தூயோதகாதிகள் இத்தயாதி. ‘கிடந்தானை’ இத்யாதிக்குக் கூருத்து - பாகன் அநுமதியின்றியிலே கிடந்த ஆனைமேலே தானேறிலில் அதிலே தள்ளண்ணுமா போலே, அவர்களும் அமர்யாதமாக ராஜ்யம்பண்ணுகையாலே ப்ரஷ்டாரவர்களென்று. அவர்கள் “எங் களது” என்றினைத்திருக்க, “கிடந்தானைகண்டினைவோபாதி” என்கிறது எத்தாலே? என்ன - நாடுடை இத்தயாதி. செய்தலைக்கட்டவல்ல ஈஸ்வரன்படி நினைத்திருந்தாலும், அவர்களாளாநிற்க இவர்க்குஇப்படி யருளிச்செய்யலாமோ? என்ன-அவந்நிலவே இத்தயாதி. சுஞ்சரிக்கிறவென்னுதே, “ஆடிய” என்றதுக்கு வாஸகை - மனோஹரம் இத்தயாதி. “மா” என்று - குதிரை: நெடுமை - பெருமை. “நெடுந்தேர்” என்றதுக்குப் ப்ரமாணம்-மஹதி இத்தயாதி. “ததஸெனெதஹபுவெய யபுகெதுஉஹ திவ்யுநெவியுதள” தாயவஃ வாணவஸெவடிவஸபுளவபுடி

தாஃ” இதி கீதாஸுப்ரதேய (கசு).¹ தரைக்கொண்டு நிர்வகித்தென்? திருவாழியில்லையோ? என்ன ஆயுதம் இத்தயாதி. “பிரான்” என்றதுக்கர்த்தம் - துள்ளை இத்தயாதி. தன்னையழிய மாறுகையாவது - தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தையழித்து ஸாரதியாய் நிற்கை. “செற்றபிரான்” என்ற - இத்தையே நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே ‘ஸ்வபாவமாகவுடையவன்’ என்கிறார். இப்போதுவாராதிருக்க, “பிரான்” என்கிறதென்? என்ன - தாழ்த்தது இத்தயாதி, இவனோசெற்றான், அர்ஜுநாதிகளன்றோ? என்ன - அர்ஜுநாதிகளும் இத்தயாதி. இவனோசெற்றானென்னுமதுக்கும், அவர்கள் சந்தரங்கனோ பாதி மென்னுமதுக்கும் ப்ரயாணம்-பிரெபெவெதெ இத்தயாதி. “தஸுரதாஃ திஷ்டயஸாலவ வுஜிஃவாஸுசூருநுஃ² ஃஃ³ ஃ⁴ ஃ⁵ ஃ⁶ ஃ⁷ ஃ⁸ ஃ⁹ ஃ¹⁰ ஃ¹¹ ஃ¹² ஃ¹³ ஃ¹⁴ ஃ¹⁵ ஃ¹⁶ ஃ¹⁷ ஃ¹⁸ ஃ¹⁹ ஃ²⁰ ஃ²¹ ஃ²² ஃ²³ ஃ²⁴ ஃ²⁵ ஃ²⁶ ஃ²⁷ ஃ²⁸ ஃ²⁹ ஃ³⁰ ஃ³¹ ஃ³² ஃ³³ ஃ³⁴ ஃ³⁵ ஃ³⁶ ஃ³⁷ ஃ³⁸ ஃ³⁹ ஃ⁴⁰ ஃ⁴¹ ஃ⁴² ஃ⁴³ ஃ⁴⁴ ஃ⁴⁵ ஃ⁴⁶ ஃ⁴⁷ ஃ⁴⁸ ஃ⁴⁹ ஃ⁵⁰ ஃ⁵¹ ஃ⁵² ஃ⁵³ ஃ⁵⁴ ஃ⁵⁵ ஃ⁵⁶ ஃ⁵⁷ ஃ⁵⁸ ஃ⁵⁹ ஃ⁶⁰ ஃ⁶¹ ஃ⁶² ஃ⁶³ ஃ⁶⁴ ஃ⁶⁵ ஃ⁶⁶ ஃ⁶⁷ ஃ⁶⁸ ஃ⁶⁹ ஃ⁷⁰ ஃ⁷¹ ஃ⁷² ஃ⁷³ ஃ⁷⁴ ஃ⁷⁵ ஃ⁷⁶ ஃ⁷⁷ ஃ⁷⁸ ஃ⁷⁹ ஃ⁸⁰ ஃ⁸¹ ஃ⁸² ஃ⁸³ ஃ⁸⁴ ஃ⁸⁵ ஃ⁸⁶ ஃ⁸⁷ ஃ⁸⁸ ஃ⁸⁹ ஃ⁹⁰ ஃ⁹¹ ஃ⁹² ஃ⁹³ ஃ⁹⁴ ஃ⁹⁵ ஃ⁹⁶ ஃ⁹⁷ ஃ⁹⁸ ஃ⁹⁹ ஃ¹⁰⁰ ஃ¹⁰¹ ஃ¹⁰² ஃ¹⁰³ ஃ¹⁰⁴ ஃ¹⁰⁵ ஃ¹⁰⁶ ஃ¹⁰⁷ ஃ¹⁰⁸ ஃ¹⁰⁹ ஃ¹¹⁰ ஃ¹¹¹ ஃ¹¹² ஃ¹¹³ ஃ¹¹⁴ ஃ¹¹⁵ ஃ¹¹⁶ ஃ¹¹⁷ ஃ¹¹⁸ ஃ¹¹⁹ ஃ¹²⁰ ஃ¹²¹ ஃ¹²² ஃ¹²³ ஃ¹²⁴ ஃ¹²⁵ ஃ¹²⁶ ஃ¹²⁷ ஃ¹²⁸ ஃ¹²⁹ ஃ¹³⁰ ஃ¹³¹ ஃ¹³² ஃ¹³³ ஃ¹³⁴ ஃ¹³⁵ ஃ¹³⁶ ஃ¹³⁷ ஃ¹³⁸ ஃ¹³⁹ ஃ¹⁴⁰ ஃ¹⁴¹ ஃ¹⁴² ஃ¹⁴³ ஃ¹⁴⁴ ஃ¹⁴⁵ ஃ¹⁴⁶ ஃ¹⁴⁷ ஃ¹⁴⁸ ஃ¹⁴⁹ ஃ¹⁵⁰ ஃ¹⁵¹ ஃ¹⁵² ஃ¹⁵³ ஃ¹⁵⁴ ஃ¹⁵⁵ ஃ¹⁵⁶ ஃ¹⁵⁷ ஃ¹⁵⁸ ஃ¹⁵⁹ ஃ¹⁶⁰ ஃ¹⁶¹ ஃ¹⁶² ஃ¹⁶³ ஃ¹⁶⁴ ஃ¹⁶⁵ ஃ¹⁶⁶ ஃ¹⁶⁷ ஃ¹⁶⁸ ஃ¹⁶⁹ ஃ¹⁷⁰ ஃ¹⁷¹ ஃ¹⁷² ஃ¹⁷³ ஃ¹⁷⁴ ஃ¹⁷⁵ ஃ¹⁷⁶ ஃ¹⁷⁷ ஃ¹⁷⁸ ஃ¹⁷⁹ ஃ¹⁸⁰ ஃ¹⁸¹ ஃ¹⁸² ஃ¹⁸³ ஃ¹⁸⁴ ஃ¹⁸⁵ ஃ¹⁸⁶ ஃ¹⁸⁷ ஃ¹⁸⁸ ஃ¹⁸⁹ ஃ¹⁹⁰ ஃ¹⁹¹ ஃ¹⁹² ஃ¹⁹³ ஃ¹⁹⁴ ஃ¹⁹⁵ ஃ¹⁹⁶ ஃ¹⁹⁷ ஃ¹⁹⁸ ஃ¹⁹⁹ ஃ²⁰⁰ ஃ²⁰¹ ஃ²⁰² ஃ²⁰³ ஃ²⁰⁴ ஃ²⁰⁵ ஃ²⁰⁶ ஃ²⁰⁷ ஃ²⁰⁸ ஃ²⁰⁹ ஃ²¹⁰ ஃ²¹¹ ஃ²¹² ஃ²¹³ ஃ²¹⁴ ஃ²¹⁵ ஃ²¹⁶ ஃ²¹⁷ ஃ²¹⁸ ஃ²¹⁹ ஃ²²⁰ ஃ²²¹ ஃ²²² ஃ²²³ ஃ²²⁴ ஃ²²⁵ ஃ²²⁶ ஃ²²⁷ ஃ²²⁸ ஃ²²⁹ ஃ²³⁰ ஃ²³¹ ஃ²³² ஃ²³³ ஃ²³⁴ ஃ²³⁵ ஃ²³⁶ ஃ²³⁷ ஃ²³⁸ ஃ²³⁹ ஃ²⁴⁰ ஃ²⁴¹ ஃ²⁴² ஃ²⁴³ ஃ²⁴⁴ ஃ²⁴⁵ ஃ²⁴⁶ ஃ²⁴⁷ ஃ²⁴⁸ ஃ²⁴⁹ ஃ²⁵⁰ ஃ²⁵¹ ஃ²⁵² ஃ²⁵³ ஃ²⁵⁴ ஃ²⁵⁵ ஃ²⁵⁶ ஃ²⁵⁷ ஃ²⁵⁸ ஃ²⁵⁹ ஃ²⁶⁰ ஃ²⁶¹ ஃ²⁶² ஃ²⁶³ ஃ²⁶⁴ ஃ²⁶⁵ ஃ²⁶⁶ ஃ²⁶⁷ ஃ²⁶⁸ ஃ²⁶⁹ ஃ²⁷⁰ ஃ²⁷¹ ஃ²⁷² ஃ²⁷³ ஃ²⁷⁴ ஃ²⁷⁵ ஃ²⁷⁶ ஃ²⁷⁷ ஃ²⁷⁸ ஃ²⁷⁹ ஃ²⁸⁰ ஃ²⁸¹ ஃ²⁸² ஃ²⁸³ ஃ²⁸⁴ ஃ²⁸⁵ ஃ²⁸⁶ ஃ²⁸⁷ ஃ²⁸⁸ ஃ²⁸⁹ ஃ²⁹⁰ ஃ²⁹¹ ஃ²⁹² ஃ²⁹³ ஃ²⁹⁴ ஃ²⁹⁵ ஃ²⁹⁶ ஃ²⁹⁷ ஃ²⁹⁸ ஃ²⁹⁹ ஃ³⁰⁰ ஃ³⁰¹ ஃ³⁰² ஃ³⁰³ ஃ³⁰⁴ ஃ³⁰⁵ ஃ³⁰⁶ ஃ³⁰⁷ ஃ³⁰⁸ ஃ³⁰⁹ ஃ³¹⁰ ஃ³¹¹ ஃ³¹² ஃ³¹³ ஃ³¹⁴ ஃ³¹⁵ ஃ³¹⁶ ஃ³¹⁷ ஃ³¹⁸ ஃ³¹⁹ ஃ³²⁰ ஃ³²¹ ஃ³²² ஃ³²³ ஃ³²⁴ ஃ³²⁵ ஃ³²⁶ ஃ³²⁷ ஃ³²⁸ ஃ³²⁹ ஃ³³⁰ ஃ³³¹ ஃ³³² ஃ³³³ ஃ³³⁴ ஃ³³⁵ ஃ³³⁶ ஃ³³⁷ ஃ³³⁸ ஃ³³⁹ ஃ³⁴⁰ ஃ³⁴¹ ஃ³⁴² ஃ³⁴³ ஃ³⁴⁴ ஃ³⁴⁵ ஃ³⁴⁶ ஃ³⁴⁷ ஃ³⁴⁸ ஃ³⁴⁹ ஃ³⁵⁰ ஃ³⁵¹ ஃ³⁵² ஃ

வல்ல வாயைக்கொண்டு. “ஔஷ்டாஸீதா” (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றும்போலே. என்னை யும் மஹாபாநம்பண்ணுவித்து நீங்களும் மதுபாநம்பண்ணுங்கோள். (க)

நான்காம் பாட்டு.

தாமதுவாய்கள்கொண்டேவந்து என்முல்லைகள்மேல்தும்பிகாள் !
பூமதுவுண்ணச்செல்லில் வினையேனைப்போய்சேய்தகன்ற
மாமதுவார்தண்டுழாய்முடி வானவர்கோனைக்கண்டு
யாமிதுவோதக்கவாறு ? என்னவேண்டுங்கண்டிருங்கட்கே.

ஆ.—(தாமதுவாய்கள்) - நீங்கள் பூமதுவுண்ணச் செல்லில், வாக்யஹிதை யான எனக்கு “ஸம்ஸ்லேஷம்” என்றோர் இந்த்ராஜாலத்தைக்காட்டி, என்னை யகன்று திருநாட்டிலே திருமாமணிமண்டபத்திலே, * அபர்வறுமமர்கள் திவ்யபரிஷத்திலே, * முனைத்தாஸ்யமுபாநாதராயிருந்த அவர்களாலே பலங்க்ருதனாயிருந்த அவனைக் கண்டு, அவன் திருக்குழலில் திருத்துழாயின் மயுவெள்ளத்தை உங்கள் தாமதுவாய்கள் கொண்டுபருகிப்பின்னை ‘உம்மையொருத்தி இன்று ஆசைப்பட்டுக்கூப்பிடாநிற்க, அவளை நினையாதிருக்குமிதுவோ உம்முடைய க்ருபையாவது?’ என்று அவர் ஸந்திதியிலே சொல்ல வேணுமென்று, தனக்குப் பரமஸுஹ்ருத்துக்களாய்த் தன் முல்லைகளிலே வந்திருந்த தும்பிகளை நோக்கிச்சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னை நோவுபடுத்திப்போந்து எட்டாநிலத்திலே ஓலக்கமிருந்து வளையம்வைத்து போதுபோக்கி ஓரஞ்செய்கையோ நாம் தக்கோரானபடி யென்று, திருநாட்டிலேசென்று எம்பெருமானுக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில தும்பி களைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறாள்.

[தாமதுவென்று தொடங்கி] - நான் வளர்க்கிற முல்லைகளிலே வர்த்திக்கிற தும்பிகாள் ! உங்களுடைய இனிய பேச்சுக்களோடே அங்கேசென்று. [பூமதுவுண் ணச்செல்லில்]-பூக்களில் மயுபாநம் பண்ணப்போகில். [வினையேனையென்று தொடங்கி]- என்னோடே ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி விஸ்லேஷித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய், திருக்குழலில் செவ்வியாலே மிகவும் மஹாதாரைகள் பாயாநின்றாள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான முடியையுடைய * அயர்வறுமமர்கள் தன்னுடைய

படி. அன்றிக்கே, ‘ஸம்ஸுத்தோ டொத்ததிறே யெனக்கு தர்ஸநமும்’ என்றபாடமாகில் - அவ னோட்டை ஸம்ஸுத் உன்பக்கவிலே ஸத்வாரகமானும்போலே. தர்ஸநமும் எனக்கு ஸத்வாரகமாயிற் றென்ற வாயுவை த்ருஷ்டாந்திகரிக்கிறது. த்விதியார்த்தத்தில், வாய்க்குத்துய்மையேதென்ன - அந்நது இத்தயாதிவாக்யதவயத்தாலே: “ஷுஷ்ருவாவிஜிரொராவதே” என்ற த்ரௌபதிவார்த்தை யாலே மாஃபழமானது கொம்பிலேயொட்டிற்றிே. இந்த த்விதியார்த்தத்தில், “தண்ணபமுண்ட” என்றத்தோடு தட்டுப்படுகையாலே, தத்பரிஹாரார்த்தமாக ‘வார்த்தைசொல்லவல்லவாயைக்கொண்டு’ என்கிறார். ‘கூடியவண்டினக்கான் குருநாடுடை’ என்றுதொடங்கி, ‘வாய்கள்கொண்டு - ஓடிவந்தென் குழல்மேலொளிமாமலருகிறோ’ இத்தய்வயடி. (ங)

அழகையும் குணங்களையும் கொண்டாட இருக்குமவனைக்கண்டு. போகுத்தில் அபர்யாப்தியாலே வினையேன் என்கிறாள். பொய் - ஸ்நேஹிப்பாரைப்போலேகாட்டி வஞ்சிக்கை.

ப. - அநந்தரம், ஸூரிபோக்யமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனைக்கண்டு, உம்முடையதகவுடைமையிதுவோ? என்று சொல்லவேணும் என்று சிலதும்பிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

என் - நான்வளர்த்துப்போருகிற, முல்லைகள் - முல்லைகளின், மேல் - மேலே வர்த்திக்கிற, தும்பிகாள் - தும்பிகாள்! தூ - தூய, மது - மதுவை நிரூபகமாகவுடைத்தான, வாய்கள் - வாய்களை, கொண்டு - கொண்டு, வந்து - வந்து, பூ - (அம்முல்லைகளில்) பூவின், மது - மதுவை, உண்ண - உண்ண, செல்லில் - செல்ல நினைத்திகோளாகில், (அவை வாடிக்கிடக்கிற அவஸ்த்தையிற்செல்லாதே), வினையேனை - விஸ்வலக்ஷணவான பாபத்தையுடையேனான் என்னை, பொய் - க்ருத்திரிமஸம்ஸ்லேஷத்தை, செய்து - பண்ணி, அகன்ற - அகன்றவனாய், (இப்பிரிவுதானே செந்தவிப்புக்கு உறப்பென்னலாம்படி), மா - பெருவெள்ளமான, மது - மது, வார் - ஒழுக்குகிற, தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்ததுழாயலே யலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையுடையனாய்க் கொண்டு, வானவர் - நித்யசூரிகளுக்கு, கோனை - நிர்வாஹகனாயிருக்கிறவனை, கண்டு - கண்டு, துங்கட்டு - (இவ்வவஸ்த்தையிலே ஸந்திஹிதங்களான) உங்களுக்கு, (அவனுடைய மேன்மைக்குத் தகுதியாம்படி ஸோபசாரமாக), யாம் - நாம், இதுவோ - இம்மேன்மைகொண்டாடி யிருக்குமதுவோ? தக்கவாறு - தகவுடையோமானபடி? என்னவேண்டுங்கண்டிர் - என்று சொல்லவேணும் காணுங்கோள்! அப்போதிறே, என்னைபாதி இம்முல்லையும் செந்தவித்து மயுபாநம் பண்ணலாவது என்றுகருத்து.

இ. - நாலாம்பாட்டில், என்னை நோவுபடுத்திப்போய் எட்டாத நிலத்திலே ஓலக்கமிருக்கை தக்கோர்மையோ? என்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோள்! என்று சில தும்பிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[என் முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள் - தூமதுவாய்கள் கொண்டுவந்து] - நான் வளர்க்கிற முல்லைகளின்மேலே வர்த்திக்கிற தும்பிகாள்! இவள் உறவுகையாலே, பேணி நிர்வார்ப்பாரில்லாமையாலே உறவின முல்லைகளின் மேலே பட்டினிவிடுகிறவையிறே; என்னோடொக்க நோவுபடப் பிறந்த நீங்கள். என் பரிஸரத்தில் முல்லைகள் என்றமாம். இவள் வர்த்திக்கிற எல்லையடங்கச் சருகாயிறே கிடக்கிறது. ஸுத்தமாய் இனிதான பேச்சுக்களைக்கொண்டு சென்று; வரவு செலவைக் காட்டுகிறது. [பூமதுவுண்ணச் செல்லில்] - மயுவ்ரதங்களாகையாலே பூவுள்ளவிடந்தேடி மயுபாநம் பண்ணப்போகக்கடவிகோளிறே; மயுவுள்ளது அங்கேயாகையாலே, பூக்களில் மயுபாநம் பண்ணப்போகில். [வினையேனைப் பொய்செய்தகன்ற] - “பிரியேன், பிரியிற்றிரியேன்” என்ற பொய்யை மெய் என்று ப்ரமிக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை, “நாரொலிநடாவி லாஷதே” என்னுமவன் இரண்டுவார்த்தை சொல்லும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [பொய்செய்து] - இந்திரஜாலமென்றும், கனவென்றும், கலவியென்றும் பர்யாயமிறே. [அகன்ற] - தன்பேறுகக் கலந்து பொகட்டுக் கைகழியப் போனபடி. [மாமது வார் தண்டுழாய்முடி] - திருக்குழலில் செவ்வியாலே மிகவும் மயுதாரையை

யுடைந்தான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவன். [அகன்ற மாமதுவார் தண்டுழாய்முடி] - இவன் பரிஸரமடங்கச் சருகாய்க்கிடக்கப் பிரிவே நீராக அவன் வைத்த வளையம் மயம் சொரிகிறதிறே. [வானவர்கோனைக் கண்டு] - அவ்வழகை நியஸூரிகளை அதுபவிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. புதியாரை நோவுபடவிட்டு, பழையார்க்கு ஓலக்கங்கொடுத்துக்கொண்டு இராகின்றான்; “கயிசிவிதரோவனெ” என்கிறவிது உக்திமாத்ரமாய் விட்டதிறே. [கண்டு] - நீங்கள் முன்பே காணப்பெறுகிறீர்களிறே. [பாமிதுவோதக்கவாறு] - நாம் தக்கோரானபடி இதுவோ? என்னுங்கோள். ஸ்த்ரீவயம் பண்ணிப்போந்து, பிரிவறியாத அந்தரங்கர்க்கு ஓலக்கங் கொடுத்து ஆந்ருபம்ஸ்யங்கொண்டாடியிருக்கும்அதுவோ தக்கோர்மை! [என்னவேண்டுங்கண்டர்] - அப்பேரோலக்கத்திலே பெரிய மதிப்பனைக்கண்டுவைத்து, “இப்படி சொல்லவேணுமோ?” என்னுதே இவ்வார்த்தை இத்தனையும் சொல்லவேணும். “வாஹயபிபிவாஹி”. [துங்கட்கே] - கலந்துவைத்துப் பொகட்டுப்போனவனிற் காட்டில், ஆற்றாமையிலே முகங்காட்டின உங்களுக்கு இத்தனையும் செய்யவேண்டாவோ?

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. என்னெனோவுபடுத்திப்போய் எட்டாநிலத்திலே ஓலக்க மிருக்கை தக்கோர்மையோ? என்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோள்! என்றிசில தும்பிகளைக்குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

[தூமதுவாய்கள்கொண்டேவந்து] - பரிசுத்தமாய் இனிதானபேச்சை யுடைய வாயைக்கொண்டு சென்று. வந்தேன்றது - சென்றேன்றபடி. ஆர்த்தார்க்கு உஜ்ஜீவநஹேது வாய் இனிதுமான பேச்சைக்கொண்டு. [என்முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள்] - உடன்கேடராயோக்கப் பட்டினிவிட்டுக்கிடப்பாரைப் போலையிறே நீங்கள் கிடக்கிறது. இவள்துழலில் பூவோடொக்க, உத்யாநத்திலுள்ள பூக்களும் சருகாயிறேகிடப்பது; “கயிசிவிதரோவனெ” (அபிவ்ருகாஃபரிம்லாநாஃ) என்னுமாபோலே. [பூமதுவுண்ணச்செல்லில்] - மது வ்ரதங்களாகையாலே பூவுள்ளவிடந்தேடி மதுபாநம்பண்ணப்போகக்கடவிகோ ளிறே. இவள்பரிஸரத்தி லுள்ளவையிறே உறவிக்கிடப்பன; அங்குள்ளவையெல்லாம் செவ்வி பெற்றிருக்கும்ிறே; * மாமதுவார் தண்டுழாய்முடி வானவர்கோனிறே. அவர்களில் இவ

நாலாம்பாட்டு.—தூமது இத்யாதி. “தும்பிகாள்! வினையேனைப்பொய்செய்தகன்ற - வான வர்கோனைக் கண்டொயிதிவோதக்கவாறென்னவேண்டுங்கண்டர்” என்கிறபதங்களைக் கடைகித்தவதா ரிகை - என்னை இத்யாதி. தக்கோர்மை - தயை. தும்பியாவது - ப்ருங்கஜாதியில்அவாந்தரம்.

* தூய்பையும் இனிமையும் வாய்களுக்கில்லாமையாலே ‘பேச்சையுடைய’ என்று அர்த்தாத் லித்தம். “பூமதுவுண்ணச்செல்லில்” என்றிருக்கையாலே ‘வாயைக்கொண்டுசென்று’ என்றது. “இதுவோ தக்கவாறு?” என்றதுக்கருணமாக “வாய்” என்றதுக்கு - பேச்சாக அர்த்தாந்தரமாதல்; “பரிசுத்தமாய்” இத்யாதிவாய்விலாணமாதல்; அன்றிக்கே, வார்த்தைக்குத் தூய்மையாவதென்ன என்கிற சங்கையிலேயாதல் - ஆர்த்தார்க்கு இத்யாதி. முல்லைகள்மேல் தும்பிகாளென்னுதே, “என் முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள்” என்றவிசேஷிக்கிறதற்குப்பாவம் - உடன்கேடராய் இத்யாதி. ஒக்கப் பட்டினிவிடுவானென்? இவள்முல்லையில் மதுவில்லையோ? என்ன - இவள்துழலில் இத்யாதி. உத்யாநத்திலுள்ள பூக்களென்றது - இவள் பரிசுத்திலுண்டானதோப்பில் பூக்களென்றபடி. இவள் பூ சருகானால் உத்யாநத்திற் பூ சருகாகவேணுமோ? என்ன - அபிவ்ருகாஃ இத்யாதி. மதுவுண்ணச் செல்லவேணுமோ? என்ன - மதுவ்ரதங்கள் இத்யாதி. அவனுக்கும் விரஹதுக்கமுண்டாகையாலே அக்கு மதுவற்றியிராதோ? என்ன - இவள் பரிசுத்தில் இத்யாதி. “செவ்விபெற்றிருக்கும்” என்

னுக்கு வாசி, கவித்தமுடியும் இட்டமாலையுமே யிறே. இங்குள்ள வண்கேள்போலே பட்டினிகிடக்க வேண்டாவிறே அங்குள்ளார்க்கு. [மாமதுவார்தண்மோய்] - விரஹத்திலும் ஊற்றுமாறாதவிடங்காணும். அவ்விடம். [பூமதுவுண்ணச்செல்லில்] - இவன், தன்குழலிற் பூவும்வாடி மதுவும்வற்றினபின்பு இனி இவ்விபூதியிலுண்டாகமாட்டாதென்றிருக்கிறாள்; இனி விபூதிமான்பக்கலிலே யுண்டாகில் உண்டாமத்தனை யென்றிருக்கிறாள். [வினையேனை] - அவன் என்பக்கற் பேசின பேச்சுக்களையும் வ்யாமோஹத்தையும் “மெய்” என்றிருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை. [வினையேனைப்பொய்செய்து] - “கடுகப்பிரியில் இடிவிழுந்தாற்போலே இவன்முடியும்” என்றுபார்த்து, “நின்னைப்பிரியேன், பிரியிலுமாற்றேன்” என்றாற்போலேயிருக்க, அவன் பிரிவையுணர்த்தினான்; நான் அதுக்குத் தாத்தாய் அறியாமையெனக்கேட்டேன். அறிந்தேனாகில், போகாதபடி காத்கட்டலாயிற்றுக்கிடர்! [பொய்செய்து] - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. சீரகாலம்ஜீவிக்ஞ்செய்தேயும் “ஒருஸ்வப்நமாய்ப்போயிற்று” என்னக்கடவர்களாயிற்று, விஸ்லேஷத்தோடே வ்யாப்தமானகயாலே. கனவென்றும், இந்திரஜாலமென்றும், பொய்யென்றும் - அபர்யாப்தமான ஹோகத்தைச் சொல்லக்கடவது. [பொய்செய்தகன்ற] - அகலுகைக்கு இட்டவழியிருக்கிறபடி. “கலக்க” என்று பேரையிட்டு, பர்யாப்தமாகக்கலவாதே வஞ்சித்து அகன்ற. [மாமதுவார்தண்மோய்முடி] - இங்குள்ளதும் அங்கேயாகையாலே மயப இரட்டித்திருக்குமிறே. தலையானமதுவுமே அதுதான். ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களில் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் அவனைக்கண்டு. [வானவர்கோனைக்கண்டு] - தந்தாமைப்பேணுவார்க்கு உடம்புகொடுத்த

றதுக்குநிமாமகமெதென்ன - மாமதுவார் இத்தாதி: “தண்மோய்முடி” என்றவிசேஷணத்துக்கு பாவம் - அவர்களில் இத்தாதி. அதாவது - முடியுடையவரானாலும், திருத்தமாயோடேகூடின முடியில்லையென்றபடி. “மாமதுவார்” இத்தாதியைக்கடக்கித்து, “வானவர்கோன்” என்றதுக்கு பாவம் - இங்குள்ள இத்தாதி. “மா” என்றதுக்குபாவமாதல், “வார்” என்றதுக்குபாவமாதல் - விரஹத்திலும் இத்தாதி. அவன்பக்கல்செல்லுகிறதென்? இவன்பரிசரத்திலில்லையாகிலும் இவ்விபூதியிலில்லையோ? என்ன - இவன்நான் இத்தாதி. பேசினபேச்சுக்களாவன - “பேதைநின்னைப்பிரியேன்” என்கிறபேச்சுக்கள். வ்யாமோஹமாவது - காலக்கையைப்பிடித்துப் பரிமாறினவ்யாமோஹம். “பேசினபேச்சு” இத்தாதிக்களையும், அதை “மெய்” என்றிருக்கும்பாக்கார்த்தையும் விவரியாநின்றுகொண்டு, பிரியநினைக்கிறவன் வெறுமனேபோகவொண்ணாதோ? இப்படிசொல்லப்பிரியவேணுமோ? என்கிறசங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் - கடுகப்பிரியில் இத்தாதி. அறிந்தாற்செய்வது என்? என்ன - அறிந்தேனாகில் இத்தாதி. “பொய்செய்து” என்றதுக்கு - “நின்னைப்பிரியேன்” இத்தாதி மித்யாபாஷணங்களைப்பண்ணி யென்று கீழ் அருளிச்செய்து, அபர்யாப்தமானகலவியாக அர்த்தந்தரம் - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இத்தாதி. “ஸுரோசாடிஸகஞ்ஞாஹி” இத்தாதிப்படியே சீரகாலம்ஸம்ஸ்லேஷித்துப்பிரிந்தான்” என்றது பின்னான்கிரவாஹமாயிருக்க, அபர்யாப்தமானகலவியென்கிறதென்? என்ன - சீரகாலம் இத்தாதி. “பொய்” என்ற - அபர்யாப்தமானகலவியைச்சொல்லுமோ? என்ன - கனவென்றும் இத்தாதி. ஆனால், கலப்பானென்? என்ன - அகலுகைக்கு இத்தாதி. அதாவது - கலவியாலொழியப்பிரிவுகடாமைமாலே, துகப்படுத்துகைக்குஇட்டவழியென்றபடி. விவரணம்-கலக்குவென்று இத்தாதி. “மாமது” என்றதுக்குபாவம் - இங்குள்ளதும் இத்தாதி. ரஸோக்தி - தலையான இத்தாதி. இத்தாபவதம் - ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களில் இத்தாதி. “வானவர்கோன்” என்கிறவருடையஹார்த்தபாவம் - தந்தாமை இத்தாதி. தந்தாமைப்பேணுகையாவது - அவன் இங்குவந்தால் ஸ்வாநுவவ விச்சேதம் வருமென்றிருக்கை. விவரணம் - நீவயி இத்தாதி. “யாம்” என்றதுக்கு

திருக்கும் அவனைக்கண்டு. “கூயிகிணி தோவனெ கிங்காயு வீ தயாஜெ” (தவயி கிருசித்ஸமாபந்நேகிம்கார்யம்ஸீ தயாமம) என்றத்தைத்தவிர்த்து, பழைய உறவுகொண்டாடியிருக்கிறவனைக் கண்டு. [யாம்] - ஸாபராதனாகையாலே தன்குற்றத்தை யநுஸந்தித்து, ஓலக்கிருக்கிறனாகப் பராக்கடித்து அநிபவநீயனாயிருக்கும்; முதன்மைகண்டு கூசாதே நின்று நம்மைக்காணு மென்பது. இப்படி சம்போதித்தவாறே முகம்பார்க்கவேண்டியவரும்; அவன் பார்த்த முகம் மாறவதற்குமுன்னே, இதுவோ தக்கவாறு என்பது. “சூந்யஸம் ஸ்யம்வரொயஜெ” (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்பரோதர்மம்) என்று சிலர்க்குச்சொல்லிவைத்தீரே. “நெவவஜம்ஸாந்நமஸாகாந்” (நைவதம்ஸாந்நமஸாகாந்), “நஜாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்” (நமாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்) (நமாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்) என்று வையெல்லாம் வடிவிலே கண்டோமிதே. [இதுவோ தக்கவாறு] - ஸ்தீரவதம்பண்ணி வளையம்வைத்து ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கையோ தக்கோர்மையாவது? [என்னவேண்டுங் கண்டீர்] - இவ்வோலக்கத்தையும் இவன்மேன்மையையுங்கண்டு “இத்தையெங்ஙனே யழிக்கும்படி?” என்று நீங்கள் ஆந்ருஸம்ஸ்யங் கொண்டாடவொண்ணாது; அவ்வளவில் என்னைப்பார்த்துச்சொல்லுங்கோள். [நங்கட்கே] - அவனல்லாத உங்களுக்கு இத்தனையும்

பர்.—[தாமதுனித்யாதி]—[வானவர்கோணைக்கண்டு]—யுங்காண்டெ[சக]
“கூயிகிணி தோவனெ கிங்காயு வீ தயாஜெ” (தவயி கிருசித்ஸமாபந்நேகிம்கார்யம்ஸீ தயாமம) என்றத்தைத்தவிர்த்து, பழைய உறவுகொண்டாடியிருக்கிறவனைக் கண்டு. [யாம்] - ஸாபராதனாகையாலே தன்குற்றத்தை யநுஸந்தித்து, ஓலக்கிருக்கிறனாகப் பராக்கடித்து அநிபவநீயனாயிருக்கும்; முதன்மைகண்டு கூசாதே நின்று நம்மைக்காணு மென்பது. இப்படி சம்போதித்தவாறே முகம்பார்க்கவேண்டியவரும்; அவன் பார்த்த முகம் மாறவதற்குமுன்னே, இதுவோ தக்கவாறு என்பது. “சூந்யஸம் ஸ்யம்வரொயஜெ” (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்பரோதர்மம்) என்று சிலர்க்குச்சொல்லிவைத்தீரே. “நெவவஜம்ஸாந்நமஸாகாந்” (நைவதம்ஸாந்நமஸாகாந்), “நஜாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்” (நமாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்) என்று வையெல்லாம் வடிவிலே கண்டோமிதே. [இதுவோ தக்கவாறு] - ஸ்தீரவதம்பண்ணி வளையம்வைத்து ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கையோ தக்கோர்மையாவது? [என்னவேண்டுங் கண்டீர்] - இவ்வோலக்கத்தையும் இவன்மேன்மையையுங்கண்டு “இத்தையெங்ஙனே யழிக்கும்படி?” என்று நீங்கள் ஆந்ருஸம்ஸ்யங் கொண்டாடவொண்ணாது; அவ்வளவில் என்னைப்பார்த்துச்சொல்லுங்கோள். [நங்கட்கே] - அவனல்லாத உங்களுக்கு இத்தனையும்

[இதுவோ தக்கவாறு]—ஸாந்ருஸாகாந் [நக]—[வானவர்கோணைக்கண்டு]—யுங்காண்டெ[சக]
“கூயிகிணி தோவனெ கிங்காயு வீ தயாஜெ” (தவயி கிருசித்ஸமாபந்நேகிம்கார்யம்ஸீ தயாமம) என்றத்தைத்தவிர்த்து, பழைய உறவுகொண்டாடியிருக்கிறவனைக் கண்டு. [யாம்] - ஸாபராதனாகையாலே தன்குற்றத்தை யநுஸந்தித்து, ஓலக்கிருக்கிறனாகப் பராக்கடித்து அநிபவநீயனாயிருக்கும்; முதன்மைகண்டு கூசாதே நின்று நம்மைக்காணு மென்பது. இப்படி சம்போதித்தவாறே முகம்பார்க்கவேண்டியவரும்; அவன் பார்த்த முகம் மாறவதற்குமுன்னே, இதுவோ தக்கவாறு என்பது. “சூந்யஸம் ஸ்யம்வரொயஜெ” (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்பரோதர்மம்) என்று சிலர்க்குச்சொல்லிவைத்தீரே. “நெவவஜம்ஸாந்நமஸாகாந்” (நைவதம்ஸாந்நமஸாகாந்), “நஜாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்” (நமாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்) என்று வையெல்லாம் வடிவிலே கண்டோமிதே. [இதுவோ தக்கவாறு] - ஸ்தீரவதம்பண்ணி வளையம்வைத்து ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கையோ தக்கோர்மையாவது? [என்னவேண்டுங் கண்டீர்] - இவ்வோலக்கத்தையும் இவன்மேன்மையையுங்கண்டு “இத்தையெங்ஙனே யழிக்கும்படி?” என்று நீங்கள் ஆந்ருஸம்ஸ்யங் கொண்டாடவொண்ணாது; அவ்வளவில் என்னைப்பார்த்துச்சொல்லுங்கோள். [நங்கட்கே] - அவனல்லாத உங்களுக்கு இத்தனையும்

ஹார்த்தபாவம் - ஸாபராதனாகையாலே இத்தாதி. நம்மைக்காணுமென்றது - உம்மைக்காணுமென்ற யடி. “தக்கவாறு-இதுவோ” என்கைக்கு, இவர் தயாநுவென்கிறவிடம் எப்படியறிந்தான்? என்ன - ஆந்ருஸம்ஸ்யம் இத்தாதி. “ஸாந்ருஸாகாந்” (நைவதம்ஸாந்நமஸாகாந்), “நஜாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்” (நமாம்ஸம்ஸாந்நமஸாகாந்) என்று வையெல்லாம் வடிவிலே கண்டோமிதே. [இதுவோ தக்கவாறு] - ஸ்தீரவதம்பண்ணி வளையம்வைத்து ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கையோ தக்கோர்மையாவது? [என்னவேண்டுங் கண்டீர்] - இவ்வோலக்கத்தையும் இவன்மேன்மையையுங்கண்டு “இத்தையெங்ஙனே யழிக்கும்படி?” என்று நீங்கள் ஆந்ருஸம்ஸ்யங் கொண்டாடவொண்ணாது; அவ்வளவில் என்னைப்பார்த்துச்சொல்லுங்கோள். [நங்கட்கே] - அவனல்லாத உங்களுக்கு இத்தனையும்

செய்யவேணும். இல்லையாகில், இவ்வளவிலே முகங்காட்டின உங்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியில்லை. [நங்கட்கே] - என்முல்லைகள்மேல் தும்பிகளன்றோ! உங்கள்ஜீவநம் நீங்களே நோக்கிக் கொள்ளவேணும்: அவன் ஸ்திரீவதம்பண்ணி ஸ்வரூபஹாநிபாராதேயோலக்கங் கோதேத்திருந்தான்; நான் பாடோடிக்கிடந்தேன்; இனி உங்கள் ஸ்வரூபஹாநி நீங்களே பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள்.

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நங்கட்கு யானுரைக்கேன்வம்மின் யான்வளர்த்தகிளிகாள்!
வேங்கட்புள்ளுந்நு உந்து வினையேனெஞ்சங்கவரந்த
சேங்கண்கருமுகிலச் செய்வாய்ச்செழுங்கற்பகத்தை
எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு இதுவோதக்கவாறு? என்மினே.

ஆ.—(நங்கட்கு.) - க்ருராவலோகந காலநல டிபு ப்ரதிகுல ஜாலனா பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளி வந்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து விஸ்லேஷிக்கிறபோது, அதிசீதளமாய் ம்ருதஸஞ்சீவநமான திவ்யகடாக்ஷங்களாலும் அதிமதூரமான பணிமொழிகளினாலும் திருமேனியில் அழகாலும் ஆத்மபாநுபமான பரிஷ்வங்கத் தாலும் என்னுடைய மந் ப்ரப்ருதி ஸகல கரணங்களையும் அபஹரித்துக் கொண்டுபோன ஸ்னைத் திருநாட்டிலே சென்றுகிலுங்கண்டு, உம்முடைய தக்கவாறு இதுவோ? என்று சொல்லவேணுமென்று, தான்வளர்த்த கிளிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாடாகவுமாம், மற்றேதேனும்அவனுக்கத்தருளின தேசங்களாகவுமாம், ஏங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக்கண்டு தம்முடைய தக்கோர்மையிருக்குப்படி இதுவோவென்னுங்கோள்ளன்று, தன்னுடைய கிளிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

[வேங்கட்புள்ளென்று தொடங்கி] - ப்ரதிகுலர்க்கு லயங்கரமான த்ருஷ்டியை யுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டுவந்து, தன்னை விஸ்லேஷித்தால் யரியாத படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய நெஞ்சை நிஸ்பேஷமாகப் பறித்துக் கொள்வதுஞ்செய்து, அத்தால் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் காளயே வம்போலே ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையும் சிவந்த திருப்பவளத்

தயானுக்களான உங்களுக்கு என்றபடி. விவரணம் - இல்லையாகில் இதுயாதி. த்விதீயதாற்பர்யம் - என்முல்லைகள்மேல் இதுயாதி. ஏதத்விவரணமாதல், மூன்றும்பாவமாதல் - அவன்ஸ்திரீவதம் இதுயாதி. அதாவது - முல்லைகள்மேலே வர்த்திக்கிற என் தும்பிகளாகையாலே, என்வ்ஷயமான வர்கள் பாரதந்தர்ய ஹாநி வாராதடி உங்களுக்கு ஜீவநமான என்னைநோக்குங்கோள் என்றபடி. பாடோடிக்கிடக்கை - ஒருவாக்காகப் படுத்துக்கொண்டிருக்கை. 'என்முல்லைகள்மேல் தும்பிகளா! பூமதுவுண்ணச்செல்லில் - தூமதுவாய்க்கொண்டுவந்து - வினையேன'யித்யாரப்ய, 'கண்டு - நங்கட்கு-யாமிதுவோதக்கவாறென்ன வேண்டுங்கண்டி' என்றந்வயம். 'யாமிதுவோதக்கவாறு - நாம் இம்மேன்மை கொண்டாடியிருக்கும்துவோ தக்கோர்மை' யுடையோமானபடி. தக்கோர்மை - தயை. என்னவேண்டுங்கண்டி - என்றுசொல்லவேணுங்காணுங்கோள்' என்றபடி.

(சு)

[துங்கட்டு] - “வரகூட-஁லம்ஸாவுணுநள்” என்றிருக்கும் உங்களுக்கு [யான்] - என் ஸ்வபாரங்களையும் உங்கள்மேலே வைத்திருக்கிறான். [உரைக்கேன்] - என்காரியம் நீங்களே உணர்ந்து செய்யக்கடவிகோளாயிருக்க, வார்த்தை சொல்லுகிறது என் ஆற்றமைபாலேயேதே. [வம்மின்]-என்காரியத்துக்கு உபாயசிந்தை பண்ணியிருக்கிற உங்களுக்கு ஒருவிருக்சொல்ல வாருங்கோள்.[யான்வளர்த்த கிளிகாள்] - அவன் பரிசும்போலே செருக்கியிருக்கப்பிறந்திகோளோ நீங்கள் ? ரக்ஷகர் தேட்டமான ஁ஸையிலே ரக்ஷணத்திலே ப்ரவர்த்தியாதே செருக்கடித்திருக்கலாமோ? தண்ணைத் தோற்றி ரக்ஷ்யரக்ஷக சியதிபற்ற்திதே. [நெங்கட்டின்னுந்து வந்து] - ப்ரதிகுலர்க்கு பயங்கரமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய திருஷ்டிபை நடத்திக்கொண்டுவந்து, வழியில் உண்டான ப்ரதிவாந்யகங்களைப் போக்கவல்லனைன்னுதல், அன்பாராதே பிரித்துக் கொண்டிபோனவனைன்னுதல். “கூட-஁ராகூ ஁ர஁஁ய஁”. [வினையேனை] - பிரிர்

தால் தரிப்பரிதான பாபத்தைப்பண்ணினவென்னை. [நெஞ்சங்கவர்த்த] - நெஞ்சை நிர்ஸேஷமாக அபஹரித்த; நாட்டார்க்கு மனோவிகாஸேஹதுவான விஷயம் என் னெஞ்சை யழிக்கும்படியாவதே! [செங்கட்கருமுகிலே] - கண்ணிலே குளிர்நோக்கி, மேருவைக் கிணிய வெரு காளமேகம், பணிந்தாற்போலே தன் வடிவைக்காட்டியாயிற்று நெஞ்சை அபஹரித்தது. [செய்யவாய்ச் செழுங்கற்பகத்தை] - அவ்வளவன்றியே, முறுவல்செய்து தன்னையும் தன்னுடைமையையும் எனக்காக்கியாயிற்று நெஞ்சை அப ஹரித்தது. அன்றியே நெஞ்சை அபஹரித்தஹர்ஷத்தாலே திருக்கண்ணும் விகலித மாய், காளமேகம் போலே வடிவங்குளிர்ந்து, அதுக்கு பரமாமாய்ச் சிவந்த திருப்பவ ளத்தையும் உடையதாய், தானே அபேக்ஷித்துத் தன்னைக்கொடுக்கும் விலக்ஷண கல் பகமாயிருந்தவனை. [எங்குச்சென்றுகிலுங் கண்டு] - கீழ், “வானவர்கோனைக் கண்டு” என்கையாலே, ஓலக்கத்திலன்றிக்கே ஏகாந்தஸ்யுலத்திலே சென்றுகிலும் வார்த்தை சொல்லுங்கோள். அங்குன்னறியிலே, “சுநெநெவவஹிவெவெமநமபிஷ்டாபிஸுரா உபய” என்கிறபடியே, “பரமபதத்திலே கண்டிலோம்” என்று மீளாதே வ்யூஹவிப வாதிகள் எங்குந்தேடியாகிலும் கண்டு சொல்லுங்கோள். [இதுவோ தக்கவாறென் மினே] - ஸ்யாநபேடிமுண்டாகிலும் பாசுமிதுவே. நீர்மைகொண்டாடி யிருப்பார்க்கு இதல்லது மர்மமில்லை; இத்தைச் சொல்லுங்கோள்.

நாடு. — அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னுடைய கிளிகளைக்குறித்து எங்கேனும் போயா கீவம் அவனைக்கண்டு, இதுவோ உம்முடையதக்கோர்மையிருக்கும்படி! என்னுங்கோ ளென்கிறாள்.

[நங்கட்குயானுரைக்கேன்] - தனக்குமுன்னே ஆற்றாமையோடேயிறே அவை யிருக்கிறது; ஆருக்குச் சொல்லும் வார்த்தையை யாருக்குச் சொல்லுகிறது? ஆற்றாமை சொல்லுவியாதது இல்லையிறே. [நங்கட்குயானுரைக்கேன்] - உங்களுக்குச் சொல்லும தல்ல; நான் சொல்லுமதல்ல. வ்யஸநத்துக்கு அலிமாநிகளிருக்க, வேறே சிலர் வார்த்தை சொல்லுமாபோலே. [வம்மின்] - “இவளை ஜீவிப்பித்தோமாம் விரகேதோ?” என்று சிந்திக் கிற உங்களுக்குஒருவிரகுசொல்ல வாருங்கோள். [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - என்வயிற் றிலே பிறந்த உங்களுக்கு அவன் பரிகரம் போலே செருக்கடித்திருக்கக் காலமுண்டோ?

அஞ்சாம்பாட்டு.—நங்கட்கு இய்யாதி. “எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு” இய்யாதியைக் க்டாகித்தவதாரிகை - தன்னுடைய இய்யாதி.

“நங்கட்கு” என்கிறஸ்வர்த்துக்குபாவம் - ஆருக்குச்சொல்லும் இய்யாதி. அதாவது - என்னுற்றாமையைக்கண்டு என்கார்யத்திலே ஒருப்படாதிருப்பார்க்குச் சொல்லுமத்தை, அதிலே யொருப்பட்டிருக்கிற உங்களுக்குச்சொல்லவேணுமோ? என்றபடி. அப்படிசொல்லுகைக்கு இவற் றுக்காற்றாமையுண்டோ? என்ன - தனக்குமுன்னே இய்யாதி. முன்னேயிருக்கிற இந்தவாக்யம் - ஆருக்குச்சொல்லும் இய்யாதி வாக்யநந்தாம் அநஸந்தேயம். ஆனால்சொல்லுவானென்? என்ன - ஆற்றாமை இய்யாதி. “ஆருக்குச்சொல்லுமவார்த்தை” என்கிறத்தை யறுவதித்துத் கொண்டு, “யானுரைக்கேன்” என்கிறஸ்வர்த்துக்குபாவம் - உங்களுக்கு இய்யாதி. விவரணம் - வ்யஸநத்துக்கு இய்யாதி. வேறேசிலரென்றது - வேறேசிலர்க்கு என்றபடி. கிளிகள் வ்யஸநாபிமாநிகளாகையாலே வார்த்தைசொல்லவேண்டாதே தானே கார்யம்செய்யுமாகில், “வம்மின்” என்றழைப்பானென்? என்ன - இவளே இய்யாதி. “யான்வளர்த்த” என்கிறதுக்குபாவம் - என்வயிற்றிலே இப்பாதிவாக் யவ்யம். அவன்பரிகரம்போலே என்றது - “வெங்கட்புள்” என்றத்தைக்கடாகித்து. ‘உங்களுக்குச்

செருக்கடித்திருக்கப்பிறந்திகோளோ! [நுங்கட்கு] - “**வனகௌ? வாவாவனகௌ**” (ஏகம்துஃகம்ஸுஃகஞ்சநௌ) என்றிருக்கிற உங்களுக்கு. [யான்] - உங்கள்மேலே என் ஸர்வலரங்களையும் வைத்திருக்கிற நான். [உரைக்கேன்] - நீங்களறியாததுண்டாய்ச் சோல்வுகிறேனல்லேன்; ஆற்றாமையாலே “சோல்வுகிறேன். [வம்மின்] - முன் கை முக் காதமாய் இருக்கிறபடி. [யான்வளர்த்த] - * நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பாலோடும்ஊட்டி வளர்த்த. [கிளிகான்] - “வளர்த்ததனாற்பயன்பெற்றேன்” என்கிறபடியே, அவன்திரு நாமங்களை நீங்கள் சோல்லக் கேட்டிருக்கவும் அமையுமிறே; அதுதானே “கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றிர்” என்கிறபடியே, ஆற்றாமைக்கு உடலாகையிறே யுங்களை அவன்பக்கல் போகவிடத் தேகிறது. [வேங்கட்புள் இத்தயாதி] - வெவ்வியதான கண்ணையுடைத்தான புள்ளி நடத்திக்கொண்டுவந்து, வருகிறபோதே வழியில் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகை யிலே சினத்த கண்ணையுடையவன் என்னுதல்: அன்றியே, பிரித்துக்கொண்டு போகிறபோது கண்பாராதே பிரித்துக்கொண்டுபோன கோடுமையைச் சோல்வதல்: “**சுக்ருதா? சுக்ருதா ஹுதய?**” (அக்ருத? க்ருஹ்ருதய?) என்னுமாபோலே. [வேங்கட்புள்ளர்ந்துவந்து] - பட்டங்கட்டின ஆணையிலேயேறி அஹ்மதவிஷயத்தைக் கிட்டும் ராஜபுத்ரனைப்போலே. “அருளாழிப்புட்கடவி ரவர்வீதியொருநாள்” என்றிறே அடியில் தூதுவிட்டது, அப்படியே வந்தபடி. [வினையேன்] - அவனைப்போலே இரண்டுநெஞ்சு படைக்கப்பெறாத பாபத் தைப்பண்ணினேன்; ஸம்ஸலேஷத்தில்அழிகைக்கும், விஸ்லேஷத்தில் யூரிக்கைக்கும் இரண்டு நெஞ்சுண்டாகப் பெற்றிலேன் [நெஞ்சங்கவர்ந்த] - நாட்டார்க்கு மனோவிகாஸ ஹேதுவான விஷயம் என்னெஞ்சை யழிக்கும்படியாவதே! ஸாரக்ராஹியாய்க் கோதை யிட்டே வைத்துப்போனான்; பூக்கொண்டு புட்டில் போகவொரைப்போலே. அறமணத்திறே இவர் நெஞ்சிருப்பது; “பூசும்க்ரந்தென்னெஞ்சம்” என்னும்படி. [செங்கட்கருமுகிலை] - கண்ணாலே குளிரநோக்கி, வடிவைமுற்றாட்டாக்கி நின்றநிலை. அங்ஙனன்றிக்கே, இத்தலை

சோல்லுமதல்ல, நான்சோல்லுமதல்ல” என்றதுக்குஹேதுவருளிச்செய்வதாக மீளவும் பதோபாதாந பூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம் - ஏகம்துஃகமித்யாதி. “உங்களுக்குச்சோல்லுமதல்ல” என்றதுக்குஹேது வருளிச்செய்து, “நான்சோல்லுமதல்ல” என்றதுக்குஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - உங்கள்மேலே இத் யாதி. “ஆற்றாமையாலேசோல்வியாததில்லையிறே” என்றத்தை - “உரைக்கேன்” என்கிறபதத்திலே ஏறிட்டருளிச்செய்கிறார் - நீங்கள் இத்யாதி. கிளிகைமேலேயன்றே இருப்பது; ஆயிருக்க, “வம் மின்” என்கிறதென்? என்ன - முன்கை இத்யாதி. “யான்வளர்த்தகிளிகான்” என்று சம்போதிக்கிற வஞ்ஞையஹார்த்தபாவம் - வளர்த்ததனால் இத்யாதி. இது “முனைக்கினை” என்கிறபாட்டிலே. பயன் - ப்ரயோஜனம். கேட்டிருக்கவமைந்தால்போகவிடுகிறதென்? என்ன - அதுதானே இத்யாதி. அதுதானே - திருநாமந்தானே. கண்ணினுடையவெம்மைக்கு அடிவய இரண்டுவகையாக அருளிச் செய்கிறார் - வருகிறபோது இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. இதுக்கு உதாஹரணம் - சுக்ருதா? இத் யாதி. “**சுக்ருதா? சுக்ருதா ஹுதய?**” இது பஞ்சமேம்ஸோஅஷ்டாதஸே [ந0]. “புள்ளர்ந்து வந்து-நெஞ்சங்கவர்ந்த” என்று கூட்டிபாவம் - பட்டங்கட்டின இத்யாதி. புள்ளர்ந்துவரவேணுமோ? என்ன - அருளாழி இத்யாதி. “வினையேன்” என்றதுக்குஹார்த்தபாவம் - அவனைப்போலே இத் யாதி. விவரணம் - ஸம்ஸலேஷத்தில் இத்யாதி. சரீரத்தைவிட்டுநெஞ்சைக்கவருவானென்? என்ன - ஸாரக்ராஹி இத்யாதி. புட்டில் - பெட்டி. நெஞ்சு பூவானபடியென்? என்ன - அறமணத்து இத் யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் - பூசும்க்ரந்து இத்யாதி. “செங்கட்கருமுகிலை” என்றதுக்கு - பூர்வபாவி யாகவும் பரபாவியாகவும் அர்த்தத்தவயம் - கண்ணாலே இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. முந்தினவர்த்தத்

யோடேவந்து கலந்தபின்பு, அத்தலைக்குவந்த பேளஷ்கல்பத்தைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, பிரிவைப் பரஸங்கித்துக் கண்ணாலே குளிரநோக்கி, அவன் வினாநீரடைத்துக்கொண்டு நின்ற படியாகவுமாம். [செய்யவாய்] - சாசேதங்கள் சொல்லப்புக்கு ஸ்மிதம்பண்ணுகிற வாய். [செழுங்கற்பகத்தை] - விலகுகுணமான கல்பகத்தை: வைலகுகுணயமாவது தானே யபேசுகித்துத் தன்னைக்கோடுக்கை. கல்பகம் தன்னைக் கோடுக்கமாட்டாதே அபேசுகிக்க வும்மாட்டாதே; இவன்தன்னைக்கோடுக்க வல்லவன்றே. தான் கடக்கவிருந்தாலும் தன் விபூதிவ்யத்தையும் நான் நினைத்தார்க்குக் கோடுக்கும்படி எனக்குத் தந்தவனை. [எங்குச் சென்றுகிவங்கண்டு] - (“வானவர்கோனை” என்றதினே) “ஆள் வாராநின்றது” என்று கேட்டு ஒலக்கத்தைக் கிளப்பாக் கடக்கப்போய்த் திரைவளைத்துக் கொண்டிருப்பார். அன்றிக்கே, புறகபுக்கவிடமெங்கும் புதுங்கோள்; பரவ்யூஹவிலவார்ச்சாவதாரங்கள்; “யஜாதாநவெஷ” (யமாத்தமானவேத) என்றொளித்திருக்கும் இடமெங்குப்புக்கு “சுமெநெநவவமிவெமெநமலிஷ்யாநிலஸாராயபு” (அநெநைவஹிவேகேந கமிஷ்யாமிஸாராலயம்) என்கிறபடியே. “பரமபதத்தில் கண்டிலோம்” என்று மீளவொண்ணாதே. [இதுவோதக்கவாரென்மினே] - ஸ்த்தாநபேதம் உண்டானாலும் பாசுரமிதுவே. பிறர்நெஞ்சையும் அபஹரித்துத் தன்னெஞ்சையுந் கொண்டு கடக்கவிருக்கையோ தக்

ப்ர—[எங்குச்சென்றுகிவங்கண்டு]—ஸுநாராகாணெய்யமெ, “வாந ராநுவாநாரெனெஷுஉஷ்வமநிஷு வீசு। யயாராவவநிபுஷுஸாரஸுவநவிகு 3: ||நக|| மவெத உஷிஷ்யாநிலஸாராவணவாலிதாபு। நவிலுஷ்யாநிலிதாநவிலு யாநகாநகாபு || சுமெநெநவவமிவெமெநமலிஷ்யாநிலஸாராயபு||சு0||”

தில், “சருமுகில்” என்ற - ஓளடார்யம், மூன்றாம்வாய் - அன்றிக்கேபிரிவை இத்தாதி. வாயில் சிவப்புத்தோற்றுவது ஸ்மிதத்தாலே யென்னுமத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் - காடு கதங்கள் இத்தாதி. வைலகுகுணயமாவது - வ்யாவ்ருத்தியென்றுவிகழிதம். இது கல்பகத்துக் கில்லையோ? என்ன - கல்பகம் இத்தாதி. “செழுங்கற்பகம்” என்றதுக்கு - ஸம்ஸிலேஷதஸையில் தானேயர்த்தியாய்த் தன்னைக்கொடுக்குமென்று அருளிச்செய்து, வில்லேஷதஸையில் விபூதிவ்யத் தையும் நான்நினைத்தார்க்குக்கொடுக்கும்படி எனக்குத்தந்தவனென்று, தாற்பார்யந்தாம் - நூன்கடக்க இத்தாதி. “எங்குச்சென்றுகிலும்” என்றதுக்கு முந்தினவர்த்தம் - பரமபதத்தில் ஒலக்கத்திலிராதே அந்தபுரத்திலே யிருந்தாலும் அக்கேசென்றுகிலும் என்று விகழித்து, ஒலக்கமாயிராதே ஏகாந்தமாக அவனிருக்கைக்குஹேதுவருளிச்செய்கிறார்-ஆள்வாராநின்றது இத்தாதி. இது-கீழிற்பாட்டில்-“வான வர்கோனைக்கண்டு” என்றதுக்குச்சேரும் அர்த்தாந்தாம்-அன்றிக்கே புறகபுக்கவிடம் இத்தாதி. புறக புக்கவிடம்-ஈஸ்வரமந்தமுள்ளவிடம். விவரண:-பரவ்யூஹ இத்தாதி. கீழே, “வானவர்கோனைக்கண்டு” என்றுவைத்து, இக்கே “எங்குச்சென்றுகிலும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - சுமெநெநவவமி இத்தாதி. “நவிலுஷ்யாநிலிதாநவிலு யாநகாநகாபு || சுமெநெநவவமிவெமெநமலிஷ்யாநில ஸுாராயபு” இதி ஸுந்தாகாண்டே ப்ரதமே. அதாவது - “பரமபதத்திலேகண்டிலோம்” என்று மீளாதே, சுமெநெநவவமிவெமெநமலிஷ்யாநிலஸாராயபு என்று திருவடி, பிராட்டியைவலங்கையிலேகண்டிலனாகில் இந்த வேகத்தோடே ஸ்வர்க்கத்தே போகிறெனென்றும்போலே, நீங்களும் அவனிருக்கிற ஸ்த்தலங்கனெங்கும் போங்கோனென்றபடி. ஸ்த்தாநபேதத் தாபாதி வார்த்தையும் பேதித்திருக்குமோ? என்ன - ஸ்த்தாநபேத இத்தாதி அதாவது - ச்ருபாஸ்வஹாவம் ஓரிடத்திலும் பேதியா தென்றபடி. “நெஞ்சங்கவர்த” என்றத்தைக்கடாகித்து, “இது” என்றதுக்கர்த்தம் - பிறர்நெஞ்

கோர்மையாவது அவனுக்கு ஆந்ருஸம்ஸ்யமில்லை யென்கையாவது - யர்மியை யில்லை யென்கையிறே. யர்மியநுப்ரவிஷ்டையான க்ருபையும் எங்கள்பக்கல் காணாமையாலே தமக்கு அதுவுமில்லையென்று சொல்லுங்கோள். நீர்மைகோண்டாடியிருப்பார்க்கு இதல்லது மர்மமில்லை; இத்தையே சொல்லுங்கோள். (டு)

ஆறாம் பாட்டு.

என்மின்னுநூல்மார்வன் என்கரும்பெருமான்என்கண்ணன்
தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றிநல்கான்
கன்மின்களென்றுஉம்மையான் கற்பியாவைத்தமாற்றஞ்சோல்லி
சேன்மின்கள்தீவ்னையேன் வளர்த்தசிறுபூவைகளே!

ஆ - (என்மின்னுநூல்மார்வன்.) - இதுவோ தக்கவாறென்று சொல்ல வேணுமென்று தான் வளர்த்த பூவைகளை யபேக்ஷிக்க, பின்னையும் அவை போகாதிருந்த வாறே, “நம் அபேக்ஷிதம் அவன்செய்தருளாவிடிற் செய்வதென்?” என்று போகாதிருந்தனவாகக்ல்காண்டு, ஸ்வசிய அஸங்க்யேய திவ்யபூஷண பூஷிதமான திவ்யரூபத்தையும் தன்னையும் எனக்கே போக்யமாகப் பரிகல்பித்துக்கொண்டிருக்கிற என்கண்ணன், தன் மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்; ஆதலால் ஈண்டச்செல்லுங்கோளென்கிறான்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், ஆபூதிதரோடு ஏகாஸனாகையாலே நம்அபேக்ஷிதங்கள் செய்வானெருவன்; அவன்பாடே சென்று, இதுவோ தக்கவாறு என்று அவனுக்குஅறிவி யுங்கோளென்று சில பூவைகளைக் குறித்துச்சொல்லுகிறான்.

[என்மின்னுநூலென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய திருமார்வில் விளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தையும் தன்திருநிறத்தையுங் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு எனக்கு ஸ்நேஹியான க்ருஷ்ணனாய் ஆபூதிதரிருந்தவிடத்தளவும் செல்லுமதான தன் திருவடிகளில் மன்னின திருத்துழாயில் செவ்வி நமக்கல்லது வேறெருவர்க்கும் கொடான். [கன்மின்களென்று மேலுக்கு] - என்கரும்பு நானே தலைக்கட்டவேண்டி, இதுக்கு உங்களைத் தூதாகவிடவேண்டும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் வளர்த்த சிறுபூவைகள்! இதுவோ தக்கவாறென்று உங்களைக் கற்பித்துவைத்த பாசுரங்களைச் சொல்லிச் செல்லுங்கோள்.

ப.—அந்தரம், ஸர்வப்ரகாரலவ்யமான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளில் திருத் துழாய் நமக்கன்றித் தாரான்; நான்உங்களைக் கற்பித்துவைத்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுங்கோளென்று தான் வளர்த்த சிலபூவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

கையும் இத்யாதி. பலகாலும் “இதுவோ தக்கவாறு” என்றதற்கு பாவத்தை யிரண்வகையாகஅருளிச்செய்கிறார் - அவனுக்காந்ருஸம்ஸ்யம் இத்யாதியாலும், நீர்மைகோண்டாடி இத்யாதியாலும். விவரணம் - யர்மியநுப்ரவிஷ்டையான இத்யாதி. தக்கோர்மை - தயை. இதுவோ தக்கவாறென்மினே - நெஞ்சையபஹரித்துக் கடக்கவிருக்கையோ தகவுடையபடியென்று சொல்லுங்கோளென்று ஸந்தர்த்தம். தக்கவாறு - தகவுடையபடி; தயையுடையபடி. க்ரமேணவ்யடி. (டு)

தி-(நான் உங்களுக்காரியம் செய்கையன்றியே உங்களைக்கொண்டு காரியங்கொள்ள வேண்டும்படி) க்ரூரமான, வினையேன் - (பாபத்தையுடையேனான்) நான், வளர்த்த - வளர்த்த, சிறு-மூக்குமான, பூவைகளே - பூவைகள்! என் மின்னுநூல்மார்வன் - திருமேனிக்கு பரபாடமாம்படி மின்போலே விளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய திருமார்பை என்னை யநுலவிப்பித்தவனாய், என் கரும் பெருமான் - (இவ்வயவசோபா மாத்தரமன்றியே ஸமுதாயமான) ஸ்யாமளவிக்ரஹத்தை எனக்கநுபவிப்பித்து என்னை யடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவனாய், என் - எனக்கு ஸர்வபாகரத்தாலும் நிபமிக்கலாம் படி லவ்யனான, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனானவன், தன் - தன்னுடையதாய், நீள்-ஆபூரித ரிருந்தவிடத்தளவும் செல்லும், கழல் - திருவடிகளின், மேல்-மேலே, மன்னு-மன்னின், தண்-ஸ்ரமஹரமான, துழாய் - திருத்துழாயை, நமக்கு - நமக்கு, அன்றி - அன்றி, நல்கான் - உகந்து (வேறொருவர்க்குக்) கொடான். கன்மின்கள் - கற்கும்படியிருங்கோள்! என்று - என்று, உம்மை - (மூக்குமாய்ச் செருக்கடித்திருக்கிற) உங்களை, (கிர்ப்பந்தித்து), யான் - (உங்களைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளவிருக்கிற) நான், கற்பியாவைத்த - ("என் மின்னுநூல்மார்வன்" என்று தொடங்கி "நல்கான்" என்றஇடமீறாகக்) கற்பித்துவைத்த, மாற்றம் - வார்த்தையை, சொல்லி - சொல்லி, சென்மின்கள் - செல்லுங்கோள்!

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஆபூரிதரோடு ஏகரஸனாகையாலே நமக்கு அபேக்ஷிதங்கள் செய்யும் அவன்பாடேசென்று, இதுவோ தக்கவாறு என்னுங்கோளென்று சில பூவைகளைக் குறித்துச்சொல்லுகிறான்.

[என்மின்னுநூல்மார்வன்] - மேவத்திலே மின்னிற்றப்போலே சாத்தின் திருயஜ்ஞோபவீதத்தைக் காட்டி, என்னை அந்நயர்ஹையாக்கினவன். [என் கரும் பெருமான்] - அதுக்கு பரபாடமான வடிவை எனக்காக்கி என்னை அடிமைகொண்டவன். [என் கண்ணன்] - இவன் பிரித்துச்சொல்லவேண்டாதபடி தன்னை எனக்குக் கையாளாக்கினவன். [தன்மன்னுநீள் கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்] - அவனுடைய ஐகரஸம் சொல்லுகிறான். ஆபூரிதர் இருந்தவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகள் என்னுதல்: அளவிறந்த போக்யதையையுடைய திருவடிக ளென்னுதல். திருவடிகளிலே பொருந்தி ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயில் செவ்வி நமக் கல்லதுகொடான். இனியதுகண்டால் "ஸ்வார்ப்யம்" என்றிராதே "ஹதாநாஸு" என்றிருக்குமவன். அதாகிறது-ஆபூரிதரோடு ஏகரஸனாயிருக்கை. [கன்மின்களென்று]- நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க, நான் சொல்லுங்கோள் என்று. [உம்மை யான்] - ரக்ஷ யங்களான உங்களை, ரக்ஷகையான நான். [கற்பியாவைத்த மாற்றம்] - கற்பித்துவைத்த மாற்றம். "தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்கிற மாற்றத்தை யென்னுதல்: "இதுவோ தக்கவாறு" என்று கற்பித்த மாற்றத்தை என்னுதல். [சொல்லிச்சென் மின்கள்] - அவனுக்கு மறுமாற்றத்துக்கு அவகாசமில்லாதபடி "கிட்டினால்" என்றிராதே வழியே பிடித்துச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுங்கோள். [திவினையேன் வளர்த்த சிறுபூவைகளே] - என்காரியம் நாளை தலைக்கட்டவேண்டி, இதுக்கு உங்களைத்துதாக விடவேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். நானும் அவனுங்கூட உங்களுக்கு அலி மதம் தேடித்தருகையொழிய, என் அலிமதத்துக்கு உங்களைப் போகவிடுப்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்றுமாம்,

நாடு. - ஆறும்பாட்டு. ஆறுதிதரோடு ஏகஸஞ்சையால் நம் அபேக்ஷிதங்கள் செய்யுமவன்பாடேசேன்று, இதுவோ தக்கவாறென்னுங்கோளென்று சிலபூவைகளைக் குறித்துச்சொல்லுகிறார்.

[என்மின்னுநூல்மார்வனித்யாதி] - தந்திருமேனியிலே சாத்தச்செய்தே என்னெஞ்சிலே இட்டாற்போலே ப்ரகாசிக்கிற திருடஜ்ஞோபவீதத்தைக்காட்டி என்னை யந் யார்ஹையாக்கினவன். என் சரக்கானவன் கடக்கவிருக்குங்காட்டில் என்சரக்கைப் பிறர்க்காக்குமோ? [என்மின்னுநூல்மார்வன்] - திருடஜ்ஞோபவீதத்திலழகை ஸ்மிர்ப்பித்து என்னெஞ்சில் இருளையறுத்தவன். தந்திருமார்வில் சாத்தினநூலேக்காட்டி என்னை நூலிலே வரப்பண்ணினான். [என்கரும்பெருமான்] - மேகத்திலேமின்னிற்றப்போலே அந்தத் திருடஜ்ஞோபவீதத்துக்குப் பரலாபமானவடிவை எனக்காக்கி என்னையடிமைகொண்டவன். [என்கண்ணன்] - இப்படிகளாலே என்னைச்சேர்த்துத் தன்னை எனக்காக்கினவன். என், என், என் என்று பதங்கள்தோறும் சொல்லுகையாலே - ஒப்பனையழகிலும், வடிவழகிலும், ஸௌலப்பயத்திலும் தனித்தனியே ஈடுபட்டபடி. [தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்மோய் நமக்கன்றி நல்கான்]-எல்லாஞ்செய்தாவும், “ஹூதாநா” (பக்தாநாம்) என்றிருக்கிறதைப் பிறர்க்குஆக்கான். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டிமேஇது. ஆறுதிதரதந்திரஞ்சையாலே, “ஆறுதிதர்க்கு ஸ்வம்மான பின்பு அறிவிக்கவரும்” என்று ஐகரஸ்யம்பற்றரசாகத் தூதுவிகேறிதே. [தன்-நீள்கழல்மேல்-மன்னு - தண்மோய் நமக்கன்றிநல்கான்] - லோகயதையளவிறந்த திருவடிகளிலே பொருந்தி ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயை ஸர்வதா பிறர்க்கு ஆக்கான். “உயிஜீவிதரோயதூராவவவஸூஹரதூந” (மயிஜீவிதமாயத்தம்ராகவஸ்யமஹாத்மந) - தன்மையும் தன்முடைமையையும் எனக்காக்கினவர். இதுதான் தன் ஸ்வபாவங்கொண்டு சொல்லுகிறுளல்லன்; அவர் ஸ்வபாவாநுஸந்தாந்தாலே சொல்லு

ஆறும்பாட்டு. - என் இத்த்யாதி. “தண்மோய்நமக்கன்றிநல்கான்” என்றத்தைப்பற்ற ஆஸ்ரிதரோடு இத்த்யாதி. “கற்பியாவைத்த” என்றத்தைப்பற்ற - இதுவோதக்கவாறு என்றது.

“என்” என்றத்தை மின்னுநூலோடேகூட்டிபாவம் - தந்திருமேனியிலே இத்த்யாதி. “என்” என்றத்தை “பார்வன்” என்றத்தோடேகூட்டிபாவாந்தாம் - என்சரக்கானவன் இத்த்யாதி. என்சரக்கையென்றது - தண்மோயை. “மின்னு” என்றதுக்கு பாவம் - திருடஜ்ஞோபவீதத்தில் இத்த்யாதி மூன்றும்பாவமாதல். சாடு - தந்திருமார்வில் இத்த்யாதி. நூலிலேவரப்பண்ணினான்-சாஸ்த்ரவஸ்யஞக்கினான். நூல் - சாஸ்த்ரம். கீழ்ப்பதத்தையுங்கூட்டி, “என்கரும்பெருமான்” என்றதுக்கு பாவம் - மேகத்திலே இத்த்யாதி. இப்படிகளாலே யென்றது - ஒப்பனையழகு, வடிவழகு உள்கிறபடி களாலேயென்றபடி. “என், என், என்,” என்கிறபதாவ்ருத்திக்குபாவம் - என்னென்னென்னென்று இத்த்யாதி. உபேக்ஷித்திருக்கிறவனை - “நமக்கன்றிநல்கான்” என்பானென்? என்ன - எல்லாம்செய்தாலும் இத்த்யாதி. ப்ராஸங்கம் - இத்திருவாய்மொழிக்கு இத்த்யாதி. “பக்தாநாம்” இத்த்யாதிவாக்ய விவரணம் - ஆஸ்ரித இத்த்யாதி. “நமக்கன்றிநல்கான்” என்கிறவ்யதிரேகோத்தியாலே - நமக்கே தருமென்றுவிரித்தம். திருத்துழாயைச்சொன்னது, விக்ரஹாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். “ஆஸ்ரிதபரதந்தாம்” என்றதுக்குஸம்வாதம்-மயிஜீவிதம் இத்த்யாதி. “உயிஜீவிதரோயதூராவவவஸூஹரதூந” | ஸ்ராத்நாஹ்விஹாவாஹொதஸ்யுராஜகூவஸூவ” இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநாமந்தம் ப்ரதிவீதா(37-57). ஸ்ரலோகத்துக்கெல்லம்பாவம்-தம்மையும் இத்த்யாதி. “மஹாத்மந” என்றதுக்கந்தம் இதுதான் இத்த்யாதி. தன்ஸ்வபாவமாவது - ஸௌந்தர்யாதிஸ்வபாவங்கள். அவன்ஸ்வபாவமாவது-க்ருபா ப்ராணயிதவங்கள். ஆஸ்ரிதர்க்குக்ருபையாலே ஸ்வயஞ்ஞென்கைக்குஸம்வாதம்-கீம்புநர் இத்த்யாதி.

கிருள்; “கிவ்மநெய்யொழுக” (கிப்பநம்மத்விதோஷம்) - என்றவிடத்துக்குச் சோல்லுவதோடு வார்த்தையுண்டிதே. அருளாளப்பெருமானைப்பெருமானாகுடைய அந்திம தன்மையிலே, “திருவுள்ளத்திலோடுகிறதேன்” என்ன, “ஒருபுகழி பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடியென் என்றகிடந்தேன் என்றார்” என்று. இதுக்குக்கருத்தாகப் பிள்ளையருளிச்செய்யும்வார்த்தை - “நாம் பண்ணின சரணுகதியாகையாலே மலத்தோடு அவ்யபிசாரியாகமாட்டாது; இனி சரணயன்நீர்மையிலேற்றத்தாலே நமக்குஒருகுறையிலிலே யென்கிறது” என்று. (பெருமானைப்புண்படுத்துகையாவது - புரிவிப்பெண்ணும்வாளை சரணுகத்தயநந்தரத்திலே கைக்கொள்ளாமல், “வசுதாழ” [வத்ததாம்] என்று அல்பம் தாமஸம் பிறக்கையாலே, “கபோதத்தோபாதி நாம் ரக்ஷிக்கப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்கை.) [மமக்கன்றிநல்தான்] - தனித்து, இனியது ஆபுரிதரையொழிய புலிக்கமாட்டான். [கன் மின்களென்றும்மை யான் கற்பியாவைத்த] - நெஞ்சொழிந்தபோது, தனக்கு யாரகமான வற்றைக் கற்பித்துவைக்கும். நம்முதலிகள் ஓரோஸந்தாநங்களாக “சிறியார், பெரியார்” என்னுதே த்வயத்தை யப்பயஸிப்பித்துவைக்குமாபோலே. ரக்ஷயங்களான வுங்களை; ரக்ஷகையான நான். கற்பியாவைத்த - அப்பயஸிப்பித்துவைத்த. [மாற்றம்] - அதாகிறது “நமக்கன்றிநல்கான்” என்று எல்லாவலவத்தையிலும் உங்களுக்கு ‘நான் சொல்லிவைக்கும்அதாதல்; “இதுவோதக்கவாறென்று சொல்லுங்கோள்” என்றதாதல். [சொல்லிச்சென் மின்கள்] - வழிக்கு பாடியைங் காணுமது, அங்கேபோனால் சொல்லப்பார்த்திராதே கிடி

ப்ர.—யுககாணு [கஅ] ஸபபபுசாநபுகரணெ, “முருபதெ ஹி கவொதெநஸது ஸாரணராமதஃ | சுவிபுசஸுயயாந்யாயெஸுஸாரிாமெஸ கிபுஜிதஃ || ௨௪௭ || ஸஹி தம் ப்ருகிஜித ஹவாரயா ஹதபாரராமதஃ | கவொ தொவாநரபெருஷு கிவ்மநெய்யொழுக || ௨௪௮ ||

“ஸஹிதம்ப்ருகிஜித ஹவாரயாஹதபாரராமதஃ | கவொதொவாநரபெருஷு கிவ்மநெய்யொழுக” இது யுத்தகாண்டே அபயப்ரதாநபரகமணெ. புண்படுத்தினபடிபென் தது - ஒருதியக்கு தன்னையழியமாறி இப்படி ரக்ஷித்தால், நாம் ‘ப்ராணந்நரித்தஜ்ய’ என்னும தொழிய, சேதனனவாசிக்கேற்றமாக ஒன்று செய்யப்பெற்றிலோ மென்று புண்படுத்தினபடி யென்றபடி. ‘நாம்பண்ணின’ இதயாதிக்குக்கருத்த - சரணுகதாநுகுல்யாதிகளாலன்றிக்கே சரணய மான கபோதகுணதிகயத்தாலே பலசித்தியானுற்போலே, நம்முடைய ஆநுகுல்யஸங்கல்பாதிகளா லன்றிக்கே சரணயகுணதிகயத்தாலே பவிக்குமென்று. அவ்யபிசாரியாகமாட்டாது - பலத்தோடு கூட்டுவிககமாட்டாதென்றபடி. நல்குதல் - கொடுத்தல் என்றத்தமாக்கி, பிறர்க்காகக்கான் என்றாகீழ்; இங்கே நல்குதல், ஸ்நேஹித்தலாக அர்த்தந்தாம் - தனித்துஇனியது இத்தாதி. இப்பகூத்தில் ஸப் தார்த்தம் - நம்மையொழியவிரும்பானென்று. அன்றிக்கே, ஐகரஸ்யமாவதெதென்ன-தனித்துஇனியது இத்தாதி என்னுதல். இவளுக்குக் கற்பிக்க அவஸாமுண்டோ? என்ன - நெஞ்சொழிந்த இத்தாதி. நெஞ்சொழிந்தபோது - நெஞ்சஸ்வஸ்த்தயானபோதென்றபடி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - நம்முதலி கள் இத்தாதி. ஸந்தாநங்களாகவென்றுது - புதர்பெனத்தாதிக்கெல்லார்க்கு மென்றபடி. “மாற்றம்” என்றது - ஐகரஸ்யமாதல், கருபையாதல். “சொல்லிச்சென்மின்கள்” என்றதுக்குபாவம் - வழிக்கு இத்தாதி. பாவாந்தாம் - அங்கேபோனால் இத்தாதி. அதாவது - அவன் வைவகூண்யத்தைக்கண் டால் வாயெழாதேபோகிலும்போம்; ஆகையாலே ப்ரஹதமாகச்சொல்லிக்கொண்டுபோக்கோளென்ற படி. அளவகிடக்கிங்கோளென்றது - நீங்கள் அங்கேபோகிறது. நான்சொன்னவார்த்தையைச்சொல்லு

கோள். (அவனுக்கு மறுமாற்றத்துக்கு அவகாசமில்லாதபடி) போகிறபோதே சொல்லிக்கொடு போங்கோள். [தீவினையேன்] - அவைகிடக்கிறேங்கோள்; என்னுடையபாபமிருந்தபடி பாருங்கோள், புத்ரவிக்ரயரோபாதிடானேன். அவனும் நானும் கூடலிருந்து உங்களைக் கொண்டானேயன்றிக்கே, உங்களைக்கொண்டு கார்யங்கோளும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வயிற்றிற்பிறந்தாரை யிவீத்து அவிமதனையழைத்துக்கொள்ளுகையோபாதி புன்மையில்லையே. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பூவைகள்போன்றித்தன் புண்டரீகங்கள்போலுங்கண்ணன்
யாவையும்யாவருமாய் நின்றமாயனென்னுழப்பிரான்
மாவைவல்லாய்பிளந்த மதுகுதற்கென்மாற்றஞ்சோல்லி
பாவைகள்! தீர்க்கற்றிரே வினையாட்டியேன்பாசறவே.

ஆ - (பூவைகள்.) - நான்வளர்த்த சிறுபூவைகளினுடைய நிறம்போலே யிருந்த திருநிறத்தையும், புண்டரீகங்கள் போன்றிருந்த கண்களையும், அக்கண்களாலே ஸூசிதமான சேதநாசேதந ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய நியமநுபாஸ்சர்யத்தையும், என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கின திருவாழியையேந்தின அழகையும், திருக்கைத் தழுப்பாலே ஸூசிதமான மதுகைடபாதி ப்ரதிகூல நிரஸந திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் ஆடையாளமாகவுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு என் மாற்றஞ்சொல்லி என்னிழவை நீங்களைதீர்க்கத் திருமத்தனை; என்னாலொரு செயலில்லையென்று, தன்னுடைய நிரவதிக வ்யஸந்தாலே கலங்கித் தன்பாவைகளை ப்ரார்த்திக்கிறான்.

ஓ - ஏழாம்பாட்டில், “சேதநங்களை உததப்ரேஷணம் பண்ணினவிடத்தில் கார்யகரமாகாதே, எம்பெருமான் கைவிட்டாற்போலே கைவிடுகைக்கு ஹேது சேத நங்களாகையோ?” என்று பார்த்து, அசேதநமான பாவைகளை, என்ஊஷத்தைக் கெடுக்கவல்லிகோளே என்று ப்ரார்த்திக்கிறான். [பூவைகளென்று தொடங்கி] - நிரதி ஸயலோக்யனாய் ஸர்வாத்ராத்ராவாய்நின்றவைத்துத்தொடொடுஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட னாகையாகி ஆஸ்சர்யத்தையுடையனாய் கையுந்திருவாழியுமான அழகாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமைகொள்வதுஞ் செய்து, ஆபுநிதவிரோயிகளைப்போக்கும் ஸ்வலாஸ னானவனுக்கு. [வினையாட்டியேன்] - உங்களைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டவேண்டும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். முதலிலே உங்களைப் பற்றுமைக்கடியான பாபத் தைப்பண்ணினேன் என்றுமாம். பாசறவென்பது - ஷந்யாக்களோடு பற்றுதல் என்று மாம்.

மது, அவன்வருமது, இதைல்லாம் கிடக்கிடுங்கொன்னென்படி. “தீவினையேன்” என்றதுகார்த்தந் தரம் - அவனும் இப்பாதி, “புத்ரவிக்ரயரோபாதி” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - வடிவநிலை இத்த்யாதி வகார்த்தமாதல். தீவினையேன் வளர்த்தசிறுபூவைகளே, என்மின்னுநாலென்று தொடங்கி, சென்மின் கள்இத்யந்வயது. (சு)

ப.—அந்தரம், அலிருபனாய் அகிலாத்மபூதனாய் ஆபுரிதவி ரோதி நிவர்த்தக்
 னுணவனுக்கு என் வார்த்தையைச் சொல்லி என் வைவர்ண்யத்தைத் தீர்க்கவல்லி
 கோளோ? என்று தன்னுர்த்தயதிரயத்தாலே “அசேதநங்கள்” என்று பாராதே சில
 பாவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

பூவைகள் போல்- பூவைப்பூக்கள் போலே (உர்ஸநீயமான), நிறத்தன்-நிறத்தை
 யுடையவனாய், (அதுக்குப் பரபாமமாய்ப்படி), புண்டரீகங்கள் போலும் - புண்டரீகங்கள்
 போலேயிருக்கிற, கண்ணன் - கண்களையுடையனாய், (இவ்வலாதாரணவித்ரஹத்தளவன்
 றியே), யாவையும் - ஸகலாசேதநங்களையும், யாவரும் - ஸகலாசேதநரையும், ஆய்-சரீர
 மாகக்கொண்டு தத்ததாகாரேண அவஸ்த்திதனாய், நின்ற- தக்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட
 னாய்ப்படி, மாயன் - (ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தனாகையாலே கலந்திருக்கச்செய்தே) கழலநிற்க
 வல்லனாய், என் ஆழிப்பிரான் - கையுந்திருவாழியுமான வடிவழகை யடியிலே எனக்குப்
 விப்பித்த மஹோபகாரகனாய், மாவை - (அநுபவிக்கிற கோபிமார்க்குப் ப்ரதிபந்தகமான)
 கேசிபை, வல் - ப்ரபலமான, வாய் - வாயை, பிளந்த - கிழித்தவனாய், மதுசூதற்கு -
 (விரோதிநிரஸநம் ஸ்வபாவஸித்தமான) மதுசூதநனவனுக்கு, என்மாற்றம் - கிளி
 களுக்கும் பூவைகளுக்கும் சொன்ன என்வார்த்தையை, சொல்லி - சொல்லி, பாவைகள்-
 (பஹிகள் போலே பறந்துபோகாதே என் ஆர்த்திகண்டு பொறுதேயிருக்கிற) பாவை
 கள்! வினையாட்டியேன் - உங்களைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளவேண்டும் பாபத்தை
 யுடைய என், பாசறவு - நிறத்தில் பசுமையழிவை, தீர்க்கிறிரே-தீர்க்கவல்லிகோளோ?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனான் சைதந்யலேஸ்
 முடைய பஹிகள் பறந்துபோயினவும் அந்யபரமாயினவும் ஆயிற்நின; இதுக்கு ஹேது-
 சேதநங்களாகையா?” என்று பார்த்து, அசேதநமானபாவையை யிராக்கிறான். [பூவை
 கள் இத்யாதி]- பூவைப்பூப்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். வடிவில் ஹோக்யதை
 யிருக்கிறபடி. பிரிந்தாருட்பிலே வைவர்ண்யம் குடிபுகுரும்படியான வடிவு. அக
 வாயில் தண்ணளியெல்லாம் தோற்றுப்படியான கண்ணழகையுடையவன்; பிரிந்தாரைப்
 பாவைகளின் காலிலே விழவிடுங் கண்ணிறே. [யாவையும் யாவருமாய்நின்ற] - சேதநா
 சேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய் நின்றவன். “தடிநுபுவிஸுஸுபதவாஹவஸி”. ஸம்ஸு
 லேஷதஸையில் ஏகவஸ்து என்னலாம்படி கலக்கவல்லவன். [மாயன்] -
 ஏகவஸ்து என்னலாம்படி கலக்கச்செய்தே தடிதொஷவஸு-மில்லாத ஆஸ்சர்ய
 ஸூதன்: கலந்து பிரிந்தவந்தரம் “இத்தலையில் ஸ்பர்ஸகந்தமுமில்லை” என்று
 தோற்றுப்படியிருக்குமவன். [என்னுழிப்பிரான்] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தி
 யைக்காட்டி என்னைத்தோற்பித்த வுபகாரகன். * அழுக்குப்பதித்தவுட்பிற் காட்டில்
 பரஞ்சுடருடம்புக்குண்டான வாசி சொல்லுகிறது. [மாவை யித்யாதி] - தன்னையது
 லுவிக்கைக்கு விரோதியைப் போக்குவானும் தானே யென்கிறது; கேசரிவாயிலே
 அகப்பட்டார்தாம் போலே. [மதுசூதற்கு] - விரோதிநிரஸநம் காதாதித்கமன்று,
 ஸ்வபாவஸித்தமென்கை. விரோதிநிரஸநம் க்ருஷ்ணாவதாரந்தொடங்கியன்று, முதலே
 தொடங்கி வருகிறதென்கை. [என்மாற்றஞ்சொல்லி] - “தண்டுமூய்நமக்கன்றி
 ஸல்கான்” என்று ஆபுரிதரோடு ஏகாஸனென்கிற பாசரத்தைச் சொல்லி. பாவை
 கள்! வினையாட்டியேன் பாசறவு தீர்க்கவல்லிகோளோ? நடிஸையையென்கண்டு வைத்து.

இப்போதுவடிவழகைச் சொல்லுகிறதற்குப்பாவம் - ஆண்பண்ணும்படியான இய்யாதி. அப்படிவடிவு ஆண்ப்பெண்ணுக்குமோ? என்ன - பும்ஸாம் இய்யாதி. பாவாந்தரம் - பேற்றுக்கு இய்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பூவைப்பூ இய்யாதி. வடிவுக்கும் கண்ணுக்கும் புஷ்பத்தை ஸாம்யஞ்சொல் வகையாலே ரஸோக்தி - ஒருபூ இய்யாதி. விவரணம் - காயாம்பூ இய்யாதி. இக்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதற்குப்பாவம் - சேதநாசேதநவிபாகம் இய்யாதி. அதாவது - ஸ்வபூ^{ஸு}வத^{ஸு}மே^{ஸு} ஹி^{ஸு} என்கிறபடியே, சேதநாசேதநவிபாகமற எல்லாம் தன்காந்தீழே விழும்படியான கண்படைத் தவனென்னுதல்; ஸத்த்வஸப்தம் - அசேதநங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அன்றிகே, சேதநாசேதந விபாகமற எல்லா^{ர்} காந்தீழிலும் நான் விழும்படியான கண்படைத்தவனென்னுதல். “ஆய்நின்ற” என்றதற்குப்பாவம் - சிலரோடு இய்யாதி. சப்தார்த்தம் - சேதநாசேதநங்களுக்கு இய்யாதி. இதுக்குப் பரமாணம் - தூஷா இய்யாதி. இப்போது “யாவையும்யாவருமாய்” என்றதற்குப்பாவம் - ஸம்ஸலேஷ இய்யாதி. “மாயன்” என்றதற்கு^{ர்}ப்த்தம் - ஸர்வாந்தர்யாயி இய்யாதி. விவரணம் - ஜகதா^{ர்}காராயி இய்யாதி. பதப்பயோகத்துக்குப் பரயோஜனம் - என்னோடே இய்யாதி. “ஆழிப்பிரான்” என்றதற்

சீத்தினுடைய சகிதவ துக்கிதவங்களாதல் தட்டாதபடிநிற்கை. என்னோடே பரிமாறுமா போலேகிடர் எல்லாரோடும் கலந்துகின்றே ஒட்டற்று இருக்கும்படி என்கைக்காக 'யாவையும்யாவுருமாய் நின்றமாயன்' என்கிறான்; இல்லைபாசில் இப்போது இது தேட்டமன்றே இப்பதாரணத்துக்கு. * அழுக்குப்பதித்தவுடம்பிற்காட்டில் பரஞ்சுடருடம்புக்கு உண்டான வாசீசோல்லுகிறது [என்னுழிப்பிரான்] - தன்னுடைய அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தை எனக்காக்கினவன். யாவையும் யாவருமாய் நின்றமாயனென்று - ஜகதாசாரதையைச் சோல்லிவைத்து, "என்னுழிப்பிரான்" என்கிறாரிறே: அஸாதாரணமான வடிவுக்குத் தாம் ஈடுபட்டபடி. "நீராய்நிலனாய்" என்று வைத்து, "கூராராழிவெண்கங்கைக்கோடியேன் பால் வாராய்" என்றாரிறே. "அவனுக்குப்புறம்பாயிருப்பதோன்றில்லை என்றறுஸந்திக்கைக்காக - ஜகச்சாரன் என்னுங்காட்டில், அத்தோபாதிபிது உத்தேஸ்யமாமோ? "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்றும், "அழுக்குப்பதித்தவுடம்பாய்" என்றும் ஒன்றை ஹேயப்ரத்யநீகமாகவும், ஒன்றை ஹேயமிஸ்ரமாகவும் சோல்லிற்றிறே. [மாவையித்யாதி] - இவ்வடிவழகை புலிப்பிக்கைக்கு விரோதிரஸநம்பண்ணுகை இவனுக்குக் காதாசித்க மன்று கிடர். [மதுகுதற்கு] - புழுக்குறித்தது எழுத்தாமாபோலன்றிக்கே விரோதிரஸநம் நித்யமாயிருக்கை. [என்மாற்றஞ்சோல்லி] - கன்மின்களென்றுஉங்களுக்குச்சொன்னத்தைச்சோல்லி. [பாவைகள்தீர்க்கிற்றிறே] - பரமசேதநன் போகட்டுப்போனென், சைதந்யவவமுடைய இவைபோகிறனவில்லை; இனி, நீங்கள் என் ஁஁வத்தைப்போக்கவல்லிகோளோ? அப்ரதிஷ்டைமாத்ரத்தைக்கொண்டு இவற்றைக்காரியங்கொள்ளப் பார்க்கிறான். [வினையாட்டியேன்] - உங்களைக் கொண்டானேகதவிர்ந்து, கார்யங்கொள்ளும்படியான துக்கத்தைப் பராப்தையானேன்; "சாஸ஁வஃ" (மாஸ஁ஸஃ) என்றுசொன்னவன் விளைத்தசோகத்தை, அசேதநங்களைக்கொண்டு தீர்க்கவிருக்கிற மஹாபாபியானேன். பாசறவு - ஁஁வம்.

கவதாரிகை - அழுக்குப்பதித்த இத்யாதி. "என்" என்றதுக்குபாவம் - தன்னுடைய இத்யாதி. "எனக்காக்கினவன்" என்கைக்கு இவன் அதிலே ப்ரவணையாயிருக்குமோ? என்ன - யாவையும் இத்யாதி. ஜகதாசாரதையைப்பற்றவும், அஸாதாரணவிக்ரஹம் அநுபாவ்யமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - நீராய் இத்யாதி. அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோபாதி ஜகதாசாரதையுத்தேஸ்யமல்லவோ? என்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. இது - ஜகதாசாரதை. "இதுஉத்தேஸ்யம், அது உத்தேஸ்யம்" என்கிறதுக்கு நியாமகமேதென்ன - பரஞ்சுடர் இத்யாதி. விரோதிரஸநகதந்தத்துக்குபாவம் - இவ்வடிவழகை இத்யாதி. விரோதிரஸநத்வயஞ்சொன்னத்தைப்பற்ற - காதாசித்கமன்று என்றது. "மதுகுதன்" என்று நிரூபித்ததுக்குபாவம் - புழுக்குறித்தது இத்யாதி. ஈஸ்வரனிருக்க, பகவதனிருக்க, எங்களைச்சோல்லுவானென்? என்ன - பரமசேதநன் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. அசேதநத்தையிரந்தால் அவை கார்யம் செய்யமாட்டுமோ? என்ன - அப்ரதிஷ்டைம் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - மாஸ஁ஸஃஇத்யாதி. "பாவைகள்" என்றது - பாவைகளென்று ஸம்போதநம். தீர்க்கிற்றிறே - தீர்க்கவல்லிகோளாவென்றபடி. வினையாட்டியேன் பாசறவை - பூவைகள்போலென்றதொடங்கி, தீர்க்கிற்றிறேயென்றவ்யம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பாசறவெய்தியின்னே வினையேன் எனயுழிநைவேன்?
ஆசறுதூவிவேள்ளக்குருகே! † அருள்செய்தொருநாள்
மாசறுநீலச்சுடர்முடி வானவர்கோனேக்கண்டு
ஏசறும்நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலள் பேர்த்துமற்றே.

ஆ.—(பாசறவெய்தி) - நீங்களும் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை யபேஷிக்க, அவைபோகாதிருந்தவாறே, “பிரிந்த வுத்தரகஷணத்திலே தூதப்ரேஷணம் பண்ணுமித்தனையோ? அவன் விளம்பித்தாலல்லவோ தூதப்ரேஷணம்பண்ணுவது!” என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு, அவனையிழந்து இப்படியே வ்யஸைப்படுகிறது எத்தனையிராம் ப்ரஹ்மகல்ப முண்டு; ஆதலால், பாதுகாஸஹிஷ்ணுதைக ஸ்வபாவ ரான நீங்கள் விமல நீலஜ்யோதிர்மய குந்தளவிராலங்கருதனாய் பாமஸூரிபரிசரித சரண யுகளானியிருந்த எம்பெருமானுக்கு, அநாத்ருதபரோக்தோபாலம்பையாம்படி உன்பக்கவிலே அவிநிவிஷ்டையானாள்; நீ, உபேஷிக்கிலும் உன்னுடைய கடாக்ஷமல்லது வேறொரு துணையுண்டென்றிரான் என்று சொல்லவேணு மென்று குருகுகளை இரக்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், முன்னேநின்ற குருகைக் குறித்து, * அயர்வறுமம மர்களைப்போலே உம்மாலல்லது செல்லாதொருத்தி உம்மைப்பெறுதே நோவுபடா நின்றாள் என்று சொல்லென்று அருளிச்செய்கிறாள்.

[பாசறவென்றதொடங்கி] - பயலைமையை ப்ராபித்து இப்படியே முடியாத பாபத்தைப்பண்ணின நான் எத்தனைகாலம் டுஃபுப்படக்கடவேன்? பழிப்பற்ற சிறகையுடையையாய் என்னைப்போலே பயலைமையோடிராதே, அழகியவெளுத்த நிறத்தையுடையகுருகே! வெள்ளைக்குருகாவது - ஹ்ருதயநாம்பல்யத்தையுடையகுரு கென்றுமாம். [அருள்செய்தொருநாள்] - உன்பக்கவிலே ஒருநாள் க்ருபைபண்ணி, [மாசறநீலமென்றதொடங்கி] - பழிப்பற்ற நீலச்சுடரையுடைய மயிர்முடியையுடைய யொழிருந்துள்ள * அயர்வறுமமமர்களைதிபதியைக்கண்டு பிறர் ஏகம்உஸைகடந்து தம்மா லல்லது வேறொருவரால் செல்லாத ப்ரக்குதியானாள் என்றசொல்லு.

ப.—அநந்தரம், ஸூரிஸேவ்யனுன ஸர்வாதிகளைக்குறித்து, உம்மையொழிய வேறொரு பதார்த்தத்தில் கணவைக்கிறிலென்று சொல்லி யொருநாள் க்ருபை பண்ணி யருளவேணுமென்று ஒரு குருகை அபேஷிக்கிறாள்.

ஆச - மமநத்தில் குறை, அறு - அற்ற, தூவி - சிறகை யுடையையாய், வெள்ளை - அகவாயில் சுத்திக்கும் ப்ரகாசகமாய்படி வெளுத்தநிறத்தையுமுடைய யான, குருகே - குருகே! வினையேன் - விரஹத்துக்கு முடிவுகாணாத பாபத்தை யுடைய நான், பாசறவு எய்தி - நிறமழிந்து, இன்னே - இப்படியே, என்னுழி - அநேககல்பங்கள், நைவேன் - சித்திலைபோகாநிற்பன்; (ஆனபின்பு), மாச - அழுக்கு, அறு - அற்ற, நீலச் சுடர் - நீலச்சுடரையுடையத்தான, முடி - மயிர்முடியையுடையனாய், வானவர் - நித்ய குரிகளுக்கு, கோனை - நிர்வாஹகனுன ஸர்வாதிகளை, கண்டு - கண்டு, ஏச - பழிப்பு,

‘அருள்செய்யொருநாள்’ என்பது உரையின் பாடம்.

அறும்-அற்ற, தும்மை - உம்மை, அல்லால் - ஒழிய, பேர்த்து - பின்னை, மற்று-வேறு, மறுநோக்கிலன் - மறித்துப் பார்ப்பதொன்று இல்லையானான்; என்று சொல்லி - என்று சொல்லி, ஒருநாள் - ஒருநாள், அருள்செய் - எனக்கு உபகரிக்கவேணும். “அருள் செய்து” என்று பாடமானபோது, என்றுசொல் என்று வாக்யஸேஷமாகக்கடவது. ஏசுமென்று - ஏசுக்கு விஷயமான அவஸ்த்தையைக் கடந்தாளென்றுமாம். ஆசு - குற்றம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், முன்னேநின்ற குருகைக்குறித்து, நித்யஸூரிகளைப் போலே உம்மாலல்லது செல்லாத இவள் உம்மைப்பிரிந்து நோவுபடாநின்றாள் என்று சொல்லென்கிறாள்.

[பாசறவெய்தி] - வைவரண்யத்தைப் பராபித்தென்னுதல், வர்பு - உக்கள்பக்கல் பற்றற்று என்னுதல். பாசறவு - பாசமறுகை. [இன்னே] - தன்உசைக்குப்பாசரமில் லாமையாலே தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். [வினையேன் இத்யாதி] - பிரிவுக்கு முடிவு காணவொண்ணாத பாபத்தைப்பண்ணின நான். [எனையுழிநைவேன்] - எத்தனைகாலம் உவப்பதக்கடவேன்? முன்புபிரிந்தார், பத்துமாஸமாதல் பதினாண்டாதவிதே பிரிந்தது. ஸம்ஸலேஷம்விஸ்லேஷத்தோடே வ்யாப்தமானவோபாதி, விஸ்லேஷமும் ஸம்ஸலேஷாந்தமாகாதபடியான் பாபத்தைப் பண்ணினேன். [ஆசறுதூவி] - பழிப்பற்ற சிறகு. [வெள்ளைக்குருகே] - வடிவுமமநஸ்ஸும் நிர்மலமாகை. பராநர்யம் பொறுக்க மாட்டாதொழிகை - மநஸ்ஸுக்கு நைர்மல்யம்; “புறம்போலுள்ளங்கரியான்” என்கிற வனுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கை. [ஒருநாள் அருள்செய்து] - ஒருநாள்க்ருபைபண்ணி. இவ்விஷயத்தில் வடகர்க்கு எல்லாம் செய்தாலும் பரத்யுபகாரமாகாமையாலே, “க்ருபையாலேசெய்தார்கள்” என்றிருக்கவேணுமென்கை. [மாசறுஇத்யாதி] - பழிப்பற்ற நீலச் சுடரையுடைய மயிர்முடியையுடையனாய், அத்தை நித்யஸூரிகளையறுபவிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறவனைக்கண்டு. ஒருநீர்ச்சாவி கிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிக்குமாபோலே. [ஏசுமம்] - க்லேசப்படாநின்றாள் என்னுதல்; பிறர்ஏசம்எல்லே கடந்தாள் என்னுதல். “தும்மையல்லால் மறுநோக்கிலன்பேர்த்து மற்று” என்று கீழிற்பாட்டோடே சேர்க்கடவது. [தும்மையல்லால் - பேர்த்துமற்று - மறுநோக்கிலன்] - உம்மையொழியவேறு குளிரப்பார்ப்பாரில்லை: “ஸவீகிஸுஸோஸு” என்று குணகீர்த்தகம்பண்ணி ஜீவிக்கு மெல்லையுங் கழிந்தது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. முன்பே நின்ற குருகைக்குறித்து, நித்யசூரிகளைப் போலே உம்மாலல்லது செல்லாதே, உம்மைப்பிரிந்து நோவுபடாநின்றாள் என்று சொல் என்கிறாள்.

[பாசறுஇத்யாதி] - “இன்னம் சிலகாலங்கழித்தால் அறிவிக்கிறோம்” என்னு மளவாயிருந்ததோ என்உசை? [பாசறுவெய்தி] - பாசேன்று பக்மையாய், அத்தால் நினைக்கிறது நீர்மையாய், அதுஅறுகையாவது - வைவரண்யத்தோடே வ்யாப்தமாகை.

எட்டாம்பாட்டு - பாசறுவெய்தி இத்யாதி. “வானவர்கோனை” இத்யாதிகளைக் கடாசுபித் தவதாரிகை - முன்பே இத்யாதி. நித்யசூரிகளைப்போலேயென்றது, செல்லாமைமீதரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

“எனையுழிநைவேன்” என்னுமளவுக்குபாவம் - இன்னம்சிலகாலம் இத்யாதி. வைவரண் யத்தை யடைந்திருக்கையாலே, “மென் னுச்செய்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்கப்போகாதென்றபடி. ‘என்

[இன்னே] - 'எப்படி வைவாண்யத்தை யடைந்தது?' என்னில்,— என்னைக்கண்ட உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. விஷயம் ஸாவதியாகிலிதே இது அளவுபட்டிருப்பது? இதுக்கு ஒருபாசரமிட்டீச் சொல்லப்போகாது; உடம்பைக்காட்டுமேத்தனை. பாசரமிட்டீச் சொல்லப் போகாமெ, படியேத்துக்காட்டுகிறுள். [வினையேன்] - விஸ்வேஷமும் ஸம்ஸ்லேஷத்தோபாதியாகப் பெற்றிலேன்: அது காதாசித்தகமாய், இது நித்யமாயிருக்கிறபடி. [வினையேன்] - கலக்கப் பெறுவிட்டால் மீண்டு கைவாங்க வொண்ணாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [எனையுழினைவேன்] - ஸைதீல்யத்தோடே யெத்தனை கல்பம் சென்றது? முன்புபிரிந்தார் பதினாலாண்டாதல், பத்துமாஸமாதல். [ஆசுறுதூவி வெள்ளைக்குருகே]-பழிப்பற்ற சிறகை யுடைத்தாய், பரதுகாஸலிஷ்ணுதைக்கு உறுப்பான மனோநைர்மல்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கிறபடி. [வெள்ளைக்குருகே] - அவன் பிரிகைக்குப் புறம்போலுள்ளும் கரியானாற்போலையிதே நீங்கலும் கூட்டுகைக்கு உள்ளும்புறம்பும் நிர்மலமாயிருக்கிறபடி. [அருள்செய்தோருநாள்] - ஒருபோது க்ருபைபண்ணி. இவ்வளவில் முகங்காட்டுகையாகிற இதுக்குமேற்பட அருளில்லையிதே; வெறும் உங்கள் க்ருபையாலே செய்திகோ ளத்தனையிதே [மாசுறுவித்யாதி] - பழிப்பற்று நெய்த்திருந்துள்ள மயிர்முடியை யுடையனாய், அம்மயிர் முடியை நித்யசூரிகள்பேண இருக்கிறவனைக் கண்டு. ஒருநீர்ச்சாவி கிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிக்கிறவனைக் கண்டு. [ஏசுறம்] - க்லேஸப்படாநின்ற லௌன்னு தல், நாட்டார்ஏசுர்மலை கடந்தாளென்னுதல். ஏசுறங்கோள் - வடிவைக் காட்டுங்கோ லென்றமாம் அதாகிறது-என்னு நடைய வைவாண்யத்தை நீங்கள் உங்களுடம்பிலேயணிந்து காட்டுங்கோளென்றபடி. [கும்மையல்லால் மறுநோக்கிலன்] - உம்மையொழிய வேறு குளிர்ந்த விழி யில்லை. வருத்தகீர்த்தநத்துக்கும் உம்மையொழிய வேறொருவனாயுடைய

னைக்கண்ட இத்தயாதிக்கு பாவம்- நானிருக்கிற பாகாரத்தைக் கண்டறியுமித்தனை என்ற. "இன்னே" என்றதுக்கு - வடிவைக்காட்டுகிறதாகக் கீழருளிச்செய்து, அர்த்தநாதாம் - விஷயம் இத்தயாதி - படியெடுத்துக் காட்டுகிறுள் என்னுமளவும். அதாவது - பாசரமிட்டீச் சொல்லப்போகாதென்றபடி. 'படியெடுத்துக்காட்டுகிறுள்' என்றது, மஸோக்தி. தேற்றத்தைக் காட்டுகிறுளென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; ஆபாணஜாலமென்று தவறி. "வினையேன்" என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம்; முந்தினது - விஸ்வேஷமும் இத்தயாதி. அதாவது, ஸம்ஸ்லேஷம்விஸ்லேஷாந்தமானவோபாதி, விஸ்வேஷமும் ஸம்ஸ்லேஷாந்தமாகாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்றபடி. விவரணம். அதுகாதாசித்தகம் இத்தயாதி. நித்யமாயிருக்கிறபடி பென்றது - நித்யமாயிருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றபடி. அர்த்தநாதாம் - கலக்க இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸைதீல்ய இத்தயாதி. அநேககல்பம் ஸிபிபிலையாகா நின்றேனென்று ஸப்தார்த்தம். "ஆசுறுதூவி, வெள்ளை" என்கிற பதத்தவயத்தாலும் - பாஹ்யார்த்த சூத்திரைச்சொல்லுகிறது. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - அவன் பிரிகைக்கு இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருபோது. இத்தயாதி. க்ருபைபண்ணுவது தயாளுக்களாகிலன்றே? அவற்றின் தயாளுத்வ நியாமமேதென்ன - இவ்வளவில். இத்தயாதி. வெறும். உங்கள் க்ருபையாலேயன்றே முகங்காட்டினது; ஆகையாலே, மேலுள்ளதும் க்ருபையாலே செய்யவேணும் என்று கருத்து. "வானவர்கோனை" என்றதுக்கு வெறப்பிலே பாவம் - ஒருநீர்ச்சாவி இத்தயாதி. "ஏசுறம்" - துடிப்படாநின்ற லௌன்னு முழுச்சொல்லு. ஏசுறங்கோளென்றால் - துடிப்படுங்கோளென்று காட்டுமொழிய, வடிவைக்காட்டுங்கோளென்று சொல்லுமோ? என்ன - அநாகிறது இத்தயாதி. அதாவது - விரஹவைவாண்யத்துக்கு எல்லே வெளுப்பாகையாலே, உங்களுடம்பில் வெளுப்பைக்காட்டி, இப்படியிருக்கிறுளென்று சொல்லுங்கோளென்றபடி. * வெள்ளைக்குருகிறே. அணிந்து - ஏறிட்டு. கும்மையல்லால் மறுநோக்கிலன் - உம்முடைய கடாசுமொழிய வேறொருவர்கோக்கை யுடையவ னல்ல எனன்று ஸப்தார்த்தம்.

ளல்லள்; “ஸவீஷிஸுஸவரீஸு” (ஸகீபிஸ்ஸுகமாஸ்வ) என்னும் நிலையுங் குலைந்தது. [நும்மையல்லால்] - “வாராநின்றேரூம்” என்று ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே ஆள் வரவிடத்தரியாது. [நும்மையல்லால்] - ஸ்வரூபகுணங்களை யங்ஸந்தித்தபரிக்கும்அளவல்லள். [மறநோக்கிலள்] - உம்மையொழிய வந்துக்கள் நோக்கும் நிலை கழிந்தது. இப்பாட்டுக்கு க்ரியை - கீழிற்பாட்டிலேயாதல், மேலிற்பாட்டிலேயாதல். தமிழர் “வினையேச்சமாய்க் கிடக்கிறது” என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது, ‘மறநோக்கிலள்பேர்த்துமற்று’ என்று சொல்லுங்கோள் என்கிற இத்தனையுமிடச்சே சொல்லவேண்டுகை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பேர்த்துமற்றோர்களைகண் வினையாட்டியேன் நான்ஒன்றிலேன்
நீர்த்திரைமேலுலவி இரைதேரும்புதாவினங்காள் !

கார்த்திரள்மாழுகில்போல் கண்ணன்விண்ணவர்கோனைக்கண்டு
வார்த்தைதகள்கொண்டருளியுரையீர் வைகல்வந்திருந்தே.

ஆ.—(பேர்த்து) - ஸஸ்யங்களுலாநிற்க மேகங்கள் கடலிலே வர்ஷிக்குமா போலே, தன்னுடைய கடாஷுமொழிய வேறெருகதி யின்றியே நான் தளராதிற்கத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிஷ்ஷய ஸர்வகால ஸாக்ஷாத்காரஜநித நிரவதிகாநந்த மஹார்ணவ அந்தர்நிமகநாநை * அயர்வறுமமார்களுக்கே தன்னை யறுபவிக்கக் கொடுக்கு மித்தனையே? என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, பின்னை அவனருளிச் செய்தருளின வார்த்தைகளைக்கேட்டு, “ஐஸ்ஸுரூஸுரூவவெஸரிதே” என்னும் பா க்ரியையாலேயிருந்து என் பக்கவிலே க்ருபையைப்பண்ணி எனக்கெப்போதும் அவற் றைச்சொல்லி என்னை யரிப்பிக்கவேணு மென்று சிலபுதாவினங்களை நோக்கிச் சொல்லு கிறாள்.

இதக்கு நாலுவிதமாக பாவம் : முந்தினது - வீருந்தகீர்த்தநத்துக்கும் இய்யாதி. நோழிமாரிஸ்ஸையோ? என்ன - ஸகீபிர் இய்யாதி: “ஸவீஷிஸுஸவரீஸு” என்கிறதுக்கு ஆகரங் கண்டுகொள்வது. இரண்டாம்பாவம் - வாராநின்றேரூம் இய்யாதி. மூன்றாம்பாவம்-ஸ்வரூபகுணங்களை இய்யாதி. நாலாவது - உம்மையொழிய இய்யாதி. ஆக, “ஸவீஷிஸுஸவரீஸு” என்னும் நிலை குலைந்ததென்றும், ஆள்வரவிடத் தரியாளென்றும், ஸ்வரூபகுணநுஸந்தாகத்தால் யரியாளென்றும், பந்துக்களோடே கூடி காலகூபம்பண்ணி யுரியாளென்றும் நாலுபாவம். இந்த நாலர்த்தத்துக்கும், “நும்மையல்லால்” என்றதுக்கு - உம்மை பாத்யகூழமாக அறுபவித்தாலொழிய என்றுபொருள். கீழ் - குளகமாக அரு ளிச்செய்து, க்ரியை அந்யாஹார்யமென்று பரிஹாராந்தரம் - தமிழர் இய்யாதி. வினையேச்சம் - க்ரியாசங்கோசம். அதாவது - க்ரியை யந்யாஹார்யமென்றபடி. சொல்லுங்கோளென்றது - க்ரியை. ‘பாசறவெய்தி’ என்று தொடங்கி, ‘கண்டு ஏசுமங்கோள்’; ‘பேர்த்துமற்று’ - அதுக்குமேலே, ‘நும்மையல்லால் மறநோக்கிலள்’ என்று சொல்லி ‘வினையாட்டியேன் பாசறவு தீர்க்கிறிறே’ என்று கீழிற்பாட்டோடே க்ரியை. மறநோக்கிலளென்று சொல்லுங்கோளென்னுதல். ‘புறம்போ லுள்ளுக்கரியாநை’ என்றது ஶாய்ச்சியார்திருமொழி, ‘பொருத்தமுடையங்மயியை’ இய்யாதி. புற உய்ப்போலே யுகையும்குதந்திருக்குமவனை இய்யர்த்தது. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள்சென்றால் அவன் வந்திலனையாகிலும் அங்குத்தை வார்த்தையைக் கொண்டு வந்து நாள்தோறும் அத்தையே யிருந்து சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணு மென்று சில புதாவினங்களை இரக்கிறான்.

[பேர்த்தென்று தொடங்கி] - அத்யந்தம் குணவானான எம்பெருமானாலே இகழப்பட்ட மஹா பாபியான நான் உங்களைப்பொழிய வேறு சிலநிர்வாஹகரை உடையே னல்லேன். தறையிலே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே நீர்த்திரைமேலே ஸஞ்சரித்து இரை தேட வல்லிகொள்ளான புதாவினங்காள்! புதா - பெருநாரை. [கார்த்திராளென்று தொடங்கி] - கறுப்பெல்லாம் திரண்டாற்போலே யிருப்பதொரு மஹாமேகம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் அத்யந்த சீலவானாய் அழகும் குணங்களும் * அயர்வறு மமரர்களே ஹுஜிக்கக்கொடுத்து அவர்களைப் பிரியமாட்டாமையாலே எனக்கெட்டாதிருக்கிறவனைக்கண்டு. [அருளி] - என்பக்கலிலே அதுகாஹத்தைப்பண்ணி.

ப.—அநந்தரம், அந்தபரத்வத்தோடே ஆபுநிகஸூலபனை க்ருஷ்ணனைக் கண்டு வார்த்தை கேட்டுவந்து சொல்லவேணு மென்று சில பெருநாரைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

நீர்-நீரின், திரை - திரை, (மேலிடாதபடி யவற்றையழுக்கி), மேல் - மேலே, உலவி - உலாவி, இரை - (உங்களுக்கு போக்யமான) ஆம்ஷத்தை, தேரும் - ஆராயும், புதாவினங்காள் - பெருநாரையினங்காள்! வினையாட்டியேன் - (உதவப்ராப்தனவன் உதவாதபடியான)பாபத்தையுடையேனை, நான் - நான், பேர்த்து - (உங்களைப்பொழிய, மற்று - வேறு, ஒர் - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, களைகண் - ரக்ஷகவஸ்து, ஒன்று - ஒன்று, இலேன் - உடையேனல்லேன்; (ஆனபின்பு), கார் - கார்காலத்தில், திரள் - திரண்ட, மாமுகில்போல் - மஹா மேகங்கள்போலே(அலிருபனாய்), கண்ணன்-அவதார முகத்தாலே ஆபுநிதர்க்குஅத்யந்தஹ்வயனாய்,விண்ணவர்-(அவ்வழகைப்)பரமபதவாசிகளுக்கதுபவிப்பிக்கும், கோணை - ஸர்வாதிகளை, கண்டு - கண்டு, வார்த்தைகள் - (அவனருளிச்செய்யும்) வார்த்தைகளை, கொண்டு - கொண்டு, அருளி - (என்பக்கலிலே) க்ருபை பண்ணி, வந்திருந்து - வந்திருந்து, வைகல் - (இதுதானே போதுபோக்காம்படி) நெடும் போது, உரையீர் - சொல்லவேணும். 'போதா' என்பாருமுளர்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், சில புதாவினங்களைக்குறித்து, நீங்கள் சென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தை வார்த்தையைக் கொண்டுவந்து நித்யமாக உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணு மென்கிறான்.

[பேர்த்து இதயாதி] - உங்களைப்பொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரை உடையே னல்லேன். வடகர்ப்பக்கலிலும் அநந்தரத்திதவமே ஆவிஷ்கரிக்கக்கடவது. [வினையாட்டியேன் நான்] - ரக்ஷகனாய் குணயிகளுனவன் உபேக்ஷிக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணினான். ஸாக்ஷாத் ரக்ஷகன் பொகட்டுப்போக, உங்களுக்காலிலே விழும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [நீர்த்திரைமேலுலவி] - தறையிலே ஸஞ்சரிக்குமா?போலே நீர்த்திரை மேலே ஸஞ்சரிக்கவற்றையிருக்கை. "நடுவே கடலுண்டு" என்றுஇறயக்கவேண்டாவிதே உங்களுக்கு; ஆவரண ஜலம், விராஜ, இவை கண்டு இறயக்க வேண்டாவிதே. [இரைதேரும்] - *உபவாஸக்ருஸார ஜீவிப்பித்தன்றோ நீங்கள் ஜீவிப்பது? [புதா]

பெருநாளை. [கார்த்திரள் மாமுகில்போல் கண்ணன்] - கறுப்பெல்லாந் திரண்டாற் போலேயிருக்கிற மஹா மேகம்போன்ற வடிவை யுடையவன். கார்காலத்தில் திரண்ட மஹாமேவ மென்றுமாம். [மாமுகில்] - மாறாதே கொடுக்கவல்ல முகில். [கண்ணன்] - தன்னைப்பிறர்க்காக்கி வைக்கும்வன். மதஸ்யத்துக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே இவ்வழகையும் குணத்தையும் நித்யஸூரிகளை யநுலவிப்பித்திருக்கிறவனை. [கண்டு வார்த்தைகள்கொண்டு] - காணப்பெற்று, சொல்லும் வார்த்தைகள் கேட்கக்கடவி கோளிறே. “போஸுஹ” என்று மலத்தோடே வ்யாப்தமான வார்த்தைகளைக் கொண்டு. [அருளி] - என்பக்கிலே க்ருபைபண்ணி. [வந்திருந்து - வைகல் உரையிர்] - அங்குத்தை வார்த்தைகளைக்கேட்டு வந்திருந்து, நாள்தோறும் எனக்குச்சொல்லி உஜ்ஜிவிப்பிக்கவேணும்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. சிலபுதாவினங்களைக் குறித்து, நீங்கள் சேன்றல் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தைவார்த்தையைக் கொண்டுவந்து என்னை நித்யமாக உஜ்ஜிவிப்பிக்கவேண்டுமென்கிறார்.

[பேர்த்துமற்றோர்களைகண்வினையாட்டியேன் நாடுனன்றிலேன்] - தன்பிரகரங்களிலே யொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்குகிறான் என்னுமளவங் குலைந்தது. வேறுமையை முன்னிமேத்தனையிறே ததீயர்ப்பக்கவிலும். உங்களையொழிய வேறொருரகசுகரை யுடையே னல்லேன். [மற்றோர்களைகண்] - பிராட்டிக்கு லங்கைக்குள்ளே ஒருதீர்ஜடையாகிலு முண்டாயிற்று; காட்டிலே வட்டேப்போந்த தனிமையிலே ஒருவால்மீகிபகவானாகிலு முண்டாயிற்று; பர்த்தாபொகட்டால் ஒருபிதாவாகிலுமுண்டாகவேணுமிறே. [வினையாட்டியேன்] - நாயகன்தானே ரகசுகனுமாயிருக்குமிறே; அப்படிப்பட்டவன் கைவிட்டேப்போம் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [நீர்த்திரைமேலுலவி] - ஆவரணஜலம், விரைஜ இவையெல்லாம் கடந்தேறவற்று யிருக்கை. [உலவி] - நிலத்திலே சஞ்சரிக்கிறப்போலே நீரிலே ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [இரைதேரும்] - இவற்றின் நடையோடொக்க இதுவுமொரு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பேர்த்து இத்யாதி. “வார்த்தைகள்கொண்டருளியுரையிர்” இத்யாதி யைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலபுதாவினம் இத்யாதி. புதாவென்று - நாரையில் அவாந்தரபேதம்.

“பேர்த்துமற்று” என்றது - மீளவுமென்றபடி. “நாடுனன்றிலேன்” என்னுமளவும் அநுவாதமாய், அவனையொழிய ரகசுகமில்லென்கிறார் - தன்பிரகரங்களிலே இத்யாதி. அதாவது - “ஸவ்விஸுஹபிரவ” என்னும்நிலை குலைந்ததென்றபடி. அன்றிகே, உங்களையொழிய ரகசுக மில்லென்று விவக்ஷித்து, பகவத்விஷயத்திலேயன்றே ஆகிஞ்சந்யநயகதித்வ புரஸ்காரம், ஆசார்யவிஷயத்திலும்கேணுமோ? என்ன - வேறுமையை இத்யாதி. வாக்யத்வமும் ஆசார்ய விஷயமாதல். ஸப்தார்த்தம் - உங்களை இத்யாதி. மற்று களைகணிலேன் எனலுதே, “ஓர்” என்ற துக்குபாவம் - பிராட்டிக்கு இத்யாதிவாக்யந்தாயத்தாலே. பிதாவாகிலுமுண்டாகவேணுமிறேயென் றது - நான்விட்ட தமயந்திக்கு பிதாவுண்டானமையைப்பற்ற. பிறரால்வலிவுபடுகிற இடங்களிலே நாயகன் ரகசிக்கிறவாகாரமுமுண்டு; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - நாயகன்தானே இத்யாதி. நாயகன் தானே ரகசுகனென்றது - “ஹ்ரீஸுஹோஸ” இத்யாதியைப்பற்ற. பரமபதத்திலே தூதுவிகிறு ளாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஆவரணஜலம் இத்யாதி. இவற்றின் நடையோடொக்க இவை யிரைதேடுகிறதும் தன்சார்யத்துக்குஉடல் என்றவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார்-இவற்றின்நடை இத்யாதி.

பௌஷ்கல்யமிதே இவளுக்கு. நான் உபவாஸக்ருஸையா யிருக்க, உங்களுக்கு மிடற்றக் குக்கிழியாதிறே; என்னையும் உங்களைப்போலே யாக்கினாலன்றே ஜீவித்ததாவது? [புதா]-பெருநாரை. [கார்த்திரள்மாமுகில்போல்கண்ணன்] - எல்லாவிடாயும் ஆறுங்கிடர் அவ் வடிவைக்காண்ப்பெறில் ! இவள்கண்ணுக்குக் கறுப்பாயிருக்கிறதிறே. கறுப்பெல்லாம் திரண்டாற்போலே யிருக்கிற மஹாமேகம்போன்ற வடிவையுடையவன்; கார்காலத்தில் திரண்ட மஹாமேகமென்றுமாம். [மாமுகில்] - மாறாதே கோடுக்கவல்ல முகில். [கண்ணன்] - அவ்வடிவோலும் அல்லகிடர் அகவாயில் தண்ணளி யிருக்கும்படி! விண்ண வர்கோனைக்கண்டு] - விடாய்த்தாரிருக்க, மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்திருக்கிறவனை. பிரிகைக்கு ஸம்பாவனைபில்லாதார்க்குத் தண்ணைக்கொடுத்துக்கொடு நிற்கிறவனைக் கண்டு [வார்த்தைகள் கொண்டு] - வந்திலனாகிலும், சில வார்த்தைகள் சொல்லக்கடவனிறே. காட்சிக்குமேலே வார்த்தையுங்கேட்க இறே நீங்கள் புதுகிறது. “பாவியேன்றென்று சொல்லாய்” என்னுமவனிறே. இப்போதுஇவர்க்கு “மாட்டேன்” என்னும் வார்த்தையும் அமையும். வார்த்தைகேட்கைக்கும் முடியப்போய்த் திரியவோ? என்னில்: [வார்த்தைகள் கொண்டருளி - வந்திருந்து - வைகலும் - உரையீர்] - ஒருகால்போய் அவன் வார்த்தை யைக்கேட்டு என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணிவந்திருந்து, அத்தை எனக்கு எப்போ துஞ் சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பியுங்கோள்! அன்றிக்கே, விண்ணவர்கோனை கண்ணைக்கண்டு, வார்த்தைகள்கொண்டு - “உரையீர்” (மாஸுசு) என்று மலத்தோடே வ்யாப்தமான வார்த்தைகளைக்கொண்டு, என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணிவந்திருந்து வைகலுமுரையீர் என்றுமாம். (க)

பௌஷ்கல்யம் - குறைவறதி. இராதேகெதிருது தன்கார்யத்துக்குஉடலானபடியைக்காட்டுகிறான் - நான் உபவாஸ இத்தயாதி. நாங்களிப்போதுஇராதேடலில்லையோ? என்ன-என்னையும் இத்தயாதி. இப்போது வடிவைச்சொல்லுகிறதற்குப்பாவம் - எல்லாவிடாயும் இத்தயாதி. வடிவில்லாதபுச்சொல்லுகிறதிலே ரஸோக்தி - இவள்கண்ணுக்கு இத்தயாதி. கறுப்பாலே - குளிர்த்தியைச்சொல்லி, குளிர்த்திருக்கிற தென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; சரவேக்கு, அஸஹ்யாயிருக்கிறதென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - கறுப்பெல் லாம் இத்தயாதி. மேகத்துக்கு மஹத்தையேதென்ன - மாறாதே இத்தயாதி. “மாமுகில்போல்” என் றது - வடிவாதல், ஓளதார்யமாதல். இப்பகூத்தில், “மா” என்று - ஸ்லாக்யதை. “கார்த்திரள்” இத் தயாதி. போலே - வடிவைச்சொன்னவந்தாம், “கண்ணன்” என்கிறதற்குப்பாவம் - அவ்வடிவு இத்தயாதி. “விண்ணவர்கோன்” என்றதற்குவெறுப்பாகப்பாவம் - டாய்த்தார் இத்தயாதி. விவரணம் பிரிகைக்கு இத்தயாதி. ஸம்பாவனை - யோக்யதை. அவனைக்கொண்டென்னுதே “வார்த்தைகள்கொண்டு” என்கிற தற்குப்பாவம் - வந்திலனாகிலும் இத்தயாதி. “கண்டு - வார்த்தைகள்” என்றுகூட்டிப்பாவம் - காட்சிக்கு இத்தயாதி. வருகிறேனென்றவார்த்தை யென்னுதே, வெறுமனே, “வார்த்தைகள்” என்கிறதென்? என்ன - பாவி, நீ இத்தயாதி. பலிதம் - இப்போது இத்தயாதி. “வார்த்தைமாத்ரம்-தாரகமாயிருக்கும்” என்னைக்கு - “கிராஹலீதாஹநாபிநு ததூதஃக்யபாஜிபே | வஸதெநவஸுஜீவி ஷெஷெஷெஜநாதாரொயயா” என்றத்தை ப்ரமாணமாகக் கண்டுகொள்வது. வதெந - வீதாவசநேத்யர்த்தம். முடியப்போய்த்திரியவோவென்றது - இதுவே யாத்ரையாய்த்திரியவோ என்றபடி. “வார்த்தைகள்” என்றது - “வாரான், வரும்” என்கிற வார்த்தைகளாதல், மலவ்யாப்த மான வார்த்தைகளாதல். இப்போது இவர்க்குமாட்டேனென்னும் வார்த்தையுமென்றது - அவனைப் பிரிந்தமுடியும் தஸையில், “அவர்பக்கலுள்ளதென்று” என்று தன்ஸத்தை தரிசிக்கக்காக “மாட் டேன்” என்னும்வார்த்தையு மையு மென்றபடி. ‘பேர்த்துமற்றேர்’ தொடக்கி, ‘வார்த்தைகள்கொண் டருளி - வந்திருந்து வைகலும் உரையீர்’ இத்தயவ்யடி. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

வந்திருந்து உம்முடைய மணிச்சேவலும் நீருமெல்லாம்
அந்தாமோன் மமின்றி அலர்மேலசையுமன்னங்காள்!
என்திருமார்வற்கு என்னை இன்னவாறிவள்காண்மினென்று
மந்திரத்தோன்றணர்த்தியுரையீர் மறுமாற்றங்களே.

ஆ.—(வந்திருந்து) - திருவேலக்கத்திலே எழுந்தருளியிருந்தஸமயத்தில் திருவுள்ளம் அந்யபரமாயிருக்கிறபோது சொல்லாதே, அவ்வோலக்கங்களிம்பி திவ்யரத்திலே எழுந்தருளினால் அங்கே பிராட்டியுடைய திவ்யஸந்திதியிலே திருவுள்ளத்திலே படும்படி என்திறம் விண்ணப்பஞ்செய்து, அவனருளிச்செய்தருளின மறுமாற்றங்கொண்டு என்னருகேவந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று, அநவரத ஸம்ஸ்லேஷைக் ஹோமமான அன்னங்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தன்பாடேவந்து ஸாவிதமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற ஹம்ஸமியுநங்களைக்குறித்து, பிராட்டியும் தானுங்கடா ஹஸ்யமாக அந்யபரமாய் எழுந்தருளியிருந்தவிடத்திலே என் ஓசையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறாள்.

[வந்திருந்தென்று தொடங்கி] - உம்முடைய ஸ்லாக்யமான சேவலும் நீரும் ஸபரிகரமாகவந்து - ஓர் இடர்தின்னிக்கே அவர்மேலே ஸம்ஹோமங்களாலே அசைந்து வருகிற அன்னங்காள்! [என்திருவென்று தொடங்கி] - என் ஸ்வாமியான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே உடையவனானவனுக்கு இப்படி இவள் துர்மதையானாள் என்று.

ப.—அந்தரம், பரத்வஸௌலப்ப ப்ரகாஸகமான ஸூரியபதிவத்தையுடையவனுக்கு, ஏகாந்தத்திலே, இவள்படி இதுகாணும் என்றோரு வார்த்தைசொல்லி, அவன்சொன்ன மறுமாற்றங்களெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று அன்னங்களை யார்த்திக்கிறாள்.

வந்து - (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக) வந்து, இருந்து - (அந்யபரதையின்றியே ஆபிமுக்யம்பண்ணி) இருந்து, உம்முடைய - உங்கள் கண்ணுக்கினிய, மணி - ஸ்லாக்யமான, சேவலும் - சேவல்களும், நீரும் - நீரும், எல்லாம் - மற்றுமுண்டான பந்து வர்க்கங்களுமெல்லாங்கூட, (ஸம்ஸ்லேஷாஸத்துக்கு), ஒன்றும் - ஒரு; அந்தரம் - இடையூறு, இன்றி - இன்றியே, அலர்மேல் - புஷ்பங்களின்மேலே, அசையும் - உலாவுகிற, அன்னங்காள் - அன்னங்காள்! எம் - என்போல்வாரான பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வாமியான, திரு-லக்ஷ்மியை, மார்வற்கு - திருமார்பிலேயுடையவனுக்கு, என்னை - என்னை, இவள் - இவள், இன்னவாறு - இப்படி இவ்வண்ணம், ஆனால் - ஆனால், காண்மின் - காணும், என்று - என்று, மந்திரத்து - அவனும் (அவளுமான்) ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, உணர்த்தி - அறிவித்து, மறுமாற்றங்கள் - (அவன் அருளிச்செய்த) மறுமாற்றங்களை, உரையீர் - சொல்லுங்கோள்,

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில ஹம்ஸமியுநங்களைக்குறித்து, பிராட்டியும்தானு
மான ஏகாந்தத்திலே என்ஹையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் வந்துசொல்ல
வேணுமென்கிறார்.

[வந்து] - அழைப்பாதிருக்க நீங்களேவந்து, மஹாராஜரிருந்தவிடத்தே வந்து
உபகரித்தவரைப்போலே யிருந்ததீ உங்கள் நீர்மை! [இருந்து] - என் ஆர்த்திக்
செல்லாம் உடன்கேடராயிருந்து. [உம்முடைய மணிச்சேவலும் நீரும்] - ஸ்லாக்ய
மாய் லவ்யமான சேவலும், அப்படி இருக்கிற நீரும். பிரிந்து, தானும் உடம்புவெளுத்
துப் பேடையையும் உடம்புவெளுக்கப்பண்ணும் சேவலைப்போலன்றிக்கே இருக்கை.
[எல்லாம்] - “ஸவபுத்ருவளசுலுமண” என்கிறபடியே ஸபரிசுரமாக. [அந்தா
மொன்றுமின்றி] - ஸம்ஜோமத்துக்கு வாய்கமான பிரிவுமின்றிக்கே, பூவின்மேல், கலவி
யால்வந்த ப்ரீதியோடே ஸஞ்சரிக்கிற அன்னங்காள்! மியுநமானல் பூவிலும் ஸஞ்சரிக்
கலா மாகாதே. [என் திருமார்வற்கு] - என் ஸ்வாமிநிபான பெரிய பிராட்டியாரைத்
திருமார்விலே உடைபவற்கு: அவனருகேயிருக்க, அடியில்லாதாரைப்போலே நோவுபடு
கிறபடி கண்டுகோளே. [என்னை] - அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டு
இழந்திருக்கிறவென்னை. [இன்னவாறிவன் காண்மினென்று] - இப்படி துர்மதையானான்
இவரென்று, “இவளுடைய வைவரன்யத்தைத் தங்களுடம்பிலே ஆவிஷ்கரித்துக்
காட்டவல்லபோலே காணுமிவை” என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். [மந்திரத்து] -
உங்கள் வார்த்தை விலைசெல்லும்படி அவளும்அவனுமான ரஹஸ்யத்திலே: ப்ரேமான்ய
ராய் “வயுதாழ” என்கிறவர்கள் ஸந்தியிபொழியச் சொல்லுங்கோள்; பாக்குக்கு
ஸம்பாவணியுள்ள ஒலக்கத்திலே சொல்லாதே கொள்ளுங்கோள். [ஒன்றுணர்த்தி]-
மத்யமபதத்திற் சொன்னபடியே அநயார்ஹதையை விண்ணப்பஞ்செய்து. [உரை
யீர் மறுமாற்றங்களே] - பூர்வாபராயுத்தைப்பார்த்து அவன் சொன்னவார்த்தைகளே
யும், நம் உரையையும் ஸம்பந்யத்தையும் பற்ற அவன் சொல்லும் வார்த்தைகளையும்
வந்து சொல்லுங்கோள்.

௭௦.—பத்தாம்பாட்டு. சில ஹம்ஸமியுநங்களைக்குறித்து, பிராட்டியுந்தானு
மான ஏகாந்தத்திலே எந்தையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம்வந்துசொல்லவேணு
மென்கிறார்.

[வந்திருந்து] - இதென்ன ஆபத்ஸகத்வந்தான்! உங்களுடைய ஸௌஹார்த்தம்
இருந்தபடியென்தான்! இளையபெருமானோடுவித்துவெதுப்பியழைப்பிக்கவேண்டாதிருக்கை.
[வந்திருந்து] - மஹாராஜருடைய இடரைப் பெருமாள் வினவிக்கொண்டுசென்று தீர்த்தாற்
போனே என்னார்த்திக்கெல்லாம் உடன்கேடராயிருந்து. [உம்முடைய மணிச்சேவலும்

பத்தாம்பாட்டு. —வந்திருந்து இத்தாதி. “மந்திரத்தொன்றுணர்த்தியுரையீர்” இத்தாதி
களைக் கடக்கித்தவதாரிகை- சிலஹம்ஸ இத்தாதி.

“வந்திருந்து” என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - இதென்ன இத்தாதி. விவரணம் -
உங்களுடைய இத்தால் - இவன் அழைப்பாதிருக்க ஆபத்திலேவந்த உதவுகையும், அதுக்
கடியான ஸௌஹார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்றபடி. இத்தால் வ்யாவருத்தி - இளையபெருமானோ
இத்தாதி வெதுப்பி - பயப்படுத்தி. தங்களேவந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜர் இத்தாதி.

கிரேன்னதே, “சேவலும்” என்றதற்குப்பாவம் - பரமபதந்தில் இத்தாதி. “மணிச்சேவல்” என்ற வர்ணித்ததற்குப்பாவம் - இதுவும் இத்தாதி. இதுவு “மொருசேவலேதானென்று இத்தை ஸ்லாகி கிறதென்? தனக்கு மணிச்சேவலில்லையோ? என்ன - நன்னுடைய இத்தாதி. மணிச்சேவல் - அழகியசேவல். “மணிச்சேவலும்நீரும்” என்று - ஸ்த்ரீபுமாண்டினைச்சொல்லுகையாலே, “எல்லாம்” என்கிறபதம் - புத்தரெளத்தாதிபரமென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸபுத்ர இத்தாதி. விவரணம் - பார்யாபுத்ராதிகள் இத்தாதி. “அந்தரம் - இன்றி” என்றதற்குப்பாவம் - எண்ணப்போலே இத்தாதி. அந்தரம் - விச்சேதம். “ஒன்றுமின்றி” என்றதற்குப்பாவம் - ஸம்ஸ்லேஷு இத்தாதி. “உம்முடையமணிச்சேவல்” இத்தாதிமையுங்கூட்டி, “அவர்மேல்” என்றதற்குப்பாவம் - மிதுநமாய் இத்தாதி. “அசையும்” என்றதற்குப்பாவம் - பூவிலே இத்தாதி. “அசையும்” - உலாவுகிற. “மிதுநமாய்” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - குறைவற்றார் இத்தாதி. “என்கிரு” என்றதற்குப்பாவம் - எனக்கங்கோரடி இத்தாதி. மிதக்கு - க்லேஸம். “என்றிருமாவ்ந்து - உணர்த்தி” என்றதற்குப்பாவம் - ஸ்தோஸமகஷம் இத்தாதி. “வனவரேக்ஷஸுபாராணெயுக்ஷணஸ்யதாஸுவிஃவீதாஸுலேக்ஷாஸுஸுவிஃஷ்வஸுநிஸுவிசு” இத்தாரண்யகாண்டே. [கரு-சு] “என்” என்றத்தைத் திருவோடேகூட்டி பாவாந்தரம் - நான்பற்றின இத்தாதி அதாவது - மலர்மகள்வீரும்பு நமரும்பெறலடிகள்” என்றும், “நந்திருவுடையடிகள்” என்றும் நான் பற்றின வடைவே யென்னுதல்; “உம்முடையமணிச்சேவல்” என்று - நீங்கள் புருஷகாரமாகச் சேவலை நான்பற்றின அடைவே, நீங்களும் பிராட்டிபுருஷகாரமாக அவனைப்பற்றற்கோளென்னுதல். இன்னவாறு இவன் காண்மின் - என்னைக்குறித்து நீங்கள் சொல்லுமிடத்தில், இவளுடையப் பாகாரம் இப்படி கிடரென்று ஸப்தார்த்தம். “இன்னவாறு” என்கிறதென்? பேசலாகாதோ? என்ன - பேசுக்கு இத்தாதி. கேண்மினென்னுதே, “காண்மின்” என்றபதஸாமர்யத்தைப்பற்ற அந்தாந்தரம் - இவள்வவரீணியந்தை இத்தாதி. அன்னம்; வெளுத்திருக்கையாலே, இப்படி வெளுத்தப் பாகாரத்தை யுடையவனென்றபடி. பெரிய பிராட்டியார் பரிசுத்தவமாகிற பாகாரத்தையுடையவனென்று மூன்றாமுர்த்தம் - அன்றிக்கே உம்முடைய இத்தாதி. உம்முடைய தேவாரபோவென்தது - அர்ச்சக பாதந்தரமான க்ருஹார்ச்சகபோலே உமக்குபாதந்தரமோவென்றபடி. தேவாரமென்

அர்ச்சை - அர்ச்சகபராதீநநயிறே. [மந்திரத்தோன்றுணர்த்தி] - ஓலக்கத்திற் சொல்லாதே கொள்ளுங்கோள்; “வயுதாடி” (வத்யதாம்) என்பார் இருக்கவுங்கடும். அவன்சொல்லே ஜீவிக்குமிடத்தேசொல்லுங்கோள். [உரையீர்மறுமாற்றங்களை] - அவன்க்ரமப்ராப்திதோற்ற வார்த்தை சொல்லவும், அதுதான்ஒண்ணதென்று “மகூறிஹாவராயுதி” (நகஸ் சிந்நாபராத்யதி) என்று த்வரிப்பித்துக்கோண்டு வருவார் முன்னே சொல்லுங்கோள். [மந்திரம்] - ப்ரணவம்: [ஒன்று] - அதில்மத்யம பதம்: அதிற்சொல்லுகிறபடியே அந்நயார் ஹதையை விண்ணப்பஞ்செய்து. [உரையீர்மறுமாற்றங்களை] - பூர்வாபராதத்தைப்பார்த்து அவன்சொல்லும் வார்த்தைகளையும், ஸம்பந்தத்தையும் நம் தஸையையும் பற்ற அவன் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் கேட்டுவந்து சொல்லுங்கோளென்கிறார். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு மதுகுதபிரானடிமேல்
நாற்றங்கொள்பூம்பொழில்குழ் குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தோற்றங்களாயிரத்துள் இவையுமோருபத்தும்வல்லார்
ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பர்நீராயே.

ஆ.—(மாற்றங்கள்) - பொலிந்துநின்றபிரான் திருவடிகளிலே, நாற்றங் கொள் பூம்பொழில்குழ் குருகர்ச்சடகோபன், அஸங்கல்பபூர்வகமாக, தத்விஷயநிரதி ஸயாதூராக ப்ரோரிதையக்கொண்டு அதிமதுரமாய் ம்ருதுவாயிருந்த சொற்களாலே சொன்ன ஆயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச் சென்ற வ்யஸநத்தையது ஸந்தித்தார், ஆத்மபாரணக்ஷமான்றியே ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போல் நீராயுருகாநிற்ப ரென்கிறார்.

ஒ. - நிரமத்தில், இப்பத்தில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அதுஸந்யித்தார் ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போலுருகாநிற்பர்நீராய் என்கிறார். [மாற்றமென்றுதொடங்கி] - “உதப்ரோஷணம் பண்ணுகையாலே எம்பெருமான் வரவு நிர்ஸிதம்” என்று தளிர்ந்த திருநகரிடையுடைய ஆழ்வார் ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனா எம்பெருமானுடைய திரு வடிகளிலே நல்லசொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு அருளிச்செய்த. [தோற்றங்களாயிரத்

கிறது - க்ருஹர்ச்சையை. இவ்விடத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்வார்:—கைவானையில் தீர்த்தவெம்பெரு மான் கதையைநினைப்பது. மந்திரத்து - ஏகாந்தத்திலே. “மந்திரத்து” என்றதுக்குபாவம் - ஓலக்கத் தில் இத்தயாதி. “மந்திரம்” என்றதுக்கு - கீழ், ஓலக்கமன்றிக்கே ஏகாந்தவாசகமாகவருளிச்செய்து, போகதஸையாக அர்த்தாந்தரம் - அவன்சொல்லே இத்தயாதி. அதாவது - கேவலம் ஏகாந்தமானால், “சுஷுஹம்ஜீவிதம்ஜஹுராக்ஷாங்காவாலீதவஸகக்ஷணாம்” என்று மறுக்கவுங்கடும்; போக தஸையானால், இவளர்த்தியாதிருக்க “சுஹத்யுலாஹொவெவெஷுஹி” என்று தன்னே அர்த்திக்கு மென்றபடி. ‘உரையீர் மறுமாற்றங்களை’ என்று பதோபாதாநம்பண்ணி, “உணர்த்தி” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - அவன்க்ரமப்ராப்தி இத்தயாதி. மூன்றாமர்த்தம் - மந்திரம் ப்ரணவம் இத்தயாதி. மத்யமபதம் - உகாரம். “மறுமாற்றங்கள்” என்கிறபஹுவசகத்துச்சர்த்தம் - பூர்வாபரா தத்தை இத்தயாதி. மறுமாற்றம் - ப்ரத்யுத்தரம். க்ரமேணவ்யயி. (க0)

தென்று மேலுக்கு] - நியியினுடைய தோற்றம்போலேயிருக்கிற தோற்றத்தையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் இதினர்த் தத்தில் ப்ரோமபாவஸ்யத்தாலே த்ரவஸ்வபாவராகாநிற்பர்களென்று பலத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

மாற்றங்கள் - விலக்ஷணமானஸப்தங்களை, ஆய்ந்துகொண்டு - ஆராய்ந்து கொண்டு, மதுகுதன் - ஜ்ஞாநஹேதுவான வேதங்களையபஹரித்த மதுவைநிரஸித்த, பிரான் - உபகாரகனுடைய, அடிமேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, நாற்றங்கொள் - பரிம ளோத்தரமான, பூ - பூவையுடைத்தான, பொழில் - பொழில்கள், சூழ் - சூழ்ந்த, குரு கர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், சடகோபன் - பாஹ்யகுத்ருஷ்டி நிரஸநசீலரான ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், தோற்றங்கள் - பகவதாவிர்ப்பாவம் போலே வேதாவிர்ப்பாவருபமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், ஒரு - அத் விதீயமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், வல்லார் - பாவவ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், ஊற்றின்கண் - ஊற்றினிடத்து, நுண்-நுண்ணிய, மணல்போல்- மணல் (நீர்வசத்திலேயொழுகுமா)போலே, நீராய் உருகாநிற்பர் - (பாவவ்ருத்தி பரவச ராய்க்கொண்டு) ஆர்தீர்பவியாநிற்பர்கள். இது கவித்துறை.

இ.—இம்மத்தில், இப்பத்தில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் ஸ்ரீயிலராவரென்கிறார். [மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு]-நல்லசொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு. இத்தசையிலும் வாசகஸப்தங்கள் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி; “ஸோகூஸோகூகூபீ மதஃ” என்கிறபடியே, விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னையுபகரிக்குமவனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. [நாற்றங்கொள் இய்யாதி] - ஈ-ஓதப்ரேஷணத்தாலே “வரவுதப்பாது” என்று ஊர் ஸஞ்ஜாதபரிமளமானபடி. [தோற்றங்களாயிரம்] - நியியினுடைய தோற் றம்போலே யிருக்கை. [தோற்றங்களாயிரம்] - ஆவிர்லுவித்தவாயிரம். [ஊற்றின்கண் இத் யாதி] - ஊற்றுவாயில் சிறுமணல் போலே நீராய் ஸ்ரீயிலராவர். நம் ஈஸையைவாய்விட்டு நாட்டையழித்தோமாகாதேயென்கிறார். இத்தை மலமாகச் சொல்லிற்று, மலவத்பர வணரைக் கண்டு சுடுபடுகை நாட்டார்க்கு ப்ராப்யமென்கைக்காக.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அநு ஸந்தித்தார் ஸ்ரீயிலராவ ரென்கிறார்.

[மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு] - சுரமேறுவாரைப்போலே, ஹத்திபரவசராயிருப் பார்க்கு அடைவுபடப் பாசுரமிட்சே சொல்லப்போகாதிதே; இவ்வளவிலும் சொற்கள் நேர் பட்டபடி: நல்ல சொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு. [மதுகுதிரானடியேல்]-விரோதிநிரஸநமே

நிகமம், மாற்றங்கள் இய்யாதி “உருகாநிற்பர் நீராய்” என்றதைப்பற்ற அவதாரிக்க.

“மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு - ” நல்லசொற்களையாராய்ந்துகொண்டென்று ஸப்தார்த்தம். இத்திருவாய்மொழியில் இவருடைய பக்திபாவஸ்யத்தை யநுஸந்தித்துசங்கிக்கிறார் - சுரமேறு வாரை இய்யாதி. சுரம் - மலை. “சொல்லப்போகாதிதே” என்றவந்தரம், ஆயிருக்க “மாற்றங் களாய்ந்து” என்பானென் னென்ன. என்று சங்கையைப்பூரிப்பது. பரிஹாரம் - இவ்வளவிலும் இத் யாதி. “நேர்பட்டபடி” அவன்கிணவுமாருமையாலே பென்றுகூட்டுவது. “மதுகுதன்” என்றநிரூபக

ஸ்வபாவமாகயுடையவன்திருவடிகளிலே. [நாற்றங்கோளியாதி]-“ரஹஸ்யஸ்த்தலத்திலே ஆள் வினேகையினாலே வரவுதப்பாது” என்று இவர் தரித்தவாறே, சோலைகளும் நித்ய வஸந்தமானபடி. பரிமளோத்தரமான பூவையுடைத்தான பொழில்கள் சூழ்ந்த திருநகரி. [தோற்றங்களாயிரம்] - “*உத்பலவதிவெபாவாஸுதரஃ*” (மஃபூர்வோவாகுத்தரஃ) என்கிற அடைவால் சொன்னவையல்ல. இவர் கலங்கிச்சோல்லச்செய்தேயும், லகவதவதா ரம்போலே ஆவிர்ப்பவித்தன. தோற்றம்-ஆவிர்ப்பாவம். மந்த்ரங்களை ருஷிகள் காணுமா போலே. “சோற்பணிசெய்யுயிரம்” என்று, “ஆழ்வாருடையவாக்கிலேபுக்கு அங்கிட்பே பிறந்து நாம் சுத்தராயடிமைசெய்யவேணும்” என்று அச்சோற்கள்தாம் “என்னைக்கோள், என்னைக்கோள்” என்று வந்து அடிமைசெய்கிறபடி. அவைதிகர் வாக்கில்புக்க தோஷம் தீர்ந்தது இப்போதிறே சொற்களுக்கு. “போயபிழையும் புதுதருவானின்றனவும் தீயினிற்றா சாகும்” என்கிறபடியே, ஆழ்வார்வாக்கிலே பிறக்கையாலே முன்புள்ள தோஷமும் பின் புள்ள தோஷமும் தீர்ந்ததுகாணும் ஸப்தத்துக்கு. [ஊற்றின்கணித்யாதி] - இவையப்பயஸிக் கப் படாதன என்கிறார். அதாவது - என் ஆர்த்தத்தவநியைக் காட்டி நாட்டையடைய அழித்தேனென்கிறார். இவர் க்லேசம் அவன் முகங்காட்டத்தீரும்; இப்பாசரம் நித்யமாகை யாலே, கேட்டார்பரிக்கமாட்டார்; ஊற்றிடத்திலுண்டான நுண்ணியமணல்போலே சரிதி லாந்திகரணராய் நீராயுகாநிற்பர். இதுக்கு மலமாய்ச் சோல்லிற்றாயிற்றேன்? என்னில்; லகவத்குணவித்தர் பாசரங்கேட்டழிகையும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகையாலே இதுதானே மலமென்கிறது. (கக)

மாகச்சொல்லுகையாலே- விரோதிந்ரஸ்தமேஸ்வபாவம் என்கிறார். விஸ்லேஷதஸையிலே,* நாற்றங் கோள் பூம்பொழிலாகக்கூடுமோ? என்ன - ரஹஸ்யஸ்த்தலத்திலே இத்த்யாதி. “ஸ்வயமேவ தோற்றி னது” என்கிறதற்கு வ்யர்வர்த்தம் - மஃபூர்வ இத்த்யாதி. இப்படி சொன்னதினாலே பலித்தவர்த்தமே தென்ன - இவர்கலங்கி இத்த்யாதி. அன்றிக்கே, “தோற்றங்களாயிரம்” என்றதுக்கிரண்டர்த்தம்; முந் தினது - மஃபூர்வ இத்த்யாதி. அதாவது - அஹமஹமிகையாய் வந்து தோற்றுகிறனவென்றபடி. இரண் டாவது-இவர் கலங்கி இத்த்யாதி. அதாவது - அவதரித்தனவென்றபடி ஆனால் “சுருகூர்ச்சட கோபன் சொன்ன” என்றதுச்சருமோ? என்ன - மந்த்ரங்களை இத்த்யாதி. “மஃபூர்வ” இத்த்யாதி முந்தினவர்த்தவிவரணம் - சொற்பணிசெய் இத்த்யாதி. சொற்கள் ஆழ்வார்வாக்கிலே அஹமஹமிகை யாய்ப் புக்கவித்தால் அவற்றுக்கேற்றமேதென்ன - அவைதிகர் இத்த்யாதி. இப்போது தோஷந் தீர்த்தால் மேலுள்ளதோஷமோவென்ன - போயபிழையும் இத்த்யாதி. போயபிழை - பூர்வாகம்; புது தருவானின்றன - உத்தராகம். தூசு - பஞ்சு. “ஊற்றவாயிற் சிறுமணல்போலே நீராயுகாநிற் பா” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - இவை இத்த்யாதிவாக்யத்தவயம், “உருகாநிற்பர்” என்ற வர்த் தமானார்த்தம் - இவர்க்லேசம் இத்த்யாதி வாக்யத்தவயம். காமேணந்தவயம். (கக)

தரவிடோபநிஷத்தவங்கதி.—“சுவெபுவராதவமஹாநவிஃஸ்வவண
ரோலோக்யஸளநியயசூலாகுதூவாவி। சுவெபு^{ஸு}தி^{ஸு}திய^{ஸு}நவி^{ஸு}வி^{ஸு}தி^{ஸு}ய^{ஸு}மா^{ஸு}ஸு
தெத்யுயாவதஸதொ^{ஸு}நிராஷ^{ஸு}தெ^{ஸு}நா”

த்ரவிடோபநிஷத்தா தப்பர்யத்நாவலி. — லொகஸ ஷ்டுக்ஸகூர
யுயஸஹதயா ஜிஷுஸாரய்யொமாது ஸுபெஸஸலாஹாநுரூபரயதயா
லாபுரிதெவக்ஷவாதாஸு ! காஞ்ஞாலா ஜிஷுயொமாதுவதரணடிஸாஸஷ்டவார
பிதஸு ஸீயாயதஸஹகுதிஅயபியக்யயபாஸிஸதெவஸாஸிஸா

திருவாய்மொழி } பொன்னுலகுபூமியெல்லாம்புள்ளினக்கட்கேவழங்கி
நூற்றந்தாதி. } யென்னிடசைமாலுக்கியம்புமின - மன்னுதிரு
நாமுமுதந்நாதரங்கிவிமொறனையே
நீடுலகீர்! போய்வணங்கும்நீர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

என்டதாந்திருவாய்மொழி—நீராய் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ.-(ரோய்.) - இப்படி தூதப்ரேஷணம் பண்ணியும் எம்பெருமான் வரக் காணாமையாலே, அவனைத் தம்முடைய பெரியவார்த்தையோடே கூடத் திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிட்டு அழைக்கிறார்.

ஒ.-- ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், இப்படி ஁-உதப்பேஷணம் பண்ணின விடத்திலும் வாராதே, “ஊற்றின்கணுண்மணல்போ லுருகாநிற்பர்” என்னும் படியாலே ஸ்டாவராஜங்கமாத்தமகமான ஜமத்தெல்லாம் தம்முடைய ஆர்த்தஸாப்த தாலே உருகாநிறகையாலே, தம்முடைய தஸையை அறிவிக்கவல்லாரில்லை பென்று கோலி இவர் பெருங்குப்பிடாகக் கூப்பிடப்புக, தன்னுடைய ஜமடாகாரதையைக்காட்டி யருளி “இனி என்செய்யக் கூப்பிடுகிறீர்?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, வைஸ்வரூபங்கண்ட ஆர்ஜுநன் “சதூர்புஜமாய் ப்ராஸந்மான வடிவைக்காணவேணும்” என்று அர்யித்தாற்போலே, “ஜமடாகாரதையைக் காட்டினவற்றால் போராது, என்னுடைய விடாய்க்கீடாக ஸஹ்யகூடிலிஷிதமான உன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருவுடம்போடே தோற்றிடுளுவேணும்” என்று பெரிய வார்த்தையோடே ஸ்ரீவைகுண்ட நாயனுக்குக் கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார். என்னுடைய ஆர்த்தத்வநியாலே உன்னுடைய உலயவிலிஷிதமும் விஸீர்ணமாகப் புகாநின்றது; எனக்காக வந்திலேயேயாகிலும், உன்னுடைய விபூதி நிலைநிற்கும்படிவந்து தோற்றியருள வேணுமென்று மிகவும் ஆர்த்தமான மஹா த்வநியோடே கூப்பிடுகிறார் என்றுமாம்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வடகமுகத்தாலே எம்ஸ்லே ஷிக்கப்பாரித்த இவருடைய ஆர்த்யதிரயத்தைக்கண்டு ஈஸ்வரன் தன்னுடைய ஸர்வாத்மாவத்தாலே ஸமாதாநம்பண்ணப்பார்க்க, அது இவர்க்கு த்ருஷ்டிவிஷயமல்லாமையாலே, “அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே காண்வேணும்” என்றுவிஸ்வரூபங்கண்ட ஆர்ஜுநனைப்போலே யாசைப்பட்டு அதுக்குஹேதுவான அநுபாவசிஹ்நயோமத்தை

யும், அழகைக்காட்டி அந்நாயர்ஹமாக்கும் அதிஸயிதசக்தியையும், அகிலப்ரகாராக்ஷணத்தையும், அகிப்பரபலவிரோதிரிவ்ருத்தியையும், பரத்வாத்யவஸ்தா பஞ்சகயோமத்தையும், அஸேஷஜநஸம்ஸ்லேஷத்தையும், அகிலவஸ்து வ்யாபகத்வத்தையும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோமத்தையும், விரோதிரியமந்யோக்யதையையும், அதிஸயித வைலக்ஷண்யத்தையும் அதுணந்தித்து, ஏவம்விஸிஷ்டாண ஸீ உன்வடிவை என்னுடைய கண்ணுக்கு இலக்காம்படி காட்டியருளவேணும் என்று அலிரிவேஸாதிரசயத்தாலே அத்தயந்தம் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார். இந்த ப்ராய்விஷயத்தில் அலிரிவேஸக்ருதையானவார்த்தியி றே ஆப்ரயணோந்முகன அதிகாரிக்கு விஸேஷணம்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், சீழ் தூதுவிடுகிறவற்றுக்கு அங்குப் போனால் சொல்லும் வார்த்தையாக இவள் சொன்ன பாசுரத்தால்வந்த ஆர்த்தநாதத் தாலே ஸ்யாவராஜம்மாத்தமகமான ஜமத்தெல்லாம் உருகாநிற்கையாலே தம்முடைய டிஸையை அறிவிக்கைக்கு கூடமரில்லை யென்றுபார்த்துத் தம்முடைய ஆர்த்தத்வநியாலே அழைத்துக்கொள்வாராக நினைக்க, தன்னுடைய ஜடாபாரதையைக் காட்டியருளி “நீர் என்செய்யக் கூப்பிடுகிறீர்?” என்று அருளிச்செய்ய, ஜமச்சரீரியாயிருக்கிற இந்த ஜ்ஞாநலாவத்தால் போராத; என்னுடைய அஸாபாரண விக்ரஹத்தை எனக்குக் காட்டியருள வேணும் என்று வைஸ்வரூப்யத்தைக்கண்ட அர்ஜுநன் “சதுர்புஜமாய் ப்ரஸந்மான் வடிவைக் காணவேணும்” என்று அர்ச்சித்தாற்போலே, விடாயெல்லாங்கடெ, ஸஜ்ஜக்ரூஷில-புஷிதமான அப்ராக்ருதமான வடிவோடே தேற்றியருளவேணுமென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே பரமபதத்திருப்பும் நிலைகுலைந்துவந்து முகங்காட்ட வேண்டும் படி கூப்பிடுகிறார். என்னுடைய ஆர்த்தத்வநியாலே என்னுடைய உபயவிலாபதியும் அழியப்புகாநின்றது; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வந்திலைபாகிலும் என்னுடைய விபூதிரக்ஷணத்துக்காகவாகிலும் வரவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார் என்றமாம்.

ஈடு.—“எங்குச்சேன்குவிங்கண்ணே” என்றும், “வானவர்கோணைக்கண்ணே” என்றும் தூதுபோகச்சொன்னார்; அவைபோகமாட்டாதபடி தம்முடைய ஆர்த்தத்வநியாலே யழித்தார்; “மரங்களுமிரங்கும்” என்று அசேதநங்களிரங்காநின்றால், சிறிது சைதந்யமுடைய பசுபிகள் அழியக்கேட்கவேண்டாவிடே; “ஊற்றின்கண்ணுண்மணல்போ வுருகாநிற்பர் நீராய்” என்றது - தூதரையொழியவன்றிதே. தம் பரிஸரத்தில் கால்நடைதந்து போவாரில்லையே. “அசேதநங்களுங்கூட அழிகிறவிடத்தில், பரமசேதநானவனுக்குச் சொல்லவேணுமோ?” என்றுபார்த்து, தம் மிடற்றேசையைவிட்டழைத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். தமக்குஆர்த்தத்வநி கிடக்க, வேறொருவர்போகவேண்மெப்படியாயிருந்ததோ?

நீராய்கிலனாய்ப்ரவேஸே: வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்கதி - எங்குச்சேன்குவிங் கும் இத்தயாதிவாக்யத்வயத்தாலே. திரயக்குக்கன் ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன - மரங்களும் இத்தயாதி. “பசுபிகளழியும்” என்னைக்குஸூசகமேதென்ன - ஊற்றின்கண் இத்தயாதி. ஆகையாலே, ‘தம்பரிசரத்தில்’ என்றுகூட்டுவது. ஆனால் இவ்வுச்சய்கிறதேதென்ன - அசேதநங்களும் இத்தயாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - துமக்கார்த்தத்வநி இத்தயாதி. இவருடைய ஆர்த்தத்வநியின் உறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - கலங்கா இத்தயாதி. கால்குலைந்து - இருப்புக்குலைந்து. கால்நடை தந்து போவாரில்லாமையாலே கூப்பிடுகிறாரென்றார் - சீழ்; கால்நடைதந்துபோவாருண்டானாலும் கூப்பிட்டே அமோகஸாதநமென்கிறார் - இனித்தான் இத்தயாதி. * பக்கனோக்கறியாதேவருக்கிறவன்

* கலங்காப்பெருநகரமான புநீவைகுண்டத்திலும் தரிக்கவொண்ணாதபடி, கால்குலைந்து வரும்படி பெருமிடறு செய்துகூப்பிகேற்றார். இனித்தான் தூதுபோவார்க்கு, காலாலேயாதல் சிறகாலேயாதல்போகவேண்டுகையாலே தடையுண்டு; இவர்மிடற்றோசைக்குத் தடையிலையே! இவர்புகிறவ்யஸநத்துக்கு ஹேதுசொல்லப்போகாது, பிராட்டி சிறையிருந்ததுக்கு ஹேதுசொல்லப்போகாதாப்போலே. அவளிருப்பு பராங்குரஹத்தாலேயானாற்போலே இவருடைய வ்யஸநமும் பராங்குரஹத்துக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவள்சிறையிருந்தபடியை புநீவால்மீகில மவானேழுதிவைத்து இன்றுநாடெல்லாம் வாழ்கிறப்போலே, அன்று இவர்தாம்வ்யஸநப்பட்டாரேயாகிலும் இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் லோகத்துக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தலாயிற்றது. திருக்குழலோசையாலே திருவாய்ப்பாடியிற்பெண்களெல்லாம் பட்டத்தைத் தம்மிடற்றோசையாலே அவன்படும்படி பண்ணுகிறார்.

“வாரீர்! நீர்நம்மை யிருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாதே இங்ஙனப்படுத்துகிறதேன்? நாம்உம்மைவிட்டுத் தூரப்போனோமோ? ஏதேனுமொன்றைப்பற்றினாலும் அது நம்மைப்பற்றிற்றென்று சொல்லலாம்படியிருக்கிற ஜகதாசாரதையைக்காட்டினோமே” என்று அவன் திருவுள்ளமாக; அதில் குறையென்? நீ ஜகச்சரீரையுநிற்கிற இந்தஜ்ஞாநமெனக்கில்லையோ? இந்தஜ்ஞாநந்தானேயே “அஸாதாரணகாரத்தையும்காணவேணும்” என்னப்பண்ணுகிறது; எனக்குப்ராப்யமானது கிடக்க, அல்லாதவற்றைக் காட்டினால்அப்ரியோஜநமென்கிறார். அத்தையும் உன் ஐஸ்வரியத்துக்குப்புறம்பல்லாமையாலே வேணுமாகில் ப்ரதிபத்திப்பண்ணுகிறேன்; அத்தால் வந்தது, உன்னதானவற்றை “என்னது” என்றிருக்கிற ப்ரமம்நிலிருத்தமாகிறது. அர்ஜுநனும் ஸ்ரீவிஸ்வரூபங் கண்டவந்தரத்திலே “தெனெனவர உபெணவ துஹுமெஜந” (தேவைவருபேணசதுர்ப்புஜேந) என்று அஸாபாரணமான வடிவை யெனக்குக் காட்டவேணும் என்றானிறே. என்னுத்தத்வரி கேட்டிரங்கி வந்தலைபாகிலும், உன்னுடைய விபூதியழியாமல்: நோக்கவேணுமாகில், வா வென்கிறார் என்றுமாம். இவருடைய ஆர்த்தநாதந்தான் அவனுக்கு உபயவிபூதியிலும் குடியிருப்பரிதாய்க்காணும் இருக்கிறது.

இவரையிப்படிச் கூப்பிடவிலகைக்கு ஹேதுவென்தென்ன - இவர்புகிற இயாதுவாக்யத்தவ்யம். கர்மம் ஹேதுவென்றாலோ? என்னில் - அவளிருப்பு இயாதி. அதாவது - பிராட்டிஆஸ்ரிதார்த்தமாக லங்கையிலேயிருந்தாற்போலே, “இவரும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக தூக்கப்பட்டாரேயாகிலும் சிலநாள் இவ்விபூதியிலேயிருந்தால் நாடாகத்திருந்தும்” என்றிட்டிவைத்தா னாகையாலே “கர்மம்” என்னவொண்ண தென்றபடி. விவரணம் - அவள்சிறையிருந்த இயாதி. வியம்ஹாவலோகந்யாயேந, மிடற்றோசையாலே ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருக்குழலோசை இயாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு - “இவர்மிடற்றோசைக்குத்தடையிலையே” என்றவாக்யத்தோடே ஸங்கதி; நடுவு -ப்ராஸங்கிகம். ஆனால், முதற்பாட்டிலே - ஜகதாசாரதையைச் சொல்லுவானென்? என்னவாரீர் இயாதி. ஜகதாசாரதையைக் காட்டினோமென்றது, கீழே, “யாவையும்யாவருமாய்” என்றத்தைப்பற்ற. ஆகையாலே, “எனக்குப்ராப்யமானது” என்றகூட்டுவது. ஆனால், ஜகதாசாரதையும் உத்தேஸ்யமன்றோ? என்ன - அநீதையும் இயாதி. இந்தஜ்ஞாநந்தானே “அஸாதாரணகாரதையையுங் காணவேணும்” என்னப்பண்ணுகிறதென்றதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம் - அர்ஜுநனும் இயாதி. கீழே - “கொடியேன்பால்வாராய்” என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தஸங்கதியருளிச்செய்து, “மண்ணும் விண்ணும்மகிழ்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸங்க்யந்தாம் - என்னுர்த்தகீவநி இயாதி. அவன்வாராவிட்டாலழியுமோ? என்ன - இவருடைய இயாதி. “கிரீடிகம்முகிநம்வகூ ஹஸுஜிவாஜிக்வாஹுஷுஜிஹ, தெனெனவ | தெனெநவர உபெணவ துஹுமெஜந ஸஹஸு வர உஹாவவிஸுஜி-தெனெ” இதி தோஸ்வேகாகரே.

மு த ற் ப ா ட் டு .

நீராய்நிலனாய்த் தீயாய்க்காலாய்நெவோனாய்
சீரார்கடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய்அயனாய்!
கூராராழிவேண்சங்கேந்திக் கோடியேன்பால்
வாராய்! ஒருநாளம்ண்ணும்விண்ணும்மகிழவே.

ஆ.—ப்ரஹ்மாதிரிபிரிகாந்த ஸர்வஜந்து ஸத்ஸாவார்த்தமாக அவற்றுக்கு ஆத்மதயாவஸ்த்திதனாய், அவற்றுக்குப் பிபாஸாதிரிவருத்தி தொடங்கி தமோநிரஸந பர்யந்தமான உபகாரத்தைப் பண்ணுகைக்காக, ஸலிலாத்யபர்யந்த பதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மபூதனாயிருந்த பரமகாருணிகனே! உன்னைக் காணப்பெறுதே கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு, இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் திருநாட்டிலுள்ள திவ்யபுருஷர்களுமடைய முடியக்கிடாய்ப்புகுகிறது; ஆதலால், உன்னுடைய வீலோபகரணமும் போடோபகரணமும் மகிழும்படி கூராராழி வெண்சங்கேந்தின அழகோடே, உன்னுடைய விபூதியெல்லாம்துறந்து தளரும்படிகூப்பிடுகிற கோடியேன்பால் ஒரு நாளாகிலும் வாராய் என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “ஐகுஹாகாரனாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தந்தோமிதே” என்ன, அது போராது; அஸாயாரணமாயிருக்கிற வடிவைக் காணவேணுமென்கிறார்.

[நீராய் என்று தொடங்கி] - காரணமான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் கார்யமான சுந்தரஸூர்யாதிகளுக்கும் ஆத்மாவாய்க்கொண்டு அவற்றைஸாரீரமாகக்கொண்டு நின்றருளினாய். [கூராராழி] - கூர்மை மிக்குஇருந்துள்ள திருவாழி. [கோடியேனென்று தொடங்கி]-ஐகுஹாகாரதா ப்ரதர்ஸநத்தால் த்ருப்தகாதே, “அஸாயாரணகாரத்தைக் காணவேணும்” என்று அஹிநிவேஸிக்கிற என்பக்கவிலே என்ஆர்த்தி தீர்த்தருள நினைத்ததில்லையெயாகிலும் உன்னுடைய உபயவிபூதியும் அழிந்து போகாமே நிலைநிற்கைக்காக வரவேணும்.

ப.--முதற்பாட்டில், அகிலஜகஹாகாரனாய்நிற்கிற நீ உன்அஸாயாரண சிஹ்நத்தோடே வந்துமுகங்காட்டவேணு மென்கிறார்.

நீர்-“சுவவனவஸஸஜ்ஜாடாள்” என்றுசொல்லப்பட்ட ப்ராதம்யத்தையுடைய நீரும், ஆய் - , நிலன் - (அந்நீரின்காரியமான) ப்ருதிவியும், ஆய் - , தீ - (உபயகாரணமாய்)ஹாந்தோக்ய ஸித்தப்ராதம்யத்தை யுடைய) அக்நியும், ஆய் - , கால் - (தக்காரணமான) வாயுவும், ஆய் - , நெடு - (இந்தபூதசதுஷ்டய ப்ரதாநமாய்) மஹாவகாசமான, வான் - ஆகாசமுமாகிற ஸமஷ்டியை, ஆய் - ஸ்ருஷ்டித்தநுப்ரவேசித்து தத்ததாத்மகனாய், சீரார் - (“ஸூருஷாஹுஷ் லேஸயாதாயயாவஹுஷிகேஷ்யசு” என்கிறபடியே) வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குப்ரதாநபூதராய், (உஷ்ணதுஷ்ணப்ரகாசத்தாலே யுபகாரகரான)

இரண்டுகூடர்கள் - சந்த்ரகூர்யர்களும், ஆய்-,(தத்தத்ஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டிகளுக்குக்கடவ,, சிவன் - ருத்ரனும், ஆய் - , அயன் - ப்ரஹ்மாவும், ஆனாய் - ப்ரகாரமாய்ப்படித்தத்தந்த ராத்மாவானவனே ! (இந்தஸ்தாரணுகாரத்தையொழிய),கூர் - (ஆஹி)தவிரோதிநிரஸநத் தில்) கூர்மையை, ஆர் - உடைய, ஆழி - திருவாழியையும், வெண்- (ஆஹி)தர்க்குருபாவ்ய மான) பரிசுத்தமான வர்ணத்தையுடைய, சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், வந்தி -, (“ஒருவர்க்கொருவனுபகரிக்கும்படியே !” என்று), மண்ணும் - பூம்புபலக்ஷிதமானலீலா விபூதியோடு, விண்ணும்-பாமல்யோமஸப்தவாச்யமானநித்யவிபூதியோடுவாசியற,மகிழ் - உகக்கும்படி, கொடியேன்பால் - (“அஸாபாரணவேஷத்தைக்காட்டவேணும்” என்று) நிர்ப்பந்திக்கும்கொடுமையையுடைய என்பக்கலிலே, ஒருநாள்-ஒருநாளாகிலும், வாராய் - நடந்துவரவேணும்.

இ.- முதற்பாட்டில், “ஜமலாகாரனாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தந்தோ மிறே” என்ன; “அது போராது, அஸாபாரணமான வடிவைக் காட்டவேணும்” என் னிறார்.

[நீராய் இத்யாதி] - அண்டகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த, “ஸுலோக்யாநொநுஸாந்யொபாஸ்ய” என்கிறபடியே ஒன்றாகச்சேர்த்து, “ஹ்ருதெ ஷ்லோணம்” என்கிறபடியே அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்த, ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு ப்ரகாஸகரான சந்த்ரஸூர்யர்களை ஸ்ருஷ்டித்த. [சீரார்சுடர்கள்] - ப்ரகாஸகராயும் போஷகராயுமிருக்கை. அண்டஸ்ருஷ்டாவாக ப்ரஹ்மாவையும் இவை அதிப்ரவ்ருத்த மானபோது அழிக்கைக்குருத்ரனையும்ஸ்ருஷ்டித்தான்.“ததுஷ்டா ததெவாநுபூரவி

ஸக்தி,ததநுபூலிஸ்ய,ஸுலுத்யுலுலவச” என்கிறபடியே, ஸாமாநாதிகாண்யம் அது ப்ரவேஸுந்ருதம்;“நீராய் நிலனாய்” என்கிற அசித்ததார்த்தத்தோடு,“சிவனாய் அயனாய்” என்கிற ஈஸ்வராஹிமானிகளோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று ஈஸ்வரபாரதந்தர்யம்; இப் படி ஜமலாகாரதையைக் காட்டித் தந்தோமே யென்ன, அதுபோராது; அஸாபாரண விக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்கிறார். [கூரார் இத்யாதி] - காட்டுமிடத்திலும் ஒப் பனையோடே காட்டவேணும். ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே யேவச் சாணையிலிட்டாற் போலே கூர்மையிக்கிருக்கிற திருவாழி. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தில் வெளுப்போடு திருவாழி யில் கூர்மையோடு வாசியற இவர்க்கு அழகுக்குஉறப்பாயிருக்கிறதிறே. [கொடியேன் பால்] - ஜமலாகாரதையைக்காட்டின இத்தால் அத்ருப்தனாய் நிர்வந்திக்கும்படி பாபத் தைப்பண்ணின என்பக்கலிலே. செய்தபடி கண்டிருக்கக்கடவதாயிருக்க அத்யலிநி வேஸத்தைப் பண்ணுகையிறே பாபம். [வாராய்] - அஸாபாரணவிக்ரஹத்தைக் காட்டவேணும்; திவ்யாயுயங்களோடே காட்டவேணும்; நீயே வந்து காட்டவேணு மென்கிறார். [ஒரு நாள்] - நானுளேனுகைக்காக. [மண்ணும் விண்ணும் மகிழ்வே] - என் ஸத்தை யை நோக்குகைக்காக வந்திலையேயாகிலும், உன் விபூதியை நோக்குகைக் காக வரவேணும். மண் - லீலாவிபூதி, விண் - நித்யவிபூதி. “லீலாவிபூதியாவது அழி வதாமன்றோ ?” என்னில்,—ஏகருபமான நித்யவிபூதியும் ஆர்த்தத்வநிரயாலே அழியக் கிடாய்ப்புகிறது. மரங்களும்மரங்கா நிற்க, பாமசேதநர் என்படார் ? [மகிழ்வே] - அழிகை தவிர்ந்து யரிக்கைக்காக.

சுடு.—முதற்பாட்டு. “ஐகதாகாரனாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன, அது போராத; அஸாதாரணமான வடிவைக்காணவேண்டுமென்கிறார்.

[நீராய்நிலனாய் இத்த்யாதி] - “இதறியாமல் அவ்வருகே யாசைப்புகிறார்” என்று கொள்ளவொண்ணாதபடி, தாம் அறிந்தமைதோற்ற விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். [நீராய்] - நாராயணனாவது பண்டேயறிவ னென்கிறார். “நீர்தோறும் பரந்துளன்” என்றாரிறே கீழ். [நீராய்] - “சுவவனவலலலஜடாடிள” (அபவஸஸர்ஜாதேள) என்கிறபடியே ஏற்கவே ஜலஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி அந்தரம் ப்ருதிவ்யாதிகளையுண்டாக்கி, இவற்றைக் கொண்டு கார்யங்கொள்ளுமிடத்தில் ஒன்றிலொன்று அதிகமாக வேண்டியிருக்குமிறே; “வலலெதூரெநூரநூஸெயாமவரவூரலலரபுரயா” (ஸமேத்யாயோந்யஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாஸ்ரயா) என்றிறே ஸ்ருஷ்டிக்கரமந்தான்; இவைதான் ஏகத்வவ்யமுமன்றே; அநேகத்வவ்யமாயிருக்கச்செய்தே ஏகத்வவ்யமாக்கி ஏககார்யங்கொள்ளவேண்டு

முதற்பாட்டு.—நீராய் இத்த்யாதி. “நீராய்” இத்த்யாதி, “கூடாராழிவெண்சங்கேந்திக்கொடியேன்பால்வாராய்” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஐகதாகாரனாய் இத்த்யாதி.

ஐகதாகாரதை அருத்தேய்யமாகில், “யாவையுய்யாவருமாய்நின்றமாயன்” என்றற்போலே திரளச்சொல்லாமல், “நீராய்நிலனாய்” இத்த்யாதிபாலே விஸ்தரிக்கிறதென்? என்ன - இதறியாமல் இத்த்யாதி. ஜலந்தர்யாமித்வத்தையருளிச்செய்கிற இதுக்குபாவம் - நாராயணனாவது இத்த்யாதி. ஜலதத்வத்துக்குக்காரணமாய் அதை சரீரமாகஉடையனாயிருக்கும்இருப்பைப் பண்டேயறிவே னென்றபடி. “சூவொநாராஜதிவொரூரூ” இத்த்யாதி பூர்வார்த்தநிருக்கியைப்பற்ற - நாராயணனாவதுபண்டேயறிவன் என்றது. “ஜஹுநடூராயணோநரூ” என்று, ‘நரஸூநிநவ’ என்றவிடத்தில், நரசப்தம் - ஈஸ்வரவாசி. அன்றிக்கே, “தாயபலூராயநவபுவூ” என்ற உத்தார்த்தத்தைக்கடாக்கித்தருளிச்செய்கிறாராதல். பண்டறித்தமைக்கு சூசகமேதென்ன-நீர்தோறும் இத்த்யாதி. பஞ்சபூதங்களையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், ப்ரதமம் ஜலதத்வத்தைச்சொல்லுகிறதற்குப் ப்ரமாணம்-அபவஇத்த்யாதி. ‘சுவவனவலலலஜடாடிளதாலஸூவீரூபீயாலூஜஸூதடிணஸிவவலெஸிஸவஹஸூராமஸூவீரூபீயூ’ இதி மதஸம்ருதென. பூதபஞ்சகஸ்ருஷ்டி கதநம் - தத்ராயமான அண்டஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்து, பஞ்சீகரணத்தாலல்லது அண்டஸ்ருஷ்டி கூடாமையாலே பஞ்சீகரணத்தைக்காட்டுகிறார்-இவற்றைக்கொண்டு இத்த்யாதி. இவற்றைக் கொண்டு - இந்த பூதபஞ்சகங்களைக்கொண்டு, கார்யங்கொள்ளுமிடத்தில் - அண்டரூபகார்யத்தைப் பண்ணுமிடத்தில் என்றபடி; ‘ஒன்றில்ஒன்று அதிகமாக வேண்டியிருக்குமிறே’யென்றது-விபக்தார்த்தமான ஒன்றிற்காட்டில் அவிபக்தார்த்தமான ஒன்றுப் ப்ரதானமாக வேண்டியிருக்குமிறே என்றபடி. ‘ஒன்றிலொன்று அதிகமாக’என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - ஸமேத்யஇத்த்யாதி. “நாநாலீரூரூவூயூகூபூதாஃ ததஸூஸஸஹகிஸிநா | நாஸகூவநு பூஜிஸூஷூஸிஸரூபூகூஸூஸாஃ | ஸலெதூரெநூரநூஸெயாம வரவூரலலரபுரயாஃ | வஸகஸூரூதூகூரூஸூஸூபூரெவூகூபூசெஷாஃ | ஸிவூரூபூவிஸெஷாஹூணூஸூபூரூபூனிகே” இதி ப்ரதமேம்ஸே த்விதீயே. ‘வரவூரலலரபுரயாஃ’ என்ற சூபூரயாபூரயிவாவநூபூநாயிகவாவநிவநூநம் சூபாராரபெய வாவெந ஒன்றிலொன்று அதிகமாயிருக்குமென்றபடி. ஒன்றிலொன்று அதிகமாக ஸ்ருஷ்டி க்ரமமாக வேண்டுவானென், ஸமப்ரதானமாக ஸ்ருஷ்டிக்ரமானாலோ?வென்ன, ‘நாநாலீரூரூவூயூகூபூதாஃ’ என்கிற ஸ்லோகத்தைக்கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் - இவைதான் இத்த்யாதி. அநேகமானவற்றை ஏகத்வவ்யமாக்கி

மீறே: அதுசெய்யும்போது, குலாலானவன் மண்ணும்நீரும் சேதுகுங்குட்டிச் சேரத்
துகைத்து வடாதிசுளாய்க்கோண்டு பரிணமிப்பிக்குமாபோலே, ஜலத்தையுண்டாக்கி,
அது த்ரவீபுதமாயிருக்கையாலே அத்தோசேடினமானபதார்த்தத்தைக்கூட்டி, பின்னையும்
நெகிழ்ந்திருக்கையாலே அத்தைச் சிறிதுவலிக்கைக்காக தேஜிபதார்த்தத்தையுண்டாக்கி,
அதுநான்மிகைத்துத் தீயுமளவானவாறே அத்தையாற்றுகைக்குக் காற்றையுண்டாக்கி, அது,
தனக்கு ஸஞ்சிக்கைக்காக அவகாசப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசத்தையுண்டாக்கி. இவ்வள
வும் ப்ரதமஸங்கல்பந்தன்னையே கோண்டு அண்டஸ்ருஷ்டிபைப்பண்ணினின்று; இனி,
பேரியதோருமானிகையைச் சமைத்து இருள்உறைய விட்டுவைக்கவொண்ணாதிதே;
அதுக்கு இரண்வேளக்கிட்டாற்போலேசந்த்ரகுர்யர்களையுண்டாக்கி. நீர்க்களிப்புஅமைக்கும்
ஆப்யாயநத்துக்குமாக இருவரையுமுண்டாக்கினபடி. [சிவனாய் அயனனாய்] - அண்டாந்
தர்வர்த்திகளாய்க்கோண்டுகின்ற, ஒருவன் மனைந்துகொண்வேர ஒருவன் அழித்துக்கொடு
வரும்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களையுண்டாக்கி. ருத்ராணைமுற்படச் சொல்லுவானென் ? என்னில்,
அப்யயபூர்விகையாயிதே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. “நீராய்நிலனாய்” என்றத்தோடொக்க. ‘சீரார்
சுடர்களிரண்டாய்’-என்கையினாலே, “யவ்யூதாஸரீரம்-யவ்யூவ்யூசுவீஸரீரம்”
(யஸ்யாத்மாஸரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீஸரீரம்) என்கிறபடியே, சேதநாசேதநங்களிரண்டும் அவ
னுக்கு ஸாரவத் பரதந்த்ரமென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது. ‘சீரார்சுடர்களிரண்டாய்’ என்றும்,
‘சிவனயயனனாய்’ என்றும்’ ஸமானாதிகரிக்கையாலே ஈஸிதவ்யங்களோடு ஈஸ்வராஹிமானிக
ளோவோசியற தத்பரதந்த்ரமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று; ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணிற்று ஸ்வ
ப்ராப்திக்காகவன்றோ? ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணித்தந்தாலன்றோ நீ ஒருகாரியம் செய்தா
யாவது? ஸ்ருஷ்டிக்குப்ரயோஜநமாவது - நித்யதுக்கியானவனை * அந்தமில்பேரின்பத்தே

காரியங்கொள்ள வேண்டிதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம் - அதுசெய்யும்போது இத்தயாதி. பூதபஞ்சகங்களையும்
சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தாலேயாதல் அப்யயக்ரமத்தாலேயாதல் சொல்லாதே, ‘நீராய்
நிலனாய்’ என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிற அடைவுக்குப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - அதுத்ரவீ
புதமாய் இத்தயாதி. சேதுகு - கூளம். அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்ன அந்தரம், சந்த்ராஸுடர்யர்
களைச் சொல்லுகிறதற்குப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - இனிப்பேரியதோடு இத்தயாதி இரு
னறைய - அந்தகாரம் வர்த்திக்க. அந்தகார நிவ்ருத்த்யர்த்தமாக சந்த்ராஸுடல் ஸுடர்யஸுடல் போதாதோ
வென்ன, இரண்டுபேரையும் சொன்னதுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - நீர்க்களிப்பு இத்தயாதி.
இது - ‘சீர்’ என்றதுக்கர்த்தம். ருத்ராணை இத்தயாதிக்கு - ஸ்ருஷ்டாவைச் சொல்லாதே ஸம்ஹந்தா
வான ருத்ராணை முற்படச் சொல்லுவானென் ? என்னில் என்றபடி. ‘நீராய் நிலனாய்’ இத்தயாதிக்கு
அந்தரம் சந்த்ராஸுடர்யர்களைச் சொன்னதுக்கும், சந்த்ராஸுடர்யர்களுக்கு அந்தரம் பரஹ்ம ருத்ரர்களைச்
சொன்னதுக்கும் பாவம் - ‘நீராய் நிலனாய்’ என்றதொடங்கி தத்பரதந்த்ரமென்னும் இடஞ்சொல்
லிற்றென்னுமளவும், ஈஸிதவ்யங்கென்றது - சந்த்ராதித்யர்களை. ‘நீராய் நிலனாய்’ இத்தயாதிக்கு இரண்டு
பாவம்: அதாவது - ஜகச்சீரியாயிருக்கிற இருப்பைக்கூட்டி மாத்ரம் போராது, அஸாதாரண விக்ர
ஹத்தையும் காட்டவேணு மென்னுதல்; ஸ்ருஷ்டிக்குப்ரயோஜநம் ஸ்வமுத்தியியஅன்றோ? அதைப்
பெறவேண்டாவோ என்னுதல். முத்தின பாவத்தை - அவதாரிகையாலும், ‘இது அறியாமல்’ இத்தயாதி
வாக்யத்தாலும் அருளிச்செய்து, இரண்டாம்பாவத்தையருளிச்செய்கிறார் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இத்தயாதி.
ப்ரயோஜநம்நீபெறவேண்டாவோ’ என்னுமளவும் உத்தரோத்தர விவரணம். ‘அதுகிடக்க’ என்றது -
என்னுண்டய அகநிவ்ருத்திகிடக்கவென்றபடி. சகூர்விஷயமான மாத்ரத்தையன்றிக்கே ஸ்ருஷ்டி

கோடேபோய் வைக்கையன்றே. அதுகிடக்க, இத்தையுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரயோஜனம் நீ பெறவேண்டாவோ? “நீராய்நிலனாய்த்தீயாய்க்காலாய் நெனவோனாய்ச் சீரார்சுடர்களிர்ண் டாய்ச் சிவனாயனானாய்” என்று - இவர்தமக்கு ஈஸ்வரவ்யாபாரம் அடங்கலும் மனை யடைவே எண்ணுவாரைப்போலே அதிப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. [கூ.ராராழிவெண்சங்கேந்தி]- ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தில் வெண்மையோபாதி திருவாழியில் கூர்மையும் இவர்க்குஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. [கூ.ராராழி] - ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்கத்துணிக்கச் சாணையிலேறிட்டாற் போலே கூர்மை மிக்கிருக்கிறபடி. அஸாதாரணவிக்ரஹத்துக்கு லக்ஷணமோதான் கையுந் திருவாழியுமாயிருக்கை! [கோடியேன்] - எனக்குஇங்ஙனேஒருநிர்ப்பந்தமுண்டாவதே! என் ஸ்வரூபத்துக்குவிருத்தங்கிடர் நான்பண்ணுகிறது! ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே போகட்ட விடத்தே கிடக்கவல்ல ப்ரக்ருதியாகப்பெற்றிலேன்; இனையபெருமானைப்போலே, “நில்” என்ன, “கூர்” (குருஷ்வ)என்றநிர்ப்பந்திக்கும் ப்ரக்ருதியாவதே! [வாராய்]-ஆசைப்பட்ட டாலும் நடக்கவல்லார் வருமித்தனையிறே; “வாராய்” என்னுங்காட்டில் வந்துகொதிரியப் போமோ? என்னில்: [ஒருநாள்] - (நானுளனாகக்காக.) விடாயர் “ஒருகால் நாக்ருணைக் கத்துளிதண்ணீர்” என்னுமாபோலே. [மண்ணும் விண்ணும்மகிழவே] - எனக்காக வந்திலையாகிலும் உன்விபூதியழியாமெக்கு வா என்கிறார். “மானாவிச்சோலையோலே ஆவ தழிவதான இதுபோனான்என்செய்யவேணும்?” என்றிருக்கிறாயாகில், அவ்விபூதியும் அழியுங் கிடாய்; இதுஅழியவே அதுவும் அழிந்ததாயிறே; அதுவும்இருக்கச்செய்தேயன்றே, இது அழிய “வரவனகாசீ நரமெத” (ஸவகாசீநரமேத) என்றது. இனித்தான் ப்ரளயத்துக்கழியா தென்னுங்காட்டில், ஆர்த்திக்கும்அழியாதென்றதாகாதே! [மகிழவே] - அழிகைதவிர்ந்து தரிக்கைக்காக.

(க)

யாதிவ்யாபாரங்களையும் அருளிச்செய்கையாலே - இவருடைய ஜ்ஞானவைசயத்தை நுஸந்தித்து, வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் - நீராய் இத்யாதி. “வெண்சங்கு” என்றற்போலே அழகுக்கு உடலான விசேஷணத்தைச்சொல்லாதே, கூர்மையைச்சொல்லுகிறதென்? என்ன - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தில் இத் த்யாதி. “ஆர்” என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத்யாதி. அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை யாசைப்படு கிறவர் “கூ.ராராழிவெண்சங்கேந்தி” என்பானென்? என்ன - அஸாதாரண இத்யாதி. லக்ஷண மோதான்என்றது - லக்ஷணமாயிருக்குமென்றபடி. “அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக்காட்டவேணும்” என்கிறவர், “கோடியேன்” என்று, சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - எனக்குஇங்ஙனே இத்யாதிவாக்யத் வயம். ஸ்வரூபத்துக்கு - பாரதந்தீயஸ்வரூபத்துக்கு. ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவிவரணம் - ஸ்ரீபரதாழ் வானே இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே. “வரவேணும்” என்றுஆசைப்படுகிறதென்? தாம் போகவொண் னாதோ? என்ன - ஆசைப்பட்டாலும் இத்யாதி. ஒருநாளையுமோ? என்ன - விடாயர் இத்யாதி. “மண்ணும் - மகிழ - வாராய்” என்றமாத்ரத்துக்குபாவம் - எனக்காக இத்யாதி. எனக்காக - என் ஸத்தையழியாமெக்காக. மானாவிச்சோலையாவது - மஹாநவமியில் அலங்காரம். நித்யவிபூதியழியக் கூடுமோ? என்ன - இதுஅழியவே இத்யாதி. இதுக்குநிடாமகங்காட்டுகிறார் - அதுவும் இத்யாதி. பரி ஹாரந்தாம் - இனித்தான் இத்யாதி. அவ்விபூதியழிகையாவது - அஸம்ஸமாயிருக்கை. “மகிழ” என்றது - “வவெடிணஸீஜெஹுதிஸுஜஹஷ்ட” என்றவிடத்திற்போலே, யரிக்கவென்றபடி. “நீராய்” என்றதொடங்கி, ‘அயனானாய், இதறிவன், இதுபோரது, கூ.ராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன் பால் - மண்ணும்விண்ணும்மகிழ - வாராய்’ என்றவயம்.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மண்ணும்விண்ணும்மகிழ்க் குறளாய்வலங்காட்டி
மண்ணும்விண்ணுங்கொண்டமாய அம்மானே!
நண்ணியுனைநான்கண்டு உகந்துகூத்தாட
நண்ணியொருநாள் ஞாலத்துடேநடவாடே.

ஆ.—(மண்ணும்.) ஸ்ரீவாமநாய்வந்து பிறந்தருளி உன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யமாகிறவலத்தாலே மஹாபலியை ஜயித்து லோகங்களைக் கொண்டருளிற்று, இவ்வண்டார்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களும், திருநாட்டிலுள்ள திவ்ய புருஷர்களும் ப்ரீதராகைக்கன்றோ? ஆதலால் அவர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, ஸோகாக்நிகர்ஸிதமான என்னுடைய மாத்ரங்களாலேஉன்னை ஸ்பர்ஸித்து உன்னழகையும் உன்னடையையும் கண்ணாலே கண்டுஉகந்து அந்தப்ரீத்யதிஸயத்தாலே நான் கூத்தாடும்படி வந்தொரு நாள் ஞாலத்துடே நடவாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “நீர் சொன்னபடியே செய்யலாவது திருநாட்டிலேபோனால் காணும்” என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே ஸ்ரீவாமநாய் வந்துபிறந்தருளி உன்னுடைய அழகை எல்லார்க்கும் புஜிக்கக்கொடுத்தருளினாய் ஒருவனல்லையோ? ஆனபின்பு, அடியேனுடைய அபேக்ஷிதம் இங்கே செய்தருளவேணுமென்கிறார். [மண்ணுமென்று தொடங்கி] - அழகைக்கண்டு லோகங்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாமநாய் அழகாகிற வலத்தைக்காட்டி ப்ருயிவ்யாதி ஸகல லோகங்களையும் அளந்துகொண்ட அத்தயாஸ்சர்யஹதனை! [நண்ணியுனையென்று மேலுக்கு] - மாநஸாதுஸந்யாநமாத்ரமன்றிக்கே நான் உன்னைக் கிட்டிக் கண்டு அத்தாலே உகந்து கூத்தாடும்படி ஸம்ஸாரத்துள்ளே எனக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாக ஒருநாள் வந்து உலாவியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், மஹாபலிக்கு உன்னழகைக் காட்டி அகிலலோகத்தையும் அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஆஸ்சர்யசக்தியையுடைய நீ, நான் கண்டுஉகக்கும்படி இந்த விடத்திலே வரவேணு மென்கிறார்.

மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும் - ஊர்த்தவலோகமும், மகிழ் - உகக்கும்படியாக, குறளாய் - (பெரியவடிவைச் சிதுக்கின) வாமநாய், (அர்த்தித்தஅநந்தரம் கையிலே நீர்விழுந்தவாறே வளர்ந்து), வலம் - ஸர்வசக்தியோகத்தை, காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்து, மண்ணும் - பூமியையும், விண்ணும் - ஊர்த்தவலோகத்தையும், கொண்ட - அளந்து கொண்ட, மாயம் - ஆஸ்சர்யசேஷடிதத்தைபுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே! உனை - (ப்ரயோஜநரந்தரபார்க்கு ப்ரகாசிப்பித்த வடிவழகையுடைய) உன்னை, நான் - (கண்டல்லது நிற்கமாட்டாத சாபல்யத்தைபுடைய) நான், நண்ணி - (அந்த வடிவழகோடே) கிட்டி, கண்டு - (மாநஸஸாக்ஷாத்காரமின்றியே) கண்ணாலே கண்டு, உகந்து - ப்ரீதனாய், கூத்தாட - கூத்தாடும்படியாக, நண்ணி - (யஜ்ஞவாடத்திலே வந்தாற்போலே நீதானே)வந்து கிட்டி, (எனக்காகவும்), ஒருநாள்—, ஞாலத்துடே - பூமியிலே, நடவாய் - நடந்துவரவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “நீர் சொல்லுகிறது ஒருதேச விசேஷத்திலே கொடுபோய்க் காட்டுமதுகாணும்” என்ன, “நீ இங்கே கொடுவந்து காட்டிற்றிலையோ?” என்கிறார்.

[மண்ணும் இத்யாதி] - ஹம்யந்தரிஷ்ணாதி ஸகல லோகங்களிலும், விசேஷஜ்ஞர் உகக்ஷம், அவிசேஷஜ்ஞர் “வலஷ்டுணவீஜஃப்ரஃகிஸுஷ்டு” என்கிற படியே செவ்விபெறவும். [குறளாய்] - நித்யஸூரிகள் அதுபவிக்கும் வடிவை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணிலே அதுபவிக்கலாம்படி கோடியைக்காணியாக்கினபடி. பால் சென்றதனையும் ரஸிக்குமாபோலே போக்யதை மிக்கிருக்கிறபடி. “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி” என்கிற வடிவிற்காட்டில் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [வலங்காட்டி] - அம்புக்குச் செல்லாத விடமாகையாலே அழகாகிற வலத்தைக்காட்டி அழித்து. [மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட] - மஹாபவியாலே அபஹ்ருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுத்த. கொண்டவென்றது - இந்த்ரன்பேறு தன்பேறாய் இருக்கிறபடி. பிறந்தவன்றே ப்ரஹ்மசாரியாய், கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டுஇரந்து, சிறுகூலைக் காட்டி அபஹரித்துப் பெரிய காலாலே அளந்துகொண்ட ஆஸ்சர்யங்கள். [அம்மானே] - இதெல்லாம் வேண்டிற்று உடையவனாகையிறே. [நண்ணி] - மாநஸாதுபவமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டி. [உனை நான்] - கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாத உன்னைக் காண்கையிலே சபல னான நான். ப்ரதிகூலனுக்குக் காட்டினவடிவு அநயப்ரயோஜனனுக்கு அரிதாவதே. [கண்டுகந்து கூத்தாட] - மஹாபலியைப்போலே கொடுக்கலாவதில்லை, இந்த்ரனைப் போலே கொள்ளவேண்டுவதில்லை; கண்ணிலே கண்டு ஹ்ருஷ்டனாய், ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடும்படியாக. கொள்வதும் அழகே, அவன் கொடுப்பதும் அழகே. [நண்ணி] - நான் இருந்தவிடத்தேவந்துகிட்டி, மஹாபலிக்குக்காட்டி நவோபாதி ஒருநாளமையும்; நானிருந்தஸம்ஸாரத்திலே மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே உலாவினாற்போலே உலாவவேணும்.

நாடு.—இரண்டாம் பாட்டு. “வாராய் என்று நிப்பந்தித்தல்ல காணும், நம்மைக் காண்பது ! உம்மை ஒருதேசவிசேஷத்திலே யழைத்துக்காணும் காட்டுவது” என்ன, அவ்வடிவதன்னையே இங்கே கோவேந்து இதரஸஜாதீயமாக்கிக் காட்டிற்றிலையோவென்கிறார்.

[மண்ணும் விண்ணும் மகிழ்க்துறளாய்] - இவ்வளவில் ப்ரீவாமநமாய் வந்து தோற்றிற்றிலையாகில், உபயவிபூதியும் அழியுமாகாதே ஒருபாட்டம் மழைவிழந்தால் பதார்த்தங்களடையச் செவ்விபெறுமாபோலே உகவாதாரும் மகிழும்படியன்றோ வந்து தோற்றிற்று.

இரண்டாம்பாட்டு.—மண்ணும் இத்யாதி. “ஞாலத்தாடேநடவாயே” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து ஸ்வராபிப்ராயத்தையருளிச்செய்கிறார். வாராயேன்று இத்யாதி. “மண்ணும்விண்ணும் மகிழ” இத்தபாதியைக்கடாஷித்து அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - அவ்வடிவதன்னே இத்யாதி.

“மண்ணும்விண்ணும் மகிழ்க்துறளாய்” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம்-இவ்வளவில் இத்யாதி. இவ்வளவிலென்றது - மஹாபலி கையிலேயகப்பட்ட இவ்வளவிலே யென்றபடி. “மகிழ” என்றதுக்குபாவம் - ஒருபாட்டம் இத்யாதி. ஒருபாட்டம் - ஒருவெள்ளம்; ஒருபாறல். “வலஷ்டுணவீஜஃப்ரஃகிஸுஷ்டு” என்றத்தைக் கடாஷித்து ‘ஒருபாட்டம்மழை’யென்றது இத்தால்; “மகிழ”

[வலங்காட்டி] - ஓளாடர்யமென்றோரு குணலேசங் கிடக்கையாலே ராவனாதிக்கைப் போலே அம்பாலே யுழிக்கப்போகாதே; அழகாகிற பலத்தைக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடி. சுக்ராதிகளுடைய நிரோதமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே யழகுக்குத் தோற்றக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றபடி. [குறளாய்] - கோடியைக் காணியாக்கிறப்போலே முகந்துகொள்ளலாயிருக்கை. [மண்ணுயிண்ணுகொண்ட] - பூமியந்தரிசுகூடிகளைக் காற்கீழே யிட்டேக்கொண்ட. இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தவேன்னுதே, கொண்ட என்கிறது - அவன் ஆஸுரப்ரக்ருதியாகையாலே அவன்பக்கல் தானேகொண்டானாகக்கொண்டபடியும், ஆறுதினான இந்த்ரனுடைய அவிபாகரஸத்தாலும். [மாயவம்மானே]-ஹியபதியானவன் அர்த்தியானபடியும், வடிவழகைக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடியும், “கொள்வனான் மாவலி” என்றற்போலே சில முக்தஜல்பிதங்களைப் பண்ணினபடியும், சிறுகாலைக் காட்டிப் பேரியகாலாலே யளந்தபடியுந் தோடக்கமான ஆஸ்சர்யங்களைச் சொல்லுகிறது. [அம்மானே] - ஷேவாநாஓடாநவாநாணு வஸாநாநூலேயெடுவதம்” (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்சலாமாந்யமதிதைவதம்) என்கிற பொதுவான ஸ்வமித்வமிறே அங்ஙன் செய்ய வேண்டிற்று? [நண்ணியுனை நான்கண்கெந்து கூத்தாட] - இந்த்ராதிகளைப்போலேயெனக்கு ராஜ்யாபேகையில்லைகாண்! நீ பண்ணித்தந்த வேளிச்சிறப்பாலே த்ருப்தனாகிறிலேன். நானுன்னைக் கிட்டிக் கண்டு உகந்து கூத்தாடும்படி வரவேணும். வருகைக்குண்டான வ்யாபாரம் அவன் தலையது; வந்தால் உகக்கையிலே இவர்க்கவயம். [நான் கண்கெந்து கூத்தாட] - மஹாபலியைப்போலேஒன்றுகொடுக்க இருக்கிறேனல்லேன் ; இந்த்ரனைப் போலே ஒன்று கொள்ள இருக்கிறேனல்லேன் ; ‘எனக்கு’ என்னுருப்பாரோடும், ‘என்னது’ என்றிருப்பாரோடேமோ நீ கொடுத்துக்கொண்டு பரிமாறுவது? உன்னையே கண்டுஉகப்பார்க்கு உன்னைக் காட்டலாகாதோ? “வஸஸ்ஸு, ஷேவஸ்ஸு, ஷேவஸ்ஸு, ஷேவஸ்ஸு”

என்ற - யுரிக்கையைச் சொல்லுகிறது. “மகிழ்” என்றதற்குப் பரீதியாக அந்தந்தாரம் - உகவாதாரும் இத்தயாதி. வகார்த்தமாதல்; வலங்காட்டுகிறதென் ? ஹிம்ஸித்தாலோ? என்ன - ஓளூரியம் இத் தயாதி. “வாய்மானப்பண்ணி” என்கிறதென் ? “கபடம்” என்றறியாதேகொடுத்தானென்றுலோ? என்ன - சுக்ரீராதிகள் இத்தயாதி. “குறளாய்” என்று - வாமிந்வம் சொல்லாநிற்க, “அழகைக்காட்டி னான்” என்னக்கடாதே தென்ன - கோடியை இத்தயாதி. முகந்துகொள்ளலாயிருக்கை - சிரும்பித் தருபவிக்லாயிருக்கை. மண்ணையும் விண்ணையும் மஹாபலிபக்கலிலே வாங்கிக்கொண்ட என்றர்த் தார்தாரம்விவகித்தது, அப்போது, வாங்கிக்கொடுத்தவென்னதே, “கொண்ட” என்றதற்குவேறு த்வயம்- இந்தரனுக்கு இத்தயாதி. “அவிபாகஸத்தாலும்” என்கிறவிடத்திலே-“காரொஷ்டுமெவெசு காராஷ்டுஷ்டுயெஷ்டுஷ்டுநவஜீணா | ஸ்யபெவஹிவாதொமௌஸ்யுஷ்சிவ ஷ்டுஷ்டு” என்கிறது அதுஸந்தேயம். “மாயன்” என்றதற்குபாவம் - ஸர்யுபதி இத்தயாதி. அவனே ராசியாமல் அளந்தது ஸம்பந்தத்தாலே தென்கிறார் - தேவாநாம் இத்தயாதி: ஜிதந்தாயாம். அங்ஙன் செய்வவேண்டிற்றென்றது - வலங்காட்டிவாங்கவேண்டிற்றென்றபடி. தாற்பர்யார்த்தம் - இந்தரர்தி களைஇத்தயாதி. ஆதிசப்த்தாலே-மஹாபலியை நினைக்கிறது. “ராஜ்யாபேகையிலேலகாண்”-பின்னை டியதிலே யபேகையென்ன ? உகந்துக் த்தாடுகையிலேயபேகையென்றபடி. “கண்டு” என்றதற்கு பாவம் - நீ பண்ணித்தந்த இத்தயாதி. “உகந்து” என்றதற்குபாவம் - வருகைக்கு இத்தயாதி. அதா வது - நீ வருகைக்கு ஸாதகாநுவட்டாரம் பண்ணுமவன்ல்லேன், நீ வந்ததன்மக்கண்டுஉக்கிறதிலே எனக்குஅவ்வென்றபடி. “கான்” என்றதற்குபாவம் - மஹாபலியை இத்தயாதி. பங்க்யந்தரேண் பாவம் - எனக்குஎன்று இத்தயாதி. எனக்குஎன்றிருப்பான் - இந்தரன். என்னதுஎன்றிருப்பான். மஹாபலி. அப்படியுசுப்பரோ? என்ன-ஸுஷ்டு தெரி இத்தயாதி. “ஸுஷ்டு-தெரிவு-ஷ்டுமொவிந்

தனஃவாஃயமடி” (ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்யகோவிந்த ஏதந்நஃபரமத்தநம்) என்கிற இதிலேயே இவர்க்குஅவ்யம். [நண்ணி] - நானிருந்த விடத்தே நீ வந்துகிட்டி. [ஒரு நாள்] - பின்பொருநாள் அச்செயல் செய்யலாகாதோ? மண்ணும்விண்ணும் மகிழ்நடக்க லாவது அசரன் முன்பேயோ? அந்யப்ரயோஜநர்முன்பு நடக்கலாகாதோ? [ஞாலத்துடே நடவாயே] - நடையழகில் வாசிகண்டு அதிலே ஈடுபடாதே, ஒளதார்யங்கொண்டாடி யிருக்கும் அவன்முன்னேயோ நடக்கலாவது? நடையழகில் உள்மானம் புறமானங்கண்டு அதுவேஜீவநமாயிருக்கிற என்முன்னே நடக்கலாகாதோ? (உ)

முன்றும் பாட்டு.

ஞாலத்துடேநடந்தும்நின்றும் கிடந்திருந்தும்
சாலப்பலநாள் உகந்தோறுயிர்களுக்காப்பானே !
கோலத்திருமாமகளோடு உன்னைக்கூடாதே
சாலப்பலநாள் அடியேனின்னுந்தளர்வேனோ?

ஆ.—(ஞாலத்துடே) - வாமநனையும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனையும் ஸ்ரீவஸு தேவர் திருமகனையும் மற்றும் அஸங்க்யேயங்களான திருவவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகல மதுஜ நயந விஷபதாந்தனாய், அஸேஷமநோநயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாநி சூர்வாண னாய்க்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் யுகந்தோறும்ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகளை ! நீ பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், உன்னழகையும், உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நானொருத்தனும் ஸர்வகாலமும் காணப்பெறுதே தளருமித் தனையோ? என்கிறார்.

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், “யாத்ருச்சிகமாக ஒருகால் அங்கனே அவதரித்தோ மத்தனை” என்னவொண்ணாதே, யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண வந்து திரு வவதாரம் பண்ணியருளின விடங்களிலும் ஸஞ்சாராதிகளான மநோஹாரி சேஷ்டிதங் களைப்பண்ணி ஜமத்தை ரக்ஷிக்கை உனக்கு ஸ்வலாவமாயிருக்க, நான் உன்னைக் காணப் பெறுதே இன்னமும் நெடுநாள் நோவுபடக்கூடவேனோ வென்கிறார். [கோலத்திருமா மகளோடு உன்னைக்கூடாதே] - பெரியபிராட்டியாரோடிருந்தருளுகிற உன்னைக்கண்டு அடிமை செய்யப்பெறுதே.

வனதனஃவாஃயமடி | சுந்யூயாவாவிஸெஷணகலூரேவ்யுயிதஃஃஷ்டி” இதிலுறா பாரதே ச்ருஷ்ணம்ப்ராதி விதாஃ. அச்செயல் - முன்பொருநாள் அசானுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே நடக்கையாகிற அச்செயலென்றபடி. விவரணம் - மண்ணும்விண்ணும் இத்தாதி. அவன்முன்னே நடந்தோம், உம்முடையமுன்னே நடந்திலோமென்று வெறுக்கிறதென்? அவனைக்காட்டிலும் உமக்கு வாசியேதென்ன—அவன்சஷ்டகஹ்ருதயன், நான்ஆந்த்ரஹ்ருதயனென்கிறார் - நடையழகில் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உள்மானம் புறமானமென்றது - உள்ளிற்சிவப்பும் புறத்திற்சுறுப்புமான பரபாக ஸத்தையென்றபடி. காமேணஸ்வயஃ. (உ)

உகந்தோறு - யுகந்தோறும், ஞாலத்தூடே - பூமியிலேயவதரித்து, நடந்தும் -
“வவாராவஸாயாதெ” என்று நடந்தருளியும், நின்றும் - (“கவஷஷுவி கிஷு ஓஷ
உஸாயுநாருஜித் து” என்று வில்லைக் கோத்துப்பிடித்து) நின்றும், கிடந்தும்
 (“பூதிஸிஸுஜெஹாடியெ” என்று கடலுக்கெதிரே யொருகடல் கிடந்தாற்போலே)
கண்வளர்ந்தருளியும், இருந்தும் - (“வனவராவஸுஸயேதா தாலீ தயாஸஹராவவ”)
என்று பிராட்டியோடேகூட இனிதாக எழுந்தருளியிருந்தும், சாலப்பலநான் - (“உஸ
வஷஷுஸஹஸு ணிஷஸவஷஷுஸ தாநிவ” என்கிறபடியே) அநேக காலம், உயிர்கள்
பராணிகளை, காப்பானே - ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமவனே! கோலம் - (“விஷு
ஷெஷுஹாநாருவாண்டெவகரோதெஷுஷா தநஸுநாஸு”) என்று நீ கொண்ட வடி
வுக்கு ஈடான ஆவிரூபத்தைபுடையளாய்க் கொண்டு அவதரிக்கும், திருமாமகளோடு -
லக்ஷ்மியோடே கூடியிருக்கிற, உன்னை - , கூடாதே - கிட்டியதுவிவாதே, (அநாதிகால
மிழந்தவோபாதி), சாலப்பலநான் - மேலுள்ளகாலமெல்லாம், (உறவறியாதிருக்கையன்
றிக்கே), அடியேன் - (உறவறிந்த) நான், (விஷயபரணய் ருசியில்லாதிருக்கையன்றியே),
இன்னும் - ருசிபிறந்தபின்பும், தளர்வேனே-அதுவிவாலாபத்தாலே ஈடுபடக்கடவேனே?

[ஞாலத்துடே - இத்தயாதி] - “சுழித் துப்பியளராசி” என்றும், “சமூகா
ஸராயிவீபுரொராரோநாசிஹாவைலு : விஷு^{ன்}சிபூநுவூரூடுவெணவவராவஸு
யாதலை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நடந்தும், “சவஷெஜுவதிஷ்டுன டுடிஸு
யநூரூஜிதம்” என்கிறபடியே நின்றும், “வாஹுஹுஜமஹாமாஹுஹய..
யாரிஸூடுநு : சுஜூவின்பூஹுஹு : க்ருகூபூதிஸிஸூஜிஹாடிபெயு” என்கிற
படியே கிடந்தும், “உடெஜிராசிஹாமிநு” என்கிறபடியே ருஷிகள் ஆஸ்ரமங்களிலே
யிருந்தும். [சாலப்பலநான்] - ஒருநாள்செய்து போகையன்றிக்கே பதினேராயிரமாண்
டும், நூறாண்டும். [உகந்தோறு] - “லாஹவாரியுமெயுமெ” என்கிறபடியே. [உயிர்
கள் காப்பானே] - சிறியார் பெரியார் என்னுதே ஸர்வாக்ஷகன் அல்லையோ ? சிலர் கூப்
பிட ஜம்தர்க்ஷணம்பண்ணுகை ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குறைவன்றோ ? என்னை ஒருவனையும்
ஒழியவிட்டு உன்னுடைய ஸர்வாக்ஷகத்வத்தை இழக்கவிடேறு புகுகிறது. [கோலத்திரு
இத்தயாதி] - பிராட்டியோடேகூடவிருக்கிற வுன்னைக்கிட்டி அடிமைசெய்யப்பெற்றதை,
மாதா பிதாக்களைச் சேரக்காணுமாபோலே. ஒரு மியுநமிநீற்பராய்யம். மாதாபிதாக்களை
அகன்று ஸ்தநந்யயப்ரஹஜீவிக்கவன்றோ ? இருவருஞ்சேர்ந்த சேர்த்தி பேற்றுக்குஉறுப்
பாயன்றோ இருப்பது ; “ஸஹயபீபுரூதவ” என்னக்கடவகிறே. [சாலப்பலநான்] -

அநாதிகாலமிழந்த நான் அநந்தகாலமிழக்கவோ? முறையறியாத காலமிழந்தேனாகில், முறையறிந்த காலமுமிழக்கவோ? ருசிபிறவாத காலமிழந்தேனாகில், ருசிபிறந்தபின்பும் இழக்குமித்தனையோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு ஜகதாசாரண வடிவுகாட்டினது எனக்குப்போரது; அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தைக் கோவேந்து காட்டவேண்டுமென்றார்; அது உமக்குக் காட்டவேது ஒருதேசவிசேஷத்தே கோடேபோய்க்காணுமென்ன, அதுதன்னை இங்கே கொண்டுவந்து இதரஸஜாதீயமாக்கிக் காட்டிற்றிலையோ என்றார். அதோருநான் சற்றுப் போது காட்டாறு பெருகிறுற்போலே சேய்தோமென்ன, “அது காதாசித்தம்” என்ன வொண்ணாதபடி யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணதீயவதாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கை உனக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் நோவுபடக் கடவேனோ என்கிறார்.

[ஞாலத்துடேநடந்தும்] - ஸதாதர்ஸநம்பண்ணுவார்முன்னே நடக்கக்கடவ நடையை, காதாசித்தமாகவந்தாலும்கடாக்ஷியாதார்முன்னே கிடர் நடந்தது! அந்நயர் முன்னே நடக்குமாபோலே. “சுபுதஃபுயயளராஜஃ” (அக்ரதஃபுயயளராமஃ) என்றும், “சுயஜாஸாஸயிவீரொரராஜோநாஜஃ” (விஷ்ணுஜாஸாஸயிவீரொரராஜோநாஜஃ) (அததாஸாதர்வீரோ ராமோநாமமஹாபலஃ | விஷ்ணுர்மாஹுஷ்டுபேணசசாரவஸுந்தாதலே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே நடந்தும். வடதேசத்தினின்றும் போரப் பாடவல்லராயிருப்பா ரோருத்தர் “பெருமானைத் திருவடிதொழவேணும்” என்றுவர, ஆழ்வார்திருவரங்கப் பெருமானாரையர் ஒருதீர்த்தத்தினன்றுஇராத் திருமாலையைப்பாடிச்சமைந்து, பெருமானை யொருமத்தகஜத்தைக் கைவசப்படுத்துமா போலே ஏத்திவசமாக்கிக் கணிசங்கொண்டு, “நாபன்தே! தேவார்திருவடிகளுக்குப் போர நல்லானொருவன் தேவரைத்திருவடிதொழ நென்தாரமுண்டு வந்திருக்கிறது; இவனை யழைத்துக்கொண்டு ஸம்பாவனைப்பண்ணியருளவேணும்” என்ன, அவரைப் பெருமான் அருளப் பாடிட்டு, திருப்புனைக்கீழினின்றும் அவர் நின்றவிடத்தே திருக்கைத்தலத்தேயெழுந்தருளி, விண்ணப்பஞ்செய்வார்களை யருளப்பாடிட்டு, “வாரிகோள்! நாம் இவன் வந்த தூரத்துக்கு

மூன்றும்பாட்டு.—ஞாலத்துடே இத்தாதி. கீழிற்பாட்டுக்களில் அவதாரிகைகளை நிகழித்துக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கவதாரிகை இகெரார் - ஜகதாசாரண இத்தாதி. “உகந்தோறயிர்கள் காப்பானே, அடியேனின்னும்தளர்வேனோ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - யுகந்தோறும் இத்தாதி. “காப்பானே” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்வபாவமாயிருக்க என்றது.

“ஞாலத்துடே” என்றதுக்குலாவம் - ஸதாதர்ஸநம் இத்தாதி. கடாக்ஷியாதார்முன்னே நடந்ததுக்குந்ருஷ்டாந்தம் - அந்நயர் இத்தாதி. “நடந்தும்” என்றதுக்குலாவம் - அக்ரத இத்தாதி. “சுபுதஃபுயயளராஜஃ” (அக்ரதஃபுயயளராமஃ) (விஷ்ணுஜாஸாஸயிவீரொரராஜோநாஜஃ) (அததாஸாதர்வீரோ ராமோநாமமஹாபலஃ | விஷ்ணுர்மாஹுஷ்டுபேணசசாரவஸுந்தாதலே) இத்தாரண்ய பர்வணி பீமஸேநம்பரதிஹநாமாம். ஆஸ்ரிதபுருஷகாரத்தைப் புரஸ்கரித்து “காணவேணும்” என்று அடேக்ஷித்தால் அவர்களுக்காக நடக்கக்கடவ அவன், ஒருவர் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தானே வந்துநடந்தாலும் கடாக்ஷியாதார்—முன்னேகிடர் நடந்தது! என்று விவக்ஷித்து, அப்படியாஸ்ரிதர்க்காக நடக்குமோ? என்ன - வடதேசத்தில் இத்தாதி. தீர்த்தத்தினன்றுஇரா. தீர்த்தத்தினன்றுஇருந்து. சமைந்து - முடித்து. கணிசங்கொண்டு - சபதங்கொண்டு. “சொன்னபடி

ப்ர.—[நின்றும்]—கிஷ்டாநாகாணு[கக]“சுவஷ்டயுதஷ்டஜோடிசு-
யநாநுஜித்திராநாநாநாஜெனெவவததாநெசவாநாஜசுநா||உரு||”

செய்கிறோம்” என்று ப்ராஜிஜை பண்ணுவதற்குக்கொண்டுஎன்றபடி. ப்ராஸ்கிசும் - அப்படியே இத்தாதி. “நடந்தும்” என்று பதச்சேசம். நிற்குநிலையாவது இன்னெனெனும், அதுதான் ஆகாஷக் மாயிருக்கும் என்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்- அவஷ்டப்ப இத்தாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே. “சுபா” என்றதுக்குலாவம் - தன்பாத்தாவை இத்தாதி. உக்தார்த்தத்திற்கு நிர்ஸூகம் - தன்னிர் இத்தாதி. * மரதகமணித்தமகையாலே இவருபவரியே. “கிடந்தும்” என்றதுக்குலாவம்-பாஷும் இத்தாதி. யுத்தகாண்டே. “சுரிஸு-புடும்” என்றதுக்குலாவம் - கடலை இத்தாதி, “ப்ராதி”

என்றதுக்குலாவம் - கடல்தனை இத்தாதி. “பாதி” என்றது - பாதிரிதி யென்றபடி. போரவள வுடைத்தாகவென்றது - “பிஷமாடிபெய்” என்றத்தைப்பற்ற. இவர்கடலோ? என்ன, கம்பன்பாச ரம் - கருணைக்கடல் இத்தாதி. “இருந்தம்” என்றதுக்குலாவம் - உபவிஷ்டம் இத்தாதி:— “தெனெவபுரவணவசுபாஸி”வவிஷ்டம்வசுபுத்யு | டிபாஸிவசுபுத்யுவசுபுத்யு வசுபுத்யு வசுபுத்யு வசுபுத்யு” இத்தயோத்தயாகாண்டே அபிஷேகமஹோத்தவே. சித்தாகடே, “உப

† கம்பராமாயணம், வருணனை வழிவேண்டிபடலம், 5. இப்பகுதி 'சுருணைக்கடல் சுருங் கடலைநோக்கி கிடந்தது' என்று காணப்படுகிறது.

சோல்வகிறபடியே யிருக்கை. “திருவயோத்யையிலிருக்கும் பேரோலக்கம்சிறியது” என்னும்படியிறே தனியிடத்தில் ஓலக்கமிருந்தபடி. அவ்வோலக்கத்தில் கிட்டும் தம்பிக்கும் கிட்டவோண்ணாதபடியிறே இவ்வோலக்கமிருந்தபடி; “சுவிதஃவாவகொவஜி” (அபிதஃபாவகோபமம்)- நெருப்பு எரியாநின்றால் கிட்டப்போகாதாப்போலே அந்நிலவநீயராயிருந்தலிருப்பு. [சாலப்பலநாள்] - உன்னுடைய ரக்ஷணம் அநாதியன்றே? அன்றிக்கே, நூளுண்டு, பதிரோராயிரமாண்டென்றுமாம். [உகந்தோறு]-“ஸஹவாஜியமெயமெ” (ஸம்பவாமியுகேயுகே) என்னுமாபோலே. [உயிர்கள்] - ஒருதிருவடி, திருவந்தாழ்வான், பிராட்டிக்காக அன்றுகிடர், ஸர்வாத்மஸம்ரக்ஷணமன்றே உன்னது! [காப்பானே] - இவர்களுக்கு அழித்துக்கொள்ளுகைபணியானாற்போலேயிறேயவனுக்கும் நோக்குகை பணியானபடி. நான் கைவாங்கினேன், இனிக் காவற்சோர்வுபடாமல் வேணுமாகில் நோக்கிக் கொள். “ராஜிஷ்ணமஹாஸாஸு” வெணவவாஹிநீ” (ராமலக்ஷ்மண குப்தாஸாஸுக்ரீவேணசவாஹிநீ) - கடற்கரையிலே விட்டபோது பெருமானே நோக்கு

ப்ர.—[காப்பானே]— யுககாணெ, வஹவின்ஸெ ஸஹிஷ் தரணா நகரெ, “யாஜிஸம்ஹஸுராஜிஸுரமெவஹுரணாநிவ | வயிஷ்ணுவிபுரீஃ ஹிஷ்ணுவிஷ்ணுதெ துயு: உஅஹகஸாநமதாய துஹ்வாரஃவாஸுஷ்ஷுஹா: | ஹொகவாஹொவஜிஸுரமெவா: க்ஷுதாஸாஜிஷ்ணுவிஷ்ணு: உகா | ராஜொஜாஸ ரயிஸுரீஷ்ணுவிஷ்ணு: ஸு” வஸுஜிஷ்ணுதெஜாஜிஷ்ணு ஸுவிஷ்ணு: ௧௦ || ஹதெஸகா: வுரீஃ ஹிஷ்ணுவிஷ்ணு: காராஸுதெ தாரணா: ௧௧ || ஹிஷ்ணு: ஸுவிஷ்ணு: ஸுவிஷ்ணு: ௧௨ || ராஜிஷ்ணு: மஹாஸாஸு” வெணவவாஹிநீ | ஹிஷ்ணு: ௧௩ ||”

ஜெராஜிஷ்ணு: மஹாஸாஸு: யுககாணெ, வஹவின்ஸெ ஹிஷ்ணு: ௧௪ || ஹிஷ்ணு: ௧௫ || ஹிஷ்ணு: ௧௬ || ஹிஷ்ணு: ௧௭ || ஹிஷ்ணு: ௧௮ || ஹிஷ்ணு: ௧௯ || ஹிஷ்ணு: ௨௦ || ஹிஷ்ணு: ௨௧ || ஹிஷ்ணு: ௨௨ || ஹிஷ்ணு: ௨௩ || ஹிஷ்ணு: ௨௪ || ஹிஷ்ணு: ௨௫ || ஹிஷ்ணு: ௨௬ || ஹிஷ்ணு: ௨௭ || ஹிஷ்ணு: ௨௮ || ஹிஷ்ணு: ௨௯ || ஹிஷ்ணு: ௩௦ || ஹிஷ்ணு: ௩௧ || ஹிஷ்ணு: ௩௨ || ஹிஷ்ணு: ௩௩ || ஹிஷ்ணு: ௩௪ || ஹிஷ்ணு: ௩௫ || ஹிஷ்ணு: ௩௬ || ஹிஷ்ணு: ௩௭ || ஹிஷ்ணு: ௩௮ || ஹிஷ்ணு: ௩௯ || ஹிஷ்ணு: ௪௦ || ஹிஷ்ணு: ௪௧ || ஹிஷ்ணு: ௪௨ || ஹிஷ்ணு: ௪௩ || ஹிஷ்ணு: ௪௪ || ஹிஷ்ணு: ௪௫ || ஹிஷ்ணு: ௪௬ || ஹிஷ்ணு: ௪௭ || ஹிஷ்ணு: ௪௮ || ஹிஷ்ணு: ௪௯ || ஹிஷ்ணு: ௫௦ || ஹிஷ்ணு: ௫௧ || ஹிஷ்ணு: ௫௨ || ஹிஷ்ணு: ௫௩ || ஹிஷ்ணு: ௫௪ || ஹிஷ்ணு: ௫௫ || ஹிஷ்ணு: ௫௬ || ஹிஷ்ணு: ௫௭ || ஹிஷ்ணு: ௫௮ || ஹிஷ்ணு: ௫௯ || ஹிஷ்ணு: ௬௦ || ஹிஷ்ணு: ௬௧ || ஹிஷ்ணு: ௬௨ || ஹிஷ்ணு: ௬௩ || ஹிஷ்ணு: ௬௪ || ஹிஷ்ணு: ௬௫ || ஹிஷ்ணு: ௬௬ || ஹிஷ்ணு: ௬௭ || ஹிஷ்ணு: ௬௮ || ஹிஷ்ணு: ௬௯ || ஹிஷ்ணு: ௭௦ || ஹிஷ்ணு: ௭௧ || ஹிஷ்ணு: ௭௨ || ஹிஷ்ணு: ௭௩ || ஹிஷ்ணு: ௭௪ || ஹிஷ்ணு: ௭௫ || ஹிஷ்ணு: ௭௬ || ஹிஷ்ணு: ௭௭ || ஹிஷ்ணு: ௭௮ || ஹிஷ்ணு: ௭௯ || ஹிஷ்ணு: ௮௦ || ஹிஷ்ணு: ௮௧ || ஹிஷ்ணு: ௮௨ || ஹிஷ்ணு: ௮௩ || ஹிஷ்ணு: ௮௪ || ஹிஷ்ணு: ௮௫ || ஹிஷ்ணு: ௮௬ || ஹிஷ்ணு: ௮௭ || ஹிஷ்ணு: ௮௮ || ஹிஷ்ணு: ௮௯ || ஹிஷ்ணு: ௯௦ || ஹிஷ்ணு: ௯௧ || ஹிஷ்ணு: ௯௨ || ஹிஷ்ணு: ௯௩ || ஹிஷ்ணு: ௯௪ || ஹிஷ்ணு: ௯௫ || ஹிஷ்ணு: ௯௬ || ஹிஷ்ணு: ௯௭ || ஹிஷ்ணு: ௯௮ || ஹிஷ்ணு: ௯௯ || ஹிஷ்ணு: ௧௦௦ ||

கைக்கு, தம்பியார், மஹாராஜர், மைந்தத்விவிதர்கள் உள்ளிட்ட முதலிகளெல்லோரும், லங்கையிலேகிட்ட, ஆகாசமெல்லாம் வெளிக்காவலடைத்து, நிதிநோக்குவாரைப்போலே பெருமானை நோக்கிக்கொண்டேகிடக்க, இவர்கள் இத்தனைவரும் கண்ணோர்தவளவிலே, பெருமான், தாம் கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு இவர்களுக்குப் புறம்பேநின்றுஉலாவினார் இறே. அவன் நோக்குகைக்கு இத்தலை கண்செம்பளிக்கும்அத்தனையிறே வேண்வேது. நாம் அவனுக்கு ரக்ஷகராக நினைத்திருக்குமது ப்ரமமிறே: உணர்ந்து பார்த்தால் ரக்ஷகனாக வல்லான்அவனையிறே.[கோலத்திருமாமகளோடுஉன்னைக்கூடாதே]-தாயும்தமப்பனுங்கூட விருக்கக் கிட்டப்பெறாதே ஸ்தநந்தயப்ரணை நாக்குஒட்டிக்கிடந்து துடிக்குமாபோலேயிருக்கிறதுகாணும்! "சுமநா" (அநந்யா) என்கிறபடியே அவனும் அவருமான சேர்த்தியிறே இவர்க்கு ப்ராப்யம். [இன்னம்தளர்வேனோ - சாலப்பலநான்] - முன்பு அநாதிகாலமிழந்த நான் இன்னம் அந்தகாலமிழக்கவோ? [அடியேன்]-அதுகிடக்க, "உன்னாலேயிழந்தாய்" என்றுசொல்லிக் கைவிடலாமென்றிருக்கிறாயோ? [இன்னம்தளர்வேனோ] - "ஒருமிது நம் எனக்கு ப்ராப்யம்" என்றுஅறிந்த பின்பும் தளருமத்தனையோ?" "நீ ரக்ஷகன்" என்றறியாதோழிதல், "வேறுஎனக்கு ரக்ஷகமுண்டு" என்றிருத்தல், "நான்எனக்குரக்ஷகன்" என்றிருத்தல், "லக்ஷ்மீஸநாதமான வஸ்துப்ராப்யம்" என்றறியாதோழிதல், "எனக்கு நான்உரியேன்" என்றிருத்தல் செய்தேனோ இழக்கைக்கு ருசிபிறந்தபின்பு இழக்கவோ? இப்பாட்டால்-அகாரார்த்தத்தை ஸக்ரமமாக வ்யாக்யானம்பண்ணுகிறார். "சுவ.ரக்ஷண" (அவ-ரக்ஷணை)

ஸமுச்சயிக்கிறது. கண்ணோர்தவளவிலே - கண்ணைசந்தவளவிலே. * லக்ஷ்மணசப்தார்த்தம்- 'கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு' என்றது "ராஜஸூடிக்கதினோவரஹ-ஃ" என்றதிறே. 'கண்ணோர்தவளவிலே யுலாவினார்' என்கையாலே, இவன் ஸ்வயத்தந்தைக் கைவிடுகையே யவன் ரக்ஷிக்கைக்குஉடலென்கிறார் - அவன்நோக்குகைக்கு இத்தாதி. கண்செம்பளிக்கை - கண்முழிகை. அதாவது - ஸ்வயத்தந்தில் நிவ்ருத்தனாகை. பரிவரானமஹாராஜனார். ஸ்வயத்தபரர்கோடியிலே கூட்டலாமோ? என்ன - நாம்அவனுக்கு இத்தாதிவாக்யதவ்யம். அதாவது - நாம் கூட்டினதல்ல, வஸ்துத்தயாபர்யவலிக்குமென்றபடி: ப்ரமமிறே என்றது - பக்திபாரவஸ்யமடியாகவந்த ப்ரார்த்தியிறே என்றபடி. பிராட்டியுமவனும் ஸந்திவிரதனாயிருக்கத் தளருகிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தாயும்தமப்பனும் இத்தாதி. உன்னைக்கூடவென்னுதே, "கோலத்திருமா மகளோடுன்னை" என்கிறதென்? என்ன- அநந்யா இத்தாதி. "இன்னும்" என்கிறதற்கு, "சாலப்பலநான்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் - முன்பு அநாதி இத்தாதி. "அடியேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுகிடக்க இத்தாதி. அதாவது - உன்ரக்ஷணத்திலே நீய்ஸ்வயியாதே இழந்தாயென்றுகருத்தாதல், ஸேஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானபின்பு "ஸ்வதந்தான்" என்று கைவிடப்போகாதென்றபடி யென்னுதல். அதுகிடக்க - நீ நோக்காமையாலே யிழந்தஅது கிடக்கவென்றபடி. "இன்னும்" என்றதற்கு, "சாலப்பலநான்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, கீழ் - பாவமருளிச்செய்து, "கோலத்திருமாமகள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து தாத்பர்யார்த்தம் - ஒருமிதுநம் இத்தாதி. கீழிற்பதங்களைல்லாவற்றையுங்கடாக்ஷித்து "தளர்வேனோ" என்றதுக்குவாவம் - நீ ரக்ஷகனென்று இத்தாதி. "காப்பானே" என்றதிலே - வேறுரக்ஷகரில்லாமையும் அர்த்தவரித்தம். "தளர்வேனோ" என்றத்தைப்பற்ற - நானென்கு இத்தாதி. "திருமாமகள்" என்றத்தைப்பற்ற - லக்ஷ்மீஸநாதம் இத்தாதி. "அடியேன்" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குநான்உரியேன் இத்தாதி. "இன்னம்" என்றதற்கு மூன்றாமர்த்தம் - ருசிபிறந்த இத்தாதி. அகாரார்த்தப்ரகாஸகம் இப்பாட்டென்கிறார் - இப்பாட்டால் இத்தாதி. அகாரார்த்தத்தையென்றது - அகாரார்த்தமான ரக்ஷகத்வத்தை யென்றபடி. அகாரம் ரக்ஷகத்வவாசியாம் க்ரமமேதென்ன - அவ ரக்ஷண இத்தாதி. "அகாரார்த்தத்தைஸக்ரம

இறேயாது. ரக்ஷிக்குமிடத்தில், ஸர்வப்ரகாரமாக ரக்ஷிக்கவேணும்; அதுதான் ஸர்வகாலமும் ரக்ஷிக்கவேணும்; அப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வரக்ஷகனாகவேணும்; இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்குமிடத்தில், “**நக்ஷரீனாவராயுகி**” (நகர்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமவளும், “**என்னடியார்அதுசெய்யார்**” என்னும் அவனுங்கூடவாயிற்று; ஆகையாலே, அகாரம் - மிதுநத்துக்குவாசகமாயிற்று. ஞாலத்தூடே இத்யாதியாலே - ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வஞ் சொல்லிற்று; சாலப்பலநாள் இத்யாதியாலே - ஸர்வகாலரக்ஷகத்வஞ் சொல்லிற்று; உயிர்கள் என்கையாலே - ஸர்வரக்ஷகத்வஞ் சொல்லிற்று; ‘கோலத்திருமாமகளோனேனைக் கூட’ என்கையாலே - ஸ்ரியஃபதியேப்ராப்யம் என்றது. அகாரவிவரணமான திருமந்த்ரார்த்தமுஞ் சொல்லுகிறது; ‘கோலத்திருமாமகளோனேனை’ என்கையாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று; ‘அடியேன்’ என்கையாலே - ‘ப்ரத்ய ஸாத்ம ஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று;’ ‘உயிர்கள்காப்பான்’ என்கையாலே - உபாயஞ் சொல்லிற்று; ‘உன்னைக்கூட’ என்கையாலே - மலஞ்சொல்லிற்று; ‘உன்னைக்கூடாதே - தளர்வேனோ’ என்கையாலே - விரோடா சொல்லிற்று.

நான்காம் பாட்டு.

தளர்ந்தும் முறிந்துஞ் சகடவசுரர் உடல்வேறு

பிளந்துவீயத் திருக்காலாண்டபெருமானே !

கிளர்ந்துபிரமன்சிவன் இந்திரன் விண்ணவர்குழ

விளங்கவொருநாள் காணவாராய்விண்மீதே.

ஆ.—(தளர்ந்தும்) - ஸகடாஸுர நிரஸகம் பண்ணினாற்போலே, உன்னைக் காண்கைக்கு விரோதியான என்பக்கலுள்ள பாபங்களை நிர்ஸேஷமாக நீயே நிரஸித்.

மாக” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இத்யாதி. “ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வப்ரகாரமாக” இத்யாதியை ஸப்தத்திலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - ஞாலத்தூடே இத்யாதியாலே, ‘ஸ்ரியஃபதியேப்ராப்யமென்றது’ என்றவிடத்திலே - அகாரம்ப்ராப்யப்ராபகவாசகமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணத்தேவ, “**வ்னவரிக்ஷாரா-இவெண காரணகூலிஹாழிதழு** | **ரக்ஷககூலியாபகூலி** **கூலவஹ-இவதஃ** | **ஸ்ரீஸகூலவாஸுமதூயயுஜ்யதெவராரிதநஃ** | **ரக்ஷககூலி** **வாயகூலியுபூவெகூலிஸெலிதழு** | **கூலிஷாபூநிஜாநகூலாரணகூலிதடி** | **ஸெலிகூலிஸெலிவாயகூலிஸெலிதாரூகூலிவதஃ** | **ஸ்ரீஸகூலவாஸுமதூயுபூவெயகூலிவ-இரயக**” என்றது அநுஸந்தேயம். உபாயபரமானபோது, (நகர்சிந்நாபராத்யதி) என்று புருஷகாரபூதையான “கோலத்திருமாமகளோடு - காப்பானே” என்று கீழேகூட்டுவது; உபேயபரமானபோது, “கோலத்திருமாமகளோடு - உன்னை” என்று பதக்ரமம்; ரக்ஷணவாசியான அகாரத்தினுடைய அர்த்தப்ரகாஸகம் திருமந்த்ராமென்று திருவுள்ளப்பற்றி - அகாரவிவரணமான திருமந்த்ரம் என்கிறார். திருமந்த்ரார்த்தம் சொல்லுகிறபடி யெப்படி? என்ன - கோலத்திருமாமகளோடு இத்யாதி. ‘திருமந்த்ரார்த்தம் சொல்லுகிறது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அர்த்தபஞ்சசுத்தையும் யோஜிக்கிறது - திருமந்த்ரார்அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமாயாலே, க்ரமேணவ்யஃ. (ங)

தருளி மதுஜ்ஜீவநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபடியைக்கண்டு ப்ரஹ்ருஷ்டரான சதுர்முக பசுபதி ப்ரப்ருதி ஸமஸ்த ஸுரகண பரிவ்ருதனாய், யுகபதுதித திகாஸாத ஸஹஸ்ர தேஜஸ் ஸத்ருஸமான உன்னுடைய திருமேனியில் தேஜஸ்ஸாலே ஸகலலோகங்களும் விளங்கும்படி, ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குவந்து தோற்றினாற்போலே ஒருநாள் காண வாராய் விண்மீதே! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் உண்டாகில் அவற்றை நீக்கியருளி என்னாத்தி தீரும்படிவந்து தோற்றியருளவேணும் என்கிறார்.

[தளர்ந்தென்று தொடங்கி] - ஸகடாஸுரனுடைய ஸரீரம் கட்டுக்குலைந்தும் முறிந்தும் வேறாகப்பிளந்து ஸ்வரூபமும் காணவொண்ணாதபடி மாய்ந்துபோம்படி திருவடியை ஆளுகையாலே ஜமத்துக்குடைய ஸ்வாமிபானவனை! [கிளர்ந்து பிரமனென்று மேலுக்கு] - ஐஸ்வர்யங்களாலே அந்யபரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களெல்லாம் பெரிய கிளர்த்தியோடே வந்துகூழ்ந்து ஜயஸ்துதிபண்ண ஆகாஸமெல்லாம் அழகுபெள்ளமிடும் படி ஒருநாள் இங்கேவந்து தோற்றியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரபலமான சகடாசுரனைநிரஸித்த நீ, வருகைக்கு விரோதி யுண்டாகிலும் அத்தைப்போக்கி நான் காணும்படி வரவேணு மென்கிறார்.

சகடவசுரர் - சகடாசுரனுடைய, உடல் - உடலானது, தளர்ந்தும் - கோப்புக் குலைந்தும், முறிந்தும் - நடுவேமுறிந்தும், வேறு - வேறும்படி, பிளந்து - பிளந்து, வீய - உருமாயும்படியாக, திருக்கால் - திருவடியை, ஆண்ட - காரியங்கொண்ட, பெருமானே - ஸ்வாமிபானவனே! கிளர்ந்து - (தங்கள் ஈஸ்வராலிமாந்தைப்பொகட்டு ஸாதாமாக) உத்யுக்தராய், பிரமன் - ப்ரஹ்மாவும், சிவன் - ருத்ரனும், இந்திரன் - இந்த்ரனும், விண்ணவர் - தேவர்களும், சூழ்-சூழ்ந்துசேவிக்க, விளங்க - (அவர்களுக்கு நாயகனாக) ஒளஜ்ஜ்வல்யந்தோன்றும்படி, (ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்தாற்போலே), ஒருநாள் -, விண்மீது - ஆகாசத்தின்மேலே, காண - கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி, வாராய் - வரவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “நாம் வரநினைத்தாலும் ப்ரபலப் ப்ரதிவந்யகங்கள் உண்டே!” என்ன, ஸகடாஸுரனிலும் வலிதோ என்ப்ரதிவந்யகம்? என்கிறார்.

[தளர்ந்தும் இத்யாதி] - ‘சகடவசுரருடல் - தளர்ந்தும் முறிந்தும்’ - ஸகடாஸுரனுடைய ஸரீரம் கட்டுக்குலைந்தும், ‘உய்ஹ்லிஹ்’ என்கிற க்ரமமன்றிக்கே ஒருகாலே முறிந்து: வேறும்படிபிளந்து உருமாய்ந்து போம்படி திருவடிகளை ஆண்டு ஸேஷியான உன்னைத்தந்தவனே. முலைவரவுதாழ்த்துத் திருவடிகளைநிமிர்க்கத் துகளாய்ப்போயிற்று. பிள்ளைத்தனத்தாலே அவன் அகப்பட்டான். திருவடிகளின் அவயாநத்தாலே பிழைத்தவித்தனே. [கிளர்ந்து இத்யாதி] - ஈஸ்வராலிமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகள் பெரிய கிளர்த்தியோடே ஜயஸ்துதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு சூழ்ந்து ஸேவிக்க. [விளங்க] - ஆகாஸாவகாஸமெல்லாம் அழகுபெள்ளமிட என்னுதல்; ஆதித்யஸகாஸத்தில் நகூத்ராதிகள்போலே அவர்கள் ஒளி சீழ்ப்படவென்னுதல். [ஒருநாள்] - ஆனைக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே ஒருநாள் வந்தருளவேணும்,

களேகாணும் உதவுவது! திருமேனிதான் ஆபுரிதார்த்தமாகையாலே, அவர்கள் விரோதி போகைக்கும் அதுதானே யுறுப்பாயிருக்கை, [பெருமானே] - அன்று சேஷியையுண்டாக் கினனக்குஇன்று சேஷவுஸ்துவை உண்டாக்குகை பெரியபணியோ? அவன் ப்ரகாரி யானால், ப்ரகாரமாயுண்டாமதிதே யிது. [கிளர்ந்துஇத்யாதி] - “குப்பிநேட்டமிட்டாடி” என்கிறபடியே, அந்நயப்ரயோஜனரைப்போலே, அவஸாராய்க்கொண்டு ப்ரஹ்மரூப்ராதிகள், ப்ரதானரோஅப்ரதானரோ வாசியறக் கிண்ணகம்சுழித்தாற்போலேகூழச் சூழப்பட்டு, இருட் டில் விளக்குப்போலே “தேஜஸா ராஸிரிஜிஜிதடி” (தேஜஸாம்ராஸிமூர்ஜிதம்) என்கிறபடியே தேஜஸ்ஸேவடிவான திருமேனியைக்கொண்டு, ஒருநாள் ஆனைக்குவந்து தோற்றிற்றைப்போலே, ஆகாசமடங்கலும் இடமடைக்கும்படி வந்துதோற்றவேண்டுமென்கி றார். [விளங்க] - இவன் ஸந்தியில் ப்ரஹ்மாதிகள் தேஜஸ்ஸு “தமஸ்ஸு” என்னும் படி யிருக்கிறபடி. [ஒருநாள்] - “ஹுரூண்டே, பதினொராயிரமாண்டு” என்றஅர்த்தத்தேனோ! [காணவாராய்] - * நீணகர்நீளேரிவைத்தருளாயென்கிறேனோ! [விண்மீதே] - இங்கே வந்தவதரிக்கச் சொல்லுகிறேனோ! (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

விண்மீதிருப்பாய்! மலைமேல்நிற்பாய்! கடற்சேர்ப்பாய்!
மண்மீதுழல்வாய்! இவற்றை எங்கும்மறைத்துறைவாய்!
எண்மீதியன்றபுறவண்டத்தாய்! எனதாவி
உள்மீதாடிஉருக்காட்டாதேயோளிப்பாயோ?

ஆ.—(விண்மீத.) - திருநாட்டிலும் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும் மற்ருளும் பூமியிலுள்ள திருநகரிகளிலும், இவற்றிலும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸத்தா வரஜங்கமாத்தம ஸர்வவஸ்துக்களிலும், அஸங்க்யேயமான அண்டாந்தரங்களினுள்ளும், என்னுத்தமாவினுள்ளும் எங்கும் ஆபுரிதார்த்தமாக ஸந்திஹிதன யிருந்துவைத்து, எனக் கொருத்தனுக்கும் உன் திருவடிவைக் காட்டாதொளிக்கேவர் பார்த்தருளிற்றென்கிறார்.

கிணபடியெங்கனே? என்ன - திருமேனிதான் இத்யாதி. அதாவது - திருமேனி ஆஸ்ரித ஸ்வம்மாகை யாலே, அத்தத்திருமேனிக்குவந்த ஆபத்தைப் போக்குகையே ஆஸ்ரிதர்ஆபத்தைப்போக்குகையென்ற படி. “பெருமானே” என்றதுக்கு லாவம் - அன்றுசேஷியை இத்யாதி. சகடாகாஸுடைய சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து மூறிந்துவேரும்படி பிளந்துருமாய்ந்துபோம்படி திருவடிநையாண்டசேஷியானவனே யென்று ஸந்தார்த்தம். அப்படி பெரியபணியில்லையோ? என்ன - அவன்ப்ரகாரியானால் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்குஸந்தார்த்தம் - கும்பிடுநட்டமிட்டு இத்யாதி. இவனை - “விளங்க” என்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகள் தேஜஸ்ஸு ‘தமஸ்ஸு’ என்றுவித்தம். கிளர்ந்து - ஸாதரோத்யுத்தாய். “சுவாதிவடி ராதிவஸஸ்ஸாமுதேஜஸா ராஸிரிஜிஜிதடி” இதி ப்ரதமேம்ஸே நவமே, ந்ரமேனாந் வயதி. ‘நீணகர்நீளேரிவைத்தருளாய்’ - பெரியநகரமானவக்கையிலே யுண்டுவளரும்படி அக்ரியைப்ரகேஷ பிக்கவேண்டுமென்றர்த்தத்தென்றபடி. திருவிருத்தம், தொண்ணுற்றிரண்டாற்பாட்டு - “பேணவம்” இத்யாதி. (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்வத்ரஸந்நிஹிதனாய், ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்ட தரமாக ப்ரகாஸிபாதின்று வைத்து, என் கண்ணுக்கு விஷயமாக:தொழிந்தால் நான் தரிக்கவல்லேனோ? என்கிறார்.

[விண்ணென்று தொடங்கி] - திருநாட்டிலே பேரோலக்கமாகவிருந்து திரு நாட்டிலுள்ளாரும் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் ஒக்க ஸஜிக்கலாம்படி திருமலையிலே நின் றருளி திருப்பாற்கடலிலே தீதவாதிகளுக்கு ஸபாபாயணியனாய் வந்து கண்வளர்வதுஞ் செய்து ஆபூதிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்தில் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி உலாவியருளு மவனே! [இவற்றுள்ளுக்கும் மறைந்துறைவாய்]-ஸகலபதார்பங்களினுள்ளும் அவற்றி னுடைய ஹிதார்பமாகத் தெரிபாதபடி ஆத்மதயா நிற்குமவனே! [என்மீதியன்ற புற வண்டத்தாய்]-அஸங்க்யேயமான வ்யாஹ்யாண்டங்களிலும் உள்ளவனே! [எனதாவிபுள் மீதாடி]- என் உள்ளே மிகவும் ப்ரகாஸித்து வைத்தே.

ப.--அநந்தரம், பாத்வாத்யவஸ்த்தா பஞ்சகத்தாலும் ஆபூதிதரையநுலயிப் பிக்கிற நீ, என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசிப்பித்து உன்வடிவைக்காட்டாதே மறைக்கலாமோ? என்கிறார்.

(நித்யாபூதிதர்க்கதுலாவ்யனாய்க்கொண்டு, விண்மீது-(மேன்மைக்கெல்லையான) பரமபதத்திலே, இருப்பாய் - (ஸர்வஸ்மாத்பரானாய்க்கொண்டு) இருக்குமவனாய், (தாழ்ந்தார் க்குமுகங்கொடுக்கைக்காக), மலேமேல்-(நீர்மைக்கெல்லையிலமான) திருமலையிலே, நிற்பாய்- (அர்ச்சாருபேண)நிற்குமவனாய், (ப்ரஹ்மாதிகளுக்காஸ்யணியனாகக்காக), கடல்-திருப் பாற்கடலிலே, சேர்ப்பாய் - (அநிருத்தரூபேண வ்யூஹித்துக்)கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், (அளவிலிகளானாரை அழகாலே வசிகரிக்கைக்காக ராமக்ருஷ்ணதிவிவருபேண), மண்மீது - பூமியிலே அவதரித்து, உழல்வாய் - (அங்குள்ளாரோடு ஸஜாதீயனாய்) ஸஞ் சரிக்குமவனாய், இவற்றுள் - இஜ்ஜகத்தில், எங்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களிலும், மறைந்து - (அந்தராத்மபூதனாய்)இந்தரியகோசரன்னறியே, உறைவாய்-வர்த்திப்பானாய், என் - ஸங்க்யைக்கு, மீது - மேலே, இயன்ற - போகக்கடவதான, புறம் - புறப்புண் டான, அண்டத்தாய் - அண்டங்களிலுமுள்ளான நீ, எனது - என்னுடைய, ஆவி புள்-(ப்ராணாஸ்யமான) நெஞ்சுக்குள்ளே, மீதாடி - மிகவும் நடையாடிவிட்டு, உரு - வடிவை, காட்டாதே - கண்ணுக்கிலக்காக்காதே, ஒளிப்பாயோ - மறைக்கக்கடவையோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்வத்ரஸந்நிஹிதனாய் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்ட தரமாக ப்ரகாஸிபாதின்றுவைத்து, என் கண்ணுக்கு விஷயமாக:தொழிந்தால் நான் தள ரேனோ வென்கிறார்.

[விண்மீது இத்யாதி] - பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்கு அழகோலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனே! நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க அது ஸஜிக்கலாம்படி திருமலையிலே நின்றருளினவனே! திருமலையில் நிலைபாடே ப்ரகாஸிக்கிற தாயிற்று, இவர்க்கு பரமபதத்திலிருப்பு. பரமபதத்தில் மேன்மையுமறியாதே, திருமலையில் நீர்மையுமறியாதே இருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்யணியனாகக்கூட அதுலவிப் பிக்கைக்காகவும் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினவனே! அத்தனையளவில்லாத ஸம்ஸாரி களுக்காக ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்து மார்விலே அம்பேற்று ஸோகமோஹங்களை அதுலவித்து ரக்ஷிக்குமவனே! காண்கையும் அஸஹ்யமாயிருப்பார்க்கு முகந்தோற்றதபடி

நின்று ஸகலபதாரியங்களினுடைய ஸத்தையைநோக்கினவனே! அஸங்க்யேயமானவாஹ்
யாண்டங்களுக்கும் இப்படி ரக்ஷகனானவனே! என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே மிகவும்
ப்ரகாஸித்து என்னுதல், அந்தர்வஹிஸ்சுவர்த்தித்து என்னுதல். [உருக்காட்டாதே -
ஒளிப்பாயோ] - “ஹ்ருதாநாடி” என்கிற வடிவை எனக்குக் காட்டாதே மறையாநின்றால்
ஜீவிப்பதே?

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய் என்ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்
டமாக ப்ரகாசித்துவைத்து, என்கண்ணுக்கு விஷயமாகாதோழிந்தால் நான் தளரேனோ?
என்கிறார்.

[விண்மீதிருப்பாய்] - ஸதாதர்ஸநம்பண்ணிடடியான பாகம்பிறந்தவர்களுக்
குக் காட்சிகொடுத்திருக்கும்படி. இவர்க்கு இங்குத்தையிற்காட்டிலும் பரமபத்திலிருப்புக்
காணும் முற்படத் தோற்றுகிறது.[மலைமேல்நிற்பாய்] - நித்யஸூரிகளையும் நித்யஸம்ஸாரி
களையும் ஒருகுறையிலே நீருண்ணப்பண்ணுகிறவிடம். இங்குள்ளாரும்தன்னிலையில் வாசி
யறியுப்படி ருசிஜநகனாய்நிற்படி. *வேங்கடத்தாடு கூத்தனிறே. [கடற்சேர்ப்பாய்] -
கால்நடைதந்துபோகவல்ல ப்ரஹ்மருத்ராதிருக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்துசாய்ந்த
படி. விண்மீதிருப்பாயென்று - இருப்பில்வீறுசொன்னார்; மலைமேல்நிற்பாயென்று - நிலை
யில்வாசிசொன்னார்; [கடற்சேர்ப்பாய்] - சிவையழகு திருப்பாற்கடலிலே பர்யவஸிதம்.
[மண்மீதுழல்வாய்] - அவ்வளவுபோகமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்காகஅவதரித்து, அவர்கள்
கண்வட்டத்திலேதிரியுமவனே! [உழல்வாய்] - “தாம்பாலாப்புண்டாலும் அத்தழும்புதானி
ளகப் பாம்பால் ஆப்புண்டுபோடற்றாலும்” என்கிறபடியே அனுகூலராய்க்கட்டுவோரும் ப்ரதிகூல
ராய்க்கட்டுவோருமான ஸம்ஸாரமிறே. [இவற்றளெங்கும்மறைந்துறைவாய்] - கண்ணுலே
காணில் சிவிடகென்னுமவர்களுக்கு, அவர்கள்காணவொண்ணாதபடி மறைந்துவர்த்திக்கு
மவனே! விஷயப்ரவணமான ப்ரஹ்ம “தாய்முகத்திலேவிழியேன்” என்றால், தான்மறைய

அஞ்சாம்பாட்டு —விண்மீது இத்தயாதி. “உருக்காட்டாதேயொளிப்பாயோ” என்னுள்ள
வும் கடாஹித்தவதாரிகை - ஸர்வத்ர இத்தயாதி.

தாத்பர்யம்-ஸதாதர்ஸநம் இத்தயாதி. இங்கே ஸந்நிஹிதமான அர்ச்சாவதாரத்தைத்தொடங்கி
யருளிச்செய்யாதே முற்பட “விண்மீதிருப்பாய்” என்கிறதென்? என்ன - இவர்க்கு இத்தயாதி.
“மலை” என்றதுக்குலாவம்-நித்யஸூரிகளையும் இத்தயாதி. “நிற்பாய்” என்றதுக்குலாவம் - இங்குள்
ளாரும் இத்தயாதி. இந்நிலை ருசிஜநகமோ? என்ன - வேங்கடத்து இத்தயாதி. திருமலையிலே நின்
றருளினவனுக்கு திருவேங்கடமுடையான் நின்றருளினநிலை வல்லார் ஆடினாற்போலேயிருக்கை
யாலே - ஆடுகூத்தனுக்கென்கிறதென்றபடி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து முதற்றிருமொழி - “கூடி
யாடி” இத்தயாதி. “இருப்பாய், நிற்பாய், கடற்சேர்ப்பாய்” என்றதுக்குலாவம் - விண்மீதிருப்பாய்
என்று இத்தயாதி. விவ்ருபஸஞ்சாரத்தை - திரிவாயென்னாதே, “உழல்வாய்” என்று - அகிருப
ஸஞ்சாரமாகச்சொல்லல்லாமோ? என்ன - தாம்பால் இத்தயாதி. “வெண்ணெய்களவுகண்டான்”
என்று யசோதை தாம்பாலே கட்டக் கட்டுண்டாலும், அத்தழும்புதான் அத்தாபாஸமென்னும்படி
ப்ரதிகூலனை காளியனாலேகட்டுண்டு தூசப்பட்டாலுமென்று ஸப்தார்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி
பதினெட்டாம்பாட்டு. இளக - இரட்டிக்கும்படியாகவென்றமாம். பாடற்றாலும் - தூசப்பட்டாலும்.
ஆக,இத்தால் அநுகூலமான யசோதை, ப்ரதிகூலனைகாளியனாகிறஇருவராலும் இவனுக்குதுகமே
யாகையாலே - “உழல்வாய்” என்றவ்ஸேஷிக்கிறதென்றபடி. “மறைந்து” என்றதுக்குவாஸநை-
கண்ணுலேகாணில் இத்தயாதி. சிவிடகென்னும்-கோபிக்கும்; அருயைப்படுமென்றமாம். “மறைந்து
வர்த்திக்கையுபகாரம்” என்னுமத்தை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலேதாஸிப்பிக்கிறார் - விஷயப்ரவண

நின்ற அவனுக்கந்தாரையிட்டு ரக்ஷிக்குந் தாயைப்போலே. அதாகிறது - சிசுபாலாதிகள் நறுகுமுறுகுஎன்றால், அவர்கள்கண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி அந்தர்யாமியாய்நின்று நோக்கும் படி. [எண் மீதியன்ற புறவண்டத்தாய்] - எண்ணுக்குமேலேவர்த்திக்கிற மற்றுள்ளவண்டங்களிலும்இப்படி வர்த்திக்கிறவனே! “கொடிகொடிஸ்தாநிவ” (கோடி கோடி சதாநிச) இறே. [எனதாவி யுள்மீதாடி] - என்ஹ்ருதயத்தினுள்ளே குறைவற ஸஞ்சரித் தென்னுதல், என்னுத்தமாவுக்குள்ளும் புறம்பும் ஸஞ்சரித்தென்னுதல். [உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ] - வடிவுகாணப்பெறாவிட்டால், மறந்துபிழைக்கவும்பெறுதோழிவதே. குணஜ்ஞாநத்தாலே யரிப்பார்க்கன்றோ வடிவுகாணதோழிந்தாவும் யரிக்கலாவது? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

பாயோரடிவைத்து அதன்கீழ்ப்பரவைநிலமேல்லாம்
தாய் ஓரடியால் எல்லாவுலகுந்தடவந்த
மாயோன்! உன்னைக்காண்பான்வருந்தியேனோளும்
தீயோடுன்சேர்மேமுகாய் உலகிற்றிசிவோனே?

ஆ.—(பாயோரடிவைத்து.) - என்னை யுன்திருவடிகளிலே சேர்க்கவேணுமென்று, லோகவிக்ரமணவ்யாஜத்தாலே, விலையிலலாததொரு பத்தங்கெடுத்துத் தேடுவாரைப்போலே பெரிய வருத்தத்தோடே உன்திருவடியாலே என்னைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்தஉன்னை நான் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டி* “எங்குற்றாய் எம்பெருமான்?” என்று வருந்தித் தேடிக்காணப்பெறுதே, ஸோகாக்கியாலே தீயோடுன்சேர்மேமுகுபோலே டீஹ்யமாநனும் இவ்வுலகத்திலே நான் உள்ளதனையும் திரியுமத்தனையோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், “காண்கைக்கு இவர்தாம் அயோக்யர்” என்று உபேக்ஷித்தருளின கைக்கொண்டு, யோக்யாயோக்யதைபாராதே லோகத்தையெல்லாம் அளந்து கொண்ட உன்னால் இழக்கப்படுவாருண்டோ? என்கிறார். [பாயோரடியென்று தொடங்கி] - ஓர் அடியைப் பரம்பவைத்து அவ்வடிக்கீழையாம்படி கடலோடுகூடின நிலத்தையெல்லாம் அநாயாஸேந கடந்து மற்றையொருஅடியாலே எல்லாலோகங்களும்

மான் இத்தயாதி. த்ருஷ்டாந்த வித்தார்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே காட்டுகிறார் - அதாகிறது இத்தயாதி. நறுகுமுறுகு - பொருமை; ஸப்தாநுகாரம். இப்படிவர்த்திக்கிறவனே - பரத்வாதிபஞ்சப்காரனய்க்கொண்டெவர்த்திக்கிறவனென்றபடி. அண்டங்கள் அந்தங்களோ? என்ன, ப்ரமாணம் - கொடிகொடிஇத்தயாதி “கணாநாஹுஸஹஸாணாஹுஸாணாயுதாநிவ | ௦௦௦ ட்யுஸாநாஹுதயாநகு கொடிகொடிஸ்தாநிவ” இதித் த்விதீயேம்ஸே. [௭-௨௭] முந்தின வர்த்தத்துக்கு, “மீது” என்று - மிகுதியாய், குறைவறதுபைச்சொல்லுகிறது; த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “மீது” என்று - மேலாய், புறம்பென்றபடி. “ஆவியுள்மீதாடி” என்றதுக்குவாஸநை - மறந்து பிழைக்கவும் இத்தயாதி. வடிவுகாணாவிட்டால் குணநஸந்தாநத்தாலே யரிக்கவொண்ணதோ? என்ன, குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்தயாதி. இப்பாட்டில் - பரத்வாதிபஞ்சகத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (ரு)

உஜ்ஜீவிக்கும்படி தடவின ஆர்ச்சர்யலுதனே! [உன்னையென்று தொடங்கி] - இப்படி ஸ்வலான உன்னைக் காணவேணுமென்று நெருப்பிலேபட்ட மெழுகுபோலே நோவுபட்டு முடியவும்பெறுதே திரிவேனோ?

ப.—அந்தரம், யோக்யாயோக்யவிலாமில்லாதபடி அஸோஷ ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வலாவன உன்னைக்காணவேணுமென்று, அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுகுபோலே ஸரியில னாய்த் திரியக்கடவேனோ என்கிறார்.

ஓர்-ஒரு, அடி - திருவடியை, பாய் - பரப்பி, வைத்து - வைத்து, அதன்கீழ் - அதின் கீழேயாம்படி, பரவை - ஸஸமுத்தரையான், நிலமெல்லாம் - ஸகல பூமியையும், தாய் - தாவி, ஓர்-மற்றையொரு, அடியால் - திருவடியாலே, உலகு - ஊர்தவலோகம், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், தடவந்த - மேலேதடாவின, மாயோன் - ஆர்ச்சர்ய பூதனே! உன்னை - உன்னை, காண்பான் - காணவேணுமென்று, எனை நானும் - எல்லாக் காலத்திலும், வருந்தி - க்லேசித்து, தீயோடு - தீயோடே, உடன்-கிட்ட, சேர்-சேர்ந்த, மெழுகாய் - மெழுகின் ஸ்வலாவத்தையுடையேனாய், உலகில் - நாட்டிலே, திரிவேனோ - (முடியவும்பெறுதே ஸத்திரமாயிருக்கவும்பெறுதே) அலமாக்கக்கடவேனோ? தடவரு தல் - உள்ளேவனைத்துக்கொள்ளுதலுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'காண்கைக்குத் தாம்அயோக்யர்' என்று உபேக்ஷித் தானாக நினைத்து, யோக்யாயோக்யதை பாராதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னால் இழக்கப்படுவார் உண்டோ? என்கிறார்.

[பாயோரடியைவைத்து] - ஓரடியை, பாய்வைத்து - பரம்பவைத்து, [அதன்கீழ் பரவை நிலமெல்லார்தாய்] - அத்திருவடியின்கீழே கடல்குழந்த லுமியையெல்லாம் அளந்துகொண்டு. [ஓரடியால்] - மற்றை ஓரடியால். [எல்லாவலருந்தடவந்த] - ஸகல லோகங்களையும் ஸ்பர்ஸித்த; தடவந்த - தடவின. தென்றல்பட்டாற்போலே உஜ்ஜீவிக்கும்படி இருக்கை. [மாயன்] - ஆர்ச்சர்யலுதனே! இதெல்லாம் தன்பேறுகச்செய்த வ்யாசோஹத்தை யுடையவனென்கை. [உன்னைக்காண்பான் வருந்தி] - என்னைக் கிட்டுகைக்கு வருந்தித்திரிந்த உன்னைக் காணவேணுமென்று நான் வருந்தி; அத்தலையித்தலையாய். [எனைநானும்] - அநேககாலமும். ஒருநாள் என்னுசையை ஆவிஷ்கரித்து விட்டேனோ? [தீயோடுடன்சேர் மெழுகாய்] - அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுகுபோலே தூரவிருந்து அழியாதிருத்தல், அக்கியிலேபுக்கு நஸித்தல்செய்யப்பெறுதே யிருக்கை. நசையின் ஸ்வலாவத்தாலும் விஷயஸ்வலாவத்தாலும் ஸாயில்யம் நித்யமாயிருக்கை. [உலகிற்றிரிவேனோ] - ஜீவிக்கவும்பெறுதே முடியவும்பெறுதே, யாதநாஸரீரம்போலே குளிர்ந்த வழியில்லாத தேசத்தே எத்தனைநாள் தட்டித்திரியக்கடவேன்?

நாடு.—ஆறும்பாட்டு 'உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம். அதில் ஒரு குறையிலை; ஆனாலும், ப்ரயோஜனம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிலயத்நம்பண்ண வேணங்காணும்' என்ன; இந்தமர்யாதை என்றதோடங்ளிக்கட்டிற்று என்கிறார். அன்

ஆறும்பாட்டு.—பாயோர் இய்யாதி. இப்போது தாம் அவனைப்பெறுதே கூப்பிடுகிற இவர் "பாயோரடி" இய்யாதியாலே - திருவுலகளந்தருளின அபதானஞ் சொல்லுகிறதற்கு அநுகுண்மாக்க ஸங்கதி - உம்முடைய இய்யாதி:

றியே, காண்கைக்குத் தாம்அயோக்யர்என்று உபேக்ஷித்தானாகின்றீது, யோக்யதாயோக்யதை பாராதே எல்லாந்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னாலேயிழக்கப்படுவார் உண்டோ? என்கிறார்களாமாம்.

[பாயோரடிவைத்து] - சேதந்தலையிலே திருவடிகளைவைக்கிறபோது, அவர்கள் எவ்வளவு வருந்தினார்கள்? வஸிஷ்ட சண்டாள விவாஹம்பாராதே வெறும்உன்கிருபையாலே செய்தருளினாய் அத்தனையன்றோ! [பாயோரடிவைத்து] - ஓரடியைப் பாவிவைத்து. [அதன்கீழ்] - அத்திருவடியின்கீழே. [பரவாகிலமெல்லாம்தாய்] - கடல்குழந்தையுமிப்பரப்படங்கலும், தாலி - அளந்தென்றபடி. ஸங்கல்பத்தாலே செய்தானல்லனே, திருவடிகளைப் பரப்பிப் பின்பிறே யுளங்கொண்டது * பரக்கவைத்து அளங்கொண்ட பற்ப்பாதனிறே! [ஓரடியாலெல்லாவலகுந்தடவந்த] - மற்றைத்திருவடியாலே ப்ரஹ்ம லோகத்தளவும் சேன்று ஸ்பர்ஸித்த. [எல்லாவலகு] - நடுவுள்ள லோகங்களெல்லாம். [தடவந்த] - தென்றல் உலாவினாற்போலே. [மாயோன்] - தன்னுடைமையைஸ்பர்ஸிக்கைக்குத் தான் வ்யாமோஹம்பண்ணுமவன். [உன்னைக்காண்பான் வருந்தி] - என்னளவில் வந்தவாறே என்னை இரப்பாளாக்குகிறாயோ? அத்தலையித்தலையாயிற்றே? [என்காணும்] - அநேக காலம். * மயர்வறமதிநலமருளியின்பு ப்ராப்தியளவும்செல்ல இடையிலுண்டான நாலுநாளும், * அவனெதிர்க்குழல்புக்குத் திரிந்த நாளோபாதி பரப்பாய்த் தோற்றுகிறபடி. [தீயோடேன்சேர்மெழுகாய்] - அகநியிலேபரவேசித்துக் கரிந்துபோகவும்பெறுதே, தூரவிருந்து அழியாதிருக்கவும்பெறுதே, உருகுவது வலிப்பதாகிறபடி. மாநஸாநுலவத்தாலே யுருகுவது வலிப்பது, வ்யாஹ்யஸம்ஸலேஷம்பெறுமையாலே உருகுவது வலிப்பதாய்ச்செல்லுகிறபடி. நசைவலிக்கப்பண்ண, ஆசையுருகப்பண்ணச்செல்லுகிறபடி. [உலகில்திரிவேளே] - ஒன்றில்ஜீவித்தல், ஒன்றில்முடிதல்செய்யப்பெறுதே, குளிர்ந்தவழியில்லாததேசத்திலே யாதநாஸாரீரம்போலே நாடுறருவன் இங்ஙனேதிரிவதே!

(சு)

“பாயோரடிவைத்து” என்றதற்கு ஹார்த்தலாவம் - சேதநர் இத்யாதி. எவ்வளவுவருந்தினார்களென்றது - எந்த, ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி ப்ரயாசப்பட்டார்களென்றபடி. “எல்லாம்” என்றதற்குலாவம்-வஸிஷ்ட இத்யாதி. பாவிவைத்து-பரப்பிவைத்து, பரவாகிலமெல்லாம்தாயென்றதே, “பரப்பிவைத்து” என்றவிசேஷித்ததற்குலாவம் - ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி. அதாவது - பத்துப்பத்தாகச் செய்தானென்கைக்காக விசேஷிக்கிறதென்றபடி. “பரப்பியனக்குஎண்டு” என்றதற்கு ப்ரமாணம் - பரக்கவைத்து இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம் - “குரக்கின்பபடை” இத்யாதி; ஸ்பஷ்டோத்தர்த்தம். பற்பம் - பத்ரம். தடவந்த - தடவின. தடவினஎன்கையாலே - ஸுகருபத்வந்தோற்றுகிறது. நடுவுள்ளவென்றது - பூமிக்கும் அண்டகபாலத்துக்கும் நடுவுள்ளவென்றபடி. “தடவந்த” என்றதற்குலாவம் - தென்றல் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தில், தம்முடைய ஆர்த்தியைச் சொல்லுகிறதற்குலாவம்-என்னளவில் இத்யாதிவாக்யத்வம், அல்காலமன்றோ எழுந்தருளியிருந்தது. “என்காணும்” என்கிறதென்? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. விஸ்வேஷ வ்யக்யபாலே பரப்பாய்த்தோற்றுகிறதென்றபடி. “உடன்” - சமீபம். தீயோடுசேரொன்றதே, “உடன்சேர்” என்றதற்குலாவம் - அகநியிலே இத்யாதி. “உருகுவது வலிப்பது” என்றத்தைவிவரிக்கிறார் - மாநஸாநுலவத்தாலே இத்யாதி. அதாவது - ஒருகுணத்தை மாநஸமாக அநுலவித்தால் அது குணந்தரத்திலே ஆசையைப் பிறப்பிக்கும்; அப்போதே அக்குணநுலவம் பெறுமையாலே உருகுவது; அது லபித்தவாறே தரிப்பதென்றபடி. விக்ரஹபாஹ்ய ஸம்ஸலேஷம் பெறுமையாலுண்டான ஆசையாலேயுருகுவது. “ஒருகால்காணலாமோ” என்னும் நசையைவினைத்து விக்ரஹவைவலக்ஷணம் முடியவொட்டாமையாலேவலிப்பதென்றபடி. விவரணம் - நசை இத்யாதி. நசையாவது - கிடைக்குமோ என்னுஞ்சார்பலம். ஆசையாவது - அநுலவலாபத்தில் யுரிசாமையைவினைக்கும் அலிகிவேஸம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

உலகில்திரியுங்கருமகதியாய் உலகமாய்
உலகுக்கேயோராயிருமானாய்! புறவண்டத்து
அலகில்பொலிந்த திசைபத்தாயஅருவேயோ
அலகில்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கருளாயே.

ஆ.—(உலகில்திரியும்) - ஸ்வாமிமதபுருஷார்த்த ஸாதநத்வேந அதுஷ்ட்டய மாநமாயிருந்த யாழாதி ஸர்வக்கியைகளும், அந்தக்ரிபாதுஷ்ட்டாநாதுகுணமான லோக மும், அந்தலோகத்திலே வர்த்தமாநராய் க்ரியாதுஷ்ட்டாதாக்களான ஆத்மாக்களும், அண்டாத்தபஹிர்வர்த்தமாநராய் கர்மஹிஸங்குசுத ஜ்ஞாநராய் அஸங்க்யேயராயிருந்த முக்தாத்மாக்களும், இதெல்லாம் உன்ஸங்கல்பாயத்தமன்றோ? ஆதலால், என்னுலொரு செயலில்லை; தவடி உர்ஸநோபாய விஷயஜ்ஞாந மீர்ப்யின்றியேயிருக்கிற எனக்கு உன்னு டைய நிரவதிகக்ருபையாலே உன்னைக்காட்டியருளாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், “நீரும் சிறிதுயதநம் பண்ணவேணுங்காணும்” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவையாக ஸங்கல்பித்திருக்கிற உன்னுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு நான் புறம்போ? என்கிறார் [உலகில் என்று தொடங்கி]- லோகத்துக்கு புருஷார்த்தாத்துபாயமாய்க்கொண்டு லோகத்தில் பரிமாறுகிற புண்யபாப ரூபக்ரியைகளுக்கும் விலக்ஷணரான சர்மாதுஷ்ட்டாதாக்களுக்கும் நிர்வாஹகளுனவனே! இருந்ததே குடியாக எல்லார்க்கும் ஆத்மதயாநின்று நிர்வஹிக்கிறவனே! [புறவண்டத் தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி விரிமுத்தமாய் எண்கடந்து தன்னுடைய ஜ்ஞாநப்ராஸை யாலே ஸர்வமுதரான ஆத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகளுனவனே! உன்னையும் உன்னு டைய விவ்ருதிவ்ருதசேதநாசேதநங்களையும் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கமுடியாத அறிவுகேட்டையுடைய எனக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணும். நீ ஸர்வநிர்வாஹக னாகையாலும் நான் அறிவுகேடனாகையாலும் நீயேயருளவேண்டுமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், கர்த்தருக்ரியாரூபமான லௌகிக ஸமஸ்தவஸ்துவுக்கும் அந் தராத்மபூதனுந் நீ, உன்னைப்ராபிக்க விரகுஅறியாத எனக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

உலகில் - லோகத்தில், திரியும் - வ்யாபரிக்கிற, கருமம் - கார்யரூபமான, கதி - உபாயங்களுக்கு, ஆய் - நிர்வாஹகனுப், உலகம் - அவ்வுபாயகர்த்தாக்களான லௌகிகாதிகாரிகளுக்கு, ஆய் - (அந்தராத்மதயாநின்று) ப்ரவர்த்தகனுய், (இப்படிப் ப்ர வர்த்தகத்வமாத்ரமன்றியே), உலகுக்கு - ஸர்வலோகங்களுக்கும், ஒருயிரும் - ஏகாத்மா வாயும், ஆனாய் - நிற்பானாய், புறவண்டத்து - அண்டாத்தபஹிர்வர்த்திகளாய், அலகில் பொலிந்த - அஸங்க்யேயஸ்வரூபராய், (ஜ்ஞாநதர்மத்தாலே), பத்து-பத்து, திசை-திக்கி லும், ஆய-வ்யாப்தரான, அருவே - முக்தாத்மாக்களை ப்ரகாரமாகவுடையவனே! அல கில்பொலிந்த - எண்ணிறந்த, அறிவிலேனுக்கு - அறிவுகேட்டையுடையேனாகையாலே உன்னைப்பெறவிரகறியாத எனக்கு, அருளாய் - (ஸாதநமும்நீயேயாய் மஹிமும்நீயேயாம் படி) க்ருபைபண்ணியருளவேணும். ஒவென்கிற அசை - ஆர்த்தியால்வந்த கூப்பிட் டைக் காட்டுகிறது.

இ.--ஏழாம்பாட்டில், “பேறு உம்மதமான பின்பு, நீரும் சிறிது யத்நம் பண்ணவேணுங்காணும்” என்ன, ‘ஸர்வமும் த்வடியீதமாயிருக்க, அதுக்குப்புறம்போ நான் என்கார்யம் செய்கைக்கு?’ என்கிறார்.

[உலகில் இத்யாதி] - லோகத்தில் பரிமாறுகிற ஸாயுதமான கர்மம் நீயிட்ட வழக்காய் [உலகமாய்] - அநுஷ்டாபதாக்களும் நீயிட்ட வழக்காய். [உலகுக்கேயோரு யிருமானாய்] - ஒருஸாரீரத்தை ஒருசேதநன் ஆத்மாவாய் அலிமாநிக்குமாபோலே, ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! “சுநுஷ்ருவிஷ்ணுஸூரூதா”. மலலுத னான தானே கர்த்தாவும் கர்மமும் உபகரணங்களுமாயிருக்கை. [புறவண்டத்து] - அண்டப் புறத்து, அஸங்க்யேபராய் ஜ்ஞாநப்ரகலபாலே ஸர்வமதரான முக்தாத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! - [அலகில்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கு] - சேதநர்க்குத் தொகையுண்டாகிலும் என்னறிவுகேட்டுக்கு எண்ணில்லை. [அருளாயே] - என்னளவு இதான பின்பு நீயே க்ருபைபண்ணி யருளமித்தனையன்றோ? அறிவையுண்டாக்கி, அதைப் பக்வமாக்கி, அதின்மலமான உன்னையும் தந்தருளவேணும்.

ஈ.தி. - ஏழாம்பாட்டு. “உலகில்திரிவேனோ” என்கிற உறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதந்தர்யம் உம்முடையதலைவிலேகிடந்ததே! என்ன, ‘ஸாதநமும்ஸாதகமும் த்வததீநமான பின்பு, இவ்வாற்றாமை எனக்கு ஸ்வரூபமாயந்வயிக்குமித்தனையன்றோ?’ என்கிறார். அன்றியே, ‘பேறுஉம்மதானபின்பு நீரும் சிறிது யத்நம்பண்ணவேணுங்காணும்’ என்ன, ‘ஸர்வமும் த்வததீநமாயிருக்க, அதுக்குப்புறம்போ நான் என்கார்யம்செய்கைக்கு?’ என்கிறாராகவுமாம்.

[உலகில்திரியும்கருமகதியாய்] - லோகத்தில்பரிமாறுகிற கர்மமாகிற ஸாதநமாய். உன்னையொழிய பலபாதாநம்பண்ணவல்லதொன்றுண்டோ? [உலகமாய்] - அநுஷ்டாபதாக்களோதான் ஸ்வதந்தரராயிருக்கிறார்? † உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டிறே; லோகத்திலுள்ளார்க்கு என்றுமவருமிறே. [உலகுக்கேயோருயிருமானாய்] - ஒருஸாரீரத்தை ஒரு சேதநன் ஆத்மாவாய் அலிமாநித்திருக்குமாபோலே, ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஏகாத்மாவா

ஏழாம்பாட்டு. - உலகில் இத்யாதி. “உலகில்திரியும்” இத்யாதி. முதலடியைக் கடக்கித் த்வதாரிகை - உலகில்திரிவேனோ இத்யாதி. உறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதந்தர்யம் - ஆற்றாமையாலுண்டான பதற்றம். ‘கிடந்ததே’ - அதுஸாதநமாகாதோ? என்ன என்றபடி. ஸாதநமும் ஸாதகருமென்றது - “கருமகதியாயுலகமாய்” என்றதைப்பற்ற. கீழிற்பாட்டிலே ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணவேண்டா வோவென்ற ஸங்கையை யநய்யபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்தார்; இப்பாட்டில் - அப்யுபகம்யவாதத் தாலே பரிஹரிக்கிறாரென்று விவகரித்து, யோஜநாந்தரம் - அன்றியே பேறு இத்யாதி. ‘ஸர்வமும் த்வததீநமாயிருக்க’ இத்யாதிக்குக் கருத்து - உன்னுடைய க்ருபையைப்பார்த்தால் ஸாதநம் அநுஷ்டிப்புக்க வேண்டுவதில்லை யென்றார் கீழ்; அப்படி யநுஷ்டிப்புக்கவேண்டிற்றேயாகிலும், ஸாதநாநுஷ்டாபதாக்களும் அநுஷ்டிப்புக்கிறஸாதநமும் உன் அயீதமாகையாலே எனக்கொரு ஸ்வாதந்தர்யமில்லை; நான் அத் யந்தபாதந்தரானபின்பு ஸாதநம் அநுஷ்டிப்புக்கப் பரபந்தியில்லையென்கிறாரென்று - மலவிதம் - உன்னையொழிய இத்யாதி. “உலகமாய்” என்ற ஸாமானாதிகரணயத்துக்குலாவம் - அநுஷ்டாபதாக்களோ இத்யாதி. ‘உலகம்’ என்றால் - அநுஷ்டாபத்ருவாசகமாமோ? என்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோர்மாடு - சேதநவாசி. “ஜ்ஞாநக்ராஸகி” இதிவக். பரிஹாராந்தரம் - லோகத்தில் இத் யாதி. ‘கர்மமும் கர்த்தாவும் அவனாகைக்குநிபந்தநமேதென்ன; ஸாரீரஸாரீராவமென்கிறார் - உலகுக்கே யோருயிருமானாய் என்று. அதாவது - ஸர்வரீதமாவாகையாலே ஸர்வமும் த்வததீநமாயிருக்குமென்ற

† திவாகரம், மக்கட்பெயர்த் தொகுதி.

னவனே! “ஊனஃபுவிஷு ஸ்ராவா” (அந்தஃப்ரவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா). மலபூதனானதானே, கர்த்தாவும் கர்மமும் உபகரணங்களுமா யிருக்கை. இரண்டும் உன் தலையிலேகிடந்தால், உன்னையொழியஎங்ஙனே நான் ஜீவிக்கும்படி? [புறவண்டத்து]-அண்டாச் ஸ்ஹிஃ என்ற படி. [அலகில்பொலிந்ததிசைபத்தாய அருவேயோ] - அஸங்க்யேயராய், எம்பெருமான் ஸ்வரூபத்தாலே வ்யாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞாநத்தாலே பத்துத்திக்கிலும் வ்யாபித் திருப்பா ராய் ரூபித்ரவ்யம்போலே கண்ணுக்குவிஷயமன்றிக்கே அநுபியாயிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! முக்தரோதான் ஸ்வதந்த்ரராயிருக்கிறார்? அங்கும்பத்துத்திக்காயிருக் குமோ? என்னில்: இங்கேயிருந்து அநுஸந்திக்கிற இவர்க்குச் சொல்லத்தட்டில்லையே. அங்ஙனன்றிக்கே, முக்தர் லீலாவிபூத்யநுஸந்தாநம் பண்ணும்போது இங்குள்ளபடியே ப்ரதி பத்திபண்ணுவார்களிறே. [அலகில்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கு] - ஹவத்ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப் பரிச்சேதிக்கிலும் தம் அறிவுகேடு பரிகணிக்கப் போகாதென்கிறார். * மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர் வார்த்தையிறே! [அருளாயே] - பரிகரமுண்டான நின்பு அரு ளக்குறையென்? † “ஊநுதஃவாசுவிஷுஷயாயா” (அந்தம்மம்பாத்ரமிதம் தயாயா:) என்னுமாபோலே, (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அறிவிலேனுக் கருளாய் அறிவாருயிரானாய் !
வேறிகோள்சோதிமூர்த்தி! அடியேனேமோலே!
கிறிசேய்தென்னைப் புறத்திட்டினெனங்கேடுப்பாயோ?
பிறிதோன்றறியாவடியேன் ஆவிதிகைக்கவே.

ஆ. - (அறிவிலேனுக்கு.) - என்னை யுள்ளபடி அறிவார்க்கன்றோ நான் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பது? என்னில், த்வதேகாத்மயாரணராகையாலே, அவர்களுக்கு உன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கை ப்ராப்தம்; அறிவிலேனுக்குச் செய்தருளுகையன்றோ குணமாவது? ஆதலால், உன்னுடைய நிரதிபாய ஓளஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார யாழ்அபரிமிதோ ஹாரகுணஸாகரமான உன் திருமேனியைக் கேவலம் உன்க்ருபையாலே படி. “உலகுக்கேயோருயிருமானாய்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - இரண்டும் இத்தயாதி. இரண்டு மென்றது - கர்மமும் கர்த்தாவும். உன் தலையிலேகிடந்தால் - த்வததிநமானால். உலகுக்கேயோருயிராகையாலே யுலகமாயென்றபடி. “அலகிற்பொலிந்த” - எண்ணிக்கையிலேபூர்ணரான, அலகு - ஸங்க்யை. “திசைபத்தாய” - தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலேபத்துத்திக்கிலும் வ்யாப்தரான. “அருவேயோ” - ஆத்மாக்களைப் பரகாரமாகவுடையவனே! “புறவண்டத்து” - அண்டாச் ஸ்ஹிர்வர்த்திகளாயென்றஸப் தார்த்தம். “புறவண்டத்து” இத்தயாதியாலே - ப்ராக்ருதிபத்தசேதநரைச்சொல்லுகிறதென்னுதல், முக்தரைச்சொல்லுகிறதென்னுதல். இங்குள்ளபடியேயென்றது - இங்குள்ளார் அநுஸந்திக்கும்படியே யென்றபடி. ஸர்வஜ்ஞராயிருக்க, “அறிவிலேனுக்கு” என்கிறதென்? என்ன - மயர்வற இத்தயாதி, அதாவது - ஸர்வஜ்ஞராகையாலே ஆகிஞ்சன்யம்தோற்றச்சொல்லுகிறாரென்றபடி. “அறிவிலேனுக் கருளாய்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - பரிகரம் இத்தயாதி. பரிகரம் - ஆகிஞ்சன்யம். “ஆகிஞ்சன்யம், ப்ரபத்திபரிகரம்” என்றதுக்கு - † “ஊநுதஃவாசுவிஷுஷயாயா” இத்தயாத்யநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - ஊநுதஃ இத்தயாதி. (எ)

† ஸ்தோத்ராத்நே. ‡ வாடிஜஸ்தவே - அஉ.

யேனக்குக் காட்டியருள வேணுமென்று அபேஷிக்க; ததுத்தரக்ஷணத்திலே செய்தருளக் காணுமையாலே அதிமாத்ர லீதராய், நெடுங்காலமெல்லாம் உன்னைக் காணப்பெறுதே விசீர்ணமும்படி. எனக்கு அரியனான நீ, “உன்திருவடிகளல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மில்லை” என்றிருக்கிற இவ்வறிவுங்கூடக் கலங்கும்படி, உன்னைக்காட்டாதே என்னை வஞ்சித்து, சப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி என்னை இன்னங் கெடுக்கவோ பார்த்தருளிற்று? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சடக்கெனத் தம் அபேஷிதம் பெறுமையாலே, உன்னுல்லது செல்லாதிருக்கிற என்னைக் கிறிசெய்தகற்றி அந்தரப்படுத்தவோ பார்த்தருளிற்று? அங்ஙனேசெய்யாதே என்னை உன்க்ருபையாலே ரக்ஷித்தருளவேணும் என்கிறார். [அறிவிலேனுக்கருளாய் அறிவாருயிராய்] - அறிவிலேனுக்கு அருளுமிது வன்றோ உன் குணவத்தை? அறிவாரை உயிராகவுடையனாயிருக்கை உனக்கேற்றமோ? அறிவில்லையாகில் அருளக்கடவதோவென்னில்,—“அறிவில்லாதார்க்கு அருளுகையன்றோ அருளுகையாவது! அறிவுடையார்க்கு அருளுகை யேற்றமோ” என்றுஞ்சொல்லுவார். [வெறிகொள்சோதி மூர்த்தியடிபேனெடுமாலே] - அதிபரிமள தேஜோருப்மான திருவடிவை யுடையையாய் வைத்து, அவ்வழகிலே யகப்பட்ட எனக்கு எட்டாதிருக்கிற வனை! [கிறியென்று தொடங்கி] - உன்னுல்லது மற்றொன்றால் செல்லாதிருக்கிற நான் ப்ரமிக்கும்படி ஏதேனுமொரு விரகுகளைப்பண்ணி இன்னமும் புறம்பே போகவிட்டு என்னைமுடிக்கவோ பார்த்தருளிற்று!

ப.—அநந்தரம், தேஜோமய விக்ரஹ்த்தையுடைய நீ அவ்வடிவை எனக்கு அநுவிப்பியாதே, ஸாம்ஸாரிகவிஷயங்களிலே தள்ளி இன்னம் கெடுக்கத் தேடுகிறாயோ? என்கிறார்.

அறிவார் - அறிவுடையாரான விலக்ஷணர்க்கு, உயிர் - யாரகன், ஆனாய்-ஆய், (அவர்களை யரிப்பிக்கும்படியான), வெறிகொள் - ஸர்வகந்தமாய், சோதி-தேஜோமயமாயுள்ள, மூர்த்தி - திவ்யவிக்ரஹ்த்தையுடையனாய், அடியேன் - உனக்கே அநந்தரஹ்ணும்படி என்னைப்பண்ணி உன்பக்கவிலே சபலனும்படிபண்ணின, நெடுமாலே-அதிசயித வ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனை! அறிவிலேனுக்கு - (அந்தவடிவை யறுபவிக் கைக்கு) விரகறியாத எனக்கு, அருளாய் - உன்க்ருபையாலே யறுபவிப்பித்தருள வேணும்; (அங்ஙனன்றியே), பிறிது - உன்னையொழிய, ஒன்று - கத்யந்தரம், அறியா-அறியாதே, அடியேன் - (நீயிட்டவழக்கான ஸ்வரூபத்தையுடையேனான) என்னுடைய, ஆவி - நெஞ்சு, திகைக்க - கலங்கும்படியாக, கிறி - விரகாலே, செய்து - ருசியைஐகிப் பித்து, (அதுக்கிடான அநுஹம்தாராதே), என்னை - (வடிவழகில் வாசியறிந்த) என்னை, புறத்து - பாஹ்பவிஷயங்களிலே, இட்டு - அகப்படுத்தி, (அநாதிகாலமிழந்தது போராமல்), இன்னம் - (அலிநிவேசம் பிறந்த) இன்றும், கெடுப்பாயோ - கெடுக்கத்தேடுகிறாயோ? வெறிகொள்சோதியென்று - கண்வெறியோடும்படி மிக்கதேஜஸ் என்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், “அருளாய்” என்றபோதே தம்அபேஷிதம்பெறு மையாலே, இன்னம் என்னையகற்றி அந்தரப்படுத்தப் புகுகிறுயல்லையிதே? என்கிறார்.

[அறிவிலேனுக்கருளாய்] - உன்னைக்கிட்ட முதலில்லாத எனக்கு அருளாய், ‘அறிவில்லையாகில் அருளக்கடவதோ?’ என்ன, ஸர்வஜ்ஞரான நித்யஸூரிகளுக்கு க்ருபை

பண்ணவோ? தளர்ந்தவிடமன்றோ க்ருபைக்கு விஷயம்! பொய்நின்ற ஞானத்தை உடைய எனக்கு * ஞானப்பிரானை நீ க்ருபைபண்ணியருளாய். [அறிவாருயிரானாய்]- உன்னையுள்ளபடி யறிவார்க்கு யாரகனாக உனக்கேற்றமோ? “பத்தாவி” என்கிற படியே, அறிவார்க்கு உயிராமவன் என்னுதல்; “ஜோநீதூவெதேவ” என்கிறபடியே, அறிவாரை உயிராகவுடையவன் என்னுதல். [வெறிகொள் சோதிமூர்த்தி] - “அருளோம்” என்றாலும் விடவொண்ணாது வடிவையுடையவனே! அகிபரிமளிதமாய் தேஜோருபமானவடிவு. “ஸவபுந்நு”, “தெஜஸாஸாஸிநிநிபுத்ய” [அடியேன் நெடுமாலே] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாரைப் போலே, அவ்வடிவிலேதோற்ற எனக்கு எட்டாதிருக்கிறவனே! என்பக்கல் - வ்யா மோஹத்தைப் பண்ணினவனென்றமாம். [கிறிசெய்தென்னை] - எனக்கு முன்புசெய்த தித்தனையும் விரகுஅடித்ததாம்இத்தனையிறே. அந்நயமதியாயி ருக்கிறவென்னை பரமிக்கும் படி ஒரு விரகுபண்ணி: அதாகிறது - பேறு உன்னதானபின்பு க்ருஷியும் உன்னதாக வேண்டாவோ என்கை. [புறத்திட்டு] - உனக்கு அசலாம்படி விஷயங்களிலே தள்ளி. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - அநாதிகாலமிறத்தது போராதோ? உன்கவடறிந்த பின்பும் உனக்கு அசலாகவோ? “அறிவிலேன்” என்றாலும், “அருளாய்” என்றாலும் கெடுக்கு மித்தனையோ? “வாஸிநாஸாஸிநிபுத்ய” விஷயப்பாவண்யமென்றும், விராஸ மென்றும் பர்யாயமிறே. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - பேறு அவனாலேயானால் இழவும் அவனாலே என்னலாமிறே; ஸதந்நயப்பாறஜ கிணற்றிலே விழுந்தால் “தாயார் தள்ளி னான்” என்னுமாபோலே. [பிறிதொன்றறியாவடியேன்] - அந்நயமதியாய் உன்கை பார்த்திருக்கிற நான். [ஆவிதிகைக்கவே] - நெஞ்சு கலங்கும்படியாக.

நீடு. — எட்டாம்பாட்டு. “அருளாய்” என்ற வாயோடே வந்தருளக்கண்டிலர்: தன்பக்கல்நின்றும்பிரித்து என்னைக்கைவிடப் பார்த்தானாகாதே யென்கிறார்.

[அறிவிலேனுக்கருளாய்] - “நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்” என்னுமாபோலே உன்னருளோழிய வேறென்றறியாத எனக்கு அருளவேணும். “அவ்வருளல்லவருளு மல்ல” என்றிறே இவரிருப்பது. * வையகத்துப்பல்லாரருளும்பழுதிறே. (பொய்ந் நின்ற ஞானத்தையுடைய வேனக்கு * ஞானப்பிரானை நீ க்ருபைபண்ணியருளாய்.) [அறி வாருயிரானாய்] - அறிவார்க்கு உயிரானவனே! என்னுதல்; அறிவாரை உயிராகவுடைய வனே! என்னுதல். “ஜோநீதூவெதேவதேவதே” (ஜோநீத்வாத்மைவமேமதம்)

ப்ர.—[அறிவிலேனுக்குஇத்யாதி]—[அறிவாருயிரானாய்]—மீதாஸு[எ],
“உயிராஸுஸவபுந்நுவெதேஜோநீதூவெதேவதேவதே” குவியதஸுஸுயாஸுதாரி
வெவாநுதாரிதூகதிடாகஅ”

எட்டாம்பாட்டு.—அறிவிலேனுக்கு இத்யாதி. “இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்றத்தைக் கபாதித்தவதாரிகை - அருளாயென்று இத்யாதி.

அப்படி வேறென்றறியாரோ? என்ன-அவ்வருளல்லவருள இத்யாதி. அந்த அருளையொழிய மற்றுண்டானவை அருளல்லவென்றபடி. “நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்” - உன்னுடையக்ருபையே யாதரித்திருந்தேனியர்த்தம். புரிந்து - ஆதரித்து. இதாருடைய அருள் ஸாதகமன்றோ? என்ன - வையகத்து இத்தாதி. ஜகத்திலுள்ளபலருடைய பாஸாதமும்வயர்த்தமித்யர்த்தம். முதற்றிருவந்தாதி

[illegible]

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆவிதிகைக்க ஐவர்துமைக்குஞ்சிற்றின்பம்
பாவிவேனைப் பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ ?
தாவிலையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே
கூவிக்கொள்ளுங்காலம் இன்னங்தறுகாதோ ?

ஆ.—(ஆவிதிகைக்க.) - ஸப்தாதி விஷயஸூகம் புருஷார்த்தமன்றோ ?
அத்தையனர்த்தருபமாகச் சொல்லுவானென் ? என்னில் ;

ஐஞாநஸ்கலநஹேதுவாய்துக்கவஹுளமாய்அத்யல்பமாய்அத்யந்தம்அஸ்த்திர
மாயிருக்கையாலே வைஷயிகஸூகம்அபுருஷார்த்தமாயாலே அந்தவிஷயங்களைக்காட்டி
உன்னையிழப்பித்து என்னைத் தறைப்படுத்தாதே, லோகமெல்லாம் நிறையும்படி மலர்ந்த
உன்திருவடிகளாகிற தாமரைத்தடாகத்திலே என்னைவாங்கியருளா யென்றுஅபேக்ஷிக்க,
அப்போதே செய்தருளாமையாலே, “அக்காலம் வந்தால் செய்கிறோம்” என்றானாகக்
கொண்டு, அக்காலம், இக்காலமெல்லாம் முடிந்தாலும் வரக்கடவதொன்றோ! என்று கூப்
பிடுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கிறிரெய்து முடிக்கையாவது - வைஷயிகஸூகங்
களைக்காட்டி உன் திருவடிகளில் வாராதபடி பண்ணுகையென்கிறார்.

[ஆவியென்று தொடங்கி] - மநஸ்ஸு கலங்க ஐந்திர்த்திரியங்களும் நலிவுசெய்
யும்படியான ஸப்தாதிவிஷயாநுபவமாகிற க்ஷுத்ரஸூகத்தைக் காட்டி அவற்றோடுபொருந்
தாதபடியாய் அவற்றுக்குப்பாங்கானநிலத்திலேயிருக்கைக்குசுடானபரபத்தைப்பண்ணின
என்னை இன்னம் முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? [தாவியென்றுதொடங்கி] - த்வதேகபாரக
னாய்வைத்து உன்னைப்பெறுதே நான்முடியும் டஸையானாலும் அநாயாளே நீ எல்
லார்க்கும்கொடுக்கும் நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளிலே அழைத்தருளும் காலம்
அணித்தாகாதோ ?

ப.—அந்தரம், உனக்குவிடேயமான விஷயேந்திரியங்கள் நடையாடுகிற
தேசத்திலேவைத்து என்னைமுடிக்கத்தேடுகிறாயோ ? உன் திருவடிகளிலே யழைத்துக்
கொள்ளுங்காலம் அணித்தாகாதோ? என்கிறார்.

ஆவி-நெஞ்சு, திகைக்க - கலங்கும்படியாக, ஐவர்-ஐந்திர்த்திரியங்களும், குமைக்
கும்-“தா, தா” என்றுபிடிக்கிற, சிறு-அல்பஸாரமான, இன்பம் - விஷயஸாரஸ்யத்தை,
பல - பஹுமுகமாக, காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்து, நீ - (இவற்றைக்கழிக்கவல்ல சக்தியை
யுடைய) நீ, பாவிவேனை - (நிரதிஸயாநந்தயோக்யனாப் வைத்து நித்ய துக்கதேசத்திலே
வர்த்திக்கும்படி)பாபியான என்னை, படுப்பாயோ - முடிக்கநினைக்கிறாயோ ? வையம் -
பூமியை, தாவி - அநந்யார்ஹையாம்படியளந்து, கொண்ட - கொண்ட, தடம் - நிரதிஸய
லோக்யமான, தாமரைகட்கு - திருவடித்தாமரைகளிலே (நான்)அந்வயிக்கும்படி, கூவிக்
கொள்ளும்-(என்னை)அழைத்துக்கொள்ளும், காலம் - காலம், இன்னம் - (“விஷயாந்தர
ஃபரம் விநாஸஹேது” என்னும் அவஸ்த்தைபிறந்த) அளவிலும், குறுகாதோ?—

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், “புறத்திட்டு இன்னங்கெடுப்பாயோ?” என்ற இடத்தை விவரித்துக்கொண்டு, உன் திருவடிகளிலேயழைத்துக்கொள்ளும் காலம் இன்னங்கிட்டாதோ? என்கிறார்.

[ஆவிதிகைக்க] - நெஞ்சு கலங்கும்படி. [ஐவர் குமைக்கும்] - பஞ்சேந்தரியங்களும் விஷயங்களிலேமூட்டி நலியும்படியான. ‘ஐவர்’ என்று சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது, நலிவின் மிகுதியாலே. [சிறிநின்பம்] - பகவத்விஷயத்தை இழப்பிக்க வேண்டுவதுண்டாய் தன்பக்கல் அது லாபமொன்றும் இன்றிக்கேயிருக்கும் கூழாதாஸுகத்தை. [பாவியேனை] - அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்துவைத்து ஸப்தாதிகள் நடையாடுகிற தேசத்திலேயிருக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணின என்னை, “விவிநின்ப மிகவெல்லேநிகழ்ந்தனன்” என்றிவரிதே இங்ஙனே சொல்லுகிறார். [பல] - “பைதல்கைசு; கோய் முக்கைசு” என்று தம்மளவன்றியே அநேகமாயிருக்கை. [நீ காட்டிப்படுப்பாயோ] - ரக்ஷகனுளீ காட்டிமுடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? ஸப்தாதிவிஷயங்களினுடைய ஓர்ஸநமாத்ரத்திலே முடியும்படியாயிற்று, இவர் ஐவத்குணங்களிலே நைந்தபடி. நாம் காணுவிடில் முடியும்படியான விஷயங்கள், இவர்க்குக் காணில் முடியும்படியாயிற்று. [தாவி இத்யாதி] - வரையாதே எல்லார்க்குங்கொடுக்கும் நிரதிசயவேக்யமான திருவடிகளிலேயழைத்துக் கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ? விஷயாத்ரஓர்ஸநமாத்ரத்திலே முடியும்படியானாலும் அணித்தாகாதோ? தாவிவைப்பகொண்டவென்கிறது - உபாயாம்ஸம். தடந்தாமரைகளைன்கிறது - உபேயாம்ஸம். ‘கூவிக்கொள்ளுங்காலம்’ என்று தாம்சென்று காண்கையன்றிக்கே தானே அழைத்துக்காட்டுகை முறையாகையாலே கிட்டும் பரகாரம் சொல்லுகிறது.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்மைஇங்குக்கேத்தேதென்? என்ன, ‘கண்ட காட்சியிலே இழுத்துக்கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் பரிமாறுகிறவிடத்தே வைத்தாயாகில், இனிக் கேடுக்கையென்று ஒன்றுண்டோ? என்கிறார். என்னைஇங்கேவைத்தபோதே, குழியைக்கல்லி மண்ணையிட்டே அழக்கப்பார்த்தாயன்றோ? என்கிறார். “தாமஹம் விஷதஃசு உராதுவஹம்வாரொஷு தராயஜாநு | கூழிவாரி” (தாநஹம்த்விஷ தஃசுரான்ஸம்ஸாரோஷுநராதமாந் ! கூழிபாமி) என்னும்படியே.

[ஆவிதிகைக்க] - இந்தரியங்களுக்குக் கந்தமானமநஸ்ஸு கலங்க [ஐவர் குமைக்கும்] - சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது, நலிவின் மிகுதியாலே. ஒரு துரப்பலனைப்பற்றி ஐஞ்சுஉடர் நலியுமாபோலே, “என்விஷயத்தைக்காட்டு” என்று தனித்தனியேநலிகிறபடி. இப்படி நலிந்தாலும் † ஆஸ்வாதமுண்டாகி லாமிறே. [சிறிநின்பம்] - முள்ளிப்பூவில் தேன்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஆவி இத்யாதி. “பலகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்றத்தைப்பற்ற - உம்மைஇங்கு இத்யாதி. “பாவியேனை” என்றத்தைப்பற்ற - என்னைஇங்கே இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்திலேவைக்கை நிகாஹகார்யமோ? என்ன - தாநஹம் இத்யாதி. பகவத்கீதாஸு. “கூழிவாரி ஜஹு ஜஹுஹாநாஹுஸ்ரீஷ்வவயொநிஷு” என்று மேல்.

தாமொருவராயிருக்க ஐந்திந்தரியங்கள் நலிகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தகதரூபவகமாக அஹவ குமைக்கும் பரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஒருதுரப்பலனை இத்யாதி. “சிறிநின்பம்” என்ற துக்குஅவதாரிகை - இப்படியுநலிந்தாலும் இத்யாதி. ஆஸ்வாதமில்லையோ? என்ன - முள்ளிப்பூவில் இத்யாதி. “அல்பாஸம்” என்றதுக்குப்ரமாணம் - அற்பகாரங்களிறே என்று. அல்பமாகிலுமுண்

போலே. * அற்பசாரங்களிறே. தேவரையகற்ற, வேண்வேதுண்டாய், அநுலவிக்கலாவது ஒன்றுஇன்றிக்கேயிருக்கை. [பாவியேனை] - அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த நான் சிற்றின்பத்திலே அந்வயிக்கும்படியாவதே. “வீவிலின்பமிகவெல்லேநிகழ்ந்தனன்” என்றவ ரிறே இங்ஙனேசொல்லுகிறார். [பல] - ஒன்றிலேகால்தாழப்பண்ணவல்லவிஷயமில்லையே. [நீகாட்டிப்படுப்பாயோ] - ரக்ஷகனானீ காட்டி முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? [காட்டிப்படுப் பாயோ] - நாட்டார் “காணாவிடிற்பிழையோம்” என்றிருக்கிறவிஷயம்-இவர்க்குடர்ஸநமாத் ரத்திலே மோஹிக்கும்படியாயிருக்கிறதிறே. அசுணமாவென்று சிலபகஷிகளுண்டு; அவை பிடிக்கோடாதுஒன்றுக்கும்; அவைவிடிக்கரினேத்தார் முற்படப்பாவோர்கள்; அதுகேட்டு நெஞ்சுநெகிழும்; அந்தரம்பறையையடிப்பார்கள்; இதில்வன்மையாலே பட்டுக்கிடக்கும். அதுபோலே, இவரலகவத்தூணங்களிலே நைந்தபடி, இதரவிஷயதர்ஸநத்தாலே முடியும் படியானார். நெருளாஅநுலவித்துப்போந்தாலும், கடக்கவிருந்தவன்று “நாம்இன்னதுஅநு லவித்தோம்” என்றஸ்மரிக்கைச்சொன்றுஇன்றிக்கேயிருக்குமிறே; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே யும் அவற்றில் ஸரத்தைபண்ணுகிறது பார்பாதிஸாயமிறே. [தாவியித்யாதி] - அந்யபரோக் தியிலே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறார். [தாவியைங்கோண்ட] - நினைத்ததுதலைக் கட்டவல்லனென்னும் ஸக்தியோகஞ் சொல்லுகிறது. பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்துகோண்டபடி. [தடந்தாமரைகட்கே] - லோக்யதையளவிறந்த திருவடிகளிலே. இத்தால் - ப்ராப்யஞ்சொல்லுகிறது. கூவிக்கொள்ளுங்காலம் என்கையாலே - ப்ராபக வேஷஞ் சொல்லுகிறது. இன்னம் குறுகாதோ என்கையாலே—ருசிவேஷஞ் சொல்லுகிறது. இதரவிஷயதர்ஸநம் முடியும்படியாய், உந்திருவடிகளில் லோக்யதையறிந்து விடமாட் டாதவளவுபிறந்தபின்பு இன்னம்தாழ்க்கும்த்தனையோ? பிள்ளானுடைய அந்திமதஸை யிலே நஞ்சீயர் நோவறியப்புக்கிருக்க, “கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ?” என்று பலகால்சொல்ல, இத்தகைக்கேட்டுச்சீயர்அற, “சீயரே! நீர் கிடந்தழுகிறதென்? அங்குப்போய்ப் பெறப்புகிறபேறுஇதிலும் தன்னிது’ என்று தோற்றியிருந்ததோ?” என்று பணித்தான். (க)

டோ? என்ன - தேவரை இத்தாதி. அடியா, “சாரங்கன்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - தேவரை இத்தாதி. “அற்பம்” என்றதுக்குஅர்த்தம்-அநுபவிக்கலாவது இத்தாதி என்னுதல். “பாவியேன்” என்றதுக்கு லாவம்-அந்தமில் இத்தாதி. அந்தமில்பேரின்பத்துக்கிட்டுப்பிறந்து சிலநாளதுலவித்தாரோ? என்ன- வீவிலின்பம் இத்தாதி. “பல” என்றதுக்கு லாவம் - ஒன்றிலே இத்தாதி. “படுப்பாயோ” - ஹிம் வரிப்பாயோவென்றபடி. “காட்டிப்படுப்பாயோ” என்கையாலே - தர்ஸநமாத்ரமே விநாஸஹேதுவென் றத்தையநுஸந்தித்து, வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - நாட்டார் இத்தாதி. இதரவிஷயங்களில் அந்வய மொழியதர்ஸநமாத்ரமே விநாஸஹேதுவாமோ? என்ன - அசுணமா இத்தாதி. “சிற்றின்பம்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துலாவம் - நெருளா இத்தாதி. “பாவியேனை” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து-இங்ங னனே இத்தாதி. ஆக, “பாவியேன்” என்றதுக்குஅர்த்தத்தவ்யம்: அதாவது, முந்தினது, கீழ் ‘அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு’ இத்தாதிவாக்யம்; ‘இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும்’ இத்தாதிவாக்யம் - இரண்டாவது. அந்யபரோக்தியிலே - “கூவிக்கொள்ளுங்காலம்” இத்தாதிவானகரலாவதியைக்கேட்கிறபாசரத்தாலே, “தடந்தாமரைகட்கே” என்று திருவடிகளேப்ராப்யமென்று, நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறாரென்றபடி; இப் போது, திருவுலகளந்தருளின அபதாநத்தைச்சொல்லுகிறதுக்குலாவம் - நினைத்தது இத்தாதி. தடம்- பெருமை. “இன்னம்” என்றதுக்குலாவம்-இதர இத்தாதி. இப்படிக்கூப்பிட்டபேருண்டோ? என்ன- பிள்ளானுடைய இத்தாதி. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

குறுகாநீளா இறுதிகூடாஎனையுழி
சிறுகாபெருகா அளவிலின்பம்சேர்ந்தாலும்
மறுகாலின்றிமாயோன் ! உனக்கேயாளாகும்
சிறுகாலத்தையுறமோ ? அந்தோ ! தெரியிலே.

ஆ.—(குறுகா.) - வைஷயிகஸுகம் அல்பாஸ்த்திரத்வாதிகோஷ டுஷ்ட
மாசையாலே உமக்கு அபேஷிதமன்றாகில், ப்ராச்யஸ்த்திரத்வாதிகோஷகுணபுத்தமான
கேவலாத்மாநுலவஸுகம் ஸுகத்தை ப்ராப்யமாகக் கொள்ளலாகாதோவென்னில் ; -
கேவலாத்மாநுலவஸுகம் துஃகாஸ்பிந்நமாய் நித்யஸிஜமாய் நிரவதிகமாவது த்வக்கைங்
கர்ய ஸுகம் ஸ்ஷணிகமாய் அத்யல்பமாவது ஆகிலும், அந்த ஆத்மாநுலவ ஸுகம் ஒரு
தட்டும் இந்தக் கைங்கர்ய ஸுகம் ஒருதட்டுமானால், இத்தைக் கைவிட்டு அத்தைப்பற்
றுகையுறமென்றிருப்பாரா அறிவுடையார் ? இப்பொருள் உபபாதநீயமோ ? அந்த
வைஷயிக ஸுகத்தினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதிகோஷகீர்த்தகம் பண்ணிற்று அந்
பேஷிதத்வ ஹேதுவாக வன்ம ; ஸ்வரூபநிரூபணம்பண்ணின இத்தனை. வைஷயிகஸுகம்
அந் பேஷிதமாகைக்கு ஹேது, த்வக்கைங்கர்ய வ்யதிரித்தமாகை. ஆதலால், அந்த
வைஷயிக ஸுகத்தையும் கைவல்ய ஸுகத்தையும் ஒழிய, த்வதநந்யார்ஹ சேஷத்வரூப
ஸம்பத்தை எனக்குத் தந்தருளவேணு மென்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்து முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வைஷயிகஸுகத்தை “அல்பம், அஸ்பிரம்” என்
றிருந்தீராகில், அநந்தமாய் ஸ்பிரமான கைவல்யபுருஷாரூபத்தைப்பற்றினாலோவென்
னில்; அத்தை உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமல்லாமையால் “வேண்டா” என்றேனத்
தனை ; அப்படியே கைவல்யமும் வேண்டே நென்கிறார் [குறுகாவென்று.] - இப்பாட்
டுக்கு - ஸ்வதஃ ஆதல் காலாத்யுபாயிவஸுத்தாலேபாதல் ஸங்கோஷவிகாஸங்களை யுடத்
தன்றிக்கே அபரிச்சேத்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மாநுலவஸுகம் கைவந்தாலும் அந்த
ஸுகமானது பின்னைவரக்கடவதன்றிக்கே ஒரு ஸ்ஷணமாத்ரம் உன் திருவடிகளிலுண்
டான கைங்கர்யஸுவத்தை ஒக்குமோ அதுஸந்யிக்கும்பகூத்தில் ? அத்யந்த விஸத்
ருஸங்களை, ஒக்குமோ என்றுசொல்லவேண்டின முசிப்பாலே அந்தோ ! என்கிறார்.

ப.—அநந்தம், விலக்ஷணமான ஆத்மாநந்தாநுலவ லாபமும், அதிசயித
வைவக்ஷண்யத்தையுடைய உனக்கு சேஷமாயிருக்கும் அல்பகாலத்துக்கு ஸத்ருஸமோ ?
என்கிறார்.

குறுகாநீளா - ஸ்வரூபகதமான ஸங்கோஷவிகாஸமின்றியே, இறுதிகூடா -
முடிவும் இன்றியே, (நித்யமாகையாலே), எனைஊழி - ஸர்வகாலத்திலும், சிறுகா
பெருகா - ஸ்ஷயவ்ருஜிகளுமின்றியேயிருக்கிற, அளவில் - ஸ்வலாவதஃபரிச்சேதாஹித
மான, இன்பம் - ஆத்மாநந்தம், சேர்ந்தாலும் - பெற்றாலும், மாயோன் - அல்பகாலாநு
லவமும் அதிசயித விலக்ஷணமாப்படியான ஆஸ்ரயத்தை யுடையவனே ! தெரியில் -
நிரூபித்துப்பார்க்கில், மறுகால் - பின்னையொருகாலும், இன்றி - இன்றியே, உனக்கே.,

ஆள் ஆகும் - அடியேனாகக்கொண்டு சேஷத்வாஸத்தை யறுவவிக்கும், சிறுகாலத்தை - அத்யல்பகாலத்தை, அந்தோ - ஐயோ! உறுமோ - ஒக்கவற்றோ? அந்தோவென்று - ஒவ்வாதென்று சொல்லவேண்டிவதே! என்னும் விஷயத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வைஷயிகஸூபத்தை “அல்பம், அஸ்யிரம்” என்றீ ராகில், அதிற்காட்டில் அதிகமாய் ஸ்யிரமான கைவல்யத்தைப்பற்றினாலோ சொல்லில் - “அல்பம் அஸ்யிரமென்றது, ஸ்வரூபகூடம்பண்ணின இத்தனை. ப்ராப்தமான கைங்கர் யத்தைப்பற்ற இரண்டும் அப்ராப்தம்” என்கிறார்.

[குறுகாரீளா] - ஸ்வதஸ் ஸங்கோசவிகாஸங்க ளில்லை. [இறுதிக்கூடா] - முடி வின்றிக்கே. [எனையூழிச் சிறுகாபெருகா] - காலோபாயுகமான ஸங்கோசவிகாஸங்களு மின்றிக்கேயிருக்கை. [அளவிலின்பம் சேர்ந்தாலும்] - இப்படி ஐஸ்வர்யத்திற்காட் டில் அதிகமாய் நித்யமான ஆத்மாநுலவஸூபத்தைப் பெற்றாலும். [மறுகாலின்றி] - ஒருகால் வலித்தக்கால் மறித்தொருகாலின்றிக்கே. [மாயோன்] - அல்பகாலமானாலும் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும்படி ஆஸ்வரூபையோமத்தை யுடைய வனே! [உனக்கே யாளாகும் சிறுகாலத்தையுறுமோ] - உனக்கே யடிமைபாகும் அல்ப காலத்தை ஒக்குமோ? “கைவல்யம் வேண்டா” என்கிறதும் அப்ராப்தியாலே: கைங் கர்யாபேகையையும் ப்ராப்தியாலே. [அந்தோ] - கைங்கர்யத்துக்குத் இதரபுருஷாப்த துக்கும் உண்டான நெடுவாசி உபதேசிக்கவேண்டிவதே! [நெரியிலே] - ஆராயப்புகில்: ஆராயாதொழிந்தபோது அதுவும் புருஷாப்தம் என்றிருக்கலாம்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. “ஐஸ்வர்யாதிகள் அல்பாஸ்த்திரங்கன்” என்று “வேண்டா” என்கிறீராகில், அவ்வளவன்றிறே; அந்தமுமாய் ஸ்த்திரமுமாயிருக்குமிறே ஆத்மாநுலவம்! அத்தை யறுபவித்தாலோ? என்ன, “நீ சொன்னது உபபத்தியாகிற் செய்ய லாயிற்று; “அவை அல்பம், அஸ்த்திரம்” என்றவிடம் - ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினேனத் தனை: உன்னுடைய ஹோக்யதையைச் சொல்லிற்றும் ஸ்வலாவமிருந்தபடி சொன்னேனத் தனை; “அது தீது” என்றுவிட்டும், “இது நன்று” என்றுபற்றுகிறேனு மல்லேன்; உன்னைப் பற்றிற்றும் நீயாகையாலே, அவற்றைவிட்டதும் நீயல்லாமையாலே” என்கிறார். வகுத்த விஷயத்திலே குண ஸௌந்தர்யாதிகளும் உண்டாகப்பெற்றே னித்தனை.

[குறுகாரீளா] - ஸ்வதஃ குறுகுதையும் நீளுகையுமின்றிக்கே யிருக்கை. [இறுதி கூடா] - நிரவ்யவிநாஸமின்றிக்கே யிருக்கை. [எனையூழியித்யாதி] - காலோபாதியால் வரும் ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை. [அளவிலின்பஞ்சேர்ந்தாலும்] - இங் னுனையிருக்கையாலே முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆத்மாநுலவஸூபத்தைப் ப்ராபித்தாலும். [மறுகாலின்றி] - வகவதநுலவமானது ஒருகால் அநுலவித்தால் பற்றைப்போதின்றிக்கேயிருப் பது. [மாயோன்] - மீண்டின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத கல்யாணகுண

பத்தாம்பாட்டு. —குறுகா இத்தாதி “உறுமோ” என்றத்தைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - ஐஸ் வர்யாதிகள் இத்தாதி: அல்பாஸ்த்திரங்கனென்றது - “சிறிநின்பம்” இத்தாதியைப்பற்ற. நீயாகை யாலே - ப்ராப்தசேஷியாகையாலே யென்றபடி. நீயல்லாமையாலே - அப்ராப்தங்களாகையாலே யென்றபடி. இப்படிப் ப்ராப்தாப்ராப்ததையே த்யாகஸ்விகாரஹேதுவானால், “மாயோன்” என்று - ஸௌந்தர்யசீலாதிகளைச் சொல்லுவானென்? என்ன-வகுத்த இத்தாதி. “பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்கையாலே - ஐஸ்வர்யாதிகள்வேண்டா என்றதுவித்தம். ஸ்வதஃஎன்கையாலே-ஸம்ஸாராடிஸாயில்

யோகஞ்சோல்வகிறது. [உனக்கேயாளாகும் சிறுகாலத்தையுமோ] - “உன்திருவடிகள் லடிமையேபுருஷார்த்தம்” என்றிருக்குமது, மறித்தின்றியிலே யிருப்பது, அதுதான் கூடின காலமாவது ; இங்ஙனையிருந்தாலும் அளவிலின்பஞ்சேருதக யுமோ ? இத்தைப்பார்க்க. [அந்தோ] - பர்வத பரமாணுகளுக்கு இருந்த வைஷ்ணவஞ் சோல்வம்படியாவதே ! [தேரியிலே] -தோற்றிற்றுச்சோல்லிற் செய்யலாவ தில்லை: ஆராய்ந்து சோல்வமன்று இங்ஙனல்ல தில்லை. இவ்வர்த்தம் உபதேசகம்யம்ஆவதே! (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

தேரிதல்நீனைதல் எண்ணலாகாத்திருமாலுக்கு
உரியதோண்டர்தோண்டர் தோண்டன்சடகோபன்
தேரியச்சொன்னஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
உரியதோண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கே.

ஆ.—(தேரிதல்.) - வியஸிவஸநகாதிகளுடைய ஸ்ரவணமநந நிதித்யாஸநங் களுக்குஅபூமியாய் ப்றியுபதிபாயிருந்த எம்பெருமானுக்குரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்சொன்ன வாயிரத்துள், கண்ணுற்கண்டதிற்காட்டிலும் விசத மாம்படி சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்களை, இத்திருவாய்மொழிதானே அவன் குணங்களுக்குத்தீதற்று அடிமையாம்படி பண்ணுமென்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், இப்பத்துங்கற்றவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்க கிங்கராவரென்கிறார்.

[தேரிதலென்று தொடங்கி] - ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே பரிச்சேதிக்க முடியாத ப்றியுபதிக்கு அஸாயாரணடிஸ்ப பர்யவஸநஸுமிபான ஆழ்வார். [தேரியென்று தொடங்கி] - கரதலாமலகம்போலே யெல்லார்க்கும் அறிந்துகொள்ளலாம்படி அருளிச் செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

பாலவ்யுவத்வாடிஒளபாதிக ஜ்ஞாநஸங்கோச விகாஸவ்யாவ்ருத்தி. “குறுகாரீஸ்” என்று - ஸாந்வய விநாசமில்லையென்கிறது: ஸாந்வயவிநாசமாவது - அவயவஸங்காதாழ்மகமான சரீரத்தோடேயவ்விதன யிருக்கச்செய்தே பால்யாதிஅவஸ்த்தாநா பூர்வகமான!யௌவநாடி அவஸ்த்தாஸாக்த்வம்.நிரவ்யவிநாச மாவது-சரீரநாசம். இப்போது இவ்வுபயமும் இல்லாவிட்டாலும் காலாந்தரத்திலேதான் உண்டோ? என்ன-எனையுந் இத்யாதி என்றஸங்கதி. இவ்விடத்திலே - “நஜாயதெ லி யதெவாகுடாவிஸா” இத்யாத்யஸந்தேயம். காலோபாதியால் வரும்சங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கே யிருக்கையாவது - கல் பாதியிலேதோற்றிக் கல்பாந்தத்திலே விநாஸமாமாகார மின்றிக்கேயிருக்கை. இங்ஙனையென்றது - கீழுத்த ப்ரகாரங்களை. “உனக்கேயாளாகும்” என்றத்தைப்பற்ற - “பகவதநுபவமானது” என்கிறது. “மறுகாலின்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஓநகால் இத்யாதி. “மற்றைப்போதின்”க்கே யிருப்பது” என்றதின் விவாணம் - மறித்தின்றியிலேயிருப்பது என்று. “தேரியில்” - விசாரிக்கில். “சிறு காலம்” என்றதுக்கர்த்தம் - கூடினகாலமாவது என்று. “அந்தோ” என்றதுக்கு ஹவாந்தரமாதல், “உமமோ” என்றதுக்கு ஹவபாதல் - இவ்வர்த்தம் இத்யாதி. “மாயோன், உனக்கேயாளாகும் - மறுகாலின்” - சிறுகாலத்தை - குறுகாரீஸ்” என்றுதொடங்கி, “இன்பம் சேர்ந்தாலும் - தேரியில் - உமமோ; அந்தோ!” என்றவ்யம். உமமோ - ஒக்கவந்நேரு. சிறுகாலத்துக்கொப்பாகமாட்டுமோ? என்றபடி. (க௦)

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிதன்னோடு அந்வயமுடையாரை ஸர்வ ரக்ஷகனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷபூதராக்குமென்று, மலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

தெரிதல் - (ஸ்ரவணத்தாலே) தெளிந்து, நினைதல் - (மநந்தாலேப்ரதிஷ்டித மாம்படி) நினைத்து, எண்ணல் - (திதித்யாஸநத்தாலே த்ருவையான) ஸ்ம்ருத்யைப் பண்ணினாலும், ஆகா - பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத, திருமாலுக்கு - ஸ்ரியுபதியானவ னுக்கு, உரிய தொண்டர் - அநந்யார்ஹஸேஷபூதரானார்க்கு, தொண்டர் - சேஷபூத ரானார்க்கு, தொண்டன் - சேஷபூதரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், (ஹவத்வைவக்ஷண் யத்தையும் இதர வைவக்ஷண்யத்தையும்), தெரிய - விசதமாக, சொன்ன - அருளிச் செய்த, ஓர் ஆபிரத்தன் இப்பத்தும், (அப்யஸித்தவர்களை), உலகமுண்டாற்கு - ஸர்வ ரக்ஷகனுக்கு, உரியதொண்டர்--அநந்யார்ஹஸேஷபூதர், ஆக்கும் - இது - கவித்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அந்தரங்க கிங்கராவரென்கிறார்.

[தெரிதலித்யாதி] - ஸ்ரவணமநநிதித்யாஸநங்களால் பரிச்சேதிக்கமுடியாத ஸ்ரியுபதிக்கு. ஸ்ரியுபதியைக்ஷுத்தானால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்கை, [உரியஇத் யாதி] - ஸ்ரியுபதிக்கு அஸாயாரணமான ஓஸ்யத்துக்கு பர்யவஸாநஹுமியான ஆழ்வார். இவருடைய அஹம்ஸுயிபிருக்கிறபடி. * பயிலுஞ்சடரோளிக்குப் பின்பு ததீதஸேஷத்வபர்யந்தமாயாயிற்று, இவருடைய அஹமர்த்தம் இருப்பது. இவ்வளவு வருகையிறே - அநந்யார்ஹஸேஷத்வமாவது. [தெரியச்சொன்ன] - இதரபுருஷார்யவ களில் அல்பாஸ்யிரதவாதிகளையும், ஹவத்விஷயத்தினுடைய வைவக்ஷண்யத்தையும் வ்யக்தமாகச் சொன்ன. [உலகமுண்டாற்கு - உரியதொண்டராக்கும்] - இத்திருவாய் மொழிதானே ஸர்வரக்ஷகனுக்கு அந்தரங்கபரிகர மாக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அந்தரங்க கிங்கராவரென்கிறார்.

[தெரிதலித்யாதி] - ஸ்ரவணமநநிதித்யாஸநங்களாலே பரிச்சேதிக்க முடியாத ஸ்ரியு பதிக்கு. †“நாயகாதாபுவவமேக” (நாயமாத்தமாப்ரவசநேந)இத்யாதி - கேவலஸ்ரவ ணாதிகளுக்கு அவிஷயமாயிருக்கும்; அல்லாதபோதுஇவைதான் அஹவமாயந்வயிக்குமிதே.

நிகமம்.—தேரிதல் இத்யாதி. “உரியதொண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கு” என்றதஷதக் கடாஷித்தவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம். ஸ்ரவணமநந இத்யாதி. “தெரிதல்” என்று - ஸ்ரவணம். “நினைதல்” என்று - மநநம். “எண்ணல்” என்று - நிதித்யாஸநம், ஸ்ரவணாத்யவிஷயத்வேப்ரபாணம் - நாயபூ இத்யாதி. ஆனால், †“சூதாவா சுரோ டுஷ்டவ்யு” இத்யாதிவாக்யத்தோடே வீரோதியாதோ? என்ன - கேவல இத்யாதி. அதாவது - ‡“மப்யுயிவ்யு - சுஹிஸ்தவ்யு” என்கிற அக்நிசயந் நிஷேதம் - ஹிரண்யோபயாநாஹிதகேவல பூமிவிஷயமானவோபாதி, “நாயகாதா” இத்யாதிவாக்யம் - ப்ரீதிருபமன்றிக்கே ஸாஷ்டமான கேவலஸ்ரவணாதிகளுக்கு விஷயமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; “சூதாவா சுரோ” இத்யாதிஸ்ருதி - ப்ரீதிருபமான ஸ்ரவணாதிகளுக்கு விஷயமாயிருக்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்றாகுந்தது. கேவலஸப்தம் - ப்ரீதிருபத்வராஹித்யபரம், கேவல ஸ்ரவணாதிகளன்றிக்கே ப்ரீதிருபஸ்ரவணாதிகளானவோ? என்ன - அல்லாதபோது இத் யாதி. அதாவது - சேவலஸ்ரவணாதிகளன்றிக்கே ப்ரீதிருபமானபோது, ஸாயநடிஸையேதொடங்கி ஹேமருபமாயிருக்குமென்றபடி. ஸ்ரவணாத்யவிஷயத்வத்துக்கு ஸ்ரியுபதித்வம்அடியோ? என்ன -

† க. உப. 1. 2. ‡ ப்ரஹ், உப - 4, 4. §. டுஜூர் காண. 5, ப்ர. உ, பஞ் - 36.

[திருமாலுக்கு]-இதுக்கு அடி ஸூரியபதியாகை: அதிறேஸ்வரவாதிகவஸ்துவுக்கு அடையாளம். [திருமாலுக்குரியதோண்டர் தோண்டர் தோண்டன்சடகோபன்]-ஸூரியபதியான ஸர்வேஸ் வரனுக்கு அந்நியார்ஹஸேஷபூதரான ஆழ்வார். ஸம்ஸாரஸ்வலாவாநுஸந்தாநம் பண்ணின கோமையாலும், பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்த கனத்தாலும், பேருவிடாயன் மலேலே விழுமாபோலே ஸேஷத்வத்தினுடைய எஸ்ஸயிலே விழுகிறார். இது இவருடைய அஹம்புத்தியிருக்கிறபடி. தேஹாத்மாபிமானியானபோது தேஹத்திலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணும்; 'தேஹாத்வயதிரித்தம் ஒன்றுண்டு' என்று அறிந்தபோது ஆத்மாவிலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணும்; தன்னை உயவச்சேஷபூதனாக அநுஸந்தித்தபோது ப்ரகாரமாத்ரத்திலேநின்று ஐஸ் வர்யாதிகளைக்கொண்டுபோம், 'ஸேஷத்வமே புருஷார்த்தம்' என்று அறிந்தபோது தன்னை ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கக்கடவன். * பயிலுஞ்சுடரோளிக்குப்பின்பு ததீய சேஷத்வபர்யந்தமாயாயிற்று, இவருடைய அஹமர்த்தம் இருப்பது. இவ்வளவுவருகையிறே - அந்நியார்ஹஸேஷத்வமாவது. [தேரியச்சோன்னித்யாதி] - பகவத்வைவஸ்குணியத்தையும், ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் விசதமாகச்சோன்னி பத்தும். [உரிய தோண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கே] - ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அந்நியார்ஹ ஸேஷமாக்கும் இத்திருவாய்மொழி. [உரியதோண்டராக்கும்] - ஸம்ஸாரம் நன்றுமாய் ஹஸவத்விஷயம் தீதானாலும் அத்தை விடமாட்டாதவர்கள். (கக)

அதிறே இத்த்யாதி. இப்போது தம்மை சரமாவதிஸேஷமாக அருளிச்செய்கைக்குக் கருத்தே தென்ன - ஸம்ஸார இத்த்யாதி. இத்தால்பலிதம் - 'ஆத்மாவுக்கு ததீயசேஷத்வமே நிரூபகமென்று தோற்றுகிற தென்கிறார் - இது இவருடைய இத்த்யாதி. நட்பார் தேஹாதிகளிலே அஹம்புத்தியைப் பண்ணுநிற்க இவர்ப்படி ப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்கு அடிஎது? என்ன-தேஹாதீம் இத்த்யாதி நாலுவாய்க்கம். இப்படி ததீயசேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபிக்கை மற்றதிருவாய்மொழிகளில் காணோமென்ன - பயிலும் இத்த்யாதி. ஆனால் ஸர்வரக்ஷைத்வப்ரதிபாதகப்ரமாணவிரோதம் வாராதோ? என்ன - இவ்வளவு இத்த்யாதி. 'உரிய' என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸம்ஸாரம் இத்த்யாதி. அதாவது - குணக்ருதடிஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரயுக்தடிஸ்ய யுக்தராக்குமென்றபடி. 'உரிய' என்றது - யோக்யமான என்றபடி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—சூக்தொகநெவிவிஷயவ்யஸ்யஸம்விவ
மொராரதிவெஹரெஸுகவெஹரெயெநிராஸு? | சுபூக்யதெவவஸுவிமொராத் நா
ஸுமெஹுராகாரயஸ்யுவிவெதநுஷவெஸாரி||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யத்நாவலி.—ஸவபூதகூஜமதூரஃ
க்ரணத உத ஸாரக்ஷணாவிஷ்வாநாஸுதூயஸாஹூரகூடிவிததஸபா
வணயாவஸூதகூஜ | நிஷபூஹாடிணகொடூர வஸுடிவிததயாஸவஸூஷு
விபாநா நொகெஹுதாடிக்கூடிஸியஸாஜி உஷூநஹுவிபொமடி ||

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. { நீராகிக்கேட்டவர்களைஞ்சுழியபாலுக்கு
மொரார்விசும்பிலிருப்பரிதா - வாராத
காதலுடன் கூப்பிட்டகாரிமாறன்சொல்லை
யோகிடவேயுய்யமுலகு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி--உலகமுண்ட-ப்ரவேசங்கள்.

ஆ—(உலகமுண்டபெருவாயா.) - இப்படி திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிட்டழைத்தும் அவனைக் காணப்பெறாமையாலே, “இனி இவனைக் காண்கைக்கு உபாயம் இவன்திருவடிகளை ஸரணம்புகுகை போக்கி மற்றொன்றுமில்லை” என்று பார்த்து, இவனுடைய காருண்ய வாதஸ்யாதி குணங்களைப் பற்றாசாகச் சொல்லிக் கொண்டு, பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸர்வலோகஸரண்யனான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை ஸரணம் புகுகிறார்.

ஒ—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலுங்கேட்கும் படி பெரியவார்த்தையோடே கூப்பிடச்செய்தே ஸர்வரக்ஷகனானவன் தான்வந்து தோற்றியருளாவிட்டவாறே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், ஸ்ரீபுத்தியாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதி யாய்வைத்துத் தன்னுடைய காருண்யவாதஸ்யாதி கல்யாண குணங்களாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி ஆபுரிதருடைய விரோயி நிரஸநம்பண்ணி அவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவனாய், அதுக்கீடான பரிகரத்தை யுடையனாய், ஆபுரிதர்க்கு அணித்தாகத்திருமலையிலே நின்றருளுவதுஞ்செய்து, டேசகாலாயிகார்யாதி கார்ய விசேஷங்களை அபேக்ஷியாதே ரக்ஷகனாயிருந்துள்ள திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலேவிழுந்து “ஸஹ ரதஹுராணா மஹ்ய” என்னும்படியாலே இளையபெருமாள் பிராட்டிமுடிமாகப் பெருமானை ஸரணம்புக்காப்போலே தக்கைங்கர்யைகப்பரயோஜநராயத் தம்முடைய ஆற்றாமையாலே அநந்யஸ்திகராய், பெரியபிராட்டியாரை புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸரணம் புகுகிறார்.

ப—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - தமக்குப் பிறந்த ப்ராவண்யாதி ஸயத்தாலே புருஷார்த்த வைலக்ஷண்ய நிவந்யநமான ஆர்த்திபிறந்து கூப்பிட்டவர், “மலஸித்திக்குஸரண்யனானவன் திருவடிகளையொழியுபாயமில்லை” என்று அறுதியிட்டு, ஸரண்யத் வப்ரகாசகமான அகில ஜகத்ரக்ஷணகாரத்தையும், அஸேஷவிரோதி நிவர்த்தநத்தில் அத்தயுஜ்ஜ்வல பரிகரயோபத்தையும், ரூபகுண ஸாரஸ்யத்தா லுண்டான உத்துங்காதுஜாவ்யதையையும், ஜகத்விரோதிகளுக்குத் திங்குவிளக்கும் ஸ்ரீமத்தையையும், ஆபுரிதரக்ஷணர்த்தமான அநாயாஸவ்யாபாரத்தையும், அதியாயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஆராத்யனும்படியையும், ஸர்வஸாதாரண ஸாரஸ்யாதிஸயத்தையும், ஸாவரோதரான ஸர்வராபிமாநிகளுக்கும் ஸாதாரஸ்யணீயனும்படியையும், அதிஸாயித லோக்யமான அவயவசோபையையும், ஆஸ்ரயணீயத்வாகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி ஸரண்யனான திருவேங்கடமுடையான்விஷயமாக ஸக்ரம ஸமக்ர ஸரணாகதியைப்பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பெரிய வார்த்தையோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வரக்ஷகனானவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், ஸ்ரீபுத்தியாய் நித்யஸூரிகளுக்குத் தன் குணங்களை அநுஹவிக்கக் கொடுத்ததுக்கொண்டிருக்கிற பெருமையையுடையனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு காருண்யவாதஸ்யாதிகளை ஹேதுவாக இதர ஸஜாதீயனாய் இங்கேவந்து அவதரித்து “வரித்ராணாயஸாய-ஹ்ய” என்

கிறபடியே ரக்ஷித்து “இதுக்குப் பிற்பட்டார் இழக்கவொண்ணது” என்று பார்த்துத் திருமலையிலே நித்பவாஸம்பண்ணி, தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஷேஸகாலாயி கார்யங்கவியேஷங்களை அபேக்ஷியாதே ருசியே அடியாக ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, “ஸஹாதாஸாரண மாகம் நிவீயு” என்று இளையபெருமாள் பிராட்டிபுருஷகாரமாக சரணப்புகாப்போலே, தம்மாற் றுமையாலே அலர்மேல்மங்கை முன்னகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். சரணயவிஷயத்தில் சரணாதிக்கே மலவ்யாப்தியாகையாலே, ஒன்பது பாட்டாலும் - அவனுடைய சரணயதையைச்சொல்லி, பத்தாம்பாட்டிலே சரணம்புகு முடிக்கிறார்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - ப்ராப்யவேஷ மிருக்தம்படி குறைவறச்சொன் னார்; இத்திருவாய்மொழியில் - ப்ராபகவேஷம்குறைவறச்சொல்வகிறார்; கீழில் அதில் உபாயப்ரஸங்க முண்டேயாகிலும், ப்ராப்யப்ரதாந மாகக் கடவது; இதில் உபேயப்ரஸங்கம் உண்டேயாகிலும், ப்ராபகப்ரதாநம். கீழில்திருவாய்மொழி திருமந்தரம்போலே: இத்திருவாய் மொழி சரமஸ்ஸோகம்போலே. இரண்டும் ஒன்றிலேயுண்டிறே என்னில்?—அது, ஸக்தி யோகத்தாலே வருமதிறே; அவஸ்த்தாந்தரங்களைப் பற்றிவரும் இரண்டும் இரண்டாயே மிருக்தக் கடவதிறே. பெரியஜுர்த்தியோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச்செய் தேயும் ஸர்வாக்ஷகனாவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரணவர், ஸ்ரியோபதியாய் அவாப்தஸம்ஸ்தகாநாநாப் உபயவிபூதியுத்தனம் ஸம்ஸ்த கல்யாணகுணத் தமகனாய் “வெவகுவொதுவரெவொகெ ஸ்ரியாவாய-ஹமததிஃ! கு வெவவிஷாநவிஷாநா ஹவெகுவாஹவெதாஹ” (வைகுண்டேது பரே லோகே ஸ்ரியாஸார்த்தம்நகத்பதி: ஆஸ்தேவிஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்ததர்ப்பாகவதஸ

உலகமுண்ட பாவேஸே. ஸம்ஸரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்தாதி. அதாவது, இத்திருவாய்மொழியிலே சரணம்புகுகிறாரென்று ஸங்கதி சொல்லுகையாலே, சரணாகதனான வனுக்கு லக்தனிற்கடட்டில் ஏற்றம் - ப்ராப்யப்ரபகங்கள் இரண்டும் அவனையென்னுமது என்று விவக்ஷித்து, ஸர்வாநுடைய ப்ராப்யப்ரபகலாவத்தை - கீழில்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய் மொழியிலும் அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. ப்ராப்யவேஷம் குறைவறச்சொன்னாரென்றது—“கோலத் திருமாமகனோடுன்னை,” “தடந்தாமரைக்கே” என்றத்தைப்பற்ற. “அகலகில்லேன்” இத்தாதி யைப்பற்ற - ‘ப்ராபகவேஷம்’ என்றது. கீழிற்திருவாய்மொழியிலே, ‘காப்பானே’ என்று - உபாயத்வ மும், இத்திருவாய்மொழியில், “நாற்றேளமுதே” என்று - உபேயத்வமும் சொல்லிநிலையோ? என்ன - கீழில் இத்தாதி. இரண்டும் உண்டானாலும் ஒரொன்றிலே ப்ரதாநமாயிருக்குமதுக்கு த்ருஷ்ட டாந்தம் - கீழில்திருவாய்மொழி இத்தாதி. திருமந்தரமென்றது-ப்ராப்யப்ரதாநமான திருமந்தரமென்ற படி. ஹமஸ்ஸோகமென்றது - ப்ராபகப்ரதாநமான ஹமஸ்ஸோகமென்றபடி, “இரண்டுமொன்றிலே” இத்தாதிக்குக் கருத்து - ப்ராப்யத்வப்ரபகத்வங்கள் இரண்டும் நித்பமாகையாலே, பால் மருந்தாமா போலே, ப்ராப்யத்வதையிலும் ப்ராபகத்வம் ஸர்வாநிடத்திலே யுண்டாயிருக்க, அது - ப்ராப்ய பரம்; இது - ப்ராபகபரமென்று விபஜிக்கக்கூடுமோ? என்னிலென்று. ‘அதுஸக்தியோகத்தாலே’ இத்தாதிவாக்யத்துக்குக் கருத்து - ப்ராப்யமே ப்ராபகமாகவல்ல ஸக்தியோகத்தாலே இரண்டும் ஏக வஸ்துவிலே எப்போதும் உண்டானாலும், சேதநனுடைய வரணதசை ப்ராப்திதசையாகிற அவஸ்த்தா பேதேந ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்களிரண்டும் க்ரமிகமாயையாலே இப்படி விபஜிக்கக் குறையில்லை என்று, விஸ்தரஸங்கதி - பெரிய இத்தாதி. அதிகாரி நியதியாவது - தசரதஸுதேவாத் யதிகாரி

ஸஹ) என்கிறபடியே - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகோடுத்துக் கொண்டிருக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன், “பலரும் நம்மையழிக்க, நாம் நெடுங்கை நீட்டாக இருக்கவொண்ணாது” என்று பார்த்தருளி ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ஸம காலத்திலுள்ளார்க்குத் தன் குணசேஷ்தங்களைக் காட்டி அநுலவிப்பித்தும், அக்காலத் திலும் பிற்பாடரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ருசிஜநகரையக்கொண்டு திருமலைபிலே நாய்ச்சிமாருடனே கூடநின்றருளின படியைக்கண்டு; அதிகாரியியதி, கால ரியதி, அங்கரியதி என்றும்போலே சொல்லுகிற நிர்ப்பந்தங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே ஆஸ்ரயிக்க லாம்படியிருக்கிற ஸௌஸீல்யத்தைக் கண்டு, திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, பேரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய அந்நயகதித்வத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து ஸரணம்புக்குத் தம்முடைய அந்நவஸாயத்தை அறிவிக்கிறார். கீழேயும் பலவிடங் களிலே - ப்ரபத்தி பண்ணினார்; அவ்விடங்களிலே - “யர்மிபுக்கவிடத்தே நிருபகயர்மங் களும் புகக்கடவது” என்கிற ந்யாயத்தாலே, லக்ஷ்மீஸம்பந்தஞ் சொன்னார்; இங்கு அது தன்னையே வாய்விடுகிறார் கீழில் ப்ரபத்திகள் திருமந்தரம்போலே: இது த்வயம்போலே. திருமந்தரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்துக்கு வாசகமானஸப்தங்க ளுண்டாயிருக்கச்செய்தே, முத்தகண்டமாகச் சொல்லிற்று த்வயத்திலேயே; அதுபோலே இத்திருவாய்மொழி. “தாவதாதிபூயாவாஞா தாவநொஹஸ்யாவஸுவடு” (தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாஸாகம்.) [தாவதாதிபூ] (தாவதார்த்தி) - “இழந்தது பெறவேணும்” என்னுமதுவும் அவ்வளவே. [தயாவாஞா] (ததாவாஞ்சா) - அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் சாபலமும் அவ்வளவே. [தாவநொஹஸ்யாவஸுவடு] (தாவந்மோஹஸ்ய) - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையம் ஏகீகருத்ய புத்தி பண்ணுகை. [தயாவஸுவடு] (ததா

ப்ர.—[உலகமுண்டப்ரவேஸே] — ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரானே ப்ரயசெஸெ நவசெ ஹவகனெபு. அஹாடியே, “கூரிதபூஸாரணவிஷெபூயாதாநெதெ நிஜிபூதா: । வயம்பூலீடிஸவபூதெஹஜலாவூயயஸந: ॥௭௨॥ தாவதாதிபூத யாவாநா தாவநொஹஸ்யாவஸுவடு । யாவநயாதிஸாரணகூரிசெஷாவநாஸ நஸ்ர௭௭”

ரியதி. காலரியதியாவது - க்ருதாதிநியதி. அங்கரியதியாவது - ஸ்ராதாந்யங்கரியதி. கீழே - நாலு ப்ரபோகம் சரணம்புக்காரே, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன-கீழேயும் இய்யாதி. வாய்விடுகை - சாப்தமாகச்சொல்லுகை. உக்தார்த்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - கீழில் ப்ரபத்திகள் இய்யாதி. கீழ்வாக்ய த்வயவிவரணம் - திருமந்தரத்திலும் இய்யாதி. வாசக ஸப்தம் - அகாரம். வாசகமானவென்றது - அர்த்தஸாயர்த்தத்தாலே ஜ்ஞாபகமான என்றபடி. ‘வாசகமானஸப்தங்கள்’ என்ற பன்மை - உகாரநா பதங்களைக் கடாக்கித்து. ப்ரபத்திதான் மோக்ஷப்ரதமோ? என்ன; மோக்ஷமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வமல ஸாதகம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தாவதாதிபூ இய்யாதி. “தாவதாதிபூயாவாஞா தாவநொஹஸ்யாவஸுவடு । யாவநயாதிஸாரணகூரிசெஷாவநாஸநஸ்” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபாரானே பகவந்தம்ப்ரதிப்ரஹ்மாதய: “சூதெபூஜிஜூலஸூ:” இய்யாத்யுத்தாதிகாரி சதுஷ்டய விஷயம் - இஸ்ஸ்லோகம். ‘அவ்வளவே’ என்றது - அஹினை ஆஸ்ரயிக்குமளவே யென்ற படி. ‘இழந்தது பெறவேணும்’ இய்யாதியாலே - ஆர்த்தனைச்சொல்லுகிறது. அநாவது - ப்ரஷ்டைஸ் வர்ய காமனைச்சொல்லுகிற தென்றபடி. ‘வாஸா’ என்று ஜஸ்வர்யகாமனுடைய வாஞ்சையைச்

ஸுகம்), “**ஹஷஹேஷுவா மஹாதி**” (ஏஷஹேஷுவாநந்தயாதி)-என்கிறதற்கு விரோத மாய்வரும் ஸுகங்களும் அவ்வளவே. “**யாவஹயா திஸாணா சுவாசெஷாவ நா ஸ மஹி**” (யாவந்யாதிஸாணம் த்வாமஸேஷாகநாஸகம்)-ஐஸ்வர்யம் ஆத்மப்ராப்தி பகவத் ப்ராப்திவிரோதி இவையெல்லா முன்னைக் கிட்மோளவேயிறே நிற்பதென்கிறது. இப்படியே தம்முடைய ஸகல விரோதிகளும் போய்த் தம்முடைய ஸகலாபேக்ஷிதங்களும் கிடைக்கைக்கு ஒரு குறையில்லையென்று, ஸதா ஸந்நிஹிதான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். இனித் தான், சரணாகதி மலப்ரதையாமிடத்தில் ஸரண்யன் பக்கலிலே பண்ணவும் வேணும்; தான் அதிகாரியாகவும் வேணும். வ்யதிரித்த விஷயங்களிலே பண்ணுமிடத்தில் அதுதானே ஹநஹேதுவாகக் காணுகின்றோமிறே. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் அவ்வோவிடங்களிலேயும் மலிக்கிற இது, இவ்விஷயத்தில் மலியா நின்றதென்னுமிடம் கிம்புநர்நயாயஸித்தம். இனித் தான் அதிகாரியாமிடத்தில், மெய்யே அந்நியகதியாகவும் வேணும்; ஸரணம் புகா, மலித்ததில்லையென்றோ, “**சுவஸ்யேஷுவிஜா நாகி**” (அஸமர்த்தம்விஜாநாதி) என்பாராகாது. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்றோ, அநந்தரத்திலே மடலெடுத்துக்கொண்டு புறப்போவார்வேணும். பண்ணின ப்ரபத்திக்கு

சொல்லுகையாலே, அர்த்தார்த்தியைச்சொல்லுகிறது. அப்ராப்தவிஷயத்திலென்றது, அபூர்வ ஐஸ்வர்யத்தி லென்றபடி. மோஹமென்றது - ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும் ஆத்மாநுபவவிரோதியான தேஹாத்மாபிமாநரூபமான அஜ்ஞாநம். ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தால் அதுபோகையாலே, ஆஸ்ரயிக்குமளவே யவனுக்கு அந்தஅஜ்ஞாநமுள்ளது என்றபடி. இத்தால் - ஜிஜ்ஞாஸுவைச் சொல்லுகிறது. “**ஸுகம்**” என்றது - பகவத்ப்ராப்திகாமனுக்கு ஆத்மாநுபவஸ்வரூபமான ஸுகங்கள் விரோதியாகையாலே. ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயித்தால் அதுபோகையாலே, ஆஸ்ரயிக்குமளவே அந்தஸூக முள்ளதென்றபடி. இத்தால் - ஜ்ஞாநியைச்சொல்லுகிறது. விரோதமாய்வரும் ஸுகங்களு மென்றது - ஜ்ஞாநிக்கு பகவதநுபவகாமநாவிரோதிகளான ஐஸ்வர்யாத்மாநுபவ ஸுகங்களுமென்ற படி. கீழெல்லாவற்றையும் அநுவதித்துக்கொண்டு “**சுஸெஷாவ நாஸ மஹி**” என்றதுக்கர்த்தம்- ஐஸ்வர்யம் இத்தாதி. “**சூகிஷு, வாஸூ**” என்கிற இரண்டிலும் அதிகாரிபேதமுண்டாகிலும், பிலைப்பத்தாலே ஏகமாக்கி ‘ஐஸ்வர்யம்’ என்கிறார். ‘**விரோதி**’ என்ற பதத்தை - ஐஸ்வர்ய விரோதி ஆத்மப்ராப்தி விரோதி பகவத்ப்ராப்தி விரோதி என்மெல்லாவற்றிலும் அந்வயிப்பது. இத்திருவாய்மொழியிலே, “**உலகமுண்டபெருவாயா**” இத்தாதிக்களாலே - ‘**ஸரண்யஸ்வரூபத்தையும், “குல தொலடியேன்”**’ இத்தாதிக்களாலே - அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் சொல்லி ஸரணம்புகுகிறது; ஸரண கதியினுடைய கார்பகரத்வத்துக்கு இரண்டும் அபேக்ஷிதமாகையாலே என்கிறார் - இனித்தான் இத் யாதி. ஸரண்ய நென்றது - குணதிகனென்றபடி. குணஹிநவிஷயத்திலேபண்ணினால், மலஹாநி மாத்ரமன்றிக்கே அநந்ததேஹேதுவாமென்கிறார் - வ்யதிரித்த இத்தாதி. ஹநஹேதுத்வம் - ‘**வொஹாநாஜிஷுவா தூணாஜிஷுவா தூஷிஷுவா**’ என்று ஸரணம்புக்க சகரவர்த்தி விஷயமாகப் பரகராமன்பக்கலிலே கண்டுகொள்வது. பகவத்வ்யதிரித்தான சிபி கபோதம் முதலா ணர்பக்கலிலே பலப்ரதையாகவுங் காணுகின்றோமெயென்ன - இங்ஙனே இத்தாதி. அவ்வோவிடங் களிலேயும் என்றது-சிபிகபோதாதிவிஷயங்களிலேயு மென்றபடி. “**தான் அதிகாரியாகவும்வேணும்**” என்றத்தை யுபபாதிப்பதாக உபகரமிக்கிறார் - இனித்தான் அதிகாரியாமிடத்தில் இத்தாதி. அந்நிய கதியல்லாதார்க்கு மலவ்யாப்தமாகாதென்னுமத்தைப் ப்ரமாணமுகத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார் - சரணம் புகா இத்தாதி. பின்னே யார் அதிகாரிகளாகவேணும்? என்ன, ஆழ்வார் போல்வார் ஆகவேணுமென் கிறார் - மயர்வற இத்தாதி. அதாவது - “**அருளினன்**” என்று - கருபையையே உபாயமாக அதுவ வலித்து, உடனே மலியாவிட்டாலும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலே அந்வயிக்கையன்றிக்கே, “**மடலெடுக்**

[illegible]

கிதேன்” என்று அச்சமுறுத்தி அவனாலே கார்யங்கொள்ளுவாராகவேனு மென்றபடி மடவெங்கை
ஸ்வரூபவிருத்த மானாலும், அவனைக்கொண்டே தம்முடைய கார்யத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகை
யாலே அந்நியத்திவந்துக்கு பங்கமில்லை என்று திருவள்ளுப்பற்றி ‘மடவெடுத்துக்கொண்டு புறப்படு
வார் வேணும்’ என்கிறார். “சுலபியபூவிஜாநாதி” என்பார் அதிகாரிகளாலும் வரும்ஹாபியே
தென்ன - பண்ணின் இத்தாதி. வேறே போக்கடி யுடையார் ஆர்என்ன, இன்னார் என்கிறார் -
ஸாபிதம்இத்தாதி. “க்ஷிரியாஹிஸரோயுக்ஷிரியோகிராஅயு; சுலபியபூவிஜாநாதிபிக்
க்ஷிரியீஷுஸெஜநே || வாவிராநயஸுளநிஞசு ஸாராஸாஸீவிஷொவாநா | ஸாம
ராஸொஷயிஷாநி வஸு ஞாயாநுஸூவஸுரோ” இதி யுத்தகாண்டே. “பிக்ஷிராடி”
என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - ஒருபெண்பெண்டாட்டி இத்தாதி. இவ்வாயத்துக்கு தாத்தப்
யம் - பரிபலித்தது இருவர்க்கும் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவளிடத்திலே க்ஷமைபண்ணினதென்? இங்கு
“க்ஷமைபண்ணவேண்டோம்” என்கிறதென்? அங்கு க்ஷமைபண்ணினால் இங்கும் க்ஷமைபண்ண
வேண்டாவோ? என்று. காலக் கையைக் கட்டுகையாவது-விற்காலைப் பிடிக்கையும், விரற்சாட்டைக்
கட்டுகையு மென்றபடி. கால் - விற்கால். கை - விரற்சாடு. கையென்று - விரற்சாட்டைச்சொல்லு
மோ? என்ன; “கைபுடைகோதைகைக்கட்டியாகும்” என்று சிகண்டு. அதாவது - கையென்றும்,
புடையென்றும், கோதையென்றும், கைக்கட்டிக்குப்போர் என்றபடி. கைக்கட்டி - விரற்சாடு. சாடு
வுக்கு, ஸ்புடம்: “இருத்தார்கள் முதலிகள்” என்றவஹந்தரம், முதலிகளுடைய சங்கைக்கு பரிஹாரம்
அத்தாஹாரயம். அதாவது - கைகேயி ஸமுத்தரத்தைப்போலே அஸமர்த்தகைநினைக்கவில்லை; அபலை
யாகைலே, ராஜபத்தை யாசைப்பட்டாள் இத்தனை; ஆகையாலே க்ஷமைபண்ணிவிட்டுவந்தோம்;

இவன் நம்மை அனுபந்ததனாகவிசாரிக்கையாலே இவனிடத்திலே கூடியவேண்டோம் என்கிறான். ஆனால், முதலில் தேவர் வலியைப் பட்டாதே, “தவ்யா ராவியஸுவஸு கௌரவீ” ண்டுகிழைக்கெழுதியபோது உயிரினங்களின் மூன்று மூன்று கண்வளர்ந்தருளிச் சாணம்புகுவானென்? என்கிற முதலிகளுடைய அபிப்பாயத்தை ஹ்ருதிசரித்துக் கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் - இவ்வந்திலன் இத்தயதி. இதக்கு - ப்ராத்தம பத்தத்திலே நோக்கு, “கூடியாவஸுராயு கௌரவீ” - சுலயியு-ஆவியாநாதி” என்று - ஹேதுகர்ப்ப விஸேஷணம். “பிடி” என்ற உறுத்திக்கொன்னதுக்கு லாவம் - ஸுவஸுரீ இத்தயதி ஜம்ந்தையுணர்ந்தவருடைய ஹ்ருத்தலாவம் - பிறர்கைபார்த்திருக்கும் இத்தயதி. ‘பிறர்கைபார்த்திருக்கும்’ இத்தயதிக்கு ஸம்வாஜ த்வேந “ஸ்வரீயுமாவாஹீமோஃபுஸுமிதி” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. விவரணம் - நம்மைஐயர் இத்தயதி. ஐயங்கொன்னது - சம்பராந்தகன் மகனென்று. ஐயொன்றதுக்கு “ஸத்வாவஸுராயு” என்றதிலே நோக்கு. “சுயு” என்று - பரிச்சேதித்துக்கொண்டு கிறுரென்று லாவமருளிச்செய்கிறார் - மஹோத்தி இத்தயதி. “கிராமயு” என்றதுக்கு லாவம் - தன்னையின்படு இத்தயதி. ‘செவ்வைகெடப்பரிமாறினாயும்’ - அந்நிதியே நடந்தவர்களையும் மென்ற படி. ‘ஒக்கவிட்டு’ - ‘உருமீயுவஸுரீயெவ்விருத்தியு’ என்கிறபடியே ப்ராஹ்மார்த்தாலே யுகித்ததற்குலராக்கி யென்றபடி. பின்னை எப்போதுவேணும்? என்ன - விந்யோகம் இத்தயதி. விவரணம் - கோபத்தோபாதி இத்தயதி. இங்துள்ளாருடைய என்றது - ஸமுத்ரஸ்த்த ராவணிதி. ராக்ஸருடைய என்னுதல்; ஸமுத்ரஸ்த்த துஷ்டஜந்துக்களுடைய என்னுதல். பத்தாம்பாட்டிலே யன்றோ? ஸாணம்புகுகிறது; நடுவொன்பதுபாட்டுக்கும் ப்ரியோஜநமென்? என்ன - ஒன்பதுபாட்டா லும் இத்தயதி. அதாவது - ஸாண்யன் பக்கவிலே ஸாணம்புகுரவேண்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டா லும் - ஸாண்யன்படிசொல்லி, பத்தாம்பாட்டிலே - ஸாணம்புகுகிறு ரென்றபடி.

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

மு த ற் ப ா ட் டி .

உலகமுண்டபெருவாயா உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே !
நிலவுஞ்சுடர்குழோளிழர்த்தி நெடியாய் அடியேனருயிரே !
திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தேம்பெருமானே !
குலதொலடியேனுபாதங் கூமோறகூருயே.

ஆ.—காருண்ய வாத்ஸல்யாடி அநவயிகாதிசய அஸங்கீய கல்யாணகுண னாகையாலும், ஸ்வதேஜஸா நிகில ஜகத்தையும் உத்ஹாஸிப்பியாசின்ற திவ்யரூபத்தை யுடையனாய் எனக்கு யாரகனாகையாலும், பரமவ்யோமநிலயனு னீ கரணபத விதூர வர்த்தியாகையன்றியே கரணவிஷயமாகைக்காக, ஸகலலோக திலகஹுதமான திருமலையிலேபுகுந்து நின்றருளுகையாலும், நான் உனக்குக்குடியடியேனாகையாலும் உன்திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நீ போக்கி வேறொருமதியின்றிக்கே இருக்கிறென்னை, நீயே உன்திருவடிகளிலே சேரும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[உலகமென்று தொடங்கி] - ரக்ஷயத்தின் அளவன்றிக்கேயிருக்கும் பெரும் பாரிப்பை யுடையையாய் அமர்பாதமாயிருந்துள்ள ரக்ஷகத்வாதி குணப்ரபையாலே லோகத்தையடைய அடிமைகொள்வதுஞ்செய்து, நித்யமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருவடிவை யுடையையுமாய், அபரிச்சேத்யமான ஸொந்தர்யாதிகளை யுடையையுமாயிருந்துவைத்து லோகத்துக்கெல்லாம் திலகமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை யடிமை கொள்வதுஞ்செய்து எனக்கு யாரகனாவனே ! [குலதொலடியேன்] - குலப்ர யுக்தமாகப் பழையதாக அடிமையாயிருக்கிற நான்.

ப.—முதற்பாட்டில், அகில ஜகதரக்ஷகமான ஸ்வலாவவிசேஷங்களை யுடையையடையக்கொண்டு திருமலையிலே ஸந்திஹிதனு னென்னை ஸ்வதஸ்ஸித்தபோஷத்வ ஸ்வரூபனு னான் கிட்டும்பரகாரம் அருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

(ப்ரளயாபத்திலே), உலகம்-லோகத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்கிறவிடத்தில், பெரு - (ரக்ஷயத்தளவன்றியே) பெரும்பாரிப்பையுடைத்தான, வாயா - ரக்ஷணோபகரணமான திருப்பவளத்தையுடையனாய், (ரக்ஷணோபயுக்தமாய்), உலப்பு - முடிவு, இல்-இன்றியேயிருக்கும், கீர்த்தி - (ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி ஸமஸ்த கல்யாணகுண) ப்ரபையையும், அம்மானே - நிருபாதிகஸேஷிதவ ஸ்வரூபத்தை யுடையனாய், (இந்த ரக்ஷணத்துக்கு அஸாதாரணமான பரிகரமாய்), நிலவும் சுடர் சூழ்-ஸ்வாலாவிச ஸொந்தர்யலாவண்யாத யகிலகுண ஓளஜ்ஜ்வல்ய பூர்ணமாய், ஒளி - அப்ராச்ருததேஜோமயமான, மூர்த்தி - திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், நெடியாய் - (கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபரூபகுணசேஷடிதங்களுக்குப்) டரிச்சேதமில்லாத பெருமையையுடையனாய், (இப்படி பஞ்சப்ரகார விசிஷ்ட டனய்க்கொண்டு), அடியேன் - (தவத்திறனு ன) எனக்கு, ஆர்உயிரே - பரிபூர்ணப்ராண பூதனாய், (இப்படி முகந்தோற்றமல் நின்று ரக்ஷிக்கும் அவனன்றியே), உலகுக்கு - ஸர்வ லோகத்துக்கும், திலகம் - ஊர்தவ்யுண்டாருபேண ஸிரஸாவாஹ்யமான திலகம், ஆய்-ஆய்க்கொண்டு, நின்ற - (ஸுஸ்தித்ரமாய்) நின்ற, திருவேங்கடத்து - திருமலையிலே,

எம்-எனக்கு, பெருமானே - உன்னுடைய சேஷித்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்து நின்றவனே! குலம் - குலக்ரமாதமாம்படி, தொல்- பழைய, அடியேன் - (அடியேனான்) நான், உன்- (சேஷியாய் ரக்ஷகனாய் லோக்யபூதனான்) உன், பாதம்-திருவடிகளை, கடும் - ப்ராபிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், கூறும் - அருளிச்செய்யவேணும்! ப்ரளயாபத்திலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது! விரஹாபத்தில் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? லோகமாக வீடுபட்டிலோ ரக்ஷிக்கலாவது! - அது ஒருவனுக்கு உண்டானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஆர்த்தியை யறியாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! ஆர்த்தியறிந்து கூப்பிட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஆர்த்தித்வ மில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! ஆசைப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வயிற்றிலே வைத்தோ ரக்ஷிக்கலாவது! வடிவுகாட்டி ரக்ஷிக்கலாகாதோ? நீ அலிநிவேஸித்தாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! உன்னை அலிநிவேஸித்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வாயாலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது! வார்த்தைபாலே ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அபர்யந்தகுணங்களை யழிய மாறியோ ரக்ஷிக்கலாவது! அவற்றை யதுஹவிப்பித்து ரக்ஷிக்கலாகாதோ? உறவறியாத லோகத்தையோ ரக்ஷிக்கலாவது! உறவறிந்த விஷயத்தை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வடிவில் வாசியறியாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! வாசியறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? பெருமை யுணர்வாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! பெருமை யுணர்ந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வ்ய திரேகத்தில் யரிப்பாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! வ்யதிரேகத்தில் யரியாதாரை ரக்ஷிக்க லாகாதோ? ஸௌலப்பயஜ்ஞாந மில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! “ஸுலபன்” என் றறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யஸேஷபூதரையே ரக்ஷிக்கலாவது! அந்யயார்ஹ ஸேஷபூதரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யகதிகளையோ ரக்ஷிக்கலாவது! அந்யகதிகளை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! அந்யப்ரயோஜநரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? பிரியநினைப்பாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது! கூடநினைப்பாரை ரக்ஷிக்க லாகாதோ? மஹாவ்யாபாரம்பண்ணியோ ரக்ஷிக்கலாவது! “போஸுஉ” என்று ரக்ஷிக்க லாகாதோ? என்று கருத்து.

இ.--முதற்பாட்டில், அந்யயத்யயான நான் உன்னைவந்து கிட்டுவதொரு விரகு பார்க்கவேணுமென்கிறார்.

[உலகமுண்ட பெருவாயா] - ரக்ஷயத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கும் பெரிய பாரிப்பையுடையவனே! உன்னுடைய பாரிப்புக்கும் என்னுடைய ஆர்த்திக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? நீ யறிந்த ஸம்வந்யமும் ஆபத்துமே முதலாக ரக்ஷிக்குமவனே! ஒரு லோகத்துக்காக ஆபத்துவரிலோ நோக்கலாவது! லோகத்துக்காக உண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கு உண்டானால் நோக்கலாகாதோ? ப்ரளயார்ணவத்திலேயோ நோக்குவது! ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்டாரை நோக்கலாகாதோ? அபேக்ஷியாதார்க்கோ உதவ லாவது! அபேக்ஷித்தார்க்கு உதவலாகாதோ? ஸரீரவியோமத்துக்குவரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! ஸத்தை அழியும் ஆபத்தில் நோக்கலாகாதோ? ஜலப்ரளயத்துக்கோ உதவலாவது! விரஹப்ரளயத்துக்கு உதவலாகாதோ? பிறரால்வரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! உன்னால்வரும் ஆபத்து நோக்கலாகாதோ? [உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே] - ஒன்றைச் சொன்னேனத்தனையல்லது, ஹஹ-மூலமாக நீ ரக்ஷித்துப் படைத்த குண ப்ரளயாலே ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே! இதுக்குமுன்பு, ஆர்ஜித்த புகழையுடைய ஒருவயத்தியில் உதவாமையாலே யிழக்கக்கிடாய் புகுகிறாய். † * பொழி

லேழங் காவல்பூண்ட புகழையிறே யிழக்கப்புகுகிறது. ஸ்வரூபமொழிய குணத்துக் காயிற்று இவர் தோற்றது. [நிலவும் இத்யாதி] - கடலிலே தள்ளினாலும் விடவொண் ணைதவடிவழகு குணவீரனாலும் விடவொண்ணைத வடிவழகு. நித்யமாய் நிஷ்க்ருஷ்ட. ஸத்த்வமாய் நிரவயிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனே! [சுடர்குழொளி மூர்த்தி] - உள்ளுமண்ணீடாய்ப் புறம்பு ஒளியூட்டி யிருக்கையன்றிக்கே, உள்வா யோடு புறவாயோடு வாசியற ஒளியையா யிருக்கிறபடி. [நெடியாய்] - அபரிச்சேத்ய மான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவனே! “யதொவாவொநிவதடெ” என்கிற ஆத்ம குணங்களுக்கு எல்லேகாணிலும், ரூபகுணங்களுக்கு எல்லை யின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. [அடியேனருயிரே] - ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து வ்யதிரேகத்தில் தேறியிருக்கவொண்ணைத படி பண்ணினவனே! ஆத்மாவையொழிய கேவலஸாரத்தை யரிப்பிக்கப்போமோ? [திலதம் இத்யாதி] - லோகத்துக்குத் திலதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன் ஸோஷித்வத்தை எனக்கு அறிவித்து, உன்னுல்லலது செல்லாதபடியும் பண்ணினவனே! ஸந்நியியில்லாமல்தா னிழக்கிறேனோ? [குலதொலடியேன்] - குலமாகப் பழைய அடிமை யாயிருக்கிற நான். இத்தால் - தம்முடைய யோக்யதை சொல்லுகிறார்; அநந் யமதித்வம் சொல்லுகிறார். அநந்யாஹமான குடியிலுள்ளாரைப் புறம்பு கைக்கொள் ளுவா ரில்லைபென்கை. [உன பாதங் கூடுமாறு] - உன்திருவடிகளைக் கிட்டி யடிமை செய்யுட்படி; இவருடைய ஸாயுஜ்யமிருக்கிறபடி. [கூறாபே] - நம்மைப்பெறுவானென் றிரக்கி † “ஸோஸு-உ” என்று அருளவேணும். உனக்கு ஓர்உக்தி: எனக்கு ஸ்வ ரூபலாஹம்.

நாடு.—முதற்பாட்டு உன்னையொழிய வேறுகதி யின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை உன் திருவடிகளிலே சேருட்படிபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

[உலகமுண்ட பெருவாயா]-தேவர்திருவடிகளைக் கிட்டாதவன்று எனக்கு உன் டான தளர்த்தி பத்து ப்ரளயாபத்தோபாதி போராடோ? ரக்ஷயத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கும் பாரிப்பையுடையவனே! உன்பாரிப்புக்கும் என்னர்த்திக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு? நீயறிந்த ஸம்பந்தமும் ஆபத்துமே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்கும்வனன்றோ! ஒரு விபூதிக்காக ஆபத்து வரிலோ நோக்கலாவது! விபூதிக்காகவுண்டான ஆபத்து எனக்கு ஒருவனுக்குமுண்டானால் நோக்கலாகாதோ? ப்ரளயார்ணவத்திலே யழுந்துவாரையோ நோக்கலாவது! ஸம்ஸாரார்ண வத்தில் அழுந்துவாரை நோக்கலாகாதோ? அபேக்ஷியாதாரையோ நோக்கலாவது! அபேக்ஷித்

முதற்பாட்டு.—உலகமுண்ட இத்யாதி. “குலதொலடியேன்” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - உன்னையொழிய இத்யாதி.

ஐகத்துக்கு ப்ரளயாபத்துண்டாகையாலே ரக்ஷித்தோம்; உமக்கு ஆபத்திலையே? என்ன. தேவர்திருவடிகளை இத்யாதி. “பெரு” என்றதுக்குலாவம் - ரக்ஷயத்தின் இத்யாதி. பெருமை - பாரிப்பின் அதிஸயத்தைச்சொல்லுகிறது. இப்பாரிப்படையிட்டு அவனை ஸம்போதிக்கிறவருடைய ஹார்த்தலாவம் - உன்பாரிப்புக்கும் இத்யாதி. ரக்ஷிக்கும்போது ஒருகைம்முதல் வேண்டாவோ? என்ன - நீயறிந்த இத்யாதி. “உலகம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, பெஹுநாமாநுகரஹோந்யாய்ய! அன்றோ? என்ன - ஒருவிபூதிக்காக இத்யாதி. ஏகப்ரளயந்தா னாலும், அத்தைப்பற்ற எனக்கு வாசியுண்டென்கிறார், ‘ப்ரளயார்ணவத்திலே’ இத்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே. “உலகம்” என்ற அசேதந ஸமாதிக்குலாவம் - அபேக்ஷியாதாரையோ இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை இதிசேஷி: ப்ரளயார்ணவத்

தார்க்கு உதவலாகாதோ? ஸார்த்துக்குவரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! ஆத்மாவுக்குவரும் ஆபத்து நோக்கலாகாதோ? ஜலப்ரளயத்திலே அகப்படிவோ நோக்கலாவது! விரஹப்ரளயத்துக்கு உதவலாகாதோ? பிறரால்வரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! உன்னால்வருமாபத்து நோக்கலாகாதோ? “ஸரணம்புகாதாரை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்கிற நியதியுண்டோ! ஸரணம்புக்காரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ரக்ஷித்துச்சமைந்து பின்னையும் “ஒன்றும்செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்கக்கடவ உனக்கு என்னுடைய ரக்ஷணத்திலேயன்வய்யாதே கைவாங்கியிருக்கைபோருமோ? ப்ரளயாபத்தை ரக்ஷித்துப்பின்பும் “நாம் இவற்றக்குச்செய்தது ஒன்றுண்டோ?” என்று உடன்கிடந்தாரை மடிதடவி, பின்னை “என்செய்தோமானோம்” என்றுதப்பிப்பாரைப்போலே இழவுபட்டிருப்பானோருவ னன்றோ நீ! [பெருவாயா] - ரக்ஷயத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு இருக்கிறபடி. அவற்றின்பக்கவண்ண்டானை ரக்ஷணத்தில் பாரிப்போபாதியும்போரும் தம்பக்கல் உபே ரக்ஷயென்றிருக்கிறார். [பெருவாயா] - த்ரோபதி “ஸரணம்” என்ற உத்தியித்தினையும் திருவுள்ளத்தே கிடந்து, ஸதஸ்ஸில் அவன்பரிவலித்த பரிவலத்தையம் பரிஹரித்து, துர்யோதநாதிகளையும் நிரஸித்து, தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவன் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் “ஃணஃபுலு வலிவலெ” (ருணம்ப்ரவ்ருத்தமிவலெ) என்று குறையாளனும், பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் “நாதிஸுஸுதநா” (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா) என்று திருவுள்ளத்தில் புண்ணேடேயிறே யெழுந்தருளிற்று. [உலப்பில்கீர்த்தியம்மான்] - இவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் வந்தேறியாய்ப்போய், பழையதுகோண்டு வளைப்பிகேறேனல்லேன்; இப்படி லோகத்தை ரக்ஷித்து ஆர்ஜித்தபுகழுக்கு முடிவிலேயென்கிறது * பொழிலேழும் காவல் பூண்ட புத

தில் அழுந்துவார்க்கு வந்த ஆபத்து எது? ஸம்ஸாராணவத்தில் அழுந்துவார்க்குவந்த ஆபத்து எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஸார்த்துக்கு இத்தயாதி. ஏகப்ரளய மாறலும், இன்னம் ஒருவழியாலே அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியுண்டென்கிறார் - ஜலப்ரளயத்திலே இத்தயாதி. இத்தால்வாசியே தென்ன? அருளிச்செய்கிறார் - பிறரால் இத்தயாதி. “அபேக்ஷியாதாரையோ” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம் - ஸரணம் இத்தயாதி. ஸாரணகதியாவது - *பார்த்தநாமதியிறே. “ரக்ஷயத்தினளவன்றிக்கே” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம் - ரக்ஷித்துச்சமைந்து இத்தயாதி. ரக்ஷித்துச்சமைந்து பின்னையும் “ஒன்றும்செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றுஇருந்தபரகாரம் தென்ன - ப்ரளயாபத்தை இத்தயாதி. மடிதடவி - மடியிலுண்டானத்ரவ்யத்தையபஹரித்து. “ரக்ஷித்துச்சமைந்து” இத்தயாதிவால் சொன்னஅர்த்தம் - “பெருவாயா” என்றத்தைக் கடரக்ஷித்தென்னுமிடந்தோன்ற, மீளவும் பதோபாதாநம்பண்ணி அதுக்கு அர்த்தம் - ரக்ஷயத்தினளவல்லாத இத்தயாதி. இத்தால்வலிதம் - அவற்றின்பக்கல் இத்தயாதி. ரக்ஷித்தபின்பும் “ஒன்றும்செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்குமென்றத்தை ஒருவிசேஷநிஷேபமாகக் கிண்கிடங்கிறார் - த்ரோபதி இத்தயாதி. இதுக்காக மீளவும் பதோபாதாநம் - “பெருவாயா” என்ற. “மொலிநெதியடாகு டுதுஷாரோஃபரவாலிநு” ஃணஃபுலு வலிவலெஹுடியா னாவலவலுதி” இதி மஹாபாரதே. “நாதிஸுஸுதநா” என்கிறதற்கு - ப்ரமாணத்திராபடி லாகரங்கண்டுகொள்வது. ப்ரளயாபத்வகத்வ கநாநத்தம் “உலப்பில்கீர்த்தியம்மான்” என்கிற வாக்யத்துக்குஹார்த்தவாவம்-இவனுக்குரக்ஷகத்வம் இத்தயாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே, இப்படி லோகத்தை ரக்ஷித்தென்றது - காதாதிக்கமாகவன்றிக்கே ஸர்வதாரக்ஷித்து என்றபடி. ரக்ஷணத்தால்வந்த புகழுக்கு ப்ரபரணம் - பெர்ழிலேழும் இத்தயாதி. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் “பொன்னாணம்”. “பொழிலேழும் காவல்பூண்டபுகழானும்” - ஸப்தலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கையிலே பூண்டு அத்தால்வந்த புகழையுடைய வலையென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - இப்படிக்களால் இத்தயாதி. இப்படிக்களாலென்றது - கீழ்ச்சொன்ன

ழிறே. இப்படிக்களால் வந்த குணவத்தா ப்ரஸூயையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! “தவஸு
நாஜிஹுஷு” (தஸ்யநாமமஹத்யஸு) என்றும், “யஸஸஸெஸுக்ஷாஜநடி”
(யஸஸஸ்சைகபாஜநம்) என்றும் உபதேஸகம்யமன்றிக்கே, “விஹித” (விதித) என்று
சுத்ருகோஷ்ட்டியிலும் இப்படி ப்ரஸித்தமாயன்றே உன் புகழிருப்பது! ஸூகத்தின் ஸந்
நிதியிலே ஸாத்த்யமும் ஜீவிக்கும்படியன்றே உன்னுடைய ஆஜ்ஞையிருப்பது! அவன்
நினைத்தவன்று பாபகந்தானே பாத்யத்துக்குப் பாலாட்டிவளராகிற்றமிழே. [உலப்பில்
கீர்த்தியம்மானே] - “மூணாநாஜாகரோஹாநு” (குணநாமாகரோமஹாந்) என்
றும், “தயாமூணாஹுநஹு” (ததாத்ருஹ்யநந்தஸ்ய) என்றும், “வஷ்டா
யுதெயபுஷுமூணாநஸகூ” (வரஷாயுதத்யஸ்யகுணநாக்யா) என்றும்,
“வஹவொநுபவகலூரணமூணாஃவசூஸுஸநிதெ” (பஹவோந்ருப
கல்யாணகுணபுத்ரஸ்யஸந்திதே) என்றும் சொல்லுகிற குணங்களுக்கு முடிவின்றிக்கே
யிருக்கை. இவற்றை எல்லாகாண நினைத்தால் கரைகண்டீளவொண்ணது; மதிக்கயத்

ப்ர.—கிஷிநாகாணெ [௧௫] வாலிநம்ப்ரதிதாரா, “நிவாஸவூக்ஷஸூ
யுநாநிவஹாநாஃவராமிதி: | சூதாநாஸம்ப்ரயஸெஸுவ யஸஸஸெஸுக்ஷா
ஜநடிக்கூ || ஜூநவிஜூநஸம்வஹொநிஷெஸெநிரத:வித: | யாதுநாநிவ
ஸெஸெஷொமூணாநாஜாகரோஹாநு || ௨௦ ||

ஹொஹாநதெகஸூபவபுணி [௮௦] கஸூ, “வஷ்டாயுதெயபுஷு
மூணாநஸகூவக்ஷுஸெஸெதராவிலபுஷொகெகெ: | ஹொதநஸூபுஷு
வாஸெவிஷெஷொஜிஷெஷொவபுஸுஷெவாதுஜிஸூ || ௫௬ ||

சுயெய்யாகாணெ [௨] , “தெததேயுபுஷொதாநம் வளரா ஜாநவ
ஷெஸஹ | வஹவொநுபவகலூரணமூணாஃவசூஸுஸநிதெ || ௨௬ ||”

ஆபத்ஸத்தவாதிகளை. குணவத்தாப்ரஸூக்கு ப்ரமாணங்கள் - தஸ்யநாம இத்தாதி† “நதவஸுஸெ
கஸூநதவஸு நாஜிஹுஷு” “நிவாஸவூக்ஷஸூயுநாநிவஹாநாஃவராமிதி: |
சூதாநாஸம்ப்ரயஸெஸுவயஸஸஸெஸுக்ஷாஜநடி” இதி வாலிநம்ப்ரதிதாரா. “விஹித
ஸூஸியபிஷெஸூரணாமதவதத: | தெநதெதேயுபுஷொதெயபிஷெவித:வித:”
இதஸுந்தரகாண்டேரவணம்ப்ரதிவீதா[21-20]. ரகூதத்வத்தின்சரமாவதி-வ்யுபகத்தின்இத்தாதி.
ஸாதகமென்றதி - பெரியதிருவடியை ஸாத்யமென்றதி - ஸுமுகனை. இப்படிக்கடமோ? என்ன -
அவன் நினைத்த இத்தாதி. இவ்வடத்திலே - “சுரிஷிஷுஸூஸூஸூ” இத்தாத்தயநஸந்
தேயம். “ஜீர்த்தி” என்றதுக்கு-குணவத்தாப்ரஸூயாகக் கீழுள்ளிச்செய்து, “கீதபுதஹிசூசூ”
என்ற குணபரமாகஅர்த்தந்தரம் - குணநாம் இத்தாதி. “யாதுநாநிவஸெஸெஷொமூ
ணாநாஜாகரோஹாநு” இதி தாரா. “யயாரதாநிஜெயெரஸஸூயாநிபுசூக |
தயாமூணாஹுநஹு சுஸஸூயாஜிஹொதந” இதி மாதஸ்யேபாரணே. “வஷ்டா
யுதெயபுஷுமூணாநஸகூ: வக்ஷுஸெஸெதராவிலபுஷொகெகெ:” இதி
கர்ணபர்வணிகர்ண: [80, 56]. வஹவொநுபவகலூரணமூணாஃ” இத்தயோத்யகாண்டே.
அப்படிமுடிவின்றிக்கே யிருக்குமோ? என்ன - இவற்றை இத்தாதி. “ஹொக்ஷயாஸிவதபுஷெ

6-56

வோண்ணுதபடியா யிருக்கை. †“ஃஹாநு” (மஹாந்) என்கிறபடியே, தோட்ட தோட்ட துறைதோறும் தரைகாணவோண்ணுதிருக்கிறபடி. [அடியேனருயிரே] - வடிவழகையும் துணங்கையுங்காட்டி, என்னை வ்யதிரேகத்தில் ஜீவியாதபடி பண்ணினவனே! “திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே” - என்றத்தோடோக்கி இத்தைக்கூட்டக்கடவது. [திலதமுலகுக்காய்நின்ற] - சில ஸ்தர்களுக்குப் பூர்ணமான ஆபரணம்போலேயாயிற்று பூமிக்குத் திருமலை. [திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே - அடியேனருயிரே] - திருமலையிலே நின்று என்னுடைய சேஷத்வ முறையை யறிவித்து, உன்னால்லது செல்லாதபடி பண்ணினவனே! இவ்வளவும் வர, அவன் ஸ்வரூபம் சொன்னார்; மேல், தம் ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறார்: [குலதோலடியேன்] - குலமாகப் பழையதான அடியேன். இத்தால், தமக்கு ஓர் ஆதிக்யஞ் சொல்லுகிற ரல்லர்; தம்முடைய அந்யகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். ஒருவற்கேயாயிருப்பாரை வேறு சிலர் நோக்குவா ரில்லையே. [உனபாதம் கூமோறு கூறயே] - ஸ்வரூபம் இதுவான பின்பு, ஸ்வ ரூபாநுரூபமான பேற்றைப் பெறும்படி பண்ணியருளாய். [அடியேனுனபாதம் கூமோறு] - சேஷபூதனாவன் உன்னைக்கூட என்னுமது “உனபாதம்கூட” என்றிறே. [உனபாதம் கூமோறு] - இவருடைய ஸாயுஜ்யமிருக்கிறபடி. [கூறயே] - ஒருசொல் உனக்கு: எனக்கு ஸ்வரூபலாபங் கிடாய். அவன் ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய, தளப்பம் தீருமிறே இவர்க்கு. “ஃஹாநு” (மாஹாநு) என்னவேணும். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கூறய்கீறாய்நிலகைக் கோவேல்லகரர்துலமேல்லாம்
சீரூளரியுந்திருநேமிவலவா! தேய்வக்கோமானே!
சேருர்கனைத்தாமரைசேந்தீமலரும் திருவேங்கடத்தானே!
ஆருவன்பிலடியேன் உன்னடிசேர்வண்ணம் அருளாயே.

ஆ. — (கூறய்.) - ப்ரதிவந்ருகங்களான பாபங்கள் போனாலன்றோ என்னோடு ஸம்ஸலேஷிக்கப் பெறலாவதென்னில், ஸமாபூதிதரான தேவர்களுக்கு விரோதி

சொன்னவென்றது - “உலப்பில்கீர்த்தி” என்கிறவிடத்திற்சொன்ன என்றபடி. ஆனால் ஆத்மகுணங்கள் பரிச்சிந்தங்களாயிற்றோ? என்ன - மஹாந் இத்தாதி. “குணநாம்” என்று - குணங்களையடையச் சொல்லி, “மஹாந்” என்கையாலே - “தோட்டதோட்டதுறைதோறும்” என்கிறார். “உலப்பில்கீர்த்தி, ஒளிமூர்த்தி” என்ற பதங்களைக்கடாகழித்து இப்பதத்துக்கு லாவம் - வடிவழகையும் இத்தாதி. “அடியேனருயிரே” என்றத்தை மேலிற்பதத்தோடேகூட்டி யர்த்தாந்தரம் - திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே இத்தாதி செல்லாதபடிபண்ணினவனே என்னுமளவால். “ஆருயிரே” என்றத்தை - கீழேகூட்டுதல், மேலேகூட்டுதல். இப்பதத்திலே - அந்யகதித்வந்தோற்றமோ? என்ன, ஒருவற்கே இத்தாதி. அடியேன் என்றத்தையுக்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார்-ஸ்வரூபம்இது இத்தாதி. உன்னைக் கூடுமொறென்னுதே, “உனபாதம்கூடுமோறு” என்பானென்? என்ன - சேஷபூதன் இத்தாதி. பெறுமொறென்னுதே, “கூடுமோறு” என்றதுக்குலாவம் - இவருடைய இத்தாதி. ஸாயுஜ்யம்-மோகஷம் வார்த்தாமாத்தரம்போருமோ? என்ன - அவன்ஒருவார்த்தை இத்தாதி. தளப்பம்-தளம்புதலும், அலைச்சலும். அந்தவார்த்தையெதென்ன - ஃஹாநு: இத்தாதி. அதாவது - “ஃஹாநு” என்றால், “வியுதொவியுதலுநெஹு” என்றிருக்கலாமென்றபடி. (க)

களான அசுரவர்க்கங்களைத் திருவாழியைக்கொண்டு நிரஸித்தாற்போலே என்பக்கலுள்ள ப்ரதிவெந்யகத்தையும் நிரஸித்து, ஸ்வப்ரஸைபாலே திருமலையெல்லாம் விளங்கும்படி அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதிசீதளமாய் ஸும்ருஷ்டநாளமாய் உத்புல்லமாயிருந்த அருணா விர்தப்ருந்தங்களாலே யலங்க்ருதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன்திருவடிகளை, உபர்யுபரிவர்யமான லகவத்விஷயாநூராக மஹார்ணவாந்தர்நிமக்நனான அடியேன் சேரும் படி க்ருபைபண்ணியருளாய்! என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவெந்யகங்கள் உண்டென்னில்; அவற்றையும் நீயேபோக்கி என்னை உன்திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கூறியென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து ஆபுரிதர்க்காகத் திருவவதாரம் பண்ணியருளி ந்ருஸம்ஸராய் வலிபராயிருந்துள்ள அஸுரர்களுடைய குலங்கள் எல்லாவற்றையும் சிந்நமாய் ய-ஒளியாய் நிஸ்போஷமாம்படி சிறி இரைபெறுதே ஜ்வலியாநின்றுள்ள திருவாழியை வலவருகே யரித்தருளி அவ்வவ தாரத்தில் உதவப்பெறுதார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி அறுக்கசமான சுளைகளிலே அக்தி ஜ்வலிக்கிறப்போலே தாமரை மலர்ந்து விடவொண்ணாதபடி நிரதியாய்ஹோக்யமான திரு மலையிலேவந்து நின்றருளினவனே! [ஆறுவன்பில்என்றுதொடங்கி]-ஏதேனும்பெற்றாலும் பர்யாப்திபிறவாதபடியான ஸ்நேஹத்தையுடையனானான் உன்திருவடிகளைப்பெறும்படி.

ப.—அநந்தரம், அஸோஷவிரோதி நிவர்த்தகமான ஆயுதஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைய நீ, அத்யந்தாலிநிவிஷ்டனான நான் உன்திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபைபண்ண வேணுமென்கிறார்.

கொடு - க்ருரமாய், வல் - ப்ரபலரான, அசுரர் - அசுரர்களுடைய, குலம் - திரள், எல்லாம் - எல்லாம், கூறுஆய் - நானாவாக சிந்நமாய், நீறுஆய் - தூளியாய், நிலன் ஆகி - தரைப்பட்டிருக்கச்செய்தே, (பின்னையும்), சீறு-சீறி, எரியும் - ஜ்வலியாநிற்கிற, திரு-வீர ஸூரையையுடைய, நேமி - திருவாழியை, வலவா - அடக்கியாளவல்ல ஸர்வஸக்தி யாய், (இப்படி ஆபுரிதவிரோதிரிஸநத்தாலே), தெய்வம் - நித்யஸ-ஒரிகளுக்கு, கோமானே - நிர்வாஹகளுக்கொண்டு, சேறு - (தாமரையினுடைய பங்கஜத்தவத்துக்கு நிமித்தமான)சேற்றாலே, ஆர்-பூர்ணமான, சுளை - அறுக்கயத்திலே, தாமரை - சிவந்த தாமரையானது, செம் - சிவந்த, தீ - தீப்போலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டு, மலரும் - மலருப்படியாயிருக்கிற, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவனே! ஆறு-ஒருகாலும்அளவுபடாத, அன்பு - ப்ரேமத்தை, இல்-உடையே னாய், அடியேன் - ஸோஷபூதனான நான், (ஸ்வருபாநுரூபமான), உன் - உன், அடி - திரு வடிகளை, சேர்வண்ணம் - சேரும்படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும், நேமி வலவனென்று - வலத்திலேயுடையவனென்னவுமாம். ஆகவென்று - எச்சந்திருத்திச் சொல்லவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவெந்யகங்களுண்டேயென்ன, உன்கையிலே திருவாழியிருக்க இவ்வார்த்தை சொல்லலாமோ? என்கிறார்.

[கூறய்நீறாய்நிலனாகி] - உந்நமாய் ய-ஒளியாய் வெறுந்தறையாம்படி நிஸ்போஷமாக்கி. ஆகியென்றது - ஆக்கியென்னுதல், ஆப்படியென்னுதல். [கொடுவல்லசு ரர்] - ந்ருஸம்ஸராய் அத்தைத்தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் வலியையுடையரான ஸோஷப்ர

க்ருதிகள். [குலமெல்லாம்] - ஜாதியாக நிர்ஸேஷமாக முடித்து. [சீருவெரியந்திரு நேமிவலவா] - அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, இரைபெறாத பாப்புபோலே சீறி ஜ்வலியா நிற்கிற திருவாழியை வலவருகேயுடையவனே! [தெய்வக்கோமானே] - கையுந்திரு வாழியுமான சேர்த்தியழகைக்காட்டி நித்யவிஹூதியை நிர்வஹிக்குமவனே! “அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்புநில னுமிருளார்வின்கெடச்செங்கோனடாவுதிர்.” விரோயி களை நிரஸித்து நோக்கும்இவ்விஹூதியை: கையுந்திருவாழியுமாயிருக்கிற சேர்த்தியழ கைக்காட்டி அநுஹிப்பிக்கும்அவ்விஹூதியை. உனக்கு அமைந்தாரில்லாமையோ நீ இதைல் லாம் செய்தது? நாம் இப்போது அஸந்நிஹிதரன்றோவென்னில்; திருமலையிலேவந்து ஸுலஹனாய்நின்றிலையோ? [சேரார் இத்யாதி] - அருக்கமமான சுணைகளிலே அக்ரி ஜ்வலிக்கிறப்போலே தாமரை பரப்புமாதப்பூக்கையாலே நிரதிஸபலோக்யமான திரு மலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே! [ஆறவன்பிலடியேன்] - சுணைகளருக்கமமாகிறுப் போலேயாயிற்று இவர்க்கு அன்புமாறாதே இருக்கிறபடி. க்ரமப்பரப்பிப்பற்றாதபடிபான ப்ரேமமிதே. [உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே] - உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமை செய்யும்படி. என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணும். நீ வந்து திருமலையிலே அவ ஸரப்ரதீக்ஷையிருக்க “உன்னைப்பெறவேணும்” என்னும் ருசி எனக்கு உண்டாயிருக்க, நான் கூப்பிடுகை மிகையன்றோ?

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ‘கூடக்கடவீர்: அதுக்கு ஒரு குறையில்லை; ஆன லும், ப்ரதிவந்யகங்கள் கனத்திராநின்றதே’ என்ன, ‘உன்கையில் திருவாழியிருக்க, நீ இங்ஙனே சொல்லலாமோ?’ என்கிறார்.

[கூறாய் இத்யாதி] - நீ * கைகழலாநேமியானாயிருக்கிறதற்கும் என்ப்ரதிபந்ய கம் கிடக்கைக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? அப்ரதிஹதமான ஸக்தியையுடைத்தான திவ்யாயுதங்களானவை இவனுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கி உத்தரீப்பிக்கக் கட வதாயிருக்கும்: அவனுலே வருமவையும் பரிஹரிக்கவற்றாயிருக்கும். “ரக்ஷணீவஸக யாவஹூ” (ரக்ஷந்திஸகலபத்யம்) இதே: ஸகலஸப்தத்துக்குள்ளே இவனுமுண்டே. இனித்தான், பாபங்கள் “ஸம்ஸாரொஷு-தராயஜாநு|க்ஷிவாமி” (ஸம்ஸாரேஷு-நராதமாந் | க்ஷிபாமி) என்கிறபடியே இவன்பக்கல் தோஷங்கோண்ட அவன் நிக்ரஹத் தாலே வருமவையிதே; அங்ஙனேவருமவையும் பரிஹரிக்கக்கடவதாயிருக்கும் இவை. அது

இரண்டாம்பாட்டு.—கூறாய் இத்யாதி. “திருநேமிவலவா” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவ தாரிகை - கூடக்கடவீர் இத்யாதி.

“கூறாய் நீராய்” என்று தொடக்கி, “திருநேமிவலவா” என்னுமளவுக்கும் ஹவம் - நீகை கழலா இத்யாதி. நேமி - திருவாழி. திவ்யாயுதங்கள் விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமோ? என்ன, “கவ்யாஹதாமி” என்கிற ஸ்லோகத்தை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - அப்ரதிஹதமான இத்யாதி. பிறாவ்ளரும் ஆபத்தையேயன்றிக்கே, அவனாவ்ளரும் ஆபத்தையும் போக்குமென்கிறார் - அவனுலே இத்யாதி. “அவனுலேவருமவற்றையும்” என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - ரக்ஷந்தீத்யாதி. “கவ்யாஹதாமிக்ஷுஷுஷுக்ஷாநீந்யாயாநிதஸு | ரக்ஷணீவஸகயாவஹூ” யெந விஷ்ணு-ராவாஸிதஸு” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே ஸப்ததிதமேத்யாயே. ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான வன் ஆபத்தைப் பண்ணலாமோ? என்ன - இனித்தான் பாபங்கள் இத்யாதி. இனித்தானென்றது-வார்த்தைப்பாடு. அவனாவ்ளரும் ஆபத்தையும் இவை பரிஹரிக்கைக்கு அடியேதென்ன-அதுக்கு அடிஇத்

க்கு அடி, அவன் அடியில் பண்ணின அங்குரஹத்தையே நீனைத்திருக்கையாலே. இனித்தான், “இவற்றின் தோஷங்கண்டு நாம் ஒளபாதிக்கமாகச் சீறினபோதும் நீங்கள் கைவிடாதே, நாம் அடியிற்பண்ணின ஸ்வாலாவிகமான நம்முடைய ப்ரஸாதத்தைப்பார்த்து நீங்கள் ரக்ஷியுங்கோள்” என்று அவன்பக்கலிலே பெற்றுடையராயிருப்பர்களிறே. * அருளார் திருச்சக்கரமிறே. பண்டே அவனைக் கைகண்டிருக்குமிறே. அவன் அருள்மறுத்தபோதும் இங்குத்தை அருள் மாறாதேயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அவன்ப்ரஸாதம் பெற்றவர்கள் திருவாழியில் கூர்மையையிறே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நீனைத்திருப்பது. [கூறாய்நீராய் நிலனாகி] - திருச்சரம்போலே “ஹிஹ்ஹிஹ்” (சிந்நம்பிந்நம்) என்கிற பரும்பணிக்கு விட்டுக்கோடாத திருவாழி. திருச்சரத்துக்கு ஒருகுணஸ்பர்ஸமுண்டென்கிறார், இத்தைப் பற்ற. முற்பட, இருகுண்டமாக்கிப் பின்னைநீருக்கிப் பின்னை அதுகாணவொண்ணாதபடி வெறுந்தறையாக்கும். [ஆகி] - ஆக்கியென்னுதல், ஆம்படியென்னுதல். [கோவேல்லசு ரர்] - சீறையைக்குஹேது இருக்கிறபடி. க்ருரமான செயல்களைச் செய்யக்கடவராய், ஒருவ ரால் வேல்லவொண்ணாதபடி வலியையுடையரான அசுரர். [குலமெல்லாம்] - ஒருவன் செய்த தப்பே ஜாதியாக முடிக்கவேண்டுமென்படி யிருக்கையாலே, ஒருவரையும் தப்பாமல் கோலமுடித்தபடி. அங்குலரோடு ப்ரதிகுலரோவோசியற இவன் வளைவிலகப்படாதா ரில்லை. “வளைவாய்த் திருச்சக்கரத் தேங்கள்வானவனார்” என்று - அவன் வளைவிலே யகப்பட்டுப் பின்பிறே மேல்போயிற்று. கூறாய்நீராய் நிலனாகைக்குப்பண்ணின வ்யா

யாதி. பண்ணின அங்குரஹமென்றது - “கூலிஹிஸெவதிதாநு” இத்தாதிப்படியே அடியிலே சேதநரிடத்தில் பண்ணின ஸ்வாலாவிக் க்ருபையென்றபடி. பரிஹாராத்ரம் - இனித்தான் இவற் றின் இத்தாதி. அதாவது - அடியிலே சொல்லுவைக்குமே, அத்தைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பர்கொன்ற படி. “நாம் சீறினபோதும் நீங்கள் கைவிடாதே ரக்ஷியுங்கோள்” என்றதுக்குப்ரமாணம் - “ஹிஹ்ஹிஹ்” என்றது. இதில் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வஞ் சொன்னது - நித்யகுரிகளுக்கும் உப லக்ஷணம். மமாபிச மதமென்கையாலே - அவன் முன்னே சொல்லுவைத்தது வரித்தம். அவன்சீறின போதும் ரக்ஷிக்கும்படி இவற்றுக்கு க்ருபை விஞ்சியிருக்குமோ? என்ன - அருளார் இத்தாதி. அரு ளால் பூர்ணமான திருவாழி இத்தயர்த்தம். திருவிருத்தம். அவன் இவர்கள்பக்கல் பண்ணின அங்குர ஹத்தை இவையறிந்தபடியென்? என்ன, சாடுபண்டே இத்தாதி. “அருளார்” என்றதுக்குவாவம் - அவன்அருள் இத்தாதி. வலத்தம் - ஆகையாலே இத்தாதி. “கூறாய், நீராய்” என்கிற பதத்தையத் தாலே - திருச்சரங்களைப்பற்ற இவற்றுக்கு வ்யாவ்ருத்தியுண்டென்கிறார் - திருச்சரம்போலே இத்தாதி. திருச்சரத்துக்குப் பரும்பணி வருகைக்குஅடியேதென்ன, ரஸோக்தி - திருச்சரத்துக்கு இத்தாதி. குணமென்று - நானுக்கும், க்ருபாகுணத்துக்கும் பேர். திருவாழியைப்பற்ற க்ருபாகுண முண்டாகையாலே ஸ்ரீசார்ங்கம் “ஹிஹ்ஹிஹ்” இத்தாதிப்படியே பர்யாயேண ஹிம்சித்ததென்ற படி. பரும்பணிக்கு விட்டுக்கோடாத ப்ரகாரத்தை விசதீகரிக்கிறார் - முற்பட இத்தாதி. இவர்கள் வலத்தையும் க்ரௌர்யத்தையும் அருளிச்செய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - சீறையைக்கு இத்தாதி. குலமெல்லாம் நிரசிக்கைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்கிறார் - ஒருவன்செய்த இத்தாதி. “திரு” என்று அழகைச் சொல்லுகையாலே அதுகூலரும், “கேமி” என்கையாலே ப்ரதிகுலரும் அகப் படுவாக் கொன்கிறார் - அதுகூலரோடு இத்தாதி. அதுகூலர் திருவாழிக்குஅகப்படுவார்களோ? என்ன - வளைவாய் இத்தாதி. வளைந்தவாயுடைத்தான திருவாழியையுடைய எங்கள் ஸ்ரீவைகுண்டநாதருடைய இத்தயர்த்தம். திருவிருத்தம் எழுபதாம்பாட்டு. “மேல்போயிற்று”, “வானவனார்முடிமேல்” என்று - மேலேபோய் ஈடுபட்டதென்றபடி. “சீரு” என்றது - சீறியென்றபடி. “எரியும்” என்கிறவர்த்தமா

பாரமேதென்னில்,—[சீருவேரியும்] - இவை முடிந்துபோகச்செய்தேயும் கொண்ட குதை மாறாதே, இரைபெருப்பாம்புபோலே ஜ்வலியாநிற்கும். [திருநேமிவலவா] - நீ வலவருகே திருவாழியைத் ஸரித்திருக்க, நான் க்லேஸத்தை ஸரித்திருப்பதே! [தெய்வக்கோமானே]- இப்படி ஆழிதர்க்காகவந்து படுகிறவன் ஆளில்லாதவனல்லகிடர்! * அயர்வறுமமரர்களாதி பதிகிடர். அங்குக் கையுந்திருவாழியுமான அழகையந்லவிப்பாரேயிறே யுள்ளது; இருதுண்ட மாகவினேகைக்கு ஆளுள்ளது இங்கேயிறே. இரண்வேப்பூதியையும் ஆளுவது திருவாழி யாலே காணும்! “அகல்விசும்புமநிலனுமிருளார்வினைகெடச் செங்கோல்நடாவுதிர்” என் கிறபடியே; அழகாலே அங்குள்ளாரையாளும்: கூர்மையாலே யிங்குள்ளாரையாளும். அங்குக் கூர்மை குமரிருக்கும்: இங்குஅழகு குமரிருக்கும். அங்குள்ளார்க்குக் கைமேலே ஜ்வநமாயிருக்கும்: இங்குள்ளார்க்கு விரோதியைப்போக்கிப் பின்னையாயிற்று ஜ்வநமிவேது. அங்குள்ளார் அவன்கையே பார்த்திருக்கையாலே, இவர்களுக்கு அதில்லையே. என்? நாம்இப் போது அஸந்நிலிதரன்றோ என்னில்; [சேரூர்சுனையித்யாதி] - சேறுகளார்ந்திருந்துள்ள சுனைகளிலே தாமரைகளானவை செந்தீப்போலே மலரானிற்கும். எண்ணையாலே எரியும் விளக்கொழிய, நீராலே எரியும் விளக்குக்கண்டு அருவலிக்கக்காணும் இவர்ஆசைப்படு கிறது. நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலேயிறே யிருக்கிறது! [ஆறுஅன்பிலடியேன்] -இவர்க்கு நீருபகம் இருக்கிறபடி. சுனைகளில் நீர் வற்றிலாயிற்று இவருடைய அன்புவற்றுவது. மயர் வறமதிநலமுள அதுஅடியாக வந்த அன்பிறே. ஊற்றுடைத்தே. க்ரமப்பாப்திற்றது

ஊர்த்தம் - இவைமுடிந்து இத்யாதி. குதை - உத்யோகம். “நீ கைகழலாநேமியானும்” இத்யாதிதயால் அடியிற்சொன்னவர்த்தம், “திருநேமிவலவா” என்றபதத்தைநோக்கிச் சொன்னோமென்னுமிடந் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நீவலவருகே இத்யாதி. இப்போது “தெய்வக்கோமானே” என்றதுக்கு ப்ரயோஜனம் - இப்படி இத்யாதி. திருநேமிவலவனான ஆகாரத்தை நித்தஸூரிகளே யந்லவிப்பிக்கு மவனே. என்றத்தாந்தரம்விவகித்து, ஆனால் அங்கு விரோதியில்லையோ? என்ன - அங்குக்கையும் இத்யாதி. மலிதம் - இரண்வேப்பூதியையும் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - அகல்விசும்பும் இத் யாதி. ‘அருளார்நிருச்சக்கரத்தால்’ இத்யாதி. க்ருபையால்பரிபூர்ணனான திருவாழியாலே. ‘அகல்விசும் புமநிலனும்’ - பாரதஆகாசமும் பூமியும். ‘இருளார்வினைகெடச்செங்கோல்நடாவுதிர்’ - மோஹாந்தகார ஸஹசரிதமான விபரீதவருத்தங்கள்போம்படி ஸந்தர்ப்பருபமான ஆஜ்ஞையை நடத்தாநிற்புதிர் இத் யர்த்தம். ஆறுப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - அழகாலே இத்யாதி. விவரணம் - அங்குக்கூர்மை இத் யாதி. ரஸோக்தி - அங்குள்ளார்க்கு இத்யாதி. இவ்விவரணக்கும் ஹேதுவேதென்ன - அங்குள்ளார் அவன் இத்யாதி. ‘அவன்கை பார்த்திருக்கையாலே’ என்றது-அவன்கையுந்திருவாழியுமான அழகைப் பார்த்திருக்கையாலே என்றபடி; தம்முடைய யந்தத்தைவிட்டு அவன்கை பார்த்திருக்கையாலே என் தம். ‘சேரூர்சுனைத்தாமரை செந்தீமலரும்’ என்கிறவருடையலாவம் - எண்ணையால் இத்யாதி. ‘சுனைகளிலே தாமரை செந்தீமலரும்’ என்றதிலே ரஸோக்தி - நீரிலே இத்யாதி. அன்றிக்கே, நீராலேயெரியும் விளக்குமுண்டோ? என்ன - நீரிலேநெருப்பு இத்யாதி. ஆறுவன்பிலடியேன் - ஆறுதவன்பிலேயானவடியேன். அன்புடையவடியேனென்றபடி. இப்படி வச்சேவிக்கிறதுக்குலாவம்- இவர்க்கு இத்யாதி, “சேரூர்சுனைத்தாமரை” என்றஅந்தரம் “ஆறுவன்பில்” என்றபதச்சேர்த்திக்கு லாவம் - சுனைகளில் இத்யாதி. அன்பு வற்றாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன-மயர்வற இத்யாதி. “சுனை” என்கிறபதத்தோடே சேர்த்தியாகச்சொல்லுகைக்கு, சுனைவற்றாதோ? என்ன - ஊற்றுடைத்தே என்கிறார். “ஆறுவன்பு” என்றதுக்கு - நித்யமானவன்பு என்று கீழ் அருளிச்செய்து, “மெய்யமர் காநல்” என்கிறபடியே அவனை யநுபவித்தாலொழிய ஆறுதவன்பு என்றுஅர்த்தாந்தரம்-க்ரமப்பாப்தி

† ‘மயர்வற மதிநலமுளினன்’ என்று அருளடியாக’ என்று பாடாந்தரம்.

படியான ப்ரேமமிறே. [உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே] - உன்திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமைசெய்யும்படி என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும். நீ திருமலையிலே நிற்கிற நிலைக்கு ப்ரயோஜனம்பெறப் பாராய்! என்அன்புக்கு இரையிடப் பாராய் !! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வண்ணமருள்கோளணிமேகவண்ண! மாயவம்மானே!
எண்ணம்புருந்துதித்திக்கும்அமுதே! இமையோரதிபதியே!
தேண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே!
அண்ணலே! உன்னடிசேர + அடியேற்காவாவென்னுயே.

ஆ.—(வண்ணமருள்கொள்.) - திரீஹதுகமாகச்செய்யக் கடவதோ? என்னில்; உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு * அயர்வறுமமரர்கள் உளராயிருக்கச்செய்தே கேவலக்ருபையாலே நிரதிராய ரமணிய நீலமேக ஸத்ருஸஆஸ்சர்யபூததிவ்யரூபவிசிஷ்ட னாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சுகிறையப் புருந்து எனக்குஇனியையானுற் போலே, இன்னம் உன்க்ருபையாலே, ஸுப்ரஸந் ரமணிய ஸலிலஸரித்தரங்க பரம்பராநீதமான விமலருசி விவிமணிகநகமொளத்திக நிகரங்களாலே விராஜமாநமான திருமலையிலே நின்றருளின உன்திருவடிகளிலே, பிரானே! என்னைச் சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீர் ஒருயத்கம்பண்ணுதிருக்க, நீர் சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யமுடியுமோ? என்னில்; உனக்குவிலக்ஷணமான ஹோக்தாக்கருண்டாயிருக்க மூன்னம்என்னை விஷயிகரித்தாற்போலே, கேவலக்ருபையாலே மேலும் என் அபேக்ஷிதம் செய்யவேணும் என்கிறார்.

[வண்ணமென்று தொடங்கி] - நிறம்கண்டார் பிச்சேறும்படியான அழகிதான மேவம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையையாய் அத்யாஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுமுடையையாய் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் வைத்து தெளிந்து நிரதிராய ஹோக்யமான திருவருவிகள் மாணிக்கமும் பொன்னும் முத்துமாகக்கலந்து பார்ஸ்வங்களிலே எறட்டாநின்றள்ள திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்டருளுவதும் செய்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேபுருந்து தித்திக்கிற நிரதிராயஹோக்யனே! [உன்னடிசேரவென்று தொடங்கி] - உன்னுடைய திருவடிகளைப் பெறும்படி அடியேனுக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் இனிமையாலும் ஸூரிகளுக்கு உத்துங்காதுவாவ்யரூபிருக்கிற நீ, அபேக்ஷாதிரபேக்ஷமாகத்திருமலையிலே ஆஸ்ரயணியராய் வந்தவோபாதி அடியோங்களுக்குஇரங்கி அருளவேணுமென்கிறார்.

இத்யாதி. “திருவேங்கடத்தானே” என்றத்தோடேகூட்டிலாவம் - நீ திருமலையிலே இத்யாதி. “ஆறுஅன்பில்” என்றத்தோடேகூட்டிலாவம் - என்அன்புக்கு இத்யாதி. ‘கொவேல்லசார்குலமெல்லாம் - கூறாய் நீருய் நிலனும்படி சீறியெரியாநின்றள்ள திருமேயி’ என்று தொடங்கி, ‘அருளாய்’ என்றவ்யம்.

(உ)

† ‘அடியோர்க்கு’ என்றும் பாடம்.

வண்ணம் - நிறத்தில், மருள் - பிச்சு, கொள் - ஏறும்படியான, அணி - அழகையுடைத்தாயுள்ள, மேகம் - மேகம்போன்ற, வண்ண - வடிவையுடையனாய், மாயம் - ஆப்சர்யாவஹமான குணங்களால், அம்மானே - ஸர்வாதிகுயம், (புஜிக்கவொட்டாதபடி), எண்ணம் - நெஞ்சுக்குள்ளே, புகுந்து - புகுந்து, தித்திக்கும் - ரஸிக்கும், அமுதே - அம்ருதமாய், (இந்த விக்ரஹகுண ஸாரஸ்யங்களை), இமையோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு அதுவிப்பிக்கும், அதிபதியே - மேன்மையையுடையனாய், தெள் - தெளிந்து, நல் - ஓர்ஸீயமான, அருவி - அருவிகள், மணி - மணியையும், பொன் - பொன்னையும், முத்த - முத்தையும், அலைக்கும் - அலைக்கும், திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே ஸந்திவிதனாய், அண்ணலே - அஸாடாரண ஸேஷிதவத்தைப் பராகாசிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனே! உன் - உன்னுடைய, அடி - ப்ராப்தமான திருவடிகளை, சேர - சேரும் படி, அடியோர்க்கு - ஸேஷபூதரான எங்களுக்கு, ஆஆ - ஐயோ! ஐயோ! என்னாய் - என்று இரங்கியருளவேணும்; வண்ணமருளென்று - உலாஸ்வலாவமென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நீர் ஒருயதநம்பண்ணதிருக்க இது கிட்டமோ? என்ன, உனக்கு விலகூணரான லோக்தாக்களுண்டாயிருக்கத் திருமலையிலேவந்து உன்னுடைய ரஸ்யதையையும் ஸரண்யதையையும் அறிவித்தது நான் என்ன யதநம் பண்ணி? அப்படியே மேலும் செய்யவேணுமென்கிறார்.

[வண்ணமருள் கொளணி மேகவண்ண]—நிறமானது கண்டார்நெஞ்சையறிவு கெடுக்கும்படியான அழகிய மேவம்போலையிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே! வண்ணமுண்டு - படி, ஸ்வலாவம்; அது அருள்கொண்டிருக்கும்; கொள்வார் அளவன் றிக்கே கொடுக்கும் ஸ்வலாவனாயிருக்கையென்றுமாம். [மாயவம்மானே] - ஆப்சர்யமான குணசேஷடிதங்களை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [எண்ணமித்யாகி] - உண்டால் ரஸிக்கையன்றிக்கே நினைக்க ரஸிக்கும் அம்ருதமானவனே! [இமையோரதிபதியே] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹனானவனே! தன் லோக்பதையை அதுவிப்பாரில்லாமை வந்தானே? [தெண்ணல் இத்யாகி] - நித்யஸூரிகள் நித்யாநுவம் பண்ணநிற்கவிறே என்னை விஷயீகரிக்கத் திருமலையிலேவந்தது? தெளிந்து நன்றானவருவி மணியையும் பொன்னையும் முத்தையும் கொழித்துக்கொண்டுவந்து எறட்டாநின்றள்ள திருமலையை வாஸஸ்யாநமாக யுடையவனே! [அண்ணலே] - திருமலையிலேவந்து உன் ஸேஷிதவத்தை யறிவித்தவனே! [உன்னடிசேர] - உன்திருவடிகளை நான் கிட்டும் படி. [அடியோர்க்கு] - அடியோமுக்கு; முறையறிந்த எங்களுக்கு. [ஆவாவென்னையே] - ஐயோ! ஐயோ! என்று க்ருபைபண்ணி யருளவேணும். வடிவுஅது, குணவேஷடிதங்கள்அவை, ரஸ்யதை அது, மேன்மை அது லௌலப்பயம்அது: இப்படிப்பட்ட உன்னோடு உண்டான முறையை அறிவித்தால் ஆறியிருக்கலாமோ?

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. “அருளாய்” என்றீர்; இங்ஙனே நினைத்தபோதாக அருளப்போமோ? என்ன: வ்யதிரித்தவிஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞாநலாலத்தைப் பண்ணித்தந்த உனக்கு, ப்ராப்திபண்ணித்தருகை பேரியபணியோ? என்கிறார். என்னால் வந்த குறையறுத்த உனக்கு, உன்னால் வரும் குறையறுக்கை பேரியபணியோ?

மூன்றும்பாட்டு.—வண்ணம் இத்யாகி. “எண்ணம்புகுந்துதித்திக்கும் அமுது” என்றத் தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - வ்யதிரித்த இத்யாகி. ஜ்ஞாநலாலத்தைப் பண்ணித்தந்தவென்றது - “அண்ணலே” என்றத்தைப்பற்ற. விவரணம் - என்னால் இத்யாகி.

[வண்ணம் இத்யாதி] - வண்ணமானது - ப்ரகாரமானது, அருள்கொண்டிருப்பதாய், ஓர்ஸரீயமான மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே! அன்றிக்கே, வண்ணமானது - வடிவானது, கண்டார்நெஞ்சை இருளப்பண்ணக்கடவதாயிருக்கை என்றுமாம்; * மைப்படிமேனியிறே. அங்ஙனுமன்றிக்கே மேகத்தினுடைய அகவாய் கல்லென்னும் படியாயிற்றுத் திருமேனியிலுண்டான ப்ரஸாதாதிஸயம் இருக்கிறபடி. [மாயவம்மானே] - வேறும் வடிவழகே யன்றிக்கே, ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களால் பெரியனானவனே! [எண்ணம்புகுந்துதித்திக்குமமுதே] - விலக்ஷண ஜம்மத்தே பிறந்து ஒருஸாதநாஷ்ட்டாநம்பண்ணி அத்தாலே டெற்று புலிக்கும்போது இனிதாகையன்றிக்கே, இன்னார்க்கு என்றன்றிக்கே மனோரூபமாத்தரத்திலேதானே வந்துபுகுந்து ஹோக்யமாகை. * உள்ளுந் தோயந்தித்திக்கும் அமுதிறே! [இமையோரதிபதியே] - மயுவ்ரதம்போலே இவ்வம்ருதமே ஜீவநமாக இருக்கும்வர்கள். [தேண்ணலருவியித்யாதி] - தேளிந்து நன்றான அருவிகளானவை, விலக்ஷணமான மாணிக்கங்களையும் போன்களையும் முத்துக்களையும் கொழித்து எட்டிகேறி திருமலையிலே நின்றருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனே! [அண்ணலே] - திருமலையிலே வந்துநின்ற எனக்கு உன் ஸேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனே! 'இமையோர் அதிபதியாயிருந்துவைத்து வண்ணமருள்கொ ள்ணிமேகவண்ணனாய் மாயவம்மானாய்த் தேண்ணலருவி மணிபொன் முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானாய் அண்ணலாய்க்கொண்டு - எண்ணம்புகுந்து தித்திக்குமமுதே' என்கிறார். [உன்னடிசேரவடியேற்காவாவேன்னாயே] - கிட்டி நின்று முறையை யறிவித்த நீ, ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தாராய்! உன்திருவடிகளை

முத்தினவர்த்தம்: "வண்ணம்" என்று - ஸ்வஹவமாய், கொள்கை - உடைத்தாகையாய், க்ருபையோடேகூடின, ஸ்வஹவத்தைபுடைத்தாய் ஓர்ஸரீயமான மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே என்று. "அருள்கொள் - வண்ணம்" என்று - மேகத்துக்கு விசேஷணமாதல், க்ருபையோடேகூடின ஸ்வஹவத்தைபுடையனென்று அவனுக்குவிசேஷணமாதல், த்விதியார்த்தத்துக்கு, "வண்ணம்" என்று - வடிவாய், வடிவாலே, மருளை - ப்ராப்தியை, விளைக்கக்கடவதாய், ஓர்ஸரீயமான மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே! என்றபடி. "மருள்கொள்-வண்ணம்" என்று அங்வயிப்பது. இப்போதும், மேவத்துக்குவிசேஷணமாதல்; எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாதல். மருட்சியைக்கொள்ளுகையாவது - கொள்ளுந் பண்ணுகை, இதுக்குப்ரமாணம் - மைப்படி இத்த்யாதி. கண்டார்நெஞ்சிலே மையல்படியும்படியான மேனி என்றபடி. அன்றிக்கே, கறுப்புமாத்தரத்துக்குப்ரமாணமாதல். த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, க்ருபாஸ்வஹவத்தைபுடைத்தாய் ஓர்ஸரீயமான மேகம்போன்றவடிவையுடையவனென்றபடி. இப்போது, "அருள்கொள் - வண்ணம்" என்றது - திருமேனிக்கு விசேஷணம். "அருள்கொள் - வண்ணம்" என்று - திருமேனியின் ப்ரஸாதாதிஸயஞ் சொல்லுகையாலே, மேவத்தினகவாய் கல்லென்னும்படி இருக்குமென்றது விலி. "எண்ணம்" என்று - மனோரூபமாத்தரத்திலே என்றபடி. "எண்ணம்புகுந்து தித்திக்குமமுதே" என்கையாலே - தேவர்கள் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தியருளிச்செய்கிறார் - விலக்ஷண இத்யாதி. இன்னருடைய எண்ணத்திலேயென்று விசேஷியாதே ஸாமான்யேச சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - இன்னார்க்கு என்றன்றிக்கே இத்யாதி. அப்படி மனோரூபமாத்தரத்திலே ஹோக்யமாயிருக்குமோ? என்ன - உள்ளுந் தோறும் இத்யாதி. நினைக்குந்தோறும் இத்யர்த்தம். "தித்திக்குமமுதே" என்றவநந்தாம் "இமையோரதிபதி" என்றதுக்குலாவம் - மயுவ்ரதம்போலே இத்யாதி. "நல்" என்கிறத்தை - மாணிக்யாதிசுளோடுகூட்டி "விலக்ஷணமான மாணிக்கங்களையும்" என்கிறார். "திருவேங்கடத்தானே - அண்ணலே" என்றதுக்கு தாத்ப்ரயாந்தாம் - திருமலையிலே இத்யாதி. உதறிப்படுத்தவனென்றது - நிஸ்ஸம்ஸயமாக்கினவன் என்றபடி; ஸ்த்திரீகரித்தவனென்றபடி. அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்ததுக்குச்சேர அங்வயங்காட்டுகிறார் - இமையோரதிபதியாய் இத்யாதி. "அண்ணலே, உன்னடிசேர"

ப்ராபிக்கும்படி, அநந்யகதியான எனக்கு ஐயோ! ஐயோ! என்று உயையையப்பண்ணாய்! உன்னடி யன்றோ? ப்ராபகமுமாய் ப்ராப்யமுமாய் ஹோக்யமுமான திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபைபண்ணியருளாய்! (ந)

நான்காம் பாட்டு.

ஆவா! என்னுடைய உலகத்தையலைக்கும் அசுரர் கொணர்மேல்.
தீவாய்வாளிமழைபோழிந்தசிலையா! திருமாமகள் கேள்வா!
தேவா! சுரர்கள் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!
பூவார்கழல்கள் அருவினேயேன் பொருந்துமாறுபுணராயே.

ஆ.—(ஆவா என்னுது.) - நிற்க்ருணரான அஸுரராலே உபத்ருதமான லோகத்தினுடைய வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமை, அவ்வஸுரருடல் ஸராக்நியாலே ஊக்ரமாய்ப்படி அவர்கள் ப்ராணன்கள்மேலே ஸரவரஷத்தை வர்ஷித்து லோகத்தை நிருபத்ரவமாக்கினுற்போலே, நித்யஸித்தபுருஷர்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமலையிலே பிராட்டியோடே கூடநின்றருளின உன்னுடைய நிரவதிக ஹோக்யமான திருவடிகளைச் சேருகைக்கு எனக்கென்னவே அபூர்வமாயிருப்பதொருபாயத்தைப் பரிகல்பித்து, அவ்வுபாயத்தாலே என்னைச்சேர்த்தருளி, அடியேனுடைய ஸபஸ்ததுக்கத்தையும் போக்கியருளவேணு மென்று ப்ராப்த்திக்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், பண்டு பரிக்லுப்தமான அவற்றில் ஒருபாயமும் என்பக்கலில்லை; எனக்கென்ன ஒருபாயம் கண்டு தந்தருளவேணுமென்கிறார். வரையாதே எல்லாருடைய ப்ரதிஹந்தகங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வலாவணநீ, என்னை உன் திருவடிகளிலே சேருப்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார் என்றுமாம்.

[ஆவா வென்றுதொடங்கி] - ஐயோ ஐயோ என்று உயையையப்பண்ணுதே லோகத்தை நலியும் அஸுரருடைய ஆயுஸ்ஸிலே நெருப்பை உமிழ்சிறுசரவரஷத்தை வர்ஷிக்கும் ஸ்ரீஸாரங்கத்தையுடையவனே! [திருமாமகள் கேள்வா] - விரோயிநிரஸநம் பண்ணிற்று, பிராட்டிக்கு இனிதாகைக்கு என்றுகருத்து. [தேவா] - அஸுரநிரஸநம் பண்ணுகையாலே வந்த வீரஸ்ரீயாலே விளங்காநின்றுள்ளவனே! [சுமரென்று தொடங்கி] - தங்களலிமதங்கள் கிடைக்குமிடமென்று தேவர்களும் ரிஷிகணங்களும் விரும்பும் திருமலையிலே நின்றருளினவனே! நிரதிரயஹோக்யமான உன் திருவடிகளை சுவட்டையறிந்துவைத்தும் அநுலவிக்கப்பெறுதபடிக்குடான பாபத்தைப் பண்ணின நானும் பெறும்படி பண்ணியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்துக்கு விரோதிகளானவை யழியச்செய்யும் ஸ்ரீமத்தையையுடைய நீ, உன் நிரதிரயஹோக்யமான திருவடிகளை நான் கிட்டும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

உலகத்தை - லோகத்தை, ஆஆ - ஐயோ! ஐயோ!, என்னுது - என்றிரங்காதே, அலைக்கும் - நலிந்தலைக்குமவர்களான, அசுரர் - ஆசுரப் ப்ரகிருதிகளுடைய, என்றதுக்குலாவம் - கிட்டிநின்று இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உன்திருவடிகளை இத்யாதி. 'உன்னடியன்றோ' என்றதின் விவரணம் - ப்ராபகமுமாய் இத்யாதி. ப்ராப்யமுமாயென்றது - ப்ராப்தமுமாயென்றபடி. (n)

வாணஸ்மேல் - ப்ராணன்விஷயமாக, தீவாய் - அக்கிமுகமான, வாளி - அம்புகளை, மழை - மழைபோலே, பொழிந்த - சொரிகிற, சிலையா - ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடையையாய், திருமாமகள் - அந்தவிரோதிநிரஸநத்தாலே ஹ்ருஷ்டையாய் வீரபத்ரியாபுள்ள லக்ஷ்மிக்கு, கேள்வா - அதுருபநாயகனாய், தேவா - அத்தாலே உஜ்ஜ்வலரூபனாய், (இந்தவிரோதிநிரஸநம்பற்றசாக), சுரர்கள் - தேவர்களும், முனி - ருஷிகளும், கணங்கள் - திரள்திரளாக, விரும்பும் - ஆதரிக்கும்படியான, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவனே! பூ - (அவர்களிட்ட) பூவாலே, ஆர் - நிறைந்த, கழல்கள் - திருவடிகளை, (அதுஉவயோக்யனாய்வைத்து) அரு - இழக்கும்படி. துஸ்தரமான, வினேயேன் - பாபத்தையுடையேனானான், பொருந்தும் - கிடும், ஆறு - ப்ரகாரம், புணராய்-கற்பித்தருளவேணும். புணர்த்தல்-கிட்டுவித்தலாய், சேர்த்துக்கொண்டருளவேணுமென்றுமாம்.

இ. - நாலாம்பாட்டில், முன்பு பரிசுபத்தமான உபாயங்கள் என்பக்கல் ஒன்று மில்லை; நான் கிட்டுவதேதாருபாயம் வேறே தந்தருளவேணுமென்கிறார். வரையாதே எல்லாப் ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும் நீ, உன்திருவடிகளை நான்சேருமாறுபார்த்தருளவேணும் என்றுமாம். [ஆவாஎன்னுது]-ஐயோ! ஐயோ! என்று ஈயைபண்ணுதே. ஈஸ்வரனுக்குகைக்கு வேண்டுவது, ப்ராநர்யங்கண்டால் ஐயோ! என்கை; ப்ராநர்யங்கள் ப்ரியமாயிருக்கை ஆஸுரலக்ஷணம். அப்படி ஐயோ வென்னுதே. [உலகத்தையலைக்கும்] - ஒருத்தனை நலிந்தால் அலம்பிறவாமைபாலே, விவ்ருதியாக அழிப்பர்கள். [அசுரர் வாணஸ்மேல்] - அஸுரர்கள் உடம்பிலன்றிக்கே, அவர்கள் ஆயுஸ்ஸிலேயாயிற்று அம்புதைப்பது. [தீவாய்வாளி] - “ஈஷ்வராவகஸஜ்ஜாஸெஸு” : புறப்படும்போது அம்பாய், எதிரிகள்மேலே பதிம்போது அக்கிஜ்வலையாய் ஆயிற்று தைப்பது. [மழைபொழிந்த]- “ஸாவஷ-ஹவஷ-ஹ” என்று அம்புகளாலே பாட்டம்பாட்டமாக வர்ஷிக்கை. இப்படி வர்ஷிக்கும் ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை யுடையவனே! [திருமாமகன்கேள்வா] - “ஹதபூராஃவாரிஷவ்ஷஜே” என்று அவருக்கைக்காகவாயிற்று செய்தது; “நக்ஸுரிஹா வராயுதி” என்னுமவருங்கூடக் கூட்டுப்படும். [தேவா] - அப்போதை வீரஸ்ரீயால் வந்த ஒளியையுடையவனே! விரோதியைப்போக்கிப் பிராட்டி அங்கீகாரம்பெற்று நின்ற புகர் என்றுமாம். [சுரர்கள் இதயாதி] - “நம்முடைய விரோதிகளைப்போக்கினவன் வர்த்திக்கிறதேசம்” என்று தேவர்களும் ருஷிகளும் தங்களலிமதம் கிடைக்குமென்று ஆதரிக்கிற திருமலை. பூவாலே பரிபூர்ணமான- திருவடிகளென்னுதல், ஸுகுமாரமான திருவடிகளென்னுதல், திருவடிகளுக்கிட்டுப்பிறந்துவைத்து இழக்கும் பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே, பத்துமாஸம் பிரிந்தார் பொருந்துமாப் போலே யிருக்கிறது இவர்க்கு. [புணராயே] - உன்னைக்கிடும்வழி கற்பிக்கவேணுமென்னுதல், நான் கிட்டுப்படி பண்ணவேணுமென்னுதல்.

ந.நி.—நாலாம்பாட்டு. உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு உறுப்பாக நீ கண்ணவைத்த ஸாதநங்கள் எனக்கு ஒன்றும் உடலாகிறனவில்லை; ஆனபின்பு, தேவரை நான்ப்ராபிக்கைக்கு எனக்கென்னத் தனியே ஒருஸாதநங் கண்ணேவேணு மென்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—ஆவா இத்தாதி. “பொருந்துமாறுபுணராய்” என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - உன்னை இத்தாதி. ‘தனியேயொருஸாதநங்கண்டுதரவேணும்’ என்றதுக்குக்கருத்து - நான் பண்ணினபாபத்துக்கு நீ ஸ்ருஷ்டித்தநாகங்களப்போராது, எனக்கென்ன ஒருநாகம் கல்பிக்கவேணுமென்றால்-கல்பிக்கவேணுமென்று ப்ராத்திக்கிறதன்றே, பாமதயானுவாய் ஸக்திமானான நீ அந்தைப்

நம்பிள்ளை சீயரை ஒருநாள் “பஞ்சமோபாயமென்றுகொண்டு ஒன்றுண்டு” என்று சொல்லாநின்றார்கள் ; நாட்டிலேயும் அங்ஙனையிருப்பதொன்று உண்டோ?” என்று கேட்டருள, “நான் அறிகிறேன் ; இனி சதுர்த்தோபாயந்தான் பகவானேயாயிருக்க, வ்யோமா தீஞ்சொல்லுவாரைப்போலே ‘அவனுக்கும் அவ்வருகேயொன்றுண்டு’ என்கையிறே, அது நான்கேட்டறியேன்” என்றருளிச்செய்தார். “ஆனால், ‘ஆவா’ என்கிற பாட்டு அருளிச்செய்யும் போது, ‘எனக்குத்தனியே ஒருஸாயநங்கண் தேரவேணுமென்கிறார்’ என்று அருளிச்செய்கையாயிருக்குமே” என்ன : “அதுவோ ! அது உன்பரதிபத்தியில் குற்றங்காண் : அதுக்கு இங்ஙனே காண் பொருள் :- நீயும் உளையாயிருக்க நான் இங்ஙனையிழப்பதேயென்கிறார்காண்” என்று அருளிச்செய்தார். “ஸாஹம் கௌஸுய ஹம்ப்ராஹா க்ஷயிஜீவத்யுவிபுலொ” (ஸாஹம் கௌக்ரஹம்ப்ராப்தா - த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ) - நீயும் உளையாயிருக்க, என்மயிரைப்பிடித்துச் சிலநகலும்படி நான் பரிபூதையாவதே ; உன்ஸத்தைக்கும் என்பரிஹவத்துக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு? “புலொ” (ப்ரபோ) நீயும் என்னோடக்க ஸ்திரீயானாயாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிறே ; நீ பரிஸுருயிருக்கச்செய்தே நான் நோவுபவேதே ! நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்தானொருவன், “எம்பெருமானே உபாயமாகில் ப்ரபத்திகொண்டு இங்குச்செய்கிறது ஒன்றுங் கண்டிலேன்” என்ன, சேவியைப்புகைத்து, “நாதமுநிகள்தொடங்கி இவ்வளவும் வரநம் ஆசார்யர்கள் பரமரஹஸ்யமாக உபதேசித்து ஓரான்வழியாய்க் கொண்டு போந்த இத்தை, இதின்சீர்மையறியாத உனக்கு மஹாபாயியேன் இத்தைவேளியிவேதே!” என்று

போக்கவேணுமென்று கருத்தாடப்போலே, வித்தோபாயமான நீயே ஈகழிக்கவேணுமென்று. ஒன்றும் உடலாகிறனவில்லையென்கையாலே. கர்மஜ்ஞாநாதிகள் போலே வித்தோபாயமுட உடலன்றென்று தோற்றினாலும், வித்தோபாயமான நீயே அவ்விடமே செய்யவேணுமென்று பதற்றஞ்சொல்லுகிறது.

இந்தப்ரஸங்கத்திலே, “சதுர்த்தோபாயமான ஈஸ்வரனையொழிய வேறு உபாயமில்லை” என்கைக்கு ஸம்வாதமாக ஐதிற்யம் - நம்பிள்ளை இத்தாதி. வ்யோமாதீதஞ்சொல்லுவாரைப்போலேயென்றது, வ்யோமசப்தத்தாலே - “தத்ராவிடிஹாஃமமநஸு” என்கிறபடியே காராயணைச்சொல்லி, “தவரிந்யடிஹு” என்கிறபடியே அவனுக்கு அந்தர்யாமி ருத்ரனென்று சொல்லுவாரைப்போலே யென்றபடி. இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் - பாசபதர். “ஈஸ்வர வ்யதிரிக்தோபாயமில்லையென்றால், ஆசார்யாபிமாநத்தை - பஞ்சமோபாயமென்கிறத்தோடு விரோதிபாதோ?” என்று கேட்க; “வ்யூஹவாஸு தேவரோடே அந்தர்ப்பூதமாக்கி த்ரிவ்யூஹமென்கிறுப்போலே, ஆசார்யாபிமாநம் ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகிலும் ‘ஆசார்டனைப் பற்றுகை, காலேப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி’ என்று வித்தோபாயாந்தர்ப்பூதமாகையாலே, ஆசார்யாபிமாநம் வித்தோபாயாநந்யமே; அஞ்சாம் உபாயமென்கிறது - கார்யகரத்வத்தின் அயோவ்யத்வத்தைப்பற்ற என்றருளிச்செய்வர். ஆசார்யனுக்கு வடகத்வம் பிராட்டி ப்ரத்யாஸத்தியாலேயானாற்போலே, உபாயத்வமும் ஐகவத ப்ரத்யாஸத்தியாலேயிறே. ப்ரதிபத்தியில் குற்றங்காணென்றது - அதுக்கு தாத்பர்யம் அறியாய்காண் என்றபடி. “நீயும் உளையாயிருக்க நான் இங்ஙனையிழப்பதே” என்று வெறுக்கிறுரித்தனைபோக்கி, வேறொரு உபாயங்கண்டு தரவேணுமென்று கேட்டிருவான்று என்றபடி. அவனை யப்படி வெறுத்தபேர் உண்டோ? என்ன - ஸாஹம் இத்தாதி. ‘ஸாஹம் கௌஸுய ஹம்ப்ராஹா வரிக்ஷிஷ்டாலஹாஃமதா ! வஸுதாஃவாணஸுபாசுராணாஃ க்ஷயிஜீவத்யுவிபுலொ’ இதி மஹாபாரதே. “க்ஷயிஜீவத்யுவிபுலொ - ஸாஹம் கௌஸுய ஹம்ப்ராஹா” என்றவயித்து ஹவம் - நீயும் இத்தாதி. விவரணம் - நீபர்ஸுருடன் இத்தாதி. சதுர்த்தோபாயம் ஈஸ்வரனென்றார் - சீழ்; ஆனால் ப்ரபத்திகொண்டு கார்யமில்லையோ வென்கிற சங்கையை பரிஹரிக்கைக்காக ஓர்ஐதிற்யம் - நஞ்சீயர் இத்தாதி. அவர் கேட்டதுக்கு

திருமுடியிலே அடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளியறையிலே புக்கருளினார். திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்களும் திவ்யாத்தஸ்வரூபகுணங்களும் நித்யமுக்தர்க்கு பராப்ய மாநாற்போலே, முழுக்ஷுவாய் ப்ரபங்குன இவ்வதிகாரிக்கு த்வயஸாரீரமே ப்ராப்யமா யிருக்குமிறே. [ஆவாஎன்னுது] - ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரியஞ்செய்கையாகிறது - அவன் விபூதி யிலே க்ருணபபண்ணுகையிறே. நஞ்சீயர் “ஒருவனுக்குப்பரநர்த்தம் அஸஹ்யமாயிருந்த தாகில், ‘நமக்குபகவத்ஸம்வந்தம்முண்டு’ என்று அறுதியிடலாம்; ‘அதுப்ராப்தம்’ என்று இருந் தானாகில், ‘நமக்கு பகவத்ஸம்வந்தமில்லை’ என்று தனக்கே கைவாங்கவமையும்” என்றரு ளிச்செய்தார். பிறராகிறார் ஆரென்னில், ஸ்வவ்யதிரித்தர். ஆனால் ப்ரதிகூலர்பக்கலிலும் க்ருணபயைப்பண்ணவோ? என்னில்; அப்படியேயன்றே இவர்களுக்கு மதம். “துர்வா ஸநைகழிந்து அங்கூலராகப்பெற்றிலோம்” என்று இருக்கவன்றே அடுப்பது. அவன் “யஜி வாராவணஸ்த்யு” (யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்) என்றால், அவன்வி லுதிதியிலுள்ள இவ னுக்கு இத்தனையும் வேண்டாவோ? ஆனால், “நண்ணுவசுரநலிவேய்த” என்கிறவிடத்தில் அது எங்ஙனே ஸங்கதமாகிறபடியென்னில்:— அதுக்கென்? நண்ணுமைநிலை நின்றவன்று வத் யனாகிறுன். அக்நிஷோமீயஹிம்ஸையோபாதி அதுதானே ஹிதமாகக்கூடவதிறே. இவனு டைய தண்ணியஸாரீரத்தைப்போக்கி நல்வழியேபோக்குகிறானிறே. [ஆவாஎன்னுது (உல கத்தையலைக்கும்)] - “ஐயோ, ஐயோ” என்னவேண்டியிருக்க, அதுக்குமேலே நலியாநிற் பார்கள். ஒருவனோடே ஸாத்ரவம்பண்ணினானாகில், “அர்த்தகாமநிமித்தமாகவிறே ஐது வந்தது, இருவரும் சபலர்” என்றிறேயிருக்கலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, உலகத்தை அலைப்பர்க ளாயிற்று. தம்மோடொக்க உண்டுத்துத் திரிகிற இதுவேஹேதுவாக நலியாநிற்பர்களா யிற்று. [அசுரர்] - அதுக்கு அடி அவர்கள் ஆசுரப்ரக்ருதிகளாகையாலே. [வாணஸ்மேல்] - இவர்கள் வீரக்கோலத்தால் வந்தலுப்பனை குறியழியாதே யிருக்க, உயிரிலேநலிகை. அதா

பரிஹாரமேதென்ன - திவ்யமங்கள இத்யாதி. இத்தால் - உபாயம் வித்தமானாலும் ஸ்வீகாரம் வேண்டுகையாலே ப்ரதம உஸையிலே யதிகாரிஸ்யேஷணமாய், உத்தரோத்தராடிஸையில் ப்ராப்யமா யிருக்குமென்றதாயிற்று. திருப்பள்ளியறையிலே புக்கதுக்குக் கருத்து - துக்கிதனாவன் ஆப்தபந்து சமீபத்திலே போமாபோலே போனாரென்றதால், இவனுக்கு நல்லபுத்தியை ப்ராப்திக்கைக்காக வாதல். திருப்பள்ளியறை - பெருமானது. “ஆவாவென்னுது” என்றதென்? என்ன - ஈஸ்வரனுக்கு இத்யாதி. ஈஸ்வர ப்ரியர்த்தமாகவன்றிக்கே, ஹவத்ஸம்வந்தமுண்டாப்போதும் “ஆவா” என்ன வேணுமென்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் - நஞ்சீயர் இத்தாதி. ‘ப்ரநர்த்தம்’ என்கிறவிடத்தில், பரசப்தம் ஆரைச் சொல்லுகிறதென்ன - பிறராகிறார் இத்யாதி. ஆனால், ப்ரதிகூல யம் வர்த்தியாதோ? என்ன - துர்வாஸநை இத்யாதி. ப்ரதிகூலனுக்கும் ஹிதசிந்தை பண்ணுகைக்கு ஹேது ஏதென்ன-அவன்யதிவா இத்யாதி. “விஹ்ஷெணாவாஸு” விபுஜிவாராவணஸ்த்யு” இத்யாதி. இங்கே - “யஜி வாராவணஸ்த்யு” என்றது அதுஸந்தேயம், நிலநின்றாலும் ஹிம்ஸை த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - அக்நிஷோமீய இத்யாதி. அக்நிஷோமீயஹிம்ஸையில் , உபவா உவெதநு யி யலஸு” இத்யாதிப்படியே - அப்பசுவுக்கு ஸ்வர்க்கங்கொடுத்து ஹிதஞ்செய் தாற்போலே, இவனும் அதுனுக்கு ஹிதஞ்செய்தானாவென்றபடி. நரிஷ்யலி-நஞ்சீயஸே இத்தர்த்தம், ஹிதமாம்ப்ரகாரமேதென்ன - இவனுடைய இத்யாதி. மேலுயுங் கூட்டிக்கொண்டு ஹாவம் - ஐயோ இத்யாதி. “உலகத்தை” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒருவனோடே இத்யாதி வாக்யத்வயம். அர்த்தகாமாதி நிமித்தமன்றாகில் நலிகைக்குஹேதுவேதென்ன-தன்னைடொக்க இத்யாதி. “வாணஸ்மேல்” என்கிற துக்கு வாஸநை - இவர்கள் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. வாணஸ் - ஆயுஸ்ஸு. “வாணஸ்மேல்”

வது - இவர்கள் ஜீவநஹேதுவான காலத்தைநலிகை. [தீவாய்வாளி]- பெருமாள் தோடேத்து விடும்போதாயிற்று அம்பு என்றறியலாவது; படும்போது நெருப்புப் பட்டாற்போலேயிருக்கை. ஸ்ரீஸார்ங்கத்தில் நாணியைக்கழிந்தபோதே, காலாக்ரி கவலேவிட்டாற்போலேளிந்துகொண்டு செல்லாநிற்கும். குணஹிந்மாறலிருக்கும்படியிறே இது. “**தீவ்வாவகவஸஜாஸெ**” (தீப்தபாவகவஸங்காஸெ)-படும்போதிருக்கும்படி. “**ஸிவெத**” (ஸிதை)-பட்டமைதேரியாதேதோனாயுருவி அவ்வருகேவிழக்காணும்த்தனை. “**காணு நவ உஷெணெ**” (காஞ்சந பூஷணெ) இவற்றுக்கு ஆகாரத்தவயமுண்டாயிருக்கிறபடி. “சரங்களாண்ட தண்டாமரைக்கண்ணைக்கனி” என்றமனந்தாழ்ந்துநில்லாது’ என்கிறபடியே. அநுகூலர்க்கு அகப்பனேகக்கும்அது தானேயாயிருக்கிறபடி. “**மகவாஜிவாஜி**” (நத்வாய்ச்சாமி)இத்யாதி-இவ்வழகுக்குஇலக்காய்வாழ்ந்துபோகலாயிருக்க, எதிரிட்டுமுடிந்துபோக நான்இச்சிக்கிற்வேன். நீ எண்ணியிருக்கிறது நான்அறிகிறேனெனிறே. இருத்திப்பிடித்தவிலும், தேரித்துப்பிடித்தபகழியுமாய்க்கொண்டு நிற்கும்போது அபிராமராயிறே யிருப்பது; அவ்வழகைக்கண்டுஅநுலவிக்கமாட்டாதே, தண்ணீர் குடிக்கக்கல்லினளியிலே தலைகீழதாகவிழுந்து முடிவாரைப்போலே, *தயரதன்பெற்றமரதக மணித்தடத்தைஎதிரிட்டு முடிந்துபோக நான்காணமாட்டுகிறேன். [வாளிமழைபொழிந்த சிலையா]-“**ஸரவஷ-வவஷ-ஹ**” (ஸரவர்ஷம்வவர்ஷஹ) என்கிறபடியே. பாட்டம் பாட்டமாக வர்ஷித்தபடி. [திருமாமகன்கேள்வா] - விரோதிகளைப் போக்கினதுகண்டேகந்தனைக்குமவளைச் சொல்லுகிறது. “**வதாராவவாரிஷஷஜெ**” (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜெ) என்னுமவள். “**தமஜெஷா**” (தமத்ருஷ்ட்வா)-வேறும்புறத்திலேஆலத்திவழிக்கவேண்டுமபடி

என்கையாலே - ஸரீரம் உருவழியாதிருந்தமை தேற்றுகிறது. ஜீவநஹேதுவான காலத்தையென்றது. ஆயுஸ்சையென்றபடி. “தீவாய்” என்றதுக்கும், “வாளி” என்றதுக்குவாஸநை - பெருமாள் இத்த்யாதி. விவரணம் - ஸ்ரீஸார்ங்கத்தில் இத்த்யாதி. கவலேவிட்டாற்போலே - கிளைவிட்டாற்போலே. சாடு - குணஹிநம் இத்த்யாதி. “தீவாய்வாளி” என்றதுக்குப்ரமாணம் - தீப்த இத்த்யாதி. “**தீவ்வாவகவஸஜாஸெஸுஸெதெகாணு நவ உஷெணெ**; **மகவாஜிவாஜிவஹ-ஹ-ஷாஸாராஜெணநிவமதஸெஸெ**” இது யுத்தகாண்டே ராவணம்ப்ரதி விபீஷணஃ. [௧௬, ௨௨] ‘படும்போது அக்ரிசல்பமாய் ‘இருக்குப்படி’ என்றாகட்டிவது. க்ரெளரயத்தின் எல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - பட்டம் இத்த்யாதி. ஆகாரத்தவயமாவது - “ஸிதை” என்கையாலே ஆயுதத்தவமும், காஞ்சநபூஷணஃ என்கையாலே ஹோக்யத்தவமும். ஹோக்யத்தவம் ஆர்க்கெண்ண - சரங்களாண்ட இத்த்யாதி. திருமொழி ஏழாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி நல்லாம்பாட்டு, “உரங்களை” இத்த்யாதி. அப்புனைநடத்தின புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேஸ்வரனுக்கல்லது வேறசிலர் விஷயமாக என்னுடைய ஹருதயத்தில் ருசி பிறவாதென்றபடி. தண்டாமரைக்கண்போலே சரங்களும் ஹோக்யமென்றபடி. “**கஹஸு - நெவாரி**” என்றதுக்கு ஹவம் - நீயெண்ணி இத்த்யாதி. நான்அறிகிலென்கையாலே - உன்னுடையநினைவு எனக்குத்தேரியாதென்றபடி. “**ராஜெண**” என்றதுக்கர்த்தம் - இருத்தி இத்த்யாதி - பகழி-அம்பு, தெரித்து - அடுத்து. “**ராஜெண - ஸஜெநிபுஷதஸு - ஹஷு - நெவாரி**” என்கையாலே வலித்த ஹவம் - அவ்வழகை இத்த்யாதி. இவர் ஏரியோ? என்ன - தயரதன் இத்த்யாதி. “மழைபொழிந்த” என்றதுக்குவாஸநை - ஸரவர்ஷம் இத்த்யாதி. “**ததொராரொரிவஹதெஜாயநாராயயவீயபுவாந**” | **பூவிஸுராக்ஷஸெஸெநுஸரவஷ-ஹ-வவஷ-ஹ**” இதுயுத்தகாண்டே. (௧௬ - ௧௮) “வாளிமழைபொழிந்தசிலையா” என்றதுக்கு அநந்தம் “திருமாமகன்” என்றதுக்குஹவம்-விரோதிகளைப்போக்கினது இத்த்யாதி. அப்படியனைத்

யான அழகையுடையவரை, எதிரிகளைவேன்ற வீரக்கோலத்தோடே கண்டாள். “ஸத்ருஹதாரம்” (ஸத்ருஹந்தாரம்) - தந்திருமேனியிலே ஒருவாட்டம் வாராமே, அவர்களைக் குற்றயிராக்கி விவேதுஞ்செய்யாதே, துண்டித்துஅடுக்கினவரை. முன்பு திருவயோத்யையிலிருந்த நாள், “இவர் வேட்டைக்குப் போனவிடத்தே இன்னபடியும் இன்னபடியும் பொருதார்; இன்னபுலியைக்கத்தினார்” இன்னஸிஹத்தைக் குத்தினார் என்றற்போலே வந்தபுலக்கள் சொல்லக்கேட்கு மத்தனையிறே; இங்குப் பூசலுக்குப்புகிறபோதேபிடித்து மேலுள்ளவ்யாபாரங்கள் அடங்கலங் கண்டாள். “உஹஷ்டுணரஹஸுவாவஹஸு” (மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்) - ருஷிகளுடைய விரோதிகளைப்போக்கி, அவர்களுக்குக் குடியிருப்பப்பண்ணிக் கொடுத்தவரை. தங்கள் தபோவஸத்தாலே வெல்லலாயிருக்க, தங்கள்ஹரத்தைப் பெருமாள் தலையிலேபொகட்டு முறை யுணர்ந்து கொண்டிருக்குமவர்களுக்கு. “ஹஸுவதிராஸுவொயநா” [கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா] - தந்தாம் கைம்முதலழிய மாறாதேயிருக்குமவர்கள். தபோதநராயிருக்கச்செய்தே கர்ப்பபூதராயிருப்பார்கள். தந்தாமுக்கென்ன இயற்றியுண்டாயிருக்கச்செய்தே சர்ப்பாவஸ்த்தையில் ஜநியறிந்து ரக்ஷிக்குமத்தனையிறே; அப்படியே அவனையறிந்து ரக்ஷிக்கஇருக்குமவர்கள். அங்குலரக்ஷணமும் ப்ரதிகுலநிரஸநமும் இவளுக்குப்பிரயமாகச்செய்யுமவையிறே “வஹுவ” (பபூவ) - பதினாலாயிரம்முருட்டு ராக்ஷஸரோடேதனியேநின்று பொருகிறத்தைக்கண்டேஞ்சி, “இதேன்னப் விநாயுமோ?” என்றுஸத்தையழிந்துகிடந்தாள்; இப்போதுஉள்ளாளாள். “ஹுவதிராஸு” (பூஸத்தாயாம்). “ஹுஷ்டு” (ஹ்ருஷ்டா) - ஸத்தையுண்டானால் உண்டாமதவும்

தாளோ? என்ன - பர்த்தாரம் இய்யாதி. “தஹுஷ்டாஸத்ருஹதாரம் உஹஷ்டுணரஹஸுவாவஹஸு”

வஹுவஹுஷ்டாவெஹெஹீலதாராவரிஷஸுஜெ” இய்யாரண்யகாண்டே. [உக] “தட-ஸத்ருஹதாரம்-ஹுஷ்டு” என்கிறபதங்களுக்கர்த்த-வேறும்புறத்

திலே இய்யாதி. “தம்” என்ற ப்ரவித்தியாலே - ஸ்வாவாகமான அழகைச் சொல்லுகிறது. “ஸத்ரு” என்கிறபதத்துக்கும், “ஹதாரம்” என்கிறபதத்துக்கும் வ்யவ்ருத்தியூர்வகமாக ஹாவம். தந்திருமேனியிலே இய்யாதி. “ஹுஷ்டு” என்கிறதக்குஹாவம் - முன்பு திருவயோத்யையில் இய்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே. ருஷிகளுக்கு ஸுகாவஹரானது எவ்வழிபாலே? என்ன - ருஷிகளுடைய இய்யாதி. “ஹீஷ்டு” என்றதக்குஹாவம் - தங்கள் இய்யாதி. அதாவது - “ஹீஷ்டுஸத்ரு” என்று, ஸ்வரனே ரக்ஷணம், நாம் ரக்ஷயர் என்கிறஜ்ஞாநத்தையுடையவர்க ளென்றபடி.

அப்படி அவனிடத்திலே ந்யஸ்தபாரோ? என்ன - கர்ப்பபூதா இய்யாதி “நபூஸுஷ்டுணரவயம் ராஜிநுஜிதக்ரொயாஜிதெழியா” ரக்ஷிதவ்யாஸ்யாஸஸுஹஸுவதிராஸுவொயநா” இய்யாரண்யகாண்டே. இதுக்கர்த்தம்-தந்தாம் இய்யாதி. உத்தத்தை ஸப்தத்திலே ஏறிட்டுக்

காட்டுகிறார் - தபோதநராய் இய்யாதி. விவரணம் - தந்தாமுக்கென்ன இய்யாதி. இயற்றி - யத்தம். இப்படி ரக்ஷிக்கிறது ஆர்க்கு ப்ரியமாக? என்ன அங்குலஇய்யாதி. “ஸத்ருஹதாரம் உஹஷ்டுணரஹஸுவாவஹஸு” என்கிறத்தைப் பற்றி, “அங்குலரக்ஷணமும் ப்ரதிகுலநிரஸநமுமென்றது”.

“ஸத்ருஹதாரம்-ஹுஷ்டு - வஹுவ” என்றுகூட்டி ஹாவம் - பதினாலாயிரம் இய்யாதி.

“வஹுவ” என்றால் உள்ளாகையைக்காட்டுமோ? என்ன-பூஸத்தாயாம் என்று; “ஹுஷ்டு” என்றத்தை ஹகாரகர்ப்பமாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஸத்தையுண்டானால் இய்யாதி. பபூவ, ஹ்ருஷ்டாசேத்யர்த்தம். ஸத்ருஹந்தாவாகக்கண்டு பரிஷ்வங்கிச்சுக்கு இவள் வீரவாகியறிகைக்கு

உண்டாயிற்று. “வெவெஹீ” (வைதேஹீ) - உபாத்யாயர்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்குச் செவியேற்றாலே † ஒத்துப்போயிருக்குமாபோலே: வீரவாசியறியுங்குடியிலேபிறந்தவளிறே: ஒருவில்லுமுறித்த இதுக்கு உகந்துஎன்னைக்கோடுத்த எங்கள்ஐயர், பதினாலாயிரம்பேரைத் தனியேரின்று முடித்தஇத்தைக்கண்டால் என்பகெரிந்தான்! “ஹதாராடி” (பர்தாரம்) - முன்பு, இவர்ஸுபுதாரராதையாலே “குழைசரக்கு” என்றும், “ஐயர்நம்மை இவர்க்கு நீர்வார்த்துக்கோடுக்கையாலே நாம்இவர்க்கு ஸேஷம்” என்றும் அணைத்தாளாத் தனை; “ஆண்பிள்ளை” என்று அணைத்ததுஇப்போது: “வாரிஷவ்வுஜை” (பரிஷல்வஜை) - ராவணஸமராய், அவன்மதித்த வீரத்தையுதையராயிருப்பார் பதினாலாயிரம் பேரும் விட்டஅம்புகளடங்கலும் இவர்மேலேபட்டு, கண்டவிடமெல்லாம் யுத்தவவோயிறே திருமேனிகிடக்கிறது; அவ்வோவிடங்கள்தோறும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டாள். [திருமாமள்கேள்வா] - உனக்குஸக்திவைகல்யம் உண்டாயிழக்கிறேனோ? புருஷகாரமில்லாமலிழக்கிறேனோ? [தேவா] - இவளணைத்தபின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகர். அன்றியே விரோதிகளைப்போக்குகையாலே வடிவிலேபிறந்த காந்தியைச்சோல்லடிமாம். (“நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கினவன் வர்த்திக்கிறதேசம்”) என்று, தேவர்களும் ருஷிகளும் தங்களாயிதங் கிடைக்குமென்று ஆதரிக்கிற திருமலை: [சுரர்கள் இத்யாதி] - அங்குலர்அடையத் திரண்டு பகோடுகிடக்கும் தேசம். [பூவார்கழல்கள்] - பூவாலல்லது செல்லாததிருவடிகளென்னுதல். பூவோடொத்த திருவடிகள்என்னுதல். [அருவியேன்] - அவன்ப்ரதிவந், கங்கள் போக்கவல்லனாயிருப்பது, எனக்குஆசை கரைபுரண்டிருப்பது, திருவடிகள் நிரதீபயலோக்யமாயிருப்பது; இங்ஙனையிருக்கச்செய்தே, கிட்டியநுலவிக்கப் பெருத பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பொருந்துமாறுபுணராயே] - அசோகவரிகையிலேஇருந்த பிராட்டியோபாதிகாணும் தம்மைநனைத்திருக்கிறது; [புணராயே] - உன்னைக்கிடமேவழிகல்பிக்கவேண்டுமென்னுதல், நான் கிட்டும்படிபண்ணவேண்டுமென்னுதல். (சு)

ஹேதுவேதென்ன; - “வெவெஹீ” என்றதுக்குலாவம்-உபாத்யாயர் இத்யாதி. “வெவெஹீ” என்றதுக்கு தாத்பர்யந்தாம் - ஓநவிலு இத்யாதி. ‘என்பகெரிந்தான்’ என்று ஐயரை நினைத்தாளென்றுகூட்டுவது. “ஸுபுதாராடி” என்றவந்தாம் “ஹதாராடி” என்றதுக்குலாவம் - முன்புஇவர் இத்யாதி. குழைசரக்கு-ரக்ஷயவஸ்து. “வாரிஷவ்வுஜை” என்றதுக்கு - பரிதஸ்ஸஸ்வஜை என்றுக்கி, எங்குங்கட்டிக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ராவணஸமராய் இத்யாதி. “தீவாய்வாளிமழை பொழிந்தசிலையா, திருமாமள்கேள்வா” என்ற பதவ்யப்ப்ரயோகத்துக்குப் ப்ரயோஜகம் - உனக்குஸக்தி இத்யாதிவாக்பதவ்யத்தாலே. “தேவா” என்கிறத்தை “திருமாமள்கேள்வா” என்றத்தோடும், “தீவாய்வாளிமழைபொழிந்த சிலையா” என்றத்தோடுகூட்டி இரண்டுவகையாகலாவம் - இவளணைத்தபின்பு இத்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே. பகோடுகிடக்கும்தேசம் - ஈடுபட்டுக்கிடக்கும் தேசமென்றபடி. பகோடு - வெட்டிவிழுந்தகாடு. “ஆர்தல்” - பொருந்துதலாய், புஷ்பங்களோடு கூடியிருக்கிற திருவடிகளென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு நிர்வாஹம் - ஸாத்ருஸீயாகாரேண பொருந்துகையென்று. கீழிற்பதங்களையுங்கடாக்ஷித்துலாவம் - அவன்ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி. “ஆறுவன்பிலடியேன்” என்றத்தைப்பற்ற - எனக்காசை கரைபுரண்டிருப்பது என்றது: பெறுமாறென்னுதே, “பொருந்துமாறு” என்கையாலே - முன்புகூடியிருந்து பிரிந்தவர் போலே யிருக்கிறொன்கிறார் - அசோக இத்யாதி. “ஆறு” என்று - வழியாதல், ப்ரகாரமாதல். புணர்தல் - கற்பித்தல். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புணரநின்றமரமேழ் அன்றேய்தொருவில்வலவாவோ!
புணரேய்கின்றமரமிரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ!
திணரார்மேகமெனக்களிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே!
திணரார்சார்ங்கத்துஉனபாதம் சேர்வதடியேனெந்நாளே?

ஆ. — (புணரா) - இதுக்குமுன்பு க்ஷுப்தமன்றியே அபூர்வமாயிருப்பதொரு உபாயத்தைப் பரிகல்பிக்க முடியுமோவென்னில், ஒரு திருச்சரத்தினாலே மஹீயாஸந் நிகுமான மராமரங்களேழையும் மஹீதரத்தையும் ரஸாதலத்தையும் உருவம்படியெய்த உனக்கு முடியாததுண்டோ? ஆதலால், அன்று உனக்கு ஒருதீங்குவிளைபாதபடி மரு தின் நடுவேபோய் என்னுடைய மஹாபயத்தைப்போக்கி என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தாற் போலே, ஸர்வபூதஸரண்யமான திருமலையிலே ப்ரணதஜநஹிதநிரஸந ஸமர்த்தமான ஸ்ரீஸார்ங்கப்பர்ருதிஅஸங்க்யேயதிவ்யாயுபோபேதஞய்க்கொண்டு நின்றருளின உன் திருவடிகளிலே சேர்த்து என்னை உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணுவது எந்நாள்? என்கிறார்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், “உம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்கிறோம்” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, ‘அது என்றுசெய்வது?’ என்கிறார்.

[புணரா வென்றுதொடங்கி] - நேரொக்கநில்லாதே திரண்டுநின்ற மராமரம் ஏழையும் எய்தவகவீரனாவனே! [புணரென்றுதொடங்கி] - நிர்விவரமாம்படிகுடிநின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே உனக்குஒருநலவிவின்றிக்கே போய் இஜ்ஜமத்தை யுண்டாக்கினவனே! [திணர்என்றுதொடங்கி] - செறிந்த மேவம் என்னலாம்படியான ஆனைகள் சேரநின்றுள்ள திருமலையிலேநின்றருளினவனே! மிகவும் வலியுடைத்தான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுடைய உன்திருவடிகளை. கையிலே அவ்வில்லுண்டாயிருக்க, காலசேஷபம் பண்ணுவதே யென்றுகருத்து.

ப. — அநந்தரம், ஆபுரிதரக்ஷணர்த்தமான அநாயாஸ வ்யாபாரத்தையுடைய உன்திருவடிகளைச் சேர்வது எந்நாள்? என்கிறார்.

(செவ்வைகண்டுஇலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி), புணரநின்ற - திரளாக நின்ற, மரம் - மராமரங்கள், ஏழ்-ஏழையும், அன்று - (மஹாராஜர் ஸ்ரீபதிஸங்கை பண்ணின) அன்று, எய்த - (அவருக்கு விஸ்வாஸம் பிறக்கும்படியாக) எய்த, ஒருவில் வலவா - ஏகதூர்த்தரனாய், புணர் - சேர்த்தி, எய் - பொருந்தும்படி, நின்ற - நின்ற, மரம் இரண்டின் - இரண்டு மரத்தின், நடுவே-நடுவே, போன - போய், முதல்வா - ஜகத்துக்குக் காரணபூதனாவனாய், திணர் - கதிப்பு, ஆர்-விஞ்சின, மேகம் - மேகங்கள், என - என்னலாம்படி, களிறு - யானைகள், சேரும் - சேர்ந்து வர்த்திக்கிற, திருவேங் கடத்தானே - திருமலையிலே ஸந்திஹிதனாவனே! திணர் - (பிடித்தகை நிரம்பும்) பெருமையை, ஆர்-உடைத்தான, சார்ங்கம் - ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடையனான, உன்-உன், பாதம்-திருவடிகளை, அடியேன் - (உன்வீரசரித்ததுக்குத்தோற்று அடிமைப்பட்ட) நான், சேர்வது - சேருவது, எந்நாள் - எந்நாள்? ஒஓ - ஒஓவென்று சேரப்பெறாத விஷா தாதிரயத்தைக் காட்டுகிறது. [திணர் - கதிப்பாய், பெருமையைச் சொல்லுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீர் இங்ஙனே த்வரிக்கிறதென்? உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கிறோம்என்ன, ‘அது என்று?’ என்கிறார்.

[புணராரின்ற] - புணர்ந்துநின்ற. அம்புக்கு நேரோடவொண்ணாதபடி திரண்டுநின்ற. [மரமேழ்அன்று எய்த] - ரக்ஷணத்தில் ஸங்கைபண்ணினவன்று ஏழையும் ஒரம்பாலேயழித்த. அதிஸங்கைபண்ண, மழுவேந்திக்கொடுத்து ரக்ஷித்தவன்கிடார், ஆசைப்பட்டஎன்னை அநாசரிக்கிறான்! அதிஸங்கையைப்போக்கிப் பணிகொண்டவன்கிடார் இரந்தஎன்னைப் பணிகொள்ளாதொழிகிறான். [ஒருவில்வலவா] - ஏகவீரனே! ஓ என்று - விஷாடாதிஸயஸைகும். [புணரேயின்ற] - புணர்ந்துநின்ற. இரண்டுங் கூடி “ஒன்று” என்னலாம்படி பொருந்திநிற்க, அதிலே இடங்கண்டுபோய் உன்னைத்தப்புவித்து ஜமத்தைபுண்டாக்கினவனே! [தினாரர் இத்யாதி] - செறிந்த மேவமென்ன லாம்படி ஆனைகள் திரள்திரளாக ஸஞ்சரிக்கும் திருமலை. ஆணையையும் மேவங்கனையும் மலைக்குச்சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவது. [தினாரார்சார்ங்கம்] - மிக்க பலத்தைபுடைய ஸார்ங்கம். சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழிய எடுக்கவொண்ணாத வில்லு. [உனபாதம் இத்யாதி] - கையிலே வில்லிருக்க விரோயிபுண்டு என்னவொண்ணாது; உன்னைப் பெறும் நாளையாகிலும் சொல்லவேணும்.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நீர் இங்ஙன த்வரிக்கிறதென்? உம்முடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்கிறோமிறே என்ன, அதுஎன்று? என்கிறார்.

[புணரா இத்யாதி]-க்ஷத்ரியர் விற்பிடிக்கிறது ஆர்த்தத்வநி கேளாமைக்கன்றோ? “க்ஷத்ரி தெயெயடாரூ தெவாவம் நாதபுஸவொவெலிதி.” (க்ஷத்ரியரை தார்யதேசாபம் நார்த்தஸப்தோபவேதிதி.) இலக்குக்குறிக்கப் போகாதபடி திரண்டுநின்ற ஏழுமராமரங்களை முஷ்டியாலும் நிலையாலும் நேர்நிற்கப்பண்ணி எய்த ஏகவீரனே! [ஓ]-ஓ என்று விஷாதாதிஸய ஸுலசகம். ரக்ஷணத்தில் அதிஸங்கை பண்ணினாரையும் விஸ்வஸிப்பித்துக் காரியங்கொள்ளும் நீ, ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவவாராதொழிவதே! “ஸுமத்ரி வஸுஜிதஸூரவீச” (ஸுக்ரீவஸுஸங்கிதஸ்சாஸீத் இத்யாதி) பெருமானாக

ப்ர.—[புணராரின்றமரமேழன்றெய்த] - சூரணுகாணெடிஸரே, “கிஹுவக்ஷாரூஹுமெலிவகெயெவொக்ஷிடிஹவஃ | க்ஷத்ரி தெயெயடாரூ தெவாவம் நாதபுஸவொவெலிதிநா|| தெவாதபுஸவொணுகாரணுமே நயஸுஸிதவ தாஸி ராமவீதெவ்யபாமஜிஸாரணுமாரணமதாஸி||”

அஞ்சாம்பாட்டு. —புணரா இத்யாதி. “எந்நான்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - நீர்இங்ஙன இத்த்யாதி.

“வில்வலவா” என்றதுக்கு ஹாவம் - க்ஷத்ரியர் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்திற்குப் ப்ரமாணம் - க்ஷத்ரியரித்த்யாதி. ஆரண்யகாண்டே. “கிஹுவக்ஷாரூஹுமெலி வகெயெவொக்ஷிடிஹவஃ” இதி பூர்வார்த்தம். இலக்குக் குறிக்கப் போகாதபடி திரண்டு நிற்கையாவது - அம்புக்கு நேரோடவொண்ணாதபடி நெருங்கிநிற்கை. புணர்தல் - திரட்சி. இப்படிக்கொத்த மராமரங்களை எய்யும் ப்ரகாரமேதென்ன - முஷ்டியாலும் இத்த்யாதி. விஷாதவேறுதவை யருளிச்செய்கிறார் - ரக்ஷணத்தில் இத்த்யாதி. ரக்ஷணத்தில் அதிஸங்கைபண்ணினதுக்குப் ப்ரமாணம் - ஸுக்ரீவ இத்யாதி. “நித்யம்” என்றதுக்கு ஹாவம் - பெருமானே இத்த்யாதி, “ரக்ஷணத்தில்” இத்த்யாதி வாக்யவிவரணம் - அந்தஸங்கா

ப்ர.—ஸபை வெ, 'ஸூத்' வரல்தரூ ஸ்நித^{யு}வ்ரொணராவவெ॥

இத்யாதி. “புணரேய” ~ ‘நிரையாயச்சேர்ந்து’ என்றபடி. “முதல்வா” என்றதனாக்கர்த்தம் - ஜகத் துக்கு வேர்ப்பற்றி என்க. மலத்தம் - பரளாயகாலத்தில் இத்யாதி. அதெப்படி? என்ன - அந் தைக்கு இத்யாதி. நிரவ்யவிகாசம் - காரண பூதனான தன்னின்பிகமேயிருக்கை. ஜகத்தையுண்டாக்க ன்பபடி யெப்படி? என்ன - ஜகத்துக்கு இத்யாதி. தன்னே கோக்கினால் ஜகத்து உண்டாமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்-ஸ்தேவ இத்த்யாதி வாச்யத்தவ்யத்தாலே, “தன்னளவிலே வந்து அபத்தோ பர்வறிக் கலாவது”-என்றபத்தானால் பரிஹரிக்கலாகாதோ என்றபடி. ஆனேனை மேகமென்று ப்ரமிக்கைக்கு அடியேதென்ன - மேகங்களோடே இத்யாதி. “மேகங்களைக்கண்டால் ஆனையென்னலா யிருக்கும்” என்னுமதுக்கு ப்ரயாணம் - மத்யானே இத்யாதி. காச்சியா திருமொழி. எப்பெடோத்தல். ‘மேக மெனக்களிதுசேரும்’ என்றொழியி, “மேகத்தைக்கண்டால் ஆனையென்னலாயிருக்கும்” என்றதனுக்கு ஸப்தமில்லையேயென்ன - ஸமாந்தம்மந்தால் இத்யாதி. அதஸமிம்ஸத்தபுத்திரபா அந்யதாஜ்ஞாநம் த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன-விஷயங்களால் இத்யாதி, கணிசிக்கிறது - அபேக்ஷிக்கிறது. இது உத் தேஸ்யமாகைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்கிறார் - அங்குள்ளது இத்யாதி. “சார்ங்கத்துன்பாதம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஸரணியம் இத்யாதி. வல்லுக்குத் திண்மையேதென்ன - சகிரவாந்த்

ப.—அநந்தரம், அதிசயிதஜ்ஞாநரான ஸூரிகளும் அடிமைசெய்யுந்திருமலையிலே உன்திருவடிகளைக்கிட்டி நான் அடிமைசெய்வதுஎந்நாள்? என்கிறார்.

(வரையாதே), மண் - பூப்புபலகித ஸகலலோகத்தையும், அளந்த - அளந்து எல்லாரோடும் ஸம்ஸ்லேஷித்த சீலாதிசயத்தையுடைய. தாமரைகள் - திருவடித் தாமரைகள், இணை - இரண்டையும், நாம் - (பரத்தைகாநுலவபரரான) நாம், காண்பதற்கு - காண்பதற்கு, எ-எந்த, நாளோம் - நாளையுடையோம், என்று - என்று, இமையோர்கள் - அஸ்கலிதஜ்ஞாநரான சூரிகள், எந்நாளும் - எல்லாக்காலத்திலும், நின்று - நின்று, ஏத்தி - இப்படி சொல்லிவந்துதித்து, இறைஞ்சி - வணங்கி, இனமினமாய் - திரள்திரளாக, மெய்ந்நாமனத்தால் - ஸரீரவாங்கம்ஸஸுக்களாலே, வழிபாடு - அடிமை, செய்யும் - செய்யும்படியான, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! அடியேன் - அநந்தரஹிதம், நான் - (அலிநிவிஷ்டனான) நான், மெய்-ஸ்வப்நகல்பமான, (மாநஸாநுலவமன்றியே மெய் பேசுகண்டு), எய்தி-கிட்டி, உன்-உன், அடிக்கண் - திருவடிகளிலே, மேவுவது - பொருந்துவது, எந்நாள் - எந்நாள்? எந்நாளேமென்று - எந்நாளையுடையோமென்றபடி.

இ.—ஆறும்பாட்டில், “எந்நாள்” என்கிறதென்? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே வ்யவஸ்திதமன்றோ? என்ன, அங்குள்ளாரும்வந்து அடிமைசெய்கிற திருமலையிலே என்னை அடிமைகொள்ளவேணுமென்கிறார்.

[எந்நாளே இத்யாதி] - நித்யஸூரிகள் பாசரமிருக்கிறபடி: - ‘பரமபதத்திலே மேன்மையை அநுஸந்தித்திருக்கிற நாம், ஸர்வஸுலலமான திருவடிகளைக்கிட்டுவது என்றோ?’ என்று. இங்குள்ளார் அங்குப்போவது மேன்மையை யதுலிவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணாநுலவம்பண்ண. விஷயமுண்டாகையாலே வபக்தமாக அநுலவிக்கலாவது இங்கே. ஸங்கோசமற்றவர்களுக்கும் “எந்நாள்” என்னும்படியிறே சீலகுணத்தில் ஏற்றம். [எந்நாளும் இத்யாதி] - காலமெல்லாம் நித்யஸூரிகள் நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணியிறைஞ்சி. [இனமினமாய்] - கண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாக இழிந்து மெய்யாலும் நாவாலும் மநஸ்ஸாலும் வழிபடுவரென்னுதல்; மெய்ப்பான நாவாலும் மநஸ்ஸாலுமென்னுதல், அநந்தப்பரயோஜநமான கரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! [மெய்ந்நானெய்தி] - மாநஸாநுலவமாத்ரமன்றிக்கே ஸாக்ஷாத்கரித்து என்றோ நான்உன்னைக்கிட்டுவது? எனக்கு ருசியுண்டாய், நீயும் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க இழக்கவோ? “இப்பாட்டு - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு; மேலே - அவர்களைச்சொல்லுகையாலே, அது உசிதமன்று.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. “எந்நாள்” என்றஸந்தேஹிக்கிறதென்? அதோரு தேசவிசேஷத்திலே வ்யவஸ்திதமன்றோ? என்ன, அங்குள்ளாரும் இங்கேவந்தன்றோ உன்னைப்பெற்று அநுலவிக்கிறதென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாத்ரபரரான அந்தரஜாதிகளுங்கூட அந்நய ப்ரயோஜநரைப்போலே வந்துஆஸ்ரயிக்க நிற்கிவிடத்தே நான் இழந்துபோவதே என்கிறாராகவுமாம்.

ஆறும்பாட்டு.—எந்நாளே இத்யாதி. “இமையோர்கள்” என்றதின் அர்த்தத்தவ்யாதுகுணமாக அவதாரிகாத்வயம் - எந்நாள்என்று இத்யாதி.

[எந்நாளே நாம் மண்ணாளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று] - “எந்நாள் யான்உன்னை இனிவந்து கூடுவேனே” என்று இங்துள்ளார் அங்கே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுமோபோலேகாணும், அங்குள்ளாரும் இவனுடைய ஸௌலப்பத்தைக்கண்டு அநுலவிக்கவேணும் என்று ஆசைப்பட்டேவரும்படி. ஸர்வஸுலஹமான திருவடிகளை நாம் காணப்பெறுவது என்றோ? பூமியையடங்கலும் அநாயாஸேன அளந்துகொள்ளக் கண்ட காட்சியிலே தலைமேலே எடுத்துவைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்படியான லோக்யதையை யுடைய திருவடிகளை. [எந்நாளும்] - மற்றொருபோது வேறென்றைப்பற்றிப் போகிறார்களன்றே. [இமையோர்கள்இத்யாதி] - நித்யசூரிகள் காலமெல்லாம்நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப் பின்னைத்திருவடிகளிலே விழுந்து, கண்ணகத்தில்இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாய் [மெய்ந்நாஇத்யாதி] - மனோவாக்காயங்களாலே ஆஸ்ரயியாநிற்பார்கள். அன்றியே, மெய்யானநாவாலும்மனத்தாலும் வழிபடுவார்களென்றமாம். அதாகிறது - அந்நயப்ரயோஜனமான கரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியாநிற்பார்களென்றபடி. நித்யசூரிகளானபோது, கைங்கர்யமாகிறது; ப்ரஹ்மாதிகளானபோது, உபாஸநமாகிறது. [மெய்ந்நானெய்திஇத்யாதி] - குணவிஷ்காரத்தாலே மாநஸாநுலவத்தைப்பண்ணுவித்துப் புகட்டவொண்ணாது; நான் உன் திருவடிகளைப் பத்துமத்தாக வந்துகிட்டி, பின்னை விஸ்வேஷத்தோடே வ்யாப்தமாகாத படி பொருந்தப்பெறுவதுஎன்றோ? என்கிறார். ஓடிவிடில் ஸத்தையற்றிறே இவர்க்கு இருக்கிறது.

(௭)

ஏழாம் பாட்டு.

அடியேன்மேவியமர்கின்றஅமுதே ! இமையோரதிபதியே !
கோடியாவபுள்ளுடையானே ! கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே !
சேடியார்வினைகள்மீர்மருந்தே ! திருவேங்கடத்தேம்பெருமானே !
கோடியார்பொழுதும்உனபாதம் காணநோலாதாற்றேனே.

பரமபத்திலே அவன்திருவடிகளை எப்போதும் ஒக்க அபரோகித்திருக்கிற நித்யசூரிகள், “எந்நாள்-காண்பது” என்று ப்ரார்த்தனைக்கு அடியேனென்ன-எந்நாள் யானுன்னை இத்யாதி. “மண்ணாளந்த” என்றதுக்குஹவம் - ஸர்வஸுலஹ இத்யாதி. “தாமரை” என்றதுக்குஹவம் பூமியையடங்கலும் இத்யாதி. எந்நாளும்நின்று - காலமெல்லாம்நின்று. “மெய்” என்று - ஸாரீரமாதல், ஸத்யமாதல். முந்தின அர்த்தத்தைப்பற்ற - மனோவாக்காய இத்யாதி. தவியீயார்த்தத்தைப்பற்ற - அன்றியே மெய்யான இத்யாதி. அதாகிறதென்றது - வாங்கநஸஸுக்கள் மெய்யாகையாகிறதென்றபடி. வழிபடுகையாவதென்ன, அவதாரிகையிற்சொன்ன யோஜநாத்வயானுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் - நித்யசூரிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. வழிபாடுசெய்யும் - அடிமைசெய்யாநிற்கிற என்னுதல்; ஆஸ்ரயியாநிற்கிறவென்னுதல். “மெய்யாகவெய்தி” என்றதுக்கர்த்தம் - குணவிஷ்காரத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வமும். “மேவுவது” என்றதுக்கர்த்தம் - பின்னைவிஸ்வேஷத்தோடே இத்யாதி. “திருவடிகள்” என்றவிசேஷிக்கிறதுக்குஹவம் - ஓடிவிடில் இத்யாதி. அடிவிடில் என்றவிடத்திலே, அடியென்று - கூணத்துக்கும், திருவடிக்கும்பேர். “நாம் மண்ணாளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பது - எந்நாளே - என்று - இமையோர்கள் - இனமினமாய் - எந்நாளும் நின்று - எத்தியிறைஞ்சி - மெய்ந்நா” என்றதொடங்கி, “திருவேங்கடத்தானே! உன்னடிக்கண்அடியேன்-நான் மெய்யாக - எய்தி - மேவுவது - எந்நாள்” என்றந்வயம். காண்பதற்கு - காண்பதென்றபடி. இறைஞ்சி - வணங்கி, திருவடிகளிலே விழுந்தென்றபடி.

(௮)

ஆ.—(அடியேன்மேவி.) - உபாயாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணினாலன்றோ இந்த ப்ராப்யம் பெறலாவதென்னில், பரமஸ்யோமநிலயரான பரமஸூரிகளாலேபரிவ்ருதனாய்க் கொண்டு, உனக்கு விஜயத்வஜமாய் ஆபுரிதவிரோதிரஸநஸ்வலாவனான பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளி எனக்காகத் திருமலையிலே புகுந்தருளி என்பக்கலுள்ள ப்ரகி ஷெய்கத்தைப்போக்கி, என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தருளி, உன் திருப்பவளத்தின் அழகாலே ப்ராக்ருதவிஷயப் பவணான என்னையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கி, ஒரு க்ஷணமாத்ரவிச்சேதத்திலும் ஆத்மபாரணாக்ஷமனன் றிபேஅவிச்சேதேந நான் உன்னை யறு ஸந்திக்கும்படி எனக்குப் பரம ஹோக்யமாயிருக்கையாலே, உன்னைக் காண்கைக்கோர் உபாயம் அதுஷ்ட்டித்திலேனாகிலும் உன்னைக்காணாதொழியில் யரிக்கமாட்டேன் ; ஆதலால் உன்னைக்காட்டி யருளாய் ! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் நிஸ்ஸூரனாயிருக்கச்செய்தே, உன்னுடைய ஹோக்யதையையறுஸந்யித்து உன்னையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் யரிக்கமாட்டுகிறிலே நென்கிறார். [அடியேன் என்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிபாய் வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளி என்னுடைய ப்ரகி ஷெய்கத்தைப் போக்கி ப்ரதிபக்ஷிரஸநஸீலான பெரிய திருவடியைத் தவஜமாக உடையையான வேண்டற்பாட்டாலும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டு எனக்கு நிரதிஸயஹோக்யனானவனே !

ப.—அநந்தரம், என்னோடு ஸூரிகளோடு வாசியற ஸர்வ ஸூரணமாக ரஸிப்பித்துக்கொண்ட உன்னை யறுவிக்கைக்கு ஸாதநமதுஷ்ட்யாதிருக்க, அதுஷ்ட்டித்து மலம் தாழ்ந்தாரைப்போலே க்ஷணகாலமும் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

அடியேன் - (நிருபாதித ஸேஷத்வத்தை ஸ்வரூபமாக வுடையேனான) நான், மேவி - கிட்டி, அமர்கின்ற - நிரந்தராதுலவம்பண்ணும்படியான, அமுதே - நித்ய ஹோக்யபூதனாய், (இப்படி சூரிகளையு மறுவியப்பித்து), இமையோர் - அவர்களுக்கு, அதிபதியே - நிர்வாஹகனாயிருக்கும் மேன்மையையுடையையாய், (இந்த ஹோக்யதைக்கு ஸூசகமாம்படி), அடு - ஆபுரிதவிரோதி நிரஸநசீலான, புள் - பெரியதிருவடியை, கொடியா - கொடியாக, உடையானே - உடையையாய், கோலம் - இந்த ஹோக்யதாவர்த்தகமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடைத்தாய், கனி - பக்வ மலம்போலே சிவந்த, வாய் - அதரஸோபையையுடையனாய்க்கொண்டு, பெருமானே - இந்த ஹோக்யதைக்கு எல்லை காணவொண்ணாத பெருமையை யுடையனாய், (ஹோகப்ரதிஸந்யுகமாய்), செடி - செடி போலே, ஆர் - செறிந்த, வினைகள் - பாபங்களை, தீர் - தீர்க்கைக்கு, மருந்தே - அப்ரதிஹதஸூஷதமாய், திருவேங்கடத்து - திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், எம் - என்னை, பெருமானே - அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியே ! உன் - உன், பாதம் - திருவடிகளை, காண - காண்கைக்கு, நோலாது - நோற்றுமையாதே, (நோற்றார், பலம் தாழ்த்தப்படுங்கணக்கிலே), நொடி - நொடி, ஆர்-சேர்ந்த, பொழுதும் - க்ஷணமாத்ரமும், ஆற்றேன் - ஆற்றமாட்டுகிறிலேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் நிஸ்ஸூரனாயிருந்துவைத்து உன் ஹோக்யதையாலே க்ஷணமாத்ரமும் யரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார். “இமையோரதிபதிபாய் - கொடியாவடுபுள்ளுடையானாய் - செடியார் வினைகள் தீர்மருந்தாய் - திருவேங்கடத்தெம்

பெருமானாய் - கோலக்கனிவாய்ப் பெருமானாய் - அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதனை வனே! உன்பாதம் காணநோலாதே - நொடியார்பொழுதும் - ஆற்றேன்' என்று அந் வயம். அயர்வறமமரர்களதிபதியாய்வைத்துப் ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கும் பெரியதிருவ டியை த்வஜமாகவுடையனாய், தூறுமண்டின ஸாம்ஸாரிக ஊரிதங்களைப்போக்கும் மருந் தாய், திருமலையிலே நித்யவாஸப்பண்ணி, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கி, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய நான் அநந்யப்ரயோஜநமாக அநுலவிக்கிற அம்ருதமானவனே! தேஹத்தைப் பூண்கட்டும் அம்ருதத்தில் வாசிக்கொல்லுகிறார்: உன் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு ஸாயுநாநுஷ்டாநம்பண்ணாதே, அநுஷ்டித்து மெலந் தாழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன்.

௪௫.—ஏழாம்பாட்டு. “மெய்ந்நானெய்தி” என்கிற இந்த ஜ்ஞாநலாவம் உமக்கு உண்டாயிற்றிறே; அது மலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது நில்லாதிதே; ஆனபின்பு அவ்வள வும் நீர்ஆறியிருந்தாலோ? என்ன; ‘அத்தனை க்ரமப்ராப்தி பார்த்திருக்கப்போகிறதில்லை உன் ஹோக்யதை’ என்கிறார். உன்றனை யாறியிருக்க நான் மாட்டுகிறேனே.

[அடியேன்மேவியமர்கின்றவமுதே] - தேவஜாதிகளுடைய உப்புச்சாறுபோ லன்று; ஒருதிரளாய் அநுலவிக்குமதன்று; அநந்யப்ரயோஜநரஹிவிக்கும் அம்ருதமாயிற்று! † (மேவியமர்-அநந்யப்ரயோஜநமா யத்விதீயமாயிருக்கை. மேவுகை - இதரத்யாகம். அம ருகை - அர்ச்சாவதாரம்.) [இமையோரதிபதியே] - இது புஜிக்கைக்குக் கூட்டாவதோரு திரள் அங்கே உண்டாயிருக்கிறபடி. [கொடியாவடுபுள்ளுடையானே] - ப்ரதிபக்ஷிரஸ நத்தை ஸ்வலாவமாகவுடைய பேரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையவனே! [கோலக் கனிவாய்ப்பெருமானே] - அழகியதாய்க் கனிந்திருந்துள்ள திருவதரத்தின் சிவப்பைக் காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவனே! வாய்க்கரையிலே தோற்றார்காணும். ஆஸ்ரிதரை இவ்வழகை யநுலவிப்பிக்கைக்குக் கொடுக்கட்டிக்கொண் டிருக்கிறபடி. [செடியார்வினை கள் தீர்மருந்தே] - செடி - பாபம்; பாபத்தோடே பொருந்தின அலத்தகர்மங்களாலுண்டான

ஏழாம்பாட்டு.—அடியேன் இத்தயாதி. “நொடியார் பொழுதுமுனபாதம் காண நோலா தாற்றேன்” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - மெய்ந்நான் இத்தயாதி. “அமுதே” என்றத்தைப் பற்ற - உன் ஹோக்யதை என்றது. நீ திருவேங்கடமுடையானாயிருக்கச்செய்தேயும் என்னையங்கீகரி யாமல் ஆறியிருந்தாய்; இப்படியிருந்த உன்னைப்போலே நான்ஆறியிருக்கமாட்டே நென்கிறார் - உன்றனை இத்தயாதி.

“அமுது” என்றதுக்கு - ஆராவமுதென்றவிவக்ஷித்துலாவம் - தேவஜாதி இத்தயாதி. “அடியேன்” என்ற எகவசநத்துக்குலாவம் - ஒருதிரளாய் இத்தயாதி. “அடியேன்” என்று - ஸேஷத் வஞ்சொன்ன துக்குலாவம் - அநந்யஇத்தயாதி. ஒருதிரளாயநுபவிக்குமது அன்றென்றசொல்லிவைத்து, “இமையோர்” என்று - பஹுவுசகமாகச்சொன்னதுக்கு லாவமேதென்ன - இதுபுஜிக்கைக்கு இத் தயாதி. அதாவது - இங்குள்ளார் ப்ரயோஜநாந்தரபாராஹற்போலே, அங்குள்ளார் அநந்யப்ரயோஜநர் என்று வருத்த. “அடுபுள்ளை - கொடியாக உடையவன்” என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதி பக்ஷ இத்தயாதி. “கனிவாய்” என்றவந்தாம் “பெருமான்” என்றதுக்கு ரஸோக்தியாகலாவம் - வாய்க்கரையிலே இத்தயாதி. அதரத்திலேயென்று ஸ்வலாவார்த்தம்; மேலெழு என்று சாடு. பதச் சேர்த்திக்குலாவம் - ஆஸ்ரிதரை இத்தயாதி. “ஆர் - செடி - வினை” என்றாய் - பூர்ணமான பாபத்தா

† குண்டலிக்காரந்தம் க்வாசித்தம். இவ்வாக்யத்தில் ‘அத்விதீயமாய்’ என்றவிடத்தில் ‘நித்யமாய்’ என்றும் காண்கிறது.

துக்கத்தைப் போக்குகைக்கு மருந்தானவனே ! அது புஜிப்பிக்கைக்கு விரோதிகளைப் போக்கும்படி. அன்றிக்கே, தூறுமண்டின கர்மங்களைப் போக்குகைக்கு மருந்தானவனே ! அவ்வம்ருத்தானே காணும் மருந்தாகிறது. “மருந்தும் பொருளு மமுதமுந்தானே,” “மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்றும், அவன்தன்னையொழிய வேறு மருந்துமில்லையே; மருத்துவனாயின்றி மாமணிவண்ணனிறே. [திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே] - அவ்வம்ருதம், புஜிப்பார்க்கு மலைமேல் மருந்திறே. அவ்வம்ருதம், புஜிப்பார்க்குச் சாய்கரகம் போலே உயரத்திலே யணித்தாக நிற்கிறபடி. ‘இமையோரதிபதியாய், கொடியாவடுபுள்ளுடையாலாய் - செடியார்வினைகள் தீர்மருந்தாய், திருவேங்கடத் தெம்பெருமானாய் - கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானாய் - அடியேன்மேலி யமர்கின்றவமுதே’ என்கிறார். பட்டர், “நித்யத்திலே, ‘அமுதுசெய்யப்பண்ணும்போது ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்வது’ என்று என்ன ஸ்தோத்ரத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்வது?” என்ன, “‘அடியேன் மேலியமர்கின்றவமுதே’, ‘பச்சைமாமலைபோல்மேனி’ என்கிற பாட்டுக்கள்போலேயிருக்குமவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்வது” என்றருளிச்செய்தார். [நொடியார்பொழுதும்] - நொடியிறையுமளவும். [உனபாதங்காணநோலாதாற்றேனே] - உன்திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஒருஸாதநாங்குஷ்டநாடம் பண்ணாதிருக்க, சுண்ணகாலமும் ஆற்றமாட்டுகிறிலேன். ஸாதநத்தைக்கண்ணழிவற அங்குஷ்டித்து மலந்தாழ்ப்பாரைப்போலே படாநின்றேன். அதில்லாமையிறே இவர் இங்ஙனே கிடந்துபடுகிறது. தனியே ஒருஸாதநம் அங்குஷ்டிக்குமவனுக்கு, “அது தலைக்கட்டினவாறே பெறுகிறோம்” என்றதல், “அதிலே சிலவைகல்யம்பிறக்கப்பட்டிறே மலந்தாழ்த்தது” என்றதல் ஆறியிருக்கலாம்; அவனே ஸாதநமானஇவர்க்கு விளம்பித்தால் “அவன் க்ருபையும் ஏறிப்பாயாதபடியானேனோ!” என்னும் ஸுயமிறையுவர்த்திப்பது. (எ)

லுண்டான துக்கமென்றதல்; “செடி” என்று - பாபமாய், ஆர்தல் - உண்டானதாய், வினை என்று - துடியமாய், பாபத்தாலுண்டான துக்கமென்றதல் முந்தினவர்த்தம்; செடியென்று - தூறும், ஆர்தல் - மிகுதியாய், வினையென்று - கர்மமாய், தூறு மண்டிக்கிடக்கிற கர்மமென்று இரண்டாமர்த்தம். “அமுதே” என்றத்தைக் கூட்டி லாவம் - அவ்வம்ருத்தானே இத்யாதி. “அம்ருத்தானே மருந்து” என்றதுக்கு பரமானம் - மருந்தும் இத்யாதி. ஸ்ஸாரவ்யாதியைப் போக்கும் ஹேஷஜமும், இஷ்டமான மோக்ஷத்தைத்தரும் பொருளும், ஸ்வதஃ இஷ்டமாய் ஹேஷ்யமான அம்ருதமும் அந்தத்திருவடிகளே யென்றபடி. மூன்றாத்திருவந்தாதி நாலாம்பாட்டு. ‘மருந்தேநங்கள்’ இத்யாதிக்கு - எங்களுடைய ஹேஷத்தினுடைய வருத்திக்கும் வர்த்தகமான மருந்தானவனே யித்யர்த்தஃ. மருத்துவனுய்நின்ற - மருந்துஅறியுமவனே யிருக்கிறவனென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, அஞ்சாம்பத்து, மூன்றாத்திருமொழி, ஆரம்பாட்டு, “எருத்துக்கொடி” இத்யாதி. “மருந்தே” என்றத்தோடே “திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே” என்றுகூட்டிலாவம் - அவ்வம்ருதம் இத்யாதி. “அடியேன் மேலியமர்கின்றவமுதே” என்ற ஸப்தத்தோடே “திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே” என்றத்தைச்சேர்த்து லாவம் - அவ்வம்ருதம்புஜிப்பார்க்கு இத்யாதி. சாய்கரகம் - தண்ணீர்ப்பந்தலில் தண்ணீர்வார்க்கிற கரகம். பரவத்தைச்சொல்லி, விரோதிரஸநத்துக்கு உறுப்பான பரிகரத்தைச்சொல்லி, விரோதிரஸநத்தைச்சொல்லி, ஸௌஸ்ப்யத்தைச்சொல்லி, அழகைச்சொல்லி, ஹேஷ்யானுயிருக்கிறானென்றிப்படி ஒருகரமஞ்சொல்லுகைக்காக அவ்வயிக்கிறார் - இமையோரதிபதியாய் இத்யாதி. ப்ராஸங்கம் - பட்டர் இத்யாதி. நித்யத்திலேயென்றது - உடையவர்நித்யத்திலேயென்றபடி. உனபாதங்காணநோலாதிருக்கச்செய்தேயும் ஹேஷ்யதையாலே நொடியார்பொழுதும் ஆற்றேனென்கிறார் - உன்திருவடிகளை இத்யாதி. விவாணம் - ஸாதநத்தை இத்யாதி. நோலாமையாலே விளம்பஹேதுவில்லை; ஆகையாலே, ஆற்றேனென்றர்த்தாந்தரம் - அதில்லாமையிறே இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தை ஸோபபத்திகமாக விவரிக்கிறார் - தனியே இத்யாதிவாக்யவ்யவத்தாலே, (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நோலாதாற்றேன் உனபாதம்காணவேன்றுநுண்ணுணர்வின்
நீலார்கண்டத்தம்மானும்நிறைநான்முகனுமிந்திரனும்
சேலேய்கண்ணார்பலர்குழவீரும்பும்திருவேங்கடத்தானே !
மலாய்மயக்கியடியேன்பால்வந்தாய்போலேவாராயே.

ஆ.—(நோலாதாற்றேன்) - உபாயசூர்யரா யிருந்துவைத்து ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என்னில்; அறிவுடையரான ஸர்வ சதுர்முகஇந்த்ராதிதேவர் சுளுங்குட ஸபரிக்கரஹமாக வந்து, நாங்கள் உபாயசூர்யராகிலும் உன்னைக் காணுதொழியில் யரிக்கமாட்டோம் என்றாசைப்பட்டன்றோ உன்னைக்காணப்பெறுகிறது? ஆதலால், அடியேனும்உன்னை ஸர்வகாலமுங் காணும்படி வரவேனுமென்றபேஷிக்க, அப்போதே யெழுந்தருளாவிட்டவாறே இப்படிச்செய்கை திருவுள்ளமன்றாகில், உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸந்தாலே பித்தேறி மயங்கியிருந்த அடியேன்பால் ஸ்ரீகஜேந்த்ராமூவா னுக்குவந்து தோற்றிற்றப்போலேயாகிலும் வந்து என்னை யரிப்பித்தருளாய்! என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், நோலாதுவைத்து “ஆற்றேன்” என்ன, பெறலாமோ? சிறிதுயத்தம் பண்ணவேண்டாவோவென்னில்; எத்தனையேனுமளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸபரிகரமாகவந்து தங்களகிஞ்சுநத்வத்தை ஆவிஷ்கரித்தன்றோ தங்கள் அபேஷிதங்களைப்பெற்றுப்போவது? ஆனபின்பு, வந்து என்னுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

[நோலாதென்று தொடங்கி] - உன்னுடைய திருவடிகளைக் காண்கைக்கிடாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாதேயிருந்துவைத்து ஒன்றும் யரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்று விலகுகுணஜ்ஞாநனாய் ஜமத்ப்ரபூநனை நீலகண்டனும் அவனிலும் பூர்ணனாசதுர்முவனும் இந்த்ரனும். [சேலேயென்று தொடங்கி] - உயரீயமாம்படி தங்களுக்கு லோக்ய ஹைதகளான ஸ்த்ரீகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸமாஸ்ரயிக்கலாம்படி அவர்களுக்கு ஸுலலனாய்த் திருமலையிலேநின்றருளினவனே! கறுத்த நிமத்தோடே கண்டார் பிச்சேறும்படி ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாய்வந்து பிறந்தருளிற்றப்போலே என்னுடைய ஆர்த்தி தீர வரவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸாவரோதரான ஈஸ்வராலிமாநிகளும் ஸாதராஸ்ரயணம் பண்ணும்படி ஸுலலனாய்சிற்கிற நீ, க்ருஷ்ணனாய் வந்தாற்போலே என்பக்கவிலே வரவேனுமென்கிறார்.

உன - உன், பாதம் - திருவடிகளை, காண - காண்கைக்கு, நோலாது - ஸாதந மநுஷ்டியாதே வைத்து, ஆற்றேன் - ஆற்றமாட்டுகிறிலேன், என்று - என்றுசொல்லி, நுண்ணுணர்வில் - ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே ஸூக்ஷ்மார்த்தஜ்ஞரியாய், (விஷத்தாலே), நீலகருமை, ஆர் - ஆர்ந்திருக்கிற, கண்டம் - கண்டத்தை யுடையனாய், அம்மானும் - அத்தாலே ஜகத்ப்ரபூநனை ருத்ரனும், நிறை - தஜ்ஜநகனாய் ஸர்வத்ருத்வாத்வி அநுகுண ஜ்ஞாநாதியூர்ணனான, நான்முகனும் - சதுர்முகனும், இந்த்ரனும் - த்ரைலோக்யைஸ்வரயவிசிஷ்டனான இந்த்ரனும், சேல் எய் - முத்தமான சேல்போலேயிருக்கிற, கண்

ஞர் - கண்ணையுடையான, பலர் - உமா ஸாஸ்வதி ஸசிப்ப்ருதிகளான பலபெண்டு களும், சூழ - தங்கள் பரிஸரவர்த்திகளாக, விருப்பும் - ஸாத்ரமாக ஆஸ்ரயிக்கும், திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலேஸந்நிஹிதனவனே ! மால்ஆய் - கரியநிறத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு [க்ருஷ்ணனாய்], மயக்கி - குணசேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வரையும் மயக்கி, வந்தாய்போலே - வந்தாற்போலே, அடியேன்பால் - உன்னையொழியச் செல் லாதபடி அநந்யார்ஹனான என்பக்கவிலே, வாராய் - வரவேணும் ! மாலாய் - க்ருஷ்ணனா யென்றபடி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நோலாதுவைத்து “ஆற்றேன்” என்ன, பெற லாமோவென்ன : அளவுடையாரான ப்ரஹ்மாதிகளும் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட டன்றே தந்தாம் அபேக்ஷிதமபெற்றது! என்கிறார்.

[உனபாதங்காண - நோலாதாற்றேன்]-உன்திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு ஸாய நாறுஷ்டாநம்பண்ணாதேயிருந்து வைத்து, உன்தானையொழிய ஆற்றமாட்டேனென்றா யிற்று, அவர்கள் தனித்தனியே சொல்லுவது. [நுண்ணுணர்வில்] - “வஸ்கூதஞாய தெஜோநடி” என்று ஸத்வம்தலையெடுத்து தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபோது அவர்களும் இப்படியாயிற்றுசொல்லுவது: - ‘ஸாணக்வாஃநுபூவாஸாஸிஸாபெவதாமணாஃ’. விஷத்தைக் கண்டத்திலேயடக்கின ஸக்தியையுடையனாய் அத்தாலே ஜாத்ப்ரயாநாக அவிமாநித்திருக்கும் ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜநகனாய் அவனிலும் ஜ்ஞாநஸக்திகளால் பூர்ணனான சதூர்முலனும் த்ராலோக்யநிர்வாஹகனை இந்த்ரனும். “ஸுஸுஹாஸ ஸரிவஸுஹு:” என்னக்கடவதிறே. [சேலேய்கண்ணார் பலர்கூழ] - “உபயாஸாயு லீஸாநடி” என்கிறபடியே ஸ்த்ரீகள் கழுத்திலே கப்படத்தைக்கட்டி அவர்களை முன்னிட டிக்கொண்டாயிற்று ஆஸ்ரயிப்பது. “ஸுபொநாகுபூவாஸாயுநாடி” என்று காளி யன் ஸ்த்ரீகளை முன்னிட்டு ஸாணம்புக்காற்போலேயும், மஹாராஜர் தாரையை முன் னிட்டாற்போலேயும். [திருவேங்கடத்தானே] - அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸுலனாய் வர்த்திக்கிறவனே! [மாலாயித்யாதி] - கரியநிறத்தோடே இடையரும் இடைச்சிகளும் பிச்சேறவந்து பிறந்தாற்போலே, என்ஆர்த்தி தீரவாவேணும். மாலாய் - மயங்கியிருக்கிற அடியேன் என்றுமாம்.

எடு.—எட்டாம்பாட்டு. “உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என்தலையில் ஒரு ஸாதநமில்லை” என்னுந்நின்றீர்; ‘இதோருவார்த்தையோ! ஸாயநம் அநுஷ்டித்தார்க்கன்றி ஹலமுண்டோ?’ என்ன, ‘தந்தாமுடைய அவிமதஸித்தி ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே என் றிருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், கிட்டினால் பாசரமிதுவன்றோ?’ என்கிறார். தந்தாமுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிமேத்தனைபோக்கி, ஒன்றுஅநுஷ்டித்துப் பெறலாம்படியோ நீ யிருக்கிறது?

எட்டாப்பாட்டு.—நோலாதாற்றேன் இத்யாதி. “நோலாதாற்றேன்” இத்யாதியாலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிகிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசரத்தைருளிச்செய்கிறதுக்கு அநு குணமாக அவதாரிகை - உன்னைக்கிட்டுகைக்கு இத்யாதி. பாசரமிதுவன்றோ என்றது - தாமருளிச் செய்த “உனபாதங்காண - நோலாதாற்றேன்” என்றது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்ற அர்த்தமேது? ஏன்ன அருளிச்செய்கிறார் - தந்தாமுடைய இத்யாதி விவரணமாதல்.

சுவைத்து அநுலவிக்கையே யாத்ரையான எனக்கு, அந்யபரனுவன் ஒப்பாகப்போருமோ ? 'குறைகொண்டு' - தன்வேறுமையைக் கைதோமோனமாகக்கொண்டு; 'நான்முகன் குண்டுகைநீர்ப்பெய்து' - நினைவறத் திருவடி சென்றகிட்டிற்றது: உபகரணம் பெற்றிலன். தர்ம தேவதையானது த்ரவீபூதமாயிற்றது; அத்தைக்கொண்டு 'மறைகொண்டமந்திரத்தால் வாழ்த்தி' - வேதாந்தங்களில் பகவத் பரத்வ ப்ரதிபாதகமான மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி; 'கறகொண்டகண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினான்' - அவிநீத ராய்த் திரியும்ப்ரஜைகள் தலையிலே ஸ்ரீபாததீர்த்தங்கொண்டு தேளிப்பாரைப்போலே. [நுண்ணுணர்வில்] - ஸத்த்வம் தலையேடுத்தபோது சொல்லுவதுஇதுவே. * ஸத்த்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்மே. [நிலார்கண்டத்தம்மர்னம்] - வீஷத்தைக் கண்டத்திலேயுரிக்கையாலே ஈஸ்வராவிமானியான ருத்ரனும். [நிறைநான்முகனும்] - அவனுக்குங்கூட ஜநகராய் ஸம்பூர்ணஜ்ஞாநனான ப்ரஹ்மாவும். [இந்திரனும்] - இவர்களோடொக்க ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களில் ஓரந்வயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "வஸு ஷ்ராவஸரிவவெஸு" (ஸப்ரஹ்மாஸரிவஸ்ஸேந்த்ர) என்றுகொண்டு ஒக்கண்ண லாம்படியான இந்த்ரனும். [சேலேய்கண்ணரித்தாயி] - தந்தாமுக்கு ஒருயர்த்தியுள்ளபோது ஸ்த்ரீகள் ஸந்தியில் ஓரேளிமைதோற்றவிரார்களிறே; ஆபத்துவந்தவாறே, மனாட்டிமார்கமுத்திலும் தங்கள்கழுத்திலும் கப்படங் கட்டிக்கொண்டு வந்து விழத் தொடங்குவார்கள். "உஜய வாயு

பயப்பட்டு பேதிக்கும் மறஸஸையுடையேனல்லென்னென்றபடி. எதிர்வன் - ஒப்பன். ஸத்ருஸனென்
றது - ஜ்ஞாந ஸாம்யத்தாலே. அதிருக்கமுற்காலமன்னையேகண்ணையே - ஸப்தியாநிற்குறி வீரக்
கமுலையுடைய திருவடிகளையுடைய ராஜாவாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனையே, நாளும் - ஸர்வகாலத்திலும்;
தொழக்காதல் - அநுபவிக்கைக்கீடான அலிங்கலேஸுத்தை, தொழில் பூண்டேன்—தொழிலாக
நித்யக்ருத்யமாக, ஏறிட்டுக்கொண்டேன்; ஆகையாலே, காதாசித்தமான ஹவத் ஜ்ஞாநத்தையுடைய
ருத்ரனெனக்குறோன்: அவனெனக்கு ஸத்ருஸன்னம். பிஞ்ஞகன் - ருத்ரன். 'பிதிருமனமிலேன்
பிஞ்ஞகன் மன்னேதெதிரவன், அதிரும்' என்றுதொடங்கி, 'தொழக்காதல் - தொழில் - பூண்டேன்';
ஆகையாலே 'அவனெனக்கு ரோன்' என்றவயம். "நாளும்" என்றத்தைப்பற்றி "அநுலவிக்கையே
யாத்ரையானவெனக்கு" என்றது; 'ஒப்பாகப்போருமோ' என்றருளிச்செய்தாரொன்று கூட்டுவது
'க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோ 'என்றும்,' ஸரணம்வ்வாமதுப்பாத்தாடி என்றும்' ருத்ரனும் இத்ராத்ரி
தேவதைகளும் வெறமமையமுன்னிட்டு ஆஸ்ரயித்ததுக்கு ப்ரமாணங்காட்டி, ப்ரஹ்மா ஆகிஞ்சர்
யத்தை முன்னிட்டு ஆஸ்ரயித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - குறைகொண்டு இத்தபாதி நாலாந்திருவந்தாதின்
கைதொடுமானம் - ஸஹாயம். த்ரவீபூதமாயிற்றது - ஜலமாய்க்கமண்டலுல்லெப்போலேஸுத்ததென்ற
படி. குண்டிகை - கமண்டலம். "ஐவீலுதிவலுதாயொடுகாஹரிவலுதூரிஹாரி" - மஹ
வீக்ஷாயொடுவா. நீய்வாஹொநாயஸுதாஹயெ | க்ஷாலிதவரயாவலுதூராவாஹொ
வடூராவிலாவிடது" என்னக்கடவதிறே. நன்னுணர்வில் - ஸலக்ஷ்மஜ்ஞாநத்தையுடையபேர்
தென்று ஸப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தது; தாத்ரப்யார்த்தம்அருளுகிறார் - ஸத்தீவந்தலேயெடுத்தபோது இத்
யாதி. சொல்லுவதிதுவே யென்றது - "நோலாத்ரதேன்" என்றவார்த்தையை. "நன்னுணர்வு"
என்றால்-ஜ்ஞாநத்தையன்றோசொல்லுவது: ஸத்தீவந்தலேயெடுத்தபோதென்று காட்டுமோ? என்ன -
ஸத்தீவாத் இத்தயாதி. ஸத்தீவகார்யமான ஜ்ஞாந ஸப்தத்தாலே-ஸத்தீவந்ததைச்சொல்லுகிறது லக்ஷண
யாவென்றபடி. ஸ்ரோத்ருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தமாக புஷ்ஸஸப்தார்த்தம் - விஷத்தை இத்தயாதி.
இவர்கள், ஸத்ரீகளோடேவந்து ஆஸ்ரயிக்கைக்குப்ரமோஜகயேதென்ன - தந்தாழ்க்கு இத்தயாதி.
அதாவது - "ஸத்ரீகளோடேவந்து ஆஸ்ரயித்தால் அவன்இரங்குவன்" என்றஸ்ரயிக்கிறார்கள் என்ற

பீராமுடி” (உமயாஸார்த்தம்ஸோநம்) என்றும், “ஹதபுலிக்ஷாபுரீயதாடி” (பர்த்ருபிக்ஷாபர்தீயதாம்) என்றும், “ஹதபுலிக்ஷாபுரீயதாடி” (ஸமுத்ராஸ்ஸரிதாம்பதி) என்றும், “கிங்கொவபுலிக்ஷா” (கிங்கொபமுலம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வந்து விழுவர்களிறே. [திருவேங்கடத்தானே] - அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸுலலனாய்வந்து நிற்கிறபடி. [மாலாய்மயக்கி] - “மயங்கல் கூடலும் கலவியும்;” “மாலாய், நான் மயங்கும்படிக்கீடாக வரவேணுமென்கிற ரேன்னுதல்; அன்றிக்கே, மாலாம்படி மயக்கிக்கொண்டு வரவேணுமென்கிறார்” என்று சொல்லுவார்கள்; அவையன்று பொருள். மாலென்று - கறுப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது - க்ருஷ்ணனென்கையாய், க்ருஷ்ணனாய்க் கொண்டு உன்ருணசேஷிதங்காளாவே அவ்வவதாரத்தில் உள்ளாரைப் பிச்சேற்றிக்கொண்டு வந்தாற்போலே எனக்காகவும் ஒருவரத்து வரவேணும்; “மாலாய்ப்பிறந்த நம்பியை மாலேசெய்யும் மணாளனை” என்று சொல்லுகிறபடியே. (அ)

படி. “ஸ்த்ரீகளைமுன்னிட்டு ஆஸ்ரயிக்கும்” என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - உமயாஸார்த்தம் இத்தாதி. “ஹதாதுஜாயதெஜாமம் ராஜலொலொஹவனவய | ப்ரோடிஜொஹதரெலொஹவ தொஜாமநெவய” இதி கீதாஸு. “கருவிஸ்வபுடங்குக்ஷாவிஷுபுஜிஸுஸுஜா: | உபயாஸாயபுபீராமொநாபிஹாத்யம் வகூடுநெவத” இதிஹரிவம்ஸே.1 “தத்குருபுஜமகஸுபிநுபுஸாபிவலீதத: | ப்ராணாஸுஜகிநாமொயம் ஹதபுலிக்ஷாபுரீயதாடி” இதி பஞ்சமேம்ஸே காளியபத்தம்.2 “உபயாபிராஸவாதாமஸுபுஜுஸுரிதாம் வதி” இதி ஸங்கேபே.3 “கிங்கொவபுலிக்ஷாபுரீயதாடி” இதி ஸங்கேபே.4 “ஸமுத்ராஸ்ஸரிதாம்பதி” என்றதும், “கிங்கொபமுலம்” என்றதும், “பர்த்ருபிக்ஷாபர்தீயதாம்” என்றதும் - ஸமுத்ராஜனும் மஹாராஜரும் காளியனும், இங்கு ப்ரஸ்தாவயின்க்கே யிருந்தாலும், ஸ்த்ரீகளைமுன்னிட்டு ஆஸ்ரயித்தார்களைன்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணங்கள். கப்படம் - தைந்யஸூசக படவிசேஷம். “மயக்கி” என்றதுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாககிண்டுஅருளிச்செய்கிறார் - மயங்கல் இத்தாதி. கூடலாவது - ப்ரணயரோஷந்தீர்த்தகூடுகை. கலவியாவது - ஸம்ஸுலேஷந்தாலாவியான ஸம் லோமம். இவ்விடத்தில், டுடங்கலாவது - கூடல்முந்தினவர்த்தத்துக்கு: நீ, மாலாய் - வ்யாமுத்தனாய்க்கொண்டு, மயக்கி - டுடங்கும்படி நான் ஸம்ஸுலேஷிக்கும்படி வரவேணுமென்றபடி. நான் மயங்கும்படிக்கு கீடாகவென்றது - நான் ஸம்ஸுலேஷிக்கும்படிக்கு கீடாகவென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு: நான், மாலாம்படி - வ்யாமுத்தனும்படி, மயக்கி - வ்யாமோஹத்தையுண்டாக்கிக்கொண்டு வரவேணுமென்றபடி. இந்த அர்த்தத்தவயத்திலும், “வந்தாய்போலே” என்றது - சொற்பாடு. இவ்வர்த்தத்தவயத்திலும், “வந்தாய்போலே” என்றதுக்கு ஸ்வாஸ்யமில்லெயென்று திருவுள்ளம்பற்றி - “அவையன்றபொருள்” என்கிறார். அப்படி பிச்சேற்றிக்கொண்டு வந்தானே? என்ன - மாலாய்ப்பிறந்த இத்தாதி. மாலாய்ப்பிறந்தநம்பியை - வ்யாமோஹந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற குணபூர்ணனை. மாலேசெய்யும் மணாளனை - தன்வ்யாமோஹத்தைக்காட்டி இத்தலைக்கு வ்யாமோஹத்தை வினைக்குமவனை என்றபடி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, பதினொலாந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு. ‘நுண்ணுணர்வில்’ என்றுதொடங்கி, ‘இந்திரனும் - உனபாதங்காண - நோலாதாற்றேன்’ என்று சொல்லி, ‘சேலேய்கண்ணார் பலர்’ என்றுதொடங்கி, ‘மயக்கி - வந்தாய்போலே - அடியேன்பால் வாராய்’ என்றவயம். மாலாய், க்ருஷ்ணனாய் என்றபடி. வந்தாய்போலே-வந்தாற்போலேயென்றபடி.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வந்தாய்போலேவாராதாய்வாராதாய்போல்வருவானே
செந்தாமரைக்கட்செங்கனிவாய்நாற்றோளமுதேயெனதுயிரே
சிந்தாமணிகள்பகரல்லைப்பகல்செய்திருவேங்கடத்தானே
அந்தோவடியேனுனபாதமகலகில்லேன்இறையுமே.

ஆ.—(வந்தாய்போலே.) - ப்ரதிகூலர்க்குக்கண்டவாற்றாலே எளியாரைப் போலேயிருந்து அரியை யாகையாலும் ஆஸ்ரிதர்க்குக் கண்டவாற்றால் அரியாரைப் போலேயிருந்து எளியையாயிருக்கையாலும், நீ என்னை த்வத்ஸௌந்தர்யைக யூரக போஷக ஹோக்யனுக்குகையாலும், திருகாகிரண ஸந்திஹ்மான ஸ்வப்ரபைகளாலே ராத்ரியையும் பகலாக்காதின்ற ரத்தங்களாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே எனக்காக நின்றருளுகையாலும், அடியேன்ஒருக்ஷணமும் உன்திருவடிகளை விஸ்வலக்ஷிக்கமாட்டாமை யாலும்உன்க்ருபையாலே அடியேனைபுன்திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேணும்என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம்அபேக்ஷித்தபோதே காணப்பெறுமையாலே, இப்போதே யுன்னைக்காணாவிடில் ஒருக்ஷணமும் யரிக்கமாட்டேன் என்கிறார். [வந்தாயென்றுதொடங்கி]-அநாஸ்ரிதர்க்கு எளியாரைப்போலேயிருந்தே அறவரியையாய் ஆஸ்ரிதர்க்கு அரியாரைப்போலேயிருந்தே அறவெளியையுமாய் செந்தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற அழகியதிருக்கண்களையும் சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் நாலுதிருத் தோள்களையும் உடையையாய்க்கொண்டு எனக்கு நிரதிஸாபஹோக்யனாய் எனக்கு யூரகனுனவனே! [சிந்தாமணிகளென்று தொடங்கி]-பெருவிலையான மணிக் கங்களினுடைய ஒளி ராத்ரியைப் பகலாக்காதின்றுள்ள திருமலையிலேநின்றருளினவனே! அத்யந்த உயநீயஉஸாபந்நராய், நோவாலே அந்தோ! வென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், அதிஸயிதஹோக்யமான அவயவசோபையைபுடையான உன்திருவடிகளைக் க்ஷணமும் பிரியமாட்டேனென்கிறார்.

(அநாஸ்ரிதவிஷயத்தில்), வந்தாய்போலே - வந்து கைப்புருந்தாற்போலே, வாராதாய் - கைவாராதிருக்கும்வனாய், (ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்), வாராதாய்போல் - ஆகிஞ்சந்யத்தாலே “வருகைக்கு சங்கையிலலை” என்றுநினைத்திருக்கச்செய்தே, வருவானே - இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி கைவருமவனாய், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரை போலே ஓர்ஸரீயமாய், (“ஜிதம்” என்னும்படிபண்ணும்), கண் - திருக்கண்களையும், செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேஹோக்யமாய், வாய் - “ஹோக்யஸாரணவஜ” என்னும் திருப்பவளத்தையும், “ஸுமாராஸ்வரிஷுவஜ” என்றுஆஸ்ரிதரையெடுத்தனைக்கும், நால் - நாலு, தோள் - திருத்தோள்களையுமுடையனாய், அமுதே - ஆஸ்ரிதர்க்கு நித்யஹோக்யனாயிருக்கிறவிருப்பை, எனது - எனக்குப் பகாஸிப்பித்து, உயிரே - யூரகனுனவனாய், சிந்தா - நினைத்ததெல்லாம்கொடுக்கவற்றான, மணிகள் - மஹார்க்க ரத்தங்களினுடைய, பகர் - ஒளியானது, (ஸக்ருத் திவாவாம்படி), அல்லை - ராத்ரியை, பகல் - பகல், செய் - ஆக்குவதான, திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே ஸந்திஹித

னாவனே ! அந்தோ - ஐயோ ! (நிரதிராயலோக்யமான), உன் - உன், பாதம் - திருவடிகளை, அடியேன் - அந்நயராச்யனும்படி அத்தயந்தபரதந்த்ரனான நான், இறையும் - ஏகதேசமும், அகல - அகல, கில்லேன் - கூதமனாகிறிலேன், அந்தோவென்றது - ஆர்த்திக்கு மேலே யபேக்ஷிக்கவும் வேண்டுவதேயென்றுகருத்து. பகர் - ஒளி.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபோதே காணப்பெறுமையாலே, இப்போதே உன்னைக் காணாவிடில் தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

[வந்தாய்இத்யாதி] - அநாஸிரிதர்க்குக் கைப்புருந்தாற்போலேயிருந்தே அற அரியையாமவனே ! ஆஸிரிதர்க்கு அரியையபோலேயிருந்தே கைபாளாயிருக்குமவனே ! அங்ஙனன்றியே, மநஸ்ஸிலே ஸந்திஹிதனாய் வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு எட்டாதவனே ! “வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு எட்டாதவன்” என்று நிராஸனாயிருந்தால் மறக்கவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸைவிடாதவனே ! [செந்தாமரையித்யாதி] - சிவந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், சிவந்து கணிந்த திருவயரத்தையும், கல்பகதருபணைத்தாற்போலே நாலுதோளையுமுடைய நிரதிராயலோக்யனே ! வாத்ஸல்ய பிசுநமான கண்ணும் முறுவலும், அணைக்கைக்கு நாலுதோள்களுமாயாயிற்று இவ்வம்ருதமிருப்பது. [எனதுயிரே] - புண்டரீகாக்ஷமாய் வதுர்ஹஜமாயாயிற்று இவர் ப்ராணனிருப்பது. [சிந்தாமணியித்யாதி] - பெருவிலையான மணிகளுடையவொளி ராத்ரியைப் பகலாக்காநின்றவள்ள திருமலை. * ஸக்ருத் திவாவான டேசம். [அந்தோ] - ஆற்றாமையும் அபேக்ஷையும் எனக்கே லரமாவதே. [அடியேன்] - ஸ்வராச்யணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்த்ரயத்தையுடைய நான். [உன்பாதமகலகில்லேன் இறையுமே] - நிரதிராயலோக்யமான உந்திருவடிகளைக் கூண்காலமும் அகல கூதமனாகிறிலேன்.

௪௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தாம் அபேக்ஷித்தபோதே காணப்பெறுமையாலே இப்போதே யுன்னைக் காணாவிடில் தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

[வந்தாய்போலேவாராதாய்] - மாநஸாநுலவத்திலுண்டான கரைபுரட்சிதான் “வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷமும் பெற்றோம்” என்றுகொண்டு த்ருப்திபிறக்கும்படியாய், அத்தை “மேய்” என்றுஅணைக்கக் கணிசித்தால் கைக்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. [வாராதாய்போல் வருவானே] - “ஒருநாளும் கிட்டமாட்டோம் என்றிருக்கச் செய்தே கடுகக் கைப்புருந்துகொடுநிற்குமென்கை. (அதாவது - “வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக் கெட்டாதவன்” என்று நிராஸனாயிருந்தால் மறக்கவோ) அன்றிக்கே, அநாஸிரிதவிஷயத்தில் “கைப்புருந்தான்” என்று தோற்றியிருக்கச் செய்தே புறம்பாய், ஆஸிரிதர்க்கு ‘இவன் கிட்டவரியன்’ என்றிருக்கச் செய்தே உட்புகுந்திருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [செந்தாமரையித்யாதி] - ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படி குளிர்ந்த திருக்கண்களை யுடையவனுமாய், சிவந்து கணிந்திருந்துள்ள திருவதரத்தை யுடையனுமாய், கல்பகதருபணைத்தாற்போலேயிருக்கிற

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வந்தாய் இத்யாதி. “இறையும் - அகலகில்லேன்” என்றத்தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - தாம்அபேக்ஷித்த இத்யாதி.

“வந்தாய்போலே” என்கிறதற்கும், “வாராதாய்” என்கிறதற்கும் அர்த்தம் - மாநஸாநுபவத்தில் இத்யாதி. “வாராதாய்போலே” இத்யாதிக்ரத்தம் - ஒருநாளும் இத்யாதி. ஒருநாளும் மாநஸமாகக்கிட்டமாட்டோமென்றிருக்கச்செய்தே, மாநஸமாகக்கடுகக் கைப்புருந்துகொடுநிற்குமென்றபடி. கண்ணெண்ணுதே, “செந்தாமரை” என்றவிசேஷித்தத்துக்குலாவம் - ஸகலதாபங்களும் இத்

நாலுதிருத்தோள்களையுடையனுமாய் லோக்யனுமானவனே! [எனதுயிரே] - இவ்வடிவழகை என்னையநுலவிப்பித்து, வ்யதிரேகத்தில்நானுளனாகாதபடி பண்ணினவனே! [சிந்தாமணிஇத்யாதி] - விலக்ஷணமான ரத்நங்களினுடைய, பகருண்டு - ப்ரஹ், அது அல்லைப் பகல் செய்யாநின்றதாயிற்று; தீவாராத்ரவிவாகம் அறுத்துக்கொண்டிருக்கை. “மணிகளினொளியால் விடிபகலிரவென்றிவிரதாய” என்னக்கடவதிறே. இத்தால்நினைக்கிறது, “நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு” (நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு) என்கிற தேசத்தேபோய் அநுலவிக்கும் அநுலவத்தை இங்கேயநுலவிக்கக்காணும்நினைவு. [அந்தோ] - லோக்யமும் குறைவற்று, அவன்தானும் ஸந்நிஹிதமும், எனக்காசையும் மிகுத்திருக்க, கிட்டியநுலவிக் கப்பெறுதொழிவதே! என்கிறார். [அடியேனுனபாதம்அகலகில்லேனிறையுமே]-என் ஸ்வ ரூபத்தைப்பார்த்து என்ஊரைய புத்திபண்ணும்; ஊர்ஸியாநிற்கச்செய்தே, அதுக்குவர்த்தகமாகக் கண்ணை மாறவைக்கிலும் பொறுக்கமாட்டேன். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அகலகில்லேன் இறையுமேன்ற அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா!
நிகரில்புகழாய்! உலகம்முன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே!
நிகரிலமர் முன்க்கணங்கள்விரும்பும்திருவேங்கடத்தானே!
புகலொன்றில்லாஅடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

ஆ.—(அகலகில்லேன்.) - அபாரகாருண்ய மஹோடியியாய், உன்னுடைய குணங்களாலே அஸ்மத்ஸ்வாமியுமாய், திருநாட்டிலே தவத்பரிசர்யைக லோமராயும் தவக்குணதுவாவைகலோமராயும் நிருபமராயிருந்த நித்யஸித்த புருஷர்களுக்குங்கட ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமலையிலே அநாலோசித விஸேஷாஸேஷ லோகஸாரண்யனுய்க் கொண்டு நின்ற நுருவதுஞ்செய்த உன்திருவடிகளை, அநந்யஸாரணான அடியேன் அநந்ய ப்ரயோஜனனுய்க்கொண்டு, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக ஸாரணம்புகுந்தேன்; இப்

யாதி. உமக்குஉயிரானபடி யெங்ஙனே? என்ன - இவ்வடிவழகை இத்யாதி: “சிந்தாமணி”-சிந்தித ஹஸ்ப்ரதமான மணியென்று ஸப்தார்த்தம். ஸ்லாக்யமான ரத்நமென்று தாத்பர்யார்த்தம்; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - விலக்ஷண இத்யாதி. பகர் - தேஜஸ்ஸு. அல்லை-ராத்ரியை. அல்லு - ராத்ரி. அல்லைப்பகல் செய்கையாவதேதென்ன - தீவாராத்ர இத்யாதி. உத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - மணிகளின் இத்யாதி. நாகாவான ரத்நங்களினொளியாலே விடிவு-பகல், இரவு - ராத்ரி, என்றறியவரிதான வென்றபடி. திருமொழி நாலாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு, “முடியுடை” இத்யாதி. “சிந்தாமணிகள் பகால்லைப்பகல்செய்” என்று வர்ணித்ததுக்கு லாவமேதென்ன-இத்தால் இத்யாதி. “நாற்றோளமுதே, திருவேங்கடத்தானே” என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்துலாவம் - லோக்யமும் இத்யாதி. எனக்காசையும் மிகுத்திருக்கவென்றது - “ஆருவன்பில்” என்றத்தைப்பற்ற. “அடியேன்” என்றவைத்து, “உனபாதமகலகில்லேன்” என்றதுக்குலாவம் - என்ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. என்ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தேன்றது - என்னுடைய அநந்யகதித்வரூபஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தென்றபடி. புத்திபண்ணும் - க்ருபைபண்ணுயென்றபடி. “இறையும்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஊர்ஸியாநிற்க இத்யாதி. ஊர்ஸியாநிற்கச்செய்தேயென்றது - ஸம்ஸ்லேஷியாநிற்கச்செய்தே என்றபடி. (க)

போதே நிரஸ்தஸைஸ்த ப்ரதிஸ்யபகஞய் உன்திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் ஸர்வகைங் கர்யமும் அடியேன் பண்ணப்பெறவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதம் ஈண்டெனப் பெறுகைக் காக, பெரிய பிராட்டியாரை புருஷகாரமாகக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையானே ஸர ணம் புகுகிறார்.

[அகலகில்லேன் என்றுதொடங்கி] - வெய்யிலிலேநின்று நிழலிலேயொதுங்கி னார் சொல்லுமபோலே க்ஷணமாத்ரமும் விஸ்வலக்ஷி க்ஷமையல்லேன் என்று நிரதி ஸயலோக்யபரண பெரிய பிராட்டியார் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருமார்வையுடை யையாய், பிராட்டியோட்டைப் பழக்கத்தாலே ஆபுநிதரைக்கைவிடாத ஒப்பில்லாத குண ப்ரஸூயையுடைபையாய், எல்லாரோடும் அவர்ஜ்ஜயமான ஸம்வந்யத்தையும் உடையையாய், உன்னையறியாதேயிருக்கிறனெனக்கு குணங்களை யறிவித்து அத்தாலே என்னை நடத்துவதுஞ்செய்து திருநாட்டிலுள்ளாரும் விருட்டும் திருமலையிலே எனக்கு ஆஸ்ரயிக்கைக்கு எளிதாம்படிவந்து நின்றருளினவனே! [புகலென்று தொடங்கி] - ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறஉபாயம் ஒன்றுமில்லாத நான் அநந்யப்ரயோஜனாப்க் கொண்டு உன்திருவடிகளே உபாயமாகப்பற்றினேன். புருஷார்யூஸூநமாக என் தலையிலுள்ளவற்றையெல்லாம் தவிர்ந்து என் தலைக்கும் திருவடிகளுக்கும் நடுவு விளக்கு வாய் தெரியாதபடி செறிந்துபுகுந்தேன் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரயணீயதைக்கு ஏகாந்தமான புருஷகாரயோகத்தை யும் குணயோமத்தையுமுடையாய் யிருக்கிற உன்திருவடிகளை ஆநந்யகதியாய்க் கொண்டு ஆஸ்ரயித்தேனென்று, ஸக்ரமமாக ஸாணாதியைப் பண்ணுகிறார்.

(ப்ரஹ்மப்ரஹ்வான்களைப்போலே யிருக்கிற ஸ்வரூபஸம்பந்தத்தாலும், எதிர்த் தலையில் லோக்யதாதிஸயத்தாலும்), இறையும் - க்ஷணமாத்ரமும். அகல - விஸ்வலக்ஷி, கில்லேன் - க்ஷமையல்லேன், என்று-, அலர்மேல் - பூவிற்பிறப்பாலுண்டான மார்த்தவலோக்யதைகளை யுடையளாய், மங்கை - மங்கைப்பருவத்தாலுண்டான வால் லப்பாதிஸயத்தையுடைய லக்ஷ்மியானவள், உறை-(கன்ஆஹிஜாத்யமும் அத்மகுணமும் ஆஹிருப்பமுங்கிடக்க ஓர் அவயவ விசேஷத்திலே) நித்யவாஸம்பண்ணும்படியான லோக்யதாதிஸயத்தையுடைய, மார்பா - திருமார்பையுடைபையாய், (இவளோட்டைச் சேர்த்தி யடியாக உதிக்கக்கடவதாய்), நிகர்இல்-(ஆபுநிததோஷாபிஜ்ஞதையாலே குணந் தரங்களோடு சேர்க்க வொண்ணாதபடி) நிருபமமான, புகழாய் - நிரவயிகவாத்ஸல்யப்ர யையை யுடையையாய், (இதுக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற), மூன்றுஉலகம் - ப்ரமாணப்ரஸித் தமாயுள்ள த்ரிவித சேதநாசேதநங்களையும், உடையாய் - ஸ்வம்மாகவுடைய ஸ்வாமி த்வத்தை யுடையையாய், (அந்த மேன்மையே யன்றியே), என்னை-அத்யந்தஹையன வென்னையும், ஆள்வானே - அங்கீகரிக்கும் ஸௌஸீல்யாதிஸயத்தையுடையையாய், (அந்தசிலத்தோடே யெல்லாருங்கண்டநுபவிக்கும்படி ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகுணோத்தக்ஷந் துக்கு), நிகர் - ஒப்பு, இல் - இல்லாதபடியாயுள்ள, அமரர் - கைங்கர்யநிஷ்டமானஅமா ரும், முனி-(குணதுஹவபராரய்க்கொண்டு) மநஸீலரான முனிவர்களுமான, கணங்கள் - திரள்களானவை, விருட்டும் - (வாத்ஸல்யாத்யநுபவாலிநிவேஸத்தாலே) அத்யந்தா தரம்பண்ணி வர்த்திக்கும், திருவேங்கடத்தானே - திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனான

ஸௌலப்பயூர்த்தியையுடையவனே ! (உன்னையொழிய), புகல் - உபாயாந்தரங்களான புகலும் ரக்ஷகார்தரங்களான புகலும், ஒன்று - ஒன்றும், இல்லா - இல்லாதபடி அநந்யஸாரணான, அடியேன் - (பாரதந்த்ரபத்தைபுடைய) நான், உன் - (கீழ்உத்தமான புருஷகாரயோகத்தையும் குணயோகத்தையுமுடைய) உன்னுடைய, அடி - திருவடிகளின், கீழ்-கீழே, (ரோகாவதந்தர்க்கதனுய்க்கொண்டு), அமர்ந்து - அநந்யப்ரயோஜநத்வ வ்யவஸாயங்சிஷ்டனாய், புகுந்தேன் - ஆஸ்ரயித்துவிட்டேன். அகலகில்லே நென்கையாலே - ஸ்ரீஸப்தார்த்தமான ஸேவாகரணத்தாலே வந்த நித்யாநபாயித்வத்தையும், அலர்மேலென்கையாலே - ஸேவ்யதைக்கு ஏகாந்தமான மார்த்தவாதியோகத்தையும், மங்கையென்கையாலே - ஸேவாகரணத்துக்கு அடியான வால்லப்யத்தையும், உறைமார்ப நென்கையாலே - மதுபூர்த்தமான நித்யயோமத்தையும், 'நிகரில் புகழாய்' என்றுதொடங்கி, 'திருவேங்கடத்தானே' என்றது அறுதியாக - 'ஔதாவிதாஹுதாநிவாஸு' என்று நாராயணஸப்தார்த்தத்தைச்சொன்ன ஸ்ருதிஃசமத்தாலே வாதஸல்யாதி குணசதுஷ்டயஃசமத்தையும், புகலொன்றில்லாவென்கையாலே - அதிகாரி விஸேஷணமான ஆகஞ்சர்யாநந்யகதித்வத்தையும், அடியேனென்று - க்ரியாபதத்தில்உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தமான அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், உன்னென்று - ஸப்புத்யந்த யோஜநையாகையாலே அத்யாஹார்யமான தவஸப்தார்த்தத்தையும், அடிக்கீழென்கையாலே - சரணஸப்தார்த்தத்தையும், அமர்ந்தென்கையாலே - க்ரியாபதத்தில் உபஸர்க்கார்த்தமாய்உபாயோபேய விஷயமான வ்யவஸாயத்தையும், புகுந்தேனென்று - க்ரியாநுபமான ஆஸ்ரயணத்தையும், புகுந்தேனென்கிற உதார்த்தநிர்த்தேஸத்தாலே - ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஆவ்ருத்யபேக்ஷையில்லாத ஸக்ருத்கரணத்தையும் ப்ரகாஸரிப்பித்ததாய்; இது பூர்ணஸாரணகதியாகையாலே, ஆஸ்ரயணர்த்தமான லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் குணபோகமும் ப்ராப்யாந்விதமாயிருக்கையாலும்; அடியேனென்கிற அதிகாரிஸ்வரூபத்திலே - அநந்யார்ஹத்வ அநந்யஸாரணத்வங்களோபாதி அநந்யஹோக்யத்வமும் ஸூகிதமாகையாலே, அமர்ந்தென்று - ப்ரயோஜநாந்தரநிராஸம் ஸூகிதமாகையாலே நமஸஸப்தார்த்தம் ஸித்திக்கையாலும்; புகுந்தேனென்கிற உதிவசநம் - ப்ராப்திக்கும் சூசகமாகவற்றுகையாலும்; ப்ரயாநமான உபாயவரணவாக்யத்துக்குள்ளே வாக்யஹேதுமான உத்தரவர்க்யார்த்தமும் அநந்தர்க்கதமாயிற்றதாயிற்று. ஆகையாலே, இப்பாட்டு - வாக்யத்வயார்த்த ப்ரகாஸகமாகையாலே பூர்ணஸாரணகதியாகக் குறையில்லை. இப்படி, இப்பத்தாலே - கீழிற்பத்தில், உபாயதயா நிஷ்கர்ஷித்தவஸ்துவை ஸப்ரகாஸமாக ஸவீகரித்தருளினாயிற்று.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்அபேக்ஷிதம் சடக்கெனத் தலைக்கட்டுகைக்கு, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸாரணம் புகுகுறார்.

[அகலகில்லேன் இத்யாதி] - ஸமவத்விஸ்லேஷணேது கர்மமாயிருக்க, தத்ஸப்ரஸமுமின்றிக்கே நித்யாநபாயிநியான இவன், "இறைபுகலக்ஷணமயஸ்வேன்" என்பானென்? என்னில்; கர்மத்துக்கு அஞ்சினார் வார்த்தையேயாயிற்று, விஷயவைலக்ஷண்யத்திலே அவமாஹித்தார் வார்த்தையும்; ஹேதுஹேதுமேயுள்ளது. அவன் விஷயத்தில் ஹோக்யதாதிஸயத்தாலே விஸ்லேஷத்தை அதிஸங்கித்துச் சொல்லுகிறார். எதிர்த்தலை இவ்வார்த்தை சொல்லும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையும் பருவத்தையுமுடையவன், அவ்வலசாமறந்து நித்யவாஸம் பண்ணும்படியான மார்வு படைத்தவனே! ஒப்பில்லாத வாதஸல்யத்தையுடையனாய் த்ரிவிதாந்மவர்க்கத்துக்கும் ஸ்வாமியாய், விமுவ

னவென்னை இவ்வளவு புருநிற்றுத்தின சீலகுணத்தையுடையனும், ஒப்பின்றிக்கே இருக்கிற கைங்கரியநிலைமையும் மருநிலருமான நித்யஸூரிகள் ஆகரித்து வர்த்திக்குந் திருமலையிலே வர்த்திக்கிற ஸௌலப்பத்தையுடையவனே! ஸாஸ்தரங்களில் சொல்லுகிற உபாயாந்தரங்களில் அந்நயமின்றிக்கே அந்நயார்ஹுஸேஷஹுதனான நான்; இத்தால் - அந்நயமதிவ்மும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் ப்ரபத்திக்கு பரிகரமென்கிறது. [உன்னடிக்கீழ்] - விக்ரஹயோமஞ்சொல்லுகிறது. [அமர்ந்து] - செறிந்து, ஸஹகாரி வ்யவயாநமின்றிக்கேயொழிகை. [புருந்தேனை] - போக்குவரவுண்டாய் அன்று. வபு - மதியாய், அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் சடக்கென லித்திக்கைக்காகப் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுகிறார். ஆக, ஒன்பதுபாட்டாலும் - ஸரணயன்ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார். இதில் - தம்முடையஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி ஸரணம்புகுகிறார். கீழே, 'அடியேன்' என்றும், 'அருவியேன்' என்றும் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தையும், ஸேஷத்வத்தையும், அவனுடைய ஸரணயதைக்கு உறுப்பாகச்சொல்லிக் கொடுப்போந்தார்; இங்கு, அதுதன்னையே பேற்றுக்கு உடலாகச்சொல்லி ஸரணம்புகுகிறார். இப்பாட்டுத்தன்னை - த்வயத்திற் பதங்களோடொக்க யோஜித்துத் தலைக்கட்டக்கடவது. அதில் அர்த்தப்ராப்தமான அஹமர்த்தத்தை - இங்கு, அடியேனென்கிறது.

பத்தாம்பாட்டு - அகலகில்லேன் இத்யாதி. "அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா" என்று பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியைச்சொல்லி ஸரணம்புகுகிறாருக்கு ப்ரயோஜனம் - தம்முடையஅபேக்ஷிதம் இத்யாதி. இத்தால் - கீழ், "நோற்றநோன்பு" என்றுதொடங்கி நாலுதிருவாய்மொழிகளிலும் பண்ணின ப்ரபத்தியைக்கட்டில் இதிற்பண்ணின ப்ரபத்திக்கு வாசிக்கொல்லிற்றாயிற்று. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநப்பாட்டுவதுவென்று விவக்ஷித்து, கீழொன்பதுபாட்டிற் சொன்ன அர்த்தத்துக்குமிதுக்கும் வாசியருளிச்செய்கிறாராதல், உத்தரிகமநாதல் - ஆகவொன்பது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, புருத்தியைப்பரிஹரிக்கிறார்-கீழேஅடியேன் இத்யாதி. "அருவியேன்" என்றது - ஆகிஞ்சந்யம். ஸரணயதைக்கு உறுப்பாக வென்றது - அஸரணயஸரணயதைக்கு உறுப்பாக என்றபடி. பேற்றுக்கு உடலாகவென்றது - பேற்றுக்கு உடலானஸ்வீகாரத்துக்கு உபயுக்தமாகவென்றபடி. "அதுதன்னையே" என்றது - கீழுத்தமானவாதிஞ்சந்யஸேஷத்வங்களாகிற அதிகாரஸ்வரூபத்தன்னையே மென்றபடி. "பேற்றுக்கு உடலாக" என்றதுக்கு, பேற்றுக்கு உடலான ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமாக என்றர்த்தம் சொல்லுகைக்கு நியாமகம். "வெறுமையும் ஸ்வரூபமு மிரண்டும் ப்ரபத்திக்குப் பரிகரமிதே" என்று இரண்டாமயோஜனையி லருளிச்செய்த வாக்யம். இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற ப்ரபத்தியினுடைய சீர்மையை யருளிச்செய்கிறார் - இப்பாட்டுத்தன்னை இத்யாதி. "அலர்மேல்மங்கை" என்கையாலே - ஸ்ரீஸப்தார்த்தஞ்சொல்லிற்று; "அகலகில்லேன்" என்கையாலே - மதுப்பிலர்த்தஞ்சொல்லிற்று; "உறைமார்பா" என்கையாலே - நித்யயோகஞ்சொல்லிற்று; "நிகரில் புகழாய்" என்று தொடங்கி "திருவேங்கடத்தானே" என்கையாலே - நாராயணஸப்தார்த்தஞ்சொல்லிற்று; "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்கையாலே - உத்தமனூல் ஆகிப்ப்தனான அதிகாரியைச் சொல்லிற்று; "உன்னடிக்கீழ்" என்கையாலே சரணஸப்தார்த்தஞ்சொல்லிற்று; "அமர்ந்துபுகுந்தேனை" என்கையாலே - க்ரியாபதத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லிற்று. ஸரணஸப்தம்:—“புகுந்தேன்” என்கிறக்க்ரியாபதத்துக்குள்ளே கோல்வீழுக்காட்டாலேவரும். அந்தத்வயத்தைப்பற்ற வாசியருளிச்செய்கிறார் - அந்நில இத்யாதி. அர்த்தப்ராப்தமான அஹமர்த்தமாவது - "ப்ரபத்யே" என்கிறபதத்திலுத்தமனூலே ஆகிப்ப்தனான அதிகாரிஸ்வரூபமென்றபடி. "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்கிற ஆகிஞ்சந்யாந்யகதித்வங்கள்த்வயத்தில் அதுகதங்களாகிலும், லக்ஷணஸ்வலோகத்திலே "சுஹிஷ்ணு"வாராயாநாரோயொழுகிண்பொருட்கு" என்று இருக்கையாலே த்வயத்திலும் விவக்ஷிதங்கள்.

[அகலகில்லேனிறையுமென்று]-இது, அகன்றிருந்து சொல்லுகிற பாசுரமுமன்று; நித்ய ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகச்செய்தேயாயிற்று “இறையுமகலகில்லேன், இறையுமகலகில்லேன்” என்று உரைப்பது நித்யாநுலவம் பண்ணுவார்க்கெல்லாம் பாசுரம்இதுவே. நாட்டாருடைய அகலகில்லேன் போலன்று, இவளுடைய அகலகில்லேன்; அது கர்மாதீந மாகவருவது: இது விஷயாதீநமாக விளையுமது. [அலர்மேல்மங்கை] - அவன்தன்னை “நஜீ வெயம்ஃஷணலவி” (நஜீவேயம்ஃஷணமபி) என்னப் பண்ணவல்ல லோக்யதை யையும் பருவத்தையுமுடையவள். பரிமளந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. [உறைமார்பா] - இத்தால் - நித்யபோகஞ்சொல்லுகிறது எனக்கு ஒரு காலம்பார்த்து ஸரணம்புகவேண்டுமென்படியாயோவிருக்கிறது? இத்தலையில் அபராதத்தையும் ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பிற்காலிக்கவேண்டாதபடியாயிருக்கை. “ஒருநாள் பட்டர், பிள்ளையழகியமணவாளவறையர்க்கு த்வயமருளிச்செய்கைக்காக ‘எஸ்ஸாரும்போங்கோள்’ என்ன, நஞ்சீயரும் எழுந்திருந்துபோய், ‘நம்மை ‘இராய்’ என்றருளிச்செய்திலர்’ என்று வேறுத்திருக்க, அப்போதே ‘சீயர் எங்குற்றார்?’ என்று கேட்டருளித் தேடியழைத்துக் கூடவைத்துக்கொண்டிருந்து த்வயத்தை அருளிச்செய்யாநிற்சச்செய்தே, அப்போதுஅருளிச் செய்தவார்த்தை” என்று சீயர் அருளிச்செய்வார். ‘இவ்வாத்மவஸ்து சேஷமாகில் அவன் சேஷியாகில் இங்குப் பிராட்டி ஸம்வந்தத்தால் செய்கிறதென்?” என்று கேட்க, “அதுஇருக்கிறபடியேளர்! ராவணனுக்கும் காகத்தக்கும் ஸம்வந்தமும் அநுஷ்டாநமுமோத்திருக்க, இனி ராவணன்ஸாபத்தாலே கிட்டமாட்டாதே யிருப்பதொன்றுண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஜநநிபக்கல் அபராதத்தில் கைதோடனாயிருக்கத் தலைகொண்டு தப்பினான்றிறே, அவர்ஸந்தி யுண்டாகையாலே. அவள் கடக்கவிருக்கையாலே ராவணன் தலையறுப்புண்டான்.” போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்றநிலை யலனுக்கும் ஒக்குமிறே; இங்ஙனையிருக்கச்செய்தேயும் கார்யமாயிற்றதில்லையிறே, அவனுக்குப் பிராட்டி ஸந்தியில்லாமையாலே. இனித்தான், மாதாவும் பிதாவுமானால் பிதாவைப்போலன்றிறே, ப்ரஜைகள் விஷயத்தில் மாதாஇருக்கும்படி; இவன்செய்த குறைதான் காணக்கண்ணிட்டிருக்கையன்றிக்கே, பிதாவின்பக்கலிலும் மறைத்துக்காட்டுவோ ளொருத்தியிறே. ஆகையிறே உத்தரார்த்தத்தில் - அவனோடொப்புச்சொல்லி, பூர்வார்த்தத்தில் - புருஷகாரமாகையாகிற நீர்மையில் ஏற்றஞ்

ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேதஃ: இவளுக்கு அகலகைக்கு ப்ரஸக்தி யுண்டோ? என்ன - இது அகன்று இத்தாதி. ‘பாசுரமும்’ என்ற சஸ்பத்தத்தாலே-யோக்யதையு மில்லை யென்றபடி. இப்பாசுரம் இவனொருத்திக்குமோவுள்ளது? என்ன - நித்யாநுலவம் இத்தாதி. நித்யாநுலவம்பண்ணுவார்க்கெல்லாமென்றது - “நவாஹலவிபராவய” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து. நாட்டார்க்கும் இப்பாசுரமுண்டே: அதில் இதுக்குவாசியேதென்ன - நாட்டாருடைய இத்தாதி. அதுக்கு ஹேதுஎது?என்ன. அது கர்மாதீநம் இத்தாதி. “அலர்மேல்மங்கை” என்கிறதற்கு ஹார்த்தலாவம் - அவன்தன்னை இத்தாதி. பருவம் “நஜீவெயம்ஃஷணலவி” என்னப்பண்ணினதற்கு - “நஜீவெயம்ஃஷணல” இத்தாதி. “வெயொவ்யுஹயுகிவதயுகெ” என்கிறத்தை யருளிச்செய்வார். “அலர்மேல்” என்றதுக் கர்த்தம் - பரிமளந்தான் இத்தாதி. “உறை” என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் - இத்தால் இத்தாதி. நித்யயோகத்தால்வமலிதம் - எனக்குஒருகாலம் இத்தாதி. காலம்பார்க்கைக்குஹேதுகதநபூர்வகமாக விவரணம் - இத்தலையில் இத்தாதி. “பிராட்டி புருஷகாரம்அவஸ்யம்வேணும்” என்கைக்குஐதிஹ்யம் - ஒருநாள் இத்தாதி. இவ்வாக்யத்தால் - த்வயத்தினுடைய, அஷ்டகர்ணமாகவுபதேசிக்க வேண்டுமென்படியான சீர்மைசொல்லிற்று. இனிமேல், இவன் † துஸ்வாமித்வப்ராப்தி ஜீவியாமையாலே விரியோகங்

† இவ்விடத்திலே குறையும் ஜீயாரும்பத கர்த்தத்தை கோஸாந்தரங்களிலேகாண்க.

சொல்லுகிறது. தோட்டாரைத்தோட்டு “**நகர்ப்பிரதாபராயுதி**” (நகர்ச்சிநாபராத்யாதி) என்னக்கடவஇவள், “நம்மையொருகார்யத்திலே ஏவுவதுகாண்” என்று அவஸரப்ரதீக்ஷித யிருக்குமவனைப் பெற்றால் விடாளிறே. தன்வார்த்தை கேளாதார்க்குங்கூட “**விசுவநாத யுகம்**” (மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தம்) என்னக்கடவ இவள் தன்முகம்பார்த்து வார்த்தைகேட்குமவனைப் பெற்றால் விடாளிறே. “**உதாமிநா ராவணஸூரணம் உஷாபாஸீஷாபாஸீஷா**” (தாஸீநாமராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹதர்ப்பலா) என்றாளிறே. திருவடி, “**ராகுக்ஷிகை என்னகையிலே காட்டித்தரவேணும்**” என்ன, “**பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத தூர்ப்பலகாண்**” என்றாளிறே. ராவணன் பட்டானாகில், பெரு மாள் வீஜயத்தோடேநின்றாராகில், திருவடிவந்து முன்னேநின்றானாகில், வேறொருதேளர்ப் பல்யமில்லையிறே; இனி தெளர்ப்பல்யமாவது-பிறர் நோவுகாணமாட்டாமையிறே. [நிகரில் இத்த்யாதி] - அதுக்குஅந்தரபதத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லுகிறது. * தாமரையாளாகிலும் சித குரைக்குமேல் “**என்னடியாரதுசெய்யார்**” என்னும் குணதிக்யஞ்சொல்லுகிறது. [உலக முன்றுடையாய்] - தான் நிர்த்துணனென்னிலும் விடவோண்ணாத ப்ராப்திசொல்லுகிறது. [என்னையான்வானே] - ப்ராப்தியைக்ரயஞ்செலுத்திக்கோடுக்கும்படி. மோக்ஷத்தளவும்செல்ல நடத்திக்கோடுபோந்துநடுவுள்ள அபேக்ஷிதப்ரதானகையிறே ஆளுகையாவது. [நிகரில் இத்த்யாதி] - அப்பதத்தில் முடிகிற ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது. [புகலொன்றில்லாஅடியேன்] - ஆகிஞ் சந்யமும் ஸ்வரூபமும் ப்ரபத்திக்கு பரிகரமிறே. [உன்னடிக்கீழ்] - “**உரணே**” (சரணே) [அமர்ந்து] - நடுவோர் இடையீடுஇன்றிக்கேயிருக்கை. [புகுந்தேனே] - இவ்வத் தியவஸாயமும் உபாயலாவத்தில் அந்வயியாமையாலும், உபகாரஸ்மருதி ஸ்வரூப மாகையாலும், ஸ்வீகாரமும்சைதந்ய ப்ரபுத்தமாகையாலும்(இவையெல்லாம்)-அதிகாரிவிசேஷண மாக்கிறிறே. (த்வயார்த்தவிவரண ப்ரதேசங்களிலே) இவையெல்லாம் பூர்வார்த்தத் தில் முடிகிற பதத்தோடே சேரக்கடவதிறே. [அகலகில்லேனித்த்யாதி] - இதில், உபாய லாவஞ் சொல்லச்செய்தே, உபேயவிஷயஸூசகமுமாயிருக்கிறது. அதாகிரபடி யெங்ஙனே?

கொண்டு ப்ராப்தியை ஸ்திரீகரித்தானென்றபடி. ஆளுகைக்கவதியேதென்ன - மோக்ஷத்தளவும் இத்த்யாதி. நடுவுள்ள அபேக்ஷிதப்ரதானகையாவது - அத்வேஷாபிமுக்கயாதிகளைவிளக்கை. அப்பதத் தில்-காராயணபதத்திலென்றபடி. முடிகிறஸௌலப்யமென்றது - “**நிகரில் புகழாய்**” இத்த்யாதியாற் சொன்ன வாந்ஸல்ய ஸ்வாமித்வஸௌரீல்யங்களுக்கந்தாம் “**திருவேங்கடத்தானே**” என்றுத்தமாகையாலே முடிகிறவென்றபடி. ஆகிஞ்சந்யத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் இங்கே எதுக்குச்சொல்லுகிறது? என்ன - ஆகிஞ்சந்யமும் இத்த்யாதி. ஸ்வரூபமாகவது - சேஷசேஷவிவாஜ்ஞாநகார்யமான அநந்யகதித் தும். இடையீடு - வ்யவதாநம். இடையீடின்றிக்கே என்றது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தியின்றிக்கே யென்றபடி. இது உபாயமல்லவாகில் இதுஎதிலே யந்தர்ப்பவிக்குமென்ன - “**அவனையுபாயம்**” என்றதுஸந்திக்கிற இவனுக்கு உபகாரஸ்மருதிபோலே யதிகாரிவிசேஷணத்திலே யந்தர்ப்பவிக்குமென்கிறார் - இவ்வத்தியவஸாயம் இத்த்யாதி. உபாயத்தில் உபகாரஸ்மருதிவேணுமே, அதுதானுபாயமானாலோ? என்ன - உபகாரஸ்மருதி இத்த்யாதி. “**புகலொன்றில்லாவடியேன்**” என்றும், “**அமர்ந்து**” என்றஞ் சொல்லுகிற இவைகளெல்லாம் வ்யாக்யேய த்வயத்திலில்லையேயென்ன - இவையெல்லாம் இத் த்யாதி. அதாவது - க்ரியாபதத்திலர்த்தாதர்ப்புதமென்றபடி. த்வீதீயயோஜனா - முந்தினயோஜனையில் ஸம்ஸ்பித்தமான அர்த்தங்களைவிசதீகரிக்கைக்காகவும், பின்னையும் சிலஅர்த்தவிசேஷங்களை அருளிச்செய்கைக்காகவுமின்னமும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில்ப்ரதமம் இப்பாட்டில் - பூர்வவாக்யார்த்தம் முத்தகண்டமாகச்சொல்லாநற்கச்செய்தே உத்தரவாக்யார்த்தத்துக்கு சுகமாயுமிருக்கிறதென்று விசேஷார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இத்தியுபாயலாவம் இத்த்யாதி. இதில்-

என்னில்: இருவருமான சேர்த்தியிலேயே இவன் அடிமைசெய்வது; அச்சேர்த்திதன்னையே யிறே இவன் உபாயமாகப் பற்றுகிறது. இத்தால் சொல்லிற் றுகிறது, நித்யப்ராப்யத்வமிறே. நித்யபூர்வவிஷயமிறே நித்யப்ராப்யமாகவல்லது.†(பிராட்டி நித்யஸம்ஸலிஷ்டையா யிருக் கச்செய்தேயும் “பிரியக்ஷமையல்லேன்” என்னும்போது - அவ்விஷயம் நித்யப்ராப்யமாக வேணுமிறே: இனி, இருவருமான சேர்த்தி நித்யப்ராப்யமென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டா விறே)[அகலகில்லேனிறையுமென்று]-இதுஅகன்றிருந்துசொல்லுகிறவார்த்தையன்று. தனக்கு அகலுகைக்கு ஸம்ஸாவநையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அங்குத்தை லோக்யதையை அநுஸந்தித்து, க்ஷணகாலமும் நான் அகலுகைக்கு ஸக்தையாகிறிலே னென்னும். “சுநநா” (அந்யா) என்றும், “சுநவாயிநீ” (அநபாயிநீ) என்றும் சொல்லாநிற்கச் செய்தே சொல்லுகிறவார்த்தையிறே இது! க்ஷணகாலமும்பிரியக்ஷமையல்லேனென்று [அலர்மேல்மங்கை] - இங்ஙன் சொல்லுகிறவள் ஆரென்னில். —தன்வடிவழகாலும் பருவத் தாலும் அவன்தனக்குங்கூட உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறவள்; அவனை, “நஜீவெயம் க்ஷண உவி” (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னப்பண்ணுமவள். நாட்டாரகலகில்லேன்போலன்றிறே இவளுடைய அகலகில்லேன்; அது கர்மநிவர்ப்யநமாகவரும் அகலுகையிறே; இவளுக்கு அதுஇல்லாமையாலும் அவன்தான் மேல்விழும் ஸ்வலாவனாகையாலும், அவனால் வரும் பிரிவுமில்லை, தன்னால்வரும் பிரிவுமில்லையானால், இவ்வுத்திக்கு ப்ரஸங்கமென்? என்

இப்பாட்டில். உபேயமானவிஷயத்துக்கு ஸூசகமுமாயிருக்கிற தென்றபடி. இருவருமான சேர்த்தியே உபேயமென்று கருத்து. அத்தை உபபத்தியாலே ஸாதிக்கக்காக தத்விஷய ஸங்கையையநுவதிக்கிறார் - அதாகிறபடியெங்ஙனெயென்னில் என்ற. இதுக்கு உபபத்தியை யருளிச்செய்கிறார் - இரு வருமான இத்யாதி. “அகலகில்லேனிறையும்” என்கிற பதத்தால் மலிதமானதோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்-இத்தால் இத்யாதி. இத்தால்-பிராட்டி “அகலகில்லேனிறையும்” என்று வர்த்திக்கிற இத்தா லென்றபடி. “க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமையல்லேன்” என்கிறஇத்தால் நித்யப்ராப்யத்வத் தோற்றுகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன-நித்யபூர்வ இத்யாதி. நித்யாநுலவம்பண்ணுகிற கச்செய்தே “இறையும் அசுவகில்லேன்” என்கையாலே - இவ்விஷயம் நித்யபூர்வமென்றுதோற்று கிறது; நித்யபூர்வமாகையாலே நித்யப்ராப்யமாகிறதென்றபடி. முத்தினயோஜனையில் - லோக்யதாதி சயத்தாலே “இறையுமகலகில்லேன்” என்கிறுளென்று. ஹ்ருதீக்ருதமானத்தை, இந்தயோஜனையிலே விசதமாக அருளிச்செய்கிறார்-இதுஅகன்றிருந்து இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. லோக்யதையையநுஸந்தித்து “அகலகில்லேன்” என்கிறதுக்குநியாமகம்எது? அகன்றிருந்துசொல்லுகிறவார்த்தைதானா னாலோ? என்ன-அந்யா இத்யாதி. “ஸக்யாநொஹயி தம்நா ஹநெஸுரெணயமெநநவா! சுநநாரா வவெணா ஹம்ஸாஸுரெண ப்ரலாயயா” இதிஸுந்தரகாண்டே வீதா[உக-கரு]. “நிநெத்யுநெவஷாஜமநா. தாவிஷாஃஸ்ரீநவாயிநீ | யயாஸவபுமநெதாவிஷாஸு நெயெவெயம் உபிஜொது” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே[க - அ க]. ஸப்தார்த்தம் - க்ஷணகாலமும்

இத்யாதி. “அவன்தனக்குங்கூட வுத்தேஸ்யமாயிருக்கிறவன்” என்றத்தால்ஹவித்தலாவம்-அவனை இத் யாதி. “நஜீவெயம்க்ஷணஉவிவிநா. தாவிஷிநெதக்ஷணாடீ” இதிராபடி. “சுநநா” இத்யாதிவாக்யத்தாலே - அகன்றிருந்துசொல்லுகிறவார்த்தையன்றென்றத்தை உபபாதித்தாராய் கின்றாரீழ்; இனி, “அகலுகைக்கு ஸம்ஸாவநையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும்” என்றத்தைபுப்பாதிப்பதாதத் திருவுள் ளம்பற்றி, நாட்டாரில்இவளுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் - நாட்டாரகலகில்லேன் இத்யாதி. அதுக்குவாசியேசென்ன - அதுகர்ம இத்யாதி. இவளுக்கும் ஸ்வகர்மத்தாலேயாதல் லக வத்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யாதல் பிரிவுண்டானாலோ? என்ன - இவளுக்கு இத்யாதி. அவனுகை

னில்: அவனாகையாலே வந்தது. நாட்டாருடைய ப்ரார்த்தனை கர்மமடியாகவருமது; இவளுடைய ப்ரார்த்தனை விஷயாதீமமாக விளையும்து. [உறைமார்பா] - ப்ரதமபதத்தில் மதுப்பால் சோல்லுகிற நித்யயோகத்தைச்சோல்லுகிறது; இதுவும் இங்ஙனே மலிக்கக்கண்டோமித்தனை. இச்சேர்த்திக்கு ப்ரயோஜனம் - அவனுடைய ஸவாதந்த்ரயத்தையாதல், தன்னுடைய ஸர்ஸாரித்வத்தை யாதல் அநுஸந்தித்துக் கைவாங்கவேண்டாதபடியா யிருக்கை. அவன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் தன்னுடைய ஸாபராதத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. அதாகிறது - இவனுடைய அபராதகாலம் பார்த்திருந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அவனுக்கு அவஸரமில்லை: அவள்கூட இருக்கையாலே. பிராட்டிபக்கல் அபராதம் காகத்துக்கும் ராவணனுக்கும் ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், இவள் ஸந்தியாலே தலைபெற்றது காகம்; அத்தனை அபராதமின்றியிலேயிருக்க, ராவணன் தலையறுப்புண்டானிறே, இவள் ஸந்தியில்லாமையாலே. இத்தனையுண்டிறே இவள் ஸந்திக்கும் அஸந்திக்கும் வாசி. தமப்பன் பகையாக, மாத்ருஸந்தியிலே ப்ரஜையை யழியச்செய்யமாட்டாமையும் ஒன்றுண்டே. அவன் பண்ணின அபராதத்துக்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தலிட்டே, அதுதோடர்ந்துகொண்டு திரிந்தவாறே புகலற்றுவிழ, இவளோனோக்கி, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவு சோல்லிவிட்டான் இத்தனையிறே. “ததெவஸராணஹதஃ” (தமேவஸராணங்கதஃ) என்றதும், “நநநெய்யு” (நயமேயம்) என்றதும், இரண்டும் அப்ரயோஜகம். அதென்? என்னில், காகத்துக்கும் போகிறபோது அகவாயில் நினைவுஅதுவேயிறே. அங்ஙனன்றாகில்

யாலேயென்றது - அவன் நிரதியையே ஹாக்யனாகையாலேயென்றபடி. விவரணம் - நாட்டாருடைய இத்தயாதி. “அலர்மேம்மக்கை” என்ற - ஸ்ரீஸப்தார்த்தஞ்சொல்லுகிறதென்று விவகரித்து, “உறைமார்பா” என்கிறத்தால் எப்பதத்திலாத்தஞ் சொல்லுகிறதென்ன - ப்ரதமபதத்தில் இத்தயாதி. இந்நித்யயோக கதகத்துக்கு ஹாவம் - இதுவும் இத்தயாதி. இதுவுமென்றது - காலம்பார்க்கவேண்டாதபடி புருஷகாரத்தினுடைய நித்யயோகமென்றபடி. புருஷகாரபூதையானவளோட்டைச் சேர்த்தி நம்முடைய கார்யசித்திக்கு உடலாஹற்போலே, இவளுடைய நித்யயோகமும் நம்முடைய கார்யசித்திக்குடல கக்கண்டோமென்று - சஸப்தார்த்தம். இத்தையுபபாதிக்கிறார் - இச்சேர்த்திக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - அவன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் இத்தயாதி. அவன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யநுஸந்தித்தால் அஞ்சவேண்டாவோ? என்ன - அதாகிறது இத்தயாதி. இவன் புருஷகாரத்தின் அவஸ்யாபேகித்தவத்தை அறிவச்சைக்காக, இவள் ஸந்திக்கும் அஸந்திக்குமுள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிபக்கல் இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்னவர்த்தத்தை விசதிகரிக்கிறார் - இத்தனையுண்டிறே இத்தயாதி. அதுவட்டாநங்காட்டி யுபபத்தியுக்காட்டுகிறார் - நமப்பன் இத்தயாதி. இவ்வாக்யம் - முந்தினயோஜனையில், “இனித்தான்மாதாவும்” இத்தயாதிவாக்யத்தாற்சொன்ன அர்த்தத்தை விசதிகரிக்கிறது. இவள் ஸந்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் காகத்துக்குக்கண்போயிறே? என்ன - அவன்பண்ணின இத்தயாதி. சாடு - கண்ணழிவு என்றது. இவள் ஸந்தி அஸந்திகளே ரக்ஷணததலாவஹேதுவாகவேணுமோ? காகம்ஸராணம்புருஷகையாலே கதித்தான்; ராவணன் “நநநெய்யு” என்றிருக்கையாலே நிரவித்தானென்றாலோ? என்ன - தமேவ இத்தயாதி. “ஸவித்ராவவரித்யுக்ஷஸு-ஹெஸுஸலெஹிபுலி: | ச்ருதெவாகாநு ஸவாரிக்ருதெவஸராணம்மதஃ” இதிஸந்தரகாண்டே [௩௮-௩௩]. “அப்யாஹஜெயபெவ்வம்நநநெய்யஹுக்ஷஸுலிசு! வனஷதெஸஹஜெஹெவாஷஸுஸாஹொஹாநிசு:” இதி யுத்தகாண்டே ராவணன் [௩௬-௧௧]. நினைவுஅதுவேயென்றது - “நநநெய்யு” என்றதேயென்றபடி. வதந்தியாமகமேதென்ன - அங்ஙனன்றாகில் இத்தயாதி. “ததஸுவாயஸாஹுஹெஸாஸு ரெநாஜமாஹிசுநாஸுபவஸுடாகா

கொஜிமா லேவூகோய்யு” இத்ஸுந்தரகாண்டே [௩௮-௩௨]. பிற்பாடானாலும் ஸரணம் புருந்தானே யென்ன - செயல்மாடீச் இத்பாதி. இவ்வர்த்தகங்களெல்லாம் த்வயத்தில் எந்தப்பதத்திலே சொல்லப்பட்டன என்ன - கீழ்ச்சோன்ன இத்யாதி. அநந்தாபதத்தில் - நாராயணபதத்தில், “நிகரில்புகழாய்” என்ற துக்குக்கீழிற்பதத்தோடே ஸங்கதியுருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கிறவர் தானே இத்யாதி. “நக ஸ்ரிஹாவராயுதி” என்னுமவந்தானேயென்றபடி. “செய்தாரேலந்நமசெய்தார்” என்றதுக்கர்த்தம் - இல்லே, நான் இத்யாதி, “நிகரில்”. என்ற விசேஷணத்துக்குவாவம் - இவளுடைய இத்யாதி. “சுவாஹாஹிபாஹ்வொய்யுவாரிவாரஹ்வொய்யு” என்றும், “தவஹ்வொய்யு” என்றும், “சுவாஹிபாஹ்வொய்யுவாரிவாரஹ்வொய்யு” என்றும், இவளுடைய வுத்தகர்வுத்துக்குவேறு பிராட்டியென்றும், இவளுடைய வுத்தகர்வுத் த்வயத்தில் என்னென்ன சொல்லாநின்றதேயென்ன: அது - ப்ராணயித்வரிபத்தம், இது - வாஸ்தவாகாரமென்கிறார் - இதுவோதான் இத்யாதி என்னுதல். அன்றிக்கே, உத்தார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்தாதல், வக்ஷ்யமாணர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தாதல் அருளிச்செய்கிறார் - இதுவோதான் இத்யாதி ஆதல். அதாவது - பிராட்டி யுத்தகர்வுத் ஈஸ்வராதிநாமாய், ஈஸ்வரோத்தகர்வுத் ஈவாதீநாமாயிருக்கு மிதுவோதானென்னுதல்; பாஸ்பரம் அதிஸங்கைபண்ணி நோக்குமிதுவோதானென்னுதலென்றபடி. “அகவகில்லேன்” இத்யாதிபதத்த்வயங்களாலும் மலித்தஅர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இத்தூல் என்ற தொடங்கி. இத்தூல் - “அகவகில்லேன்” என்றுதொடங்கி “நிகரில்புகழாய்” என்றபதத்த்வயத்தாலும் என்றபடி. இவற்றின்பக்கல் - இந்தஜ்ஞாநத்துக்கன்பக்கல் என்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன குணயோகத்திற்காட்டில் ஸம்பந்தத்திலுண்டான உறைப்பையருளிச்செய்கிறார் - தான் நீரீதுணன் இத்யாதி. “விடவொண்ணாத” என்றத்தை த்ருடகரிக்கிறார் - சித்தகுரைக்குமேல் இத்யாதி. ஸ்வருபாநுரூபமான குணங்களாவன: — வுடகத்வஸ்வருபத்துக்குத் தகுதியான க்ருபாதி குணங்கள். கூடாதவன்றிறே அவன் அதுசொல்லுவதென்றது. இவையிலையாகிலன்றோ அவன் இவற்றின்தோஷப்போசைச் சொல்

அவளுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான குணங்கள் கூடாதவன்றிறே அவள் அதுச்சால்லவது; அப்படியே இவனுக்கும் இக்குணங்களின்றிக்கே யிருந்தாலும் விடவொண்ணாத குடற்றோடக் கைச்சொல்லுகிறது. அவன் “அல்லேன்” என்று கைவிமேன்றும் செங்கற்சீரை கட்டி வளைக்கலாம்படியிறே இஸ்ஸம்பந்தமிருப்பது; இனி இவன்தான் காதாசித்தகமாக ப்ரணாமம்பண்ணிப் பின்பு கைகழியப்போகப் பார்க்கிலும், காலிலே விலங்கைத்தைத்துக் காரியங்கொள்ளலாம்படியான உரிமை சொல்லுகிறது. [என்னையாள்வானே] - அடிமைதன்னை க்ரயஞ் செலுத்திக் கொடுக்கும்படி. “சேஷத்வஸாமான்யத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறீராகில் அவ்வளவிறே யுமக்கும்” என்ன வொண்ணாதபடி, என்னை மயர்வறமதிநலமருளி இவ்வளவும் வர நிறத்திப்போகடப்போமோ? [நிகரிலமரர்இத்யாதி] - அங்குள்ளாரும் விருப்பிவந்துஅடிமைசெய்கிறதும் இங்கேயிறே. “வைகுந்தத்தமரரும்முனிவரும்” என்றுஇரண்கோடியாயிறே யிருப்பது, குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும். [திருவேங்கடத்தானே] - அதுக்கு முடிந்தபொருள் ஸௌலப்பம்மன்னக்கடவதிறே; குணமோகமும், சேஷத்வமும், விசேஷகடாக்கமும், ஸௌலப்பமும், இவையித்தனையும் உண்டிறே இப்பதத்துக்கு. இவனுக்கு ஸகலாபேக்ஷித மலபரதனாகக்காக, அந்தராத்மதயா ஸ்த்திதிபண்ணுமென்றிறே நாராயணஸப்தத்திற் சொல்லுகிறது; அந்தஸௌலப்பம், இங்கு ஸதாஸந்நிதிபண்ணுகையாலே திருவேங்கடமுதையான் பக்கலிலே கிடக்குமிறே. இந்தஸௌலப்பம் உபாயமாகிறபடி எங்ஙனே? யென்னில்: “உரகேசு” (மாமேகம்) என்கிறவிடத்தில் - ஸாரத்பவேஷத்தையிறே

லுவதென்றபடி. அப்படியேயென்றது - “செகுரைக்குமேல்” என்று க்ருத்வாசிந்தைபண்ணிச் சொன்னாற்போலே என்றபடி. க்ருத்வாசிந்தைபண்ணுகையாவது - அஸம்பாவிதத்தை யாதோபித்து நினைக்கை. “இக்குணங்கள்” என்கையாலே, “நிகரில்புகழாய்” என்று - வாழ்ஸல்யபரமனறிக் கே, குணஸமஷ்டிபரமென்றும் கருத்து. இஸ்ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தால் உபயராலும் விடவொண்ணதென்கிறார் - அவன்அல்லேன் இத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. செங்கற்சீரைகட்டி வளைக்கலாம்படியென்றது - “காவிலஸ்தரமுடித்து பிசைப்புக்குகிறேன்” என்று வளைக்கலாம்படியென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னஸம்பந்தத்தை யறுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக நடத்தும்படி சொல்லுகிறதென்று, “என்னையாள்வானே” என்கிற பதத்துக்கவதாரிகை - அடிமைதன்னை இத்யாதி. க்ரயஞ்செலுத்திக் கொடுக்கையாவது - அறுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக நடத்துகை. ஸம்பந்தத்தை யறுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக நடத்துகிறமைசொல்லுகிறாராகில் - உலகமுன்றையுமாள்வானே யென்றுசொல்லவமைந்திருக்க, அதுசெய்யாதே, “என்னையாள்வானே” என்று தம்மையொருவரையும் ஆண்டமையை விசேஷிக்கிறதுக்கு லாவமருளிச்செய்கிறார் - சேஷத்வஸாமான்யத்தை இத்யாதி. “உலகமுன்றுடையாய்” என்றது - “சுவிமுகமஸுஸாரிநு” என்றாற்போலே; “என்னையாள்வானே” என்றது - “சுஸுஸுஸாரிநு” என்றாற்போலே” என்றருளிச்செய்வார். ஆனால் பரமபதத்திலே வாருமென்ன - அங்குள்ளாரும் இத்யாதி. “அமரர்” என்னவமையாதோ? “முனிவர்” என்றுவிசேஷிக்கிறதென்? என்ன - வைகுந்தத்தமரரும் இத்யாதி. “திருவேங்கடத்தானே” என்றது - நாராயணபதத்தி லர்த்தமானபடி யெப்படி? என்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - நாராயணபதத்துக்கு என்றபடி. “முடிந்தபொருள்” என்கைக்கு,முதலிற் பொருள்களெவையென்ன-குணயோகமும்இத்யாதி. குணயோகமென்றது-வாத்ஸல்யம். விசேஷகடாக்கமும் என்று- ஸௌலப்யம். தத்புருஷதலே-ஸ்வாமித்வமும், ஹஹுவரீஹிபாலே -வாத்ஸல்ய ஸௌலப்ய ஸௌலப்யங்களுஞ் சொல்லுகிறது. * நாராயணபதார்த்தம் - அந்தர்யாமியின் ஸௌலப்யமாயிருக்க, அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்வானென்? என்ன-இவனுக்கு இத்யாதி. ஸதாஸந்நிதித்வாகாரம் இரண்டிடத்திலும் ஒத்திருக்கையாலே சொல்லுகிறதென்றபடி. இந்தஸௌலப்யம் ப்ரபத்திக்குஉபயோகியென்னுமிடத்தை தர்ஸிப்பிக்கைக்காக தத்விஷயஸ்கையையறுவதிக்கிறார் - இந்தஸௌலப்யம் இத்யாதி. உபாயமாகிறபடியென்றது - உபாயோபயோகியாகிறபடி. என்றபடி.

காட்கேற்றது. இன்னமும் அவ்வளவன்றிறேயிங்கு: அதுக்கு முன்புமில்லை பின்புமில்லையிறே அந்த ஸௌலப்பங்க்தான்; நித்யஸந்திநிபண்ணுகிறவிடமிறே இவ்விடம். அங்குத்தானும் “உய்யாவுகூஉநாஃவாயு” (மய்யாஸக்தம்நாஃபார்த்த) என்றொருதேவையிட்டிறே சொல்லிற்று; அதுவும் இல்லையிறே இங்கு. இனித் தம்படி சொல்லுகிறார். [புகலான் றில்லாவடியேன்] - கீழே “அடியேன்” என்றும், “அருவினையேன்” என்றும் தம்முடைய சேஷத்வத்தையும், ஆகிஞ்சந்யத்தையும் உருவச்சொல்லிக் கொடுபோந்தார்; இனித்தான் வேறுமையும், ஸ்வரூபமும், இரண்டும் ப்ரபத்திக்குப் பரிகரமிறே; அத்தை இங்கேயும் ப்ரயோகிக்கிறார்; அது தன்னைச் சொல்லவேண்டுகிறே. இங்குச்சொல்லவேண்டுகிறதென் னன்னில்; அவனுக்கு உபாயலாவம் ஸ்வரூபமானவோபாதி இவனுக்கும் இப்ப்ரதிபத்திஸ்வ ரூபமானகயாலே. இவனுக்கு இதில்லாதவன்று ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமுமாமே. [அடியேன்]- அதில் அர்த்தப்ராப்தமானஅஹம்ஸப்தத்தை இங்குவாசகஸப்தத்தாலே சொன்னதுவே வாசி. [உன்னடிக் கீழ்] - “உரணா” (சரணா) என்றதுதன்னையே சொல்லுகிறது. “ஹ்ராதாஸாரணா” (ஸப்ராதுஸாரணா) என்றற்போலே சொல்லக்கடவதிறே; [அமர்ந்து புருந்தேனே] - “உஃஷாஹெவ்யஸாரணஹம்வெவ்யெ” (முமுகுஸார் வை ஸரணமஹம்ப்ரபத்யே) என்னுமாமே. [அமர்ந்து] - அவனுக்கு ஒருஸஹகாரி வேண்டுதல், தந்தலையிலே யுபாயலாவங்கிடத்தல் செய்யலிறே நடுவோரு வ்யவதாந விளம்

ஸௌஸ்ப்யம் ப்ரபத்யுபயோகியெனனுமிடத்துக்கு உதாஹரணம் - மாடுமேகம் இத்தயாதி. ஸாரத்யவேஷத்
 வேஷத்தைக்காட்டுகெனயாலே - ஸௌஸ்ப்யவிஷ்டுடன்உபாயமாகவேணுமென்றபடி. ஸாரத்யவேஷத்
 தைப்பற்ற அர்ச்சாவதார ஸௌஸ்ப்யத்துக்கு இரண்வகையாக ஏற்றமருளிச்செய்கிறார் - இன்னமும்
 இத்தயாதி அஞ்சுவாக்யத்தாலே, அதக்கு-அக்காலத்துக்கு. தேவை - நிர்ப்பந்தம். “ய்யோஸ்யகீநாடி
 வாயுய்யொமயாசுமதாபுயாஃ சுஸம்ஸயம்ஸமீத்யோயயாஜோஸ்யஸிதவ்யுணு”
 இதி கீதாஸுஸ்ப்தமே. (கீ)கீழேயும், ஆகிருச்சந்யாந்யகதித்வங்களை யருளிச்செய்துவைத்து, மீளவும்
 அருளிச்செய்வானென்? என்ன - கீழேயுடியேன் இத்தயாதி. அதாவது - கீழே ஸரண்யதைக்கு
 உதப்பாக அருளிச்செய்கிறார்; இங்கே ஸ்வீகாராங்கத்தேவ அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. ‘ஸ்வருப
 மும் - அந்யகதித்வமும். ‘அதுதன்னைச்சொல்லவேணுமிதே - அத்தையிங்கேயும் ப்ரயோகிக்கிறார்’
 என்றுஅந்விப்பது. சொல்லவேணுமிதேயென்றது - ப்ரபத்யங்கத்தேவெவென்றபடி. ‘இங்குக்
 சொல்லவேண்டுமென்தேன்? என்னில்’ என்றதுக்குக்கருத்து - ப்ரயாஜாத்யங்கக கர்மம்போலே,
 இவைஅங்கமானால் ப்ரபத்திக்கு ஸாயுநத்வம் வாராதோ? என்னிலென்று. இப்ப்ரதிபத்தி - ஆகிரு
 சந்யாந்யகதித்வ ப்ரதிபத்தி யென்றபடி. அவனுக்கு உபாடலாவம் ஸ்வருபமானால் ப்ரபத்தி பண்ண
 வேண்டுமானென்? என்ன - இவனுக்குஅதில்லாத இத்தயாதி. த்வயத்தில் “அடியென்” என்ற
 துக்கு வாசகஸூத்தமில்லையெயென்ன - அதில்அர்ந்த இத்தயாதி. அதில் - ‘வ்ருபஜெ’ என்கிற
 அதில். திருவடிகளையே பற்றவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமுண்டோ? என்ன - ஸப்ராதூ; இத்தயாதி.
 ‘ஸஹ ராதாஸாரணமாலம் நிவீயூரவ்யாநநடி’ இத்தயோத்தயாகாண்டே. ப்ரபத்தி
 பண்ணுகிறவிடத்தில் அஹஸப்தத்தை ப்ரயோகித்தபேருண்டோ? என்ன - முழுகூர்வை இத்
 யாதி. ஸ்வேதாஸ்வதேர - ‘யொவ்ஹாணடி’ இத்தயாதி. “அமர்ந்து” என்றதுக்கு - வ்யவதார
 விளம்பமறப்பொருந்தி யென்றார்த்தம் விவக்ஷித்து, அவை இல்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவ்
 னுக்குநூ இத்தயாதி. அதாவது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திநிவ்ருத்தமாகையாலே, நடுவே
 உபாயாத்ரவ்யவதாரமும் அவன் ஸஹகாரிரிபேக்ஷணாகையாலே விளம்பமும் இல்லையென்ற
 படி. “புகுந்தேன்” என்றதுக்கு - அத்தயவநித்தேனென்ற அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அது
 வென்? காயிக்ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்றானாலோ? என்ன, அது ஒண்ணதென்னுமிடத்தை

[illegible]

1. ஸ்வே. உப-6. 2. யஜுர்வே. காண். 6. 3. 4. யஜுர் அஷ்ட. 3, பர-7.
5. தைத். நாமா. 51. 6. லே. லே. 10. 7. லே. லே. 50. 8. பாரத. ஆர. 189.
1. யஜுர். காண். 6. 2. ராமா. யுத். 18, 33- $\frac{1}{2}$. 3. பக்வ. 18, 66. 4. விஷ். ப. 1, 9, 65.
5. பார. 6. பார. ஆர. 189. 7. பார. உத்.

போருவதோர் அர்த்த விஸேஷத்தை, இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். ப்ரதமாசார்யருமாய், “மயர்வமுதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே ஹகவத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாநவைஹருமானஇவர் பரிக்ரஹிக்கையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு. இவ்வுபாயந்தன்னைப் பரிக்ரஹித்து ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொள்வாரும், ஸாதநாந்தரத்தைப்பரிக்ரஹித்து இவனையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றுவாரும் யிருப்பார்கள் புறம்புள்ளார்; அங்ஙனன்தக்கே, இவனையே ப்ரப்யமும் ப்ராபகமுமாக அத்யவஸித்திருக்கிற ஏற்றமுண்டு இவர்க்கு. ப்ராப்யம் இவனையாகில் ப்ராபகாந்தரங்களை பரிக்ரஹித்தால் வரும் சூற்றமென்? என்னில், அவை ஸாத்யமுமாய்ப் பலவுமாய் துஸ்யமுமாய் ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கும் ஸாதநாந்தரங்கள் பல. அவையெவை? என்னில், கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்கள். கர்மயோகமாவது - ஆத்மயாதாத்த்ம ஜ்ஞாநபூர்வகமாக ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமோசிதமாய்

வ்யாத, 8. “வ்யாஜம் ஜிவிவாடாந்தம் யாவஞ்சாஸாணாமதஸு | நஹந்யாடிநயஸம்வ்யாடிஸு” 2. “விஸுத்ருவ்வாஹவ” 9. “ஸஹிதம்புதிஜமஹ” இத்த்யாதியான இதிறாஸபுராணங்களுமான ஸதல ஸாஸ்த்ரங்களிலும் வ்யாபரிப்பதென்ற யென்றபடி. இவ்விடத்திலே, “சூகணிபுதொவிதநுதெ கபுதகபுதபுசுக்ஷுடி” இத்த்யாதி அதிகாஸங்காஹத்தல் ஸ்லோகம் அருளிச்செய்வார். இஸ்ஸாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் - உபந்ரும்ஹணங்கள் பூர்வபாகங்களாகிற இஸ்ஸாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாமென்றபடி. வேதாந்தங்களுக்குக் கிழங்காய் - வேதாந்தங்களுக்கு ஸாரமாயென்றபடி. அதாவது, சடவல்லுபநிஷத் வித்தமானத்யத்தில் ப்ரபத்திவைஹவத்தைச் சொல்லிற்றிறையென்றபடி. “யஜுஜ்ஜுவஸ்யேபுரோணவெஹாஸு” என்று ஆப்தப்ராமானமான வேதத்துக்கு முன்னே யெடுக்குந் படி ஸிஷ்டாசாரம் ப்ரபலமையாலே யருளிச்செய்கிறார் - நம்மாசார்யர்கள் இத்த்யாதி. இவ்விடத்திலே - “தகெபூபுதிஷுஸுபுதயொவிவிநாநஹாந்யுஷெடிஸுநபிஸி” 1. “யஜுஸுதகம்நிஹிதம்மஹாபாஸிஹாஜநெநாயெநமதஸுபநாஸு” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அர்த்தவிஸேஷமென்றது - ப்ரபத்தியை. ஆசார்யாதரமன்றிக்கே, இவ்வாழ்வார் பரிக்ரஹமுமுண்டென்கிறார் - ப்ரதம இத்த்யாதி. இவர் பரிக்ரஹத்தாலே யதிஸயமுண்டென்கைக்கு இவர்க்கதிஸயமேதென்ன-இவ்வுபாயம் இத்த்யாதி. இனிமேல், உபாயாந்தரங்களினுடைய தேஷபூர்வஸ்தையையும், ப்ரபத்தியினுடைய கைத்தேஷயந்தொடக்கமான அதிஸுபத்தையும் ஓர்ஸிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யம்வனோயாகில் இத்த்யாதி. ஸாத்யமுமாயென்றது - சேதந்ரவ்ருத்தி ஸாத்யமுமாயென்றபடி. பலவுமாயென்றது - கர்மாதிக ஸோரொன்றே பலவிதமாயென்றபடி. அதாவது, 1. “கரெபொமஹவஸ்யடிடிநயஜ்ஜாடிவெஹநடி” என்று கர்மயோகமும் பஹுவிதமாயிருக்கும்; ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கும் இப்படியே கண்டுகொள்வது. ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமென்றது - ப்ரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூப மென்றபடி. ஸாத்யத்வாதி களை யுபபாதிக்கைக்கு அதிஷ்டடிகை - இப்படி இத்த்யாதி. கர்மஜ்ஞாநங்களும் திருமாமஸங்கீர்த்தநாதிகளும் வேதாந்தமர்யாதைகளாலே அங்கதயா சாதகங்களன்றிக்கே, 2. “ஜ்ஜாமஹஸ்யுநிதகரெபிஜநகாடிஷுடிஸுபுதெ | கரெபுஷ்யுநிதகஜ்ஜாமம் பூரெயெணவாநாடிஷு | கரெபுஜ்ஜாமாநிதாஸுகிபுஹாடிபுரெவாபுயா” என்கிற இதிறாஸபுராண ப்ரக்ரீரையாலே ஸ்வதந்த்ரஸாதகங்களென்கிறார் - கர்மயோகமாவது இத்த்யாதி. கர்மாதிகளின் ஸ்வதந்த்ர ஸாதகத்வம் “தவாஹாஸுரெஷாஹவஸாடி” என்கிற பஹுவசநத்தாலுமலித்தம். ஆத்மயாதாத்த்மஜ்ஞாநமாவது - ஸர்ஸாரீராவஜ்ஞாநமென்றபடி. ‘ஸ்வர்ணஸ்வாஸ்ரமோசிதமாய்’ என்றவிடத்திலே - 3. “வாராபுரோஹாரவதாவாஸுரெஷணவாஸுரெபாஸி” விஷுராராயுதெவநாபிநயுஸுதெவாஷகாரக” என்றது அநுஸந்தேயம். மலாலிஸந்திரஹிதமாகையாவது - ஸ்வர்க்காதி மலங்களில் ஆசைவிகை. ‘கரீந்ருத்வத்யா கத்தையும்’ என்றவிடத்திலே, 4. “ஸுரெஸுஷஹுதெநபி

விஹிதமானகர்மத்தை மலாலிஸந்திரஹிதமாகவும் கர்த்தருத்வத்யாகத்தையுமஸங்கத்யாகத் தையுமபண்ணி ஹகவத்ஸமாராத புத்த்யா பண்ணவே, விரோதியானபாபம் ஸூயித்து மநஸ்ஸு நிர்மலமாய் ஸ்வரூபப்ரகாஸமுமுண்டாய் ஹகவத்ஜ்ஞாந ப்ரேமங்கள் பிறந்து, அது பரபக்த்பரஜ்ஞாந பரமபக்தியாய்ப் பேற்றேடே சந்திப்பிக்கும். ஜ்ஞாநயோகமாவது - இந்த்ரியங்களை நியமித்துக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை விஷயமாக்கி ஹகவத்ஜ்ஞாநம் பிறந்து தத்விஷயப்ரேமமும் பிறந்து, மேல் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளும் பிறந்து பேற்றேடே சந்திப்பிக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, இக்கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டையும் ஹகவத்விஷயத்திலே யாக்கி, “உந்நாஹவஜி கௌஜாஜீஜாம்நஜஸுநா” (மந்நாபவமத்பக்தோ மத் யாஜீ மாந்நமஸ்குரு) என்கிறபடியே, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமஹக்திகளாய்ப் பேற்றேடே தலைக்கட்டுமது - பக்தியோகமாவது. இவைபோல் துஸ்கமன்றியிலே, திருநாமத்தை ஸுஸகோபாயமாக விதித்தது, எங்கே? என்னில், தர்மபுத்ரனுக்கு அநேகதர்மங்கனையுஞ் சொல்ல, “கொயபுஷுஷுவபுயபேராணாம் ஹவதஃவரஜேதஃ” (கோதர்மஸ்ஸர்வ தர்மாணாம் பவதஃபரமோமதஃ) என்கிறபடியே, உன்னெஞ்சால் அறுதியிட்டிருக்கும் பரம தர்மத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்ன; “ஹவதஃவரஜேதஃ” (ஏஷமேஸர்வ தர்மாணாம்)இத்யாதிப்படியே அஹிகதமமானதர்மம் திருநாமமென்றுசொன்னாரிறே. திருநாமம் ஸாதநாங்கமன்றே? ஸ்வயம் ஸாதநமோ? என்னில்; “ஜந்ஸம்ஸாரவந்நாசு - சூயதே” (ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் - முச்சயதே) என்று - விரோதிரிவ்ருத்த்யையும், “யாதிரஸூஷுஷுநாதமஃ” (யாதிப்ரஹ்மஸநாதம்) என்று - மலப்ராப்தியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே, விரோதிரிவ்ருத்தி பூர்வகமான அஹிமதமஸித்திக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமே. “கௌயாயம்ஸர்வகாமதஃ” (தேஸோயம்ஸர்வகாமதஃ) என்று ஸர்வாஹிமதஸாநமாகதேஸாவாஸத்தைச்சொல்லிற்று. “சூராயநாநாஸரெஷா” (சூராதநாநாம்ஸர்வேஷாம்) என்று தோடங்கி, “தஜீயாராயநாவரஃ” (தஜீயாராதநம் பரம்) என்று தலைக்கட்டுகையாலே - ஸர்வாஹிமதஸித்தியும் தஜீயரை யாராதிக்கவே கிடைக்கும்என்றுசொல்லிற்று; அப்படி சோன்ன துஸ்கமான ஸர்வோபாயங்களும்

பா ஹ்யெஸுவபுரவிஹ்யெஃ | விபாதுஹீ தரோதாநம் ஹெவபுக்ரஜெவ்யபு” என்றதுஅநுஸந்தேயம். கர்த்தருத்வத்யாகாவது - ஸ்வதந்த்ர ஸ்வர்க்காதி ஸாதநகர்த்தாக்களைப்போலன்றிக்கே, 1. “வராதாதுதயுதே” என்று கர்த்தருத்வத் தததீநமாகையாலே, ஈஸ்வரனை ஸஹ

நாரிபாகக்கொண்டு தான் கர்த்தாவாகை, ஸங்கத்யாகாவது - “ஜெஜெஃ” என்கிற புத்தித்யாகம், விரோதியான பாபம் - ஜ்ஞாநோத்தத்திவிரோதியானபாபம்த்யர்த்தஃ. ‘பாபம்ஸூயித்து’ என்கிற விடத்திலே - 2. “கவுடாயபகிஃகஜாணி” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸ்வரூபப்ரகாஸமாவது - ஆத்ம ஸ்வரூபம் நன்றாகத்தோன்றுகை. பரபக்தியாவது - தத்ஸம்ஸர்வேஷவ்யஸர்வேஷைஸுபேஷுஷுஷுவிதிவம். பரஜ்ஞாநமாவது - அவ்விஷயத்திலுண்டான ஸாக்ஷாத்காரம். பரமஹக்தியாவது - விஸ்வேஷத்திலு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாயிருக்கை. ‘இந்த்ரியங்களை நியமித்துக்கொண்டு’ என்றவிடத்திலே - 3. “புஷாஸம்ஹரதெயாயகௌஜேஜாநீவஸவபுஸு” 4. “சூவபுயபுரோணஜெவ்யபுஷுஷு” 5. “ஹவபுஷுயாணிஸம்ஸுயபுஷுஷு” இத்யாதிகள் அநுஸந்தேயங்கள். 6. “மந்நாஹவ மதஃபக்தோ மத்யாஜீமாந்நமஸ்குரு” என்கிறபடியே - கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டையும் ஹகவத்விஷயத்திலே யாக்கி, என்றவயிப்பது. அதாவது கர்மத்தை ஹகவதாராதநமாகவும், ஜ்ஞாநத்தை ஈஸ்வரவிஷயமாகவும் ஆக்கியென்னுதல்; அன்றிக்கே, கர்மஜ்ஞாநஸத்தானே ஹகவத்க்ருபையையாக்கி யென்னுதல்.

1. 2. ஸாரீ-மீமா. 2, 3, 40. 3. 4. கீதை. 3-6. 5. ஹே2, 70, 9. ஹே, 3, 6. 6. ஹே 9, 34.

[illegible]

† வ்யூஹங்களென்ற பாடாந்தரம்.

1, விஷ்-பு-6-2-17.

2. கீதை-9-14.

மும், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கா மத்தியைக்கையாலே தத்ப்ராயம்; அவதாரங்கள் லாக்யாதிகராய் அக்காலத்தில் உதவினார்க்கொழியப் பிற்பாடர்க்கு உதவாமையாலே காலவிப்ரக்ருஷ்ட மாயிருக்கும்; அக்குறைகளிரண்மீன்றியிலே எல்லாக்காலத்திலும் எல்லார்க்கும் வந்துஆஸ்ர யிக்கலாம்படி, “வானவர்வானவர்கோனோமே” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளோடு, இவ்வரு குள்ள ப்ரஹ்மாதிகளோடு, இவ்வருகுள்ள மஹ்ஷயர்களோடு *கானமும் வானரமுமாய்க்கொ ண்டே அத்யந்த ஹேமஜந்மாக்களானாரோவோசியற ஸர்வஸமாஸ்ரயணீய ஸ்த்தலம் திருவேங் கடமுடையான் திருவடிகளே. அஜஹத்ஸ்வஹாவனாகையாலே அஹிமதஸித்திக்கு உட லான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணஷ்டகங்கையு முடையனாகையாலே, ஸர்வகுணங்களாலும் பரிபூர்ணனான திருவேங்கடமுடையான் ஸரணயன். அதிகாரிஸ்வரூபமாவது - அந்நயகதி த்வழும் ப்ராப்யருசியும் ஸ்வரூபப்ரகாஸமுமென்கிற இவையிறே திர்யக்குக்களுக்கு இப்படி யாஸ்ரயணங் கூடுமோ? என்னில்; - புநீகஜேந்த்ராமூவான் ஹகவத் ஸமாஸ்ரயணம் பண் ணினானாகத் துறைச்சுவடிகளிலே யெழுதியிட்டேவைத்துஞ் சொல்லியும் கேட்டும் போரா நின்றோமே; இங்கும் “வைப்பன்மணிவிளக்கா மாமதிமை மாலுக்கென், நெப்போமுதும் கைநீட்டேயானையே” என்றும், “புகுமத்தால்வாய்ப்புசிக்கீழ் தாழ்ந்தருவி, புகுமத்தால் கால்கழுவிக்கையால்-மிகுமத்ததேன். விண்டமலர்கொண்ணுவிறல்வேங்கடவனையே, கண்டு வணங்கும்களிறு” என்றும், ஸ்த்தலாந்தரத்திலே, “புனத்தினைக்கிள்ளிப்புதுவலிக்காட்டி

தொடங்கி. பாத்வம் தேஸவிப்ரக்ருஷ்டம்: வ்யூஹம் பூமியிலேயன்றே? என்ன - வ்யூஹமும் இத் யாதி. அவதாரம் ஸந்திஹிததேசத்திலேபாயிருக்குமே, அதுக்குக்குறைத்தலில்லையே? என்ன-அவதாரங் கள் இத்தாதி. அக்குறைகள்இரண்டுமென்றது - தேஸகாலவிப்ரகர்ஷங்களாகிற இரண்டுமென்றபடி. ஆஸ்ரயணியனும்போது கர்ய:பாதநோபயோகிஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிவிஸிஷ்டனாகவேண்டாவோ? என்ன- அஜஹத் இத்தாதி. ஸரணய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷித்தவந்தாரம், அதிகாரி ஸ்வரூபமின்னதென்னு மத்தையும் தர்ஸிப்பிக்கிறார் - அதிகாரிஸ்வரூபமாவது இத்தாதி. ‘அந்நயகதித்வழும், ஸ்வரூபப்ரகா ஸமும்’ என்றது - “புகலொன்றில்லாவடியேன்” என்றபத்திலே வறித்தம். ஸ்வரூபப்ரகாஸமாவது- ஸேஷத்தவ ஜ்ஞாநம். ப்ராப்யருசியும் என்றது - “ஆரூவன்பில்” என்றத்தைப்பற்ற. கீழே, “கான மும் வானரமும்” இத்தாதிபாலே - திர்யக்குக்களும் ஆஸ்ரயியாரிற்குமென்றத்தை ஸங்கித்து, உதா ஹரணமுதே உர்ஸிப்பிக்கிறார்-நிர்யகீதுக்களாகி இத்தாதி. துறைச்சுவடியாவது - ஸந்த்யாமடத்தில் புராணஞ்சொல்லும்புஸ்தகம்; ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தமையுண்டென்கிறார் - இங்கும்வைப் பன் இத்தாதி. நாலாந்திருவந்தாதி நற்பத்தாரூர்பாட்டு. இதுக்குஅர்த்தம்:—மாமதியை-ஸ்வாக்யமான பூர்ணசந்த்ரனை, ஆஸ்ரீதவ்யாமுத்தனை திருவேங்கடமுடையானுக்கு அழகிய திருநந்தாலினக்காகத் திருமுன்பே வைப்பெனன்று கருதி, அவனைப்பிடிக்கக்காக ஸர்வகாலத்திலும் துதிக்கையைநீட்டு கிற ஆனையைஎன்று. மூன்றாந்திருவந்தாதி எழுபதாம்பாட்டு, ‘புகுமத்தாலித்தாதி’. இதுக்கர்த் தம்: புகுமத்தால் வாய்ப்புசி - மஸ்தகஸ்த்தலம் கண்டஸ்த்தலம் இவற்றில் நின்றும் பாய்ந்து வாயிலே புகுகிற மதஜலத்தாலே வாட்கொப்பளித்து ஆசமரம்பண்ணி, கீழ்தாழ்ந்து அருவியுருமத்தால்கால்கழுவி- கீழ்தாழ்ந்தருவிகள்போலே வந்துவிழுகிற மதஜலத்தாலே கால்க்கழுவி, கையால் மிகுமத்ததேன் விண்டமலர்கொண்டு - மிக்கமத்ததைப் பண்ணக்கடவ தேனையுடைத்தாய் அப்போதலாந்த செவ்விப் பூக்களைப் பொய்கைகளிலே புக்குப்பறித்துக்கொண்டு, விறல்வேங்கடவனையே - திர்யக்குக்களுக்கும் ஸ்வவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநப்ரகாஸங்களை விளைக்கவல்ல மிடுக்கையுடைய திருவேங்கடமுடையானையே, கண்டுவணங்கும்களிறு - கண்ணார்க்கண்டு தலையாரவணங்கி யாஸ்ராயியாரிற்கும் அங்குண்டான ஆனை யானது என்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, “உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும்” என்கிறபாட்டிலே, ‘புனத்தினை’ இத்தாதி: புனத்தினைக்கிள்ளி - புலத்தில் புதுத்தினையைமுறித்து, புதுவலிக்காட்டி - புதியதான ஹரிஸ்ஸை யழுதுசெய்யப்பண்ணி

யுன்பொன்னடிவாழ்கவேன், நினைக்குறவர்புதியதுண்ணுமெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்துவைத்தார்கள். இனி, அவ்வோபாதியாகிலும் இத்தையும் விஸ்வஸிக்கவேண்டாவோ நமக்கு? இனி, (ஜ்ஞாநாதிகளால் பூண்ணுன) ஸரண்ய விஷயத்தில் ஸரணுகதி ஹலவ்யாப்தை யென்னுமோபாதி. ஆங்கூல்யாதிலிஷ்டனான அதிகாரி ஸரணம்புக்கால் ஹலவ்யாப்தி யென்கிற அர்த்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. ‘அகல கில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா’ என்கிற இத்தாலே தம்முடைய ஆகிஞ் சந்யபூர்வகமாகப் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, ஸர்வஸுலஹனான திருவேங்கட முடையான்திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம்புதுகிறார். [அகலகில்லேனிறையுமென்றலர் மேல்மங்கையுறைமார்பா]-நிரபேக்ஷமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும் இவ்வுபாயம்: ஆகார பேதத்தாலே. நிரபேக்ஷ மாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்; ருசியைப்பிறப்பிக்கையும், பிறந்த ருசியை வளர்க்கையும் விரோதிகளைப்போக்குகையும், ஒருதேஹவிசேஷத்தேறக்கொண்டு போகையும் ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளுகையு மாகிற இவ்வோவிடங்களில் நிரபேக்ஷமாகத் தானே செய்யும்; ஸஹகாரி வேண்டா. (ஸாபேக்ஷமானபடியென்? என்னில்; அதிகாரிஸாபேக்ஷமுமாய், புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே.) இவ்வுபாயம் ஆர்க்கென்றால், அதிகாரிக்கு என்கையாலே, அதிகாரிஸாபேக்ஷம்; (அதிகாரிஸாபேக்ஷமான வோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷம்.) எங்ஙனையென்னில்; இவ்வதிகாரி, பூர்வாபராதத்தை யும்பார்த்து அவனுடையஸ்வாதந்தர்ய ஸார்வஜ்ஞயாதிகளையும்பார்த்துப் பிற்காலிக்க, “அஞ் சாதே” என்று புருஷகாரமானவன் சொல்லவேண்டுகையாலே. (ஆகையாலே,) அதிகாரி ஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும். [அகலகில்லேனிறையும] - ஒரு ஸுக்ஷணகாலமும் பிரிய சக்தையஸ்வேன். இப்படிசொல்லுகிறவள்தான் ஆர்? என்னில்;

உன்பொன்னடிவாழ்கவேன்று - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகள் வாழ்கவேன்று மங்க ளாஸாஸநம்பண்ணி, இனக்குறவர் - புருஷர்களோடு ஸ்திரீகளோடு ல்ருத்தர்களோடு வாசியற எல்லா ரும், புதியதுண்ணும்-புதியதுண்ணுகிறதும், எழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய் - அழகிய திருமாலிருஞ் சோலையிலேயிருக்கிற என் ஸ்வாமியானவனே! என்றபடி. இது-வேடராஸ்ரயிக்குமதுக்கு பிரமாணம். ஸ்ரீகஜேத்ராழ்வானுஸ்யிர்த்தது ருஷிவசநவித்தமாகையாலேப்ரமாணமாகிறது; ஆழ்வார்களருளிச்செய்தது ப்ரமாணமாகிறபடியென்? என்ன-இனிஅவ்வோபாதி இத்தாதி. அவ்வோபாதியாகிலுமென்றது- அத்தைப்பற்ற அதிஸ்வீஸ்வாஸம்வேணும்: அதுஇஸ்வையாகிலும் அம்மாத்தரமாகிலும் விஸ்வவிக்கவேண் டாவோ? என்றபடி. நமக்கு-ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீஸூக்தியைத் தஞ்சமாகப்பற்றின நமக்கென்றபடி. “புக லொன்றில்லாவடியென்” என்றத்தைக் கடாகழித்தருளிச்செய்கிறார் - இனிஸரண்ய இத்தாதி. இத் தால் - ஸரண்யன்பக்கலிலே பண்ணவும்வேணும்: அதிகாரி ஸரணம்புகவும்வேணும் என்கை. பாட்டுக் கெல்லாம் அவதாரிகை - அகலகில்லேன் இத்தாதி. ஸர்வான் நிரபேக்ஷாபாயமாயிருக்க, புருஷ காரமும் அதிகாரமும் வேண்டுவானென்? என்ன - நிரபேக்ஷமுமாய் இத்தாதி. இவ்வுபாயம் - வித் தோபாயமென்றபடி. அத்தையுபபாதிக்கைக்காக தத்வீஷபஸங்கையை யறுவதிக்கிறார் - நிரபேக்ஷ மாகிறபடியெங்ஙனையென்னில் என்று. அதிகாரிஸாபேக்ஷதையையும் புருஷகார ஸாபேக்ஷதையையும் உபபாதிக்கிறார்-இவ்வுபாயம் இத்தாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. புருஷகாரஸாபேக்ஷதையை யுபபாதிக்கைக்காக தத்வீஷபஸங்கையை யறுவதிக்கிறார்-எங்ஙனையென்னில் இத்தாதி. ‘ஸஹகாரிவேண்டா’ என்றவநந்தரம், ஸாபேக்ஷமானபடியென்? என்னில் அதிகாரிஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷ முமாயிருக்கையாலே என்றத்யாஹரித்துக்கொண்டு, அநந்தரம் இவ்வுபாயம் ஆர்க்கென்றால் இத் தாதி யறுஸந்தித்து, இந்தவாய்நந்தரம், அதிகாரிஸாபேக்ஷமானவோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷ மென்றத்யாகரித்துக்கொண்டு, அநந்தரம் ‘எங்ஙனையென்னில்’ இத்தாதி யறுஸந்தேயம். நிகமிக்கிறார்-அதிகாரிஸாபேக்ஷமுமாய் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம்-ஒருக்ஷணகாலமும் இத்தாதி. “அலர்மேல்

மங்கை" என்கிற பதத்தாகவதாரிகை-இப்படி இத்யாதி. "அலர்மேல்மங்கை" என்றதுக்கு-வ்யாக்யேய
ஸ்ரீஸப்தத்தினுடைய 'ஸ்ரீயதே' என்கிற கர்மணிய்யுத்தப்பத்தியில் இன்னொன்று ஸேவாகர்த்தாக்களோ
வ்சேஷியாமையாலே, த்ரிவித்சேதநாலும் பரமசேதநாலும் ஸ்வரூபாரயுத்தமாகவும் ப்ரணயித்வ
நிபந்தமாகவும் ஆஸ்ரயணீயையென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் த்ரிவிதசேதநர்க்கும் இத்யாதி.
'ஹம்ஸரீ' ஸவபுலகுதாநாஸு' இத்யாதி. ஸ்ரீஸப்ததே, "ஹாரீஹம்ஸு தயஸவபுரூ:
ஹம்ஸுயாநெஸுரோஸ்ரீஸு ஸாஸெஷெஹாகஜநமீகக்ஷுபூரீஷிவீக்ஷதாஸு". உபாதி
நித்யமாகையாலேயென்றது-ஈஸ்வரன்ப்ரணயித்வத்துக்குஹேதுவானபிராட்டிவைலக்ஷணம் நித்ய
மாகையாலே யென்றபடி. இவன் நியாமகத்வமெங்கேகண்டோம்? என்னமோக்ஷப்ரதத்வமாத்ரத்திலன்
றிக்கேஸ்ருஷ்ட்யாதிசுரணத்திலும் நியாமிகையென்கிறார் ஈஸ்வரன்இத்யாதி. இதுக்குப்ரமானம் யஸ்
யாவீக்ஷ்ய இத்யாதி. "ஸவபிஸ்ரீஸுதாடிஸெஷஜமதாஹ்ஸரோபஸமபுலிவிஸமபு
ஹம்ஸுதிஸாவஸமபுக்ஷவஹ்ஸவபுக்ஷகூவபுக்ஷஹரி: (பஸ்யாவீக்ஷுஹம்ஸுதவிஜ்
தவராய்நொலியதெதுவிஹம்ஸுயெஹம்ஸுநாந்யுயாஸ்யுரஸாஜாஸ்யுரெஷெகர
ஸ்யுரத்யா" இதி ஸ்ரீஸ்துதென. 'அஸேஷஜகதாம்' இத்தாரப்ய, ஸ்வஞ்சகுர்வஹ்ரிஸ்யஸ்யா:
முகம்வீக்ஷ்ய - தயைசாஸ்யாத் - ததிங்கிதபராதீநஸஸந்-அகிலம்விதத்தே; இயம்சீடா - அய்யதாஸ்ய
ரஸதா ஸ்யாதாக்கலு-ஸாஸ்ரீஸ்வஸ்தி திஸதாத் இத்த்யர்வயா: கணேதி. 'சுவிஹிஸெஷிதாநு ஸு
ஹ்யஸீநிஸம்ஸுரத: கரணகஹெஷெஹெஸெஷபுடயிதாஹ்யயாநநிநா: | வரஹிநிஜ
ஹெஷெஷவரவாநகரோ: ஸுக்ஷுதிஹெஷிஸாஹ்யுதகரணாவலிகொரகிணீஸு'
இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே. தன் செல்லாமையாலேயென்றது - பிராட்டி வைலக்ஷணயத்திலே ஈடு
பட்டு அவன்சொன்னது செய்தன்நிதிநகவொண்ணாதபடியான தன் செல்லாமையாலேயென்றபடி.
இவன் நியமித்தால் ஸ்வபாரதந்த்யஹாநிவாராதோ? என்னநியமிக்குமிடத்தில் இத்யாதி, "சுஹெஸு

“சுலெஷுஸாநாஜமதொவிஷுவதீ” (அஸ்யேஸாநாஜகதோவிஷ்ணுபத்ரி) என்றும், “விஷ்ணோரீநநவாயிநீ” (விஷ்ணோரீநநவாயிநீ) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தன்ஸ்வரூபங் குலையாமேயிறே நியமிப்பது. எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரபைப்ரபாவானுக்கு சேஷமாய் நின்றே அத்தலைக்கு நிறங் கொடுத்துமாபோலவும், பரிமளம் புஷ்பத்துக்கு சேஷமாய் நின்ற பெருவிலையனுக்குமாபோலவும், ஈஸ்வரன் ஸ்வாதந்தர்யங் குலையாதே பரதந்த்ரமாமபோலேயுமிறே இவளும் அத்தலைக்கு அந்நயார்ஹசேஷமாய்க்கொண்டே நிறங்கொடுக்கும்படி. விஸ்வேஷத்துக்கடி கர்மமன்றோ? கர்மஸ்பர்ஸ மின்றிக்கே யிருக்க, இவள் “அகலகில்லேன்” என்னப்போமோ? என்னில்? - கர்மத்தோபாதி, அவனுடைய வைலக்ஷண்யம் அடியாகச்சொல்லுகிறாள். வைலக்ஷண்யம் லோக்யமா மத்தனையன்றோ? என்ன; மஹார்க்கமா யிருப்பதோரு ரத்தத்தை லவித்தால், “இது நமக்குத்தொங்குமோ!” என்று துணுக்குத்துணுக்கென்னுமவனைப்போலே, “அவன்மார்விலேயிருந்து அகலிற்செய்வதென்?” என்று அஸ்த்தானே லயஸங்கைபண்ணுகிறாள். [இறையும் - அகலகில்லேன்] - ஸம்ஸ்லேஷாங்கமான விஸ்வேஷமும் பொறுக்கமாட்டேன். அவன்உபாயமாமிடத்தில் அங்கத்தை ஸஹியாத சூனையுடைமைபோலே, ஸம்ஸ்லேஷாங்கமான விஸ்வேஷமும் பொறுத மார்த்தவம். அவன்மார்விலேயிருந்து அவன்முகத்தைநோக்கி, “உன்னையகல சக்தையாகிறிலேன்” என்று அவன்வைலக்ஷண்யத்தை யவனுக்குச் சொல்லுகிறாள். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞையிருக்கிறவன் தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் ஸ்வகீயஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமன்றோ? இவள்சொல்ல அறியுமிடம் அவனுக்கு ஜ்ஞாநக்கொத்தையன்றோ? என்னில்; இவள்சொல்லவறிந்திலனாகில் அவன் ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையாமே! “தனக்குந்தன்ன்மை அறிவரி

ப்ர. — தெ திரீயகே [நீலாஸாதிசு] “விஷுஹொஹிவொயராணஃ
வ்யயிஷுஸாநாஜமதொவிஷுவதீ”

ஸாநாஜமதொவிஷுவதீ” இதைத்திரீயகே. “நிதெத்யுவெஷாஜமநாநாவிஷுஃ
ஸ்ரீநவாயிநீ” இதிலுவிஷ்ணுபராணே. [க-அ-க] எங்ஙனேயென்னிலென்றது-தன்ஸ்வரூபங்
குலையாதபடி எங்ஙனேயென்னிலென்றபடி. லோக்யதாதிஸயத்தாலேயதிசங்கை பண்ணுகிறுளென்று-
கிழிரண்டோயொஜையிலும் விஸ்த்தரேணசொன்னத்தை ஸங்காபரிஹாரமுநே ஸங்காஹேணவருளிச்
செய்கிறார் - விஸ்வேஷத்துக்குஅடி இத்தயாதி. ‘லோக்யமாமத்தனையன்றோ’ என்றவநந்தரம், அது
உத்தரோத்தரமநுபுபுஷைய விளைக்குமத்தனைபோக்கி “இறையும் - அகலகில்லேன்” என்னப்பண்
னுமோ? என்ன, என்றுகூட்டுவது. “இறையும்” என்றதுக்குலாவம் - ஸம்ஸ்லேஷாங்க இத்தயாதி.
ஸம்ஸ்லேஷாங்கமான விஸ்வேஷாவது - காடாலிங்கநார்த்தமாக நெகிழ்த்தனைக்கை. ஸத்ருஷ்டாந்த
மாக விவரணம் - அவன்உபாயம் இத்தயாதி. அங்கத்தையென்றது-ஆறுகூல்யஸங்கல்பாதிக்கே. சூனையுடைமை-அலிமாமம். “இறையும் - அகலகில்லேன்” என்று ஆனாக்குறித்துச்சொல்லுகிறாள் என்ன-
அவன்மார்விலே இத்தயாதி. இதுக்கு - “யார்பா” என்றதிலேனோக்கு. ஸங்காவாக்யம் - ஸ்வதஃ இத்
யாதி. பரிஹாரம் - இவள்சொல்ல இத்தயாதி. ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையாமேயென்றது -
ப்ரணயித்வஹாநிவாரணைக்காக இவள்சொல்லவறிந்தால் ஸர்வஜ்ஞயஹாநியாகவேணுமோவென்று
கருத்து. ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையாவது - இவள் பாசரஞ்சொல்லாதபோது அவனுக்குஇவளி
டத்தில் ப்ராவண்யம் ஒருதலைக்காமமாய் விகை. தன்வைலக்ஷண்யம் தான்அறியாமையாலே இவள்
சொல்லவேணுமென்று பரிஹாராந்தரம் - தனக்கும் இத்தயாதி. ஆனால் இவன்ஸ்ர்வஜ்ஞதைக்கு விஷய

யான்” என்றுஞ் சொல்லாநின்றதினே. ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையினே ஐஞ்ஞாநத்துக்குவிஷயம்; “ஞானமஃதே கொண்டேல்லாக் கருமங்களுஞ்செய்” என்றதினே. “அகலகில்லேன் இறையும்” என்கிற பாசரமுஞ் சொல்லமாட்டாத உஸையினே அவன் உஸை. அவன்வைலக்ஷணயங்கண்ட இவளிலும் அவனுக்குண்டான ஏற்றம், விஸ்வேஷ்டிஸையில அவன்பாசரத்தே காணு மத்தனையினே. “**ஜோஸாடிஹ்யுடாநஜீவிஷெ**” (மாஸாதூர்த்வம்நஜீவிஷ்யே) என்றுள்ளிவள்; “**நஜீவெயங்க்ஷணேவி**” (நஜீவேயம்க்ஷணமபி)என்றான்அவன்.பரதந்த்ரராயிருப்பார்க்கு உடையவன்வருந்தனையும் பொறுக்கவேணுமினே; ஸ்வதந்த்ரனுக்கு அதுவேண்டாவே. இப்படி உலயமும் விலக்ஷணமான மிதுநம் உத்தேஸ்யமாகவிருக்கிற முமுகுடாக்களுக்கு ஒருகுறையுண்டோ? இவர்களைத் தனித்தனியே பற்றினார்க்கு ஸ்வரூபவிநாஸமினே. “மிதுநமேயுத்தேஸ்யம்” என்றிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமினே. ராவணாதிகள் பக்கலிலே இவ்வர்த்தம் காணவுமாம். [அலர்மேல்மங்கை] - பூவில் ருஜீஷமான தாதும் சுண்ணமுங்கழிந்த பரிமளமே வடிவா னாற்போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யமும், நித்யாநுலாப்யமானபருவமுமுடையவன். அவனை “அகலகில்லேன்” என்னப்பண்ணவல்ல பரிகரத்தையுடைய இவள், “அகலகில்லேன்” என்கிறாளினே. [உறைமார்பா] - அவன்மார்விற்குவடறிந்தபின்பு, பிறந்தகமான பூவும் நெருஞ்சிமுள்ளோபாதியாயிற்று. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பெருமானைக் கைபிடித்தபின்பு ஸ்ரீமதிதிலையை நினையாதாப்போலவும், முத்தன் “**நொவஜ மஃஸார ஹிஹஸாரீரஸு**” (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஸாரீரம்) என்று ஸம்ஸாரத்தை நினையாதாப்போலவும், அவன்மார்வில் ஹோக்யதை யறிந்தபின்பு பூவைநினைத்திவள். அஸங்கு சிதஜ்ஞராயிருக்கச் செய்தே ஸம்ஸாரத்தைக் காணாதவிடம் ஐஞ்ஞாநக்குறையன்றே: ஹோக்யதாதிஸயமினே; இவளும் ஹோக்யதையாலையினே காணுதொழி

மெங்கே? என்ன - ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி இத்தாதி. இதுக்குப்ரமாணம் - ஞானமஃதே இத்தாதி. இவள் “அகலகில்லேன்” என்றால் ஒருதலைக்காயடாகாமைக்காக, அவளும் “அகலகில்லேன்” என்ன வேண்டாவோ? என்ன - அகலகில்லே னிறையும் என்கிற இத்தாதி. அந்ததஸையெங்கேகண்டோம் என்ன - அவன்வைலக்ஷணயம் இத்தாதி. பாசரந்தனையருளிச்செய்கிறார் - மாஸாதூர்த்த்வம் இத்தாதி. “**யாரயிஷ்யாஜீரோஸனாஜீவிதஸாசுஸாஹிடிந** | **ஜோஸாடிஹ்யுடாநஜீவிஷெ**” **க்யாஹீநாநுபாதுஜி**” இதி ஸுந்தரகாண்டேலீதா. “**நஜீவெயங்க்ஷணேவி**” **நாநொலிதெக்ஷணாஸு**” இதி ராமஃ. அவன் “**நஜீவெயங்க்ஷணேவி**” என்னநிற்க, இவள் “**ஜோஸாடிஹ்யுடாநஜீவிஷெ**” என்றால் ப்ராவண்யத்துக்குக் கொத்தையன்றே? என்ன - பரதந்த்ரராய் இத்தாதி. மலிதமாதல், ஆசார்யோக்தியாதல் - இப்படிஉலயமும் இத்தாதி. மிதுநமாகவன்றிக்கே தனித்தனியேபற்றினாலோ? என்ன - இவர்களை இத்தாதி. ஆதிஸப்தத்தாலே - ஸ்ரீவிபீஷணம் வானையும், சூர்ப்பணகையையும்நினைக்கிறது. இத்தால் மலிதமாதல், வ்யாக்யாதாவினுடைய சுடுபாடாதல் - அவனையகலகில்லேன் இத்தாதி பரிகரத்தையுடைய இவள்என்றது - வைலக்ஷணயத்தையும் பருவத்தையுமுடைய இவளென்றபடி “உறை” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - அவன்மார்வில் இத்தாதி. சிரபரிசிதத்தை நினையாதொழியப்போமோ? என்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்தாதி. முத்தன்ஹோக்யதையாலே ஸம்ஸாரத்தை நினையாநென்ன வேணுமோ? ஐஞ்ஞாநஸங்கோசத்தாலே நினையாநென்றாலோ? என்ன - அஸங்குசித இத்தாதி,

கிறது. [உறைமாஃபா] - இவள் பூவைக் காணாத வோபாதி திருமாஃவுக்கு அவ்வருகு அவயவங்களைக் காணாள். மற்றுள்ள அவயவங்கள் குமர்கிடந்துபோமத்தனை. இவ் வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸ்ரீஸப்தமும், மதுப்பிலர்த்தமும். ஸ்ரீஸப்தம் - புரு ஷகாரம் வேண்டுகையாலே சொல்லிற்று; மதுப்பில் - நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜந மென் ? என்னில்; ஆஸ்ரயிப்பார்க்குக் காலம்பார்க்கவேண்டாதபடி ஸதா ஸந்நிஹிதம். [நிகரில்புகழாய்இத்யாதி] - ஸாராயணஸப்தார்த்தம் சொல்லுகிறது. இதுக்குப்போருள் - உபயவிபூதியோகமும், “நராஜா தாநிதக்யாநி” (நராஜாதாநிதத்வாநி) என்கிற படியே ஜகத்காரணத்வமும் அர்த்தமாகச் சொல்லாநிற்கச்சேய்தே, நம்மாசார்யர்கள் ஆஸ் ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸௌலப்யாதிசுணங்கல்நாலையும் சொல்லிப் போருவர்கள்; அக்குணங்களுக்கு க்ரமம்அருளிச்சேய்கிறார்இவர். அக்குணங்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில், வாத்ஸல்யம் முன்னாகச்சொல்லுவானென் ? என்னில்; ஸாபராதனாகையாலே இவ்வப ராதம் போறுக்கைக்கு உறுப்பாகப் புருஷகாரம் வேண்டினால், அநந்தரம் இவ்வபராதம் ஹோக்யமாவதோருகுணம் முன்னாக வேண்டுகையாலே. ‘நிகரில் புகழாய் என்ன’ வாத் ஸல்யத்தைக்காட்டுமோ ? என்னில் ; இதுக்குப்போருள் - கத்யத்திலே “ஸவாரகா ருணாஸுஸாஸீயுவாஹு” (அபாரகாருண்யஸௌஸீல்யவாத்ஸல்ய) என்று குணங்களோடொக்கவேடுத்து, “சுஸி தவாஹுஹுஜஹயெ” (ஆஸ்ரிதவாத் ஸல்யைகஜஹதே) என்று இக்குணத்தை விசேஷிக்கையாலே சொல்லிற்று. [உலக முன்றுடையாய்] - கீழ்ச்சோன்ன வாத்ஸல்யத்துக்கடியான குடற்றுடக்கைச்சொல்லு கிறது. தன்வயிற்றிற்றிப்பாலேயிறே ஜநநி வத்ஸலையாகிறது. ‘என்னையாள்வானே’ என்று ஸௌஸீல்யத்தைச்சொல்லுகிறது. “என்னையாள்வானே” என்று - கைங்கர்யஃஸை போலே, உபகாரந்தோற்றச்சொல்லப்பெறுவரோ ஆகிஞ்சந்யம் முன்னாக ஆஸ்ரயிக்கிற வரென்னில்? - (அவன்கைவிடாமல் கைக்கொள்ளுகைக்காக.) புருஷகாரத்தைப்பார்த்து வார்த்தைசொன்னார் - ப்ரதமபதத்தில்; அநந்தரம் - உபாயத்தைப்பார்த்து வார்த்தை

“மாஃபா” என்றதுக்கு லாவம் - இவள்பூவை இத்யாதி. தத்வ்யதிரித்தாவயவங்கள் என்செய்யு மென்ன - மற்றுள்ள இத்யாதி. குமர்கிடந்து - அநுவவயோக்யமன்றிக்கேகிடந்து. ‘இவ்வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று என் ?’ என்னில் என்முகட்டுவது. ஸ்ரீஸப்தமுமென்றது - ஸ்ரீஸப்தார்த்தமு மென்றபடி. ஸதாஸந்நிஹிதம் - ஸதாஸந்நிஹிதத்வம். “நிகரில்” என்று - அல்லாதகுணங்களிற்காட் டில் இதுக்கொப்பில்லாமையைச் சொன்னதுக்குலாவம் - இதுக்குப்போருள் இத்யாதி. “நராஜா தாநிதக்யாநிநாராணீதிததொவிஃ” : தாநெஹுவாயநந்தஸுதெநநாராயண ஸுபதஃ”இதி பாத்தபுராணே. இதுக்கு - ஸாராயணஸப்தத்துக்கு. இதுக்குப்போருள்கத்யத்திலே இதி. இதுக்குப்போருள்-இதுக்கு ஹேதுவென்றபடி. வாத்ஸல்யத்துக்கடி குடற்றுடக்கென்னுமத்தை உதாஹரணமுகத்தாலே தெரிவிக்கிறார் - தன்வயிற்றில் இத்யாதி. உபகாரந்தோற்றச்சொல்லப் பெறுவரோ ? என்றது - “புகலொன்றில்லாவடியேன்” என்று வெறுமையை முன்னிட்டாஸ்ரயிக்கிற வர், “என்னே” என்று தமக்குச் சிலகைம்முதலுண்டாய் அத்தாலேஆளுகிறான் என்றுசொல்லப்பெறு வரோ ? என்றபடி. உபகாரந்தோற்ற - தாம் ஒருபகாரஞ்செய்தமை தோற்றவென்றபடி. ப்ரகாரண ஶலத்தாலே, தம்முடைய அயோக்யதாநுஸந்தாந்தாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கிறார் - புருஷகா ரத்தை இத்யாதி. அதாவது - ஸாபராதசேதனை ஸ்வரவேடேசேர்க்கும் புருஷகாரவைவத்தைப் பார்த்து “அகலகில்லேன்” இத்யாதியைச்சொன்னார்; புருஷகாரமேமிகையாம்படி இவன்தோஷமே யச்சையாகக் கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் உபாயவைவத்தைப்பார்த்து “நிகரில்புகழாய்” இத்யாதியைச்

சொன்னார்; இதில் - நாட்டைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். (தாமுமவர்களிலே யந்யதம் ரிநே.) விஷயாந்தரங்களினுடைய லாபாலாபமே பேறிழுவாகவிருக்கிறவர்களிலே அந்ய தமராயிருக்கிறதம்மை, “கர்மாத்யுபாயங்கள் ஸ்வரூபவிரோதி” என்றறியுந்தனையும்வர நிறுத்தி, பிராட்டி புருஷகர்மமாகத் தானேயுபாயமும் தானேப்ராப்யமும் என்னும்படி பண்ணின உபகாரத்தைச்சொல்லுகிறார். இது - ஸௌஸீல்யமானபடி யெங்ஙனே? என் னில்; ‘ஸ்ரீஹிநாஜஹதொஜநெஹ்ஹிநீரம்யெணஹம்ஸெஷஃ’ (ஸ்ரீலம் ஹிநாம - மஹதோமந்தைஸ்ஸஹநீரந்த்ரேணஸம்ஸ்லேஷஃ) என்கிறபடியே, தன்மேன் மையையும் என்சிறுமையையும்பாராதே ஒருநீராகக்கலந்தானென்கிறார். ‘நிகரிமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே’ என்று ஸௌஸப்யம். ‘அமரர்முனிக் கணங்கள்’ என்கிற த்வைவியம் - “வைகுந்தத்தமரகும்முனிவரும்” என்றும், “ஹ கெஹ்ஹிநாஜஹதொஹ்ஹி” (பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ) என்றுஞ்சொல்லுகையாலே. “நிகரில்” என்பானென்? என்னில்; இவர்களுக்கு ஒருவருமொப்பல்ல. ப்ரக்ருதி ஸம்பந் தத்தாலே ஸம்ஸாரிகளொப்பல்லர்; ப்ரக்ருதிஹம்வநாஸ நிரக்கதராகையாலே முக்த ரொப்பல்லர்; ஜகத்வ்யாபாராதிகளுண்டாகையாலே ஈஸ்வரனொப்பல்லன். “ஜம அராவாரவஜஃ” (ஜகத்வ்யாபாரவரஜம்) என்றுநிஷேதித்து, “ஹொமஜாசு வநாஜ்ஜிஹ்ஜ” (போகமாத்தரஸாம்யலிங்காச்ச) என்று - ஹகவதநுவவத்திலே யந் வயம். [விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே] - இவர்களுக்கு விருப்பமாவது, இருட் டறையிலே விளக்குப்போலே, பரமபதத்திற்காட்டிலும் “கானமும் வானரமும்” என் கிறபடியே எத்தனையேனுந் தாழ்ந்தார்க்கும் முகங்கோடுக்கிற சீலாதிசுணங்கள் இங்கே யுண்டாகையாலே, அங்கில்லாததும் இங்கேபெறுகையாலே விரும்புவர்கள்; ஸௌஸப் யமாவது - உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்தாரோடுவாசியற ஸர்வஸுலபமான அர்ச்சகபராதீந்வம். [புகலொன்றில்லாவடியேன்] - “ஹ்வஹ்” (ப்ரபத்யே) என்கிறவிடத்தில் உத்தம னால் வந்த அதிகாரிஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறது. அந்யகதித்வமும், ஸ்வரூபப்ரகாஸ மான அந்யார்ஹஸேஷத்வமுஞ்சொல்லுகிறது. “புகலொன்றில்லா” என்றும், “அடியேன்”

சொன்னார்; இதில், நாட்டார்லந்யதமராயிருக்கிற தம்முடைய ஆயோக்யதையைப்பார்த்து, ஸம்ஸாரி களில் அந்யதமனான ‘என்னை’ என்கிறார் என்றபடி. இப்படியானாலே, ஸௌஸீல்யந்தோற்றவது. ஏதத்விவரணம் - விஷயாந்தரங்களின் இத்தாதி. நீரந்த்ரேண - புரையற, ஹக்தைநிதி, ‘ஹெஹ்ஹிநாஜஹதொஹ்ஹி’ (ஸ்ரீலம் ஹிநாம - மஹதோமந்தைஸ்ஸஹநீரந்த்ரேணஸம்ஸ்லேஷஃ) என்கிறபடியே, தன்மேன் மையையும் என்சிறுமையையும்பாராதே ஒருநீராகக்கலந்தானென்கிறார். ‘நிகரிமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே’ என்று ஸௌஸப்யம். ‘அமரர்முனிக் கணங்கள்’ என்கிற த்வைவியம் - “வைகுந்தத்தமரகும்முனிவரும்” என்றும், “ஹ கெஹ்ஹிநாஜஹதொஹ்ஹி” (பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ) என்றுஞ்சொல்லுகையாலே. “நிகரில்” என்பானென்? என்னில்; இவர்களுக்கு ஒருவருமொப்பல்ல. ப்ரக்ருதி ஸம்பந் தத்தாலே ஸம்ஸாரிகளொப்பல்லர்; ப்ரக்ருதிஹம்வநாஸ நிரக்கதராகையாலே முக்த ரொப்பல்லர்; ஜகத்வ்யாபாராதிகளுண்டாகையாலே ஈஸ்வரனொப்பல்லன். “ஜம அராவாரவஜஃ” (ஜகத்வ்யாபாரவரஜம்) என்றுநிஷேதித்து, “ஹொமஜாசு வநாஜ்ஜிஹ்ஜ” (போகமாத்தரஸாம்யலிங்காச்ச) என்று - ஹகவதநுவவத்திலே யந் வயம். [விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே] - இவர்களுக்கு விருப்பமாவது, இருட் டறையிலே விளக்குப்போலே, பரமபதத்திற்காட்டிலும் “கானமும் வானரமும்” என் கிறபடியே எத்தனையேனுந் தாழ்ந்தார்க்கும் முகங்கோடுக்கிற சீலாதிசுணங்கள் இங்கே யுண்டாகையாலே, அங்கில்லாததும் இங்கேபெறுகையாலே விரும்புவர்கள்; ஸௌஸப் யமாவது - உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்தாரோடுவாசியற ஸர்வஸுலபமான அர்ச்சகபராதீந்வம். [புகலொன்றில்லாவடியேன்] - “ஹ்வஹ்” (ப்ரபத்யே) என்கிறவிடத்தில் உத்தம னால் வந்த அதிகாரிஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறது. அந்யகதித்வமும், ஸ்வரூபப்ரகாஸ மான அந்யார்ஹஸேஷத்வமுஞ்சொல்லுகிறது. “புகலொன்றில்லா” என்றும், “அடியேன்”

என்றும் இரண்டுஞ்சொல்லவேணுமோ? என்னில்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தில் பாரமார்த்யத்தாலேயும், மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஜ்ஞானவைவத்தாலேயும் அருளிச்செய்கிறார். [உன்னடிக்கீழ்] - “வரணா” (சரணேள) என்கிற பதத்தில் விக்ரஹவத்தையைச் சொல்லுகிறது. ஸூபாஸ்ரயமுமாய், விஷயாந்தரங்களில் அருசி பூர்வகமாகத் தன்பக்கலிலே ருசியையுமுண்டாக்கி, பிறந்தருசியையும்வளர்த்து ப்ராப்திவிரோதியையுந்தவிர்த்து, ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோனால் நியத்யைக்கார்ய ப்ரதிஸம்பந்தியுமாய், ஸதாபஸ்யந்திக்கு விஷயமுமாவது விக்ரஹமாகையாலே. அடியிலே, “துயரறுசுடரடிதோழுதேழு” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்து, தாம் பற்றுகிறவிடத்தில், “உனபாதங்கூமோறுகூறாய்” என்றும், “உன்னடிசேர்வண்ணமருளாய்” என்றும், “உன்னடிசேரவடியேற்காவாவென்றாயே!” என்றும், “பூவார்கழல்களருவினேயேன் பொருந்துமாறுபுணராய்” என்றும், “உனபாதஞ்சேர்வதடியேனெந்நாள்?” என்றும். “மண்ணளந்தவினைத்தாமரைகள்காண்பதற்கு” என்றும், “எந்நாளுன்னடிக்களடியேன்மேவுவதே?” என்றும், “நோடியார்பொழுது முனபாதங் காண நோலாதாற்றேன்” என்றும், “நோலாதாற்றேனுனபாதங்காண” என்றும், “அடியேனுனபாதமதலகில்லேனிறையும்” என்றும், “உன்னடிக்கீழ்மாந்துபுகுந்தேன்” என்றும் இவரடிவிடாமல் அநுஸந்தித்தபடி கண்டதே! [அமர்ந்து] - அமருகையாவது - உபாயாந்தரங்களைவிட்டவோபாதி ப்ராப்யாந்தரங்களில் அருசியைச்சொல்லுகிறதோ? என்னில்; அதுஇங்கு ப்ரஸ்துதமல்லாமையாலே ப்ரஸங்கமில்லை. இதுக்குப்பொருள்:— “வஸபுயபுரபுரவரிதூஜ” (ஸ்ரவதாமாந்பரித்யஜ்ய) என்றும், “ஸரணாவ்ஜ” (ஸரணம்வ்ரஜ) என்றும் சொல்லச்செய்தே ஏகபதப்ரயோகம் பண்ணினவோபாதி, திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளும் தம்முடையதிலேயும் கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே நிர்விவரமாகப் பொருந்தினபடிசொல்லு

தம். “புகலென்றில்லாவென்றும் அடியேனென்றும் இரண்டுஞ்சொல்லவேணுமோ” என்றுதொடங்கி, ‘ஜ்ஞானவைவத்தாலேயுமருளிச்செய்கிறார்’ என்னுமளவுக்கும் அர்த்தம்ஸந்தித்தம்” என்று அப்பு அரும்பதம். அரும்பதாந்தரங்களில்கிரஹிக்கும்படி - ‘புகலென்றில்லாவென்றும் அடியேனென்றும் இரண்டுஞ்சொல்லவேணுமோ? என்கிறஸங்கைக்குவாவம்: ‘புகலென்றில்லா’ என்கிறபதமும் - ஆகிஞ்சுந்யத்தைச்சொல்லி, ‘அடியேன்’ என்கிறபதமும் - ஆகிஞ்சுந்யம் ஸ்வரூபத்திலே ப்ரகாரிக்குப்படியான அந்யார்ஹசேஷத்தையே சொல்லுகையாலே, அந்யதரபதம்போருமே? என்னில் என்று; அதுஅப்படியேயாகிலும், உபாயாந்தரத்தாகருபஆகிஞ்சுந்யத்திலே அஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாதிக்யமும் லக்ஷியபாஸ்யமு மென்றுஹேதுத்ரயமுண்டாகையாலே, அத்தை த்யோதிப்பிக்கைக்காக பதவ்யமும்வேணுமென்றுபரிஹரிக்கிறார் - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தில் இத்தாதி. பாரமார்த்தத்தாலே யென்றது - அர்த்தக்ரியாகாரித்தவத்தாலேயென்றபடி; இத்தால்-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தகார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே யென்றபடி; ‘மதி’ என்கையாலே - ஜ்ஞாநாதிக்யமும், ‘நலம்’ என்கையாலே - லக்ஷியபாஸ்யமும்சொல்லிற்று; ‘இம்மூன்றும்மூன்றுதத்தவத்தையுமற்றிவரும்’ என்றிறே ஸ்ரீவசந்பூஷணத்திலும் அருளிச்செய்தது; அப்போது மூன்றுபதங்கள்வேண்டாவோ? என்னில், ஹேதுத்தவத்தையும் - ‘அடியேன்’ என்று ஒன்றாகச்சேர்த்தருளிச்செய்கையாலே இவ்வளவே யுமாயும்” என்று, ‘புகலென்றில்லாவென்றும்’ இத்தாதிவாக்யத்தவத்தாக்கு அரும்பதாந்தரத்தில் கிரஹிதம். திருவடிகள் விக்ரஹகதேரீமாகையாலே, இத்தைச்சொன்னது - திருமேனிக்கும் உடலகூண்மென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார் - சரணேளஇத்தாதி. விக்ரஹவத்தாகததத்துக்குப்பயோஜகமென்ன அருளிச்செய்கிறார் ஸூபாஸ்ரயமுமாய் இத்தாதி. இப்ப்ராப்திவிரோதியாவது - அவித்தாதிகள். ஸ்வரூபகுணங்களிலுங்காட்டில் விக்ரஹத்திலேமெண்டியிருப்பவென்கிறார் - அடியிலேதுயாறு இத்தாதி. கீழில்யோஜநாத்வயத்திலும்

கிறது. [புருந்தேனே] - வ்யயக்ஸத்தித்யாதிகளில்லாதபடி ஸரீரவச்சேஷமான தமக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கிறபடியை அறிந்திருக்கிற இவர், 'புருந்தேன்' என்கிறவிது - ஒரு போக்குவரத்து உண்டாயன்று; அவனுடைய ஸர்வஜகத்காரணத்வத்தையும் ஸர்வாத்ம லாவத்தையும் ஸர்வரக்ஷகத்வத்தையும் அறிந்து, "அவனேயுபாயம்" என்கிற அத்யவ ஸாயஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. "மத்யுய-பாவஸூக்ஷ்ம-பா?" (கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா) என்கிறபடியே. [புருந்தேனே]-“பூவஷே” (ப்ரபத்யே) என்கிறவர்த்த மாநம்-கௌணம்; அடைந்தேன் என்கிறுப்போலே, புருந்தேனென்கிற இதுவே முக்யம். “வாவாநாவா” (பாபாநாம்வா)-பிராட்டியுடைய அலயப்ரஹ்ம இஸ்ஸலோகம். “ராவணனும்பட்டு, பேருமாளும்கிளையினார்” என்று பேரியப்ரியத்தைப் பிராட்டிக் குத் திருவடிவிண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே விம்மல் பொரும லாய் ஸ்தப்த்யாயிருக்க, இவனும் விக்கலுக்கு வெம்மாற்றம்போலே” “கிம்-நா-வி னாயவெஷேவிகிம்-கிம்-நா-வி-வாஷவெ” (கிந்துசிந்தயஸேதேவி கிம்த்வம்மாம் நாபிபாஷலே) என்று பேரியப்ரியத்தைவந்து விண்ணப்பஞ்செய்த எனக்கு ஒருமறுமாற் றஞ்சொல்லாதே தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு என்தான்? என்று திருவடி விண் ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் “உனக்கு ஸத்ருஸமாகத் தரலாவதொன்றில்லாமைகாண் நான் பேசாதிருந்தது”என்ன, இவனும் “இவ்வளவிலே நம்பேகூடித்ததை விண்ணப் பஞ்செய்துகொள்ளவேணும்” என்றுபார்த்து, “தேவரைச்சுற்றும் முற்றும்நலிந்த ராக்ஷஸி களாகிறார் க்ருரைகளாய் தஹுருணலாவைகளாயிற்று: ராவணனுக்கு முன்பேகொல்ல வேண்வேது இப்பேணிபிள்ளைகளையாயிற்று: அவனும் இவர்களோபாதிகேடனல்லன்; இவர்கள் இப்போது பாம்பு படமடங்கிணற்போலே யிருக்கிறார்கள் இத்தனையாயிற்று;

ப்ர.—கருதய [ககசு] வனதது-பூவஷே, “கூவ லீயு ஹரிபெருஷ லீதாஜிபூகிஜபூகீ. கிம்-கிம்-வி-வெஷேவிகிம்-கிம்-நா-வி-வாஷவெ” || ௧ ||

“புருந்தேன்” என்றதற்கு ஸக்ரஹேண அருளிச்செய்தத்தை விஸதமாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ருதக் ஸ்தித்தியாதிகள் இத்தாதி. உபபத்தியழகிது, ஸப்தமும் வசிக்கவேணுமெயென்ன - கத்யர்த்தா இத் யாதி. “ப்ரபத்யே” என்ற - வர்த்தநாநார்த்தமாகச் சொல்லியிருக்க, “புருந்தேன்” என்று பூதமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - ப்ரபத்ய இத்தாதி. கௌணமென்றது - கார்யார்த்தமாகக்கிடக்கிற தன்மபடி. “ஸக்யுஷேவஹிஸாஸாய-பூ-க்யுதொயஞாரபெஹாது” இத்தாதியிலே - இதுக்குகோக்கு. த்ருதியயோஜனையிலே - “ராமஜ்ஞாநங்களை வந்தயங்கத்வேக சொல்லுகிறது” என் றும் ஒருருவிலேயருளிச்செய்வர்;ப்ரத்யேகஸ்தநத்வமே பலகாலும் அருளிச்செய்வது. முதல்யோஜனை யிலே “அகலகில்லென்” என்கிறபதத்திலே, தொட்டாரைத்தொட்டு “நகஸிந்நாபாரத்யதி” என்று ப்ரஸ்துதமாகஎடுத்த ஸ்லோகத்தைவிஸ்தரேண வ்யாக்யாநம்பண்ணுவதாக பதோபாதாநம்பண்ணு கிறார் - பாபாநாம்வா இத்தாதி. இதின்சீர்மையை யருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியுடைய இத்தாதி. ஸ்லோகத்துக்கு உபோத்தாநம் - ராவணனும் இத்தாதி. ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே விம்மல் பொருமலா யென்றது - பூ-ஹிஷே-பூ-ணாவரா-பூ-லாவா-பூ-ஜ-ஹார-நகி-ஹ-” என்றத்தைப்பற்ற. விம் மல்பொருமலாய்-அத்யுந்மஸ்தகமாய்-வெம்மாற்றம்-வெவ்வியவார்த்தை. “ஹிரண்யுவாஸு-வண-பூ-வா”இத்தாதியைப்பற்ற-உனக்குஸத்ருஸமாக இத்தாதி. இப்போது ஒன்றும்செய்யவில்லையெயென்ன இவர்கள்இப்போது இத்தாதி. விவரணம் - ல-கவதபசாரிகளையும் இத்தாதி, அப்போதேசெய்யா

இவர்களை வஹுப்ரகாரமாக ஹிம்ஸிக்கப்பாராநின்றேன். “உஷ்விஃவாணிவி
 செஸுவ” (முஷ்டிபிபாணிபிஸ்சைவ) என்று கையாலேகுத்தியும் காலாலேதுகைத்தும்
 நகங்களாலே + சோதித்தும் பற்களாலேகடித்தும் துண்டித்தும் “ஹிஹ்விஹ்ஸரெ
 டுஹி” (சிந்நம்பிந்நம்ஸரேர்த்தத்தம்) என்று பெருமாள் திருச்சரங்கள்செய்ததேல்லாம்
 நானேபண்ணப்பாராநின்றேன்; ஹகவதபசாரிகளையும் ஹாகவதாபசாரிகளையும் தண்டித்
 தும் க்ரமத்திலே தண்டிக்கக்கோலாநின்றேன்; முன்புவந்தபோது இடமில்லாமவிட்
 டுப்போனேனித்தனை; இப்போது எனக்கு எல்லாப்ரத்யுபகாரங்களும் பண்ணியருளிற்
 ருகலாம்; இதுஇத்தனையும் திருவுள்ளமாகவேணும் எந்தான்? என்ன, “வாவாநா
 வா” (பாபாநாம்வா) - என்றருளிச்செய்கிறான். “வாவாநாவாஸாஹாநாவா”
 (பாபாநாம்வாஸாபாநாம்வா)-இவர்கள் நீ நினைத்திருக்கிறபடியே பாகைகளாகவுமாம்,
 நான் நினைத்திருக்கிறபடியே சுபைகளாகவுமாம். அதுதானேயன்றோ உத்தேஸ்யம்;
 “ஷெஷாயஷுவிதஸுஸுஷ” (தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்றாற்போலே.
 ‘அழுக்குடையவனன்றோ குளிக்கப்ராப்தியுடையான்: அவர்கள் பாகைகளாகிலன்றோ
 நாம் முகங்கோடுக்கவேண்டுவது. சுபைகளாகில் உன்வால் வேணுமோ? அவர்கள் புண்
 யங்களே அவர்களுக்குக் கைகோடுக்குமே: கைம்முதலில்லாதார்க்கன்றோ நாம் கைம்
 முதலாகவேண்டுவது’ என்றான். “வயாஹாபாணாடி” (வதாரஹாணம்)-தண்டியரைத்
 தண்டிக்கவும் அல்லாதாரைத்தவிரவும் சொல்லுகிற டர்மஸாஸ்த்ரம் தேவரைத் தொற்

தொழிவானென்? என்ன-முன்புவந்தபோது இய்யாதி. “வாவாநாவாஸாஹாநாவா” என்
 கிற விகல்பம் புத்திபேதேத என்ஈரார்-இவர்கள் இய்யாதி. சுபைகளுத்தேஸ்யமாமதொழிய பாகைகள்
 உத்தேஸ்யமாகக்கூடுமோவென்ன - அதுதானேயன்றோ இய்யாதி. அதாவது - அவர்கள் பாகைகளா
 னதுவேயன்றோநாம் ரக்ஷிக்கைக்குஉடலென்றபடி. பாகைகளாரக்ஷிப்பாராண்டோ? என்ன-தோஷோ
 யத்யபி இய்யாதி. இப்படிசொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவத்தை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்
 கிறார்-அழுக்குடையவன் இய்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. அதாவது-பாபானவனுக்கு பாபவிதானம்அபே
 க்ஷிதமாகையாலும், நமக்குத்தான் புண்யவான்களைப்பற்றவும் பாபிகளைரக்ஷிக்கும்துவே கர்த்தவ்யமாகை
 யாலும், பாகைகளானதுவேயுத்தேஸ்யமென்று - இவ்வாக்யதவ்யத்துக்கும் தாத்பர்யம். சுபைகளுக்கு
 தேவரீர் வேண்டாவோ? என்ன, சுபைகளுக்குநானும்வேண்டா, நீயும்வேண்டா, பாகைகளுக்கிரண்டு
 பேரும் வேணுமென்கிறான் - சுபைகளாகில் இய்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. உன்வால்வேணுமோ
 வென்றது - உத்தரந்திஹோதாநஹலமாக வைதாணி கடக்கிறவன் பசுவின்வால்ப்பிடித்துக்கொண்டு
 போகக்கடவனிறே; அப்படியேயுன்னை யபேக்ஷிக்கவேணுமோவென்றபடி. திருவடிதான் இவர்களை
 “க்ரூரமாகத் தண்டிக்கவேணும்” என்றஅபேக்ஷிக்கிறதற்குக் கருத்தென்? என்னில்:—“ஹவெயஸா
 ணஹிவஃ” என்றது நிலநிற்கிறதோ, இல்லையோ? என்று சோதிக்கைக்காக என்றருளிச்செய்வர்.
 பாகைகளாரக்ஷிக்கவேணுமென்று இவ்வளவே போந்திருக்க, “வயாஹாபாணாடி” என்கிற
 பதம் - வ்யர்த்தமாயிருந்ததியென்ன - தண்டியரை இய்யாதி. ராக்ஷவிகளை “ஸாணாகதர்” என்றது.
 “சுஷெஷாவாரித்ராதுஸாணாக்ஷெஷாஹிமதொஹயாசு | பூணிவாசுபூலஹாஹி
 டெயிவிஜ்நகாநாஜா” இய்யாதிக்கந்தாம் - “ஹவெயஸாணஹிவஃ” என்றத்தைப்பற்ற,

† ‘சாடித்தும்’ என்று பாடாந்தரம்.

றிக் கிழித்துப் போகடக் கடவதோ? என்ன,—ஆரேனுமாக ஸரணு முதரை ரக்ஷிக்கக் கடவதென்கிற விசேஷஸாஸ்தரம் உன்னைத்தோற்றிக் கிழித்துப் போகடக்கடவதோ என்கிறாள். “ஸரணம்” என்றவந்த ஸ்ரீவிவீஷ்ணுழ்வான் தோஷவானையாகிலும் “மது ஜெயடி” (நத்யஜெயம்) என்று பெருமாள் கடற்கரையிற்சொன்னவார்த்தை கடலோசையாகக் கடவதோ? என்கிறாள். “பவங்கம்” (பலவங்கம்)-பின்னையும் இவன்புத்தி திரிய விடாமையினாலே ஹரி! ஹரி! என்கிறாள். ‘பலவங்கம்’ என்கிறாள் - நச்சினத்தை நச்சம் ஜாதியானமை கண்டோமே யென்கிறாள். வஸிஷ்டாதிகள் மந்தரிக்குங் குடியான இக்ஷ்வாகுவம்ஸத்தில் பிறந்தாயல்லை; யோகிகளான ஜநககுலத்தில் பிறந்தாயல்லை; காட்டிலே பணையோடு பணை தத்தித் திரிகிற ஜாதியிலேயே பிறந்தது! அங்ஙனெத்தார்க்கு ஸரணுதியோட்டையது தெரியாதிதே என்கிறாள். “வாநரோத்தம” (வாநரோத்தம) என்றவள், ஹரி! ஹரி! என்கிறாள் தானே யிறே; ‘பலவங்கம்’ என்கிறாள், ராஜாக்களுமாய் மூலையடியே நடக்கவுரியருமாயிருக்கிற பெருமானும் எங்கள்முன் இத் தனை கோபித்தறியார்; நீ வாநரஜாதியாயிருந்துவைத்து இங்ஙன்கோபிக்கக்கடவையோ? “காரணம் கருணாமார்யேண” (கார்யம்கருணமார்யேண) - இவர்கள்புண்யபாபங்கிடக்க: இப்போது ஒகேற தயநீயதஸையைப் பாராய். உன்கையிலே யகப்பட்டு “நாம் என்படக்கடவோம்” என்று தியங்குகிறபடி பாராய். இவர்களுக்கு வேறுரக்ஷகரில்லையே. இப்போது இவ்வளவில் நாம்இரங்கவேணுங்காண்! “சுரேண” (ஆர்யேண)-இவையெல்லாம் இப்போது நான் கற்பிக்க வேண்டுமடியாவதே உனக்கு! “சுரேண” (ஆர்யேண)-ஐந்தர்வ்யாகரணபண்டிதனென்கிறது பொய்யோ? அவையுமெல்லாம் கற்றுக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், இப்போது ராமகோஷ்டியில் பரிசயம் பின்னாட்டினபடியாகாதே. அக்கோஷ்டியிற்பழக்கமிதே நீ இங்ஙன்கோல்வவல்லையாயிற்று. நான்போந்த

“ஸரணமுதரை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று சொன்னவிடமுண்டோ? என்ன - ஸரணமென்றுவந்த இது யாதி. “வயாஹபூணாடி” என்றவந்தரம் “பலவங்கம்” என்கிறதற்கு ரஸோத்தியாகவாவம் - பின்னையும் இதுயாதி. வாநர என்னதே, “பலவங்கம்” என்று விசேஷிக்கிறதுக்குப்ரயோஜன மருளிச் செய்வதாக பதோபாதாநம்பண்ணுகிறார் - பலவங்கமென்கிறாள் என்று. ப்ரயோஜனத்தனை யருளிச் செய்கிறார் - நச்சினத்தை இதுயாதி, “வயாஹபூணாடி” என்றவந்தரம் “பலவங்கம்” என்று ஸம்போதிக்கிறவளுக்கு லாவாந்தரம்அருளிச்செய்கிறார்-வஸிஷ்டாதிகள்இதுயாதி நாலுவாக்யத்தாலே. மந்தரிக்கும் - ஆலோசிக்கும். “பலவங்கம்” என்றால் - கேட்போக்தியென்று தோற்றமோவென்ன, வாநரோத்தம இதுயாதி. ‘வாநரோத்தம என்றவள் தானேயிறே - ஹரிஹரி என்கிறாள்’ என்றவயிப்பது. “பலவங்கம்”என்றதற்கு லாவாந்தரம் - ராஜாக்களும் இதுயாதி. அதாவது - ஸாஸ்த்ர வஸ்யதையின்றிக்கேயிருக்கிற நீ என்னுதல்; பெருமானைப்போலே ஸ்வதந்த்ரானன்றிக்கே பாதந்த்ரண நீயென்னுதல். ரக்ஷணம் கர்த்தவ்யமென்னதே, “கருணம்கார்யம்”என்ற பதப்ரயோகத்துக்கு லாவம்-இவர்கள் புண்யபாபங்கிடக்க இதுயாதி. தயநீயதஸைதான்வெதென்ன - உன்கையிலே இது யாதி. தியங்குகிறபடி - மயங்குகிறபடி. தியங்குகை - மயங்குகை. “கார்யம்” என்று - அவஸ்ய கர்த்தவ்யமாகச்சொன்னதற்குலாவம் - இவர்களுக்கு இதுயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. “ஆர்யேண” என்கிறபதத்தை ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தலாவத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இவையெல்லாம் இதுயாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. இப்படி ஐந்தர்வ்யாகரணபண்டிதனாயிருக்கச்செய்தே நீ இப்படி சொல்லுகைக்குஹேது, ராமகோஷ்டியில் பரிசயமென்கிறாள் - அவையுமெல்லாம் இதுயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. “அக்கோஷ்டியிற்பழக்கம்” என்றதற்குலாவமேதென்ன-நான்போந்த

பதினேராம் பாட்டு.

[illegible]

ஆ.—(அடிக்கீழ்மர்ந்து.) - கைங்கர்யைக ரதிகளாய்க்கொண்டு தன் திருவடிகளை ஸாரணம்புக்கவர்களுக்குக் கைங்கர்யஸம்பத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நிருபமமான ஆபுரித வாத்தஸல்யத்தையுடைய திருவேங்கடமுடையானைச் சேர்ந்து முடிக்கைக் காகத் திருமலையில் ஸம்ருத்தியைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆஸ்ரயித்தவர்களை ஆஸ்ரயித்தவர்களே, திருநாட்டிலே ஹகவச்சேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்திலே அலிஷித்தராய் ஸர்வகாலமும் ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்திக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எல்லாரும் திருநாட்டிலேசென்று அடிமையிலே மூலாவிஷித்தராயிருந்து என்றும் அடிமை செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

[அடிக்கீழ் என்று தொடங்கி] - ‘தன் திருவடிகீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து அடியாருள்ளார் வாழுங்கோள்’ என்னும்படிக்கு ஒப்பில்லாதானாய் இருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரனை ஸம்ருதமான பழனங்களையுடைய திருநகரியிலே ஆழ்வார். [முடிப்பா நென்றுதொடங்கி] - ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் தம்முடைய ஸ்ரீபதிவ்ருத்த்யரீமாகத் திருமலையிலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழி பற்றினாரெல்லாம் திருநாட்டிலேபோய் அவ் விடம் தாங்களிட்ட வழக்காய்க்கொண்டிருந்து என்றும் செலுத்தப்பெறுவர். கற்றவர்களை ஸமாஸ்ரயித்தவர்கள் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப்பற்றினவர்கள், மஹாவகாசமான பரமபதத்திலேவ்யாவ்ருத்தராயிருந்து நித்யவாஸப்பண்ணுவரென்று மலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

அடியீர் - சேஷபூதராயுள்ளவர்களே! அடிக்கீழ் - நம்முடைய அடிக்கீழே, அமர்ந்து - அநந்யஸாதநராய் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு வ்யவஸ்திதராய், புகுந்து - புகுந்து, வாழ்மின் - நிரந்தராநுலவம்பண்ணுங்கோள்! என்றென்று - என்றென்று, (உபாயலாவத்திலு முபேயலாவத்திலும்), அருள் - தன் க்ருனபயை, கொடுக்கும் - உபகரிக்கும், படி - ப்ரகாரத்துக்கு, கேழ் - ஒப்பு, இல்லா - இல்லாத, பெருமானை - ஸர்வாயிகளைக்குறித்து, பழனம் - ஸ்ரமஹாமான நீர்நிலங்களையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், முடிப்பான் - தம்முடைய கார்யமடங்கத் தலைக்கட்டிக்கொள்வதாக, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரர் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு, திருவேங்கடத்துக்கு - திருமலைக்குப் ப்ரதிபாதகமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், பிடித்தார் - சப்தாவலம்பநம்பண்ணினார், பிடித்தார் - அர்த்தாவலம்பநம் பண்ணினார் (எல்லாரும்), பெரிய - நிரதிசயமஹத்தையை யுடைத்தாய், வானுள் - பரமவ்யோமஸப்தவாச்யமான பரமபதத்திலே, வீற்றிருந்து - (இத்திருவாய்மொழியில் ஸம்பந்தமடியான) வ்யாவ்ருத்திதோன்றுப்படியிருந்து, நிலாவுவர் - நித்யாநுலவம்பண்ணி வர்த்திப்பார். நிலாவுதல் - நிலைநிற்க நடத்தல். பிடித்தாரைப் பிடித்தென்றுமாம். இது - அநுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பரமபதத்திலேசென்று ஞாஸ்யாஸத்திலே அலிஷித்தராய் அடிமைசெய்யப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அடிக்கீழ் இத்யாதி] - தன் திருவடிகளின் கீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் வாழுங்கோளென்று முத்தரையால் அருளிச்செய்கிறுப் போலேயாயிற்று நின்றருளுவது. “ஸாரெகெஃஸாரணவ ஜ - ஸாஸுஹ” என்றும் போலேயாயிற்றுநிற்பது. [படிக்கேழில்லாப் பெருமானை] - இப்படிக்குத் தனக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேஸ்வரனை. [பழனக்குருகூர்] - அழகிய நீர்நிலங்களையுடைய திருநகரி.

தம்முடைய விரோதியை முடிக்கக்காகத் திருமலையைக்குறித்து அருளிச்செய்த இப் பத்தும். [பிடித்தார் பிடித்தார்] - பற்றினார் பற்றினார் என்னுதல், பற்றினாரைப் பற்றினார் என்னுதல். பரமபதத்திலே குறைவற்ற அடிமை செய்யப்பெறுவர். இவர் பண்ணின பரபத்தியாக பரமபதத்தேறப்போவர்கள்.

நடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றார், பரமபதத்திலே சென்று ஊஸ்யத்திலே யலிஷித்தராய் அடிமைசெய்யப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அடிக்கீழ்இத்யாதி] - உங்கள் உத்தேஸ்யங்கண்டிகோளே, இத்தைப்பற்றி ஆழ்ந்து க்ருதக்ருத்யராய்ப் போங்கோ ளென்று. [அருள்கோடும் படிக்கேழில்லாப்பெருமானே] - ஆழ்ந்தவிஷயத்தில் அருள்கோடும் ஸ்வலாவத்துக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேஸ்வரனே. “உாஸுஃ” (மாஸுஃ) என்ற க்ருஷ்ணனும் ஒவ்வான்இவன்படிக்க. [பழனக் குருகூர்ச் சடகோபன்] - நல்ல நீர்நிலங்களையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [முடிப்பான்சொன்னஇத்யாதி] - “பலகீகாட்டிப் படுப்பாயோ” என்கிற ஸம்ஸார விரோதத்தை முடிக்கையிலே திருவுள்ளத்தாலே உத்ஸாஹித்தருளிச்செய்த ஆபிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டுஇப்பத்தும் திருமலைக்குச் சொல்லிற்றின. “ரதஹாஸீவபாபிபுஷ” (ரத்நஹாஸீபார்த்திவ்) என்கிறபடியே. [பிடித்தார் பிடித்தார்] - பிடித்தவர்களைப் பிடித்தவர்கள்; பற்றினாரைப்பற்றினார். [வீற்றிருந்து] - “வஸஸுராஜவதி” (ஸஸ்வராட்பவதி) என்கிறபடியே இருவர்க்கும் ஒக்குமாகாதேவீற்றிருக்கை. ஸ்வவ்யதிரித்தங்களையும் சேஷமாக வுடையனாகையால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனாயிருக்கும்இவன்: “வாஷஹொவாநதயாதி” (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே அவன்ஆநந்திப்பிக்கஆநந்தியாயிருக்கும்இவன் [பெரியவானுள் நிலாவுவரே] - “உஹாவஸு” (மஹாகம்) என்றும், “பரஜாகாஸு”

நிடமம் - அடிக்கீழ் இத்யாதி. “வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே” என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பரமபதத்திலே இத்யாதி. தாஸ்யத்திலே யலிஷித்தராய் என்றது - “வீற்றிருந்து” என்றத்தைப்பற்றி.

சேஷபூதரானவர்களே! திருவடிகளின்கீழே பொருந்திப் புதுந்து வாழுங்கோ னென்று சொல்லி என்று ஸப்தார்த்தம். “அமர்ந்து” என்றது - அந்நயப்பயோஜனா பென்றபடி. சேஷபூதர்க்கு உத்தேஸ்யம் திருவடிகளாகையாலே “உங்களுத்தேஸ்யங்கண்டிகோளே” - என்றது. படியென்று - ஸ்வஹாம், கேழுன்று - ஒப்பு. “அருள்கொடுக்கும்” என்றத்தை விசேஷநிஷ்டமாக்குகிறார் - ஆஸ்ரீதவிஷயத்தில் இத்த்யாதி. ஒப்பில்லாமையென்று ஆரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்ன - மாஸுஃ இத்யாதி. அதாவது - க்ருஷ்ணனைப்போலே காலவிசேஷத்திலே யதிகாரியான அர்ஜுநமாத்ரத்துக் கருள்கொடுக்கையன்றிக்கே, அடியீரென்று - * கானமும் வானரமுமானார்க்கும், “பின்னொளவணங்கும்” என்று - ஸர்வகாலத்திலும் எல்லார்க்கும் முகங்கொடுக்கையாலே, க்ருஷ்ணனுமொப்பல்ல நென்றபடி. “அருள்கொடுக்கும்” என்ற வர்த்தமானத்தாலே - எப்போதும் க்ருபை பண்ணுமென்று தோற்றுகிறது; “அடியீர்” என்கிற பஹுவசநத்தாலே - எல்லார்க்கும் க்ருபை பண்ணுமென்று தோற்றுகிறது. “உத்ஸாஹித்து” என்றது - அர்த்தாந்வித்தம். “இவை” என்றதுக்கு ஹாவம் - ரத்நஹாஸீ இத்யாதி. அதாவது - நல்லதெல்லாம் ராஜாவுக்காயிருக்குமென்கிறபடியே இதினுடைய நன்மையாலே - இவைபத்தும் திருமலைக்கென்றாரென்றபடி. “மவாஸுதஸஹஸெண ஶீயதாஸஸவவாஸி ரதஹாஸீவபாபிபுஷ” இதி பாலகாண்டே விஸ்வாயித்ர வைபவதந்பரகாரணே [௩௩-௧]. வீற்றிருக்கும்து அவனுக்கன்றோ வென்ன-ஸஸ்வராட்புத்த்யாதி. வீற்றிருக்கை - வேறுபாடு தோற்றவிருக்கை. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ரீ. அகர்மவஸ்யஇத்பர்த்தீ. ஆனால் ஈஸ்வரனுக்கும் இவனுக்கும் வாசியேதென்ன-ஸ்வவ்யதிரித்தங்களை இத்த்யாதி. “பெரியவான்” என்கிறதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - மஹாகம் இத்த்யாதி. “பெரியவான்” என்

(பரமாகாசம்) என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற பரமபதத்திலே வர்த்திக்கப்பெறுவார்கள். இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் இவ்வருகில் வேளியிலல்ல. மேல்வரும் அநுலவமொழிய ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாத தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெறுவர். இவர் பண்ணின ப்ரபத்தியே நமக்குமேல்லாம்: தனித்து வேண்டா; இப்பாசுரத்தைச்சொல்லி மலத்திலே அந்வயிக்கும் அத்தனை. நற்கன்றுக்கிரங்கினது தோல்கன்றுக்கு இரங்குமாபோலே, இவரை நினைத்து இப்பத்துங்கற்றுர்பக்கலிலும் ஈஸ்வரன் ப்ரஸந்நனும். ஸ்ரீவிபீஷணழ்வா னோடு வந்த நால்வர்க்கும் அவன்பண்ணின ப்ரபத்தியே யமைந்ததிறே. “இவனுடைய வன்” என்று எதிர்த்தலைக்குத் தோற்றவிருக்கும் அத்தனையே வேண்வேது. (கக)

கிறதுக்கு லாவம் - இந்த்ராதிகள் இத்தயாதி. பரமபதத்துக்குப் பெருமை யேதென்ன - மேல்வரும் இத்தயாதி. மேல்வரும் அநுலவமொழியவென்றது - உத்தரோத்தரம் அநுபவிக்கும்மொழிய ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாவென்றபடி. “பிடித்தார்பிடித்தார்” என்ற திருவாய்மொழியில் அந்வயமாத்ரம் போருமோ? தனித்துப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாவோ? என்ன - இவர்பண்ணின இத்தயாதி. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் வேண்டாவோ? கேவலம் இதிலந்வயம் போருமோ? என்ன-நிற்கன்றுக்கு இத்தயாதி. இப்படி ஸம்பந்தக்கொண்டு அங்கீகரித்த இடமுண்டோவென்ன - ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் இத்தயாதி. ஆழ்வார்பண்ணின ப்ரபத்தியே போருமாகில். ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பஞ்சஸம்ஸ்காராதிகள் வேண்டாவோ? திருவாய்மொழியை வெறுமனே யதிகரித்திருக்கவையுமோ? என்ன - இவனுடையவன் என்று இத்தயாதி. அதாவது, இந்த லாகவதாபிமாநாந்தப்பூதன் இவனென்று எதிர்த்தலையான ஈஸ்வரனுக்குத் தோற்ற வர்த்திக்குமதிலே, ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் பஞ்சஸம்ஸ்காராதிக ளெல்லாம் அந்தர்ப்பூதங்க ளென்றபடி. ‘இவைபத்தம் பிடித்தார் பிடித்தார்’ - இவை பத்தையும் ஸப்தாவலம்பநம் பண்ணினா, அர்த்தாவலம்பநம் பண்ணினாரெல்லாருமென்னுதல்; இவைபத்தையும் பிடித்தாரைப் பிடித்தாரென்னுதல். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கததி—“சூருதபுஸ்யமாமததயாஃநிரஸவா ஸாரா ஸ்ரீத்யஸம்வடநகரீணிராமராகாஸு । சூருவஜ்யவாயிதஸம்ஸுபிகிணுநகஸம் ஸ்ரீவெஜுடெஸயரணஸாரணபுபெபெஷா”

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யத்தநாவலி.—“சூருதபுஸ்யமாமததயாஃநிரஸவா வகரணதயாடுவஸாஜ்யாஜிஹுஃ ஸாரநாஃ விஸாவாஜாநாதுரமணஹநாஜிவ்ய ஷெஸாவ ஸத்யா ப்ராஸ்யாப்ராஸ்யக்யெயமாஸ்யஜநவிஜநயெயஸுபுபதவ்ய லாவாடிஹெநாஸம்ஸாரணபுபுரூதவிதிதவெஜுடெஸம் ஸாராநி”

உசம் ஸகாரமஜம் வ்யயஜிதஸஹஸ்யாயிநாஃ யொஜநாஹம் கஷ்ட ணம் வெஸஸரிநெத்ரவிபுவ்யிதவிஜநம் ஸாவிதஸ்யபடிசுபு । யுத்யாஜீநாஃ நிஜா நம் வடகவஸஜஹாஹுதிபுமஸாராநிவெபுபுஸ்யாபுபுமஹம் ப்ரவடிந ஸாமஹம் ப்ராஹ்ஷவெஸாரணபுபு ॥

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி.

உலகுய்யமால்நின்றவயர்வேங்கடத்தே
யலர்மகளைமுன்னிட்டவன்றன் - மலரடியே
வன்சரணயச்சேர்ந்தமகிழ்மாதன்னுளினையே
யுன்சரணயநெஞ்சமே யுள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸாரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸாரணம், சீயர்திருவடிகளேஸாரணம்.

சு - ஆம் பத்து-பிழை திருத்தம்.

பக்கம். வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	2	(யதோவசோ...)
"	7	சபால
5	2	ஸஜ்ஜாதவாஷ்டு
7	34	வழிபறிக்
8	21	என்றிருதே
9	8	அறிவிக்குந்
10	8	நமரவீக்ஷா
"	30	ஹார்ப ஹாவம்
"	38	செந்நிலைப்
11	22	மேன்
14	10	ஐஃஹியே
15	18	ஜனாரா
16	5	யிருப்பதோன்றிறே
30	37	ஹாவந்
31	22	ஜஹாதநம்
45	27	ஹர
70	5	(பர்த்தா...)
72	17	க்கொள்ளுகிற
77	10	வார்த்தை
120	40	எல்லப்பொருள்
135	22	அவ்யடி
151	21	விபூயாக
154	16	ருடம்பாய்
158	11	பாதச்சாரை
160	20	வேறுரக்கூ
164	35	ஹாவநா
167	31	நம்பிரானை
186	2	அநுலவபெற்ற
267	18	ஸ்ரீவாமநா
269	29	குணநாம்
270	9	ஸூட்சகமான
"	11	பொருத்தோனை
"	35	சதூரணிறே
270	38	ஆயற்கு
271	15	மிக்கவறிவை
"	23	வக்ஷஸு
275	13	தாயார்
277	3,4	வயிறெறிய
278	9	நகைபண்ணும்
279	28	சோலையும்
280	7	போஷகமும்
"	32	தெவவஸு
282	36,37	தெவிட்டுகை
283	4	வகுத்தவனே

பக்கம். வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
283	7	பின்புணுற
284	17	சாவள
286	7	வெளிறும்காழ்ப்பு
287	10	பொறுக்கமாட்டா
289	35	சுவரிவிட்டது
290	24	ஸத்ருஷ்ட
291	26	தாயரை
292	13	ஸந்தமானல்
293	20	கோவைவாய்
294	21	பெருஷ்ட
"	20	ராஜ்ய
"	38	கூடியா
295	17	பாவையோயினி
363	17	ஸத்ருஷ்ட
367	11	கண்ணையுடை
373	29	பற்றுதல்
378	17	லுள்ளங்கரியான்
380	18	பாக்குதி
382	9	வார்த்தை
423	12	பார்க்கிருயோ
434	27	ஸாமம்
448	29	அடியோர்க்கு
456	11	மாமகன்
469	13	ஸபிவஸ்
"	31	வாடி

